ROBERT GALBRAITH

Seria: *Cormoran Strike*

Chemarea cucului ……2
Viermele de matase……435
Cariera malefica ……..893

CHEMAREA CUCULUI ÎMI AMINTEȘTE DE CE M-AM ÎNDRĂGOSTIT PE LOC DE GENUL POLIȚIST.

VAL McDERMID

ROBERT GALBRAITH

CHEMAREA CUCULUI

www.virtual-proiecte.eu

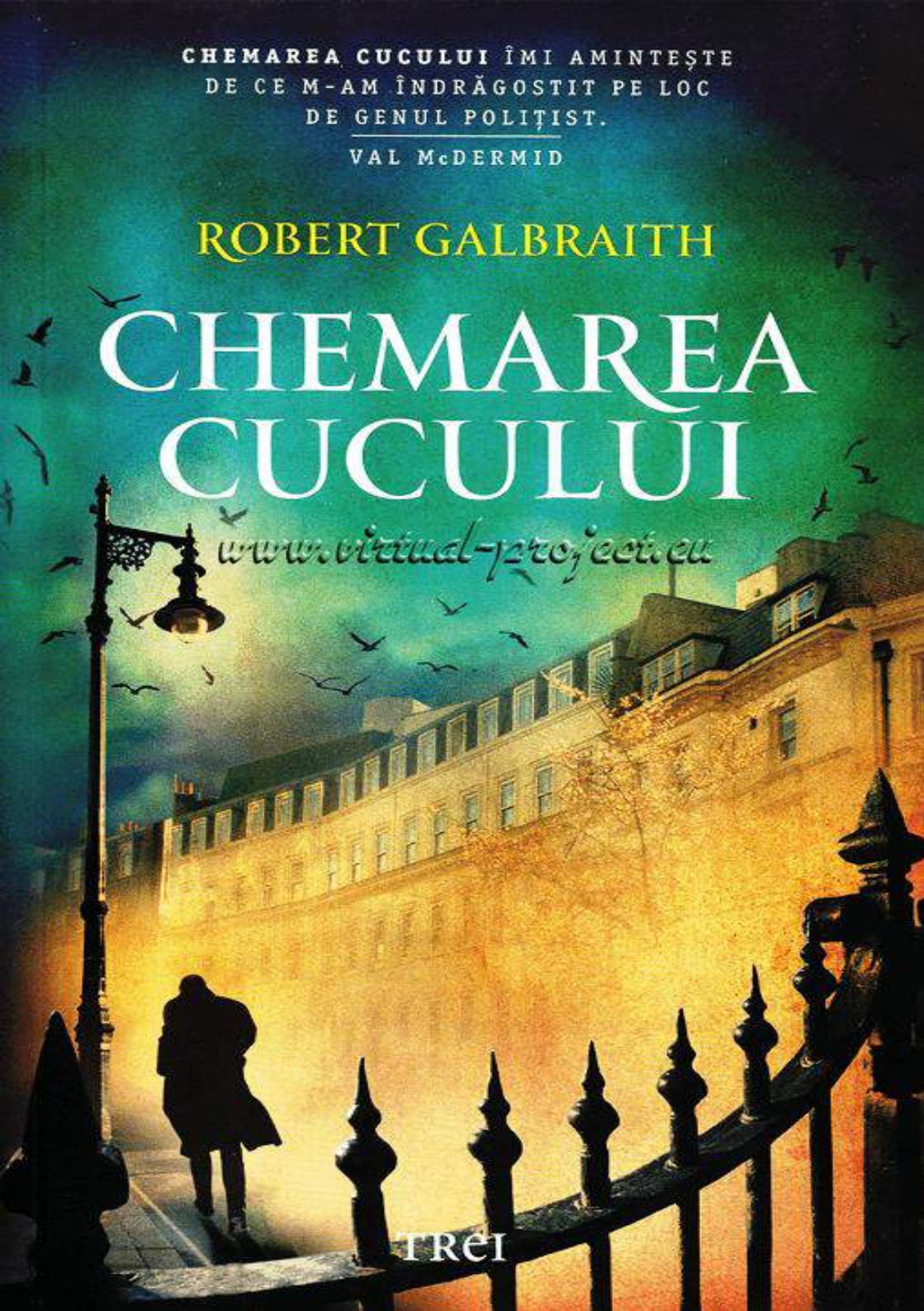

TREI

ROBERT GALBRAITH

CHEMAREA CUCULUI

Titlul original: *The Cuckoo's Calling* (2013)

Traducere din engleză de
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

virtual-project.eu

3
TREI

Editura: TREI, 2013

Adevăratului Deeby, cu multe mulţumiri

De ce te-ai născut când zăpada se-aşternea?
Trebuia să vii când cucul te chema,
Când strugurii sunt verzi în ciorchine
Ori când, spre zări senine
Rândunelele cerul inundă
Fugind de vara muribundă.

De ce-ai murit când mieii se năşteau?
Tu trebuia să mori când merele cad
Când vin lăcustele, popor nomad,
Când lanurile-şi fac din mirişte vad,
Şi vântul plânge orişiunde,
După frumuseţile muribunde.

Christina G. Rossetti, „Bocet”

Prolog

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Nefericit e cel a cărui faimă îi face vestite nenorocirile.

LUCIUS ACCIUS, *Telephus*

Agitaţia din stradă era ca un zumzăit de muşte. Fotografii se adunaseră în spatele barierelor patrulate de poliţie, având pregătite aparatele foto cu boturi lungi, aburii respiraţiei ridicându-se în aer. Zăpada cădea neîncetat peste căciuli şi umeri; degete înmănuşate ştergeau obiectivele foto. În răstimpuri, izbucneau rafale de clicuri sporadice, când privitorii, ca să-şi omoare timpul, pozau cortul din prelată albă aflat în mijlocul drumului, având în spate intrarea în clădirea din cărămidă roşie cu balconul de la ultimul etaj de unde căzuse cadavrul.

În spatele paparazzilor înghesuiţi se vedeau dube albe cu antene de satelit enorme, în vreme ce sunetiştii cu căştile pe urechi bântuiau prin preajmă. Între înregistrări, reporterii băteau mărunt din picioare şi-şi încălzeau mâinile pe paharele fierbinţi cu cafea cumpărate de la cafeneaua aglomerată situată la câteva străzi mai încolo. Ca să-şi umple timpul, cameramanii cu fesuri de lână filmau spinările fotografilor, balconul, cortul care ascundea cadavrul, apoi se repoziţionau pentru cadre mai largi, ce cuprindeau haosul instalat în strada Mayfair, calmă şi înzăpezită, cu şirurile ei de uşi negre şi lucioase încadrate de porticuri din piatră albă şi flancate de arbuşti ornamentali. Intrarea de la numărul 18 era delimitată cu bandă galbenă. Poliţiştii, unii dintre ei experţi criminalişti îmbrăcaţi în alb, puteau fi zăriţi în holul de dincolo.

Posturile de televiziune transmiseseră deja ştirea de câteva ore. Curioşii se îngrămădeau la cele două capete ale străzii, ţinuţi pe loc de alţi poliţişti. Unii veniseră special ca să vadă, alţii se opriseră în drum spre serviciu. Mulţi îşi ţineau telefoanele mobile ridicate ca să facă poze înainte să-şi continue drumul. Un tânăr, neştiind care era balconul important, le fotografia pe toate, pe rând, deşi cel din mijloc era umplut de trei arbuşti plini de frunze, tunşi frumos în formă de glob, care abia lăsau loc pentru o fiinţă umană.

Un grup de adolescente veniseră cu flori şi erau filmate înmânându-le poliţiştilor, care încă nu se hotărâseră unde ar fi locul potrivit pentru ele, lăsându-le cu stângăcie în spatele dubei de poliţie, conştienţi că obiectivele camerelor de filmat le urmăreau fiecare mişcare.

Corespondenţii trimişi de canalele de ştiri menţineau un flux constant de comentarii şi speculaţii în jurul puţinelor elemente de senzaţional pe care le cunoşteau.

„… din apartamentul ei de la mansardă în jurul orei două noaptea.

Poliţia a fost alertată de paznicul clădirii…”

„… niciun semn că ar avea de gând să ia cadavrul de aici, ceea ce i-a făcut pe unii să speculeze…”

„… nu ştim dacă a fost singură când a căzut…”

„… echipele au intrat în clădire şi vor efectua o percheziţie minuţioasă.”

O lumină deprimantă umplea interiorul cortului. Doi bărbaţi stăteau pe vine lângă cadavru, gata să-l aşeze, în sfârşit, într-un sac. Din capul fetei cursese puţin sânge pe zăpadă. Faţa era zdrobită şi tumefiată, un ochi redus la o zbârcitură, celălalt arătându-se ca o felie de alb mat între pleoapele umflate. Când bluza cu paiete pe care o purta scânteia în lumina uşor schimbătoare, crea impresia tulburătoare de mişcare, de parcă fata ar fi respirat din nou sau îşi încorda muşchii, gata să se ridice. Ninsoarea cădea pe prelata de deasupra, auzindu-se ca un răpăit estompat de vârfuri de degete.

— Unde dracu-i ambulanţa aia?

Inspectorul de poliţie Roy Carver începea să se înfurie. Un ins burduhănos, cu faţa de culoarea cărnii de vită conservate, ale cărui cămăşi erau de obicei pătate de transpiraţie la subsuori, îşi epuizase deja rezerva limitată de răbdare cu ore în urmă. Se afla aici aproape de tot atâta timp ca şi cadavrul. Picioarele îi îngheţaseră aşa de tare, că nu le mai simţea şi era ameţit de foame.

— Ambulanţa e la două minute de-aici, spuse sergentul Eric Wardle, răspunzându-i fără să vrea şefului său în timp ce intra în cort cu mobilul la ureche. I-am făcut un pic de loc aici.

Carver mârâi. Proasta lui dispoziţie era exacerbată de convingerea că pe Wardle îl sensibiliza prezenţa fotografilor. Plăcut la înfăţişare, cu un aer băieţos, cu părul castaniu des şi ondulat, acum glazurat cu zăpadă, Wardle, considera Carver, pierduse mai mult timp decât era necesar în cele câteva incursiuni pe care le făcuse în afara cortului.

— Bine măcar că mulţimea de-afară o să plece când o să dispară cadavrul de-aici, adăugă Wardle, continuând să se uite afară la fotografi.

— N-o să plece cât timp vom continua să tratăm locul ăsta ca pe un loc al crimei, se răsti Carver la el.

Wardle nu răspunse la provocarea nerostită, dar Carver explodă totuşi:

— Vaca asta proastă s-a aruncat. Nu mai era nimeni cu ea. Aşa-zisa

ta martoră era drogată şi nu mai ştia…

— Uite că vine, spuse Wardle şi, spre dezgustul lui Carver, ieşi iar din cort, ca să aştepte ambulanţa direct în câmpul vizual al camerelor.

Vestea a luat locul forţat ştirilor despre viaţa politică, războaie şi dezastre şi fiecare versiune a relatării era presărată cu imagini ale chipului fără cusur al moartei sau ale corpului ei zvelt şi sculptat. În câteva ore, puţinele fapte cunoscute s-au răspândit ca un virus la milioane de oameni: cearta cu prietenul ei celebru, care avusese loc în public, drumul spre casă singură, ţipetele auzite de vecini şi căderea finală, fatală…

Prietenul s-a refugiat într-o instituţie de reabilitare, dar poliţia a rămas impenetrabilă. Cei care fuseseră cu ea în seara anterioară morţii erau vânaţi. Mii de rubrici de ziar şi ore de ştiri televizate erau dedicate subiectului, iar femeia care jura că auzise o a doua ceartă cu câteva clipe înainte de căderea corpului a devenit şi ea celebră pentru scurt timp, acordându-i-se privilegiul unor poze de dimensiuni mai mici lângă imaginile frumoasei fete moarte.

Pe urmă, însă, într-un oftat aproape sonor de dezamăgire, s-a dovedit că martora minţise, astfel că *şi ea* s-a refugiat într-o clinică de dezintoxicare, moment în care celebrul suspect principal s-a externat, asemenea bărbatului şi femeii din căsuţa de jucărie, care nu pot ieşi simultan niciodată.

Aşadar, fusese sinucidere la urma urmelor şi, după un moment de hiat înmărmurit, povestea a căpătat un al doilea elan, mai slab. S-a scris că fata era dezechilibrată, instabilă, nepotrivită pentru viaţa de supervedetă în capcana căreia extravaganţa şi frumuseţea o prinseseră; că pătrunsese într-o clasă de oameni imorali, plini de bani, care o corupseseră; că decadenţa noii ei vieţi îi destabilizase personalitatea deja fragilă. A devenit o poveste moralizatoare încărcată de *Shadenfreude* şi mulţi editorialişti au făcut aluzie la Icar, căruia *Private Eye* îi dedicase o rubrică specială.

Şi deodată, în sfârşit, frenezia s-a domolit în apatie şi nici jurnaliştilor nu le-a mai rămas nimic de spus, căci prea multe se spuseseră deja.

Trei luni mai târziu

Partea I

Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum est genus infortunii, fuisse felicem.

Căci în fiecare nenorocire,
cel mai nefericit dintre nefericiţi
este cel care a fost fericit.

BOETHIUS, *De Consolatione Philosophiae*

1

Deşi cei douăzeci şi cinci de ani ai vieţii lui Robin Ellacott cunoscuseră momente de dramă şi incidente, niciodată nu se trezise cu conştiinţa certă că îşi va aminti cât va trăi ziua care avea să urmeze.

La scurt timp după miezul nopţii, Matthew, prietenul ei de atâta vreme, îi ceruse mâna sub statuia lui Eros din centrul pieţei Piccadilly Circus. Cuprins de uşurarea ameţitoare de după acceptul ei, acesta îi mărturisise că plănuise să abordeze chestiunea în restaurantul thailandez în care tocmai cinaseră, dar că se hotărâse să facă asta în absenţa cuplului tăcut de lângă ei, care trăsese cu urechea la toată conversaţia lor. Prin urmare, sugerase o plimbare pe străzile peste care se lăsa întunericul, în pofida protestelor lui Robin, care îi atrăsese atenţia că amândoi trebuiau să se trezească devreme, şi în sfârşit a avut un acces de inspiraţie şi a condus-o, emoţionat, la treptele statuii. Acolo, renunţând la discreţie în vântul tăios (într-o manieră total necaracteristică lui), Matthew a cerut-o în căsătorie, sprijinit într-un genunchi, în faţa a trei oameni nevoiaşi cuibăriţi pe trepte, care plimbau de la unul la celălalt ceea ce părea a fi o sticlă de alcool metilic.

Fusese, după părerea lui Robin, o cerere în căsătorie perfectă, cea mai frumoasă din istoria căsătoriilor. El avusese în buzunar chiar şi un inel, pe care fata îl purta acum pe deget: un safir cu două diamante, care i se potrivea perfect, şi tot drumul spre oraş a privit întruna la inelul pus pe mâna care i se odihnea în poală. Ea şi Matthew aveau acum o poveste de relatat, o poveste de familie amuzantă, din acelea pe care le spui copiilor tăi, în care planul lui (o încântase faptul că el îşi făcuse planuri) s-a dus pe copcă şi s-a transformat în ceva spontan. Îi plăcuseră vagabonzii, luna şi Matthew, panicat şi fâstâcit, lăsat într-un genunchi; îi plăcuseră Eros şi Piccadilly, bătrân şi murdar, ca şi taxiul pe care-l luaseră ca să ajungă la locuinţa lor din Clapham. De fapt, nu era departe de a se îndrăgosti de întreaga Londră, care până atunci nu-i câştigase simpatia, în luna scursă de când locuia acolo. Până şi navetiştii palizi şi certăreţi înghesuiţi în vagonul de metrou păreau aureolaţi de lucirea inelului şi, în timp ce ieşea în aerul răcoros al zilei de martie la staţia Tottenham Court Road, mângâie cu degetul mare partea de jos a inelului din platină, trăind o explozie de fericire la

gândul că ar putea cumpăra nişte reviste pentru mirese la ora prânzului.

Ochii bărbaţilor zăboveau asupra ei în timp ce-şi croia drum prin şantierul de reparare a drumului de pe Oxford Street, consultând un bileţel pe care-l ţinea în mâna dreaptă. După toate standardele, Robin era o fată frumuşică; înaltă şi cu o siluetă voluptuoasă, cu părul blond-roşcat care se unduia în timp ce mergea cu pas vioi, aerul răcoros colorându-i obrajii palizi. Urma să fie prima zi dintr-un angajament secretarial temporar de o săptămână. De când venise să locuiască împreună cu Matthew la Londra, avusese doar joburi temporare, dar situaţia nu avea să se prelungească. Urma să se ducă la nişte interviuri pe care le considera „corespunzătoare".

De multe ori, cea mai dificilă parte a acestor frânturi de slujbe neinteresante era găsirea birourilor. După orăşelul din Yorkshire din care plecase, Londra părea vastă, complexă şi impenetrabilă. Matthew o sfătuise să nu pornească în căutări cu nasul în ghidul oraşului, ca să nu semene a turist şi să devină astfel vulnerabilă. Prin urmare, se bizuia foarte des pe hărţile desenate aproximativ de cineva de la agenţia de angajări temporare. Nu era convinsă că asta o făcea să arate mai mult a londoneză get-beget.

Baricadele metalice şi zidurile Corimec din plastic albastru care împrejmuiau lucrările de reparaţii o făceau să vadă şi mai greu încotro trebuia să meargă, deoarece ascundeau jumătate din elementele de orientare desenate pe hârtiuţa din palmă. Traversă drumul cu pavajul scos din faţa unei clădiri de birouri impunătoare, marcată „Center Point" pe hartă, care semăna cu o gofră gigantică din beton cu reţeaua ei densă de ferestre pătrate şi uniforme, şi o porni în direcţia aproximativă Denmark Street.

O găsi aproape întâmplător, luându-o pe o alee numită Denmark Place şi ieşind într-o străduţă scurtă plină de vitrine colorate: ferestre în care se vedeau chitare, claviaturi şi tot soiul de efemeride muzicale. Baricade roşii şi albe înconjurau o altă gaură săpată în drum şi muncitorii cu veste fluorescente o întâmpinară cu fluierături admirative matinale, pe care Robin se prefăcu că nu le aude.

Se uită la ceasul de la mână. Întrucât îşi luase o rezervă de timp pentru cazul în care s-ar fi rătăcit, ajunsese cu un sfert de oră mai devreme. Uşa banală a biroului pe care îl căuta se afla la stânga localului 12 Bar Café. Numele ocupantului biroului era scris pe un petic

de hârtie liniată lipită cu scotch lângă soneria pentru etajul al doilea. Într-o zi obişnuită, fără inelul nou-nouţ care îi sclipea pe deget, acest detaliu ar fi surprins-o în mod neplăcut. Cu toate acestea, hârtia murdară şi vopseaua scorojită de pe uşă erau, ca şi vagabonzii din seara trecută, doar nişte detalii pitoreşti pe fondul splendidei sale poveşti de dragoste. Se uită din nou la ceas (safirul sclipi şi simţi cum îi tresaltă inima; va vedea cum sclipeşte piatra aceea tot restul vieţii ei) şi decise, într-un acces de euforie, să se prezinte mai devreme şi să se arate dornică să înceapă o slujbă care nu conta câtuşi de puţin.

Tocmai întinsese mâna să sune, când uşa neagră se deschise brusc din interior şi o femeie dădu buzna pe stradă. Timp de o secundă straniu de statică, cele două se priviră direct în ochi, în timp ce fiecare se pregătea să facă faţă ciocnirii iminente. În această dimineaţă fermecată, simţurile lui Robin erau neobişnuit de receptive; imaginea de o fracţiune de secundă a acelui chip îi lăsă o impresie atât de puternică, încât o făcu să se gândească, după câteva momente, când reuşiseră să se evite reciproc, trecând la un centimetru una pe lângă cealaltă, iar femeia brunetă pornise în pas grăbit pe stradă, dispărând din vedere după colţ, că ar putea să-l deseneze perfect din memorie. Nu doar frumuseţea extraordinară a acelui chip se imprimase în memoria ei, ci şi cealaltă expresie: lividă, totuşi neobişnuit de însufleţită.

Robin prinse uşa înainte să închidă accesul spre casa scărilor mizeră. O scară metalică de modă veche urca în spirală în jurul unui ascensor la fel de antic, de tip colivie.

Atentă să nu-şi prindă tocurile în treptele metalice, ajunse la primul etaj, trecând de o uşă pe care era lipit un poster laminat şi înrămat, având pe el inscripţia *Crowdy Graphics,* şi îşi continuă urcuşul. Abia când ajunse la uşa de sticlă de la etajul de deasupra îşi dădu seama pentru prima oară la ce fel de activitate urma să fie asistentă. Nimeni de la agenţie nu-i spusese. Numele de pe hârtia de afară, de lângă sonerie, era gravat pe panoul de sticlă: *C.B. Strike,* şi, dedesubt, cuvintele *Detectiv particular.*

Robin rămase nemişcată, cu gura întredeschisă, trăind un moment de minunare pe care nimeni dintre cei care o cunoşteau nu l-ar fi înţeles. Niciodată nu-şi mărturisise vreunei fiinţe umane (nici măcar lui Matthew) ambiţia ei secretă, veche încă din copilărie. Iar ca acest lucru să se întâmple tocmai astăzi, dintre toate zilele… Avea senzaţia

că Dumnezeu îi făcea cu ochiul (iar ea lega şi acest lucru cu magia zilei; cu Matthew şi cu inelul; cu toate că, la o reflecţie adecvată, nu exista nicio legătură între ele).

Savurând clipa, se apropie foarte încet de uşa gravată. Întinse mâna stângă (safirul întunecându-se acum, în lumina slabă) spre clanţă; dar, înainte s-o atingă, uşa de sticlă se deschise brusc.

De data asta, ciocnirea n-a mai putut fi evitată. Un bărbat de peste o sută de kilograme se izbi de ea, fără să vadă nimic. Dezechilibrată, Robin se trezi catapultată în spate, dând din mâini cu mişcări dezordonate, geanta zburându-i cât colo, către hăul de dincolo de scara letală.

2

Strike absorbi impactul, auzi ţipătul ascuţit şi reacţionă instinctiv: aruncă în faţă un braţ lung şi înşfăcă cu degetele şi îmbrăcăminte, şi carne; un al doilea ţipăt de durere se reverberă în jurul pereţilor de piatră şi apoi, cu un efort considerabil, Strike reuşi s-o readucă pe fată pe teren solid. Ecourile ţipetelor ei continuau să răsune în casa scărilor şi îşi dădu seama că şi el urlase un „Dumnezeule!"

Îndoită de durere, fata stătea lipită de uşa biroului, scâncind. Judecând după felul pieziş în care stătea aplecată, cu o mână ascunsă adânc sub reverul hainei, Strike deduse că o salvase apucându-i o parte substanţială a sânului stâng. Faţa cuprinsă de roşeaţă a fetei era ascunsă de o perdea deasă de păr blond, dar Strike vedea cum din ochiul neacoperit ţâşneau lacrimi de durere.

— Fir-ar al dracu'… scuze!

Vocea lui puternică răsună în casa scării.

— Nu te-am văzut… nu mă aşteptam să apară cineva pe-aici…

De sub ei, graficianul ciudat şi solitar care ocupa biroul de mai jos ţipă:

— Ce se-ntâmplă acolo?!

O secundă mai târziu, un mormăit de nemulţumire venind de undeva de sus dădu de înţeles că managerul barului de la parter, care dormea într-un apartament de la mansardă deasupra biroului lui Strike, fusese şi el deranjat – poate chiar trezit – de gălăgie.

— Haide, intră…

Strike deschise uşa cu vârful degetelor, în aşa fel încât să evite orice contact întâmplător cu fata, şi o conduse în birou.

— E totul în ordine? strigă graficianul pus pe harţă.

Strike trânti uşa în urma lui.

— Sunt bine, minţi Robin, cu o voce tremurătoare, încă aplecată, cu mâna lipită de piept, stând cu spatele la Strike.

După o secundă sau două, se îndreptă şi se întoarse către acesta, stacojie la chip şi cu ochii încă umezi.

Agresorul ei accidental era un tip masiv. Înălţimea lui, pilozitatea, cuplate cu o burtă aflată în uşoară expansiune, sugerau un urs grizzly. Unul dintre ochii lui era tumefiat şi vânăt, cu pielea de sub sprânceană

tăiată. Dâre de sânge închegat lăsate pe unghii îi brăzdau obrazul stâng şi partea dreaptă a gâtului său gros, lăsat la vedere de gulerul şifonat şi descheiat al cămăşii.

— Sunteţi d… domnul Strike?

— Mda.

— Eu sunt angajata dumneavoastră temporară.

— Angajata şi mai cum?

— Temporară. De la Temporary Solutions.

Numele agenţiei nu reuşi să şteargă expresia de neîncredere de pe faţa greu încercată. Cei doi se uitară lung unul la celălalt, iritaţi şi antagonici.

La fel ca şi Robin, Cormoran Strike ştia că o să-şi amintească mereu ultimele douăsprezece ore ca pe o noapte schimbătoare de epocă a vieţii sale. Acum, după toate aparenţele, Parcele îi trimiseseră un sol îmbrăcat într-un trenci elegant de culoare bej, ca să-l tachineze în privinţa faptului că viaţa lui se îndrepta bolborosind spre o catastrofă.

— Pentru cât timp te-au trimis?

— Păi… pentru o săptămână… la început, spuse Robin, care nu fusese întâmpinată niciodată cu atâta lipsă de entuziasm.

Strike făcu rapid un calcul mintal. O săptămână la preţul exorbitant al agenţiei îi va împinge şi mai mult descoperirea de cont în regiunea ireparabilului. Ar putea fi chiar picătura ultimă pe care principalul lui creditor tot făcea aluzie că o aşteaptă.

— Scuză-mă un moment.

Ieşi din încăpere pe uşa de sticlă şi intră imediat la dreapta, într-o toaletă micuţă şi umedă. Aici, zăvorî uşa şi privi lung în oglinda crăpată şi pătată de deasupra chiuvetei.

Reflexia care se uita înapoi la el nu era una frumoasă. Strike avea fruntea înaltă, proeminentă, nasul lat şi sprâncenele groase ale unui Beethoven tânăr care se apucase de box, o impresie pe care ochiul tumefiat şi vânăt nu făcea decât s-o accentueze. Părul lui creţ şi des ca lâna făcuse ca printre numeroasele lui porecle din adolescenţă să se numere şi cea de „Flocea”. Arăta mai vârstnic decât cei treizeci şi cinci de ani pe care-i avea.

Înfipse dopul în gaura de scurgere şi umplu chiuveta crăpată şi soioasă cu apă rece. Trase adânc aer în piept şi îşi cufundă complet capul care-i palpita. Apa împrăştiată îi udă pantofii, dar uşurarea adusă de cele zece secunde de tăcere îngheţată şi oarbă îl făcu să o ignore.

Imagini disparate ale nopţii precedente îi fulgerau prin minte: golirea a trei sertare de obiecte personale într-o raniţă militară pe când Charlotte zbiera la el; scrumiera care l-a izbit în osul frunţii când s-a uitat înapoi la ea, din uşă; drumul pe jos prin oraşul întunecat până la biroul lui, unde dormise o oră sau două în fotoliul de la birou. Apoi scena finală, urâtă, după ce Charlotte i-a dat de urmă la primele ore ale zilei, ca să-i înfigă acele ultime *banderillas* pe care nu reuşise să i le implânte înainte ca el să plece din apartamentul ei; hotărârea lui de a o lăsa să plece când, după ce i-a zgâriat faţa cu unghiile, ieşise pe uşă fugind; şi apoi acea clipă de nebunie când se năpustise după ea – o urmărire sfârşită la fel cum începuse, cu intervenţia neavizată a acestei fete nepăsătoare şi de prisos, pe care fusese nevoit s-o salveze şi apoi s-o împace.

Ieşi de sub apa rece cu un icnet şi un geamăt, simţindu-şi faţa şi capul cuprinse de o amorţeală şi o furnicătură plăcute. Cu prosopul care căpătase o consistenţă de carton, atârnat pe spatele uşii, se şterse de apă şi se uită din nou la reflexia sumbră. Zgârieturile, proaspăt spălate de sânge, nu arătau mai grav decât urmele lăsate de o pernă boţită. Charlotte trebuie să fi ajuns la metrou între timp. Unul dintre gândurile nebuneşti care îl făcuseră să pornească după ea fusese temerea că se va arunca peste linii. Mai demult, după o ceartă deosebit de furtunoasă pe când aveau cam douăzeci şi cinci de ani, ea se urcase pe un acoperiş, beată, clătinându-se şi jurând că se aruncă. Poate că trebuia să se bucure că Temporary Solutions îl forţase să abandoneze cursa de urmărire. După scena care avusese loc la primele ore ale acelei dimineţi, nu mai exista cale de întoarcere. De data asta, trebuia să se termine.

Depărtându-şi de gât gulerul îmbibat cu apă, Strike trase zăvorul ruginit şi ieşi din toaletă, întorcându-se prin uşa de sticlă.

Un ciocan pneumatic începu să se audă afară, în stradă. Robin stătea în faţa biroului, cu spatele la uşă; îşi şterse dosul palmei de partea din faţă a hainei când el reintră în cameră şi Strike ştiu că fata îşi masase din nou sânul.

— E… eşti bine? întrebă, atent să nu privească spre locul leziunii.

— N-am nimic, sunt bine. Uite, dacă nu aveţi nevoie de mine, eu plec, spuse Robin cu demnitate.

— Nu… nu, nici vorbă, zise o voce ieşită din gura lui Strike, pe care acesta o ascultă cu dezgust. O săptămână… da, o să fie bine. Ăă… fişa

postului e aici.

O culese de pe preşul de la uşă în timp ce vorbea şi o întinse pe biroul gol în faţa ei, ca pe o ofertă de împăciuire.

— Da, dacă poţi deschide chestia asta, să răspunzi la telefon, în general să faci ordine pe-aici… parola computerului este Hatherill23, am să ţi-o scriu aici…

Ceea ce şi făcu, sub privirea ei precaută şi nesigură.

— Gata… eu o să fiu înăuntru.

Se duse în biroul interior, închise uşa cu grijă în urma lui, după care rămase nemişcat, privind la raniţa de sub masa de lucru goală. Conţinea tot ce deţinea el în acel moment, căci se îndoia că va mai vedea vreodată cele nouă zecimi din posesiunile lui rămase la Charlotte acasă. Până la prânz, probabil că acestea vor dispărea; arse, aruncate în stradă, ciopârţite şi sfărâmate, stropite cu clor. Ciocanul pneumatic huruia neobosit în stradă.

Iar acum, imposibilitatea de a-şi achita datoria uriaşă, consecinţele înfiorătoare care ar însoţi falimentul iminent al afacerii sale, urmarea neştiută, dar inevitabil oribilă a faptului că o părăsise pe Charlotte. Cuprins de epuizare cum se afla, i se părea că nenorocirea tuturor acestor dezastre se ridică în faţa lui ca într-un caleidoscop al ororilor.

Abia conştient că se mişcase din loc, se pomeni aşezat din nou în fotoliul în care-şi petrecuse ultima parte a nopţii. De dincolo de peretele despărţitor aproape imaterial se auzeau zgomote înăbuşite ce sugerau mişcare. Fără doar şi poate că Temporary Solution pornise calculatorul şi în curând o să descopere că nu mai primise de trei săptămâni nici măcar un singur e-mail pe probleme de serviciu. Apoi, la solicitarea lui, ea va începe să deschidă toate comenzile lui finale. Epuizat, suferind şi flămând, Strike îşi lăsă din nou faţa pe birou, cuibărindu-şi ochii şi urechile în cercul braţelor, astfel încât să nu fie nevoit să audă cum umilinţa lui era scoasă la iveală de străina aflată dincolo de uşă.

3

După cinci minute, se auzi o bătaie în uşă şi Strike, căruia nu-i lipsise mult să aţipească, tresări şi se îndreptă rapid în fotoliu.

— Scuze.

Subconştientul lui se lăsase iar prins în mrejele Charlottei; a fost o surpriză să vadă o tânără străină intrând în încăpere. Aceasta îşi dezbrăcase haina, lăsând să se vadă un pulover crem, mulat chiar seducător pe corp. Strike îi vorbi uitându-se la linia părului ei.

— Da?

— E un client pentru dumneavoastră. Să-l invit în birou?

— Un ce?

— Un client, domnule Strike.

O privi câteva secunde, încercând să prelucreze informaţia.

— Bine, OK… nu, am nevoie de câteva minute, te rog, Sandra, şi pe urmă îl inviţi în birou.

Ea se retrase fără să comenteze.

Strike abia dacă irosi o secundă întrebându-se de ce o numise Sandra, înainte de a sări în picioare începând să facă ceva ca să arate şi să miroasă mai puţin ca un om care a dormit îmbrăcat în hainele de zi. Se aplecă sub birou şi scoase din raniţă un tub de pastă de dinţi şi stoarse câţiva centimetri buni de pastă direct în gură; apoi observă că avea cravata îmbibată cu apă de la chiuvetă şi că piepţii cămăşii erau pătaţi cu stropi de sânge, aşa că trase cu forţă de amândoi, nasturii sărind cât colo şi lovindu-se de pereţi şi de fişet. Scoase din raniţă o cămaşă curată, deşi teribil de boţită, şi o îmbrăcă la repezeală, încheindu-se cu degetele groase şi stângace. După ce ascunse raniţa în spatele fişetului gol, se reaşeză în grabă şi îşi controlă de urdori colţurile interioare ale ochilor, în tot acest timp întrebându-se dacă acest aşa-zis client era ceva real şi dacă va fi pregătit să plătească bani adevăraţi pentru serviciile de detectiv. Strike ajunsese să-şi dea seama, în cursul unei spirale de optsprezece luni care-l adusese la ruină financiară, că niciunul dintre aceste lucruri nu putea fi luat drept sigur. Încă mai urmărea doi clienţi pentru plata integrală a facturilor; al treilea refuzase să-i plătească vreun penny, motivând că ceea ce aflase Strike nu fusese pe gustul său şi, dat fiind că se cufunda tot mai mult în

datorii şi că o reevaluare a chiriilor din zonă îi punea în pericol calitatea de chiriaş al biroului din centrul Londrei, pe care fusese atât de încântat să-l ocupe, Strike nu se afla în postura în care să-şi permită un avocat. Aplicarea unor metode mai dure şi mai brutale de recuperare a datoriilor devenise un laitmotiv al fanteziilor sale recente. Ar fi simţit o plăcere enormă să-l vadă pe cel mai tupeist dintre datornicii lui cum se înmoaie la vederea unei bâte de baseball.

Uşa se deschise din nou; Strike îşi scoase grăbit degetul arătător din nară şi îşi îndreptă spatele, încercând să arate senin şi vioi în fotoliul său.

— Domnule Strike, dânsul este domnul Bristow.

Potenţialul client o urmă pe Robin în încăpere. Impresia imediată se dovedi favorabilă. Necunoscutul poate că avea o înfăţişare vădit sfioasă, cu o buză superioară prea scurtă ca să-i acopere dinţii mari din faţă; avea un ten de culoarea nisipului, iar ochii, judecând după grosimea lentilelor ochelarilor, erau miopi; dar costumul de culoare gri-închis era minunat croit, iar cravata lucioasă de culoare bleu, ceasul şi pantofii păreau toate foarte scumpe.

Netezimea imaculată a cămăşii necunoscutului îl făcea pe Strike să fie de două ori mai conştient de cele circa o mie de cute ale hainelor sale. Se ridică în picioare pentru a-i da posibilitatea lui Bristow să se minuneze de întreaga sa înălţime de un metru şi nouăzeci de centimetri, îi întinse o mână păroasă şi încercă să contracareze superioritatea vestimentară a vizitatorului său proiectând aerul unui ins prea ocupat ca să-şi mai facă griji în privinţa rufăriei.

— Cormoran Strike… vă salut.

— John Bristow, spuse celălalt, strângându-i mâna.

Avea o voce plăcută, cultivată şi nesigură. Privirea lui zăbovi pe ochiul umflat al lui Strike.

— Domnilor, pot să vă ofer ceai sau cafea? întrebă Robin.

Bristow ceru o cafea neagră mică, dar Strike nu răspunse; tocmai zărise o femeie tânără cu sprâncene groase, îmbrăcată într-un costum de tweed fără gust, care şedea pe canapeaua jerpelită de lângă uşa biroului exterior. Era pur şi simplu sfidător la adresa raţiunii ca doi clienţi potenţiali să fi sosit în acelaşi moment. Sigur nu i se trimisese o a doua secretară temporară?

— Şi dumneavoastră, domnule Strike? întrebă Robin.

— Ce? A… o cafea neagră, cu două bucăţele de zahăr, te rog, Sandra,

spuse, înainte să se poată opri.

O văzu cum îşi schimonoseşte gura în timp ce închidea uşa şi abia atunci îşi aminti că nu avea nici cafea, nici zahăr şi nici măcar ceşti.

Luând loc la invitaţia lui Strike, Bristow privi în jur la biroul sărăcăcios cu o expresie despre care Strike se temea că ar fi de dezamăgire. Potenţialul client părea agitat în maniera aceea vinovată pe care Strike ajunsese să o asocieze cu soţii suspicioşi, şi totuşi păstra un vag aer de autoritate, transmis în principal de preţul evident al costumului său. Strike se întrebă cum îl găsise Bristow. Era greu să obţii de lucru din auzite când singurul tău client (după cum i se plângea adesea printre suspine la telefon) nu avea prieteni.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Bristow? întrebă el, aşezându-se la loc în fotoliu.

— E… ăă… de fapt, mă întreb dacă aş putea să verific… Cred că ne-am mai întâlnit cândva.

— Serios?

— N-aveţi cum să vă amintiţi de mine, s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă… dar cred că aţi fost prieten cu fratele meu Charlie. Charlie Bristow. A murit… într-un accident… când avea nouă ani.

— La dracu'! spuse Strike. Charlie… da, îmi amintesc.

Şi, într-adevăr, îşi amintea perfect. Charlie Bristow fusese unul dintre numeroşii prieteni pe care Strike îi avusese în timpul unei copilării complicate, peripatetice. Un băiat fascinant, năbădăios şi nesăbuit, liderul celei mai *cool* bande de la noua şcoală londoneză a lui Strike, Charlie i-a aruncat o privire uriaşului băiat nou-venit, care vorbea cu un puternic accent de Cornwall, şi l-a numit cel mai bun prieten şi locotenentul său. Au urmat două luni ameţitoare de prietenie intimă şi năzdrăvănii. Strike, care fusese fascinat întotdeauna de funcţionarea lină a căminelor celorlalţi copii, cu familiile lor întregi la minte şi bine organizate, şi de dormitoarele pe care li se permitea să le aibă ani de-a rândul, a păstrat o amintire vie a locuinţei lui Charlie, care fusese mare şi luxoasă. Îşi amintea de gazonul lung, luminat de soare, de căsuţa de joacă din copac şi de limonada cu gheaţă servită de mama lui Charlie.

Apoi a venit oroarea fără precedent a primei zile de şcoală de după vacanţa de Paşte, când învăţătoarea le-a spus că Charlie nu se va mai întoarce niciodată, pentru că murise, căzuse cu bicicleta peste marginea unei cariere de piatră în timp ce îşi petrecea vacanţa în Ţara

Galilor. Învăţătoarea cu pricina era o hoaşcă plină de răutate, care nu s-a putut abţine să nu spună întregii clase că lui Charlie, care, după cum îşi aminteau cu toţii, *adesea nu dădea ascultare adulţilor, i se interzisese în mod expres* să se apropie de cariera aceea, dar că el se încăpăţânase să facă exact asta, *probabil vrând să se dea mare* – dar a fost obligată să se oprească acolo, pentru că două fetiţe din primul rând începuseră să plângă.

Din ziua aceea, ori de câte ori se uita sau se gândea la o carieră de piatră, Strike vedea fragmentându-se chipul unui băiat blond care râdea. N-ar fi fost surprins dacă toţi colegii de clasă ai lui Charlie Bristow ar fi rămas cu aceeaşi teamă stăruitoare de hăul întunecat, de panta abruptă şi de piatra necruţătoare.

— Da, mi-l amintesc pe Charlie, spuse el.

Văzu cum lui Bristow i se mişcă uşor mărul lui Adam.

— Da. Ei bine, e vorba de numele dumitale. Îmi amintesc foarte clar cum Charlie vorbea despre dumneata, în vacanţă, în zilele de dinainte să moară: „prietenul meu Strike", „Cormoran Strike". E neobişnuit, nu? De unde vine „Strike", ştii cumva? E un nume pe care nu l-am mai întâlnit.

Bristow nu era prima persoană cunoscută de Strike care se agăţa de orice subiect colateral – vreme, taxa de acces în zona centrală a oraşului, preferinţa pentru băuturile fierbinţi – ca să amâne discutarea subiectului pentru care ajunseseră în biroul lui.

— Mi s-a spus că are legătură cu cerealele, spuse el. O măsură pentru cereale.

— Serios, asta e? Nicio legătură cu vreo lovitură sau cu grevele, ha, ha… nu… Ei bine, pe când căutam pe cineva care să mă ajute în treaba asta şi ţi-am văzut numele în carte…

Genunchiul lui Bristow începu să se legene în sus şi în jos…

— Probabil că poţi să-ţi închipui cum am… am avut senzaţia că e… că e ca un semn. Un semn de la Charlie. Care-mi spunea că am dreptate.

Mărul lui Adam se mişcă şi Bristow înghiţi în sec.

— OK, spuse cu prudenţă Strike, sperând că nu fusese confundat cu un medium.

— Vezi dumneata, e vorba despre sora mea, zise Bristow.

— În regulă. A intrat în vreun bucluc, ceva?

— A murit.

Nu lipsi mult ca Strike să exclame: „Cum aşa, şi ea?"

— Îmi pare rău, spuse el grijuliu.

Bristow primi condoleanţele cu o înclinare smucită a capului.

— Aş… nu mi-e uşor. Mai întâi de toate, ar trebui să ştii că sora mea este… a fost… Lula Landry.

Speranţa, atât de efemer reînviată la vestea că ar putea avea un client, căzu încet înainte ca o piatră funerară din granit şi ateriză cu o lovitură chinuitoare în măruntaiele lui Strike. Individul din faţa lui era un aiurit, dacă nu chiar dus cu pluta. Era o imposibilitate asemănătoare cu existenţa a doi fulgi de zăpadă identici ca acest bărbat palid, cu chipul ca de iepure, să fi apărut pe lume din acelaşi fond genetic ca frumuseţea cu pielea bronzată, cu membre suple şi forme extrem de precis finisate care fusese Lula Landry.

— Părinţii mei au adoptat-o, spuse cu sfială, de parcă ar fi ştiut la ce se gândea Strike. Cu toţii am fost adoptaţi.

— Aha, spuse Strike.

Avea o memorie excepţional de precisă. Gândindu-se la acea casă imensă, răcoroasă, bine organizată şi la grădina de o întindere fascinantă, îşi aminti de o mamă blondă şi apatică, prezidând la masa de picnic, de vocea depărtată şi tunătoare a unui tată intimidant; un frate mai mare morocănos care ciugulea din tortul de fructe, Charlie însuşi făcând-o pe mama lui să râdă cu clovneriile lui; dar nicio fetiţă.

— N-aveai cum s-o cunoşti pe Lula, continuă Bristow, din nou de parcă Strike şi-ar fi împărtăşit gândurile cu glas tare. Părinţii mei au adoptat-o abia după moartea lui Charlie. Avea patru anişori când a venit la noi. Vreo doi ani a fost în îngrijirea cuiva. Eu aveam aproape cincisprezece ani. Îmi amintesc şi azi cum stăteam la uşa de la intrare şi-l priveam pe tata aducând-o în braţe pe alee. Avea o scufiţă roşie tricotată. Mama o mai păstrează şi-acum.

Şi deodată, în mod şocant, John Bristow izbucni în lacrimi. Suspina cu faţa în palme, cu umerii gârboviţi, zguduit de plâns, în vreme ce nasul îi curgea şi lacrimile i se prelingeau printre degete. De fiecare dată când părea să-şi fi recăpătat întru câtva controlul, alte hohote de plâns îl podideau.

— Îmi pare rău… scuze… Dumnezeule…

Gemând şi sughiţând, se tamponă pe sub ochelari cu o batistă împăturită, încercând să-şi revină.

Uşa biroului se deschise şi Robin intră cu spatele, purtând o tavă. Bristow îşi întoarse faţa într-o parte, umerii zgâlţâindu-i-se spasmodic.

Prin uşa deschisă, Strike o zări din nou pe femeia îmbrăcată în costum din biroul exterior; acum se uita la el încruntată pe deasupra unui exemplar din *Daily Express.*

Robin aşează pe masă două cești, un vas cu lapte, un bol cu zahăr şi o farfurie cu biscuiţi de ciocolată, niciunul dintre aceste obiecte nemaifiind văzute de Strike până atunci. Afişă un zâmbet de complezenţă la mulţumirile lui şi dădu să plece.

— O clipă, Sandra, spuse Strike. Poţi să…?

Luă o foaie de hârtie de pe birou şi o aşează pe genunchi. În timp ce Bristow îşi înghiţea domol lacrimile, Strike scrise foarte repede şi cât mai lizibil cu putinţă:

Caută, te rog, pe google despre Lula Landry şi află dacă a fost adoptată şi, dacă da, de cine. Nu discuta ce faci cu femeia din biroul tău ce caută ea acolo? Scrie răspunsul la întrebările de mai sus şi adu-mi hârtia aici, fără să spui ce ai găsit.

— Scuze… îmi cer mii de scuze, spuse Bristow printre icnete când uşa se închise. Este… de obicei, nu sunt… am fost la birou, m-am întâlnit cu clienţii…

Trase aer în piept de mai multe ori. Ochii lui de culoare roz sporeau asemănarea cu un iepure albinos. Genunchiul drept continua să i se legene în sus şi în jos.

— Doar că a fost o perioadă îngrozitoare, şopti el în timp ce trăgea aer în piept. Lula… şi mama mea pe moarte…

Lui Strike îi lăsa gura apă la vederea biscuiţilor cu ciocolată, căci avea senzaţia că nu mâncase nimic de zile în şir. Dar îşi zise că ar fi dat o impresie de lipsă de compasiune dacă ar fi început să ronţăie în timp ce Bristow se zgâlţâia, se smiorcăia şi-şi tampona ochii cu batista. Ciocanul pneumatic continua să răpăie ca o mitralieră afară, pe stradă.

— De când Lula a murit, mama a cedat complet. Povestea asta a doborât-o. Cancerul de care suferea se presupunea că e în remisiune, dar a revenit şi doctorii spun că nu mai pot să facă nimic. Adică, asta e a doua oară. A avut un fel de cădere după Charlie. Tata s-a gândit că un alt copil îi va face bine. Întotdeauna şi-au dorit o fată. N-au obţinut uşor aprobarea, dar Lula era o metisă şi mai greu de plasat, aşa că, încheie el cu un suspin gâtuit, au reuşit s-o obţină. Mereu a fost f-frumoasă. A fost d-descoperită pe Oxford Street, când ieşise la

cumpărături cu mama. A fost preluată de Athena. E una dintre cele mai prestigioase agenţii. La şaptesprezece ani, f-făcea deja modelling *f-full-time.* Când a murit, valoarea ei se ridica la circa zece milioane de lire. Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Probabil că le ştii pe toate. Toată lumea ştia – credea că ştie – totul despre Lula.

Cu stângăcie, luă ceaşca. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât cafeaua se vărsă pe pantalonii călcaţi la dungă.

— Ce anume aţi dori să fac pentru dumneavoastră? întrebă Strike.

Cu mişcări nesigure, Bristow puse la loc ceaşca pe birou, apoi îşi strânse palmele.

— S-a spus că sora mea s-a sinucis. Eu nu cred asta.

Strike îşi aminti imaginile transmise la televizor: sacul negru pentru cadavre aşezat pe brancardă, pâlpâind într-o furtună de bliţuri în timp ce era încărcat într-o ambulanţă, fotografii îngrămădindu-se în jur în timp ce maşina se punea în mişcare, ridicându-şi aparatele foto spre geamurile întunecate, luminile albe reflectându-se în sticla neagră. Ştia mai multe despre moartea Lulei Landry decât s-a gândit sau a dorit să ştie; acelaşi lucru era valabil pentru orice fiinţă dotată cu raţiune din Marea Britanie. Când eşti bombardat cu o poveste, ajungi să devii interesat împotriva voinţei tale şi, până să-ţi dai seama, eşti atât de bine informat, atât de îndoctrinat în privinţa faptelor legate de caz, încât ar fi total nepotrivit să stai în boxa juraţilor.

— A fost o anchetă, nu-i aşa?

— Da, dar detectivul care s-a ocupat de caz a fost convins de la bun început că a fost o sinucidere, numai pentru că Lula lua litiu. Lucrurile pe care le-au trecut cu vederea… pe internet, sunt chiar pomenite unele dintre ele.

Bristow întinse fără sens degetul spre masa de lucru goală a lui Strike, unde ar fi fost de aşteptat să se găsească un computer.

O bătaie formală şi uşa se deschise; Robin intră, îi dădu lui Strike un bilet împăturit şi se retrase.

— Îmi cer scuze, nu vă supăraţi, spuse Strike. Aşteptam mesajul ăsta.

Despături biletul pe genunchi, astfel încât Bristow să nu poată vedea nimic, şi citi:

Lula Landry a fost adoptată de Sir Alec şi Lady Yvette Bristow, dar şi-a luat numele de fată al mamei când a început cariera în modelling.

Are un frate mai mare, John, care e avocat. Fata care aşteaptă afară este prietena domnului Bristow şi e secretară la firma lui. Amândoi lucrează la firma înfiinţată de bunicul din partea mamei al Lulei şi al lui John, Landry, May, Patterson. Fotografia lui John Bristow de pe pagina principală a site-ului firmei LMP este identică omului cu care vorbeşti.

Strike mototoli biletul şi-l aruncă în coşul de gunoi de la picioarele sale. Era uluit. John Bristow nu era un fantezist. Iar lui se pare că i se trimisese o secretară temporară cu mai multă iniţiativă şi o mai bună cunoaştere a ortografiei decât toate cele pe care le cunoscuse.

— Scuze, continuaţi, îi zise el lui Bristow. Spuneaţi… ceva despre anchetă?

— Da, răspunse Bristow, tamponându-şi vârful nasului cu batista umedă. Mă rog, nu neg că Lula avea probleme. I-a făcut viaţa mamei un iad, la drept vorbind. A început cam când a murit tatăl nostru – probabil că ştii asta, s-a scris destul în presă despre asta, slavă Domnului… dar a fost exmatriculată din şcoală pentru probleme cu drogurile; a fugit la Londra, mama a aflat că trăia în condiţii mizere, cu dependenţii de droguri; drogurile au exacerbat problemele mentale. A fugit de la un centru de tratament – au fost nenumărate scene şi drame. În final, totuşi, şi-au dat seama că suferă de tulburare bipolară şi au trecut-o pe un tratament corespunzător, iar de atunci, atâta timp cât îşi lua tabletele, era bine. Nu ţi-ai fi dat seama niciodată că era ceva în neregulă cu ea. Până şi medicul legist a acceptat că *îşi luase* medicamentele, fapt confirmat de autopsie. Dar nici poliţia, nici medicul legist n-au putut să vadă dincolo de fata care a avut un istoric legat de sănătatea mentală. Au insistat că suferea de depresie, dar eu pot să-ţi spun că Lula nu era deloc deprimată. Am văzut-o în dimineaţa de dinainte de a muri şi era absolut în regulă. Lucrurile mergeau foarte bine pentru ea, mai ales în privinţa carierei. Tocmai semnase un contract care i-ar fi adus cinci milioane în doi ani. Mi-a cerut să-l analizez şi era un contract excelent. Designerul era un bun prieten de-al ei, Somé, cred c-ai auzit de el, nu? Lula avea angajamente ferme pentru câteva luni; se apropia o şedinţă foto în Maroc, iar ei îi plăcea mult să călătorească. Aşa că, vezi, nu exista absolut niciun motiv ca să-şi ia viaţa.

Strike încuviinţă din cap politicos, neimpresionat în sinea lui. Din experienţă, ştia că sinucigaşii erau perfect capabili să mimeze un

interes pentru un viitor în care nu aveau nicio intenţie să existe. Dispoziţia matinală roz-aurie a Lulei Landry putea deveni cu uşurinţă întunecată şi deznădăjduită în ziua şi jumătatea de noapte care îi precedaseră moartea; lucruri de genul ăsta se mai întâmplaseră. Şi-a amintit de locotenentul de la King's Royal Rifle Corps, care se trezise în noaptea de după petrecerea propriei sale aniversări, al cărei suflet fusese, după părerea generală. A lăsat familiei un bilet în care le spunea să cheme poliţia şi să nu se ducă în garaj. Cadavrul a fost găsit atârnând de tavanul garajului de băiatul lui de cincisprezece ani, care nu observase biletul când trecuse grăbit prin bucătărie să-şi ia bicicleta.

— Şi asta nu e tot, spuse Bristow. Există dovezi, dovezi clare. Mărturia lui Tansy Bestigui, pentru început.

— Ea a fost vecina care a spus că a auzit o ceartă la etajul de deasupra?

— Întocmai! A auzit un bărbat urlând acolo, chiar înainte ca Lula să cadă peste balcon! Poliţia i-a desconsiderat dovada, numai pentru că… mă rog, luase cocaină. Dar asta nu înseamnă că nu ştia ce a auzit. Tansy susţine până astăzi că Lula se certa cu un bărbat cu câteva secunde înainte să se prăbuşească. Ştiu, pentru că am discutat cu ea foarte recent. Firma noastră se ocupă de divorţul ei. Sunt sigur că aş putea s-o conving să stea de vorbă cu dumneata.

Bristow îşi drese glasul şi continuă:

— Pe urmă, spuse el, urmărindu-l neliniştit pe Strike, încercând să-i evalueze reacţia, mai e şi filmarea camerelor de supraveghere. Un bărbat care se apropie de Kentigern Gardens cam cu douăzeci de minute înainte ca Lula să cadă, apoi apare acelaşi bărbat fugind de-i sfârâiau călcâiele dinspre Kentigern Gardens după ce sora mea a murit. N-au aflat niciodată cine era; nu au reuşit să-l identifice.

Cu un fel de nerăbdare furişă, Bristow scoase din buzunarul interior al sacoului un plic uşor şifonat, pe care i-l întinse lui Strike.

— Am pus totul pe hârtie. Orele şi toate cele. E totul acolo. Vei vedea că se potrivesc.

Aspectul plicului nu reuşi să-i crească lui Strike încrederea în judecata lui Bristow. Mai primise şi înainte astfel de obiecte: fructele mâzgălite pe hârtie ale unei obsesii singuratice şi dezorientate. Pălăvrăgeli unilaterale pe marginea unor teorii preferate. Orare complexe denaturate ca să se potrivească unor împrejurări fantastice.

Pleoapa stângă a avocatului se mişca uşor, unul dintre genunchi se bâţâia în sus şi în jos, iar degetele care ţineau plicul tremurau.

Timp de câteva secunde, puse aceste semne în balanţă cu pantofii lui Bristow, fără doar şi poate lucraţi manual, şi ceasul Vacheron Constantin care se zărea pe încheietura lui palidă atunci când gesticula. Acesta era un om care putea şi avea să plătească; poate o perioadă îndeajuns de lungă cât să-i permită lui Strike să achite una din ratele împrumutului care era cea mai presantă dintre datoriile lui. Oftând şi încruntându-se lăuntric la propria-i conştiinţă, Strike spuse:

— Domnule Bristow…

— Spune-mi John, te rog.

— John… Am să fiu sincer cu tine. Nu cred că ar fi corect să-ţi iau banii.

Pete roşii înfloriră pe gâtul palid al lui Bristow şi pe faţa lui banală în timp ce continua să ţină plicul întins.

— Cum adică, n-ar fi corect?

— Moartea surorii tale a fost probabil investigată cu maximum de meticulozitate. Milioane de oameni şi media din lumea întreagă au urmărit fiecare mişcare a poliţiei. E normal ca ei să fi fost de două ori mai meticuloşi ca de obicei. Sinuciderea este un lucru greu de acceptat…

— Eu nu o accept. N-am s-o accept niciodată. Sora mea nu s-a sinucis. Cineva a împins-o peste balconul ăla.

Ciocanul pneumatic de-afară se oprise brusc, astfel încât vocea lui Bristow răsună puternic în încăpere. Iar furia lui declanşată instantaneu era cea a unui om sfios împins la limita lui absolută.

— Am înţeles. Am priceput. Şi tu eşti un din ăla, nu-i aşa? Un psiholog de salon? Charlie e mort, tata e mort, Lula e moartă, iar mama e pe moarte… I-am pierdut pe toţi, iar eu am nevoie de consiliere psihologică, nu de un detectiv. Crezi că n-am auzit asta de o sută de ori până acum?

Bristow se ridică, impresionant în ciuda incisivilor ca de iepure şi a pielii acoperite cu pete.

— Sunt un om destul de bogat, Strike. Îmi pare rău că sunt grosolan în privinţa asta, dar n-am ce să fac. Tata mi-a lăsat o avere considerabilă. M-am interesat şi eu cam cât se plăteşte pentru genul ăsta de lucruri şi aş fi fost bucuros să te plătesc dublu.

Un onorariu dublu. Conştiinţa lui Strike, cândva fermă şi rigidă,

fusese slăbită de repetatele lovituri ale sorţii, iar asta era o lovitură de knockout. Eul său inferior deja se zbenguia în tărâmul speculaţiei fericite: o lună de muncă îi va aduce destui bani cât să-şi plătească secretara temporară şi o parte din restanţele la chirie; două luni, datoriile cele mai presante… trei luni, o parte din descoperirea de cont dispărută… patru luni…

Dar John Bristow vorbea peste umăr în timp ce se apropia de uşă, strângând şi mototolind plicul pe care Strike refuzase să-l ia.

— Am vrut să fii tu datorită lui Charlie, dar am aflat unele lucruri şi despre tine, nu sunt chiar un idiot desăvârşit. Poliţia militară, ramura de investigaţii speciale, nu? Şi decorat, pe deasupra. Nu pot să spun că am fost impresionat de biroul tău – Bristow aproape că striga acum, iar Strike era conştient că vocile feminine înăbuşite din biroul exterior tăcuseră –, dar se pare că m-am înşelat şi poţi să-ţi permiţi să refuzi un job. Excelent! S-o lăsăm baltă. Sunt sigur c-am să găsesc pe altcineva să facă treaba. Scuze pentru deranj!

4

Conversaţia celor doi bărbaţi se transmisese, cu claritate crescândă, prin peretele despărţitor subţire timp de două minute; acum, în liniştea subită aşternută după oprirea ciocanului pneumatic, vorbele rostite de Bristow se auzeau foarte limpede.

Numai pentru propriul amuzament, cuprinsă de euforia acestei zile fericite, Robin încercase să joace convingător rolul de secretară permanentă a lui Strike, fără să-i dea de înţeles prietenei lui Bristow că nu lucra pentru detectivul particular decât de o jumătate de oră. Îşi ascunse cât putu de bine orice semn de surprindere sau de emoţie la izbucnirea strigătelor, dar instinctiv era de partea lui Bristow, oricare ar fi fost cauza conflictului. Profesia lui Strike şi ochiul lui învineţit exercitau o anumită atracţie obosită, dar faţă de ea avusese o atitudine deplorabilă, iar sânul stâng încă o durea.

Prietena lui Bristow privise fix la uşa închisă încă din momentul în care vocile bărbaţilor începuseră să se audă peste zgomotul ciocanului pneumatic. Îndesată şi foarte brunetă, cu un mers şchiopătat şi ceea ce ar fi putut să fie o „monosprânceană" dacă nu le-ar fi pensat, părea să fie supărată din naştere. Robin observase adesea cum cuplurile tindeau să fie de un farmec personal aproximativ echivalent, deşi fireşte că factori precum banii puteau să asigure în multe cazuri un partener care arăta semnificativ mai bine decât cel în cauză. Lui Robin i se părea adorabil că Bristow, care, pornind de la argumentele costumului său elegant şi cel al firmei prestigioase unde lucra, ar fi putut să pună ochii pe cineva mult mai drăguţ, o alesese pe fata aceasta, despre care presupunea că e mai caldă şi mai blândă decât sugera înfăţişarea ei.

— Eşti sigură că nu vrei o cafea, Alison? o întrebă ea.

Fata se uită în jur ca şi cum ar fi fost surprinsă că i se vorbise, de parcă uitase că Robin se afla acolo.

— Nu, mulţumesc, spuse ea cu o voce gravă, surprinzător de melodioasă. Ştiam c-o să se supere, adăugă cu un fel de satisfacţie ciudată. Am încercat să-l conving să nu facă asta, dar n-a vrut să asculte. Se pare că acest aşa-zis detectiv îl refuză. Aşa-i trebuie.

Surprinderea trebuie să se fi arătat pe faţa lui Robin, pentru că

Alison continuă, uşor nerăbdătoare:

— Ar fi mai bine pentru John dacă ar accepta realitatea. Fata s-a sinucis. Restul familiei s-a împăcat cu situaţia, nu ştiu de ce el nu poate.

N-avea niciun rost să pretindă că nu ştia despre ce vorbea femeia. Toată lumea ştia ce se întâmplase cu Lula Landry. Robin îşi putea aminti cu exactitate unde se aflase când auzise că modelul se aruncase în braţele morţii într-o noapte îngheţată de ianuarie: stătea la chiuveta din bucătăria casei părinţilor ei. Auzise vestea la radio şi scosese un mic ţipăt de surprindere, după care, în cămaşă de noapte, alergase din bucătărie să-i spună lui Matthew, venit în vizită în weekend. Cum putea să te afecteze aşa de mult moartea unei persoane pe care nu ai cunoscut-o? Robin fusese o mare admiratoare a felului cum arăta Lula Landry. Nu-i plăcea prea mult propriul ei colorit de lăptăreasă: modelul avusese tenul închis, un chip luminos, oase fine şi o înfăţişare aprigă.

— N-a trecut aşa de mult de când a murit.

— Trei luni, spuse Alison, scuturând ziarul pe care-l citea, *Daily Express.* E bun de ceva omul ăsta?

Robin remarcase expresia dispreţuitoare a lui Alison în timp ce observa starea de degradare şi aspectul neîngrijit incontestabil al micii anticamere, mai ales că tocmai văzuse, online, biroul imaculat şi somptuos în care lucra cealaltă femeie. Prin urmare, îi răspunse motivată fiind mai degrabă de respectul de sine, decât de vreo dorinţă de a-l proteja pe Strike.

— O, da, replică ea cu calm. E unul dintre cei mai buni. Deschise un plic roz, împodobit cu pisicuţe, cu aerul uneia care zilnic trebuia să răspundă unor exigenţe mult mai complexe şi mai interesante decât şi-ar fi putut imagina Alison.

Între timp, Strike şi Bristow se confruntau din colţurile opuse ale biroului interior, unul furios, celălalt căutând o cale de a-şi inversa poziţia fără să-şi arunce peste bord respectul de sine.

— Tot ce vreau, Strike, rosti răguşit Bristow, cu faţa uscăţivă intens colorată, este să se facă *dreptate.*

Ai fi zis că lovise un diapazon divin, aşa de tare răsună cuvântul în biroul dărăpănat, provocând o notă abia auzită dar răsunătoare în pieptul lui Strike. Bristow localizase flacăra de veghe pe care Strike o adăpostea când totul în jurul lui se năruia. Avea nevoie disperată de bani, dar Bristow îi dăduse un alt motiv, mai bun, pentru a renunţa la

scrupule.

— OK. Am înţeles. Vorbesc serios, John, chiar am înţeles. Hai, vino şi ia loc. Dacă încă mai vrei ajutorul meu, mi-ar plăcea să ţi-l dau.

Bristow se uită crunt la el. În birou nu se mai auzea niciun zgomot în afară de strigătele îndepărtate ale muncitorilor de jos.

— Ai vrea ca… ăă… soţia ta, nu? Să vină şi ea?

— Nu, replică Bristow încă încordat, cu mâna pe clanţă. Alison e de părere că nu trebuie să fac asta. De fapt, nici nu ştiu de ce a ţinut să vină cu mine. Probabil din speranţa că ai să mă refuzi.

— Te rog… ia loc. Hai să discutăm problema cum se cuvine.

Bristow şovăi, apoi se întoarse la scaunul pe care îl părăsise.

Renunţând în sfârşit la reţinere, Strike luă un biscuit cu ciocolată şi-l vârî cu totul în gură. Scoase din sertar un blocnotes nefolosit, îl deschise, luă şi un pix şi reuşi să înghită biscuitul în timpul care-i trebui lui Bristow să se aşeze din nou.

— Pot să iau ăla? sugeră el, arătând spre plicul pe care Bristow continua să-l ţină în mână.

Avocatul i-l întinse de parcă nu era sigur că putea avea încredere să i-l încredinţeze lui Strike. Acesta, care nu dorea să-i parcurgă conţinutul de faţă cu Bristow, îl puse deoparte bătându-l uşor cu palma, gest menit să arate că obiectul devenise acum o componentă preţioasă a investigaţiei, şi-şi pregăti pixul.

— John, mi-ar fi de mare ajutor dacă ai putea să-mi faci o scurtă descriere a ceea ce s-a întâmplat în ziua în care sora ta a murit.

Metodic şi meticulos din fire, Strike fusese antrenat să-şi desfăşoare anchetele la un standard ridicat şi riguros. Mai întâi, dă-i voie martorului să-şi spună povestea cu propriile cuvinte: fluxul neîntrerupt scotea adesea la iveală detalii, inconsecvenţe aparente, care ulterior se dovedeau a fi fragmente preţioase de dovezi. După ce primul şuvoi de impresii şi amintiri era recoltat, venea momentul pentru solicitarea şi aranjarea riguroasă şi precisă a faptelor: *oameni, locuri, proprietăţi…*

— Oh, spuse Bristow, care părea, după toată vehemenţa cu care vorbise, nesigur de unde să înceapă. Nu prea… să vedem…

— Când ai văzut-o ultima oară? îi sări Strike în ajutor.

— Păi să fi fost… da, în dimineaţa de dinainte de a muri. Ne-am… am avut o discuţie în contradictoriu, la drept vorbind, deşi slavă Domnului că am aplanat-o.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Devreme. Înainte de nouă, eu eram în drum spre birou. Cred că pe la nouă fără un sfert.

— Şi care a fost obiectul discuţiei?

— A, prietenul ei, Evan Duffield. Tocmai reluaseră relaţia. Familia crezuse că s-a terminat şi cu toţii eram foarte încântaţi. Este o persoană oribilă, dependent de droguri şi priceput nevoie mare să-şi facă singur reclamă; nu ţi-ai putea închipui o influenţă mai nefastă asupra Lulei. Poate că am fost cam aspru, îmi… îmi dau seama acum. Eram mai mare cu unsprezece ani decât Lula. Ştii, aveam un sentiment protector faţă de ea. Poate că uneori eram autoritar. Ea-mi spunea mereu că nu înţeleg.

— Ce anume nu înţelegeai?

— Păi… toate. Avea o grămadă de probleme. Probleme cu faptul că fusese adoptată. Că era o persoană de culoare într-o familie de albi. Zicea că mie mi-a fost uşor… că eu nu ştiu cum e. Poate că avea dreptate.

Clipi iute îndărătul ochelarilor.

— De fapt, cearta a fost continuarea unei dispute pe care o avuseserăm la telefon în seara precedentă. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că fusese atât de proastă încât să revină la Duffield. Uşurarea pe care am simţit-o când s-au despărţit… adică, ţinând cont de faptul că ea însăşi avusese probleme cu drogurile, să se cupleze cu un narcoman…

Trase aer în piept.

— Ea nu voia nici să audă. Niciodată n-a vrut să asculte. Era furioasă pe mine. De fapt, i-a dat instrucţiuni paznicului clădirii să nu-mi dea voie să intru a doua zi de dimineaţă, dar… mă rog, Wilson m-a lăsat să trec.

„Umilitor, totuşi", se gândi Strike, „să fii nevoit să apelezi la mila portarului".

— Nu aş fi urcat la ea, spuse Bristow pe un ton nefericit, petele de culoare acoperindu-i din nou gâtul subţire, dar trebuia să-i returnez contractul cu Somé; îmi ceruse să mă uit peste el şi trebuia să-l semneze… Putea să fie destul de blazată în privinţa unor lucruri de acest gen. În tot cazul, n-a fost prea încântată că mi s-a permis să vin la ea şi ne-am certat din nou, dar disputa s-a domolit foarte repede. S-a calmat. Aşa că i-am spus atunci că mama ar aprecia o vizită din partea

ei. Știi, mama tocmai ieșise din spital, unde îi făcuseră o histerectomie. Lula a spus că poate-o să treacă s-o vadă mai târziu, la locuința ei, dar că nu putea să fie sigură. Avea lucruri de făcut.

Bristow trase adânc aer în piept. Genunchiul lui drept începu să se bâțâie din nou în sus și în jos, iar palmele lui cu articulații firave ai fi zis că se spală una pe cealaltă într-un spectacol tăcut.

— N-aș vrea să-ți faci o părere proastă despre ea. Oamenii o credeau egoistă, dar era cea mai mică din familie și destul de răsfățată, apoi a fost bolnavă și, firesc, a fost centrul atenției tuturor, după care a fost aruncată în această viață extraordinară în care lucrurile și oamenii roiau în jurul ei, iar paparazzii o urmăreau pretutindeni. Nu era o existență normală.

— Nu, fu Strike de acord.

— Deci, în tot cazul, i-am spus Lulei cât de amețită de la medicamente și de suferindă era mama, iar ea mi-a zis că poate o să se ducă s-o vadă mai târziu. Am plecat. Am trecut pe la birou ca să iau niște dosare de la Alison, pentru că voiam să lucrez acasă la mama în ziua aceea și să-i țin companie. Apoi am văzut-o pe Lula în apartamentul mamei, pe la jumătatea dimineții. A stat un timp cu mama în dormitor până când a venit unchiul meu în vizită, apoi a trecut prin biroul în care lucram ca să-și ia la revedere. M-a îmbrățișat înainte să…

Vocea lui Bristow cedă și acesta își coborî privirea în poală.

— Mai vrei niște cafea? sugeră Strike.

Bristow clătină din cap. Ca să-i dea un răgaz să-și revină, Strike luă tava și se îndreptă spre biroul exterior.

Prietena lui Bristow își ridică privirea din ziar, încruntându-se la apariția lui Strike.

— N-ați terminat? întrebă ea.

— Evident că nu, spuse Strike, fără să încerce să zâmbească.

Femeia se uită crunt la Strike, care îi spuse lui Robin:

— Poți să-mi mai dai o ceașcă de cafea, ăăă…?

Robin se ridică și preluă în tăcere tava.

— John trebuie să ajungă la birou la zece și jumătate, îl informă Alison pe Strike, pe un ton ceva mai ridicat. Trebuie să plecăm de-aici în maximum zece minute.

— O să țin minte, o asigură Strike afabil, înainte de a se întoarce în biroul interior, unde Bristow ședea într-o poziție ca de rugăciune, cu

capul aplecat deasupra mâinilor împreunate.

— Îmi pare rău, murmură el, în timp ce Strike se aşeza în fotoliu. Mi-e încă greu să vorbesc despre asta.

— Nicio problemă, spuse Strike, luându-şi din nou blocnotesul. Deci, Lula a venit s-o vadă pe mama ta? La ce oră?

— Pe la unsprezece. Totul a reieşit la anchetă, ce a făcut după aceea. I-a spus şoferului să o ducă la un magazin care-i plăcea ei, după care s-a întors acasă. Avea o întâlnire cu un make-up artist şi de faţă a fost şi prietena ei, Ciara Porter. Trebuie s-o fi văzut pe Ciara Porter, e manechin şi ea. Foarte blondă. Au fost fotografiate împreună ca îngeri, probabil că ai văzut: goale, în afară de poşete şi aripi. Somé a folosit fotografia în campania lui publicitară după moartea Lulei. Lumea spune că a fost o chestie lipsită de gust. Deci, Lula şi Ciara au petrecut împreună după-amiaza acasă la Lula, după care au ieşit să cineze în oraş, unde s-au întâlnit cu Duffield şi cu alţi oameni. Întregul grup s-a dus apoi la Uzi, clubul de noapte, unde au stat până după miezul nopţii. A urmat cearta dintre Duffield şi Lula. O mulţime de oameni au văzut incidentul. El chiar a bruscat-o puţin, încercând s-o reţină, dar ea a părăsit clubul singură. După aceea, toată lumea a crezut că el a făcut-o, dar s-a dovedit că a avut un alibi beton.

— A scăpat pe baza mărturiei dealerului său de droguri, nu-i aşa? întrebă Strike, care continua să scrie.

— Da, întocmai. Deci… deci Lula s-a întors acasă pe la unu şi douăzeci. A fost fotografiată când a intrat în clădire. Probabil că-ţi aminteşti imaginea. A apărut peste tot după aceea.

Strike îşi amintea: una dintre cele mai fotografiate femei din lume, cu capul aplecat, umerii strânşi, privirea încărcată şi braţele strânse în jurul corpului, ferindu-şi faţa de fotografi. De îndată ce verdictul de sinucidere a fost stabilit clar, poza căpătase un aspect macabru: tânără bogată şi frumoasă, cu mai puţin de o oră înainte de moarte, încercând să-şi ascundă starea jalnică de obiectivele pe care le curtase şi care o adorau atât de mult.

— De obicei fotografii stăteau la uşa ei?

— Da, mai ales dacă ştiau că e cu Duffield sau dacă voiau s-o surprindă când se întorcea acasă beată. Dar în noaptea aia nu erau acolo doar pentru ea. Un rapper american urma să vină să se cazeze acolo în seara aceea; îl cheamă Deeby Macc. Compania lui de discuri închiriase apartamentul de sub al ei. În final, tipul n-a mai dormit

acolo, fiindcă i-a fost mai la îndemână să se ducă la un hotel, având în vedere că toată poliţia mişuna prin clădire. Dar fotografii care urmăriseră maşina Lulei după ce-a plecat de la Uzi s-au alăturat celor care-l aşteptau pe Macc în faţa clădirii, aşa că s-a strâns o mulţime considerabilă la intrare, deşi, după ce Lula a intrat, s-au cam împrăştiat care încotro. Se pare că au primit informaţia că Macc nu va ajunge acolo decât peste câteva ore. Era o noapte amarnic de friguroasă. Ningea. Temperatura, sub zero grade. Aşa că strada era pustie când a căzut.

Bristow clipi şi mai luă o gură de cafea rece, iar Strike se gândi la paparazzii care plecaseră înainte ca Lula să cadă de la balcon. „Închipuie-ţi, îşi zise el, cât ar fi primit pentru un instantaneu cu plonjonul spre moarte al Lulei Landry; probabil destul ca să se pensioneze."

— John, prietena ta zice că trebuie să fii undeva la zece şi jumătate.

— Ce?

Bristow păru să revină la normalitate. Se uită la ceasul scump de la mână şi exclamă:

— Dumnezeule, nici nu mi-am dat seama că am stat aici atât de mult. Ce… ce se întâmplă acum? întrebă el, părând uşor tulburat. O să-mi citeşti notiţele?

— Da, firește, îl asigură Strike, şi-am să te sun peste vreo două zile, după ce voi fi făcut câteva chestii preliminare. Mă aştept să am mai multe întrebări atunci.

— În regulă, spuse Bristow, ridicându-se în picioare uşor ameţit. Uite… cartea mea de vizită. Şi cum vrei să-ţi plătesc?

— Un avans pe o lună ar fi excelent, spuse Strike.

Înăbuşindu-şi nişte accese plăpânde de ruşine şi amintindu-şi că Bristow însuşi se oferise să-i dea un onorariu dublu, rosti o sumă exorbitantă şi, spre încântarea lui, Bristow nu recurse la subterfugii, nici nu-l întrebă dacă acceptă plata cu cardul şi nici măcar nu-i promise că-i va aduce banii mai târziu, ci scoase un carnet de cecuri adevărat şi un pix.

— Dacă, să zicem, un sfert din sumă ar putea fi cash, adăugă Strike, forţându-şi norocul.

Şi, pentru a doua oară în acea dimineaţă, Strike rămase uluit când Bristow spuse:

— Chiar m-am întrebat dacă ai prefera…

Apoi scoase un teanc de bancnote de cincizeci de lire pe lângă cec.

Ieşiră în biroul exterior chiar în clipa când Robin se pregătea să intre cu cafeaua caldă pentru Strike. Prietena lui Bristow se ridică în momentul în care uşa se deschise şi împături ziarul cu aerul uneia care fusese lăsată să aştepte prea mult. Era aproape la fel de înaltă ca Bristow, corpolentă, cu o expresie ursuză şi nişte mâini mari, bărbăteşti.

— Deci ai acceptat s-o faci, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Strike.

Acesta avu impresia că femeia credea că el profita de prietenul ei bogat. Şi era foarte posibil să aibă dreptate.

— Da, John m-a angajat, replică el.

— Ei da, spuse ea fără cordialitate. Cred că eşti încântat, John.

Avocatul îi zâmbi, iar ea oftă şi-l bătu uşurel pe braţ, cum ar fi făcut o mamă tolerantă, dar uşor exasperată, cu un copil. John Bristow ridică mâna în chip de salut, apoi îşi urmă prietena la ieşirea din încăpere, zgomotul paşilor lor auzindu-se pe scara de metal.

5

Strike se întoarse spre Robin, care se aşezase la loc în faţa computerului. Cafeaua lui stătea lângă teancurile de scrisori frumos ordonate pe birou.

— Mulţumesc, spuse el, sorbind din cafea, şi pentru bilet. De ce eşti angajată temporar?

— Cum adică? întrebă Robin, privindu-l cu suspiciune.

— Păi, ştii să scrii corect. Te prinzi repede. Ai iniţiativă – chiar, de unde au apărut ceştile şi tava? Cafeaua şi biscuiţii?

— Le-am împrumutat pe toate de la domnul Crowdy. I-am spus că i le ducem înapoi pe la prânz.

— Domnul cine?

— Domnul Crowdy, tipul de jos. Designerul grafic.

— Şi ţi le-a dat el, pur şi simplu?

— Da, spuse Robin, uşor defensiv. M-am gândit că, dacă tot îi oferiserăm clientului nostru cafea, trebuia să i-o şi aducem.

Folosirea pronumelui la plural avu efectul unei mângâieri pentru starea lui de spirit.

— Ei bine, află de la mine că ai dat dovadă de o eficienţă mai presus de tot ce mi-au mai trimis cei de la Temporary Solutions. Îmi cer scuze că ţi-am tot zis Sandra; aşa o chema pe fata de dinaintea ta. Cum te numeşti, de fapt?

— Robin.

— Robin, repetă el. O să fie uşor de ţinut minte.

Îi trecu prin minte să facă o aluzie glumeaţă la Batman şi partenerul lui de nădejde, dar gluma nepotrivită îi muri pe buze când faţa ei căpătă o nuanţă de roz-aprins. Prea târziu, îşi dădu seama că o interpretare extrem de nefericită putea fi pusă pe seama vorbelor sale inocente. Robin îşi roti scaunul pivotant spre monitorul computerului, astfel încât Strike nu mai văzu decât marginea unui obraz aprins. Într-un moment încremenit de ruşinare reciprocă, încăperea păru să se reducă la dimensiunile unei cabine telefonice.

— O să ies puţin pe-afară, spuse Strike, punând pe birou cafeaua practic neatinsă şi mergând cu spatele către uşă, de unde îşi luă şi pardesiul, care era atârnat acolo. Dacă sună cineva…

— Domnule Strike… înainte să plecaţi, cred că trebuie să vedeţi asta.

Încă roşie la faţă, Robin luă de deasupra unui teanc de scrisori deschise, aflat lângă computer, o foaie de culoare roz şi un plic de aceeaşi culoare, pe care le pusese într-o pungă transparentă de plastic. Strike observă inelul de logodnă când fata ridică lucrurile.

— Este o ameninţare cu moartea, spuse ea.

— A, da, făcu Strike. Nimic îngrijorător. Primesc cam câte una pe săptămână.

— Dar…

— Este un fost client nemulţumit. Un pic cam dereglat la minte. Crede că nu-mi dau seama cine e dacă foloseşte hârtia aia.

— Dar, totuşi… n-ar trebui să o vadă şi cei de la poliţie?

— Adică, să le dăm motive să râdă?

— Păi, nu e ceva amuzant, e o ameninţare cu moartea! spuse ea, iar Strike îşi dădu seama de ce pusese scrisoarea şi plicul în punga de plastic. Gestul ei avu darul să îl mişte uşor.

— Pune-o la dosar cu celelalte, spuse el, arătând spre fişetele din colţ. Dacă avea de gând să mă ucidă, ar fi comis-o până acum. Undeva acolo o să găseşti scrisorile trimise într-o perioadă de şase luni. Crezi că te descurci să aperi fortul cât sunt eu plecat?

— Mă descurc, spuse fata, iar el se amuză de nota acră din vocea ei şi de dezamăgirea vădită că nimeni n-o să ia amprentele de pe ameninţarea cu moartea scrisă pe hârtia împodobită cu pisicuţe.

— Dacă ai nevoie de mine, găseşti numărul meu de mobil pe cărţile de vizită din sertarul de sus.

— Perfect, spuse ea, fără să se uite nici la sertar, nici la el.

— Dacă vrei să ieşi să iei masa, nu e nicio problemă. E şi o cheie de rezervă în vreun sertar pe undeva.

— OK.

— Ne vedem mai târziu, atunci.

Se opri imediat după uşa de sticlă, în pragul micii toalete umede. Presiunea din vezică devenea dureroasă, dar simţea că eficienţa fetei şi preocuparea sa impersonală o îndreptăţeau la o oarecare consideraţie. Hotărând să aştepte până ajungea la local, Strike începu să coboare scara.

Ajuns în stradă, îşi aprinse o ţigară, o luă la stânga şi trecu pe lângă 12 Bar Café, pe aleea îngustă a pieţei Denmark, trecând pe lângă o vitrină plină cu chitare multicolore şi ziduri acoperite cu fluturaşi de

reclamă care fâlfâiau în vânt, departe de duduitul neobosit al ciocanului pneumatic. Ocolind molozul şi dărâmăturile din strada de la baza clădirii Center Point, păşi grăbit pe lângă o imensă statuie aurită a lui Freddie Mercury, care stătea deasupra intrării în Dominion Theatre de peste drum, cu capul plecat şi un pumn ridicat în aer, ca un zeu păgân al haosului.

Faţada ornată în stil victorian a pubului Tottenham se ridica în spatele grămezii de moloz şi al lucrărilor de reparare a drumului, iar Strike, încântat de suma considerabilă de bani din buzunar, împinse uşile şi pătrunse într-o atmosferă victoriană liniştită, cu armături din alamă şi lemn negru sculptat şi lucios. Separeurile din geam mat, banchetele din piele învechită, oglinzile de la bar poleite cu aur, heruvimii şi cornurile abundenţei vorbeau despre o lume încrezătoare şi ordonată aflată într-un contrast mulţumitor cu strada în ruine. Strike comandă o halbă de Doom Bar şi se duse în spatele pubului aproape gol, unde-şi aşeză berea pe o masă circulară înaltă, sub cupola stridentă de sticlă din tavan, după care se duse direct la toaleta bărbaţilor, unde mirosea puternic a urină.

După zece minute şi simţindu-se considerabil mai în largul lui, Strike băuse cam o treime din bere, ceea ce adâncea efectul anestezic al epuizării sale. Berea de Cornwall avea gust de acasă, de pace şi de siguranţă de mult dispărută. Exact vizavi de el era o pictură mare şi neclară a unei fecioare victoriene, dansând cu trandafiri în mâini. Flirtând cu reticenţă în timp ce privea spre el printr-o ploaie de petale, cu pieptul enorm înveşmântat în alb, era la fel de diferită de o femeie adevărată ca şi masa pe care-şi pusese berea sau ca bărbatul obez cu părul prins în codiţă care manevra pompele de la bar.

Iar acum gândurile lui Strike reveniră la Charlotte, care era o femeie adevărată, fără doar şi poate. Frumoasă, periculoasă ca o vulpe încolţită, deşteaptă, uneori amuzantă şi, după cum se exprimase prietenul cel mai vechi al lui Strike, „nebună de legat". Oare se terminase, chiar se terminase, de data asta? Învăluit în propria-i oboseală, Strike îşi aminti scenele din noaptea trecută şi de dimineaţă. În sfârşit, ea făcuse ceva ce el nu putea să ierte, iar durerea va fi, fără îndoială, înfiorătoare după ce efectul anesteziculuiva fi trecut. Dar, între timp, erau unele aspecte practice care trebuiau rezolvate. Până atunci, locuiseră în apartamentul Charlottei; adică în căsuţa ei stilată şi scumpă din Holland Park Avenue, ceea ce însemna că, începând de la

ora două noaptea, el devenise în mod voluntar un om fără adăpost.

(„Bluey, mută-te la mine. Pentru numele lui Dumnezeu, ştii bine că aşa e logic. Poţi să economiseşti bani în timp ce-ţi construieşti afacerea, iar eu pot să am grijă de tine. Nu trebuie să rămâi de capul tău în timpul recuperării. Bluey, nu fi caraghios…"

Nimeni n-avea să-i mai spună vreodată Bluey. Bluey murise.)

Era pentru prima oară în cursul relaţiei lor lungi şi tumultuoase când el pleca. În cele trei ocazii anterioare, Charlotte fusese cea care spusese stop. Între ei existase întotdeauna o înţelegere nerostită că, dacă el avea să plece vreodată, dacă el decidea că se umpluse paharul, despărţirea ar fi avut o cu totul altă amploare decât cele provocate de ea, căci, oricât de dureroase şi de neplăcute ar fi fost, niciuna dintre ele nu crease senzaţia că ar fi fost definitivă.

Drept răzbunare, Charlotte nu va cunoaşte liniştea până când nu-l va răni cât de tare va putea. Scena din dimineaţa aceea, când îl urmărise până în birou, neîndoios că nu fusese decât o prevestire a ceea ce avea să se desfăşoare în lunile, poate chiar anii care urmau. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu o asemenea poftă de răzbunare.

Strike şchiopătă până la bar, îşi luă încă o halbă de bere şi se întoarse la masă pentru continuarea reflecţiilor sumbre. Faptul că o părăsise pe Charlotte îl lăsase în pragul unei sărăcii lucii. Era atât de înglodat în datorii, încât tot ce stătea între el şi un sac de dormit într-un prag de uşă era John Bristow. Într-adevăr, dacă Gillespie îi cerea să înapoieze împrumutul cu care plătise acontul pentru birou, Strike n-ar fi avut alternativă la dormitul în stradă.

(„Am sunat doar ca să văd cum merg lucrurile, domnule Strike, pentru că rata de luna asta tot n-a sosit… Putem să ne aşteptăm s-o primim în următoarele zile?")

Şi, în sfârşit (pentru că tot începuse să-şi cerceteze neajunsurile vieţii, de ce să nu facă o analiză cuprinzătoare), mai era şi îngrăşatul din ultima vreme. Nouă kilograme şi jumătate bătute pe muchie; şi nu era doar faptul că se simţea gras şi ieşit din formă, ci şi efortul suplimentar inutil pe care-l exercita asupra protezei care îi înlocuia partea de jos a piciorului, sprijinită acum de bara de alamă de sub masă. Strike începuse să meargă ca un şchiop numai din cauză că încărcătura adiţională provoca un plus de frecare. Lungul drum pe jos prin Londra la orele mici ale nopţii, cu raniţa pe umăr, nu-i fusese de ajutor. Ştiind că se îndreaptă spre penurie, hotărâse să ajungă acolo în

cea mai ieftină manieră posibilă.

Se întoarse la bar ca să-şi comande a treia bere. Revenit la masa de sub cupolă, scoase telefonul mobil şi-şi sună un prieten de la Poliţia Metropolitană, a cărui prietenie, deşi veche de doar câţiva ani, fusese forjată în condiţii excepţionale.

Aşa cum Charlotte era singura persoană care-i spunea „Bluey", inspectorul de poliţie Richard Anstis era singurul care-i zicea lui Strike „Mystic Bob", nume pe care îl şi strigă în gura mare când auzi vocea prietenului său.

— Vreau să-mi faci un serviciu, îi spuse Strike lui Anstis.

— Numeşte-l.

— Cine s-a ocupat de cazul Lula Landry?

În timp ce căuta prin evidenţele poliţiei, Anstis îl întrebă despre afacere, piciorul drept şi logodnică. Strike minţi în legătură cu starea tuturor celor trei subiecte.

— Mă bucur să aud, spuse cu voioşie Anstis. OK, uite numărul de telefon al lui Wardle. E băiat de treabă; se iubeşte pe sine însuşi, dar o să te descurci mai bine cu el decât cu Carver; ăla e un nemernic. Pot să-ţi pun o vorbă bună la Wardle. Îl sun chiar acum pentru tine, dacă vrei.

Strike scoase un prospect pentru turişti dintr-o vitrină de pe perete şi copie numărul lui Wardle în spaţiul de lângă o imagine cu Garda Călare.

— Când veniţi pe la noi? întrebă Anstis. Vino cu Charlotte într-o seară.

— Da, ar fi minunat. Îţi dau un semn… dar acum am multă treabă.

După ce încheie convorbirea, Strike rămase adâncit în gânduri o vreme, apoi sună o cunoştinţă mult mai în vârstă decât Anstis, al cărei drum în viaţă o luase aproximativ într-o direcţie opusă.

— Îţi cer un contraserviciu, amice, spuse Strike. Am nevoie de nişte informaţii.

— Despre ce?

— Tu să-mi spui. Am nevoie de ceva cu care să forţez mâna unui poliţai.

Conversaţia se prelungi timp de douăzeci şi cinci de minute, cu multe pauze, care deveniră mai lungi şi mai semnificative, până când, în final, Strike primi o adresă aproximativă şi două nume, pe care le notă de asemenea lângă Garda Călare, precum şi un avertisment, pe care nu-l mai notă, dar îl asimilă în spiritul în care ştia că-i fusese

transmis. Convorbirea se încheie pe o notă amicală, iar Strike, care acum căsca cu poftă, formă numărul lui Wardle, aproape imediat răspunzându-i o voce puternică şi tăioasă.

— Wardle.

— Da, alo. Mă numesc Cormoran Strike şi…

— Cine zici că eşti?

— Cormoran Strike, aşa mă numesc.

— A, da, spuse Wardle. Anstis tocmai m-a sunat. Eşti detectivul particular, nu? Anstis mi-a zis că eşti interesat să vorbim despre Lula Landry?

— Da, sunt, spuse Strike, înăbuşindu-şi un alt căscat în timp ce examina panourile pictate ale tavanului; dezmăţuri bahice care deveneau, sub privirile lui, o petrecere a zânelor: *Visul unei nopţi de vară,* un bărbat cu cap de măgar. Dar ce-aş vrea eu cu adevărat este dosarul.

Wardle râse.

— Amice, doar nu mi-ai salvat viaţa!

— Am ceva informaţii de care ai putea fi interesat. Mă gândeam c-am putea să facem un schimb.

Urmă o pauză scurtă.

— Presupun că nu vrei să facem acest schimb la telefon?

— Întocmai, spuse Strike. Ai vreun loc unde-ţi place să bei o bere după o zi grea de muncă?

După ce-şi notă numele unui pub din apropiere de Scotland Yard şi conveni că din ziua aceea într-o săptămână (mai devreme nefiind posibil) era bine şi pentru el, Strike încheie convorbirea.

Nu întotdeauna fusese aşa. Cu doi ani în urmă, era în măsură să comande supunerea martorilor şi a suspecţilor. Era la fel ca Wardle, un om al cărui timp avea o valoare mai mare decât a majorităţii colegilor săi şi care putea să hotărască unde, când şi cât de lungi urmau să fie interogatoriile. Ca şi Wardle, nu avea nevoie de uniformă, pentru că prestigiul şi caracterul oficial al funcţiei erau veşmintele lui permanente. Acum, era un ins şchiopătând, într-o cămaşă şifonată, valorizându-şi vechile cunoştinţe în încercarea de a face un târg cu nişte poliţişti care altădată ar fi fost bucuroşi să-i răspundă la telefon.

— Bulangiu! rosti el cu glas tare, stârnind ecou în pahar.

A treia bere alunecase atât de uşor, încât abia dacă mai rămăseseră două degete nebăute.

Mobilul îi sună; aruncând o privire la ecran, văzu că era numărul de la birou. Fără îndoială că Robin încerca să-i dea de veste că Peter Gillespie sunase după bani. Aşteptă să intre mesageria vocală, goli halba şi plecă.

Strada era luminată şi rece, pavajul umed, iar băltoacele de un argintiu intermitent provocat de norii care treceau în goană prin faţa soarelui. Strike îşi aprinse încă o ţigară la ieşire şi stătu să o fumeze în arcada de la Tottenham, uitându-se la lucrătorii care roboteau în jurul gropii din drum. Terminând ţigara, o luă agale pe Oxford Street, ca să-şi omoare timpul până la plecarea secretarei trimise de Temporary Solution şi apoi să poată dormi în linişte.

6

Robin aşteptase zece minute, ca să se convingă că Strike nu avea de gând să se întoarcă, înainte de a da câteva telefoane pline de încântare de la telefonul ei mobil. Vestea logodnei a fost primită de prietenele ei fie cu chiote de satisfacţie, fie cu comentarii invidioase, şi unele, şi altele provocându-i la fel de multă plăcere. La prânz, s-a recompensat cu o oră de pauză, şi-a cumpărat trei reviste pentru mirese şi un pachet de biscuiţi dietetici (fapt care îi aduse o datorie de patruzeci şi două de penny la puşculiţa pentru cheltuieli mărunte, o cutie de tablă pe care era lipită o etichetă) şi s-a întors în biroul pustiu, unde a petrecut fericită patruzeci de minute examinând buchete şi rochii de mireasă, simţind în tot corpul furnicături de entuziasm.

Când ora pentru prânz pe care şi-o acordase singură se termină, Robin se spălă pe mâini şi-i înapoie domnului Crowdy ceştile şi tava şi biscuiţii. Observând cu cât elan încercase acesta s-o atragă într-o conversaţie la a doua ei apariţie, cu ochii rătăcind distraţi de la gura la sânii ei, Robin se hotărî să-l evite pentru restul săptămânii.

Văzând că Strike îşi prelungea absenţa şi neavând altă ocupaţie, Robin făcu ordine în sertare, aruncând ceea ce presupuse că erau reziduurile acumulate ale celorlalte secretare temporare: două pătrăţele de ciocolată cu lapte pline de praf, o pilă pentru unghii tocită şi multe bucăţele de hârtie cu numere de telefon anonime şi mâzgăleli. Găsi o cutie cu agrafe metalice dintr-un model vechi, nemaivăzut de ea până atunci, şi un număr considerabil de carneţele albastre, cu foi albe, care, deşi neinscripţionate în vreun fel, aveau un aer oficial. Cu experienţa ei în lumea birourilor, Robin avea senzaţia că acestea fuseseră şterpelite dintr-un dulap cu rechizite de birotică al unei instituţii.

Telefonul din birou suna când şi când. Noul ei şef părea a fi un personaj cu multe nume. Un tip a vrut să discute cu „Oggy”; un altul, cu „Monkey Boy”, în vreme ce o voce uscată şi poticnită a cerut ca „domnul Strike” să-l sune cât mai curând posibil pe domnul Peter Gillespie. De fiecare dată, Robin a apelat mobilul lui Strike, dar a ajuns doar la mesageria vocală. Prin urmare, a lăsat mesaje verbale, a scris pe câte un bileţel numele şi numărul de telefon ale fiecărui apelant,

după care a dus bileţelele în biroul lui Strike şi le-a lipit ordonat pe masa de lucru.

Ciocanul pneumatic continua să huruie afară. Pe la două, tavanul a început să scârţâie când ocupantul apartamentului de deasupra a devenit mai activ. Altfel, Robin putea să creadă că e singură în toată clădirea. Treptat, singurătatea, asociată cu senzaţia de încântare pură care ameninţa să-i facă să explodeze cutia toracică ori de câte ori îi cădeau ochii pe inelul de la mâna stângă, o îmbărbătară. Începu să facă ordine şi curăţenie în cămăruţa aflată sub controlul ei interimar.

În pofida aerului general sărăcăcios şi a unei mizerii de suprafaţă, Robin descoperi curând o structură organizatorică solidă, pe placul firii ei metodice şi ordonate. Dosarele din carton maro (demodate într-un mod ciudat, în zilele acestea de dominaţie a plasticului în culori vii) aliniate pe rafturile din spatele biroului ei erau aranjate în ordine cronologică, fiecare având pe cotor un număr de serie scris de mână. Deschise unul dintre ele şi văzu că agrafele metalice fuseseră folosite pentru prinderea sigură a foilor volante de hârtie în fiecare dosar. Mare parte din materialul dinăuntru era scris de mână, într-o manieră înşelătoare, greu de citit. Poate că aşa lucra poliţia; poate că Strike lucrase înainte în poliţie.

Robin descoperi teancul de ameninţări cu moartea scrise pe hârtie roz, la care Strike făcuse aluzie, în sertarul de mijloc al fişetului, alături de un teanc subţire de angajamente de confidenţialitate. Luă unul dintre ele şi îl citi: un formular simplu, care îi cerea semnatarului să se abţină să discute, în afara orelor de program, despre oricare dintre numele ori informaţiile la care avusese acces în timpul zilei de muncă. Robin se gândi un moment, apoi semnă şi dată cu atenţie unul dintre documente, îl duse în biroul interior al lui Strike şi îl aşeză pe masa lui de lucru, astfel încât să-şi poată adăuga numele pe linia punctată corespunzătoare. Semnarea unilaterală a acestui angajament de confidenţialitate îi readuse o parte din mistica, ba chiar fascinaţia pe care şi le imaginase aflându-se dincolo de uşa din sticlă gravată, înainte ca aceasta să se deschidă brusc, iar ieşirea intempestivă a lui Strike cât pe ce să o rostogolească pe scară în jos.

Abia după ce aşeză formularul pe biroul lui Strike, observă raniţa înghesuită într-un colţ în spatele fişetului. Printre dinţii desfăcuţi ai fermoarului se iţeau marginea unei cămăşi murdare, un ceas deşteptător şi o savonieră. Robin închise uşa dintre cele două birouri

de parcă fără voia ei văzuse ceva jenant şi intim. Adăugă mental frumoasa brunetă care ieşise grăbită din clădire de dimineaţă, diferitele răni ale lui Strike şi ceea ce părea să fi fost, în retrospectivă, o urmărire uşor întârziată, dar hotărâtă. În noua şi fericita ei stare de logodnică, Robin era dispusă să simtă o compasiune disperată pentru oricine ar fi avut o viaţă amoroasă mai puţin norocoasă decât a ei – dacă mila disperată putea descrie plăcerea desăvârşită pe care o simţea de fapt la gândul paradisului ei.

La cinci, în absenţa prelungită a şefului ei temporar, Robin decise că era liberă să plece acasă. Îşi completă fredonând fişa de pontaj, începând să cânte de-a binelea când se încheia la trenci. Apoi încuie uşa biroului, strecură cheia de rezervă în cutia de scrisori şi coborî treptele metalice cu oarecare prudenţă, îndreptându-se spre Matthew şi spre casă.

7

Strike îşi petrecu începutul după-amiezii în clădirea Universităţii London Union, unde, trecând cu pas hotărât şi cu faţa uşor încruntată pe lângă recepţie, dobândi accesul la duşuri fără să i se pună piedici sau să i se ceară legitimaţia de student. Mâncase într-o cafenea un rulou cu şuncă destul de vechi şi o tabletă de ciocolată. După asta, rătăcise, aproape nemaivăzând pe unde merge de oboseală, fumând între prăvăliile ieftine din care îşi cumpărase, cu banii de la Bristow, cele câteva lucruri necesare acum când nu mai avea parte de masă şi cazare. Începutul serii îl găsi într-un restaurant italian, cu câteva cutii mari proptite în spate, lângă bar, şi trăgând de bere până când mai că uită motivul pentru care îşi omora timpul.

Se făcuse aproape opt când ajunse din nou la birou. Aceasta era ora la care Londra i se părea cea mai atrăgătoare. Ziua de lucru terminată, ferestrele puburilor erau calde şi semănau cu nişte nestemate, străzile zumzăiau de viaţă, iar permanenţa neostenită a clădirilor îmbătrânite ale oraşului, îmblânzită de iluminatul stradal, devenea liniştitoare într-un mod straniu. Am văzut o mulţime ca tine, păreau ele să murmure alinător, în timp ce mergea şchiopătând pe Oxford Street, cărând un pat de campanie ambalat într-o cutie. Şapte milioane de inimi băteau în proximitatea imediată în acest oraş vechi şi zbuciumat, multe dintre ele fiind, la urma urmelor, cuprinse de dureri mai mari decât a lui. Mergând ostenit pe lângă prăvăliile la ora închiderii, cu cerul de deasupra preschimbându-se în indigo, Strike găsea consolare în vastitate şi anonimat.

A fost o adevărată performanţă să ducă patul de campanie în sus, pe casa scării, până la etajul al doilea, iar când a ajuns la uşa ce-i purta numele, durerea din extremitatea piciorului drept era înfiorătoare. A stat rezemat un moment, lăsându-şi întreaga greutate pe piciorul stâng, gâfâind în uşa de sticlă şi privind cum se abureşte.

— Dobitoc umflat, spuse el cu glas tare. Un dinozaur bătrân şi fără vlagă, aia eşti!

Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, descuie uşa şi împinse diversele cumpărături dincolo de prag. În biroul interior, trase masa de lucru într-o parte şi-şi aranjă patul, desfăcu sacul de dormit şi-şi umplu

ceainicul ieftin la chiuveta de dincolo de uşa de sticlă.

Cina lui era încă într-o cutie de tăiţei Pot Noodle, pe care o alesese fiindcă îi amintea de lucrurile pe care le purta în pachetul cu raţii de hrană: o asociere profund înrădăcinată între alimentele care se puteau încălzi şi rehidrata uşor şi locurile de dormit improvizate l-a făcut să aleagă automat conserva. După ce apa din ceainic a fiert, o adăugă în cutie şi mâncă pastele rehidratate cu o furculiţă de plastic pe care o luase de la cafeneaua ULU, stând pe fotoliul din birou şi privind în jos la strada aproape pustie, cu maşinile care se vedeau trecând cu viteză în lumina amurgului la capătul drumului şi ascultând bubuitul hotărât al basului de la 12 Bar Café, situat cu două etaje mai jos.

Dormise în locuri şi mai neprielnice. Pardoseala din piatră a unei parcări multietajate din Angola, uzina metalică bombardată unde îşi ridicaseră corturile şi tusea de la trezirea matinală, prin care îşi curăţau de funingine neagră căile respiratorii; şi, cel mai rău dintre toate, dormitorul comun umed şi rece din Norfolk, în care mama lui îi târâse pe el şi pe sora lui vitregă pe când aveau opt şi, respectiv, şase ani. Îşi aminti de tihna lipsită de confort a paturilor de spital în care zăcuse câteva luni şi diferitele stabilimente (tot cu mama lui), precum şi de pădurile îngheţate în care campase în timpul manevrelor militare. Oricât de rudimentar şi de neprietenos părea patul de campanie întins sub becul fără abajur, era luxos prin comparaţie cu toate acestea.

Cumpărarea celor trebuincioase şi de asigurare a necesităţilor esenţiale pentru propria persoană îl transportase pe Strike înapoi în starea cazonă familiară în care faci ceea ce trebuie să faci, fără să pui întrebări şi fără să te plângi. Aruncă la gunoi recipientul de Pot Noodle, aprinse veioza şi se aşeză la biroul unde Robin îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei.

În timp ce asambla elementele brute ale unui nou dosar – copertele cartonate, foile de scris albe şi agrafa metalică; blocnotesul în care consemnase discuţia cu Bristow; prospectul publicitar din pubul Tottenham; cartea de vizită a lui Bristow – observă noua ordine din sertare, absenţa prafului de pe monitor, dispariţia ceştilor goale şi a gunoiului, precum şi un miros slab de Pledge. Uşor intrigat, deschise puşculiţa pentru cheltuieli şi găsi acolo un bilet cu scrisul ordonat şi rotund al lui Robin, prin care aceasta îl informa că îi datorează patruzeci şi doi de penny pentru biscuiţii cu ciocolată. Strike scoase din portofel patruzeci de lire din teancul de bani primiţi de la Bristow

şi-i puse în puşculiţă. Apoi, ca după un gând întârziat, mai numără patruzeci şi doi de penny în monede pe care le depuse deasupra.

Apoi, cu unul dintre pixurile pe care Robin le ordonase în sertarul de sus, Strike se apucă să scrie, curgător şi rapid, începând cu menţionarea datei. Notele legate de discuţia cu Bristow le rupse din blocnotes şi le ataşă separat la dosar; consemnă acţiunile pe care le întreprinsese până atunci, inclusiv telefoanele date lui Anstis şi Wardle, notând şi numerele de telefon ale acestora (dar detaliile legate de celălalt prieten al său, care îi furnizase nume şi adrese utile, nu ajunseră în dosar).

În sfârşit, Strike atribui noului său caz un număr de serie, pe care-l scrise pe cotor, împreună cu legenda *Moarte neaşteptată, Lula Landry,* înainte de a depozita dosarul la locul lui din partea dreaptă a raftului.

Acum, în sfârşit, deschise plicul care, după spusele lui Bristow, conţinea toate acele indicii vitale pe care poliţia le omisese. Scrisul avocatului, curgător şi ordonat, era înclinat spre stânga, în rânduri dese. După cum promisese Bristow, conţinutul se ocupa în principal cu acţiunile unui bărbat pe care el îl numise „Fugarul".

Fugarul era un bărbat negru înalt, cu faţa ascunsă de o eşarfă şi care apărea în materialul filmat de una dintre camerele de supraveghere într-un autobuz de noapte ce făcea cursa Islington-West End. Individul se urcase în autobuz cam cu cincizeci de minute înainte ca Lula Landry să moară. În continuare a fost văzut pe filmările camerelor cu circuit închis în Mayfair, mergând în direcţia locuinţei lui Landry, la ora 1:39. În înregistrare, omul se opreşte ca să consulte o bucată de hârtie *(pos. o adresă sau o hartă?* adăugase Bristow cu solicitudine în însemnările sale) înainte să dispară din imagine.

Filmarea făcută de aceeaşi cameră cu circuit închis la scurt timp după aceea îl arată pe Fugar sprintând înapoi prin faţa camerei la 2:12 şi dispărând din peisaj. *Al doilea bărbat negru alergând şi el pos. ţine de şase? Deranjat în timpul furtului de maşină? În acel moment, o alarmă de maşină s-a declanşat după colţ,* scrisese Bristow.

În sfârşit, mai era o filmare cu *un negru care seamănă mult cu Fugarul,* mergând pe un drum din apropiere de Gray's Inn Square, la câteva mile distanţă, mai târziu, în dimineaţa morţii lui Landry. *Faţa tot ascunsă,* menţionase Bristow.

Strike se opri să-şi maseze ochii, tresărind – uitase că unul dintre ei era vânăt. Acum se afla în acea stare aiuritoare şi spasmodică, semn al

unei adevărate epuizări. Cu un oftat lung şi zgomotos, se gândi la însemnările lui Bristow, ţinând cu mâna lui păroasă pixul pregătit să facă propriile adnotări.

Poate că Bristow interpreta legea obiectiv şi lipsit de înverşunare în biroul care îi asigurase această carte de vizită gravată elegant, dar conţinutul plicului nu făcea decât să-i confirme lui Strike părerea că viaţa personală a clientului său era dominată de o obsesie nejustificată. Oricare ar fi fost originea preocupării lui Bristow faţă de Fugar – fie pentru că nutrea o teamă secretă faţă de „baubaul" urban, infractorul negru, fie dintr-un alt motiv mai profund şi mai personal –, era de neconceput ca poliţiştii să nu-i fi anchetat pe Fugar şi pe însoţitorul lui (posibil, omul de şase sau poate un hoţ de maşini) şi de bună seamă că avuseseră un motiv întemeiat să-l excludă din cercul vinovaţilor.

Căscând zgomotos, Strike trecu la a doua pagină a însemnărilor lui Bristow.

La 1.45, Derrick Wilson, paznicul de serviciu noaptea la recepţie, nu s-a simţit bine şi s-a dus în baia din spate, unde a rămas cam un sfert de oră. Timp de cincisprezece minute înainte de moartea Lulei, holul clădirii în care locuia aceasta a rămas nesupravegheat şi oricine ar fi putut să intre şi să iasă fără să fie văzut. Wilson a ieşit din baie abia după căderea Lulei, când a auzit-o ţipând pe Tansy Bestgui.

Această fereastră de oportunităţi se potriveşte exact cu momentul în care Fugarul ar fi ajuns în Kentigern Gardens, nr. 18, dacă ar fi trecut de camera de supraveghere de la intersecţia dintre şoselele Alderbrooke şi Bellamy la 1.39.

— Şi cum, murmură Strike masându-şi fruntea, a văzut prin uşa de la intrare, ca să ştie că paznicul era la budă?

Am vorbit cu Derrick Wilson, e bucuros să fie interogat.

„Pariez că i-ai dat bani pentru asta", îşi zise Strike, observând numărul de telefon al paznicului sub aceste cuvinte în chip de concluzie.

Lăsă jos pixul cu care intenţionase să adauge propriile observaţii şi prinse la dosar însemnările lui Bristow. Apoi stinse veioza de birou şi merse şchiopătând să urineze la toaleta de pe palier. După ce se spălă pe dinţi deasupra chiuvetei crăpate, încuie uşa de sticlă, îşi fixă ceasul deşteptător şi se dezbrăcă.

În lumina de neon a felinarului stradal de afară, Strike îşi desfăcu încet curelele protezei, desprinzând-o de ciotul dureros, scoţând şi

căptușeala din gel, care nu mai reușea să atenueze cum trebuie durerea. Lăsă piciorul fals lângă telefonul pus la încărcat, se vârî în sacul de dormit și se întinse cu palmele sub ceafă, privind în sus la tavan. În aceste clipe, așa cum se temuse, oboseala de plumb a corpului nu era suficientă ca să-i liniștească mintea care dădea rateuri. Vechea infecție era din nou activă, chinuindu-l și nedându-i pace.

Oare ce făcea ea acum?

Cu o seară în urmă, într-un univers paralel, trăia într-un apartament frumos din zona cea mai râvnită a Londrei, cu o femeie ce îl făcea pe orice bărbat care punea ochii pe ea să-l trateze pe Strike cu un soi de invidie neîncrezătoare.

„De ce nu te muți cu mine? Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu ți se pare că e logic așa? De ce nu?"

A știut, din prima clipă, că e o greșeală. Mai încercaseră și de fiecare dată rezultatul a fost și mai dezastruos decât înainte.

„Suntem logodiți, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vrei să trăiești cu mine?"

Charlotte spusese lucruri care trebuiau să constituie dovezi că, în procesul care aproape că însemna pierderea lui pentru totdeauna, ea se schimbase la fel de irevocabil ca și el, când rămăsese cu un picior și jumătate.

„Nu-mi trebuie inel. Nu fi ridicol, Bluey. Ai nevoie de toți banii pentru noua ta firmă."

Închise ochii. După dimineața aceasta, nu mai exista cale de întoarcere. Îl minți se de prea multe ori, legat de ceva prea serios. Dar rememoră totul din nou, ca pe o operație aritmetică pe care o rezolvase de mult, temându-se să nu fi comis cine știe ce greșeală elementară. Cu minuțiozitate, adună laolaltă datele care se schimbau permanent, refuzul de a se duce la farmacist sau la doctor, furia cu care ea respinsese orice solicitare de clarificare și apoi anunțul subit că totul se terminase, fără nicio urmă de dovadă că fusese ceva real. Alături de toate celelalte circumstanțe dubioase, era certitudinea, pe care el o dobândise cu suferință, a mitomaniei Charlottei, a nevoii ei de a provoca, de a tachina, de a testa.

„Să nu-ndrăznești să mă *investighezi,* că dai de dracu'! Să nu-ndrăznești să mă tratezi ca pe un *soldățoi* drogat. Nu sunt un caz care trebuie rezolvat. Tu zici că mă iubești și nu vrei să crezi ce-ți spun nici măcar în privința *asta…"*

Dar minciunile pe care le spunea erau împletite în ţesătura fiinţei, a vieţii ei. Aşa că a trăi cu ea şi a o iubi a însemnat să se lase prins încet în plasa lor, să se lupte cu ea pentru adevăr, să se chinuie să menţină un punct de sprijin în realitate. Cum a fost posibil ca el, care din cea mai fragedă copilărie simţise nevoia să cerceteze, să ştie sigur, să afle adevărul din cele mai mici enigme, să se îndrăgostească atât de tare şi pentru atât de mult timp de o fată care spunea minciuni cu uşurinţa cu care alte femei respirau?

„S-a terminat", îşi spuse el. „Trebuia să se întâmple."

Dar nu voise să-i spună lui Anstis şi nu îndrăznea să spună nimănui altcuiva, deocamdată. Avea prieteni în toată Londra care l-ar fi primit cu bucurie, care şi-ar fi deschis camerele de oaspeţi şi frigiderele, dornici să-l consoleze şi să-l ajute. Totuşi, preţul tuturor acestor paturi confortabile şi mese gătite acasă ar fi fost să stea la masa din bucătărie, după ce copiii îmbrăcaţi în pijamale curate erau trimişi la culcare, şi să retrăiască bătălia finală murdară cu Charlotte, supunându-se compasiunii şi milei revoltate a prietenelor şi soţiilor prietenilor lui. Ca să scape de toate astea, prefera solitudinea sumbră, tăiţeii conservaţi şi sacul de dormit.

Simţea încă laba piciorului lipsă, smulsă din picior cu doi ani şi jumătate în urmă. Era acolo, sub sacul de dormit; dacă voia, putea să-şi îndoaie degetele lipsă. Aşa istovit cum era, Strike avu nevoie de ceva timp ca să adoarmă, iar când aţipi, Charlotte pătrundea şi dispărea din fiecare vis, splendidă, dojenitoare şi bântuită.

Partea a II-a

Non ignara mali miseris succurrere disco.

Nefiind străină nenorocirii, învăţ să uşurez suferinţa altora.

VIRGILIU, *Eneida,* Cartea 1

1

— „Cu toate tonele de hârtie de ziar şi orele de discuţii televizate care au fost dedicate morţii Lulei Landry, rareori s-a pus întrebarea: *de ce ne pasă?*

A fost o fată frumoasă, desigur, iar fetele frumoase au ajutat la creşterea vânzărilor încă de când Dana Gibson desena sirene cu pleoape languroase pentru *New Yorker.*

Era neagră, de asemenea, sau, mai degrabă, o nuanţă delicioasă de *café au lait,* iar asta, ni s-a tot spus, a reprezentat un progres într-o industrie preocupată numai de suprafeţe. (Am oarece îndoieli: nu e posibil ca, în acest sezon, *café au lait* să fi fost nuanţa «la modă»? Am văzut cumva o invazie de femei de culoare în această industrie după Landry? A revoluţionat cumva succesul ei ideile noastre privind frumuseţea feminină? Se vând mai bine acum păpuşile Bărbie negre decât cele albe?)

Familia şi prietenii Lulei Landry, fiinţa reală, vor fi nefericiţi, desigur, şi au profunda mea compasiune. Noi, totuşi, publicul cititor şi spectator, nu avem nicio durere personală care să ne justifice excesele. Zilnic, femei tinere mor în circumstanţe «tragice» (adică, nefireşti): în accidente rutiere, ca urmare a unor supradoze şi, uneori, pentru că au încercat să se înfometeze ca să se încadreze în standardele de frumuseţe afişate de Landry şi tagma ei. Acordăm noi acestor fete decedate mai mult decât un gând trecător, când întoarcem pagina ziarului şi le ascundem chipurile banale?"

Robin făcu o pauză ca să ia o gură de cafea şi să-şi dreagă glasul.

— Până aici, multă ipocrizie, murmură Strike.

Stătea la un capăt al biroului lui Robin, lipind fotografii într-un dosar deschis, numerotându-le pe fiecare şi scriind câte o descriere a subiectului fiecăreia într-un index de la spate. Robin continuă de unde rămăsese, citind de pe ecranul monitorului.

— „Interesul şi chiar durerea disproporţionate pe care le manifestăm merită examinate. Până în clipa când Landry a făcut saltul care i-a fost fatal, putem estima fără riscuri că zeci de mii de femei ar fi schimbat locul cu ea. Fete tinere au depus suspinând flori sub balconul apartamentului de 4,5 milioane de lire al lui Landry după ce cadavrul

ei zdrobit a fost luat de acolo. Au reuşit ascensiunea şi prăbuşirea brutale ale Lulei Landry să o facă măcar pe una dintre aspirantele la cariera de model să renunţe la obţinerea celebrităţii de tabloid?"

— Nu mai spune! zise Strike. Cu ea vorbeam, nu cu tine, adăugă el grăbit. Autoarea e o femeie, nu?

— Da, o anumită Melanie Telford, spuse Robin, derulând imaginea în partea de sus a paginii, unde apărea imaginea unei blonde cu guşă, de vârstă mijlocie. Vrei să sar peste restul articolului?

— Nu, nu, continuă.

Robin îşi drese din nou glasul şi continuă.

— „Răspunsul, desigur, este nu." Asta se referă la aspirantele la cariera de model.

— Da, am priceput.

— În regulă… „La o sută de ani după Emmeline Pankhurst, o generaţie de fete pubere nu are alt ideal decât să fie redusă la statutul unei păpuşi decupate din hârtie, un avatar plat ale cărui aventuri ficţionalizate maschează atâta tulburare şi nefericire, încât s-a aruncat de la fereastra apartamentului situat la al treilea nivel. Aparenţa înseamnă totul: designerul Guy Somé s-a grăbit să informeze presa că fata a sărit în gol purtând una dintre rochiile sale, model care s-a vândut integral în douăzeci şi patru de ore după moartea ei. Ce reclamă mai bună se putea găsi decât că Lula Landry a ales să plece la întâlnirea cu Creatorul într-o rochie Somé?

Nu, noi nu jelim dispariţia tinerei femei, pentru că ea nu era mai reală pentru cei mai mulţi dintre noi decât fetele Gibson izvorâte din peniţa lui Charles Dana Gibbson. Ceea ce jelim noi este imaginea concretă care apărea într-o multitudine de tabloide şi reviste mondene. O imagine care ne-a vândut haine şi genţi şi o idee despre celebritate care, în urma dispariţiei ei, s-a dovedit a fi goală şi efemeră ca un balon de săpun. Ceea ce ne lipseşte de fapt, dacă am fi îndeajuns de sinceri ca să recunoaştem, sunt isprăvile amuzante ale acelei fete subţirele, mereu amatoare de plăceri, de a cărei existenţă de eroină de benzi desenate caracterizată de abuzul de droguri, scandaluri, haine elegante şi cu un prieten periculos şi oscilant nu ne mai putem bucura.

Înmormântarea lui Landry a fost relatată la fel de generos ca orice nuntă a celebrităţilor în revistele de scandal care se hrănesc pe seama celor faimoşi şi ai căror editori îi vor plânge cu siguranţă dispariţia mai abitir decât cei mai mulţi dintre noi. Ni s-a acordat privilegiul de a

vedea imagini ale diferitelor vedete în lacrimi, dar familiei sale i s-a repartizat cea mai mică fotografie dintre toate; se vede treaba că erau un grup surprinzător de nefotogenic.

Şi totuşi, relatarea unei persoane îndoliate m-a mişcat realmente. Răspunzând unui ins pe care e posibil să nu-l fi bănuit a fi reporter, femeia a dezvăluit că o cunoscuse pe Landry la un centru de tratament şi că acolo se împrieteniseră. A ocupat un loc într-o stranã din spate ca să-şi ia rămas-bun şi a plecat la fel de tăcută. Nu şi-a vândut povestea presei, spre deosebire de mulţi alţii care au cunoscut-o pe Landry în viaţă. Faptul că a inspirat o afecţiune sinceră unei fete obişnuite s-ar putea să ne spună ceva mişcător despre adevărata Lula Landry. Cât despre noi, ceilalţi…"

— Şi nu-i dă un nume acestei fete obişnuite de la centrul de tratament? o întrerupse Strike.

Robin cercetă articolul în tăcere.

— Nu.

Strike îşi scărpină bărbia imperfect rasă.

— Bristow n-a pomenit de nicio prietenă de la centrul de tratament.

— Crezi c-ar putea fi importantă? întrebă cu interes Robin, întorcându-şi scaunul ca să se uite la el.

— Ar putea fi interesant de discutat cu cineva care a cunoscut-o pe Landry la terapie, în loc de cluburile de noapte.

Strike o rugase pe Robin să caute legăturile lui Landry pe internet numai pentru că nu avea ce altceva să-i dea de făcut. Deja îl sunase pe Derrick Wilson, paznicul clădirii, şi aranjase o întâlnire cu Strike vineri dimineaţa la Phoenix Café din Brixton. Corespondenţa zilei cuprinsese două circulare şi o solicitare finală; nu fuseseră apeluri telefonice şi fata deja organizase în birou tot ce putea fi ordonat alfabetic, stivuit sau aranjat în funcţie de tip şi de culoare.

Prin urmare, inspirat de eficienţa ei în materie de Google din ziua precedentă, îi dăduse această sarcină destul de inutilă. În ultima oră şi ceva, Robin citise diverse materiale şi articole despre Landry şi colaboratorii ei, în vreme ce Strike punea ordine într-un teanc de chitanţe, facturi de telefon şi fotografii legate de singurul lui caz curent.

— Atunci, să văd dacă găsesc ceva despre fata aceea? întrebă Robin.

— Mda, spuse Strike absent, examinând o poză cu un individ îndesat şi chelios, îmbrăcat în costum, şi o roşcată foarte arătoasă, în

blugi mulaţi.

Bărbatul în costum era domnul Geoffrey Hook; roşcata, în schimb, nu semăna deloc cu doamna Hook, care, înainte de sosirea lui Bristow în biroul lui, fusese singurul client al lui Strike. Acesta vârî fotografia în dosarul doamnei Hook şi o etichetă cu nr. 12, în vreme ce Robin reveni la computerul ei.

Timp de câteva minute, doar foşnetul fotografiilor şi loviturile unghiilor scurte ale lui Robin pe taste tulburară liniştea din încăpere. Uşa către biroul interior din spatele lui Strike era închisă ca să ascundă vederii patul de campanie şi alte semne ale faptului că locuia acolo, iar aerul era încărcat de aromă artificială de lămâi verzi, asta după ce Strike folosise din belşug un odorizant de cameră ieftin înainte de sosirea lui Robin. Pentru ca ea să nu perceapă vreo urmă de interes sexual în decizia lui de a se aşeza la celălalt capăt al biroului ei, se prefăcu că observă inelul ei de logodnă pentru prima oară înainte de a se aşeza, apoi susţinu o conversaţie politicoasă, studiat impersonală, despre logodnicul ei timp de cinci minute. Află astfel că îl chema Matthew şi că era contabil de curând autorizat; că, pentru a trăi cu Matthew, Robin se mutase la Londra din Yorkshire în urmă cu o lună şi că angajările temporare fuseseră o măsură provizorie înainte de a-şi găsi un job permanent.

— Crezi c-ar putea fi într-una din pozele astea? întrebă Robin după o vreme. Fata de la centrul de tratament?

Ecranul se umpluse cu fotografii de dimensiuni identice, fiecare arătând unul sau mai mulţi oameni îmbrăcaţi în haine de culoare închisă, toţi mergând de la stânga la dreapta, spre locul înmormântării. Bariere de siguranţă şi feţele neclare ale unei mulţimi alcătuiau fundalul fiecărei imagini.

Cea mai frapantă dintre toate era poza unei fete foarte înalte, palide, cu părul auriu prins la spate într-o coadă de cal, pe capul căreia stătea cocoţat un aranjament din plasă şi pene. Strike o recunoscu, pentru că toată lumea ştia cine este: Ciara Porter, modelul cu care Lula îşi petrecuse o mare parte din ultima zi trăită de ea pe pământ; prietena cu care Landry fusese fotografiată în una dintre cele mai cunoscute imagini din cariera sa. Părea să fi venit singură, pentru că nu se vedea nicio mână fără corp care să-i susţină braţul subţire sau să se sprijine pe spatele ei lung.

Lângă poza cu Porter era cea a unui cuplu, având legenda

Producătorul de film Freddie Bestigui şi soţia sa, Tansy. Bestigui era clădit ca un taur, cu picioare scurte, un piept larg şi rotund şi gâtul gros. Avea părul cenuşiu şi tuns foarte scurt; chipul lui era o masă încreţită de pliuri, pungi şi aluniţe, din care un nas cărnos se iţea ca o tumoare. Cu toate acestea, constituia o siluetă impozantă în pardesiul negru şi scump, cu soţia lui tânără şi scheletică la braţ. Aproape nimic nu se putea discerne din adevărata înfăţişare a lui Tansy, în spatele gulerului din blană ridicat al pardesiului şi al ochelarilor de soare rotunzi şi enormi.

Ultima din şirul de sus de fotografii era cea etichetată *Guy Somé, designer vestimentar.* Era un bărbat negru subţirel, care purta o manta de culoare bleumarin cu o croială extravagantă. Avea faţa aplecată, iar expresia nu i se putea desluşi, din cauza felului în care cădea lumina pe capul lui negru, deşi trei cercei mari cu diamante în lobul îndreptat spre aparatul foto prinseseră flashurile şi scânteiau ca nişte stele. Ca şi Porter, părea să fi sosit neînsoţit, cu toate că un mic grup de persoane îndoliate, nevrednice de legende proprii, fuseseră surprinse în cadrul imaginii.

Strike îşi trase scaunul mai aproape de ecran, având grijă totuşi să păstreze o distanţă mai lungă de un braţ între el şi Robin. Una dintre feţele neidentificate, pe jumătate tăiată de marginea pozei, era a lui John Bristow, uşor de recunoscut după buza de sus prea scurtă şi dinţii ca de hamster. Îşi ţinea braţul petrecut pe după o femeie vârstnică, cu părul alb, cu o expresie îndurerată; avea faţa suptă şi fantomatică, goliciunea durerii ei fiind impresionantă. În spatele acestei perechi, se vedea un bărbat înalt, cu un aer semeţ, care lăsa impresia că regretă împrejurările în care se află.

— Nu văd pe nimeni care ar putea fi această fată obişnuită, spuse Robin, mişcând mouse-ul ca să se poată vedea alte imagini ale oamenilor celebri şi frumoşi cu înfăţişări triste şi grave. A, uite… Evan Duffield.

Era îmbrăcat într-un tricou negru, jeanşi negri şi un pardesiu negru, croit în stil cazon. Părul lui era de asemenea negru; avea faţa alcătuită din planuri drepte şi scobituri; ochii albaştri glaciali priveau direct în obiectivul camerei. Deşi mai înalt decât cele două personaje care-l încadrau, părea fragil prin comparaţie cu ei: un bărbat corpolent, îmbrăcat în costum, şi o femeie vârstnică, cu o înfăţişare anxioasă, care avea gura deschisă şi tocmai făcea un gest de parcă ar fi vrut să

elibereze drumul dinaintea lor. Cei trei îi aminteau lui Strike de nişte părinţi care îşi aduceau copilul bolnav de la o petrecere. Strike observă că, în pofida aerului de dezorientare şi de nefericire, Duffield avusese mare grijă să-şi aplice conturul de ochi.

— Uită-te la florile alea!

Duffield alunecă spre marginea de sus a ecranului şi dispăru. Robin se oprise la fotografia unei coroane enorme a cărei formă îi sugeră lui Strike mai întâi o inimă, până să-şi dea seama că reprezenta două aripi de înger curbate, compuse din trandafiri albi. O altă poză inclusă în cadru arăta un prim-plan al cartonaşului ataşat.

— „Odineşte-te în pace, Înger Lula. Deeby Macc", citi Robin cu glas tare.

— Deeby Macc? Rapperul? Vasăzică, se cunoşteau cei doi, nu?

— Nu, nu cred. Dar s-a făcut mare caz de faptul că el a închiriat un apartament în clădirea unde stătea Lula. Doar numele ei a fost menţionat în vreo două dintre cântecele lui, nu? Presa a fost foarte entuziasmată de faptul că el s-a cazat acolo…

— Văd că eşti bine informată pe tema asta…

— A, ştii, ce-am citit prin reviste, spuse Robin vag, revenind la fotografiile cu înmormântarea.

— Ce fel de nume e ăsta, „Deeby"? se întrebă Strike cu voce tare.

— Vine de la iniţialele lui. De fapt, e „D.B.", rosti ea clar. Adevăratul lui nume e Daryl Brandon Macdonald.

— Eşti fan al muzicii rap, nu?

— Nu, spuse Robin, cu ochii la ecran. Doar că-mi amintesc lucruri din astea.

Închise imaginile pe care le examinaseră şi începu din nou să bată la tastatură. Strike se întoarse la fotografiile lui. Următoarea îl arăta pe Geoffrey Hook sărutându-şi însoţitoarea cu părul brun-roşcat, palpându-i în acelaşi timp fesa mare, acoperită de pânză groasă, la ieşirea din staţia de metrou Ealing Broadway.

— Am găsit un fragment de film pe YouTube, uite, spuse Robin. Deeby Macc vorbind despre Lula după moartea ei.

— Ia să-l vedem, spuse Strike, împingându-şi fotoliul înainte cam o jumătate de metru, apoi, gândindu-se mai bine, îl retrase un sfert de metru.

Micul videoclip, filmat neclar, la dimensiunea de 7,5 pe 10 centimetri, se trezi la viaţă. Un bărbat negru solid, purtând un fel de

bluză cu glugă ce avea pe piept un pumn din capse, stătea într-un fotoliu din piele neagră, cu faţa la un reporter nevăzut. Era ras în cap şi purta ochelari de soare.

— … Sinuciderea Lulei Landry? spunea reporterul englez.

— A fost o nenorocire, omule, o nenorocire, replică Deeby, mângâindu-şi cu palma capul neted.

Avea o voce lină, profundă şi răguşită, cu o urmă foarte slabă de sâsâit.

— Asta îţi fac ăştia când ai succes: te vânează şi te sfâşie. Asta face invidia, prietene. Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia. Eu zic s-o lăsăm să se odihnească în pace. Acum, ea are parte de linişte.

— O primire cam şocantă la Londra pentru tine, spuse reporterul, cu Lula, ştii, căzând, cum s-ar zice, prin faţa ferestrei tale?

Deeby Macc nu răspunse imediat. Nemişcat, privea lung la reporter prin lentilele opace. Apoi, spuse:

— N-am fost acolo, sau ţi-a spus cineva c-aş fi fost?

Râsul nervos, repede înăbuşit, al reporterului se auzi ca un scâncet strident.

— Doamne, nu, nici vorbă… nu…

Deeby întoarse capul şi se adresă cuiva din afara cadrului de filmare.

— Crezi că trebuia să-mi fi adus avocaţii?

Reporterul izbucni într-un râs linguşitor. Deeby îl privi din nou, fără să zâmbească.

— Deeby Macc, spuse reporterul cu sufletul la gură, mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat.

O mână albă întinsă îşi făcu apariţia pe ecran; Deeby îşi ridică mâna strânsă în pumn. Mâna albă se recompuse şi cei doi îşi loviră încheieturile degetelor. Cineva din afara imaginii râse batjocoritor. Videoclipul se termină.

— „Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia", repetă Strike, revenind cu fotoliul la poziţia iniţială. Interesant punct de vedere.

Simţi vibraţia telefonului în buzunarul pantalonilor şi-l scoase afară. Vederea numelui lui Charlotte ataşat unui mesaj nou îi inundă corpul cu adrenalină, de parcă tocmai zărise un animal de pradă gata să atace.

O să fiu plecată vineri dimineaţa între 9 şi 12 dacă vrei să-ţi iei lucrurile..

— Poftim?

Avusese impresia că Robin tocmai spusese ceva.

— Am spus că e aici un articol oribil despre mama ei naturală.

— OK, citeşte-l, te rog.

Îşi vârî telefonul la loc în buzunar. În timp ce-şi apleca din nou capul mare peste dosarul doamnei Hook, gândurile păreau să reverbereze de parcă un gong fusese izbit în interiorul capului său.

Charlotte se purta într-un mod sinistru de rezonabil, mimând un calm de adult. Dusese duelul lor nesfârşit şi complex la un nou nivel, niciodată atins sau testat: „Acum, hai s-o facem ca nişte oameni maturi". Poate că se va pomeni cu un cuţit înfipt între omoplaţi în momentul în care ar fi intrat în apartamentul ei; poate că, ajuns în dormitor, îi va descoperi cadavrul, cu încheieturile mâinilor tăiate, zăcând într-o baltă de sânge închegat în faţa şemineului.

Vocea lui Robin se auzea ca zumzetul de fundal al unui aspirator de praf. Cu un efort, îşi concentră din nou atenţia.

— „… vândut povestea romantică a legăturii ei cu un tânăr de culoare la toţi jurnaliştii de tabloide care au fost dispuşi să plătească. În tot cazul, povestea lui Marlene Higson n-a avut nimic romantic, după cum îşi amintesc vechii ei vecini.

«Făcea sex pe bani», spune Vivian Cranfield, care locuia în apartamentul de deasupra celui al lui Higson în perioada când a rămas gravidă cu Landry. «Bărbaţii intrau şi ieşeau din casa ei la orice oră din zi şi din noapte. N-a ştiut niciodată cine era tatăl copilului, putea să fie oricare dintre ei. Nu şi-a dorit niciodată copilul. Şi-acum îmi amintesc cum plângea în hol în timp ce maică-sa avea treabă cu un client. Mititica, abia putea să meargă, în scutec… cred că a sunat cineva la Serviciul Social, nu după mult timp. A fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat fetiţei, faptul că a fost adoptată.»

Adevărul o va şoca, fără îndoială, pe Landry, care a povestit pe larg presei despre reunirea cu mama ei biologică, după multă vreme regăsită…" Articolul a fost scris, explică Robin, înainte de moartea Lulei.

— Mda, spuse Strike, închizând brusc dosarul. Ce zici de-o plimbare?

2

Camerele de filmat arătau ca nişte cutii de pantofi răuvoitoare în vârful stâlpilor de susţinere, fiecare având câte un singur ochi orb şi negru. Erau îndreptate în direcţii opuse, cuprinzând lungimea arterei Alderbrook Road, năpădită de pietoni şi maşini. Ambele trotuare erau pline de magazine, baruri şi cafenele. Omnibuzele huruiau în susul şi în josul pistelor speciale.

— Aici a fost surprins pe înregistrare Fugarul lui Bristow, observă Strike, întorcându-se cu spatele la Alderbrook Road ca să privească spre mult mai liniştitul Bellamy Road, care ducea, străjuit de case înalte şi somptuoase, în inima rezidenţială a cartierului Mayfair. A trecut pe-aici la douăsprezece minute după ce ea a căzut… asta ar fi ruta cea mai rapidă dinspre Kentigern Gardens. Autobuzele de noapte circulă pe-aici. Şi e locul cel mai bun de unde să iei un taxi. Nu că ar fi o mişcare inteligentă dacă tocmai ai ucis o femeie.

Se cufundă iar într-un ghid al oraşului extrem de uzat. Strike nu părea îngrijorat de faptul că putea fi luat drept turist. Fără îndoială, îşi zise Robin, că nici n-ar conta, ţinând cont de cât e de solid.

În cursul scurtei sale cariere de angajată temporară, lui Robin i se ceruse să facă unele lucruri care depăşeau termenii unui contract de secretariat, astfel că fusese puţin iritată de propunerea lui Strike de a ieşi la o plimbare. A fost încântată totuşi să-l achite pe acesta de orice intenţie de a flirta. Lunga plimbare până în acest punct avusese loc într-o tăcere aproape desăvârşită, Strike fiind aparent cufundat în gânduri, consultându-şi harta din când în când.

Totuşi, când ajunseră în Alderbrook Road, acesta spusese:

— Dacă vezi ceva sau te gândeşti la ceva care mie mi-a scăpat, să-mi spui, te rog.

Era ceva de-a dreptul emoţionant: Robin se mândrea cu calităţile ei de observator. Acesta era unul dintre motivele care o făcuseră să nutrească în taină ambiţia pe care bărbatul corpolent de lângă ea o trăia. Privi cu inteligenţă în susul şi în josul străzii, încercând să-şi imagineze ce ar fi fost în stare să facă o persoană, într-o noapte geroasă, la ora două şi la o temperatură sub zero grade.

— Pe aici, spuse Strike, înainte ca ei să-i vină vreo idee, aşa că

porniră, unul lângă altul, pe Bellamy Road.

Drumul o cotea lin la stânga şi continua preţ de vreo şaizeci de case, care erau aproape identice, cu uşile lucioase şi negre, cu balustrade scurte de o parte şi de alta ale unor trepte albe, curate şi cu ghivece mari, cu plante tunse ornamental. Ici-colo vedeai lei din marmură şi plăci din bronz, pe care se puteau citi nume şi acreditări profesionale; candelabrele sclipeau de la ferestrele de sus, iar o uşă deschisă lăsa să se vadă o pardoseală cu model de tablă de şah, picturi în ulei cu rame aurii şi o scară georgiană.

În timp ce mergeau, Strike se gândea la unele dintre informaţiile pe care Robin reuşise să le găsească în dimineaţa aceea pe internet. După cum bănuia Strike, Bristow nu fusese sincer când afirmase că poliţia nu făcuse niciun efort ca să-i găsească pe Fugar şi pe acolitul lui. Îngropate în relatările de presă voluminoase şi excesive care supravieţuiseră online erau apeluri către cei doi bărbaţi să iasă la iveală, dar se pare că acestea rămăseseră fără niciun rezultat.

Spre deosebire de Bristow, nimic din toate astea nu-i sugera lui Strike incompetenţa poliţiei sau că vreun suspect rămăsese neinterogat. Declanşarea subită a unei alarme de maşină în jurul momentului când cei doi indivizi au părăsit în goană zona constituia un motiv temeinic pentru reţinerea lor de a sta de vorbă cu poliţia. Mai mult, Strike nu ştia dacă Bristow era familiarizat cu calitatea variabilă a filmărilor făcute cu camerele de supraveghere cu circuit închis, dar el avea o bogată experienţă cu imagini alb-negru frustrant de înceţoşate din care era imposibil să desprinzi o asemănare adevărată.

Strike mai observase că Bristow nu suflase o vorbă în persoană sau în scris despre dovezile ADN adunate din apartamentul surorii sale. Avea o bănuială puternică, bazată pe faptul că poliţia îi exclusese pe Fugar şi pe prietenul său de la alte investigaţii, că nu se găsise nicio urmă de ADN străin acolo. Totuşi, Strike ştia că un tulburat mental adevărat ar desconsidera cu entuziasm banalităţi precum dovezile ADN, invocând contaminarea probelor sau conspiraţia. Oamenii de acest fel văd ceea ce vor să vadă, orbi la adevărul implacabil, dar supărător.

Dar căutările matinale pe Google sugeraseră o posibilă explicaţie pentru fixaţia lui Bristow asupra Fugarului. Sora sa îşi căutase rădăcinile biologice şi reuşise să-şi descopere mama naturală, care, trecând cu îngăduinţă peste setea de senzaţional a presei, părea un

personaj dubios. Fără îndoială că dezvăluiri precum cele pe care Robin le găsise online ar fi fost neplăcute nu doar pentru Landry, ci şi pentru întreaga ei familie adoptivă. Oare faptul că Bristow credea că Lula, atât de norocoasă în unele privinţe, îşi sfidase soarta să fi fost una dintre cauzele instabilităţii acestuia (căci Strike nu se putea amăgi că noul lui client îi crease impresia unui om echilibrat)? Că ea îşi provocase necazuri în încercarea de a-şi descoperi tainele originilor ei; că deşteptase un demon din trecutul îndepărtat care o ucisese? Ăsta să fi fost motivul pentru care ideea de bărbat negru în apropierea ei îl tulburase atât de mult?

Strike şi Robin se cufundau tot mai adânc în enclava celor înstăriţi până când ajunseră la intersecţia cu Kentigern Gardens. Ca şi Bellamy Road, aceasta proiecta o aură de prosperitate intimidantă, rezervată. Erau case victoriene înalte, din cărămidă roşie, pavoazate cu piatră şi ferestre cu frontoane masive la toate cele patru etaje, având propriile balconaşe din piatră. Porticuri din marmură albă încadrau fiecare intrare şi trei trepte albe duceau de la trotuar la uşile frontale negre, parcă şi mai lucioase. Totul părea foarte scump – era extrem de bine întreţinut, curat şi ordonat. Doar câteva maşini erau parcate acolo; un mic semn anunţa că, pentru acest privilegiu, era nevoie de un permis special.

Nemaifiind scos în evidenţă de banda de siguranţă întinsă de poliţie şi de jurnaliştii adunaţi, numărul 18 se retrăsese într-o fermecătoare armonie cu vecinii săi.

— Balconul de la care a căzut se află la ultimul etaj, spuse Strike. Aş aprecia, la o înălţime de circa doisprezece metri.

Contemplă frontonul frumos. Robin observă că balcoanele de la cele trei etaje de sus erau înguste, abia lăsând loc de stat în picioare între balustradă şi ferestrele lungi.

— Ideea e, îi spuse Strike lui Robin, pe când cerceta cu privirea balconul de sus, că, dacă împingi pe cineva de la înălţimea aia, nu e sigur că o să moară.

— Oh… dar cum să nu? protestă Robin, contemplând distanţa înfiorătoare dintre balconul de sus şi duritatea pavajului.

— Ai fi surprinsă. Am petrecut o lună într-un pat alăturat cu al unui galez care a fost aruncat de o explozie de pe o clădire cam de aceeaşi înălţime. Şi-a zdrobit picioarele şi pelvisul, a avut o hemoragie internă abundentă, dar e încă în viaţă.

Robin aruncă o privire către Strike, întrebându-se de ce stătuse în pat o lună; dar detectivul nu o mai băga în seamă, uitându-se acum încruntat la uşa din faţă.

— Interfon, murmură el, remarcând pătratul metalic cu butoane, şi o cameră video deasupra uşii. Bristow n-a pomenit de vreo cameră. Poate că e nouă.

Timp de câteva minute, testă o serie de teorii pe fundalul faţadelor intimidante din cărămidă roşie ale acestor fortăreţe fantastic de scumpe. Mai înainte de toate, de ce alesese Lula Landry să locuiască aici? Liniştit, tradiţional, apăsător, Kentigern Gardens era cu siguranţă domeniul natural al unui tip diferit de oameni bogaţi: oligarhii ruşi şi arabi; magnaţii corporatişti care-şi împărţeau timpul între oraş şi proprietăţile lor rurale; văduve înstărite, descompunându-se lent în mijlocul colecţiilor lor de artă. I se părea o alegere de domiciliu ciudată pentru o fată de douăzeci şi trei de ani, care, conform tuturor relatărilor pe care Robin i le citise în dimineaţa aceea, îşi petrecea vremea cu o gaşcă de indivizi sofisticaţi şi creativi, a căror idee despre stil avea mai mult de-a face cu strada decât cu saloanele.

— Pare foarte bine protejată, nu? spuse Robin.

— Da, pare. Şi asta fără mulţimea de paparazzi care păzeau clădirea în noaptea aceea.

Strike se rezemă de balustrada neagră de la numărul 23, privind lung la numărul 18. Ferestrele de la fosta reşedinţă a Lulei Landry erau mai înalte decât cele de la etajele inferioare, iar balconul, spre deosebire de celelalte două, nu fusese decorat cu arbuşti ornamentali. Strike scoase din buzunar un pachet de ţigări şi-i oferi una lui Robin; ea clătină din cap, surprinsă, pentru că nu-l văzuse fumând în birou. După ce-şi aprinse ţigara şi trase un fum adânc în piept, Strike spuse, cu ochii la uşa din faţă:

— După părerea lui Bristow, cineva a intrat şi-a ieşit din clădire în noaptea aceea, fără să fie observat.

Robin, care deja ajunsese la concluzia că acea clădire este impenetrabilă, crezu că Strike se pregătea să-i desfiinţeze teoria, dar se înşela.

— Dacă s-a întâmplat, spuse Strike, cu ochii în continuare lipiţi de uşă, a fost ceva plănuit şi încă bine. Nimeni n-ar fi putut să treacă de fotografi, de interfon, de paznic şi de uşa interioară închisă şi apoi să iasă, doar bazându-se pe noroc. Chestia e, adăugă el scărpinându-şi

bărbia, că gradul acesta de premeditare nu se potriveşte cu o crimă atât de în pripă.

Lui Robin, expresia „în pripă” i se păru neobişnuită.

— Să împingi pe cineva peste balcon este o chestie pe care o faci sub imboldul momentului, explică Strike, de parcă i-ar fi simţit reticenţa. Sânge înfierbântat. Orbire temporară.

Compania lui Robin i se părea mulţumitoare şi liniştitoare, nu doar pentru că îi asculta atentă fiecare cuvânt şi nu căuta să-i întrerupă tăcerile, ci şi pentru că micul inel cu safir de pe degetul inelar era ca o barieră clară şi fără drept de apel: până aici, niciun pas mai departe. Lui îi convenea de minune. Era liber să se grozăvească, într-o manieră foarte moderată, aceasta fiind una dintre puţinele plăceri care-i mai rămăseseră.

— Şi dacă ucigaşul era deja înăuntru?

— Asta ar fi mult mai plauzibil, spuse Strike, iar Robin se simţi foarte încântată de ea însăşi. Iar dacă un ucigaş se afla deja înăuntru, avem de ales între paznic, unul sau ambii soţi Bestigui ori vreo persoană necunoscută care stătea ascunsă în clădire fără să ştie nimeni. Dacă ar fi vorba de soţii Bestigui sau de Wilson, nu mai avem problema intratului şi ieşitului; nu aveau decât să se întoarcă la locurile în care ar fi trebuit să se afle. Mai exista riscul ca ea să supravieţuiască, rănită, să spună povestea, dar o crimă nepremeditată, impetuoasă ar avea mult mai multă logică dacă unul dintre ei ar fi comis-o. O ceartă şi o îmbrânceală sub imperiul furiei oarbe.

Strike îşi fuma ţigara şi continua să cerceteze faţada clădirii, mai ales intervalul dintre ferestrele de la primul etaj şi cele de la etajul al treilea. Se gândea în principal la Freddie Bestigui, producătorul de film. Conform celor găsite de Robin pe internet, Bestigui dormea în pat când Lula Landry s-a rostogolit peste balconul situat mai sus cu două etaje. Faptul că soţia lui Bestigui dăduse alarma şi susţinuse insistent că ucigaşul este încă sus în timp ce soţul ei se afla lângă ea dădea de înţeles că ea, cel puţin, nu-l considera vinovat. Cu toate acestea, Freddie Bestigui fusese omul aflat cel mai aproape de fata moartă în momentul morţii ei. Din experienţa lui Strike, diletanţii erau obsedaţi de motive; în schimb, pentru un profesionist, oportunitatea avea prioritate.

Confirmându-şi fără ştiinţa ei statutul de civil, Robin întrebă:

— Dar de ce ar alege cineva miezul nopţii ca să aibă o ceartă cu ea?

N-a ieşit la iveală nimic din care să reiasă că nu se înţelegea cu vecinii, nu? Iar Tansy Bestigui categoric n-ar fi putut s-o facă, nu? De ce ar fi alergat jos ca să-l anunţe pe paznic că tocmai a împins-o pe Lula peste balcon?

Strike nu-i răspunse direct; părea să-şi urmărească propriul şir de gânduri şi, după un moment, două, replică:

— Bristow a făcut fixaţie pe sfertul de oră de după ce sora sa a intrat în clădire, după ce fotografii au plecat şi paznicul şi-a abandonat biroul pentru că i se făcuse rău. Asta înseamnă că, pentru un scurt timp, pe hol s-a putut circula fără oprelişti – dar cum putea cineva din afara clădirii să ştie că Wilson îşi părăsise postul? Uşa din faţă nu e din sticlă.

— În plus, veni observaţia pătrunzătoare a lui Robin, ar fi trebuit să ştie codul pentru deschiderea uşii din faţă.

— Oamenii devin delăsători. Dacă cei care răspund de securitatea clădirii nu-l schimbă cu regularitate, o mulţime de indezirabili ar fi putut cunoaşte codul ăla. Hai să aruncăm o privire acolo.

Merseră în tăcere până la capătul străzii Kentigern Gardens, unde găsiră o alee îngustă care trecea, într-un unghi uşor oblic, prin spatele clădirii lui Landry. Destul de largă ca să poată încăpea o singură maşină, era luminată din plin şi lipseau locurile potrivite pentru ascunzători, cu ziduri lungi, înalte şi netede de ambele părţi ale aleii pietruite. Ajunseră în timp util la nişte uşi de garaj mari, acţionate electric, cu un semn imens pe care scria *PRIVAT,* fixat pe peretele de lângă ele – păzeau intrarea în parcarea subterană rezervată celor ce locuiau pe Kentigern Gardens.

Când aprecie că se aflau aproximativ la acelaşi nivel cu numărul 18, Strike făcu un salt, se prinse de partea de sus a zidului şi se ridică pentru a se uita la un lung şir de grădini mici, atent îngrijite. Între fiecare petic de gazon fin şi bine tuns şi casa căreia îi aparţinea se afla câte o scară umbrită care ducea la subsol. Oricine ar fi vrut să se caţăre pe partea din spate a casei ar fi avut nevoie, după opinia lui Strike, de scări sau de un partener care să-l ajute şi de nişte frânghii solide.

Se lăsă să alunece în josul zidului, emiţând un geamăt înăbuşit de durere când ateriză pe piciorul cu proteză.

— Nu-i nimic, spuse el când Robin scoase un zgomot de îngrijorare; fata observase o vagă urmă de şchiopătat şi se întrebă dacă nu cumva şeful ei îşi scrântise glezna.

Frecarea de la capătul ciotului nu era atenuată de mersul pe pietrele de caldarâm. Dată fiind construcţia rigidă a gleznei false, era mult mai dificil de navigat pe suprafeţe neuniforme. Strike se întrebă cu mâhnire dacă fusese cu adevărat necesar să se caţăre pe zidul acela. Poate că Robin era o fată drăguţă, dar nu se putea măsura nici pe departe cu femeia pe care tocmai o părăsise.

3

— Şi eşti sigură că e detectiv? Pentru că oricine poate face asta. Oricine poate căuta informaţii despre oameni pe Google.

Matthew era nervos după o zi lungă, un client nemulţumit şi o întrevedere nesatisfăcătoare cu noul său şef. Nu aprecia ceea ce lui i se părea o admiraţie naivă şi deplasată pentru un alt bărbat din partea logodnicei sale.

— Nu *el* a căutat pe Google, spuse Robin. *Eu* am făcut asta, în timp ce el lucra la un alt caz.

— Ei bine, nu-mi place cum sună descrierea sediului ăluia. Robin, omul ăla doarme în propriul birou! Nu ţi se pare că e ceva dubios aici?

— Ţi-am spus, cred că tocmai s-a despărţit de partenera lui.

— Ei da, cum să nu, exact asta i s-a întâmplat, zise Matthew.

Robin lăsă farfuria lui să cadă peste a ei şi plecă iritată din bucătărie. Era supărată pe Matthew şi, totodată, vag necăjită şi din cauza lui Strike. Îi plăcuse în ziua aceea s-o urmărească pe cunoştinţa Lulei Landry în cyberspaţiu. Dar, privind situaţia retrospectiv, prin ochii lui Matthew, i se părea acum că Strike îi dăduse să facă un lucru inutil, doar ca să-i ocupe timpul.

— Uite, eu nu *zic* nimic, spuse Matthew din uşa bucătăriei. Doar că omul mi se pare ciudat. Şi care-i treaba cu aceste mici plimbări de după-amiază?

— N-a fost *o mică plimbare de după-amiază,* Matt. Am mers să vedem scena… ne-am dus să vedem locul unde clientul crede că s-a întâmplat ceva.

— Robin, nu-i nevoie să faci un secret aşa de mare din asta, replică Matthew, râzând.

— Am semnat un angajament de confidenţialitate, se răsti ea la el, peste umăr. Nu pot să-ţi vorbesc despre caz.

— *Despre caz!* spuse Matthew, râzând scurt, dispreţuitor.

Robin se mişca prin bucătăria micuţă, punând la locul lor ingredientele şi trântind uşile bufetului. După o vreme, privind-o cum se agita de colo-colo, Matthew ajunse să creadă că poate fusese nedrept. Se apropie pe la spate în timp ce ea arunca resturile în coşul de gunoi, o cuprinse cu braţele, îşi îngropă faţa în ceafa ei, apoi îi

prinse şi-i mângâie sânul care purta vânătăile provocate fără voia lui de Strike, fapt ce îi influenţase în mod irevocabil impresia lui Matthew despre individ. Murmură vorbe de împăcare în părul de culoarea mierii al lui Robin. Dar ea se desprinse de el ca să aşeze farfuriile în chiuvetă.

Robin simţea că propria ei valoare fusese pusă la îndoială. Strike păruse interesat de lucrurile pe care ea le găsise online. Strike fusese recunoscător pentru eficienţa şi iniţiativa ei.

— Câte interviuri serioase ai programate săptămâna viitoare? întrebă Matthew când ea dădu drumul la robinetul de apă rece.

— Trei, strigă Robin peste zgomotul apei, frecând cu agresivitate farfuria de sus.

Aşteptă până când el se retrase în camera de zi şi abia apoi opri robinetul. Observă că în montura inelului de logodnă se prinsese o bucăţică de mazăre congelată.

4

Strike ajunse la apartamentul Charlottei vineri dimineaţa, la nouă şi jumătate. Îşi făcuse socoteala că asta îi oferea o oră şi jumătate ca să părăsească locuinţa înainte de sosirea lui, presupunând că într-adevăr intenţiona să plece, şi nu să rămână să-l aştepte. Clădirile albe, măreţe şi graţioase care mărgineau strada largă; platanii; măcelăria, care dădea impresia că rămăsese încremenită în anii 1950; cafenelele pline cu oameni din jumătatea superioară a clasei mijlocii; restaurantele elegante; întotdeauna i se păruseră uşor ireale şi teatrale. Poate că ştiuse mereu, în adâncul lui, că nu va rămâne, că nu era locul lui acolo.

Până în clipa când a descuiat uşa din faţă, s-a aşteptat să o găsească acolo. Totuşi, de îndată ce a trecut pragul, a ştiut că locul era pustiu. Domnea acea linişte destinsă, care vorbeşte doar despre indiferenţa camerelor nelocuite, iar paşii lui sunau străini şi excesiv de zgomotoşi în timp ce străbătea holul.

Patru cutii de carton îl aşteptau în mijlocul camerei de zi, deschise, ca el să le poată inspecta conţinutul. Acolo se aflau lucrurile sale ieftine şi utile, îndesate claie peste grămadă ca nişte obiecte de la o vânzare de vechituri. Ridică la întâmplare câteva ca să vadă ce era mai jos, dar nimic nu părea zdrobit, sfâşiat sau acoperit cu vopsea. Alţii de vârsta lui aveau case şi maşini de spălat, automobile şi televizoare, mobilă, grădini, biciclete de teren şi maşini de tuns iarba. El avea patru cutii cu răhăţişuri şi un set de amintiri disparate.

Încăperea tăcută în care se afla emana un bun-gust sigur de sine, cu covorul antic şi pereţii roz-deschis; mobilierul splendid din lemn negru şi rafturile încărcate până la refuz cu cărţi. Singura schimbare pe care o sesiză faţă de seara de duminică se afla pe marginea de sticlă a mesei de lângă sofa. Duminică seara, acolo era o fotografie cu el şi Charlotte, râzând pe plaja de la St Mawes. Acum, un portret alb-negru de studio al tatălui decedat al Charlottei zâmbea blajin din aceeaşi ramă argintie.

Pe poliţa şemineului şedea rezemat un portret al Charlottei la optsprezece ani, în ulei. Era imaginea unui înger florentin într-un nor de păr lung şi negru. Ai ei erau genul de familie care îi angaja pe pictori să le imortalizeze copiii: un trecut de care Strike se simţea teribil de

străin şi unul pe care ajunsese să-l ştie ca pe o ţară necunoscută şi periculoasă. De la Charlotte învăţase că genul de bani pe care el nu-i cunoscuse niciodată puteau să coexiste cu nefericirea şi sălbăticia. Familia ei, în ciuda manierelor elegante, a suavităţii şi flerului, a erudiţiei şi a ostentaţiei ocazionale, era şi mai nebună şi mai străină decât a lui. Asta a constituit o puternică legătură între ei, când el şi Charlotte au ajuns să fie împreună.

Un gând răzleţ şi ciudat îi veni în minte acum, când se uita la acel portret: că pentru acest motiv fusese pictat, ca, într-o zi, ochii aceia mari, căprui să-l vadă cum pleacă. Oare o fi ştiut Charlotte cum se va simţi el, plimbându-se prin apartamentul pustiu sub ochii acelui uluitor portret al ei de la optsprezece ani? Îşi dăduse ea seama că pictura va avea un efect mai puternic chiar decât prezenţa ei fizică?

Se întoarse într-o parte, trecând prin celelalte camere, dar nu-i lăsase nimic de făcut. Orice urmă care ţinea de el, de la aţa dentară la bocancii militari, fusese luată şi depozitată în cutii. Studie dormitorul cu atenţie deosebită, iar încăperea se uită înapoi la el calmă şi netulburată, cu scândurile negre ale podelei, draperiile albe şi măsuţa de toaletă delicată. Patul, la fel ca portretul, părea o prezenţă vie, care respira. *Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat aici şi ceea ce nu se va mai întâmpla niciodată.*

Cără cele patru cutii una câte una până în pragul uşii, la ultimul drum întâlnindu-se faţă în faţă cu vecinul de la uşa alăturată, cu zâmbetul lui afectat, care tocmai îşi încuia uşa. Purta tricouri de rugby cu gulerul ridicat şi întotdeauna râdea în hohote la cele mai nevinovate vorbe de duh ale Charlottei.

— Ţi-a dat papucii? întrebă el.

Strike îi trânti uşa în nas.

Scoase cheile de la intrare de pe inel în faţa oglinzii din hol şi le aşeză cu grijă pe masa în formă de semilună, lângă bolul cu petale de flori uscate. În oglindă, faţa lui Strike se vedea plină de riduri şi murdară; ochiul drept era tot umflat, galben şi mov. O voce din urmă cu şaptesprezece ani ajunse la el în tăcerea care-l înconjura: „Cum mama dracului a putut un flocea ca tine să ajungă în situaţia *asta,* Strike?" Şi, stând în holul pe care n-avea să-l mai vadă vreodată, i se părea şi lui incredibil că i se întâmplase.

Un ultim moment de nebunie, în intervalul dintre două bătăi de inimă, asemenea celui care-l făcuse să se repeadă în urmărirea ei cu

cinci zile mai devreme: va rămâne aici, la urma urmelor, aşteptând-o să revină. Pentru ca apoi să-i prindă faţa perfectă în palme şi să-i spună: „Hai să mai încercăm o dată”.

Dar deja încercaseră, iar şi iar şi iar, şi, de fiecare dată, când primul val de dor reciproc se domolea, ruina urâtă a trecutului ieşea din nou la iveală, umbra sa întinzându-se întunecată peste tot ce încercau să reclădească.

Închise uşa de la intrare în urma lui pentru ultima oară. Vecinul gălăgios dispăruse. Strike coborî cele patru cutii pe treptele ce duceau la trotuar şi aşteptă să treacă un taxi.

5

Strike o prevenise pe Robin că va ajunge târziu la birou în ultima ei zi acolo. Îi dăduse cheia de rezervă şi-i spusese să intre singură.

Fusese doar foarte uşor rănită de felul relaxat în care el pronunţase „ultima". Îi sugera că, oricât de bine se înţeleseseră, deşi într-o manieră precaută şi profesională; oricât de mai bine organizat era biroul lui acum şi oricât de mai curată era oribila toaletă de dincolo de uşa din sticlă; oricât de mai bine arăta soneria de la parter, fără hârtia aia ruptă lipită cu scotch, ci având acum un nume scris clar în suportul din plastic (îi luase o jumătate de oră şi o costase două unghii rupte ca să desprindă capacul din suport); oricât de eficientă fusese ea în preluarea mesajelor, oricât de inteligent discutaseră despre ucigaşul aproape sigur inexistent al Lulei Landry, Strike numărase zilele până când se putea descotorosi de ea.

Faptul că nu-şi putea permite o secretară temporară era cât se poate de evident. Avea doar doi clienţi; părea să nu aibă unde locui (după cum tot pomenea Matthew, ca şi cum a dormi într-un birou era semnul unei destrăbălări îngrozitoare); Robin înţelegea, firește, că, din punctul de vedere al lui Strike, nu avea nicio logică să o păstreze. Dar ea nu aştepta cu nerăbdare ziua de luni. Avea să ajungă într-un birou nou şi străin (Temporary Solutions deja îi dăduse adresa prin telefon); un loc ordonat, luminos şi aglomerat, fără îndoială plin cu femei bârfitoare aşa cum erau cele mai multe dintre aceste birouri, toate angajate în activităţi care pentru ea însemnau mai puţin decât nimic. Poate că Robin nu credea într-un asasin; ştia că nici Strike nu credea. Dar procesul demonstrării inexistenţei acestuia o fascina.

Pentru Robin, întreaga săptămână fusese mai palpitantă decât i-ar fi mărturisit vreodată lui Matthew. Totul, chiar şi sunatul de două ori pe zi la Bestfilms, compania de producţie a lui Freddie Bestigui, şi primirea de refuzuri repetate la solicitarea de a fi pusă în legătură cu producătorul de film, îi dăduse un sentiment al importanţei pe care îl trăise rar în viaţa ei profesională. Robin era fascinată de funcţionarea interioară a minţii celorlalţi oameni: parcursese pe jumătate drumul spre o diplomă în psihologie când un incident neprevăzut pusese capăt carierei sale universitare.

La zece şi jumătate, când Strike încă nu se întorsese la birou, apăru totuşi o femeie având pe chip un zâmbet neliniştit, îmbrăcată cu o haină portocalie şi o beretă violet tricotată. Era doamna Hook, un nume pe care Robin îl cunoştea, fiind singurul celălalt client al lui Strike. Robin o instală pe doamna Hook pe canapeaua lăsată de lângă biroul ei şi îi aduse o ceaşcă de ceai. (Reacţionând la descrierea jenată făcută de Robin lascivului domn Crowdy, Strike cumpărase nişte ceşti ieftine şi o cutie cu pliculeţe de ceai.)

— Ştiu că am venit devreme, spuse doamna Hook pentru a treia oară, luând sorbituri mici, ineficiente, din ceaiul fierbinte. Nu te-am mai văzut până acum. Eşti nouă?

— Sunt angajată temporar, răspunse Robin.

— După cum probabil ai ghicit, e vorba de soţul meu, spuse doamna Hook, fără să asculte. Cred că vezi femei ca mine tot timpul, nu-i aşa? Care vor să afle ce e mai rău. Am şovăit ani de-a rândul. Dar e mai bine să ştii, nu-i aşa? E mai bine să ştii. Am crezut că o să-l găsesc aici pe Cormoran. E plecat la un alt caz?

— Întocmai, spuse Robin, care bănuia că Strike făcea de fapt ceva legat de misterioasa lui viaţă personală.

Când îi spusese că o să întârzie, îi lăsase impresia că are ceva de ascuns.

— Ştii cine e tatăl lui? întrebă doamna Hook.

— Nu, nu ştiu, zise Robin, crezând că era vorba de soţul sărmanei femei.

— Jonny Rokeby, spuse doamna Hook, cu un soi de încântare dramatică.

— Jonny Roke…

Robin îşi ţinu respiraţia, dându-şi seama simultan că doamna Hook se referise la Strike şi că silueta masivă a acestuia se profila dincolo de uşa de sticlă. Se vedea că Strike căra ceva foarte mare.

— O clipă, doamnă Hook, spuse ea.

— Ce e? întrebă Strike, uitându-se pe după muchia cutiei de carton, când Robin ieşi repede pe uşa de sticlă, închizând-o în urma ei.

— Doamna Hook e aici, şopti ea.

— Of, la dracu'! A venit cu o oră mai devreme.

— Ştiu. M-am gândit că poate vrei să… ăă… îţi organizezi puţin biroul înainte s-o primeşti acolo.

Strike lăsă cutia pe podeaua metalică.

— Trebuie să car astea aici din stradă, spuse el.

— Te-ajut eu, se oferi Robin.

— Nu, tu du-te şi fă conversaţie politicoasă. Doamna Hook urmează nişte ore de ceramică artizanală şi crede că soţul ei se culcă cu contabila lui.

Strike plecă şchiopătând pe scări în jos, lăsând cutia lângă uşa de sticlă.

Jonny Rokeby; să fie adevărat?

— E pe drum, vine dintr-o clipă în alta, o anunţă cu voioşie Robin pe doamna Hook, reaşezându-se la birou. Domnul Strike mi-a spus că faceţi ceramică. Întotdeauna mi-am dorit să încerc…

Timp de cinci minute, Robin abia dacă ascultă întâmplările de la orele de ceramică şi despre tânărul drăguţ şi înţelegător care le preda cursul. Apoi, uşa de sticlă se deschise şi Strike intră, fără povara cutiilor şi zâmbindu-i politicos doamnei Hook, care sări în picioare ca să-l întâmpine.

— Oh, Cormoran, ochiul tău! spuse ea. Te-a lovit cineva?

— Nu, zise Strike. Dacă-mi acordaţi un moment, doamnă Strike, mă duc să vă scot dosarul.

— Ştiu că am venit mai devreme, Cormoran, şi-mi pare teribil de rău… N-am putut să dorm toată noaptea…

— Daţi-mi, vă rog, ceaşca, doamnă Hook, spuse Robin şi reuşi să-i distragă atenţia ca să nu vadă, în secunda care-i trebui lui Strike ca să se strecoare prin uşa interioară, patul de campanie, sacul de dormit şi ceainicul.

Câteva minute mai târziu, Strike ieşi de acolo însoţit de un damf de lămâi verzi artificiale, iar doamna Hook dispăru, aruncându-i o privire îngrozită lui Robin, în biroul lui. Uşa se închise în urma lor.

Robin se aşeză din nou la biroul ei. Deschisese deja corespondenţa de dimineaţă. Se rotea într-o parte şi-n alta cu scaunul pivotant; apoi trecu la computer şi deschise Wikipedia. După care, cu un aer detaşat, de parcă n-ar fi fost conştientă de ceea ce făceau degetele ei, tastă cele două nume: *Rokeby Strike.*

Imediat apăru articolul corespunzător, având în partea de sus o fotografie alb-negru a unui om pe care-l recunoscu instantaneu, celebru de patru decenii. Avea o faţă îngustă de arlechin şi ochi nestăpâniţi, uşor de caricaturizat, cel stâng fiind puţin pieziş ca urmare a unui strabism uşor; avea gura larg deschisă, sudoarea îi curgea pe

faţă, iar părul îi flutura în timp ce urla în microfon.

Jonathan Leonard Jonny Rokeby, n. 1 august 1948, este vocalistul trupei rock din anii '70 The Deadbeats, membru al Rock and Roll Hall of Fame, multiplu câştigător al premiilor Grammy

Strike nu semăna deloc cu el. Singura vagă asemănare era în inegalitatea ochilor, care la Strike era, în definitiv, o stare trecătoare.

Robin citi mai jos:

Albumul Hold it Back în 1975, cu care a câştigat mai multe discuri de platină. Un turneu cu audienţă record în America a fost întrerupt de o razie antidrog în L.A., soldată cu arestarea noului chitarist David Carr, cu care

apoi ajunse la **Viaţa personală:**

Rokeby a fost căsătorit de trei ori cu o prietenă de la şcoala de arte, Shirley Mullens 1969-1973, cu care a avut o fiică, Maimie, cu modelul, actriţa şi activista pentru drepturile omului Carla Astolfi 1975-1979, cu care a avut două fiice, prezentatoarea de televiziune Gabriella Rokeby, şi designerul de bijuterii Daniella Rokeby, şi din 1981 până în prezent, cu producătoarea de film Jenny Graham, cu care are doi fii Edward şi Al. Rokeby mai are o fiică, Prudence Donleavy, din relaţia cu actriţa Lindsey Fanthrope, şi un fiu Cormoran, cu Leda Strike, o supergroupie din anii 1970.

Un ţipăt sfâşietor se auzi în biroul din spatele lui Robin. Aceasta sări în picioare, scaunul cu rotile zburând de sub ea. Ţipătul deveni mai puternic şi mai strident. Robin se grăbi să deschidă uşa interioară.

Doamna Hook, dezbrăcată de haina portocalie şi bereta violet şi purtând ceea ce arăta ca un halat înflorat pentru atelierul de ceramică, se aruncase la pieptul lui Strike şi-l lovea cu pumnii, în tot acest timp scoţând un zgomot ca şuierul unui ceainic în care clocoteşte apa. Ţipătul monoton continuă până când se părea că femeia ori îşi trăgea sufletul, ori se sufoca.

— Doamna Hook! strigă Robin şi apucă pe la spate braţele flasce ale femeii, încercând să-l elibereze pe Strike de responsabilitatea de a se feri de ea.

Totuşi, doamna Hook se arătă a fi mult mai puternică decât părea. Deşi se oprise ca să respire, continuă să-l lovească pe Strike până când acesta, nemaiavând de ales, îi prinse şi-i imobiliză încheieturile mâinilor.

La care, doamna Hook se smulse din strânsoarea lui neglijentă şi se

aruncă asupra lui Robin, hăulind ca un câine.

Bătând-o uşor pe spate pe femeia zguduită de plâns, Robin o făcu să se deplaseze, puţin câte puţin, înapoi în biroul exterior.

— E în regulă, doamnă Hook, e în regulă, spuse ea liniştitor, dirijând-o pe canapea. Haideţi să vă fac un ceai. O să fie bine.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Hook, spuse Strike pe un ton oficial, din uşa biroului său. Nu e niciodată uşor să primeşti asemenea veşti.

— Am crezut că e Valerie, scânci doamna Hook, prinzându-şi în mâini capul cu părul răvăşit, legănându-se înainte şi înapoi pe canapeaua care gemea. Am crezut că e Valerie, n-nu, propria… n-nu propria mea *soră.*

— Mă duc să aduc ceaiul! rosti în şoaptă Robin, oripilată.

Aproape că ieşise pe uşă cu ceainicul, când îşi aminti că lăsase deschis pe ecran articolul despre viaţa lui Jonny Rokeby. Ar fi părut prea ciudat să se repeadă înapoi ca să-l închidă în toiul acestei crize, aşa că se grăbi să iasă din cameră, sperând că Strike va fi prea ocupat cu doamna Hook pentru a observa.

Alte patruzeci de minute au trecut până când doamna Hook şi-a băut a doua ceaşcă de ceai şi a plâns, consumând jumătate din rola de hârtie igienică pe care Robin a adus-o din toaleta de pe palier. În sfârşit, a plecat, cu pieptul scuturat de suspine şi ştergându-şi în continuare lacrimile, ţinând strâns dosarul plin cu poze incriminatoare şi indexul care detalia orele şi locurile unde fuseseră făcute.

Strike aşteptă până când femeia ajunse la capătul străzii, apoi ieşi, fredonând voios, ca să cumpere sendvişuri pentru el şi Robin, pe care le mâncară împreună la biroul ei. A fost cel mai prietenos gest pe care îl făcuse în timpul săptămânii petrecute împreună, iar Robin era sigură că motivul îl constituia conştiinţa faptului că în curând avea să scape de ea.

— Ştii că mă duc în după-amiaza asta să-l interoghez pe Derrick Wilson? întrebă el.

— Paznicul care a făcut diaree, spuse Robin. Da.

— O să fii plecată când mă întorc, aşa c-am să-ţi semnez fişa de pontaj înainte să plec. Şi, ascultă, mulţumesc pentru…

Strike arătă cu capul spre canapeaua acum goală.

— A, nicio problemă. Biata femeie.

— Da. Are dovezile împotriva lui, oricum. Şi, continuă el, mulţumesc pentru tot ce ai făcut săptămâna asta.

— Mi-am făcut datoria, spuse Robin cu inima uşoară.

— Dacă mi-aş putea permite o secretară… dar mă aştept să obţii un salariu serios ca asistentă personală a vreunui barosan.

Robin se simţi ofensată într-un mod care-i era neclar.

— Nu e genul de job pe care să mi-l doresc, spuse ea.

Urmă o tăcere uşor încordată.

Strike trecea printr-o mică luptă interioară. Perspectiva de a găsi gol biroul lui Robin săptămâna viitoare i se părea una sumbră; găsea compania ei plăcut nesolicitantă, iar eficienţa ei, înviorătoare; dar ar fi fost cu siguranţă jalnic, ba chiar de-a dreptul extravagant, să plătească pentru companie, de parcă ar fi fost vreun magnat victorian, bogat şi bolnăvicios. Temporary Solutions erau rapaci în solicitarea comisionului; Robin era un lux pe care nu şi-l putea permite. Faptul că ea nu-i pusese întrebări despre tatăl lui (căci Strike observase articolul de pe Wikipedia despre Jonny Rokeby pe monitorul computerului) îl impresionase şi mai mult, căci asta demonstra o putere de reţinere neobişnuită şi era un standard după care îşi judeca adesea noile cunoştinţe. Dar asta nu schimba cu nimic aspectele pragmatice ale situaţiei: fata trebuia să plece.

Şi totuşi, nu lipsea mult să simtă pentru ea ceea ce simţise pentru un şarpe-de-casă pe care reuşise să-l prindă în Trevaylor Woods când avea unsprezece ani şi pentru care o implorase îndelung pe mătuşa Joan: *„Te rooog,* lasă-mă să-l păstrez… *te rooog…”*

— Cred că e timpul să plec, spuse el după ce-i semnă pontajul şi aruncă ambalajul sendvişului şi sticla de apă goală în coşul de sub biroul ei. Mulţumesc pentru tot, Robin. Succes la vânătoarea de joburi.

Îşi luă din cuier pardesiul şi plecă prin uşa de sticlă.

În capul scării, exact în locul în care fusese cât pe ce s-o omoare şi apoi o salvase, se opri în loc. Instinctul îl sâcâia ca un câine enervant.

Uşa de sticlă se deschise cu zgomot în spatele lui, făcându-l să se întoarcă. Robin era roşie în obraji.

— Uite, spuse ea. Am putea încheia un contract privat, îi ocolim pe cei de la Temporary Solutions şi poţi să mă plăteşti direct.

El ezită.

— Nu le plac chestiile astea celor de la agenţiile de acest tip. Vei fi eliminată din serviciile lor.

— Nu contează. Am trei interviuri pentru joburi permanente săptămâna viitoare. Dacă n-ai avea nimic împotrivă să-mi iau nişte ore

libere ca să mă duc la ele…

— Da, nicio problemă, spuse el, înainte să se poată abţine.

— Păi, atunci, aş putea să mai rămân o săptămână, două.

O pauză. Raţiunea intră într-o încăierare scurtă şi violentă cu instinctul şi tendinţa firească şi se pomeni covârşită.

— Mda… în regulă. Păi, în cazul ăsta, vrei să mai încerci să dai de Freddie Bestigui?

— Da, fireşte, spuse Robin, mascându-şi încântarea îndărătul unei eficienţe calme.

— Atunci, ne vedem luni după-amiază.

A fost primul zâmbet larg pe care a îndrăznit să i-l adreseze vreodată. Probabil că ar fi trebuit să fie supărat pe sine însuşi; cu toate acestea, Strike ieşi în începutul de după-amiază răcoroasă fără să simtă vreun regret, ci mai degrabă un sentiment bizar de optimism renăscut.

6

Strike încercase odată să numere şcolile la care învăţase în copilărie şi ajunsese la şaptesprezece, cu bănuiala că uitase vreo două. N-a inclus şi scurta perioadă de presupusă educaţie şcolară la domiciliu care avusese loc în cele două luni când trăise cu mama şi sora lui vitregă într-un adăpost ilegal de pe Atlantic Road din Brixton. Prietenul de atunci al mamei sale, un muzician rastafarian alb care se rebotezase cu numele de Shumba, era de părere că sistemul şcolar consolida valorile patriarhale şi materialiste care nu trebuiau să-i corupă copiii vitregi, rezultaţi în urma unor concubinaje. Principala lecţie pe care Strike a învăţat-o în cele două luni de şcoală la domiciliu a fost aceea potrivit căreia canabisul, chiar şi dacă este administrat pe cale spirituală, îl poate face pe cel care-l ia atât nesimţitor, cât şi paranoic.

Făcu un ocol inutil prin Brixton Market în drum spre cafeneaua unde urma să-l întâlnească pe Derrick Wilson. Mirosul de peşte al arcadelor acoperite; faţadele deschise, colorate ale supermarketurilor, pline cu fructe şi legume neobişnuite din Africa şi Indiile de Vest; măcelăriile arăbeşti tradiţionale şi saloanele de coafură, cu fotografii mari înfăţişând cosiţe şi bucle împodobite, şi şiruri întregi de capete din polistiren alb împodobite cu peruci din vitrine: toate acestea îl purtară pe Strike înapoi în timp cu douăzeci şi şase de ani, la lunile petrecute hoinărind pe străzile din Brixton împreună cu Lucy, sora lui vitregă mai mică, în vreme ce maică-sa şi Shumba moţăiau amorţiţi pe perne murdare în adăpost, discutând vag conceptele spirituale în care copiii trebuie educaţi.

La şapte ani, Lucy tânjea după un păr ca al fetelor din Caraibi. Pe parcursul lungului drum de întoarcere la St Mawes, care pusese capăt traiului lor din Brixton, ea îşi exprimase, de pe bancheta din spate a maşinii Morris Minor a unchiului Ted şi a mătuşii Joan, dorinţa fierbinte de a avea cosiţe împletite cu mărgele. Strike îşi amintea răspunsul aprobativ calm al mătuşii Joan, cum că stilul era foarte frumos, cu un rid de încruntare între sprâncene reflectat în oglinda retrovizoare. Joan încercase, cu un succes tot mai mic de-a lungul anilor, să nu o discrediteze pe mamă în faţa copiilor. Strike nu a aflat

niciodată cum reușise unchiul Ted să descopere unde trăiau; tot ce știa e că el și Lucy au intrat în adăpost într-o după-amiază și l-au găsit pe fratele uriaș al mamei lor stând în mijlocul încăperii și amenințându-l pe Shumba că-i umple nasul de sânge. În două zile, el și Lucy erau înapoi în St Mawes, la școala primară unde învățaseră cu intermitențe ani de-a rândul, reluând legăturile cu vechii prieteni ca și cum nu plecaseră niciodată, și pierzând imediat accentele pe care le adoptaseră pentru camuflaj, prin locurile în care Leda îi dusese ultima oară.

Nu avusese nevoie de indicațiile de orientare pe care Derrick Wilson i le dăduse lui Robin, pentru că știa de mult Phoenix Café de pe Coldharbour Lane. Uneori, Shumba și mama lui îi duceau acolo: un local mic, zugrăvit în maro, cu aspect de șopron, unde puteai (dacă nu erai vegetarian, ca Shumba și mama lui) să mănânci niște mici dejunuri copioase și delicios gătite, cu ouă și șuncă din belșug și căni cu ceai de culoarea tecului. Rămăsese aproape la fel cum își amintea: intim, agreabil și prăfuit, pereții acoperiți cu oglinzi reflectând mesele din pal melaminat care imitau lemnul, dalele pătate de gresie roșu-închis și albe și tavanul de culoarea făinii de manioc acoperit cu tapet presat. Chelnerița bondoacă, de vârstă mijlocie, avea părul scurt și drept, iar la urechi îi atârnau cercei oranj din plastic. Se dădu la o parte ca să-l lase pe Strike să treacă pe lângă tejghea.

Un bărbat caraibian masiv stătea singur la o masă, citind un exemplar din *Sun,* sub un ceas din plastic pe care se putea citi legenda *Pukka Pies.*

— Derrick?

— Da… tu ești Strike?

Strike strânse mâna mare și uscată a lui Wilson și se așeză. Estimă că Wilson, ridicat în picioare, avea aceeași înălțime ca și el. Mușchii și grăsimea umflau mânecile bluzei de paznic. Avea părul tuns scurt, ochii migdalați și era proaspăt ras. Strike comandă plăcintă cu piure de cartofi de pe tăblița aflată pe zidul din spate, pe care meniul era scris cu creta, reflectând încântat că putea să treacă 4,75 lire la cheltuieli.

— Da, plăcinta cu piure de-aici e bună, zise Wilson.

O ușoară inflexiune caraibiană îi înviora accentul londonez. Avea o voce profundă, calmă și măsurată. Strike se gândi că, în uniformă de paznic, ar fi fost o prezență liniștitoare.

— Mulțumesc c-ai acceptat să te întâlnești cu mine, apreciez. John

Bristow nu e mulţumit cu rezultatele anchetei legate de sora lui. M-a angajat să reanalizez dovezile.

— Mda, spuse Wilson. Ştiu.

— Cât ţi-a dat ca să vorbeşti cu mine? întrebă Strike într-o doară.

— Douăşcinci de lire, spuse el. Dar dacă-l face pe om să se simtă mai bine, de ce nu? N-o să schimbe nimic. Fata s-a sinucis. Dar pune-ţi întrebările. Nu mă deranjează.

Închise ziarul. Pe prima pagină era o imagine a lui Gordon Brown, cu pungi la ochi şi arătând extenuat.

— Chiar dac-ai mai trecut prin toate astea cu poliţia, spuse Strike, deschizându-şi blocnotesul şi aşezându-l lângă farfurie, mi-ar prinde bine să aud, la prima mână, ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Da, nicio problemă. Şi Kieran Kolovas-Jones s-ar putea să vină, adăugă Wilson.

Părea să se aştepte ca Strike să ştie despre cine era vorba.

— Cine? întrebă Strike.

— Kieran Kolovas-Jones. Era şoferul Lulei. Vrea să discute cu tine.

— OK, excelent, spuse Strike. Când ajunge aici?

— Habar n-am. E în timpul serviciului. O să vină dac-o să poată.

Chelneriţa puse o cană de ceai în faţa lui Strike, care îi mulţumi şi îşi pregăti pixul. Înainte să-l poată întreba ceva pe Wilson, acesta spuse:

— Eşti fost militar, aşa mi-a zis domnul Bristow.

— Da, spuse Strike.

— Nepotu-miu e în Afganistan, spuse Wilson, sorbind din ceai. Provincia Helmand.

— În ce regiment?

— Signals, răspunse Wilson.

— De cât timp e acolo?

— De patru luni. Maică-sa nu mai are somn, zise Wilson. Cum de-ai plecat?

— Am rămas fără un picior, spuse Strike, cu o sinceritate care nu-i era caracteristică.

Era doar o parte din adevăr, cel mai uşor de comunicat unui străin. Putea să mai rămână. Şefii erau dornici să-l păstreze. Dar pierderea gambei şi a labei piciorului nu făcuse decât să precipite o decizie pe care o simţise cum se furişează în mintea lui în ultimii doi ani. Ştia că punctul lui personal de cumpănă se apropia; acel moment după care, dacă nu pleca, i-ar fi fost prea greu să se desprindă, să se readapteze la

viaţa de civil. Armata te modelează, aproape imperceptibil, cu anii. Te uzează, aducându-te într-o conformitate superficială care te face să fii mai uşor de manipulat de forţa uriaşă a vieţii militare. Strike nu se lăsase niciodată complet dat la fund şi a decis să plece înainte să se întâmple asta. Chiar şi aşa, îşi amintea de SIB cu o duioşie neştirbită de pierderea piciorului. S-ar fi bucurat să-şi poată aduce aminte şi de Charlotte cu aceeaşi afecţiune necomplicată.

Wilson luă act de explicaţia lui Strike cu o mişcare lentă a capului.

— Dură treabă, spuse el cu o voce gravă.

— Lasă că am scăpat uşor, prin comparaţie cu alţii.

— Mda. Un tip din plutonul nepotului a murit într-o explozie acum două săptămâni.

Wilson sorbi din ceai.

— Cum te-ai înţeles cu Lula Landry? întrebă Strike, cu pixul pregătit. O vedeai des?

— Doar când intra şi ieşea, trecând pe lângă recepţie. De fiecare dată zicea bună, te rog şi mulţumesc, adică mai mult decât reuşesc să facă mulţi dintre bogătaşii ăştia nemernici, spuse Wilson laconic. Cea mai lungă discuţie pe care am avut-o vreodată a fost despre Jamaica. Se gândea să facă un job acolo; m-a întrebat un' să stea, cum e pe-acolo. Şi mi-a dat un autograf pentru nepotul meu, Jason, de ziua lui de naştere. Mi-a semnat pe o felicitare, am trimis-o în Afganistan. Doar cu trei săptămâni înainte să moară. După aia, mă întreba de Jason de câte ori ne vedeam şi mi-a plăcut de ea pentru asta, ştii? Mă aflu în meseria asta de multă vreme. Sunt oameni care se aşteaptă să te laşi împuşcat pentru ei, dar nu-şi amintesc cum te cheamă. Da, era valabilă fata.

Plăcinta cu piure a lui Strike sosi, aburindă. Cei doi bărbaţi îi acordară un moment de tăcere respectuoasă, în timp ce priveau farfuria umplută cu vârf. Salivând de poftă, Strike luă cuţitul şi furculiţa şi spuse:

— Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în noaptea în care Lula a murit? A ieşit? La ce oră?

Paznicul îşi scărpină antebraţul gânditor, trăgând în sus de mâneca bluzei. Strike observă acolo nişte tatuaje, cruci şi iniţiale.

— Păi, abia să fi trecut de şapte în seara aia. Era cu prietena ei, Ciara Porter. Îmi amintesc pentru că, tocmai când ele ieşeau, domnul Bestigui intra. Ţin minte asta fiindcă el i-a spus ceva Lulei. N-am auzit ce i-a spus. Totuşi, ei nu i-a plăcut. Mi-am dat seama după expresia de

pe faţa ei.

— Ce fel de expresie?

— Ofensată, spuse Wilson, având răspunsul pregătit. Pe urmă, le-am văzut pe amândouă pe monitor, Lula şi Porter, urcându-se în maşină. Ştii, avem o cameră video deasupra uşii. E legată de monitorul de la recepţie, ca să vedem cine sună să intre.

— Face şi înregistrări? Pot să văd caseta?

Wilson clătină din cap.

— Domnul Bestigui n-a vrut aşa ceva pe uşă. Niciun aparat de înregistrare. El a fost primul care a cumpărat un apartament aici, înainte ca restul să fie terminate, aşa că a avut un cuvânt de spus în privinţa aranjamentelor.

— Atunci, camera aia e doar ca un vizor tehnologizat, nu?

Wilson încuviinţă din cap. Avea o cicatrice fină care pornea de sub ochiul stâng şi cobora până în mijlocul obrazului.

— Da. Deci, le-am văzut pe fete urcându-se în maşină. Kieran, tipul care o să vină aici, nu era şoferul ei în noaptea aia. Trebuia să-l aducă pe Deeby Macc.

— Cine i-a fost şofer în acea noapte?

— Un tip pe care-l cheamă Mick, de la Execars. L-a mai avut ca şofer. Am văzut cum se îngrămădeau toţi fotografii în jurul maşinii, în timp ce pleca. Au bântuit prin preajmă toată săptămâna, pen'că ştiau că se împăcase cu Evan Duffield.

— Ce-a făcut Bestigui, după ce Lula şi Ciara au plecat?

— Şi-a luat corespondenţa de la mine şi s-a dus în apartamentul lui de la etaj.

Strike lăsa jos furculiţa după fiecare înghiţitură, ca să facă însemnări.

— După asta, a mai intrat sau a mai ieşit cineva?

— Da, cei de la firma de catering – au urcat la soţii Bestigui, pentru că în seara aceea aveau musafiri. Un cuplu de americani a sosit imediat după opt şi s-a dus sus în Apartamentul Unu, după care nimeni n-a mai intrat şi n-a mai ieşit până când aceştia au plecat din clădire, pe la miezul nopţii. N-am mai văzut pe nimeni altcineva până pe la unu şi jumătate, când Lula s-a întors acasă. I-am auzit pe paparazzi strigându-i numele afară. Se adunase ditamai mulţimea între timp. Câţiva o urmăriseră de la clubul de noapte şi mai erau cei care se aflau deja acolo, aşteptându-l pe Deeby Macc. Trebuia să ajungă acolo pe la

douăsprezece şi jumătate. Lula a apăsat butonul şi i-am dat drumul să intre.

— N-a format codul pe tastatură?

— Nu, cu toţi ăia în jurul ei; voia să intre rapid. Toţi zbierau, se băgau în sufletul ei.

— N-ar fi putut să intre prin parcarea subterană ca să-i evite?

— Ba da, uneori mai făcea asta când era Kieran cu ea, pentru că îi dăduse telecomanda pentru uşile electrice ale garajului. Dar Mick nu avea telecomandă, aşa că a trebuit să intre prin faţă. Am salutat-o şi am întrebat-o de zăpadă, pentru că avea ceva fulgi în păr; tremura de frig, avea doar o rochiţă subţirică pe ea. A spus că temperatura era mult sub zero, ceva de genul ăsta. Apoi a zis: „Ce bine-ar fi dac-ar pleca dracului de-aici. Au de gând să stea toată noaptea?" Despre paparazzi vorbea. I-am spus că încă-l mai aşteaptă pe Deeby Macc, care întârzia. Părea şucărită. Apoi s-a urcat în lift şi a urcat în apartament.

— Părea şucărită?

— Da, şucărită rău.

— Atât de şucărită încât să-şi ia viaţa?

— Nu, spuse Wilson. Doar supărată.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat?

— Pe urmă, spuse Wilson, a trebuit să mă duc la budă. Mă deranjasem rău la burtă. Trebuia să ies afară. Urgent, ştii. M-am molipsit de la Robson. Era în medical de la stomac. Cre' c-am fost plecat cam un sfert de oră. N-am avut de ales. Niciodată n-am păţit o chestie ca asta. Încă eram la budă când a început ţipătul. Ba nu, se corectă el, mai întâi am auzit o bubuitură. O bubuitură mare în depărtare. Mi-am dat seama mai târziu că trebuie să fi fost cadavrul – adică Lula – care căzuse. *După aia* s-a auzit ţipătul, tot mai tare, venind în jos pe scări. Aşa că mi-am tras repede pantalonii, am ieşit grăbit în hol şi am văzut-o pe doamna Bestigui tremurând, zbierând şi agitându-se ca o nebună, în chiloţi şi sutien. Zicea că Lula e moartă, că a fost îmbrâncită de pe balcon de un ins aflat în apartamentul ei. I-am zis să stea pe loc şi am dat fuga la uşa din faţă. Şi atunci am văzut-o. Zăcea în mijlocul drumului, cu faţa în jos, în zăpadă.

Wilson bău din ceai şi continuă să ţină cana în mâna lui mare în timp ce spunea:

— Avea capul pe jumătate zdrobit. Sânge în zăpadă. Mi-am dat seama că avea gâtul rupt. Şi mai era… mda.

Mirosul dulceag şi de neconfundat al creierului uman păru să-i umple nările lui Strike. Îl simţise de multe ori. Nu-l uiţi niciodată.

— Am alergat din nou înăuntru, reluă Wilson. Amândoi soţii Bestigui erau în hol; el încerca s-o ducă înapoi la etaj, să pună pe ea nişte haine, iar ea continua să ţipe. Le-am spus să sune la poliţie şi să stea cu ochii pe lift, în caz că ucigaşul încerca să coboare pe acolo. Am luat şperaclul din camera din spate şi am fugit la etaj. Nu era nimeni în casa scării. Am descuiat uşa de la apartamentul Lulei…

— Nu ţi-a dat prin cap să iei ceva cu tine, ca să te aperi? îl întrerupse Strike. Dacă bănuiai că se afla cineva înăuntru? Cineva care tocmai ucisese o femeie?

Urmă o pauză lungă, cea mai lungă de până atunci.

— N-am crezut că-mi trebuie ceva, spuse Wilson. Mi-am zis că pot să-l prind, fără probleme.

— Pe cine?

— Pe Duffield, spuse calm Wilson. Am crezut că Duffield e acolo.

— De ce?

— M-am gândit c-o fi intrat când eram la budă. Ştia codul de la intrare. Am zis că s-o fi dus sus şi ea l-a lăsat să intre. I-am mai auzit certându-se înainte. L-am auzit când era supărat. Da. Am crezut că el a împins-o. Dar când am ajuns în apartament, era gol. M-am uitat în toate camerele şi nu era nimeni acolo. Am deschis şi şifonierele, dar nimic. Fereastra de la salon era larg deschisă. În noaptea aia, era frig de-ngheţa apa. N-am închis fereastra, n-am atins nimic. Am ieşit şi am apăsat butonul liftului. Uşile s-au deschis imediat; era încă la etajul ei şi era gol. Am alergat iar jos. Soţii Bestigui erau în apartament când am trecut pe lângă uşa lor. I-am auzit; ea continua să ţipe, iar el striga la ea. Nu ştiam dacă sunaseră la poliţie încă. Mi-am luat mobilul de la birou şi m-am dus din nou la uşa de la intrare, înapoi la Lula, pentru că… ei bine, nu-mi plăcea s-o las să zacă acolo. Aveam de gând să sun la poliţie din stradă, să fiu sigur că vine. Dar am auzit sirena până să apuc să apăs pe nouă. Au fost rapizi.

— Unul dintre soţii Bestigui sunase, da?

— Da. Sunaseră. Doi poliţişti în uniformă într-o maşină de patrulare.

— OK, zise Strike. Vreau să lămurim acest punct: ai crezut-o pe doamna Bestigui când a spus că a auzit un bărbat în apartamentul de la ultimul etaj?

— O, da, spuse Wilson.

— De ce?

Wilson se încruntă uşor, gândindu-se, privind strada peste umărul drept al lui Strike.

— Doar nu-ţi dăduse până în acel moment niciun detaliu, nu? întrebă Strike. Nimic despre ce făcea ea când l-a auzit pe acel bărbat? Nimic care să explice de ce era trează la două noaptea.

— Nu, spuse Wilson. Nu mi-a dat nicio explicaţie de genul ăsta. Ştii, era felul în care se comporta. Isteric. Tremurând ca un câine ud. Zicea întruna: „E un bărbat acolo sus, el a aruncat-o peste balcon". Era speriată de-a binelea. Dar nu era nimeni acolo; pot să-ţi jur asta pe viaţa copiilor mei. Apartamentul era gol, liftul era gol, casa scării era şi ea goală. Dacă ar fi fost acolo, unde-a dispărut?

— A venit poliţia, spuse Strike, întorcându-se cu gândul la strada întunecoasă şi plină de zăpadă şi la cadavrul zdrobit. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Când doamna Bestigui a văzut maşina poliţiei pe fereastră, s-a întors imediat pe scări în cămaşă de noapte, cu soţul alergând după ea; a ieşit în stradă, în ninsoare, şi a început să zbiere la ei că în clădire e un criminal. Luminile au început să se aprindă peste tot. Feţe la ferestre. Jumătate de stradă s-a trezit. Oamenii ieşeau pe trotuare. Un poliţist a rămas lângă cadavru, chemând întăriri prin radio, iar celălalt a venit cu noi – cu mine şi cu soţii Bestigui – în clădire. Le-a spus soţilor să se ducă în apartament şi să aştepte acolo, iar pe mine m-a pus să-i arăt clădirea. Ne-am dus din nou la etajul de sus. Am deschis uşa Lulei, i-am arătat apartamentul, fereastra deschisă. A verificat locul. I-am arătat liftul, rămas tot la etajul ei. Am coborât pe scări. M-a întrebat de apartamentul de la mijloc, pe care l-am deschis cu şperaclul.

Wilson îşi drese glasul şi continuă:

— Era întuneric şi alarma s-a declanşat când am intrat. Până să găsesc întrerupătorul sau să ajung la panoul alarmei, poliţaiul a intrat direct în masa din mijlocul holului şi a răsturnat o vază masivă cu flori. Aia s-a zdrobit şi cioburile, apa şi florile s-au împrăştiat pe toată podeaua. Asta a provocat o mare belea mai târziu… Am verificat apartamentul. Gol, toate dulapurile, toate camerele. Ferestrele erau închise şi încuiate. Ne-am întors în hol. Între timp, sosiseră poliţiştii în civil. Mi-au cerut cheile de la sala de sport, piscină şi parcarea de la subsol. Unul dintre ei s-a dus să-i ia o declaraţie doamnei Bestigui, altul

stătea afară, în faţa clădirii, cerând alte ajutoare, pentru că începuseră să iasă tot mai mulţi vecini în stradă, şi jumătate dintre ei vorbeau la telefon în timp ce stăteau acolo, unii făceau şi poze. Poliţiştii în uniformă încercau să-i facă să se întoarcă în casele lor. Ningea, o ninsoare foarte puternică… Au ridicat un cort deasupra cadavrului când au sosit medicii legişti. Presa a ajuns tot cam pe-atunci. Poliţia a îngrădit jumătate de stradă cu bandă şi a blocat-o cu maşinile.

Strike îşi golise farfuria. O împinse într-o parte, comandă alte căni de ceai pentru amândoi şi îşi luă din nou pixul.

— Câţi oameni lucrează la numărul optsprezece?

— Sunt trei paznici – eu, Colin McLeod şi Ian Robson. Lucrăm în schimburi, cineva e întotdeauna de serviciu, zi şi noapte. În noaptea aia trebuia să fiu liber, dar Robson m-a sunat cam pe la patru după-masa, mi-a zis că are o infecţie la stomac şi că se simte foarte rău. Aşa că i-am zis că rămân eu, stau până vine schimbul următor. Făcuse schimb cu mine luna trecută, aşa că aveam ocazia să rezolv o mică problemă de familie. Îi eram dator. Aşa că nu trebuia să fiu eu acolo, spuse Wilson şi, pentru o clipă, rămase tăcut, gândindu-se la cum ar fi trebuit să fie lucrurile.

— Ceilalţi paznici se înţelegeau şi ei bine cu Lula?

— Da, ţi-ar spune la fel ca mine. Cumsecade fata.

— Cine mai lucrează acolo?

— Mai avem două cameriste poloneze. Amândouă vorbesc engleza stricat. N-o să obţii mare lucru de la ele.

Mărturia lui Wilson, se gândea Strike în timp ce mâzgălea într-unul dintre blocnotesurile SIB pe care le şterpelise la ultima lui vizită la Aldershot, era de o calitate neobişnuită: concisă, precisă şi atentă la detalii. Foarte puţini oameni răspundeau la întrebările care li se puneau; şi mai puţini ştiau cum să-şi organizeze ideile astfel încât să nu mai fie nevoie de întrebări suplimentare care să scoată informaţiile de la ei. Strike era obişnuit să facă pe arheologul printre ruinele amintirilor traumatizate ale oamenilor. Se dăduse drept confidentul mardeiaşilor; îi bruscase pe cei înfricoşaţi, îi momise pe cei periculoşi şi le întinsese capcane şireţilor. Nicio iscusinţă de acest fel nu a fost necesară cu Wilson, care părea aproape rătăcit într-un năvod fără rost prin paranoia lui John Bristow.

Cu toate acestea, Strike avea obişnuinţa incurabilă a scrupulozităţii. Să rasolească acest interviu ar fi fost la fel de neconceput pentru el ca

şi ideea de a-şi petrece ziua în chiloţi, lungit în patul de campanie şi fumând. Atât prin înclinaţie, cât şi prin antrenament, pentru că datora respect atât sieşi, cât şi clientului, continua să dea dovadă de aceeaşi meticulozitate pentru care, în armată, fusese şi elogiat, şi detestat.

— Putem să revenim puţin şi să recapitulăm ziua de dinaintea morţii Lulei? La ce oră ai ajuns la post?

— La nouă, ca întotdeauna. Am preluat postul de la Colin.

— Ţineţi un registru cu cei care intră şi cei care ies din clădire?

— Da, îi punem pe toţi să semneze la intrare şi la ieşire, în afară de rezidenţi. E un registru la recepţie.

— Îţi mai aminteşti cine a intrat şi cine a ieşit în ziua aceea?

Wilson ezită.

— John Bristow a venit să-şi vadă sora dimineaţă devreme, nu-i aşa? îl ajută Strike. Dar ea îţi spusese să nu-i dai drumul sus.

— Ţi-a spus asta, nu-i aşa? întrebă Wilson, arătându-se vag uşurat. Da, aşa mi-a zis. Dar mie mi-a fost milă de om, ştii? Avea un contract pe care trebuia să i-l înapoieze; îşi făcea griji în privinţa lui, aşa că l-am lăsat să urce.

— A mai intrat şi altcineva în clădire, despre care să ştii?

— Da, Lechsinka era deja acolo. E una dintre cameriste, întotdeauna soseşte la şapte; tocmai dădea cu mopul prin casa scării când am intrat. Nimeni altcineva n-a mai venit până la băiatul de la compania de securitate, ca să verifice alarmele. Facem asta la fiecare şase luni. Cre' c-a ajuns în jur de nouă şi patruzeci, ceva de genul ăsta.

— Era un om pe care-l cunoşteai, băiatul de la firma de securitate?

— Nu, era un tip nou. Foarte tânăr. De fiecare dată trimit pe cineva nou. Doamna Bestigui şi Lula nu plecaseră încă de-acasă, aşa că l-am dus în apartamentul din mijloc, i-am arătat panoul de securitate şi i-am zis să înceapă. Lula a ieşit cât eu încă eram acolo, arătându-i individului cutia cu siguranţe şi butoanele de panică.

— Ai văzut-o ieşind, da?

— Da, a trecut pe lângă uşa deschisă.

— Te-a salutat?

— Nu.

— Ziceai că de obicei salută.

— Nu cred că m-a observat. Arăta de parcă se grăbea. Se ducea s-o vadă pe mama ei bolnavă.

— De unde ştii, dacă n-a vorbit cu tine?

— De la anchetă, spuse succint Wilson. După ce i-am arătat tehnicianului unde se aflau toate cele, m-am întors la parter, iar după ce doamna Bestigui a ieşit în oraş, i-am deschis şi la ei în apartament ca să le verifice şi lor sistemul. Nu avea nevoie de mine să stau acolo; poziţiile panourilor cu siguranţe şi ale butoanelor de panică sunt identice în toate apartamentele.

— Unde era domnul Bestigui?

— Deja plecase la muncă. Pleacă la opt, în fiecare zi.

Trei bărbaţi cu căşti de protecţie şi veste galbene fluorescente intrară în cafenea şi se aşezară la o masă învecinată, cu ziarele la subsuoară, având bocancii de lucru plini de mizerie.

— Cam cât timp ai fost plecat de la recepţie de fiecare dată când l-ai însoţit pe băiatul de la firma de securitate?

— Cre' că cinci minute în apartamentul de mijloc, spuse Wilson. Câte un minut pentru celelalte.

— Când a plecat tehnicianul?

— Spre sfârşitul dimineţii. Nu-mi amintesc exact.

— Dar eşti sigur c-a plecat?

— Oh, da.

— A mai venit cineva în vizită?

— Au mai fost câteva livrări, dar a fost o zi liniştită în comparaţie cu restul săptămânii.

— În primele zile ale săptămânii a fost mai aglomerat?

— Da, o mulţime de intrări şi de ieşiri, din cauză că Deeby Macc sosea din LA. Oamenii din echipa de producţie au tot intrat şi au ieşit din Apartamentul Doi, verificând cum era aranjat locul pentru el, umplând frigiderul şi alte alea.

— Îţi poţi aminti ce livrări au fost în ziua aceea?

— Pachete pentru Macc şi Lula. Şi trandafiri – l-am ajutat pe băiatul care le-a adus, fiindcă au fost aduşi într-o vază masivă – Wilson îşi depărtă mâinile ca să arate dimensiunile – uriaşă de-a dreptul, şi am aşezat-o pe o masă din holul Apartamentului Doi. Aia-i vaza care s-a sfărâmat.

— Ziceai că asta a provocat o belea. Ce-ai vrut să zici?

— Domnul Bestigui trimisese florile pentru Deeby Macc, iar când a auzit că s-a ales praful de ele, s-a şucărit rău. Ţipa ca un nebun.

— Când a fost asta?

— În timp ce poliţia era acolo. Când încercau s-o interogheze pe

nevastă-sa.

— O femeie tocmai murise căzând prin faţa ferestrei lui şi el era supărat că nu ştiu cine-i distrusese florile?

— Da, spuse Wilson, ridicând uşor din umeri. Aşa e el.

— Îl cunoştea pe Deeby Macc?

Wilson ridică iar din umeri.

— Rapperul ăsta a ajuns până la urmă în apartament?

Wilson clătină din cap.

— După tot balamucul ăsta de la noi, omul s-a dus la un hotel.

— Cât timp ai fost plecat de la recepţie atunci când l-ai ajutat pe băiat să ducă florile în Apartamentul Doi?

— Să fi fost vreo cinci minute; cel mult zece. După asta, am stat la birou toată ziua.

— Ai pomenit de nişte pachete pentru Macc şi Lula.

— Da, de la un designer, dar eu i le-am dat lui Lechsinka să le ducă în apartamente. Erau nişte haine pentru el şi genţi pentru ea.

— Şi, din câte ştii tu, toţi cei care au intrat în ziua aceea au şi ieşit?

— Oh, da, spuse Wilson. Totul e trecut în registrul de la recepţie.

— Cât de des se schimbă codul de la interfon?

— S-a schimbat de când Lula a murit, pentru că, până şi-au terminat poliţiştii treaba, jumătate din Poliţia Metropolitană îl cunoştea, spuse Wilson. Dar nu se schimbase deloc în cele trei luni cât a locuit Lula acolo.

— Poţi să-mi spui ce cod era?

— Unu nouă şase şase, spuse Wilson.

— „Ei cred că s-a terminat totul”?

— Mda, spuse Wilson. McLeod se plângea mereu de chestia asta. Voia să fie schimbat.

— Câţi oameni crezi că ştiau codul de la uşă înainte de moartea Lulei?

— Nu aşa de mulţi.

— Comisionarii? Poştaşii? Omul de la gaze?

— Pe oamenii de felul ăsta noi îi lăsăm să intre de fiecare dată, de la birou. Rezidenţii nu folosesc de regulă codul, pentru că-i vedem pe monitor şi le deschidem uşa. Tastatura aia e acolo doar pentru cazurile când nu e nimeni la recepţie. Uneori suntem în camera din spate sau dăm o mână de ajutor la etaj.

— Şi toate apartamentele au chei separate?

— Da, şi sisteme de alarmă separate.

— Al Lulei era activat?

— Nu.

— Dar piscina şi sala de sport? Au alarme şi ele?

— Au doar chei. Toţi cei care locuiesc în clădire primesc un set de chei de la piscină şi sală, împreună cu cheile de la apartament. Şi o cheie de la uşa care duce la parcarea subterană. Uşa aia are alarmă fixată pe ea.

— Era activată?

— Habar n-am, nu eram de faţă când au verificat-o. Ar fi trebuit să fie. Tipul de la securitate a verificat toate alarmele în dimineaţa aia.

— Erau încuiate toate aceste uşi în acea noapte?

Wilson ezită.

— Nu toate. Uşa de la piscină era deschisă.

— Ştii cumva dacă a folosit-o cineva în ziua aceea?

— Nu-mi amintesc s-o fi folosit cineva.

— Deci, cât timp a fost descuiată?

— Nu ştiu. Colin a fost de serviciu cu o noapte înainte. El trebuia s-o verifice.

— OK, spuse Strike. După cum ai zis, ai crezut că bărbatul pe care-l auzise doamna Bestigui era Duffield pentru că îi mai auziseşi certându-se înainte. Când a fost asta?

— Cu puţin înainte să se despartă, cam cu două luni înainte să moară. L-a dat afară din apartament şi el bătea cu pumnii şi picioarele în uşă, încercând s-o deschidă cu forţa, făcând-o pe Lula în toate felurile. M-am dus acolo ca să-l dau afară.

— Ai folosit forţa?

— N-a fost nevoie. Când m-a văzut că vin, şi-a luat lucrurile – îi aruncase haina şi pantofii după el – şi a ieşit trecând pe lângă mine. Era drogat, spuse Wilson. Avea ochii sticloşi, ştii cum e. Transpirat. Un tricou murdar de sus până jos. N-am înţeles niciodată ce dracu' a văzut Lula la el. Aaa, şi uite-l pe Kieran, adăugă el, cu glasul înviorat. Şoferul Lulei.

7

Un bărbat având în jur de douăzeci şi cinci de ani îşi făcea loc prin aglomeraţia din cafeneaua mică. Era scund, zvelt şi extravagant de chipeş.

— Salut, Derrick, spuse el şi cei doi se salutară amical, strângându-şi mâinile şi ciocnindu-şi încheieturile degetelor, după care Kolovas-Jones luă loc lângă Wilson.

O capodoperă produsă de un indescifrabil cocteil de rase, Kolovas-Jones avea tenul bronzat, cu o nuanţă măslinie, pometii dăltuiţi, nasul uşor acvilin, ochii căprui-închis cu gene negre, părul drept pieptănat lins pe spate, înfăţişarea lui epatantă era scoasă în relief de cămaşa şi cravata conservatoare pe care le purta, iar zâmbetul lui era modest într-un mod studiat, de parcă ar fi căutat să-i dezarmeze pe ceilalţi bărbaţi şi să le înăbuşe din capul locului resentimentele.

— Unde-i maşina? întrebă Derrick.

— Pe Electric Lane, zise Kolovas-Jones, arătând cu degetul mare peste umăr. Am cam douăzeci de minute. Trebuie să mă întorc în West End până la patru. Salut! adăugă el, întinzându-i mâna lui Strike, care i-o strânse. Kieran Kolovas-Jones. Iar dumneata eşti…?

— Cormoran Strike. Derrick zice că ai…

— Da, da, spuse Kolovas-Jones. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, probabil că nu, dar poliţia n-a dat doi bani pe chestia asta. Vreau doar să ştiu că am vorbit cu cineva, bine? Nu spun că n-a fost sinucidere, înţelegi, adăugă el. Spun doar că aş vrea să se lămurească odată treaba asta. Cafea, te rog, draga mea, spuse el către chelneriţa de vârstă mijlocie, care rămase impasibilă, insensibilă la şarmul lui.

— Ce te preocupă? întrebă Strike.

— Eram şoferul ei mereu, da? spuse Kolovas-Jones, lansându-se în relatare într-un mod care-i spunea lui Strike că o repetase înainte. Întotdeauna mă cerea pe mine.

— Avea contract cu compania la care lucrezi tu?

— Da. Păi…

— Se face prin biroul de la recepţie, spuse Derrick. Unul dintre serviciile asigurate. Dacă vrea cineva o maşină, noi sunăm la Execars, compania lui Kieran.

— Da, dar întotdeauna mă cerea pe mine, repetă Kolovas-Jones cu fermitate.

— Te-nţelegeai bine cu ea, nu?

— Da, ne-nţelegeam bine, spuse Kolovas-Jones. Ajunseserăm să fim – ştii – nu spun că apropiaţi – ei bine, da, apropiaţi, într-un fel. Eram amici; relaţia depăşise stadiul şofer-client, înţelegi?

— Da? Cât de mult o depăşise?

— Nooo, nimic de genul ăsta, spuse Kolovas-Jones rânjind. Nimic de genul ăsta.

Dar Strike observă că şoferului nu-i displăcea deloc că ideea fusese pusă pe tapet, că fusese considerată plauzibilă.

— Eram şoferul ei de un an. Discutam mult, ştii. Aveam multe în comun. Ştii, trecuturi similare…

— În ce privinţă?

— Amestecul de rase, spuse Kolovas-Jones. Şi lucruri care au fost un pic cam disfuncţionale în familia mea, da, aşa că ştiam de unde venea. N-a cunoscut mulţi oameni ca ea, mai ales după ce-a ajuns celebră. Cu care să poată vorbi cum se cuvine.

— Faptul că era metisă era o problemă pentru ea, nu-i aşa?

— Când eşti copil de culoare crescut într-o familie de albi, ce crezi?

— Iar tu ai avut o copilărie asemănătoare?

— Tata e pe jumătate din Indiile de Vest, pe jumătate galez; mama e pe jumătate scouse, jumătate grecoaică. Lula îmi zicea că mă invidiază, spuse el, îndreptându-şi puţin spatele. Zicea: „Tu ştii de unde vii, chiar dacă e, la naiba, de pretutindeni”. Iar de ziua mea de naştere, da, adăugă el de parcă nu reuşise să-l facă pe Strike să înţeleagă pe deplin ceva ce el considera important, mi-a dat o geacă Guy Somé care valora, cred, nouă sute de lire.

Întrucât era evident că se aştepta o reacţie din partea lui, Strike încuviinţă din cap, întrebându-se dacă şoferul venise acolo doar ca să-i spună cuiva cât de apropiat fusese el de Lula Landry. Mulţumit, Kolovas-Jones continuă:

— Deci, aşa, în ziua în care a murit – în ziua precedentă, mai exact – am dus-o cu maşina la mama ei, dimineaţa, înţelegi? Şi nu era fericită. Nu i-a plăcut niciodată să meargă s-o vadă pe maică-sa.

— De ce?

— Pentru că femeia aia e al naibii de ciudată, spuse Kolovas-Jones. Odată, le-am dus cu maşina pe amândouă, cred că era ziua de naştere a

mamei. E de-a dreptul înfiorătoare Lady Yvette. Din două în două vorbe, îi zicea Lulei, *draga mea* în sus, *draga mea* în jos. Stătea atârnată de ea. Al naibii de ciudată şi de posesivă şi exagerată, înţelegi? În tot cazul, în ziua aia, da, mama ei tocmai ieşise din spital, aşa că n-avea să fie o mare distracţie, nu? Lula nu era nerăbdătoare s-o vadă. Era încordată cum nu o mai văzusem înainte. Şi pe urmă i-am zis că nu puteam să-i fiu şofer în noaptea aia pentru că fusesem rezervat pentru Deeby Macc, şi nici asta nu i-a plăcut.

— De ce?

— Pentru că-i plăcea să mă aibă ca şofer, nu? spuse Kolovas-Jones, ca şi cum Strike ar fi dat dovadă de obtuzitate. O ajutam să scape de paparazzi şi alte chestii, mai făceam şi pe bodyguardul ei, ca să poată intra şi ieşi din diverse locuri.

Printr-un tremur imperceptibil al muşchilor faciali, Wilson reuşi să exprime ce părere avea despre sugestia conform căreia Kieran ar fi potrivit pentru un bodyguard.

— Nu puteai să faci schimb cu un alt şofer şi să rămâi cu ea în loc de Macc?

— Aş fi putut, dar n-am vrut, mărturisi Kolovas-Jones. Sunt un mare fan al lui Deeby. Voiam să-l cunosc. De-aia s-a supărat Lula. În tot cazul, se grăbi el să continue, am dus-o la maică-sa, am aşteptat şi, pe urmă, a venit chestia despre care voiam să-ţi vorbesc, înţelegi? A ieşit din casa mamei şi s-a purtat ciudat. N-am văzut-o niciodată aşa, înţelegi? Tăcută, foarte tăcută. De parc-ar fi fost în stare de şoc sau cam aşa ceva. Apoi mi-a cerut un pix şi a început să scrie ceva pe o bucăţică de hârtie albastră. Nu vorbea cu mine. Nu spunea nimic. Doar scria. Aşa că am dus-o la Vashti, fiindcă trebuia să se-ntâlnească acolo cu o prietenă să ia prânzul, înţelegi…

— Ce e Vashti? Ce prietenă?

— Vashti e un magazin, un *boutique,* aşa i se spune. Are şi-o cafenea înăuntru. Un loc trendy. Iar prietena era…

Kolovas-Jones îşi pocni degetele în mod repetat, încruntându-se.

— Era fata aia cu care s-a împrietenit când a fost internată în spital pentru problemele mintale. Cum naiba o chema? Le mai duceam cu maşina pe amândouă. Dumnezeule… Ruby? Roxy? Raquelle? Ceva de genul ăsta. Locuia la căminul St Elmo din Hammersmith. N-avea o casă a ei. În tot cazul, Lula intră în magazin, da, şi îmi spusese în drum spre maică-sa că o să ia prânzul acolo, înţelegi, dar n-a stat acolo decât un

sfert de oră sau aşa ceva şi o văd că iese şi-mi spune s-o duc acasă. Deci, chestia asta a fost puţin cam stranie, corect? Iar Raquelle, sau cum naiba o cheamă – îmi aduc eu aminte – nu era cu ea. De regulă, o duceam pe Raquelle acasă, când ieşeau în oraş împreună. Iar bucăţica de hârtie albastră dispăruse şi ea. Şi Lula nu mi-a spus niciun cuvinţel în drum spre casă.

— Ai pomenit de hârtia asta albastră poliţiştilor?

— Da. Dar lor nu li s-a părut că ar valora ceva, spuse Kolovas-Jones. Au zis că o fi vreo listă de cumpărături.

— Poţi să-ţi aminteşti cum era?

— Doar că era albastră. Ca hârtia pentru scrisori par avion.

Se uită la ceasul de la mână.

— Tre' să plec în zece minute.

— Deci aia a fost ultima oară când ai văzut-o pe Lula?

— Da, atunci a fost.

Trase de colţul unei unghii.

— Care a fost primul tău gând, când ai auzit că a murit?

— Nu ştiu, spuse Kolovas-Jones, rozându-şi unghia de care trăsese. Eram şocat, de-a binelea. Nu te aştepţi la aşa ceva, nu? Mai ales când te-ai văzut cu persoana respectivă cu câteva ore mai devreme. Toată presa a urlat că a fost Duffield, pentru că se certaseră în clubul ăla de noapte şi d-astea. M-am gândit că s-ar putea să fi fost el, ca să-ţi spun drept. Ticălosul.

— Îl cunoşteai, nu?

— I-am dus cu maşina de vreo două ori, spuse Kolovas-Jones. Felul cum îi fluturau nările, o anumită încordare a ridurilor din jurul gurii, împreună îmi sugerau că ceva e putred cu el.

— Ce părere aveai despre el?

— Că e un labagiu lipsit de talent.

Cu o virtuozitate neaşteptată, adoptă pe neaşteptate o voce plată, tărăgănată:

— *„Crezi c-o să avem nevoie de el mai târziu, Lules? Mai bine să aştepte, da?",* spuse Kolovas-Jones plesnind de nervi. Nici măcar o singură dată nu mi-a vorbit direct. Un căcat cu ochi ignorant şi beţiv.

Derrick spuse, sotto voce:

— Kieran e actor.

— Doar roluri secundare, zise Kolovas-Jones. Deocamdată.

Şi făcu o scurtă expunere a dramelor de televiziune în care apăruse,

manifestând, după estimarea lui Strike, o dorinţă pregnantă de a fi considerat mai mult decât se simţea el însuşi c-ar fi; să devină înzestrat, de fapt, cu acea calitate imprevizibilă, periculoasă şi transformatoare: celebritatea. Faptul că a avut-o de-atâtea ori în maşina lui şi încă nu se molipsise de la pasagerii săi trebuie să fi avut (se gândea Strike) darul să-l chinuiască şi, probabil, să-l înfurie.

— Kieran a dat o audiţie pentru Freddie Bestigui, zise Wilson. Nu-i aşa?

— Mda, spuse Kolovas-Jones, cu o lipsă de entuziasm care lăsa să se înţeleagă limpede rezultatul.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Strike.

— Pe calea obişnuită, spuse Kolovas-Jones, cu o uşoară aroganţă. Prin agentul meu.

— Şi, n-a ieşit nimic din asta?

— Au decis să meargă în altă direcţie, spuse Kolovas-Jones. Au eliminat partea respectivă.

— OK, deci, l-ai luat pe Deeby Macc de la… de unde? Heathrow? În seara aia?

— Da, de la Terminalul 5, spuse Kolovas-Jones, parcă readus la senzaţia de realitate lumească şi uitându-se la ceasul de la mână. Uite, trebuie să o iau din loc.

— Pot să te conduc până la maşină? întrebă Strike.

Wilson se arătă încântat să meargă şi el cu ei; Strike achită nota pentru toţi trei şi ieşiră din local. Ajunşi pe trotuar, Strike le oferi ţigări însoţitorilor săi. Wilson refuză, în schimb, Kolovas-Jones luă una.

Un Mercedes argintiu era parcat la mică distanţă, după colţ, pe Electric Lane.

— Unde l-ai dus pe Deeby după ce a sosit? întrebă Strike pe când se apropiau de maşină.

— A vrut la un club, aşa că l-am dus la Barrack.

— La ce oră l-ai dus acolo?

— Nu ştiu… unsprezece şi jumătate? Douăsprezece fără un sfert? Era agitat. Mi-a spus că nu vrea să doarmă.

— De ce Barrack?

— Vineri noaptea, la Barrack e cea mai bună reprezentaţie de hip-hop din Londra, spuse Kolovas-Jones, râzând uşor, de parcă era un lucru cunoscut de toată lumea. Şi cre' că i-a plăcut, fiindcă trecuse de trei când a ieşit de-acolo.

— Deci, l-ai dus la Kentigern Gardens şi ai găsit poliţia acolo sau…?

— Deja auzisem la radio ce se întâmplase, spuse Kolovas-Jones. Cei din anturajul lui au început toţi să dea telefoane, trezindu-i pe şefii de la compania de discuri, încercând să obţină alte aranjamente. I-au găsit un apartament la Claridges, aşa că l-am dus acolo. Am ajuns acasă abia după cinci. Am dat pe ştiri şi am urmărit totul pe Sky. Absolut incredibil.

— Mă întrebam cine i-a anunţat pe paparazzii care pândeau la numărul optsprezece că Deeby nu avea să ajungă acolo timp de câteva ore. Cineva i-a informat; de-aia au părăsit strada înainte să cadă Lula de la balcon.

— Da? Nu ştiu, spuse Kolovas-Jones.

Grăbi pasul foarte uşor, ajungând la maşină înaintea celorlalţi doi şi descuind-o.

— Macc n-a avut multe bagaje cu el? Le-a lăsat în maşina ta?

— Nuu, totul fusese trimis dinainte de compania de discuri, cu câteva zile mai devreme. S-a dat jos din avion doar cu o geantă de voiaj… şi vreo zece bodyguarzi.

— Deci, n-ai fost singurul şofer trimis după el?

— Au fost patru maşini – dar Deeby a plecat cu mine.

— Unde l-ai aşteptat, cât timp a stat în club?

— Am parcat maşina şi am aşteptat, spuse Kolovas-Jones. Cum ieşi din Glasshouse Street.

— Cu celelalte trei maşini? Eraţi împreună toţi?

— Amice, nu o să găseşti patru maşini parcate una lângă alta în centrul Londrei, spuse Kolovas-Jones. Nu ştiu unde au parcat ceilalţi.

Continuând să ţină portiera deschisă, se uită la Wilson, apoi din nou la Strike.

— Ce importanţă au toate astea? întrebă el.

— Eram interesat, spuse Strike, de felul cum se desfăşoară lucrurile când eşti cu un client.

— E al dracului de plictisitor, spuse Kolovas-Jones, cu un acces subit de iritare. Aşa merg lucrurile. Să fii şofer înseamnă să aştepţi, în cea mai mare parte a timpului.

— Mai ai telecomanda pentru uşile de la garajul subteran, pe care ţi-a dat-o Lula? întrebă Strike.

— Ce? zise Kolovas-Jones, cu toate că Strike ar fi putut să jure că şoferul îl auzise.

Umbra de animozitate era acum nemascată şi părea să-l aibă drept ţintă nu doar pe Strike, ci şi pe Wilson, care ascultase fără să comenteze de când făcuse cu glas tare observaţia potrivit căreia Kieran era şi actor.

— Mai ai…

— Da, o mai am. Doar sunt în continuare şoferul domnului Bestigui, nu? spuse Kolovas-Jones. Bine, tre' să plec. Salutare, Derrick.

Aruncă ţigara fumată doar pe jumătate şi se urcă în maşină.

— Dacă-ţi mai aminteşti ceva, zise Strike, cum ar fi numele prietenei cu care Lula s-a întâlnit la Vashti, îmi dai un telefon?

Îi întinse lui Kolovas-Jones o carte de vizită. Şoferul, care-şi punea deja centura de siguranţă, o luă fără să se uite la ea.

— Am să întârzii.

Wilson ridică mâna în semn de rămas-bun. Kolovas-Jones trânti portiera, porni motorul şi ieşi cu spatele din spaţiul de parcare, încruntat.

— E cam ahtiat după celebrităţi, spuse Wilson, în timp ce maşina se îndepărta.

Era ca un fel de scuză pentru tânărul bărbat.

— Se dă în vânt să le fie şofer. Încearcă să le prindă pe toate vedetele. Doi ani a tot sperat că Bestigui o să-l distribuie în ceva. A fost foarte şucărit când n-a primit rolul ăla.

— Ce rol era?

— Dealer de droguri. Într-un film.

Merseră împreună în direcţia staţiei de metrou Brixton, trecând pe lângă un grup gălăgios de şcolăriţe în uniforme cu fuste tricotate albastre. Părul lung şi plin de mărgeluţe al uneia dintre ele îl făcu pe Strike să se gândească, din nou, la sora sa, Lucy.

— Bestigui locuieşte în continuare la numărul optsprezece, nu? întrebă Strike.

— O, da, spuse Wilson.

— Şi celelalte două apartamente?

— E un broker de mărfuri ucrainean care a închiriat Apartamentul Doi, unde locuieşte cu soţia. Mai avem un rus interesat de Trei, dar încă n-a făcut o ofertă.

— Există vreo şansă, începu Strike, în momentul în care în drum le ieşi un ins mărunţel, bărbos şi cu o glugă pe cap, aducând cu un profet din Vechiul Testament, care se proptise în faţa lor şi scotea încet limba,

să vin la un moment dat să arunc o privire înăuntru?

— Da, nicio problemă, spuse Wilson după o pauză în care privirea îi alunecă pe furiş la partea de jos a picioarelor lui Strike. Dă-mi un semn. Dar va trebui să fie când e plecat Bestigui, înţelegi tu. E un scandalagiu şi am nevoie de jobul ăsta.

8

Faptul că ştia că va împărţi iar biroul cu cineva luni adăuga picanterie solitudinii de weekend a lui Strike, făcând-o mai puţin plictisitoare şi mai preţioasă. Patul de campanie putea să rămână desfăcut; uşa dintre cele două birouri putea să rămână deschisă; putea să-şi satisfacă necesităţile fiziologice fără teama de a ofensa. Sătul de mirosul artificial de lămâi verzi, reuşi să deschidă cu forţa fereastra din spatele biroului, înţepenită de vopseaua uscată, ceea ce îngădui unui vânticel rece să împrospăteze cotloanele mucegăite ale celor două încăperi mici. Evitând orice CD, orice melodie care să-l transporte înapoi în acele perioade chinuitoare şi pasionante trăite cu Charlotte, îl alese pe Tom Waits să cânte tare la micul CD-player pe care credea că n-o să-l mai vadă vreodată şi pe care-l găsise totuşi pe fundul uneia dintre cutiile aduse de la Charlotte. Îşi montă televizorul portabil, cu antena lui meschină de interior. Îşi puse hainele murdare într-un sac negru de gunoi şi se duse la o spălătorie automată aflată la mai puţin de un kilometru distanţă. Revenit la birou, îşi puse la uscat cămăşile şi lenjeria de corp pe o sfoară pe care o atârnă pe o latură a biroului interior, după care urmări meciul de la ora trei dintre Arsenal şi Tottenham.

În toate aceste acţiuni prozaice, a avut senzaţia că este însoţit de spectrul care-l bântuise în lunile petrecute în spital. Pândea în colţurile biroului său sărăcăcios; îl auzea vorbindu-i în şoaptă ori de câte ori îi slăbea atenţia pentru treaba pe care o făcea în acel moment. Îl îndemna să se gândească la cât de jos căzuse; la vârsta lui; la sărăcia lui; la viaţa lui sentimentală distrusă; la lipsa unei locuinţe. „Treizeci şi cinci de ani", şoptea spectrul, „şi nu te poţi lăuda cu nimic pentru toţi anii ăştia de trudă în afară de câteva cutii de carton şi o datorie imensă". Spectrul îi dirija ochii spre cutiile de bere din supermarket, de unde îşi mai cumpără nişte Pot Noodles; îl ironiza în timp ce încerca să-şi calce cămăşile pe podea. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, îl batjocorea pentru obiceiul autoimpus de a fuma afară, în stradă, de parcă ar fi fost tot în armată, de parcă această autodisciplină măruntă ar fi putut să confere o formă şi o ordine prezentului amorf şi dezastruos. Începu să fumeze la birou, chiştoacele adunându-se într-o

scrumieră ieftină din tablă pe care o şterpelise, cu mult timp în urmă, dintr-un bar din Germania.

Dar avea un job, îşi tot reamintea. Un job plătit. Arsenal a învins pe Tottenham, ceea ce avu darul să-l înveselească. Închise televizorul şi, sfidând spectrul, se duse la birou şi începu să lucreze.

Liber acum să colecteze şi să colaţioneze dovezile în orice manieră dorea, Strike continua să se conformeze protocoalelor stabilite prin Legea privind investigarea şi procedura penală. Faptul că el însuşi credea că vânează o creaţie a imaginaţiei deranjate a lui John Bristow nu influenţa cu nimic meticulozitatea şi exactitatea cu care acum transcria însemnările pe care le făcuse în timpul discuţiilor cu Bristow, Wilson şi Kolovas-Jones.

Lucy îl sună la şase seara, în timp ce era cufundat în muncă. Deşi era mai mică decât Strike cu doi ani, sora lui părea să se simtă mai vârstnică. Împovărată, din tinereţe, de o ipotecă, un soţ indiferent, trei copii şi o slujbă obositoare, Lucy părea să tânjească după responsabilitate, de parcă niciodată nu avea destule ancore. Strike bănuise dintotdeauna că ea voia să-şi dovedească sieşi şi lumii întregi că nu avea nimic comun cu mama lor iresponsabilă, care-i târâse pe amândoi prin toată ţara, de la o şcoală la alta, prin case, adăposturi şi tabere, în căutarea următorului motiv de entuziasmare sau a următorului bărbat. Lucy era singura dintre cei opt fraţi vitregi ai săi cu care avusese o copilărie comună; îi era mai dragă decât aproape oricine altcineva din viaţa lui şi totuşi, interacţiunile lor erau adesea nesatisfăcătoare, încărcate cu anxietăţi şi dispute familiare. Lucy nu putea ascunde faptul că fratele ei o îngrijora şi o dezamăgea. În consecinţă, Strike era mai puţin înclinat să fie sincer cu ea în privinţa situaţiei lui actuale decât ar fi fost cu mulţi alţi prieteni.

— Da, merge excelent, îi spuse el, fumând la geamul deschis şi privind cum oamenii intrau şi ieşeau din magazinele de la parter. Afacerea s-a dublat în ultima vreme.

— Unde eşti? Aud maşini pe stradă.

— La birou. Am de completat nişte hârţoage.

— Sâmbătă? Şi Charlotte ce zice despre asta?

— E plecată; s-a dus să-şi viziteze mama.

— Cum merg lucrurile între voi doi?

— Minunat, spuse el.

— Sigur?

— Mda, sigur. Ce face Greg?

Ea îi descrise pe scurt cât de ocupat cu munca era soţul ei, apoi reluă atacul.

— Gillespie te mai sâcâie cu plata împrumutului?

— Nu.

— Pentru că ştii ceva, Stick – porecla din copilărie nu era semn bun: încerca să-l înduplece – m-am interesat şi am aflat că ai putea să faci o cerere la Legiunea Britanică pentru…

— La dracu', Lucy! izbucni el, înainte să se mai poată opri.

— Ce e?

Durerea şi indignarea din glasul ei îi erau mult prea familiare, aşa că închise ochii.

— Nu am nevoie de ajutor de la Legiunea Britanică, Luce, bine?

— Nu-i nevoie să fii atât de *mândru…*

— Ce fac băieţii?

— Sunt bine. Uite, Stick, mie mi se pare că e scandalos ca Rokeby să-şi pună avocatul să te hărţuiască, după ce că nu ţi-a dat niciun bănuţ toată viaţa. Trebuia să-ţi facă banii ăia cadou, văzând prin ce treci în viaţă şi cât de mult a…

— Afacerea merge bine. Am să-mi achit împrumutul, spuse Strike.

La colţul străzii, un cuplu de adolescenţi se certa.

— Eşti *sigur* că între tine şi Charlotte totul merge bine? De ce-şi vizitează mama? Credeam că nu se înghit.

— Păi, zilele astea se înţeleg mai bine, spuse el, în timp ce adolescenta gesticulă violent, apoi bătu din picior şi plecă.

— I-ai luat un inel? întrebă Lucy.

— Parcă voiai să mă scapi de Gillespie?

— Ea nu zice nimic că nu i-ai dat un inel?

— Nu zice, răspunse Strike. Spune că nu vrea inel; vrea să-mi investesc toţi banii în afacere.

— Serios? făcu Lucy.

Întotdeauna părea să creadă că reuşeşte de minune să-şi disimuleze antipatia profundă faţă de Charlotte.

— Vii la petrecerea de ziua lui Jack?

— Când e?

— Ţi-am trimis invitaţie de mai bine de o săptămână, Stick!

Se întrebă dacă Charlotte i-o aruncase într-una dintre cutiile pe care le lăsase nedesfăcute pe palier, neavând loc în birou pentru toate

lucrurile sale.

— Da, o să vin, spuse el, deşi era lucrul pe care şi-l dorea cel mai puţin să-l facă.

După ce convorbirea se termină, reveni la computer şi-şi continuă treaba. Încheie în scurt timp însemnările legate de discuţiile cu Wilson şi Kolovas-Jones, dar un sentiment de frustrare persista. Era primul caz pe care-l preluase de când ieşise din armată ce necesita mai mult decât o activitate de supraveghere şi parcă era destinat să-i amintească zilnic că fusese deposedat de toată puterea şi autoritatea. Producătorul de film Freddie Bestigui, omul care se aflase cel mai aproape de Lula Landry în momentul morţii acesteia, rămânea de neabordat în spatele secretarelor lui fără chip şi, în ciuda afirmaţiei încrezătoare a lui John Bristow că va fi capabil s-o convingă să stea de vorbă cu Strike, încă nu reuşise să stabilească o discuţie cu Tansy Bestigui.

Cu un vag sentiment de neputinţă şi dispreţuindu-şi ocupaţia aproape tot atât de mult cât o dispreţuia logodnicul lui Robin, Strike îşi alungă senzaţia înjositoare de mâhnire recurgând la noi căutări pe internet legate de caz. Îl găsi pe Kieran Kolovas-Jones online: şoferul spusese adevărul despre episodul din serialul *The Bill* în care avusese două replici *(Membrul bandei nr. 2 Kieran Kolovas-Jones).* Avea şi un agent de teatru, al cărui site web prezenta o mică fotografie a lui Kieran şi o listă scurtă de apariţii, incluzând figuraţie în *EastEnders* şi *Casualty.* Pe pagina principală a site-ului Execars, fotografia lui Kieran era mult mai mare. Aici, stătea singur în uniformă şi cu şapca pe cap, arătând ca o vedetă de film, evident cel mai chipeş şofer dintre angajaţii firmei.

Dincolo de ferestre, seara se preschimba în noapte; în vreme ce Tom Waits mârâia şi gemea din CD-playerul portabil din colţ, Strike urmărea umbra Lulei Landry prin cyberspaţiu, făcând din când în când adăugiri la notele pe care deja le scrisese în timp ce vorbise cu Bristow, Wilson şi Kolovas-Jones.

Nu găsi nicio pagină de Facebook pentru Landry, care nu părea să-şi fi făcut nici cont de Twitter. Refuzul său de a alimenta foamea aprigă a fanilor pentru informaţii personale părea să-i fi inspirat pe alţii să umple vidul. Erau nenumărate site-uri dedicate reproducerii pozelor ei şi comentariilor obsesive privind viaţa ei. Dacă măcar jumătate din informaţiile de aici erau reale, însemna că Bristow îi oferise lui Strike o

versiune parţială şi cosmetizată a pornirii surorii sale spre autodistrugere, o tendinţă ce părea să fi ieşit la iveală de pe la începutul adolescenţei, când tatăl ei adoptiv, Sir Alec Bristow, un bărbat bărbos cu înfăţişare jovială, care îşi înfiinţase propria companie de electronice, Albris, a murit brusc în urma unui atac de cord. După aceea, Lula fugise din două şcoli şi fusese exmatriculată din a treia, toate fiind instituţii private foarte scumpe. Îşi tăiase venele şi fusese găsită într-o baltă de sânge de o prietenă din cămin. Trăise în condiţii mizere şi fusese găsită de poliţie într-un adăpost provizoriu. Un site intitulat LulaMyInspirationForeva.com, înfiinţat de un fan de sex neprecizat, afirma că modelul îşi câştigase existenţa, în această scurtă perioadă, ca prostituată.

Apoi a venit internarea în virtutea Legii privind sănătatea mentală, salonul securizat pentru adolescenţii suferinzi de boli grave şi diagnosticul de tulburare bipolară. După niciun an, în timp ce se afla la cumpărături într-un magazin de îmbrăcăminte de pe Oxford Street împreună cu maică-sa, a avut loc abordarea, desprinsă parcă dintr-un basm, de către un agent al unei agenţii de modelling.

Primele fotografii ale lui Landry prezentau faţa de şaisprezece ani a lui Nefertiti, care reuşea să proiecteze spre lentila obiectivelor foto o combinaţie extraordinară de experienţă în cele lumeşti şi vulnerabilitate, cu picioare lungi şi subţiri ca de girafă şi o cicatrice în zigzaguri pe partea interioară a braţului stâng, pe care editorii de modă păreau s-o fi găsit un adaos interesant la faţa ei spectaculoasă, căci uneori era scoasă în evidenţă în fotografii. Frumuseţea extremă a Lulei viza oarecum absurdul, iar farmecul pentru care era elogiată (atât în ferparele din ziare, cât şi pe blogurile isterice) se alătura unei reputaţii proaste legate de izbucniri bruşte de mânie şi o iritabilitate periculoasă. Presa şi publicul păreau să o fi iubit şi, în acelaşi timp, să le fi plăcut s-o urască. O jurnalistă o găsea „straniu de suavă, posedată de o neaşteptată naivitate”; o alta, „în concluzie, o mică divă calculată, şireată şi dură”.

La nouă, Strike se duse pe jos în Chinatown şi îşi cumpără de mâncare; apoi se întoarse la birou, îl schimbă pe Tom Waits cu Elbow şi căută online relatări despre Evan Duffield, omul care, prin consens general, chiar şi al lui Bristow, nu îşi ucisese iubita.

Până când Kieran Kolovas-Jones şi-a manifestat gelozia profesională, Strike n-ar fi putut să spună de ce Duffield era celebru.

Acum a descoperit că Duffield fusese scos din obscuritate de participarea la un film independent aclamat de critică, în care jucase rolul unui personaj ce nu putea fi deosebit de el însuşi: un muzician dependent de heroină, care fura ca să-şi poată susţine financiar dependenţa.

Trupa lui Duffield lansase un album favorabil recenzat ca urmare a noii celebrităţi a vocalistului lor şi se destrămase într-o atmosferă de acrimonie considerabilă cam în perioada în care el a cunoscut-o pe Lula. Ca şi prietena lui, Duffield era extraordinar de fotogenic, chiar şi în fotografiile neretuşate făcute cu teleobiectivul, în care el mergea pe stradă în haine murdare, ba chiar şi în acele instantanee (şi erau câteva) în care se repezea furios la fotografi. Legătura dintre aceşti doi oameni stricaţi şi frumoşi părea să fi exacerbat fascinaţia pentru amândoi; fiecare reflectând mai mult interes asupra celuilalt, care ricoşa asupra ambilor; era un fel de mişcare perpetuă.

Moartea prietenei sale îl fixase pe Duffield mai sigur ca oricând pe firmamentul celor idolatrizaţi, demonizaţi şi zeificaţi. În jurul lui pluteau o anumită întunecime şi un anumit fatalism; atât admiratorii, cât şi detractorii lui cei mai fervenţi păreau să fie încântaţi de ideea că se afla deja cu un picior în lumea de apoi. Că exista o inevitabilitate a coborârii lui în disperare şi uitare de sine. Părea să facă o veritabilă paradă din slăbiciunile lui şi Strike zăbovi câteva minute asupra altor filmuleţe, cu imaginea tremurată, de pe YouTube, în care Duffield, amorţit de droguri, vorbea şi vorbea, cu vocea pe care Kolovas-Jones reuşise s-o parodieze atât de bine, despre faptul că moartea nu era altceva decât o plecare de la petrecere şi argumentând confuz că nu trebuie să plângi prea mult dacă trebuie să pleci mai devreme.

În noaptea în care Lula a murit, conform unei multitudini de surse, Duffield a plecat de la clubul de noapte la scurt timp după iubita lui, purtând – iar lui Strike îi venea greu să vadă în asta altceva decât o dorinţă deliberată de a se da în spectacol – o mască de lup. Relatarea lui privind ceea ce făcuse în restul nopţii se poate să nu-i fi mulţumit pe adepţii teoriei conspiraţiei de pe internet, dar poliţia părea să fi fost convinsă că nu avusese nimic de-a face cu evenimentele ulterioare de la Kentigern Gardens.

Strike îşi urma şirul speculativ al propriilor gânduri pe terenul neregulat al site-urilor şi blogurilor de ştiri. Ici şi colo dădea peste colecţii de speculaţii febrile, de teorii despre moartea lui Landry care

evidenţiau indicii neglijate de poliţie şi păreau să fi hrănit convingerea lui Bristow că exista un ucigaş. LulaMyInspirationForeva avea o lungă listă de Întrebări Fără Răspuns, care includea, la numărul cinci, *„Cine i-a făcut pe paparazzi să plece înainte de prăbuşirea ei?";* la numărul nouă, *„De ce nu s-au prezentat până acum bărbaţii cu feţele acoperite care fugeau de la clădirea în care locuia Lula la 2 noaptea?" „Unde sunt şi cine sunt aceştia?";* iar la numărul treisprezece, *„De ce purta Lula altă ţinută decât cea cu care se întorsese acasă, atunci când a căzut de la balcon?"*

La miezul nopţii, Strike şi-a deschis o cutie de bere, în timp ce citea despre controversa postumă menţionată de Bristow, despre care el fusese vag conştient în timp ce se desfăşura, fără a fi foarte interesat. O nebunie s-a dezlănţuit, la o săptămână după ce ancheta a dat verdictul de sinucidere, în jurul fotografiei publicitare pentru produsele designerului Guy Somé. Aceasta prezenta două modele pozând pe o alee murdară, goale, cu excepţia unor genţi, eşarfe şi bijuterii strategic plasate. Landry era cocoţată pe un tomberon de gunoi, Ciara Porter fiind întinsă la sol. Amândouă aveau aripi de înger curbate: cele ale lui Porter erau albe, ca de lebădă, ale lui Landry fiind de un negru-verzui ce dădea într-un bronz lucios.

Strike s-a uitat la fotografie câteva minute, încercând să analizeze cu precizie de ce chipul fetei moarte atrăgea privirea într-un mod atât de irezistibil, cum de reuşea ea să domine imaginea. Cumva ea făcea credibilă neconcordanţa, teatralitatea acesteia. Chiar părea să fi fost izgonită din ceruri pentru că era prea coruptă, pentru că râvnea atât de mult accesoriile pe care le strângea asupra ei. Ciara Porter, cu toată frumuseţea ei de alabastru, nu devenea altceva decât un contrapunct; în paloarea şi pasivitatea ei, arăta ca o statuie.

Designerul Guy Somé îşi atrăsese multe critici, unele dintre ele virulente, pentru că hotărâse să folosească imaginea. Mulţi aveau senzaţia că individul profita de pe urma morţii recente a Lulei Landry şi luau în zeflemea afirmaţiile de profundă afecţiune pentru Landry pe care purtătorul de cuvânt al lui Somé le făcuse în numele său. Totuşi, LulaMyInspirationForeva susţinea că Lula ar fi dorit ca poza să fie folosită; că ea şi Guy Somé fuseseră prieteni de suflet: *Lula îl iubea pe Guy ca pe un frate şi ar fi vrut ca el să aducă acest ultim omagiu muncii şi frumuseţii ei. Este o imagine emblematică ce va trăi veşnic şi va continua să o menţină pe Lula vie în amintirea noastră, a celor care am*

iubit-o.

Strike bău ultima gură de bere şi contemplă ultimele cuvinte ale acestei fraze. Nu reuşise niciodată să înţeleagă asumarea intimităţii pe care fanii o simţeau faţă de cei pe care nu-i cunoscuseră niciodată. Oamenii se refereau uneori la tatăl lui spunându-i „Bătrânul Jonny" de faţă cu el, cu o expresie radioasă, ca şi cum ar fi vorbit despre un prieten comun, repetând poveşti şi anecdote preluate din presă de parcă ar fi fost implicaţi personal. Un ins într-un bar din Trescothick i-a spus odată lui Strike: „La dracu', îl cunosc pe bătrânul tău mai bine decât tine!" pentru că ştia numele muzicianului de studio care cântase pe cel mai important album al trupei Deadbeats şi care devenise celebru pentru faptul că Rokeby i-a spart un dinte când, furios, a tras o palmă în capul saxofonului.

Se făcuse unu noaptea. Strike devenise aproape surd la bufnetele constante şi înăbuşite ale chitarei bas de la parter şi la pârâiturile şi şuierăturile din apartamentul de la mansardă, în care managerul barului se desfăta cu elemente de lux precum duşuri şi mâncare gătită acasă. Obosit, dar nu întru totul pregătit să se bage în sacul de dormit, reuşi să descopere adresa aproximativă a lui Guy Somé căutând în continuare pe internet şi observă cât de aproape era Charles Street de Kentigern Gardens. Apoi tastă adresa web www.arrse.co.uk, ca un om care se urcă automat în cursa locală după un lung schimb la muncă.

Nu mai intrase pe site-ul Army Rumour Service de când Charlotte îl surprinsese, cu luni în urmă, vizitându-l pe computer şi reacţionase aşa cum reacţionează alte femei când îşi prind partenerii vizionând filme porno online. A izbucnit o ceartă, generată de ceea ce ea considera a fi faptul că el tânjeşte după vechea lui viaţă, fiind nemulţumit de cea actuală.

Aici se afla mentalitatea cazonă în toate detaliile ei specifice, scrisă într-o limbă pe care şi el putea s-o vorbească fluent. Aici erau acronime pe care le ştia pe dinafară. Glume de neînţeles pentru outsideri. Orice problemă legată de viaţa militară, de la tatăl al cărui băiat fusese brutalizat la şcoala din Cipru la abuzul retrospectiv al prestaţiei premierului la Ancheta Chilcot. Strike trecu de la o postare la alta, uneori pufnind amuzat, totuşi rămânând conştient tot timpul că îşi lăsa garda jos faţă de spectrul pe care-l simţea, acum, suflându-i în ceafă.

Aceasta fusese lumea lui, iar el fusese fericit acolo. Cu toate inconvenientele şi greutăţile vieţii militare, în ciuda faptului că

părăsise mediul militar cu o jumătate de picior lipsă, nu regreta nici măcar o zi din timpul petrecut acolo. Şi totuşi, nu fusese unul dintre aceşti oameni, nici când se aflase printre ei. Fusese o maimuţă, apoi un costum, temut şi displăcut în proporţii aproximativ egale de soldatul obişnuit.

Dacă vreodată un tip de la SIB vorbește cu tine, trebuie să spui „Nu comentez, vreau un avocat". La fel, un simplu „Mulţumesc că m-aţi remarcat" va fi suficient.

Strike scoase un ultim mârâit amuzat şi apoi, brusc, închise site-ul şi opri calculatorul. Era atât de obosit, încât avu nevoie de un timp dublu faţă de cel normal ca să-şi desfacă proteza.

9

Duminică dimineaţa, ceea ce era excelent, de altfel, Strike se duse din nou la ULU ca să facă duş. Încă o dată, umflându-şi în mod conştient statura impozantă şi lăsându-şi trăsăturile feţei să alunece, aşa cum făceau în mod natural, într-o expresie încruntată, se făcu îndeajuns de intimidant ca să respingă orice tentativă de a fi oprit în timp ce trecea, cu privirea în pământ, pe lângă recepţie. Zăbovi la vestiare în aşteptarea unui moment mai liniştit, ca să nu fie nevoit să facă duş sub privirile studenţilor care se schimbau acolo, pentru că imaginea unui picior fals era o caracteristică distinctivă pe care nu voia s-o imprime în memoria nimănui.

Spălat şi bărbierit, luă metroul spre Hammersmith Broadway, bucurându-se de soarele timid care lumina în incinta comercială cu acoperiş de sticlă prin care ieşise în stradă. Magazinele îndepărtate de pe King Street roiau de oameni; ai fi zis că e sâmbătă. Era un centru comercial aglomerat şi în esenţă fără suflet, şi totuşi Strike ştia că se află la doar zece minute de mers pe jos de zona adormită şi cu aspect rural a malului Tamisei.

În timp ce mergea, cu maşinile huruind pe lângă el, îşi aminti de duminicile copilăriei petrecute în Cornwall, când peste tot se închidea, în afară de biserică şi de plajă. Duminica avea o savoare deosebită în vremurile acelea; liniştea reverberantă, plină de şoapte, clinchetul blând al porţelanurilor şi mirosul de sos de friptură, televizorul la fel de anost ca strada principală pustie şi agitaţia neobosită a valurilor pe plajă când el şi Lucy se întinseseră epuizaţi pe prundiş, forţaţi să apeleze la resurse primitive.

Mama lui îi spusese cândva: „Dacă Joan are dreptate, iar eu am să ajung în iad, în St Mawes o să fie veşnic duminică."

Strike, care se îndepărta de centrul comercial, apropiindu-se de Tamisa, îl sună din mers pe clientul său.

— John Bristow.

— Da, scuze că te deranjez în weekend, John…

— Cormoran? spuse Bristow, devenind imediat prietenos. Nicio problemă, absolut nicio problemă! Cum a fost cu Wilson?

— Foarte bine, foarte utilă întrevederea, mulţumesc. Voiam să ştiu

dacă mă poţi ajuta s-o găsesc pe o prietenă de-a Lulei. Este o fată pe care a cunoscut-o la terapie. Numele ei de botez începe cu R – ceva de genul Rachel sau Raquelle – şi locuia la căminul St Elmo din Hammersmith când a murit Lula. Îţi sună ceva cunoscut?

Urmă un moment de tăcere. Când Bristow vorbi din nou, dezamăgirea din vocea lui se învecina cu iritarea.

— Despre ce vrei să vorbeşti *cu ea?* Tansy a spus destul de limpede că vocea pe care a auzit-o la etaj era a unui bărbat.

— Nu mă interesează fata ca suspect, ci ca martor. Lula stabilise să se întâlnească cu ea la un magazin, Vashti, imediat după ce s-a văzut cu tine la locuinţa mamei tale.

— Da, ştiu; asta a reieşit de la anchetă. Adică – mă rog, desigur, îţi cunoşti meseria, dar… nu prea văd cum ar putea ea să ştie ceva despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Uite… stai puţin, Cormoran… Sunt acasă la mama şi mai sunt şi alţii pe-aici… trebuie să găsesc un loc mai liniştit…

Strike auzi sunete de mişcare, un „Scuză-mă" murmurat şi Bristow reluă convorbirea.

— Scuză-mă, nu voiam să spun toate astea în faţa infirmierei. De fapt, când m-ai sunat, am crezut că e altcineva care mă sună ca să-mi zică despre Duffield. Toate cunoştinţele mele m-au sunat să-mi spună.

— Să-ţi spună ce anume?

— E evident că nu citeşti *News of the World.* E totul acolo, cu imagini cu tot. Duffield a venit să o viziteze pe maică-mea, aşa, din senin. Cu fotografi în faţa casei; a provocat o situaţie jenantă şi i-a deranjat pe vecini. Eu eram în oraş cu Alison, altfel nu l-aş fi lăsat să intre.

— Şi ce a vrut?

— Bună întrebare. Tony, unchiul meu, crede că voia bani – dar Tony crede mereu că oamenii caută să obţină bani. Oricum, am putere de avocat, aşa că nu era nimic de făcut în privinţa asta. Dumnezeu ştie de ce a venit. Singura consolare măruntă e că mama nu pare să-şi fi dat seama cine e. Este sub efectul unor analgezice extrem de puternice.

— Cum a aflat presa că o să vină acolo?

— Asta, spuse Bristow, e o întrebare excelentă. Tony crede că i-a anunţat chiar el.

— Cum se simte mama ta?

— Rău, foarte rău. Medicii spun că ar putea să reziste câteva

săptămâni sau… sau ar putea să se întâmple în orice moment.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

Îşi ridică vocea pentru că trecea pe sub un pasaj rutier, pe care se circula intens şi zgomotos.

— Păi, dacă se întâmplă să-ţi aminteşti numele prietenei Lulei…

— Mă tem că tot nu înţeleg de ce eşti atât de interesat de ea.

— Lula a făcut-o pe fata asta să vină tocmai din Hammersmith în Notting Hill, a petrecut un sfert de oră cu ea, după care a plecat. De ce n-a rămas? De ce să te întâlneşti cu cineva doar pentru un timp atât de scurt? S-au certat? Orice lucru ieşit din comun care se întâmplă în jurul unei morţi neaşteptate poate fi relevant.

— Înţeleg, spuse Bristow ezitant. Dar… genul ăsta de comportament nu era chiar ceva ieşit din comun la Lula. Ţi-am spus că uneori era puţin… puţin cam egoistă. Ar fi fost tipic pentru ea să considere că o apariţie simbolică ar mulţumi-o pe fata aia. Ştii, i se întâmpla des să aibă scurte momente de entuziasm faţă de oameni, după care să-i abandoneze.

Dezamăgirea lui Bristow faţă de direcţia aleasă de Strike pentru investigaţie era atât de vădită, încât detectivul simţi că ar fi diplomatic să treacă la o justificare mascată a onorariului imens plătit de clientul său.

— Celălalt motiv pentru care te-am sunat a fost ca să-ţi spun că mâine-seară mă întâlnesc cu unul dintre ofiţerii de la departamentul de investigaţii criminale care s-au ocupat de caz. Eric Wardle. Sper să pun mâna pe dosarul poliţiei.

— Fantastic! exclamă Bristow, părând impresionat. Te-ai mişcat repede.

— Mda, păi am relaţii bune la Poliţia Metropolitană.

— Atunci o să poţi obţine nişte răspunsuri şi despre Fugar! Mi-ai citit însemnările?

— Da, foarte utile, spuse Strike.

— Şi încerc să aranjez un prânz cu Tansy Bestigui săptămâna asta, ca să te poţi vedea cu ea şi să-i auzi mărturia în mod nemijlocit. O sun pe secretara ta, bine?

— Excelent.

Asta era de spus pentru faptul că avea o secretară nevalorificată la maximum şi pe care nu şi-o putea permite, îşi zise Strike, după ce încheie convorbirea: dădea impresia de profesionalism.

Căminul St Elmo pentru cei lipsiţi de adăpost era situat chiar în spatele pasarelei gălăgioase. O rudă umilă, prost proporţionată şi contemporană a casei din Mayfair în care locuise Lula, din cărămidă roşie, cu o faţadă mai umilă şi neîngrijită; fără trepte din piatră, fără grădină, fără vecini eleganţi, doar o uşă scorojită care dădea direct în stradă, vopseaua exfoliată de la pervazurile ferestrelor şi un aer de clădire lăsată pradă uitării. Lumea modernă utilitaristă o înconjurase treptat, până când o lăsase înghesuită şi mizeră, în dezacord cu împrejurimile, cu pasarela la nici douăzeci de metri distanţă, astfel încât ferestrele de sus dădeau direct către barierele din beton şi coloanele neîntrerupte de maşini. O savoare instituţională inconfundabilă era conferită de butonul mare, argintiu al soneriei şi de difuzorul de lângă uşă, precum şi de camera video neagră, de o urâţenie impardonabilă, agăţată de buiandrugul uşii într-o cuşcă din sârmă, cu cablurile la vedere.

O tânără costelivă, cu un herpes în colţul gurii, fuma în faţa uşii de la intrare, purtând o bluză bărbătească murdară, în care silueta ei plăpândă părea că se pierde. Stătea rezemată de zid, cu privirea goală îndreptată spre centrul comercial aflat la cinci minute de mers pe jos, iar când Strike apăsă butonul de acces în cămin, îi aruncă o privire profund iscoditoare, aparent evaluându-i potenţialul.

Imediat după uşă, dădeai într-un hol mic, mucegăit, cu podeaua jegoasă şi lambriuri sărăcăcioase din lemn. Două uşi de sticlă încuiate se aflau în stânga şi în dreapta, permiţându-i să întrezărească o sală mare şi goală şi o încăpere laterală cu aspect deprimant, cu o masă plină cu broşuri, o ţintă veche pentru săgeţi şi un perete presărat din plin cu găuri. Drept înainte era un birou de recepţie cu aspect de chioşc, protejat de un alt grilaj metalic.

La birou, o femeie citea ziarul, mestecând gumă. Se arătă suspicioasă şi prost dispusă când Strike o întrebă dacă poate vorbi cu o fată care avea un nume asemănător cu Rachel şi care fusese prietenă cu Lula Landry.

— Eşti ziarist?

— Nu, nu sunt. Sunt prietenul unui prieten.

— Atunci, ar trebui să-i ştii numele, nu crezi?

— Rachel? Raquelle? Ceva de genul ăsta.

Un bărbat chelios intră în chioşc în spatele femeii suspicioase.

— Sunt detectiv particular, spuse Strike, ridicându-şi glasul, iar

cheliosul se uită în jur, interesat. Vă las cartea mea de vizită. Am fost angajat de fratele Lulei Landry şi voiam să discut cu…

— A, o cauţi pe Rochelle? întrebă cheliosul, apropiindu-se de grilaj. Nu-i aici, amice. A plecat.

Colega lui, arătându-şi iritarea faţă de disponibilitatea cheliosului de a sta de vorbă cu Strike, îi cedă locul la birou şi dispăru din peisaj.

— Când s-a întâmplat asta?

— De câteva săptămâni. Ba chiar să fi trecut vreo două luni.

— Ai vreo idee unde s-a dus?

— Habar n-am, amice. Probabil că doarme iar sub cerul liber. A venit şi-a plecat de câteva ori bune. E un personaj dificil. Probleme de sănătate mentală. Carrianne ar putea să ştie ceva totuşi, stai puţin. Carrianne! Hei! Carrianne!

Tânăra anemică cu herpes la gură veni din lumina soarelui, cu ochii îngustaţi.

— Ce-i?

— Rochelle, ai văzut-o?

— De ce-aş vrea io s-o văd pe nemernica aia?

— Deci, n-ai văzut-o? întrebă cheliosul.

— Nu. Ai un tutun?

Strike îi dădu o ţigară pe care fata o puse după ureche.

— E tot pe-aci, pe undeva. Janine zicea c-a văz't-o, spuse Carrianne. Rochelle i-a zis c-ar avea un apartament sau ceva. Mincinoasa! Şi că Lula Landry i-a lăsat totul. *Nu.* La ce-ţi trebe Rochelle? îl întrebă ea pe Strike şi era clar că se întreba dacă era vorba de câştigat nişte bani şi dacă nu putea să se bage ea în schimb.

— Doar să-i pun nişte întrebări.

— Despre ce?

— Lula Landry.

— Oh, spuse Carrianne şi ochii ei de jucător abil de cărţi licărir㠎. Nu erau aşa nişte pretene nemaipomenite. Nu trebe să crezi tot ce-ţi spune jegoasa aia mincinoasă de Rochelle.

— Despre ce a minţit? se interesă Strike.

— Despre orice, dă-o dreacu'! Io zic c-a şmanglit juma' din tot ce-a zis că i-a cumpărat Landry.

— Ei, haide, Carrianne, îi spuse cheliosul cu blândeţe. Fetele chiar *erau* prietene, îi spuse el lui Strike. Landry venea şi-o lua cu maşina. Asta provoca, adăugă el, cu o privire aruncată spre Carrianne, puţină

tensiune.

— Nu din partea mea, să mor io, se răsti Carrianne. Mie mi se părea că Landry era o parvenită nemernică. Nici măcar n-arăta aşa bine.

— Rochelle mi-a zis că are o mătuşă în Kilburn, spuse cheliosul.

— Nu să-nţelegea cu ea, totuşi, zise fata.

— Aveţi cumva un nume şi o adresă pentru mătuşa asta? întrebă Strike, dar amândoi clătinară din cap. Care era numele de familie al lui Rochelle?

— Nu ştiu. Ştii tu, Carrianne? Se-ntâmplă des să-i cunoaştem pe oameni doar după numele de botez, îi spuse el lui Strike.

Puţine lucruri mai puteau fi aflate de la ei. Rochelle locuise ultima oară la cămin cu două luni în urmă. Cheliosul ştia că, o vreme, fata se tratase ambulatoriu la o clinică din St. Thomas, deşi n-avea idee dacă încă se mai ducea acolo.

— Avea episoade de psihoză. Lua o mulţime de medicamente.

— Nici în şpiţ n-a durut-o când a murit Lula, spuse Carrianne, pe neaşteptate. Nici în şpiţ!

Amândoi bărbaţii se uitară la ea. Fata ridică din umeri, ca una care nu făcuse decât să exprime un adevăr neplăcut.

— Uite, dacă Rochelle apare iar, vreţi să-i dai datele mele şi s-o rugaţi să mă sune?

Strike le dădu amândurora cărţi de vizită, pe care cei doi le examinară cu interes. În timp ce atenţia lor era astfel absorbită, el şterpeli cu îndemânare ziarul *News of the World* al mestecătoarei de gumă prin mica deschizătură din partea de jos a grilajului şi-l vârî la subsuoară. Apoi îşi luă rămas-bun cu voioşie de la cei doi şi plecă.

Era o după-amiază caldă de primăvară. Strike o luă spre podul Hammersmith, vopseaua verde-cenuşie şi ornamentele aurite creând o imagine pitorească în lumina soarelui. O lebădă singuratică se legăna pe Tamisa lângă malul celălalt. Birourile şi magazinele păreau să fie la o sută de kilometri distanţă. Luând-o la dreapta, porni pe aleea de lângă digul fluviului şi un şir de clădiri joase, terasate, de pe malul râului, unele cu balcoane sau îmbrăcate în glicină.

Strike îşi luă o halbă de bere în Blue Anchor şi se aşeză afară, pe o bancă de lemn, cu faţa la apă şi cu spatele la frontonul regal albastru şi alb. Aprinzându-şi o ţigară, dădu la pagina a patra a ziarului, unde o fotografie color a lui Evan Duffield (cu capul plecat, cu un buchet mare de flori albe în mână şi pardesiul negru fluturând în urma lui) era

dominată de titlul scris mare: DUFFIELD O VIZITEAZĂ PE MAMA LULEI PE PATUL DE MOARTE.

Relatarea era anodină, nimic mai mult decât o legendă extinsă a ilustraţiei. Conturul pentru ochi şi pardesiul fluturând, expresia uşor bântuită şi ruptă de lume aminteau de înfăţişarea lui Duffield în timp ce se îndrepta spre înmormântarea iubitei sale decedate. În cele câteva rânduri tipărite din josul fotografiei era descris drept „actorul-muzician Evan Duffield, tulburat".

Mobilul vibră şi Strike îl scoase din buzunar. Primise un mesaj de la un număr necunoscut.

News of the World pagina patru Evan Duffield. Robin

Zâmbi larg la micul ecran înainte să vâre telefonul la loc în buzunar. Soarele îi încălzea capul şi umerii. Pescăruşii ţipau, rotindu-se pe deasupra lui, iar Strike, mulţumit că nu trebuia să se ducă niciunde şi nu era aşteptat de nimeni, hotărî să citească ziarul din scoarţă în scoarţă pe banca însorită.

10

Robin se legăna împreună cu restul navetiştilor înghesuiţi în metroul de Bakerloo, care se îndrepta spre nord. Simţi că telefonul din buzunarul pardesiului vibrează şi-l extrase cu dificultate, cotul fiindu-i presat neplăcut într-o porţiune flască nespecificată a corpului unui bărbat cu respiraţie urât mirositoare, îmbrăcat în costum, aflat lângă ea. Când văzu că mesajul era de la Strike, se simţi momentan emoţionată, aproape la fel de exaltată ca în urmă cu o zi, când văzuse articolul din ziar despre Duffield. Citi:

Plecat. Cheia în spatele rezervorului toaletei. Strike.

Nu se mai chinui să bage telefonul la loc în buzunar, ci continuă să-l ţină în mână în timp ce metroul zăngănea prin tunelurile întunecate şi încercă să nu inspire halena bărbatului flasc. Era iritată. Cu o zi în urmă, ea şi Matthew luaseră masa de prânz în compania a doi prieteni din studenţie ai lui Matthew, la micul restaurant preferat al acestuia, Windmill on the Common. Când a zărit imaginea lui Evan Duffield pe un exemplar deschis din *News of the World* aflat pe o masă alăturată, s-a scuzat în grabă, chiar în toiul uneia dintre poveştile lui Matthew, şi s-a grăbit să iasă ca să-i trimită un mesaj lui Strike.

Matthew i-a spus, mai târziu, că se purtase nepoliticos şi, ce era mai rău, nu explicase ce vrea să facă, preferând să păstreze acel aer ridicol de mister.

Robin strânse tare cureaua de susţinere şi, când trenul încetini, iar vecinul ei corpolent se înghesui în ea, se simţi uşor caraghioasă şi, totodată, supărată pe cei doi bărbaţi, mai ales pe detectiv, care era evident neinteresat de mişcările neobişnuite ale fostului iubit al Lulei Landry.

După ce mărşălui prin obişnuitul haos şi printre dărâmăturile de pe Denmark Street, scoase cheia din spatele bazinului, după cum primise instrucţiuni, şi avu din nou de suportat aerul de superioritate al tipei din biroul lui Freddie Bestigui; Robin era într-o dispoziţie teribil de proastă.

Deşi ea nu ştia, chiar în acel moment, Strike trecea pe lângă scena celor mai romantice momente din viaţa lui Robin. Treptele de sub statuia lui Eros erau în dimineaţa aceea pline de adolescenţi italieni, în

timp ce Strike trecea prin preajmă pe partea cu biserica St James, îndreptându-se spre Glasshouse Street.

Intrarea clubului de noapte Barrack, care-l încântase atât de mult pe Deeby Macc încât rămăsese acolo câteva ore, abia coborât din avionul care-l adusese de la Los Angeles, era la mică distanţă de Piccadilly Circus. Faţada arăta de parcă ar fi fost beton industrial, iar denumirea era ieşită în relief în litere negre strălucitoare, aranjate vertical. Clubul se extindea pe patru etaje. Aşa cum se aşteptase Strike, deasupra uşii erau montate camere de supraveghere, a căror rază de acţiune acoperea, după aprecierea lui, cea mai mare parte a străzii. Dădu ocol clădirii, observând ieşirile de incendiu şi alcătuindu-şi în minte o schiţă aproximativă a zonei.

După o a doua şedinţă lungă de internet în seara precedentă, Strike avea sentimentul că înţelesese pe deplin interesul declarat public al lui Deeby Macc pentru Lula Landry. Rapperul pomenise numele manechinului în versurile a trei cântece de pe două albume distincte. De asemenea, vorbise despre ea în interviuri ca despre idealul lui de femeie şi sufletul său pereche. Era dificil de apreciat cât de în serios intenţionase Macc să fie luat când făcuse aceste comentarii. Trebuia ţinut cont, în toate interviurile din presă pe care le citise Strike, mai întâi de simţul umorului manifestat de rapper, sec şi alunecos în acelaşi timp, iar în al doilea rând de veneraţia dublată de teamă pe care orice intervievator părea s-o simtă când se afla fată în faţă cu acesta.

Fost membru al unei bande, care făcuse puşcărie pentru port ilegal de arme şi delicte legate de droguri în Los Angelesul natal, Macc era acum multimilionar, deţinând mai multe afaceri rentabile pe lângă cariera muzicală. Nu încăpea îndoială că presa devenise „entuziasmată", ca să folosesc termenul lui Robin, când aflase că cei de la compania lui de discuri închiriaseră apartamentul situat sub cel al Lulei. Se făcuseră speculaţii febrile legate de ceea ce s-ar fi putut întâmpla când Deeby Macc s-ar fi aflat la un etaj distanţă de presupusa femeie a visurilor sale şi cum ar putea acest nou element incendiar să afecteze relaţia nestatornică dintre Landry şi Duffield. Toate aceste non-poveşti fuseseră condimentate cu comentarii neîndoielnic contrafăcute din partea prietenilor amândurora: „A sunat-o deja şi a invitat-o la cină", „Lula îi pregăteşte o mică petrecere la ea în apartament pentru când o să ajungă în Londra". Aceste speculaţii aproape că eclipsaseră torentul de comentarii scandalizate din partea

diverşilor editorialişti, legate de faptul că Macc, condamnat de două ori, a cărui muzică (spuneau ei) glorifica trecutul său penal, primise permisiunea să intre în ţară.

Când ajunse la concluzia că străzile din jurul clubului de noapte nu mai aveau ce să-i spună, Strike îşi continuă drumul pe jos, făcând însemnări despre liniile galbene din vecinătate, despre restricţiile privind parcarea pentru serile de vineri şi despre acele clădiri din apropiere care aveau şi ele instalate propriile camere de supraveghere. Terminându-şi notiţele, simţi că merita să treacă la cheltuieli o ceaşcă de ceai şi un rulou cu bacon, savurându-le pe ambele într-o cafenea mică în timp ce citea un exemplar abandonat din *Daily Mail.*

Mobilul sună în timp ce începea a doua ceaşcă de ceai şi citise jumătate din relatarea zglobie a gafei prim-ministrului, care o făcuse pe o alegătoare vârstnică „bigotă", fără să-şi dea seama că microfonul era încă pornit.

Cu o săptămână în urmă, Strike lăsase ca apelurile secretarei sale nedorite să ajungă la mesageria vocală. Astăzi, îi răspunse.

— Bună, Robin, ce faci?

— Excelent. Te-am sunat ca să-ţi transmit mesajele.

— Dă-i bătaie, spuse Strike, scoţând la iveală un pix.

— Alison Cresswell tocmai a sunat – secretara lui John Bristow – ca să anunţe că a rezervat o masă la Cipriani pentru mâine, la ora unu, pentru a te pune în legătură cu Tansy Bestigui.

— Minunat!

— Am încercat iar să sun la compania de producţie a lui Freddie Bestigui. Au fost iritaţi. Au zis că e în LA. Am lăsat o nouă solicitare pentru el, ca să te sune.

— Bun.

— Şi Peter Gillespie a sunat iar.

— Îhm, spuse Strike.

— Zicea că e urgent şi că te roagă să-l suni cât mai curând posibil.

Strike se gândi să o roage să-l sune pe Gillespie şi să-i spună să-şi tragă singur un şut în cur.

— Mda, am s-o fac şi pe-asta. Ia zi, poţi să-mi trimiţi un mesaj cu adresa clubului de noapte Uzi?

— Desigur.

— Şi să încerci să găseşti numărul de telefon al unui individ numit Guy Somé? E designer.

— Se pronunţă „Ghi”, spuse Robin.

— Ce?

— Numele lui de botez. Se pronunţă ca în franceză: „Ghi”.

— A, bine. Mă rog, poţi să încerci să găseşti un număr de contact?

— În regulă, spuse Robin.

— Întreabă-l dacă e dispus să discute cu mine. Lasă-i un mesaj în care să-i spui cine sunt şi cine m-a angajat.

— Bine.

Lui Strike i se năzări că tonul lui Robin era glacial. După o secundă, două, crezu că bănuieşte de ce.

— Apropo, mulţumesc pentru mesajul trimis ieri, spuse el. Scuze că nu ţi-am răspuns; în locul în care mă aflam, ar fi părut ciudat dacă începeam să scriu mesaje pe telefon. Dar, dacă ai putea să-l suni pe Nigel Clements, agentul lui Duffield, şi să-i ceri o întrevedere, ar fi nemaipomenit.

Animozitatea ei se risipi de îndată, aşa cum intenţionase Strike. Când vorbi, vocea ei era cu multe grade mai caldă, situându-se de fapt la limita entuziasmului.

— Dar Duffield nu poate să aibă nimic de-a face cu asta, nu? Are un alibi beton!

— Mda, mă rog, o să vedem, spuse Strike, pe un ton deliberat ameninţător. Şi, Robin, dacă mai apare vreo ameninţare cu moartea – de regulă, apar în zilele de luni…

— Da? întrebă ea cu înflăcărare.

— Pune-o la dosar, spuse Strike.

Nu era sigur – părea improbabil; îi dăduse impresia de pudică – dar i se păru că o aude bombănind: „Să te ia naiba, atunci”, în timp ce închidea telefonul.

Strike îşi petrecu restul zilei angrenat în activităţi de rutină anoste, dar necesare. Când Robin îi trimise prin SMS adresa, vizită al doilea club de noapte din ziua aceea, de data asta în South Kensington. Contrastul cu Barrack era extrem. Intrarea discretă a clubului Uzi putea foarte bine să fie a unei elegante case particulare. Şi aici erau montate camere de supraveghere deasupra uşilor. Strike luă apoi un autobuz până în Charles Street, unde era destul de sigur că locuia Guy Somé, şi parcurse pe jos ceea ce bănuia că ar fi ruta cea mai directă între adresa designerului şi casa în care locuise Landry.

Spre sfârşitul după-amiezii, piciorul îl durea rău şi se opri să se

odihnească şi să-şi mai ia nişte sendvişuri înainte de a porni spre Feathers, aproape de Scotland Yard, unde avea întâlnire cu Eric Wardle.

Era tot un pub victorian, de data asta cu ferestre enorme, care se întindeau aproape de la podea până la tavan, dând spre o clădire mare şi cenuşie din anii 1920, decorată cu statui sculptate de Jacob Epstein. Cea mai apropiată dintre ele se afla deasupra uşilor şi privea în jos prin ferestrele pubului; o zeitate fioroasă, aşezată, era îmbrăţişată de bebeluşul său, al cărui corp era răsucit într-un mod ciudat, ca să i se vadă organele genitale. Timpul erodase întregul potenţial şocant al imaginii.

În local, aparatele clincăneau şi zornăiau, emiţând flashuri în culori primare. Televizoarele cu plasmă montate pe pereţi şi împrejmuite cu piele capitonată arătau meciul dintre West Bromwich Albion şi Chlesea cu sunetul oprit, în vreme ce Amy Winehouse palpita şi gemea din nişte difuzoare ascunse. Denumirile varietăţilor de bere erau pictate pe zidul crem de deasupra barului lung, aşezat cu faţa spre o scară largă din lemn negru cu trepte curbate şi balustrade lucitoare din alamă, care ducea la primul etaj.

Strike trebui să aştepte ca să fie servit, ceea ce-i oferi răgazul să privească în jur. Localul era plin de bărbaţi, cei mai mulţi fiind tunşi scurt, în stil cazon. Doar un grup de trei fete cu un bronz de culoarea mandarinei stăteau în picioare în jurul unei mese înalte, dându-şi pe spate părul oxigenat îndreptat excesiv, în rochiţele lor cu paiete, mulate pe corp, mutându-şi în mod inutil greutatea pe picioarele încălţate în tocuri periculos de înalte. Se prefăceau că nu ştiu că singurul băutor solitar, un bărbat chipeş, cu înfăţişare băieţească, îmbrăcat în geacă de piele şi aşezat pe un taburet înalt de bar lângă fereastra din apropiere, le examina punct cu punct, cu un ochi exersat. Strike îşi cumpără o halbă de Doom Bar şi se apropie de evaluatorul fetelor.

— Cormoran Strike, spuse el când ajunse la masa lui Wardle.

Wardle avea genul de păr pe care Strike îl invidia la alţi bărbaţi. Nimeni nu l-ar fi poreclit pe Wardle „Flocea”.

— Mda, m-am gândit că s-ar putea să fii tu, spuse poliţistul, în timp ce-şi strângeau mâinile. Mi-a zis Anstis că eşti un tip solid.

Strike îşi trase un taburet, iar Wardle spuse, fără preambul:

— Ia zi, ce ai pentru mine?

— Luna trecută a fost un caz de omucidere prin înjunghiere imediat la ieşirea din Ealing Broadway. Un tip numit Liam Yates? Informator al poliţiei, nu-i aşa?

— Da, s-a ales cu un cuţit în gât. Dar ştim cine-a făcut-o, spuse Wardle, râzând cu superioritate. Jumătate dintre infractorii din Londra ştiu. Dacă asta ţi-e informaţia…

— Şi totuşi, nu ştiţi unde e, este?

Aruncând iute o privire spre fetele care afişau o nepăsare hotărâtă, Wardle scoase din buzunar un blocnotes.

— Zi.

— E o fată care lucrează la Betbusters pe Hackney Road, o cheamă Shona Holland. Locuieşte într-un apartament închiriat la două străzi de agenţia de pariuri. În acest moment, are un musafir nepoftit în casă pe nume Brett Fearney, care o caftea pe sora fetei. Se pare că individul nu e genul căruia să-i poţi refuza o favoare.

— Ai adresa completă? întrebă Wardle, care scria grăbit.

— Tocmai ţi-am dat numele chiriaşului şi jumătate din codul poştal. Ce-ar fi să încerci puţină muncă de detectiv?

— Şi de unde ziceai că ai chestia asta? întrebă Wardle, care continua să scrie cu repeziciune pe blocnotesul sprijinit pe genunchi.

— N-am zis, replică Strike calm, sorbind din bere.

— Ai nişte prieteni interesanţi, aşa-i?

— Foarte. Acum, în spiritul unui schimb corect…

Punându-şi la loc blocnotesul în buzunar, Wardle râse:

— Ce mi-ai dat tu acum ar putea să fie un mare rahat.

— Nu este. Joacă cinstit, Wardle.

Poliţistul îl cântări din priviri pe Strike o clipă, aparent ezitând între amuzament şi suspiciune.

— Deci, ce urmăreşti?

— Ţi-am spus la telefon: câteva informaţii de culise despre Lula Landry.

— Nu citeşti presa?

— Informaţii de culise, am spus. Clientul meu crede că nu s-a jucat corect.

Expresia lui Wardle se înăspri.

— Suntem în legătură cu un tabloid, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike. Cu fratele ei.

— John Bristow?

Wardle sorbi îndelung din bere, cu ochii la partea de sus a coapsei celei mai apropiate fete, verigheta lui reflectând luminile roşii de la aparatul de pinball.

— A rămas fixat pe înregistrările camerelor de supraveghere?

— A pomenit de el, a recunoscut Strike.

— Am încercat să dăm de ei, spuse Wardle, de cei doi negri. Am făcut un apel public. Niciunul dintre ei nu s-a înfiinţat. Nu-i cine ştie ce surpriză – alarma unei maşini s-a declanşat chiar în momentul când cei doi ar fi trecut pe lângă ea – sau încercau să pătrundă în ea. Un Maserati. Gusturi alese.

— V-aţi gândit că spărgeau maşini, nu?

— Nu zic că s-au dus acolo anume ca să spargă maşini. Poate că au sesizat o ocazie favorabilă, văzând-o parcată acolo – cât de tâmpit să fii să laşi un Maserati parcat în stradă? Dar era aproape două noaptea, temperatura sub zero grade şi nu-mi vin în minte multe motive inocente pentru care doi tipi ar alege să se întâlnească la ora aia, pe o stradă din Mayfair, unde niciunul dintre ei, din câte am putut afla, nu locuia.

— Nicio idee de unde veneau sau unde s-au dus după aia?

— Suntem aproape siguri că tipul de care e obsedat Bristow, cel care mergea spre apartamentul ei cu puţin înainte ca ea să se prăbuşească, a coborât din autobuzul 38 în Wilton Street la unsprezece şi un sfert. Nu se poate şti ce a făcut înainte de a fi trecut de camera video de pe Bellamy Road din capăt, după o oră şi jumătate. A trecut rapid înapoi pe lângă ea la zece minute după ce Landry a sărit, a sprintat pe Bellamy Road şi cel mai probabil a luat-o la dreapta pe Weldon Street. Există o înregistrare video cu un tip care se potriveşte cu descrierea lui – înalt, negru, cu glugă pe cap, cu un fular în jurul feţei – surprins pe Theobalds Road cam după douăzeci de minute.

— A mers repejor dacă a ajuns pe Theobalds Road în douăzeci de minute, comentă Strike. Asta e departe, spre Clerkenwell, nu-i aşa? Trebuie să fie vreo trei kilometri şi ceva, poate chiar patru. Iar trotuarele erau îngheţate.

— Mda, păi poate că n-a fost el. Înregistrarea era de tot rahatul. Lui Bristow i s-a părut foarte suspect că avea faţa acoperită, dar în noaptea aia au fost minus zece grade şi chiar şi eu am purtat o cagulă atunci. Oricum, fie că individul s-a aflat pe Theobalds Road sau nu, nimeni n-a venit să spună că l-a recunoscut.

— Iar celălalt?

— A rupt-o la fugă pe Halliwell Street, cam la două sute de metri mai jos. Nimeni nu ştie unde s-a dus după aia.

— Şi nici când a intrat în zonă?

— Putea să vină de oriunde. Altă filmare cu el nu avem.

— N-ar trebui să existe zece mii de camere de supraveghere în Londra?

— Deocamdată, nu sunt peste tot. Camerele nu sunt răspunsul la problemele noastre, dacă nu sunt întreţinute şi monitorizate. Cea din Garriman Street s-a defectat şi deocamdată nu există niciuna pe Meadowfield Road sau pe Hartley Street. Eşti ca toţi ceilalţi, Strike, vrei să te bucuri de libertăţile civile când i-ai spus doamnei că eşti la birou şi tu eşti de fapt într-un bar de striptease, dar vrei ca locuinţa să-ţi fie supravegheată non-stop când cineva încearcă să-ţi deschidă cu forţa geamul de la baie. Nu poţi să ai şi una, şi alta.

— Nu mă interesează nici una, nici alta, spuse Strike. Doar te întreb despre Fugarul al Doilea.

— Înfofolit până în albul ochilor, ca şi amicul lui. Nu i se văd decât mâinile. În locul lui, dacă m-ar fi mustrat conştiinţa din pricina acelui Maserati, m-aş fi băgat într-un bar şi-aş fi ieşit odată cu alţi oameni. E un local numit Bojo's pe Halliwell Street unde ar fi putut să se ducă şi să se piardă printre clienţi. Am verificat, spuse Wardle, anticipând întrebarea lui Strike. Nimeni nu l-a recunoscut din înregistrare.

Cei doi băură câteva momente în tăcere.

— Chiar dacă i-am găsi, spuse Wardle, punându-şi jos paharul, tot ce-am putea obţine de la ei ar fi o relatare ca martori ai felului cum a căzut fata. În apartamentul ei nu s-a găsit nicio urmă de ADN inexplicabil. N-a fost nimeni acolo dintre cei care n-ar fi trebuit să fie.

— Nu doar înregistrarea camerei de supraveghere îi dă idei lui Bristow, spuse Strike. S-a văzut puţin şi cu Tansy Bestigui.

— Nu-mi vorbi despre Tansy, dementa lu' Bestigui! spuse iritat Wardle.

— Va trebui să vorbesc despre ea deoarece clientul meu consideră că femeia spune adevărul.

— Tot aia susţine? Nu s-a răzgândit? Uite, hai să-ţi vorbesc eu despre doamna Bestigui, vrei?

— Te rog, spuse Strike, cu palma în jurul berii strânse la piept.

— Carver şi cu mine am ajuns la locul decesului cam la douăzeci,

douăzeci şi cinci de minute după ce Landry s-a prăbuşit în drum. Poliţiştii în uniformă ajunseseră deja acolo. Tansy Bestigui era cuprinsă de istericale când am văzut-o, bolborosind, tremurând şi zbierând că în clădire se află un criminal. Povestea ei era că s-a ridicat din pat în jur de două şi s-a dus să facă pipi la baie; a auzit urlete de la două etaje mai sus şi a văzut corpul Lulei trecând în cădere prin dreptul ferestrei. Acum, ferestrele din apartamentele alea sunt de tip termopan, cu geamuri triple sau ceva de genul. Sunt concepute să ţină căldura şi aerul condiţionat înăuntru şi gălăgia gloatei afară. Până am ajuns s-o interogăm, strada era plină de maşini ale poliţiei şi de vecini, dar, dacă nu vedeai luminile girofarurilor albastre, n-ai fi putut să-ţi dai seama de asta din apartament. Ai fi zis că suntem într-o piramidă, după zgomotul care ajungea înăuntru. Aşa că i-am zis: „Sunteţi sigură că aţi auzit strigătele, doamnă Bestigui? Fiindcă mie mi se pare că apartamentul ăsta este foarte bine izolat fonic". N-a vrut să retracteze. A jurat că a auzit fiecare cuvinţel. După cum susţine ea, Landry a ţipat ceva de genul: „Ai venit prea târziu", iar o voce de bărbat a zis: „Eşti o mincinoasă nenorocită!" Halucinaţii auditive, aşa li se spune, zise Wardle. Începi să auzi tot felul de lucruri când tragi pe nară atâta cocaină încât creierul începe să ţi se prelingă prin nas.

Mai luă o înghiţitură lungă de bere.

— Oricum, am dovedit dincolo de orice îndoială că ea n-ar fi putut să audă ce-a zis c-a auzit. Soţii Bestigui s-au mutat în casa unui prieten a doua zi, ca să scape de presă, aşa că am dus câţiva băieţi în apartamentul lor şi un tip în balconul lui Landry, ca să strige cât îl ţineau bojocii. Băieţii de la primul etaj n-au auzit niciun cuvânt din ceea ce striga ăla, în condiţiile în care erau cu mintea cât se poate de limpede şi chiar făceau un efort ca să audă. Dar, în timp ce noi demonstram că spusese aberaţii, doamna Bestigui telefona la jumătate din Londra ca să spună tuturor că ea era singurul martor al uciderii Lulei Landry. Presa era deja cu urechile ciulite pentru că unii dintre vecini o auziseră zbierând că ar exista un intrus. Ziarele l-au judecat şi condamnat pe Evan Duffield până să apucăm noi să revenim la doamna Bestigui. I-am transmis că am demonstrat că nu putea să audă ceea ce a zis că auzise. Ei bine, n-a vrut cu niciun chip să admită că totul fusese doar în mintea ei. Pentru ea, miza crescuse acum când presa roia la uşa ei de parcă ar fi fost Lula Landry renăscută. Aşa că a revenit cu: „Cum, nu v-am spus? Le-am deschis. Da, am deschis ferestrele pentru o gură

de aer proaspăt”.

Wardle râse dispreţuitor.

— Afară era un ger de crăpau pietrele şi ningea.

— Şi ea era în lenjerie intimă, nu?

— Arăta ca o greblă cu două mandarine de plastic legate de ea, spuse Wardle, iar comparaţia îi venise atât de uşor, încât Strike era sigur că nu era nici pe departe primul care să o fi auzit. Am mers mai departe ca să verificăm încă o dată noua ei versiune. Am luat amprentele şi, cum era de aşteptat, nu deschisese ferestrele. Nicio amprentă pe zăvoare sau oriunde altundeva. Femeia de serviciu le curăţase în dimineaţa de dinaintea morţii lui Landry şi nu mai intrase de atunci. Întrucât ferestrele erau închise şi încuiate la sosirea noastră, nu se poate trage decât o singură concluzie, nu? Doamna Tansy Bestigui e o mincinoasă patentată!

Wardle îşi goli paharul.

— Hai să mai luăm câte una, spuse Strike şi se îndreptă spre bar fără să aştepte un răspuns.

Observă privirea curioasă a lui Wardle rătăcind pe partea de jos a picioarelor sale în timp ce se întorcea la masă. În circumstanţe diferite, şi-ar fi lovit tare proteza de piciorul mesei şi ar fi spus: „Ăsta e”. Acum însă puse pe masă cele două halbe pline şi ceva şorici de porc prăjit, care, spre iritarea lui, era servit într-un castron micuţ, şi continuară discuţia de unde rămăseseră.

— Tansy Bestigui a văzut-o sigur pe Landry căzând prin dreptul ferestrei sale, nu-i aşa? Pentru că Wilson zice că a auzit corpul prăbuşindu-se chiar înainte ca doamna Bestigui să înceapă să zbiere.

— Poate c-a văzut-o, dar nu se dusese acolo să facă pipi. Făcea două liniuţe de coca în baie. Am găsit praful acolo, tăiat şi pregătit de consum.

— A lăsat urme, aşa-i?

— Da. Probabil că vederea corpului trecând prin dreptul ferestrei a zăpăcit-o.

— Fereastra e vizibilă de la baie?

— Da. La limită.

— Aţi ajuns acolo foarte repede, nu-i aşa?

— Poliţiştii în uniformă au fost acolo cam în opt minute, iar eu şi Carver am ajuns în vreo douăzeci.

Wardle ridică halba, parcă în cinstea eficienţei poliţiei.

— Am vorbit cu Wilson, paznicul de la uşă, spuse Strike.

— Da? S-a descurcat binişor, zise Wardle, cu o urmă de condescendenţă. N-a fost vina lui că l-a apucat pântecăraia. Dar n-a atins nimic şi a cercetat locul cum se cuvine imediat după ce fata a sărit. Da, s-a descurcat bine.

— El şi colegii lui au fost puţin cam delăsători în privinţa codului de acces de la uşi.

— Aşa sunt oamenii. Prea multe PIN-uri şi parole ca să le ţii minte pe toate. Ştiu cum e.

— Bristow e interesat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în sfertul de oră cât Wilson a fost la budă.

— Şi noi am fost, cam cinci minute, până ne-am liniştit văzând că madam Bestigui este o cocainomană înnebunită după publicitate.

— Wilson mi-a zis că piscina era descuiată.

— Poate să explice cum putea criminalul să ajungă sau să se întoarcă la piscină fără să treacă prin faţa lui? O nebunie de *piscină,* zise Wardle, aproape la fel de mare ca aia de la sala mea de sport, şi numai pentru folosinţa a trei oameni. O *sală de sport* la parter, în spatele ghişeului de securitate. Parcare subterană, băga-mi-aş! Apartamente cu marmură şi prostii ca… ca la un hotel de cinci stele.

Poliţistul clătina din cap foarte încet, înciudat de distribuţia inechitabilă a bogăţiei.

— E o altă lume, spuse el.

— Pe mine mă interesează apartamentul de la mijloc, spuse Strike.

— Al lui Deeby Macc? zise Wardle, iar Strike observă surprins un zâmbet plin de căldură sinceră întinzându-se pe faţa poliţistului. Ce-i cu el?

— Ai fost acolo?

— Am aruncat o privire, dar Bryant îl cercetase între timp. Gol. Ferestrele încuiate, alarma setată şi funcţionând corespunzător.

— Bryant e cel care s-a lovit de tablă şi a distrus marele aranjament floral?

Wardle pufni dispreţuitor.

— Ai auzit de asta, nu? Domnul Bestigui n-a fost prea încântat. Ei, da. Două sute de trandafiri albi într-o vază de cristal cât un tomberon. Se pare că aflase că Macc cere în anexă să aibă trandafiri albi. *În anexă,* repetă Wardle, ca şi cum tăcerea lui Strike sugera că habar n-avea ce însemna termenul. Chestiile pe care vedetele cer să le aibă în cabină.

Mă gândeam că ar trebui să ştii chestia asta.

Strike ignoră insinuarea. Sperase la ceva mai bun din partea lui Anstis.

— Aţi aflat de ce Bestigui a vrut ca Macc să primească trandafirii?

— Ca să se dea bine pe lângă el, nu? Probabil că voia să-l distribuie pe Macc într-un film. A fost şucărit până-n măduva oaselor când a auzit că Bryant i-a distrus. A început să zbiere ca un apucat când a aflat.

— I s-a părut cuiva ciudat că s-a supărat atâta pentru nişte flori, când vecina lui zăcea în stradă cu capul zdrobit?

— E un nemernic greu de suportat, Bestigui ăsta, spuse Wardle, pornit. E obişnuit ca oamenii să stea în poziţie de drepţi când vorbeşte el. A încercat să ne trateze pe toţi ca pe angajaţii lui, până şi-a dat seama că nu e o mişcare inteligentă. Dar urletele lui nu erau de fapt provocate de flori. Încerca s-o acopere pe nevastă-sa, să-i dea şansa să se adune. Se tot băga cu forţa între ea şi oricine voia să-i pună întrebări. E şi ditamai namila, bătrânul Freddie.

— De ce era îngrijorat?

— Cu cât femeia zbiera mai mult, tremurând ca o potaie îngheţată, cu atât mai evident devenea că luase cocaină. El, probabil, ştia că praful se găsea pe undeva prin apartament. Nu-i convenea să năvălească poliţiştii în apartamentul lui. Aşa că a încercat să distragă atenţia tuturor cu scandalul legat de aranjamentul floral de cinci sute de lire. Am citit undeva că divorţează de ea. Nu mă surprinde. E obişnuit ca presa să umble pe vârfuri în preajma lui, pentru că e un nemernic pornit pe procese. Nu se poate să-i fi plăcut toată atenţia de care a avut parte după ce Tansy a vorbit vrute şi nevrute. Presa a profitat cât a putut. Au republicat poveşti despre cum arunca el cu farfuriile în servitori. Cum îi pocnea pe subalterni în şedinţe. Au spus că i-a dat ultimei sale soţii o sumă imensă ca aia să nu povestească la tribunal despre viaţa lui sexuală. E foarte cunoscut ca un mare căcănar.

— Nu v-aţi gândit la el ca la un posibil suspect?

— Oh, ba ne-am gândit, şi încă cum! S-a aflat acolo şi are reputaţia de om violent. Totuşi, nicio clipă n-a părut că ar fi un posibil suspect. Dacă soţia lui ar fi ştiut că el a făcut-o sau că nu fusese în apartament când Landry s-a prăbuşit, pariez că ne-ar fi spus. Când am ajuns acolo, nu se mai controla. Dar a spus că soţul ei era în pat, iar aşternuturile erau deranjate, ca şi cum se dormise în ele. Plus că, dacă ar fi reuşit să se furişeze din apartament fără ca ea să observe şi ar fi urcat în

apartamentul lui Landry, rămânea întrebarea cum a trecut de Wilson. Nu putea să ia liftul, aşa că ar fi trecut pe lângă Wilson, când cobora.

— Deci, timpii când s-au petrecut lucrurile îl scot din cauză?

Wardle ezită.

— Mă rog, e la limita posibilului. *La limită,* presupunând că Bestigui se poate deplasa mult mai rapid decât majoritatea oamenilor de vârsta şi de greutatea sa şi că a rupt-o la fugă în clipa când a împins-o. Dar rămâne faptul că nu i-am găsit urmele de ADN nicăieri în apartament, întrebarea legată de cum a ieşit din locuinţă fără ca soţia să ştie că a plecat şi, chestiunea mai măruntă, de ce l-ar fi lăsat Landry să intre. Toţi prietenii au fost de acord că fata nu-l agrea. În tot cazul, completă el terminându-şi de băut berea, Bestigui e genul de om care şi-ar fi angajat un ucigaş dacă dorea să aranjeze pe cineva. Nu şi-ar fi murdărit mâinile.

— Mai luăm una?

Wardle se uită la ceas.

— E rândul meu, spuse el şi se duse clătinându-se la bar.

Cele trei tinere aflate în jurul mesei înalte tăcură dintr-odată, urmărindu-l cu lăcomie. Wardle le aruncă un zâmbet afectat şi se întoarse la masă cu berile, iar ele se uitară înspre el în timp ce îşi relua locul pe taburetul de lângă Strike.

— Ce părere ai de Wilson ca posibil ucigaş? îl întrebă Strike.

— Proastă, spuse Wardle. N-ar fi putut să urce şi să coboare atât de repede ca să se întâlnească cu Tansy Bestigui la parter. Să nu uităm totuşi că are un CV plin de bălării. A fost angajat datorită faptului că ar fi ex-poliţist, dar n-a fost niciodată angajat în poliţie.

— Interesant. Dar unde a lucrat?

— Se mişcă de ani de zile prin lumea firmelor de pază. A recunoscut că a minţit ca să obţină primul job, cam în urmă cu zece ani, şi pur şi simplu a păstrat chestia aia în CV.

— Pare să o fi plăcut pe Landry.

— Mda. E mai bătrân decât arată, spuse Wardle, într-o doară. E bunic. Caraibienii ăştia nu-şi arată vârsta ca noi. N-aş fi zis că-i mai în vârstă decât tine.

Strike se întrebă cam câţi ani îi dădea Wardle.

— I-aţi pus pe cei de la criminalistică să controleze apartamentul moartei?

— O, da, spuse Wardle, dar asta numai pentru că şefimea a vrut să

nu plutească nicio urmă de îndoială. Am ştiut din primele douăzeci şi patru de ore că trebuie să fi fost sinucidere. Dar, întrucât toată lumea era cu ochii pe noi, am făcut chiar exces de zel.

Vorbea cu o mândrie prost disimulată.

— Femeia de serviciu făcuse curăţenie peste tot în dimineaţa aia – o poloneză sexy, vorbeşte engleza stricat, dar e al naibii de meticuloasă cu treaba ei – aşa că amprentele de peste zi au ieşit în evidenţă foarte clar. Nimic neobişnuit.

— E de presupus că amprentele lui Wilson erau acolo pentru că el a cercetat locul după ce ea a căzut?

— Da, nu erau în niciun loc suspect.

— Deci, după părerea ta, când a căzut fata, nu erau decât trei oameni în toată clădirea. Deeby Macc ar fi trebuit să fie acolo, dar…

— … s-a dus direct de la aeroport la un club de noapte, da, spuse Wardle.

Din nou, un zâmbet larg şi aparent involuntar îi lumină faţa.

— L-am interogat pe Deeby la Claridges a doua zi după moartea fetei. Un tip masiv. Ca şi tine, spuse el, aruncând o privire la bustul voluminos al lui Strike, doar că e într-o formă fizică mai bună.

Strike suportă lovitura fără să obiecteze.

— Un fost gangster în toată regula. A intrat şi-a ieşit din pârnaie în LA. A fost cât pe ce să nu primească viza de intrare în ţară. A avut însoţitori cu el, continuă Wardle. Toţi ardeau gazul prin camere, inele pe toate degetele, tatuaje pe ceafă. El era cel mai solid, totuşi. Te-ai sperie de nenişorul ăsta dacă l-ai întâlni noaptea pe o alee întunecată. Dar e cu mult mai politicos decât Bestigui. M-a întrebat cum dracu' pot să-mi fac meseria fără pistol.

Poliţistul radia. Lui Strike îi venea greu să nu tragă concluzia că Eric Wardle, detectiv de investigaţii criminale, era, în acest caz, la fel de fascinat de vedete ca şi Kieran Kolovas-Jones.

— Interogatoriul n-a fost lung, ţinând cont de faptul că abia se dăduse jos din avion şi nu pusese piciorul în Kentigern Gardens. De rutină. La sfârşit, l-am pus să-mi dea un autograf pe ultimul lui disc, recunoscu Wardle, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine să nu spună asta. Asta a spart gheaţa, i-a plăcut. Doamna mea voia să-l punem la vânzare pe eBay, dar am să-l păstrez…

Wardle se opri din vorbit cu aerul că lăsase să-i scape mai mult decât intenţionase. Amuzat, Strike se apucă să guste din şoriciul prăjit.

— Ce părere ai de Evan Duffield?

— A, ăla, spuse Wardle.

Praful de stele care scânteiase în timpul relatării poliţistului despre Deeby Macc dispăruse; poliţistul era încruntat.

— Un căcăcios drogat. Ne-a călcat pe bătături de la început până la sfârşit. S-a dus direct la reabilitare a doua zi după ce fata a murit.

— Am văzut. Unde?

— La Priory, unde să se ducă? Tratament de odihnă.

— Deci, când l-aţi interogat?

— A doua zi, dar mai întâi a trebuit să-l găsim. Oamenii lui ne-au pus piedici cât s-a putut. Aceeaşi poveste ca şi în cazul lui Bestigui, nu? Nu voiau să ştie ce făcea el cu adevărat. Doamna mea, spuse Wardle, încruntându-se şi mai tare, zice că e sexy. Eşti căsătorit?

— Nu, spuse Strike.

— Anstis mi-a spus că ai plecat din armată ca să te însori cu o femeie care arată ca un supermodel.

— Şi ce v-a povestit Duffield, după ce aţi ajuns la el?

— Că au avut o ceartă teribilă în club, la Uzi. O mulţime de martori la chestia asta. Fata a plecat, iar el ne-a spus că s-a dus după ea, cam la cinci minute, purtând nenorocita aia de mască. Îi acoperă tot capul. Ca în realitate, la cât e de păros. Ne-a spus că i-a rămas de la o şedinţă foto de modă.

Expresia lui Wardle îi trăda cu claritate dispreţul.

— Îi plăcea să-şi pună chestia aia când intra şi ieşea din diverse locuri, ca să-i enerveze pe paparazzi. Aşadar, după ce Landry a plecat din Uzi, el s-a suit în maşină – avea un şofer afară, care-l aştepta – şi s-a dus la Kentigern Gardens. Şoferul a confirmat toate astea. Da, mă rog, se corectă Wardle cu nerăbdare, acesta a confirmat că a dus cu maşina un bărbat purtând o mască de lup, despre care a presupus că e Duffield, întrucât avea înălţimea şi constituţia fizică ale lui Duffield, şi purta ceea ce păreau a fi hainele lui Duffield şi care vorbea cu vocea lui Duffield, la Kentigern Gardens.

— Dar nu şi-a scos deloc masca de lup în timpul călătoriei?

— De la Uzi se ajunge în doar cincisprezece minute până la apartamentul ei. Nu, nu şi-a scos-o. E un mic căcăcios cu purtări de copil. Prin urmare, după propria lui relatare, Duffield i-a văzut pe paparazzi în preajma casei ei şi a decis să nu mai intre. I-a spus şoferului să-l ducă în Soho, de unde i-a dat liber. Duffield s-a dus până

după colţ la apartamentul dealerului său de pe d'Arblay Street, unde s-a drogat.

— Purtând în continuare masca de lup?

— Nu, acolo şi-a scos-o, spuse Wardle. Dealerul, pe care-l cheamă Whycliff, este un fost elev de şcoală publică a cărui dependenţă de droguri e mult mai rea decât a lui Duffield. El a făcut o declaraţie completă în care recunoaşte că Duffield a venit la el în jur de două şi jumătate. Au fost doar ei doi acolo şi, da, sunt aproape convins că Whycliff ar fi în stare să mintă în favoarea lui Duffield, dar o femeie de la parter a auzit soneria de la intrare şi zice că l-a văzut pe Duffield pe scară. Oricum, Duffield a plecat de la Whycliff în jur de patru, cu masca aia nenorocită pusă din nou pe cap, şi s-a dus spre locul unde credea că-l aşteaptă şoferul şi maşina: numai că şoferul nu era acolo. Şoferul a declarat că a fost o neînţelegere. După părerea lui, Duffield e un nemernic; a lăsat să se înţeleagă asta clar când i-am luat declaraţia. Nu Duffield îl plătea; maşina era în contul lui Landry. Aşa că Duffield, care n-avea niciun ban la el, se duce pe jos tocmai până acasă la Ciara Porter, în Notting Hill. Am găsit câţiva inşi care au văzut un bărbat cu mască de lup umblând pe străzile legate de chestiune şi există o înregistrare dintr-un garaj cu program non-stop în care Duffield cerşeşte o cutie cu chibrituri de la o femeie.

— I se poate distinge faţa?

— Nu, pentru că a împins în sus masca doar cât să poată vorbi cu ea şi nu se vede decât botul măştii. Femeia a declarat totuşi că a fost Duffield. A ajuns la Porter acasă în jur de patru şi jumătate. Ea l-a culcat pe sofa şi cam după o oră a auzit ştirea despre moartea lui Landry, moment în care l-a trezit ca să-i spună. Au urmat manifestările de cabotinism şi internarea.

— Aţi verificat dacă nu există vreun bilet de sinucigaş? întrebă Strike.

— Da. N-am găsit nimic în apartament, nici pe laptopul ei, dar asta n-a fost o surpriză. A făcut-o sub imboldul momentului, nu? Era bipolară, tocmai se certase cu nemernicul ăla şi asta a împins-o peste limită – mă rog, înţelegi ce vreau să spun.

Wardle se uită la ceas şi-şi goli halba.

— Trebuie să plec. Nevastă-mea o să-mi facă scandal, i-am spus că întârzii doar o jumătate de oră.

Fetele excesiv de bronzate plecaseră fără ca vreunul dintre ei să

observe. Afară, amândoi îşi aprinseră câte-o ţigară.

— Mă enervează interdicţia asta cu fumatul, spuse Wardle, trăgându-şi fermoarul gecii până la gât.

— Ne-am înţeles, atunci? întrebă Strike.

Cu ţigara între buze, Wardle îşi puse şi o pereche de mănuşi.

— Nu'ş ce să zic.

— Haide, Wardle, spuse Strike, dându-i poliţistului o carte de vizită, pe care Wardle o acceptă ca pe o glumă. Ţi l-am dat pe Brett Fearney.

Wardle izbucni de-a dreptul în râs.

— Nu, încă nu mi l-ai dat.

Vârî cartea de vizită într-un buzunar, trase din ţigară, suflă fumul spre cer, apoi îi aruncă bărbatului corpolent o privire compusă din curiozitate şi apreciere.

— Bine, în regulă. Dacă punem mâna pe Fearney, vei primi dosarul.

11

— Agentul lui Evan Duffield spune că acesta nu mai primeşte niciun telefon şi nu mai dă niciun interviu despre Lula Landry, spuse Robin a doua zi de dimineaţă. I-am spus foarte clar că nu eşti jurnalist, dar nu s-a lăsat înduplecat. Iar cei de la biroul lui Guy Somé sunt mai neciopliţi decât ai lui Freddie Bestigui. Ai zice că încerc să obţin o audienţă la Papă.

— OK, spuse Strike. O să văd dacă pot să ajung la el prin Bristow.

Era pentru prima oară când Robin îl vedea pe Strike în costum. Arăta, după părerea ei, ca un jucător de rugby în drum spre un eveniment internaţional: masiv, elegant în stil convenţional cu sacoul închis la culoare şi cravata discretă. Stătea în genunchi, scotocind într-una din cutiile de carton pe care le adusese de la locuinţa Charlottei. Robin evita să-şi îndrepte privirea spre obiectele lui din cutii. Amândoi continuau să ocolească orice discuţie despre faptul că Strike locuia în birou.

— Aha! exclamă el, găsind, în sfârşit, într-un vraf de corespondenţă, un plic albastru deschis: invitaţia la petrecerea nepotului său. La dracu', adăugă el după ce-l deschise.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu zice câţi ani împlineşte, spuse Strike. Nepotul meu.

Robin era curioasă cu privire la relaţiile lui Strike cu rudele. Totuşi, întrucât nu fusese niciodată informată oficial de faptul că Strike avea numeroşi fraţi şi surori vitrege, un tată celebru şi o mamă de o reputaţie uşor îndoielnică, îşi reprimă toate întrebările şi continuă să deschidă corespondenţa săracă a zilei.

Strike se ridică de jos şi puse la loc cutia în colţul biroului interior, apoi reveni la Robin.

— Ce-i acolo? întrebă el, văzând fotocopia unei pagini de ziar pe birou.

— Am păstrat-o pentru tine, spuse ea cu modestie. Ai spus că te-ai bucurat să citeşti articolul acela despre Evan Duffield… M-am gândit că s-ar putea să te intereseze şi ăsta, dacă nu l-ai citit deja.

Era un articol frumos decupat despre producătorul de film Freddie Bestigui, luat dintr-un *Evening Standard* din ziua precedentă.

— Excelent! Am să-l citesc în drum spre prânzul cu soţia lui.

— Care în curând va fi fosta soţie, spuse Robin. Totul e în articol. Nu prea are noroc în dragoste, domnul Bestigui.

— Din ce mi-a spus Wardle, nu e un ins foarte simpatic, zise Strike.

— Cum l-ai convins pe poliţistul ăla să discute cu tine? întrebă Robin, nereuşind să-şi înfrâneze curiozitatea asupra acestui punct. Îşi dorea cu ardoare să afle mai multe despre procesul şi progresul investigaţiei.

— Avem un prieten comun, spuse Strike. Un tip pe care l-am cunoscut în Afganistan. Ofiţer de poliţie în Armata Teritorială.

— Ai fost în Afganistan?

— Mda.

Strike îşi îmbrăcă pardesiul, ţinând între dinţi articolul despre Freddie Bestigui şi invitaţia la petrecerea lui Jack.

— Ce-ai făcut în Afganistan?

— Am anchetat un caz de „ucis în misiune", spuse Strike. Poliţia militară.

— Oh, făcu Robin.

Poliţia militară nu se potrivea deloc cu impresia pe care şi-o formase Matthew despre Strike – aceea că ar fi un şarlatan sau un fluieră-vânt.

— Şi de ce-ai plecat?

— Rănit, spuse Strike.

Lui Wilson îi descrisese rana în termenii cei mai clari, dar nu-i dădea mâna să fie la fel de sincer cu Robin. Parcă-i vedea expresia şocată şi nu avea nevoie de compasiunea ei.

— Nu uita să-l suni pe Peter Gillespie, îi aminti Robin în timp ce el ieşea pe uşă.

Strike citi articolul xeroxat în timp ce mergea cu metroul spre Bond Street. Freddie Bestigui moştenise prima sa avere de la un tată care făcuse un purcoi de bani din transportul de mărfuri. A doua avere şi-o clădise producând filme extrem de comerciale pe care criticii serioşi le luau în derâdere. În prezent, producătorul se ducea la tribunal ca să dezmintă acuzaţiile formulate de două ziare potrivit cărora se purtase îngrozitor de indecent faţă de o tânără angajată, a cărei tăcere o cumpărase ulterior. Acuzaţiile, grijuliu atenuate cu o mulţime de „presupus" şi „conform relatărilor", includeau avansuri sexuale agresive şi un anumit grad de brutalitate fizică. Ele fuseseră formulate

de „o sursă apropiată presupusei victime”, fata însăşi refuzând să depună o plângere sau să stea de vorbă cu presa. Faptul că Freddie era în divorţ cu ultima lui soţie, Tansy, era menţionat în paragraful final, care se încheia cu menţionarea faptului că nefericitul cuplu se aflase în clădire în noaptea în care Lula Landry îşi curmase zilele. Cititorul rămânea cu impresia ciudată că nefericirea reciprocă a soţilor Bestigui ar fi putut să o influenţeze pe Lula Landry în decizia ei de a se arunca de la balcon.

Strike nu se mişcase niciodată în cercurile care luau masa la Cipriani. Abia când mergea pe Davies Street, cu soarele încălzindu-i spatele şi conferind o strălucire arămie clădirilor din cărămidă roşie dinaintea sa, se gândi cât de straniu ar fi, dar nu şi improbabil, dacă s-ar întâlni acolo cu unul dintre fraţii sau surorile lui vitrege. Restaurante precum Cipriani făceau parte din viaţa obişnuită a copiilor legitimi ai tatălui lui Strike. Ultima oară auzise de ei în timp ce se afla la spitalul Selly Oak, unde făcea fizioterapie. Gabi şi Danni îi trimiseseră împreună flori; Al l-a vizitat o dată, râzând prea zgomotos şi temându-se să se uite la partea dinspre picioare a patului. După aceea, Charlotte imitase reacţiile lui Al. Se pricepea să mimeze. Nimeni nu se aştepta ca o fată atât de frumoasă să fie atât de amuzantă, dar era.

Interiorul restaurantului avea un aer art deco, barul şi scaunele dintr-un lemn lustruit plăcut vederii, cu feţe de masă galben-deschis pe mese rotunde şi chelneri şi chelneriţe în sacouri albe şi papion la gât. Strike îşi zări clientul imediat printre ceilalţi meseni care discutau şi sporovăiau de zor, aşezat la o masă pentru patru persoane şi stând de vorbă, spre surprinderea lui, cu două femei în loc de una, amândouă cu păr castaniu lung şi lucios. Faţa ca de iepure a lui Bristow era încărcată de dorinţa de a fi pe plac sau, poate, de a împăca.

Avocatul sări să-l întâmpine pe Strike când îl văzu şi le prezentă pe Tansy Bestigui, care întinse, fără să zâmbească, o mână subţire şi rece, şi pe sora ei, Ursula May, care nu-i întinse mâna deloc. În timpul preliminariilor de comandare a băuturilor şi de împărţire a meniurilor, timp în care Bristow se arătă agitat şi logoreic, surorile îl supuseră pe Strike genului aceluia de priviri critice tupeiste pe care doar oamenii dintr-o anumită clasă se simt îndreptăţiţi să le arunce.

Erau amândouă imaculate şi elegante ca nişte păpuşi de dimensiuni umane, abia scoase din cutiile lor celofanate. Cu siluete subţiri, de fete bogate, aproape demodate în blugii lor strâmţi, cu feţe bronzate care

aveau un luciu cerat, vizibil mai ales pe frunte, părul lor lung şi lucios, pieptănat cu cărare la mijloc şi tuns cu precizie de nivelă cu bulă de aer.

Când Strike ridică în sfârşit privirea din meniu, Tansy spuse, fără introducere:

— Eşti cu adevărat fiul lui Jonny Rokeby?

— Aşa spun testele de ADN, replică el.

Tansy părea nesigură dacă el glumise sau fusese bădăran. Ochii ei negri erau o idee prea apropiaţi, iar botoxul şi materialele de umplutură nu reuşeau să-i netezească iritabilitatea din expresie.

— Uite, tocmai îi spuneam lui John, spuse ea scurt. Nu mai vreau să ies în public, OK? Nu am nimic împotrivă să-ţi spun ce am auzit, pentru că mi-ar plăcea tare mult să dovedeşti că am avut dreptate, dar nu trebuie să spui nimănui că am stat de vorbă cu tine.

Gulerul descheiat al bluzei subţiri din mătase lăsa să se vadă o suprafaţă de piele cu un bronz auriu întinsă peste sternul ei osos, ceea ce crea un efect nepotrivit şi urât; totuşi, doi sâni plini şi fermi se iţeau din cutia ei toracică îngustă, de parcă ar fi fost împrumutaţi pentru acea zi de la o prietenă mai durdulie.

— Puteam să ne întâlnim într-un loc mai discret, comentă Strike.

— Nu, e în regulă, pentru că nimeni dintre cei de aici n-o să ştie cine eşti. Nu semeni deloc cu tatăl tău, ştii? L-am întâlnit la Elton's astă-vară. Freddie îl cunoaşte. Îl vezi des pe Jonny?

— M-am întâlnit cu el de două ori, răspunse Strike.

— Oh, zise Tansy.

Răspunsul monosilabic conţinea părţi egale de surprindere şi dispreţ.

Charlotte avea prietene ca asta; cu părul frumos, cu educaţie şi îmbrăcăminte scumpe, toate fiind oripilate de atracţia ei faţă de bărbatul uriaş şi cu înfăţişare de om trecut prin ciur şi prin dârmon. Se confruntase cu ele ani de-a rândul, la telefon şi în persoană, cu vocalele lor modulate şi soţii lor care lucrau la bursă, precum şi cu acea duritate fragilă pe care Charlotte nu reuşise niciodată să o mimeze.

— Eu cred că n-ar trebui să vorbească deloc cu tine, interveni brusc Ursula.

Tonul şi expresia ei ar fi fost potrivite dacă Strike ar fi fost un chelner care tocmai îşi dăduse jos şorţul şi se aşezase la masa lor, neinvitat.

— Cred că faci o mare greşeală, Tanz.

Bristow spuse:

— Ursula, Tansy nu face decât…

— Eu hotărăsc ce fac, se răsti Tansy la sora ei, ca şi cum Bristow nici nu vorbise, de parcă scaunul lui ar fi fost gol. N-am să spun decât ceea ce am auzit, atât. Totul e neoficial, John a fost de acord cu asta.

Era evident că şi ea considera că Strike aparţine clasei servitorilor. Acesta era iritat nu doar de tonul lor, ci şi de faptul că Bristow dădea asigurări martorilor fără aprobarea lui. Cum era posibil ca dovada furnizată de Tansy, care nu putea să vină decât de la ea, să fie trecută la categoria „neoficial”?

Timp de câteva momente, toţi patru îşi plimbară în tăcere privirile asupra opţiunilor culinare. Ursula a fost prima care a pus meniul jos. Deja băuse un pahar de vin. A mai cerut unul şi se uita neîncetat prin restaurant, ochii ei zăbovind o secundă pe o blondă, membră neînsemnată a familiei regale, înainte de a trece mai departe.

— Localul ăsta era pe vremuri plin de oameni fabuloşi, chiar şi la ora prânzului. Cyprian preferă mereu să se ducă la tâmpenia aia de Wiltons, cu toţi oamenii ăia înţepeniţi în costume…

— Cyprian este soţul dumneavoastră, doamnă May? întrebă Strike.

Bănuia că avea s-o irite dacă trecea de ceea ce ea vedea în mod evident ca pe o linie invizibilă între ei; după părerea ei, faptul că şedeau la aceeaşi masă nu-i dădea dreptul să converseze cu ea. Se încruntă, iar Bristow se grăbi să umple pauza jenantă.

— Da, Ursula este căsătorită cu Cyprian May, unul dintre partenerii principali de la firma noastră.

— Aşa că beneficiez de un discount de familie la divorţul meu, spuse Tansy, cu un zâmbet uşor amar.

— Iar fostul ei soţ ar înnebuni de-a dreptul dacă ea ar începe să aducă iar presa în viaţa lor, spuse Ursula, sfredelindu-l pe Strike cu ochii ei negri. Încearcă să ajungă la o mediere. Dacă totul explodează din nou, îi afectează serios pensia alimentară. Aşa că ai face bine să fii discret.

Cu un zâmbet afabil, Strike se întoarse spre Tansy:

— Prin urmare, doamnă Bestigui, aţi cunoscut-o mai bine pe Lula Landry? Cumnatul dumneavoastră lucrează cu John?

— Nu s-a concretizat niciodată, spuse ea, părând plictisită.

Chelnerul reveni ca să preia comenzile. După plecarea lui, Strike îşi

scoase blocnotesul şi pixul.

— Ce faci cu alea? întrebă Tansy, cuprinsă subit de panică. Nu vreau să se scrie nimic pe hârtie! John? apelă ea la Bristow, care se întoarse spre Strike fâstâcit şi cerându-şi parcă scuze.

— Cormoran, crezi că ai putea doar să asculţi şi să renunţi să faci însemnări?

— Nicio problemă, spuse cu uşurinţă Strike, scoţându-şi mobilul din buzunar şi băgând la loc blocnotesul şi pixul. Doamnă Bestigui…

— Poţi să-mi spui Tansy, zise ea, ca şi cum această concesie ar fi compensat obiecţia ei referitoare la blocnotes.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Strike, cu o foarte slabă undă de ironie. Cât de bine o cunoşteai pe Lula?

— Oh, foarte puţin. Stătea acolo doar de trei luni. Ne salutam doar, „bună", „frumoasă zi". Nu era interesată de noi, nu eram nici pe departe îndeajuns de la modă pentru ea. Ca să fiu sinceră, era plictisitor să o avem acolo. Paparazzii aşteptau la uşă mereu. Trebuia să mă machiez chiar şi când mă duceam la sala de sport.

— Nu e o sală în clădire? întrebă Strike.

— Fac Pilates cu Lindsey Parr, spuse iritată Tansy. Parc-ai fi Freddie; mereu se plângea că nu folosesc facilităţile din clădire.

— Şi cât de bine o cunoştea Freddie pe Lula?

— Abia dac-o cunoştea, dar nu pentru că n-ar fi încercat. I se năzărise să o atragă în lumea actoriei, aşa că o tot invita la noi. Totuşi, n-a venit niciodată. Iar el s-a dus după ea acasă la Dickie Carbury, în weekendul de dinaintea morţii ei, când eu eram plecată din oraş cu Ursula.

— N-am ştiut asta, spuse Bristow, arătându-şi surprinderea.

Strike observă strâmbătura rapidă aruncată de Ursula surorii sale. I se păru că încercase s-o atragă pe sora ei într-un schimb de priviri complice, dar Tansy nu i-a făcut pe plac.

— Am aflat abia pe urmă, îi spuse Tansy lui Bristow. Da, Freddie a făcut rost de o invitaţie de la Dickie. Se strânsese acolo un întreg grup: Lula, Evan Duffield, Ciara Porter, toată banda de drogaţi trendy, îndrăgiţi de tabloide. Freddie cred că s-a trezit acolo ca musca-n lapte. Ştiu că nu e mult mai vârstnic decât Dickie, dar pare antic, adăugă ea cu duşmănie.

— Ce ţi-a povestit soţul tău despre acel weekend?

— Nimic. Am aflat c-a fost acolo după nişte săptămâni, doar pentru

că i-a scăpat lui Dickie. Sunt sigură totuşi că Freddie s-a dus acolo ca să încerce să se dea bine pe lângă Lula.

— Adică, întrebă Strike, vrei să spui că era interesat de Lula sexual sau…?

— O, da, sunt sigură că era. Întotdeauna i-au plăcut brunetele mai mult decât blondele. Ce-i place lui cu adevărat totuşi e să aducă în filmele lui puţină cărniţă de vedete. Îi înnebuneşte pe regizori, încercând să introducă în distribuţie celebrităţile, să atragă atenţia presei. Pariez că spera s-o convingă să semneze pentru un film şi n-aş fi deloc surprinsă, adăugă Tansy cu o şiretenie neaşteptată, dacă ar fi avut ceva planuri legate de ea şi de Deeby Macc. Imaginează-ţi cum ar fi sărit presa, cu toată agitaţia care deja îi înconjura pe cei doi. Freddie e un geniu în materie de astfel de combinaţii. Îi place publicitatea pentru filmele sale în aceeaşi măsură în care o detestă pe cea din jurul lui.

— Îl cunoaşte pe Deeby Macc?

— Nu, în afară de cazul în care s-ar fi cunoscut de când suntem separaţi. Nu s-a întâlnit cu Macc înainte de moartea Lulei. Doamne, ce entuziasmat era că Macc vine să locuiască în clădire. Din clipa în care a auzit, a început să vorbească despre distribuirea lui într-un rol.

— În ce fel de rol?

— Nu ştiu, spuse ea iritată. În orice rol. Macc are un număr imens de admiratori. Freddie nu avea de gând să rateze şansa. Probabil că ar fi pus să-i scrie un rol special dacă Macc ar fi fost interesat. Oh, nu l-ar mai fi scăpat din mână. I-ar fi povestit câte-n lună şi în stele despre presupusa lui bunică neagră.

Vocea lui Tansy era încărcată de dispreţ.

— Aşa face mereu când cunoaşte celebrităţi de culoare: le spune că e pe sfert malaysian. Mda, Freddie, *cum zici tu.*

— Şi este cu adevărat pe sfert malaysian? întrebă Strike.

Ea scoase un mic râset fals.

— Nu ştiu. Doar nu l-am cunoscut pe niciunul dintre bunicii lui Freddie, nu? Are cam o sută de ani. Ştiu că e în stare să spună orice dacă ies bani din asta.

— Din câte ştii, s-a concretizat vreodată ceva din planurile astea de a-i aduce pe Lula şi Macc într-un film?

— Păi, sunt sigură că Lula a fost măgulită să fie solicitată. Mai toate fetele astea din modă ard de nerăbdare să demonstreze că sunt în

stare să facă şi altceva decât să se holbeze într-un obiectiv foto, dar n-a ajuns să semneze nimic, nu-i aşa, John?

— Nu, din câte ştiu, spuse Bristow. Deşi… dar aia a fost cu totul altceva, murmură el, umplându-se iar de pete roz pe faţă.

Ezită, apoi, reacţionând la privirea întrebătoare a lui Strike, spuse:

— Domnul Bestigui a venit, ca din senin, să o viziteze pe mama mea acum două săptămâni. Ea e într-o stare teribil de proastă şi… mă rog, n-am vrut să…

Privi către Tansy jenat.

— Spune ce vrei, nu-mi pasă, zise ea cu o indiferenţă ce părea sinceră.

Bristow făcu acea mişcare de ţuguiere şi de sugere a buzelor care îi ascunse temporar dinţii ca de hamster.

— Ei bine, voia să vorbească cu mama mea despre un film dedicat vieţii Lulei. A vrut să creeze impresia unei vizite pline de tact şi de sensibilitate. Ştiţi, să ceară binecuvântarea familiei, ca pe o confirmare oficială. Lula fiind moartă abia de trei luni… Mama era din cale-afară de nefericită. Din păcate, n-am fost acolo când a sunat, spuse Bristow, iar tonul lui sugera că, în general, el putea fi găsit oricând stând de pază la căpătâiul mamei sale. Într-un fel, îmi doresc să fi fost acolo. Îmi doresc să-l fi auzit ce spunea. Adică, dacă are cercetători care lucrează la povestea vieţii Lulei, oricât de mult aş deplânge ideea, trebuie să ştie ceva, nu?

— Ce anume să ştie? întrebă Strike.

— Nu ştiu. Ceva despre copilăria ei, poate? De dinainte să ajungă la noi?

Chelnerul aduse aperitivele pe care le aşeză în faţa tuturor. Strike aşteptă ca acesta să plece şi apoi îl întrebă pe Bristow:

— Ai încercat să vorbeşti chiar tu cu domnul Bestigui şi să afli dacă ştie ceva despre Lula, ceva pe care familia nu-l ştie?

— Tocmai asta ar fi foarte dificil, spuse Bristow. Când Tony – unchiul meu – a auzit ce s-a întâmplat, l-a contactat pe domnul Bestigui să protesteze pentru că a bătut-o la cap pe mama şi, din câte am auzit, a fost o discuţie foarte aprinsă. Nu cred că domnul Bestigui ar mai primi cu bunăvoinţă vreo încercare de contactare din partea familiei. Desigur, situaţia e complicată şi mai mult de faptul că Tansy a angajat firma noastră pentru divorţ. La drept vorbind, nu-i nimic aiurea în asta – suntem una dintre cele mai bune firme de avocatură care se ocupă cu

probleme de familie, iar Ursula fiind căsătorită cu Cyprian, bineînţeles că sora ei a apelat la noi… Dar sunt sigur că asta nu-l va face pe domnul Bestigui să aibă sentimente mai favorabile faţă de noi.

Deşi nu-l scăpase din priviri pe Bristow tot timpul cât acesta vorbise, Strike se uitase cu coada ochiului şi la cele două surori. Ursula aruncase încă un mic zâmbet afectat în direcţia surorii sale. Se întrebă ce anume o amuza. Fără îndoială că starea ei de spirit îmbunătăţită era favorizată de faptul că acum ajunsese la al patrulea pahar de vin.

Strike îşi termină aperitivul şi se întoarse către Tansy, care îşi împingea cu furculiţa mâncarea practic neatinsă.

— De cât timp locuiai cu soţul tău la numărul optsprezece înainte să vină Lula?

— Cam de un an.

— Când v-aţi mutat acolo, era cineva în apartamentul din mijloc?

— Da, spuse Tansy. Era un cuplu de americani cu băieţelul lor, care au stat şase luni, dar s-au întors în State la puţin timp după sosirea Lulei. După asta, firma imobiliară n-a mai găsit pe nimeni interesat. Recesiunea, probabil? Apartamentele alea costă o groază de bani. Aşa că a rămas gol până când compania de discuri l-a închiriat pentru Deeby Macc.

Atenţia celor două surori se îndreptă pentru scurt timp asupra unei femei îmbrăcate în ceea ce lui Strike i se păru a fi o haină croşetată cu un design cumplit.

— Aia e o haină Daumier-Cross, spuse Ursula, îngustând puţin ochii pe deasupra paharului de vin. Există o listă de aşteptare de vreo şase luni…

— E Pansy Marks-Dillon, zise Tansy. E uşor să te afli pe lista celor mai bine îmbrăcate femei când soţul tău are cincizeci de milioane. Freddie e cel mai zgârcit bogătaş din lume. Trebuia să ascund de el lucrurile noi sau să-i zic că-s contrafăcute. Uneori e o mare pacoste.

— Întotdeauna arăţi minunat, spuse Bristow, roz la faţă.

— Eşti un dulce, zise Tansy Bestigui cu un glas plictisit.

Chelnerul veni să ia farfuriile de pe masă.

— Ce spuneai? îl întrebă ea pe Strike. A, da, apartamentele. Deeby Macc urma să vină… numai că n-a mai venit. Freddie s-a înfuriat că n-a mai ajuns, pentru că-i trimisese trandafiri în apartament. Freddie e un zgârciob nemernic.

— Cât de bine îl cunoşti pe Derrick Wilson? întrebă Strike.

Ea clipi.

— Păi… e paznicul clădirii. Nu-l cunosc, ar trebui? Pare a fi în regulă. Freddie spunea mereu că e cel mai bun din branşă.

— Serios? De ce spunea asta?

Femeia ridică din umeri.

— Nu ştiu, va trebui să-l întrebi pe Freddie. Şi îţi urez noroc în privinţa asta, adăugă ea cu un mic hohot de râs. Freddie o să stea de vorbă cu tine când o zbura porcul.

— Tansy, spuse Bristow, aplecându-se spre ea puţin. Ce-ar fi să-i povesteşti lui Cormoran ce ai auzit de fapt în noaptea aia?

Strike ar fi preferat ca Bristow să nu se bage.

— Păi, începu Tansy. Se apropia ora două noaptea şi am vrut să beau puţină apă.

Vorbea pe un ton egal, lipsit de expresie. Strike observă că, până şi cu acest mic început, ea modificase povestea pe care o spusese la poliţie.

— Aşa că m-am dus la baie pentru asta, iar când mă întorceam prin camera de zi, către dormitor, am auzit ţipetele. Ea – Lula – spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja", apoi un bărbat i-a răspuns: „Eşti o mincinoasă nenorocită!" Şi pe urmă… şi pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Şi Tansy făcu o mică mişcare sacadată cu mâinile, pe care Strike o interpretă ca sugerând o mişcare necontrolată a braţelor.

Bristow îşi puse paharul pe masă, părând îngreţoşat. Chelnerul aduse felul principal. Ursula mai bău nişte vin. Nici Tansy, nici Bristow nu se atinseră de mâncare. Strike îşi luă furculiţa şi începu să mănânce, încercând să nu lase impresia că îi plăcea *puntarelle* cu anşoa.

— Am ţipat, şopti Tansy, nu mă puteam opri din ţipat. Am fugit din apartament, pe lângă Freddie, şi m-am dus la parter. Voiam doar să-i spun paznicului că acolo sus e un bărbat, ca să-l poată prinde. Wilson a ieşit în mare grabă din camera din spatele biroului. I-am spus ce se întâmplase şi ăla s-a dus direct în stradă ca s-o vadă, în loc să fugă la etaj. Tâmpitul! Dacă s-ar fi dus mai întâi la etaj, poate că-l prindea! Apoi Freddie a venit după mine şi a început să încerce să mă convingă să mă întorc în apartament, pentru că nu eram îmbrăcată. După care, Wilson s-a întors şi ne-a spus că e moartă, zicându-i lui Freddie să sune la poliţie. Freddie, practic, m-a târât pe scări în sus – eram totalmente isterică – şi a format 999 din camera noastră de zi. Apoi a venit poliţia.

Şi nimeni n-a crezut un cuvinţel din ce-am spus.

Sorbi iar din vin, lăsă paharul pe masă şi zise cu glas scăzut:

— Dacă Freddie ar şti că vorbesc cu tine, ar face ca trenul.

— Dar eşti foarte sigură, Tansy, nu-i aşa, interveni Bristow, că ai auzit un bărbat acolo, sus?

— Da, bineînţeles că sunt sigură, spuse Tansy. Tocmai am zis asta, nu? Fără doar şi poate că a fost cineva acolo.

Telefonul lui Bristow sună.

— Îmi cer scuze, bâigui el. Alison… da? răspunse el.

Strike auzea glasul profund al secretarei, fără a reuşi să desluşească vorbele.

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă, spuse Bristow tulburat şi plecă de la masă.

O expresie de amuzament maliţios apăru pe feţele netede şi lucioase ale ambelor surori. Se uitară din nou una la cealaltă. Apoi, oarecum spre surprinderea lui Strike, Ursula îl întrebă:

— Ai cunoscut-o pe Alison?

— În treacăt.

— Ştii că sunt împreună?

— Da.

— De fapt, situaţia e cam penibilă, spuse Tansy. Ea e cu John, dar de fapt e obsedată de Tony. Pe Tony l-ai cunoscut?

— Nu, spuse Strike.

— E unul dintre partenerii principali. E unchiul lui John, ştii?

— Da.

— Foarte atrăgător. Nu s-ar uita la Alison nici într-un milion de ani. Cred că ea se mulţumeşte cu John drept premiu de consolare.

Gândul la înamorarea fără speranţă a lui Alison părea să le ofere celor două surori o mare satisfacţie.

— Astea sunt bârfele curente de la cabinet, nu? întrebă Strike.

— O, da, spuse Ursula cu încântare. Cyprian zice că tipa e absolut jenantă. Umblă ca un căţeluş pe lângă Tony.

Antipatia faţă de Strike părea să se fi evaporat. Ceea ce nu-l surprindea. Întâlnise fenomenul de multe ori. Oamenilor le plăcea să vorbească; excepţiile erau foarte rare; întrebarea era cum să-i faci să vorbească. Unii, iar Ursula făcea parte evident dintre aceştia, erau sensibili la alcool; altora le plăcea lumina reflectoarelor; şi mai erau şi aceia care nu aveau nevoie decât de apropierea unei alte fiinţe umane

conştiente. O subsecţiune a omenirii devenea locvace doar în cazul unui singur subiect favorit: putea fi vorba de propria lor nevinovăţie sau de vina altcuiva; putea fi colecţia lor de cutii pentru biscuiţi de dinaintea războiului sau, ca în cazul Ursulei May, pasiunea fără speranţă a unei secretare simple.

Ursula îl privea pe Bristow prin fereastră; acesta stătea pe trotuar, vorbind cu aprindere la telefon în timp ce umbla încolo şi încoace. Cu limba bine dezlegată acum, ea spuse:

— Pariez că ştiu despre ce e vorba. Executorii lui Conway Oates fac un mare caz despre felul în care s-a ocupat firma de avocatură de afacerile lui. Ştii, era un finanţist american. Cyprian şi Tony sunt într-un mare bucluc din pricina asta şi-l fac pe John să alerge de colo-colo ca să aplaneze situaţia. John se alege mereu cu partea murdară a afacerii.

Tonul ei era mai degrabă caustic decât plin de compasiune.

Bristow reveni la masă, părând tulburat.

— Scuze, scuze, Alison voia să-mi transmită nişte mesaje, spuse el.

Chelnerul veni să le ia farfuriile. Strike era singurul care mâncase tot. Când chelnerul se depărtă suficient, Strike spuse:

— Tansy, poliţia n-a luat în considerare mărturia ta pentru că n-au crezut că ai fi putut să auzi ceea ce ai susţinut că ai auzit.

— Păi, s-au înşelat, nu? se răsti ea, buna dispoziţie dispărându-i într-o clipă. Chiar am auzit.

— Prin fereastra închisă?

— Era deschisă, spuse ea, fără să se uite în ochii niciunuia dintre cei aflaţi la masă. Era foarte cald, am deschis un geam în drum spre baie.

Strike era sigur că, dacă ar fi insistat asupra subiectului, ar fi făcut-o să nu mai răspundă la nicio întrebare.

— Poliţiştii mai spun că ai fi luat cocaină.

Tansy scoase un mic zgomot de nerăbdare, un „câh" moale.

— Uite ce e, spuse ea, luasem ceva mai devreme, la cină, OK, şi au găsit-o în baie când au percheziţionat apartamentul. Aşa o mare *plictiseală* e la soţii Dunne. Oricine ar fi luat două liniuţe ca să suporte nenorocitele alea de bancuri ale lui Benjy Dunne. Dar nu mi s-a părut că aud vocile alea de la etaj. Un bărbat s-a aflat acolo şi ăla a ucis-o. *El a ucis-o,* repetă Tansy, privindu-l pe Strike încruntată.

— Şi unde crezi că s-a dus după aia?

— Nu ştiu, de unde să ştiu? De-asta te plăteşte John, ca să afli. S-a

furişat el afară cumva. O fi coborât pe fereastra din spate. S-o fi ascuns în lift. Poate că a ieşit prin parcarea de jos. Habar n-am cum a ieşit, ştiu doar că a fost acolo.

— Noi te credem, interveni îngrijorat Bristow. Te credem, Tansy. Cormoran trebuie să pună aceste întrebări ca să… ca să-şi facă o imagine clară despre cum s-au întâmplat toate.

— Poliţiştii au făcut tot ce-au putut ca să mă discrediteze, spuse Tansy, ignorându-l pe Bristow şi adresându-i-se lui Strike. Au ajuns acolo prea târziu, iar individul se cărase deja, aşa că au muşamalizat treaba. Numai cineva care a trecut prin chinul pe care l-am îndurat eu cu presa poate să înţeleagă cum a fost. A fost absolut infernal. M-am internat în clinica aia doar ca să scap de toate. Nu-mi vine să cred că tot ceea ce i se permite presei să facă în ţara asta este acceptat de lege. Şi gluma sinistră e că totul se face în numele adevărului. Trebuia să-mi ţin gura, nu-i aşa? Dacă ştiam ce mă aşteaptă, mi-aş fi ţinut-o.

Îşi răsuci pe deget inelul cu diamant puţin cam larg.

— Freddie dormea în pat când Lula a căzut, nu? o întrebă Strike pe Tansy.

— Da, aşa e, spuse ea.

Ridică mâna la faţă ca să-şi netezească de pe frunte nişte şuviţe de păr inexistente. Chelnerul reveni cu meniurile şi Strike se văzu nevoit să-şi întrerupă şirul de întrebări până comandară toţi felul următor. Doar el comandă budincă, ceilalţi cerură cafea.

— Când s-a dat Freddie jos din pat? o întrebă el pe Tansy după plecarea chelnerului.

— Cum adică?

— Spui că era în pat când a căzut Lula. Când s-a trezit?

— Când m-a auzit ţipând, spuse ea, ca şi cum era un lucru evident. Eu l-am trezit, nu?

— Trebuie să se fi mişcat repede.

— De ce?

— Ai spus: „Am fugit din apartament, pe lângă Freddie, şi m-am dus la parter”. Prin urmare, el era deja în cameră înainte să dai fuga afară ca să-i spui lui Derrick ce se întâmplase?

O ezitare scurtă.

— Exact, spuse ea, netezindu-şi din nou părul imaculat, ferindu-şi astfel faţa.

— Deci, dormea dus în pat şi, în doar câteva secunde, s-a trezit şi a

ajuns în camera de zi? Pentru că, din cele spuse de tine, reiese că ai început să ţipi şi să fugi aproape instantaneu.

O altă pauză infinitezimală.

— Da, spuse ea. Mă rog… nu ştiu. Cred că am ţipat… am ţipat cât timp am rămas încremenită pe loc – pentru o clipă, poate – eram foarte şocată –, iar Freddie a ieşit în fugă din dormitor şi pe urmă am alergat pe lângă el.

— Te-ai oprit să-i spui ce văzuseşi?

— Nu-mi amintesc.

Bristow dădea semne că se pregătea să pună în practică una dintre intervenţiile lui inoportune. Strike ridică o mână ca să-l împiedice; dar Tansy se aruncă pe o altă pistă, dornică, bănuia el, să abandoneze subiectul legat de soţul ei.

— M-am tot gândit la cum a intrat ucigaşul în casă şi sunt sigură că trebuie să o fi urmărit când a venit în noaptea aceea, pentru că Derrick Wilson plecase de la birou şi se dusese la baie. La drept vorbind, eu credeam că Wilson o să fie arestat pentru asta. Dacă mă întrebi pe mine, s-a dus să tragă un pui de somn în camera din spate. Habar n-am de unde putea să ştie ucigaşul codul de acces, dar sunt sigură că atunci trebuie să fi intrat.

— Crezi că ai putea să recunoşti vocea individului, dacă ai auzi-o iar? Cel pe care l-ai auzit urlând?

— Mă îndoiesc, spuse ea. Era doar o voce de bărbat. Putea să fie a oricui. Nu avea nimic neobişnuit. Adică, după aia m-am gândit: „A fost a lui Duffield?", zise ea, privindu-l cu atenţie, pentru că îl mai auzisem pe Duffield urlând la etaj, mai demult, de la ultimul etaj. Wilson a trebuit să-l dea afară; Duffield încerca să spargă uşa Lulei cu piciorul. N-am înţeles niciodată ce făcea o fată cu înfăţişarea ei cu un individ ca Duffield, adăugă ea ca o paranteză.

— Unele femei spun că e sexy, admise Ursula, golind sticla de vin în pahar, dar eu nu văd atractivitatea. E doar un jegos şi un oribil.

— Nici măcar, zise Tansy, răsucindu-şi din nou inelul cu diamant, nu se poate spune c-ar avea bani.

— Dar nu crezi că vocea lui a fost cea pe care ai auzit-o în noaptea aia?

— Mă rog, putea să fi fost, spuse ea nerăbdătoare, ridicând uşor din umerii ei firavi. Are un alibi totuşi, nu? O mulţime de oameni spun că nu s-a aflat nici măcar în apropiere de Kentigern Gardens în noaptea în

care Lula a fost ucisă. Şi-a petrecut cea mai mare parte a ei la Ciara Porter, nu-i aşa? Javra, adăugă Tansy, cu un zâmbet mic şi crispat. Să te culci cu iubitul celei mai bune prietene.

— S-au culcat împreună? întrebă Strike.

— Ei, *tu* ce părere ai? râse Ursula, de parcă întrebarea era prea naivă pentru a primi un răspuns. O ştiu pe Ciara Porter, a fost manechin în show-ul acela de modă cu scop caritabil în organizarea căruia m-am implicat. E o retardată şi-o târâtură.

Au sosit cafelele, împreună cu budinca lipicioasă cu praline comandată de Strike.

— Îmi pare rău, John, dar Lula n-avea gusturi prea alese în materie de prieteni, spuse Tansy, sorbind din cafeaua espresso. Pe lângă Ciara, o mai avea şi pe acea Bryony Radford. Nu că ar fi fost chiar o prietenă, dar n-aş avea încredere în ea nici s-o trimit să-mi cumpere pâine.

— Cine e Bryony? întrebă Strike nesincer, căci îşi amintea cine este.

— E make-up artist. Te jupoaie de bani şi e o javră nenorocită, spuse Ursula. Am apelat la ea o dată, înainte de unul dintre balurile Fundaţiei Gorbaciov, şi pe urmă a spus la t…

Ursula se opri brusc, lăsă paharul pe masă şi ridică în schimb ceaşca de cafea. Strike, care, în ciuda irelevanţei neîndoielnice pentru problema în discuţie, era foarte interesat să ştie ce spusese Bryony tuturor, începu să vorbească, dar Tansy îl acoperi cu glasul ei.

— A, şi mai era şi fata aia îngrozitoare pe care Lula o aducea la ea în casă, o mai ştii, John?

Tansy apelă din nou la Bristow, dar acesta privea în gol.

— Ştii, fiinţa aia îngrozitoare, care avea culorile alea oribile şi pe care o mai aducea la ea în apartament. Un fel de vagaboandă. Adică… puţea de-a dreptul. Dacă urcai după ea în lift… îi simţeai mirosul. Şi o mai ducea şi la piscină. Parcă negrii nu ştiau să înoate?

Bristow clipea cu repeziciune, roz la faţă.

— Numai Dumnezeu ştie ce făcea Lula cu ea, spuse Tansy. Ei, John, trebuie să ţi-o aminteşti. Era grasă. Şleampătă. Părea un pic anormală.

— Nu îmi… bâigui Bristow.

— Vorbiţi despre Rochelle? întrebă Strike.

— O, da, cred că aşa o chema. A venit la înmormântare, oricum, spuse Tansy. Am remarcat-o. A stat tocmai în spate. Acum, ai să ţii minte, nu-i aşa, zise ea şi se întoarse cu toată forţa privirii ei întunecate asupra lui Strike, că toată discuţia asta este neoficială. Adică, nu-mi pot

permite ca Freddie să afle că am vorbit cu tine. N-am s-o iau de la capăt cu toată mizeria aia cu presa. Nota de plată, te rog, strigă ea la chelner.

Când acesta aduse nota, i-o pasă fără să comenteze lui Bristow.

În timp ce surorile se pregăteau să plece, scuturându-şi părul castaniu lucios peste umeri şi îmbrăcându-şi taioarele scumpe, uşa restaurantului se deschise şi un bărbat înalt, slab, în costum, având cam şaizeci de ani, intră, se uită în jur şi se îndreptă direct spre masa lor. Cu părul lui cărunt şi înfăţişarea distinsă, îmbrăcat impecabil, se citea o anumită glacialitate în ochii lui de culoare albastru-deschis. Avea mersul energic şi hotărât.

— Asta chiar e o surpriză, spuse el calm, oprindu-se în spaţiul dintre scaunele celor două femei.

Niciunul dintre ceilalţi trei nu-l văzuse venind şi toţi în afară de Strike afişară, în părţi egale, o stare de şoc şi ceva mai mult decât neplăcere la vederea lui. Pentru o fracţiune de secundă, Tansy şi Ursula încremeniră, Ursula tocmai în timp ce-şi scotea ochelarii de soare din geantă.

Tansy îşi reveni prima.

— Cyprian, spuse ea, întinzându-i faţa pentru sărut. Da, ce surpriză drăguţă!

— Parcă ziceai că mergeţi la cumpărături, Ursula, dragoste? spuse el cu ochii la soţia lui în timp ce o pupa convenţional pe Tansy pe fiecare obraz.

— Ne-am oprit să luăm masa, Cyps, replică ea, dar culoarea din obraji i se intensificase, iar Strike simţea plutind în aer o situaţie primejdioasă, insuficient de clar definită.

Ochii palizi ai bărbatului vârstnic se mişcară deliberat peste Strike şi apoi se opriră la Bristow.

— Tansy, parcă Tony se ocupă de divorţul tău, nu? întrebă el.

— Aşa e, spuse Tansy. Dar nu e vorba de un prânz de afaceri, Cyps. E socializare pură.

Bărbatul afişă un zâmbet de gheaţă.

— Atunci, daţi-mi voie să vă însoţesc la plecare, dragele mele, spuse el.

Cu un bun-rămas superficial adresat lui Bristow şi fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Strike, cele două surori se lăsară conduse afară din restaurant de soţul Ursulei. Când uşa se închise în urma celor trei, Strike îl întrebă pe Bristow:

— Ce-a fost asta?

— Ăsta a fost Cyprian, spuse Bristow.

Părea agitat în timp ce mânuia cu stângăcie cardul de credit şi nota de plată.

— Cyprian May. Soţul Ursulei. Partener principal la firmă. N-o să-i placă faptul că Tansy a stat de vorbă cu tine. Mă întreb de unde a ştiut unde ne aflăm. Probabil că i-o fi spus Alison.

— De ce n-o să-i placă faptul că ea a vorbit cu mine?

— Tansy e cumnata lui, spuse Bristow, îmbrăcându-şi pardesiul. N-o să vrea ca ea să se facă iar de râs – pentru că el aşa vede lucrurile. Iar eu probabil c-am s-o încasez zdravăn pentru că am convins-o să se întâlnească cu tine. Cred că-l sună chiar acum pe unchiul meu, ca să se plângă de mine.

Mâinile lui Bristow, observă Strike, tremurau.

Avocatul plecă cu un taxi chemat de majordom. Strike plecă de la Cipriani pe jos, slăbindu-şi din mers cravata şi adâncit atât de mult în gânduri, încât îl trezi din reverie doar claxonul puternic al unei maşini pe care n-o văzuse cum venea în viteză către el în timp ce traversa Grosvenor Street.

Cu această salutară aducere-aminte că, dacă nu e atent, siguranţa îi va fi primejduită, Strike se îndreptă spre un petic de zid albicios aparţinând de Elizabeth Arden Red Door Spa, se rezemă de el ferindu-se de fluxul pietonal, îşi aprinse o ţigară şi scoase din buzunar telefonul mobil. După ce ascultă şi dădu pe repede înainte, reuşi să localizeze partea din mărturia lui Tansy în care aceasta vorbea despre momentele imediat premergătoare căderii Lulei Landry prin dreptul ferestrei sale.

…către dormitor, am auzit ţipetele. Ea – Lula – spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Eşti o mincinoasă nenorocită!” Şi pe urmă… şi pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Abia desluşi clinchetul mic al paharului lui Bristow lovind tăblia mesei. Strike dădu înregistrarea puţin înapoi şi ascultă iar:

…spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Eşti o mincinoasă nenorocită!” Şi pe urmă… şi pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Îşi aminti cum Tansy imitase mişcarea dezordonată a braţelor lui Landry şi oroarea întipărită pe faţa ei încremenită în timp ce făcea

acea imitaţie. Vârându-şi telefonul la loc în buzunar, îşi scoase blocnotesul şi începu să facă însemnări pentru sine.

Strike avusese de-a face cu nenumăraţi mincinoşi; îi mirosea de departe; şi ştia cât se poate de bine că Tansy făcea parte dintre ei. Nu putea să audă ceea ce susţinea că auzise din apartament. În consecinţă, poliţia dedusese că n-ar fi avut deloc cum să audă. Totuşi, împotriva aşteptărilor lui Strike, în pofida faptului că toate mărturiile pe care le auzise până atunci sugerau că Lula Landry se sinucisese, era convins că Tansy Bestigui credea cu adevărat că auzise o ceartă înainte de căderea Lulei. Asta era singura parte din relatarea ei care avea o notă de autenticitate, o autenticitate ce arunca o lumină stridentă asupra falsităţii cu care o împodobise.

Strike se îndepărtă de zid şi începu să meargă spre est, pe Grosvenor Street, acordând ceva mai multă atenţie traficului, dar în sinea lui rememorând expresia lui Tansy, tonul şi afectarea ei în timp ce vorbea de ultimele momente ale Lulei Landry.

De ce să fi spus adevărul asupra punctului esenţial, dar să-l înconjoare cu elemente false, a căror netemeinicie era uşor de demonstrat? De ce să mintă cu privire la ceea ce făcea când a auzit strigăte din apartamentul Lulei? Strike îşi aminti de Adler: „O minciună n-ar avea nicio noimă decât dacă adevărul ar fi resimţit ca periculos”. Tansy venise astăzi pentru o ultimă încercare de a găsi pe cineva care s-o creadă, dar să înghită totodată minciunile în care insista să-şi ambaleze mărturia.

Mergea repede, abia conştient de junghiurile din genunchiul drept. Într-un sfârşit îşi dădu seama că parcursese până la capăt Maddox Street şi ieşise pe Regent Street. Prelatele roşii de la Hamleys Toy Shop fâlfâiau uşor în depărtare, iar Strike îşi aminti că avusese intenţia să cumpere un cadou pentru apropiata aniversare a nepotului său în drumul de întoarcere spre birou.

Sesiză doar vag vârtejul multicolor, zgomotos şi condimentat cu flashuri în care intrase. Aproape fără să vadă, se deplasă de la un etaj la altul, netulburat de ţipete, de zuruitul elicopterelor de jucărie, de guiţăturile purceluşilor mecanici care-i intersectau mersul distrat. În cele din urmă, după vreo douăzeci de minute, se opri să-şi tragă sufletul lângă un stand cu păpuşi HM Forces. Aici rămase nemişcat, privind la şirurile de soldăţei din marină şi paraşutişti miniaturali, dar abia văzându-i. Surd la şoaptele părinţilor care încercau să-şi

manevreze țâncii pe lângă el, prea intimidați ca să-l roage să se miște pe bărbatul uriaș, ciudat și care se holba.

Partea a III-a

Forsan et haec olim meminisse iuvabit.

Poate că într-o zi va fi de folos să ne amintim chiar şi aceste lucruri.

VIRGILIU, *Eneida,* Cartea I

1

Miercuri a început să plouă. Vreme londoneză; umedă şi cenuşie, pentru care bătrânul oraş prezenta o faţadă impasibilă: chipuri palide ascunse sub umbrele negre, mirosul etern al îmbrăcămintei ude, răpăitul constant pe geamul biroului lui Strike noaptea.

În Cornwall, ploaia avea o altă calitate, atunci când venea. Strike îşi amintea cum şfichiuia ca nişte bice geamurile de la camera pentru oaspeţi a mătuşii Joan şi a unchiului Ted, în lunile petrecute în căsuţa curată care mirosea a flori şi prăjituri scoase de la cuptor, în timpul cât el învăţase la şcoala din satul St Mawes. Astfel de amintiri îi inundau mintea ori de câte ori se pregătea să o vadă pe Lucy.

Vineri după-amiază, picăturile de ploaie încă mai dansau cu exuberanţă pe pervazurile ferestrelor, în vreme ce, la capetele opuse ale biroului ei, Robin ambala cadoul lui Jack, un soldat paraşutist, iar Strike îi scria un cec cu suma corespunzătoare muncii ei pe o săptămână, minus comisionul pentru Temporary Solutions. Robin urma să se ducă la al treilea interviu „corespunzător" al acelei săptămâni şi arăta elegantă şi îngrijită în costumul negru, cu părul auriu prins la spate într-un coc.

— Gata, spuseră amândoi simultan, iar Robin împinse spre cealaltă margine a biroului un pachet perfect ambalat în hârtie imprimată cu nişte mici nave spaţiale, iar Strike îi întinse cecul.

— Grozav! exclamă Strike, luând cadoul. Nu mă pricep să ambalez.

— Sper să-i placă, replică ea, punându-şi cecul în geanta neagră.

— Da. Şi succes la interviu. Vrei jobul ăla?

— Păi, e unul foarte bun. Resurse umane la o firmă de consultanţă media din West End, spuse ea, cam fără entuziasm. Petrecere frumoasă. Ne vedem luni.

Penitenţa autoimpusă de a merge pe jos pe Denmark Street să fumeze devenea şi mai iritantă în ploaia neobosită. Strike stătea sub adăpostul modest al streşinii de deasupra intrării în clădire şi se întreba când o să se lase de acest obicei şi-o să se apuce să-şi recapete forma fizică, aceasta părăsindu-l odată cu solvenţa şi confortul casnic. Mobilul îi sună în timp ce stătea acolo.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să auzi că pontul tău a adus dividende, spuse Eric Wardle, pe un ton ce părea triumfător.

— V-aţi mişcat repede, comentă Strike.

— Ei, da, nu prea avem obiceiul să dormim în bocanci.

— Asta înseamnă că am să obţin ce-mi doream?

— Tocmai de-aia te-am şi sunat. E cam târziu azi, dar o să ţi-l trimit luni.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine pentru mine. Pot să mai rămân aici, la birou.

Wardle râse puţin cam jignitor.

— Eşti plătit cu ora, nu? Mă gândeam că îţi convine s-o mai lungeşti niţel.

— În seara asta ar fi mai bine. Dacă poţi să-l aduci aici în seara asta, am să fac în aşa fel încât să fii primul care află dacă vechiul meu amic îmi mai vinde nişte ponturi.

În pauza scurtă care urmă, Strike îl auzi pe unul dintre tipii aflaţi în maşină cu Wardle zicând:

— *… faţa lui Fearney, să mor io…*

— Mda, bine, spuse Wardle. O să ţi-l aduc mai târziu. S-ar putea să n-ajung până-n şapte. O să mai fii acolo?

— O să fac tot posibilul să fiu, replică Strike.

Dosarul ajunse după trei ore, în timp ce Strike îşi mânca peştele şi cartofii prăjiţi dintr-o mică tavă de polistiren pe care o ţinea în poală, urmărind ştirile de seară la televizorul lui portabil. Curierul sună la uşa de afară şi Strike semnă pentru un pachet voluminos trimis de la Scotland Yard. După ce desfăcu ambalajul, ieşi la iveală un dosar cenuşiu, gros, plin cu material fotocopiat. Strike îl duse la biroul lui Robin şi începu procesul îndelungat de examinare a conţinutului.

Erau declaraţii de la cei care o văzuseră pe Lula Landry în ultima seară a vieţii sale; un raport privind mostrele ADN ridicate din apartamentul ei; pagini fotocopiate ale registrului de vizitatori întocmit de paznicii de la Kentigern Gardens, numărul 18; detalii privind medicamentele care îi fuseseră prescrise Lulei pentru controlul tulburării bipolare; raportul autopsiei; dosarul ei medical pentru anul precedent; înregistrările telefonice pe reţelele mobile şi de telefonie fixă; şi un rezumat al celor găsite pe laptopul fetei. Mai era şi un DVD, pe care Wardle scrisese *Filmare 2 Fugari.*

Unitatea de DVD de pe computerul second-hand al lui Strike nu

funcţionase de când îl cumpărase; prin urmare, o vârî în buzunarul pardesiului atârnat de uşa de sticlă şi reîncepu să studieze materialul printat din biblioraft, cu blocnotesul deschis alături.

Se lăsa întunericul şi veioza de birou scălda în lumină galbenă fiecare pagină în timp ce Strike citea metodic documentele care conduseseră la concluzia de sinucidere. Aici, printre declaraţiile degajate de balast, orele evenimentelor detaliate minuţios, copiile după etichetele flacoanelor de medicamente găsite în dulăpiorul din baia Lulei Landry, Strike căuta adevărul pe care-l simţise în spatele minciunilor lui Tansy Bestigui.

Autopsia arăta că Lula murise la impactul cu asfaltul şi ca urmare a gâtului frânt şi a hemoragiei interne. Pe braţele ei se vedeau vânătăi. Căzuse purtând un singur pantof. Fotografiile cadavrului confirmau afirmaţia de pe site-ul LulaMyInspirationForeva, potrivit căreia Landry îşi schimbase îmbrăcămintea când se întorsese acasă de la club. În locul rochiei în care fusese fotografiată la intrarea în clădire, fata purta o bluză cu paiete şi pantaloni.

Strike ajunse la declaraţiile schimbătoare pe care Tansy le dăduse poliţiei. În prima, susţinea doar că plecase din dormitor ca să se ducă la baie; în a doua, adăugase amănuntul deschiderii ferestrei de la camera de zi. Conform spuselor ei, Freddie dormise în pat în tot acest timp. Poliţiştii găsiseră o jumătate de linie de cocaină pe marginea de marmură a căzii şi o punguliţă cu drog ascunsă într-o cutie de Tampax în dulăpiorul de deasupra chiuvetei.

Declaraţia lui Freddie confirma faptul că acesta dormea când Lula căzuse şi că fusese trezit de ţipetele soţiei sale. A spus că s-a dus repede în camera de zi, la timp ca s-o vadă pe Tansy trecând pe lângă el în lenjerie intimă. Vaza cu trandafiri pe care i-o trimisese lui Macc şi pe care un poliţist stângaci o spărsese era, a recunoscut el, un gest de bun venit şi de prezentare. Da, i-ar fi plăcut să-l cunoască pe rapper şi, da, îi trecuse prin minte că Macc ar fi fost perfect pentru thrillerul la care tocmai lucra. Fără doar şi poate că şocul pricinuit de moartea lui Landry îl făcuse să reacţioneze exagerat la distrugerea darului său floral. Iniţial, o crezuse pe soţia lui când i-a spus că auzise o ceartă la etajul de sus. Fusese până la urmă nevoit să accepte, fără tragere de inimă, punctul de vedere al poliţiei cum că relatarea lui Tansy sugera consumul de cocaină. Dependenţa ei de droguri le pusese la grea încercare căsnicia şi a recunoscut faţă de poliţişti că ştia că soţia lui

folosea des acel stimulent, deşi nu ştia că avea cocaină ascunsă în apartament în noaptea aceea.

Bestigui a mai declarat că el şi Landry nu se vizitaseră niciodată la locuinţa unuia dintre ei şi că faptul că fuseseră amândoi la Dickie Carbury acasă (lucru de care poliţia se pare că auzise ulterior, pentru că Freddie a mai fost interogat o dată după prima declaraţie) abia dacă reuşise să le îmbunătăţească relaţia. „Ea a stat mai mult cu musafirii tineri, în vreme ce eu mi-am petrecut cea mai mare parte a weekendului cu Dickie, care este de aceeaşi vârstă cu mine." Declaraţia lui Bestigui avea indiscutabil aparenţa unei stânci de necucerit fără crampoane.

După ce citi relatarea poliţiei privind evenimentele din apartamentul soţilor Bestigui, Strike adăugă câteva fraze la propriile sale însemnări. Era interesat de jumătatea de liniuţă de cocaină aflată pe marginea căzii şi chiar mai interesat de cele câteva secunde de după ce Tansy văzuse silueta Lulei Landry căzând prin dreptul ferestrei. Multe depindeau, firește, de structura apartamentului soţilor Bestigui (nu exista în dosar nicio hartă sau diagramă a acestuia), dar Strike era deranjat de un aspect consecvent al mărturiilor schimbătoare ale lui Tansy: tot timpul ea a insistat că soţul ei fusese în pat, adormit, când Landry s-a prăbuşit. Îşi aminti de felul cum îşi ascunsese faţa, prefăcându-se că-şi dă părul pe spate, când el a insistat asupra acestui punct. Una peste alta şi în ciuda punctului de vedere al poliţiei, Strike considera că locaţia precisă a soţilor Bestigui în momentul când Lula Landry a căzut de la balcon era departe de a fi demonstrată.

Reluă răsfoirea sistematică a dosarului. Declaraţia lui Evan Duffield se conforma în cele mai multe aspecte relatării indirecte a lui Wardle. A recunoscut că încercase s-o împiedice pe iubita lui să plece de la Uzi strângând-o de braţe. Ea se desprinsese din strânsoare şi plecase. El a urmat-o la scurt timp după aceea. Exista o frază care menţiona masca de lup, îmbrăcată în limbajul rece al poliţistului anchetator: „Am obiceiul să port o mască de lup când vreau să evit atenţia fotografilor". O declaraţie scurtă a şoferului care-l luase pe Duffield de la Uzi confirma relatarea lui Duffield privind vizita la Kentigern Gardens şi plecarea mai departe înspre d'Arbley Street, unde şi-a lăsat pasagerul şi a plecat. Antipatia pe care Wardle susţinea că o nutrea şoferul faţă de Duffield nu reieşea din relatarea seacă a faptelor pregătită de poliţişti pentru a primi semnătura acestuia.

Mai existau alte două declaraţii care o confirmau pe cea a lui Duffield: una de la o femeie care susţinea că îl văzuse urcând scara la dealerul său şi una de la Whycliff, dealerul însuşi. Strike îşi aminti că Wardle fusese de părere că Whycliff ar fi în stare să mintă pentru Duffield. Femeia de la parter putea fi momită cu o sumă oarecare de bani. Restul martorilor care declaraseră că îl văzuseră pe Duffield rătăcind pe străzile Londrei nu puteau decât să afirme cu sinceritate că văzuseră un bărbat cu o mască de lup.

Strike îşi aprinse o ţigară şi citi din nou declaraţia lui Duffield. Era un bărbat cu un temperament violent, care recunoştea că o forţase pe Lula să rămână în club. Vânătăile de pe braţele cadavrului erau aproape sigur opera lui. Totuşi, dacă luase heroină împreună cu Whycliff, Strike ştia că şansele ca el să mai fie în stare să se strecoare în clădirea de pe Kentigern Gardens, numărul 18, sau să ajungă într-o stare de furie ucigaşă erau neglijabile. Strike era familiarizat cu comportamentul dependenţilor de heroină. Cunoscuse destui în ultimul adăpost în care locuise cu mama lui. Drogul îi face pe sclavii acestuia pasivi şi docili, antiteza absolută a alcoolicilor gălăgioşi şi violenţi sau a cocainomanilor paranoici şi spasmodici. Strike cunoscuse toate soiurile de narcomani, atât în armată, cât şi în afara ei. Glorificarea pe care media o făcea obiceiului lui Duffield îl dezgusta. Heroina nu avea nimic fascinant. Mama lui Strike murise pe o saltea murdară într-un colţ de încăpere şi nimeni nu şi-a dat seama că era moartă de şase ore.

Se ridică, traversă camera şi deschise cu greutate fereastra întunecată şi stropită de ploaie, astfel încât bubuitul basului de la 12 Bar Café se făcu auzit mai tare ca oricând. Continuând să fumeze, privi spre Charing Cross Road, unde scânteiau luminile maşinilor şi băltoacele de apă, iar chefliii de vineri seara se perindau încolo şi încoace pe Denmark Street, cu umbrelele clătinându-se, râsetele lor ridicându-se peste zgomotul traficului. Când, se întrebă Strike, va mai putea oare să bea şi el o bere vineri seara cu prietenii? Ideea părea să aparţină unui alt univers, unei vieţi lăsate în urmă. Starea de confuzie în care trăia, în care Robin era singura fiinţă umană cu care avea contact, nu putea să dureze, dar încă nu era pregătit să reia o viaţă socială aşa cum s-ar fi cuvenit. Rămăsese fără armată, fără Charlotte şi fără o jumătate de picior. Simţea nevoia să devină întru totul familiarizat cu omul care ajunsese, înainte de a fi gata să se expună

surprinderii şi milei altora. Chiştocul portocaliu-aprins zbură în strada întunecată şi se stinse în rigola plină de apă. Strike trase în jos fereastra, reveni la birou şi aduse cu fermitate dosarul mai aproape de el.

Declaraţia lui Derrick Wilson nu adăuga nimic la ceea ce ştia deja. În dosar nu se afla nicio menţiune despre Kieran Kolovas-Jones sau despre misteriosul petic de hârtie albastră. Strike întoarse mai departe paginile, cu oarecare interes, până la declaraţiile celor două femei cu care Lula îşi petrecuse ultima ei după-amiază: Ciara Porter şi Bryony Radford.

Aceasta din urmă şi-o amintea pe Lula ca fiind voioasă şi entuziasmată de sosirea iminentă a lui Deeby Macc. Pe de altă parte, Porter declarase că Landry „nu fusese în apele ei", că păruse „abătută şi neliniştită" şi refuzase să discute despre ceea ce o supăra. Declaraţia lui Porter adăugase un detaliu contrariant, despre care nimeni nu-i vorbise lui Strike. Modelul a afirmat că, în acea după-amiază, Landry vorbise anume despre intenţia sa de a-i lăsa „totul" fratelui ei. Nu era precizat niciun context, dar impresia pe care o dădea era a unei fete aflate clar într-o stare de spirit morbidă.

Strike se întrebă de ce clientul lui nu menţionase că sora lui îşi declarase intenţia de a-i lăsa lui totul. Desigur, Bristow avea deja o avere considerabilă. Probabil că achiziţia posibilă a altei sume mari de bani nu i se părea la fel de demnă de menţionat cum i s-ar fi părut lui Strike, care nu moştenise niciodată vreun penny.

Căscând, Strike îşi mai aprinse o ţigară ca să nu adoarmă şi începu să citească declaraţia mamei Lulei. După spusele acesteia, Lady Yvette Bristow era somnoroasă şi se simţea rău în urma operaţiei. Dar a insistat asupra faptului că fiica ei era „perfect fericită" când a venit în vizită în acea dimineaţă şi nu manifestase altceva decât preocupare pentru starea mamei sale şi perspectivele de vindecare. Poate că de vină era stolul direct şi nenuanţat al ofiţerului anchetator, dar Strike a rămas, din cele rememorate de Lady Bristow, cu impresia unei negări hotărâte. Ea a fost singura care a sugerat că moartea Lulei a fost un accident, că alunecase cumva peste balustrada balconului fără să vrea asta; fusese, spunea Lady Bristow, o noapte îngheţată.

Strike citi superficial declaraţia lui Bristow, care se potrivea în toate privinţele cu relatarea oferită în persoană lui Strike, şi trecu apoi la cea a lui Tony Landry, unchiul lui John şi al Lulei. Acesta o vizitase pe

Yvette Bristow în acelaşi timp cu Lula, în ziua de dinaintea morţii acesteia, şi declarase că nepoata lui păruse „normală”. Tony Landry mersese apoi cu maşina la Oxford, unde trebuia să participe la o conferinţă internaţională despre evoluţiile dreptului familial, rămânând peste noapte la Malmaison Hotel. Declaraţia despre locurile unde se deplasase Landry era urmată de nişte comentarii neinteligibile legate de convorbirile telefonice. Pentru elucidare, Strike răsfoi paginile până la copiile adnotate ale înregistrărilor telefonice.

Lula folosise foarte puţin telefonul fix în săptămâna de dinaintea morţii sale şi deloc cu o zi înainte. De pe mobil, totuşi, făcuse nu mai puţin de şaizeci şi şase de apeluri în ultima zi a vieţii. Primul, la 9:15 dimineaţa, a fost către Evan Duffield; al doilea, la 9:35, către Ciara Porter. A urmat o pauză de câteva ore, în care n-a vorbit cu nimeni la mobil, după care, la 1:21, a început să sune frenetic la două numere, aproape alternativ. Unul dintre ele era al lui Duffield; celălalt aparţinea, conform unei mâzgălituri alăturate primei apariţii a numărului, lui Tony Landry. Pe aceşti doi bărbaţi ea îi sunase iar şi iar. Ici-colo erau pauze de circa douăzeci de minute, în care nu apelase pe nimeni; apoi începea să sune din nou, fără îndoială apăsând şi butonul „redial”. Toate aceste apeluri frenetice, a dedus Strike, trebuie să fi fost făcute după ce s-a întors în apartament cu Bryony Radford şi Ciara Porter, deşi niciuna dintre cele două femei nu pomenise, în declaraţii, de apelurile repetate.

Strike reveni la declaraţia lui Tony Landry, care nu arunca nicio lumină asupra motivului pentru care nepoata lui fusese atât de dornică să-l contacteze. După spusele lui, cât timp s-a aflat la conferinţă, a oprit sonorul mobilului şi nu şi-a dat seama decât mult mai târziu că nepoata lui îl sunase în mod repetat în acea după-amiază. Habar n-avea de ce o făcuse şi nici n-a sunat-o, motivând că, atunci când şi-a dat seama că Lula încercase să-l contacteze, ea încetase să-l mai sune, iar el bănuise, corect, după cum s-a dovedit, că se afla undeva într-un club de noapte.

Strike căsca acum la fiecare câteva minute. Se gândi să-şi facă o cafea, dar nu reuşi să-şi adune energia. Tânjind să ajungă în pat, dar impulsionat doar de obişnuinţa sa de a-şi duce până la capăt treaba de care se ocupa, îşi îndreptă atenţia asupra copiilor de pe paginile registrului de securitate care arătau intrările şi ieşirile vizitatorilor de la numărul 18 din ziua anterioară morţii Lulei Landry. Parcurgând cu

atenţie semnăturile şi iniţialele, observă că Wilson nu fusese atât de meticulos pe cât s-ar fi aşteptat patronii săi. După cum acesta îi spusese deja lui Strike, deplasările locatarilor nu erau consemnate în registru; prin urmare, sosirile şi plecările Lulei Landry şi ale soţilor Bestigui lipseau. Prima înregistrare făcută de Wilson era pentru poştaş, la 9:10; apoi, la 9:22 a venit *Comisionarul cu florile pentru AP. 2;* în sfârşit, la 9:50, *Securibell.* Nu era menţionată nicio oră de plecare pentru tehnicianul care verificase sistemele de alarmă.

Altfel, fusese (după spusele lui Wilson) o zi liniştită. Ciara Porter sosise la 12:50; Bryony Radford la 1:20. În vreme ce plecarea lui Radford fusese consemnată cu semnătura ei la 4:40, Wilson adăugase sosirea celor de la firma de catering la apartamentul soţilor Bestigui la ora 7, ieşirea Ciarei împreună cu Lula la 7:15 şi plecarea trimişilor firmei de catering la 9:15.

Pe Strike îl frustra faptul că poliţiştii xeroxaseră doar pagina corespunzătoare zilei anterioare morţii Lulei, căci sperase să găsească numele de familie al misterioasei Rochelle undeva în paginile registrului de evidenţă a intrărilor.

Se făcuse aproape miezul nopţii când Strike îşi îndreptă atenţia asupra raportului poliţiei privind conţinutul laptopului lui Landry. După toate aparenţele, aceştia căutaseră, în principal, e-mailurile care ar fi indicat o dispoziţie sau intenţie suicidală, iar în această privinţă nu găsiseră nimic. Strike cercetă cu privirea e-mailurile pe care Landry le trimisese şi le primise în ultimele două săptămâni ale vieţii sale.

Era ciudat, dar cu toate acestea adevărat, că nenumăratele imortalizări fotografice ale frumuseţii ei nepământene îl făceau pe Strike să creadă cu şi mai mare greutate că Landry existase cu adevărat. Ubicuitatea trăsăturilor ei făcea ca acestea să pară abstracte, generice, chiar dacă chipul în sine avea o frumuseţe unică.

Acum, totuşi, din aceste însemnări negru pe alb, din mesajele ortografiate excentric şi pline cu porecle şi glume al căror înţeles era rezervat unui grup restrâns de oameni, spectrul fetei moarte se ridica în faţa sa în biroul întunecos. E-mailurile ei îi ofereau ceea ce multitudinea de fotografii nu reuşiseră: înţelegerea instinctivă, mai degrabă decât cerebrală, că o fiinţă umană reală, vie, capabilă să râdă, dar să şi plângă, îşi găsise moartea zdrobită pe asfaltul înzăpezit al acelei străzi londoneze. Sperase să desluşească umbra pâlpâitoare a unui criminal în timp ce răsfoia paginile dosarului, numai că în schimb

i-a apărut fantoma Lulei înseşi, privind în sus la el, aşa cum fac uneori victimele crimelor violente, printre sfărâmăturile vieţilor lor întrerupte.

Înţelegea acum de ce John Bristow susţinuse atât de insistent că sora lui nu avusese niciun gând legat de moarte. Fata care tastase cuvintele acestea părea să fie o prietenă cu suflet cald, sociabilă, impulsivă, foarte ocupată şi bucuroasă că era aşa; entuziastă cu privire la slujba ei, emoţionată de perspectiva unei călătorii în Maroc.

Majoritatea e-mailurilor fuseseră trimise designerului Guy Somé. Nu conţineau nimic de interes, exceptând un ton de confidenţialitate voioasă şi, o dată, o menţiune privind prietenia ei extrem de nepotrivită.

Geegee, vrei să-i faci ceva lui Rochelle pentru ziua ei de naştere, te roooog? Plătesc eu. Ceva drăguţ, nu fi oribil. Pentru 21 feb? Rugăciuni plecate. Te iub.

Cucu.

Strike îşi aminti afirmaţia de pe site-ul LulaMyInspirationForeva cum că Lula îl iubise pe Guy Somé „ca pe un frate". Declaraţia semnată de acesta la poliţie era cea mai scurtă din dosar. Fusese plecat în Japonia timp de o săptămână şi se întorsese acasă în noaptea morţii ei. Strike ştia că Somé locuia la o distanţă uşor de parcurs pe jos de Kentigern Gardens, dar poliţia părea să fi fost mulţumită cu afirmaţia lui că, odată ajuns acasă, pur şi simplu se dusese la culcare. Strike remarcase deja faptul că oricine ar fi venit pe jos dinspre Charles Street s-ar fi apropiat de Kentigern Gardens din direcţia opusă camerelor de supraveghere video de pe Alderbrook Road.

În sfârşit, Strike închise dosarul. În timp ce se deplasa cu dificultate prin birou, dezbrăcându-se, desfăcându-şi proteza şi întinzându-şi patul de campanie, nu se gândea la nimic în afară de propria sa epuizare. Adormi repede, legănat de sunetele traficului neobosit, de răpăitul ploii şi de respiraţia nemuritoare a oraşului.

2

O magnolie mare se înălţa în grădina din faţa casei lui Lucy din Bromley. Mai spre sfârşitul primăverii avea să acopere peluza din faţă cu ceva ce semăna cu nişte batiste de hârtie mototolite. Acum, în aprilie, florile alcătuiau un nor spumos alb, cu petalele cerate ca nişte fulgi de cocos. Strike vizitase casa aceasta doar de câteva ori, pentru că preferase să se întâlnească cu Lucy departe de locuinţa acesteia, unde ea părea să fie tare hărţuită, şi ca să evite întâlnirile cu cumnatul ei, faţă de care nutrea simţăminte călduţe spre reci.

Baloanele umplute cu heliu, legate de poartă, se legănau în adierea vântului. În timp ce urca panta abruptă a aleii care ducea la uşă, cu pachetul ambalat de Robin la subsuoară, îşi spunea că în curând se va termina.

— Unde e Charlotte? întrebă Lucy, scundă, blondă şi rotundă la faţă, imediat după ce îi deschise uşa.

Alte baloane învelite în folie aurie, de data asta în forma cifrei şapte, umpleau holul din spatele ei. Ţipete care ar fi putut să trădeze fie bucurie, fie durere se auzeau dintr-o zonă nevăzută a casei, tulburând calmul suburbiei.

— A trebuit să se ducă la Ayr în weekend, minţi Strike.

— De ce? întrebă Lucy, dându-se înapoi ca să-l lase să intre.

— Sora ei a făcut iar o criză. Unde e Jack?

— Sunt toţi prin preajmă. Slavă Domnului că a încetat ploaia, că altfel ar fi trebuit să-i ţinem în casă, spuse Lucy, conducându-l spre grădina din spatele casei.

Îi găsiră pe cei trei nepoţi ai lui zbenguindu-se pe gazonul întins, împreună cu douăzeci de băieţi şi fete în haine de petrecere, şi ţipând de mama focului în toiul unui joc în care trebuiau să alerge la diferite portiţe de cricket unde fuseseră lipite imagini ale unor bucăţi de fructe. Părinţii, gata să le dea o mână de ajutor, stăteau răspândiţi în lumina slabă a soarelui, bând vin din pahare de plastic, în vreme ce Greg, soţul lui Lucy, se ocupa de manevrarea unui iPod fixat într-un suport pe o masă demontabilă. Lucy îl servi pe Strike cu o bere, apoi fugi de lângă el aproape imediat ca să-l ridice de jos pe cel mai mic dintre cei trei fii ai ei, care căzuse zdravăn şi zbiera cu mult aplomb.

Strike nu-şi dorise niciodată copii; a fost unul dintre lucrurile asupra cărora el şi Charlotte căzuseră de acord dintotdeauna şi fusese unul dintre motivele pentru care alte relaţii eşuaseră de-a lungul anilor. Lucy deplângea atitudinea lui şi motivele pe care el le invoca pentru asta. Întotdeauna era ofensată când el afirma ţeluri de viaţă diferite de ale ei, ca şi cum i-ar fi atacat deciziile şi alegerile.

— Ce faci, Corm, eşti bine? spuse Greg, care predă altui tătic controlul asupra muzicii.

Cumnatul lui Strike, un economist care lucra în construcţii, părea mereu nesigur de tonul cu care să-l abordeze pe acesta şi de regulă ajungea să adopte un amestec de complex de inferioritate şi agresivitate care pe Strike îl călca pe nervi.

— Unde e Charlotte, femeia aia superbă? Doar nu v-aţi despărţit iar? Ha, ha, ha. Nu mai pot să vă ţin socoteala la despărţiri.

Una dintre fetiţe fusese împinsă şi căzuse. Greg s-a grăbit să o ajute pe una dintre celelalte mămici să se descurce cu lacrimile şi cu petele de iarbă. Jocul copiilor continua într-o hărmălaie vecină cu haosul. În sfârşit, se desprinse un câştigător. Cel ieşit pe locul doi începu să plângă, aşa că trebui să fie împăcat cu un premiu de consolare din sacul de gunoi negru aşezat lângă hidranţi. După care s-a anunţat o a doua rundă a aceluiaşi joc.

— Salut! spuse o matroană de vârstă mijlocie, apropiindu-se pieziş de Strike. Tu trebuie să fii fratele lui Lucy!

— Mda, zise el.

— Am auzit cu toţii despre bietul tău picior, spuse femeia, holbându-se la încălţămintea lui. Lucy ne-a ţinut pe toţi la curent. Doamne, nici nu poţi să-ţi dai seama, nu? Nici măcar n-am observat că şchiopătezi când ai sosit aici. E uluitor ce sunt în stare să facă în vremurile astea! Cred că alergi mai repede acum decât înainte!

Probabil că femeia îşi imaginase că avea sub pantaloni o singură lamă protetică din fibră de carbon, ca un paralimpic. Strike bău din paharul cu bere şi se sili să afişeze un zâmbet lipsit de umor.

— E-adevărat? întrebă ea, holbându-se la el cu o faţă care se umpluse brusc de curiozitate pură. Eşti cu adevărat fiul lui Jonny Rokeby?

O coardă a răbdării, despre care Strike nu-şi dăduse seama că era întinsă până la punctul de rupere, plesni.

— Al dracu' să fiu dacă ştiu, spuse el. Io zic să-i dai un telefon să-l

întrebi!

Femeia rămase înmărmurită. După câteva secunde, plecă de lângă el în tăcere. O văzu vorbind cu altă femeie, care se uită în direcţia lui. Un alt copil se împiedică şi se izbi cu capul de o portiţă de cricket decorată cu o căpşună uriaşă, zbierând de-ţi ţiuiau urechile. Cu toată atenţia celorlalţi concentrată asupra acestui nou incident, Strike se strecură din nou în casă.

Camera din faţă era confortabilă şi avea un aer prietenos, cu o canapea bej din trei piese, o reproducere impresionistă deasupra şemineului şi fotografii înrămate ale celor trei nepoţi ai lui în uniforme şcolare de culoare verde-închis etalate pe rafturi. Strike închise uşa cu grijă, lăsând în urmă hărmălaia din grădină, scoase din buzunar DVD-ul trimis de Wardle, îl introduse în player şi porni televizorul.

Pe televizor era o fotografie făcută la a treizecea aniversare a lui Lucy. Tatăl lui Lucy, Rick, era în poză împreună cu cea de-a doua soţie. Strike stătea în spate, unde fusese aşezat în toate fotografiile de grup încă de când avea cinci ani. Pe atunci, încă mai avea ambele picioare. Tracey, colegul ofiţer de la SIB şi fata cu care Lucy sperase ca fratele ei să se însoare, stăteau lângă el. Ulterior, Tracey se măritase cu unul dintre prietenii lor comuni şi de curând născuse o fetiţă. Strike avusese intenţia să-i trimită nişte flori, dar nu reuşise să-şi ducă gândul până la capăt.

Îşi coborî privirea pe ecran şi apăsă „play”.

Filmarea alb-negru, cu granulaţie mare, începu imediat. O stradă albă, fulgi groşi de zăpadă plutind pe lângă obiectivul camerei. Câmpul vizual de 180° prezenta intersecţia dintre Bellamy Road şi Alderbrook Road.

Un bărbat intră în cadru, mergând singur, dinspre partea dreaptă a ecranului. Înalt, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, înfofolit bine, cu o glugă pe cap. În imaginea alb-negru, faţa lui se vedea straniu, înşelând privirea. Strike avu impresia că se uită la un chip din care se zărea partea de jos albă şi care avea ochii acoperiţi cu o bandă neagră, până când raţiunea îi spuse că de fapt privea la o faţă neagră acoperită cu un fular alb peste nas, gură şi bărbie. Pe jacheta lui mai era şi un fel de semn distinctiv, probabil un logo neclar; altfel, îmbrăcămintea lui era neidentificabilă.

Pe când se apropia de cameră, individul îşi lăsă capul în jos, aparent pentru a consulta ceva pe care-l scosese din buzunar. Câteva secunde

mai târziu, o luă pe Bellamy Road şi dispăru din raza obiectivului. Ceasul digital din colţul dreapta-jos al ecranului arăta 01:39.

Filmul sări la o altă secvenţă. Apăruse din nou imaginea înceţoşată a aceleiaşi intersecţii, aparent părăsită, aceiaşi fulgi grei de zăpadă estompând imaginea, dar acum ceasul digital arăta 02:12.

Cei doi fugari apărură brusc în imagine. Cel din faţă putea fi recunoscut ca omul cu fularul alb la gură, care dispăruse din imagine; puternic şi cu picioare lungi, alerga, cu mişcări energice ale braţelor, direct înapoi pe Alderbrook Road. Al doilea bărbat era mai scund, mai slab, cu glugă şi fes pe cap. Strike observă pumnii negri încleştaţi în timp ce alerga în spatele primului, care sporea avansul pe care-l avea. Pentru scurt timp, sub lumina unui stâlp stradal, pe spatele bluzei celui de-al doilea fugar se putu desluşi un desen; la jumătatea străzii Alderbrook, o coti brusc la stânga şi o luă pe o străduţă laterală.

Strike revăzu filmarea de câteva secunde din nou şi apoi încă o dată. Nu observă niciun semn de comunicare între cei doi fugari. Niciun semn că se sunaseră sau că măcar se căutaseră unul pe celălalt, în timp ce se îndepărtau fugind de cameră. Păreau să fie fiecare cu treaba lui.

Vizionă filmarea pentru a patra oară şi opri imaginea, după mai multe încercări, la secunda când desenul de pe spatele bluzei purtate de fugarul mai lent se vedea iluminată. Mijind ochii, se apropie de imaginea neclară. După ce privi îndelung un minut, deveni aproape sigur că primul cuvânt se termina cu „ck”, dar al doilea, despre care credea că începe cu „J”, era indescifrabil.

Apăsă butonul „play” şi lăsă filmul să ruleze mai departe, încercând să-şi dea seama pe ce străduţă o luase al doilea individ. De trei ori îl urmări despărţindu-se de însoţitorul lui şi, cu toate că numele era ilizibil pe ecran, ştia, din ce-i spusese Wardle, că trebuia să fie Halliwell Street.

Potrivit poliţiei, faptul că primul bărbat se întâlnise cu un prieten în afara razei de acţiune a camerei diminua probabilitatea ca el să fie un ucigaş. Asta presupunea că cei doi erau, într-adevăr, prieteni. Strike se văzu nevoit să accepte următorul lucru: faptul că fuseseră surprinşi pe film împreună, pe o asemenea vreme şi la o astfel de oră, acţionând în maniere aproape identice, sugera complicitatea.

Lăsând filmul să ruleze mai departe, văzu cum imaginea trecu, aproape surprinzător, la interiorul unui autobuz. O fată se urcă; filmată dintr-o poziţie de deasupra şoferului, avea faţa micşorată şi puternic

umbrită, deşi coada de cal blondă era distinctivă. Bărbatul care urcă după ea în autobuz semăna, din câte putea să vadă, foarte mult cu cel care mai târziu avea să meargă pe Bellamy Street către Kentigern Gardens. Era înalt şi cu glugă pe cap, cu faţa acoperită de un fular alb şi partea de sus a feţei pierdută în umbră. Tot ce se vedea clar era un logo pe piept, format din iniţialele GS stilizate.

Pe ecran apăru Theobalds Road. Dacă individul care se deplasa cu repeziciune era aceeaşi persoană care se urcase în autobuz, îşi scosese fularul alb, cu toate că şi constituţia, şi mersul sugerau cu tărie asemănarea. De data asta, lui Strike i se păru că bărbatul face un efort conştient ca să-şi ţină capul plecat.

Filmul se sfârşi cu un ecran negru. Strike se uita la el, adâncit în gânduri. Când redeveni conştient de locul în care se afla, constată uşor surprins că era multicolor şi luminat de soare.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi-l sună pe John Bristow, dar îi răspunse mesageria vocală. Lăsă un mesaj în care-i spunea lui Bristow că văzuse înregistrarea de pe camera de supraveghere şi citise dosarul de la poliţie; că voia să-l mai roage câteva lucruri şi dacă ar fi posibil să se întâlnească în săptămâna care urma.

Apoi îl sună pe Derrick Wilson, al cărui telefon intră de asemenea pe mesageria vocală; Strike îi transmise din nou solicitarea de a veni să vadă interiorul clădirii de pe Kentigern Gardens, numărul 18.

Abia închise când pe uşa camerei de zi se strecură înăuntru Jack, nepotul lui mijlociu. Era roşu la faţă şi agitat.

— Te-am auzit vorbind, spuse el.

Închise uşa cu la fel de mare grijă ca şi unchiul său.

— Nu trebuia să fii în grădină, Jack?

— Am venit să fac un pipi, spuse nepotul. Unchiule Cormoran, mi-ai adus un cadou?

Strike, care nu lăsase din mână pachetul ambalat de când sosise, i-l dădu şi văzu cum degetele mici şi nerăbdătoare ale copilului distrugeau lucrătura migăloasă a lui Robin.

— *Mişto!* spuse Jack fericit. Un *soldăţel.*

— Exact, zise Strike.

— Are şi puşcă şi… *tot ce-i treb'e.*

— Da, are.

— Tu aveai armă când erai soldat? întrebă Jack, răsucind cutia ca să se uite la poza conţinutului.

— Am avut două, spuse Strike.

— Şi le mai ai?

— Nu, a trebuit să le dau înapoi.

— Păcat, spuse Jack, cu seriozitate.

— Dar tu n-ar trebui să te joci? întrebă Strike, în momentul în care un nou val de ţipete erupse dinspre grădină.

— Nu vreau, zise Jack. Pot să-l scot din cutie?

— Da, sigur, spuse Strike.

În timp ce Jack desfăcea cu febrilitate cutia, Strike scoase DVD-ul lui Wardle din player şi-l băgă în buzunar. Apoi îl ajută pe Jack să elibereze paraşutistul din legăturile care-l ţineau prizonier în cutie şi să-i fixeze arma în mână.

Lucy îi găsi pe amândoi acolo după vreo zece minute. Jack îl făcea pe soldat să tragă de după canapea, iar Strike se prefăcea că primise un glonţ în stomac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Corm, e petrecerea lui, ar trebui să se joace afară cu ceilalţi! Jack, ţi-am *spus* că nu ai voie să desfaci niciun cadou – ia-l de jos – nu, trebuie să-l laşi aici, în casă – *nu,* Jack, poţi să te joci cu el mai târziu – şi oricum, e aproape ora ceaiului…

Tulburată şi iritată, Lucy îl scoase pe băiatul îndărătnic din încăpere, aruncându-i o privire înnegurată fratelui ei. Când îşi ţuguia buzele, Lucy semăna mult cu mătuşa lor, Joan, care nu era rudă de sânge cu niciunul dintre ei.

Asemănarea vremelnică născu în Strike un spirit de cooperare necaracteristic. Tot restul petrecerii, după cum s-a exprimat Lucy, s-a comportat bine, dedicându-se în principal aplanării conflictelor care mocneau între copiii agitaţi nevoie mare, baricadându-se apoi în spatele mesei demontabile acoperite cu jeleuri şi îngheţată, ca să evite astfel interesul intruziv din partea mamelor care bântuiau prin preajmă.

3

Strike se trezi devreme duminică dimineaţă din cauza soneriei mobilului lăsat la încărcat lângă patul de campanie. Îl suna Bristow. Părea tensionat.

— Am primit mesajul tău ieri, dar mama e într-o stare proastă şi nu avem infirmieră în după-amiaza asta. Alison o să vină să-mi ţină companie. Am putea să ne vedem mâine, în pauza mea de prânz, dacă eşti liber? Au mai apărut lucruri noi? adăugă el cu speranţă în glas.

— Câteva, spuse Strike cu precauţie. Auzi, unde e laptopul surorii tale?

— E aici, în apartamentul mamei. De ce?

— Ce-ai zice dacă aş arunca o privire în el?

— Excelent, spuse Bristow. Îl aduc mâine, bine?

Strike admise că ar fi o idee bună. După ce Bristow îi dădu numele şi adresa localului său preferat din apropiere de biroul lui şi închise, Strike îşi luă pachetul de ţigări şi stătu o vreme fumând şi contemplând modelul pe care-l făceau pe tavan razele de soare ce pătrundeau printre lamelele storurilor, savurând liniştea şi singurătatea, absenţa ţipetelor de copii, a încercărilor lui Lucy de a-i tot pune întrebări peste zbieretele stridente ale celor mici. Cu sentimente aproape prietenoase faţă de biroul său paşnic, îşi stinse ţigara, se ridică şi se pregăti pentru dușul său obişnuit la ULU.

În sfârşit dădu de Derrick Wilson, după mai multe tentative, duminică seara, târziu.

— Săptămâna asta nu poţi să vii, spuse Wilson. Domnul Bestigui stă mult pe-acasă zilele astea. Trebuie să mă gândesc la jobul meu, mă înţelegi. Te sun când apare vreun moment potrivit, bine?

Strike auzi o sonerie îndepărtată.

— Nu eşti la muncă acum? strigă Strike înainte ca Wilson să închidă.

Îl auzi pe paznic zicând, departe de receptor:

— *Semnează aici, amice.* Ce zici? adăugă el tare, către Strike.

— Dacă eşti acolo acum, poţi să verifici numele unei prietene care o mai vizita uneori pe Lula?

— Ce prietenă? întrebă Wilson. *Mda, cu bine.*

— Fata de care zicea Kieran, prietena de la clinică. Rochelle. Vreau

numele ei de familie.

— A, aia, da, spuse Wilson. Da, o să mă uit şi te s…

— Poţi să te uiţi repede acum?

Îl auzi pe Wilson oftând.

— Mda, bine. Stai la telefon.

Zgomote nedesluşite de mişcare, tropăieli şi hârşâituri, apoi foşnetul paginilor întoarse. În timp ce aştepta, Strike privea la diferitele obiecte de îmbrăcăminte create de Guy Somé, afişate pe ecranul computerului său.

— Da, e aici, auzi glasul lui Wilson în urechea lui. O cheamă Rochelle… nu pot să citesc… pare a fi Onifade.

— Poţi să-mi spui pe litere?

Wilson îi citi numele pe litere şi Strike şi-l notă.

— Când a fost ultima oară acolo, Derrick?

— Tocmai pe la începutul lui noiembrie, spuse Wilson. *Da, bună seara.* Tre' să-nchid acum.

Puse receptorul jos în timp ce Strike îi mulţumea, iar detectivul reveni la cutia sa de Tennent's şi contemplarea îmbrăcămintei moderne de zi, în viziunea lui Guy Somé, îndeosebi o jachetă cu fermoar şi glugă având în partea stângă, sus, un GS auriu stilizat. Acelaşi logo apărea bine evidenţiat pe toate obiectele vestimentare de gata afişate în secţiunea pentru bărbaţi a website-ului renumitului designer. Strike nu era întru totul lămurit cu privire la înţelesul expresiei „de gata"; părea un adevăr evident, deşi, orice altă conotaţie ar fi avut, expresia însemna „mai ieftin". A doua secţiune a site-ului, denumită simplu „Guy Somé", conţinea haine ale căror preţuri se ridicau în mod obişnuit la câteva mii de lire. În pofida strădaniilor lui Robin, designerul acestor costume maro, al cravatelor tricotate înguste, al rochiilor mini brodate cu mici fragmente de oglindă, al acestor pălării din piele continua să rămână surd la toate solicitările pentru o discuţie privind moartea modelului său preferat.

4

Crezi că n-am să-ţi fac rău, dar te înşeli, jigodie vin la tine, am avut încredere în tine şi uite ce mi-ai făcut. O să-ţi smulg sula şi-o să ţi-o îndes pe gât. Or să te găsească sufocat cu propria ta sulă. Când o să termin cu tine mă-ta n-o să te mai cunoască, am să-ţi fac felul Strike jigodie ordinară ce eşti.

— E frumos afară.

— Vrei să citeşti asta? Te rog.

Era luni dimineaţă şi Strike tocmai se întorsese de la o ţigară fumată în strada însorită şi o discuţie lejeră cu fata de la magazinul de discuri de vizavi. Robin îşi lăsase părul desfăcut din nou; era evident că nu mai avea interviuri pentru ziua aceea. Această deducţie, în combinaţie cu efectele soarelui de după ploaie, reuşi să-i îmbunătăţească lui Strike starea de spirit. Totuşi, Robin părea încordată, stând în picioare în spatele biroului şi întinzându-i o foaie de hârtie roz împodobită cu obişnuitele pisicuţe.

— N-a renunţat, nu-i aşa?

Strike luă scrisoarea şi o citi, rânjind.

— Nu pricep de ce nu te duci la poliţie, spuse Robin. Ce chestii zice ăla că vrea să-ţi facă…

— Pune-o la dosar, zise Strike nepăsător, aruncând scrisoarea pe birou şi frunzărind restul corespondenţei sărace.

— Da, mă rog, asta nu-i tot, spuse Robin, vădit deranjată de atitudinea lui. Tocmai au sunat cei de la Temporary Solutions.

— Da? Ce voiau?

— Au cerut să vorbească cu mine, spuse Robin. Evident că bănuiesc că eu sunt tot aici.

— Şi tu ce le-ai spus?

— M-am prefăcut că sunt altcineva.

— Ai gândit rapid. Cine?

— Am spus că mă cheamă Annabel.

— Când li se cere să spună pe loc un nume fals, de regulă oamenii aleg unul care începe cu „A”, ştiai?

— Şi dacă trimit pe cineva să verifice?

— Ce?

— Păi, de la tine or să încerce să scoată bani, nu de la mine! Or să încerce să te facă să plăteşti tariful de angajare!

Îngrijorarea ei sinceră că va fi nevoit să plătească o sumă pe care nu şi-o putea permite îl făcu să zâmbească. Intenţionase să o roage să sune iar la biroul lui Freddie Bestigui şi să înceapă să caute în directoarele telefonice online o mătuşă a lui Rochelle Onifade domiciliată în Kilburn. În loc de asta, spuse:

— OK, părăsim sediul. Aveam de gând să verific un loc numit Vashti în dimineaţa asta, înainte să mă întâlnesc cu Bristow. Poate că ar părea mai firesc dacă am merge împreună.

— Vashti? Buticul? spuse imediat Robin.

— Da. Îl ştii, nu-i aşa?

Veni rândul lui Robin să zâmbească. Citise despre magazin prin reviste: pentru ea, simboliza fascinaţia Londrei. Un loc unde editorii de modă găseau obiecte de îmbrăcăminte fabuloase ca să le prezinte cititoarelor lor, haine care costau cât salariul lui Robin pe şase luni.

— Ştiu de el, spuse ea.

Strike luă trenciul fetei din cuier şi i-l întinse.

— O să zicem că tu eşti sora mea, Annabel. Mă ajuţi să aleg un cadou pentru soţia mea.

— Care e problema individului care te ameninţă cu moartea? întrebă Robin în timp ce stăteau pe locuri alăturate în metrou. Cine e?

Îşi reprimase curiozitatea legată de Jonny Rokeby şi de frumoasa brunetă care ieşise în fugă din clădirea lui Strike în prima ei zi de lucru, ca şi de patul de campanie despre care nu vorbiseră niciodată. Dar era fără doar şi poate îndreptăţită să pună întrebări despre ameninţările cu moartea. La urma urmelor, ea era cea care deschisese trei plicuri roz şi citise deversările violente mâzgălite printre pisicuţele jucăuşe. Strike nici măcar nu se uitase la ele.

— Îl cheamă Brian Mathers, spuse Strike. A venit să mă vadă în iunie trecut pentru că avea impresia că nevastă-sa îl înşală. Voia să fie urmărită, aşa că am pus-o sub supraveghere timp de o lună. O femeie foarte banală: simplă, îmbrăcată modest, cu un permanent urât; lucra la departamentul de contabilitate al unui mare depozit de covoare. Îşi petrecea zilele săptămânii într-un mic birou înghesuit împreună cu alte trei colege, se ducea la bingo în fiecare joi, îşi făcea cumpărăturile săptămânale la Tesco, iar sâmbetele se ducea cu soţul ei la o filială locală a Clubului Rotary.

— Şi când credea el că îl înşală? întrebă Robin.

Reflecţiile lor palide se legănau în fereastra opacă neagră; secătuită de culoare în lumina intensă de deasupra, Robin părea mai vârstnică şi totuşi eterică, iar Strike arăta mai bolovănos şi mai urât.

— Joi seara.

— Şi aşa făcea?

— Nu, chiar se ducea la bingo cu prietena ei, Maggie, dar în toate cele patru seri de joi în care am urmărit-o a ajuns acasă intenţionat mai târziu. După ce se despărţea de Maggie, se mai plimba un pic cu maşina. Într-o seară, s-a dus într-un pub şi şi-a luat singură un sos de tomate, pe care l-a băut stând sfioasă într-un colţ. În altă seară a aşteptat în maşină la capătul străzii lor timp de patruzeci şi cinci de minute înainte să se ducă acasă.

— De ce? întrebă Robin în timp ce trenul zdrăngănea gălăgios printr-un tunel lung.

— Păi, tocmai asta-i întrebarea, nu? Ca să demonstreze ceva? Ca să-l facă să se ambaleze? Să-l tachineze? Să-l pedepsească? Să încerce să injecteze un pic de emoţie în căsnicia lor anostă? În fiecare seară de joi, doar un mic interval de timp nejustificat. El, fiind un nemernic impulsiv, bineînţeles că a muşcat momeala. Chestia îl scotea din minţi. Era sigur că se întâlneşte cu amantul o dată pe săptămână, că prietena ei, Maggie, îi acoperea. A încercat să o urmărească singur, dar era convins că în acele rânduri s-a dus la bingo pentru că ştia că e pe urmele ei.

— Şi i-ai spus adevărul?

— Da, i l-am spus. Dar nu m-a crezut. S-a ambalat foarte tare şi a început să urle şi să zbiere că toată lumea conspira împotriva lui. A refuzat să-mi plătească factura. Eram îngrijorat că va ajunge să-i facă vreun rău şi aici am greşit grav. Am sunat-o şi i-am spus că mă plătise s-o urmăresc, că ştiam ce făcea şi că soţul ei se apropia de un punct periculos. Pentru binele său, am sfătuit-o să aibă grijă până unde împingea lucrurile. N-a spus niciun cuvânt, mi-a închis telefonul. Ei bine, el îi verifica cu regularitate mobilul. Mi-a văzut numărul şi a tras concluzia evidentă.

— Că i-ai spus femeii că te pusese s-o urmăreşti?

— Nu, că am fost sedus de farmecele ei şi că eram noul ei amant.

Robin îşi duse repede palma la gură. Strike izbucni în râs.

— De obicei, clienţii tăi sunt puţin cam nebuni? întrebă Robin, după

ce-şi eliberă gura.

— El este, dar ceilalţi sunt de regulă doar stresaţi.

— Mă gândeam la John Bristow, spuse Robin ezitant. Prietena lui crede că se amăgeşte. Iar tu ai crezut că ar putea fi un pic… ştii… nu? întrebă ea. Am auzit, adăugă uşor ruşinată, prin uşă. Chestia cu „psihologul de salon".

— Exact, zise Strike. Păi… se poate să mă fi răzgândit.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin, ochii ei limpezi cenuşiu-albăstrui mărindu-se.

Trenul se apropia hurducăindu-se de staţie. Siluetele se perindau rapid pe la geamuri, devenind tot mai clare cu fiecare secundă.

— Crezi… vrei să spui că nu… că s-ar putea să aibă dreptate… că într-adevăr a fost o…?

— Aici ne dăm jos.

Buticul zugrăvit în alb pe care îl căutau era situat în zona cea mai scumpă din Londra, pe Conduit Street, aproape de intersecţia cu New Bond Street. Pentru Strike, vitrinele sale colorate etalau o multitudine amestecată de lucruri nenecesare vieţii. Erau acolo perniţe cu mărgele şi lumânări aromate în suporturi de argint. Bucăţi de sifon aranjate artistic; caftane ţipătoare care îmbrăcau manechine fără chip; genţi voluminoase, de o urâţenie ostentativă; toate răspândite pe un fundal pop-art, într-o celebrare stridentă a consumerismului care lui Strike i se părea iritantă şi pentru retină, şi pentru spirit. Şi le imagina pe Tansy Bestigui şi Ursula May în magazin, examinând cu un ochi de expert etichetele, selectând genţi din piele de aligator cu preţuri din patru cifre animate de o hotărâre fără bucurie de a-şi scoate pârleala cu banii din căsniciile lor lipsite de iubire.

Alături de el, Robin privea şi ea la vitrină, dar înregistrând doar vag ceea ce vedea. De dimineaţă primise o ofertă de angajare prin telefon, în timp ce Strike fuma în stradă, chiar înainte ca cei de la Temporary Solutions să sune. De fiecare dată când se gândea la ofertă, pe care trebuia să o accepte sau să o decline în următoarele două zile, simţea un junghi de emoţie intensă în stomac, despre care se străduia să se convingă că era plăcere, suspectând însă tot mai mult că era vorba de teamă.

Ar trebui s-o accepte. Erau multe în favoarea ei. Salariul era exact suma pe care ea şi Matthew conveniseră că ar trebui s-o ţintească. Birourile erau elegante şi bine amplasate în West End. Ea şi Matthew

vor putea să ia masa împreună. Piaţa angajărilor nu strălucea prin dinamism. Ar fi trebuit să fie încântată.

— Cum a mers interviul de vineri? întrebă Strike, privind pieziş la o haină cu paiete pe care o găsea obscen de neatrăgătoare.

— Foarte bine, cred, răspunse Robin vag.

Îşi aminti de entuziasmul pe care-l simţise doar cu câteva clipe înainte, când Strike îi dăduse de înţeles că s-ar putea, la urma urmelor, să existe un ucigaş. Vorbise serios? Robin observă că acum se uita cu intensitate la un asamblaj de zorzoane, ca şi cum acelea ar fi putut să-i spună ceva important, iar aceasta era cu siguranţă (pentru o clipă, îşi permise să vadă cu ochii lui Matthew şi să gândească cu glasul lui Matthew) o poză adoptată pentru efect sau ostentaţie. Matthew credea în continuare că Strike era într-un fel sau altul un impostor. Părea să considere că profesia de detectiv era una excentrică, echivalentă cu a fi astronaut sau dresor de lei; că oamenii adevăraţi nu se ocupau cu asemenea lucruri.

Robin reflectă că, dacă accepta jobul în resurse umane, s-ar putea să nu afle niciodată (decât dacă citea, într-o zi, în presă) cum s-a încheiat această investigaţie. Să dovedeşti, să rezolvi, să prinzi, să protejezi: astea erau lucrurile pe care merita să le faci; importante şi fascinante. Robin ştia că Matthew o considera întru câtva copilăroasă şi naivă din cauza acestor sentimente, dar ea nu şi le putea reprima.

Strike se întorsese cu spatele la vitrină şi se uita la ceva de pe New Bond Street. Robin văzu că avea privirea fixată asupra cutiei poştale roşii aflate în faţa firmei Russell and Bromley, gura sa neagră, dreptunghiulară privind la ei cu răutate de peste drum.

— OK, să intrăm, spuse Strike, întorcându-se cu spatele la ea. Nu uita, eşti sora mea şi am venit să cumpărăm ceva pentru soţia mea.

— Dar ce încercăm să aflăm?

— Ce au făcut aici Lula Landry şi prietena ei Rochelle Onifade în ziua de dinaintea morţii lui Landry. S-au întâlnit aici, pentru cincisprezece minute, apoi s-au despărţit. Nu sper mare lucru. Au trecut trei luni şi s-ar putea să nu fi observat nimic. Totuşi, merită să încercăm.

Parterul de la Vashti era dedicat îmbrăcămintei; un semn îndreptat în susul unei scări de lemn arăta că la etaj erau o cafenea şi un raion de *lifestyle.* Câteva femei treceau în revistă cuierele din oţel lucios. Toate erau slabe şi bronzate, cu părul lung, curat, proaspăt uscat cu feonul.

Vânzătoarele alcătuiau un grup eclectic, îmbrăcate excentric şi cu pieptănături bizare. Una dintre ele purta un tutu şi ciorapi plasă. Aranja un etalaj de pălării.

Spre surprinderea lui Strike, Robin se îndreptă cu tupeu către această fată.

— Bună, spuse ea cu voioşie. Aveţi o haină cu paiete fabuloasă în vitrina din mijloc. Mă întreb dacă aş putea s-o probez.

Vânzătoarea avea o masă de păr alb pufos de consistenţa vatei de zahăr, iar ochii erau machiaţi strident, sprâncenele lipsindu-i cu totul.

— Da, nicio problemă, spuse ea.

Totuşi, s-a dovedit că minţise. Extragerea hainei din vitrină a fost extrem de problematică. Trebuia scoasă de pe manechinul pe care era aşezată şi descâlcită din sistemul de etichetare electronic. Zece minute mai târziu, haina tot nu se lăsase scoasă, aşa că vânzătoarea iniţială îşi chemă două colege ca s-o ajute. Între timp, Robin se plimba prin magazin fără să discute cu Strike, alegând o varietate de rochii şi curele. Când haina cu paiete părăsi în sfârşit spaţiul vitrinei, cele trei vânzătoare implicate în recuperarea ei păreau să fi investit cumva în viitorul acesteia, aşa că o însoţiră toate pe Robin la cabina de probă, una oferindu-se s-o ajute să care mulţimea de accesorii pe care le alesese, celelalte două ocupându-se cu transportarea hainei.

Cabinele de probă constau din cadre metalice învelite cu mătase groasă de culoare crem, ca nişte corturi. Poziţionându-se suficient de aproape ca să asculte ce se petrecea înăuntru, Strike simţea că abia acum începea să aprecieze gama completă a talentelor secretarei sale temporare.

Robin luase cu ea în cabină mărfuri în valoare de peste zece mii de lire, dintre care haina cu paiete valora cam jumătate. În circumstanţe normale, n-ar fi avut niciodată tupeul să facă asta, dar ceva pusese stăpânire pe ea în această dimineaţă: un amestec de cutezanţă şi bravură. Voia să-şi demonstreze ceva sieşi, lui Mathew şi chiar şi lui Strike. Cele trei vânzătoare se agitau în jurul ei, atârnând pe umeraşe rochiile şi netezind faldurile grele ale hainei, iar Robin nu simţea niciun fel de ruşine că nu şi-ar fi putut permite nici măcar cea mai ieftină dintre curelele pe care le ţinea acum roşcata cu tatuaje pe ambele braţe şi că niciuna dintre fete nu va primi vreodată comisionul pe care, fără doar şi poate, îl râvneau. Ba chiar i-a permis vânzătoarei cu părul roz să se ducă să caute taiorul auriu, despre care aceasta o

asigurase pe Robin că îi va veni admirabil şi se va asorta minunat cu rochia verde pe care o alesese.

Robin era mai înaltă decât oricare dintre fetele de la magazin, iar când îşi schimbă trendul cu haina cu paiete, acestea scoaseră murmure admirative.

— Trebuie să vadă şi fratele meu, le spuse ea, după ce-şi analiză cu un ochi critic imaginea din oglindă. Ştiţi, nu e pentru mine, e pentru soţia lui.

Şi ieşi printre draperiile cabinei de probă cu cele trei vânzătoare agitându-se în urma ei. Fetele bogate de lângă cuierul cu îmbrăcăminte se întoarseră toate ca să se uite la Robin cu privirea îngustată când aceasta întrebă cu aplomb:

— Ce părere ai?

Strike se văzu nevoit să admită că haina care i se păruse atât de oribilă arăta mai bine pe Robin decât pe manechin. Ea se răsuci pe loc în faţa lui, iar obiectul scânteie ca o piele de şopârlă.

— E în regulă, spuse el, cu precauţie masculină, iar vânzătoarele zâmbiră cu indulgenţă. Mda, e chiar drăguţă. Cât costă?

— Pentru tine, nu-i aşa scumpă, spuse Robin, cu o privire şireată către ajutoarele ei. Sandrei i-ar plăcea mult asta, îi spuse ea pe un ton ferm lui Strike, care, luat pe nepregătite, zâmbi larg. Şi, gândeşte-te, împlineşte totuşi patruzeci de ani.

— Ar putea s-o poarte cu orice, îl asigură cu convingere fata cu vată de zahăr în cap. E atât de adaptabilă.

— OK, mă duc să probez rochia aceea Cavalli, spuse Robin binedispusă, întorcându-se în cabina de probă. Sandra m-a rugat să vin cu el, le explică ea celor trei vânzătoare, în timp ce acestea o ajutau să-şi dea jos haina şi desfăceau fermoarul rochiei spre care arătase. Ca să se asigure că nu mai face cine ştie ce gogomănie. Când a împlinit treizeci de ani, i-a cumpărat cei mai urâţi cercei din lume. Au costat o avere şi ea nu i-a scos niciodată din seif.

Robin nu ştia de unde-i veneau invenţiile astea; se simţea inspirată. Dându-şi jos puloverul şi fusta, începu să-şi unduiască trupul ca să intre în rochia mulată de culoare albastru-verzui. În timp ce vorbea, Sandra devenea reală: un pic răsfăţată, întru câtva plictisită, mărturisindu-i cumnatei sale la un pahar de vin că fratele ei (bancher, se gândi Robin, chiar dacă Strike nu prea semăna cu ideea ei despre bancheri) nu avea gusturi deloc.

— Aşa că mi-a zis: du-l la Vashti şi convinge-l să-şi deschidă portofelul. O, da, asta e drăguţă.

Era mai mult decât drăguţă. Robin privi lung la propria ei reflecţie. Rochia verde era magic construită, în aşa fel încât să-i îngusteze talia până la aproape nimic, să-i sculpteze silueta în curbe line, să-i alungească gâtul palid. Era o zeiţă cu trup şerpuitor în viridian strălucitor, iar vânzătoarele murmurau şi scoteau exclamaţii de apreciere.

— Cât costă? o întrebă Robin pe roşcată.

— Două mii opt sute şi nouăzeci şi nouă, spuse fata.

— E nimic pentru el, spuse Robin nepăsătoare, ieşind printre draperii ca să-i arate rochia lui Strike, pe care-l găsi examinând un vraf de mănuşi pe o masă circulară.

Singurul lui comentariu asupra rochiei verzi fu un „Mda", după ce abia dacă se uitase la ea.

— Ei, poate că nu-i chiar culoarea Sandrei, spuse Robin, cu un sentiment brusc de jenă.

În definitiv, Strike nu era nici fratele, nici prietenul ei. Probabil că dusese invenţia prea departe, defilând în faţa lui într-o rochie mulată pe corp. Se retrase în cabina de probă.

Dezbrăcată din nou în chiloţi şi sutien, spuse:

— Ultima oară când Sandra a fost aici, Lula Landry era în cafeneaua de sus. Sandra mi-a spus că arăta superb în carne şi oase. Chiar mai bine decât în poze.

— O, da, a fost, admise fata cu păr roz, care ţinea la piept taiorul auriu pe care-l adusese. Venea pe-aici mai mereu, o vedeam în fiecare săptămână. Vreţi să probaţi ăsta?

— A fost aici cu o zi înainte să moară, spuse fata cu părul ca de vată de zahăr, ajutând-o pe Robin să îmbrace taiorul auriu. În cabina asta de probă, chiar în asta.

— Serios? zise Robin.

— N-o să se încheie la piept, dar arată excelent deschis, spuse roşcata.

— Nu, nu e bine, Sandra e un pic mai solidă decât mine, ca să nu zic mai mult, spuse Robin, sacrificând fără milă silueta cumnatei ei fictive. O să încerc rochia aia neagră. Ai spus că Lula Landry a fost chiar în ziua de dinaintea morţii ei?

— Oh, da, spuse fata cu părul roz. Era tare tristă, foarte foarte tristă.

Ai auzit-o, nu-i aşa, Mel?

Roşcata tatuată, care ţinea ridicată rochia neagră cu inserturi de dantelă, scoase un zgomot nedesluşit. Privind-o în oglindă, Robin văzu că nu e deloc dornică să vorbească despre ceea ce auzise, intenţionat sau întâmplător.

— Vorbea cu Duffield, nu-i aşa, Mel? insistă vorbăreaţa cu păr roz.

Robin o văzu pe Mel încruntându-se. În ciuda tatuajelor, Robin avu impresia că Mel ar putea fi şefa celorlalte două. Părea să considere că discreţia legată de ceea ce se petrecea în aceste corturi de mătase crem făcea parte din jobul ei, pe când celelalte două ardeau de dorinţa de a relata nişte bârfe, mai ales unei femei ce părea tare dornică să cheltuiască banii fratelui ei bogat.

— Trebuie să fie imposibil să nu auzi ce se petrece în aceste… aceste corturi, comentă Robin, cu respiraţia uşor îngreunată, în timp ce eforturile combinate ale celor trei vânzătoare o ajutau să intre puţin câte puţin în rochia neagră cu dantele.

Mel se îmblânzi uşor.

— Da, aşa e. Iar oamenii vin aici şi încep să trăncănească despre tot ce le trece prin cap. N-ai cum să nu auzi lucruri prin chestiile astea, spuse ea, arătând spre draperia ţeapănă din mătase pură.

Cu trupul comprimat în cămaşa de forţă din piele şi dantelă, Robin rosti cu greutate:

— Aş fi crezut că Lula Landry era ceva mai grijulie, ţinând cont că presa o urmărea peste tot pe unde umbla.

— Mda, spuse roşcata. Aşa ar fi fost normal. Dar eu n-aş vorbi niciodată cu nimeni despre ceea ce aud, chiar dacă alţii ar face-o.

Trecând peste faptul evident că ea discuta despre cele auzite cu colegele ei, Robin îşi exprimă aprecierea pentru această decenţă rar întâlnită.

— Presupun că a trebuit să spui asta poliţiei, totuşi? întrebă ea, îndreptându-şi rochia şi pregătindu-se pentru tragerea fermoarului.

— Poliţia n-a venit deloc aici, zise cu regret în glas fata cu părul ca de vată de zahăr. Eu am zis că Mel trebuia să se ducă să le spună ce-a auzit, dar ea n-a vrut.

— Nu era nimic, spuse repede Mel. N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Adică, el n-a fost acolo, nu? Asta s-a dovedit.

Strike se apropie de draperia de mătase atât cât să nu trezească priviri bănuitoare din partea clienţilor şi a celorlaltor vânzătoare.

În cabină, fata cu păr roz se chinuia cu fermoarul. Încet, un corset cu întăritură ascunsă comprimă cutia toracică a lui Robin. Strike ascultă următoarea ei întrebare, tulburat de faptul că fusese pronunţată aproape ca un geamăt.

— Te referi la faptul că Evan Duffield nu era în apartamentul ei când ea a murit?

— Da, spuse Mel. Aşa că n-avea importanţă ce-i spusese ea mai devreme, nu? El n-a fost acolo.

Cele patru femei studiară un moment imaginea lui Robin din oglindă.

— M-aş mira, zise Robin, observând felul în care două treimi din sânii ei erau aplatizaţi de materialul întins, în vreme ce părţile superioare inundau decolteul, ca Sandra să încapă în chestia asta. Dar nu crezi, spuse ea, respirând mai liber când fata cu părul de vată de zahăr îi desfăcu fermoarul, că trebuia să le spui poliţiştilor ce a zis ea şi să-i laşi pe ei să decidă dacă era sau nu important?

— Eu ţi-am zis asta, Mel, mai ştii? cârâi fata cu părul roz. I-am spus.

Mel trecu imediat în defensivă.

— Dar el n-a fost acolo! Nu s-a dus la ea în apartament! Îi spusese probabil că are ceva de făcut şi că nu voia s-o vadă, pentru că ea zicea: „Vino după aia, atunci, o să te aştept, nu contează. Oricum, probabil că n-o să ajung acasă până la unu. Te rog să vii, te rog". Ca şi cum îl implora. În orice caz, era cu prietena ei în cabină. Prietena ei a auzit totul. Probabil că ea le-o fi spus poliţiştilor, nu?

Robin îmbrăcă din nou haina cu sclipici, ca să aibă ceva de făcut. Aproape ca un gând întârziat, în timp ce se învârtea şi se sucea în faţa oglinzii, întrebă:

— Şi sigur era Evan Duffield cel cu care vorbea?

— Bineînţeles că el era, spuse Mel, ca şi cum Robin îi insultase inteligenţa. Pe cine mai putea să roage să vină la ea la ora aia? Părea disperată să-l vadă.

— Doamne, ce ochi are! spuse fata cu părul ca de vată de zahăr. E atât de superb. Şi are o charismă uriaşă. A venit aici cu ea odată. Doamne, ce sexy e!

Zece minute mai târziu, după ce Robin i-a mai prezentat două ţinute lui Strike, convenind cu el în faţa vânzătoarelor că haina cu paiete era cea mai potrivită dintre toate, deciseră (cu acordul vânzătoarelor) că a doua zi ar trebui s-o aducă pe Sandra aici ca să vadă şi ea înainte de a

se hotărî. Strike rezervă haina de cinci mii de lire sub numele de Andrew Atkinson, dădu un număr de mobil inventat şi părăsi magazinul sub o ploaie de urări de bine călduroase, ca şi cum deja cheltuiseră banii aceia.

Merseră cincizeci de paşi în tăcere şi Strike îşi aprinse o ţigară înainte de a spune:

— Foarte, foarte impresionant!

Robin nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

5

Strike şi Robin se despărţiră la staţia New Bond Street. Robin se întoarse cu metroul la birou ca să sune la BestFilms, să o caute în registrele telefonice online pe mătuşa lui Rochelle Onifade şi să-i evite pe cei de la Temporary Solutions („Ţine uşa încuiată” a fost sfatul lui Strike).

Strike îşi cumpără un ziar şi prinse metroul de Knightsbridge, apoi merse pe jos, având destul timp la dispoziţie, până la Serpentine Bar and Kitchen, pe care Bristow îl alesese pentru întâlnirea lor de la prânz.

Drumul trecea prin Hyde Park, pe aleile acoperite cu frunze şi peste pista de nisip pentru cursele de cai, Rotten Row. În metrou, îşi notase elementele principale ale mărturiei fetei numite Mel, iar acum, înconjurat de verdeaţa scăldată de soare, mintea lui rătăcea, zăbovind asupra imaginii lui Robin, aşa cum arăta în rochia verde mulată pe trup.

O descumpănise cu reacţia lui, ştia asta; dar momentul acela fusese marcat de o apropiere stranie, iar apropierea era ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment, mai ales faţă de Robin, inteligentă, capabilă profesional şi plină de tact cum era. Îi plăcea compania ei şi aprecia modul în care-i respecta intimitatea, ţinându-şi sub control curiozitatea. Dumnezeu îi era martor, îşi zise Strike, dându-se la o parte ca să evite un biciclist, că întâlnise extrem de rar această calitate în timpul vieţii, mai ales la femei. Totuşi, faptul că, foarte curând, avea să rămână fără Robin constituia o parte foarte complicată a încântării pe care i-o provoca prezenţa ei. Faptul că urma să plece în altă parte impunea, ca şi inelul ei de logodnă, o graniţă fericită. O plăcea pe Robin; îi era recunoscător; era chiar (după această dimineaţă) impresionat de ea. Dar, întrucât avea o vedere normală şi un libido sănătos, trebuia să-şi aducă aminte în fiecare zi în care se apleca deasupra monitorului de computer că era o fată foarte sexy. Nu frumoasă; nici pe departe precum Charlotte; dar, cu toate acestea, atrăgătoare. Faptul acesta nu-i fusese niciodată prezentat cu mai multă brutalitate ca atunci când ieşise din cabina de probă în rochia verde mulată, ceea ce-l făcuse să-şi îndrepte privirea în altă parte. A

exonerat-o de orice provocare deliberată, dar era realist, în acelaşi timp, cu privire la echilibrul fragil care trebuia păstrat pentru propria sa sănătate mintală. Era singura fiinţă umană cu care se afla în contact regulat şi nu-şi subestima susceptibilitatea curentă. Înţelesese, de asemenea, din anumite evitări şi ezitări, că logodnicului ei îi displăcea faptul că ea părăsise agenţia de angajări temporare pentru această înţelegere ad-hoc. Una peste alta, cel mai lipsit de riscuri era să nu lase această prietenie înfloritoare să devină prea caldă; cel mai bine era să nu admire făţiş imaginea siluetei ei îmbrăcate în jerseu.

Strike nu fusese niciodată în Serpentine Bar and Kitchen. Era situat pe un lac pentru ambarcaţiuni, o clădire frapantă care arăta ca o pagodă futuristă mai mult decât orice altceva văzuse. Acoperişul alb, gros, semănând cu o carte gigantică aşezată cu paginile deschise în jos, era sprijinit pe sticlă armată. O uriaşă salcie plângătoare mângâia o latură a restaurantului şi suprafaţa apei.

Deşi era o zi răcoroasă, cu un vânt care adia, vederea spre lac era splendidă în lumina soarelui. Strike alese o masă afară, lângă apă, comandă o halbă de Doom Bar şi îşi citi ziarul.

Bristow era deja cu zece minute în întârziere când un bărbat înalt, bine clădit, îmbrăcat într-un costum scump, cu părul bătând spre roşcat, se opri lângă masa lui Strike.

— Domnul Strike?

Având în jur de şaizeci de ani, cu un păr bogat, un maxilar ferm şi nişte pomeţi proeminenţi, arăta ca un actor aproape celebru angajat să joace rolul unui om de afaceri bogat într-un miniserial. Strike, a cărui memorie vizuală era extrem de bine antrenată, îl recunoscu imediat din fotografiile găsite de Robin online ca fiind bărbatul înalt ce arăta de parcă ar fi deplâns împrejurările în care se afla la înmormântarea Lulei Landry.

— Tony Landry, unchiul lui John şi al Lulei. Îmi dai voie să mă aşez la masă?

Zâmbetul lui era probabil exemplul cel mai desăvârşit al unei grimase sociale nesincere pe care o văzuse vreodată Strike: doar o dezvelire a dinţilor albi. Landry îşi dezbrăcă pardesiul, îl aşeză împăturit pe spătarul scaunului din faţa lui Strike şi se aşeză.

— John mai întârzie la birou, spuse el.

Vântul îi răvăşea părul, arătând că i se rărise pe la tâmple.

— A rugat-o pe Alison să te sune şi să te anunţe. Întâmplător,

treceam pe lângă biroul ei în acel moment, aşa că mi-am zis să vin să transmit mesajul în persoană. Asta îmi dă prilejul să port o discuţie privată cu dumneata. Am aşteptat să mă contactezi. Ştiu că iei la rând, fără grabă, toate contactele nepoatei mele.

Scoase din buzunarul de sus al hainei nişte ochelari cu rame de oţel, îi puse la ochi şi consultă un moment meniul. Strike bău nişte bere şi aşteptă.

— Aud că ai vorbit cu doamna Bestigui? spuse Landry, lăsând pe masă meniul, scoţându-şi iar ochelarii şi punându-i la loc în buzunar.

— Da, aşa e, spuse Strike.

— Da. Ei bine, fără îndoială că Tansy e bine intenţionată, dar nu-şi face absolut niciun serviciu repetând o poveste pe care poliţia a dovedit-o, în final, că nu poate fi adevărată. Absolut niciun serviciu, repetă Landry pe un ton ameninţător. Şi acelaşi lucru i l-am spus şi lui John. Prima lui datorie este faţă de clientul firmei şi faţă de cele mai bune interese ale acestuia. Vă rog, o terină din pulpă de porc, adăugă el către chelneriţa care trecea prin apropiere, şi apă plată. La sticlă. Ei bine, continuă el, cred că cel mai bine e să îţi vorbesc direct, domnule Strike. Din multe motive, toate fiind întemeiate, nu sunt în favoarea răscolirii circumstanţelor morţii nepoatei mele. Nu mă aştept să fii de acord cu mine. Dumneata câştigi bani scotocind prin circumstanţele neplăcute ale tragediilor familiale.

Îşi arătă din nou zâmbetul agresiv, lipsit de umor.

— Nu sunt cu totul neînţelegător. Toţi trebuie să ne câştigăm existenţa şi fără doar şi poate că există destui oameni care ar spune că profesia mea e la fel de parazitară ca a dumitale. Totuşi, ar putea fi util pentru amândoi dacă ţi-aş prezenta nişte fapte pe care mă îndoiesc că John a ales să ţi le dezvăluie.

— Înainte de a intra în subiectul ăsta, spuse Strike, ce anume îl reţine pe John la birou? Dacă nu mai ajunge aici, o să stabilesc o altă întâlnire cu el; mai trebuie să mă văd şi cu alţi oameni în după-amiaza asta. Tot mai încearcă să rezolve afacerea aceea cu Conway Oates?

Ştia doar ce-i spusese Ursula, că Oates fusese un finanţist american, dar pomenirea numelui clientului decedat al firmei avu efectul scontat. Infatuarea lui Landry, dorinţa lui de a controla întrevederea, aerul lui confortabil de superioritate dispărură cu totul, lăsându-l îmbrăcat doar în duritate şi şoc.

— John nu a... chiar poate fi atât de...? Asta e o problemă strict

confidenţială a firmei!

— Nu John mi-a spus, îl linişti Strike. Doamna Ursula May a pomenit că există nişte probleme legate de moştenirea domnului Oates.

Vădit şocat, Landry se bâlbâi:

— Sunt foarte surprins… Nu m-aş fi aşteptat ca Ursula… doamna May…

— Deci, până la urmă John o să mai vină azi? Sau i-ai dat ceva de făcut ca să-l ţină ocupat toată pauza de prânz?

Îi plăcea să-l vadă pe Landry luptându-se cu propriul temperament, încercând să-şi recapete controlul asupra sa şi asupra întâlnirii.

— John o să ajungă aici în scurt timp, spuse el în cele din urmă. Am sperat, cum ziceam, să reuşesc să-ţi prezint câteva fapte între patru ochi.

— Bun, păi, în cazul ăsta, o să am nevoie de astea, zise Strike şi-şi scoase din buzunar blocnotesul şi pixul.

Landry se arătă la fel de deranjat de vederea acelor obiecte ca şi Tansy.

— Nu-i nevoie să iei notiţe, spuse el. Ceea ce vreau să-ţi spun nu are nicio legătură – sau, cel puţin, nicio legătură directă – cu moartea Lulei. Adică, adăugă el pedant, nu va contribui cu nimic la vreo altă teorie în afară de sinucidere.

— Totuşi, replică Strike, îmi place să am la îndemână aide-mémoire-ul.

Landry avu o faţă de parcă s-ar fi pregătit să protesteze, dar se răzgândi.

— Foarte bine, atunci. Mai întâi, trebuie să ştii că nepotul meu, John, a fost profund afectat de moartea surorii sale adoptate.

— E de înţeles, comentă Strike, înclinându-şi blocnotesul astfel încât avocatul să nu poată citi şi scriind cuvintele *profund afectat* doar ca să-l râcâie pe Landry.

— Da, firește. Şi, cu toate că n-aş merge până într-acolo încât să sugerez ca un detectiv particular să refuze un client pe motiv că acesta este stresat sau deprimat – cum ziceam, cu toţii trebuie să ne câştigăm existenţa – în acest caz…

— Crezi că totul e în mintea lui?

— N-aş fi formulat chiar aşa, dar, spus pe şleau, da. John a suferit deja mai multe pierderi grele decât suferă alţi oameni într-o viaţă. Probabil că n-ai ştiut că deja îşi pierduse un frate…

— Ba da, ştiam. Charlie a fost coleg de şcoală cu mine. De asta m-a şi angajat John.

Landry îl contemplă pe Strike cu un amestec de surprindere şi dezaprobare.

— Ai învăţat la Blakeyfield Prep?

— Pentru scurt timp. Până şi-a dat seama maică-mea că nu-şi putea permite taxele.

— Înţeleg. N-am avut cunoştinţă de asta. Chiar şi aşa, probabil nu ştii că… John a fost întotdeauna – ca să folosesc expresia surorii mele pentru asta – hipersensibil. Ştii, după moartea lui Charlie, părinţii lui au trebuit să aducă psihologi să-l vadă. Nu că aş fi eu expert în probleme de sănătate mintală, dar mi se pare că trecerea în nefiinţă a Lulei l-a împins, în sfârşit, peste…

— Nefericită alegere a cuvintelor, dar înţeleg ce spui, zise Strike, notându-şi *Bristow e ţicnit.* Cum anume a fost împins John peste limită?

— Păi, mulţi ar spune că instigarea acestei reinvestigări este iraţională şi fără rost, răspunse Landry.

Strike îşi ţinea pixul pregătit deasupra blocnotesului. Pentru o clipă, maxilarele lui Landry se mişcară de parcă ar fi mestecat ceva; apoi spuse cu tărie:

— Lula a fost o maniaco-depresivă care a sărit de la fereastră după o ceartă cu iubitul ei narcoman. Nu e niciun mister. A fost groaznic pentru noi toţi, mai ales pentru biata ei mamă, dar astea sunt adevărurile neplăcute. Mă văd nevoit să trag concluzia că John suferă un fel de prăbuşire şi, dacă nu te supără faptul că vorbesc sincer…

— Chiar te rog.

— … înţelegerea voastră nu face decât să-i perpetueze refuzul nesănătos de a accepta adevărul.

— Şi anume faptul că Lula s-a sinucis?

— O viziune care este împărtăşită de poliţie, de patolog şi de medicul legist. John, din motive care-mi sunt neclare, este hotărât să dovedească faptul că a fost o crimă. Cum crede el că asta ne-ar putea face pe vreunul dintre noi să ne simţim mai bine, n-aş putea să-ţi spun.

— Păi, zise Strike, oamenii apropiaţi de sinucigaşi se simt adesea vinovaţi. Oricât ar părea de iraţional, ei cred că ar fi putut face mai mult ca să fie de folos. Un verdict de crimă ar absolvi familia de orice vină, nu-i aşa?

— Niciunul dintre noi nu are de ce să se simtă vinovat, spuse Landry pe un ton glacial. Lula a beneficiat de cea mai bună îngrijire medicală posibilă încă din primii ani ai adolescenţei şi de toate avantajele materiale pe care familia ei adoptivă i le-a putut oferi. „Teribil de răsfăţată" ar putea fi exprimarea care să o descrie cel mai bine pe nepoata mea adoptivă, domnule Strike. Mama ei şi-ar fi dat literalmente viaţa pentru ea şi, în schimb, a primit o răsplată infimă.

— Crezi că Lula a fost nerecunoscătoare, nu-i aşa?

— Nu e nevoie să scrii asta pe hârtie. Sau notiţele alea sunt destinate vreunei fiţuici de scandal?

Era interesant pentru Strike să vadă cât de complet renunţase Landry la fineţea cu care venise la masă. Chelneriţa îi aduse acestuia mâncarea comandată. Landry nu-i mulţumi, ci rămase cu privirea încruntată la Strike până când femeia plecă. Apoi spuse:

— Îţi vâri nasul în locuri unde nu poţi să faci decât rău. Sincer, am rămas înmărmurit când am aflat ce are de gând John. Înmărmurit.

— Nu şi-a exprimat faţă de dumneata îndoielile legate de teoria sinuciderii?

— Firește că şi-a exprimat starea de şoc, ca noi toţi, dar cu siguranţă nu-mi amintesc să fi sugerat crima.

— Eşti apropiat de nepotul dumitale, domnule Landry?

— Ce legătura are asta cu orice?

— Ar putea explica de ce nu ţi-a spus ce gândeşte.

— John şi cu mine avem o relaţie profesională perfect amiabilă.

— „Relaţie profesională"?

— Da, domnule Strike: lucrăm împreună. Trăim cumva unul în buzunarul celuilalt când nu suntem la birou? Nu. Dar amândoi ne-am implicat în îngrijirea surorii mele – Lady Bristow, mama lui John, care acum este un caz terminal. De regulă, conversaţiile noastre în afara serviciului sunt legate de Yvette.

— John îmi face impresia unui fiu îndatoritor.

— Yvette e tot ce i-a mai rămas acum, iar faptul că ea e pe moarte nu-i ajută deloc starea psihică.

— Păi, nu s-ar zice că doar ea i-a rămas. Mai e şi Alison, nu?

— Nu am cunoştinţă că ar fi o relaţie foarte serioasă.

— Poate că unul dintre motivele pentru care John m-a angajat este dorinţa de a-i oferi mamei sale adevărul înainte de a închide ochii?

— Adevărul n-ar ajuta-o pe Yvette. Nimănui nu-i place să accepte că

a fost jefuit de ceea ce a crescut.

Strike nu mai zise nimic. Aşa cum se aşteptase, avocatul nu rezistă tentaţiei de a da lămuriri şi, după un moment, continuă:

— Yvette a fost întotdeauna bolnăvicios de mămoasă. Adoră bebeluşii.

Vorbea ca despre ceva uşor dezgustător, un fel de perversiune.

— Ar fi fost una dintre femeile alea jenante care au douăzeci de copii, dacă şi-ar fi găsit un bărbat suficient de viril. Slavă Domnului că Alec era steril… ţi-a vorbit John despre asta?

— Mi-a spus că Sir Alec Bristow n-a fost tatăl lui natural, dacă la asta te referi.

În ciuda dezamăgirii că nu fusese primul care să furnizeze informaţia, Landry îşi reveni de îndată.

— Yvette şi Alec au adoptat doi băieţi, dar ea n-avea habar cum să se ocupe de ei. Pur şi simplu este un dezastru ca mamă. Niciun pic de control, niciun pic de disciplină. Răsfăţ total şi refuzul îndărătnic de a vedea ce se află sub nasul ei. Nu zic că de vină a fost doar felul cum i-a crescut – cine ştie ce influenţe genetice au fost la mijloc – dar John era văicăreţ, histrionic şi agăţător, iar Charlie era un delincvent desăvârşit, cu rezultatul…

Landry se opri brusc din vorbit, pete de culoare apărându-i pe obraji.

— Cu rezultatul că s-a prăbuşit cu bicicleta peste marginea acelei cariere? sugeră Strike.

O spusese ca să urmărească reacţia lui Landry şi n-a fost dezamăgit. A avut impresia unui tunel care se contractă, a unei uşi depărtate care se închide: o blocare.

— Spus fără menajamente, da. Iar atunci a fost puţin cam târziu pentru Yvette să înceapă să ţipe şi să se agaţe de Alec, sau să cadă leşinată la podea. Dacă ar fi avut măcar un dram de control, băiatul nu s-ar fi obrăznicit anume ca s-o sfideze. Am fost acolo, spuse Landry, cu o expresie împietrită. Într-o vizită de weekend. Duminica Paştelui. Făcusem o plimbare până în sat şi, când m-am întors, toţi îl căutau. M-am dus direct la carieră. Pentru că ştiam, înţelegi? Era locul în care i se interzisese să se ducă – şi acolo era.

— Dumneata ai găsit cadavrul, nu?

— Da, eu l-am găsit.

— Trebuie să fi fost foarte neplăcut.

— Da, spuse Landry, buzele abia mişcându-i-se. A fost.

— Şi atunci, după moartea lui Charlie, sora dumitale şi Sir Alec au adoptat-o pe Lula, nu-i aşa?

— Ceea ce a fost probabil singurul şi cel mai stupid lucru pe care Alec Bristow a acceptat vreodată să-l facă, spuse Landry. Yvette se dovedise deja a fi o mamă dezastruoasă. Ce şanse erau să aibă mai mult succes după ce durerea o adusese într-o stare de uitare de sine? Desigur, întotdeauna îşi dorise o fiică, un bebeluş pe care să-l îmbrace în roz, iar Alec a crezut că asta o va face fericită. Întotdeauna i-a dat lui Yvette tot ce şi-a dorit. S-a îndrăgostit de ea din momentul în care s-a angajat în echipa lui de dactilografe, iar el era un East Ender lipsit de strălucire. Yvette a avut întotdeauna o predilecţie pentru lucrurile puţin mai grosolane.

Strike se întrebă care era adevărata sursă a mâniei lui Landry.

— Nu te prea înţelegi cu sora dumitale, domnule Landry? întrebă el.

— Ba ne înţelegem perfect. Dar pur şi simplu nu sunt orb la ceea ce este Yvette, domnule Strike, nici la cât de mult a contribuit singură la propria ei nefericire.

— Le-a fost dificil să obţină aprobarea pentru o nouă adopţie, după moartea lui Charlie? întrebă Strike.

— Aş îndrăzni să spun că putea să fie, dacă Alec n-ar fi fost multimilionar, spuse Landry, pufnind dispreţuitor. Ştiu că autorităţile erau preocupate de sănătatea mintală a lui Yvette şi între timp amândoi împliniseră nişte ani. Mare păcat că nu au fost refuzaţi. Dar Alec era un om de o ingeniozitate infinită şi avea tot felul de relaţii ciudate din vremurile când fusese vânzător ambulant. Nu cunosc detaliile, dar aş fi gata să pariez că la un moment dat nişte sume de bani şi-au schimbat posesorii. Chiar şi aşa, n-ar fi reuşit să adopte un copil alb. A adus încă un copil de o provenienţă complet necunoscută în familie, ca să fie crescut de o mamă deprimată şi isterică, fără pic de judecată. Pentru mine n-a fost deloc o surpriză că rezultatul a fost catastrofal. Lula era la fel de instabilă ca John şi la fel de nărăvaşă precum Charlie, iar Yvette a ştiut la fel de puţin s-o crească.

Continuând să scrie de hatârul lui Landry, Strike se întrebă dacă nu cumva credinţa acestuia în predeterminarea genetică explica o parte din preocuparea lui Bristow faţă de rudele de culoare ale Lulei. Fără îndoială că Bristow aflase de ideile unchiului său de-a lungul anilor. Copiii asimilează ideile rudelor lor la un nivel profund, visceral. El,

Strike, cunoscuse pe propria-i piele, cu mult înainte ca vorbele să fie spuse în faţa sa, că mama lui nu era ca alte mame, că era (dacă ar fi crezut în codul nerostit care îi lega pe restul adulţilor din jurul lui) ceva ruşinos în privinţa ei.

— Ai văzut-o pe Lula în ziua în care a murit, cred? spuse Strike.

Genele lui Landry erau atât de blonde, încât păreau argintii.

— Poftim?

— Mda… – Strike dădu înapoi paginile blocnotesului în mod ostentativ, oprindu-se la o pagină complet albă – … ai întâlnit-o acasă la sora ta, nu-i aşa? Când Lula a venit s-o vadă pe Lady Bristow?

— Cine ţi-a spus asta? John?

— E totul în dosarul poliţiei. E adevărat?

— Da, este perfect adevărat, dar nu văd ce relevanţă ar avea asta pentru tot ce discutăm noi.

— Îmi cer scuze. Când ai venit, ai spus că te aşteptai să te caut. Am avut impresia că eşti bucuros să răspunzi la întrebări.

Landry avea aerul unui om care constată că este dus de nas pe neaşteptate.

— Nu am nimic de adăugat faţă de declaraţia pe care am semnat-o la poliţie, spuse el în sfârşit.

— Şi anume, zise Strike, frunzărind înapoi paginile albe, că ai trecut să-ţi vizitezi sora în dimineaţa aceea, acolo te-ai întâlnit cu nepoata dumitale şi apoi ai plecat cu maşina la Oxford ca să iei parte la o conferinţă internaţională despre evoluţiile dreptului familial?

Landry mesteca din nou aer.

— E corect, spuse el.

— La ce oră zici că ai ajuns la locuinţa surorii dumitale?

— Trebuie să fi fost în jur de zece, spuse Landry, după o scurtă pauză.

— Şi ai stat acolo, cât timp?

— Cred că o jumătate de oră. Poate mai mult. Nu-mi amintesc exact.

— Şi de-acolo te-ai dus direct la conferinţa de la Oxford?

Peste umărul lui Landry, Strike îl văzu pe Bristow care discuta cu o chelneriţă. Părea uşor răvăşit şi că respiră cu greutate, de parcă alergase până acolo. O servietă dreptunghiulară din piele îi atârna de mână. Privi în jur, gâfâind uşor, iar când zări ceafa lui Landry, lui Strike i se păru că citeşte spaimă pe chipul lui.

6

— John, spuse Strike când clientul lui se apropie.

— Bună, Cormoran.

Landry nu se uită la nepotul său, ci îşi luă cuţitul şi furculiţa şi începu să mănânce. Strike se mută ca să-i facă loc lui Bristow să se aşeze vizavi de unchiul său.

— Ai vorbit cu Reuben? îl întrebă Landry pe Bristow cu răceală, după ce termină de înghiţit ce avea în gură.

— Da. I-am spus că o să mă duc la el în după-amiaza asta ca să analizăm toate depunerile şi retragerile.

— Tocmai îl întrebam pe unchiul tău despre dimineaţa de dinainte ca Lula să moară, John. Despre momentul când a venit în vizită la locuinţa mamei tale, spuse Strike.

Bristow îi aruncă o privire lui Landry.

— Mă interesează ce s-a spus şi ce s-a făcut acolo, continuă Strike, pentru că, după cum spune şoferul care a dus-o cu maşina de la apartamentul mamei ei, Lula părea nefericită.

— Bineînţeles că era nefericită, se răsti Landry. Maică-sa are cancer.

— Operaţia pe care tocmai o făcuse ar fi trebuit s-o vindece, nu?

— Yvette tocmai făcuse o histerectomie. Avea dureri mari. Nu mă îndoiesc că Lula a fost tulburată văzând-o pe mama ei într-o asemenea stare.

— Ai vorbit mult cu Lula, când ai văzut-o?

O ezitare minusculă.

— Am schimbat două vorbe.

— Şi voi doi, aţi vorbit unul cu celălalt?

Bristow şi Landry nu se priveau unul pe altul. O pauză mai lungă, de câteva secunde, înainte ca Bristow să spună:

— Lucram în biroul de acasă. L-am auzit pe Tony venind, l-am auzit vorbind cu mama şi cu Lula.

— Nu ai băgat capul pe uşă ca să-l saluţi? îl întrebă Strike pe Landry.

Landry îl cântări cu ochii lui uşor tulburi, palizi între genele deschise la culoare.

— Ştii ceva, domnule Strike? Nimeni de aici nu e obligat să-ţi răspundă la întrebări, spuse Landry.

— Firește că nu, admise Strike și făcu o însemnare măruntă și de neînțeles în carnetul lui.

Bristow se uita la unchiul său. Landry părea să reconsidere situația.

— Am văzut prin ușa deschisă a biroului de acasă că John lucra și n-am vrut să-l deranjez. Am stat cu Yvette în camera ei o vreme, dar era amorțită de analgezice, așa că am lăsat-o cu Lula. Știam, spuse Landry, cu o urmă abia sesizabilă de ranchiună, că Yvette n-ar prefera pe nimeni Lulei.

— Lista convorbirilor telefonice ale Lulei arată că te-a sunat pe mobil în repetate rânduri după ce-a plecat de la locuința mamei sale, domnule Landry.

Landry roși.

— Ai vorbit cu ea la telefon?

— Nu. Oprisem soneria telefonului. Întârziam la conferință.

— Totuși, telefoanele astea vibrează, nu?

Se întrebă ce l-ar face pe Landry să plece de la masă. Era sigur că avocatul era aproape de acel moment.

— M-am uitat la telefon, am văzut că e Lula și mi-am zis că poate să aștepte, spuse el scurt.

— N-ai sunat-o după aceea?

— Nu.

— Nu ți-a lăsat vreun mesaj, de orice fel, ca să-ți spună despre ce voia să vorbiți?

— Nu.

— Pare ciudat, nu? Tocmai o văzuseși la mama ei și spui că nu ați vorbit despre nimic important. Cu toate acestea, ea și-a petrecut o bună parte a după-amiezii încercând să te contacteze. Nu sugerează asta că poate a avut ceva important să-ți comunice? Sau că voia să continue o discuție pe care ați avut-o în apartament?

— Lula era genul de fată în stare să sune pe oricine de treizeci de ori la rând, sub cel mai firav pretext. Era o răsfățată. Se aștepta ca oamenii să ia poziție de drepți doar când îi vedeau numele.

Strike se uită la Bristow.

— Cam așa era ea… uneori, murmură fratele fetei.

— Crezi că sora ta era supărată doar pentru că mama voastră era slăbită în urma operației, John? îl întrebă Strike pe Bristow. Șoferul ei, Kieran Kolovas-Jones, a stăruit asupra faptului că Lula a plecat de la apartament într-o stare de spirit profund schimbată.

Înainte ca Bristow să poată răspunde, Landry, abandonându-şi mâncarea, se ridică şi începu să-şi îmbrace pardesiul.

— Cumva Kolovas-Jones e băiatul ăla cu o culoare ciudată a pielii? întrebă el, privindu-i de sus pe Strike şi Bristow. Cel care voia ca Lula să-l introducă în modelling şi actorie?

— E actor, da, spuse Strike.

— Mda. De ziua de naştere a lui Yvette, ultima înainte să se îmbolnăvească, am avut o problemă cu maşina. Lula şi individul ăla au trecut ca să mă ia pentru cina aniversară. Cea mai mare parte a drumului, Kolovas-Jones a tot bătut-o la cap pe Lula să-şi folosească influenţa faţă de Freddie Bestigui ca să-i obţină o audiţie. Un tânăr de-a dreptul *uzurpator.* Cu purtări foarte familiare. Desigur, adăugă el, în ceea ce mă priveşte, cu cât ştiam mai puţine despre viaţa amoroasă a nepoatei mele adoptate, cu atât mai bine.

Landry aruncă o bancnotă de zece lire pe masă.

— Mă aştept să te întorci curând la birou, John.

Rămase aşteptând în mod vădit un răspuns, dar Bristow nu-i dădea atenţie. Privea, cu ochii măriţi, la fotografia ce însoţea articolul pe care Strike îl citea când sosise Landry. Era poza unui tânăr soldat negru în uniforma Batalionului 2 al Regimentului Regal de Puşcaşi.

— Poftim? Da. Mă-ntorc imediat, îi spuse el distrat unchiului său, care îl privea cu răceală. Scuze, adăugă Bristow către Strike, după plecarea lui Landry. Doar că Wilson – Derrick Wilson, ştii, paznicul clădirii – are un nepot trimis în Afganistan. Pentru o clipă, Doamne fereşte… dar nu e el. Are alt nume. Îngrozitor războiul ăsta, nu-i aşa? Şi merită atâtea pierderi de vieţi omeneşti?

Strike îşi mută greutatea de pe proteză – plimbarea prin parc nu-i fusese de folos durerii din picior – şi scoase un zgomot nedesluşit.

— Hai să mergem pe jos, spuse Bristow când terminară de mâncat. Mi-ar prinde bine puţin aer curat.

Bristow alese traseul cel mai direct, care presupunea să străbată întinderi de gazon pe care Strike nu le-ar fi ales pentru mersul pe jos deoarece solicitau mai multă energie decât asfaltul. Pe când treceau pe lângă fântâna ridicată în memoria prinţesei Diana – loc plin de şipote, clinchete şi zgomot de apă împroşcată de-a lungul canalului lung din granit de Cornwall, Bristow anunţă deodată, ca şi cum Strike l-ar fi întrebat:

— Tony nu m-a plăcut niciodată prea mult. Îl prefera pe Charlie.

Lumea zicea despre Charlie că semăna cu Tony, aşa cum arătase în copilărie.

— N-aş zice că a vorbit cu prea multă afecţiune despre Charlie înainte să vii tu şi nu pare s-o fi avut cine ştie ce la inimă nici pe Lula.

— Ţi-a spus concepţiile lui despre ereditate?

— Indirect.

— Nu, mă rog, de regulă nu se sfieşte să şi le exprime. Faptul că unchiul Tony ne considera pe amândoi fiinţe inferioare a făcut să se întărească legătura dintre Lula şi mine. Pentru Lula a fost mai rău; cel puţin părinţii mei biologici trebuie să fi fost albi. Tony nu este un om lipsit de prejudecăţi. Anul trecut am avut o stagiară pakistaneză. Cu toate c-a fost una dintre cele mai bune pe care le-am avut, Tony a expediat-o.

— Ce te-a împins să te duci să lucrezi cu el?

— Mi-au făcut o ofertă bună. Este firma familiei. Bunicul meu a înfiinţat-o, dar nu că ăsta ar fi fost un stimulent. Nimeni nu vrea să fie acuzat de nepotism. Dar e una dintre cele mai bune firme de avocatură pe probleme de familie din Londra şi mama era fericită la gândul că eu calc pe urmele tatălui ei. L-a vorbit de rău şi pe tatăl meu?

— Nu tocmai. A sugerat că Sir Alec ar fi mituit nişte persoane ca s-o obţină pe Lula.

— Serios? zise Bristow, părând surprins. Nu cred că-i adevărat. Lula era în îngrijire. Sunt sigur că au fost respectate procedurile obişnuite.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Bristow spuse, uşor timid:

— Tu, ăă, nu semeni foarte mult cu tatăl tău.

Era pentru prima oară când recunoştea deschis că se putea să se fi abătut şi pe Wikipedia în timp ce căuta un detectiv particular.

— Nu, admise Strike. Sunt copia la indigo a unchiului meu, Ted.

— Presupun că tu şi tatăl tău nu… ăă… adică, nu-i porţi numele?

Pe Strike nu-l deranja curiozitatea unui om al cărui trecut familial era aproape la fel de neconvenţional şi de presărat cu accidente ca şi al său.

— Nu l-am folosit niciodată, spuse el. Eu sunt accidentul extraconjugal care l-a costat pe Jonny o soţie şi câteva milioane de lire sub formă de pensie alimentară. Nu suntem apropiaţi.

— Te admir, spuse Bristow, pentru că ţi-ai croit singur drumul în viaţă. Pentru că nu te-ai bazat pe el.

Văzând că Strike nu-i răspunde, Bristow adăugă neliniştit:

— Sper că nu te-ai supărat că i-am spus lui Tansy cine e tatăl tău. M-a... ajutat s-o conving să stea de vorbă cu tine. O impresionează oamenii celebri.

— Toate mijloacele sunt permise pentru asigurarea unei declaraţii de martor, spuse Strike. Ai zis că Lula nu-l avea la inimă pe Tony şi totuşi i-a preluat numele pe plan profesional?

— Oh, nu, a ales numele de Landry pentru că era numele de fată al mamei; n-a avut nimic de-a face cu Tony. Mama a fost încântată. Cred că mai exista un model cu numele de Bristow. Lulei îi plăcea să iasă în evidenţă.

Îşi croiau drumul printre biciclişti, persoane care ieşiseră la un picnic pe bancă, inşi care-şi plimbau câinii sau împătimiţii rolelor, Strike încercând să-şi mascheze mersul din ce în ce mai neregulat.

— Ştii, nu cred că Tony a iubit vreodată cu adevărat pe cineva în viaţa lui, spuse Bristow pe neaşteptate, când se dădură la o parte ca să permită trecerea unui copil cu cască de protecţie, care se legăna într-un echilibru precar pe un skateboard. Pe câtă vreme mama e o fiinţă foarte iubitoare. Îi iubea foarte mult pe toţi cei trei copii ai ei şi uneori am impresia că lui Tony nu-i plăcea asta. Nu ştiu de ce. E ceva în firea lui. După moartea lui Charlie, s-a produs o ruptură între el şi părinţii mei. N-ar fi trebuit să aud ceea ce s-a spus, dar am auzit suficient. S-a apucat să-i spună mamei că accidentul lui Charlie avusese loc din vina ei, că îl scăpase pe Charlie din mână. Tatăl meu l-a gonit pe Tony din casă. Abia după moartea tatei, mama şi Tony s-au împăcat cu adevărat.

Spre uşurarea lui Strike, ajunseră la Exhibition Road şi şchiopătatul lui deveni mai puţin vizibil.

— Crezi că a fost vreodată ceva între Lula şi Kieran Kolovas-Jones? întrebă el în timp ce traversau strada.

— Nu, dar e stilul lui Tony să tragă repede concluzia cea mai neplăcută care-i trece prin cap. Mereu a avut cea mai proastă părere când venea vorba de Lula. Ei, da, sunt sigur că lui Kieran nu i-ar fi displăcut deloc, dar Lula era îndrăgostită de Duffield – mare păcat.

O luară pe Kensington Road, cu parcul acoperit de frunze la stânga lor, şi apoi intrară pe teritoriul dominat de stucaturi albe al sediilor de ambasade şi al colegiilor regale.

— De ce crezi că unchiul tău nu a trecut să te salute când a venit s-o vadă pe mama ta, în ziua în care a ieşit de la spital?

Bristow părea teribil de stânjenit.

— A fost vreo neînţelegere între voi?

— Nu… nu tocmai, spuse Bristow. Ne aflam în toiul unei perioade foarte stresante la birou. N-am voie să vorbesc despre asta. Confidenţialitatea faţă de client.

— Era în legătură cu moştenirea lui Conway Oates?

— De unde ştii asta? întrebă tăios Bristow. Ţi-a spus cumva Ursula?

— A pomenit ceva.

— Dumnezeule mare şi bun! Niciun pic de discreţie. *Absolut deloc.*

— Unchiului tău i-a venit greu să creadă că doamna May a putut să fie indiscretă.

— Cred şi eu că i-a venit greu, spuse Bristow, cu un râs dispreţuitor. E… în fine, sunt sigur că pot avea încredere în tine. E genul de lucruri faţă de care o firmă ca a noastră este foarte sensibilă, fiindcă, la genul de clienţi pe care-i atragem – cu venituri mari – orice sugestie de incorectitudine financiară înseamnă moartea. Conway Oates avea la noi un cont considerabil. Toţi banii sunt prezenţi şi în regulă. Dar moştenitorii lui sunt nişte inşi lacomi şi susţin că au fost greşit gestionaţi. Ţinând cont de cât de volatilă a fost piaţa şi de cât de incoerente au fost instrucţiunile date de Conway spre final, ar trebui să zică mersi că a mai rămas ceva. Întreaga afacere are darul să-l irite pe Tony şi… mă rog, e genul de om căruia îi place să arunce vina pe ceilalţi. Au avut loc nişte scene. Mi-am luat partea mea de critici. De regulă, aşa păţesc cu Tony.

Strike îşi dădea seama, după împovărarea aproape perceptibilă ce părea să coboare asupra lui Bristow în timp ce mergeau, că se apropiau de birourile acestuia.

— John, întâmpin dificultăţi în contactarea a doi martori utili. Există vreo şansă să reuşeşti să mă pui în legătură cu Guy Somé? Oamenii lui par să nu lase pe nimeni să se apropie de el.

— Pot să încerc. O să-l sun în după-amiaza asta. O adora pe Lula. Ar trebui să fie dornic să ajute.

— Şi mai e şi mama naturală a Lulei.

— A, da, oftă Bristow. Am pe undeva datele ei de contact. E o femeie înfiorătoare.

— Ai cunoscut-o?

— Nu, mă bazez pe ce mi-a spus Lula şi pe tot ce a apărut în presă. Lula era hotărâtă să afle de unde provenea şi cred că Duffield o

încuraja – am o bănuială teribilă că el a lăsat presa să afle despre această poveste, cu toate că ea a negat mereu asta… În tot cazul, a reuşit s-o găsească pe această madam Higson, care i-a spus că tatăl ei fusese un student african. Nu ştiu dacă era adevărat sau nu. Dar cu siguranţă că a fost ceea ce Lula voia să audă. Imaginaţia ei s-a dezlănţuit: cred că avea viziuni în care ea era fiica de mult dispărută a unui politician de rang înalt sau o prinţesă tribală.

— Dar nu a dat niciodată de tatăl ei?

— Nu ştiu, dar, zise Bristow, manifestându-şi entuziasmul obişnuit pentru orice direcţie a investigaţiei care ar fi putut explica apariţia pe înregistrarea video a bărbatului negru în apropierea apartamentului, eu aş fi fost ultima persoană căreia ea i-ar fi spus asta, dacă l-ar fi găsit.

— De ce?

— Pentru că ne-am certat urât de câteva ori din pricina întregii afaceri. Maică-mea tocmai fusese diagnosticată cu cancer uterin când Lula a început să o caute pe Marlene Higson. I-am spus Lulei că nu putea să aleagă un moment mai nepotrivit să înceapă să-şi găsească rădăcinile, dar ea… ei bine, sincer vorbind, când era vorba de capriciile lui, avea ochelari de cal. Ne iubeam unul pe altul, spuse Bristow trecându-şi obosit mâna peste faţă, dar diferenţa de vârstă era un obstacol. Sunt sigur că a încercat să-şi găsească tatăl, totuşi, pentru că asta voia mai mult decât orice: să-şi afle rădăcinile negre, să-şi recapete acel sentiment al identităţii.

— Mai ţinea legătura cu Marlene Higson când a murit?

— Ocazional. Am avut senzaţia că Lula încerca să rupă legătura. Higson e o persoană înfiorătoare; o mercenară fără ruşine. Şi-a vândut povestea oricui a fost dispus să-i dea bani şi, din păcate, au fost destui. Mama mea a fost distrusă de întreaga poveste.

— Mai erau vreo două lucruri despre care voiam să te întreb.

Avocatul îşi încetini paşii.

— Când ai fost la Lula în apartament în dimineaţa aia, ca să-i returnezi contractul cu Somé, s-a întâmplat să vezi pe cineva care arăta ca şi cum ar fi de la firma de securitate? Care venise acolo să verifice alarmele?

— Cum ar fi un reparator, ceva?

— Sau un electrician. Îmbrăcat, poate, în salopetă?

Când Bristow îşi strâmbă faţa încercând să-şi amintească, dinţii lui ca de iepure ieşiră în evidenţă mai mult ca oricând.

— Nu-mi pot aminti… lasă-mă să mă gândesc… Când treceam pe lângă apartamentul de la al doilea etaj, da… era un bărbat acolo care meşterea la ceva de pe perete… Să fi fost el?

— Probabil. Cum arăta?

— Păi, stătea cu spatele la mine. Nu l-am văzut.

— Era şi Wilson cu el?

Bristow se opri pe trotuar, părând uşor buimăcit. Trei bărbaţi şi femei în costume trecură repede pe lângă ei, cărând dosare.

— Cred, spuse el şovăielnic, cred că erau amândoi acolo, cu spatele spre mine, când am coborât iar la parter. De ce întrebi? De ce ar conta asta?

— S-ar putea să nu conteze, zise Strike. Dar poţi să-ţi aminteşti măcar ceva? Părul sau culoarea pielii, poate?

Arătându-se şi mai perplex, Bristow spuse:

— Mă tem că n-am prea băgat de seamă. Cred că…

Concentrarea îl făcu din nou să-şi strâmbe faţa.

— Îmi amintesc că era îmbrăcat în albastru. Adică, dacă m-aş chinui să-mi amintesc, aş zice că era alb. Dar n-aş băga mâna-n foc.

— Mă îndoiesc că vei fi nevoit s-o faci, spuse Strike, dar tot e ceva util.

Îşi scoase blocnotesul ca să-şi amintească de întrebările pe care voise să i le pună lui Bristow.

— A, da. Conform declaraţiei pe care a dat-o la poliţie, Ciara Porter a zis că Lula îi spusese că vrea să-ţi lase totul ţie.

— Oh, spuse Bristow fără entuziasm. Despre asta era vorba?

Începu să meargă din nou agale, iar Strike se mişcă şi el.

— Unul dintre oamenii care s-au ocupat de caz mi-a spus că tocmai Ciara a declarat asta. Un anumit inspector Carver. El a fost convins de la început că a fost o sinucidere şi părea să creadă că această presupusă discuţie cu Ciara demonstra intenţia Lulei de a-şi curma zilele. Mie mi s-a părut un raţionament straniu. De când sinucigaşii îşi fac griji în privinţa testamentului?

— Crezi că a inventat Ciara Porter?

— Nu a inventat, spuse Bristow. Poate c-a exagerat. Cred că e mult mai probabil ca Lula să fi spus ceva drăguţ despre mine, pentru că tocmai ne împăcaserăm după o ceartă, iar Ciara, presupunând în retrospectivă că Lula se gândea deja la sinucidere, a transformat replica ei într-un testament. E o fată cam… fluşturatică.

— Cred că a fost căutat un testament, nu?

— O, da, poliția a căutat cu mare meticulozitate. Noi – familia – nu credeam că Lula și-a făcut un testament. Avocații ei nu știau de așa ceva, dar firește că s-a făcut o percheziție. Nu s-a găsit nimic și au căutat peste tot.

— Totuși, hai să presupunem pentru o clipă că fata, Ciara Porter, nu și-a amintit greșit ceea ce i-a spus sora ta…

— Dar Lula nu mi-ar fi lăsat în ruptul capului totul numai mie. Niciodată.

— De ce?

— Pentru că asta ar fi exclus-o explicit pe mama noastră, ceea ce ar fi fost extrem de dureros, spuse Bristow cu convingere. Nu e vorba de bani – tata i-a lăsat destui mamei –, ci mai mult de mesajul pe care Lula l-ar fi transmis, excluzând-o în felul acesta. Testamentele pot provoca tot felul de suferințe. Am văzut asta întâmplându-se de nenumărate ori.

— Mama ta și-a făcut testamentul? întrebă Strike.

Bristow se arătă surprins.

— D-da, cred că da.

— Pot să întreb cine sunt legatarii?

— Nu l-am văzut, spuse Bristow, cu oarecare rigiditate în glas. Cum ar putea fi…

— Totul e relevant, John. Zece milioane de lire înseamnă al naibii de mulți bani.

Bristow părea să încerce să decidă dacă remarca lui Strike fusese lipsită de sensibilitate sau jignitoare. În cele din urmă, spuse:

— Ținând cont că nu există alte rude, îmi imaginez că eu și Tony suntem principalii beneficiari. Posibil să fie amintite una sau două organizații caritabile; mama a fost întotdeauna generoasă cu acestea. Totuși, așa cum sunt sigur că vei înțelege – pete roz apăreau din nou pe gâtul subțire al lui Bristow – nu mă grăbesc deloc să aflu ultimele dorințe ale mamei mele, ținând cont de ceea ce se va fi întâmplat înainte de a fi puse în aplicare.

— Bineînțeles că nu, spuse Strike.

Ajunseseră la biroul lui Bristow, o clădire austeră cu opt etaje în care se intra printr-o arcadă întunecoasă. Bristow se opri lângă intrare și se întoarse cu fața la Strike.

— Tot mai crezi că mă amăgesc? întrebă el în timp ce două femei în

costume negre trecură grăbite pe lângă ei.

— Nu, spuse Strike, cu destulă sinceritate. Nu, nu mai cred.

Chipul banal al lui Bristow se lumină puţin.

— Ţinem legătura cu privire la Somé şi Marlene Higson. A! Era să uit. Laptopul Lulei. I-am încărcat bateria, dar e parolat. Cei de la poliţie au găsit-o, i-au spus-o mamei, dar ea nu-şi mai aminteşte care era, iar eu n-am ştiut niciodată. Poate se găseşte în dosarul poliţiei? adăugă el plin de speranţă.

— Nu, din câte-mi amintesc, spuse Strike, dar asta n-ar trebui să fie o problemă aşa de mare. Unde s-a aflat laptopul de la moartea Lulei?

— În custodia poliţiei şi, după aceea, la mama acasă. Aproape toate lucrurile Lulei se află acolo. N-a reuşit să se adune ca să ia o decizie în privinţa lor.

Bristow îi dădu lui Strike servieta şi-şi luă rămas-bun. Apoi, încordându-şi uşor umerii, o luă pe scări în sus şi dispăru prin uşile de la firma familiei.

7

Frecarea dintre capătul piciorului amputat al lui Strike şi proteză devenea tot mai dureroasă cu fiecare pas în timp ce se apropia de Kensington Gore. Transpirând puţin în pardesiul gros, pe când lumina slabă a soarelui făcea parcul să pâlpâie în depărtare, Strike se întrebă dacă suspiciunea stranie care-l ţinuse în strânsoarea ei era ceva mai mult decât o umbră care se mişcă în adâncimile unei bălţi noroioase: un truc al luminii, un efect iluzoriu al suprafeţei tulburate de vânt. Fuseseră stârnite aceste minuscule învolburări ale mâlului negru de coada slinoasă a vreunui animal sau nu erau altceva decât răbufniri fără noimă de gaz produs de alge? Putea să fie ceva care pândea, mascat, îngropat în nămol, pe care alte năvoade încercaseră în van să-l prindă?

Îndreptându-se spre staţia de metrou Kensington, trecu pe lângă Queen's Gate la intrarea în Hyde Park; ornamentată, de un roşu-ruginiu şi purtând blazonul regal. Fiind un observator incurabil, remarcă o sculptură reprezentând o căprioară şi un faun pe un stâlp şi o alta înfăţişând un cerb pe celălalt. Adesea oamenii văd simetrie şi egalitate acolo unde acestea nu există. Asemănătoare şi totuşi profund diferite… Laptopul Lulei Landry se lovea tot mai tare de piciorul lui pe măsură ce şchiopătatul i se înrăutăţea.

Când ajunse în sfârşit la birou, la cinci fără zece, şchiopătând, cu durerea din picior şi plin de frustrare, avu un sentiment vag de fatalitate când Robin îl anunţă că tot nu reuşise să treacă de secretara de la compania de producţie cinematografică a lui Freddie Bestigui. Şi că nu avusese succes nici în găsirea cuiva cu numele de Onifade cu număr de British Telecom în regiunea Killburn.

— Desigur, dacă e mătuşa lui Rochelle, ar putea să aibă alt nume de familie, nu? punctă Robin în timp ce-şi încheia haina şi se pregătea să plece.

Strike acceptă ideea obosit. Se prăbuşise pe canapeaua lăsată în momentul în care intrase pe uşa biroului, ceea ce Robin nu-l mai văzuse făcând până atunci. Faţa lui era îndurerată.

— Te simţi bine?

— Excelent. Vreun semn de la Temporary Solutions în după-amiaza

asta?

— Nu, spuse Robin, strângându-şi cureaua. Poate că m-au crezut când le-am spus că sunt Annabel. M-am străduit să vorbesc cu accent australian.

Strike zâmbi larg. Robin închise raportul interimar pe care-l citise cât îl aşteptase pe Strike să se întoarcă, îl puse la loc frumos în raft, îi ură lui Strike noapte bună şi-l lăsă şezând acolo, cu laptopul lângă el pe pernele din velur.

Când zgomotul paşilor lui Robin nu se mai auzi, Strike întinse un braţ lung într-o parte ca să încuie uşa din sticlă. Apoi îşi încălcă propria interdicţie de a fuma în birou, valabilă în zilele lucrătoare. Vârându-şi ţigara aprinsă între dinţi, îşi trase în sus cracul pantalonului şi desfăcu apoi curelele care susţineau proteza de coapsă. După aceea detaşă căptuşeala din gel de ciotul piciorului şi examină extremitatea tibiei amputate.

Trebuia să examineze zilnic suprafaţa pielii ca să vadă dacă nu s-a iritat. Acum văzu că ţesutul cicatrizat era inflamat şi supraîncălzit. În dulăpiorul din baia Charlottei erau diferite creme şi pudre dedicate îngrijirii acestui petic de piele, supus cum era în aceste zile unor forţe pentru care nu fusese proiectat. Poate că aruncase pudra de grâu şi Oilatum într-una din cutiile încă nedesfăcute? Dar nu-şi putea aduna atâta energie cât să se ducă şi să afle, nici nu dorea deocamdată să-şi pună la loc proteza. Aşa că rămase pe canapea fumând, cu cracul pantalonului atârnând gol pe podea, adâncit în gânduri.

Mintea îi rătăcea. Se gândi la familii, la nume şi la modurile în care copilăria lui şi cea a lui Bristow, în aparenţă atât de diferite, fuseseră similare. Şi în istoria familiei lui Strike existau personaje fantomatice: primul soţ al mamei sale, de exemplu, despre care ea vorbea rar, doar când spunea că îi displăcuse de la bun început să fie măritată. Mătuşa Joan, a cărei memorie fusese întotdeauna mai clară acolo unde cea a Ledei fusese cât se poate de vagă, spunea că, la optsprezece ani, Leda fugise de la soţul ei după doar două săptămâni; că singurul motiv pentru care se măritase cu Strike Senior (care, după spusele mătuşii Joan, sosise în St Mawes cu bâlciul) fusese căpătarea unei rochii noi şi schimbarea numelui. Fără doar şi poate că Leda rămăsese mai credincioasă neobişnuitului nume dobândit prin căsătorie decât oricărui bărbat. I-l transmisese fiului ei, care nu l-a cunoscut niciodată pe posesorul său iniţial, plecat cu mult înainte de naşterea copilului cu

care nu avea nicio legătură.

Strike a fumat, pierdut în gânduri, până când lumina diurnă din biroul său începu să devină mai slabă şi să lase loc întunericului. Apoi, în sfârşit, se ridică în piciorul teafăr şi, folosind pentru echilibru clanţa uşii şi rama lambriului de pe peretele aflat dincolo de uşa de sticlă, ţopăi afară ca să examineze cutiile stivuite şi acum pe palierul unde se afla biroul său. Pe fundul uneia dintre ele găsi acele produse dermatologice destinate să-i aline arsurile şi mâncărimile de la extremitatea ciotului şi se apucă să repare stricăciunile provocate mai întâi de lunga traversare a Londrei cu raniţa pe umăr.

Acum era mai multă lumină la opt seara decât cu două săptămâni în urmă. Încă nu se înserase când Strike luă loc la o masă, pentru a doua oară în zece zile, din Wong Kei, restaurantul chinezesc cu faţadă albă prin fereastra căruia se vedea o sală de jocuri numită Play to Win. Fusese extrem de dureros să-şi reataşeze piciorul protetic, dar şi mai dureros să meargă cu el pe Charing Cross Road. Însă nu voia în ruptul capului să apeleze la cârjele metalice cenuşii, pe care le găsise de asemenea în cutie, relicve ale externării sale din Spitalul Selly Oak.

În timp ce mânca tăiţei de Singapore cu o mână, Strike examina laptopul Lulei Landry, care stătea deschis pe masă, lângă bere. Carcasa roz-închis a computerului era imprimată cu flori de cireş. Lui Strike nu-i trecu prin minte că prezenta lumii o apariţie caraghioasă cum stătea aplecat, mare şi păros, deasupra dispozitivului înfrumuseţat, roz şi evident feminin, dar imaginea atrăsese pufnituri dispreţuitoare din partea a doi chelneri cu tricouri negre.

— Care-i mersul, Federico? întrebă un tânăr palid, cu părul încâlcit, la opt şi jumătate.

Nou-venitul, care se aşezase în scaunul din faţa lui Strike, purta blugi, un tricou psihedelic, pantofi de sport Converse şi o geantă de piele atârnată în diagonală pe piept.

— Am trecut şi prin vremuri mai grele, mârâi Strike. Ce mai faci? Bei ceva?

— Da, o bere.

Strike comandă băutura pentru invitatul său, căruia era obişnuit să-i spună, din motive de mult uitate, Spanner. Spanner avea o diplomă de specialist în ştiinţa computerelor şi era mult mai bine plătit decât lăsa să se înţeleagă îmbrăcămintea lui.

— Nu mi-e prea foame, am mâncat un burger după program, zise el,

studiind meniul. Poate-o să iau o supă. O supă Wonton, te rog, îi ceru chelnerului. Interesantă alegere pentru laptop, Fed.

— Nu-i al meu, spuse Strike.

— E o chestie profesională, nu-i aşa?

— Mda.

Strike răsuci computerul cu faţa spre Spanner, care cercetă dispozitivul cu un amestec de interes şi desconsiderare caracteristic celor pentru care tehnologia nu e un rău necesar, ci materia vieţii.

— Un ştift, spuse Spanner cu voioşie. Unde te-ai ascuns, Fed? Lumea e îngrijorată.

— Drăguţ din partea ei, zise Strike, în timp ce mesteca o gură de tăiţei. Nu-i nevoie, totuşi.

— Am fost pe la Nick şi Ilsa acu vreo două seri şi tu ai fost singurul subiect de conversaţie. Ziceau că te-ai dat la fund. Oh, mulţumesc, spuse el când sosi supa. Da, au tot sunat la tine la apartament şi de fiecare dată le-a răspuns robotul. Lisa zice că ai avea probleme cu femeile.

Lui Strike i se năzări acum că modalitatea cea mai bună pentru a-şi informa prietenii de logodna lui ruptă ar putea fi prin intermediul dezinteresatului Spanner. Fratele mai mic al unuia dintre vechii prieteni ai lui Strike, Spanner era în mare parte ignorant şi indiferent faţă de lunga şi chinuita istorie a lui Strike şi Charlotte. Dat fiind că Strike voia să evite compasiunea exprimată nemijlocit şi urările post-mortem şi cum nu avea nicio intenţie să pretindă veşnic că el şi Charlotte nu se despărţiseră, admise că Ilsa ghicise corect care era necazul lui principal şi că ar fi mai bine ca prietenii lui să nu mai sune pe viitor la apartamentul Charlottei.

— Naşpa, spuse Spanner şi apoi, cu lipsa de curiozitate pentru suferinţa umană în raport cu provocările tehnologice care-i era caracteristică, arătă cu vârful degetului ca o spatulă spre laptopul Dell şi întrebă: Ce vrei să faci cu ăsta, atunci?

— Poliţia l-a cercetat deja, spuse Strike, coborându-şi glasul, cu toate că el şi Spanner erau singurii din zonă care nu vorbeau cantoneza, dar vreau o a doua opinie.

— Poliţia are specialişti buni. Mă îndoiesc c-am să găsesc ceva ce n-au găsit ei.

— Poate că n-au căutat ceea ce trebuie, spuse Strike, şi se poate să nu-şi fi dat seama ce înseamnă, chiar dacă au găsit ceva interesant. Se

pare că i-au interesat cel mai mult e-mailurile ei recente, iar eu le-am văzut deja pe alea.

— Atunci, ce trebuie să caut?

— Toată activitatea din sau de până la data de 8 ianuarie. Cele mai recente căutări pe internet, chestii d-astea. Nu am parola şi aş prefera să nu apelez la poliţie ca să o cer decât dacă n-am încotro.

— N-ar trebui să fie o problemă, spuse Spanner.

Nu-şi nota instrucţiunile pe hârtie, ci le tasta pe telefonul mobil. Spanner era cu zece ani mai tânăr decât Strike şi rareori se întâmpla să folosească de bunăvoie un pix.

— Dar al cui e, totuşi?

Când Strike îi spuse, Spanner replică:

— Modelul? Uau…

Dar interesul lui Spanner pentru fiinţele omeneşti, fie ele moarte sau celebre, rămânea secundar faţă de pasiunea lui pentru revistele de benzi desenate rare, inovaţiile tehnologice şi trupele despre care Strike nu auzise niciodată. După ce luă câteva linguri de supă, Spanner rupse tăcerea ca să-l întrebe pe un ton degajat cu ce sumă plănuia să-l plătească pentru acea treabă.

După ce Spanner plecă ducând laptopul roz la subsuoară, Strike se întoarse şchiopătând la birou. Îşi spălă cu atenţie capătul piciorului drept şi apoi dădu cu cremă pe cicatricea iritată şi inflamată. Pentru prima oară după multe luni, luă analgezice înainte să se strecoare în sacul de dormit. Aşteptând ca durerea înfiorătoare să se domolească, se întrebă dacă n-ar fi bine să-şi facă o programare la consultantul în medicină recuperatorie în grija căruia se presupunea că se află. Simptomele sindromului strangulării, duşmanul neobosit al celor amputaţi, îi fuseseră descrise în repetate rânduri: piele supurândă şi inflamaţie. Se întreba dacă nu cumva prezenta primele semne, dar îl îngrozea perspectiva întoarcerii la coridoarele puţind a dezinfectant; la doctorii cu interesul lor detaşat pentru această mică porţiune mutilată a corpului său; de alte ajustări minuscule ale protezei care să necesite noi vizite în acea lume constrângătoare a halatelor albe pe care spera că o părăsise pentru totdeauna. Se temea de sfatul de a-şi odihni piciorul, de a nu mai apela la mersul pe jos normal; o revenire forţată la cârje, la privirile lungi ale trecătorilor îndreptate spre cracul pantalonilor prins cu bolduri şi la întrebările insistente ale copiilor mici.

Mobilul lui, lăsat ca de obicei la încărcat pe podea, lângă patul de campanie, scoase bâzâitul care anunţa sosirea unui mesaj text. Bucuros de orice distragere a atenţiei de la piciorul care îi zvâcnea, Strike bâjbâi pe întuneric şi ridică telefonul.

Te rog, poţi să-mi dai un telefon scurt când e convenabil pentru tine? Charlotte

Strike nu credea în clarviziune sau în capacităţi paranormale şi totuşi gândul i-a fugit la Charlotte, imaginându-şi, în mod iraţional, că aceasta simţise cumva ceea ce el tocmai îi spusese lui Spanner; că trăsese astfel de sfoara întinsă, invizibilă care încă îi mai lega, aşezând despărţirea lor pe un piedestal oficial.

Privi lung la mesaj de parcă ar fi fost chipul ei, de parcă i-ar fi putut desluşi expresia pe micul ecran verzui.

Te rog. (Ştiu că nu eşti obligat s-o faci: eu doar te rog frumos.) *Un telefon scurt.* (Am un motiv întemeiat să doresc o discuţie cu tine, aşa că putem s-o facem lejer şi rapid; fără ceartă.) *Când e convenabil pentru tine.* (Îţi fac hatârul să presupun că ai o viaţă ocupată fără mine.)

Sau, poate: *Te rog.* (Dacă refuzi, eşti un nemernic, Strike, şi m-ai făcut destul să sufăr.) *Un telefon scurt.* (Ştiu că te aştepţi la o scenă; lasă, nu-ţi face griji, ultima, când te-ai purtat ca un jeg, m-a făcut să termin cu tine pentru totdeauna.) *Când e convenabil pentru tine.* (Pentru că, să fim sinceri, întotdeauna a trebuit să-mi fac loc pe lângă armată şi toate lucrurile nenorocite care aveau prioritate.)

Era convenabil acum? se întrebă el, zăcând în suferinţa pe care pilulele încă nu apucaseră să o aline. Se uită la oră: unsprezece şi zece minute. Era clar că ea încă nu se culcase.

Puse telefonul la loc pe podea, unde continua să se încarce în linişte, şi îşi ridică braţul mare şi păros peste ochi, ca să blocheze până şi fâşiile de lumină de pe tavan formate de iluminatul stradal printre lamelele storurilor. Împotriva voinţei sale, o văzu pe Charlotte aşa cum pusese ochii pe ea pentru prima oară în viaţa lui, cum stătea singură pe un pervaz de fereastră la o petrecere studenţească la Oxford. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos de când se ştia, după cum nu văzuseră nici ceilalţi, dacă judecai după privirile piezişe aruncate de ochii băieţilor, după râsetele şi vocile excesiv de zgomotoase sau după gesturile extravagante îndreptate către silueta ei tăcută.

Privind în cealaltă parte a încăperii, băiatul de nouăsprezece ani se

simţi vizitat de exact acelaşi imbold care îl năpădea în copilărie ori de câte ori ninsese peste noapte în grădina mătuşii Joan şi a unchiului Ted. Voia ca paşii lui să fie primii care să sape gropi adânci şi întunecate în acea suprafaţă netedă ispititoare: voia s-o deranjeze şi s-o disloce.

— Eşti mangă, îl avertiză prietenul lui, când Strike îşi anunţă intenţia de a merge şi de a vorbi cu ea.

Strike fu de acord, bău ce mai rămăsese din a şaptea bere din seara aceea şi se apropie cu hotărâre de pervazul pe care stătea fata. Era vag conştient de cei din preajmă care priveau, pregătiţi, poate, să râdă, pentru că era masiv şi arăta ca un Beethoven boxer, mânjit de sos de curry pe pieptul tricoului.

Când ajunse la ea, fata se uită la el cu ochii ei mari; avea părul lung şi negru, iar gulerul descheiat al cămăşii îi dezvăluia pieptul moale şi palid.

Copilăria ciudată şi nomadă a lui Strike, cu permanente dezrădăcinări şi altoiri la grupuri pestriţe de copii şi adolescenţi îl înzestrase cu o panoplie avansată de deprinderi sociale. Ştia cum să se adapteze, să-i facă pe ceilalţi să râdă, să se facă acceptat de aproape oricine. În seara aceea, limba îi devenise amorţită şi căpătase consistenţa cauciucului. Parcă-şi aducea aminte că se clătina uşor.

— Voiai să-mi zici ceva? întrebă ea.

— Da, spuse el, îndepărtându-şi tricoul de piept şi arătându-i sosul de curry. Cu ce crezi c-ar fi bine să scot petele astea?

Împotriva voinţei ei (o văzu cum încerca să se abţină), fata chicoti.

La puţin timp după aceea, un Adonis căruia i se spunea Onorabilul Jago Ross, pe care Strike îl ştia din vedere şi după reputaţie, intră în cameră însoţit de o poteră de prieteni la fel de bine-crescuţi, şi îi descoperi pe Strike şi pe Charlotte şezând unul lângă celălalt pe pervaz, adânciţi în conversaţie.

— Char, draga mea, te afli într-un loc nepotrivit, spuse Ross, revendicându-şi drepturile prin aroganţa mângâietoare a tonului său. Petrecerea lui Ritchie e la etaj.

— Nu vin, spuse ea, întorcându-şi faţa zâmbitoare spre el. Trebuie să-l ajut pe Cormoran să-şi spele tricoul.

În felul acesta, ea i-a dat papucii în mod public vechiului ei prieten de la Old Harrovian în favoarea lui Cormoran Strike. A fost momentul cel mai glorios din toţi cei nouăsprezece ani ai lui Strike: în văzul

tuturor, a suflat-o pe Elena din Troia de sub nasul lui Menelaus, iar sub imperiul şocului şi al încântării nu pusese la îndoială miracolul, ci pur şi simplu îl acceptase.

Abia mai târziu şi-a dat seama că ceea ce păruse rodul întâmplării sau al sorţii fusese întru totul pus la cale de ea. Fata a recunoscut după câteva luni: ca să-l pedepsească pe Ross pentru nu ştiu ce greşeală, intrase deliberat în altă cameră şi aşteptase să fie abordată de un bărbat, de orice bărbat. Că el, Strike, nu fusese decât un instrument pentru torturarea lui Ross; că se culcase cu el în primele ore ale dimineţii următoare animată de o furie şi o dorinţă de răzbunare pe care el le luase drept pasiune.

Atunci, în acea primă noapte, s-a întâmplat tot ceea ce ulterior avea să-i despartă şi să-i atragă la loc: spiritul ei autodistructiv, nechibzuinţa, determinarea ei de a răni; atracţia ei ostilă dar sinceră faţă de Strike şi adăpostul ei sigur în lumea izolată în care crescuse, ale căror valori le dispreţuia şi, în acelaşi timp, le îmbrăţişa. Astfel a început relaţia care l-a adus pe Strike, după cincisprezece ani, să zacă aici în patul de campanie, chinuit de o durere care nu era doar fizică şi dorindu-şi să se poată descotorosi de amintirea ei.

8

Când Robin sosi a doua zi de dimineaţă, găsi, pentru a doua oară, uşa de sticlă încuiată. Intră cu cheia de rezervă pe care Strike i-o încredinţase între timp, se apropie de uşa interioară închisă şi ascultă în tăcere. După câteva secunde, auzi sunetul uşor înăbuşit, dar inconfundabil al sforăitului profund.

Asta o punea într-o postură delicată, ca urmare a acordului lor tacit de a nu pomeni de patul de campanie al lui Strike sau de orice alt semn care lăsa să se înţeleagă că el locuia acolo. Pe de altă parte, Robin avea de comunicat ceva urgent şefului ei temporar. Ezită, analizând opţiunile. Calea cea mai uşoară era să încerce să-l trezească pe Strike făcând gălăgie în biroul exterior, dându-i astfel timp să se aranjeze pe el şi camera interioară, dar asta putea să dureze prea mult, pentru că vestea ei şi-ar fi pierdut importanţa. Prin urmare, Robin trase adânc aer în piept şi bătu la uşă.

Strike se trezi instantaneu. Dezorientat pe moment, rămase acolo, sesizând lumina dojenitoare a zilei care se revărsa pe fereastră. Apoi îşi aminti că pusese jos telefonul după ce citise mesajul de la Charlotte şi îşi dădu seama că uitase să fixeze alarma.

— Să nu intri! urlă el.

— Vrei să-ţi fac un ceai? strigă Robin prin uşă.

— Mda… da, ar fi minunat. Ies eu afară după el, adăugă Strike tare, dorindu-şi, pentru prima oară, să fi pus o încuietoare la uşa interioară.

Piciorul lui fals stătea rezemat de perete, iar el era îmbrăcat doar în boxeri.

Robin se grăbi să umple ceainicul în vreme ce Strike se chinuia să iasă din sacul de dormit. Se îmbrăcă la repezeală, încheindu-şi cu stângăcie proteza, strângând patul de campanie şi punându-l în colţul lui, după care împinse biroul la loc. La zece minute după ce ea bătuse la uşă, Strike, mirosind puternic a deodorant, intră şchiopătând în biroul exterior, unde o găsi pe Robin la masa ei de lucru, părând foarte entuziasmată de ceva.

— Uite ceaiul, spuse ea, arătând spre o cană aburindă.

— Excelent, mulţumesc. Un moment, te rog, spuse el şi se duse să urineze în baia de pe palier.

În timp ce se încheia la fermoar, îşi zări imaginea în oglindă, o faţă boţită şi nebărbierită. Nu pentru prima oară se consolă cu faptul că, pieptănat sau nu, părul lui arăta la fel.

— Am veşti, spuse Robin, când el se întoarse în birou pe uşa de sticlă şi, mulţumindu-i încă o dată, îşi luă cana de ceai.

— Da?

— Am găsit-o pe Rochelle Onifade.

Strike lăsă cana pe masă.

— Nu se poate, glumeşti! Cum naiba…?

— Am citit în dosar că trebuia să se ducă la o clinică ambulatorie de la St Thomas, spuse cu emoţie Robin, roşie la faţă şi vorbind repede, aşa că am sunat la spital ieri-seară, pretinzând că sunt ea, şi am spus că am uitat la ce oră am consultaţia, iar ei mi-au zis că e joi dimineaţă la zece şi jumătate. Mai ai, spuse ea, aruncând o privire la monitor, cincizeci şi cinci de minute.

De ce nu-i trecuse prin minte să-i spună el să facă asta?

— Eşti un geniu, un adevărat geniu…

Strike îşi vărsase ceai fierbinte pe mână şi puse cana pe biroul ei.

— Ştii exact…?

— E în secţia de psihiatrie, în spatele clădirii principale, spuse Robin cu însufleţire. Uite, intri dinspre Grantley Road, e acolo o a doua parcare…

Robin întorsese monitorul spre el ca să-i arate harta spitalului St Thomas. Strike se controlă la încheietura mâinii, dar îşi lăsase ceasul în biroul lui.

— Dacă pleci acum, ai timp să ajungi, îl îndemnă Robin.

— Da… să-mi iau lucrurile.

Strike se grăbi să-şi ia ceasul, portofelul, ţigările şi telefonul. Când să iasă pe uşa de sticlă, îndesându-şi portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor, Robin îi spuse:

— Ăă… Cormoran…

Era prima oară când i se adresa cu numele de botez. Strike presupuse că asta explica aerul ei de uşoară sfială. Apoi realiză că Robin arăta cu înţeles spre abdomenul lui. Uitându-se în jos, observă că-şi încheiase aiurea nasturii cămăşii, lăsând să se vadă o porţiune de burtă atât de păroasă, încât semăna cu învelişul unei nuci de cocos.

— Oh… da… mulţumesc…

Robin îşi îndreptă politicos atenţia spre monitor în timp ce el îşi

desfăcea şi-şi reîncheia nasturii.

— Pe curând.

— Da, pa, spuse ea, zâmbindu-i în timp ce Strike pleca grăbit.

Dar nu trecură câteva secunde, că el se întoarse, gâfâind uşor.

— Robin, vreau să verifici ceva.

Ea luase deja pixul în mână şi aştepta.

— Pe 7 ianuarie a avut loc la Oxford o conferinţă pe teme juridice. La ea a participat unchiul Lulei Landry, Tony. Dreptul internaţional al familiei. Tot ce poţi să găseşti. Mai ales despre participarea lui acolo.

— Bine, spuse Robin, notându-şi pe hârtie.

— Mulţumesc. Eşti un geniu.

Apoi Strike plecă, cu paşi inegali, pe treptele metalice.

Deşi fredona o melodie în timp ce se aşeza la birou, o parte din veselia lui Robin se risipi în timp ce îşi bea ceaiul. Aproape sperase că Strike o va invita să meargă cu el la întâlnirea cu Rochelle Onifade, a cărei umbră o urmărea de două săptămâni.

După trecerea orelor de vârf, aglomeraţia din metrou se subţiase. Strike era încântat că găsise cu uşurinţă un loc, pentru că extremitatea ciotului încă îl durea. Îşi cumpărase un pachet de Extra Strong Mints de la chioşcul staţiei înainte să se urce în tren, iar acum sugea patru bomboane mentolate deodată, încercând să mascheze faptul că nu avusese timp să se spele pe dinţi. Periuţa şi pasta erau ascunse în raniţă, cu toate că ar fi fost mult mai convenabil să le lase pe chiuveta ciobită a băii. Surprinzându-şi iar figura în geamul întunecat al vagonului, cu barba nerasă şi întreaga înfăţişare neîngrijită, se întrebă de ce mai întreţinea ficţiunea că ar avea o altă locuinţă, când era cât se poate de evident că Robin ştia că doarme acolo.

Memoria şi simţul de orientare ale lui Strike se dovediră mai mult decât adecvate pentru localizarea intrării în secţia de psihiatrie a spitalului St Thomas, astfel că ajunse acolo fără probleme, puţin după ora zece. Petrecu apoi cinci minute verificând faptul că uşile duble automate erau singura intrare de pe Grantley Road, înainte de a se posta lângă un zid de piatră din parcare, cam la douăzeci de paşi de intrare, de unde putea să-i vadă clar pe toţi cei care intrau şi ieşeau.

Ştiind doar că fata pe care o căuta era o persoană fără adăpost şi cu siguranţă neagră, se gândise la o strategie de găsire a ei în timpul drumului cu metroul şi ajunsese la concluzia că nu avea decât o singură opţiune. Prin urmare, la zece şi douăzeci, când văzu o fată

neagră, înaltă şi slabă care se îndrepta cu pas energic spre intrare, o strigă (cu toate că arăta prea îngrijită, prea frumos îmbrăcată):

— Rochelle!

Ea ridică privirea ca să vadă cine o strigase, dar continuă să meargă fără să dea vreun semn că numele ar avea pentru ea o însemnătate personală şi dispăru în clădire. Apoi apăru un cuplu, amândoi albi; un grup de oameni de diferite vârste şi rase, despre care Strike bănuia că sunt angajaţi ai spitalului; dar strigă, totuşi, la noroc:

— Rochelle!

Unii se uitară la el, dar se întoarseră imediat la conversaţiile lor. Consolându-se cu ideea că persoanele care frecventau acea intrare erau probabil obişnuiţi cu un grad de excentricitate la cei pe care-i întâlneau acolo, Strike îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Trecuse de zece şi jumătate şi nicio fată neagră nu intră pe uşă. Ori nu venise la consultaţie, ori folosise o intrare diferită. O adiere uşoară de vânt îi gâdila ceafa în timp ce aştepta fumând şi supraveghind intrarea. Clădirea spitalului era enormă, o cutie vastă din beton cu ferestre dreptunghiulare. Existau, cu siguranţă, numeroase intrări pe fiecare latură.

Strike îşi îndreptă piciorul rănit, care îl durea încă, şi se gândi, din nou, la posibilitatea de a fi nevoit să-i facă o vizită consultantului său. Chiar şi acest grad de proximitate faţă de un spital i se părea uşor deprimant. Stomacul îi chiorăia. Trecuse, în drumul lui, pe lângă un McDonald's. Dacă n-o găsea până la prânz, se va duce să mănânce ceva acolo.

Mai strigă de două ori „Rochelle!" la femei negre care intrau şi ieşeau din clădire şi de ambele dăţi acestea se uitară înapoi doar ca să vadă cine strigase, una dintre ele aruncându-i o privire dispreţuitoare.

Apoi, imediat după unsprezece, o negresă scundă şi îndesată ieşi din spital cu un mers uşor stângaci, legănat. Ştia foarte bine că nu-i scăpase la intrare, nu doar din pricina mersului ei distinctiv, dar şi pentru că purta o foarte uşor de remarcat haină scurtă din blană falsă de culoare purpurie, care nu-i avantaja nici înălţimea, nici lăţimea corpului.

— Rochelle!

Fata se opri, se întoarse şi privi în jurul ei, încruntată, căutând persoana care o strigase pe nume. Strike se apropie şchiopătând, iar ea se uită urât la el, cu o neîncredere explicabilă.

— Rochelle? Rochelle Onifade? Bună. Mă numesc Cormoran Strike. Putem să stăm de vorbă un pic?

— Întotdeauna vin pe la intrarea din Redbourne Street, îi spuse ea după cinci minute, după ce-i oferise o relatare bălmăjită şi fictivă a modului în care dăduse de ea. Am ieşit pe-aici fiincă am vrut să mă duc la McDonald's.

Aşa că acolo se duseră. Strike luă două cafele şi două prăjituri mari şi le aduse la masa de lângă fereastră unde îl aştepta Rochelle, curioasă şi bănuitoare.

Era de o simplitate fără compromisuri. Pielea ei grasă, de culoarea pământului ars, era acoperită de pustule şi acnee. Ochii mici erau adânciţi în orbite, iar dinţii îi avea strâmbi şi mai degrabă galbeni. Părul îndreptat artificial arăta zece centimetri de rădăcini negre, apoi cincisprezece centimetri de păr roşcat arămiu strident. Blugii strâmţi, prea scurţi, geanta cenuşie lucioasă şi tenişii albi păreau ieftini. Totuşi, geaca moale din blană falsă, oricât de ţipătoare şi de nepotrivită i se părea lui Strike, era de o cu totul altă calitate: cu o căptuşeală completă din mătase cu imprimeu, aşa cum văzuse când fata şi-o dăduse jos, şi purtând o etichetă care nu-i aparţinea (după cum se aşteptase el, amintindu-şi de emailul Lulei Landry adresat designerului) lui Guy Somé, ci unui italian de care chiar şi Strike auzise.

— Sigur nu eş' jurnalist? întrebă ea cu glasul ei jos şi răguşit.

Strike petrecuse deja ceva timp în preajma spitalului încercând să-şi stabilească elementele de credibilitate în această privinţă.

— Nu, nu sunt jurnalist. Cum am zis, îl cunosc pe fratele Lulei.

— Eş' preten cu el?

— Mda. Mă rog, nu chiar prieten. M-a angajat. Sunt detectiv particular.

Brusc, fata se arătă speriată.

— Şi ce vrei să vorbeş' cu mine?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji…

— Totuş', de ce vrei să vorbeş' cu mine?

— Nu e nimic grav. John nu e sigur că Lula s-a sinucis, atâta tot.

Strike bănuia că singurul lucru care o ţinea pe scaun era groaza ei faţă de ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat-o brusc la fugă. Teama ei era disproporţionată faţă de vorbele sau felul lui de a se purta.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, o asigură el din nou. John vrea ca eu să arunc o nouă privire asupra circumstanţelor, asta-i…

— Ş-a zis el că am io vreo legătură cu moartea ei?

— Nu, bineînţeles că nu. Sper doar că ai putea să-mi vorbeşti despre starea ei de spirit, ce a făcut în orele de dinaintea morţii. O vedeai cu regularitate, nu? M-am gândit că ai putea să-mi povesteşti ce se întâmpla în viaţa ei.

Rochelle dădu să vorbească, apoi se răzgândi şi încercă în schimb să bea din cafeaua călduţă.

— Şi, ce… frac-su vrea să arate că ea nu s-a sinucis? Cum ar fi, c-a fost îmbrâncită pe fereastră?

— Da, crede că e posibil.

Fata părea că încearcă să înţeleagă ceva, să analizeze în mintea ei.

— Nu trebe să vorbesc cu tine. Nu eşti poliţist adevărat.

— Da, aşa e. Dar n-ai vrea să ne ajuţi să aflăm ce…

— S-a aruncat, declară cu fermitate Rochelle Onifade.

— Ce te face să fii aşa de sigură? întrebă Strike.

— Uite-aşa, ştiu.

— Se pare că a fost un şoc pentru aproape toţi ceilalţi care au cunoscut-o.

— Era deprimată. Da, lua chestii pentru asta. Ca şi mine. Uneori, te doboară. E o infirmitate, zise ea, de parcă ar fi zis „infinitate".

„Infinitate", gândi Strike, pentru o secundă distras. Dormise prost. În *infinitate,* acolo se dusese Lula Landry şi către acolo se îndreptau toţi, inclusiv el şi Rochelle. Uneori, infirmitatea se transforma lent în infinitate, aşa cum se întâmpla cu mama lui Bristow… uneori infinitatea se înălţa ca să-ţi iasă în cale de nicăieri, ca un drum de beton care-ţi sfărâmă ţeasta.

Era sigur că, dacă ar fi scos la iveală blocnotesul, fata n-ar mai fi vorbit sau ar fi plecat. Prin urmare, continuă să-i pună întrebări pe un ton cât mai relaxat cu putinţă, rugând-o mai întâi să-i spună cum ajunsese să vină la clinică, cum o cunoscuse prima oară pe Lula.

În continuare teribil de suspicioasă, la început fata dădu răspunsuri monosilabice, dar treptat deveni mai deschisă. Povestea vieţii ei era jalnică. Abuzată la o vârstă fragedă, luată în îngrijire instituţională, boli mintale grave, centre de plasament pentru orfani şi răbufniri violente, toate acestea culminând, la şaisprezece ani, cu situaţia de persoană fără adăpost. A ajuns să aibă parte de un tratament corespunzător ca urmare a faptului că a fost accidentată de o maşină. Internată în spital când comportamentul ei bizar a făcut aproape imposibilă tratarea

rănilor fizice, în cele din urmă a fost adus un psihiatru. Acum lua medicamente care, atunci când le lua, îi uşurau mult simptomele. Lui Strike i se părea jalnic şi înduioşător totodată că acea clinică ambulatorie unde o cunoscuse pe Lula Landry părea să fie pentru Rochelle punctul culminant al săptămânii ei. Vorbea cu o anumită afecţiune despre tânărul psihiatru care conducea grupul.

— Deci aici ai cunoscut-o pe Lula?

— Păi nu ţ-a spus frac-su?

— A fost destul de vag în privinţa detaliilor.

— Da, venea la grupul nostru. A venit cu trimitere.

— Şi aţi ajuns să vorbiţi?

— Da.

— V-aţi împrietenit?

— Da.

— Ai vizitat-o acasă la ea? Ai făcut baie în piscină?

— De ce să nu fac?

— Niciun motiv. Doar întreb.

Se înmuiase puţin.

— Nu-mi place să-not. Nu-mi place să dau cu apă pe faţă. M-am dus la jacuzzi. Şi mergeam la cumpăr'turi şi d-astea.

— Ţi-a vorbit vreodată despre vecinii ei, de ceilalţi oameni din clădire?

— De Bestigui? Un pic. Nu-i înghiţea. Muierea aia i-o nemernică, spuse Rochelle cu înverşunare subită.

— Ce te face să spui asta?

— Ai cunoscut-o? Se uita la mine de parcă eram un rahat.

— Ce credea Lula despre ea?

— Nu-i plăcea de ea şi nici de bărbat-su. I-un nemernic.

— În ce fel?

— Pur şi simplu, zise Rochelle nerăbdătoare.

Dar apoi, când Strike nu zise nimic, continuă:

— Mereu încerca s-o aducă jos la el când nevastă-sa era plecată.

— S-a dus Lula vreodată?

— Nicio şansă, spuse Rochelle.

— Presupun că tu şi Lula vorbeaţi mult între voi, nu?

— Da, vorbeam, la… Da, vorbeam.

Rochelle se uită afară pe fereastră. O ploaie neaşteptată îi luase pe trecători prin surprindere. Elipse transparente erau presărate pe sticla

de lângă ei.

— La început? spuse Strike. După aia, vorbeaţi mai puţin?

— O să trebuiască să plec curând, spuse Rochelle hotărâtă. Am treburi de făcut.

— Oamenii ca Lula, spuse Strike, tatonând terenul, pot fi răsfăţaţi. Ajung să se poarte urât cu oamenii. Sunt obişnuiţi să-şi impună…

— Nu sunt servitoarea nimănui, replică cu străşnicie Rochelle.

— Poate că de-aia i-a şi plăcut de tine? Poate că te-a considerat o persoană egală cu ea – nu o profitoare?

— Mda, iegzact, spuse Rochelle, îmbunată. Pe mine nu mă impresiona.

— Se poate înţelege de ce te-a vrut ca prietenă, tu fiind mai cu picioarele pe pământ…

— Mda.

— … şi aţi avut şi boala în comun, nu-i aşa? Deci, o înţelegeai la un nivel la care majoritatea oamenilor n-ar fi înţeles-o.

— Şi mai sunt şi neagră, zise Rochelle, iar ea voia să se simtă cu adevărat neagră.

— Ţi-a vorbit despre asta?

— Da, bine-nţeles, spuse Rochelle. Voia să afle de unde venea, care-i era locul de care ţinea.

— Ţi-a spus cumva că a încercat să-şi găsească latura neagră a familiei?

— Da, firește. Şi a… mda.

Se înfrânase aproape vizibil.

— A găsit vreodată pe cineva? Pe tatăl ei?

— Nu. Nu l-a găsit. Nicio şansă.

— Serios?

— Da, *serios.*

Începu să mănânce în grabă. Strike se temea că va pleca în momentul în care va termina de mâncat.

— Era deprimată Lula când v-aţi întâlnit la Vashti, cu o zi înainte să moară?

— Da, era.

— Ţi-a spus de ce?

— Nu tre' să fie vr'un motiv. I-o boală.

— Dar ţi-a spus că se simte rău, da?

— Da, spuse ea după o ezitare insesizabilă.

— Trebuia să luaţi masa împreună, nu? întrebă el. Kieran mi-a spus că a dus-o cu maşina ca să se întâlnească cu tine. Îl ştii pe Kieran, nu? Kieran Kolovas-Jones?

Expresia ei se îmblânzi; colţurile gurii i se ridicară.

— Da, îl ştiu pe Kieran. Da, a venit să se întâlnească cu mine la Vashti.

— Dar nu a rămas pentru prânz?

— Nu. Se grăbea, spuse Rochelle.

Îşi lăsă capul în jos ca să mai bea din cafea, ascunzându-şi faţa.

— De ce nu te-a sunat? Ai un telefon, nu?

— Da, am telefon, se răsti ea, zbârlindu-se, şi scoase din geaca de blană un Nokia cât se poate de banal, dar incrustat peste tot cu cristale roz ţipătoare.

— De ce crezi că nu te-a sunat să-ţi spună că nu poate să se vadă cu tine?

Rochelle se uită urât la el.

— Pen' că nu-i plăcea să vorbească la telefon, fiincă o ascultau.

— Jurnaliştii?

— Da.

Aproape că-şi terminase prăjitura.

— Totuşi, pe jurnalişti n-avea de ce să-i intereseze faptul că-ţi spunea că nu poate să vină la Vashti, nu crezi?

— Habar n-am.

— Nu ţi s-a părut ciudat, atunci, că a venit cu maşina atâta drum doar ca să-ţi spună că nu poate rămâne pentru prânz?

— Mda. Nu, spuse Rochelle.

Apoi, cu o răbufnire subită de fluenţă:

— Când ai şoferul tău, n-are-a face, nu? Te duci unde ai chef, nu te costă nimic în plus, nu tre' decât să-i zici un' să te ducă, este? Trecea pe-acolo, aşa că a intrat să-mi spună că n-o să poa' să rămână pen' că trebuia să ajungă acas' să se vadă cu nemernica de Ciara Porter.

Rochelle arăta de parcă ar fi regretat trădătorul „nemernica" de îndată ce-i scăpase pe gură şi-şi lipi buzele ca să se asigure că nu-i mai scăpa nicio insultă.

— Şi doar asta a făcut? A intrat în magazin, a spus „Nu pot să rămân, trebuie să ajung acasă să mă văd cu Ciara" şi a plecat?

— Mda. Mai mult sau mai puţin, spuse Rochelle.

— Kieran zice că de regulă te ducea acasă cu maşina după ce ieşeaţi

în oraş împreună.

— Mda, spuse ea. Păi, era prea ocupată-n ziua aia, nu?

Rochelle nu reuşea deloc să-şi mascheze resentimentele.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în magazin. Aţi probat vreo haină?

— Mda, spuse Rochelle, după o pauză. Ea a probat. Încă o ezitare. O rochie lungă Alexander McQueen. Şi el s-a sinucis, adăugă ea cu o voce distantă.

— Ai intrat în cabina de probă cu ea?

— Da.

— Ce s-a întâmplat în cabina de probă? întrebă mai departe Strike.

Ochii ei îi aminteau de cei ai unui taur cu care se întâlnise odată faţă în faţă când era mic copil: adânciţi în orbite, înşelător de stoici şi de nepătruns.

— A probat rochia, spuse Rochelle.

— N-a mai făcut nimic altceva? N-a sunat pe nimeni?

— Nu. Mă rog, da. Se poa' să fi sunat.

— Ştii pe cine a sunat?

— Nu-mi amintesc.

Fata bău din cafea, ascunzându-şi faţa cu paharul de carton.

— Pe Evan Duffield?

— Se poate.

— Nu-ţi aminteşti ce-a spus?

— Nu.

— Una dintre vânzătoarele de la magazin a auzit-o când vorbea la telefon. Părea să-şi dea întâlnire cu cineva la ea în apartament, mult mai târziu. Cam la primele ore ale dimineţii, era de părere fata aia.

— Da?

— Aşa că se pare că nu putea fi Duffield, nu-i aşa, ştiind că ea deja urma să se vadă cu el la Uzi.

— Ştii multe, nu? spuse ea.

— Toată lumea ştie că s-au întâlnit la Uzi în seara aia, spuse Strike. A scris în toate ziarele.

Dilatarea şi contracţia pupilelor lui Rochelle ar fi fost aproape imposibil de văzut, din cauza irisurilor practic negre care le înconjurau.

— Da, cre' că da, fu ea de acord.

— Era Deeby Macc?

— Nu! ţipă ea aproape râzând. Nu-i ştia numărul.

— Oamenii celebri pot aproape întotdeauna să obţină numerele de telefon ale celor ca ei, spuse Strike.

Chipul lui Rochelle se înnegura. Se uită în jos la ecranul inert al telefonului ei roz şi ţipător.

— Nu cre' că-l avea p-al lui, spuse ea.

— Dar ai auzit-o încercând să aranjeze o întâlnire cu cineva dis-de-dimineaţă?

— Nu, zise Rochelle, abătându-şi privirea, rotind restul de cafea pe fundul paharului. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— Înţelegi cât de important poate fi lucrul ăsta? spuse Strike, atent să-şi menţină un ton neameninţător. Dacă Lula ar fi aranjat să se întâlnească cu cineva la ora la care a murit? Poliţia n-a ştiut niciodată chestia asta, nu? Nu le-ai spus nimic?

— Tre' să plec, spuse ea înghiţind ultima bucăţică de prăjitură, apucând cureaua genţii ieftine şi aruncându-i o uitătură urâtă.

Strike spuse:

— E aproape prânzul. Vrei să-ţi mai iau ceva?

— Nu.

Dar nu se mişcă. Strike se întrebă cât de săracă era, dacă mânca regulat sau nu. Fata asta avea ceva, sub posomoreala ei, care lui i se părea înduioşător: o mândrie aprigă, o anumită vulnerabilitate.

— Da, bine, atunci, spuse ea lăsându-şi geanta şi trântindu-se la loc pe scaunul tare. Ia-mi un Big Mac.

Se temu că o să plece cât se ducea să comande la casă, dar când se întoarse cu cele două tăvi, ea era tot acolo. Ba chiar i-a mulţumit în silă.

Strike încercă o nouă pistă.

— Îl ştii bine pe Kieran, nu? întrebă el, inspirat de lumina care-i apăruse în ochi mai devreme, când îi pomenise numele.

— Mda, spuse ea cu sfială. Când eream cu ea, îl vedeam des. Erea mereu şoferu' ei.

— El zice că Lula scria ceva pe bancheta din spate a maşinii, înainte să ajungă la Vashti. Ţi-a arătat sau ţi-a dat ceva, orice scris de mâna ei?

— Nu, spuse ea.

Înfulecă mai întâi nişte cartofi prăjiţi şi apoi spuse:

— N-am văz't ni'ca de genu' ăsta. De ce, ce-a fost?

— Nu ştiu.

— Poate că erea o listă de cumpărături sau ceva?

— Da, aşa a crezut şi poliţia. Eşti sigură că n-ai văzut-o având la ea o

bucată de hârtie, o scrisoare, un plic?

— Da, sunt sigură. Kieran ştie că te-ntâlneşti cu mine? întrebă Rochelle.

— Da, i-am zis că eşti pe lista mea. El mi-a spus că locuiai la St Elmo.

Asta păru s-o încânte.

— Unde locuieşti acum?

— Care-i treaba ta? întrebă ea, dintr-odată aprigă.

— Nu e treaba mea. Doar făceam conversaţie politicoasă.

Replica o făcu pe Rochelle să pufnească dispreţuitor.

— Acum am locul meu în Hammersmith.

Mestecă o vreme şi apoi, pentru prima oară, oferi informaţii nesolicitate.

— Îl ascultam pe Deeby Macc în maşina lui. Io, Kieran şi Lula.

Şi începu să cânte rap:

No hydroquinone, black to the backbone,
Takin' Deeby lightly, better buy an early tombstone,
I'm drivin' my Ferrari fuck Johari got my head on straight
Nothin' talks like money talks
I'm shoutin' at ya, Mister Jake.

Părea mândră, ca şi cum îl pusese cu fermitate la punct, fără drept la replică.

— Asta-i din piesa „Hydroquinone", spuse ea. De pe *Jake On My Jack.*

— Ce-i aia hidrochinonă? întrebă Strike.

— Decolorează tenul. Ne plăcea să cântăm asta cu geamurile maşinii date jos, spuse Rochelle.

Un zâmbet cald, de aducere-aminte, îi lumină chipul şters.

— Lula aştepta cu nerăbdare să-l cunoască pe Deeby Macc, nu-i aşa?

— Da, aşa e, spuse Rochelle. Ştia că lui îi place de ea, era încântată de treaba asta. Kieran era înnebunit pe chestia asta, îi tot zicea Lulei să-i facă intrarea. Voia să-l cunoască pe Deeby.

Zâmbetul i se şterse. Muşcă morocănoasă din burger şi apoi zise:

— Asta e tot ce voiai să ştii? Că tre' să plec.

Începu să înfulece ce-i mai rămăsese din hamburger, umplându-şi gura până la refuz.

— Cred că Lula te-a dus printr-o grămadă de locuri, nu-i aşa?

— Mda, spuse Rochelle, cu gura plină.

— Ai fost şi la Uzi cu ea?

— Da. O dată.

Înghiţi şi începu să vorbească despre celelalte locuri pe care le văzuse în prima fază a prieteniei ei cu Lula, care (în pofida încercărilor hotărâte ale fetei de a repudia orice sugestie că ar fi impresionată de stilul de viaţă al multimilionarei) avea tot romantismul unui basm. Lula o smulsese pe Rochelle din lumea deprimantă a căminului ei şi a terapiei de grup şi o purta, o dată pe săptămână, într-un vârtej de distracţii costisitoare. Strike observă cât de puţin îi povestea Rochelle despre Lula ca persoană prin opoziţie cu Lula deţinătoarea cardurilor magice cu care cumpăra genţi, geci şi bijuterii, precum şi mijloacele necesare datorită cărora Kieran apărea cu regularitate, ca un duh bun, ca s-o ia pe Rochelle de la cămin. Fata a descris, cu detalii duioase, cadourile pe care i le cumpărase Lula, magazinele unde o dusese Lula, restaurantele şi barurile unde fuseseră împreună, locuri populate de celebrităţi. Niciunul dintre acestea totuşi nu părea s-o fi impresionat câtuşi de puţin pe Rochelle. Pentru fiecare nume pe care-l menţiona, avea o remarcă dispreţuitoare:

— „Erea un bulangiu.” „E numa’ plastic tipa, peste tot.” „Nu e nimic de capul lor.”

— L-ai cunoscut pe Evan Duffield? întrebă Strike.

— Mda.

Răspunsul monosilabic mustea de dispreţ.

— E o labă tristă.

— Serios?

— Da, este. Întreabă-l pe Kieran.

Dădea impresia că ea şi Kieran erau amândoi, sănătoşi la minte, observatori imparţiali ai idioţilor care populau lumea Lulei.

— În ce fel e o labă tristă?

— O trata ca dracu’.

— Cum?

— Vindea poveşti presei, spuse Rochelle întinzând mâna după ultimii cartofi prăjiţi. Odată Lula i-a testat pe toţi. Ne-a spus câte-o poveste diferită să vadă care dintre ele ajunge la ziar. Io am fo’ singura care şi-a ţinut fleanca, restul toţi au trăncănit.

— Pe cine a testat?

— Ciara Porter. Pe el, pe Duffield. Pe Guy Summy ăla, zise ea pronunţând englezeşte numele designerului, dar pe urmă şi-a dat seama că n-a fost el. I-a găsit nu-ş ce scuze. Da’ şi ăla se folosea de ea ca toţi ăilalţi.

— În ce fel?

— Nu voia ca ea să mai lucreze şi cu alţii. Voia ca ea să facă tot pentru firma lui, să-şi tragă el toată publicitatea.

— Deci, după ce-a aflat că poate să aibă încredere în tine…

— Da, mi-a cumpărat telefonul.

Urmă o pauză scurtă.

— Ca să poa' să discute cu mine oricând voia.

Luă brusc telefonul roz scânteietor de pe masă şi-l vârî adânc în buzunarul hainei de culoare roz.

— Presupun că a trebuit să preiei acum plata facturilor? întrebă Strike.

Se gândi că fata o să-i zică să-şi vadă de treaba lui, dar în loc de asta ea spuse:

— Familia ei n-a observat că încă mai plăteşte pentru el.

Iar acest gând părea să-i ofere o plăcere uşor maliţioasă.

— Lula ţi-a cumpărat haina aia? întrebă Strike.

— Nu, se răsti ea, intrată subit într-o defensivă furibundă. Io mi-am luat-o, lucrez acum.

— Serios? Unde lucrezi?

— Ce te priveşte? întrebă ea din nou cu arţag.

— Nu fac decât să arăt un interes politicos.

Un zâmbet micuţ şi de scurtă durată atinse gura ei largă şi fata se înmuie din nou.

— Lucrez după-amiezile la un magazin de peste drum de locul unde stau.

— Stai în alt cămin?

— Nu, spuse ea şi Strike simţi din nou închiderea, refuzul de a merge mai departe dacă el forţa lucrurile, aşa că schimbă tactica.

— Trebuie să fi fost un şoc pentru tine când Lula a murit, nu?

— Da, a fost, spuse ea cu gândurile aiurea; apoi, dându-şi seama ce spusese, dădu înapoi. Ştiam că era deprimată, dar nu te-aştepţi niciodată ca oamenii să facă asta.

— Deci, n-ai fi zis că urma să se sinucidă când ai văzut-o în ziua aia?

— Nu-ş' ce să zic. N-am văzut-o niciodată prea mult timp, nu?

— Unde te aflai când ai auzit că a murit?

— Eram la cămin. Mulţi oameni ştiau că o cunoşteam. Janine m-a trezit şi mi-a zis.

— Şi imediat te-ai gândit că s-a sinucis?

— Da. Ş-acu tre' să plec. Tre' să plec.

Luase hotărârea şi Strike îşi dădu seama că n-avea s-o poată opri. După ce îşi îmbrăcă haina de blană ridicolă, îşi puse geanta pe umăr.

— Salută-l pe Kieran din partea mea.

— Da, am să-l salut.

— Ne vedem, spuse ea şi ieşi legănându-se din restaurant fără să se uite înapoi.

Strike o urmări trecând prin dreptul ferestrei, cu capul plecat, cu sprâncenele împreunate, până când ieşi din câmpul vizual. Ploaia încetase. Îşi trase alene tava către el şi termină de mâncat cartofii rămaşi de la ea.

Apoi se ridică atât de brusc, încât fata cu şapcă de baseball care se apropiase de masă ca s-o debaraseze sări înapoi un pas cu un mic ţipăt de surprindere. Strike ieşi grăbit din McDonald's şi o luă pe Grantley Road.

Rochelle stătea la colţ, vizibilă clar în haina ei de blană purpurie, într-un grup de oameni care aşteptau să se schimbe culoarea semaforului la o trecere de pietoni. Vorbea la telefonul roz incrustat cu cristale. Strike o prinse din urmă, strecurându-se în grupul din spatele ei, slujindu-se de corpolenţa lui ca de o armă, astfel încât oamenii se dădură la o parte ca să-l evite.

— … voia să ştie cu cine aranja să se-ntâlnească-n noaptea aia… da, şi…

Rochelle întoarse capul ca să vadă traficul şi-şi dădu seama că Strike era chiar în spatele ei. Dând jos telefonul de la ureche, apăsă un buton şi întrerupse convorbirea.

— Ce vrei? întrebă ea cu agresivitate.

— Cu cine vorbeai?

— Vezi-ţi dracului de treaba ta! spuse ea furioasă. Pietonii care aşteptau se uitau lung la ei. Ce faci, mă urmăreşti?

— Da, spuse Strike. Ascultă.

Semaforul se schimbă. Doar ei doi rămaseră pe loc, fiind îmbrânciţi de ceilalţi trecători.

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

Ochii implacabili, ca de taur, se uitară la el cu o privire impenetrabilă, nesimţitoare, rezervată.

— Pen' ce?

— M-a rugat Kieran să ţi-l cer, minţi el. Uitasem. Crede că ai uitat o

pereche de ochelari în maşină la el.

Nu credea că o convinsese, dar, după o secundă, ea îi dictă numărul, pe care-l notă pe spatele uneia din cărţile sale de vizită.

— Asta-i tot? întrebă ea pe un ton agresiv şi traversă strada până la un refugiu, când semaforul se schimbă din nou. Strike merse şchiopătând până la ea. Fata părea supărată şi deranjată de prezenţa lui continuă.

— *Ce e?*

— Cred că ştii ceva ce nu vrei să-mi spui, Rochelle.

Ea se uită urât la el.

— Ia asta, spuse Strike, scoţând altă carte de vizită din buzunarul pardesiului. Dacă-ţi vine în minte ceva ce-ai vrea să-mi spui, sună-mă, bine? Sună la numărul ăla de mobil.

Ea nu-i răspunse.

— Dacă Lula a fost ucisă, spuse Strike, în timp ce maşinile treceau vâjâind pe lângă ei, iar ploaia scânteia în rigolele de la picioarele lor, iar tu ştii ceva, se poate ca şi tu să fii în primejdie din pricina ucigaşului.

Avertismentul lui provocă un zâmbet minuscul, mulţumit de sine, dispreţuitor. Rochelle nu credea că e în pericol. Se credea în siguranţă.

Omuleţul verde apăru. Rochelle îşi aruncă pe spate părul uscat şi sârmos şi porni să traverseze strada, o fiinţă obişnuită, bondoacă şi urâţică, ţinând strâns telefonul într-o mână şi cartea de vizită a lui Strike în cealaltă. Strike rămase singur pe refugiu, privind-o cu un sentiment de neputinţă şi nelinişte. Poate că nu şi-a vândut povestea presei, dar el nu credea că-şi cumpărase haina aia de designer, oricât de urâtă o găsea el, din banii primiţi ca vânzătoare.

9

Intersecţia dintre Tottenham Court şi Charing Cross era în continuare o scenă de dezastru, cu scobituri adânci în suprafaţa drumului, tuneluri din plăci fibrolemnoase şi constructori cu căşti de protecţie. Strike traversă fumând aleile strâmte, baricadate de garduri metalice, pe lângă excavatoarele pline de moloz, muncitorii care strigau şi maşinile de forat.

Era obosit şi suferind; foarte conştient de durerea din picior, de corpul său nespălat şi de mâncarea grasă care-i atârna greu în stomac. Din impuls, făcu un ocol până la Sutton Row, departe de hărmălaia lucrărilor de reparare a drumului, şi o sună pe Rochelle. Îi răspunse mesageria vocală, dar îi vorbi glasul ei răguşit, ceea ce însemna că nu-i dăduse un număr fals. Nu lăsă niciun mesaj. Îi spusese deja tot ce-i trecuse prin minte că ar putea să-i spună. Şi totuşi, era îngrijorat. Aproape că-şi dorea să o fi urmărit, pe ascuns, ca să afle unde locuieşte.

Revenind pe Charing Cross Road, şchiopătând prin umbra temporară a tunelului pietonal, îşi aminti de modul în care Robin îl trezise de dimineaţă: bătaia în uşă plină de tact, cana de ceai, evitarea studiată a subiectului patului de campanie. N-ar fi trebuit să lase să se întâmple una ca asta. Erau alte drumuri spre intimitate în afară de admirarea siluetei unei femei în rochie mulată. Nu voia să explice de ce dormea la birou; întrebările cu caracter personal îl îngrozeau. Şi permisese să se creeze o situaţie în care ea îl chemase pe numele de botez şi îi spusese să-şi încheie corect nasturii de la cămaşă. Nu mai trebuia să doarmă niciodată peste ora de începere a programului.

În timp ce urca treptele metalice, trecând pe lângă uşa închisă a firmei Crowdy Graphics, Strike hotărî să o trateze pe Robin cu o autoritate ceva mai rece pentru restul zilei, ca să contrabalanseze imaginea burţii păroase.

Abia luase decizia, că auzi dinspre biroul său un râs ascuţit şi două voci feminine care vorbeau în acelaşi timp.

Strike îngheţă, ascultând, cuprins de panică. Nu răspunsese la rugămintea Charlottei de a o suna. Încercă să desluşească tonul şi inflexiunile vocii. Ar fi fost în stilul ei să vină personal şi s-o copleşească pe fată cu farmecul ei, să şi-o facă prietenă pe secretara

lui, să-i asalteze personalul cu adevărul în versiunea lui Charlotte. Cele două voci se contopiră din nou în râs, iar el nu reuşi să-şi dea seama ale cui erau.

— Bună, Stick, spuse o voce veselă când el deschise uşa de sticlă.

Lucy, sora lui, şedea pe canapeaua lăsată, ţinând în mâini o cană de cafea, înconjurată fiind de sacoşe de la Marks and Spencer şi John Lewis.

Uşurat într-o primă fază că nu era Charlotte, Strike se temea, chiar dacă într-o măsură mai mică, de lucrurile pe care le discutaseră deja cele două femei şi de cât de multe ştia acum fiecare dintre ele despre viaţa lui privată. În timp ce o îmbrăţişa pe Lucy, observă că Robin închisese, din nou, uşa dinspre biroul interior, ca să ascundă vederii patul de campanie şi raniţa.

— Robin spune că ai ieşit să faci pe detectivul.

Lucy părea tare binedispusă, aşa cum i se întâmpla adesea când ieşea în oraş singură, nestânjenită de Greg şi de băieţi.

— Mda, noi, detectivii, facem asta, câteodată, spuse Strike. Ai fost la cumpărături?

— Da, Sherlock, am fost.

— Te scot la o cafea?

— Am băut deja una, Stick, spuse ea, ţinând cana ridicată. Nu prea eşti pe faţă azi. Mi se pare mie sau şchiopătezi un pic?

— N-am observat.

— L-ai văzut de curând pe domnul Chakrabati?

— Destul de curând, minţi Strike.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule Strike, spuse Robin, care îşi îmbrăca trenciul, mă duc să iau masa. Încă n-am mâncat nimic azi.

Hotărârea de adineauri, de a o trata cu o răceală profesională, părea acum nu doar inutilă, dar chiar neomenoasă. Robin avea mai mult tact decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

— Da, Robin, e în regulă, du-te, spuse el.

— Încântată să te cunosc, Lucy, zise Robin şi, cu o mişcare de salut cu mâna, dispăru, închizând uşa de sticlă.

— Chiar îmi place de ea, spuse cu entuziasm Lucy, când paşii lui Robin se îndepărtară. E grozavă. Ar trebui să încerci s-o convingi să rămână permanent.

— Da, e bună, spuse Strike. De ce râdeaţi cu atâta poftă?

— A, de logodnicul ei… parcă seamănă cu Greg. Robin zice că lucrezi

la un caz important. Stai liniştit. A fost foarte discretă. Zice că-i o sinucidere suspectă. Asta nu poate fi o chestie prea drăguţă.

Îi aruncă o privire plină de înţeles, pe care Strike preferă să n-o înţeleagă.

— Nu e prima dată. Am avut vreo două cazuri din astea şi în armată.

Dar se îndoia că Lucy îl asculta. Aceasta tocmai trăsese aer adânc în piept. Ştia ce-l aşteaptă.

— Stick, tu şi Charlotte v-aţi despărţit?

Era mai bine să lămurească acum lucrurile.

— Da, ne-am despărţit.

— *Stick!*

— E-n regulă, Lucy. Sunt cât se poate de bine.

Dar buna ei dispoziţie dispăru într-o izbucnire violentă de furie şi dezamăgire. Strike aşteptă răbdător, epuizat şi suferind, în timp ce ea se dezlănţuia: ştiuse de la bun început, ştiuse că Charlotte o s-o facă din nou; îl ademenise ca să-l despartă de Tracey, să-l rupă de cariera militară fantastică pe care o avea, l-a adus într-o situaţie cât mai nesigură cu putinţă, l-a convins să se mute acasă la ea, doar ca să-i dea papucii…

— Eu am pus capăt, Luce, spuse el, iar între mine şi Tracey relaţia se terminase dinainte…

Dar la fel de mult succes ar fi avut şi dacă ar fi poruncit unei larve să-şi inverseze evoluţia: de ce nu-şi dăduse el seama că Charlotte n-o să se schimbe niciodată, că se întorsese la el doar pentru dramatismul situaţiei, atrasă de rana şi de medalia lui? Nemernica jucase rolul de înger păzitor şi pe urmă se plictisise; era periculoasă şi perversă; îi creştea inima văzând dezastrul pe care-l provocase, se bucura de durerea pricinuită…

— Eu am părăsit-o, a fost alegerea mea…

— Şi unde ai locuit de-atunci? Când s-a întâmplat asta? *Japiţa* aia absolut nenorocită… nu, îmi pare rău, Stick, n-am să mă mai prefac… toţi anii şi anii de mizerii *pe care* ţi le-a făcut… of, Doamne, Stick, de ce nu te-ai însurat cu Tracey?

— Luce, te rog, hai să nu discutăm asta.

Strike dădu la o parte câteva dintre sacoşele de la John Lewis, pline, observă el, de pantalonaşi şi ciorapi pentru băieţii ei, şi se lăsă cât era de greu pe sofa. Ştia că arată neglijent şi murdar. Lucy părea pe cale să izbucnească în plâns; ziua ei în oraş era distrusă.

— Presupun că nu mi-ai zis pentru că ştiai c-am să reacţionez aşa? spuse ea în final, suspinând.

— Se poate să fi ţinut cont şi de asta.

— Bine, îmi cer scuze, spuse ea furioasă, cu ochii lucind de lacrimi. Dar *japiţa* aia, Stick! Oh, Doamne, spune-mi că n-ai să te mai întorci niciodată la ea. Te rog, spune-mi asta!

— Nu mă mai întorc la ea.

— Unde stai acum… la Nick şi Ilsa?

— Nu. Am un locşor în Hammersmith (primul loc care-i veni în minte, asociat, acum, cu lipsa de adăpost). O cameră într-un cămin de nefamilişti.

— Of, *Stick…* vino să stai cu noi!

Prin minte îi trecu fulgerător imaginea camerei pentru oaspeţi, zugrăvită în albastru, şi zâmbetul forţat al lui Greg.

— Luce, sunt mulţumit acolo unde stau acum. Vreau doar să-mi văd de muncă şi să fiu singur o vreme.

Avu nevoie de încă o jumătate de oră ca s-o scoată din birou. Lucy se simţea vinovată că-şi pierduse cumpătul. Şi-a cerut scuze, apoi a încercat să se justifice, ceea ce a declanşat o nouă diatribă la adresa Charlottei. Când în sfârşit s-a decis să plece, a ajutat-o să care sacoşele până jos, reuşind să-i distragă atenţia de la cutiile pline cu lucrurile lui personale care încă mai stăteau pe hol, şi în sfârşit a urcat-o într-un taxi pe Denmark Street.

Faţa ei rotundă, cu dâre de rimel, se uita înapoi la el prin luneta maşinii. El se forţă să zâmbească şi să-i facă semn cu mâna înainte de a-şi aprinde o nouă ţigară, reflectând că ideea surorii sale despre compasiune era mai rea decât tehnicile de interogare pe care le foloseau la Guantanamo.

10

Robin căpătase obiceiul de a-i cumpăra şi lui Strike un pachet cu sendvişuri odată cu al ei, dacă se întâmpla ca el să fie în birou la ora prânzului, după care-şi recupera banii din cutia pentru cheltuieli mărunte.

Astăzi totuşi nu se grăbi să se întoarcă. Observase, chiar dacă Lucy păruse să nu bage de seamă, cât de nemulţumit fusese Strike că le găsise adâncite în conversaţie. Expresia lui, la intrarea în birou, fusese absolut la fel de sumbră ca prima oară când se întâlniseră.

Robin sperase că nu-i spusese lui Lucy nimic care să-i displacă lui Strike. Lucy nu o descususe, dar îi pusese nişte întrebări la care era dificil să ştii răspunsul.

— Ai cunoscut-o pe Charlotte?

Robin bănuia că trebuia să fie acea năucitoare apariţie, fostă soţie sau iubită, la a cărei plecare precipitată fusese martoră în prima ei dimineaţă. Totuşi, ciocnirea evitată în ultima clipă nu prea putea fi considerată o întâlnire, aşa că răspunse:

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Ciudat.

Lucy afişase un zâmbet nesincer.

— Aş fi zis c-o să vrea să te cunoască.

Din cine ştie ce motiv, Robin se simţise îmboldită să răspundă:

— Eu sunt doar temporară aici.

— Totuşi, spusese Lucy, care părea să fi înţeles răspunsul mai bine decât Robin însăşi.

Abia acum, când rătăcea printre rafturile cu chipsuri fără să fie atentă cu adevărat, reuşi să înţeleagă implicaţiile celor spuse de Lucy. Robin presupunea că Lucy o fi vrut s-o flateze, numai că simpla posibilitate ca Strike să-i facă vreun avans era extrem de dezagreabilă pentru ea.

(„Matt, serios, dacă l-ai vedea… e un ins uriaş şi are o faţă de boxer bătut zdravăn. Nu e nici pe departe atrăgător, sunt sigură că e trecut de patruzeci de ani şi…” – căutase de zor alte remarci răutăcioase cu care să descrie înfăţişarea lui Strike, „are genul ăla de păr creţ, de zici că-i pubian.”

Matthew se împăcase cu adevărat cu faptul că ea continua să lucreze cu Strike doar după ce Robin acceptase slujba de consultant media.)

Robin luă din raft două pungi cu chipsuri de cartofi cu sare şi oţet şi se îndreptă spre casă. Încă nu-i spusese lui Strike că urma să plece peste două săptămâni şi jumătate.

Lucy părăsise subiectul Charlotte doar ca s-o interogheze pe Robin cu privire la volumul afacerilor al micului birou. Robin fusese atât de vagă cât îndrăznise să fie, intuind că dacă Lucy nu ştia cât de rău stătea fratele ei cu finanţele era pentru că acesta nu voia ca ea să ştie. Sperând că el ar fi încântat dacă sora lui credea că treaba merge bine, îi spusese acesteia că ultimul lui client era bogat.

— Un caz de divorţ, aşa e? a întrebat Lucy.

— Nu, a spus Robin, este… mă rog, am semnat un contract de confidenţialitate… i s-a cerut să reinvestigheze un caz de sinucidere.

— Of, Doamne, asta n-o să-i pice bine lui Cormoran, a spus Lucy, cu o tonalitate ciudată în glas.

Robin s-a arătat confuză.

— Cum, nu ţi-a spus? Şi ţine cont că, de regulă, oamenii ştiu fără să le spui. Mama noastră a fost faimoasă… o *groupie,* parcă aşa i se spune, nu?

Zâmbetul lui Lucy a devenit dintr-odată forţat, iar glasul, deşi se străduia să pară detaşată şi neimplicată, a început să-i tremure.

— Găseşti totul pe internet. Aşa cum le găseşti pe toate în vremurile astea, nu? A murit în urma unei supradoze şi s-a spus c-a fost sinucidere, dar Stick a crezut întotdeauna că fostul ei soţ fusese de vină. Nimic nu s-a dovedit vreodată. Stick a fost furios. Oricum, toată întâmplarea a fost foarte sordidă şi oribilă. Probabil că ăsta e motivul pentru care clientul l-a ales pe Stick – presupun că sinuciderea a însemnat o supradoză?

Robin n-a spus nimic, dar n-avea importanţă; Lucy a continuat fără să aştepte vreun răspuns:

— Atunci a renunţat Stick la universitate şi a intrat în poliţia militară. Familia a fost foarte dezamăgită. E foarte deştept, să ştii. Nimeni din familia noastră n-a ajuns la Oxford. Dar el şi-a strâns lucrurile, a plecat şi s-a înrolat în armată. Şi se pare că era făcut pentru asta, chiar s-a descurcat bine acolo. Ca să fiu sincer, cred că e păcat că a plecat de-acolo. Putea să rămână, chiar cu, ştii, piciorul…

Robin n-a trădat, nici măcar cu o clipire a pleoapelor, faptul că nu ştia nimic de picior.

Lucy a băut din cana de cafea.

— Şi de unde din Yorkshire zici că eşti?

După asta, conversaţia a decurs plăcut, până în clipa în care Strike a intrat şi le-a găsit râzând de ultima tentativă de bricolaj a lui Matthew.

Dar acum, când se înapoia la birou cu sendvişurile şi chipsurile, Robin simţea faţă de Strike o compasiune şi mai mare decât înainte. Căsătoria lui – ori, dacă nu fuseseră căsătoriţi, concubinajul lui – eşuase. Dormea în propriul birou. Fusese rănit în război, iar acum ea descoperise că mama lui murise în circumstanţe dubioase şi mizere.

Nu se amăgea cu gândul că această compasiune nu era neatinsă de curiozitate. Ştia deja în mod cert că, la un moment dat în viitorul apropiat, va încerca să găsească pe internet detaliile privind moartea Ledei Strike. În acelaşi timp, se simţea vinovată că i se oferise prilejul să întrezărească o altă parte a lui Strike pe care n-ar fi trebuit s-o vadă, ca acel petic de abdomen practic îmblănit pe care el îl expusese accidental în dimineaţa aceea. Ştia că era un bărbat mândru şi independent; că erau lucruri care-i plăceau şi pe care le admira la el, chiar dacă modul în care acele calităţi se exprimau – patul de campanie, lucrurile ambalate în cutiile de pe palier, cutiile goale de Pot Noodles din coşul de gunoi – stârneau batjocura unora ca Matthew, care presupunea că oricine locuieşte în condiţii sărăcăcioase trebuie să fie un risipitor şi un om bun de nimic.

Intrând pe uşă, Robin nu era sigură dacă doar îşi imagina atmosfera uşor încărcată din birou. Strike era aşezat în faţa computerului ei, tastând de zor, şi, cu toate că-i mulţumi pentru sendvişuri, nu făcu, aşa cum se întâmpla de obicei, o pauză de zece minute pentru o discuţie despre cazul Landry.

— Am nevoie de ăsta pentru două-trei minute; te superi dacă stai un pic pe canapea? o întrebă el, continuând să tasteze.

Robin se întrebă dacă Lucy îi spusese lui Strike ce discutaseră ele două. Spera că nu. Apoi se simţi iritată pentru sentimentul de vinovăţie pe care-l avea. În definitiv, nu greşise cu nimic. Supărarea ei îi înfrână pe moment dorinţa puternică de a afla dacă o găsise pe Rochelle Onifade.

— Aha! zise Strike.

Găsise, pe site-ul designerului italian, haina purpurie din blană falsă

pe care Rochelle o purtase de dimineaţă. Fusese scoasă la vânzare doar de două săptămâni şi costa o mie cinci sute de lire.

Robin aşteptă ca Strike să-şi justifice exclamaţia, dar acesta nu se sinchisi.

— Ai găsit-o? întrebă ea, în final, când Strike se întoarse dinspre computer ca să desfacă sendvişurile.

Îi povesti despre întâlnire, dar tot entuziasmul şi recunoştinţa de dimineaţă, când îi spusese „geniu" în repetate rânduri, erau absente. În consecinţă, în timp ce-i expunea rezultatele căutărilor ei telefonice, Robin îşi păstră un ton la fel de rece.

— Am sunat la Societatea de Drept în legătură cu conferinţa de la Oxford din 7 ianuarie, spuse ea. Tony Landry a participat. Am pretins că sunt o persoană pe care a cunoscut-o acolo, care i-a rătăcit cartea de vizită.

El nu păru deosebit de interesat de informaţia pe care o ceruse, nici n-o felicită pentru iniţiativă. Conversaţia lâncezi, spre insatisfacţia amândurora.

Confruntarea cu Lucy îl epuizase pe Strike; voia să rămână singur. De asemenea, bănuia că Lucy îi vorbise lui Robin despre Leda. Sora lui deplângea faptul că mama lor trăise şi murise în condiţii de notorietate moderată, dar în anumite dispoziţii părea stăpânită de o dorinţă paradoxală de a discuta toate aceste aspecte, mai ales cu necunoscuţii. Poate că era un fel de supapă de siguranţă, din cauza capacului etanş sub care-şi ţinea ascuns trecutul faţă de prietenele sale din suburbie, sau poate că încerca să transfere lupta pe teritoriul inamicului, fiind atât de neliniştită cu privire la ceea ce acesta ar putea deja să ştie despre ea, încât voia să curme din faşă orice interes lasciv incipient. Dar el nu voise niciodată ca Robin să afle despre mama lui, sau despre piciorul lui, ori despre Charlotte – sau despre oricare dintre subiectele dureroase pe care Lucy insista să le atingă ori de câte ori ajungea prin apropiere.

În oboseala şi proasta lui dispoziţie, Strike extinsese, pe nedrept, şi asupra lui Robin iritarea lui generală împotriva femeilor, care nu păreau în stare să lase naibii un bărbat în pace. Se gândi să-şi ia însemnările la Tottenham în după-amiaza asta, unde va putea să stea şi să reflecteze fără întreruperi şi fără a mai fi sâcâit să dea explicaţii.

Robin sesiză acum schimbarea de atmosferă. Înţelegând sugestia lui Strike, care mesteca în tăcere, se scutură de firimituri, apoi îi transmise

mesajele dimineţii pe un ton energic şi impersonal.

— John Bristow a sunat şi mi-a dat un număr de mobil pentru Marlene Higson. De asemenea, am ajuns la Guy Somé, care se poate întâlni cu tine marţi dimineaţa, la zece, în studioul lui de pe Blunkett Street, dacă e bine şi pentru tine. E în Chiswick, aproape de Strand-on-the-Green.

— Excelent. Mulţumesc.

În ziua aceea, cei doi şi-au spus puţine lucruri unul altuia. Strike şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului la pub, revenind abia la cinci fără zece. Stânjeneala dintre ei a persistat şi, pentru prima oară, a simţit că e încântat s-o vadă pe Robin plecând.

Partea a IV-a

Optimumque est, ut volgo dixere, aliena insania frui.

Iar cel mai bun plan este, aşa cum se spune în popor, să profiţi de prostia celorlalţi.

PLINIU CEL BĂTRÂN, *Historia Naturalis*

1

Strike se duse devreme la ULU pentru duș, apoi se îmbrăcă cu o grijă neobișnuită, în dimineața vizitei sale la studioul lui Guy Somé. A aflat, studiind site-ul designerului, că Somé recomanda cumpărarea și purtarea unor obiecte vestimentare precum pantaloni fără tur din piele în degradé, cravate din plasă metalică și bandane tivite cu negru, care păreau să fi fost realizate prin decuparea calotei unor meloane vechi. Cu un vag sentiment de sfidare, Strike își puse costumul negru clasic, comod, pe care-l purtase la Cipriani.

Studioul pe care-l căuta fusese un depozit din secolul al XIX-lea scos din uz, situat pe malul nordic al Tamisei. Lumina scânteietoare reflectată de apa fluviului îl orbea în timp ce încerca să găsească intrarea, care nu era clar evidențiată. Nimic din afară nu semnala noua utilizare dată clădirii.

În sfârșit, descoperi o sonerie discretă, nemarcată, iar ușa se deschise automat din interior. Aerul condiționat făcea ca holul dezolant dar aerisit să fie friguros. Un zornăit și un clinchet precedară intrarea în hol a unei fete cu părul roșu-aprins, îmbrăcată din creștet până-n tălpi în negru și cu numeroase brățări de argint pe mâini.

— Oh, spuse ea când îl văzu pe Strike.

— Am o întâlnire cu domnul Somé la zece, îi spuse acesta. Cormoran Strike.

— Oh, spuse ea din nou. OK.

Dispăru în direcția din care venise. Strike profită de așteptare ca să apeleze numărul de mobil al lui Rochelle Onifade, așa cum făcuse de zece ori pe zi de când o cunoscuse. Nu primi niciun răspuns.

Mai trecu un minut și apoi un bărbat mărunt, cu pielea neagră, apăru brusc, traversând holul în direcția lui Strike, cu mișcări feline și silențioase, datorită tălpilor de cauciuc. Mergea cu o legănare exagerată a șoldurilor, ținându-și jumătatea de sus a corpului destul de nemișcată, exceptând o mișcare de contrabalans a umerilor, brațele fiindu-i aproape rigide.

Guy Somé era mai scund cu aproape treizeci de centimetri decât Strike și avea cam o sutime din masa de grăsime a acestuia. Partea din față a tricoului negru și strâmt al designerului era decorată cu sute de

butoni argintii minusculi care formau o imagine aparent tridimensională a chipului lui Elvis, de parcă pieptul lui ar fi fost o jucărie Pin Art. Privirea îţi era şi mai derutată de faptul că nişte pătrăţele de muşchi bine definite se mişcau pe sub ţesătura din lycra strânsă pe corp. Blugii gri mulaţi ai lui Somé avea nişte dunguliţe negre foarte fine, iar pantofii lui sport părea să fie făcuţi din piele neagră de antilopă şi lac.

Chipul lui contrasta în mod straniu cu corpul suplu şi bine îngrijit, căci abunda în curbe exagerate: ochii exoftalmici, ca de peşte, parcă privind spre părţile laterale ale capului. Obrajii erau ca nişte mere rotunde şi lucioase, iar gura cu buze pline era un oval larg: capul lui mic era aproape perfect sferic. Somé arăta de parcă ar fi fost sculptat din abanos moale de o mână măiastră care, la un moment dat, se plictisise de propria dexteritate şi începuse să vireze spre grotesc.

Somé întinse o mână cu o uşoară îndoire a încheieturii.

— Da, parcă văd o fărâmă din Jonny, spuse el, privind în sus la faţa lui Strike; vocea lui era afectată şi cu un uşor accent cockney. Totuşi, mult mai *măcelar.*

Strike îi strânse mâna, constatând cu surprindere forţa degetelor. Fata cu părul roşu se întoarse însoţită de zornăit.

— O să fiu ocupat timp de o oră, Trudie, fără apeluri telefonice, îi spuse Somé. Adu-ne nişte ceai şi biscuiţi, draga mea.

Execută o întoarcere de dansator, făcându-i semn cu degetul lui Strike să-l urmeze.

De-a lungul unui coridor scăldat în alb, trecură pe lângă o uşă deschisă şi o femeie orientală, de vârstă mijlocie, cu faţa turtită, se uită lung la Strike prin pelicula transparentă a materialului auriu pe care-l întindea peste un manechin; camera din jurul ei era luminată strălucitor, ca o sală de operaţii chirurgicale, dar era plină de mese de lucru, aglomerate cu suluri de stofă, pereţii fiind acoperiţi de un colaj de schiţe, fotografii şi note care fluturau. O blondă micuţă, îmbrăcată în ceea ce lui Strike îi crea impresia unui uriaş bandaj tubular de culoare neagră, deschise o uşă şi traversă coridorul prin faţa lor; îi aruncă exact aceeaşi privire rece, lipsită de expresie, ca şi Trudie cea cu părul roşu. Strike se simţea anormal de uriaş şi de păros; un mamut cu blană deasă străduindu-se să nu facă notă discordantă într-un grup de maimuţe capucin.

Îl urmă pe designerul cu mers ţanţoş până la capătul coridorului şi

în sus pe o scară spiralată din oţel şi cauciuc, la capătul căreia se afla un spaţiu pentru birouri alb şi de formă dreptunghiulară. Ferestrele răspândite pe toată latura din dreapta, înalte din podea până la tavan, prezentau o panoramă uluitoare a Tamisei şi a malului sudic. Pe restul pereţilor zugrăviţi în alb erau atârnate fotografii. Pe peretele opus biroului lui Somé, o reproducere mărită la înălţimea de trei metri şi jumătate a imaginii de notorietate dubioasă „îngeri căzuţi" îi atrase în mod deosebit atenţia lui Strike. La o cercetare mai atentă, totuşi, îşi dădu seama că nu era imaginea cu care era familiarizată lumea. În această versiune, Lula râdea în hohote, cu capul lăsat pe spate: coloana puternică a gâtului se ridica vertical din părul lung, uşor ciufulit, astfel că un sfârc întunecat ieşea la iveală. Ciara Porter se uita în sus la Lula, cu un început de râs pe chip, dar mai înceată în priceperea glumei: atenţia privitorului era atrasă, ca şi în versiunea mai cunoscută a imaginii, imediat de Lula.

Aceasta era reprezentată şi în alte părţi; pretutindeni. La stânga, într-un grup de modele care purtau toate rochii transparente largi, prinse la gât, în culorile curcubeului, şi fiind toate fardate cu auriu pe buze şi pe pleoape, învăţase cum să-şi compună chipul în expresia cea mai fotogenică posibil, care să sugereze atât de frumos emoţia? Sau pur şi simplu fusese o suprafaţă străvezie prin care sentimentele se transmiteau în mod natural?

— Parchează-ţi posteriorul unde vrei, spuse Somé, lăsându-se într-un scaun în spatele biroului din lemn negru şi oţel, acoperit cu schiţe.

Strike îşi trase un scaun compus dintr-o singură lungime de plexiglas contorsionat. Pe birou era întins un tricou pe care era imprimată o imagine a prinţesei Diana închipuită ca o Madonă mexicană stridentă, din fragmente de sticlă şi mărgele scânteietoare, completată cu o inimă stacojie în flăcări, din satin lucios, pe care o coroană brodată stătea atârnată pieziş.

— Îţi place? spuse Somé, observând direcţia privirii lui Strike.

— O, da, minţi Strike.

— S-a vândut ca pâinea caldă aproape peste tot; scrisori de prost gust de la catolici; Joe Mancura a purtat un tricou ca ăsta în *Jools Holland.* Mă gândesc să-l fac pe William ca Iisus pe un tricou cu mânecă lungă, pentru iarnă. Sau pe Harry, ce părere ai, cu un AK47 care-i să-i ascundă scula?

Strike zâmbi vag. Somé îşi încrucişă picioarele cu o mişcare un pic

mai extravagantă decât ar fi fost necesar şi spuse, cu o fanfaronadă surprinzătoare:

— Deci, Contabilul crede că cineva a ucis-o pe Cuckoo? Aşa-i ziceam eu Lulei, „Cuckoo", preciză el inutil.

— Mda. Totuşi, John Bristow e avocat.

— Ştiu că e, dar eu şi Cuckoo îi ziceam mereu Contabilul. Mă rog, eu îi ziceam, iar Cuckoo se prindea uneori şi ea în joc, dacă voia să fie răutăcioasă. Îşi băga mereu nasul în procentajele ei şi încerca să stoarcă şi ultimul cent de la toată lumea. Presupun că te plăteşte ca detectiv cu echivalentul tarifului minim?

— De fapt, mă plăteşte dublu.

— Oh. Păi, probabil că e ceva mai generos acum, dacă are banii de la Cuckoo pe mână şi poate să se joace cu ei.

Somé îşi ronţăia o unghie, ceea ce lui Strike îi aminti de Kieran Kolovas-Jones. Designerul şi şoferul erau asemănători şi ca statură, mărunţi, dar bine proporţionaţi.

— În regulă, sunt rău, spuse Somé, scoţându-şi unghia din gură. Nu mi-a plăcut niciodată John Bristow. Mereu era pe capul fetei cu câte-o chestie. Da: mai vezi-ţi, omule, de viaţa ta. Nu te mai fofila. L-ai auzit cum rapsodiază despre mămica lui? Ai cunoscut-o pe *iubita* lui? Aia are şi barbă, dacă mă-ntrebi pe mine.

Arunca vorbele rapid, într-un şuvoi nervos, duşmănos, oprindu-se ca să deschidă un sertar al biroului, de unde scoase un pachet de ţigări mentolate. Strike observase deja că Somé avea unghiile mâncate până la carne.

— Numai familia ei a fost de vină pentru că era atât de dezechilibrată. Îi ziceam: „Lasă-i baltă, dulceaţă, vezi-ţi de drumul tău". Dar n-a vrut. Asta era Cuckoo, mereu paria pe o mână moartă.

Îi oferi lui Strike una dintre ţigările de un alb pur, pe care detectivul o refuză, înainte să-şi aprindă una cu o brichetă Zippo gravată. Închizând capacul cu un clănţănit, Somé spuse:

— Parcă-mi pare rău că n-am angajat *eu* un detectiv. Nu mi-a trecut prin cap. Mă bucur că a făcut-o cineva. Pur şi simplu, nu pot să cred că s-a sinucis. Terapeutul meu zice că asta e negare. Fac terapie de două ori pe săptămână, nu că ar aduce vreo schimbare. Aş înfuleca Valium ca lady Bristow dacă aş mai putea să creez, dar am încercat în săptămâna de după moartea Lulei şi umblam ca un zombie. Cred că m-a ajutat să suport înmormântarea.

Zornăitul şi clinchetul venind dinspre scara spiralată anunţară reapariţia lui Trudie, care se profilă din podea în secvenţe mişcătoare. Aşeză pe birou o tavă neagră lăcuită, pe care se aflau două pahare ruseşti de ceai, în suporturi de argint filigranat, fiecare dintre ele fiind plin cu o fiertură verde-pal aburindă, în care pluteau frunze ofilite. Pe tavă mai era şi o farfurie cu biscuiţi subţiri ca gofrele, care arătau de parcă ar fi fost făcuţi din mangal. Strike îşi aminti cu nostalgie de plăcinta cu piure de cartofi şi de ceaiul de culoarea mahonului de la Phoenix.

— Mulţumesc, Trudie. Şi adu-mi şi o scrumieră, draga mea.

Fata ezită, evident pe punctul de a protesta.

— Du-te şi adu-o! se răsti la ea Somé. Eu sunt şeful aici, dacă mi se pune pata, dau foc la toată clădirea. Scoate bateriile de la alarmele de incendiu. Dar adu scrumiera *mai întâi.*

Apoi, îi explică lui Strike:

— Alarma s-a declanşat săptămâna trecută şi a pornit toate aspersoarele. Aşa că acum sponsorii noştri vor să nu mai fumeze nimeni în clădire. N-au decât să-şi bage interdicţia asta drept în găoazele lor mici şi înţepenite.

Trase fumul adânc în piept, apoi îl scoase pe nări.

— Nu-mi pui nicio întrebare? Sau metoda ta e să stai acolo cu figura aia speriată până când cineva dă pe gură o mărturisire?

— Ba pot să pun şi întrebări, spuse Strike, scoţându-şi blocnotesul şi pixul. Erai în străinătate când a murit Lula, nu?

— Tocmai mă-ntorsesem, cu vreo două ore mai devreme.

Degetele cu care Somé ţinea ţigara tresăriră uşor.

— Am fost la Tokyo, n-am prea apucat să dorm vreo opt zile. Am aterizat pe Heathrow cam pe la zece şi jumătate, absolut terminat din pricina diferenţei de fus orar. Nu pot să dorm în avion. Vreau să fiu treaz dacă e să mă prăbuşesc.

— Cum ai ajuns acasă de la aeroport?

— Cu taxiul. Elsa mi-a bulit rezervarea maşinii. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, să fiu nevoit să caut un taxi la ora aia din noapte.

— Locuieşti singur?

— Nu. Pe la miezul nopţii, eram în pat cu Viktor şi Rolf. Motanii mei, adăugă el cu un zâmbet fugar. Am luat un Ambien, am dormit câteva ore, apoi m-am trezit la cinci dimineaţa. Am dat pe Sky News din pat şi-am văzut un individ cu o căciulă oribilă din piele de oaie, stând în

zăpada de pe strada unde locuia Cuckoo, zicând că ea a murit. Banda din josul ecranului spunea acelaşi lucru.

Somé trase cu sete din ţigară şi vălătuci de fum alb îi ieşiră din gură în timp ce vorbi mai departe.

— Am simţit că mor. Am crezut că încă mai dorm sau că mă trezisem într-o *dimensiune* greşită sau ceva, să-mi bag picioarele… Am început să sun pe toată lumea… Ciara, Bryony… toate telefoanele erau ocupate. Şi în tot acest timp, stăteam cu ochii la ecran, sperând că poate-or scrie ceva cum c-a fost o greşeală, că n-a fost ea. Mă tot rugam să fie amărâta aia de Rochelle.

Se opri, de parcă ar fi aşteptat ca Strike să comenteze ceva. Acesta, care îşi făcea însemnări în timp ce Somé vorbea, întrebă, continuând să scrie:

— O ştii pe Rochelle, nu?

— Da. Cuckoo a adus-o aici o dată. Profita cât putea de mult.

— Ce te face să spui asta?

— O ura pe Cuckoo. Invidioasă ca dracu'. Eu vedeam asta, deşi Cuckoo nu putea. Pe aia o interesa să obţină totul moca, nici în cot n-o durea de Cuckoo, nu-i păsa dacă trăia sau murea. Norocul a fost de partea ei, după cum s-a dovedit… Deci, cu cât mă uitam mai mult la ştiri, cu atât înţelegeam că nu fusese nicio greşeală. Am simţit că mă dezintegrez, să-mi bag…

Degetele îi tremurară un pic pe tija albă ca zăpada din care trăgea.

— S-a spus că o vecină auzise o ceartă. Normal, m-am gândit că era vorba de Duffield. Am crezut că Duffield a aruncat-o pe fereastră. Eram hotărât să le spun porcilor ce nenorocit e; eram pregătit să merg la tribunal şi să depun mărturie despre caracterul jigodiei. Iar dacă scrumul ăsta cade din ţigara mea, continuă el cu exact acelaşi ton, am s-o concediez pe târfuliţa aia.

De parcă l-ar fi auzit, paşii repezi ai lui Trudie se auziră mai tare şi tot mai tare până când apăru din nou în cameră, cu sufletul la gură şi ţinând strâns în mâini o scrumieră grea din sticlă.

— *Mulţumesc,* spuse Somé, apăsând cuvintele, în timp ce ea aşeză scrumiera în faţa lui şi se grăbi să dispară pe scări în jos.

— De ce-ai crezut că a fost Duffield? întrebă Strike, de îndată ce presupuse că Trudie nu mai putea să audă.

— Pe cine altcineva ar fi lăsat Cuckoo să intre la două dimineaţa?

— Cât de bine îl cunoşti?

— Păi, destul de bine, pişăcios mic ce e.

Somé îşi luă ceaiul de pe tavă.

— De ce o fac femeile? Şi Cuckoo… nu era proastă – de fapt, avea o minte brici – şi-atunci, ce-a văzut ea la Evan Duffield? Îţi zic eu, spuse el, fără să aştepte răspuns. E căcatul ăla de poet rănit, cu sufletul îndurerat, tâmpenia aia cu „sunt un geniu prea chinuit ca să mă şi spăl". Spală-te pe dinţi, jigodie. Că nu eşti Byron, ce mama dracu'.

Trânti paharul pe masă şi îşi prinse cotul drept cu mâna stângă, ca să-şi domolească tremurul antebraţului şi continuând să tragă din ţigară.

— Niciun bărbat n-ar pune botul la unul ca Duffield. Doar femeile. Instinct matern deformat, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Crezi că avea în el tăria s-o omoare?

— Fireşte că da, spuse Somé nepăsător. Bineînţeles că are. Toţi avem undeva în noi pornirea de a ucide, aşa că de ce-ar face Duffield excepţie? Are mentalitatea unui puşti depravat de doisprezece ani. Pot să mi-l imaginez într-una din crizele lui, când îl apucă pandaliile şi pe urmă…

Cu mâna în care nu ţinea ţigara făcu un gest de împingere violentă.

— L-am văzut ţipând la ea o dată. Anul trecut, după un party pe care l-am dat la încheierea show-ului. M-am băgat între ei; i-am spus să se bată mai bine cu mine. Oi fi eu mai plăpând, spuse Somé, cu chipul lui rotofei încremenit, dar aş fi în stare să-mi apăr pielea oricând în faţa drogatului ăluia. Şi la înmormântare s-a purtat ca un cur.

— Serios?

— Da. Se împleticea de colo-colo, ameţit de droguri. Nici pic de respect. Eram îndopat cu tranchilizante şi eu, că altfel i-aş fi spus ce cred despre el. Se prefăcea că e distrus, căcăciosul ipocrit.

— N-ai crezut nicio clipă că a fost o sinucidere?

Ochii stranii, bulbucaţi ai lui Somé îl sfredeliră pe Strike.

— Niciodată. Duffield zice că era la dealerul lui, deghizat în lup. Ce mama dracului de alibi e ăsta? Sper c-ai să-l verifici şi pe el. Sper că nu eşti ameţit de celebritatea lui, ca şi ăia de la poliţie.

Strike îşi aminti comentariile lui Wardle legate de Duffield.

— Nu cred că s-au lăsat ameţiţi de Duffield.

— Atunci înseamnă că au gusturi mai bune decât am crezut, spuse Somé.

— De ce eşti atât de sigur că n-a fost sinucidere? Lula avea

probleme psihice, nu?

— Da, dar noi doi aveam un pact, ca Marilyn Monroe şi Montgomery Clift. Ne-am jurat că dacă oricare dintre noi se gândeşte serios să-şi ia zilele, ne vom suna unul pe altul. M-ar fi sunat.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— M-a sunat miercuri, când eram încă la Tokyo, spuse Somé. Prostuţa, mereu uita că era cu opt ore mai devreme. Aveam sonorul oprit la telefon la două dimineaţa, aşa că n-am răspuns; dar mi-a lăsat un mesaj şi *nu* a fost unul de sinucigaş. Ascultă.

Deschise din nou sertarul, scoase telefonul mobil, apăsă câteva butoane şi apoi i-l dădu lui Strike.

Iar Lula Landry vorbi de aproape şi reală, cu glasul uşor aspru şi răguşit, în urechea lui Strike, afectând deliberat un accent cockney.

„Eş'i bine, iubi? Trebuie să-ţi spun ceva, nu sunt sigură c-o să-ţi placă, dar e ceva baban, iar eu sunt atât de fericită, că trebuie să spun cuiva, aşa că sună-mă când poţi, OK, abia aştept, muah muah."

Strike îi înapoie telefonul.

— Şi, ai sunat-o? Ai aflat care era marea veste?

— Nu.

Somé îşi stinse ţigara şi întinse imediat mâna după alta.

— Japonezii m-au ţinut non-stop în şedinţe. Când mă gândeam s-o sun, nu puteam din cauza diferenţei de oră. În tot cazul… ca să-ţi spun sincer, credeam că ştiu ce vrea să-mi spună şi al naibii să fiu dacă îmi făcea vreo plăcere să aud. Credeam că e gravidă.

Somé dădu din cap de câteva ori cu ţigara neaprinsă între dinţi, apoi o îndepărtă ca să spună:

— Mda, am crezut că a rămas grea.

— Cu Duffield?

— Speram din toată inima că nu. Nu ştiam atunci că se împăcaseră. Dacă eram în ţară, n-ar fi îndrăznit să reia legătura cu el; nu, a aşteptat să ajung în Japonia, ca o netrebnică. Ştia că îl urăsc şi ţinea cont de părerea mea. Eram ca nişte rude, Cuckoo şi cu mine.

— De ce credeai că putea să fi rămas gravidă?

— După felul cum vorbea. Ai auzit-o – era tare entuziasmată… am avut sentimentul ăsta. Era genul de lucru pe care Cuckoo l-ar fi făcut, şi se aştepta ca eu să fiu la fel de încântat ca ea, şi dă-o dracului de carieră, dă-mă dracului *pe mine,* care mă bazam pe ea ca să-mi lansez noua linie de accesorii…

— Era vorba de contractul de cinci milioane de dolari despre care mi-a vorbit fratele ei?

— Mda, şi pariez că nemernicul de Contabil a îndemnat-o să-şi ridice cât mai mult pretenţiile, spuse Somé, cu o nouă izbucnire de furie. Ei nu-i stătea în caracter să încerce să stoarcă şi ultimul penny de la mine. Ştia că va fi ceva fabulos, care-o va duce la un nou nivel, dacă ea urma să fie vedeta. N-ar trebui să se reducă totul la bani. Toată lumea o asocia cu produsele mele. Marele ei salt înainte s-a produs în urma unei şedinţe foto pentru *Vogue* în care a purtat rochia mea Jagged. Cuckoo îndrăgea hainele mele, mă iubea *pe mine,* dar oamenii ajung la un anumit nivel şi toată lumea le spune că merită mai mult şi uită cine i-a adus acolo, aşa că dintr-odată totul se reduce la profit.

— Cred că te-ai gândit că merită, din moment ce ai acceptat un contract de cinci milioane?

— Mda, păi am cam creat gama aia de produse *pentru* ea, aşa că n-ar fi fost deloc amuzant să fiu nevoit să mă descurc cu o sarcină nenorocită. Şi mi-o şi imaginam pe Cuckoo făcând pe caraghioasa după aia, aruncându-se cu totul în poveste, refuzând să părăsească nenorocitul ăla de bebeluş. Aşa era ea: mereu în căutare de oameni pe care să-i iubească, în căutarea unui surogat de familie. Ăia din neamul Bristow au nenorocit-o de-a binelea. Au adoptat-o doar ca pe o jucărie pentru Yvette, care e cea mai înspăimântătoare japiţă din lume.

— În ce sens?

— Posesivă. Morbidă. Nu voia s-o scape pe Cuckoo din ochi ca să nu moară, la fel ca puştiul pentru înlocuirea căruia a fost cumpărată. Lady Bristow venea la toate show-urile, toată lumea se-mpiedica de ea, până când s-a îmbolnăvit prea rău. Şi mai era un unchi, care a tratat-o pe Cuckoo ca pe un gunoi până când fata a început să aducă bănetul gros. După aia, a fost ceva mai respectuos. Aceşti Bristow ştiu cu toţii valoarea gologanilor.

— Sunt o familie înstărită, nu?

— Alec Bristow nu le-a lăsat *aşa* de mult, vorbind în termen relativi. Nici vorbă de bani adevăraţi. Nu ca bătrânul *tău.* Cum se face, zise Somé, părăsind brusc linia conversaţiei, că fiul lui Jonny Rokeby lucrează ca detectiv particular?

— Pentru că asta-i meseria lui, spuse Strike. Mai zi-mi despre familia Bristow.

Somé nu se arătă deranjat de tonul autoritar cu care era tratat. Ba

chiar părea să-i placă, poate tocmai pentru că era o experienţă atât de neobişnuită.

— Îmi amintesc cum Cuckoo îmi zicea că cea mai mare parte a averii lăsate de Alec Bristow era în acţiuni la fosta lui companie, iar Albris se cam dusese pe copcă în timpul recesiunii. Nu e nici pe departe Apple. Cuckoo câştigase deja mai mult decât toată averea familiei înainte să împlinească douăzeci de ani.

— Poza aia, spuse Strike arătând spre imaginea uriaşă cu „îngerii căzuţi" de pe peretele din spatele lui, făcea parte din campania de cinci milioane?

— Da, răspunse Somé. Cele patru genţi erau începutul campaniei. Acolo, ea ţine o „Cashile"; le-am dat la toate nume africane, pentru ea. Avea o fixaţie cu Africa. Mama ei adevărată, târfa aia pe care a descoperit-o la un moment dat, i-a spus că tatăl ei fusese african, ceea ce a bezmeticit-o pe Cuckoo. Zicea că vrea să studieze acolo, să facă voluntariat… n-avea importanţă că hoaşca rea de muscă se culcase probabil cu vreo cincizeci de găinari jamaicani. African, pe dracu', spuse Guy Somé, strivind chiştocul ţigării în scrumiera de sticlă. Japiţa i-a spus lui Cuckoo exact ce voia să audă.

— Iar tu ai decis să mergi înainte şi să foloseşti imaginea pentru campanie, cu toate că Lula tocmai…?

— În puii mei, am vrut să fie un *omagiu,* zise Somé cu glas tare, acoperindu-l pe Strike. Niciodată n-a arătat mai frumoasă. Trebuia să fie un omagiu pentru ea, pentru *noi.* A fost muza mea. Dacă nenorociţii n-au putut să înţeleagă asta, îmi bag picioarele-n ei şi gata. Presa din ţara asta e mai jegoasă decât oriunde. Îi judecă pe toţi după standardele lor de rahat.

— Cu o zi înainte de moartea ei, Lulei i-au fost trimise nişte genţi…

— Da, erau ale mele. I-am trimis câte una din alea, spuse Somé, arătând spre imagine cu capătul unei noi ţigări, şi i-am trimis şi lui Deeby Macc nişte haine cu acelaşi curier.

— Le comandase el sau…?

— Gratuităţi, dragule, rosti Somé pe un ton voit tărăgănat. Aşa se fac afacerile. Vreo două bluze cu glugă şi nişte accesorii. Nu strică niciodată să ai susţinerea celebrităţilor.

— A purtat vreodată chestiile alea?

— Nu ştiu, spuse Somé cu glas ceva mai domolit. A doua zi, am avut alte griji pe cap.

— Am văzut filmuleţul de pe YouTube cu el purtând o bluză cu glugă cu ţinte ca aia, spuse Strike, arătând spre pieptul lui Somé. În formă de pumn.

— Da, aia era una dintre ele. Probabil că i-o fi trimis careva marfa. Una avea un pumn, alta un pistol, iar pe spate erau imprimate nişte versuri de-ale lui.

— Ţi-a vorbit Lula despre faptul că Deeby Macc urma să locuiască în apartamentul de sub ea?

— O, da. Nu era *nici pe departe* aşa de entuziasmată. Îi tot ziceam, fetiţo, dacă omul ăsta ar fi scris trei piese despre mine, l-aş fi aşteptat în spatele uşii de la intrare *dezbrăcat,* când ar fi venit.

Somé suflă fumul pe nări în două dâre lungi, privind pieziş către Strike.

— Îmi plac tipii solizi şi brutali, explică el. Dar lui Cuckoo nu-i plăceau. E de-ajuns să vezi cu cine s-a cuplat. Îi tot ziceam, tu eşti aia care inventează toată povestea asta nenorocită despre rădăcinile tale; găseşte-ţi un negru drăguţ şi potoleşte-te. Deeby ar fi fost perfect, la naiba, de ce nu? În show-ul din sezonul trecut, am pus-o să defileze pe podium pe piesa lui Deeby „Butterface Girl". „Gagico, nu eşti cine te crezi, uită-te-n oglindă şi nu te prosti, las-o baltă şi potoleşte-te, fato, pen'că nu eşti deloc Lula." Duffield ura piesa asta.

Somé fumă în tăcere un moment, cu ochii la fotografiile de pe pereţi. Strike întrebă:

— Unde locuieşti? Prin preajmă?

Deşi ştia răspunsul.

— Nu, în Charles Street, în Kensington, spuse Somé. M-am mutat acolo anul trecut. E al dracului de departe de Hackney, crede-mă, dar începea să devină caraghios, a trebuit să plec. Prea multă bătaie de cap. Am crescut în Hackney, explică el, pe când eram necunoscutul Kevin Owusu. Mi-am schimbat numele când am plecat de-acasă. Ca şi tine.

— Eu n-am fost niciodată Rokeby, spuse Strike, întorcând o pagină a blocnotesului. Părinţii mei n-au fost niciodată căsătoriţi.

— Ştim cu toţii asta, dragă, zise Somé, din nou cu un acces de maliţiozitate. Eu l-am îmbrăcat pe bătrânul tău anul trecut, când a făcut o şedinţă foto pentru *Rolling Stone:* costum mulat pe corp şi pălărie de fetru. Îl vezi des?

— Nu, spuse Strike.

— Nu, păi, l-ai face să pară teribil de bătrân, nu-i aşa? spuse Somé

chicotind.

Se foi în scaun, aprinse încă o ţigară, o prinse între buze şi se uită cu ochii mijiţi la Strike prin vălătucii de fum.

— Dar de ce vorbim despre mine, acum? Aşa se întâmplă de obicei când scoţi carnetul ăla, oamenii încep să-ţi spună povestea vieţii lor?

— Uneori.

— Nu vrei să-ţi bei ceaiul? Nu te condamn. Nici eu nu ştiu de ce beau căcatul ăsta. Taică-miu ar fi făcut atac de cord dacă ar fi cerut un ceai şi i s-ar fi servit aşa ceva.

— Familia ta locuieşte tot în Hackney?

— N-am verificat, spuse Somé. Nu vorbim. Vezi, ce zic, aia şi fac.

— De ce crezi că Lula şi-a schimbat numele?

— Pentru că-şi ura familia aia nenorocită, la fel ca şi mine. Nu voia să mai fie asociată cu ei.

— Şi-atunci, de ce şi-a ales numele unchiului Tony?

— Nu e celebru. Şi era un nume reuşit. Altfel, Deeby n-ar mai fi putut să scrie „Double L U B Mine" dacă ar fi chemat-o Lula Bristow, nu?

— Charles Street nu e prea departe de Kentigern Gardens, nu-i aşa?

— Cam la douăzeci de minute de mers pe jos. I-am zis lui Cuckoo să se mute la mine când mi-a spus că nu mai suportă să stea în vechea ei casă, dar n-a vrut. A ales în schimb închisoarea aia de cinci stele, doar ca să scape de presă. Ei au dus-o în locul ăla. Ei sunt răspunzători.

Strike îşi aminti vorbele lui Deeby Macc: *Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia.*

— M-a dus acolo să văd şi eu. *Mayfair,* plin de ruşi şi arabi bogaţi şi nemernici precum Freddie Bestigui. I-am spus, dulceaţă, nu poţi locui aici; e marmură peste tot, iar marmura nu ne priieşte… e ca şi cum ai locui în propriul tău *cavou…*

Ezită, apoi continuă:

— A trecut prin nebunia asta câteva luni. Era unul care o urmărea şi-i trimitea scrisori pe care i le aducea personal la uşă la trei noaptea. O trezea mereu sunetul de la cutia poştală. Şi lucrurile pe care zicea ăla că vrea să i le facă au speriat-o, biata de ea. După aia s-a despărţit de Duffield şi paparazzii au început să stea în faţa casei tot timpul. Pe urmă, a aflat că-i interceptau convorbirile telefonice. Şi, *în sfârşit,* a trebuit să se ducă s-o găsească pe târfa aia de maică-sa. Se strânseseră prea multe. Îşi dorea să fugă de toate, să se simtă în siguranţă. I-am

spus să se mute la mine, dar ea s-a dus şi şi-a cumpărat nenorocitul ăla de mausoleu.

Somé făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— L-a luat pentru că era ca o fortăreaţă cu pază permanentă. Se gândea că acolo o să fie ferită de toată lumea, că nimeni n-o să poată ajunge la ea. Dar l-a urât de la bun început. Ştiam c-aşa o să se întâmple. Era izolată faţă de tot ceea ce-i plăcea. Cuckoo iubea culoarea şi zgomotul, îi plăcea să fie pe stradă, îi plăcea să meargă pe jos, să fie liberă. Unul dintre motivele pentru care poliţia a zis că n-a fost crimă au fost geamurile deschise. Ea le deschisese; erau doar amprentele ei pe mânere. Dar ştiu de ce le-a deschis. Întotdeauna deschidea ferestrele, chiar şi când afară era ger, pentru că nu suporta liniştea. Îi plăcea să poată să asculte Londra.

Vocea lui Somé îşi pierduse toată viclenia şi sarcasmul. Îşi drese glasul şi continuă:

— Încerca să se conecteze la ceva real; vorbeam tot timpul despre asta. Era marele nostru subiect de discuţie. Asta a făcut-o să intre-n cârdăşie cu nemernica aia de Rochelle. A fost un caz de „acolo aş fi ajuns dacă n-avea Dumnezeu grijă de mine". Cuckoo credea că, dacă nu ar fi fost frumoasă, asta s-ar fi întâmplat cu ea; dacă alde Bristow n-ar fi luat-o ca jucărie pentru Yvette.

— Zi-mi despre individul care-o urmărea.

— Caz psihic. Îşi închipuia că sunt căsătoriţi sau ceva de genul… I-au dat ordin de restricţie şi tratament psihiatric obligatoriu.

— Se ştie cumva pe unde e acum?

— Cred că a fost deportat înapoi la Liverpool, spuse Somé. Dar poliţia l-a verificat; mi-au spus că se afla într-un salon securizat în noaptea în care ea a murit.

— Îi cunoşti pe soţii Bestigui?

— Numai din ce mi-a povestit Lula, că el e un libidinos, iar ea e o păpuşă de ceară ambulantă. N-am nevoie s-o cunosc. Le ştiu pe cele de teapa ei. Fete bogate care toacă banii bărbaţilor lor urâţi. Vin la show-urile mele. Vor să-mi fie prietene. Prefer oricând o prostituată onestă.

— Freddie Bestigui a fost la aceeaşi casă de ţară ca şi Lula, cu o săptămână înainte de moartea ei.

— Da, am auzit. Era în limbă după ea, spuse dispreţuitor Somé. Şi ea ştia asta. Ştii, n-a fost tocmai o experienţă unică în viaţa ei. Totuşi, din ce mi-a spus ea, individul n-a depăşit faza de a încerca să urce în

același lift cu ea.

— N-ai apucat să vorbești cu ea după weekendul petrecut acasă la Dickie Carbury, nu?

— Nu. A făcut el ceva atunci? Doar nu-l suspectezi pe Bestigui, nu?

Somé se ridică în scaun, uitându-se lung.

— La dracu'… Freddie Bestigui? Mă rog, e un jeg, știu asta. O fată pe care-o cunosc… în fine, prietena unei prietene… lucra la compania lui de producție, iar el a încercat s-o violeze, nenorocitul. Nu, nu exagerez, spuse Somé. S-o violeze, literalmente. I-a dat ceva de băut după program și a întins-o pe podea. Un asistent își uitase telefonul mobil și s-a întors să și-l ia, dând peste ei. Bestigui i-a plătit pe amândoi. Toată lumea i-a zis să-l dea în judecată, dar ea a luat banii și s-a cărat. Se spune că își disciplina a doua nevastă în moduri foarte perverse; de-aia a și plecat cu trei milioane în buzunar: l-a amenințat că-l dă pe mâna presei. Dar Cuckoo nu l-ar fi lăsat niciodată pe Freddie Bestigui să intre în apartamentul ei la două noaptea. Cum am zis, nu era o proastă.

— Ce știi despre Derrick Wilson?

— Cine-i ăsta?

— Paznicul care a fost de serviciu în noaptea care a murit.

— Nu știu nimic despre el.

— E un tip solid, cu accent jamaican.

— S-ar putea să te șocheze, dar nu toți negrii din Londra se cunosc între ei.

— Mă întrebam dacă ai vorbit vreodată cu el sau ai auzit-o pe Lula vorbind despre el.

— Nu, aveam lucruri mai interesante de discutat decât paznicul ăla.

— Același lucru se aplică și șoferului ei, Kieran Kolovas-Jones?

— Oh, știu cine e Kolovas-Jones, spuse Somé cu un mic zâmbet superior. Ori de câte ori credea că s-ar putea să mă uit pe fereastră, se străduia să pozeze. E cam cu un metru și jumătate prea scund ca să fie model.

— Ți-a vorbit vreodată Lula despre el?

— Nu, de ce-ar fi făcut-o? întrebă Somé neliniștit. Era șoferul ei.

— Mi-a spus că erau foarte apropiați. A zis că i-a dăruit o geacă pe care ai creat-o tu. Valorează nouă sute de lire.

— Ei, ce să spun, mare scofală, zise Somé, cu un dispreț relaxat. Creațiile mele adevărate merg mai sus de trei mii de lire haina. Îmi lipesc emblema pe o costumație de hip-hop și se vinde ca pâinea caldă,

aşa că ar fi jenant să nu urce la preţurile alea.

— Mda, aveam de gând să te întreb despre asta, spuse Strike. E vorba de linia ta de îmbrăcăminte de gata, nu-i aşa?

Somé se arătă amuzat.

— Exact. Alea-s chestiile care nu-s făcute pe comandă, înţelegi? Le cumperi direct din magazin.

— Şi pe unde se vând chestiile astea?

— Sunt peste tot. Când ai fost ultima oară într-un magazin de îmbrăcăminte? întrebă Somé, ochii lui bulbucaţi şi răutăcioşi cercetând sacoul bleumarin al lui Strike. Apropo, ce e ăla de pe tine, costumul de lăsare la vatră?

— Când spui „peste tot”…

— Magazinele de confecţii mai de soi, buticuri, online, enumeră rapid Somé. De ce?

— Unul dintre cei doi indivizi surprinşi în noaptea aia de camera de supraveghere fugind din zona unde locuia Lula purta o bluză cu emblema ta pe ea.

Somé făcu o mişcare foarte scurtă din cap, un gest de repudiere şi de iritare.

— El şi un milion de alţi oameni.

— N-ai văzut…?

— Nu m-am uitat la niciuna dintre porcăriile alea, spuse Somé cu înverşunare. Toate… toate filmuleţele alea. N-am vrut să citesc despre asta, n-am vrut să mă gândesc la asta. Le-am spus să le ţină departe de mine, zise el, arătând spre scări şi spre personalul lui. Tot ce ştiam era că ea murise şi că Duffield se purta ca unul care are ceva de ascuns. Asta era tot ce ştiam. Şi-mi era de-ajuns.

— OK. Tot despre subiectul hainelor, în ultima fotografie a Lulei, cea în care intra în clădire, părea să poarte o rochie şi o haină…

— Mda, purta Maribelle şi Faye, spuse Somé. Rochia se numea Maribelle…

— Da, am priceput, spuse Strike. Dar, când a murit, era îmbrăcată cu altceva.

Asta păru să-l surprindă pe Somé.

— Serios?

— Da. În fotografiile de la poliţie ale cadavrului…

Dar Somé îşi aruncă braţul în sus într-un gest involuntar de respingere, de autoprotecţie, apoi se ridică în picioare, respirând greu,

şi se apropie de peretele cu fotografii, de unde Lula privea din mai multe imagini, zâmbitoare, melancolică sau senină. Când designerul se întoarse din nou cu faţa la Strike, ochii lui bulbucaţi şi stranii erau umezi.

— La dracu', spuse el cu glas scăzut. Nu vorbi despre ea aşa. „Cadavrul". La dracu'. Eşti un ticălos cu sânge îngheţat, nu-i aşa? Nu-i de mirare că bătrânul Jonny nu te are la inimă.

— N-am vrut să te supăr, spuse Strike calm. Voiam doar să ştiu dacă te poţi gândi la vreun motiv pentru care şi-a schimbat hainele când a ajuns acasă. Când a căzut, purta pantaloni şi o bluză cu paiete.

— De unde mama dracului să ştiu de ce s-a schimbat? întrebă cu furie Somé. Poate că-i era frig. Poate că… E de-a dreptul ridicol. De unde să ştiu eu?

— Doar întrebam, spuse Strike. Am citit undeva că ai declarat presei că a murit îmbrăcată într-una din rochiile tale.

— N-am spus eu asta, n-am declarat aşa ceva. O scârbă de la un tabloid a sunat la birou şi a întrebat cum se numeşte rochia aia. Una dintre cusătorese i-a spus, iar ei au zis că e purtătoarea mea de cuvânt. Javrele au născocit că încerc să obţin publicitate din asta. Fir-ar al dracului să fie!

— Crezi că mă poţi pune în legătură cu Ciara Porter şi Bryony Radford?

Somé păru prins pe picior greşit, confuz.

— Ce? Da…

Dar brusc începu să plângă. Nu ca Bristow, cu sughiţuri şi suspine, ci în tăcere, lacrimile şiroindu-i pe obrajii negri şi netezi şi pe tricou. Înghiţi în sec şi închise ochii, se întoarse cu spatele la Strike, îşi sprijini fruntea de perete şi începu să tremure.

Strike aşteptă în linişte până când Somé îşi şterse faţa de mai multe ori şi se întoarse iar spre el. Nu pomeni nimic despre lacrimile lui, ci se întoarse la scaun, se aşeză şi-şi aprinse o nouă ţigară. După două fumuri lungi, spuse cu o voce neafectată de emoţii:

— Dacă şi-a schimbat hainele, înseamnă că aştepta pe cineva. Cuckoo se îmbrăca întotdeauna în funcţie de ocazie. De bună seamă că aştepta pe cineva.

— Păi, aşa m-am gândit şi eu, spuse Strike. Dar nu sunt un expert nici în femei, nici în hainele lor.

— Nu, zise Somé cu o umbră de zâmbet maliţios, nu pari a fi. Vrei să

stai de vorbă cu Ciara şi Bryony?

— Mi-ar fi de folos.

— Amândouă participă la o şedinţă foto pentru mine miercuri: 1 Arlington Terrace în Islington. Dacă vii în jur de cinci, vor fi libere să discute cu tine.

— Drăguţ din partea ta, mulţumesc.

— Nu e drăguţ din partea mea, spuse Somé calm. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Când o să vorbeşti cu Duffield?

— De îndată ce reuşesc să-l prind.

— Îşi închipuie c-a scăpat, căcăciosu' naibii. Trebuie să se fi schimbat pentru că ştia c-o să vină el, nu? Chiar dacă se certaseră, ştia că o să vină după ea. Dar el n-o să vorbească niciodată cu tine.

— Ba o să vorbească, spuse Strike pe un ton relaxat, în timp ce-şi punea în buzunar blocnotesul şi se uita la ceas. Ţi-am răpit o groază de timp. Mulţumesc din nou.

În timp ce Somé îl conducea pe Strike înapoi pe scara spiralată şi de-a lungul coridorului cu pereţi albi, o parte din fanfaronadă îi reveni. Iar când şi-au strâns mâinile în holul răcoros, nu se mai vedea pe faţa lui nicio urmă de suferinţă.

— Mai dă jos câteva kilograme, spuse Somé, la despărţire, şi-am să-ţi trimit ceva XXL.

Când uşa depozitului se închise în urma lui Strike, îl auzi pe Somé strigând către fata cu părul roşu de la recepţie:

— Ştiu la ce te gândeşti, Trudie. Îţi imaginezi cum te ia cu brutalitate pe la spate, nu-i aşa? Zi-mi, draga mea, nu-i aşa? Un *soldăţel* solid şi brutal!

Apoi se auzi râsul şocat al lui Trudie.

2

Faptul că Charlotte accepta tăcerea lui Strike era fără precedent. Nu mai fuseseră nici apeluri, nici mesaje; întreţinea astfel amăgirea că ultima lor ceartă murdară şi vulcanică o schimbase irevocabil, o deposedase de iubire şi îi alungase furia. Totuşi, Strike o cunoştea pe Charlotte la fel de intim ca pe un microb care zăbovise în sângele lui timp de cincisprezece ani. Ştia că singurul ei răspuns la durere era să-l rănească pe vinovat cât mai adânc cu putinţă, oricare ar fi fost preţul plătit de ea. Ce s-ar întâmpla dacă refuza să-i acorde o audienţă şi dacă nu ceda? Era singura strategie pe care n-o încercase niciodată şi tot ce-i mai rămăsese.

Câteodată, atunci când rezistenţa lui Strike scădea (noaptea târziu, singur pe patul de campanie), infecţia erupea din nou: regretul şi dorul sporeau, iar el o vedea de aproape, frumoasă, goală, şoptindu-i cuvinte de dragoste; sau plângând încetişor, spunându-i că ştia că era depravată, ruinată, imposibilă, dar că el era lucrul cel mai bun şi mai adevărat pe care-l cunoscuse vreodată. Apoi, faptul că se afla la doar câteva apăsări de butoane pentru a vorbi cu ea părea o baricadă prea fragilă împotriva tentaţiei, aşa că uneori ieşea din sacul de dormit şi se ducea ţopăind pe întuneric la biroul abandonat al lui Robin, aprindea veioza şi studia, ore în şir, raportul de caz. O dată sau de două ori a apelat dis-de-dimineaţă mobilul lui Rochelle Onifade, dar ea nu i-a răspuns niciodată.

Joi dimineaţă, Strike s-a întors la zidul de lângă spitalul St Thomas şi a aşteptat trei ore, sperând să o vadă din nou pe Rochelle, însă fata nu a apărut. A pus-o pe Robin să sune la spital, numai că de data asta cei de acolo au refuzat să comenteze absenţa de la tratament a lui Rochelle şi s-au opus oricărei încercări de obţinere a adresei ei.

Vineri dimineaţă, întorcându-se de la Starbucks, Strike îl găsi pe Spanner şezând nu pe canapeaua de lângă biroul lui Robin, ci chiar pe birou. Ţinea între buze o ţigară artizanală neaprinsă şi stătea aplecat înspre ea, aparent dovedindu-se mai amuzant decât îl găsise vreodată Strike, pentru că Robin râdea în maniera uşor adversă a unei femei care, deşi se simte bine, doreşte totuşi să dea de înţeles foarte clar că reduta e bine apărată.

— ’Neaţa, Spanner, spuse Strike, dar caracterul uşor dojenitor al salutului său nu avu darul să modereze nici limbajul corporal explicit al specialistului în computere, nici zâmbetul larg al acestuia.

— Totu-n regulă, Fed? Ţi-am adus înapoi Dell-ul.

— Excelent. Un latte decafeinizat dublu, îi spuse Strike lui Robin, aşezând paharul lângă ea. Fac eu cinste, adăugă el, când ea întinse mâna după poşetă.

Îndărătnicia cu care Robin refuza să deconteze micile răsfăţuri din cutia pentru cheltuieli era înduioşătoare. Fără să obiecteze de faţă cu musafirul lor, ea îi mulţumi lui Strike, apoi se întoarse la treaba ei, rotindu-şi scaunul de birou şi întorcându-şi faţa de la cei doi bărbaţi.

Flacăra unui chibrit îi mută atenţia lui Strike de la espresso-ul său dublu la musafirul lui.

— Spanner, în biroul ăsta nu se fumează.

— Ce? Dar tu fumezi ca un furnal, ce naiba!

— Nu, aici nu fumez. Vino după mine.

Strike îl duse pe Spanner în biroul său şi închise uşa cu fermitate în urma lui.

— E logodită, spuse el, aşezându-se în scaunul lui obişnuit.

— Deci, îmi ard gazul de pomană, nu? Bine. Pune-o vorbă bună pentru mine dacă logodna se duce pe copcă. E chiar genul meu.

— Nu cred că tu eşti al ei.

Spanner rânji cu subînţeles.

— Deja stai la coadă, nu?

— Nu, zise Strike. Ştiu doar că logodnicul ei e un contabil jucător de rugby. Un tip din Yorkshire, tuns scurt, cu fălci pătrăţoase.

Îşi formase o imagine mentală surprinzător de clară a lui Matthew, deşi nu văzuse niciodată vreo poză de-a acestuia.

— Nu se ştie niciodată; poate i-ar plăcea să ricoşeze de pe ceva mai colţuros, spuse Spanner, punând laptopul Lulei Landry pe birou şi aşezându-se vizavi de Strike.

Purta o bluză cam uzată şi sandale Jesus în picioarele goale. Era cea mai caldă zi a anului de până atunci.

— M-am uitat bine la chestia asta. Câte detalii tehnice vrei să-ţi dau?

— Niciunul, dar vreau să ştiu dacă poţi să explici asta clar la tribunal.

Pentru prima oară, Spanner se arătă cu adevărat intrigat.

— Vorbeşti serios?

— Foarte. Ai fi capabil să-i demonstrezi unui avocat al apărării că îţi cunoşti meseria?

— Bine-nţeles că da.

— Atunci, dă-mi doar părţile importante.

Spanner ezită o clipă, încercând să citească expresia lui Strike. În cele din urmă, începu:

— Parola e Agyeman şi a fost resetată cu cinci zile înainte ca tipa să moară.

— Zi-mi pe litere.

Spanner îi spuse, adăugând, spre surprinderea lui Strike:

— E un nume de familie. Ghanez. A pus un bookmark pe pagina principală a SSOA – Şcoala de Studii Orientale şi Africane – şi era acolo. Uite-aici.

În timp ce vorbea, degetele agile ale lui Spanner apăsau tastele. Pe ecran apăru pagina despre care vorbise, cu margini de culoare verde-deschis, având secţiuni despre şcoală, ştiri, personal, studenţi, bibliotecă şi aşa mai departe.

— Însă, când a murit Lula, pagina arăta aşa.

Şi, cu o altă rafală de clicuri, aduse pe ecran o pagină aproape identică, prezentând, după cum dezvălui curând cursorul care se fâţâia cu repeziciune, un link către necrologul unui anumit profesor J.P. Agyeman, profesor emerit de studii africane.

— A salvat această versiune a paginii, spuse Spanner. Iar istoricul ei de pe internet arată că a căutat pe Amazon cărţile lui în luna anterioară morţii ei. În perioada aia s-a uitat la o mulţime de cărţi de istorie şi politică africană.

— Vreun semn că s-ar fi înscris la SSOA?

— Niciunul aici.

— Altceva interesant?

— Păi, singurul alt lucru pe care l-am observat a fost că un folder mare cu fotografii a fost şters de pe computer pe şaptesprezece martie.

— De unde ştii asta?

— Există programe care te ajută să recuperezi chestii pe care oamenii le cred dispărute de pe hard disk, spuse Spanner. Cum crezi că sunt prinşi toţi pedofilii ăia?

— L-ai recuperat?

— Da. L-am salvat pe ăsta.

Îi dădu lui Strike un stick de memorie.

— M-am gândit că nu vrei să-l pun la loc pe hard disk.

— Nu… deci, pozele erau…?

— Nimic extravagant. Doar că au fost şterse. Cum am zis, unui utilizator obişnuit nu-i trece prin minte că trebuie să te străduieşti mai mult decât să apeşi „delete”, dacă vrei cu adevărat să ascunzi ceva.

— Şaptesprezece martie, spuse Strike.

— Mda. Ziua Sfântului Patrick.

— La zece săptămâni după moartea ei.

— Poate l-au şters cei de la poliţie, sugeră Spanner.

— Nu l-au şters ei, spuse Strike.

După ce plecă Spanner, se grăbi în celălalt birou şi o ridică de la locul ei pe Robin, ca să se poată uita la fotografiile care fuseseră şterse de pe laptop. Simţea nerăbdarea lui Robin în timp ce-i dădea explicaţii despre ce făcuse Spanner şi deschidea folderul de pe stickul de memorie.

Robin se temu, o fracţiune de secundă, când prima poză apăru pe ecran, că urmau să vadă ceva oribil: dovezi de criminalitate şi perversiuni. Auzise doar despre ascunderea imaginilor online în contextul unor cazuri îngrozitoare de abuzuri. Totuşi, după câteva minute, Strike dădu glas propriilor ei concluzii.

— Nu-s decât nişte instantanee sociale.

Nu părea la fel de dezamăgit ca Robin, iar ea se simţea ruşinată de sine însăşi. Oare chiar dorise să vadă ceva înfiorător? Strike derulă imaginea pe ecran, trecând prin grupuri de fete care râdeau, alte modele şi câte-o celebritate ici-colo. Erau mai multe poze cu Lula şi Evan Duffield, câteva dintre ele fiind făcute evident de unul sau altul dintre ei înşişi, ţinând aparatul la lungimea braţului, amândoi părând să fie drogaţi sau beţi. Somé avea şi el câteva apariţii. Lula părea mai serioasă, mai reţinută în preajma lui. Erau multe poze cu Ciara Porter şi Lula îmbrăţişate în baruri, dansând în cluburi şi chicotind pe-o canapea din apartamentul aglomerat al cuiva.

— Asta-i Rochelle, spuse pe neaşteptate Strike, arătând spre un chip mic şi ursuz ce apărea sub braţul Ciarei într-o fotografie de grup.

Kieran Kolovas-Jones se vedea şi el în această imagine; stătea într-o margine, zâmbind fericit.

— Fă-mi un serviciu, zise Strike, când terminară de vizionat toate cele două sute douăsprezece fotografii. Mai uită-te o dată la pozele astea şi încearcă măcar să-i identifici pe oamenii celebri, ca să putem

avea un indiciu despre cine ar fi vrut ca pozele să dispară de pe laptopul ei.

— Dar aici nu e absolut nimic incriminant, remarcă Robin.

— Trebuie să fie ceva, spuse Strike.

Se întoarse în biroul lui de unde dădu trei telefoane: lui John Bristow (într-o şedinţă, nu poate fi deranjat; „Vă rog să-i spuneţi să mă sune cât mai curând posibil"), lui Eric Wardle (mesageria vocală: „Am o întrebare despre laptopul Lulei Landry") şi lui Rochelle Onifade (la noroc; niciun răspuns; nicio şansă să mai lase vreun mesaj: „Mesageria vocală este plină").

— Tot n-am noroc cu domnul Bestigui, îi spuse Robin când Strike ieşi din biroul său şi o găsi efectuând căutări legate de o brunetă neidentificată care pozase cu Lula pe o plajă. Am sunat din nou azi-dimineaţă, dar el nu vrea să-mi răspundă. Am încercat toate variantele. M-am dat drept tot soiul de oameni, am spus că e ceva urgent… ce-i aşa de amuzant?

— Doar mă întrebam de ce niciunul dintre oamenii la care ai fost pentru interviuri nu ţi-a oferit un job, spuse Strike.

— Ah, făcu Robin, roşind uşor. Ba mi-au oferit. Toţi. Am acceptat postul de resurse umane.

— Aha. Bun, spuse Strike. N-ai zis. Felicitări.

— Scuze, am crezut că ţi-am spus, minţi Robin.

— Deci, o să pleci… când?

— Peste două săptămâni.

— Ah. Probabil că Matthew e încântat, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, uşor luată prin surprindere, este.

Era aproape ca şi cum Strike ştia cât de puţin îi plăcea lui Matthew faptul că ea lucra pentru el; dar asta era imposibil. Avusese grijă să nu facă nici cea mai mică aluzie la tensiunile de acasă.

Telefonul sună şi Robin răspunse.

— Biroul domnului Cormoran Strike… Da, cu cine vorbesc, vă rog?… E Derrick Wilson, îi spuse ea, dându-i receptorul.

— Bună, Derrick.

— Domnul Bestigui e plecat pentru vro două zile, spuse vocea lui Wilson. Dacă vrei să vii să arunci o privire la clădire…

— Ajung acolo în jumătate de oră, zise Strike.

Se ridicase în picioare, controlându-şi buzunarele pentru portofel şi chei, când observă aerul uşor trist al lui Robin, cu toate că ea continua

să studieze fotografiile neincriminante.

— Vrei să vii şi tu?

— Da! spuse ea brusc înviorată, luându-şi geanta şi închizând computerul.

3

Uşa grea, vopsită în negru, de la numărul 18 de pe Kentigern Gardern, se deschidea spre un hol din marmură. Exact în direcţia opusă intrării se afla un frumos birou din mahon încorporat, la dreapta căruia era o scară, care cotea dispărând imediat din vedere (trepte de marmură, cu balustradă din alamă şi lemn); intrarea în lift, cu uşile aurii lustruite, şi o uşă solidă din lemn negru fixată în zidul zugrăvit în alb. Pe un suport cubic alb, aflat în colţul dintre aceasta şi uşile de la intrare, se afla o vitrină imensă cu crini orientali roz-închis în vase tubulare înalte, mireasma lor îngreunând aerul călduţ. Peretele din stânga era acoperit cu oglinzi, dublând dimensiunea aparentă a spaţiului, reflectându-i pe Strike şi pe Robin, care se uitau lung în jur, uşile liftului şi candelabrul modern de deasupra, alcătuit din cuburi de cristal, şi transformând biroul paznicului într-o vastă întindere de lemn lustruit.

Strike îşi aminti descrierea lui Wardle: „Apartamente cu marmură şi prostii ca… ca la un hotel de cinci stele". Lângă el, Robin se străduia să nu se arate impresionată. Deci aşa trăiau multimilionarii. Ea şi Matthew ocupau parterul unei case pentru două familii din Clapham. Camera lor de zi avea aceeaşi dimensiune ca şi cea alocată paznicilor care ieşeau din schimb, pe care Wilson le-o arătă mai întâi. Era îndeajuns de încăpătoare pentru o masă şi două scaune; o cutie montată în perete conţinea toate cheile principale, iar o altă uşă ducea într-o toaletă minusculă.

Wilson purta o uniformă neagră care aducea cu una de poliţist, cu nasturii de alamă, cravata neagră şi cămaşa albă.

— Monitoare, îi arătă el lui Strike după ce ieşiseră din camera din spate şi se opriseră în spatele biroului, unde un şir de patru ecrane alb-negru mici erau ascunse de vizitatori.

Unul arăta imaginea transmisă de camera situată deasupra uşii de la intrare, oferind o vedere limitată a străzii; altul afişa o vedere la fel de pustie a unei parcări subterane; al treilea, grădina din spate, părăsită, a clădirii de la numărul 18, care cuprindea gazonul, nişte plante ornamentale fanteziste şi zidul înalt pe care Strike se căţărase; în sfârşit, al patrulea arăta interiorul liftului care staţiona. Lângă

monitoare, erau două panouri de control pentru alarmele comune şi cele pentru uşile de la piscină şi parcare, precum şi două telefoane, unul ataşat la o linie externă, iar celălalt legat doar cu cele trei apartamente.

— Asta, spuse Wilson, arătând spre uşa solidă din lemn, duce la sala de sport, piscină şi parcare, iar la solicitarea lui Strike, îi conduse prin ea.

Sala de sport era mică, dar cu pereţii acoperiţi cu oglinzi, ca şi holul, astfel încât părea să fie de două ori mai spaţioasă. Avea o fereastră, cu faţa la stradă, şi conţinea o bandă de alergat, un stepper, un simulator de vâslit şi un set de greutăţi.

O a doua uşă de mahon ducea la o scară de marmură îngustă, luminată de nişte aplice cubice, pe care coborâră la un mic nivel inferior, unde o uşă vopsită simplu dădea într-o parcare subterană. Wilson o deschise cu două chei, una Chubb şi cealaltă Yale, apoi acţionă un comutator. Suprafaţa inundată de lumina reflectoarelor era aproape cât strada de lungă şi plină de maşini care valorau milioane de lire: Ferrari, Audi, Bentley, Jaguar şi BMW. La intervale de câte şase metri de-a lungul zidului din spate erau uşi precum cea pe care tocmai pătrunseseră: intrări interioare pentru fiecare dintre clădirile de pe Kentigern Gardens. Uşile electrice de garaj care dădeau spre interior dinspre Serf's Way erau aproape de numărul 18, fiind conturate de lumina argintie a zilei.

Robin se întrebă la ce se gândeau bărbaţii tăcuţi de lângă ea. Era Wilson obişnuit cu vieţile extraordinare ale oamenilor care locuiau acolo? Obişnuit cu parcările subterane, cu piscinele şi maşinile Ferrari? Şi se gândea oare Strike (aşa cum se gândea ea) că acest lung şir de uşi reprezenta posibilităţi pe care nu le luase niciodată în considerare: prilejuri de a te furişa la vecini şi de a te ascunde sau a pleca în tot atâtea direcţii câte case erau pe strada aceea? Dar apoi observă numeroasele camere video negre montate la distanţe regulate pe partea superioară, umbrită a zidurilor, care transmiteau imagini spre nenumărate monitoare. Era posibil ca niciuna dintre ele să nu fi fost supravegheată în noaptea aceea?

— OK, spuse Strike, iar Wilson îi conduse înapoi pe scara de marmură şi încuie uşa parcării.

Coborâră apoi o scară scurtă, mirosul de clor fiind tot mai puternic cu fiecare treaptă, până când Wilson deschise o uşă şi se simţiră

asaltaţi de un val de aer cald, umed, mustind de chimicale.

— Asta e uşa care n-a fost încuiată în noaptea aceea? îl întrebă Strike pe Wilson, care încuviinţă din cap acţionând un alt comutator şi lumina străluci orbitor.

Păşiră pe marginea lată din marmură a piscinei, protejată cu un covor gros din plastic. Zidul opus era, şi el, acoperit cu oglinzi. Robin văzu cele trei siluete stând acolo, complet îmbrăcate şi nepotrivite pe fondul picturii murale cu plante tropicale şi fluturi în zbor, care se înălţa până la tavan. Piscina avea cam cincisprezece metri lungime, iar la capătul îndepărtat era un jacuzzi hexagonal, dincolo de care se vedeau trei cabine de schimb, cu uşi care se puteau bloca.

— Aici nu sunt camere de supraveghere? întrebă Strike privind în jur, iar Wilson clătină din cap.

Robin simţea cum i se prelinge sudoarea pe ceafă şi la subsuori. Era un aer înăbuşitor în zona piscinei şi se simţi încântată să urce scara înaintea celor doi bărbaţi, revenind în hol, unde, prin comparaţie, era plăcut şi aerisit. O blondă tânără şi micuţă apăruse în absenţa lor, îmbrăcată într-o salopetă roz, blugi şi tricou, şi cărând o găleată din plastic plină cu obiecte pentru curăţenie.

— Derrick, spuse ea într-o engleză cu accent puternic, când paznicul îşi făcu apariţia. Am nefoie cheie pentru doi.

— Ea e Lechsinka, zise Wilson. Femeia de serviciu.

Fata le făcu lui Robin şi lui Strike hatârul unui zâmbet mic şi dulce. Wilson se duse în spatele biroului din mahon şi-i dădu o cheie pe care o scoase de dedesubt, după care Lechsinka urcă treptele, cu găleata legănându-se, posteriorul ei acoperit de blugii mulaţi unduindu-se seducător. Strike, conştient de privirea piezişă a lui Robin, îşi mută privirea fără tragere de inimă.

Strike şi Robin îl urmară pe Wilson pe scară până la apartamentul 1, pe care-l descuie. Strike sesiză că uşa dinspre casa scării avea o gaură pentru vizor de tip vechi.

— Aici locuieşte domnul Bestigui, anunţă Wilson şi anulă alarma prin introducerea codului pe o tastatură aflată la dreapta uşii. Lechsinka deja a fost aici de dimineaţă.

Strike simţea mirosul cerii de lustruit şi vedea urmele de aspirator de pe covorul alb din hol, cu aplicele în monturi de alamă şi cele cinci uşi albe imaculate. Remarcă tastatura discretă de pe peretele din dreapta, fixată în unghi drept faţă de o pictură în care capre şi ţărani

visători pluteau peste un sat redat în tonalităţi de albastru. Vaze înalte cu orhidee stăteau pe o masă neagră în stil japonez sub tabloul de Chagall.

— Unde e Bestigui? îl întrebă Strike pe Wilson.

— La Los Angeles, spuse paznicul. Se-ntoarce în două zile.

Camera de zi era luminoasă şi avea trei ferestre înalte, fiecare dintre ele având în spate câte un balconaş de piatră. Pereţii erau zugrăviţi în albastru de Wedgwood şi aproape toate celelalte erau albe. Totul era curat, elegant şi frumos proporţionat. Tot aici mai era şi o singură pictură superbă: macabră, suprarealistă, cu un bărbat ţinând în mână o suliţă, mascat ca mierlă, braţ la braţ cu un tors de femeie fără cap, redat în tonuri de cenuşiu.

Din această cameră susţinea Tansy Bestigui că auzise schimbul de urlete de la două etaje mai sus. Strike se apropie de ferestrele înalte, observând încuietorile moderne, grosimea panourilor de sticlă, absenţa completă a zgomotului din stradă, cu toate că îşi ţinea urechea la un centimetru de sticla rece. Balconul era îngust şi plin cu arbuşti în ghivece, tunşi în formă de con ascuţit.

Strike se duse către dormitor. Robin rămase în camera de zi, întorcându-se încet în locul în care se afla, admirând candelabrul din sticlă veneţiană, covorul discret în nuanţe de bleu şi roz, televizorul cu plasmă uriaş, masa modernă pentru cină, din sticlă şi metal, precum şi scaunele din fier capitonate cu mătase; micile *objets d'art* de pe măsuţele laterale din sticlă şi de pe poliţa din marmură albă a şemineului. Se gândi, cu oarecare tristeţe, la canapeaua de la IKEA de care, până acum, fusese atât de mândră; apoi îşi aminti de patul de campanie al lui Strike cu o tresărire de ruşine. Surprinzând privirea lui Wilson, spuse, imitând inconştient remarca lui Eric Wardle:

— E o lume diferită, nu-i aşa?

— Mda, zise el. N-ai putea să ţii nişte copii aici.

— Nu, spuse Robin, care nu privise locul din acest punct de vedere.

Angajatorul ei ieşi din dormitor, evident absorbit de stabilirea unui anumit lucru spre propria lui mulţumire, apoi dispăru în hol.

De fapt, Strike îşi demonstra sieşi că traseul logic din dormitorul soţilor Bestigui spre baie trecea prin hol, ocolind cu totul camera de zi. Mai mult, era convins că singurul loc din apartament din care Tansy ar fi putut să vadă căderea fatală a Lulei Landry – şi să-şi dea seama de ceea ce vede – era camera de zi. În pofida afirmaţiei contrare a lui Eric

Wardle, din baie nimeni n-ar fi putut să vadă decât parţial fereastra prin dreptul căreia căzuse Landry: ar fi fost insuficient, pe timp de noapte, ca să fii sigur dacă ceea ce căzuse era un corp uman, cu atât mai puţin să identifici persoana.

Strike reveni în baie. Acum că se afla în posesia solitară a căminului conjugal, Bestigui dormea pe partea mai apropiată a patului de uşă şi de hol, judecând după aglomerarea de pilule, pahare şi cărţi de pe noptiera din acea parte. Strike se întrebă dacă aşa stătuseră lucrurile şi când convieţuia cu soţia lui.

Din dormitor, se intra într-un dressing mare cu uşi din oglindă. Era plin cu costume şi cămăşi italiene de la Tumbull & Asser. Două sertare compartimentate, puţin adânci, erau dedicate în întregime butonilor din aur şi platină. În spatele raftului cu pantofi era un seif ascuns după un panou fals.

— Cred că aici am terminat, îi spuse Strike lui Wilson, alăturându-se celorlalţi doi din camera de zi.

La plecarea din apartament, Wilson setă alarma.

— Ştii codurile pentru toate apartamentele?

— Da, spuse Wilson. Trebe, în caz că se declanşează.

Urcară treptele până la etajul al doilea. Scara cotea atât de strâns pe după lift, încât alcătuia o succesiune de colţuri oarbe. Uşa apartamentului 2 era identică celei de la apartamentul 1, exceptând faptul că era întredeschisă. Dinăuntru se auzea urnitul aspiratorului mânuit de Lechsinka.

— Aici îi avem acum pe domnul şi doamna Kolchak, spuse Wilson. Ucrainieni.

Holul era identic ca formă cu cel de la numărul 1, cu multe caracteristici asemănătoare, inclusiv tastatura pentru alarmă de pe perete montată în unghi drept faţă de uşa de la intrare; dar, în loc de covoare, pe jos era gresie, în locul picturii, vizavi de intrare era o oglindă mare, cu ramă aurită, de o parte şi de alta a acesteia fiind aşezate două măsuţe de lemn fragile, cu picioare fusiforme, pe care stăteau lămpi Tiffany ornate.

— Trandafirii lui Bestigui erau aşezaţi pe o chestie din asta? întrebă Strike.

— Mda, pe una chiar ca alea, spuse Wilson. Acum e dusă în holul de la intrare.

— Şi aţi pus-o aici, în mijlocul holului, cu trandafirii pe ea?

— Da. Bestigui a vrut ca Macc să-i vadă de îndată ce intra în apartament, dar era destul loc să-i ocolești, se poate vedea asta. Nu era nevoie să-i trânteşti. Dar poliţaiul era tânăr, spuse Wilson, îngăduitor.

— Unde sunt butoanele de panică despre care mi-ai vorbit? întrebă Strike.

— Uite-aici, spuse Wilson, conducându-l din hol în dormitor. Unul e lângă pat şi mai e unul în camera de zi.

— Toate apartamentele au aşa ceva?

— Mda.

Poziţiile relative ale dormitoarelor, camerei de zi, bucătăriei şi băii erau identice cu cele din apartamentul 1. Multe dintre finisaje erau similare, până şi uşile din oglinzi ale dressingului, pe care Strike se duse să-l verifice. În timp ce detectivul deschidea uşile şi trecea în revistă rochiile şi hainele de femei valorând mii de lire, Lechsinka ieşi din dormitor cu o curea, două cravate şi mai multe rochii protejate în pungi de polietilenă peste braţ, aduse de curând de la curăţătorie.

— Bună, zise Strike.

— Salut, spuse ea, ducându-se la o uşă din spatele ei şi trăgând afară suportul pentru cravate. Scuze, te rog.

El se dădu la o parte. Era scundă şi foarte frumuşică, cu o faţă veselă şi copilăroasă, nasul cârn şi ochi slavi. Atârnă ordonat cravatele în timp ce Strike o privea.

— Sunt detectiv, spuse el.

Apoi îşi aminti că Erich Wardle îi spusese că fata vorbeşte engleza „stricat”.

— Ca un poliţist, tatonă el terenul.

— Ah. Poliţie.

— Ai fost aici, nu-i aşa, în ziua de dinainte ca Lula Landry să moară?

Abia după mai multe încercări reuşi să redea exact ce voia să zică. Totuşi, când înţelese despre ce e vorba, fata nu obiectă deloc să răspundă la întrebări, atâta timp cât putea să continue cu aranjatul hainelor în timp ce vorbea.

— Eu mereu curăţ întâi scara, spuse ea. Don’şoara Landry vorbeşte foarte tare cu fratele ei; el urleşte că ea dă la prieten prea mult ban şi ea foarte rea cu el. Curăţ numărul doi, gol. E curat deja. Repede.

— Erau Derrick şi omul de la firma de securitate acolo în timp ce făceai curat?

— Derrick şi…?

— Reparatorul? Omul cu alarma?

— Da, omu' cu alarma şi Derrick, da.

Strike îi auzea pe Robin şi Wilson discutând în hol, unde-i lăsase.

— După ce termini de făcut curat, setezi din nou alarmele?

— Pus alarma? Da, spuse ea. Unu nouă şase şase, la fel ca uşa, Derrick îmi zice.

— El ţi-a spus numărul înainte să plece cu omul cu alarma?

Din nou, avu nevoie de mai multe încercări ca să transmită mesajul, iar când fata îl înţelese, păru nerăbdătoare.

— Da, eu spus deja asta. Unu nouă şase şase.

— Deci, ai pus alarma după ce ai terminat de făcut curat aici?

— Pus alarma, da.

— Şi omul cu alarma, cum arăta?

— Omul cu alarma? Arăta?

Fata se încruntă adorabil, încreţindu-şi nasul mic, şi ridică din umeri.

— Eu nu văzut faţa la el. Dar albastru… tot albastru… adăugă ea şi cu mâna liberă făcu un gest ca de măturare în josul corpului.

— Salopetă? sugeră el, dar pe faţa fetei se citea clar că nu înţelegea. OK, unde ai făcut curat după aia?

— Numărul unu, spuse Lechsinka, reluând aranjatul hainelor în şifonier, mişcându-se pe lângă el ca să găsească rafturile corecte. Curăţat ferestre mari. Madam Bestigui vorbeşte telefon. Supărat. Mâniat. Zice că nu vrea să mai mintă.

— Că nu voia să mai *mintă*? repetă Strike.

Lechsinka încuviinţă cu o mişcare a capului, ridicându-se pe vârfuri ca să atârne pe umeraş o rochie lungă până la podea.

— Ai auzit-o spunând la telefon, repetă el cât mai clar, că nu mai voia să mintă?

Lechsinka dădu iar din cap, cu faţa inocentă, lipsită de expresie.

— Apoi mă vede şi strigă „Pleacă, pleacă!"

— Serios?

Lechsinka încuviinţă şi continuă să aranjeze hainele.

— Unde era domnul Bestigui?

— Nu acolo.

— Ştii cu cine vorbea doamna? La telefon?

— Nu.

Dar apoi, cu oarecare viclenie, spuse:

— Femeie.

— O femeie? De unde ştii?

— Urleşte, urleşte la telefon. Pot s-aud femeie.

— Era o ceartă? Se ciondăneau? Ţipau una la alta? Tare, da?

Strike se putea auzi cum adoptă pe nesimţite limbajul absurd, excesiv de deliberat al englezului cu dificultăţi lingvistice. Lechsinka aprobă iar cu o mişcare a capului, în timp ce deschidea sertarele în căutarea locului potrivit pentru curea, singurul obiect care-i rămăsese pe braţ. După ce în sfârşit o rulă şi o puse la locul ei, se ridică şi se îndepărtă de el, intrând în dormitor. Strike o urmă.

În timp ce Lechsinka făcea patul şi curăţa noptierele, el află că ultimul apartament în care fata făcuse curat în acea zi fusese cel al Lulei, după ce aceasta plecase în vizită la mama ei. Lechsinka nu observase nimic ieşit din comun şi nu zărise nici vreun petic de hârtie albastră, fie ea scrisă sau nescrisă. Genţile lui Guy Somé şi diferitele obiecte pentru Deeby Macc fuseseră livrate la biroul paznicilor cam pe la ora când ea îşi terminase treaba, aşa că ultimul lucru pe care-l făcuse în ziua aceea de muncă fusese să ia cadourile designerului şi să le ducă în apartamentul Lulei şi în cel în care urma să stea Macc.

— Şi ai pus alarmele din nou după ce ai lăsat lucrurile acolo?

— Da, pus alarme.

— La Lula?

— Da.

— Şi unu nouă şase şase în Apartamentul Doi?

— Da.

— Îţi mai aminteşti ce ai lăsat în apartamentul lui Deeby Macc?

Nevoită să mimeze unele dintre obiecte, fata reuşi totuşi să transmită că îşi amintea de două bluze, o curea, o pălărie, nişte mănuşi şi (făcu un gest în jurul încheieturilor mâinii) butoni de cămaşă. După ce depozitase obiectele respective în zona cu rafturi la vedere a dressingului, astfel încât Macc să nu le poată rata, resetase alarma şi plecase acasă.

Strike îi mulţumi frumos şi zăbovi doar atât cât să-i mai admire o dată posteriorul îmbrăcat în blugii mulaţi în timp ce îndrepta pilota, înainte să li se alăture lui Robin şi Wilson în hol.

În timp ce urcau al treilea şir de trepte, Strike verifică povestea Lechsinkăi cu Wilson, care îi confirmă că-i spusese reparatorului să seteze alarma la 1966, ca şi uşa de la intrarea clădirii.

— Am ales un număr pe care Lechsinka să-l poată ţine minte uşor, pentru că e ca la uşa din faţă. Macc putea s-o reseteze la alt număr, dacă dorea.

— Îţi mai aminteşti cum arăta reparatorul? Ai zis că era nou?

— Un băiat chiar tânăr. Cu părul pân-aici.

Wilson arătă baza gâtului.

— Alb?

— Da, alb. Ai fi zis că nici n-a apucat să se bărbierească încă.

Ajunseseră la uşa Apartamentului Trei, cândva locuinţa Lulei Landry. Robin simţi un frison de ceva – teamă, emoţie – când Wilson deschise cea de-a treia uşă de apartament vopsită în alb, cu vizorul ei sticlos de dimensiunea unui glonţ.

Apartamentul de sus avea un design diferit faţă de celelalte două: mai mic şi mai aerisit. Fusese de curând decorat peste tot cu nuanţe de crem şi maro. Guy Somé îi spusese lui Strike că precedentul locuitor celebru al apartamentului iubea culoarea respectivă. Dar acum era la fel de impersonal ca orice cameră de hotel destinată clientelei înstărite. Strike o luă înainte în tăcere spre camera de zi.

Covorul de aici nu era bogat şi lânos ca în apartamentul soţilor Bestigui, ci făcut din iută aspră de culoarea nisipului. Strike dădu cu călcâiul peste el: nu lăsă niciun semn, nicio dâră.

— Podeaua arăta la fel când Lula locuia aici? îl întrebă pe Wilson.

— Da. Ea l-a ales. Era aproape nou, aşa că l-au lăsat aşa. În locul ferestrelor înalte situate la distanţe regulate, fiecare având câte trei balconaşe separate, apartamentul de la mansardă avea o singură pereche de uşi duble care dădeau într-un balcon larg. Strike descuie şi deschise uşile, apoi păşi afară. Lui Robin nu-i plăcea să-l vadă făcând asta. După o privire aruncată spre chipul impasibil al lui Wilson, se întoarse ca să se uite la perne şi la reproducerile alb-negru de pe pereţi, încercând să nu se gândească la cele întâmplate acolo în urmă cu trei luni.

Strike privea în jos, la stradă, iar Robin poate c-ar fi fost surprinsă să ştie că gândurile lui nu erau aşa de obiective şi detaşate cum presupunea ea.

Încerca să-şi imagineze pe cineva care-şi pierduse complet controlul. Cineva care se repezea la Landry cum stătea, fragilă şi frumoasă, în ţinuta pe care o alesese ca să aştepte un musafir aşteptat cu nerăbdare. Un ucigaş orbit de furie, pe jumătate târând-o, pe

jumătate împingând-o şi, în sfârşit, cu forţa brută a unui nebun teribil de motivat, aruncând-o. Secundele care s-au scurs până a căzut prin aer pe asfaltul acoperit de plapuma înşelător de moale a zăpezii trebuie să fi părut că durează o eternitate. Dăduse din mâini cu disperare, încercând să găsească puncte de sprijin în aerul gol şi nemilos; şi apoi, fără răgazul de a face rectificări, de a explica, de a face un testament sau de a-şi cere iertare, fără niciunul dintre luxurile îngăduite celor cărora moartea le este anunţată, Lula se prăbuşise pe asfalt.

Morţii pot vorbi doar prin gurile celor lăsaţi în urmă şi prin semnele împrăştiate după ei. Strike o simţise pe femeia vie îndărătul cuvintelor pe care le scrisese prietenilor ei; îi auzise vocea dintr-un telefon ţinut la ureche; dar acum, privind în jos la ultimul lucru pe care-l văzuse în viaţa ei, se simţea straniu de apropiat de ea. Adevărul începea să se clarifice lent din masa de detalii disparate. Ceea ce lipsea era dovada.

Mobilul îi sună în timp ce stătea acolo. Numele şi numărul lui John Bristow apărură pe ecran, aşa că preluă apelul.

— Bună, John, mulţumesc că m-ai sunat.

— Nicio problemă. Vreo noutate? întrebă avocatul.

— Posibil. Am pus un expert să se uite prin laptopul Lulei şi a găsit un folder cu fotografii care au fost şterse după ce Lula a murit. Ştii ceva despre asta?

Vorbele lui primiră în loc de răspuns o tăcere completă. Singurul motiv pentru care Strike ştia că nu li se întrerupsese convorbirea era un mic zgomot de fond care se auzea de la Bristow.

În sfârşit, avocatul spuse cu o voce schimbată:

— Au fost şterse *după* moartea Lulei?

— Aşa zice expertul.

Strike privi cum o maşină se deplasa lent pe stradă, oprindu-se la jumătatea ei. O femeie îmbrăcată în blană se dădu jos.

— Îmi… îmi pare rău, spuse Bristow, părând teribil de tulburat. Sunt… sunt de-a dreptul şocat. Poate că cei de la poliţie să le fi şters?

— Când ai primit laptopul înapoi de la ei?

— Păi… cam prin februarie, cred, pe la începutul lui februarie.

— Folderul ăsta a fost şters pe şaptesprezece martie.

— Dar… dar asta chiar n-are nicio logică. Nimeni nu ştia parola.

— Ei bine, este evident că cineva a ştiut-o. Ai zis că poliţiştii i-au spus mamei tale care era parola.

— Cu siguranţă că mama n-ar fi şters…

— Nu sugerez că le-ar fi şters ea. Există vreo şansă ca ea să fi lăsat laptopul deschis? Sau să fi dat altcuiva parola?

Se gândi că Bristow era în birou. Se auzeau voci slabe în fundal şi, în depărtare, o femeie râzând.

— E posibil, spuse Bristow, vorbind rar. Dar cine ar fi putut să şteargă pozele? Decât dacă… dar, Doamne, ar fi oribil…

— Ce anume?

— Doar nu crezi că vreuna dintre infirmiere ar fi putut să fure imaginile? Să le vândă vreunui ziar? Dar ăsta e un gând groaznic… o infirmieră…

— Tot ce ştie expertul e că au fost şterse. Nu există nicio dovadă că ar fi fost furate sau copiate. Dar, aşa cum spui şi tu… orice e posibil.

— Dar cine altul… adică, fireşte că nu-mi place să cred că ar putea fi o infirmieră, dar cine altcineva *putea* să fie? Laptopul a fost la mama acasă din momentul în care poliţia i l-a returnat.

— John, tu eşti la curent cu toţi vizitatorii pe care i-a avut mama ta în ultimele trei luni?

— Cred că da. Adică, bineînţeles, nu pot să fiu sigur…

— Nu. Ei, tocmai asta e dificultatea.

— Dar de ce… de ce ar face cineva aşa ceva?

— Îmi vin în minte câteva motive. Mi-ar fi de mare folos dacă ai putea s-o întrebi pe mama ta despre asta, John. Dacă a lăsat laptopul pornit pe la mijlocul lui martie. Dacă vreunul dintre vizitatorii ei şi-a exprimat interesul faţă de el.

— O… o să încerc.

Bristow părea foarte îngrijorat, pe punctul de a izbucni în plâns.

— E foarte, foarte slăbită acum.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal. Te sun eu în scurt timp. Salut.

Părăsi balconul şi închise uşile, apoi se întoarse spre Wilson.

— Derrick, poţi să-mi arăţi cum ai căutat în apartamentul ăsta? În ce ordine te-ai uitat în camere în noaptea aceea?

Wilson se gândi o clipă, apoi spuse:

— Am venit aici mai întâi. Uitat în jur, văzut uşile deschise. Nu le-am atins. Apoi – le arătă că trebuie să-l urmeze – m-am uitat aici…

Robin, mergând după cei doi bărbaţi, observă o schimbare subtilă în modul în care Strike vorbea cu paznicul. Îi punea întrebări simple,

abile, concentrate pe ceea ce Wilson simţise, pipăise, văzuse şi auzise la fiecare pas prin apartament.

Sub îndrumarea lui Strike, limbajul nonverbal al lui Wilson începu să se schimbe. Le arătă cum se ţinuse de ramele uşilor, aplecându-se din prag înăuntru, ca să arunce o privire rapidă în camere. Când traversă singurul dormitor, făcu asta cu încetinitorul, răspunzând atenţiei totale a lui Strike. Se lăsă în genunchi ca să demonstreze cum se uitase sub pat şi, la sugestia lui Strike, îşi aminti că găsise o rochie mototolită sub picioarele lui. Îi duse apoi, cu faţa încordată de concentrare, la baie şi le arătă cum se învârtise ca să verifice după uşă înainte să alerge (aproape că mimă fuga, mişcându-şi exagerat braţele în timp ce păşea) iar la uşa de la intrare.

— Şi pe urmă, spuse Strike deschizând-o şi făcându-i semn lui Wilson să treacă prin ea, ai ieşit din cameră…

— Da, am ieşit, admise Wilson cu vocea lui de bas, şi am apăsat butonul liftului.

Mimă gestul acţionării butonului şi arătă cum deschisese grăbit uşile, neliniştit să vadă ce era înăuntru.

— Nimic… aşa că am fugit înapoi pe scară.

— Ce auzeai acum? întrebă Strike, urmându-l.

Niciunul dintre ei nu-i dădea vreo atenţie lui Robin, care închisese uşa apartamentului în urma ei.

— Foarte departe – soţii Bestigui urlă – şi o iau pe după colţul ăsta şi…

Wilson încremeni pe scară. Strike, care părea să fi anticipat o astfel de reacţie, se opri, la rândul lui. Robin se ciocni de el şi începu să-şi ceară scuze fâstâcită, dar Strike îi făcu semn cu mâna să tacă, de parcă, se gândi ea, Wilson ar fi fost în transă.

— Şi am alunecat, spuse Wilson. Părea şocat. Am uitat asta. Am alunecat. Aici. Înapoi. Am căzut în fund zdravăn. Era apă. Aici. Picături. Aici.

Arăta cu degetul spre trepte.

— Picături, repetă Strike.

— Da.

— Nu era zăpadă.

— Nu.

— Nici urme de paşi.

— Picături. Mari. Aici. Mi-a alunecat piciorul şi-am alunecat. Şi m-

am ridicat şi-am continuat să alerg.

— Le-ai spus poliţiştilor despre picăturile de apă?

— Nu. Am uitat. Până acum. Am uitat.

Ceva care-l deranjase tot timpul pe Strike se clarificase în sfârşit. Scoase un oftat adânc de satisfacţie şi zâmbi larg. Ceilalţi doi se uitau lung la el.

4

Weekendul se profila la orizont, cald şi pustiu. Strike stătea din nou la fereastra lui deschisă, fuma şi se uita la hoardele de cumpărători care treceau pe Denmark Street, cu raportul de caz în poală şi dosarul poliţiei pe birou. Îşi făcea o listă de puncte care trebuiau lămurite şi filtra hăţişul de informaţii pe care le adunase.

O vreme contemplă o fotografie a faţadei de la numărul 18, aşa cum fusese în dimineaţa de după moartea Lulei. Era o diferenţă mică, dar pentru Strike semnificativă, între faţada aşa cum fusese atunci şi cum era acum. Din când în când, se ducea la computer. O dată, ca să-l găsească pe agentul care-l reprezenta pe Deeby Macc. Apoi ca să vadă ce preţ aveau acţiunile firmei Albris. Blocnotesul stătea lângă el deschis la o pagină plină de fraze trunchiate şi întrebări, toate fiind consemnate cu scrisul lui dens, colţuros. Când îi sună mobilul, îl duse la ureche fără să verifice cine-l apelase.

— Aa, domnul Strike, spuse glasul lui Peter Gillespie. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi răspuns.

— Oh, salut, Peter, zise Strike. Te pune să lucrezi şi în weekend acum, nu-i aşa?

— Unii dintre noi nu au de ales şi trebuie să lucreze în weekenduri. Nu aţi dat curs niciunuia dintre apelurile mele din timpul săptămânii.

— Am fost ocupat. Cu lucrul.

— Înţeleg. Să înţeleg atunci că ne putem aştepta să plătiţi o rată a împrumutului în curând?

— Da, aşa mă aştept.

— Dumneavoastră *vă aşteptaţi*?

— Mda, spuse Strike. Ar trebui să fiu în măsură să vă dau ceva în următoarele săptămâni.

— Domnule Strike, atitudinea dumneavoastră mă uimeşte. V-aţi angajat să achitaţi ratele împrumutului primit de la domnul Rokeby, iar acum aţi rămas în urmă cu plăţile cam cu…

— Nu pot să-ţi plătesc din ce n-am. Dacă nu te agiţi prea tare, ar trebui să vă dau toţi banii înapoi. Poate chiar dintr-o bucată.

— Mă tem că pur şi simplu nu este de ajuns. În afară de cazul în care aduceţi toate aceste plăţi la zi…

— Gillespie, spuse Strike, cu ochii la cerul senin de dincolo de geam, ştim cu toţii că bătrânul Jonny n-o să-şi dea în judecată băiatul erou de război, rămas cu un singur picior teafăr, pentru neplata unui împrumut care nu i-ar ajunge valetului său să-şi cumpere săruri de baie, ce dracu'! Am să-i înapoiez banii, cu dobândă, în următoarele două luni şi, dacă vrea, n-are decât să şi-i bage-n cur şi să le şi dea foc. Spune-i asta, din partea mea, iar acum lasă-mă dracului în pace.

Strike termină convorbirea, interesat să constate că nu-şi pierduse câtuşi de puţin cumpătul, ba chiar îşi păstrase o veselie moderată.

Continuă să lucreze pe ceea ce ajunsese să considere scaunul lui Robin până noaptea târziu. Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de culcare: sublinie de trei ori cuvintele „Malmaison Hotel, Oxford" şi încercui cu o linie groasă numele „J.P. Agyeman".

Ţara se apropia încet-încet de ziua alegerilor. Duminică, Strike se duse la culcare devreme şi urmări la televizorul portabil gafele, luările de poziţie contrare şi promisiunile zilei. Plutea un aer sumbru în toate jurnalele de ştiri pe care le urmărea. Datoria naţională era atât de mare, încât era dificil de cuprins cu mintea. Oricine ar fi ieşit câştigător, urmau reduceri bugetare; reduceri consistente şi dureroase. Şi, uneori, prin vorbele lor meşteşugite, liderii de partid îi aminteau lui Strike de chirurgii care îi spuseseră precauţi că s-ar putea să se confrunte cu un grad de disconfort. Ei, care n-aveau să simtă niciodată la nivel personal suferinţa pe cale să fie provocată.

Luni dimineaţă, Strike plecă în Canning Town, unde urma să se vadă cu Marlene Higson, mama biologică a Lulei Landry. Întrevederea fusese stabilită cu multă dificultate. Secretara lui Bristow, Alison, îi transmisese lui Robin prin telefon numărul lui Marlene Higson, iar Strike o sunase personal. Deşi evident dezamăgită că necunoscutul de la telefon nu era jurnalist, ea se arătase iniţial dispusă să se vadă cu Strike. După care a sunat la birou de două ori: mai întâi, ca s-o întrebe pe Robin dacă detectivul avea să-i deconteze cheltuielile de deplasare până în centrul oraşului, la care a primit un răspuns negativ; apoi, cu o falcă în cer şi cu una în pământ, ca să anuleze întâlnirea. Un al doilea apel din partea lui Strike a asigurat un acord provizoriu pentru o întâlnire în pubul amplasat în zona unde locuia ea. După care a venit o nouă anulare prin intermediul unui mesaj iritat lăsat în mesageria vocală.

În sfârşit, Strike a telefonat apoi pentru a treia oară şi i-a spus că, în

opinia lui, investigaţia sa se afla în fază finală, după care dovezile vor fi transmise poliţiei, ceea ce va avea drept efect, nu se îndoia deloc în privinţa asta, o nouă explozie de publicitate. Acum, gândindu-se mai bine, a spus el, dacă ea nu voia să-l ajute, s-ar putea să fie mai bine pentru ea să se protejeze de un nou potop de întrebări din partea presei. Marlene Higson şi-a exprimat vehement dreptul de a spune tot ceea ce ştia, astfel că Strike acceptă întâlnirea în locul pe care ea îl sugerase deja, adică la terasa berăriei de la Ordnance Arms, luni dimineaţă.

Strike luă trenul până la staţia Canning Town. Aceasta era dominată la orizont de Canary Wharf, ale cărui clădiri suple, futuriste, semănau cu un şir de blocuri metalice sclipitoare. Dimensiunile lor, ca şi acelea ale datoriei naţionale, erau imposibil de apreciat de la o astfel de distanţă. Dar, după câteva minute de mers pe jos, se afla atât de departe cât era posibil să fie de lumea corporatistă strălucitoare şi populată de oameni îmbrăcaţi în costume. Înghesuit de-a lungul clădirilor din zona docurilor în care locuiau mulţi dintre acei oameni ai finanţelor în apartamentele lor moderne, Canning Town emana pauperitate şi lipsuri. Strike îl ştia de mai demult, pentru că aici locuise cândva vechiul prieten care-i dăduse locul unde se afla Brett Fearney. Merse pe Barking Road cu spatele la Canary Whard, trecând pe lângă o clădire cu un semn care anunţa „Deservicii pentru comunitate", la care el se încruntă o clipă înainte să-şi dea seama că un glumeţ adăugase un „De" la „servicii".

Ordnance Arms era situat lângă English Pawnbroking Company Ltd. Era un local mare, cu tavanul jos, zugrăvit într-o culoare gălbuie. Interiorul era practic şi utilitarist, singurele concesii făcute unor frivolităţi precum decoraţiunile fiind o selecţie de ceasuri din lemn pe un perete vopsit în culoarea teracotei şi un covor roşu cu un model albastru-cenuşiu. În rest, acolo erau două mese mari de biliard, un bar lung şi accesibil şi mult spaţiu liber în care să se poată deplasa în voie băutorii. În acel moment, la unsprezece dimineaţa, pubul era pustiu, în afară de un bătrânel care şedea într-un colţ şi o chelneriţă voioasă care i se adresa singurului ei client cu „Joey" şi îi dădu lui Strike indicaţii despre cum să ajungă în spate.

Terasa se dovedi a fi o curte din beton dintre cele mai sumbre, conţinând tomberoane şi o singură masă de lemn, la care o femeie şedea pe un scaun din plastic, cu picioarele grase încrucişate şi ţigara

ţinută în unghi drept faţă de obraz. Zidul înalt era protejat în partea superioară cu sârmă ghimpată, în care se agăţase o pungă din plastic ce flutura în vânt. Dincolo de zid se înălţa un bloc de apartamente imens, zugrăvit în galben şi cu dovezi ale mizeriei ieşind din multe dintre balcoane.

— Doamna Higson?

— Spune-mi Marlene, dragoste.

Ea îl privi din cap până-n picioare, cu un zâmbet indolent şi o privire cunoscătoare. Era îmbrăcată cu un top roz din Lycra sub o bluză gri cu glugă şi fermoar şi pantaloni mulaţi, care se terminau la câţiva centimetri buni deasupra gleznelor goale alb-cenuşii. În picioare avea nişte şlapi mizerabili, iar pe degetele de la mâini, multe inele din aur. Părul ei galben, cu câţiva centimetri de rădăcini castanii încărunţite, era prins la spate cu un elastic murdar.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Dacă mă forţezi, am s-accept o halbă dă Carling.

Felul cum îşi apleca trupul spre el, cum îşi dădea la o parte şuviţele de culoarea paielor, chiar şi felul în care-şi ţinea ţigara vădeau o cochetărie grotescă. Poate că nu cunoştea niciun alt mod de a interacţiona cu orice parte bărbătească. Lui Strike i se părea în acelaşi timp jalnică şi respingătoare.

— Şoc? spuse Marlene Higson după ce Strike aduse două beri şi se aşeză la masă. Cre' şi eu, după ce-o dădusem dispărută. Aproape că mi s-a frânt inima când s-a dus, da' am crez't că-i dau o viaţă mai bună. N-aş fi avut putere să fac altfel. Credeam că-i dau toate lucrurile pe care io nu le-am avut. Am crescut în sărăcie, sărăcie lucie. N-am av't nimic. Nimic.

Îşi îndepărtă privirea de la el, trăgând cu sete din ţigara Rothman's. Când gura i se strânse în riduri adânci în jurul filtrului ţigării, arăta ca un anus de pisică.

— Şi Dez, pretenu' meu „nţelegi, nu erea prea-ncântat – înţelegi, ea fiind colorată, erea evident că nu-i a lui. Ştii, se-nchid la culoare, cu timpul. Când s-a născut, erea albă. Da' tot n-aş fi dat-o dacă n-aş fi văzut o şansă pentru ea să aibe o viaţă mai bună. Şi-am zis că n-o să-mi ducă doru', că erea prea mică. Îi dedeam un început bun şi, poate, când s-o face mare, o să vină să mă caute. Şi visu' meu s-a-mplinit, adăugă ea, cu un patos înfiorător. A venit şi m-a găsit. Am să-ţi zic ceva foaarte ciudat, zise ea uitând să tragă aer în piept. Un preten d-al meu mi-a zis,

doar c-o săptămână înainte ca ea să mă sune: „Știi cu cine semeni?”, zice. Iar io zic: „Nu fi caraghios”, da’ el zice: „Chiar așa. La ochi și la forma sprâncenelor, ’nțelegi?”

Se uită plină de speranță la Strike, care nu avea niciun chef să-i răspundă. Părea imposibil ca fața aceea de Nefertiti să fi răsărit din această cârpăceală cenușie și purpurie.

— Se vede în pozele mele dă când eream mai tânără, spuse ea cu o nuanță de ciudă. Ideea e că am crez’t că-i dau o viață mai bună, da’ le-au dat-o la jegoșii ăia, scuză-mi vorbele. De-aș fi știut, aș fi ținut-o și i-am spus asta. A plâns când i-am zis. Aș fi ținut-o și n-aș fi lăsat-o să plece. O, da. A vorbit cu mine. S-a descărcat. S-a-nțeles bine cu tac-so, cu S’Ralec. Erea un om dă treabă. Mă-sa erea o nebună, totuși. O, da. Pastile. Înghițea pastile. Japițele alea bogate care iau pastile pentru nervi. Lula a vorbit cu mine, ’nțelegi. E o legătură, nu-i așa? N-ai cum s-o rupi, sângele apă nu să face. Erea speriată dă ce-ar fi făcut japița aia, dacă afla că Lula o caută pe mama ei adevărată. Erea chiar îngrijorată dă ce-o să facă vaca aia când presa o să afle dă mine, da’ n-ai ce să-i faci, când ești celebru cum erea ea, ăia află tot, nu? Oh, și ce minciuni au zis, totuși. Au zis unele lucruri despre mine, că ș-acum mă gândesc să-i dau în judecată. Ce z’ceam? De mă-sa, da. I-am zis la Lula: „Dă ce-ți faci griji, iubita, din câte văz io, oricum te descurci mai bine fără ei. Las-o să se supere dacă nu vrea ca noi să ne vedem”. Da’ Lula erea o fetiță bună și-a continuat s-o viziteze, din datorie. În to’ cazul, avea viața ei, era liberă să facă ce-avea chef, nu? Ea și Evan, un băiat dă teapa ei. Da’ io i-am zis că nu-s de-acord, zise Marlene Higson, mimând severitatea. O, da. Droguri, am văzut prea mulți ducându-se pe drumu’ ăla. Da’ tre’ să recunosc, i-un băiat cu suflet bun. Tre’ să recunosc asta. N-a avut ni’c de-a face cu asta. Po’ să-ți garantez.

— L-ai cunoscut, așa-i?

— Nu, dar ea l-a sunat o dată când erea cu mine și i-am auzit vorbind la telefon, și ereau un cuplu adorabil. Nu, n-am nimic rău dă zis dă el. N-a avut nimic de-a face cu asta, s-a dovedit. Nu, n-am nimic rău dă zis dă el. Dacă se lăsa și de droguri, îi dedeam binecuvântarea mea. I-am și zis fetii: „Adă-l cu tine aici, să vedem dacă-i băiat bun”, da’ ea n-a vrut. Erea mereu ocupat. I-un băiat frumușel, sub aerul ăla al lui, spuse Marlene. Se vede asta-n toate pozele lui.

— Ți-a vorbit despre vecinii ei?

— Oh, de Fred Bistighi? Da, mi-a zis tot, cum i-a oferit un rol în

filmele lui. I-am şi zis, dă ce nu? Poate erea distractiv. Chiar de nu-i plăcea, îi intra, cât, o juma' dă milion în bancă?

Ochii ei injectaţi priviră în gol. Pe moment, părea fascinată, pierdută în contemplarea unor sume atât de uriaşe şi de ameţitoare încât îi depăşeau orizontul, ca o imagine a infinitului. Fie şi numai faptul că vorbea despre aşa ceva însemna să guste puterea banilor, să rostogolească vise de bogăţie în jurul gurii ei.

— Ai auzit-o vreodată vorbind despre Guy Somé?

— O, da, îi plăcea dă Ghi, erea bun cu ia. Personal, eu prefer chestii mai clasice. Nu e genul meu.

Materialul lycra roz ţipător, mulat pe colacii de grăsime revărsaţi peste talia pantalonilor, se văluri când femeia se aplecă în faţă ca să-şi scuture ţigara cu delicateţe în scrumieră.

— „Mi-e ca un frate", mi-a zis, da' io-i zic, lasă-l pe frati-tu ăla fals, de ce nu-ncercăm să-i găsim pe băieţii mei? Dar ea n-a fost inter'sată.

— Băieţii tăi?

— Da, ceilalţi copii ai mei. Da, după ea am mai avut doi: unu' cu Dez, apoi mai târziu a mai fost unu'. Serviciul Social mi i-a loat, da' io i-am zis, cu banii tăi, am putea să-i găsim, dă-mi neşte bănuţi, nu mult, ce ştiu io, fro două mii, ş-am să-ncerc să pun pe cineva să-i caute, să n-audă presa, mă ocup io d-asta, nu te-amestec pe tine. Da' n-a fost inter'sată, repetă Marlene.

— Ştii unde sunt fiii tăi?

— I-au loat dă mici, nu'ş unde-or fi acum. Am avut şi io probleme. N-am să te mint, da' am avut o viaţă al dracu' dă grea.

Şi i-a vorbit, pe îndelete, despre viaţa ei grea. Era o poveste sordidă, populată de bărbaţi violenţi, despre dependenţă şi ignoranţă, neglijare şi sărăcie, şi un instinct animalic al supravieţuirii care a făcut-o să-şi arunce bebeluşii peste bord, căci creşterea lor impunea nişte deprinderi pe care Marlene nu le dezvoltase niciodată.

— Deci, nu ştii unde sunt acum cei doi fii ai tăi? repetă Strike, după douăzeci de minute.

— Nu, dă unde dracu' să ştiu? spuse Marlene, cuprinsă de amărăciune în timp ce vorbea. Şi oricum, ea nu erea inter'sată. Mai avea deja un frate alb, nu? Îşi căuta familia neagră. Asta voia ea dă fapt.

— Te-a întrebat despre tatăl ei?

— Da, şi i-am spus tot ce ştiam. Era student, din Africa. Locuia mai sus dă mine, ceva mai departe d-aci, pe Barking Road, cu alţi doi. Acum,

la parter, i-o chestie dă pariuri. Foarte chipeş, băiatu'. M-a ajutat la cumpărături dă vro două ori.

Dacă-i dădeai crezare lui Marlene Higson, tânărul îi făcuse în continuare curte cu o respectabilitate aproape victoriană. În primele luni de după ce se cunoscuseră, ea şi studentul african abia trecuseră de faza strângerilor de mână.

— Şi p-ormă, fincă m-ajutase d-atâtea ori, într-o zi i-am spus să vină pă la mine, ştii, aşa, dă mulţumire, de fapt. I-o n-am prejudecăţi. Toţi sunt la fel ca mine. I-am zis, vrei un ceai, atâta tot. Şi p-ormă, spuse Marlene, realitatea dură coborând brusc dintre impresiile vagi despre ceşti de ceai şi milieuri, aflu c-am rămas gravidă.

— I-ai spus?

— O, da, şi mi-a umplut capu' dă cum o să m-ajute şi cum o să-şi ia pe umeri răspunderi şi-o să facă să fie bine. P-ormă a venit vacanţa de primăvară. A zis că să-ntoarce, spuse Marlene, cu dispreţ. După care ş-a loat tălpăşiţa. Aşa cum fac toţi, nu? Şi io, ce era să fac, să mă duc după el în Africa să-l caut? Da' oricum n-a fost sfârşitu' lumii pentru mine. Nu mi-a distrus inima, că mă întâlneam deja cu Dez. Nu l-a deranjat copilul. M-am mutat acasă la Dez la puţin timp după ce Joe a plecat.

— Joe?

— Aşa-l chema. Joe.

O spuse cu convingere, dar, probabil, îşi zise Strike, asta se întâmpla pentru că repetase minciuna de atâtea ori, încât povestea devenise automată.

— Care era numele de familie?

— Să mor dă-mi amintesc. Parc-ai fi ea. S-a-ntâmpla cu dooj dă ani în urmă. Mumumba, spuse Marlene Higson, cu aroganţă. Sau ceva de genul.

— E posibil să fi fost Agyeman?

— Nu.

— Owusu?

— Ţ-am zis, spuse ea cu agresivitate. Mumumba sau aşa ceva.

— Nu Macdonald? Sau Wilson?

— Faci mişto? Macdonald? Wilson? Din Africa?

Strike concluziona că relaţia ei cu tânărul african nu ajunsese niciodată la faza schimbului de nume de familie.

— Şi zici că era student? Unde studia?

— La colegiu, spuse Marlene.

— La care, mai ţii minte?

— Habar n-am, la dracu'! Po' să-ţi iau o ţigăruşă? adăugă ea pe un ton ceva mai conciliant.

— Da, te rog.

Femeia îşi aprinse ţigara cu bricheta ei din plastic, pufăi cu entuziasm, apoi zise, îmbunată de tutunul primit gratis:

— Se poa' să fi fost ceva la un muzeu. Ataşat, gen.

— Ataşat la un muzeu?

— Mda, pen' că-mi amintesc că zicea: „Uneori, vizitez muzeul în timpul meu liber".

Felul cum îl imita făcea ca studentul african să pară un englez din clasa de sus a societăţii. Îşi însoţi cuvintele cu o strâmbătură, ca şi cum modul ăsta de a-ţi petrece timpul era absurd, ridicol de-a dreptul.

— Poţi să-ţi aminteşti ce muzeu vizita?

— Păi… Muzeul Angliei sau aşa ceva, spuse ea, apoi, iritată: Eşti ca ea. Cum dracu' să mai ţin minte dup-atâţia ani?

— Şi nu l-ai mai văzut niciodată după ce s-a dus acasă?

— Nu, spuse ea. Nici nu m-aşteptam.

Bău din bere.

— O fi mort, de-acu', zise ea.

— De ce crezi asta?

— Păi, e Africa, nu? Putea s' fie împuşcat, nu? Sau să moară de foame. Orice. Ştii cum e p-acolo.

Strike ştia. Îşi amintea străzile aglomerate din Nairobi. Imaginea aeriană a pădurii tropicale din Angola, ceaţa plutind pe deasupra copacilor şi frumuseţea înmărmuritoare a unei cascade, apărute brusc, odată cu virajul elicopterului, pe coasta luxuriantă a unui munte. Şi femeia Masai, cu bebeluşul la sân, şezând pe o ladă în timp ce Strike o interoga meticulos în legătură cu un presupus viol, iar Tracey mânuia camera video alături de el.

— Ştii cumva dacă Lula a încercat să-şi găsească tatăl?

— Da, a-ncercat, spuse Marlene cu indiferenţă.

— Cum?

— S-a uitat în registrele de la colegiu, răspunse Marlene.

— Dar, dacă nu puteai să-ţi aminteşti unde era student…

— Nu'ş ce să zic, a crezut c-a găsit locul sau aşa ceva, dar pe el nu l-a găsit, nu. Poate că nu mai ţineam io minte bine cum îl chema, nu ştiu. I-am şi zis că era înalt şi slăbănog şi tre' să fii recunoscătoare că ai

urechile mele, nu p-ale lui, că dac-aveai clăpăugele alea ca dă elefant, adio carieră în modelling.

— Ţi-a vorbit vreodată Lula de prietenele ei?

— O, da. Era negroida aia mică, Raquelle, sau cum dracu-şi zicea. Sugea tot ce putea dă la Lula. Ei da, să descurca foarte bine, nemernica. Hăinuţe şi bijuuri şi dracu mai ştie ce altceva. I-am zis io lu' Lula odată: „Mi-ar trebui şi mie o haină nouă". Dar n-o pisam, mă-nţelegi. Raquelle aia îi cerea dă la obraz.

Pufni şi îşi goli halba.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Rochelle?

— Aşa o chema, deci? Mda, o dată. A venit cu o maşină cu şofer s-o ia pe Lula, că venise să mă vadă. Să uita ca Lady Muck pe geamul din spate, rânjea la mine. Ei lasă, acu' o să-şi pună pofta-n cui. Înhăţa tot ce putea. A, şi mai era târâtura aia de Ciara Porter, continuă Marlene, cu o ranchiună şi mai mare, dacă era posibil aşa ceva. S-a culcat cu iubitu' Lulei în noaptea când a murit. A dracu' jigodie.

— O cunoşti pe Ciara Porter?

— Am văz't-o în ziare. S-a dus la ea acasă, nu? Evan. După ce s-a ciondănit cu Lula. S-a dus la Ciara. Jigodia dracu'.

Devenea limpede, pe măsură ce Marlene vorbea, că Lula o ţinuse pe mama ei ferm separată de prietenele sale şi că, exceptând faptul că o văzuse în treacăt pe Rochelle, opiniile şi deducţiile lui Marlene privind viaţa socială a Lulei se bazau în întregime pe relatările din presă pe care le consumase cu lăcomie.

Strike mai aduse două beri şi o ascultă pe Marlene descriind oroarea şi şocul pe care le trăise când auzise (de la o vecină care alergase să-i dea vestea, în zorii zilei de 8) că fiica ei căzuse de la balcon şi murise. O chestionare atentă dezvălui că Lula n-o văzuse pe Marlene în ultimele două luni anterioare morţii ei. Strike ascultă apoi o diatribă la adresa tratamentului aplicat ei de familia adoptivă a Lulei, după moartea fetei.

— N-au vrut să ştie dă mine, mai ales nemernicu' ăla dă unchi. L-ai cunoscut? Pe măgaru' ăla de Tony Landry? L-am contactat să ştiu şi io dă-nmormântare şi n-am primit decât ameninţări. Ei, da, numa' ameninţări. I-am zis: „Sunt mama ei. Am dreptu' să fiu şi io acolo". Şi mi-a zis că nu-s mama ei, că dementa aia e mă-sa, *Lady* Bristow. Ciudat, i-am zis, pen'că-mi amintesc că din fofoloanca *mea* a ieşit. Scuze că vorbesc aşa, da' ce erea să fac. Şi-a zis că le făceam necazuri pen'că

vorbeam cu presa. Ăia au venit şi m-au găsit pă *mine,* îi spuse ea cu furie lui Strike, împungând aerul cu degetul către blocul de apartamente din preajma lor. Presa a venit şi m-a găsit. Sigur că le-am zis şi io ce ştiam din poveste. Sigur că le-am spus. Mă rog, n-am vrut să fac o scenă, nu la înmormântare, n-am vrut să le stric treaba, dar nu m-am lăsat dată la o parte. M-am dus ş-am stat în spate. Am văzut-o pe javra aia de Rochelle acolo, să uita la mine ca la un gunoi. Da' pân' la urmă nu m-a oprit nimeni. Au loat ce-au vrut, familia nenorocită. Io n-am loat nimica-nimicuţa. Şi ştiu sigur că nu aşa ar fi vrut Lula să fie. Ar fi vrut să primesc şi io ceva. Nu că, spuse Marlene, cu o expresie ce se voia demnă, mi-ar fi păsat dă bani. Nu-mi trebe mie bani. Nimic nu poa' s-o înlocuiască pe fiica mea, nici zece, nici dooj dă milioane. Ascultă la mine, ar face ca trenu' dac-ar şti că io n-am primit nimica, continuă ea. Tot bănetu' ăla rămas fără stăpân. Toţi la care le zic că n-am primit nimica, nu le vine să creadă. Abia mă chinui să-mi plătesc chiria, şi fie-mea a lăsat milioane în urma ei. Da' n-ai ce să-i faci. Banul la ban trage, nu-i aşa? N-aveau nevoie dă ei, da' nu le-a stricat să mai primească. Io nu'ş cum poa' să doarmă noaptea Landry ăla, da' nu e treaba mea.

— Ţi-a spus vreodată Lula că are de gând să-ţi lase ceva? A pomenit că îşi făcuse testamentul?

Marlene păru dintr-odată înviorată de o adiere de speranţă.

— O, da, a zis c-o să aibe grijă de mine, da. Da da, mi-a zis c-o să-mi fie bine. Crezi că trebuia să zic cuiva despre asta? Să aduc vorba?

— Nu cred c-ar fi schimbat cu ceva lucrurile, în afară de cazul în care şi-ar fi făcut un testament şi ţi-ar fi lăsat ceva prin el, spuse Strike.

Faţa ei reveni la expresia posomorâtă.

— Se poa' să-l fi distrus, nenorociţii dracu'. Erau în stare s-o facă. Aşa oameni sunt ei. Pe unchiul ăla-l cred în stare dă orice.

5

— Îmi pare tare rău că nu v-a sunat, îi spunea Robin apelantului, din biroul aflat la unsprezece kilometri depărtare. Domnul Strike este extrem de ocupat în acest moment. Lăsaţi-mi, vă rog, numele şi numărul de telefon şi vă asigur că vă va suna în după-amiaza asta.

— O, nu e nevoie, spuse femeia.

Avea o voce plăcută, cultivată, cu o urmă de asprime, ca şi cum râsul ei ar fi fost sexy şi îndrăzneţ.

— Nu e neapărat nevoie să vorbesc cu el. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj din partea mea? Am vrut doar să-l avertizez, atâta tot. Doamne, este… e puţin cam jenant, nu aşa aş fi vrut să… Mă rog, nu contează. Vreţi, vă rog, să-i spuneţi că l-a sunat Charlotte Campbell şi că sunt logodită cu Jago Ross? N-am vrut să audă asta de la altcineva sau să citească în vreun ziar. Părinţii lui Jago s-au apucat şi-au publicat anunţul în *Times,* fir-ar să fie! Absolut stânjenitor!

— Oh. În regulă, spuse Robin, simţindu-şi mintea paralizată, la fel ca şi pixul.

— Mulţumesc foarte mult… Robin, aţi spus? Mulţumesc. Pa.

Charlotte încheie convorbirea. Robin puse la loc receptorul cu încetinitorul, cuprinsă de o anxietate acută. Nu voia să dea vestea. Chiar dacă era doar mesagerul, ar fi avut senzaţia că ia cu asalt hotărârea lui Strike de a păstra tăcerea asupra vieţii lui particulare: fermitatea cu care evita orice discuţie despre cutiile cu obiecte, patul de campanie, resturile de la mesele de seară găsite în coşul de gunoi în fiecare dimineaţă.

Robin reflectă la opţiunile pe care le avea. Putea să uite să transmită mesajul şi să-i spună pur şi simplu s-o sune pe Charlotte ca s-o lase pe aceasta să-şi facă singură treaba murdară (după cum o caracterizase Robin pentru sine). Şi dacă, totuşi, Strike refuza să sune şi afla despre logodnă de la altcineva? Robin n-avea de unde să ştie dacă Strike şi fosta lui (iubită? logodnică? soţie?) nu aveau cumva zeci de prieteni comuni. Dacă ea şi Matthew s-ar despărţi vreodată, dacă el s-ar logodi cu altă femeie (simţi cum i se răsuceşte ceva în piept numai gândindu-se la o astfel de posibilitate), toţi prietenii ei cei mai apropiaţi şi membrii familiei s-ar simţi implicaţi şi fără doar şi poate că s-ar repezi

să-i spună. Iar ea presupunea că ar prefera să fie avertizată într-o manieră cât mai discretă posibil.

Când îl auzi pe Strike urcând scara după aproape o oră, vorbind la mobil din câte i se părea, şi într-o stare de bună dispoziţie, Robin simţi un junghi ascuţit de panică în stomac, de parcă urma să susţină un examen. Când el deschise uşa de sticlă şi Robin văzu că nu avea mobilul în mână, ci pur şi simplu mormăia în barbă o piesă rap, se simţi şi mai rău.

— *Fuck yo' meds and fuck Johari,* mormăi Strike, care ţinea în braţe o cutie ce conţinea un ventilator electric. Bună.

— Salut.

— M-am gândit că ne-ar fi bun ăsta. E cam sufocant aici.

— Da, ar fi foarte bun.

— Tocmai l-am auzit pe Deeby Macc cântând în magazin, o informă Strike, aşezând ventilatorul într-un colţ şi dezbrăcându-şi haina. „Bla bla bla şi Ferrari, Fuck yo' meds and fuck Johari." Mă tot întreb cine-i Johari ăsta. Crezi c-o fi vreun rapper cu care a avut el un conflict?

— Nu, spuse Robin, dorindu-şi ca Strike să nu fi fost aşa de vesel. Este un termen psihologic. Fereastra Johari. Este vorba de cât de bine ne cunoaştem pe noi înşine şi cât de bine ne cunosc alţii pe noi.

Strike tocmai se pregătea să-şi atârne haina în cuier; se opri şi se uită lung la ea.

— Nu cred c-ai citit asta în revista *Heat.*

— Nu. Am făcut psihologie la universitate. Am renunţat.

Simţea, într-un mod obscur, că, dacă-i vorbea despre unul dintre eşecurile ei personale, nivela cumva terenul de joc înainte de a-i transmite vestea proastă.

— Ai renunţat la universitate? zise el, părând neobişnuit de interesat. Asta-i o coincidenţă. Şi eu am renunţat. Deci, de ce „fuck Johari"?

— Deeby Macc a făcut terapie în puşcărie. A devenit interesat şi a citit multe lucruri legate de psihologie. Asta am citit în ziare, preciză ea.

— Eşti o adevărată mină de informaţii utile.

Robin simţi un nou gol în stomac, ca la o coborâre cu liftul.

— Am primit un telefon, cât ai fost plecat. De la o anumită Charlotte Campbell.

Strike se uită iute la ea, încruntându-se.

— M-a rugat să-ţi transmit – privirea lui Robin alunecă într-o parte, zăbovind momentan pe urechea lui Strike – că s-a logodit cu Jago Ross.

Robin simţi cum privirea îi este atrasă irezistibil de faţa lui şi simţi un fior rece oribil.

Una dintre primele şi cele mai vii amintiri din copilăria lui Robin era ziua în care câinele familiei a fost eutanasiat. Era prea mică pentru a înţelege ce spunea tatăl ei. Luase ca pe ceva de la sine înţeles existenţa continuă a lui Bruno, labradorul pe care fratele ei mai mare îl iubea atât de mult. Derutată de solemnitatea părinţilor, ea se întorsese spre Stephen ca să caute un indiciu despre cum să reacţioneze şi, în acel moment, toată siguranţa ei s-a destrămat pentru că a văzut, pentru prima oară în viaţă, cum fericirea şi liniştea dispar de pe chipul mic şi voios al acestuia, buzele albindu-i-se în timp ce rămânea cu gura deschisă. A auzit cum urlă sentimentul de părăsire în tăcerea care i-a precedat ţipătului îngrozitor de durere, după care a plâns, neconsolată, nu pentru Bruno, ci pentru suferinţa terifiantă a fratelui ei.

Strike nu vorbi imediat. Apoi spuse, cu dificultate vizibilă:

— Bine. Mulţumesc.

Se duse în biroul interior şi închise uşa.

Robin se aşeză la masa ei de lucru, simţindu-se ca un călău. Nu se putea hotărî să facă nimic. Îşi zise că poate ar fi bine să bată iar la uşă şi să-i ofere o ceaşcă de ceai, dar se răzgândi. Timp de cinci minute, reorganiză obiectele de pe birou, privind cu regularitate la uşa interioară, până când aceasta se deschise din nou, iar ea tresări şi se prefăcu ocupată cu tastatura.

— Robin, o să ies puţin, spuse el.

— OK.

— Dacă nu mă-ntorc până la cinci, poţi să încui.

— Da, desigur.

— Ne vedem mâine.

Strike îşi luă haina din cuier şi plecă cu un mers hotărât, care nu avu darul s-o înşele.

Lucrările de reparaţie a drumurilor se întindeau ca o rană. În fiecare zi, dezastrul se extindea, odată cu structurile temporare menite să-i protejeze pe pietoni şi să le permită să-şi croiască drumul printre ravagii. Strike nu observa nimic din toate acestea. Mergea automat pe scândurile mişcătoare spre Tottenham, locul pe care-l asocia cu evadarea şi refugiul.

La fel ca Ordnance Arms, era pustiu, exceptând un singur alt băutor: un bătrân aflat în imediata apropiere a uşii. Strike îşi cumpără o halbă de Doom Bar şi luă loc pe una dintre banchetele joase din piele roşie de lângă perete, sub fecioara victoriană sentimentală care împrăştia muguri de trandafiri, suavă, caraghioasă şi simplă. Bău berea ca pe un medicament, fără plăcere, concentrat doar asupra rezultatului.

Jago Ross. De bună seamă că păstrase legătura, se vedea cu el încă de când ei doi locuiau împreună. Nici măcar Charlotte, cu toată puterea ei hipnotică asupra bărbaţilor şi talentele ei uluitoare, n-ar fi putut să treacă de la o reluare a relaţiei la logodnă în doar trei săptămâni. Se întâlnise cu Ross pe ascuns, în timp ce-i jura iubire veşnică lui Strike.

Asta arunca o lumină cu totul diferită asupra bombei pe care o lăsase să cadă peste el cu o lună înainte de final şi asupra refuzului ei de a-i arăta dovada, asupra datelor care se tot schimbau şi a încheierii subite a întregii poveşti.

Jago Ross fusese deja căsătorit. Avea copii. Charlotte auzise zvonuri cum că se apucase rău de băut. Râsese împreună cu Strike de evadarea ei norocoasă din urmă cu atât de mulţi ani, ba chiar îşi exprimase compasiunea pentru soţia lui.

Strike îşi luă a doua halbă, apoi pe a treia. Voia să-şi înece impulsurile, ce pârâiau ca nişte sarcini electrice, de a se duce după ea, să înceapă să urle, să facă un scandal monstru, să-i spargă faţa lui Jago Ross.

Nu mâncase nimic la Ordnance Arms, nici de când plecase de acolo, şi trecuse mult timp de când nu mai consumase atâta alcool într-o singură tură. Astfel că avu nevoie de mai puţin de o oră de consum constant, solitar şi hotărât de bere ca să se-mbete de-a binelea.

Iniţial, când silueta suplă şi palidă apăru la masa lui, îi spuse cu voce răguşită că greşise şi bărbatul, şi masa.

— Nu, n-am greşit, spuse cu fermitate Robin. Mă duc să-mi iau şi eu ceva de băut, bine?

Îl lăsă holbându-se cu privirea înceţoşată la geanta pe care o aşezase pe scaun. Era liniştitor de familiară, o geantă maro, uşor ponosită. De obicei, o atârna de cuierul din birou. Strike zâmbi prietenos genţii şi bău în cinstea ei.

Barmanul, un băiat tânăr şi cu înfăţişare sfioasă, îi zise lui Robin:

— Cred c-a băut destul.

— N-aş zice că e vina mea, ripostă ea.

Îl căutase pe Strike în Intrepid Fox, care era cel mai apropiat de birou, în Molly Moggs, în Spice of Life şi în Cambridge. Tottenham fusese ultimul pub unde plănuise să încerce.

— Şe z-a-ntâmblat? o întrebă Strike când se aşeză.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spuse Robin, bând din paharul cu bere. Voiam doar să mă asigur că eşti OK.

— Mda… zunt bine, spuse Strike şi, apoi, străduindu-se să vorbească mai clar: Zunt bi-ine.

— Bun.

— Zărbătoresc logodna logodnicei mele, spuse el, ridicând a unsprezecea halbă într-un toast nesigur. Ea nu treb'a ză-l bărăseasgă nişodată. Niişodată, rosti el tare şi clar. Bărăzeasgă. Onr'bilu'. Jago Ross. Care e un mare *căcat!*

Practic urlase ultimul cuvânt. În pub erau acum mai mulţi oameni decât când ajunsese Strike acolo şi cei mai mulţi păreau să-l fi auzit. Începuseră să-i arunce priviri precaute chiar înainte să înceapă să strige. Statura lui împreună cu pleoapele lăsate şi expresia belicoasă îi asiguraseră o mică zonă de restricţie în jur. Oamenii îi ocoleau masa în drum spre toaletă de-ai fi zis că e de trei ori mai mare.

— Vrei să facem o plimbare? sugeră Robin. Să mâncăm ceva?

— Jtii ceva? spuse el, aplecându-se în faţă cu coatele sprijinite pe masă, mai-mai să-şi răstoarne halba. Jtii ceva, Robin?

— Ce? zise ea, ţinându-i halba.

Dintr-odată, simţi un imbold irezistibil de a chicoti. Mulţi dintre ceilalţi băutori îi urmăreau.

— Ejti o vată voarte drăg'ţă, spuse Strike. Ejti. Ejti o berzoană voarte drăg'ţă. Am obz'rvat, continuă el, aprobând din cap cu solemnitate. Da. Am obz'rvat.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind şi făcând eforturi să nu râdă.

Strike se lăsă pe spătarul banchetei, închise ochii şi zise:

— Scuze. Z'nt beat.

— Da.

— N-am mai văcut-o d'mult.

— Nu.

— Nici n-am m'ngat nimic.

— Păi, atunci, mergem să mâncăm ceva?

— Mdah, butem s'mergem, spuse el cu ochii tot închişi. Mi-a zis că e gravidă.

— Oh, spuse Robin cu tristeţe.

— Mda. Aşa mi-a zis. Ji dub-aia a zis că nu mai e. Nu butea ză fie-al meu. Nu să botrivea.

Robin nu spuse nimic. Nu voia ca el să-şi aducă aminte că îi spusese asta. Strike deschise ochii.

— L-a bărăsit p'ntru mine, ş-acum l-a bărăsit… nu, m-a bărăsit p'ntru el…

— Îmi pare rău.

— … m-a bărăsit p'ntru el. Să nu-ţi bară rău. Ejti o bersoană drăg'ţă.

Scoase ţigările din buzunar şi îşi vârî una între buze.

— Aici nu se fumează, îi aminti ea cu blândeţe, dar barmanul, care părea că aşteptase un semnal, venea grăbit spre ei acum, părând încordat.

— Trebuie să ieşiţi în stradă ca să fumaţi, îi spuse el lui Strike cu glas tare.

Strike ridică spre băiat nişte ochi împăienjeniţi, surprinşi.

— Nu e nicio problemă, îi spuse Robin barmanului, luându-şi geanta. Hai, Cormoran.

El se ridică masiv, mătăhălos, clătinându-se, desfăşurându-se în spaţiul înghesuit din spatele mesei şi uitându-se urât la barman, pe care Robin nu-l putea condamna că se dăduse un pas înapoi.

— Nu-i n'voie să ztrigi, îi spuse Strike. Nu-i n'voie. Ai vost grozolan.

— OK, Cormoran, hai să mergem, zise Robin, dându-se înapoi ca să-i facă loc să treacă.

— O glipă, Robin, spuse Strike, ţinând ridicată o mână imensă. Doar o glipă.

— O, Doamne, zise Robin cu glas scăzut.

— Du ai bogzat frodată? îl întrebă Strike pe barman, care părea îngrozit.

— Cormoran, să mergem.

— Io am vost bogzer. În armată, b'iete.

De la bar, un şmecher se găsi să murmure:

— Puteam să-ţi fiu şi eu adversar.

— Să mergem, Cormoran, spuse Robin.

Îl apucă de braţ şi, spre marea ei uşurare şi surprindere, el se lăsă dus cu supunere. Îşi aduse aminte cum îl ducea de frâu pe uriaşul Clydesdale pe care unchiul ei îl avea la fermă.

Ajuns afară, în aerul curat, Strike se rezemă cu spatele de una dintre

ferestrele pubului şi încercă, fără succes, să-şi aprindă ţigara. Până la urmă, Robin se văzu nevoită să se ocupe de brichetă.

— Trebuie să mănânci ceva neapărat, îi spuse ea în timp ce Strike fuma cu ochii închişi, înclinându-se uşor, încât Robin se temu să nu cadă. Te mai trezeşte din ameţeală.

— Nu vr'au z'mă trezesc, bâigui Strike.

Îşi pierdu echilibrul şi abia reuşi să se salveze făcând câţiva paşi laterali.

— Haide, spuse ea şi îl conduse pe podul de lemn care trecea peste hăul din drum, unde maşinile clămpănitoare şi constructorii tăcuseră în sfârşit, părăsind locul peste noapte.

— Robin, tu jtiai c-am vost bogzer?

— Nu, n-am ştiut, spuse ea.

Iniţial, se gândise să-l ducă înapoi la birou şi să-i dea să mănânce acolo, dar el se opri la o dugheană de kebab de pe Denmark Street şi se năpusti pe uşă înainte să-l poată opri. Stând afară la singura masă de pe trotuar, cei doi mâncară kebab, iar el îi povesti despre cariera lui de boxer din armată, divagând din când în când ca să-i spună ce persoană drăguţă era. Robin reuşi să-l convingă să vorbească mai încet. Efectul cantităţii considerabile de alcool pe care o consumase se făcea încă simţit, iar mâncarea părea să fie de prea puţin folos. Când se duse la toaletă, zăbovi atât de mult, încât Robin începu să se îngrijoreze să nu cumva să fi leşinat.

Uitându-se la ceas, văzu că se făcuse şapte şi zece. Îl sună pe Matthew şi-i spuse că avea de rezolvat o situaţie urgentă la birou, ceea ce nu păru să-l încânte pe logodnicul ei.

Strike se întoarse clătinându-se în stradă, lovindu-se de cadrul uşii la ieşire. Se plantă ferm lipit de fereastră şi încercă să-şi aprindă o nouă ţigară.

— R'bin, spuse el, renunţând şi uitându-se în jos la ea. R'bin, du jtii ce-i ăla un mo…

Sughiţă.

— Un moment *kairos*?

— Un moment *kairos*? repetă ea, sperând din toată inima să nu fie ceva de natură sexuală, ceva pe care să nu-l mai poată uita după aceea, mai ales că proprietarul dughenei asculta şi se strâmba dispreţuitor în spatele lor. Nu, nu ştiu. Ne-ntoarcem la birou?

— Nu jtii ce-i aia? întrebă el, uitându-se chiorâş la ea.

— Nu.

— E din greacă, îi spuse el. *Kairos.* Moment *kairos.* Ji-nzeamnă – şi de undeva din creierul lui îmbibat reuşi să extragă cuvinte de o surprinzătoare claritate – momentul adevărului. Momentul special. Momentul suprem.

„O, te rog", îşi zise Robin, „te rog, nu-mi spune că avem aşa ceva acum".

— Şi jtii care a fost al nostru, R'bin, al meu şi-al lui Charlotte? spuse el, privind în gol, cu ţigara neaprinsă atârnându-i între degete. A fost când a intrat în salon – eram în sp'tal de multă vreme şi n-o mai văz'sem de fo doi ani – fără avert'sment – ş-am văz't-o în uşă ji toţi s-au întors şi-au văz't-o, şi ea a mers pân salon şi n-a zis nimic ji – se opri să-şi tragă sufletul şi sughiţă din nou – ji m-a zărutat după doi ani ji-am fost din nou împreună. Nimeni n-a zis nimic. Frumos al dracu'. Cea mai vrumoasă vemeie pe care-am văz't-o vr'odată. Gel mai bun m'ment din toată viaţa mea… probab'l din toată viaţa mea futută. Scuze, R'bin, adăugă el, p'ntre c-am zis „futută". Pare rău.

Robin se simţi înclinată să râdă şi să plângă în aceeaşi măsură, cu toate că nu ştia de ce se simte atât de tristă.

— Vrei să-ţi aprind ţigara aia?

— Ejti o bersoană min'nată, Robin, jtii asta?

Când erau aproape să cotească pe Denmark Street, el se opri brusc în loc, continuând să se clatine ca un copac în vânt, şi-i spuse tare că Charlotte nu l-a iubit pe Jago Ross. Că nu era decât un joc, un joc menit să-l rănească pe el, pe Strike, cât mai adânc cu putinţă.

În faţa uşii negre a biroului, se opri din nou, ridicând ambele mâini ca să nu-i dea voie să-l urmeze sus.

— Tre' să merji acas' acum, R'bin.

— Lasă-mă să fiu sigură că ajungi sus cu bine.

— Nu. Nu. Z'nt bine acu. Ji z-ar butea ză borăsc. N-am un bicior. Ji, spuse Strike, tu nu bricepi bancul ăla vechi şi răzuflat. Sau îl bricepi? Jtii mare parte din el acu. Ţi-am zpus?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— N-are-a face. R'bin. Du-te acasă acum. O să mi vină rău.

— Eşti sigur…?

— Scuze c-am vorbit urât… am înjurat. Ejti o bersoană drăg'ţă, R'bin. La rev'dere acu.

Când ajunse la Charing Cross Road, Robin se uită în urmă. Strike

mergea cu acea grijă teribilă şi stângace a oamenilor foarte beţi către intrarea sordidă în Denmark Place, unde, fără doar şi poate, va vomita pe o alee întunecoasă, înainte să urce împleticindu-se la ceainicul şi patul lui de campanie.

6

N-a existat un moment clar de trecere de la somn la trezie. La început, zăcea cu faţa în jos într-un peisaj suprarealist alcătuit din metal contorsionat, moloz şi ţipete, însângerat şi incapabil să vorbească. Apoi stătea întins pe burtă, scăldat în sudoare, cu faţa lipită de patul de campanie, capul ca un ghem de durere palpitândă şi gura deschisă uscată şi împuţită. Soarele revărsat prin geamurile neacoperite de storuri îi râcâia retinele chiar şi prin pleoapele închise: roşii-sângerii, cu capilare împrăştiate ca nişte plase negre şi fine peste luminiţe chinuitoare, explozive.

Era complet îmbrăcat, cu proteza nedesfăcută, întins peste sacul de dormit ca şi cum s-ar fi prăbuşit acolo. Amintirile îl înjunghiau în tâmplă ca nişte cioburi de sticlă: să-l convingă pe barman că o nouă halbă de bere ar fi o idee bună. Robin, vizavi de el la masă, zâmbindu-i. Chiar să fi putut mânca un kebab în starea în care se aflase? La un moment dat îşi aminti cum se chinuia cu fermoarul, disperat să urineze, dar nereuşind să-şi extragă colţul cămăşii prins în fermoar. Îşi strecură o mână sub el – chiar şi această mişcare uşoară îl făcu să vrea să geamă sau să vomite – şi constată, cu vagă uşurare, că fermoarul era închis.

Încet, ca un om care ţine în echilibru pe umeri un pachet fragil, Strike se ridică în capul oaselor şi privi cu ochii întredeschişi prin camera puternic luminată, neavând habar cât era ceasul şi nici măcar ce zi era.

Uşa dintre biroul interior şi cel exterior era închisă şi nu auzea nicio mişcare de dincolo. Poate că secretara lui plecase de tot. Apoi văzu o jumătate de coală de hârtie albă pe podea, imediat lângă uşă, împinsă prin fanta de sub aceasta. Strike se mişcă încetişor şi cu mare grijă de-a buşilea şi luă ceea ce văzu în curând că era un bilet de la Robin.

Dragă Cormoran (probabil că acum era exclus ca ea să mai revină la „domnul Strike"),

Am citit lista de puncte de investigat în continuare pe care ai pus-o la dosar. M-am gândit că aş putea să mă ocup de primele două (Agyeman şi Hotelul Malmaison). Mă găseşti pe mobil dacă preferi să mă întorc la birou.

Am pus alarma să sune lângă uşă la 2 după-amiază, ca să ai timp să te pregăteşti pentru întâlnirea de la 1 Arlington Place, unde urmează să discuţi cu Ciara Porter şi Bryony Radford.

Pe biroul meu găseşti apă, paracetamol şi Alka-Seltzer.

Robin

PS Te rog să nu te simţi jenat pentru seara trecută. N-ai spus şi n-ai făcut nimic pe care să-l regreţi.

Timp de cinci minute, rămase nemişcat pe patul de campanie, ţinând biletul în mână şi întrebându-se dacă era pe cale să vomite, dar bucurându-se de soarele care-i încălzea spatele.

Patru tablete de paracetamol şi un pahar cu Alka-Seltzer, care aproape că decise în locul lui problema vomitatului, au fost urmate de cincisprezece minute în toaleta neîngrijită, cu rezultate insultătoare atât pentru nas, cât şi pentru urechi. Dar în tot acest timp a fost susţinut de o profundă recunoştinţă pentru absenţa lui Robin. Revenind în biroul exterior, a mai băut două sticle de apă şi a închis alarma, care-i făcuse zob creierii şi-aşa dureroşi. După o oarecare reflecţie, alese un set de haine curate, îşi luă din raniţă gel de duş, deodorant, un aparat de ras, cremă de bărbierit şi un prosop, scoase un şort pentru înot de la fundul uneia dintre cutiile de carton de pe palier, din alta extrase o pereche de cârje metalice gri, apoi coborî şchiopătând scara cu o geantă sport pe umăr şi cârjele în cealaltă mână.

Îşi cumpără o tabletă mare de Dairy Milk în drum spre Malet Street. Bernie Coleman, o cunoştinţă din Corpul Medical al Armatei, îi explicase odată lui Strike că majoritatea simptomelor asociate cu mahmureala aveau drept cauză deshidratarea şi hipoglicemia, acestea fiind consecinţele inevitabile ale vomei prelungite. Strike mâncă din mers ciocolata, ţinând cârjele la subsuoară şi simţind cum fiecare pas îi face să trepideze capul, pe care continua să-l simtă ca şi cum ar fi fost comprimat cu nişte sârme bine strânse.

Dar zeul vesel al beţivilor încă nu-l abandonase. Detaşat în mod agreabil de realitate şi de celelalte fiinţe umane, el coborî treptele care duceau la piscina de la ULU cu un sentiment nesimulat de îndreptăţire astfel încât, ca de obicei, nimeni nu-i creă dificultăţi, nici măcar singurul ocupant al vestiarului, care, după o privire de interes captiv la proteza pe care Strike şi-o desfăcea de la picior, şi-a ţinut politicos

privirea într-o parte. După ce înghesui piciorul fals şi hainele de ieri într-un dulap, pe care-l lăsă deschis din lipsă de mărunţiş, Strike se duse la duş ajutându-se de cârje, burta revărsându-i-se peste marginea şortului de baie.

Remarcă, în timp ce se săpunea, că paracetamolul şi ciocolata începeau să domolească junghiurile de greaţă şi durere. Acum, pentru prima oară, ieşi la piscina mare. Erau acolo doar doi studenţi, amândoi pe culoarul de viteză şi purtând ochelari de protecţie, neluând în seamă nimic în afară de propria îndemânare în materie de înot. Strike se duse în cealaltă parte a piscinei, puse cu grijă cârjele jos, lângă trepte, şi se lăsă să alunece în culoarul pentru începători.

Niciodată în viaţa lui nu avusese o condiţie fizică mai proastă. Mătăhălos şi înclinat pe o parte, continuă să înoate la marginea piscinei, dar apa rece şi curată îi alina trupul şi spiritul. Gâfâind, parcurse o singură lungime de bazin şi rămase acolo, cu braţele groase întinse pe marginea piscinei, împărţind cu apa mângâietoare responsabilitatea pentru corpul lui greoi şi privind în sus la tavanul înalt, vopsit în alb.

Valurile mici, trimise de tinerii atleţi din cealaltă extremitate a bazinului, îi gâdilau pieptul. Durerea teribilă din cap se atenua şi pierea în depărtare; prin ceaţă, se vedea o lumină roşie învăpăiată. Simţea în nări mirosul înţepător şi de spital al clorului, fără să-i mai vină să vomite însă. Cu mare băgare de seamă, ca un om care-şi desface bandajul de pe o rană închisă, Strike îşi îndreptă atenţia spre lucrul pe care încercase să-l înece în alcool.

Jago Ross: în toate privinţele, antiteza lui Strike. Chipeş în maniera unui prinţ arian, posesor al unei averi frumuşele, născut pentru a umple un loc prestabilit în cadrul familiei şi al lumii în general; un bărbat ce avea toată încrederea pe care douăsprezece generaţii de genealogie bine documentată i-o puteau da. Renunţase la mai multe joburi de mare angajament, se apucase zdravăn de băut şi era stricat în maniera unui animal prea bine hrănit şi prost disciplinat.

Charlotte şi Ross aparţineau acelei reţele interconectate de progenituri cu sânge albastru educate în şcoli publice care-şi cunoşteau cu toţii familiile, legate prin generaţii de consangvinizare şi legături tradiţionale. În vreme ce apa îi mângâia pieptul păros, Strike părea că se vede pe sine, pe Charlotte şi pe Ross la mare depărtare, printr-un telescop inversat, astfel încât arcul poveştii lor devenea clar:

reflecta comportamentul neliniştit de zi cu zi al lui Charlotte, acea sete de emoţii intense care se exprima cel mai adesea prin caracterul ei distrugător. Şi-l asigurase pe Jago Ross ca premiu la optsprezece ani, exemplul extrem pe care-l putea găsi din categoria lui şi întruchiparea însăşi a eligibilităţii, în viziunea părinţilor ei. Poate că asta fusese prea simplu şi, cu siguranţă, ceva prea aşteptat, pentru că apoi îl părăsise pentru Strike, care, cu toată mintea lui destupată, era o anatemă pentru familia Charlottei, o corcitură imposibil de categorisit. Ce-i mai rămânea, după toţi aceşti ani, unei femei însetate de furtuni emoţionale, decât să-l părăsească iar şi iar pe Strike, până când singura cale de a-l părăsi într-o manieră cu adevărat răsunătoare a fost parcurgerea completă a cercului, revenind la punctul în care o găsise.

Strike îşi lăsă corpul dureros să plutească în apă. Studenţii sportivi continuau să înoate zgomotos pe culoarul de viteză.

Strike o cunoştea pe Charlotte. Aştepta ca el să vină s-o salveze. Era testul final, cel mai crud dintre toate.

Nu înotă înapoi prin piscină, ci se înapoie ţopăind pieziş, folosindu-se de braţ ca să se ţină de marginea lungă a bazinului, aşa cum făcuse la şedinţele de fizioterapie de la spital.

Al doilea duş se dovedi a fi mai plăcut decât primul. Lăsă apa fierbinte până la pragul suportabilităţii, se săpuni peste tot şi apoi roti robinetul şi se clăti cu apă rece.

Cu proteza reataşată, se bărbieri deasupra unei chiuvete, cu prosopul prins în jurul taliei, după care, cu neobişnuită grijă, se îmbrăcă. Nu purtase niciodată costumul şi cămaşa cele mai scumpe pe care le avea. Le primise cadou de la Charlotte la ultima lui zi de naştere: haine corespunzătoare pentru logodnicul ei. Şi-o aminti cum îi zâmbea radios în timp ce el se uita lung la imaginea lui nefamiliar de stilată în oglinda înaltă. De atunci, costumul şi cămaşa rămăseseră atârnate în ambalajul lor de transport, căci el şi Charlotte nu prea mai ieşiseră în oraş după ultimul noiembrie, iar aniversarea lui fusese ultima zi cu adevărat fericită pe care o petrecuseră împreună. Curând după aceea, relaţia începuse să alunece în vechile şi familiarele nemulţumiri, în aceeaşi mlaştină în care eşuase şi înainte, dar pe care, de data asta, juraseră să o evite.

Ar fi putut să ardă costumul. În loc de asta, într-un spirit de sfidare, alesese să-l poarte, să-l dezbare de orice corespondenţă şi să-l transforme într-un simplu obiect vestimentar. Croiala sacoului îl făcea

să arate mai suplu şi mai bine proporţionat. Lăsă gulerul cămăşii albe descheiat.

În armată, Strike avusese reputaţia de a-şi reveni neobişnuit de repede în urma exceselor alcoolice. Bărbatul care se zgâia la el din oglinda mică era palid, cu umbre vineţii sub ochi, dar cu toate acestea, în costumul italian elegant, arăta mai bine decât arătase în ultimele săptămâni. Vânătaia de la ochi dispăruse în sfârşit, iar zgârieturile se vindecaseră.

O masă de prânz prudent de uşoară, cantităţi copioase de apă, o altă ieşire pentru evacuare la baia restaurantului, alte analgezice. Apoi, la cinci, o sosire punctuală la numărul 1 din Arlington Place.

La a doua bătaie în uşă îi deschise o femeie ce părea saşie, cu ochelari cu rame negre şi părul cenuşiu tuns scurt. Ea îl lăsă să intre parcă fără tragere de inimă, apoi păşi cu vioiciune de-a lungul unui hol cu podea de piatră care încorpora o scară magnifică, cu balustradă din fier forjat, strigând:

— Guy! Cineva pe nume Strike?

De o parte şi de alta a holului erau camere. La stânga, un mic grup de oameni, care păreau a fi cu toţii îmbrăcaţi în negru, se uitau fix în direcţia unei surse de lumină puternică pe care Strike nu putea să o vadă, dar care le ilumina chipurile concentrate.

Somé îşi făcu apariţia printr-o uşă ce dădea în hol. Şi el purta ochelari, care-l făceau să pară mai vârstnic. Avea nişte blugi largi şi sfâşiaţi, iar tricoul lui alb era împodobit cu un ochi din care părea să curgă sânge scânteietor. La o examinare mai atentă, se vedea că sunt paiete roşii.

— Va trebui să aştepţi, spuse el scurt. Bryony e ocupată, iar Ciara mai are de lucru câteva ore. Poţi să te parchezi aici dacă vrei – arătă spre camera din dreapta, unde se vedea marginea unei mese încărcate cu tăvi – sau poţi să stai prin preajmă şi să caşti gura la fel ca şmecherii ăştia de prisos, continuă el, ridicând brusc vocea şi uitându-se urât la adunătura de tineri şi tinere elegante care se holbau la sursa de lumină.

Aceştia se risipiră brusc, fără să protesteze, unii dintre ei traversând holul în camera de vizavi.

— Apropo, costumul ăsta e mai bun, adăugă Somé, cu o izbucnire momentană a vechiului său sarcasm, înapoindu-se cu pas hotărât în camera de unde venise.

Strike îl urmă pe designer şi ocupă spaţiul părăsit de privitorii împrăştiaţi fără menajamente. Camera era lungă şi aproape pustie, dar cornişele ornate, pereţii goi, în culori pale, şi ferestrele fără perdele îi dădeau un aer de măreţie posomorâtă. Un alt grup de oameni, printre care şi un fotograf cu părul lung aplecat peste aparatul său, stăteau între Strike şi scena de la capătul îndepărtat al încăperii, care era iluminată orbitor de o serie de reflectoare cu arc şi ecrane luminoase. Acolo se vedea un aranjament artistic de scaune vechi, rupte, unul culcat pe o parte, şi trei modele. Erau dintr-o rasă aparte, cu chipurile şi trupurile în proporţii neobişnuite care se încadrau exact în zona dintre straniu şi impresionant. Cu osatură fină şi nesăbuit de slabe, fuseseră alese, după părerea lui Strike, pentru contrastul dramatic dintre coloritul şi trăsăturile lor. Aşezată precum Christine Keeler pe un fotoliu întors cu spătarul în faţă, cu picioarele desfăcute îmbrăcate în colanţi albi lucioşi, dar aparent dezbrăcată de la talie în sus, era o fată cu pielea aproape la fel de neagră ca a lui Somé, cu tunsoare afro şi ochi oblici, seducători. În picioare, deasupra ei, într-o vestă albă decorată cu lanţuri, care abia dacă-i acoperea pubisul, era o frumoasă eurasiatică, având părul drept şi negru tuns cu un breton asimetric. Într-o parte, singură şi rezemată pieziş de spătarul altui scaun, se afla Ciara Porter; cu tenul de alabastru, părul lung şi blond ca de bebeluş, purtând o costumaţie albă transparentă dintr-o bucată, prin care sfârcurile palide şi întărite se puteau vedea cu claritate.

Make-up artista, aproape la fel de înaltă şi de slabă ca modelele, stătea aplecată deasupra negresei, tamponându-i cu un burete cosmetic părţile laterale ale nasului. Cele trei modele aşteptau tăcute în poziţie, nemişcate ca nişte portrete, cu chipurile golite de expresie, gata pentru semnalul de reîncepere a şedinţei. Ceilalţi oameni din încăpere (fotograful părea să aibă două asistente; Somé, acum rozându-şi unghiile pe margine, era însoţit de femeia saşie cu ochelari) vorbeau cu glas scăzut, ca şi cum s-ar fi temut să nu deranjeze cine ştie ce echilibru delicat.

În sfârşit, make-up artista i se alătură lui Somé, care îi vorbea repede şi nedesluşit, gesticulând; ea păşi din nou în lumina strălucitoare şi, fără să-i spună nimic modelului, îi răsfiră şi rearanjă Ciarei Porter coama lungă de păr. Ciara nu dădu niciun semn că ar şti că e atinsă, ci aşteptă într-o tăcere răbdătoare. Bryony se retrase din nou în umbră şi-l întrebă ceva pe Somé. El îi răspunse ridicând din

umeri şi-i dădu nişte indicaţii care o făcură să se uite în jur până când ochii i se opriră asupra lui Strike.

Se întâlniră la baza scării magnifice.

— Bună, spuse ea în şoaptă. Să mergem pe-aici.

Îl conduse prin hol în camera de vizavi, care era ceva mai mică decât prima şi era dominată de o masă mare acoperită de mâncăruri în stil bufet. Mai multe suporturi lungi, pe rotile, de îmbrăcăminte, încărcate cu creaţii vestimentare cu paiete, volane şi pene, aranjate în funcţie de culoare, stăteau în faţa unui şemineu din marmură. Privitorii izgoniţi, toţi părând să aibă în jur de douăzeci şi ceva de ani, erau adunaţi aici. Vorbeau cu glas scăzut, ciugulind sporadic din tăvile, pe jumătate goale, cu mozzarella şi şuncă de Parma sau jucându-se cu telefoanele. Câţiva îl evaluară din priviri pe Strike, în timp ce acesta o urma pe Bryony într-o încăpere mică din spate, care fusese transformată provizoriu într-o cabină de machiaj.

Două mese cu oglinzi mari portabile se aflau în faţa unei ferestre care dădea într-o grădină îngrijită. Cutiile negre din plastic aflate în jur îi aduseră aminte lui Strike de cele pe care unchiul Ted le lua cu el la pescuit, doar că sertarele lui Bryony erau pline cu pudre şi vopsele colorate; tuburi şi pensule stăteau aliniate pe nişte prosoape întinse pe mese.

— Bună, spuse ea cu voce normală. *Doamne.* E o tensiune s-o tai cu cuţitul, nu altceva! Guy e întotdeauna un perfecţionist, dar asta e prima şedinţă adevărată de când a murit Lula, aşa că e, ştii, *extrem* de încordat.

Avea părul negru şi ondulat. Tenul ei avea o paloare bolnăvicioasă, iar trăsăturile ei, deşi mari, erau atrăgătoare. Purta nişte blugi mulaţi pe picioarele lungi, uşor crăcănate, o vestă neagră, câteva lănţişoare fine din aur la gât, inele pe degetele de la mâini, chiar şi pe cele mari, iar în picioare purta nişte balerini negri. Acest gen de încălţăminte avea mereu un efect uşor anafrodiziac asupra lui Strike, pentru că îi amintea de papucii pe care mătuşa Joan îi purta în geantă şi, prin urmare, de monturi şi de bătături.

Strike începu să-i explice imediat ce voia de la ea, dar Bryony îl întrerupse.

— Guy mi-a spus tot. Vrei o ţigară? Putem fuma aici dacă deschidem asta.

Spunând acestea, deschise uşa care dădea direct în zona pavată a

grădinii.

Făcu puţin loc pe una dintre mesele de machiaj aglomerate şi se cocoţă acolo. Strike luă un scaun gol şi-şi scoase blocnotesul.

— OK, dă-i bătaie, spuse ea, şi apoi, fără să-i lase timp să spună ceva: La drept vorbind, m-am gândit tot timpul la după-amiaza aia, de atunci. Foarte, foarte trist.

— Ai cunoscut-o bine pe Lula? întrebă Strike.

— Da, destul de bine. Am machiat-o pentru vreo două şedinţe foto, am aranjat-o pentru Rainforest Benefit. Când i-am spus că ştiu să pensez cu aţa…

— Ce ştii să faci?

— Să pensez cu aţa. În loc de pensetă, foloseşti aţă.

Strike nu-şi putea imagina cum se poate face asta.

— Îhâm…

— … m-a rugat să i le pensez acasă. Paparazzi erau călare pe ea, *tot* timpul, chiar şi când se ducea la salon. Era o nebunie. Aşa că am ajutat-o.

Avea obiceiul să-şi lase capul pe spate ca să-şi dea la o parte bretonul prea lung, care-i acoperea ochii, şi respiraţia i se auzea uşor. Acum îşi aruncă părul într-o parte, îşi trecu degetele prin el şi se uită la Strike prin breton.

— Am ajuns acolo cam pe la trei. Ea şi Ciara erau entuziasmate de sosirea lui Deeby Macc. Bârfe de fete, ştii. N-aş fi bănuit *niciodată* ce urma să se întâmple. *Niciodată.*

— Lula era entuziasmată, nu-i aşa?

— O, Doamne, da, ce crezi? Cum te-ai simţi tu dacă un om care a scris cântece despre… Mă rog, spuse ea cu un mic râs răguşit, poate că aşa simt fetele. E *atât* de charismatic. Eu şi Ciara ne-am amuzat pe chestia asta în timp ce-i făceam sprâncenele Lulei. Apoi Ciara m-a rugat să-i fac unghiile. Până la urmă, le-am făcut amândurora unghiile, aşa că am stat acolo cam vreo trei ore. Da, am plecat pe la şase.

— Deci, ai descrie starea de spirit a Lulei ca entuziastă, nu?

— Da. Mă rog, ştii, era puţin distrată; se tot uita la telefon; îl ţinea în poală în timp ce-i aranjam sprâncenele. Ştiam ce însemna asta. Evan îi făcea fiţe din nou.

— A spus ea asta?

— Nu, dar ştiam că e foarte supărată pe el. De ce crezi că i-a spus Ciarei despre fratele ei? Cum că-i lasă ăluia totul?

Asta i se păru o exagerare lui Strike.

— Ai auzit-o spunând şi asta?

— Ce? Nu, dar am auzit vorbindu-se *despre* asta. Adică, după aia. Ciara ne-a spus tuturor. Cred că eram la toaletă când a spus-o, de fapt. Oricum, eu cred întru totul. Fără rezerve.

— De ce?

Ea păru derutată.

— Păi… îl iubea mult pe fratele ei, nu? Doamne, asta era evident tot timpul. Era probabil singura persoană pe care se putea baza cu adevărat. Cu luni înainte, cam când ea şi Evan s-au despărţit prima oară, o pregăteam pentru show-ul Stelle, iar ea le spunea tuturor că fratele ei o călca pe nervi, pentru că o tot bătea la cap cu Evan, că-i un profitor. Şi ştii, Evan iar s-a purtat urât cu ea în acea după-amiază, aşa că se gândea că James – parcă James îl cheamă? – îl citise de la bun început. Ea a ştiut mereu că de fiecare dată se zbătea pentru interesul ei, chiar dacă mai făcea pe şeful uneori. Lumea în care trăia Lula era foarte, foarte profitoare, să ştii. Toţi au interese ascunse.

— Cine crezi că avea interese ascunse în privinţa Lulei?

— O, Doamne, *toată lumea,* spuse Bryony, făcând un gest larg cu mâna în care ţinea ţigara, cuprinzând toate încăperile populate din jur. Ea era cel mai *hot* model din branşă şi *toţi* voiau câte-o bucăţică din ea. Adică, Guy…

Dar Bryony se întrerupse.

— Mă rog, Guy e un om de afaceri, dar el chiar o *adora.* A rugat-o să vină să locuiască la el după treaba cu individul care-o urmărea. Încă nu şi-a revenit complet după moartea ei. Am auzit c-a încercat s-o contacteze prin nu ştiu ce spiritist. Margo Leiter mi-a spus. E încă distrus, abia se abţine să nu plângă când îi aude numele. *În tot cazul,* spuse Bryony, asta-i tot ce ştiu. Nu mi-am închipuit niciodată că acea după-amiază va fi ultima în care am s-o văd. Adică, *Dumnezeule!*

— A vorbit vreun pic despre Duffield în timp ce… ăă… îi făceai sprâncenele?

— Nu, spuse Bryony, dar nici n-avea de ce, nu, dacă el o călcase pe nervi.

— Deci, din câte îţi aminteşti, ea a vorbit mai ales despre Deeby Macc?

— Păi… mai mult eu şi Ciara am vorbit despre el.

— Dar tu crezi că era entuziasmată de întâlnirea cu el?

— Doamne, da, firește.

— Spune-mi, ai văzut cumva o bucată de hârtie albastră cu scrisul Lulei pe ea când te-ai aflat în apartament?

Bryony își dădu din nou părul la o parte de pe față, pieptănându-l cu degetele.

— Ce? Nu. N-am văzut nimic de genul ăsta. De ce, ce era?

— Nu știu, spuse Strike. Asta aș vrea să aflu.

— Nu, n-am văzut. Albastră, ai spus? Nu.

— Dar ai văzut vreo hârtie scrisă de ea, totuși?

— Nu, nu-mi amintesc de nicio hârtie. Nu.

Își dădu părul de pe față cu o mișcare a capului.

— Adică, chiar dacă ceva de genul ăsta era pe-acolo, nu înseamnă neapărat că am și văzut.

Camera era cam neîngrijită. Poate doar își imaginase că fața lui Bryony își schimbase culoarea, dar era sigur că nu el inventase modul în care își ridicase și-și răsucise piciorul drept până la genunchi ca să examineze ceva inexistent pe talpa pantofului de balet.

— Șoferul Lulei, Kieran Kolovas-Jones…

— A, băiatul ăla simpatic foc? spuse Bryony. Ne plăcea s-o tachinăm în privința lui Kieran, care era îndrăgostit până peste urechi de ea. Cred că acum Ciara îl folosește din când în când.

Bryony scoase un mic chicotit cu subînțeles.

— Are o oarecare reputație de fată care știe să se distreze, Ciara. Adică, n-are cum să nu-ți placă de ea, dar…

— Kolovas-Jones zice că Lula scria ceva pe un petic de hârtie albastră în spatele mașinii, când a plecat la mama ei în ziua aceea…

— Ai vorbit cu mama Lulei până acum? E cam ciudată.

— … și-aș vrea să aflu despre ce era vorba.

Bryony azvârli chiștocul țigării pe ușa deschisă și se foi neliniștită pe birou.

— Putea să fie orice.

El așteptă sugestia inevitabilă și fata nu-l dezamăgi.

— O listă de cumpărături sau ceva de genul ăsta.

— Da, putea să fie. Dar, de dragul discuției, dacă era un bilet de adio…

— Dar n-a fost… adică, e aiurea… cum să fie așa ceva? Cine-ar scrie un astfel de bilet cu atâta timp înainte și apoi să se machieze și să iasă în oraș la dans? N-are absolut nicio logică!

— Pare puţin probabil, de acord, dar ar fi bine de aflat ce era.

— Poate că nu are nicio legătură cu moartea ei. De ce să nu fi fost un bilet pentru Evan sau ceva de genul ăsta, în care să-i spună cât de supărată era?

— Se pare că ea s-a certat cu el abia mai târziu, în aceeaşi zi. Oricum, de ce să fi scris o scrisoare când avea numărul lui de telefon şi urma să se vadă cu el în seara aia?

— Nu ştiu, spuse neliniştită Bryony. Ziceam şi eu, putea să fie ceva fără nicio importanţă.

— Şi eşti cât se poate de sigură că nu l-ai văzut?

— Da, sunt foarte sigură, zise ea şi culoarea obrajilor ei se înteţi. Eram acolo ca să-mi fac meseria, nu să-i spionez lucrurile. Asta e tot, atunci?

— Da, cred că asta e tot ce-aveam să te întreb despre după-amiaza aceea, spuse Strike, dar s-ar putea să mă poţi ajuta cu altceva. O ştii pe Tansy Bestigui?

— Nu, spuse Bryony. Doar pe sora ei, Ursula. M-a angajat de vreo două ori pentru nişte petreceri mari. E înfiorătoare.

— În ce sens?

— E doar una dintre femeile alea bogate şi răsfăţate – mă rog, spuse Bryony cu o strâmbătură, nu e *nici pe departe* atât de bogată pe cât i-ar plăcea să fie. Dar amândouă surorile Chillingham au vânat bărbaţi bătrâni cu saci de bani. Ca două rachete căutătoare de avere. Ursula a crezut c-a tras lozul cel mare când s-a căsătorit cu Cyprian May, dar el n-are *nici pe departe* bani suficienţi pentru ea. Acum face patruzeci de ani, aşa că oportunităţile nu-i mai ies în cale ca pe vremuri. Cred că de-aia n-a fost în stare să găsească ceva mai de soi.

Apoi, simţind evident că tonul ei avea nevoie să fie explicat, continuă:

— Îmi pare rău, dar m-a acuzat că i-am ascultat mesageria vocală, fir-ar să fie.

Bryony îşi încrucişă braţele la piept, privind încruntată la Strike.

— Adică, *te rog.* Mi-a dat mobilul ei şi mi-a zis să-i chem un taxi, fără să zică măcar te rog sau mulţumesc. Eu sunt dislexică. Am apăsat greşit un buton şi imediat o aud că ţipă ca apucata la mine.

— De ce crezi că era aşa de supărată?

— Pentru că l-am auzit pe un bărbat care nu era soţul ei spunându-i cum stă el într-o cameră de hotel şi îşi imaginează o partidă de sex oral

cu ea, cred, spuse Bryony calm.

— Deci, până la urmă, poate că şi-a găsit ceva mai bun? întrebă Strike.

— Ei, nici pe departe, spuse Bryony. Apoi, adăugă în grabă: Adică, un mesaj cam de prost gust. În orice caz, uite, trebuie să mă întorc acolo, că-l apucă pandaliile pe Guy.

Strike o lăsă să se ducă. După plecarea ei, scrise două pagini de însemnări. Bryony Radford se dovedise a fi un martor pe care nu te puteai bizui – era influenţabilă şi nesinceră, dar îi spusese mult mai multe decât ştia.

7

Şedinţa mai dură trei ore. Strike aşteptă în grădină, fumând şi bând apă plată, în vreme ce se lăsa amurgul. Din când în când, se mai întorcea în clădire să vadă cum decurgeau lucrurile, doar ca să constate că progresul era teribil de lent. Uneori îl zărea sau auzea pe Somé, care părea să fie cu nervii la pământ, lătrând ordine către fotograf sau către vreuna din minionele îmbrăcate în negru ce mergeau de colo-colo printre suporturile cu îmbrăcăminte. În cele din urmă, la nouă seara, după ce Strike consumase câteva felii de pizza care fuseseră comandate de asistenta morocănoasă şi epuizată a stilistului, Ciara Porter coborî de pe scena unde pozase cu cele două colege ale ei şi se duse la Strike în cabina de machiaj, unde Bryony se grăbea să-şi adune lucrurile.

Ciara era încă îmbrăcată în rochia mini argintie şi rigidă în care pozase pentru ultima fotografie. Slăbită şi costelivă, cu tenul alb ca laptele, părul aproape la fel de deschis la culoare şi ochii foarte depărtaţi între ei, îşi întinse picioarele nesfârşite, încălţate cu pantofi platformă legaţi cu şnururi lungi, argintii pe toată gamba, şi-şi aprinse un Marlboro Light.

— Doamne, nu-mi vine *să cred* că tu eşti fiul lui Rockers! spuse ea cu răsuflarea întretăiată; ochii ei de crisoberil se făcură mari şi îşi deschise uşor gura cu buze pline. E *mai mult* decât ciudat! Îl cunosc, ne-a invitat pe mine şi pe Looly la lansarea albumului Greatest Hits de anul trecut! Şi îi cunosc şi pe fraţii tăi, Al şi Eddie! Ei mi-au spus că au un frate mai mare în armată! Doamne, ce nebunie! Ai terminat, Bryony? adăugă Ciara cu subînţeles.

Să-şi adune instrumentele părea o treabă extrem de laborioasă pentru Byrony. Acum începu să se mişte vizibil mai repede, pe când Ciara fuma şi o privea în tăcere.

— Da, am terminat, spuse în sfârşit Bryony cu veselie, atârnându-şi de umăr o cutie grea şi luând în fiecare mână celelalte pachete. Pa, Ciara. La revedere, adăugă ea către Strike şi plecă.

— Tare mai e băgăcioasă şi pe deasupra şi bârfitoare, îi spuse Ciara lui Strike.

Îşi aruncă pe spate părul lung şi deschis la culoare, îşi schimbă

poziţia picioarelor fine şi rasate şi întrebă:

— Te vezi des cu Al şi Eddie?

— Nu, răspunse Strike.

— Şi *mama* ta, spuse ea, netulburată, suflând fumul prin colţul gurii. Adică, şi ea e, aşa, ca o *legendă.* Ştii că Baz Carmichael a făcut acum două sezoane o întreagă colecţie numită „Supergroupie" şi a fost ca şi cum Bebe Buell şi mama ta erau întreaga sursă de inspiraţie? Fuste maxi, bluze fără nasturi şi bocanci?

— N-am ştiut, spuse Strike.

— Oh, era, gen… ştii citatul ăla celebru despre rochiile Ossie Clark, cum că bărbaţilor le plac pentru că le pot dezbrăca foarte uşor ca să le-o tragă mai repede fetelor? Ei, aşa a fost, ştii, o întreagă *eră* a mamei tale.

Îşi scutură din nou părul din ochi şi se uită la el, nu cu privirea aceea evaluatoare, glacială şi jignitoare a lui Tansy Bestigui, ci cu ceea ce părea să fie o uimire sinceră şi deschisă. Era dificil pentru el să decidă dacă era sinceră sau îşi interpreta propriul personaj. Frumuseţea ei îl împiedica, asemenea unei urzeli groase prin care era greu s-o vadă cu claritate.

— Deci, dacă nu te deranjează, aş vrea să te întreb despre Lula.

— Doamne, da. Da. Nu, chiar vreau să-ţi fiu de ajutor. Când am auzit că cineva face o investigaţie, am zis, *ce bine. În sfârşit.*

— Serios?

— Doamne, da. Întreaga poveste a fost *atât* de şocantă. Pur şi simplu, nu-mi venea să cred. O am încă în telefon, uite.

Scotoci în geanta ei enormă şi scoase în final un iPhone alb. Derulând lista de contacte, se aplecă spre el, arătându-i numele „Looly". Parfumul ei era dulceag şi iute.

— Parcă mă tot aştept să mă *sune,* spuse Ciara, momentan domolită, punând telefonul la loc în geantă. Nu pot s-o şterg. Îi tot caut numele şi pe urmă, pur şi simplu, ştii, *mă înfrânez.*

Se ridică neliniştită, îndoindu-şi un picior lung sub ea, se aşeză la loc şi fumă în linişte timp de câteva secunde.

— Ai fost cu ea în cea mai mare parte a ultimei sale zile, nu-i aşa? întrebă Strike.

— *Nu-mi* mai aminti, la dracu'! spuse Ciara, închizând ochii. Am revăzut asta în minte cred că de un *milion* de ori. Am încercat să pricep cum e posibil să treci de la, ştii, pe de-a întregul fericită la *moartă* în,

gen, câteva *ore.*

— Era pe de-a întregul fericită?

— Doamne, mai fericită decât am văzut-o vreodată, în acea ultimă săptămână. Ne întorseserăm de la un job în Antigua pentru *Vogue,* iar ea şi Evan se împăcaseră şi au avut ceremonia de logodnă. Totul era fantastic pentru ea, era în al *nouălea* cer.

— Ai fost la acea ceremonie de logodnă?

— O, da, spuse Ciara, vârând chiştocul într-o cutie de cola, unde se stinse cu un mic fâsâit. Doamne, a fost *mai mult decât* romantic. Evan pur şi simplu i-a făcut, ştii, o *mare surpriză* acasă la Dickie Carbury. Îl ştii pe Dickie Carbury, restauratorul? Are o casă *fabuloasă* în Cotswolds, şi ne-am adunat cu toţii acolo în weekend, iar Evan a cumpărat pentru amândoi brăţări identice de la Fergus Keane, *splendide,* din argint oxidat. Ne-a *obligat* pe toţi să mergem la lac după cină, pe un ger teribil şi pe zăpadă ca să ne citească *poemul* pe care-l scrisese pentru ea şi să-i pună brăţara la mână. Looly râdea de se prăpădea, dar, deodată, s-a apucat să-i recite lui un poem pe care-l ştia. Walt Whitman. Sincer, a fost, spuse Ciara, cu un aer de seriozitate subită, gen, *foarte* impresionant, să ai pregătit poemul perfect pe care să-l spui, chiar *aşa.* Ştii, oamenii cred că modelele sunt toante.

Îşi aruncă din nou părul pe spate şi-i oferi lui Strike o ţigară înainte de a-şi lua una ea însăşi.

— M-am *plictisit* să le tot spun oamenilor că am rezervat un post de lector de engleză la Cambridge.

— Serios? întrebă Strike, nereuşind să-şi ascundă surprinderea din glas.

— Da, spuse ea, suflând fumul în rotocoale frumoase, dar, ştii, treaba cu modellingul merge aşa de bine, că o să mai amân un an. Deschide uşile, ştii?

— Deci, această ceremonie de logodnă a avut loc când… cu o săptămână înainte ca Lula să moară?

— Da, spuse Ciara, în sâmbăta de dinainte.

— Şi a fost doar un schimb de poeme şi de brăţări? Fără jurăminte, fără nimeni care să oficieze?

— Nu, n-a fost o *unire legală* sau ceva asemănător, a fost doar, gen, acest *moment* încântător, perfect. Mă rog, în afară de Freddie Bestigui, care a fost cam enervant. Dar, cel puţin, zise Ciara, trăgând cu sete din ţigară, n-a fost nemernica aia de nevastă-sa.

— Tansy?

— Tansy Chillingham, da. E o javră. Prin urmare, nu e *deloc* o surpriză că divorţează. Ei doi au dus, gen, vieţi *totalmente* separate, niciodată nu-i vedeai împreună. Ca să-ţi spun drept, Freddie n-a fost chiar aşa de rău în acel weekend, ţinând cont de ce reputaţie proastă are. A fost doar sâcâitor, pentru că tot încerca să se bage pe sub pielea lui Looly, dar n-a fost *îngrozitor* cum se zice că poate să fie. Am auzit o poveste despre, gen, o fată *totalmente* naivă căreia i-a promis un rolişor într-un film… Mă rog, nu ştiu dacă a fost adevărat.

Ciara se uită o clipă la jarul ţigării.

— Oricum, ea n-a făcut reclamaţie.

— Ai spus că Freddie a fost enervant. În ce fel?

— O, Doamne, n-o slăbea deloc şi-i tot zicea ce minunată o să fie ea pe ecran şi, gen, ce tip *grozav* a fost tatăl ei.

— Sir Alec?

— Da, Sir Alec, bineînţeles. O, Doamne, spuse Ciara cu ochii măriţi, dacă el l-ar fi cunoscut pe tatăl ei *adevărat,* Looly ar fi înnebunit *de-a binelea!* Asta ar fi fost, gen, visul vieţii ei! Nu, el i-a spus doar că l-a cunoscut pe Sir Alec cu ani şi ani în urmă şi că proveneau din aceeaşi *moşie* din East End sau cam aşa ceva, prin urmare el ar trebui să fie considerat, ştii, naşul ei sau ceva de genul. Cred că încerca să fie amuzant, dar *nu.* În tot cazul, *toată lumea* îşi dădea seama că nu voia altceva decât s-o convingă să joace într-un film. În timpul ceremoniei, s-a purtat ca un măgar; striga întruna: „Eu dau mireasa". Era matol. A băut ca disperatul toată seara. Dickie a fost nevoit să-i închidă gura. Pe urmă, după ceremonie, am băut cu toţii şampanie când ne-am întors în casă şi Freddie a mai băut, ştii, încă două sticle peste ceea ce băuse deja. Tot zbiera la Looly că ar fi o actriţă nemaipomenită, dar ei nu-i păsa. Pur şi simplu, l-a ignorat. Stătea îmbrăţişată cu Evan pe canapea, exact ca…

Şi, dintr-odată, lacrimile scânteiară în ochii fardaţi ai Ciarei, care se grăbi să le şteargă cu palmele mâinilor ei albe şi frumoase.

— … ca şi cum ar fi fost îndrăgostiţi *nebuneşte.* Era atât de fericită, n-am văzut-o niciodată mai fericită ca atunci.

— V-aţi întâlnit cu Freddie Bestigui din nou, nu-i aşa, în seara de dinaintea morţii Lulei? Nu aţi trecut pe lângă el în holul de la intrare, când ieşeaţi?

— Ba da, spuse Ciara, continuând să-şi tamponeze ochii. De unde

ştii asta?

— De la Wilson, paznicul. Zicea că i s-a părut că Bestigui i-a spus Lulei ceva ce nu i-a plăcut.

— Da, are dreptate. Am uitat chestia asta. Freddie i-a spus ceva despre Deebie Macc, despre faptul că Looly era entuziasmată de venirea lui, şi ce mult i-ar fi plăcut să-i aibă pe amândoi într-un film. Nu-mi amintesc cu exactitate ce-a spus, dar a făcut în aşa fel încât să sune vulgar, ştii?

— Ştia Lula că Bestigui şi tatăl ei adoptiv fuseseră prieteni?

— Mi-a spus că era prima oară când auzea aşa ceva. A stat mereu departe de Freddie când era la apartament. Nu-i plăcea de Tansy.

— De ce?

— Oh, Looly nu era interesată de toată povestea aia, gen, al cui soţ are cel mai mare căcat de *iaht,* nu voia să se amestece în gloata aia. Era *mult* deasupra lucrurilor ăstora. *Atât* de diferită de surorile Chillingham.

— OK, spuse Strike. Poţi să-mi povesteşti cum au decurs după-amiaza şi seara în care ai fost cu ea?

Ciara lăsă să-i cadă al doilea chiştoc în cutia de cola, provocând un nou sfârâit, după care aprinse imediat alta.

— Mda. OK, lasă-mă să mă gândesc. Ei bine, ne-am întâlnit după-amiază, la ea acasă. Bryony a venit să-i facă sprâncenele şi până la urmă ne-a făcut manichiura amândurora. Am avut, gen, o după-amiază ca între fete.

— Cum ţi s-a părut?

— Era…

Ciara ezită.

— Mă rog, nu era *chiar* la fel de fericită cum fusese în timpul acelei săptămâni. Dar nici pe departe într-o stare care să ducă la sinucidere, *exclus* aşa ceva.

— Şoferul ei, Kieran, zicea că părea într-o dispoziţie ciudată când a plecat de la locuinţa din Chelsea a mamei sale.

— O, Doamne, da, păi cum să nu fi fost? Mama ei avea *cancer,* nu?

— A vorbit Lula despre mama ei, când v-aţi văzut?

— Nu, nu prea. Adică, a spus că doar a stat cu ea, fiindcă mama ei era, ştii, demoralizată după operaţie, dar nimeni nu se gândea atunci că Lady Bristow urma să *moară.* În definitiv, operaţia trebuia s-o vindece, nu?

— A pomenit Lula de vreun alt motiv pentru care s-ar fi simţit mai puţin fericită decât fusese?

— Nu, spuse Ciara, clătinând încet din cap, părul blond-albicios revărsându-i-se în jurul feţei.

Îl dădu din nou pe spate cu degetele şi trase adânc din ţigară.

— *Părea* un pic abătută, cu gândurile un pic aiurea, dar am pus-o pe seama faptului că tocmai o văzuse pe mama ei. Au avut o relaţie ciudată. Lady Bristow era, gen, *deosebit* de protectoare şi de posesivă. Looly găsea asta, ştii, puţin claustrofobic.

— Ai observat cumva ca Lula să fi dat vreun telefon cât timp a fost cu tine?

— Nu, spuse Ciara după ce se gândi o clipă. Îmi amintesc că *şi-a verificat* de mai multe ori telefonul, dar n-a vorbit cu nimeni, din câte-mi amintesc. Dacă a sunat pe cineva, a făcut-o discret. A ieşit puţin la un moment dat din cameră. Nu ştiu.

— Lui Bryony i s-a părut entuziasmată de sosirea lui Deeby Macc.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spuse cu nerăbdare Ciara. Toţi ceilalţi erau entuziasmaţi de Deeby Macc – Guy, Bryony şi… mă rog, până şi eu am fost, un pic, spuse ea cu o sinceritate adorabilă. Dar Looly nu se agita prea tare. Era îndrăgostită de Evan. Nu poţi să crezi tot ce spune Bryony.

— A avut Lula o bucată de hârtie la ea, de care să-ţi aminteşti? O bucăţică de hârtie albastră, pe care să fi scris ceva?

— Nu, zise Ciara. De ce? Ce era?

— Nu ştiu încă, spuse Strike, iar Ciara păru dintr-odată bulversată.

— Doamne… doar nu vrei să-mi spui c-a lăsat un *bilet?* O, *Doamne!* Ce nebunie ar mai fi şi asta? Dar… nu! Asta ar însemna că ea, gen, hotărâse deja că-şi va lua zilele.

— Poate c-a fost altceva, sugeră Strike. Ai spus la anchetă că Lula şi-a exprimat intenţia să-i lase totul fratelui ei, adevărat?

— Da, aşa e, spuse Ciara cu convingere, încuviinţând din cap. Da, s-a întâmplat aşa, că Guy i-a trimis lui Looly nişte genţi *fabuloase* din noua gamă. *Ştiam* că mie nu mi-ar trimite aşa ceva, cu toate că şi *eu* apăream în reclama aia. Oricum, am despachetat-o pe cea albă, Cashile, ştii, şi era, cum să-ţi spun, *minunată.* Face el căptuşelile alea detaşabile din mătase şi pe asta i-o personalizase cu un imprimeu african uluitor. Iar eu i-am spus: „Looly, vrei să-mi laşi asta mie?" în glumă. Iar ea mi-a zis, *foarte* serioasă: „Îi las totul fratelui meu, dar sunt sigură c-o să te lase

să iei orice îţi doreşti”.

Strike privea şi asculta, atent la orice semn de minciună sau exagerare, dar cuvintele ieşeau cu uşurinţă şi, după toate aparenţele, sincer.

— Vorbele astea ale ei au fost cam stranii, nu ţi se pare? întrebă el.

— Da, cre’ că da, spuse Ciara, scuturându-şi din nou părul ca să-şi elibereze faţa. Dar aşa era Looly. Uneori, devenea puţin cam sumbră şi *dramatică.* Guy îi zicea: „Cuckoo, fă mai puţin pe cucul, te rog”. În tot cazul, spuse Ciara cu un oftat, n-a ţinut cont de aluzia la geanta Cashile. Speram c-o să mi-o dea, pur şi simplu. Ce naiba, primise *patru.*

— Ai putea spune că erai apropiată de Lula?

— O, Doamne, da, *super*-apropiată, îmi spunea *orice.*

— Două persoane mi-au zis că nu prea avea încredere în oameni. Că era speriată ca nu cumva confesiunile ei să apară în presă. Mi s-a spus că i-a testat pe amicii ei ca să vadă dacă poate avea încredere în ei.

— Oh, da, a devenit într-adevăr puţin cam *paranoică* după ce mama ei adevărată a început să vândă presei poveşti despre ea. De fapt, şi pe mine m-a întrebat, spuse Ciara, fluturând ţigara cu un gest afectat, dacă am spus cuiva că se împăcase cu Evan. Adică, *să fim serioşi.* N-avea cum, *sub nicio formă,* să ţină chestia asta secretă. *Toată lumea* vorbea despre asta. I-am şi zis: „Looly, singurul lucru mai rău decât să se vorbească despre tine e să nu se vorbească”. Asta e din Oscar Wilde, preciză ea, cu amabilitate. Dar lui Looly nu-i plăcea latura asta a celebrităţii.

— Guy Somé este de părere că Lula nu s-ar fi împăcat cu Duffield dacă el n-ar fi fost plecat din ţară.

Ciara coborî privirea în podea, după care vorbi pe un ton scăzut.

— Guy e în stare să spună asta. Era, gen, *super*-protector faţă de Looly. O adora; o iubea cu adevărat. Considera că Evan nu era bun pentru ea, dar, *sincer,* nu-l cunoaşte pe Evan cel adevărat. Evan e, gen, *totalmente* răvăşit, dar e un om bun. S-a dus s-o vadă pe Lady Bristow nu demult, şi i-am spus: *„De ce,* Evan, de ce *Dumnezeu* a trebuit să te supui la aşa ceva?” Pentru că, ştii, familia ei îl detesta. Şi ştii ce mi-a zis? „Vreau doar să vorbesc cu cineva căruia îi pasă la fel de mult ca şi mie acum că ea nu mai e.” Adică, ce poate fi mai trist?

Strike îşi drese glasul.

— Presa a stat *totalmente* pe capul lui Evan, e *atât* de nedrept, nimic din ce face el nu le convine.

— În noaptea în care Lula a murit, Duffield a venit la tine acasă, nu?

— Doamne, da, acum începi şi tu! spuse Ciara indignată. Au inventat cum că noi ne-am fi *tras-o* sau ceva de genul! N-avea niciun ban la el şi şoferul se cărase, aşa că n-a avut încotro şi a *mers pe jos* prin toată Londra ca să poată să doarmă la mine. L-am culcat pe canapea. Aşa că eram împreună când am auzit vestea.

Îşi strecură ţigara printre buzele pline şi trase cu sete din ea, cu ochii în podea.

— A fost groaznic. Nu poţi să-ţi imaginezi. Oribil. Evan a fost… O, Doamne. Şi pe urmă… spuse ea, cu o voce doar cu puţin mai tare decât o şoaptă, toţi au spus că *el* a fost. După ce Tansy Chillingham a zis că a auzit o ceartă. Presa a înnebunit de-a binelea. A fost înfiorător!

Îşi ridică privirea spre Strike, dându-şi părul la o parte de pe faţă. Lumina puternică din tavan abia dacă reuşea să-i ilumineze osatura perfectă.

— Nu l-ai cunoscut pe Evan, nu-i aşa?

— Nu.

— Vrei? Poţi veni cu mine acum. A spus că merge în Uzi în noaptea asta.

— Ar fi excelent.

— Fabulos. Stai un pic.

Sări în picioare şi strigă prin uşă:

— Guy, scumpete, pot să rămân îmbrăcată aşa pentru noaptea asta? Haide… La Uzi?

Somé intră în mica încăpere. Părea epuizat.

— Bine. Ai grijă să fii fotografiată. Dac-o distrugi, îţi dau în judecată curul ăla alb şi slăbănog.

— Hai că n-o distrug. Îl duc pe Cormoran să-l cunoască pe Evan.

Îşi aruncă ţigările în geanta enormă, în care se părea că-şi pusese şi hainele de zi, şi o aruncă peste umăr. În pantofii cu toc, era doar cu vreo doi centimetri mai scundă decât detectivul. Somé se uită în sus la Strike, cu ochii îngustaţi.

— Ai grijă să-i faci viaţa amară căcăciosului.

— Guy! spuse Ciara, bosumflându-se. Nu fi oribil.

— Şi fii cu băgare de seamă, maestre Rokeby, adăugă Somé, cu nuanţa lui obişnuită de venin. Ciara e o târfuliţă înfiorătoare, nu-i aşa, drăguţă? Şi e ca mine. Îi plac tipii solizi.

— *Guy!* spuse Ciara, prefăcându-se oripilată. Hai, Cormoran. Ne

aşteaptă şoferul afară.

8

Prevenit, Strike n-a fost nici pe departe la fel de surprins precum a fost şoferul, Kieran Kolovas-Jones, când l-a văzut. Acesta ţinea deschisă portiera din stânga maşinii, uşor iluminat de becul din interior, dar Strike sesiză schimbarea fugară de expresie când puse ochii pe însoţitorul Ciarei.

— Bună seara, zise Strike, ocolind maşina ca să-şi deschidă singur portiera şi să se aşeze alături de Ciara.

— Kieran, l-ai cunoscut pe Cormoran, nu? spuse Ciara, prinzându-şi centura de siguranţă.

Rochia i se ridică până la partea de sus a picioarelor ei lungi. Strike nu putea fi absolut sigur că purta ceva pe dedesubt. Nu încăpea nicio îndoială că nu avea sutien sub costumul alb.

— Salut, Kieran, spuse Strike.

Şoferul îl salută pe Strike cu o mişcare a capului reflectată de oglinda retrovizoare, dar nu spuse nimic. Adoptase un comportament profesional strict, despre care Strike se îndoia că era cel obişnuit în absenţa detectivilor.

Maşina o luă din loc. Ciara începu din nou să scotocească în geantă, de unde scoase un parfum, cu care îşi dădu din belşug într-un cerc larg în jurul feţei şi al umerilor. Apoi îşi aplică luciu de buze, fără să se oprească din vorbit.

— De ce-o să am nevoie? De bani. Cormoran, poţi să fii atât de drăguţ şi să ţii ăştia în buzunar la tine? N-am de gând să iau cu mine în club chestia asta imensă.

Îi dădu un teanc mototolit de bancnote de douăzeci de lire.

— Eşti un scump. A, şi-mi mai trebuie telefonul. Ai un buzunar şi pentru telefonul meu? *Doamne,* în geanta asta e o harababură de nedescris.

O lăsă pe podeaua maşinii.

— Când ai spus că, pentru Lula, ar fi fost visul vieţii să-şi găsească tatăl adevărat…

— O, Doamne, *ar fi fost.* Vorbea despre asta *tot timpul. A* fost foarte emoţionată când japiţa aia – mama ei naturală – i-a spus că tatăl ei a fost african. Guy a zis mereu că-i o gogoaşă, dar el o ura pe femeie.

— A cunoscut-o pe Marlene Higson?

— O, nu, ura pur şi simplu ideea de o asemenea fiinţă. Vedea cât de mult se entuziasmase Looly şi voia să *o protejeze* de o dezamăgire.

Câtă dorinţă de protecţie, se gândi Strike, în timp ce maşina lua o curbă în întuneric. Fusese Lula chiar atât de fragilă? Ceafa lui Kolovas-Jones era rigidă, corectă. Ochii lui se mişcau mai mult decât ar fi fost necesar, ca să se oprească asupra feţei lui Strike.

— Şi pe urmă Looly a crezut că a găsit un indiciu despre el – tatăl ei real –, dar s-a dovedit a fi un drum înfundat. Da, a fost atât de trist totul. Chiar a crezut că l-a găsit şi pe urmă i-a alunecat printre degete.

— Ce indiciu a fost?

— Era ceva legat de colegiul unde fusese student. Ceva spus de maică-sa. Looly s-a dus să caute în registre sau ceva de genul, cu prietena aia ciudată a ei, pe care o chema…

— Rochelle? sugeră Strike.

Mercedesul o luase între timp pe Oxford Street.

— Da, Rochelle, exact. Looly a cunoscut-o la o clinică de dezintoxicare sau ceva de genul, biata de ea. Looly se purta, gen, *incredibil* de frumos cu ea. O lua cu ea la cumpărături şi chestii din astea. În tot cazul, nu au dat de el sau era în altă parte, nu ştiu. Nu-mi amintesc.

— Căuta cumva un bărbat pe nume Agyeman?

— Nu cred că mi-a spus vreodată cum îl chema.

— Sau Owusu?

Uimită, Ciara întoarse spre el frumoşii ei ochi deschişi la culoare.

— Ăsta-i numele adevărat al lui *Guy!*

— Ştiu.

— O, Doamne, chicoti Ciara. Tatăl lui *Guy* n-a fost niciodată la colegiu. E *şofer de autobuz.* Îl bătea mereu pe Guy pentru că desena rochii. De-aia şi-a schimbat numele.

Maşina încetinise. Coada lungă, alcătuită din patru şiruri, se întindea de-a lungul clădirii şi ducea la o intrare discretă care putea fi a unei locuinţe particulare. Un cârd de siluete întunecate era adunat în jurul uşii cu piloni albi.

— Paparazzi, spuse Kolovas-Jones, vorbind pentru prima dată. Ai grijă cum te dai jos din maşină, Ciara.

Coborî şi ocoli maşina spre portiera din stânga, dar paparazzi o luaseră deja la fugă. Bărbaţi ameninţători, îmbrăcaţi în haine închise la

culoare, îşi ţineau aparatele foto ridicate în timp ce se apropiau.

Ciara şi Strike ieşiră din maşină într-o rafală de bliţuri. Lumina orbitoare inundă retinele lui Strike. Îşi lăsă capul în jos, strânse mâna instinctiv în jurul braţului subţire al Ciarei şi o conduse înainte, prin dreptunghiul care reprezenta refugiul, moment în care uşile se deschiseră ca prin minune ca să le permită accesul. Mulţimea aflată la coadă începu să urle înfierbântată, protestând faţă de uşurinţa cu care cei doi intrau. Şi deodată, bliţurile încetară şi se văzură înăuntru, unde îi întâmpină o hărmălaie industrială de zgomote şi bubuitul insistent al basului.

— *Wow,* ce bine ştii să te orientezi! spuse Ciara. De obicei, mă ciocnesc de bodyguarzi, iar ei trebuie să mă împingă înăuntru.

Câmpul vizual al lui Strike continua să fie brăzdat de dâre şi fulgere de lumină purpurie şi galbenă. Eliberă braţul Ciarei. Era atât de palidă, încât arăta aproape luminoasă în beznă. Apoi, intrarea unui alt grup de circa zece oameni îi împinse şi mai mult în interiorul clubului.

— Haide, spuse Ciara şi-şi strecură mâna moale, cu degete lungi, într-a lui, trăgându-l după ea.

În timp ce păşeau prin mulţimea compactă, privirile se întorceau spre cei doi, de departe mai înalţi decât majoritatea celor din club. Strike văzu ceva ce arăta ca nişte lungi acvarii pentru peşti, încastrate în pereţi, în care pluteau bule mari de ceară, care-i aminteau de vechile lămpi cu lavă ale mamei sale. De-a lungul pereţilor erau banchete lungi din piele neagră şi, mai spre interior, aproape de ringul de dans, separeuri. Era greu de spus cât era de mare clubul din cauza oglinzilor inteligent plasate. La un moment dat, Strike îşi surprinse propria imagine frontală, arătând ca o matahală elegant îmbrăcată lângă silfida argintie care era Ciara. Muzica făcea să-i vibreze fiecare părticică a corpului, din cap până în picioare. Mulţimea de pe ring era atât de densă, încât părea un miracol că oamenii ăia reuşeau să păşească şi să se legene.

Ajunseră la o intrare capitonată, păzită de un bodyguard chel, care rânji la Ciara, dezvelindu-şi doi dinţi de aur, şi deschise uşa secretă.

Intrară într-o zonă mai liniştită, deşi cam la fel de aglomerată, concentrată în jurul unui bar, care era evident rezervată celebrităţilor şi prietenilor lor. Strike remarcă o prezentatoare de televiziune în fustă mini, un actor de seriale de televiziune, un comediant faimos mai ales pentru apetitul său sexual şi apoi, într-un colţ îndepărtat, pe Evan

Duffield.

Purta la gât o eşarfă cu un imprimeu cu cranii şi jeanşi negri strânşi pe corp, aşezat la împreunarea dintre două banchete din piele neagră, cu braţele întinse la unghiuri drepte pe spătarele situate într-o parte şi-n alta, unde stăteau înghesuite însoţitoarele lui, în majoritate femei. Părul lui negru, lung până la umeri, era vopsit în blond. Avea faţa palidă şi osoasă, iar petele din jurul ochilor lui de un turcoaz-deschis erau aproape vineţii.

Grupul din care făcea parte Duffield emana o forţă aproape magnetică asupra încăperii. Strike văzu asta în privirile piezişe, furişate pe care ceilalţi ocupanţi le aruncau în direcţia lor; în spaţiul respectuos lăsat în jurul lor, o orbită mai largă decât i se îngăduise oricui altcuiva. Strike îşi dădu seama că aparenta degajare a lui Duffield şi a însoţitorilor săi nu era altceva decât un artificiu de expert; aveau, cu toţii, hipervigilenţa unor animale hăituite combinată cu aroganţa relaxată a prădătoarelor. În lanţul trofic inversat al celebrităţii, fiarele mari erau cele urmărite şi vânate; ele primeau ceea ce li se cuvenea.

Duffield discuta cu o brunetă sexy. Fata avea buzele uşor depărtate în timp ce-l asculta, aproape ridicol de absorbită de el. Pe când Ciara şi Strike se apropiau, Strike observă cum Duffield îşi îndepărtează privirea de la brunetă o fracţiune de secundă, făcând, îşi închipui Strike, o recunoaştere fulgerătoare a barului, evaluând atenţia încăperii şi alte posibilităţi pe care aceasta le putea oferi.

— Ciara! ţipă el cu glas răguşit.

Bruneta păru că se dezumflă când Duffield sări fără să stea pe gânduri în picioare. Subţire şi totuşi bine clădit, ieşi din spatele mesei ca s-o îmbrăţişeze pe Ciara, care, încălţată în pantofii-platformă, era mai înaltă decât el cu vreo douăzeci de centimetri. Ea dădu drumul mâinii lui Strike ca să răspundă la îmbrăţişare. Timp de câteva momente strălucitoare, întregul bar păru să urmărească scena. Apoi, cei din jur îşi reamintiră de ei înşişi şi se întoarseră la discuţiile şi cocteilurile lor.

— Evan, el este Cormoran Strike, spuse Ciara.

Îşi apropie gura de urechea lui Duffield şi Strike văzu mai degrabă decât auzi cum îi spune:

— E fiul lui Jonny Rokeby!

— E-n regulă, amice? întrebă Duffield, întinzând mâna pe care

Strike i-o strânse.

Ca şi la alţi afemeiaţi învederaţi pe care Strike îi cunoscuse, vocea şi purtările lui Duffield erau uşor afectate. Poate că aceşti bărbaţi deveneau efeminaţi pentru că stăteau atât de mult în compania femeilor sau poate că era o modalitate de a-şi dezarma prada. Duffield indică printr-o fluturare a mâinii că ceilalţi ar trebui să se mute mai încolo pe banchetă ca să-i facă loc Ciarei. Bruneta păru descurajată. Strike îşi găsi singur un taburet jos, pe care-l trase lângă masă şi o întrebă pe Ciara ce vrea să bea.

— Ooo, adu-mi un Boozy-Uzi, scumpete, şi plăteşte din banii mei, te rog.

Cocteilul ei mirosea puternic a Pernod. Strike îşi cumpără o apă şi se întoarse la masă. Ciara şi Duffield erau acum aproape nas în nas, discutând. Dar, când Strike puse pe masă băuturile, Duffield se uită în jur.

— Şi cu ce te ocupi, Cormoran? Lucrezi în *music biz*?

— Nu, răspunse Strike. Sunt detectiv.

— Nu mai spune! zise Duffield. Pe cine am mai omorât de data asta?

Grupul din jurul lui îşi îngădui zâmbete crispate sau neliniştite, dar Ciara spuse:

— Nu glumi, Evan.

— Nu glumesc, Ciara. O să observi când voi spune o glumă, pentru c-o să fie teribil de amuzantă.

Bruneta chicoti.

— Am spus că *nu* glumesc, se răsti Duffield.

Bruneta arăta de parcă tocmai fusese plesnită peste faţă. Restul grupului lăsă impresia imperceptibilă că se retrage, chiar şi în acel spaţiu înghesuit. Îşi începură propriile conversaţii, ignorându-i momentan pe Ciara, Strike şi Duffield.

— Evan, nu-i frumos, spuse Ciara, dar reproşul ei era mai degrabă alintător decât înţepător, iar Strike observă că privirea pe care i-o aruncă brunetei nu avea pic de milă.

Duffield bătu darabana pe marginea mesei.

— Deci, ce fel de detectiv eşti tu, Cormoran?

— Particular.

— Evan, dragule, Cormoran a fost angajat de fratele lui Looly…

Dar Duffield zărise ceva sau pe cineva interesant la bar, pentru că se ridică repede în picioare şi dispăru în mulţimea de-acolo.

— Întotdeauna e un pic ADHD, spuse Ciara în chip de scuză. În plus, e încă foarte, foarte răvăşit din cauza lui Looly. Chiar *este,* insistă ea, pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată, când Strike ridică din sprâncene şi se uită cu subînţeles în direcţia brunetei voluptuoase, care acum ţinea între palme un pahar de mojito gol şi arăta posomorâtă. Ai ceva pe sacoul tău elegant, adăugă Ciara şi se aplecă în faţă ca să îndepărteze ceea ce Strike credea că sunt nişte firimituri de pizza.

Simţi un damf puternic din parfumul ei dulceag şi iute. Materialul argintiu al rochiei era atât de ţeapăn încât stătea ca o armură, depărtat de trupul ei, permiţându-i lui Strike să vadă fără oprelişti sânii mici şi albi şi sfârcurile ascuţite, rozalii.

— Cu ce parfum ţi-ai dat?

Ciara îşi ridică încheietura mâinii sub nasul lui.

— Este noul parfum al lui Guy, zise ea. Se numeşte Éprise – aşa se spune în franţuzeşte la „îndrăgostit", ştii?

— Mda, spuse el.

Duffield se întoarse cu un alt pahar de băutură, croindu-şi drum prin mulţimea, care, atrasă de aura lui, întorcea capetele după el. Picioarele lui îmbrăcate în blugii strâmţi arătau ca nişte curăţătoare de pipă negre şi, cu ochii lui vineţii, părea un Pierrot în mizerie.

— Evan, iubitule, spuse Ciara, când Duffield se aşeză la locul lui, Cormoran investighează…

— Te-a auzit de prima oară, o întrerupse Strike. Nu-i nevoie.

Se gândi că actorul auzise şi replica lui. Duffield îşi goli repede paharul şi aruncă nişte comentarii înspre grupul din preajma lui. Ciara sorbi din cocteil, apoi îl atinse cu cotul pe Duffield.

— Cum merge filmul, scumpete?

— Minunat. Mă rog. Un dealer de droguri sinucigaş. Nu-i cine ştie ce, ştii.

Toată lumea zâmbi, în afară de Duffield însuşi. Bătea darabana pe masă, picioarele zvâcnindu-i în ritm.

— Sunt plictisit acum, anunţă el.

Privea cu ochii mijiţi spre uşă, iar grupul îl urmărea, tânjind în mod vădit, îşi zise Strike, să fie luat pe sus şi dus de-acolo.

Duffield se uită de la Ciara la Strike.

— Vreţi să veniţi la mine?

— Fabulos, chicoti Ciara şi, cu o privire felină de triumf spre brunetă, dădu peste cap paharul.

Cum ieşiră din zona VIP, două fete bete alergară la Duffield; una dintre ele îşi ridică maioul şi-l imploră să-i dea un autograf pe sâni.

— Nu fi vulgară, scumpo, spuse Duffield, trecând pe lângă ea. Ai o maşină, Cici? strigă el peste umăr, în timp ce-şi croia drum cu greutate prin mulţime, ignorând strigătele şi degetele care arătau spre el.

— Da, scumpete, strigă ea. Îl sun imediat. Cormoran, dragule, îmi dai telefonul?

Strike se întrebă ce vor scoate paparazzi de-afară din faptul că Duffield şi Ciara au plecat împreună de la club. Ea striga în telefon. Ajunseră la ieşire. Ciara spuse:

— Staţi… ne dă el mesaj când ajunge afară.

Şi ea, şi Duffield erau puţin cam nervoşi. Atenţi, conştienţi de sine, ca nişte sportivi care aşteaptă să intre pe stadion. Apoi, telefonul Ciarei scoase un mic bâzâit.

— OK, e acolo, spuse ea.

Strike se dădu la o parte ca să-i lase pe ei să iasă primii, apoi se duse repede spre locul din stânga şoferului în timp ce Duffield ocoli prin spate maşina în luminile orbitoare ale blîţurilor, în ţipetele celor aflaţi la coadă, şi se aruncă pe bancheta din spate lângă Ciara, pe care o ajutase să se urce în maşină Kolovas-Jones. Strike trânti portiera, forţându-i pe cei doi bărbaţi care se aplecaseră înăuntru ca să-i pozeze pe Duffield şi Ciara să sară înapoi şi să se dea la o parte.

Kolovas-Jones păru să piardă o cantitate nerezonabilă de timp ca să revină la maşină. Strike avea senzaţia că interiorul Mercedesului era o eprubetă, izolată şi totodată expusă în timp ce tot mai multe bliţuri se declanşau. Obiectivele erau lipite de geamuri şi de parbriz. Feţe neprietenoase pluteau în întuneric şi siluete întunecate apăreau şi dispăreau din faţa maşinii staţionate. De dincolo de exploziile de lumină, mulţimea aşezată la coadă dădea năvală, curioasă şi înfierbântată.

— Porneşte odată maşina, fir-ar al dracului să fie! urlă Strike la Kolovas-Jones, care ambala motorul.

Paparazzii care blocau drumul se dădură înapoi, continuând să facă poze.

— Pa, pa, fraierilor, spuse Evan Duffield din spate în timp ce maşina o lua din loc.

Dar fotografii alergară pe lângă maşină, bliţurile erupând şi dintr-o parte, şi din alta. Strike îşi simţi corpul scăldat în sudoare: dintr-odată,

se afla din nou pe un drum de pământ galben în Vikingul care se hurducăia, aerul din Afganistan fiind plin de un zgomot ca de petarde care pocneau neîncetat. Zărise în faţă un tânăr care fugea din drum, trăgând după el un băieţel. Fără vreun gând conştient, urlase: „Frânează!", se aplecase în faţă şi-l înşfăcase pe Anstis, devenit tată de doar două zile, care stătea chiar în spatele şoferului. Ultimul lucru pe care şi-l amintea au fost strigătul de protest al lui Anstis şi bufnetul metalic cu care el se lovi de uşile din spate, înainte ca Vikingul să se dezintegreze cu o bubuitură asurzitoare, iar lumea să devină o ceaţă nedesluşită de suferinţă şi teroare.

Mercedesul coti după colţ pe un drum aproape părăsit. Strike îşi dădu seama că stătuse atât de încordat încât îl dureau muşchii care-i rămăseseră din gambă. În oglinda laterală, văzu două motociclete care îi urmăreau, fiecare având câte-un pasager pe şaua din spate. Prinţesa Diana şi pasajul subteran parizian; ambulanţa ce transporta cadavrul Lulei Landry, trecând printre aparatele foto ridicate spre geamurile fumurii; ambele imagini îi traversară mintea în timp ce maşina gonea pe străzile întunecoase.

Duffield îşi aprinse o ţigară. Cu coada ochiului, Strike îl văzu pe Kolovas-Jones cum se încruntă la pasagerul lui în oglinda retrovizoare, deşi nu protestă în niciun fel. Imediat, Ciara începu să vorbească în şoaptă cu Duffield. Lui Strike i se păru că-şi aude numele.

După cinci minute, maşina coti din nou şi văzură, în faţa lor, un alt grup, mai mic, de fotografi îmbrăcaţi în negru, care începură să facă poze şi să alerge spre maşină în clipa în care aceasta îşi făcu apariţia. Motocicletele opriră chiar în spatele lor. Strike îi văzu pe cei patru oameni alergând ca să prindă momentul în care se deschideau uşile. Adrenalina puse stăpânire pe el: Strike se imagină năvălind din maşină, împărţind pumni în dreapta şi-n stânga, făcând ca aparatele foto scumpe să se sfărâme de asfalt în timp ce posesorii lor se prăbuşeau. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Duffield spuse, cu degetele pe mânerul portierei:

— Stinge-le luminile blestemate, Cormoran, eşti numai bun pentru aşa ceva!

Portierele deschise, aerul nopţii şi alte bliţuri înnebunitoare. Înaintând ca un taur, Strike mergea repede cu capul lui mare aplecat, cu ochii la tocurile Ciarei, refuzând să se lase orbit. Urcară în grabă cele trei trepte. Strike, rămas ultimul, trânti uşa clădirii în faţa fotografilor.

Experienţa pe care tocmai o trăise, de animale hăituite, îl făcu pe Strike să se simtă aliat cu ceilalţi doi. Holul micuţ, slab luminat, era primitor şi sigur. Dincolo de uşă, paparazzi continuau să ţipe unii la alţii, urletele lor amintind de soldaţii care efectuau recunoaşterea unei clădiri. Duffield bâjbâia la uşa interioară, încercând pe rând mai multe chei.

— Nu stau aici decât de vreo două săptămâni, explică el, deschizând-o în sfârşit cu o îmbrâncitură de umăr.

Odată trecut de prag, îşi dezbrăcă sacoul strâmt, îl aruncă pe podea lângă uşă şi apoi o luă înainte, legănându-şi şoldurile înguste într-o manieră ceva mai puţin exagerată decât a lui Somé, printr-un coridor scurt ce dădea într-o cameră de zi, unde aprinse veiozele.

În decorul cenuşiu şi negru, simplu şi elegant, domneau dezordinea şi mirosul stătut de fum de ţigară, canabis şi alcool. Asta îi trezi lui Strike amintiri vii din copilărie.

— Mă duc la budă, anunţă Duffield şi strigă peste umăr în timp ce se făcea nevăzut, arătând direcţia cu degetul mare: Băuturile sunt în bucătărie, Cici.

Ciara îi zâmbi lui Strike şi plecă spre uşa indicată de Duffield.

Strike privi încăperea, care arăta de parcă fusese lăsată de nişte părinţi cu gusturi impecabile în seama unui adolescent. Fiecare suprafaţă era acoperită de resturi, multe dintre ele sub forma unor hârtii mâzgălite. Trei chitare stăteau rezemate de pereţi. O măsuţă din sticlă pentru cafea era înconjurată de trei scaune alb-negre, orientate spre un imens televizor cu plasmă. O parte din mizerie se revărsase de pe măsuţă pe covorul negru lânos. Dincolo de ferestrele înalte, cu perdele gri transparente, Strike putea să desluşească siluetele fotografilor care continuau să se foiască sub stâlpii de iluminat stradal.

Duffield se întoarse, trăgându-şi fermoarul. Văzându-se singur cu Strike, scoase un chicotit nervos.

— Simte-te ca la tine acasă, barosane. Hei, de fapt chiar îl ştiu pe bătrânul tău.

— Da? spuse Strike, aşezându-se într-unul din fotoliile moi, de formă cubică, din piele de viţel.

— Da, ne-am întâlnit de vreo două ori, spuse Duffield. Un tip cool.

Luă o chitară, începu să ciupească într-o doară corzile, după care se răzgândi şi sprijini din nou instrumentul de perete.

Ciara se întoarse, aducând o sticlă de vin şi trei pahare.

— Nu puteai să aduci şi tu o menajeră, dragule? îl întrebă ea dojenitor pe Duffield.

— Au renunţat, spuse Duffield.

Se aruncă peste spătarul unui scaun şi ateriză cu picioarele desfăcute în cealaltă parte.

— N-au avut suficientă energie.

Strike dădu la o parte mizeria de pe masă, astfel încât Ciara să poată pune pe ea sticla şi paharele.

— Parcă auzisem că te muţi cu Mo Innes, spuse ea, turnând vinul în pahare.

— Mda, păi chestia aia n-a mers, zise Duffield, scormonind prin mizeria de pe masă după ţigări. Bătrânul Freddie mi-a închiriat locul ăsta doar pentru o lună, cât mă duc la Pinewood. Vrea să mă ţină departe de *fantomele* mele vechi.

Degetele lui murdare trecură peste ceea ce părea să fie mărgelele unui rozariu; numeroase pachete de ţigări goale cu bucăţi de carton rupte din ele; trei brichete, una dintre ele fiind un Zippo gravat; foiţe Rizla pentru ţigări; cabluri încâlcite neataşate de aparate electrice; un pachet de cărţi de joc; o batistă pătată şi jegoasă; bucăţi de hârtie murdară, mototolite şi uscate de soare; o revistă de muzică pe coperta căreia se vedea o poză sumbră, în alb-negru, a lui Duffield; scrisori desfăcute şi nedesfăcute; o pereche de mănuşi din piele neagră mototolite; mărunţiş împrăştiat şi, într-o scrumieră curată din porţelan, un singur buton de cămaşă în formă de pistol argintiu. În sfârşit, scoase la iveală un pachet de Gitanes de sub canapea. Aprinse o ţigară, suflă un jet lung de fum spre tavan, apoi i se adresă Ciarei, care se aşezase pe canapea în unghi drept faţă de cei doi bărbaţi şi sorbea din vin.

— Iar o să zică presa că ne-o tragem, Ci, spuse el, arătând spre fereastră în direcţia umbrelor mişcătoare ale fotografilor aflaţi în aşteptare.

— Şi ce-or să spună că făcea Cormoran aici? întrebă Ciara, aruncându-i o privire lui Strike. O partidă în trei?

— Pentru securitate, zise Duffield, evaluându-l pe Strike printre ochii îngustaţi. Arată ca un boxer. Sau ca un gladiator. Nu vrei să bei ceva ca lumea, Cormoran?

— Nu, mulţumesc, spuse Strike.

— Dar de ce, te-ai lăsat de băut sau eşti în timpul serviciului?

— În timpul serviciului.

Duffield ridică din sprâncene şi râse pe înfundate. Părea agitat, aruncându-i lui Strike priviri fugare, bătând cu degetele pe masa de sticlă. Când Ciara îl întrebă dacă o vizitase din nou pe Lady Bristow, păru uşurat că i se oferise un subiect de discuţie.

— La dracu', nu. O dată a fost de ajuns. E oribil, să mor eu. Biata dărăpănătură. E pe patul de moarte.

— A fost *mai mult* decât drăguţ din partea ta să te duci, Evan.

Strike înţelegea că ea încearcă să-l înfăţişeze pe Duffield în lumina cea mai bună.

— O cunoşti bine pe mama Lulei? îl întrebă el pe Duffield.

— Nu. Am întâlnit-o doar o dată înainte să moară Lu. Nu era de acord cu mine. Nimeni din familia lui Lu nu era de acord cu mine. Nu ştiu, zise el foindu-se, am vrut doar să discut cu cineva căruia îi pasă cât de cât că ea a murit.

— Evan! se bosumflă Ciara. Te rog frumos, *mie*-mi pasă că a murit!

— Da, mă rog…

Cu una dintre mişcările lui fluide, neobişnuit de feminine, Duffield se ghemui în fotoliu aproape într-o poziţie fetală şi trase cu sete din ţigară. Pe o masă de lângă capul lui, iluminată de conul unei veioze, era o fotografie mare, teatrală, făcută evident cu prilejul unei şedinţe foto de modă. Cei doi simulau că se luptă pe un fundal de copaci falşi. Ea purta o rochie roşie lungă până la podea, iar el era îmbrăcat într-un costum negru strâns pe corp, cu masca păroasă de lup împinsă în sus, deasupra frunţii.

— Mă întreb ce-ar spune mama *mea* dacă aş da colţul. Părinţii mei au făcut o reclamaţie împotriva mea, îl informă Duffield pe Strike. Mă rog, nemernicul de taică-miu a fost tartorul. Pentru că le-am şutit televizorul cu vreo doi ani în urmă. Ştii ceva? adăugă el, întinzându-şi gâtul ca să se uite la Ciara. Sunt curat de cinci săptămâni şi două zile.

— E de-a dreptul fabulos, iubitule! E fantastic.

— Mda, spuse el.

Se ridică din nou în capul oaselor.

— N-ai de gând să-mi pui nicio întrebare? îl luă el la rost pe Strike. Parcă ziceai că investighezi *uciderea* lui Lu?

Bravura verbală era subminată de tremurul degetelor sale. Genunchii începură să-i zvâcnească în sus şi în jos, exact ca ai lui Bristow.

— Crezi c-a fost vorba de o crimă? îl întrebă Strike.

— Nu, zise Duffield, trăgând din ţigară. Mda. Poate. Nu'ş ce să zic. Crima are mai multă logică decât sinuciderea, în tot cazul. Pentru că nu s-ar fi dus fără să-mi lase un bilet. Ştii, tot aştept să apară un bilet, şi-abia după aia o să ştiu că e adevărat. Mie nu mi se pare ceva real. Nici măcar nu-mi amintesc înmormântarea. Pur şi simplu, n-am ştiut de mine. Eram atât de drogat, încât abia puteam să merg. Cred că, dacă aş putea să-mi amintesc înmormântarea, mi-ar fi mai uşor să mă limpezesc la cap.

Îşi vârî ţigara între buze şi începu să bată cu degetele pe marginea mesei de tablă. După o vreme, aparent incomodat de privirea tăcută a lui Strike, îi ceru imperios:

— Întreabă-mă ceva, totuşi. Cine ziceai că te-a angajat?

— Fratele Lulei, John.

Duffield încetă să mai bată cu degetele.

— Labagiul ăla lacom de bani, înţepenitul ăla cu vătraiu-nfipt în cur?

— Lacom de bani?

— Dă-l dracului, că era *obsedat* de cum îşi cheltuia ea banii, de parc-ar fi avut vreun drept să se amestece. Oamenii bogaţi sunt convinşi că toţi ceilalţi sunt nişte pomanagii, ai observat asta. Toată familia ei nenorocită credea că eu umblu după banii ei şi, după o vreme – ridică un deget la tâmplă şi schiţă o mişcare ca de burghiu – chestia i-a intrat în cap, a făcut-o suspicioasă, ştii?

Luă una dintre brichetele Zippo de pe masă şi începu s-o scapere, încercând s-o facă să se aprindă. Strike privea cum micile scântei albastre erupeau şi mureau în timp ce Duffield vorbea.

— Probabil că îşi închipuia că o să-i fie mai bine cu vreun nenorocit de contabil bogat, exact ca el.

— E avocat.

— Nu contează. Care e diferenţa? Şi unii, şi alţii nu fac altceva decât să-i ajute pe bogătaşi să înşface cu ghearele cât mai mulţi bani, nu? Are fondul lui fiduciar de la tăticu', ce treabă are el ce face soră-sa cu banii ei?

— La ce anume din ceea ce cumpăra ea avea obiecţii?

— Chestii pentru mine. Toată familia aia nenorocită era la fel. Nu-i deranja dacă-i cheltuia pentru ei, să rămână în familie, aia era OK. Lu ştia că erau o gaşcă de mercenari căcăcioşi, dar, cum am spus, tot şi-au lăsat amprenta. I-au băgat idei în cap.

Aruncă bricheta moartă înapoi pe masă, îşi trase genunchii la piept şi se uită urât la Strike cu ochii lui turcoaz tulburători.

— Deci, el tot mai crede că eu am făcut-o, nu? Clientul?

— Nu, nu cred că mai crede, spuse Strike.

— Atunci, ceva s-a schimbat în mintea aia îngustă şi nenorocită a lui, pentru că am auzit că le spunea tuturor că eu am fost făptaşul, înainte să se decidă că a fost sinucidere. Numai că eu am un alibi beton, aşa că-l bag în mă-sa. Îi. Fut. Pe. Toţi.

Agitat şi nervos, se ridică în picioare, îşi mai puse nişte vin în paharul aproape neatins şi-şi aprinse altă ţigară.

— Ce poţi să-mi spui despre ziua în care a murit Lula? întrebă Strike.

— Despre noapte, vrei să spui.

— Ziua de dinainte ar putea fi şi ea foarte importantă. Sunt câteva lucruri pe care-aş vrea să le clarific.

— Da? Zi, atunci.

Duffield se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi trase din nou genunchii la piept.

— Lula te-a sunat de mai multe ori în jurul prânzului şi pe la şase seara, dar nu i-ai răspuns.

— Nu, spuse Duffield.

Începu să tragă, copilăreşte, de o mică gaură din genunchiul pantalonilor.

— Păi, eram ocupat. Lucram. La un cântec. Nu voiam să întrerup fluxul. Ştii, inspiraţia.

— Deci, n-ai ştiut că te sună?

— Ba da. Am văzut că e numărul ei.

Îşi frecă nasul, întinzându-şi picioarele pe masa de sticlă, îşi îndoi braţele la piept şi spuse:

— Am vrut să-i dau o mică lecţie. S-o las să se întrebe ce fac.

— De ce ai considerat că are nevoie de o lecţie?

— Rapperul ăla nenorocit. I-am zis că vreau să se mute la mine cât timp ăla stătea în clădirea ei. „Nu fi prostuţ, n-ai încredere în mine?"

Imitaţia vocii şi a expresiei Lulei era copilăroasă, dar nesinceră.

— I-am spus: „Nu fi *tu* prostuţă. Arată-mi că nu am de ce să-mi fac griji şi vino să stai la mine". Dar n-a vrut. Aşa că mi-am zis, jocul ăsta poate fi jucat în doi, iubito. Să vedem dacă-ţi place. Deci, am adus-o pe Ellie Carreira la mine acasă şi am compus ceva împreună, după care

am luat-o pe Ellie cu mine la Uzi. Lu n-avea de ce să se plângă. Era o chestie profesională. Compuneam cântece. Doar prieteni, la fel ca ea şi rapper-gangsterul ăla.

— Nu ştiam că l-a cunoscut pe Deeby Macc.

— Păi, nu l-a cunoscut, dar el şi-a declarat intenţiile în public, ce mama dracului! N-ai auzit ce cântec a scris? Se uda toată când îl asculta.

— „Gagico, nu eşti cine te…", începu să citeze Ciara, îndatoritoare, dar o privire urâtă din partea lui Duffield o reduse la tăcere.

— Ţi-a lăsat mesaje pe mesageria vocală?

— Da, două. „Evan, te rog să mă suni. E urgent. Nu vreau să-ţi spun asta la telefon." întotdeauna era ceva al dracului de urgent când voia să afle ce fac. Ştia că sunt şucărit. Era îngrijorată că aş putea s-o chem pe Ellie. Avea un fix legat de Ellie, pentru că ştia că ne-o trăseserăm.

— A spus că e ceva urgent şi că nu vrea să-ţi spună la telefon?

— Da, dar asta era doar ca să mă facă s-o sun. Unul dintre micile ei jocuri. Putea să fie al dracului de geloasă Lu. Şi îi plăcea să manipuleze oamenii.

— Poţi să te gândeşti la vreun motiv pentru care, în aceeaşi zi, l-a sunat în mod repetat şi pe unchiul ei?

— Care unchi?

— Îl cheamă Tony Landry, e tot avocat.

— *Pe el?* Nu l-ar fi sunat în ruptul capului, îl ura mai mult decât pe fratele ei.

— L-a sunat, de mai multe ori, în acelaşi interval în care te-a sunat pe tine. Lăsând cam acelaşi mesaj, mai mult sau mai puţin.

Duffield îşi scărpină barba nerasă cu unghiile murdare, uitându-se lung la Strike.

— Nu ştiu despre ce putea să fie vorba. Despre mama ei, poate. Poate că bătrâna Lady B trebuia dusă la spital sau mai ştiu eu ce.

— Nu crezi că în dimineaţa aia s-ar fi putut întâmpla ceva pe care ea îl credea relevant sau interesant atât pentru tine, cât şi pentru unchiul ei?

— Nu există niciun subiect care să ne intereseze pe mine şi pe nemernicul ăla de unchi al ei, în acelaşi timp, spuse Duffield. L-am cunoscut. Preţul acţiunilor şi alte căcaturi d-astea sunt singurele lucruri care-l interesează.

— Poate că era ceva legat de ea, ceva personal?

— Dacă ar fi fost, nu l-ar fi sunat pe nenorocit. Nu se plăceau unul pe celălalt.

— Ce te face să spui asta?

— Avea pentru el aceleaşi sentimente pe care le am eu faţă de nemernicul de taică-miu. Niciunul dintre ei nu credea că e ceva de capul nostru.

— Ţi-a vorbit despre asta?

— O, da. El considera că problemele ei mentale nu erau decât un comportament urât, menit să atragă atenţia. O prefăcătorie. O povară pe umerii maică-sii. A devenit ceva mai linguşitor când Lu a început să câştige bani, dar ea n-a uitat.

— Şi nu ţi-a spus de ce te sunase, după ce a ajuns la Uzi?

— Nu, spuse Duffield, care-şi aprinse o nouă ţigară. A fost cu curul în sus de când a ajuns, pentru că Ellie era acolo. Nu i-a plăcut asta deloc. Era într-o dispoziţie tocmai potrivită, nu-i aşa?

Pentru prima oară apelă la Ciara, care dădu din cap cu tristeţe.

— N-a prea stat de vorbă cu mine, spuse Duffield. A vorbit mai mult cu tine, nu?

— Da, spuse Ciara. Şi nu mi-a zis că ar fi ceva care s-o *supere* sau ceva de genul ăsta.

— Doi oameni mi-au spus că telefonul ei era ascultat… începu să spună Strike, dar Duffield îl întrerupse.

— O, da, ne ascultau mesajele de săptămâni întregi, nenorociţii. Ştiau locurile unde ne întâlneam şi totul. Ai dracului nemernici. Ne-am schimbat numerele de telefon când am aflat ce se întâmplă şi am avut grijă la mesajele pe care ni le trimiteam după aia.

— Deci nu te-ar fi surprins dacă Lula ar fi avut ceva important sau supărător să-ţi spună, pe care să nu ţi-l transmită explicit prin telefon.

— Aşa e, dar dacă ar fi fost aşa de important, mi-ar fi spus la club, ce dracu'!

— Şi nu ţi-a spus.

— Nu, cum am zis, n-a vorbit cu mine toată seara.

Un muşchi tresări în maxilarul cizelat al lui Duffield.

— Se tot uita la telefon, să vadă cât e ceasul. Ştiam ce face. Încerca să mă calce pe bătături. Să-mi arate că abia aştepta să ajungă acasă să se vadă cu nemernicul de Deeby Macc. A aşteptat până când Ellie s-a dus la budă. Apoi, s-a ridicat şi a venit să-mi spună că pleacă şi că pot să-mi iau brăţara înapoi. Cea pe care i-o dădusem când am avut ceremonia

de logodnă. A aruncat-o pe masă în faţa mea, când toţi cei din jur stăteau şi căscau ochii. Aşa că am luat-o şi am spus: „Vrea cineva asta, că o am în plus?", iar ea s-a cărat.

Nu vorbea ca şi cum Lula era moartă de trei luni, ci de parcă totul se întâmplase cu o zi înainte şi încă mai exista o posibilitate de reconciliere.

— Ai încercat s-o reţii totuşi, nu? întrebă Strike.

Ochii lui Duffield se îngustară.

— S-o reţin?

— Ai apucat-o de mâini, după cum zic martorii.

— Aşa am făcut? Nu-mi amintesc.

— Dar ea s-a desprins, iar tu ai rămas pe loc, aşa este?

— Am aşteptat zece minute, pentru că nu voiam să-i dau satisfacţia că mă duc după ea în faţa tuturor, după care am plecat din club şi i-am spus şoferului să mă ducă în Kentigern Gardens.

— Purtând masca de lup, preciză Strike.

— Da, ca să-i împiedic pe jegoşii ăia, spuse el cu o mişcare a capului în direcţia ferestrei, să vândă poze în care eu aş fi apărut drogat sau şucărit. Nu le place deloc când îţi acoperi faţa. Nu mai au cum să-şi câştige banii murdari ca să-şi ducă vieţile de paraziţi. Unul dintre ei a încercat să-mi smulgă masca, dar am ţinut-o bine. M-am urcat în maşină şi le-am oferit câteva imagini în care Lupul le arăta degetul mijlociu, pe geamul din spate. Am ajuns la colţul străzii Kentigern Gardens şi acolo erau alţi paparazzi, peste tot. Am ştiut că ea intrase deja.

— Ştii codul de la intrare?

— Unu nouă şase şase, da. Dar ştiam că îi spusese paznicului să nu mă lase să intru. N-aveam niciun chef să mă duc până acolo ca să plec după cinci minute cu coada între picioare. Am încercat s-o sun din maşină, dar n-a vrut să răspundă. M-am gândit că poate se dusese jos să-i ureze bun venit la Londra lui Deeby-bulangiul-de-Macc. Aşa că m-am dus la un tip ca să-mi alin suferinţa.

Stinse ţigara pe o carte de joc rătăcită pe marginea mesei şi începu să caute alta. Din dorinţa de a înlesni cursul lin al conversaţiei, Strike îi oferi una din pachetul lui.

— Oh, mulţumesc. Mulţumesc. Mda. Păi, i-am zis şoferului să mă lase acolo şi m-am dus să-mi vizitez un prieten, care între timp a dat la poliţie o declaraţie *în acest sens,* cum ar spune unchiul Tony. După

care am mai umblat un pic brambura şi există o filmare în staţia aia care dovedeşte acest lucru şi, pe urmă, pe la, cât să fi fost… trei? Patru?

— Patru şi jumătate, spuse Ciara.

— Da, m-am dus să dorm la Ciara acasă.

Duffield trase din ţigară, uitându-se cum arde jarul, apoi, după ce suflă fumul, spuse binedispus:

— Deci, sunt acoperit, nu?

Lui Strike nu-i plăcu satisfacţia lui.

— Şi când ai aflat că Lula a murit?

Duffield îşi trase încă o dată picioarele la piept.

— Ciara m-a trezit să-mi spună. N-am putut… eram, la dracu'… mda, mă rog. Fir-ar al dracului să fie!

Îşi ridică braţul peste creştetul capului şi privi fix la tavan.

— N-am putut… n-am putut să cred. Pur şi simplu, n-am putut să cred.

În timp ce se uita la el, lui Strike i se păru că vede cum Duffield începe să înţeleagă că fata despre care vorbise cu atâta neseriozitate, pe care, după cum spusese chiar el, o provocase, o tachinase şi o iubise, în mod real şi definitiv n-avea să se mai întoarcă niciodată. Că-şi zdrobise creierii de asfaltul acoperit de zăpadă şi că ea şi relaţia lor erau acum dincolo de orice posibilitate de a se mai putea repara. Pentru o clipă, în timp ce privea la tavanul alb şi uniform, chipul lui Duffield deveni grotesc, căci se părea că rânjeşte cu gura până la urechi. Era o grimasă provocată de durere, de efortul necesar pentru stăpânirea lacrimilor. Braţele îi alunecară în jos şi-şi îngropă faţa în ele, cu fruntea sprijinită pe genunchi.

— Oh, *scumpule,* spuse Ciara, lăsându-şi paharul pe masă şi aplecându-se ca să-i pună palma pe genunchiul osos.

— Asta m-a dat cu totul peste cap, zise Duffield, cu glas răguşit. M-a dat peste cap de-a binelea. Voiam să mă căsătoresc cu ea. Am iubit-o, fir-ar al dracului să fie! La dracu', nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Sări în picioare şi ieşi din cameră, smiorcăind cu ostentaţie şi ştergându-se la nas cu mâneca.

— Ţi-am *spus* eu! îi şopti Ciara lui Strike. E *distrus.*

— O, nu ştiu. Se pare că şi-a îmbunătăţit comportamentul. S-a lăsat de heroină de-o lună.

— *Ştiu,* şi n-aş vrea să se apuce din nou.

— Oricum, m-am purtat mult mai frumos decât s-ar fi purtat poliţia

cu el. Am fost politicos.

— Totuşi, ai o privire încrâncenată pe faţă. Serios, eşti, aşa, *încruntat,* de parcă n-ai crede un cuvânt din ce-ţi spune.

— Crezi că se mai întoarce?

— Da, fireşte. *Te rog,* poartă-te ceva mai frumos…

Se aşeză iute la loc când Duffield reveni. Bărbatul avea o expresie posomorâtă, iar mersul afectat era foarte uşor atenuat. Se aruncă în fotoliul pe care-l ocupase anterior şi-i spuse lui Strike:

— Mi s-au terminat ţigările. Pot să mai iau una de la tine?

Fără tragere de inimă, pentru că-i rămăseseră doar trei, Strike îi întinse o ţigară, i-o aprinse şi apoi spuse:

— Putem să mai vorbim?

— Despre Lula? Poţi să vorbeşti, dacă vrei. Nu ştiu ce altceva aş mai putea să-ţi spun. Nu mai am nicio informaţie.

— De ce v-aţi despărţit? Prima oară, vreau să spun. Mi-e clar de ce ţi-a dat papucii la Uzi.

Cu coada ochiului, o văzu pe Ciara făcând un mic gest de indignare. Se pare că replica asta nu se încadra la „mai frumos”.

— Ce mama dracului are de-a face asta cu toată povestea?

— Totul e relevant, spuse Strike. Ne dă o imagine despre ce se întâmpla în viaţa ei. Totul ne ajută să ne explicăm de ce şi-ar fi putut lua zilele.

— Parcă ziceai că eşti în căutarea unui criminal?

— Sunt în căutarea adevărului. Deci, *de ce* v-aţi despărţit prima dată?

— Ei, fir-ar al dracului să fie, de ce-i aşa de important? explodă Duffield.

Temperamentul lui, aşa cum se aşteptase Strike, era violent şi uşor iritabil.

— Ce încerci să faci? Să demonstrezi că din cauza mea s-a aruncat de la balcon? Ce legătură poate să aibă prima noastră despărţire cu moartea ei, cap pătrat ce eşti? Asta s-a întâmplat cu două luni înainte să moară. La dracu’, aşa pot să zic şi eu că-s detectiv şi să pun o mulţime de întrebări şmechere. Pariez că se plăteşte bine, nu-i aşa, dacă dai peste vreun client bogat şi tembel?

— Evan, încetează, spuse Ciara, supărată. Ai zis că vrei să ajuţi.

— Da, vreau să ajut, dar nu-i corect ce face!

— Nu-i nicio problemă, dacă nu vrei să răspunzi, spuse Strike. Nu ai

nicio obligaţie.

— N-am nimic de-ascuns, e doar o chestie personală, da? Ne-am despărţit, urlă el, din cauza drogurilor şi pentru că familia şi prietenii ei îi turnau otravă în urechi despre mine şi pentru că nu avea încredere în nimeni din cauza presei, e bine? Din cauza acelei *presiuni.*

Duffield îşi transformă mâinile în nişte gheare tremurătoare şi le apăsă, ca pe nişte căşti, peste urechi, făcând o mişcare de compresie.

— Presiunea, mama ei de *presiune,* d-aia ne-am despărţit.

— Consumai multe droguri în perioada aia, aşa e?

— Da.

— Iar Lulei nu-i plăcea?

— Mă rog, oamenii din jurul ei îi spuneau că nu-i place, ştii?

— Ce oameni?

— Păi, rudele ei, nemernicul ăla de Guy Somé. Fătălăul ăla pipernicit.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că ea nu avea încredere în nimeni din cauza presei?

— Ei, un drac, nu e evident? Nu ştii toate chestiile astea de la bătrânul tău?

— Ştiu un căcat împrăştiat despre taică-miu, spuse Strike cu răceală.

— Ei bine, îi ascultau *telefonul,* omule, iar asta îţi dă un sentiment al dracului de ciudat. N-ai nici pic de imaginaţie? A început să devină paranoică, pentru că-şi închipuia că oamenii vând presei chestii despre ea. Încerca să-şi dea seama ce spusese la telefon şi ce nu spusese şi cine-ar fi putut să vândă presei diverse chestii. Asta îi făcea mintea vraişte.

— Te-a acuzat *pe tine* că vinzi poveşti?

— Nu, se răsti Duffield şi apoi, la fel de vehement: Da, uneori. *De unde-au ştiut că venim aici, de unde-au ştiut că ţi-am spus asta* şi tot aşa… I-am zis, toate astea ţin de celebritate, nu-i aşa, dar ea a crezut că poate să aibă şi tortul, şi să-l şi mănânce.

— Dar ai vândut vreodată presei poveşti despre ea?

O auzi pe Ciara inspirând cu un şuierat.

— Nu, asta n-am făcut, la dracu', spuse calm Duffield, înfruntând, fără să clipească, privirea lui Strike. Nu, n-am făcut-o. E bine?

— Şi cât timp aţi fost despărţiţi?

— Două luni, pe-acolo.

— Dar cam când v-aţi împăcat – cu o săptămână înainte de moartea

ei?

— Da. La petrecerea lui Mo Innes.

— Şi aţi avut ceremonia de logodnă după patruzeci şi opt de ore? La casa din Cotswolds a lui Carbury?

— Da.

— Şi cine a ştiut că asta are să se întâmple?

— A fost o chestie spontană. Am cumpărat brăţările şi am făcut-o, pur şi simplu. A fost frumos, omule.

— Chiar a fost, întări Ciara cu tristeţe.

— Deci, ca presa să afle atât de repede, cineva care a fost acolo trebuie să le fi spus, nu?

— Da, cre' că da.

— Pentru că telefoanele nu vă erau ascultate atunci, nu-i aşa? Vă schimbaseraţi numerele.

— Habar n-am dacă erau ascultate. Întreabă-i pe căcaţii ăia care fac treburile astea.

— Ţi-a spus ceva despre faptul că încearcă să-şi găsească tatăl?

— Era mort… aa, te referi la cel adevărat? Da, era interesată, dar n-avea nicio şansă, nu? Maică-sa nu ştia cine a fost.

— Nu ţi-a spus niciodată dacă a reuşit să afle ceva despre el?

— A încercat, dar n-a ajuns nicăieri, aşa că a luat hotărârea să facă un curs de studii africane. Ăsta urma să fie tăticul, tot continentul Africa, să-mi bag! Nenorocitul de Somé era în spatele întregii poveşti, scormonind prin căcat, ca de obicei.

— În ce fel?

— Orice o îndepărta de mine era bun. Orice îi unea pe ei doi. În privinţa ei, era un ticălos posesiv. Era îndrăgostit de ea. Ştiu că e poponar, adăugă el nerăbdător, când Ciara vru să protesteze, dar nu e primul pe care l-am cunoscut să i se pună pata pe câte-o iubită. Ar fute pe oricine, bărbat să fie, dar nu voia s-o lase să-i scape din mână. Îi sărea repede muştarul când nu se vedea cu el, nu-i plăcea ca ea să lucreze pentru alţii. Mă urăşte de moarte. Uite că nu ţi-a ieşit manevra, căcăciosule! S-o lipească pe Lu de Deeby Macc. Ce l-ar mai fi excitat ca ea să şi-o tragă cu ăla. Să-mi dea mie peste bot. Să audă el toate detaliile. Să o pună să-l prezinte ăluia, să-şi vadă nenorocitele alea de haine fotografiate pe un gangster. Nu-i prost deloc, Somé ăsta. Tot timpul s-a folosit de ea pentru afacerile lui. A încercat s-o aibă ieftin sau gratuit, iar ea a fost o proastă că l-a lăsat.

— Somé ţi-a dat astea? întrebă Strike, arătând spre mănuşile din piele neagră de pe măsuţa de cafea.

Recunoscuse micul logo auriu de pe manşetă, GS.

— Ce-ai zis?

Duffield se aplecă şi agăţă cu degetul arătător o mănuşă. O clătină în faţa ochilor, examinând-o.

— La dracu', ai dreptate. Atunci, locul lor e la coşul de gunoi, zise şi aruncă mănuşa într-un colţ.

Aceasta se lovi de chitara abandonată, care scoase un acord găunos, reverberant.

— Le-am ţinut pentru şedinţa aia foto, spuse Duffield, arătând spre coperta de revistă alb-negru. Somé nu mi-ar fi dat nici aburii de la pişatul lui. Mai ai o ţigară?

— Le-am terminat pe toate, minţi Strike. Vrei să-mi spui de ce m-ai invitat la tine acasă, Evan?

Urmă o tăcere lungă. Duffield se uită urât la Strike, care intui că actorul ştia că-l minţise în privinţa ţigărilor. Ciara se uita şi ea la el, cu buzele uşor depărtate, întruchiparea unei frumoase consternări.

— Ce te face să crezi că am ceva să-ţi spun? zise batjocoritor Duffield.

— Nu cred că mi-ai zis să vin aici doar pentru plăcerea pe care ţi-o oferă compania mea.

— Nu ştiu, spuse Duffield, cu o nuanţă distinctă de maliţiozitate. Poate c-am sperat că eşti amuzant, ca bătrânul tău?

— Evan, se răsti la el Ciara.

— OK, dacă nu ai nimic să-mi spui… zise Strike şi se ridică de pe fotoliu.

Spre uşoara lui surprindere şi spre evidenta nemulţumire a lui Duffield, Ciara puse jos paharul de vin gol şi începu să-şi strângă picioarele lungi, pregătindu-se să se ridice.

— Bine, spuse tăios Duffield. Ar fi un lucru.

Strike se lăsă la loc în fotoliu. Ciara îi aruncă una dintre ţigările ei lui Duffield, care mormăi un mulţumesc. Apoi se aşeză iarăşi şi ea, urmărindu-l pe Strike.

— Spune, zise acesta din urmă, în vreme ce Duffield îşi făcea de lucru cu bricheta.

— În regulă. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, zise actorul. Dar nu vreau să spui de unde ai informaţia.

— Nu pot să-ţi garantez asta, spuse Strike.

Duffield se încruntă, genunchii sărindu-i în sus şi-n jos; fuma cu ochii ţintuiţi în podea. Cu coada ochiului, Strike o văzu pe Ciara deschizând gura să vorbească, dar o opri ridicând mâna în aer.

— Mă rog, zise Duffield, cu două zile înainte, luam prânzul cu Freddie Bestigui. Şi-a lăsat BlackBerry-ul pe masă când s-a dus la bar.

Duffield pufni şi chicoti.

— Nu vreau să fiu concediat, spuse el, uitându-se urât la Strike. Am nevoie de jobul ăsta!

— Zi mai departe, spuse Strike.

— A primit un e-mail. Am văzut numele Lulei. L-am citit.

— OK.

— Era de la nevastă-sa. Zicea ceva de genul: „Ştiu că ar trebui să vorbim prin avocaţi, dar, dacă nu poţi să dai mai mult de 1,5 milioane, am să spun tuturor cum am ajuns acolo, pentru că m-am săturat să încasez şuturi pentru tine. Asta nu-i o ameninţare goală. Încep să mă gândesc că ar fi trebuit să le spun celor de la poliţie". Sau ceva de genul ăsta, adăugă Duffield.

Vag, prin fereastra acoperită de draperie, se auziră râsetele unor paparazzi de-afară.

— Asta e o informaţie foarte utilă, îi spuse Strike lui Duffield. Mulţumesc.

— Nu vreau ca Bestigui să afle că ştii de la mine.

— Nu cred că va fi nevoie ca numele tău să fie pomenit, spuse Strike, ridicându-se din nou. Mulţumesc pentru apă.

— Stai puţin, scumpule, vin şi eu, zise Ciara, cu telefonul lipit de ureche. Kieran? Ieşim acum, eu şi Cormoran. Chiar acum. Pa, Evan, dragule.

Se aplecă şi-l sărută pe ambii obraji, în vreme ce Duffield, pe jumătate ridicat din fotoliu, părea deconcertat.

— Puteţi să dormiţi aici dacă…

— Nu, scumpule, am de lucru mâine după-amiază. Am nevoie de somnul meu de frumuseţe, spuse ea.

Alte bliţuri îl orbiră pe Strike când păşi afară. Dar, de data asta, paparazzi păreau derutaţi. În timp ce o ajuta pe Ciara să coboare treptele şi se urca după ea în maşină, unul dintre ei strigă la Strike:

— Cine dracu' eşti tu?

Strike trânti portiera, rânjind. Kolovas-Jones se reaşezase pe

scaunul şoferului. Tocmai se îndepărtau de bordură, iar de data asta nimeni nu-i mai urmări.

După câteva momente de tăcere, Kolovas-Jones se uită în oglinda retrovizoare şi o întrebă pe Ciara:

— Acasă?

— Cred că da. Kieran, vrei să dai drumul la radio? Vreau să ascult puţină muzică, spuse ea. Dă mai tare, scumpule. Oh, ce-mi place asta!

„Telephone" de Lady Gaga umplu interiorul maşinii.

Ciara se întoarse spre Strike în momentul în care lumina oranj trecu peste faţa ei extraordinară. Respiraţia îi mirosea a alcool, iar pielea răspândea parfumul acela dulceag şi iute.

— Nu vrei să mă întrebi nimic altceva?

— Ştii ceva? spuse Strike. Chiar vreau să te întreb. De ce e nevoie să pui o căptuşeală detaşabilă la o geantă?

Ciara se uită lung la el câteva secunde, după care chicoti zgomotos, lăsându-se într-o parte pe umărul lui, înghiontindu-l. Mlădioasă şi zveltă, îi spuse, continuând să se rezeme de el:

— Chiar *eşti* amuzant.

— Dar de ce, totuşi?

— Păi, pentru că face ca geanta să fie, gen, mai individuală. Poţi să le personalizezi, înţelegi? Poţi să-ţi cumperi două căptuşeli şi să le schimbi între ele. Poţi să scoţi una şi s-o foloseşti ca eşarfă; sunt frumoase. Mătase cu imprimeuri splendide. Iar marginile cu fermoar sunt foarte *rock-and-roll.*

— Interesant, spuse Strike, când coapsa ei se mută şi se lipi uşor de a lui, iar ea scoase un al doilea chicotit gutural.

Poţi să suni cât vrei, că nu e nimeni acasă, cânta Lady Gaga.

Muzica le acoperea conversaţia, dar ochii lui Kolovas-Jones se mişcau cu o regularitate inutilă de la drumul din faţă la oglinda retrovizoare. După încă un minut, Ciara spuse:

— Guy are dreptate, îmi plac tipii solizi. Eşti foarte *dur.* Şi, gen, *sever*. E sexy.

După o vreme, îl întrebă în şoaptă, în timp ce-şi freca obrazul mătăsos de al lui, ca o pisică:

— Unde stai?

— Dorm pe un pat de campanie, la mine în birou.

Ea chicoti din nou. Era clar că se ameţise uşor de la băutură.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Atunci, mergem la mine, vrei?

Avea limba rece şi dulce, cu gust de Pernod.

— Te-ai culcat cu tatăl meu? reuşi el să spună, în timp ce buzele ei pline se apăsau peste ale sale.

— Nu… *Doamne,* nu… (Un mic chicotit.) Îşi vopseşte părul… e, gen, *purpuriu* văzut de aproape… Îi ziceam în glumă rockerul-prună…

Şi apoi, zece minute mai târziu, auzind o voce lucidă în mintea sa, care-l îndemâna să nu lase dorinţa să-l ducă la umilinţă, reuşi să se desprindă ca să bâiguie:

— Am doar un picior.

— Nu fi caraghios…

— Nu sunt caraghios… am rămas fără un picior în Afganistan.

— Bietul băiat… şopti ea. Lasă că-l mângâi eu şi trece.

— Mda… ăla nu-i piciorul… Dar ajută, totuşi…

9

Robin urcă în fugă treptele de metal cu aceiaşi pantofi fără toc pe care-i purtase şi cu o zi înainte. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, incapabilă să-şi scoată din minte cuvântul „şoşoni", îşi alesese încălţămintea cea mai ponosită ca să poată umbla pe jos o zi întreagă. Astăzi, entuziasmată de ceea ce realizase în vechii ei pantofi negri, aceştia căpătaseră strălucirea condurilor din sticlă ai Cenuşăresei. Nerăbdătoare să-i spună lui Strike tot ce aflase, aproape că a alergat pe Denmark Street, prin molozul luminat de soare. Era convinsă că orice stingherealã care ar mai fi putut să stăruiască după escapada alcoolică din urmă cu două seri ar fi totalmente eclipsată de entuziasmul lor reciproc, generat de uluitoarele descoperiri făcute de ea pe cont propriu în ziua precedentă.

Dar, când ajunse la etajul al doilea, se opri brusc în loc. Pentru a treia oară, uşa de sticlă era încuiată, iar biroul de dincolo de ea era neiluminat şi tăcut.

Intră şi trecu repede în revistă dovezile. Uşa dinspre biroul interior era deschisă. Patul de campanie al lui Strike era strâns frumos şi aşezat la locul lui. În coşul de gunoi, niciun rest de la cină. Monitorul computerului era întunecat, ceainicul, rece. Robin se văzu nevoită să conchidă că Strike (după cum formulă ea fraza pentru sine) nu-şi petrecuse noaptea acasă.

Îşi atârnă haina în cuier, apoi scoase din geantă un mic blocnotes, porni computerul şi, după câteva minute de aşteptare plină de speranţă dar inutilă, începu să scrie un rezumat al lucrurilor aflate cu o zi înainte. Abia reuşise să doarmă – atât de entuziasmată fusese că-i va spune totul în persoană lui Strike. Faptul că îl scria la computer constituia o amară dezamăgire. Unde era Strike?

În timp ce degetele-i zburau pe tastatură, un răspuns care nu-i plăcea prea mult prinse contur în mintea ei. Distrus cum fusese de vestea logodnei fostei sale iubite, nu era posibil să se fi dus s-o implore să nu se mărite cu celălalt bărbat? Nu urlase el pe tot Charing Cross Road că Charlotte nu-l iubea pe Jago Ross? Poate că, la urma urmelor, era adevărat. Poate că Charlotte se aruncase în braţele lui Strike, iar acum cei doi erau împăcaţi, dormind împreună, îmbrăţişaţi, în casa sau

apartamentul din care fusese expulzat cu patru săptămâni în urmă. Robin îşi aminti de chestionările piezişe ale lui Lucy şi de insinuările despre Charlotte şi bănuia că orice asemenea reunire n-ar fi fost de bun augur pentru siguranţa postului ei. „Nu că asta ar conta", îşi aminti ea, tastând cu furie şi cu o imprecizie necaracteristică. „Oricum pleci peste o săptămână." Reflecţia o făcu să se simtă şi mai agitată.

Ca o alternativă, firește, Strike se dusese la Charlotte, iar ea îl refuzase. În acest caz, chestiunea locului unde se afla el acum devenea o preocupare mai presantă, dar mai puţin personală. Dacă plecase valvârtej în oraş, neprotejat, pornit să se îmbete iar vârtos? Degetele harnice ale lui Robin încetiniră şi se opriră în mijlocul frazei. Îşi roti scaunul de computer ca să se uite la telefonul tăcut din birou.

Putea foarte bine să fie singura persoană care ştia că Strike nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. N-ar fi bine oare să-l sune pe mobil? Şi dacă nu-i răspundea? Câte ore ar trebui să lase să treacă până să sune la poliţie? Îi veni în minte ideea de a-l suna pe Matthew la birou ca să-i ceară sfatul, dar o îndepărtă rapid.

Ea şi Matthew se certaseră când Robin ajunsese acasă, foarte târziu, după ce-l dusese pe Strike, beat, înapoi la birou de la barul Tottenham. Matthew i-a spus încă o dată că era naivă, impresionabilă şi că pusese botul la născocirile unui ghinionist; că Strike nu urmărea decât să aibă o secretară ieftină şi, ca să-şi atingă scopul, se folosea de şantaj emoţional; că probabil nici nu exista vreo Charlotte, că totul era un complot extravagant menit să atragă compasiunea şi serviciile lui Robin. Moment în care Robin şi-a pierdut cumpătul şi i-a spus lui Matthew că, dacă era cineva care o şantaja, atunci el era acela, cu insistenţa cu care-i tot vorbea de banii pe care ar fi trebuit să-i câştige, cu insinuarea că nu contribuia suficient. Nu vedea că îi place să lucreze pentru Strike? Nu îi trecuse prin mintea lui insensibilă şi obtuză de *contabil* că s-ar putea să-i fie groază de munca anostă pe care ar presupune-o postul de la resurse umane? Matthew se arătase mai întâi şocat, apoi (rezervându-şi totuşi dreptul de a deplânge comportamentul lui Strike) îşi ceruse scuze. Dar Robin, de obicei conciliatoare şi amiabilă, rămăsese distantă şi mânioasă. Armistiţiul încheiat în dimineaţa următoare mustea de ostilitate, mai ales din partea lui Robin.

Acum, în tăcere, privind la telefon, o parte din supărarea ei pe Matthew se revărsă asupra lui Strike. Unde era? Ce făcea? De ce îi

confirma lui Matthew acuzaţiile de iresponsabilitate? Ea era aici, păzind fortăreaţa, iar el era probabil plecat în căutarea fostei sale logodnice, şi ce mai conta afacerea lor…

…afacerea *lui…*

Paşi pe casa scării: lui Robin i se păru că recunoaşte foarte uşoara neuniformitate a mersului lui Strike. Aşteptă, privind încruntată spre scară, până când se asigură că paşii trecuseră de primul nivel. Apoi, îşi întoarse scaunul cu hotărâre spre monitor şi începu să scrie din nou la tastatură, cu inima bătându-i repede.

— ’Neaţa!

— Bună.

Îi aruncă lui Strike o privire fugară în timp ce continua să tasteze. Arăta obosit, nebărbierit şi nefiresc de bine îmbrăcat. Robin avu astfel imediat confirmarea părerii ei că Strike încercase o reconciliere cu Charlotte. După cum se prezentau lucrurile, cu succes. Următoarele două fraze tastate ieşiră pline de greşeli de ortografie.

— Cum merge treaba? întrebă Strike, observând profilul încordat al lui Robin şi atitudinea ei rece.

— Excelent, spuse Robin.

Acum intenţiona să-i pună în faţă raportul perfect redactat şi apoi, cu un calm glacial, să discute aranjamentele legate de plecarea ei. Poate că-i va sugera că ar fi bine să angajeze o altă secretară temporară de săptămâna asta, astfel încât s-o poată instrui pe înlocuitoarea ei în gestionarea problemelor de zi cu zi ale biroului, înainte ca ea să plece.

Strike, al cărui şir de ghinioane teribile fusese întrerupt într-un stil fabulos cu doar câteva ore mai devreme şi care se simţea mai aproape de starea de plutire decât se simţise de câteva luni bune, aşteptase cu nerăbdare să-şi întâlnească secretara. Nu avea nicio intenţie s-o regaleze cu o relatare a isprăvilor lui nocturne (sau, cel puţin, nu cu cele care reuşiseră atât de bine să-i restabilească egoul şifonat), căci era instinctiv discret în astfel de chestiuni, şi spera să se sprijine pe ceea ce mai rămăsese din graniţele care fuseseră sfărâmate de consumul lui copios de Doom Bar. Plănuise totuşi un discurs elocvent de scuze pentru excesele lui din urmă cu două seri, o recunoaştere a gratitudinii şi o expunere a tuturor concluziilor interesante pe care le trăsese în urma discuţiilor avute în ziua precedentă.

— Vrei un ceai?

— Nu, mulţumesc.

Se uită la ceasul de la mână.

— Am întârziat doar unsprezece minute.

— Tu hotărăşti când ajungi. Adică, încercă ea să retracteze, căci tonul ei fusese prea evident ostil, nu e treaba mea ce faci… când ajungi aici.

După ce repetase în minte mai multe răspunsuri liniştitoare şi mărinimoase la scuzele imaginare ale lui Strike pentru comportamentul de beţiv din urmă cu patruzeci şi opt de ore, acum simţea că atitudinea lui era dezgustător de lipsită de ruşine sau de remuşcare.

Strike îşi făcu de lucru cu ceainicul şi ceştile, iar după câteva minute puse pe birou lângă ea o cană de ceai aburind.

— Am spus că nu…

— Poţi să laşi un minut documentul ăla aşa de important ca să-ţi spun ceva?

Ea salvă raportul cu câteva apăsări energice pe taste şi se întoarse cu faţa la el, cu braţele încrucişate la piept. Strike se aşeză pe sofaua veche.

— Voiam să-mi cer scuze pentru acum două seri.

— Nu-i nevoie, spuse ea cu un glas mic, încordat.

— Ba da, este. Nu-mi amintesc mult din ce-am făcut. Sper că n-am fost insuportabil.

— N-ai fost.

— Probabil că te-ai prins care-i treaba. Fosta mea logodnică tocmai s-a logodit cu un vechi iubit de-al ei. I-au fost de-ajuns trei săptămâni după ce ne-am despărţit ca să-şi pună alt inel pe deget. Asta-i doar o figură de stil, pentru că de fapt nu i-am cumpărat niciodată un inel. N-am avut niciodată bani destui.

Robin deduse, din tonul lui, că nu avusese loc nicio reconciliere. Dar, în cazul ăsta, unde-şi petrecuse noaptea? Îşi desfăcu braţele şi, fără să se gândească, luă cana de ceai.

— Nu era responsabilitatea ta să vii şi să mă găseşti cum ai făcut tu, dar probabil că m-ai împiedicat să mă prăbuşesc în rigolă sau să lovesc pe cineva, de aceea îţi mulţumesc foarte mult.

— Nicio problemă, spuse Robin.

— Şi mulţumesc pentru Alka-Seltzer, zise Strike.

— Ţi-a prins bine? întrebă Robin, pe un ton rigid.

— N-a lipsit mult să borăsc pe asta, spuse Strike şi-i administra vechii sale canapele un pumn blând, dar după ce şi-a făcut efectul, m-a ajutat mult.

Robin râse, iar Strike îşi aminti, pentru prima oară, de biletul pe care-l vârâse pe sub uşă în timp ce dormea şi de pretextul oferit pentru absenţa ei plină de tact.

— Bun, să ştii că aşteptam cu nerăbdare să aud cum te-ai descurcat ieri, minţi el. Nu mă ţine în suspans.

Robin înflori ca un nufăr.

— Tocmai îl redactam la calculator…

— Hai s-auzim mai întâi versiunea orală şi poţi să-l pui la dosar mai târziu, spuse Strike, cu rezerva mentală că, dacă urma să fie inutil, putea fi îndepărtat cu uşurinţă.

— OK, spuse Robin, în acelaşi timp emoţionată şi neliniştită. Păi, aşa cum am spus în biletul ăla, am văzut că voiai să mă ocup de profesorul Agyeman şi de Hotelul Malmaison din Oxford.

Strike încuviinţă din cap, recunoscător pentru rememorare, căci nu mai reuşea să-şi aducă aminte detaliile biletului, citit pe când era cuprins de mahmureala aceea paralizantă.

— Deci, spuse Robin, cu respiraţia uşor întretăiată, mai întâi de toate m-am dus în Russell Square, la SSOA, Şcoala de Studii Orientale şi Africane. Asta voiau să spună însemnările tale, nu? adăugă ea. Am verificat pe hartă: e la mică distanţă de British Museum. Nu asta însemnau toate acele mâzgăleli?

Strike aprobă din nou din cap.

— Ei bine, m-am dus acolo şi le-am spus că scriu o disertaţie despre politica africană şi că vreau informaţii despre profesorul Agyeman. Până la urmă, am ajuns să discut cu o secretară foarte de treabă de la departamentul de studii politice, care chiar lucrase pentru el, şi tipa mi-a dat o mulţime de informaţii despre profesor, inclusiv o bibliografie şi o scurtă biografie. A fost student la SSOA.

— Serios?

— Da, spuse Robin. Şi am şi o fotografie.

Din interiorul blocnotesului scoase o copie xerox şi i-o dădu lui Strike.

Acesta văzu un bărbat negru, cu faţa alungită şi pomeţi proeminenţi; părul şi barba cărunte, tunse scurt, şi ochelari cu rame aurii sprijiniţi pe nişte urechi neobişnuit de mari. Studie cu atenţie poza câteva

momente lungi, iar când în sfârşit vorbi, spuse:

— Dumnezeule!

Robin aşteptă, jubilând.

— *Dumnezeule,* spuse Strike din nou. Când a murit?

— Cu cinci ani în urmă. Secretara s-a întristat vorbind despre el. A spus că era foarte deştept şi un om tare drăguţ şi cumsecade. Un creştin devotat.

— Rude?

— Da. A lăsat în urmă o văduvă şi un fiu.

— Un fiu, repetă Strike.

— Da, spuse Robin. E în armată.

— În armată, repetă Strike, ca un ecou profund şi melancolic. Nu-mi spune.

— E în Afganistan.

Strike se ridică şi începu să meargă de colo-colo, ţinând în mână poza profesorului Josiah Agyeman.

— N-ai aflat şi regimentul, nu? Nu contează. Pot să aflu, spuse el.

— Chiar am întrebat, zise Robin, consultându-şi notiţele, dar nu prea înţeleg – există un regiment numit Sappers sau ceva…

— Geniştii Regali, spuse Strike. Pot să verific treaba asta.

Se opri lângă biroul lui Robin şi privi iar îndelung la chipul profesorului Josiah Agyeman.

— Era din Ghana, ca origine, spuse ea. Dar familia a trăit în Clerkenwell până la moartea lui.

Strike îi înapoie poza.

— Să nu pierzi asta. Te-ai descurcat minunat, Robin.

— Asta nu e tot, spuse ea, roşie la faţă, emoţionată şi încercând să se abţină să zâmbească. După-amiază, am luat trenul de Oxford şi m-am dus la Malmaison. Ştiai că au făcut un hotel dintr-o veche închisoare?

— Serios? spuse Strike, lăsându-se din nou pe sofa.

— Da. E foarte drăguţ, la drept vorbind. Mă rog, oricum, m-am gândit să mă dau drept Alison şi să verific dacă nu cumva Tony Landry uitase ceva pe-acolo sau ceva de…

Bându-şi ceaiul, Strike se gândi că era cu totul neverosimil ca o secretară să fie trimisă în persoană ca să pună astfel de întrebări la trei luni după eveniment.

— În tot cazul, asta a fost o greşeală.

— Serios? spuse el, atent să adopte un ton neutru.

— Da, pentru că Alison a fost de fapt la Malmaison pe şapte, ca să încerce să-l găsească pe Tony Landry. A fost incredibil de jenant, pentru că una dintre recepţionere fusese de serviciu în ziua aceea şi şi-a amintit de ea.

Strike lăsă cana jos.

— Ei da, spuse el, asta e foarte interesant.

— Ştiu, zise Robin, emoţionată. Prin urmare, a trebuit să mă gândesc foarte repede.

— Le-ai zis că de fapt te cheamă Annabel?

— Nu, făcu ea, gata-gata să râdă. Am spus, bine, am să vă zic adevărul, sunt iubita lui. Şi am început să plâng puţin.

— Ai plâns?

— De fapt, n-a fost chiar aşa de greu, spuse Robin, uşor mirată. Am intrat rapid în pielea personajului. Am spus că bănuiam că are o aventură.

— *Nu* cu Alison? Dacă au văzut-o, nu te-ar fi crezut…

— Nu, dar am spus că nu credeam că fusese cu adevărat la hotelul acela… Oricum, am făcut o mică scenă şi fata care vorbise cu Alison m-a luat deoparte şi a încercat să mă liniştească. Mi-a zis că nu poate să-mi dea o astfel de informaţie fără un motiv întemeiat, pentru că au o politică, bla-bla… înţelegi. Dar ca să nu mă mai vadă plângând, în final mi-a spus că verificase cazările din seara zilei de şase şi plecările din dimineaţa de opt. Individul a făcut scandal când a plecat din hotel că i s-a dat un alt ziar decât cel cerut, de-aia şi-a adus fata aminte. Aşa că a fost acolo, *fără doar şi poate.* Chiar am întrebat-o uşor isteric, înţelegi, cum de ştia că el fusese, iar fata mi l-a descris în amănunt. Ştiu cum arată, adăugă ea, înainte ca Strike s-o întrebe. Am verificat înainte să plec; imaginea lui apare pe site-ul Landry, May, Patterson.

— Eşti genială, spuse Strike, iar toată povestea e al dracului de dubioasă. Ce ţi-a zis despre Alison?

— Că a venit şi a cerut să se vadă cu el, dar Landry nu era acolo. I-au confirmat totuşi că era cazat la ei. După care ea a plecat.

— Foarte ciudat. Ar fi trebuit să ştie că era la conferinţă. De ce nu s-a dus acolo mai întâi?

— Nu ştiu.

— Ţi-a spus această angajată cumsecade a hotelului dacă l-a văzut şi cu alte ocazii decât la cazare şi la plecare?

— Nu, răspunse Robin. Dar ştim că s-a dus la conferinţă, nu? Am

verificat asta, mai ştii?

— Ştim că s-a înregistrat la sosire şi probabil că a primit un ecuson. După care s-a întors cu maşina în Chelsea ca să-şi vadă sora, pe Lady Bristow. De ce?

— Păi… era bolnavă.

— Serios? Tocmai suferise o operaţie care ar fi trebuit s-o vindece.

— O histerectomie, spuse Robin. Nu-mi imaginez că te-ai simţi nemaipomenit după aşa ceva.

— Deci, avem un om care nu se dă în vânt după sora lui – am auzit asta direct din gura lui –, care crede că ea tocmai a suferit o operaţie salvatoare şi ştie că e în grija a doi dintre copiii ei. De ce atâta nerăbdare s-o vadă?

— Păi, spuse Robin, cu mai puţină siguranţă, cred că… tocmai ieşise din spital…

— Ceea ce probabil că ştia c-o să se întâmple înainte să plece la Oxford. Şi-atunci, de ce n-a rămas în oraş, s-o viziteze, dacă avea nişte sentimente aşa puternice, după care să plece la sesiunea de după-amiază a conferinţei? De ce să meargă cu maşina optzeci de kilometri, să rămână peste noapte în închisoarea aia de pluş, să se ducă la conferinţă, să se înregistreze şi să se întoarcă în oraş?

— Poate că a primit un telefon prin care era anunţat că femeia se simţea rău, ceva de genul ăsta? L-o fi sunat John Bristow şi l-a rugat să vină?

— Bristow n-a pomenit că l-ar fi rugat pe unchiul său să treacă pe-acolo. Aş zice că în acel moment nu prea erau în relaţii bune. Amândoi sunt evazivi în privinţa vizitei lui Landry. Niciunuia dintre ei nu-i place să vorbească despre asta.

Strike se ridică şi începu să meargă încolo şi încoace, şchiopătând uşor, abia sesizând durerea din picior.

— Nu, spuse el, Bristow îi cere surorii lui, care, după toate relatările, era ca lumina ochilor pentru mama sa, să treacă pe-acolo – asta are logică. Să ceară asta fratelui mamei sale, care era plecat din oraş şi nici pe departe cel mai mare fan al ei, să facă un ocol considerabil ca s-o vadă… asta nu-mi miroase a bine. Iar acum aflăm că Alison a plecat să-l caute pe Landry la hotelul lui în Oxford. Era o zi lucrătoare. Îl verifica din proprie iniţiativă sau o trimisese cineva?

Telefonul sună, iar Robin ridică receptorul. Spre surprinderea lui Strike, ea îşi luă imediat un accent australian foarte stâlcit.

— Oi, îm' pare răău, nu-i aci… noo… noo… habar n-am unde-o fi… noo… numele meu ie Annabel…

Strike râse încetişor. Robin îi aruncă o expresie de supărare prefăcută. După aproape un minut de australiană strangulată, ea închise telefonul.

— Temporary Solutions, spuse.

— Am de-a face cu o mulţime de Annabel. Asta de-acum părea mai mult sud-africancă decât australiancă.

— Acum vreau să aud ce s-a întâmplat cu tine ieri, spuse Robin, fără să-şi mai poată ascunde nerăbdarea. Te-ai întâlnit cu Bryony Radford şi Ciara Porter?

Strike îi spuse tot ce se întâmplase, omiţând doar urmarea excursiei la apartamentul lui Evan Duffield. Puse un accent deosebit pe insistenţa cu care Bryony Radford susţinuse că dislexia de care suferea o făcuse să asculte mesajele vocale ale Ursulei May; pe aserţiunea repetată a Ciarei Porter cum că Lula îi spusese că-i va lăsa totul fratelui ei; pe iritarea lui Evan Duffield provocată de faptul că Lula verifica întruna cât e ceasul în timpul cât a stat la Uzi; şi pe e-mailul de ameninţare pe care Tansy Bestigui i-l trimisese soţului ei înstrăinat.

— Deci, unde *s-a aflat* Tansy? întrebă Robin, care ascultase fiecare cuvinţel al istorisirii lui Strike cu o atenţie încântătoare. Dacă am putea să aflăm…

— Oh, sunt destul de sigur că ştiu unde se afla, spuse Strike. Partea mai dificilă va fi să o facem să recunoască, mai ales când îşi va da seama că asta i-ar putea distruge şansele să primească de la Freddie o compensaţie de mai multe milioane de lire. Şi tu vei putea să-ţi dai seama, dacă te mai uiţi o dată la fotografiile de la poliţie.

— Dar…

— Uită-te la imaginile faţadei clădirii din dimineaţa în care a murit Lula şi pe urmă gândeşte-te cum era când am văzut-o noi. O să-ţi prindă bine la antrenamentul de detectiv.

Robin se simţi inundată de un val puternic de entuziasm şi fericire, temperat imediat de un junghi rece de regret, pentru că în curând avea să plece pentru un post de resurse umane.

— Trebuie să mă schimb, spuse Strike, ridicându-se în picioare. Te rog, încerci să-l suni din nou pe Freddie Bestigui?

Dispăru în birou, închise uşa şi îşi schimbă costumul norocos (aşa cum se gândea că ar putea să-i spună de-acum încolo) cu vechea

cămaşă comodă şi o pereche mai încăpătoare de pantaloni. Când trecu pe lângă biroul lui Robin în drum spre baie, ea era cu receptorul la ureche, având pe chip acea expresie de atenţie dezinteresată specifică persoanelor lăsate în aşteptare. Strike se spălă pe dinţi în chiuveta crăpată, reflectând la cât de uşoară va fi de-acum viaţa cu Robin după ce recunoscuse în mod tacit că locuia în birou şi, când se întoarse, o găsi fără telefon la ureche şi cu o expresie de exasperare pe faţă.

— Cred că nici nu se mai deranjează să-mi preia mesajele acum, îi spuse ea lui Strike. Mi-au zis că e plecat la Pinewood Studios şi că nu poate fi deranjat.

— A, e bine, măcar ştim că s-a întors în ţară, spuse Strike.

Luă raportul interimar din fişet, se lăsă pe sofa şi începu să adauge, în tăcere, note legate de discuţiile zilei precedente. Robin îl urmărea cu coada ochiului, fascinată de meticulozitatea cu care Strike îşi ordona descoperirile, consemnând cu precizie cum, unde şi de la cine adunase fiecare informaţie.

— Presupun, întrebă ea, după o lungă perioadă de tăcere, în care îşi împărţise timpul între observarea lui Strike la lucru şi examinarea pe Google Earth unei fotografii cu faţada clădirii de la numărul 18 de pe Kentigem Gardens, că trebuie să fii foarte atent, ca să nu uiţi ceva?

— Nu e numai asta, spuse Strike, continuând să scrie şi fără să ridice privirea. Nu trebuie să-i laşi avocatului apărării niciun punct de sprijin pentru pledoaria sa.

Vorbise atât de calm, atât de rezonabil, încât Robin reflectă câteva momente la implicaţiile vorbelor lui, ca nu cumva să le înţeleagă greşit.

— Adică… în general? întrebă ea în sfârşit. Din principiu?

— Nu, spuse Strike, continuându-şi însemnările. Vreau să spun că în mod deosebit nu vreau să-i dau voie avocatului care-l va apăra la proces pe cel ce a ucis-o pe Lula Landry să aibă succes pentru că a demonstrat că nu sunt în stare să-mi ţin însemnările cum se cuvine, arătând astfel că nu sunt un martor de încredere.

Strike se dădea mare din nou şi ştia asta, dar nu se putea abţine. Era, cum îşi zicea sieşi, pe val. Unii se minunau de plăcerea lui de a găsi motive de amuzament în toiul anchetării unei crime, dar el găsise umor chiar şi în locuri mai întunecate.

— N-ai vrea să te duci să iei nişte sendvişuri, Robin? adăugă el, numai ca să-i poată privi cu satisfacţie expresia de uimire.

Îşi termină însemnările în timpul absenţei ei şi tocmai se pregătea

să sune un vechi coleg din Germania, când Robin intră agitată în birou, aducând cu ea două sendvişuri şi un ziar.

— Poza ta e pe prima pagină a ziarului *Standard,* spuse ea cu sufletul la gură.

— Ce?

Era o fotografie cu Ciara intrând după Duffield în apartamentul acestuia. Ciara arăta uluitor. Preţ de o jumătate de secundă, Strike se simţi transportat înapoi în timp, la ora două şi jumătate a nopţii trecute, când ea stătea întinsă sub el, albă şi goală, cu părul lung şi mătăsos ca de sirenă împrăştiat pe pernă, gemând şi murmurând şoptit.

Strike se concentră: era pe jumătate decupat în imagine, cu un braţ ridicat ca să-i ţină la distanţă pe paparazzi.

— E în regulă, îi spuse el fetei cu o ridicare de umeri, înapoindu-i ziarul. Or să creadă că eu eram bodyguardul.

— Scrie aici, spuse Robin, deschizând ziarul la o pagină interioară, că ea a plecat de la locuinţa lui Duffield împreună cu bodyguardul ei, la ora două.

— Ei, atunci, asta e.

Robin se uită lung la el. Relatarea lui privind noaptea precedentă se terminase cu el, Duffield şi Ciara acasă la Duffield. Fusese atât de interesată de diferitele informaţii pe care i le prezentase încât uitase să se întrebe unde dormise. Îşi zisese că Strike îi lăsase pe model şi pe actor împreună.

Pe de altă parte, el sosise la birou îmbrăcat tot în hainele cu care apărea în fotografie.

Robin se întoarse într-o parte, ca să citească articolul de la pagina a doua. Din conţinut reieşea clar că Ciara şi Duffield avuseseră o întâlnire amoroasă în timp ce presupusul paznic aşteptase în hol.

— Arată aşa de uluitor şi în realitate? întrebă Robin cu o detaşare neconvingătoare în timp ce împăturea ziarul.

— Da, arată, spuse Strike şi se întrebă dacă doar în imaginaţia lui cuvintele pe care tocmai le rostise sunaseră ca o laudă de sine. Îl vrei pe-ăsta cu brânză şi murături sau pe cel cu maioneză?

Robin alese la întâmplare şi se aşeză pe scaunul ei ca să mănânce. Noua ei ipoteză privind locul în care-şi petrecuse noaptea Strike eclipsase până şi entuziasmul legat de progresul cazului. Îi va fi greu să împace imaginea lui de îndrăgostit dezamăgit cu faptul că tocmai

(părea incredibil, totuşi, îi auzise tentativa jalnică de a-şi masca mândria) se culcase cu un supermodel.

Telefonul sună din nou. Strike, cu gura plină de pâine şi brânză, ridică o mână ca s-o oprească pe Robin, înghiţi şi răspunse el însuşi.

— Cormoran Strike.

— Strike, sunt Wardle.

— Bună, Wardle, cum merge treaba?

— Nu prea bine, la drept vorbind. Tocmai am pescuit din Tamisa un cadavru care avea asupra sa cartea ta de vizită. Mă întrebam ce-ai putea să ne spui în privinţa asta.

10

A fost primul taxi pe care Strike s-a simţit îndreptăţit să-l ia din ziua în care-şi cărase lucrurile personale de la apartamentul lui Charlotte. Privea cu detaşare cum suma tarifată creştea, în timp ce taxiul se îndrepta spre Wapping. Şoferul de taxi era hotărât să-i explice de ce Gordon Brown era aşa un nemernic nenorocit. Strike rămase tăcut tot timpul drumului.

Nu era prima morgă vizitată de Strike şi nici pe departe primul cadavru pe care-l vedea. Devenise aproape imun la vătămările provocate de împuşcături; trupuri sfârtecate, sfâşiate şi zdrobite, măruntaie scoase la iveală ca la măcelărie, lucioase şi pline de sânge. Strike nu fusese niciodată unul căruia să i se facă greaţă uşor. Până şi cele mai mutilate cadavre, reci şi palide în sertarele lor de congelator, deveneau aseptice şi standardizate pentru un om care-şi făcea meseria. Corpurile pe care le văzuse în starea lor crudă, neprelucrate şi neprotejate de birocraţie şi proceduri erau cele care se ridicau din nou şi îi bântuiau visele. Mama lui în capela mortuară, în rochia ei preferată, lungă până la podea şi cu mâneci bufante, suptă la faţă şi totuşi tânără, fără urme de ace la vedere. Sergentul Gary Topley zăcând în ţărâna împroşcată cu sânge a unui drum din Afganistan, cu faţa nevătămată, dar lipsit complet de corp sub coastele superioare. Pe când zăcea în ţărâna fierbinte, Strike nu încercase să se uite la faţa golită de orice expresie a lui Gary, temându-se să privească în jos şi să vadă cât de mult din propriul său corp lipsea… dar alunecase atât de iute în hăul uitării, încât n-a aflat decât când s-a trezit în spitalul de campanie…

O reproducere după o pictură impresionistă atârna pe pereţii goi din cărămidă ai micii anticamere a morgii. Strike îşi fixă privirea pe ea, întrebându-se unde-o mai văzuse înainte şi amintindu-şi în sfârşit că era agăţată deasupra şemineului în casa lui Lucy şi Greg.

— Domnul Strike? spuse asistentul-îmbălsămător cărunt, scoţând capul pe după uşa interioară, în halat alb şi cu mănuşi din latex. Poftiţi înăuntru.

Erau nişte oameni plăcuţi, aproape veseli aceşti îngrijitori de cadavre. Strike îl urmă pe îmbălsămător în lumina puternică şi rece a

unei încăperi fără ferestre, unde se vedeau, pe peretele din dreapta, uşile mari din oţel ale congelatoarelor. Pardoseala din gresie, uşor înclinată, ducea la o scurgere centrală. Luminile erau orbitoare. Fiecare zgomot reverbera de suprafeţele dure şi lucioase, astfel încât aveai senzaţia că un mic grup de oameni intrase mărşăluind în sală.

Un cărucior metalic stătea în faţa uneia dintre uşi, iar alături se aflau cei doi detectivi de la investigaţii criminale, Wardle şi Carver. Primul îl salută pe Strike cu o mişcare a capului şi un mormăit; al doilea, burduhănos şi cu faţa pătată, cu umerii sacoului plini de mătreaţă, abia dacă mormăi ceva.

Asistentul trase în jos de braţul metalic gros de pe uşa congelatorului. Creştetele a trei capete anonime ieşiră la iveală, suprapuse unul peste celălalt, fiecare învelit cu câte un cearşaf alb, înmuiat şi aproape străveziu în urma spălărilor repetate. Asistentul verifică eticheta prinsă de materialul care acoperea capul din mijloc. Nu purta niciun nume, doar data zilei precedente, scrisă cu pixul. Trase uşor cadavrul afară pe tava cu role lungă şi îl depozită cu îndemânare pe căruciorul lăsat în aşteptare. Strike observă cum maxilarul lui Carver se mişcă mărunt în timp ce se dădea înapoi ca să-i facă loc asistentului să împingă căruciorul din faţa uşii congelatorului. Cu nişte zgomote metalice specifice, celelalte două cadavre se făcură nevăzute.

— Nu mai are rost să-l ducem în camera de vizionare, dat fiind că suntem doar noi aici, spuse repede asistentul. Cea mai bună lumină e în centru, adăugă el, poziţionând căruciorul chiar alături de scurgere şi dând la o parte cearşaful.

De sub cearşaf apăru cadavrul lui Rochelle Onifade, umflat şi dilatat, suspiciunea dispărând pentru totdeauna de pe chipul ei, fiind înlocuită de un fel de mirare goală. Din scurta descriere făcută de Wardle la telefon, Strike ştiuse pe cine o să vadă când cearşaful va fi tras, dar înfiorătoarea vulnerabilitate a morţilor îl frapă din nou în timp ce privea în jos la cadavru – fata era mult mai mică decât atunci când şezuse vizavi de el, consumând cartofi prăjiţi şi ascunzând informaţii.

Strike le spuse cum o cheamă, rostind numele literă cu literă astfel încât atât asistentul, cât şi Wardle să-l poată transcrie corect în carnetele lor; le dădu de asemenea singura adresă a fetei pe care o cunoscuse: Căminul pentru persoanele fără adăpost St Elmo din Hammersmith.

— Cine a găsit-o?

— Poliția fluvială a pescuit-o astă-noapte, târziu, spuse Carver, vorbind pentru prima oară.

Vocea lui, cu accent din partea de sud a Londrei, avea în mod vădit o urmă de ostilitate.

— De regulă, cadavrele se ridică la suprafață cam după trei săptămâni, nu? adăugă el, îndreptând comentariul, mai mult afirmație decât întrebare, către asistent, care tuși scurt și precaut.

— Asta e media acceptată, dar n-aș fi surprins dacă s-ar dovedi că a durat mai puțin în acest caz. Sunt anumite indicii…

— Mda, bine, o să obținem toate datele astea de la medicul patolog, spuse Carver, pe un ton rece.

— Nu se poate să fi fost trei săptămâni, spuse Strike, iar asistentul îi zâmbi timid, în semn de solidaritate.

— De ce? întrebă Carver cu arțag.

— Pentru că acum două săptămâni i-am cumpărat un hamburger și cartofi prăjiți.

— Ah, spuse asistentul, mișcând din cap către Strike. Voiam să spun că un consum consistent de carbohidrați înainte de momentul decesului poate influența flotabilitatea cadavrului. Există un anumit grad de umflare…

— Atunci i-ai dat cartea de vizită? îl întrebă Wardle pe Strike.

— Da. Sunt surprins că încă mai e lizibilă.

— Era lipită de cardul ei de transport, într-o husă de plastic, în buzunarul de la spate al blugilor. Plasticul a protejat-o.

— Cum era îmbrăcată?

— O haină mare din blană artificială, de culoare roz. De ziceai că-i jupuită de pe o păpușă Muppet. Blugi și adidași.

— Așa era îmbrăcată și când i-am cumpărat de mâncare.

— În cazul ăsta, conținutul stomacului ar putea să dea un… începu asistentul.

— Știi cumva dacă are vreo rudă apropiată? îl întrebă Carver pe Strike.

— Are o mătușă în Killburn, dar nu știu cum o cheamă.

Lucirea slabă a globilor oculari se întrezărea printre pleoapele aproape închise ale lui Rochelle; aveau nuanța caracteristică a înecaților.

— Cum are mâinile? îl întrebă Strike pe asistent, care o descoperise pe Rochelle doar până la piept.

— Lasă-le-ncolo de mâini! se răsti Carver. Am terminat aici, mulţumesc, îi spuse el tare asistentului, vocea lui reverberând în încăpere. Apoi, către Strike: Vreau să-ţi spun două vorbe. Maşina-i afară.

Îi ajuta pe poliţişti în ancheta lor. Strike îşi amintea că auzise fraza asta la ştiri, în copilărie, când era obsedat de orice aspect al activităţii poliţiei. Mama lui pusese întotdeauna această stranie preocupare timpurie pe seama fratelui ei, Ted, fost membru al Red Cap şi o sursă (pentru Strike) de povestiri palpitante despre călătorii, plină de mister şi aventuri. *Ajută poliţia în ancheta lor:* ca băieţel de cinci ani, Strike îşi imagina un cetăţean nobil şi dezinteresat ce îşi oferea voluntar timpul şi energia pentru a ajuta poliţia, care l-a înzestrat cu o lupă şi baston de poliţist, permiţându-i să acţioneze la adăpostul unui fascinant anonimat.

Dar asta era realitatea: o cameră pentru interogatorii mică, cu un pahar de cafea de la automat adus de Wardle, a cărui purtare faţă de Strike era lipsită de animozitatea care mustea prin fiecare por deschis al lui Carver, dar nu conţinea nicio urmă din fosta atitudine prietenoasă. Strike bănuia că superiorul lui nu cunoştea amploarea completă a interacţiunilor lor anterioare.

O mică tavă neagră de pe biroul plin de zgârieturi conţinea şaptesprezece penny în monede, o cheie Yale şi un permis de autobuz în husă de plastic. Cartea de vizită a lui Strike era decolorată şi boţită, dar încă lizibilă.

— Ce s-a întâmplat cu geanta ei? îl întrebă Strike pe Carver, care stătea de cealaltă parte a biroului, în vreme ce Wardle era rezemat de fişetul din colţ. Gri. Ieftină şi cu aspect de plastic. Aia n-a apărut, nu-i aşa?

— O fi lăsat-o la ea în adăpost sau unde mama dracului o fi locuit, spuse Carver. De regulă, sinucigaşii nu-şi pregătesc bagajul înainte să sară.

— Eu nu cred c-a sărit, spuse Strike.

— Aha, nu crezi, carevasăzică!

— Am vrut să-i văd mâinile. Ura să-şi dea cu apă pe faţă, aşa mi-a spus. După ce oamenii se zbat să iasă din apă, poziţia mâinilor lor…

— E drăguţ să aflăm opinia ta de expert, spuse Carver cu o ironie zdrobitoare. Ştiu cine eşti, domnule Strike.

Se lăsă pe spate în scaun, prinzându-şi palmele la ceafă, arătându-şi

petele de sudoare de la subsuorile cămăşii. Mirosul puternic, acru, ca de ceapă, al corpului său pluti peste birou.

— A făcut parte din SIB, preciză Wardle de lângă fişet.

— Ştiu asta, lătră Carver, ridicând din sprâncenele sârmoase, presărate cu mătreaţă. Am auzit de la Anstis toată povestea cu piciorul şi cu medalia pentru salvarea de vieţi omeneşti. Un CV foarte colorat.

Carver îşi luă mâinile de la spate, se aplecă înainte şi-şi împleti degetele pe birou. Lumina fluorescentă îi scotea şi mai mult în evidenţă tenul vineţiu, ca de carne conservată, şi pungile purpurii de sub ochii duri.

— Ştiu cine e tatăl tău şi toată povestea.

Strike îşi scărpină barba nerasă şi aşteptă.

— Ai vrea să fii bogat şi celebru ca tăticu', nu-i aşa? Despre asta e vorba?

Carver avea nişte ochi injectaţi, albastru-deschis, pe care Strike (de când cunoscuse în trupele aeriene un maior care avea nişte ochi identici şi care ulterior fusese demobilizat pentru vătămări corporale grave) îi asociase mereu cu o fire colerică şi violentă.

— Rochelle n-a sărit. Şi nici Lula Landry.

— Prostii! urlă Carver. Vorbeşti cu doi oameni care *au dovedit* că Landry s-a sinucis. Am luat la puricat fiecare dovadă în parte, fir-ar al dracului! Ştiu ce urmăreşti. Îl mulgi şi tu cât poţi pe nefericitul ăla de Bristow. De ce dracu' rânjeşti la mine?

— Mă gândesc cum o să te faci de rahat când interogatoriul ăsta va fi relatat în presă.

— Să nu-ndrăzneşti să mă ameninţi cu presa, nenorocitule!

Faţa lată şi grosolană a lui Carver era încordată. Ochii albaştri, cu uitătură urâtă, scânteiau pe faţa purpuriu-roşiatică.

— Amice, eşti într-o mare belea aici, din care n-o să te scoată nici tatăl celebru, nici piciorul de lemn şi nici meritele din timpul războiului. De unde ştim noi că n-ai speriat-o pe amărâta aia, făcând-o să se arunce în apă? Era bolnavă psihic, nu-i aşa? De unde ştim că n-ai făcut-o să creadă că a greşit undeva? Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o vie, amice. N-aş vrea să fiu în locul tău acum.

— Rochelle a traversat Grantley Road şi a plecat de lângă mine la fel de vie ca şi tine acum. O să găseşti tu pe cineva care a văzut-o după ce ne-am despărţit. Nimeni nu uită haina aia a ei.

Wardle se depărtă de fişet, trase un scaun de plastic mai aproape şi

se aşeză.

— Hai s-auzim, atunci, îi spuse el lui Strike. Care-i teoria ta.

— Îl şantaja pe ucigaşul Lulei Landry.

— Las-o baltă, se răsti Carver, iar Wardle pufni cu un amuzament uşor teatral.

— În ziua de dinainte de a muri, spuse Strike, Landry s-a întâlnit cu Rochelle timp de cincisprezece minute în magazinul acela din Notting Hill. A dus-o pe Rochelle într-o cabină de probă unde a dat un telefon prin care implora pe cineva să se întâlnească cu ea la primele ore ale dimineţii următoare, acasă la ea. Apelul a fost auzit de o vânzătoare de la magazin, care se afla în cabina alăturată. Cabinele sunt separate de o perdea. Pe fată o cheamă Mel, are părul roşu şi tatuaje pe corp.

— Oamenii sunt în stare să toarne tot felul de gogoşi când e vorba de o celebritate, spuse Carver.

— Dacă Landry a telefonat cuiva din acea cabină, spuse Wardle, nu putea să fie decât ori Duffield, ori unchiul ei. Lista convorbirilor ei telefonice arată că toată după-amiaza aia a sunat doar doi oameni.

— De ce a vrut ea ca Rochelle să fie acolo când a dat telefonul? întrebă Strike. De ce să-şi târască prietena în cabină, cu ea?

— Femeile fac chestii din astea, spuse Carver. Au şi obiceiul să urineze în turmă.

— Foloseşte-ţi inteligenţa, ce dracu': a dat acel apel de pe telefonul lui Rochelle, spuse Strike exasperat. I-a testat pe toţi cunoscuţii ei ca să vadă cine turna presei chestii despre ea. Rochelle a fost singura care şi-a ţinut gura. După ce-a stabilit că fata e de încredere, i-a cumpărat un mobil, l-a trecut pe numele ei, dar a preluat toate cheltuielile. Propriul ei telefon era urmărit, nu-i aşa? Devenise paranoică în privinţa faptului că oamenii îi ascultau convorbirile şi dădeau pe gură ce auzeau, aşa că a cumpărat un telefon şi l-a înregistrat pe numele altcuiva, ca să-şi asigure un mijloc de comunicaţie complet sigur atunci când avea nevoie. E-adevărat, asta nu-i scoate neapărat din cauză pe unchiul ei sau pe Duffield, faptul că îi suna de pe un alt număr putând fi un semnal că erau înţeleşi între ei. În acelaşi timp, ea se folosea de numărul lui Rochelle ca să discute cu altcineva; cineva despre care nu voia să afle presa. Am numărul de mobil al lui Rochelle. Vedeţi din ce reţea era şi veţi putea să verificaţi ce spun. Telefonul era un Nokia roz acoperit cu cristale, dar pe ăla n-o să-l găsiţi.

— Da, pentru că e pe fundul Tamisei, spuse Wardle.

— Bineînţeles că nu e, zise Strike. E la ucigaş. L-a luat de la ea înainte de a o arunca în apă.

— Las-o jos că măcăne! se răsti dispreţuitor Carver, iar Wardle, care păruse interesat împotriva voinţei sale, clătină din cap.

— De ce-a vrut-o Landry pe Rochelle acolo când a dat telefonul? repetă Strike. De ce n-a sunat din maşină? De ce, în situaţia în care Rochelle era fără adăpost şi, practic, lipsită de mijloace de subzistenţă, nu şi-a vândut niciodată povestea despre Landry? Ar fi primit bani frumoşi pentru asta. De ce n-a profitat, după ce Landry a murit şi nu mai putea să păţească nimic?

— Din decenţă? sugeră Wardle.

— Mda, ar fi o posibilitate, spuse Strike. Cealaltă e că era mulţumită de cât câştiga şantajându-l pe ucigaş.

— A-iu-rea! mârâi Carver.

— Da? Haina aia de Muppet în care era îmbrăcată când a murit costa o mie şi jumătate de lire.

O mică pauză.

— I-o fi dat-o Landry, spuse Wardle.

— Dacă a făcut-o, înseamnă că a reuşit să cumpere ceva care nu ajunsese în magazine în ianuarie.

— Landry era model, avea relaţii în branşă… dă-o dracului de treabă! se răsti Carver, ca şi cum s-ar fi enervat pe sine însuşi.

— De ce, zise Strike, aplecându-se în faţă sprijinit pe braţe în miasma corporală care-l înconjura pe Carver, a făcut Lula Landry un ocol de un sfert de oră pe la magazinul ăla?

— Se grăbea?

— Păi, de ce s-a dus acolo, totuşi?

— N-a vrut s-o dezamăgească pe fată.

— A pus-o pe Rochelle să taie oraşu-n două – această fată fără locuinţă, fără un ban în buzunar, pe care ea o ducea de regulă acasă, cu maşina ei cu şofer –, a dus-o într-o cabină de probă şi-apoi a plecat după cincisprezece minute, lăsând-o să ajungă singură acasă.

— Era o scârbă răsfăţată.

— Dacă era, de ce a mai apărut la întâlnire? Pentru că merita, dintr-un motiv doar de ea ştiut. Iar dacă nu era o scârbă răsfăţată, trebuie să fi fost într-o anumită stare emoţională care a făcut-o să se poarte nefiresc. Există un martor în viaţă care ştie că Lula a implorat pe cineva, la telefon, să vină s-o vadă, la apartamentul ei, pe la unu

noaptea. Mai există de asemenea o bucată de hârtie albastră pe care a avut-o asupra ei înainte de a intra în magazinul Vashti şi pe care nimeni nu recunoaşte c-ar fi văzut-o de atunci. Ce a făcut cu ea? Ce scria ea în spatele maşinii înainte s-o vadă pe Rochelle?

— Putea să fie… încercă Wardle.

— N-a fost o listă de cumpărături, fir-ar al dracului! strigă Strike, lovind cu pumnul în tăblia biroului. Şi nimeni nu scrie un bilet de adio cu opt ore înainte să se sinucidă care se duce să danseze. Îşi scria testamentul, nu pricepeţi? L-a luat cu ea în magazin ca s-o pună pe Rochelle ca martor…

— Aiurea! strigă din nou Carver, dar Strike îl ignoră, adresându-i-se lui Wardle.

— … ceea ce se potriveşte cu faptul că i-a spus Ciarei Porter că urma să-i lase totul fratelui ei, nu-i aşa? A făcut-o să fie legal. Avea dorinţa asta în minte.

— De ce să-şi facă un testament, aşa, deodată?

Strike ezită şi se lăsă pe spătarul scaunului. Carver îi aruncă o căutătură răutăcioasă.

— Ce, ţi-a secat imaginaţia?

Strike scoase un oftat lung. O noapte penibilă de inconştienţă înecată în alcool; excesele plăcute ale nopţii precedente; o jumătate de sendviş cu brânză şi murături în ultimele douăsprezece ore: se simţea golit pe dinăuntru, epuizat.

— Dacă aş fi avut dovezi concrete, vi le-aş fi adus.

— Ştiai că şansele ca oamenii apropiaţi sinucigaşilor să-şi ia zilele cresc foarte mult? Această Raquelle era o depresivă. A avut o zi proastă, şi-a amintit de modul cum s-a dus prietena ei şi i-a copiat gestul. Ceea ce ne aduce din nou la *tine,* amice, care-i persecuţi pe oameni şi-i împingi…

— … peste margine, da, spuse Strike. Oamenii spun mereu asta. Având în vedere circumstanţele, remarca e de un foarte prost gust. Cum rămâne cu mărturia lui Tansy Bestigui?

— De câte ori să-ţi spun, Strike? Am dovedit că n-avea cum să audă, spuse Wardle. Am dovedit asta mai presus de orice îndoială.

— Nu, n-aţi dovedit, îl contrazise Strike, care în sfârşit, tocmai când se aştepta mai puţin, îşi pierduse cumpătul. V-aţi bazat întreaga argumentaţie pe o mare eroare. Dacă aţi fi luat-o în serios pe Tansy Bestigui, dacă aţi fi făcut-o să cedeze şi să vă spună tot adevărul,

nenorocita aia de Rochelle ar fi încă în viaţă.

Plin de mânie, Carver l-a mai ţinut acolo pe Strike încă o oră. Ultima lui manifestare de dispreţ a fost să-i spună lui Wardle să ia toate măsurile ca „Rokeby Junior" să părăsească incinta.

Wardle îl conduse pe Strike, fără să zică nimic.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Strike, oprindu-se la ieşire; dincolo de uşă se vedea cerul întunecat.

— Ţi-am făcut deja destule servicii, amice, replică Wardle cu un zâmbet crispat. O să am de-a face cu ăla zile-n şir din cauza ta, adăugă el, arătând cu degetul peste umăr, spre Carver care spumega de furie. Ţi-am spus că a fost sinucidere.

— Wardle, dacă nu-l prinde cineva pe nenorocitul ăla, mai sunt doi oameni în pericol de moarte.

— Strike…

— Ce-ai zice dacă ţi-aş aduce dovada că Tansy Bestigui n-a fost în apartamentul ei când Lula a căzut? Că se afla undeva de unde putea să audă tot?

Wardle ridică privirea în tavan şi închise pentru un moment ochii.

— Dacă ai dovada…

— N-o am, dar o voi avea în următoarele două zile.

Doi bărbaţi trecură prin dreptul lor, vorbind şi râzând. Wardle clătină din cap, părând exasperat, dar nu făcu niciun gest să plece.

— Dacă vrei ceva de la poliţie, sună-l pe Anstis. El îţi e dator.

— Anstis nu poate să facă asta pentru mine. Vreau să-l suni pe Deeby Macc.

— Ce dracu' spui tu acolo?

— M-ai auzit bine. Mie n-o să-mi accepte apelurile, nu-i aşa? Dar cu tine o să vorbească. Tu ai autoritatea şi, din câte se pare, i-a plăcut de tine.

— Vrei să spui că Deeby Macc ştie unde se afla Tansy Bestigui când a murit Lula Landry?

— Nu, bineînţeles că nu ştie, că doar se afla în Barrack. Vreau să ştiu ce haine a primit din Kentigern Gardens la Claridges. Mai exact, ce obiecte de îmbrăcăminte a primit de la Guy Somé.

— Vrei să… de ce?

— Pentru că unul dintre fugarii filmaţi de camera de supraveghere purta una din bluzele lui Deeby.

Expresia lui Wardle, interesată pentru o clipă, recăzu în exasperare.

— Chestiile alea se găsesc peste tot, spuse el după un moment. Hainele GS. Costumaţii de hip-hop sau breakdance.

— Asta era o bluză cu glugă personalizată, există doar una singură ca ea în toată lumea. Sună-l pe Deeby şi întreabă-l ce-a primit de la Somé. Asta-i tot ce am nevoie. În ce tabără ai vrea să te afli dacă se dovedeşte că am dreptate, Wardle?

— Nu mă ameninţa, Strike…

— Nu te ameninţ. Mă gândesc la un criminal în serie care e în libertate şi îşi plănuieşte următoarea crimă – dar dacă despre ce vor scrie ziarele îţi faci griji, nu cred că se vor purta cu mănuşi cu oricine rămâne agăţat de teoria sinuciderii dacă apare încă un cadavru. Sună-l pe Macc, Wardle, înainte să mai moară cineva.

11

— Nu, spuse Strike cu fermitate, la telefon, în aceeaşi seară. Treaba asta devine periculoasă. Filajul nu intră în sarcinile unei secretare.

— Păi, nici vizita la Hotelul Malmaison din Oxford sau cea de la SSOA nu intrau, arătă cu îndreptăţire Robin, dar ai fost foarte mulţumit că le-am făcut pe ambele.

— Nu urmăreşti pe nimeni, Robin. Mă îndoiesc că Matthew o să fie foarte mulţumit după aşa ceva.

Era interesant, îşi zicea Robin, aşezată pe pat, în cămaşă de noapte, cu telefonul lipit de ureche, că Strike reţinuse numele logodnicului ei fără să-l fi întâlnit vreodată. Ştia, din experienţă, că bărbaţii nu se obosesc să reţină genul ăsta de informaţii. Matthew uita frecvent numele oamenilor, chiar şi pe cel a nepoţelei sale nou-născute. Dar presupunea că Strike fusese antrenat să-şi amintească astfel de detalii.

— Nu am nevoie de permisiunea lui Matthew, spuse ea. În tot cazul, n-are de ce să fie periculos. Doar nu-ţi închipui că *Ursula May* a omorât pe cineva…

(Fraza se încheie cu un „nu-i aşa?" neauzit.)

— Nu, dar nu vreau să audă cineva că mă interesează deplasările ei. Asta l-ar putea enerva pe ucigaş şi vreau ca nimeni să nu mai fie aruncat de la înălţime.

Robin îşi auzea inima bubuind prin materialul subţire al cămăşii de noapte. Ştia că nu-i va spune cine credea el că este ucigaşul. Îi era chiar puţin teamă să afle, în ciuda faptului că nu se putea gândi la nimic altceva.

Ea îl sunase pe Strike. Trecuseră câteva ore de când primise un SMS în care acesta îi spunea că fusese obligat să meargă împreună cu poliţiştii la Scotland Yard şi o ruga să încuie biroul la plecare. Robin fusese îngrijorată.

— Sună-l, atunci, dacă nu poţi să dormi din cauza asta, îi spusese Matthew.

Fără să se răstească de-a dreptul şi fără să-i arate neapărat că el era ferm de partea poliţiei, chiar dacă nu cunoştea niciun detaliu.

— Ascultă, vreau să faci ceva pentru mine, zise Strike. Sună-l pe John Bristow mâine-dimineaţă, la prima oră, şi spune-i despre

Rochelle.

— Bine, încuviinţă Robin, cu ochii la elefantul mare de pluş pe care Matthew i-l dăruise cu opt ani în urmă, în prima zi de Sfântul Valentin petrecută împreună.

Cel care-i făcuse cadoul urmărea *Newsnight* în camera de zi.

— Ce urmează să faci?

— O să mă duc singur la Pinewood Studios să schimb două vorbe cu Freddie Bestigui.

— Cum? spuse Robin. N-or să te lase să te apropii de el.

— Ba da, or să mă lase, replică Strike.

După ce Robin închise telefonul, Strike rămase o vreme nemişcat în biroul întunecat. Gândul la resturile prânzului de la McDonald's zăcând în interiorul cadavrului umflat de apă al lui Rochelle nu-l împiedicase să consume două Big Mac-uri, o cutie mare cu cartofi prăjiţi şi un McFlurry la întoarcerea de la Scotland Yard. Chiorăiturile din stomac se combinau acum cu bufnetele înfundate ale basului de la 12 Bar Café, pe care Strike abia dacă le observase zilele astea. Sunetul acela putea foarte bine să fie propriul său puls.

Apartamentul dezordonat, ca de adolescentă, al Ciarei Porter, gura ei mare, schimonosită de gemete, picioarele ei lungi şi albe înfăşurate strâns pe după spatele lui aparţineau unei vieţi trăite cu mult timp în urmă. Toate gândurile lui erau acum îndreptate spre fata bondoacă şi lipsită de graţie, Rochelle Onifade. Şi-o amintea cum vorbea repede la telefon, la nici cinci minute după ce plecase de lângă el, îmbrăcată exact în aceleaşi haine pe care le purtase şi când o scoseseră din apa râului.

Era sigur că ştia ce se întâmplase. Rochelle îl sunase pe ucigaş ca să-i spună că tocmai luase prânzul cu un detectiv particular. O întâlnire s-a pus la cale prin telefonul ei roz şi scânteietor. În seara aceea, după o cină sau după ce băuseră ceva, s-au plimbat pe întuneric, către râu. Se gândi la Hammersmith Bridge, verde-cenuşiu şi auriu, în zona în care ea zisese că ar avea un nou apartament: un loc celebru al sinucigaşilor, cu balustradele sale joase şi apa repede curgătoare a Tamisei dedesubt. Fata nu ştia să înoate. Era noapte: doi îndrăgostiţi care se încaieră în joacă, o maşină trece prin apropiere, un ţipăt şi un pleoscăit. I-o fi văzut cineva?

Nu, dacă ucigaşul avea nervi de oţel şi noroc din belşug. Iar acesta era un criminal care deja demonstrase din plin că nu stă rău cu nervii

şi se bazase, fără scrupule şi într-un mod enervant, pe noroc. Fără îndoială că avocatul apărării va cere o diminuare a responsabilităţii ca urmare a acestei încrederi în sine excesive, vecină cu fanfaronada, care îl făcea pe cel urmărit de Strike unic în experienţa sa. Şi poate, se gândi el, exista şi o anumită patologie aici, o nebunie clasificabilă, dar nu era foarte interesat de aspectele psihologice. Ca şi John Bristow, el voia să se facă dreptate.

În întunecimea biroului, gândurile lui cotiră, brusc şi fără a-i fi de vreun folos, spre cea mai personală dintre toate morţile. Cea despre care Lucy credea, cât se poate de greşit, că îi bântuia lui Strike fiecare investigaţie, colorându-i fiecare caz. Uciderea care le divizase, lui şi lui Lucy, vieţile în două epoci, astfel încât toate lucrurile din memoria lor erau separate clar în ceea ce se întâmplase înainte ca mama lor să moară şi ceea ce se întâmplase după aceea. Lucy credea că el plecase să se înroleze în Poliţia Militară Regală ca urmare a decesului Ledei. Că fusese împins spre asta de convingerea nesatisfăcută privind vinovăţia tatălui său vitreg. Că toate cadavrele pe care le văzuse în cursul vieţii lui profesionale i-o aduceau în minte pe mama lor. Că fiecare ucigaş cu care se confrunta părea un ecou al tatălui lor vitreg. Că fusese îmboldit să investigheze alte decese într-un act etern de disculpare.

Dar Strike aspirase la această carieră cu mult înainte ca ultimul ac să fi pătruns în corpul Ledei. Cu mult înainte de a fi înţeles că mama lui (şi toţi ceilalţi oameni) era muritoare şi că omorurile erau mai mult decât nişte enigme de rezolvat. Lucy era cea care nu uita niciodată, trăind într-un roi de amintiri asemenea unor muşte de cadavru, care proiectau asupra tuturor morţilor nefireşti emoţiile conflictuale pe care i le provocase dispariţia prematură a mamei lor.

În seara asta, totuşi, el constată că face exact lucrul despre care Lucy era sigură că devenise o obişnuinţă: îşi amintea de Leda şi o lega de acest caz. *Leda Strike, supergroupie.* Era textul care însoţea mereu poza ei cea mai cunoscută dintre toate şi singura în care părinţii lor apăreau împreună. Iat-o, în negru şi alb, cu chipul ei în formă de inimă, părul negru lucios şi ochii ca de saguin; iar acolo, separaţi unul de celălalt de un dealer de artă, un playboy aristocrat (primul, între timp, îşi luase singur zilele, al doilea, murise de SIDA) şi Carla Astolfi, cea de-a doua soţie a tatălui său, era Jonny Rokeby însuşi, androgin şi sălbatic: cu părul aproape la fel de lung ca al Ledei. Pahare de Martini şi ţigări, fumul ieşind sinuos din gura modelului, dar mama lui era mai stilată

decât oricare dintre ei.

Toată lumea, în afară de Strike, păruse să considere moartea Ledei ca un rezultat deplorabil, dar deloc surprinzător al unei vieţi trăite în mod primejdios, dincolo de normele acceptate de societate. Chiar şi cei care o cunoscuseră cel mai bine şi de multă vreme erau mulţumiţi de ideea că îşi administrase singură supradoza găsită în cadavrul ei. Mama lui, printr-un consens aproape unanim, se apropiase prea mult de limitele dezgustătoare ale vieţii şi era cât se poate de previzibil că într-o zi se va rostogoli şi se va prăbuşi în moarte, ţeapănă şi rece, pe un pat cu cearşafuri mizerabile.

De ce o făcuse, nimeni nu putea să explice cu adevărat, nici măcar unchiul Ted (tăcut şi zdruncinat, rezemat de chiuvetă) sau mătuşa Joan (cu ochii înroşiţi, dar supărată la măsuţa ei de bucătărie, ţinând-o în braţe pe Lucy, în vârstă de nouăsprezece ani, care suspina pe umărul mătuşii sale). O supradoză păruse pur şi simplu în concordanţă cu tendinţa vieţii pe care o ducea Leda; cu adăposturi provizorii, muzicieni şi petreceri dezlănţuite; cu caracterul sordid al ultimei sale relaţii şi al ultimei sale locuinţe; cu prezenţa permanentă a drogurilor în preajma ei; cu căutarea neobosită a situaţiilor palpitante şi a maximelor emoţionale. Numai Strike întrebase dacă ştiuse cineva că mama lui începuse să-şi injecteze droguri. El singur văzuse o distincţie între predilecţia ei pentru canabis şi preferinţa subită pentru heroină. El singur avea întrebări fără răspuns şi vedea circumstanţe suspecte. Dar el era doar un student de douăzeci de ani şi nimeni nu i-a dat ascultare.

După proces şi aflarea verdictului, Strike şi-a făcut bagajul şi a lăsat totul în urmă: interesul de scurtă durată al presei, dezamăgirea disperată a mătuşii Joan legată de încetarea carierei sale la Oxford, Charlotte, nefericită şi indignată de dispariţia lui şi culcându-se deja cu un altul, ţipetele şi scenele lui Lucy. Susţinut doar de unchiul Ted, dispăruse în rândurile armatei şi regăsise acolo viaţa pe care o deprinsese de la Leda: dezrădăcinări permanente, bizuirea pe propriile sale puteri şi atracţia neîncetată faţă de nou.

În seara asta, totuşi, nu se putea abţine să n-o vadă pe maică-sa ca pe o soră spirituală a fetei frumoase, dornice de afecţiune şi depresive, care se prăbuşise pe un drum îngheţat şi a necunoscutei simple, fără adăpost, care acum zăcea în morga îngheţată. Leda, Lula şi Rochelle nu fuseseră femei precum Lucy sau ca mătuşa Joan. Nu-şi luaseră toate

precauţiile rezonabile împotriva violenţei sau a întâmplării. Nu se legaseră de viaţă cu ipoteci şi muncă voluntară, soţi siguri şi copii cu feţe curate. Prin urmare, morţile lor nu erau clasificate drept „tragice”, în acelaşi fel ca ale unor soţii aşezate şi respectabile.

Cât de uşor era să profiţi de înclinaţia unei persoane spre autodistrugere; cât de simplu era s-o împingi spre nefiinţă, apoi să stai deoparte, să ridici din umeri şi să fii de acord cu ideea că fusese rezultatul inevitabil al unei vieţi haotice, catastrofale.

Aproape toate dovezile fizice ale uciderii Lulei fuseseră şterse de atunci, călcate în picioare sau acoperite de zăpada groasă. La urma urmelor, cel mai convingător indiciu pe care-l avea Strike era acea filmare neclară în alb-negru în care doi bărbaţi se îndepărtau în fugă de locul faptei. O dovadă verificată superficial şi lăsată deoparte de poliţişti, care erau convinşi că nimeni n-ar fi putut să intre în clădire, că Landry se sinucisese şi că filmul nu arăta altceva decât doi pierde-vară cu intenţii dubioase.

Strike se ridică şi se uită la ceas. Era zece şi jumătate, dar era sigur că omul cu care voia să vorbească era treaz. Aprinse veioza de birou, îşi luă mobilul şi formă, de data asta, un număr din Germania.

— Oggy, zbieră o vocea metalică. Ce mama dracului faci?

— Am nevoie de un serviciu, prietene.

Şi Strike îl rugă pe locotenentul Graham Hardacre să-i dea toate informaţiile pe care le putea găsi despre un anumit Agyeman de la Geniştii Regali, numele de botez şi gradul necunoscute, dar cu referire specială la datele perioadelor de serviciu petrecute în Afganistan.

12

Era doar a doua maşină pe care o conducea de când rămăsese fără picior. Încercase să conducă Lexusul Charlottei, dar astăzi, căutând să nu se simtă în niciun fel emasculat, închiriase o Honda Civic cu transmisie automată.

Drumul până la Iver Heath a durat mai puţin de-o oră. Intrarea în Pinewood Studios s-a efectuat printr-o combinaţie de vorbit la repezeală, intimidare şi prezentarea fugară a unui document oficial veritabil, deşi expirat. Paznicul de la poartă, iniţial impasibil, s-a lăsat convins de aerul relaxat-încrezător al lui Strike, de cuvintele „Secţia de Investigaţii Speciale" şi de permisul care avea poza lui.

— Aveţi fixată o întâlnire? îl întrebă el pe Strike, fiind situat cu câteva zeci de centimetri mai sus de acesta în cuşca de lângă bariera electrică, ţinând mâna pe receptorul telefonului.

— Nu.

— Despre ce e vorba?

— Domnul Evan Duffield, spuse Strike şi îl văzu pe paznic cum se încruntă şi mormăie ceva în telefon.

După circa un minut, Strike primi indicaţiile necesare şi permisiunea de a trece. O luă pe un drum uşor şerpuitor ce ocolea clădirea studiourilor, reflectând din nou asupra modului în care te puteai folosi convenabil de reputaţia unora pentru haos şi autodistrugere.

Parcă la câteva rânduri în spatele unui Mercedes cu şofer care ocupa un spaţiu cu un semn pe care se putea citi: PRODUCĂTORUL FREDDIE BESTIGUI, ieşi fără grabă din maşină în timp ce şoferul lui Bestigui îl urmărea în oglinda retrovizoare, şi intră pe o uşă de sticlă ce ducea la nişte scări ca de instituţie, întru totul banale. Un tânăr care arăta ca o versiune doar cu puţin mai îngrijită a lui Spanner cobora treptele în fugă.

— Unde-l pot găsi pe domnul Freddie Bestigui? îl întrebă Strike.

— Etajul al doilea, primul birou pe dreapta.

Omul era la fel de urât în realitate ca şi în fotografii, cu ceafa ca de taur şi faţa ciupită, aşezat la un birou de dincolo de un perete despărţitor din sticlă, uitându-se încruntat la monitorul computerului.

Biroul exterior era aglomerat şi dezordonat, plin de femei tinere şi atrăgătoare aşezate la birouri. Afişe de filme erau lipite pe stâlpii de susţinere, iar lângă programările de lucru ale filmelor erau prinse poze cu animăluţe de companie. Frumuşica de lângă uşă, echipată cu o cască de centrală telefonică, ridică privirea spre Strike şi spuse:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Am venit să vorbesc cu domnul Bestigui. Nu-ţi face griji, mă descurc să ajung singur.

Fu în biroul lui Bestigui înainte ca fata să răspundă.

Bestigui se uită la el, cu ochii mici îngropaţi în grăsime, pielea oacheşă fiind împestriţată de aluniţe negre.

— Cine eşti tu?

Începuse să se ridice, apucând cu degetele groase marginea biroului.

— Mă numesc Cormoran Strike. Sunt detectiv particular şi am fost angajat…

— *Elena!*

Bestigui îşi răsturnă ceaşca de cafea, care se împrăştia pe lemnul lucios, îmbibându-i toate hârtiile.

— Ieşi dracului afară de-aici! Afară! AFARĂ!

— … de fratele Lulei Landry, John Bristow…

— *ELENA!*

Tânăra slăbuţă şi frumoasă de la intrare alergă înăuntru şi rămase tremurând lângă Strike, îngrozită.

— Cheamă paza, căcăcioasă adormită ce eşti!

Fata o zbughi afară. Bestigui, care avea cel mult un metru şi nouăzeci şi cinci, se îndepărtase de birou şi se arăta la fel de netemător faţă de uriaşul Strike ca un pitbull a cărui curte fusese invadată de un Rottweiler. Elena lăsase uşa deschisă; ocupanţii biroului exterior priveau înspre ei, înspăimântaţi şi parcă fascinaţi.

— Mă tot chinui să te contactez de vreo două săptămâni, domnule Bestigui…

— Amice, ai intrat într-un mare căcat, spuse Bestigui, avansând cu fălcile încleştate şi umerii groşi încordaţi.

— … ca să vorbim despre noaptea în care a murit Lula Landry.

Doi bărbaţi în cămăşi albe şi având asupra lor aparate de emisie-recepţie alergau de-a lungul peretelui de sticlă din dreapta lui Strike; tineri, bine clădiţi şi cu priviri aprige.

— Scoateţi-l de-aici! urlă Bestigui, arătând spre Strike, în timp ce paznicii se ciocniră unul de celălalt, încercând să forţeze intrarea în birou.

— Şi îndeosebi, spuse Strike, despre locul unde se afla soţia ta, Tansy, când Lula s-a prăbuşit…

— Scoateţi-l de-aici şi chemaţi dracului poliţia! Cum a ajuns ăsta aici?

— … pentru că mi s-au arătat nişte fotografii care fac ca mărturia soţiei tale să aibă logică. Ia-ţi mâinile de pe mine, îi spuse Strike celui mai tânăr dintre paznici, care îl trăgea de braţ, sau te arunc pe fereastră.

Paznicul nu-i dădu drumul, ci se uită la Bestigui, aşteptându-i ordinele.

Ochii negri scânteietori ai producătorului erau fixaţi cu mare atenţie asupra lui Strike. Îşi încleşta şi-şi relaxa mâinile de mardeiaş. După câteva secunde lungi, spuse:

— Eşti plin de bălării!

Dar nu le ordonă paznicilor aflaţi în aşteptare să-l scoată pe Strike din birou.

— Fotograful stătea pe trotuar vizavi de casa ta la primele ore ale zilei de opt ianuarie. Cel care a făcut pozele nu-şi dă seama ce-a obţinut. Dacă nu vrei să discutăm, excelent. Poliţia sau presa, nu-mi pasă. În final, o să se ajungă la acelaşi rezultat.

Strike făcu câţiva paşi către uşă. Paznicii, care-l ţineau fiecare de câte un braţ, se văzură luaţi prin surprindere şi, pentru moment, se aflară în postura absurdă de a-l reţine înăuntru.

— Ieşiţi afară, le spuse tăios Bestigui subordonaţilor săi. Vă anunţ dac-o să am nevoie de voi. Închideţi uşa când vă căraţi.

Cei doi plecară. După ce uşa se închise, Bestigui spuse:

— În regulă, oricum te-oi fi numind, ai cinci minute.

Strike se aşeză, neinvitat, într-unul dintre fotoliile din piele din faţa biroului lui Bestigui, în vreme ce producătorul reveni la scaunul lui din partea cealaltă, supunându-l pe Strike unei priviri reci şi dure, foarte diferită de cea primită de la soţia înstrăinată a lui Bestigui. Aceasta era privirea cercetătoare intensă a unui jucător profesionist. Bestigui întinse mâna după un pachet de cigarillos, trase scrumiera neagră din sticlă spre el şi aprinse ţigara subţire de foi cu o brichetă din aur.

— Bun, hai s-auzim ce arată aceste presupuse fotografii, spuse el,

privind cu ochii îngustaţi prin norii de fum înţepător – imaginea unui mafiot din filme.

— Silueta unei femei ghemuite pe balconul de la ferestrele camerei tale de zi. Pare dezbrăcată, dar, după cum ştim amândoi, era în lenjerie intimă.

Bestigui pufăi cu sete câteva secunde, apoi scoase din gură ţigara şi spuse:

— Prostii. Nu se putea vedea asta din stradă. Partea de jos a balconului e compactă, din piatră. Din unghiul ăla nu se putea vedea nimic. Joci la cacealma.

— Luminile de la camera ta de zi erau aprinse. I se vede silueta prin golurile din piatră. Atunci era loc, desigur, pentru că arbuştii nu se aflau acolo, nu-i aşa? Oamenii nu se pot abţine să nu se gândească după aceea la scena unei întâmplări, chiar dacă au scăpat basma curată, adăugă Strike, degajat. Ai încercat să susţii că n-a existat niciodată loc suficient pe balconul ăla pentru ca o persoană să stea ghemuită, nu? Dar nu te poţi întoarce în timp să corectezi realitatea în Photoshop. Soţia ta a fost perfect poziţionată ca să audă ceea ce s-a întâmplat sus, în balconul de la etajul al treilea, cu puţin înainte de moartea Lulei Landry.

Strike făcu o pauză, în timp ce Bestigui continua să mijească ochii prin fumul ţigării, apoi spuse:

— Uite cum cred eu că s-a întâmplat. Tu şi soţia ta v-aţi certat în timp ce ea se pregătea de culcare. Poate că i-ai găsit rezerva de cocaină din baie sau ai întrerupt-o în timp ce trăgea pe nară nişte liniuţe. Aşa că ţi-ai zis că o pedeapsă potrivită ar fi s-o închizi afară, pe balcon, pe un ger sub zero grade. S-ar putea ca unii să se întrebe cum e posibil ca o stradă plină de paparazzi să nu fi observat că o femeie aproape dezbrăcată este îmbrâncită pe balcon deasupra capetelor lor, dar ningea abundent şi, de frig, băteau din picioare încercând să-şi pună sângele în mişcare, iar atenţia lor era îndreptată spre capetele străzii, în timp ce-i aşteptau pe Lula şi Deeby Macc. Iar Tansy nu scotea niciun zgomot, nu? Stătea ghemuită, se ascundea. Nu voia să se arate pe jumătate goală în faţa a treizeci de fotografi. Poate că i-ai făcut vânt pe balcon în momentul în care maşina Lulei apărea de după colţ. Nimeni nu s-ar fi uitat la fereastra ta dacă tocmai atunci şi-ar fi făcut apariţia Lula Landry în rochiţa aia subţirică.

— Eşti plin de bălării, spuse Bestigui. N-ai nicio fotografie.

— N-am spus că le am. Am spus că mi-au fost arătate.

Bestigui scoase ţigara dintre buze, dar se răzgândi în privinţa vorbitului şi o puse la loc. Strike aşteptă câteva momente, dar, când deveni clar că Bestigui n-avea să profite de oportunitatea ivită să vorbească, continuă:

— Probabil că Tansy a început să bată cu pumnii în geam imediat după ce Landry a căzut pe lângă ea. Nu te aşteptai ca soţia ta să înceapă să ţipe şi să bată în geam, nu-i aşa? Nedorind, în mod explicabil, să ai martori la gestul tău de abuz conjugal, ai deschis uşa. A ţâşnit pe lângă tine, ţipând din toţi rărunchii, a ieşit din apartament şi a coborât la Derrick Wilson. Moment în care te-ai uitat peste balustradă şi ai văzut-o pe Lula Landry zăcând moartă în stradă.

Bestigui pufăi încet, fără să-şi ia ochii de la faţa lui Strike.

— Ceea ce ai făcut în continuare ar putea să pară destul de incriminabil la tribunal. N-ai sunat la poliţie. N-ai alergat după soţia ta isterizată, pe jumătate îngheţată. Nu te-ai grăbit nici măcar să ascunzi cocaina despre care ştiai că se află la vedere, în baie – lucru pe care juriul s-ar putea să-l considere mai de înţeles. Nu, în loc să te duci după nevastă-ta sau să suni la poliţie, te-ai dus să cureţi fereastra. În felul ăsta, nu mai rămâneau amprente care să arate că Tansy îşi lipise palmele pe partea exterioară a geamului, nu-i aşa? Prioritatea ta era să te asiguri că nimeni n-ar putea să dovedească faptul că ţi-ai scos nevasta pe balcon la o temperatură de minus zece grade. Ţinând cont de proasta reputaţie pe care o ai în privinţa agresiunilor fizice şi a abuzurilor şi dat fiind că plutea în aer posibilitatea ca o tânără angajată să-ţi intenteze un proces, nu aveai niciun interes să furnizezi dovezi suplimentare presei sau procurorilor, nu-i aşa?

Strike îşi drese glasul şi continuă:

— După ce te-ai asigurat că ai îndepărtat orice urmă de amprente de pe geam, ai alergat la parter şi ai obligat-o să revină în apartament. În timpul scurt pe care l-ai avut la dispoziţie până la sosirea poliţiei, ai convins-o să nu spună unde se afla când a căzut cadavrul. I-ai promis sau ai ameninţat-o cu ceva, nu ştiu; însă, orice ar fi fost, a dat roade. Dar chiar şi aşa, tot nu te-ai simţit pe deplin în siguranţă pentru că, la cât era de şocată şi de tulburată, te-ai temut ca nu cumva să lase să-i scape toată povestea. Aşa că ai încercat să distragi atenţia poliţiei făcând tămbălăul legat de florile răsturnate în apartamentul lui Deeby Macc, sperând ca între timp Tansy să se calmeze şi să respecte

înţelegerea. Ei bine, a respectat-o, nu-i aşa? Dumnezeu ştie cât te-a costat, dar s-a lăsat târâtă în mocirlă de presă. A suportat să fie numită fantezistă cu mintea tulburată de cocaină, a ţinut cu dinţii de povestea ei plăsmuită despre cum i-a auzit ea pe Landry şi pe criminal certându-se, de la o distanţă de două etaje şi prin sticla izolată fonic. Totuşi, după ce îşi va da seama că există o dovadă fotografică a locului unde se afla, cred c-o să fie bucuroasă să iasă basma curată. S-ar putea ca soţia ta să creadă că iubeşte banii mai mult decât orice pe lume, dar conştiinţa nu-i dă pace. Sunt convins că va ceda foarte repede.

Bestigui îşi fumase ţigara până la capăt. Cu gesturi lente, stinse chiştocul în scrumiera neagră de sticlă. Trecură secunde lungi, iar zgomotul din biroul exterior ajungea la ei filtrat prin peretele de sticlă: voci, o sonerie de telefon.

Producătorul se ridică şi coborî storurile de prelată peste peretele despărţitor din sticlă, astfel ca niciuna dintre fetele agitate din biroul de dincolo să nu poată vedea înăuntru. Se aşează la loc în fotoliu şi-şi mângâie gânditor cu degetele groase relieful boţit al părţii de jos a feţei, aruncând o privire spre Strike şi apoi iar într-o parte, spre despărţitura din prelată crem pe care o crease. Strike aproape că putea să vadă opţiunile care-i treceau prin minte lui Bestigui, ca şi cum ar fi frunzărit un pachet de cărţi de joc.

— Draperiile erau trase, replică în sfârşit Bestigui. Nu ieşea suficientă lumină prin fereastră ca să se poată distinge o femeie care stă ascunsă pe balcon. Tansy n-are să-şi schimbe mărturia.

— N-aş paria pe chestia asta, spuse Strike, întinzându-şi picioarele, proteza continuând să-l incomodeze. Când o să-i spun că termenul juridic pentru ceea ce aţi făcut voi doi este „conspiraţie la obstrucţionarea justiţiei" şi că o manifestare întârziată a conştiinţei s-ar putea s-o ferească de bucluc; când voi adăuga compasiunea publică de care va avea parte ca victimă a abuzurilor conjugale şi suma de bani pe care e probabil s-o primească pentru drepturile exclusive legate de povestea ei; când îşi va da seama că va ajunge să spună lucrurile astea în tribunal şi că va fi crezută, plus că va putea astfel să contribuie la condamnarea omului pe care l-a auzit ucigându-şi vecina… domnule Bestigui, cred că nici tu nu ai bani suficienţi ca să-i închizi gura.

Pielea aspră din jurul gurii lui Bestigui tresări. Luă din nou pachetul de cigarillos, dar nu-şi scoase altă ţigară. Urmă o lungă tăcere în timpul căreia răsuci la nesfârşit pachetul între degete.

În cele din urmă, spuse:

— Nu recunosc nimic. Ieşi afară!

Strike nu se mişcă.

— Ştiu că arzi de dorinţa de a-ţi suna avocatul, spuse el, dar cred că treci cu vederea aspectul posibil pozitiv al situaţiei.

— Am auzit destule de la tine. Am spus să ieşi afară.

— Oricât de neplăcut ar fi să recunoşti ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, tot e preferabil decât să devii principalul suspect într-un caz de crimă. De aici înainte, ăsta o să fie cam cel mai mic dintre rele. Dacă mărturiseşti ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, te delimitezi clar de adevăratul criminal.

Acum reuşi să câştige atenţia lui Bestigui.

— Nu aveai cum să o faci, spuse Strike, pentru că, dacă tu erai cel care a aruncat-o pe Landry de pe balconul aflat cu două etaje mai sus, n-ai mai fi putut să-i dai drumul în casă lui Tansy în câteva secunde de la căderea cadavrului. Eu cred că ţi-ai închis soţia afară, te-ai dus în dormitor, te-ai întins în pat, te-ai făcut comod – poliţia spune că patul arăta deranjat, ca şi cum s-ar fi dormit în el – şi ai stat cu ochii pe ceas. Nu cred că voiai să adormi. Dacă o lăsai prea mult timp pe balcon, riscai să comiţi un omor prin imprudenţă. Nu-i de mirare că Wilson mi-a spus că femeia tremura ca varga. Probabil că se afla în fazele incipiente ale hipotermiei.

Se lăsă din nou tăcerea, întreruptă doar de degetele dolofane ale lui Bestigui care băteau uşor pe marginea biroului. Strike îşi scoase blocnotesul.

— Eşti pregătit acum să răspunzi la câteva întrebări?

— Du-te dracului!

Furia pe care şi-o reprimase până atunci puse stăpânire dintr-odată pe producător, care stătea cu maxilarul ieşit în afară şi umerii gârboviţi, la acelaşi nivel cu urechile. Strike şi-l imagina arătând astfel în timp ce se apropia ameninţător, cu mâinile întinse, de soţia lui slăbită şi drogată.

— Eşti într-un mare căcat aici, îl informă Strike calm, dar depinde numai de tine cât de tare te afunzi. Poţi să negi totul, să te războieşti cu soţia ta la tribunal şi în presă şi să înfunzi puşcăria pentru sperjur şi obstrucţionarea poliţiei. Sau poţi să începi să cooperezi chiar acum şi să câştigi recunoştinţa şi bunăvoinţa familiei Lulei. Asta ar demonstra foarte convingător că ai remuşcări şi va fi de folos când avocatul va

cere clemenţă la proces. Dacă informaţiile pe care le oferi ajută la prinderea ucigaşului, nu cred că te vei alege cu ceva mai rău decât o mustrare din partea judecătorului. Poliţia o să şi-o ia pe cocoaşă de la opinia publică şi de la presă.

Bestigui respira zgomotos, dar părea să reflecteze la cuvintele lui Strike. În sfârşit, începu să zbiere:

— Nu există niciun ucigaş. Wilson n-a găsit pe nimeni acolo sus. Landry s-a aruncat, spuse el, şi capul îi zvâcni, într-un gest de nepăsare. Era şi aia o drogată cu mintea vraişte, ca şi nenorocita de nevastă-mea.

— A existat un ucigaş, spuse Strike simplu, iar tu l-ai ajutat să scape.

Ceva din expresia lui Strike îl făcu pe Bestigui să-şi reprime imboldul vădit de a-l lua în zeflemea. Ochii i se făcură ca nişte fante de onix în timp ce cugeta la spusele lui Strike.

— Am auzit că-ţi doreai să o distribui pe Lula într-un film?

Bestigui păru deconcertat de schimbarea subiectului.

— A fost doar o idee, bâigui el. Era o ciudată, dar arăta al dracului de bine.

— Ţi-ar fi plăcut să-i aduci pe ea şi pe Deeby Macc împreună într-un film?

— Ăştia doi împreună erau o reţetă sigură de făcut bani.

— Care-i treaba cu filmul pe care te-ai gândit să-l faci după moartea ei – cum îi zice, biografie romanţată? Am auzit că Tony Landry n-a fost prea încântat de idee?

Spre surprinderea lui Strike, un rânjet de satir se instală pe faţa ca o pungă a lui Bestigui.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nu-i adevărat?

Pentru prima oară, Bestigui părea să simtă că are ocazia să domine conversaţia.

— Nu, nu-i aşa. Anthony Landry mi-a dat de înţeles destul de limpede că, după ce Lady Bristow va muri, o să fie bucuros să discutăm despre asta.

— Să înţeleg că nu era supărat atunci când te-a sunat ca să vorbiţi despre acest lucru?

— Atâta timp cât filmul este făcut cu gust, bla bla bla…

— Îl cunoşti bine pe Tony Landry?

— Îl ştiu.

— În ce context?

Bestigui îşi scărpină bărbia, zâmbind ca pentru sine.

— Este avocatul soţiei de care divorţezi, desigur.

— Deocamdată, spuse Bestigui.

— Crezi c-o să renunţe la serviciile lui?

— S-ar putea să fie nevoită, spuse Bestigui, iar zâmbetul lui deveni un rânjet de automulţumire. Conflict de interese. Vom vedea.

Strike se uită în jos la blocnotes, gândindu-se, cu priceperea unui jucător de poker talentat de a-şi calcula cu detaşare şansele, la cât de riscant era să forţeze această pistă de interogare până la limită, fără să aibă nicio dovadă.

— Să înţeleg, spuse el, ridicând din nou privirea, că i-ai spus lui Landry că eşti la curent cu faptul că se culcă cu soţia partenerului său de afaceri?

O clipă de surprindere înmărmurită, după care Bestigui izbucni într-un hohot de râs, o explozie grobiană şi agresivă de veselie.

— O ştii şi p-asta, nu?

— Cum ai aflat *tu?*

— Am angajat pe cineva din branşa ta. Credeam că Tansy îşi face de cap, dar a reieşit că ea îi oferea alibiuri nenorocitei de soră-sa, în timp ce Ursula şi-o trăgea cu Tony Landry. O să fie superdistractiv să-i vezi divorţând pe alde May. Avocaţi de mare forţă în ambele tabere. Vechea firmă de familie destrămată. Cyprian May nu-i aşa de neputincios precum pare. O reprezintă pe cea de-a doua mea soţie. O să mă cac pe mine de râs urmărind circul ăsta. Să-i văd şi eu de data asta pe avocaţi cum şi-o trag unul altuia.

— Înseamnă că ai o frumoasă situaţie de superioritate în faţa avocatului care se ocupă de divorţ din partea soţiei tale, nu?

Bestigui zâmbi răutăcios prin rotocoalele de fum.

— Niciunul dintre ei nu ştie deocamdată că ştiu. Am aşteptat să vină momentul potrivit ca să le spun.

Dar Bestigui păru să-şi amintească, subit, că Tansy s-ar putea afla acum în posesia unei arme şi mai puternice în războiul divorţului lor, aşa că zâmbetul se făcu nevăzut de pe faţa lui boţită, lăsând în urmă o expresie de amărăciune.

— Încă ceva, spuse Strike. În noaptea în care a murit Lula: după ce te-ai dus la parter după soţia ta şi ai adus-o înapoi în apartament, ai auzit ceva afară?

— Parcă argumentul tău era că nu se poate auzi nimic din apartament dacă geamurile sunt închise? se răsti Bestigui.

— Nu vorbesc despre zgomotele din stradă. Vorbesc de cele de dincolo de uşă. Se poate ca Tansy să fi făcut prea multă gălăgie ca să se mai audă ceva, dar mă întreb dacă, după ce aţi ajuns amândoi în hol – poate aţi zăbovit puţin acolo, încercând s-o calmezi, după ce ai adus-o înăuntru? – ai auzit vreo mişcare dincolo de uşă? Sau Tansy ţipa prea tare?

— Făcea o gălăgie infernală, spuse Bestigui. N-am auzit nimic.

— Absolut nimic?

— Nimic suspect. Doar Wilson, care a trecut în fugă pe lângă uşă.

— Wilson…

— Da.

— Când a fost asta?

— Când ai zis tu. După ce ne-am întors în apartament.

— Imediat după ce-ai închis uşa?

— Da.

— Dar Wilson urcase deja la etaj când voi doi eraţi încă în holul clădirii, nu-i aşa?

— Da.

Şanţurile de pe fruntea şi din jurul gurii lui Bestigui se adânciră.

— Deci, când aţi ajuns în apartamentul de la primul etaj, Wilson trebuie să fi dispărut deja din vedere şi nici nu mai putea fi auzit?

— Da…

— Dar tu spui că ai auzit paşi pe scări, imediat după ce-ai închis uşa apartamentului?

Bestigui nu răspunse. Strike îl vedea cum adună toate elementele la un loc în minte, pentru prima oară.

— Am auzit… da… paşi. Trecând în fugă. Pe scări.

— Da, spuse Strike. Şi ai putut să distingi dacă era o pereche de paşi sau două?

Bestigui se încruntă, cu ochii în gol, privind dincolo de detectiv înspre trecutul înşelător.

— A fost o… singură pereche de paşi. De-aia m-am gândit c-o fi Wilson. Dar nu putea fi… Wilson era încă sus, la etajul al treilea, căutând prin apartamentul Lulei… pentru că l-am auzit coborând din nou, după aceea… după ce-am sunat la poliţie, l-am auzind trecând în fugă prin dreptul uşii… Am uitat asta, spuse Bestigui şi, pentru o

fracţiune de secundă, păru aproape vulnerabil. Am uitat. Se întâmplau multe în timpul ăla. Tansy zbiera.

— Şi, firește, te-ai gândit la propria-ţi piele, spuse Strike cu vioiciune, punându-şi blocnotesul şi pixul în buzunar şi ridicându-se din fotoliul de piele. Păi, nu te mai reţin. Poate vrei să-ţi suni avocatul. Ai fost de mare ajutor. Mă aştept să ne revedem la tribunal.

13

Eric Wardle îl sună pe Strike a doua zi.

— L-am sunat pe Deeby, spuse el scurt.

— Şi? zise Strike, făcându-i semn lui Robin să-i dea pixul şi o foaie de hârtie.

Stăteau amândoi la biroul ei, bând ceai cu biscuiţi în timp ce discutau despre ultima ameninţare cu moartea din partea lui Brian Mathers, în care acesta promitea, nu pentru prima oară, că-i va spinteca burta lui Strike şi va urina pe măruntaiele lui.

— A primit de la Somé o bluză cu glugă personalizată. Cu un pistol din paiete pe piept şi două versuri de-ale lui Deeby pe spate.

— Doar una?

— Da.

— Altceva? întrebă Strike.

— Îşi aminteşte de o curea, un fes şi nişte butoni de cămaşă.

— Mănuşi n-a primit?

Wardle făcu o pauză, probabil verificându-şi însemnările.

— Nu, n-a zis nimic de mănuşi.

— Păi, asta clarifică lucrurile, spuse Strike.

Wardle nu comentă în niciun fel. Strike aşteptă ca poliţistul fie să închidă, fie să-i mai dea nişte informaţii.

— Ancheta oficială se ţine joi, spuse brusc Wardle. În cazul Rochelle Onifade.

— Bine, spuse Strike.

— Nu pari prea interesat.

— Nu sunt.

— Credeam că erai sigur că a fost o crimă…

— Sunt, dar ancheta nu va dovedi nici că a fost, nici că n-a fost. Ai idee când e înmormântarea?

— Nu, spuse Wardle iritat. Ce importanţă are?

— M-am gândit să mă duc.

— De ce?

— Avea o mătuşă, ai uitat? spuse Strike.

Wardle încheie convorbirea cu ceea ce Strike bănuia a fi dezgust.

Bristow îl sună pe Strike mai târziu în aceeaşi dimineaţă ca să-i

spună ora şi locul înmormântării lui Rochelle.

— Alison a reuşit să afle toate detaliile, îi spuse el detectivului la telefon. E supereficientă.

— Evident, admise Strike.

— Am să vin şi eu. S-o reprezint pe Lula. Trebuia să o fi ajutat pe Rochelle.

— Cred că oricum s-ar fi terminat în felul ăsta, John. O aduci şi pe Alison?

— Ea zice că vrea să vină, spuse Bristow, deşi nu părea foarte încântat de idee.

— Ne vedem acolo, atunci. Sper să vorbesc cu mătuşa lui Rochelle, dacă apare.

Când Strike îi spuse lui Robin că iubita lui Bristow aflase ora şi locul înmormântării, aceasta păru dezamăgită. Şi ea încercase să afle aceste detalii la solicitarea lui Strike şi părea să aibă sentimentul că Alison o întrecuse în această privinţă.

— Nu mi-am dat seama că eşti aşa de competitivă, spuse Strike, amuzat. Nu-ţi face probleme. Poate că a avut un avantaj din start faţă de tine.

— Cum ar fi?

Dar Strike se uita la ea gânditor.

— Ce e? spuse Robin, uşor în defensivă.

— Vreau să vii cu mine la înmormântare.

— A, spuse Robin. OK. De ce?

Se aştepta ca Strike să-i explice că ar fi părut mai firesc ca ei doi să apară acolo ca un cuplu, exact la fel cum păruse mai natural ca el să se ducă la Vashti însoţit de o femeie. În schimb, Strike zise:

— Vreau să faci ceva pentru mine acolo.

După ce îi expuse, clar şi concis, despre ce era vorba, Robin se arătă teribil de tulburată.

— Dar de ce?

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce?

— Prefer să nu-ţi spun nici asta.

Robin nu-l mai vedea pe Strike cu ochii lui Matthew. Nu se mai întreba dacă se prefăcea sau se dădea mare, ori dacă pretindea doar că ar fi mai deştept decât era de fapt. Acum scotea din calcul posibilitatea ca Strike să facă pe misteriosul în mod deliberat. Cu toate acestea,

repetă, de parcă nu l-ar fi auzit bine:

— *Brian Mathers.*

— Mda.

— Omul care ameninţă cu moartea.

— Da.

— Dar, spuse Robin, ce legătură poate să aibă cu moartea Lulei Landry?

— Niciuna, spuse Strike, destul de sincer. Deocamdată.

Crematoriul din Londra, unde după trei zile s-a ţinut ceremonia funebră a lui Rochelle, era friguros, anonim şi deprimant. Totul era neutru din punctul de vedere al apartenenţei religioase; de la stranele din lemn închis la culoare şi pereţii simpli, lipsiţi cu grijă de orice obiect religios, până la fereastra cu vitraliu abstract, un mozaic de pătrăţele strălucitoare, ca nişte pietre preţioase. Aşezat pe lemnul tare, în timp ce un preot cu glas plângăreţ o numea pe Rochelle „Roselle", iar ploaia fină împroşca fereastra pestriţă de deasupra lui, Strike înţelegea atractivitatea heruvimilor auriţi şi a sfinţilor din ipsos, a garguielor şi îngerilor din Vechiul Testament, a crucifixelor din aur bătute în pietre preţioase; orice ar fi putut să ofere o aură de maiestuozitate şi grandoare, o făgăduinţă fermă a vieţii de apoi sau o valoare retrospectivă unei vieţi precum cea pe care o dusese Rochelle. Fata moartă reuşise să întrezărească paradisul terestru: plin cu obiecte create de designeri şi celebrităţi pe care să le poată dispreţui şi şoferi chipeşi cu care să glumească, iar faptul că tânjise după toate acestea o adusese în situaţia asta: şapte bocitoare şi un preot care nu ştia nici cum o cheamă.

Întreaga ceremonie avea un caracter impersonal bătător la ochi; un sentiment de uşoară stinghereală; o evitare dureroasă a adevărurilor legate de viaţa lui Rochelle. Nimeni nu părea să creadă că are dreptul să stea în primul rând. Chiar şi negresa obeză cu ochelari groşi şi pălărie tricotată, care, presupunea Strike, era mătuşa lui Rochelle, alesese să se aşeze la trei bănci distanţă de partea din faţă a crematoriului, păstrând distanţa faţă de coşciugul ieftin. Lucrătorul chel pe care Strike îl întâlnise la căminul pentru persoane fără adăpost venise îmbrăcat cu o cămaşă descheiată la gât şi o geacă de piele. În spatele lui era un tânăr asiatic cu ten sănătos, în ţinută elegantă, despre care Strike credea că s-ar putea să fie psihiatrul care conducea

grupul de tratament ambulatoriu din care făcuse parte Rochelle.

Strike, în vechiul său costum bleumarin, şi Robin, în fusta şi taiorul negre pe care le purta la interviuri, stăteau în spate de tot. În cealaltă parte a intervalului de trecere dintre bănci se afla Bristow, nefericit şi palid, şi Alison, al cărei impermeabil negru cu două şiruri de nasturi scânteia puţin în lumina rece.

Nişte perdele roşii ieftine se desfăcură, coşciugul alunecă şi dispăru din vedere, iar flăcările o mistuiră pe fata înecată. Bocitoarele tăcute schimbară zâmbete îndurerate şi stingherite în spatele crematoriului. Zăboveau indecise, căutând să nu adauge graba nepotrivită a plecării la celelalte neajunsuri ale serviciului funerar. Mătuşa lui Rochelle, care răspândea o aură de excentricitate aflată la limita labilităţii, se prezentă drept Winifred, după care anunţă cu glas puternic, cu o nuanţă acuzatoare:

— Sunt sendvişuri în pub. Io mă gândeam c-or să vie mai mulţi oameni.

Ieşi din crematoriu şi o luă înaintea tuturor, ca şi cum nu ar fi admis nicio opoziţie, luând-o pe stradă spre Red Lion, urmată de celelalte şase bocitoare, înfruntând ploaia cu capetele uşor aplecate.

Sendvişurile promise aşteptau, uscate şi neapetisante, pe o tavă tapetată cu folie metalică acoperite cu folie transparentă, pe o măsuţă din colţul pubului întunecos şi cam murdar. La un moment dat, în drum spre Red Lion, mătuşa Winifred îşi dădu seama cine era John Bristow, iar acum pusese stăpânire deplină asupra lui, ţintuindu-l de bar, vorbindu-i repede şi fără pauze. Bristow răspundea ori de câte ori îi permitea ea să strecoare pieziş câte un cuvinţel, dar privirile pe care i le arunca lui Strike, care stătea de vorbă cu psihiatrul lui Rochelle, deveneau tot mai frecvente şi mai disperate odată cu trecerea minutelor.

Psihiatrul se eschivă de la toate tentativele lui Strike de a-l antrena într-o discuţie despre grupul de tratament pe care-l conducea, în final parând o întrebare despre dezvăluirile pe care Rochelle ar fi putut să i le facă printr-o aducere aminte politicoasă dar fermă despre dreptul la confidenţialitate al pacienţilor.

— Aţi fost surprins că s-a sinucis?

— Nu, nu întru totul. Ştiţi, era o fată foarte tulburată, iar moartea Lulei Landry a însemnat un mare şoc pentru ea.

După puţin timp şi-a luat rămas-bun de la toată lumea şi a plecat.

Aşezată la o măsuţă de lângă uşă, Robin, după ce se străduise să întreţină o conversaţie cu Alison, care-i răspundea monosilabic, se dădu bătută şi se duse la toaletă.

Strike traversă şchiopătând uşor micul salon şi se aşeză pe scaunul părăsit de Robin. Alison îi aruncă o privire ostilă, apoi îşi continuă contemplarea lui Bristow, care nu scăpase de hărţuiala mătuşii lui Rochelle. Alison nu-şi descheiase impermeabilul stropit de ploaie. Un pahar mic ce conţinea un lichid ce arăta a vin de Porto stătea în faţa ei pe masă şi un mic zâmbet dispreţuitor îi juca pe buze, ca şi cum găsea împrejurările în care se afla insalubre şi inadecvate. Strike încă se chinuia să găsească un început de discuţie potrivit, când ea spuse pe neaşteptate:

— John trebuia să se ducă în dimineaţa asta la o şedinţă cu executorii lui Conway Oates. L-a lăsat pe Tony să se întâlnească singur cu ei. Tony e furios la culme.

Tonul ei dădea de înţeles că Strike era responsabil, într-un fel oarecare, pentru asta şi că merita să afle ce încurcătură provocase. Bău puţin din vin. Părul îi atârna moale pe umeri, iar între palmele ei mari paharul părea mic de tot. În pofida urâţeniei care pe alte femei le-ar fi făcut să fie timide, ea radia un sentiment puternic de suficienţă.

— Nu crezi că John a făcut un gest frumos venind la funeralii? întrebă Strike.

Alison scoase un mic „hm" usturător, însoţit de un râset cu subînţeles.

— Nu e ca şi cum ar fi *cunoscut-o* pe fata asta.

— De ce ai venit *tu,* atunci?

— Tony a vrut să vin.

Strike remarcă sfiala încântată cu care Alison pronunţase numele şefului ei.

— De ce?

— Ca să stau cu ochii pe John.

— Tony e de părere că John trebuie supravegheat?

Ea nu-i răspunse.

— John şi Tony te împart între ei, nu-i aşa?

— Poftim? întrebă ea tăios.

Era bucuros că reuşise s-o descumpănească.

— Îţi împart serviciile? Ca secretară?

— Oh… oh, nu. Eu lucrez pentru Tony şi Cyprian; sunt secretara

partenerilor principali.

— Aha. Atunci mă întreb de ce am avut impresia că ai fi şi secretara lui John?

— Eu lucrez la un nivel totalmente diferit, spuse Alison. John se foloseşte de biroul de dactilografe. Nu am nimic de împărţit cu el la locul de muncă.

— Şi totuşi, idila a înflorit trecând peste ierarhia secretarială şi peste etaje?

Alison întâmpină gluma lui nesărată cu o nouă tăcere dispreţuitoare. Părea să-l considere pe Strike un om intrinsec jignitor, cineva cu care nu merită să te porţi manierat, pentru că depăşea limitele bunei-cuviinţe.

Lucrătorul de la cămin stătea singur într-un colţ, servindu-se din sendvişuri. Era evident că încerca să-şi omoare timpul până când putea să plece în mod decent. Robin ieşi de la toaletă şi se pomeni deturnată instantaneu de Bristow, care avea mare nevoie de ajutor ca să-i poată ţină piept mătuşii Winifred.

— Deci, de cât timp sunteţi împreună, tu şi John? întrebă Strike.

— De câteva luni.

— Aţi început relaţia înainte de moartea Lulei, nu?

— M-a invitat în oraş la scurt timp după aceea, spuse ea.

— Trebuie să fi fost într-o stare sufletească foarte proastă, nu?

— Era totalmente răvăşit.

Tonul ei nu exprima compasiune, ci un uşor dispreţ.

— A flirtat cu tine o vreme?

Se aşteptase ca ea să refuze să-i răspundă, dar se înşelase. Deşi încerca să dea o altă impresie, răspunsul ei vădea mândrie şi o inconfundabilă autosatisfacţie.

— A venit la etaj ca să-l vadă pe Tony. Tony era ocupat, aşa că John a venit să aştepte la mine în birou. A început să vorbească despre sora lui şi s-a emoţionat. I-am dat nişte şerveţele şi, până la urmă, m-a invitat la cină.

În pofida unor sentimente aparent moderate pentru Bristow, Strike credea că femeia era mândră de avansurile lui; erau un fel de trofeu. Strike se întrebă dacă Alison mai fusese vreodată invitată la cină, înainte să apară disperatul de John Bristow. Fusese o ciocnire între doi oameni cu o nevoie nesănătoasă: *I-am dat nişte şerveţele, iar el m-a invitat la cină.*

Lucrătorul de la cămin se încheia la geacă. Surprinzând privirea lui Strike, îl salută cu mâna de rămas-bun şi plecă fără să schimbe vreo vorbă cu nimeni.

— Şi ce părere are marele şef despre faptul că secretara lui are o relaţie cu nepotul său?

— Nu e treaba lui Tony ce fac în viaţa mea particulară, replică ea.

— E-adevărat, spuse Strike. În orice caz, nu el e cel mai potrivit să vorbească despre îmbinarea afacerilor cu plăcerea, nu? Ştiind că se culcă cu soţia lui Cyprian May.

Amăgită pe moment de tonul lui relaxat, Alison deschise gura să răspundă. Dar apoi înţelesul vorbelor îi deveni clar, zdruncinându-i siguranţa de sine.

— Nu-i adevărat! replică ea cu violenţă, aprinsă la faţă. Cine ţi-a spus asta? E o minciună. Este o minciună *sfruntată.* Nu-i adevărat. Nu este!

Dincolo de protestul femeii, Strike auzi glasul unui copil îngrozit.

— Serios? Atunci, de ce te-a trimis Cyprian May la Oxford ca să-l cauţi pe Tony pe data de şapte ianuarie?

— Asta… a fost doar… uitase să-i zică lui Tony să semneze nişte documente, atâta tot.

— Şi n-a folosit un fax sau un curier pentru că…?

— Erau nişte documente secrete.

— Alison, spuse Strike, savurând agitaţia femeii, ştim amândoi că astea-s gogoşi. Cyprian a crezut că Tony s-a ascuns pe undeva cu Ursula în ziua aceea, nu-i aşa?

— N-a crezut! Şi nu s-a ascuns!

La bar, mătuşa Winifred flutura braţele, ca o moară de vânt, vorbind înflăcărat cu Bristow şi Robin, care aveau pe chip nişte zâmbete încremenite.

— L-ai găsit la Oxford, nu-i aşa?

— Nu, pentru că…

— La ce oră ai ajuns acolo?

— Cam pe la unsprezece, dar el…

— De bună seamă că Cyprian te-a trimis în momentul în care ai ajuns la birou, nu?

— Documentele erau urgente.

— Dar nu l-ai găsit pe Tony la hotel sau la centrul de conferinţe?

— L-am ratat, spuse ea cu o disperare furioasă, pentru că se

întorsese la Londra ca s-o viziteze pe Lady Bristow.

— Aha, făcu Strike. Bun. Puţin cam ciudat că nu v-a spus nici ţie, nici lui Cyprian că urma să se întoarcă la Londra, nu ţi se pare?

— Nu, spuse ea, într-o tentativă eroică de a-şi redobândi superioritatea dispărută. Putea fi contactat. Răspundea la telefonul mobil. Nu avea nicio importanţă.

— L-ai sunat pe mobil?

Ea nu-i răspunse.

— L-ai sunat şi nu ţi-a răspuns?

Alison bău din vin într-o tăcere încărcată de furie.

— Acum, pe cinstite, îţi cam piere cheful dacă eşti pe aparate şi trebuie să răspunzi la un telefon de la secretară.

Se gândi că ea va considera spusele lui drept un afront şi reacţia ei nu-l dezamăgi:

— Eşti dezgustător. Cu adevărat dezgustător, spuse ea cu glas scăzut, obrajii ei căpătând o culoare roşu-închis de la pudoarea pe care încerca să o mascheze printr-o etalare a superiorităţii.

— Locuieşti singură? o întrebă el.

— Ce legătură are asta cu toate celelalte? replică ea, surprinsă complet pe picior greşit acum.

— Am întrebat şi eu. Deci, nu ţi se pare nimic ciudat în faptul că Tony şi-a rezervat o cameră de hotel în Oxford, s-a întors la Londra a doua zi de dimineaţă, după care a revenit la Oxford, la timp ca să plece de la hotel a doua zi?

— S-a întors la Oxford ca să poată participa la conferinţa de după-amiază, spuse ea cu încăpăţânare.

— Oh, serios? Ai rămas în zonă şi te-ai întâlnit cu el acolo?

— A fost acolo, răspunse ea evaziv.

— Ai dovada, nu-i aşa?

Femeia rămase tăcută.

— Spune-mi, zise Strike, ai prefera să crezi că Tony a fost în pat toată ziua cu Ursula May sau că a avut cine ştie ce confruntare cu nepoata lui?

La bar, mătuşa Winifred îşi aranja pălăria tricotată şi îşi lega centura hainei. Dădea semne că se pregăteşte să plece.

Timp de câteva secunde, Alison se luptă cu ea însăşi şi, deodată, cu aerul că dă drumul la ceva mult timp reprimat, spuse într-o şoaptă feroce:

— Ei nu au o relaţie. *Ştiu* că nu au. Nu ar fi posibil. Pe Ursula n-o interesează decât banii. E singurul lucru care contează pentru ea, iar Tony are mai puţini bani decât Cyprian. Ursula nu l-ar vrea pe Tony. În niciun caz.

— Ei, nu se ştie niciodată. Pasiunea fizică s-ar putea să fi fost mai puternică decât tendinţele ei mercantile, spuse Strike, privind-o cu atenţie pe Alison. Se poate întâmpla. E greu pentru un alt bărbat să judece, dar nu arată rău Tony, nu-i aşa?

Văzu cât de puternice îi erau suferinţa şi furia, iar când vorbi, vocea ei era sufocată:

— Tony are dreptate – eşti un profitor – hotărât să pui gheara pe cât mai mulţi bani —John a luat-o razna – Lula *s-a aruncat. S-a aruncat.* Întotdeauna a fost instabilă. John e ca maică-sa, e isteric, îşi imaginează lucruri. Lula se droga, era unul din acei oameni incontrolabili, mereu provoca necazuri şi încerca să atragă atenţia. O răsfăţată. Azvârlea cu banii în stânga şi-n dreapta. Putea să aibă orice şi-ar fi dorit, pe oricine ar fi dorit, dar nimic nu era de ajuns pentru ea.

— Nu mi-am dat seama că ai cunoscut-o.

— Păi… Tony mi-a vorbit despre ea.

— Chiar n-o avea la inimă, aşa e?

— O vedea exact aşa cum era. Nu era bună de nimic. Aşa sunt unele femei, spuse ea, pieptul agitându-i-se sub impermeabilul fără formă.

Un vânt răcoros răscoli aerul mucegăit din salon când uşa se închise în urma mătuşii lui Rochelle. Bristow şi Robin continuară să zâmbească slab până când uşa se închise complet, după care schimbară priviri uşurate.

Barmanul dispăruse. În micul salon rămăseseră doar ei patru. Strike sesiză, pentru prima oară, balada din anii optzeci care se auzea în fundal: „The Power of Love” a lui Jennifer Rush. Bristow şi Robin se apropiară de masa lor.

— Parcă ziceai că vrei să vorbeşti cu mătuşa lui Rochelle? întrebă Bristow, părând profund mâhnit, ca şi cum suportase degeaba un chin.

— Nu într-atât încât să alerg după ea, răspunse cu voioşie Strike. Ai putea să-mi povesteşti tu.

Strike îşi dădea seama, după expresiile de pe chipurile lui Robin şi Bristow, că amândurora atitudinea lui li se părea ciudat de nepăsătoare. Alison îşi ascunsese faţa, prefăcându-se că are ceva de căutat prin geantă.

Ploaia se oprise, trotuarele erau alunecoase, iar cerul înnorat amenința cu o nouă revărsare de apă. Cele două femei mergeau tăcute în față, în vreme ce Bristow îi relata cu seriozitate tot ce-și putea aminti din conversația cu mătușa Winifred. Strike, pe de altă parte, nu-l asculta. Privea spatele celor două femei, ambele în negru – aproape identice pentru un observator neatent. Își aminti de sculpturile care încadrau Queen's Gate: deloc asemănătoare, în pofida presupunerilor făcute de ochii leneși; un mascul, o femelă, da, din aceeași specie, dar profund diferite.

Când le văzu pe Robin și Alison oprindu-se în dreptul unui BMW despre care presupuse că era al lui Bristow, încetini și el și îi reteză acestuia relatarea dezlânată despre relațiile furtunoase pe care Rochelle le avusese cu familia ei.

— John, trebuie să verific ceva cu tine.

— Te ascult.

— Spui că l-ai auzit pe unchiul tău venind în apartamentul mamei tale în dimineața de dinainte de moartea Lulei?

— Da, așa e.

— Ești absolut sigur că bărbatul pe care l-ai auzit era Tony?

— Da, bineînțeles.

— Totuși, nu l-ai văzut?

— Păi…

Fața ca de iepure a lui Bristow deveni dintr-odată nedumerită.

— … nu… nu cred că l-am văzut efectiv. Dar l-am auzit când a intrat. I-am auzit vocea din hol.

— Și nu crezi că, poate, întrucât îl așteptai pe Tony, ai *presupus* că era Tony?

O nouă pauză.

Apoi, cu o voce schimbată:

— Vrei să spui că Tony n-a fost acolo?

— Vreau doar să știu cât de sigur ești că el a fost.

— Păi… până în acest moment, eram complet sigur. Nimeni altcineva nu are cheie de la apartamentul mamei. Nu putea fi nimeni decât *Tony*.

— Deci, ai auzit cum cineva intră în apartament. Ai auzit o voce de bărbat. Vorbea cu mama ta sau cu Lula?

— Ăă…

Incisivii mari ai lui Bristow ieșeau și mai mult în evidență în timp ce

reflecta la întrebare.

— L-am auzit intrând. Cred că l-am auzit vorbind cu Lula…

— Şi l-ai auzit plecând?

— Da. L-am auzit păşind pe hol. Am auzit uşa închizându-se.

— Când Lula şi-a luat la revedere de la tine, a pomenit ceva despre faptul că Tony tocmai trecuse pe-acolo?

Altă tăcere. Bristow duse mâna la gură, gândindu-se.

— Păi… m-a îmbrăţişat, asta e tot ce… Da, cred că a spus c-a vorbit cu Tony. Sau nu? Am presupus că vorbise cu el, pentru că îmi închipuiam…? Dar, dacă n-a fost unchiul meu, cine a fost?

Strike aşteptă. Bristow stătea cu privirea aţintită în trotuar, gândind.

— Dar trebuie să fi fost el. Lula trebuie să fi văzut cine a fost şi n-a considerat prezenţa acestuia remarcabilă, şi cine putea să fie, în afară de Tony? Cine altcineva putea să aibă cheia?

— Câte chei există?

— Patru. Trei de rezervă.

— O mulţime.

— Păi, Lula, Tony şi cu mine aveam toţi câte una. Mama a vrut ca noi să putem să intrăm şi să ieşim din casă oricând doream, mai ales de când s-a îmbolnăvit.

— Şi toate aceste chei sunt prezente şi se ştie pe unde sunt, da?

— Da… păi… aşa cred. Presupun că a Lulei a revenit la mama, împreună cu toate celelalte lucruri. Tony o are încă pe a lui, eu o am pe a mea, iar a mamei… Cred că e pe undeva în apartament.

— Deci, nu ştii de vreo cheie care să se fi rătăcit?

— Nu.

— Şi niciunul dintre voi n-a împrumutat cuiva cheia?

— Doamne fereşte, de ce să facem una ca asta?

— Nu-mi iese din minte cum folderul ăla cu fotografii a fost şters de pe laptopul Lulei în timp ce se afla în apartamentul mamei tale. Dacă mai există vreo cheie despre care nu se ştie…

— Nu poate să fie, spuse Bristow. Asta e… aş… de ce zici că Tony n-a fost acolo? Trebuie să fi fost. El zice că m-a văzut prin uşă.

— Te-ai dus la firmă când te-ai întors de acasă de la Lula, corect?

— Da.

— Ca să iei nişte dosare?

— Da. M-am dus repede în birou şi le-am luat. M-am mişcat iute.

— Deci te-ai întors acasă la mama ta…?

— Nu putea să fie trecut de zece.

— Iar omul care a intrat la ce oră a venit?

— Poate… cred că la o jumătate de oră după aceea? Sincer, nu-mi amintesc exact. Nu stăteam cu ochii pe ceas. Dar de ce să spună Tony că a fost acolo dacă n-a fost?

— Păi, dacă ştia că lucrezi acasă, putea foarte bine să spună că a venit, că nu vrea să te deranjeze şi după aia să se ducă pe hol ca să vorbească cu mama ta. Presupun că ea i-a confirmat prezenţa la poliţie?

— Probabil că da. Da, aşa cred.

— Dar nu eşti sigur?

— Nu cred că am discutat vreodată asta. Mama era ameţită de tranchilizante şi în suferinţă. În ziua aia a dormit foarte mult. Apoi, a doua zi de dimineaţă, am auzit vestea despre Lula…

— Dar nu ţi s-a părut nicio clipă ciudat că Tony n-a intrat în biroul în care lucrai să-ţi zică două vorbe?

— N-a fost ciudat deloc, spuse Bristow. Era foarte nervos din cauza afacerii Conway Oates. Aş fi fost mai surprins dacă ar fi avut chef de vorbă.

— John, nu vreau să te alarmez, dar cred că şi tu, şi mama ta aţi putea fi în pericol.

Micul behăit de râs nervos al lui Bristow se auzi firav şi neconvingător. Strike o vedea pe Alison, la nici cincizeci de metri distanţă, cu braţele la piept, ignorând-o pe Robin, privind la cei doi bărbaţi.

— Doar… nu vorbeşti serios? spuse Bristow.

— Sunt cât se poate de serios.

— Dar… asta… Cormoran, vrei să spui că ştii cine a ucis-o pe Lula?

— Da, cred că da… dar tot trebuie să stau de vorbă cu mama ta înainte de a încheia toate socotelile.

Bristow arăta de parcă şi-ar fi dorit să soarbă conţinutul minţii lui Strike. Ochii lui miopi cercetau cu aviditate fiecare părticică a feţei lui Strike, cu o expresie pe jumătate temătoare, pe jumătate imploratoare.

— Trebuie să fiu şi eu acolo, spuse el. E foarte slăbită.

— Desigur. Ce zici de mâine-dimineaţă?

— Tony o să se-nfurie dacă-mi mai iau ore libere în timpul programului.

Strike aşteptă.
— În regulă, spuse Bristow. În regulă. Mâine la zece şi jumătate.

14

A doua zi de dimineaţă, aerul era înviorător şi luminos. Strike luă metroul ca să ajungă în Chelsea, un cartier monden şi plin de verdeaţă. Era o parte a Londrei pe care o cunoştea foarte puţin, căci Leda nu reuşise, nici măcar în fazele ei cele mai risipitoare, să-şi asigure un locşor în vecinătatea Spitalului Royal Chelsea, pal şi graţios în soarele primăverii.

Franklin Row era o stradă atrăgătoare, cu clădiri din cărămidă roşie. Aici erau platani şi un spaţiu întins acoperit cu gazon şi împrejmuit cu balustrade, în care o ceată de copii de şcoală primară se jucau, îmbrăcaţi în bluze Aertex şi pantaloni scurţi bleumarin, supravegheaţi de învăţători în costume de trening. Ţipetele lor fericite punctau liniştea netulburată îndeobşte decât de ciripitul păsărilor. Nicio maşină nu trecu în timp ce Strike păşea pe trotuar, cu mâinile în buzunare, spre casa în care locuia Lady Yvette Bristow.

Pe zidul de lângă uşa alcătuită parţial din sticlă, la care ajungeai după ce urcai patru trepte din piatră, se afla un panou de modă veche pentru sonerii, din bachelită. Strike verifică să vadă dacă numele Lady Yvette Bristow era scris clar în dreptul Apartamentului E, după care se retrase pe trotuar şi aşteptă în căldura blândă a zilei, privind în susul şi în josul străzii.

Se făcu zece şi jumătate, dar John Bristow nu sosi. Piaţa rămăsese pustie, în afara celor douăzeci de copilaşi care alergau între cercurile şi conurile colorate de dincolo de balustrade.

La unsprezece fără un sfert, mobilul lui Strike vibră în buzunar. Era un mesaj de la Robin:

Alison tocmai a sunat să anunţe că JB este reţinut şi nu poate veni. Nu vrea ca tu să vorbeşti cu mama lui fără să fie şi el de faţă.

Strike îi trimise imediat un mesaj lui Bristow:

Cât crezi că vei fi reţinut? E vreo şansă să rezolvăm mai târziu azi?

Abia trimisese mesajul când telefonul începu să sune.

— Da, alo? spuse Strike.

— Oggy? se auzi vocea firavă a lui Graham Hardacre, tocmai din Germania. Am materialul despre Agyeman.

— Te-ai descurcat neobişnuit de repede, zise Strike, scoţând

blocnotesul din buzunar. Spune.

— E vorba de locotenentul Jonah Francis Agyeman, Geniştii Regali. Douăzeci şi unu de ani, necăsătorit, ultima rundă de serviciu a început pe 11 ianuarie. Se întoarce în iunie. Rudă apropiată, mama. Fără fraţi sau surori, fără copii.

Strike scrise totul în blocnotes, ţinând mobilul între obraz şi umăr.

— Îţi rămân dator, Hardy, spuse el, punând blocnotesul la loc. N-ai nicio poză, nu?

— Pot să-ţi trimit una prin e-mail.

Strike îi dădu lui Hardacre adresa de e-mail a biroului şi, după întrebările de rutină despre vieţile celuilalt şi exprimarea reciprocă a dorinţelor de bine, încheie convorbirea.

Era unsprezece fără cinci minute. Strike aştepta, cu telefonul în mână, în piaţa liniştită şi plină de verdeaţă, în vreme ce copiii năzdrăvani se jucau cu cercurile şi săculeţii umpluţi cu boabe de fasole, iar un avion argintiu minuscul trasă o linie albă groasă peste cerul de culoarea brebenocului. În sfârşit, însoţit de un mic ciripit care se auzi clar în liniştea străzii, sosi răspunsul lui Bristow:

Nicio şansă azi. Am fost obligat să plec la Rye. Poate mâine?

Strike oftă.

— Îmi pare rău, John, murmură el şi urcă treptele, apoi sună la soneria lui Lady Bristow.

Holul de la intrare, liniştit, spaţios şi însorit, avea cu toate acestea un aer comunitar uşor deprimant, pe care o vază în formă de găleată plină cu flori uscate, o mochetă verde şters şi pereţii galben-pal, alese probabil pentru aspectul lor neutru, nu reuşeau să-l risipească. Ca şi la Kentigern Gardens, exista un lift, acesta având însă uşi din lemn. Strike preferă să urce pe jos. Clădirea avea un aspect uşor părăginit, care nu-i diminua cu niciun chip aura tăcută de bunăstare.

Uşa de la ultimul etaj se deschise şi în prag apăru o infirmieră de la Clinica Macmillan, de origine caraibiană, cea care-i permisese accesul prin uşa de la parter.

— Nu sunteţi domnul Bristow, spuse ea cu glas voios.

— Nu, sunt Cormoran Strike. John e pe drum.

Ea îl lăsă să intre. Holul locuinţei lui Lady Bristow era aglomerat într-un mod plăcut, cu pereţii tapetaţi într-o nuanţă palidă de roşu şi acoperiţi de acuarele în rame vechi aurite. Un suport pentru umbrele era plin cu bastoane, iar hainele erau atârnate pe un şir de cârlige de

cuier. Strike se uită în dreapta şi văzu o părticică din biroul aflat la capătul coridorului: o masă de lucru din lemn masiv şi un fotoliu pivotant întors cu spatele la uşă.

— Vreţi să aşteptaţi în camera de zi ca să văd dacă Lady Bristow vă poate primi?

— Da, fireşte.

Intră pe uşa indicată de infirmieră într-o cameră încântătoare cu pereţi de culoarea primulei, cu rafturi pentru cărţi pe care erau aşezate şi fotografii. Un telefon de modă veche, cu disc, era aşezat pe o măsuţă lângă o sofa comodă tapiţată cu creton. Strike se asigură mai întâi că infirmiera nu era prin preajmă, după care ridică receptorul din furcă şi-l reaşeză, astfel încât să nu se observe că nu stătea perfect pe suporturi.

Aproape de bovindou, pe o măsuţă de scris, se afla o fotografie mare, cu ramă de argint, făcută la nunta lui Sir şi Lady Bristow. Mirele, un bărbat rotofei, zâmbitor, cu barbă, arăta mult mai în vârstă decât soţia lui. Mireasa era subţire, blondă şi frumuşică într-un mod insipid. Admirând aparent fotografia, Strike, cu spatele la uşă, deschise un mic sertar al delicatei măsuţe din lemn de cireş.

Înăuntru era un teanc de hârtie de scris bleu şi plicuri de aceeaşi culoare. Închise sertarul la loc.

— Domnul Strike? Puteţi veni.

Înapoi prin holul tapetat în roşu, un culoar scurt şi apoi în dormitorul mare, în care culorile dominante erau albastrul „ou de raţă” şi albul, întreaga încăpere creând o impresie de eleganţă şi bun-gust. Două uşi la stânga, amândouă întredeschise, duceau într-o mică baie ataşată de dormitor şi ceea ce părea a fi un dressing mare. Mobilierul era delicat şi franţuzit. Recuzita specifică bolilor grave – perfuzia pe suportul metalic, plosca lucitoare şi curată aşezată pe un scrin, alături de o întreagă baterie de medicamente – lăsa o impresie stridentă de impostură.

Femeia muribundă purta un halat gros de culoarea fildeşului şi stătea rezemată pe multe perne, patul din lemn sculptat făcând-o să pară mai măruntă decât era. Nicio urmă nu mai rămăsese din frumuseţea cu care Lady Bristow se putea mândri în tinereţe. Oasele scheletului erau clar conturate acum, sub pielea delicată, lucioasă şi exfoliată. Avea ochii înfundaţi în orbite, înceţoşaţi şi întunecaţi, iar părul subţire şi fin ca al unui bebeluş era cenuşiu pe fondul unor

suprafeţe întinse de scalp roz. Braţele emaciate stăteau fără vlagă peste aşternut, iar cateterul ieşea în afară. Moartea ei era o prezenţă aproape palpabilă în cameră, de parcă ar fi aşteptat răbdătoare şi politicoasă în spatele draperiei.

Un miros suav de flori de lămâi verde se simţea în aer, nereuşind întru totul să-l eclipseze pe cel de dezinfectant şi descompunere corporală. Mirosuri care-i aminteau lui Strike de spitalul unde zăcuse neajutorat luni în şir. Un al doilea bovindou fusese ridicat câţiva centimetri, pentru ca aerul curat şi călduţ şi ţipetele îndepărtate ale copiilor care făceau sport să poată pătrunde în încăpere. Se puteau vedea de acolo partea de sus a frunzişului platanilor scăldaţi de lumina soarelui.

— Dumneata eşti detectivul?

Vocea femeii era slabă şi aspră, iar vorbele se auzeau neclar. Strike, care se întrebase dacă Bristow îi spusese adevărul despre profesia sa, se bucură că ea ştia.

— Da, sunt Cormoran Strike.

— Unde e John?

— A fost reţinut la birou.

— Din nou, murmură ea şi apoi: Tony îi dă prea mult de lucru. Nu e corect.

Se uită la el cu privirea înceţoşată şi-i arătă cu degetul uşor ridicat un mic scaun vopsit.

— Te rog, ia loc.

În jurul irisurilor decolorate se vedeau linii albe, ca de cretă. În timp ce se aşeza, Strike observă alte două fotografii cu rame argintii aşezate pe noptieră. Cu o senzaţie asemănătoare unui şoc electric, se pomeni uitându-se în ochii lui Charlie Bristow, la zece ani, cu obrajii bucălaţi, cu tunsoarea lui ca de fotbalist din anii optzeci, îmbrăcat în cămaşa de şcoală cu colţuri alungite la guler şi un nod uriaş la cravată. Arăta exact aşa cum arătase când îşi luase la revedere de la cel mai bun prieten al său, Cormoran Strike, aşteptându-se să se reîntâlnească după vacanţa de Paşte.

Lângă fotografia lui Charlie se afla una mai mică, a unei fetiţe de o frumuseţe desăvârşită, cu bucle lungi de păr negru şi ochi mari şi căprui, într-o uniformă şcolară bleumarin: Lula Landry, la nu mai mult de şase ani.

— Mary, spuse Lady Bristow, fără să ridice vocea, iar infirmiera

apăru degrabă. Vrei să-i aduci dlui Strike… cafea? Ceai? îl întrebă ea pe Strike, care se simţi transportat înapoi cu două decenii şi jumătate, în grădina însorită a lui Charlie Bristow, în care graţioasa mămică blondă a acestuia îi servea cu limonadă la gheaţă.

— O cafea ar fi minunată, mulţumesc foarte mult.

— Îmi cer scuze că nu o fac chiar eu, spuse Lady Bristow după ce infirmiera ieşi cu paşi grei, dar, după cum vezi, acum sunt întru totul dependentă de bunăvoinţa străinilor. La fel ca biata Blanche Dubois.

Închise ochii pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi concentrat mai bine asupra unei suferinţe interne. Strike se întrebă cât de îndopată cu medicamente era. Sub manierele graţioase, el ghicea în vorbele ei o nuanţă abia simţită din ceva amar, la fel cum mireasma de flori de lămâi verde nu reuşea să acopere mirosul descompunerii, iar el se minună de asta, ţinând cont de faptul că Bristow îşi petrecea cea mai mare parte a timpului îngrijind-o şi aflându-se la dispoziţia ei.

— De ce nu e şi John aici? întrebă Lady Bristow din nou, cu ochii în continuare închişi.

— A fost reţinut la birou, repetă Strike.

— A, da. Da, mi-ai spus.

— Lady Bristow, aş dori să vă pun câteva întrebări şi îmi cer scuze în avans dacă vi se vor părea excesiv de personale sau deranjante.

— Când ai trecut prin ceea ce am trecut eu, spuse ea pe un ton liniştit, nimic nu te mai poate răni mai mult. Te rog să-mi spui Yvette.

— Mulţumesc. Te deranjează dacă îmi iau notiţe?

— Nu, deloc, spuse ea şi îl privi cu un interes vag cum îşi scoate pixul şi blocnotesul.

— Aş vrea să începem, dacă nu te deranjează, cu modul în care Lula a intrat în familia voastră. Aţi ştiut ceva despre trecutul ei când aţi adoptat-o?

Lady Bristow era întruchiparea neajutorării şi a pasivităţii cum zăcea acolo cu braţele fără vlagă peste pătură.

— Nu, spuse ea. Eu n-am ştiut nimic. Poate că Alec o fi ştiut, dar, dacă a ştiut, nu mi-a spus niciodată.

— Ce te face să crezi că soţul tău ştia ceva?

— Alec mergea întotdeauna în profunzimea lucrurilor, atât cât putea, spuse ea cu un zâmbet slab, de aducere aminte. Ştii, a fost un om de afaceri de mare succes.

— Dar nu ţi-a spus niciodată nimic despre prima familie a Lulei?

— Oh, nu, n-ar fi făcut asta.

Părea să considere stranie o astfel de sugestie.

— Am vrut ca ea să fie a mea, doar a mea, înţelegi? Alec ar fi vrut să mă protejeze, dacă ar fi ştiut ceva. N-aş fi suportat ideea ca, într-o zi, nu ştiu cine venit de nu ştiu unde să o revendice. Deja îl pierdusem pe Charlie şi îmi doream foarte mult o fiică. Ideea de a o pierde şi pe ea…

Infirmiera se întoarse cu o tavă cu două ceşti pe ea şi o farfurie cu biscuiţi bourbon de ciocolată.

— O cafea, spuse ea cu voioşie, aşezând ceaşca pe noptiera cea mai apropiată de Strike, şi un ceai de muşeţel.

Ieşi din cameră grăbită. Lady Bristow închise ochii. Strike luă o gură de cafea neagră şi spuse:

— Este adevărat că Lula a plecat să-şi caute părinţii biologici în anul de dinainte de a muri?

— Exact, spuse Lady Bristow, cu ochii rămaşi închişi. Tocmai fusesem diagnosticată cu cancer.

Urmă o pauză, în care Strike îşi puse ceaşca pe noptieră, iar chiotele îndepărtate ale copiilor din piaţă pătrunseră prin fereastra deschisă.

— John şi Tony au fost foarte, foarte supăraţi pe ea, spuse Lady Bristow. Considerau că nu era cazul ca ea să înceapă să-şi caute mama biologică în vreme ce eu eram atât de bolnavă. Tumoarea era deja avansată când au descoperit-o. A trebuit să trec direct pe chimioterapie. John a fost un băiat foarte bun. M-a dus cu maşina la şi de la spital şi a venit să stea cu mine în perioadele cele mai grele, şi chiar şi Tony a contribuit şi el, dar Lulei nu părea să-i pese-decât…

Oftă şi îşi deschise ochii spălăciţi, căutând faţa lui Strike.

— Tony a spus mereu că era foarte răsfăţată. Se prea poate să fi fost vina mea. Îl pierdusem pe Charlie, înţelegi? Mi se părea că tot ce făceam pentru ea nu era destul.

— Ştii cât de multe a reuşit să afle Lula despre familia ei biologică?

— Nu, mă tem că nu ştiu. Cred că îşi dădea seama cât de tare mă supăra asta. Nu mi-a spus mare lucru. Bineînţeles, ştiu că şi-a găsit mama, pentru că s-a stârnit toată agitaţia aia în presă. A fost exact cum prezisese Tony. N-a vrut-o niciodată pe Lula. O persoană absolut înfiorătoare, spuse şoptit Lady Bristow. Dar Lula a continuat să se vadă cu ea. Eu făceam chimioterapie în tot acest timp. Îmi căzuse părul…

Vocea ei se pierdu. Strike se simţea ca o brută în timp ce insista asupra subiectului, aşa cum probabil ea şi dorise ca el să se simtă:

— Dar despre tatăl biologic? Ţi-a spus vreodată că ar fi aflat ceva despre el?

— Nu, spuse cu glas pierit Lady Bristow. N-am întrebat-o. Am avut impresia că a renunţat la întreaga poveste după ce şi-a găsit mama aia oribilă. Nu voiam să discut despre nimic din toate astea. Era prea dureros. Cred că şi-a dat seama.

— N-a pomenit de tatăl ei biologic ultima oară când aţi văzut-o? insistă Strike.

— Oh, nu, spuse ea cu glas suav. Nu. N-a fost o vizită foarte lungă, ştii? Mi-a spus, în clipa în care a intrat, îmi amintesc, că nu poate să rămână mult. Trebuia să se întâlnească cu prietena ei, Ciara Porter.

Sentimentul ei că fusese tratată urât pluti uşor către Strike ca mirosul de bolnav ţintuit la pat pe care-l emana: puţin mucegăit, puţin răscopt. Ceva legat de ea îi amintea de Rochelle. Deşi erau două femei cât se poate de diferite, amândouă transmiteau resentimentul celor care se simţeau neluaţi în seamă şi neglijaţi.

— Poţi să-ţi aminteşti ce ai discutat cu Lula în ziua aceea?

— Păi, mi se dăduseră foarte multe analgezice, înţelegi. Trecusem printr-o operaţie foarte grea. Nu-mi amintesc toate detaliile.

— Dar îţi aminteşti că Lula a venit să te vadă? întrebă Strike.

— O da, spuse ea. M-a trezit, tocmai dormeam.

— Poţi să-ţi aminteşti despre ce aţi discutat?

— Despre operaţia mea, firește, spuse ea, doar cu o nuanţă de asprime. Şi apoi, puţin, despre fratele ei mai mare.

— Mai mare?

— Charlie, spuse Lady Bristow, compătimitor. I-am povestit despre ziua în care a murit. Nu vorbisem niciodată cu ea despre asta până atunci. A fost ziua cea mai urâtă din viaţa mea.

Strike şi-o imagina, epuizată şi uşor ameţită, ceea ce n-o împiedica să fie plină de resentimente pentru toate câte i se întâmplau, ţinând-o pe fiica sa, fără voia acesteia, acolo, lângă ea, ca să-i vorbească despre suferinţa ei şi despre fiul ei decedat.

— De unde puteam să ştiu că atunci avea să fie ultima oară când o vedeam? spuse Lady Bristow cu un uşor gâfâit. Nu mi-am dat seama că eram pe cale să-mi pierd al doilea copil.

Ochii ei injectaţi se umplură. Clipi şi două lacrimi mari căzură pe obrajii scofâlciţi.

— Vrei, te rog, să te uiţi în sertarul acela, şopti ea, arătând un deget

ofilit spre noptieră, şi să-mi dai de-acolo pastilele?

Strike deschise sertarul indicat şi văzu multe cutiuţe albe, de diferite tipuri şi cu diferite etichete pe ele.

— Care…?

— Nu contează. Toate sunt la fel, spuse ea.

El luă o cutie pe care scria clar Valium. Avea destule pastile acolo cât pentru zece supradoze.

— Poţi să-mi scoţi două din cutie? spuse ea. O să le iau cu puţin ceai, dacă s-a răcit.

Îi dădu pastilele şi ceaşca. Mâinile îi tremurau. Se văzu nevoit să-i ţină farfurioara şi se gândi, nepotrivit, la un preot care dă împărtăşania.

— Mulţumesc, murmură ea, rezemându-se din nou relaxată pe pernele ei, în timp ce el punea ceaşca de ceai pe noptieră, şi fixându-l cu ochi plângători. Oare John mi-a spus că l-ai cunoscut pe Charlie?

— Da, aşa e, spuse Strike. Nu l-am uitat niciodată.

— Nu, bineînţeles că nu. Era un copil adorabil. Toată lumea spunea asta. Cel mai dulce băiat, cel mai dulce pe care l-am cunoscut vreodată. Îi simt lipsa în fiecare zi.

De dincolo de fereastră se auzeau ţipetele copiilor şi foşnetul platanilor, iar Strike se gândea cum va fi arătat încăperea cu luni în urmă, într-o dimineaţă de iarnă, când copacii trebuie să fi fost golaşi, când Lula Landry şedea pe locul în care stătea el, cu ochii ei frumoşi fixaţi probabil pe fotografia lui Charlie cel dispărut dintre ei, în vreme ce mama sa, ameţită de medicamente, îi spunea povestea oribilă.

— Nu discutasem niciodată cu adevărat cu Lula despre asta până atunci. Băieţii plecaseră cu bicicletele. L-am auzit pe John ţipând şi pe urmă pe Tony cum urla, urla…

Pixul lui Strike nu intrase încă în contact cu hârtia. Privea chipul femeii muribunde în timp ce aceasta vorbea.

— Alec nu m-a lăsat să mă uit, n-a vrut să mă lase să mă apropii de carieră. Când mi-a spus ce se întâmplase, am leşinat. Am crezut că mor. Am vrut să mor. Nu puteam să înţeleg cum îngăduise Dumnezeu să se întâmple aşa ceva. Dar de atunci am ajuns să cred că poate am meritat toate astea, spuse Lady Bristow pe un ton distant, cu ochii fixaţi în tavan. M-am întrebat dacă sunt pedepsită. Pentru că i-am iubit prea mult. I-am răsfăţat. Nu puteam să le refuz nimic. Charlie, Alec şi Lula. Cred că trebuie să fie o pedeapsă, pentru că altfel ar fi ceva de o

cruzime cumplită, nu-i aşa? Să fiu nevoită să trec prin asta iar şi iar şi iar.

Strike nu avea niciun răspuns de dat. Femeia cerşea milă, dar el constată că nu putea să simtă milă pentru ea, chiar dacă, probabil, ar fi meritat. Zăcea pe patul de moarte, învăluită în veşmintele invizibile ale martiriului, prezentându-şi neajutorarea şi pasivitatea ca pe nişte podoabe, iar sentimentul lui dominant era de silă.

— Mi-am dorit-o pe Lula foarte mult, spuse Lady Bristow, dar nu cred că ea, vreodată… Era o fetiţă tare drăgălaşă. Frumoasă foc. Eram în stare să fac orice pentru fata asta. Dar ea nu m-a iubit aşa cum m-au iubit Charlie şi John. Poate că a fost prea târziu. Poate că am obţinut-o prea târziu. Când a venit prima oară la noi, John a fost gelos. Suferise atât de mult după Charlie… dar până la urmă au ajuns să fie prieteni apropiaţi. Foarte apropiaţi.

O încruntătură mică încreţi pielea subţire ca hârtia de pe fruntea ei.

— Deci Tony s-a înşelat.

— În ce privinţă s-a înşelat? întrebă Strike cu glas domol.

Degetele femeii tresăriră pe cuvertură. Înghiţi în sec.

— Tony considera că n-ar fi trebuit s-o adoptăm pe Lula.

— De ce? întrebă Strike.

— Lui Tony nu i-a plăcut niciunul dintre copiii mei, spuse Yvette Bristow. Fratele meu este un om foarte dur. Foarte rece. A spus lucruri îngrozitoare după moartea lui Charlie. Alec l-a lovit. Nu era adevărat. Nu era adevărat… ce-a spus Tony.

Privirea ei lăptoasă alunecă spre faţa lui Strike, iar lui i se păru că o întrezăreşte pe femeia care fusese când încă arăta bine: uşor ataşată emoţional, uşor copilăroasă, foarte dependentă, o creatură ultrafeminină, protejată şi răsfăţată de Sir Alec, care s-a străduit să-i satisfacă orice capriciu şi orice dorinţă.

— Ce a spus Tony?

— Lucruri oribile despre John şi Charlie. Lucruri înfiorătoare. Nu vreau să le repet, spuse ea cu glas pierit. Iar când a auzit că vrem să adoptăm o fetiţă, l-a sunat pe Alec şi i-a spus că nu trebuie să facem asta. Alec s-a înfuriat, şopti ea. I-a interzis lui Tony să mai vină în casa noastră.

— I-ai spus Lulei toate lucrurile astea când te-a vizitat în ziua aceea? întrebă Strike. Despre Tony, despre lucrurile pe care le-a spus după moartea lui Charlie şi când aţi adoptat-o?

Ea păru să sesizeze un reproş.

— Nu-mi amintesc exact ce i-am spus. Tocmai suferisem o operaţie foarte grea. Eram puţin cam ameţită de la toate medicamentele. Nu-mi amintesc exact ce am spus acum…

Apoi, cu o schimbare bruscă a subiectului:

— Băiatul ăla îmi amintea de Charlie. Iubitul Lulei. Băiatul acela foarte frumos. Cum îl cheamă?

— Evan Duffield?

— Aşa. Ştii, a venit să mă vadă cu puţin timp în urmă. Destul de recent. Nu ştiu exact… am pierdut şirul timpului. Acum iau foarte multe medicamente. Dar el a venit să mă vadă. A fost tare drăguţ din partea lui. Voia să vorbim despre Lula.

Strike îşi aminti de Bristow, care îi spusese că mama lui nu ştia cine este Duffield, şi se întrebă dacă nu cumva Lady Bristow jucase acest mic joc cu fiul ei, prefăcându-se mai confuză decât era în realitate, ca să-i stimuleze instinctele protectoare.

— Dacă ar fi trăit, Charlie ar fi fost frumos ca el. Poate că ar fi ajuns cântăreţ sau actor. Îi plăcea să joace roluri, mai ştii? Mi-a părut tare rău pentru băiatul ăsta Evan. A plâns aici, cu mine. Mi-a spus că el a crezut că Lula se întâlneşte cu un alt bărbat.

— Despre care alt bărbat vorbea?

— Cântăreţul, spuse vag Lady Bristow. Cântăreţul care a compus cântece despre ea. Când eşti tânăr şi frumos, poţi să fii foarte crud. Mi-a părut tare rău pentru el. Mi-a spus că se simte vinovat. I-am spus că nu are de ce.

— De ce a spus că se simte vinovat?

— Pentru că nu s-a dus la ea în apartament. Pentru că n-a fost acolo, ca s-o împiedice să moară.

— Dacă am putea să ne întoarcem pentru un moment înapoi, Yvette, în ziua de dinaintea morţii Lulei?

Ea se uită la el cu reproş.

— Mă tem că nu-mi mai amintesc nimic altceva. Ţi-am spus tot ce mi-am adus aminte. Tocmai ieşisem din spital. Nu eram eu însămi. Îmi dăduseră foarte multe medicamente, pentru dureri.

— Înţeleg asta. Voiam doar să ştiu dacă îţi aminteşti că te-a vizitat în acea zi Tony, fratele tău?

Urmă o pauză, iar Strike văzu cum ceva se împietreşte pe chipul acela slăbit.

— Nu, nu-mi amintesc ca Tony să fi venit atunci, spuse Lady Bristow în sfârşit. Ştiu că el zice că a fost aici, dar nu-mi amintesc să fi venit. Poate că dormeam.

— El susţine că ar fi fost aici în timpul vizitei Lulei, spuse Strike. Lady Bristow ridică foarte uşor din umerii ei fragili.

— Poate că a fost, spuse ea, dar nu-mi aduc aminte.

Şi apoi, ridicând vocea:

— Fratele meu se poartă mult mai frumos cu mine acum, de când ştie c-am să mor. Mă vizitează foarte des. Şi spune mereu lucruri otrăvite despre John, fireşte. Mereu a făcut aşa. Dar John a fost întotdeauna bun cu mine. De când sunt bolnavă, a făcut lucruri pentru mine… lucruri pe care niciun fiu n-ar trebui să le facă. Ar fi fost mai potrivite pentru Lula… dar ea a fost o fetiţă răsfăţată. Am iubit-o, dar era foarte egoistă. Foarte egoistă.

— Aşadar, în acea ultimă zi, ultima dată când ai văzut-o pe Lula… spuse Strike, revenind cu încăpăţânare la subiectul principal, dar Lady Bristow nu-l lăsă să continue.

— După ce-a plecat Lula, am fost foarte supărată, spuse ea. Foarte supărată, într-adevăr. Întotdeauna când vorbesc despre Charlie mi se întâmplă aşa. Ea putea să vadă cât de nefericită eram, dar cu toate astea a plecat la întâlnirea cu prietena ei. A trebuit să iau nişte pastile şi am dormit. Nu, nu l-am văzut pe Tony. N-am mai văzut pe nimeni altcineva. O fi zicând el c-a fost aici, dar eu nu-mi mai amintesc nimic până când John m-a trezit seara, când a adus tava cu cina. John era supărat. M-a certat.

— De ce?

— El e de părere că iau prea multe pastile, spuse Lady Bristow, ca o fetiţă. Ştiu că vrea să-mi fie bine, dragul de John, dar nu-şi dă seama… n-ar fi în stare… am suferit atât de mult în viaţa mea. În seara aceea a stat cu mine mult timp. Am vorbit despre Charlie. Am vorbit până mult după miezul nopţii. Iar în timp ce vorbeam, spuse ea coborând vocea până la şoaptă, chiar în timp ce noi doi vorbeam, Lula a căzut… a căzut de pe balcon. Aşa încât, a doua zi de dimineaţă, John a fost cel nevoit să-mi dea vestea. Poliţia a venit la uşă în zorii zilei. A intrat în dormitor ca să-mi spună şi…

Înghiţi în sec şi-şi clătină capul fără vlagă, cu o fărâmă de viaţă în ea.

— De-asta a revenit cancerul, ştiu. Oamenii nu pot suporta atâta suferinţă.

Vocea ei devenea tot mai neclară. Strike se întrebă cât Valium luase deja, în timp ce ea închidea ochii aţipind.

— Yvette, pot să te rog să-mi dai voie să merg la baie? întrebă el.

Ea îi dădu permisiunea, mişcând somnoroasă din cap.

Strike se ridică şi se mişcă rapid şi surprinzător de liniştit pentru un om corpolent ca el, intrând în dressing.

Ajunse în faţa unui şir de uşi din lemn de mahon care ajungeau până în tavan. Strike deschise una dintre uşi şi aruncă o privire înăuntru, la şinele înţesate cu rochii şi haine, având deasupra un raft pentru genţi şi pălării, inhalând mirosul mucegăit al pantofilor şi ţesăturilor vechi care, în pofida valorii materiale evidente a conţinutului, evocau o veche prăvălie cu obiecte de caritate. În tăcere, deschise şi închise uşă după uşă până când, la a patra încercare, văzu un teanc de genţi care se vedea că sunt noi-nouţe, fiecare de o culoare diferită, înghesuite pe raftul de sus.

O luă pe cea albastră, nouă, ca luată din magazin, şi lucioasă. Avea emblema GS şi căptuşeala de mătase prinsă cu fermoar în interior. O pipăi cu degetele peste tot, în fiecare colţişor, după care o puse repede la loc pe raft.

O luă pe următoarea, cea albă: căptuşeala avea un imprimeu african stilizat. Din nou o scotoci cu degetele în interior. După care desfăcu fermoarul.

Căptuşeala se desprinse, exact aşa cum spusese Ciara, ca o eşarfă cu marginea zimţată metalică, expunând interiorul aspru din piele albă. Nu se vedea nimic înăuntru până când se uită mai atent şi atunci zări linia bleu de la marginea întăriturii rectangulare din carton îmbrăcat în pânză care susţinea baza genţii. Ridică întăritura şi văzu sub ea o bucată de hârtie bleu împăturită, plină cu un scris de mână dezordonat.

Strike puse iute geanta la loc pe raft, cu căptuşeala mototolită înăuntru, şi scoase dintr-un buzunar interior al sacoului o pungă din plastic transparent, în care introduse hârtia bleu, pe care o desfăcuse, dar n-o citise. Închise uşa de mahon şi continuă să le deschidă pe celelalte. În spatele penultimei uşi era un seif, acţionat de la o tastatură digitală.

Strike scoase a doua punguţă de plastic din interiorul sacoului, îşi vârî mâna în ea şi începu să apese cheile, dar înainte să-şi ducă încercarea până la capăt, auzi o mişcare afară. Vârând grăbit punga

mototolită în buzunar, închise uşa şifonierului cât mai silenţios cu putinţă şi se întoarse în dormitor, unde o găsi pe infirmieră aplecată deasupra lui Yvette Bristow. Se uită în jur când îl auzi intrând.

— Am greşit uşa, spuse Strike. Am crezut că acolo e baia.

Se duse în baia ataşată dormitorului şi acolo, cu uşa închisă, înainte să tragă apa şi să deschidă robinetele pentru liniştirea infirmierei, citi în sfârşit testamentul Lulei Landry, scris cu mâna pe hârtia de corespondenţă a mamei sale şi având-o drept martor pe Rochelle Onifade.

Când se întoarse în dormitor, Yvette Bristow încă nu deschisese ochii.

— A adormit, spuse infirmiera cu blândeţe. Doarme mult.

— Da, spuse Strike, pulsul bubuindu-i în urechi. Te rog să-i spui că mi-am luat rămas-bun, când se trezeşte. Va trebui să plec acum.

Merseră împreună pe coridorul elegant.

— Lady Bristow pare foarte bolnavă, comentă Strike.

— O da, este, spuse infirmiera. Poate să moară dintr-o clipă-n alta. E foarte slăbită.

— Cred că mi-am uitat… spuse Strike vag, intrând în camera de zi galbenă pe care o vizitase la început, aplecându-se peste sofa ca să o împiedice pe infirmieră să vadă ce face şi aşezând la loc receptorul de telefon pe care-l ridicase de pe furcă.

— Da, uite-l, spuse el, prefăcându-se că ia în palmă ceva mic pe care-l vârî în buzunar. Mulţumesc foarte mult pentru cafea.

Cu mâna pe clanţa uşii, se întoarse cu faţa la ea.

— Dependenţa ei de Valium a fost la fel de mare mereu? spuse el.

Fără să bănuiască nimic, încrezătoare, infirmiera zâmbi cu îngăduinţă.

— Da, dar acum nu-i mai poate face rău. Totuşi, spuse ea, le-aş spune eu vreo două doctorilor ăia care au tratat-o. De ani de zile, trei doctori i-au dat reţete, judecând după etichetele cutiilor.

— Da, foarte lipsiţi de profesionalism, doctorii ăia, spuse Strike. Mulţumesc încă o dată pentru cafea. La revedere.

Coborî în fugă scara, cu mobilul deja scos din buzunar, atât de entuziasmat încât nu se mai concentră asupra paşilor, astfel că se lovi de un colţ de treaptă şi scoase un urlet de durere când piciorul cu proteza alunecă pe muchie. Genunchiul se răsuci şi căzu, cu toată greutatea, şase trepte mai jos, aterizând grămadă la bază, săgetat de o

durere înfiorătoare atât în articulaţie, cât şi în capătul ciotului, ca şi cum atunci i-ar fi fost retezat, ca şi cum cicatricea încă nu se vindecase.

— Fir-ar al dracului!

— Aţi păţit ceva? strigă infirmiera, care se uita în jos la el pe deasupra balustradei, cu faţa inversată într-un mod comic.

— Nu, nimic, sunt bine! strigă el. Am alunecat! Nu-ţi face probleme! *Futu-i mama mă-sii!* bodogăni el în barbă, în timp ce se apuca de stâlpul central al scării ca să se ridice, temându-se să-şi sprijine toată greutatea pe proteză.

Coborî şchiopătând, rezemându-se cât mai mult de balustradă. Traversă holul ţopăind într-un picior şi se ţinu de uşa masivă de la intrare ca să ajungă la treptele din faţa clădirii.

Copiii care făcuseră sport dispăreau din vedere sub forma unui crocodil îndepărtat, bleu şi bleumarin, întorcându-se şerpuind la şcoală şi la masa de prânz. Strike rămase rezemat de cărămizile calde, trăgându-şi un potop de înjurături şi întrebându-se ce vătămări îşi provocase. Durerea era chinuitoare, iar pielea, care deja era iritată, îi dădea acum senzaţia că fusese sfâşiată. Îl ardea sub tamponul din gel care ar fi trebuit s-o protejeze, iar ideea de a parcurge pe jos toată distanţa până la metrou era nefericit de neatrăgătoare.

Se aşeză pe treapta de sus şi comandă un taxi prin telefon, după care mai dădu nişte telefoane, mai întâi lui Robin, apoi lui Wardle şi în final la birourile firmei de avocatură Landry, May, Patterson.

Taxiul negru apăru de după colţ. În timp ce se ridica şi, chinuit de o durere tot mai mare, mergea şchiopătând pe trotuar, lui Strike îi trecu pentru prima oară prin minte cât de mult semănau cu nişte dricuri miniaturale aceste vehicule negre măreţe.

Partea a cincea

Felix qui potuit rerum cognoscere causas.

Fericit e cel care a reuşit să înţeleagă cauzele lucrurilor.

VIRGILIU, *Georgicele,* Cartea a 2-a

1

— Aş fi zis, spuse Eric Wardle încet, privind în jos la testamentul vârât în punguţa de plastic, că o să vrei să-i arăţi asta mai întâi clientului tău.

— I l-aş fi arătat, dar e plecat în Rye, spuse Strike, iar chestia asta e urgentă. Ţi-am spus, vreau să previn alte două crime. Avem de-a face cu un maniac, Wardle.

Transpira de durere. Chiar în timp ce şedea acolo, lângă fereastra însorită de la Feathers, îndemnându-l pe poliţist să treacă la acţiune, Strike se întreba dacă nu cumva îşi dislocase genunchiul sau îşi fracturase mica porţiune de tibie care-i rămăsese, când căzuse pe scară. Nu dorise să înceapă să se oblojească la picior în taxi, care acum îl aştepta afară. Aparatul îi consuma nemilos din avansul primit de la Bristow, de la care nu avea să mai primească vreodată vreo sumă de bani, pentru că astăzi urma să aibă loc o arestare, dacă Wardle ieşea din amorţeală.

— Trebuie să recunosc că ăsta ar putea reprezenta un motiv…

— Ar putea? repetă Strike. Ar putea, zici? Zece milioane ar putea constitui un motiv? Fir-ar al dra…

— … dar am nevoie de o dovadă care să reziste la proces, iar tu nu mi-ai adus nimic de genul ăsta.

— Tocmai ţi-am spus unde poţi s-o găseşti! M-am înşelat eu până acum? Ţi-am spus că există un testament, fir-ar al dracului să fie, şi uite-l că este, zise Strike arătând spre învelitoarea de plastic. Du-te şi obţine un mandat!

Wardle îşi frecă partea laterală a chipului său frumos, de parcă ar fi suferit de o durere de dinţi, şi se uită încruntat la testament.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, de câte ori să-ţi zic? Tansy Bestigui se afla pe balcon, a auzit-o pe Landry zicând: „L-am făcut deja”…

— Amice, te pui într-o situaţie foarte fragilă, spuse Wardle. Apărarea o să te desfiinţeze pentru că i-ai mințit pe suspecţi. Când Bestigui o să afle că nu există nicio fotografie, o să nege totul.

— N-are decât. Ea n-o să nege. E oricum dornică să vorbească. Dar, dacă eşti prea laş ca să faci ceva în privinţa asta, Wardle, spuse Strike,

care simţea o sudoare rece pe şira spinării şi o durere înfiorătoare în ce-i mai rămăsese din piciorul drept, şi mai moare cineva apropiat de Lula Landry, am să mă duc direct la presă. Am să le spun că ţi-am dat toate informaţiile pe care le-am avut şi că ai avut toate posibilităţile din lume ca să-l prinzi pe acest ucigaş. Am să-mi recuperez banii de onorariu din vânzarea drepturilor de publicare a relatării mele, iar tu n-ai decât să-i transmiţi lui Carver acest mesaj din partea mea. Uite, spuse el, împingând pe tăblia mesei o bucată de hârtie ruptă, pe care mâzgălise mai multe numere din şase cifre. Încearcă-le pe-astea mai întâi. Şi du-te şi ia mandatul ăla odată!

Împinse testamentul spre Wardle, în cealaltă parte a mesei, şi se dădu jos de pe taburetul înalt. Drumul din pub până la taxi se dovedi a fi un calvar. Cu cât apăsa mai mult pe piciorul drept, cu atât mai chinuitoare devenea durerea.

Robin îl tot sunase pe Strike din zece în zece minute începând cu ora unu, dar acesta nu-i preluase apelurile. Îl sună din nou în timp ce el urca, cu imensă dificultate, treptele metalice ce duceau la birou, opintindu-se cu ajutorul braţelor. Fata auzi soneria telefonului reverberând în casa scării şi se grăbi să iasă pe palier.

— În sfârşit! Te-am sunat întruna, au fost o mulţime de… Ce s-a întâmplat, ai păţit ceva?

— Nu, sunt bine, minţi el.

— Ba nu… Ce ţi s-a întâmplat?

Coborî în grabă treptele până la el. Strike era alb ca varul şi asudat, arătând, în opinia lui Robin, ca unul căruia i s-a făcut rău.

— Ai băut?

— Nu, n-am băut nimic! se răsti el. Am… scuze, Robin. Mă cam doare piciorul. Trebuie să stau jos.

— Ce s-a întâmplat? Hai să…

— Am ajuns. Nicio problemă. Mă descurc.

Încet se căzni până la ultimul palier şi se lăsă cu toată greutatea pe sofaua veche. Când Strike se prăbuşi pe canapea, lui Robin i se păru că aude ceva crăpând în structura mobilei şi îşi zise: „O să avem nevoie de una nouă”, după care: „Dar eu am să plec”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Am căzut pe o scară, spuse Strike, gâfâind uşor, încă îmbrăcat cu pardesiul. Ca un fraier.

— Ce scară? Ce s-a întâmplat?

Din adâncurile suferinţei sale, Strike zâmbi larg când îi văzu expresia, pe jumătate îngrozită, pe jumătate excitată.

— Nu m-am încăierat cu nimeni, Robin. Pur şi simplu, am alunecat.

— O, înţeleg. Eşti puţin cam… arăţi cam palid. Nu crezi că ţi s-a întâmplat ceva grav, nu? Aş putea să chem un taxi… poate-ar fi bine să te vadă un doctor.

— Nu-i nevoie. Mai avem pe-aici vreun analgezic din ăla?

Robin îi aduse apă şi paracetamol. El le luă, întinse picioarele, tresări de durere şi întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat pe-aici? Ţi-a trimis Graham Hardacre vreo poză?

— Da, spuse ea grăbindu-se să ajungă la monitorul computerului. Uite-aici.

Cu o mişcare a mouse-ului şi un clic, imaginea locotenentului Jonah Agyeman umplu ecranul.

În tăcere, cei doi contemplau chipul unui tânăr a cărui frumuseţe nu era diminuată de urechile excesiv de mari moştenite de la tatăl său. Uniforma stacojie, neagră şi aurie îi venea bine. Zâmbetul era uşor înclinat, pomeţii proeminenţi, falca pătrată, iar tenul negru avea o nuanţă roşiatică, asemenea ceaiului proaspăt fiert. Transmitea acelaşi şarm neglijent pe care-l avusese şi Lula; o calitate greu de definit care-l făcea pe privitor să stăruie asupra imaginii.

— Seamănă cu ea, spuse Robin cu o voce şoptită.

— Da, seamănă. S-a mai întâmplat şi altceva?

Robin păru să revină brusc la realitate.

— O, Doamne, da… John Bristow a sunat acum o jumătate de oră ca să spună ca n-a reuşit să te prindă la telefon, iar Tony Landry a sunat de trei ori.

— Mă gândeam eu c-o să sune. Ce-a zis?

— A fost absolut… mă rog, prima oară, a cerut să vorbească cu tine, iar când i-am spus că nu eşti, a închis înainte să-i dau numărul tău de mobil. A doua oară, mi-a spus că trebuie să-l suni de îndată, dar nici n-am apucat să-i spun că nu te întorseseşi că a şi închis. Dar a treia oară, a fost… în fine… a fost incredibil de furios. A ţipat la mine.

— Sper că nu te-a jignit, spuse Strike, încruntându-se.

— Nu tocmai. Mă rog, nu pe mine… s-a referit la tine.

— Şi ce-a spus?

— Nu prea se înţelegea ce spunea, dar l-a făcut pe John Bristow „căcăcios tâmpit”, după care a lătrat ceva despre Alison, că şi-a dat demisia, lucru despre care părea să creadă că are o legătură cu tine, pentru că zicea c-o să te dea în judecată, pentru calomnie şi tot felul de lucruri.

— Alison şi-a dat demisia?

— Da.

— A spus unde a… nu, fireşte că nu ţi-a spus, de unde să ştie? termină el, mai mult către sine decât către Robin.

Se uită în jos la încheietura mâinii. Ceasul lui ieftin se lovise de ceva când căzuse pe scări, pentru că se oprise la unu fără un sfert.

— Cât e ceasul?

— Cinci fără zece.

— Deja?

— Da. Ai nevoie de ceva? Pot să mai stau un pic.

— Nu, vreau să pleci de aici.

O spusese pe un asemenea ton, încât în loc să-şi ia haina şi geanta, Robin rămase exact în locul în care se afla.

— Ce te aştepţi să se întâmple?

Strike era ocupat să-şi pipăie piciorul, chiar sub genunchi.

— Nimic. Ai lucrat mult peste program în ultimul timp. Sunt sigur că Matthew o să se bucure că te întorci şi tu o dată mai devreme acasă.

Era imposibil să-şi ajusteze proteza prin cracul pantalonilor.

— Te rog, Robin, du-te acasă, spuse el, ridicând privirea.

Ea ezită, după care se duse să-şi ia trenciul şi geanta.

— Mulţumesc, zise el. Ne vedem mâine.

Robin plecă. El aşteptă să-i audă paşii pe trepte înainte să-şi suflece pantalonii, dar nu auzi nimic. Uşa de sticlă se deschise şi fata reapăru.

— Aştepţi să vină cineva, spuse ea cu mâna pe cadrul uşii. Nu-i aşa?

— Poate, spuse Strike, dar nu contează.

Se strădui să zâmbească ca răspuns la expresia ei încordată şi neliniştită.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Văzând că faţa ei nu se schimbă, adăugă:

— Ştii, am făcut puţin box în armată.

Robin râse uşor.

— Da, ai pomenit de asta.

— Serios?

— De mai multe ori. În seara aia… ştii.

— Oh. Aşa e. Păi, e-adevărat.

— Dar pe cine…?

— Matthew nu mi-ar mulţumi dacă ţi-aş spune. Du-te acasă, Robin, ne vedem mâine.

Iar de data asta, Robin plecă, deşi fără tragere de inimă. El aşteptă până când auzi uşa de la intrare trântindu-se, apoi îşi suflecă pantalonul, detaşă proteza şi-şi examină genunchiul umflat şi ciotul, care era inflamat şi julit. Se întrebă ce rău anume îşi provocase, dar nu avea timp în seara aceea să ajungă la un expert.

Acum aproape că-şi dorea să o fi rugat pe Robin să-i aducă ceva de mâncare până să plece. Cu stângăcie, ţopăind din loc în loc, ţinându-se de birou, de partea de sus a fişetului şi de braţul canapelei ca să-şi ţină echilibrul, reuşi să-şi facă un ceai. Îl bău şezând în scaunul lui Robin şi mâncă jumătate de pachet de biscuiţi digestivi, contemplând în cea mai mare parte a timpului faţa lui Jonah Agyeman. Paracetamolul abia dacă îi atinsese durerea din picior.

Când termină toţi biscuiţii, îşi verifică mobilul. Erau multe apeluri pierdute de la Robin şi două de la John Bristow.

Dintre cei trei oameni despre care Strike credea că-şi vor face apariţia în biroul lui în acea seară, Bristow era cel pe care spera să-l vadă primul ajuns acolo. Dacă poliţia dorea o dovadă concretă a crimei, numai clientul lui (deşi poate fără să-şi dea seama) o putea oferi. Dacă Tony Landry sau Alison Cresswell apăreau mai întâi în birou, *va trebui să…* apoi Strike pufni uşor dispreţuitor în biroul pustiu, pentru că expresia care-i venise în minte era „să acţionez la mica inspiraţie”.

Dar se făcu ora şase, apoi şase şi jumătate, şi nimeni nu apăsă butonul soneriei de jos. Strike îşi mai puse puţină cremă pe capătul ciotului şi îşi reataşă proteza, ceea ce se dovedi a fi un chin. Se duse şchiopătând în biroul interior, scoţând gemete de durere, se prăbuşi în scaun şi, dându-se bătut, scoase iar piciorul fals şi se aplecă, lăsându-şi capul pe mâini, fără altă intenţie decât aceea de a-şi odihni ochii obosiţi.

2

Paşi pe treptele metalice. Strike se ridică brusc în scaun, fără să ştie dacă dormise cinci minute sau cincizeci. Cineva bătu la uşa de sticlă.

— Intră, e deschis! strigă el şi se uită să vadă dacă proteza neataşată era acoperită de cracul pantalonului.

Spre imensa uşurare a lui Strike, John Bristow intră în cameră, clipind prin lentilele groase ale ochelarilor şi părând agitat.

— Bună, John. Intră şi ia un loc.

Dar Bristow se apropie de el cu paşi hotărâţi, cu faţa pătată, la fel de furios cum fusese în ziua în care Strike refuzase să-i preia cazul, şi înşfăcă spătarul scaunului oferit.

— Ţi-am spus! zise el, culoarea apărând şi dispărând de pe faţa lui subţire, ţinând un deget osos îndreptat către Strike. Ţi-am spus *foarte clar* că nu vreau s-o vezi pe mama mea fără să fiu eu de faţă!

— Ştiu că mi-ai spus, John, dar…

— Este *incredibil* de supărată. Nu ştiu ce i-ai spus, dar mi-a plâns şi mi-a suspinat la telefon în după-amiaza asta!

— Îmi pare rău să aud asta. N-a părut deranjată de întrebările mele când…

— E într-o stare groaznică! urlă Bristow, incisivii lui mari scânteind în lumină. Cum ai *îndrăznit* să te duci la ea fără mine? Cum ai *îndrăznit*?

— Pentru că, John, aşa cum ţi-am spus şi la înmormântarea lui Rochelle, cred că avem de-a face cu un criminal care ar putea să comită o nouă crimă, spuse Strike. Situaţia e periculoasă şi vreau să-i pun capăt.

— *Tu* vrei să-i pui capăt? Dar *eu,* cum crezi că mă simt? zbieră Bristow, iar vocea îi cedă şi deveni un falset. Ai cea mai mică idee de răul pe care l-ai făcut? Mama mea e distrusă, iar acum prietena mea pare să fi dispărut de-a binelea, lucru de care Tony te învinuieşte pe tine! Ce i-ai făcut lui Alison? Unde e?

— Nu ştiu. Ai încercat s-o suni?

— Nu răspunde. Ce dracu' se-ntâmplă? Am alergat toată ziua după cai verzi pe pereţi şi, când mă întorc…

— Cai verzi pe pereţi? repetă Strike, mişcându-şi pe nevăzute

piciorul ca să menţină proteza în poziţie verticală.

Bristow se aruncă în scaunul de vizavi, gâfâind din greu şi uitându-se la Strike cu ochii mijiţi din cauza luminii puternice a soarelui de seară care intra prin fereastra din spatele acestuia.

— Cineva, spuse el cu furie, a sunat-o azi-dimineaţă pe secretara mea, dându-se drept un foarte important client de-al nostru din Rye, care solicita o întrevedere urgentă. Am bătut tot drumul până acolo ca să aflu că omul e plecat din ţară şi că nimeni nu mă sunase. Vrei, te rog, adăugă el, ridicând o mână ca să-şi protejeze ochii, să tragi storul ăla? Nu văd nimic.

Strike trase de şnur, iar storul căzu cu un clănţănit, învăluindu-i într-un întuneric rece, uşor striat.

— Asta-i o poveste foarte ciudată, spuse Strike. Aproape e ca şi cum cineva a vrut să te facă să pleci din oraş.

Bristow nu-i răspunse. Se uita urât la Strike, cu pieptul frământat de gâfâieli.

— M-am săturat, spuse el brusc. Vreau să pun capăt acestei investigaţii. Poţi să păstrezi toţi banii pe care ţi i-am dat. Trebuie să mă gândesc la mama mea.

Strike îşi scoase mobilul din buzunar, apăsă două butoane şi-l aşeză în poală.

— Nu vrei nici măcar să ştii ce am găsit azi în dressingul mamei tale?

— Ai intrat… *ai intrat în dressingul mamei mele?*

— Da. Am vrut să arunc o privire în interiorul genţilor alea noi-nouţe pe care le-a primit Lula în ziua în care a murit.

Bristow începu să se bâlbâie:

— Tu… eşti…

— Genţile au căptuşeala detaşabilă. Bizară idee, nu-i aşa? Ascuns sub căptuşeala genţii albe am găsit un testament, scris de mâna Lulei pe hârtia de corespondenţă bleu a mamei tale şi confirmat ca martor de Rochelle Onifade. L-am dat celor de la poliţie.

Bristow rămase cu gura căscată. Timp de câteva secunde, păru incapabil să rostească vreun cuvânt. În cele din urmă, şopti:

— Dar… ce scria în el?

— Că lasă totul, întreaga ei moştenire, fratelui ei, locotenentul Jonah Agyeman din cadrul Geniştilor Regali.

— Jonah… şi mai cum?

— Du-te şi uită-te la monitorul de alături. Vei vedea acolo o fotografie.

Bristow se ridică şi se mişcă asemenea unui somnambul spre monitorul din încăperea învecinată. Strike văzu cum ecranul se luminează când Bristow mişcă mouse-ul. Chipul frumos al lui Agyeman apăru strălucitor pe monitor, cu zâmbetul său sardonic, curăţel în uniforma lui de gală.

— Oh, Doamne, spuse Bristow.

Se întoarse la Strike şi se lăsă la loc în scaun, uitându-se la acesta cu gura căscată.

— Nu… nu-mi vine să cred.

— Ăla e bărbatul care apare pe înregistrarea camerelor de supraveghere, spuse Strike, fugind de la scena decesului în noaptea în care Lula a murit. Locuia în Clerkenwell împreună cu mama lui văduvă, la care venise în timpul permisiei. Iată de ce mergea aşa de grăbit pe Theobalds Road după douăzeci de minute. Se îndrepta spre casă.

Bristow trase aer în piept cu zgomot.

— Toţi au spus că sunt un închipuit, aproape că strigă el. Dar uite că nu eram închipuit deloc!

— Nu, John, n-ai fost, spuse Strike. Nu închipuit. Mai degrabă, nebun de legat!

Prin geamul acoperit de storuri veneau sunetele Londrei, vie la orice oră din zi şi din noapte, huruind şi mârâind, în parte om, în parte maşină. Nu se auzea niciun alt zgomot în încăpere, doar respiraţia răguşită a lui Bristow.

— Poftim? spuse el, ridicol de politicos. Cum ai zis că sunt?

Strike zâmbi.

— Am spus că eşti nebun de legat. Ţi-ai ucis sora, ai scăpat, şi pe urmă mi-ai cerut să reinvestighez moartea ei.

— Nu… nu cred că vorbeşti serios.

— Ba da. Mi-a fost limpede de la bun început că persoana care are cel mai mult de câştigat de pe urma decesului Lulei eşti tu, John. Zece milioane de lire, după ce maică-ta dă colţul. Nu e deloc de dispreţuit suma asta, nu? Mai ales că nu cred că ai mai mult decât salariul pe care-l primeşti, oricât te-ai lăuda cu banii ăia moşteniţi. Astăzi, acţiunile Albris abia dacă mai valorează cât hârtia pe care sunt tipărite, nu-i aşa?

Câteva momente lungi, Bristow se uită la el cu gura căscată. Apoi,

îndreptându-şi puţin spatele, privi către patul de campanie sprijinit într-un colţ.

— Venită de la un amărăştean care doarme în biroul în care lucrează, mi se pare o afirmaţie rizibilă.

Vocea lui Bristow era calmă şi batjocoritoare, dar avea o respiraţie nefiresc de accelerată.

— Ştiu că ai mult mai mulţi bani decât mine, spuse Strike. Dar, aşa cum pe bună dreptate ai subliniat, asta nu înseamnă cine ştie ce. Şi pot să spun despre mine că nu m-am înjosit într-atât încât să şterpelesc de la clienţii mei. Câţi bani ai furat de la Conway Oates până să-şi dea seama Tony ce faci?

— Aha, deci acum sunt şi hoţ, nu? spuse Bristow cu un râs artificial.

— Da, aşa cred, spuse Strike. Nu că ar conta pentru mine. Nu-mi pasă dacă ai ucis-o pe Lula pentru că aveai nevoie să înlocuieşti banii sfeterisiţi, pentru că voiai să pui mâna pe banii ei sau pentru că o urai de moarte. Juriul o să vrea să ştie, totuşi. Întotdeauna juraţii se dau în vânt după motive.

Genunchiul lui Bristow începu din nou să tresalte, în sus şi în jos.

— Eşti deranjat la cap, spuse el cu un alt râs forţat. Ai găsit un testament în care ea îşi lasă averea nu mie, ci *acelui* individ.

Arătă spre camera cealaltă, unde văzuse poza lui Jonah.

— Îmi spui că ăsta e acelaşi om care, în noaptea în care Lula a căzut de la balcon şi a murit, a fost filmat mergând spre apartamentul ei şi apoi, după zece minute, sprintând înapoi pe lângă camera de filmat. Şi cu toate astea mă acuzi pe mine. *Pe mine.*

— John, ştiai dinainte să vii prima oară să vorbeşti cu mine că Jonah era în acea filmare a camerelor de supraveghere. Rochelle ţi-a spus. Ea a fost acolo, în Vashti, când Lula l-a sunat pe Jonah şi a aranjat să se întâlnească la ea acasă în noaptea aceea şi tot ea a fost martor la testamentul prin care îi lăsa toată averea. A venit la tine, ţi-a spus totul şi a început să te şantajeze. Voia bani pentru un apartament şi pentru haine scumpe, promiţând în schimb să-şi ţină gura în legătură cu faptul că nu tu erai moştenitorul Lulei. Rochelle nu şi-a dat seama că tu erai ucigaşul. A crezut că Jonah a împins-o pe Lula pe fereastră. Şi era şi-aşa destul de amărâtă după ce văzuse un testament în care ea nu figura, iar Lula, în ultima zi din viaţa ei, o lăsase de izbelişte în magazinul ăla, aşa că puţin îi păsa ei dacă ucigaşul era în libertate, atâta timp cât îşi primea bănuţii.

— Astea-s numai aberaţii. Eşti dus cu pluta.

— Mi-ai pus toate piedicile posibile în încercarea mea de a o găsi pe Rochelle, continuă Strike, ca şi cum nici nu-l auzise pe Bristow. Ai pretins că nu-i ştiai numele sau unde locuia; te-ai arătat neîncrezător când ţi-am spus că s-ar putea să fie utilă anchetei şi ai şters pozele de pe laptopul Lulei ca să nu văd eu cum arată. E drept, ea ar fi putut să mă îndrepte direct spre omul pe seama căruia încercai să pui crima, dar, pe de altă parte, ştia că există un testament care te putea lipsi de moştenire, iar obiectivul tău principal era să păstrezi tăcerea în jurul acelui testament în vreme ce tu încercai să-l găseşti şi să-l distrugi. Cam ironic, pe bune, faptul că s-a aflat tot timpul în dressingul mamei tale. Dar, chiar dacă l-ai fi distrus, John, ce s-ar fi întâmplat după aceea? Din câte ştiai şi tu, Jonah însuşi aflase că este moştenitorul Lulei. Şi mai era un martor care ştia de existenţa testamentului, chiar dacă tu nu aveai habar: Bryony Radford, make-up artista.

Strike văzu cum Bristow îşi plimbă limba pe buze, umezindu-le. Simţea teama avocatului.

— Bryony nu vrea să recunoască faptul că a scotocit prin lucrurile Lulei, dar a văzut acel testament acasă la Lula, înainte ca aceasta să aibă timp să-l ascundă. Bryony este dislexică, totuşi. A crezut că „Jonah" înseamnă „John". A făcut legătura cu spusele Ciarei, cum că Lula îi lăsa totul fratelui ei şi a conchis că nu era nevoie să spună nimănui ceea ce citise pe furiş, fiindcă tu oricum ai fi luat banii. Uneori ai avut norocul cu carul, John. Dar înţeleg cum – pentru o minte sucită ca a ta – cea mai bună soluţie pentru situaţia dificilă în care te aflai era să arunci crima în cârca lui Jonah. Dacă el făcea închisoare pe viaţă, nu mai conta dacă testamentul ieşea sau nu la suprafaţă – sau dacă el ori altcineva ştia de existenţa lui – pentru că banii ar fi ajuns la tine în orice caz.

— E ridicol, spuse Bristow cu respiraţia întretăiată. Ar trebui să renunţi la meseria de detectiv şi să te apuci de scris romane fantastice, Strike. N-ai nici măcar o fărâmă de dovadă pentru tot ceea ce spui…

— Ba da, am, îl întrerupse Strike, iar Bristow se opri imediat din vorbit, paloarea fiindu-i vizibilă prin întuneric. Filmarea camerelor de supraveghere.

— Acea filmare îl arată pe Jonah Agyeman fugind de la locul crimei, exact aşa cum ai recunoscut!

— A mai fost un bărbat surprins de cameră.

— Deci, a avut un complice, un om de şase.

— Mă întreb ce va spune avocatul apărării că e în neregulă cu tine, John? întrebă Strike încetişor. Narcisism? Un fel de complex al lui Dumnezeu? Crezi că eşti complet de neatins, nu-i aşa, un geniu care ne face pe toţi ceilalţi să părem nişte cimpanzei? Al doilea bărbat care alerga de la locul crimei nu era nici complicele lui Jonah, nici omul lui de şase şi niciun hoţ de maşini. Nici măcar nu era negru. Era un bărbat alb cu mănuşi negre. Erai tu.

— Nu, spuse Bristow.

Acel unic cuvânt palpita de panică; dar apoi, cu un efort aproape vizibil, îşi lipi un zâmbet dispreţuitor pe faţă.

— Cum să fiu eu? Eram în Chelsea, cu mama mea. Aşa cum ţi-a şi spus. Tony m-a văzut acolo. Eram în Chelsea.

— Maică-ta e o invalidă dependentă de Valium, care stă adormită mai toată ziua. Nu te-ai întors în Chelsea decât după ce-ai ucis-o pe Lula. Cred că te-ai dus în camera mamei tale în primele ore de după miezul nopţii, ai dat ceasul înapoi şi apoi ai trezit-o, pretinzând că e ora cinei. Te crezi un geniu al crimei, John, dar chestia asta s-a făcut înaintea ta de un milion de ori, chiar dacă rareori cu o victimă aşa de uşor de păcălit. Maică-ta abia dacă ştie în ce zi se află, cu toate opiaceele pe care le are în organism.

— Am fost în Chelsea toată ziua, repetă Bristow, genunchiul tresăltând în sus şi-n jos. Toată ziua, în afară de perioada când m-am dus la birou după dosare.

— Ai luat o bluză cu glugă şi mănuşi din apartamentul de sub cel al Lulei. Pe alea le-ai purtat în filmarea camerelor de supraveghere, spuse Strike, ignorând întreruperea, iar asta a fost o mare greşeală. Acea bluză era unică. Există doar una singură în lume. Guy Somé o personalizase pentru Deeby Macc. Nu putea să provină decât din apartamentul aflat sub cel al Lulei, aşa că ştim că acolo te-ai aflat.

— Nu ai absolut nicio dovadă, spuse Bristow. Aştept dovada.

— Bineînţeles c-o aştepţi, replică Strike simplu. Un om nevinovat n-ar sta aici să mă asculte. Ar fi ieşit pe uşă până acum. Dar nu-ţi face griji. Am dovada.

— Nu ai cum, spuse Bristow răguşit.

— Motive, mijloace şi oportunitatea, John. Le-ai avut pe toate. Hai s-o luăm de la început. Nu negi că te-ai dus la Lula la prima oră a dimineţii…

— Nu, bineînţeles că nu.

— … pentru că au fost oameni care te-au văzut acolo. Dar nu cred că Lula ţi-a dat vreodată contractul cu Somé de care te-ai folosit ca să ajungi la ea. Cred că l-ai şterpelit la un moment dat, în prealabil. Wilson te-a lăsat să urci şi, după câteva minute, te certai în gura mare cu Lula în pragul uşii ei. Nu puteai să spui că nu s-a întâmplat asta, pentru că femeia de serviciu a auzit. Din fericire pentru tine, Lechsinka vorbeşte atât de prost engleza, încât a confirmat versiunea ta privind motivul certei: că tu erai furios din cauză că Lula reluase relaţia cu iubitul ei drogat şi profitor. Dar eu cred că de fapt v-aţi certat pentru că Lula refuza să-ţi dea bani. Toţi prietenii ei mai ageri la minte mi-au spus că râvneai la averea ei, dar în ziua aia trebuie să fi fost teribil de disperat să obţii nişte bani, dacă ţi-ai forţat intrarea şi ai început să ţipi în halul ăla. Observase cumva Tony lipsa unor fonduri din contul lui Conway Oates? Trebuia să-i pui la loc urgent?

— Speculaţii lipsite de temei, spuse Bristow, genunchiul continuând să-i tresalte în sus şi-n jos.

— O să vedem dacă au sau nu temei după ce ajungem la tribunal, spuse Strike.

— N-am negat niciodată că m-am certat cu Lula.

— După ce a refuzat să-ţi semneze un cec şi ţi-a trântit uşa în nas, ai coborât scara şi ai văzut că uşa de la Apartamentul Doi era deschisă. Wilson şi tehnicianul care repara alarmele erau ocupaţi cu tastatura, iar Lechsinka era undeva înăuntru atunci – poate că dădea cu aspiratorul, pentru că asta ar fi acoperit zgomotul pe care l-ai făcut când te-ai furişat în hol prin spatele celor doi bărbaţi. N-ai riscat chiar aşa de mult. Dacă se întorceau şi te vedeau, puteai să pretinzi că intraseşi să-i mulţumeşti lui Wilson pentru că ţi-a dat voie să urci. Ai traversat holul în timp ce erau ocupaţi cu cutia de siguranţe a alarmei şi te-ai ascuns undeva în apartamentul ăla mare. E spaţiu suficient. Dulapuri goale. Sub pat.

Bristow clătina din cap într-o stare de negare tăcută. Strike continuă pe acelaşi ton serios:

— Probabil că l-ai auzit pe Wilson spunându-i Lechsinkăi să fixeze alarma la 1966. În sfârşit, Lechsinka, Wilson şi tipul de la Securibell au plecat şi ai rămas în stăpânirea apartamentului. Din nefericire pentru tine, totuşi, Lula părăsise între timp clădirea, aşa că nu te mai puteai întoarce la ea să încerci s-o forţezi să-ţi dea nişte bani.

— Fantezie totală, spuse avocatul. N-am pus în viaţa mea piciorul în Apartamentul Doi. Am plecat de la Lula şi m-am dus la birou ca să-mi iau dosarele…

— De la Alison, nu aşa ai spus, prima oară când am recapitulat ce-ai făcut în ziua aceea? întrebă Strike.

Pete rozalii înfloriră iar pe gâtul vânos al lui Bristow. După o mică ezitare, el îşi drese glasul şi spuse:

— Nu-mi amintesc dacă… ştiu doar că m-am mişcat foarte repede. Voiam să mă întorc la mama.

— Ce efect crezi că va avea la tribunal, John, când Alison se va duce în boxa martorilor şi va spune juriului că i-ai cerut să mintă pentru tine? Ai jucat rolul fratelui distrus şi îndurerat în faţa ei, după care ai invitat-o la cină, iar sărmana de ea a fost atât de încântată de şansa ivită să apară drept o femeie dezirabilă în faţa lui Tony, încât a acceptat. După alte două întâlniri, ai convins-o să spună că te-a văzut la birou în dimineaţa zilei anterioare morţii Lulei. A crezut că erai doar excesiv de anxios şi paranoic, nu-i aşa? A crezut că tu deja aveai un alibi beton din partea adoratului ei Tony, mai târziu, în aceeaşi zi. Şi-a închipuit că nu contează dacă spune o minciună nevinovată ca să te calmeze. Dar Alison n-a fost acolo în ziua aceea, John, ca să-ţi dea vreun dosar. Cyprian a trimis-o la Oxford în momentul în care a ajuns la serviciu, ca să-l caute pe Tony. Ai devenit un pic neliniştit, după înmormântarea lui Rochelle, când ţi-ai dat seama că ştiam toate astea, nu-i aşa?

— Alison nu e foarte deşteaptă, spuse Bristow încet, frecându-şi mâinile ca şi cum şi le-ar fi spălat, genunchiul mişcându-i-se în sus şi-n jos. Trebuie să fi confundat zilele. E limpede că m-a înţeles greşit. Nu i-am cerut niciodată să spună că m-a văzut la birou. E cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Poate că încearcă să se răzbune pe mine pentru că ne-am despărţit.

Strike izbucni în râs.

— Oh, eşti terminat, fără doar şi poate, John. După ce asistenta mea te-a sunat azi-dimineaţă ca să te atragă în Rye…

— *Asistenta ta?*

— Da, desigur. Nu aveam nevoie de tine prin preajmă în timp ce căutam prin apartamentul mamei tale, nu? Alison ne-a ajutat cu numele clientului. Am sunat-o, înţelegi, şi i-am spus totul, inclusiv faptul că am dovada că Tony are o relaţie cu Ursula May şi că tu

urmează să fii arestat pentru crimă. Asta a părut să o convingă că trebuie să-şi caute un nou iubit şi o nouă slujbă. Sper că s-a dus acasă la mama ei, în Sussex – asta i-am sugerat să facă. Ai ţinut-o aproape pe Alison pentru că ai crezut că e alibiul tău sigur şi pentru că prin ea puteai să afli ce gândeşte Tony, de care te temi. Dar în ultima vreme începusem să fiu îngrijorat că s-ar putea să consideri că a trăit prea mult pentru cât ţi-a fost de utilă şi să-i faci vânt de pe ceva înalt.

Bristow încercă din nou să scoată un râs usturător, care sună însă artificial şi găunos.

— Reiese deci că nimeni nu te-a văzut trecând pe la birou după dosare în dimineaţa aceea, continuă Strike. Tu erai în continuare ascuns în apartamentul din mijloc al clădirii de la numărul 18, de pe Kentigern Gardens.

— N-am fost acolo. Am fost în Chelsea, la mama acasă, spuse Bristow.

— Nu cred că aveai de gând s-o omori pe Lula în acel moment, continuă Strike ignorându-l. Probabil că te gândeai doar cum s-o abordezi din nou când s-ar fi întors. Nimeni nu te aştepta la birou în ziua aceea, pentru că se presupunea că lucrezi acasă, ca să-i ţii companie mamei tale bolnave. Frigiderul era plin şi ştiai cum să intri şi să ieşi din apartament fără să se declanşeze alarma. Aveai vedere liberă la stradă, aşa că, dacă Deeby Macc şi însoţitorii lui îşi făceau apariţia, aveai timp suficient să ieşi de-acolo şi să cobori la parter cu vreo poveste născocită despre cum a trebuit să o aştepţi pe sora ta în apartamentul acesteia. Singurul risc îndepărtat era posibilitatea unor livrări în apartament. Dar vaza aia masivă cu trandafiri sosise fără să observe cineva că tu stăteai ascuns acolo, nu-i aşa? Probabil că ideea crimei a început să germineze atunci, în orele alea în care ai stat singur înconjurat de tot luxul ăla. Ai început să-ţi imaginezi ce minunat ar fi dacă Lula, despre care erai sigur că nu-şi scrisese testamentul, ar muri? Trebuie să fi ştiut că mama ta bolnavă ar fi mult mai uşor de manipulat, mai ales după ce ai fi rămas singurul ei copil. Şi numai asta trebuie să te fi făcut să te simţi minunat, John, nu-i aşa? Ideea de a fi singurul copil, în sfârşit? Şi niciodată să nu mai fii neglijat în favoarea unui frate mai frumos, mai adorabil?

Chiar şi în întunericul tot mai dens, putea să-i vadă lui Bristow dinţii ieşiţi în afară şi privirea intensă a ochilor slabi.

— Oricât te-ai gudurat pe lângă mama ta şi oricât ai jucat rolul fiului

devotat, n-ai fost niciodată preferatul ei, nu-i aşa? Întotdeauna l-a iubit pe Charlie cel mai mult, nu? Toată lumea îl iubea, până şi unchiul Tony. În momentul în care Charlie a dispărut, când te-ai fi aşteptat să devii în sfârşit centrul atenţiei, ce s-a întâmplat? A sosit Lula şi toată lumea a început să fie preocupată de Lula, să aibă grijă de Lula, să o adore pe Lula. Maică-ta nici măcar n-are vreo fotografie de-a ta lângă patul de moarte. Doar Charlie şi Lula. Doar cei pe care i-a iubit.

— Du-te dracului, se răsti Bristow la el. Du-te dracului, Strike. Ce ştii tu despre toate astea, cu târfa de mamă pe care ai avut-o? De ce a murit, de gonoree?

— Drăguţ, spuse Strike. Tocmai voiam să te întreb dacă mi-ai cercetat viaţa personală când încercai să găseşti un fraier pe care să-l manipulezi. Pariez că te-ai gândit c-am să fiu plin de compasiune pentru îndureratul John Bristow, nu-i aşa, având în vedere că mama mea a murit de tânără, în împrejurări dubioase? Te-ai gândit că o să poţi să mă strunești ca pe un mânz… Dar, nu-i nimic, John. Dacă echipa ta de avocaţi n-o să-ţi poată găsi o tulburare de personalitate, mă aştept să dea vina pe copilăria ta. Lipsit de dragoste. Neglijat. Eclipsat. Întotdeauna te-ai simţit nedreptăţit, nu-i aşa? Am observat asta din prima zi când ne-am întâlnit, când ai izbucnit în lacrimi impresionante când ţi-ai amintit cum a fost adusă Lula pe alee în casa ta şi în viaţa ta. Părinţii tăi nici măcar nu te-au luat cu ei când au plecat să o aducă, este? Te-au lăsat acasă ca pe un căţeluş, ca pe fiul care nu le era de ajuns după ce Charlie a murit. Fiul care avea să devină din nou amărâtul de-al doilea.

— Nu sunt nevoit să ascult toate astea, şopti Bristow.

— Ţi-e teamă să pleci, spuse Strike, privind la locul unde nu mai putea distinge ochii în umbrele tot mai adânci dindărătul ochelarilor lui Bristow. De ce nu pleci?

Dar avocatul rămase acolo, cu genunchiul care continua să-i tresalte, cu mâinile alunecând una peste cealaltă, aşteptând să audă dovada lui Strike.

— A fost mai uşor a doua oară? întrebă detectivul calm. A fost mai uşor s-o ucizi pe Lula decât pe Charlie?

Văzu dinţi palizi, dezveliţi când Bristow deschise gura, dar nu se auzi niciun sunet.

— Tony ştie că tu ai făcut-o, nu-i aşa? Toate minciunile despre lucrurile dure şi crude pe care le-a spus după moartea lui Charlie. Tony

a fost acolo. Te-a văzut fugind cu bicicleta de la locul din care-l împinseseşi pe Charlie în hău. L-ai provocat să ajungă cu bicicleta până aproape de margine? L-am cunoscut pe Charlie: nu putea să reziste la o provocare. Tony l-a văzut pe Charlie mort pe fundul carierei şi le-a spus părinţilor tăi că, după părerea lui, tu l-ai împins, nu-i aşa? De-aia l-a lovit tatăl tău. De-aia a leşinat mama ta. De-aia Tony a fost izgonit din casă după ce Charlie a murit: nu pentru că i-a spus mamei tale că a crescut nişte delincvenţi, ci pentru că i-a spus că creşte un psihopat.

— Asta e… nu, spuse Bristow răguşit. Nu!

— Dar Tony nu putea să facă faţă unui scandal în familie. Şi-a ţinut gura. Totuşi, s-a panicat un pic când a auzit că au de gând să adopte o fetiţă, nu? I-a sunat şi a încercat să-i facă să se răzgândească. Avea dreptate să fie îngrijorat, aşa-i? Cred că ai fost mereu puţin speriat de Tony. Ce ironie nefericită că a trebuit să se retragă într-un colţ tocmai când trebuia să-ţi ofere un alibi pentru uciderea Lulei.

Bristow nu spuse absolut nimic. Respira foarte repede.

— Tony trebuia să poată pretinde că a fost undeva, oriunde altundeva decât cuibărit într-un hotel cu nevasta lui Cyprian May în ziua aceea, aşa că a spus că s-a întors la Londra ca să-şi viziteze sora bolnavă. Pe urmă a realizat că şi tu, şi Lula trebuia să fiţi acolo, în acelaşi timp. Nepoata fiind moartă, nu-l mai putea contrazice. Dar n-a avut încotro şi a fost nevoit să spună că te-a văzut prin uşa biroului, dar n-a vorbit cu tine. Iar tu l-ai susţinut. Amândoi aţi minţit cu tupeu, întrebându-vă ce-o avea de gând celălalt, dar prea speriaţi ca să vă întrebaţi reciproc. Cred că Tony şi-a tot spus că o să amâne confruntarea cu tine până după moartea mamei tale. Probabil că aşa şi-a liniştit conştiinţa. Dar e în continuare îndeajuns de îngrijorat ca să-i spună lui Alison să stea cu ochii pe tine. Iar între timp, tu mi-ai servit toate minciunile alea despre cum te-a îmbrăţişat Lula şi despre împăcarea înduioşătoare de dinaintea întoarcerii ei acasă.

— Am fost acolo, spuse Bristow cu o şoaptă aspră. Am fost în apartamentul mamei mele. Dacă Tony nu a fost acolo, e treaba lui. Dar nu poţi dovedi că n-am fost.

— Treaba mea nu e să dovedesc propoziţiile negative, John. Tot ce-ţi spun este că acum ai pierdut toate alibiurile, în afară de cel oferit de mama ta dependentă de Valium. Dar, de dragul discuţiei, să presupunem că, în timp ce Lula îşi vizitează mama ameţită de medicamente, iar Tony i-o trage Ursulei undeva într-un hotel, tu

continui să te ascunzi în Apartamentul Doi şi începi să te gândeşti la o soluţie mult mai îndrăzneaţă a problemei legate de numerarul disponibil. Aştepţi. La un moment dat, îţi pui mănuşile din piele neagră lăsate în şifonier pentru Deeby, ca o măsură de precauţie împotriva amprentelor. Asta pare dubios. E aproape ca şi cum ai începe să te gândeşti la violenţă. În sfârşit, la începutul după-amiezii, Lula se întoarce acasă, dar, din nefericire pentru tine – aşa cum nu mă îndoiesc că ai văzut prin vizorul apartamentului –, e însoţită de prietene.

Strike îşi drese glasul şi continuă cu voce înăsprită:

— Iar acum, cred că argumentaţia împotriva ta începe să devină serioasă. O apărare bazată pe ipoteza omorului prin imprudenţă – a fost un accident, ne-am încăierat un pic şi a căzut peste balcon – poate că ar fi stat în picioare dacă nu ai fi rămas în acel apartament tot timpul, ştiind că are musafiri. Un om care nu se gândeşte la nimic mai grav decât să-şi intimideze sora ca să-i dea un cec cu o sumă mare ar fi putut să aştepte până când rămânea iar singură. Dar deja încercaseşi asta şi nu-ţi ieşise pasienţa. Aşa că de ce să nu te duci sus când era, poate, într-o dispoziţie mai favorabilă şi să faci o încercare în prezenţa constrângătoare a prietenelor ei în camera învecinată? Poate că ţi-ar fi dat ceva numai să scape de tine?

Strike aproape că simţea valurile de teamă şi ură emanând dinspre silueta care dispărea în umbrele de dincolo de birou.

— Dar în loc de asta, spuse el, ai aşteptat. Ai aşteptat toată seara aceea, după ce ai văzut-o cum părăseşte clădirea. Trebuie să fi avut totul bine pus la punct atunci. Avuseseşi timp să-ţi formulezi un plan aproximativ. Supravegheaseşi strada; ştiai exact cine e în clădire şi cine nu e; stabiliseşi că s-ar putea să existe un mijloc de a scăpa basma curată, fără să se prindă careva. Şi, să nu uităm – ai mai ucis înainte. Asta e important.

Bristow făcu o mişcare bruscă, ceva mai mult decât o smucitură. Strike se încordă, dar Bristow rămase nemişcat, iar Strike deveni acut conştient de proteza neataşată care stătea doar rezemată de piciorul său.

— Te-ai uitat pe fereastră şi ai văzut-o pe Lula întorcându-se acasă singură, dar paparazzi erau tot acolo. Trebuie că te-a cuprins disperarea în acest moment, nu-i aşa? Şi deodată, în mod miraculos, de parcă universul nu voia altceva decât să-l ajute pe John Bristow să obţină ceea ce dorea, au plecat cu toţii. Sunt destul de sigur că şoferul

obişnuit al Lulei le-a vândut pontul. E un om dornic să-şi facă relaţii bune în presă. Deci, acum strada e pustie. A sosit momentul. Ţi-ai pus bluza cu glugă a lui Deeby. Mare greşeală. Dar, trebuie să recunoşti, la cât noroc ai avut în seara aia, ceva trebuia să meargă prost. Pe urmă – şi-am să-ţi acord notă maximă pentru asta, pentru că m-a nedumerit multă vreme – ai luat câţiva trandafiri albi din vază, nu-i aşa? Le-ai şters cozile de apă – nu chiar atât de atent cum ar fi trebuit, dar destul de bine – şi i-ai scos din Apartamentul Doi, lăsând din nou uşa întredeschisă, după care ai urcat scările până la apartamentul surorii tale. Apropo, n-ai observat că din trandafiri s-au prelins câteva picături de apă. Wilson a alunecat pe ele. Te-ai dus la uşa Lulei şi ai bătut. Când s-a uitat prin vizor, ce-a văzut? Nişte trandafiri albi. Ea stătuse pe balcon, cu geamurile larg deschise, privind şi aşteptându-l pe fratele ei de mult pierdut să apară pe stradă, dar se părea că el reuşise să intre fără ca ea să-l vadă! În entuziasmul ei, ea deschide repede uşa şi… iată-te înăuntru.

Bristow stătea complet nemişcat. Chiar şi genunchiul încetase să mai tresalte.

— Şi ai omorât-o, exact la fel cum l-ai omorât pe Charlie, exact la fel cum mai târziu ai omorât-o pe Rochelle: ai împins-o, tare şi repede – poate că ai şi ridicat-o – dar ea a fost luată prin surprindere, nu-i aşa, exact la fel ca şi ceilalţi? Ai urlat la ea că nu vrea să-ţi dea bani, că te-a privat, aşa cum ai fost întotdeauna privat, nu-i aşa, John, de porţia ta de dragoste părintească. Ea a ţipat la tine că nu-ţi dă niciun ban, chiar dacă ai s-o omori. În timp ce vă încăieraţi şi o împingeai forţând-o prin camera ei de zi spre balcon şi spre prăbuşire, ea ţi-a spus că mai are un frate, un frate adevărat, că acesta urma să vină şi că făcuse un testament în favoarea lui. „E prea târziu, l-am făcut deja!" a ţipat ea. Iar tu ai făcut-o mincinoasă nenorocită şi ai aruncat-o în stradă, omorând-o.

Bristow abia mai respira.

— Probabil că lăsaseşi trandafirii la intrarea în apartament. Ai ieşit repede, i-ai luat de jos, ai coborât în fugă scările şi te-ai întors în Apartamentul Doi, unde i-ai înfipt înapoi în vază. Să fiu al dracului, ai avut noroc. Un poliţist a spart din greşeală vaza, iar trandafirii ăia erau singurul indiciu care putea demonstra că în apartament fusese cineva. Nu puteai să-i pui la loc aşa cum fuseseră aranjaţi la florărie, mai ales când ştiai că ai la dispoziţie puţine minute ca să pleci din clădire.

Pentru faza următoare, ai avut nevoie de curaj. Mă îndoiesc că te aşteptai să dea cineva alarma imediat, dar Tansy Bestigui fusese în balcon, sub tine. Ai auzit-o ţipând şi ţi-ai dat seama că ai la dispoziţie, pentru a ieşi de acolo, şi mai puţin timp decât anticipai. Wilson a ieşit în stradă să vadă ce-i cu Lula şi pe urmă, aşteptând la uşă şi privind prin vizor, l-ai văzut cum urcă în goană scările la etajul de deasupra. Ai resetat alarma, ai ieşit din apartament şi te-ai furişat pe scară în jos. Soţii Bestigui zbierau unul la altul în apartamentul lor. Ai alergat jos – te-a auzit Freddie Bestigui, cu toate că în acel moment era preocupat de altceva – holul clădirii era gol – l-ai parcurs în fugă şi ai ieşit în stradă, unde ningea abundent. Şi-ai rupt-o la sănătoasa, nu-i aşa, cu gluga ridicată, faţa acoperită, pompând cu mâinile înmănuşate. La capătul străzii ai văzut un alt individ care fugea, fugea de mânca pământul, îndepărtându-se de locul unde tocmai o văzuse pe sora lui prăbuşindu-se în moarte. Nu vă cunoşteaţi unul pe celălalt. Nu cred că ţi-a trecut prin minte cine era, nu atunci. Ai alergat cât de repede ai putut, în hainele împrumutate de la Deeby Macc, trecând pe lângă camera de supraveghere care v-a filmat pe amândoi, şi apoi pe Halliwell Street, unde norocul te-a prins iar din urmă pentru că acolo nu sunt camere video. Probabil că ai aruncat bluza şi mănuşile într-un tomberon, după care ai luat un taxi, nu-i aşa? Poliţia nu s-a deranjat nicio clipă să caute un bărbat alb în costum care a ieşit la plimbare în noaptea aia. Te-ai dus acasă la mama ta, i-ai făcut de mâncare, i-ai schimbat ora la ceas şi ai trezit-o. Şi-acum e convinsă că voi doi aţi vorbit despre Charlie – o nuanţă drăguţă din partea ta, John – exact în momentul în care Lula se prăbuşea de la balcon. Ai reuşit să scapi, John. Puteai să-ţi permiţi s-o plăteşti pe Rochelle toată viaţa. Cu norocul tău, Jonah Agyeman putea chiar să moară în Afganistan. Cred că de fiecare dată când vedeai în ziare câte-o poză cu un soldat negru îţi creşteau speranţele, nu-i aşa? Dar n-ai vrut să te încrezi în norocul tău. Eşti un nemernic sucit şi arogant şi ai crezut că poţi să aranjezi mai bine lucrurile.

Urmă o tăcere lungă.

— Nicio dovadă, spuse Bristow în sfârşit.

Se întunecase atât de mult în birou, încât Strike abia dacă-l mai deslușea ca pe o siluetă.

— Absolut nicio dovadă.

— Mă tem că în privinţa asta te înşeli, spuse Strike. În momentul

ăsta, poliţia trebuie să fi obţinut deja un mandat.

— Pentru ce? întrebă Bristow, care în sfârşit se simţea suficient de încrezător ca să râdă. Ca să caute în tomberoanele Londrei o bluză cu glugă despre care spui că a fost aruncată în urmă cu trei luni?

— Nu, ca să caute în seiful mamei tale, desigur.

Strike se întrebă dacă putea să ridice suficient de repede storul. Era prea departe de întrerupător, iar în birou se făcuse foarte întuneric, dar nu voia să-şi dezlipească ochii de silueta întunecată a lui Bristow. Era sigur că acest triplu asasin nu venise acolo nepregătit.

— Le-am dat câteva combinaţii pe care să le încerce, continuă Strike. Dacă nu sunt bune, presupun că vor chema un expert ca să-l deschidă. Dar dacă ar fi să pariez, aş miza banii pe 030483.

Un foşnet, mişcarea neclară a unei mâini palide şi Bristow se aruncă. Vârful cuţitului zgârie pieptul lui Strike când acesta îl trânti pe Bristow într-o parte. Avocatul alunecă de pe birou, se rostogoli şi atacă din nou, iar de data asta Strike căzu pe spate în fotoliu, cu Bristow deasupra lui, prins ca într-un cleşte între zid şi birou.

Strike apucase una din încheieturile lui Bristow, dar nu vedea unde se afla cuţitul: totul era învăluit în întuneric, aşa că trimise un pumn care-l lovi tare pe Bristow sub bărbie, dându-i capul pe spate şi aruncându-i ochelarii cât colo. Strike lovi din nou cu pumnul şi Bristow se izbi de perete. Strike încercă să se ridice în capul oaselor, partea de jos a corpului lui Bristow ţintuindu-i la pământ jumătatea de picior dureroasă, iar pumnalul îl lovi cu forţă în partea de sus a braţului: simţi cum îi străpunge carnea, apoi sângele cald ţâşni şi o durere vie şi usturătoare îl săgetă.

Îl văzu pe Bristow ridicând braţul profilat neclar pe fondul ferestrei slab luminate. Forţându-se să se ridice de sub apăsarea avocatului, devie a doua lovitură de pumnal şi, cu un efort suprem, reuşi să-l azvârle într-o parte pe acesta, iar proteza îi ieşi din cracul pantalonului în timp ce el încerca să-l imobilizeze la podea pe Bristow, împroşcând sânge fierbinte peste tot şi fără să ştie unde era pumnalul.

Mişcările viguroase ale lui Strike răsturnară biroul şi apoi, în timp ce-l ţintuia pe Bristow proptindu-şi genunchiul teafăr în pieptul plăpând al acestuia, bâjbâind cu mâna nevătămată în căutarea pumnalului, lumina îi spintecă în două retinele şi auzi o femeie ţipând.

Buimac, Strike zări pumnalul ridicându-se spre stomacul lui; înşfăcă piciorul protetic de lângă el şi, mânuindu-l ca pe o bâtă, începu să-l

lovească în faţă pe Bristow, o dată, de două ori…

— Stop! Opreşte-te, Cormoran! AI SĂ-L OMORI!

Strike se rostogoli de deasupra lui Bristow, care nu mai mişca, lăsă jos proteza şi rămase întins pe spate, lângă biroul răsturnat, ţinându-şi braţul însângerat.

— Parcă, gâfâi el, nereuşind s-o vadă pe Robin, ţi-am spus să te duci acasă.

Dar ea era deja la telefon.

— Poliţia şi ambulanţa.

— Şi cheamă un taxi, spuse răguşit Strike de jos, având gâtul uscat de atâta vorbit. Nu merg la spital cu gunoiul ăsta.

Întinse braţul şi-şi recuperă mobilul aflat la câteva zeci de centimetri mai încolo. Avea partea din faţă zdrobită, dar continua să înregistreze.

Epilog

Nihil est ab omni
Parte beatum.

Nu există fericire desăvârşită.

HORAŢIU, *Ode,* Cartea a 2-a

După zece zile

British Army impune soldaţilor săi o subjugare a nevoilor şi legăturilor personale care este aproape de neînţeles pentru mintea unui civil. Practic, nu recunoaşte necesităţi mai mari decât cele militare. Iar crizele imprevizibile ale vieţii omeneşti – naşteri şi morţi, căsătorii, divorţuri şi boli – nu provoacă, în general, abateri mai mari de la planurile armatei decât cele provocate de pietricelele care lovesc pântecele unui tanc. Cu toate acestea, apar şi împrejurări excepţionale şi tocmai ca urmare a unei astfel de circumstanţe, al doilea termen de serviciu în Afganistan al locotenentului Jonah Agyeman a fost scurtat.

Prezenţa lui urgentă în Marea Britanie a fost solicitată de Poliţia Metropolitană şi, cu toate că armata nu consideră în general solicitările poliţiei mai presus de ale sale, în acest caz a fost pregătită să fie de ajutor. Circumstanţele legate de moartea surorii lui Agyeman dobândeau o atenţie tot mai mare pe plan internaţional, iar furtuna mediatică din jurul unui Sapper până atunci obscur a fost considerată nefolositoare atât persoanei în cauză, cât şi armatei în serviciul căreia se afla. Astfel că Jonah a fost trimis cu avionul înapoi în Marea Britanie, unde armata s-a străduit într-o manieră impresionantă să-l ferească de presa cea nesăţioasă.

O parte considerabilă a publicului cititor de ştiri presupunea că locotenentul Agyeman va fi încântat, mai întâi, să se întoarcă acasă dintr-un teatru de război şi, în al doilea rând, să stea în aşteptarea unei averi mai presus de visele sale cele mai temerare. Totuşi, tânărul soldat pe care Cormoran Strike l-a întâlnit în pubul Tottenham la ora prânzului, la zece zile după arestarea ucigaşului surorii sale, era aproape agresiv şi părea să nu-şi fi revenit din starea de şoc.

Cei doi bărbaţi duseseră, în perioade diferite de timp, aceeaşi viaţă şi riscaseră să aibă aceeaşi moarte. Era o legătură pe care niciun civil nu o poate înţelege şi, timp de o jumătate de oră, cei doi au discutat numai şi numai despre armată.

— Ai fost în poliţia militară, da? spuse Agyeman. Mă pot baza pe un poliţist militar să-mi dea peste cap întreaga viaţă.

Strike zâmbi. Nu vedea niciun pic de ingratitudine la Agyeman, deşi copcile din braţ îl săgetau dureros de fiecare dată când îşi ridica halba.

— Mama mea a vrut să ies la lumină, spuse soldatul. Îmi zice întruna că ar fi un lucru bun să scap de toată mizeria asta.

A fost prima aluzie, piezişă, la motivul pentru care se întâlniseră şi la faptul că Jonah nu se afla acolo unde-i era locul, cu regimentul său, în viaţa pe care şi-o alesese.

Apoi, pe neaşteptate, începu să vorbească, de parcă l-ar fi aşteptat pe Strike de luni în şir.

— Mama n-a ştiut niciodată că tata a mai avut un copil. Nu i-a spus niciodată. N-a fost niciodată sigur nici măcar dacă femeia aia, Marlene, îi spusese adevărul când i-a zis că e însărcinată. Cu puţin înainte să moară, când a ştiut că mai are câteva zile de trăit, mi-a spus. „N-o supăra pe maică-ta", mi-a zis. „Îţi spun asta pentru că sunt pe moarte şi nu ştiu dacă ai un frate sau o soră vitregă." Mi-a spus că mama copilului era albă şi că dispăruse. Poate că-l avortase. Fir-aş al naibii! Dacă l-ai fi cunoscut pe tata. Nu lipsea nicio duminică de la biserică. A primit împărtăşania pe patul de moarte. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva, niciodată. Nu aveam de gând să-i spun vreodată mamei despre tata şi această femeie. Dar deodată, ca din senin, am primit un telefon. Slavă Domnului că eram acasă, în permisie. Doar că… Lula, îi pronunţă numele şovăielnic, ca şi cum nu era sigur că are dreptul să-l spună, mi-a spus că ar fi închis dacă i-ar fi răspuns mama. A spus că nu vrea să rănească pe nimeni. Mi s-a părut că e o fată de treabă.

— Şi eu cred că era, spuse Strike.

— Da… dar, fir-aş al naibii, a fost ciudat. Tu ai crede dacă nu ştiu ce supermodel te-ar suna şi ţi-ar spune că e sora ta?

Strike se gândi la istoria bizară a familiei sale.

— Probabil că da, spuse el.

— Mda, mă rog, poate că da. De ce ar fi minţit? Aşa m-am gândit şi eu, în tot cazul. Aşa că i-am dat numărul meu de mobil şi am vorbit de câteva ori, când se putea întâlni cu prietena ei, Rochelle. Se gândise la toate, în aşa fel încât presa să nu afle. Mie mi-a convenit. Nu voiam să se supere mama.

Agyeman scoase un pachet de ţigări Lambert and Butler şi începu să răsucească agitat cutia între degete. De bună seamă că se vindeau ieftin la NAAFI, îşi zise Strike, amintindu-şi cu un uşor regret.

— Deci, m-a sunat în ziua de dinainte… să se întâmple, continuă Jonah, şi m-a implorat să vin la ea. Îi spusesem deja că nu mă pot vedea cu ea în acea permisie. Doamne, situaţia mi se înrăutăţise de tot.

Aveam o soră supermodel. Mama era îngrijorată de plecarea mea la Helmland. Nu puteam să-i spun pur şi simplu că tata a avut un alt copil. Nu atunci. Aşa că i-am spus Lulei că nu mă pot vedea cu ea. M-a implorat să ne întâlnim înainte să plec. Părea supărată. Am spus că poate o să pot ieşi mai târziu, înţelegi, după ce mama se culca. I-aş fi spus că mă duc să beau ceva cu un amic sau ceva de genul ăsta. Mi-a zis să vin cât mai târziu, pe la unu şi jumătate. Aşa că, zise Jonah scărpinându-şi ceafa oarecum jenat, m-am dus. Ajunsesem la colţul străzii şi… am văzut cum s-a întâmplat.

Îşi trecu palma peste gură.

— Am fugit. Pur şi simplu, am fugit. Nu ştiam ce dracu' să cred. Nu voiam să fiu acolo, nu voiam să fiu nevoit să dau explicaţii nimănui. Ştiam că avea probleme mentale şi-mi aminteam cât de supărată fusese la telefon, aşa că m-am întrebat dacă m-a atras acolo ca să văd cum se aruncă de la balcon? N-am putut să dorm. Ca să-ţi spun drept, eram bucuros că plec. Să scap de toată agitaţia aia nenorocită stârnită de presă.

Pubul zumzăia în jurul lor, aglomerat cu clienţii de la ora prânzului.

— Cred că motivul pentru care dorea atât de mult să te întâlnească a fost dat de ceea ce tocmai aflase de la mama ei, spuse Strike. Lady Bristow luase mult valium. Cred că a vrut să o facă pe fată să-i pară rău că pleacă de lângă ea, prin urmare i-a spus Lulei ceea ce Tony zisese despre John cu toţi acei ani în urmă: că el l-a ucis pe fratele lui mai mic, Charlie, împingându-l în cariera aia. Iată de ce Lula se afla în starea aceea când a plecat de la apartamentul mamei sale şi iată de ce a tot încercat să-l sune pe unchiul ei ca să afle dacă exista vreun sâmbure de adevăr în acea poveste. Şi cred că era disperată să te vadă pentru că voia să fie aproape de cineva, de oricine, pe care să-l iubească şi în care să aibă încredere. Mama ei era o persoană dificilă, pe moarte, pe unchiul ei îl ura şi tocmai aflase că fratele ei vitreg era un ucigaş. De bună seamă că o cuprinsese disperarea. Şi cred că era şi speriată. În ziua de dinaintea morţii ei, Bristow încercase s-o forţeze să-i dea bani. Cu siguranţă că se temea de ce urma el să facă.

Rumoarea discuţiilor şi a clinchetelor de pahare umplea aerul din pub, dar vocea lui Jonah se auzi clar peste toate acestea.

— Mă bucur că i-ai rupt falca nenorocitului.

— Şi nasul, spuse cu voioşie Strike. Am avut noroc c-a înfipt pumnalul în mine, altfel n-aş fi scăpat pe motiv de „forţă rezonabilă".

— A venit înarmat, spuse gânditor Jonah.

— Bine'nţeles c-a venit, spuse Strike. Am pus-o pe secretara mea să-i zică, la înmormântarea lui Rochelle, că primeam ameninţări cu moartea de la un descreierat care voia să-mi spintece măruntaiele. Asta i-a semănat ideea în cap. Şi-a zis că, dacă ajungea la asta, o să-ncerce să pună moartea mea pe seama amărâtului de Brian Mathers. Pe urmă, probabil, s-ar fi dus acasă, ar fi meşterit ceasul maică-sii şi ar fi încercat să aplice acelaşi truc din nou. Nu e întreg la minte. Ceea ce nu-nseamnă că nu e un nemernic deştept.

Nu mai rămăseseră multe de spus. În timp ce plecau din pub, Agyeman, care insistase nervos să plătească băuturile, făcu ceva ce ar fi putut să fie o tentativă de a-i oferi nişte bani lui Strike, a cărui existenţă precară fusese redată cu voluptate în relatările presei. Strike refuză oferta, dar fără să se simtă ofensat. Îşi dădea seama că tânărul Sapper se căznea să se acomodeze cu ideea noii şi uriaşei sale averi; că era împovărat de responsabilitatea impusă de aceasta, de solicitările pe care le presupunea, de tentaţiile pe care i le oferea, de deciziile pe care le atrăgea după sine; că tânărul se simţea mai mult covârşit decât bucuros. Mai era, firește, cunoaşterea oribilă şi atotprezentă a modului în care aceste milioane ajunseseră la el. Strike bănuia că gândurile lui Agyeman oscilau nebunește între camarazii lui din Afganistan, viziuni cu maşini sport şi cu sora lui zăcând moartă în zăpadă. Cine putea fi mai conştient decât un soldat de capriciile sorţii, de rostogolirea întâmplătoare a zarului?

— N-o să scape, nu-i aşa? întrebă deodată Agyeman, pe când se pregăteau să se despartă.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Strike. Presa n-a aflat încă, dar poliţia a găsit telefonul mobil al lui Rochelle în seiful mamei sale. N-a îndrăznit să se descotorosească de el. A schimbat cifrul seifului astfel ca nimeni să nu-l poată deschide în afară de el: 030483. Duminica Paştelui, o mie nouă sute optzeci şi trei: ziua în care l-a ucis pe prietenul meu, Charlie.

Era ultima zi a lui Robin. Strike o invitase să vină şi ea la întâlnirea cu Jonah Agyeman, la găsirea căruia avusese o contribuţie esenţială, dar ea refuzase. Strike avea sentimentul că fata se retrăgea în mod deliberat faţă de caz, faţă de muncă, faţă de el. În după-amiaza aceea, el avea programare la Centrul pentru Amputaţi de la Spitalul Queen

Mary. La întoarcerea lui din Roehampton, ea va fi fost plecată. Matthew o lua în Yorkshire pentru weekend.

În timp ce Strike se întorcea şchiopătând la birou prin haosul neîntrerupt al lucrărilor de construcţii, se întrebă dacă o va mai vedea vreodată pe secretara lui temporară după ziua aceea şi se îndoi. Nu cu mult timp în urmă, efemeritatea aranjamentului lor fusese singurul lucru care îl făcuse să se împace cu prezenţa ei, dar acum ştia că o să-i lipsească. Venise cu el cu taxiul la spital şi-şi înfăşurase trenciul pe braţul lui sângerând.

Explozia de publicitate din jurul arestării lui Bristow nu dăunase cu nimic afacerii lui Strike. Era posibil chiar să nu treacă mult timp până va avea cu adevărat nevoie de o secretară. Şi, într-adevăr, în timp ce urca suferind scara ce ducea la biroul lui, auzi vocea lui Robin vorbind la telefon.

— … o programare pentru marţi, mă tem, pentru că domnul Strike e ocupat toată ziua de luni… Da… absolut… am să vă programez pentru ora unsprezece, atunci. Da. Vă mulţumesc. La revedere.

Robin se întoarse cu scaunul spre uşă, când Strike îşi făcu apariţia.

— Cum ţi s-a părut Jonah? întrebă ea.

— Simpatic băiat, spuse Strike, lăsându-se pe canapeaua veche. Situaţia îl cam zăpăceşte. Dar alternativa ar fi fost ca Bristow să se aleagă cu zece milioane, aşa că va fi nevoit să se descurce.

— Trei clienţi posibili au sunat cât timp ai fost plecat, spuse ea, dar am câteva îndoieli în privinţa ultimului. Ar putea fi tot un jurnalist. Era mult mai interesat să discute cu tine decât despre problema pe care o avea.

În ultima vreme, primise destule astfel de telefoane. Presa se aruncase cu entuziasm asupra unei poveşti care avea o mulţime de aspecte şi tot ceea ce îndrăgea aceasta mai mult. Strike însuşi apăruse din plin în relatări. Fotografia pe care o folosiseră cel mai des, lucru care-l bucura, era una veche de zece ani şi fusese făcută pe vremea când el era încă în armată; dar, în acelaşi timp, jurnaliştii scoseseră de la naftalină şi poza vedetei rock, a soţiei sale şi a mamei lui Strike, supergroupie.

Se scrisese din belşug despre incompetenţa poliţiei. Carver fusese surprins de fotografi în timp ce mergea grăbit pe stradă, cu sacoul descheiat fluturând în vânt şi cu pete de sudoare vizibile la subsuori; dar Wardle, chipeşul Wardle, care îl ajutase pe Strike la arestarea lui

Bristow, fusese până atunci tratat cu indulgenţă, mai ales de partea feminină a presei. Totuşi, cel mai copios presa se hrănise, din nou, din cadavrul Lulei Landry, toate versiunile relatării fiind condimentate din plin cu poze ale chipului fără cusur şi al trupului suplu şi sculptural ale modelului.

Robin vorbea; Strike nu o asculta, atenţia fiindu-i absorbită de spasmele din braţ şi din picior.

— … o notă despre toate dosarele şi jurnalul tău. Pentru că o să ai nevoie de cineva, acum, ştii. N-o să poţi să ai grijă singur de toate astea.

— Aşa e, admise el, ridicându-se cu greu în picioare.

Intenţionase să facă asta mai târziu, în momentul plecării ei, dar acum era un moment la fel de bun ca oricare altul şi îi oferea pretextul de a părăsi canapeaua, care era extrem de incomodă.

— Ascultă, Robin, eu nu ţi-am mulţumit niciodată cum se cuvine…

— Ba da, mi-ai mulţumit, se grăbi ea să spună. În taxi, când mergeam la spital… şi, oricum, nu e nevoie. Mi-a plăcut. La drept vorbind, mi-a plăcut enorm.

El tocmai se ducea şchiopătând în biroul interior şi nu auzi tremurul din vocea ei. Cadoul era ascuns pe fundul raniţei. Era foarte stângaci ambalat.

— Uite, spuse el. E pentru tine. Nu m-aş fi descurcat fără tine.

— Oh, spuse Robin gâtuită, iar Strike se simţi mişcat şi totodată uşor alarmat cu vocea când văzu lacrimi şiroind pe obrajii ei. Nu trebuia să…

— Deschide-l acasă, spuse el, dar prea târziu.

Pachetul se desfăcu literalmente în mâinile ei. Ceva verde-albăstrui alunecă prin spărtura din hârtie pe birou, în faţa ei. Lui Robin i se tăie respiraţia.

— Nu… O, Doamne, Cormoran…

Ridică rochia pe care o probase şi o îndrăgise la Vashti şi se uită lung la Strike pe deasupra ei, roşie la faţă, cu ochii sclipind.

— Nu poţi să-ţi permiţi aşa ceva!

— Ba da, pot, spuse el, preferând să se rezeme de peretele despărţitor, pentru că era doar cu puţin mai comod decât să stea pe canapea. O să am de lucru din plin acum. Ai fost incredibilă. Noul tău angajator are mare noroc să te aibă acolo.

Robin îşi ştergea frenetic ochii cu mânecile cămăşii. Lăsă să-i scape un suspin şi câteva cuvinte inteligibile, întinse mâna fără să se uite

după batistele pe care le cumpărase din banii de cheltuieli mărunte, pentru eventualitatea în care ar mai fi avut clienţi ca doamna Hook, îşi suflă nasul, îşi şterse ochii şi spuse, cu rochia verde uitată în poală:

— Nu vreau să plec!

— Nu-mi permit să te ţin, Robin, spuse el pe un ton categoric.

Şi nu se putea spune că nu se gândise la asta. În noaptea precedentă, stătuse treaz pe patul de campanie şi făcuse tot felul de calcule în minte, încercând să ajungă la o ofertă care să nu pară insultătoare lângă salariul oferit de firma de consultanţă media. Nu era posibil. Nu mai putea amâna plata celui mai mare dintre împrumuturile sale. Îl aştepta o creştere a chiriei şi trebuia să-şi găsească o locuinţă, alta decât biroul. Chiar dacă perspectivele pe termen scurt păreau infinit mai bune, imaginea de ansamblu rămânea nesigură.

— Nu m-aş aştepta să-mi oferi tot cât îmi dau ăia, spuse Robin cu glas răguşit.

— Nici măcar să mă apropii n-aş putea, spuse Strike.

(Dar ea cunoştea situaţia financiară a lui Strike aproape la fel de bine ca el însuşi şi deja bănuia cam cât ar putea să ofere. Cu o seară înainte, când Matthew o găsise plângând din cauza perspectivei plecării, ea îi spusese cât estimase că ar fi cea mai bună ofertă din partea lui Strike.

— Dar nu ţi-a oferit absolut nimic, spusese Matthew. Este?

— Nu, dar dacă mi-ar oferi…

— Ei bine, rămâne la latitudinea ta, spusese Matthew pe un ton rigid. Va fi alegerea ta. Tu va trebui să iei o hotărâre.

Ştia că Matthew nu voia ca ea să rămână. Stătuse ore în şir la Urgenţe în timp ce-i puneau copcile lui Strike, aşteptând s-o ducă acasă. Îi spusese, pe un ton mai degrabă formal, că făcuse foarte bine manifestând o asemenea iniţiativă, dar de atunci fusese distant şi dezaprobator, mai ales când prietenii începeau să ceară zgomotos detalii confidenţiale despre tot ce apărea în presă.

Dar, de bună seamă că Matthew l-ar plăcea pe Strike, dacă s-ar cunoaşte, nu? Iar Matthew însuşi spusese că ea hotăra ce o să facă…)

Robin îşi reveni un pic, îşi suflă din nou nasul şi-i spuse lui Strike, cu un calm uşor subminat doar de un mic sughiţ, suma pentru care ea ar fi fericită să rămână.

Strike avu nevoie doar de câteva secunde ca să răspundă. Îşi putea permite, la limită, să-i dea salariul sugerat de ea; se situa într-o marjă

de cinci sute de lire faţă de ceea ce chiar el calculase că ar fi fezabil. Oricum ar fi privit lucrurile, era o achiziţie care, la preţul acela, ar fi fost imposibil de înlocuit. Exista doar o problemă măruntă de rezolvat…

— Aş putea să mă descurc cu suma asta, spuse el. Da, salariul ăsta pot să ţi-l dau.

Telefonul sună. Zâmbindu-i radios, Robin răspunse şi încântarea din vocea ei era de aşa natură, încât ai fi zis că aştepta cu nerăbdare acel telefon de zile-n şir.

— Oh, bună ziua, domnule Gillespie! Ce mai faceţi? Domnul Strike tocmai v-a trimis un cec, chiar eu l-am pus la poştă azi-dimineaţă… Toate restanţele, da, şi ceva în plus… Oh, nu, domnul Strike este hotărât să achite împrumutul… Da, domnul Rokeby este foarte amabil, dar domnul Strike ar prefera să plătească. Speră că va reuşi să achite întreaga sumă în următoarele luni…

O oră mai târziu, Strike şedea pe un scaun tare din plastic la Centrul pentru Amputaţi, cu piciorul rănit întins înainte, şi se gândea că, dacă ar fi ştiut că Robin o să rămână, nu i-ar mai fi cumpărat rochia verde. Cadoul, era sigur de asta, n-avea să fie deloc pe placul lui Matthew, mai ales după ce o va vedea îmbrăcată în rochie şi va afla că anterior o probase în faţa lui Strike.

Cu un oftat, luă un exemplar din *Private Eye* de pe măsuţa de lângă el. Când asistentul îl chemă prima dată, Strike nu-i răspunse, fiind cufundat în lecturarea paginii intitulate „Landryballs”, plină cu exemple de exces jurnalistic legate de cazul pe care îl rezolvase împreună cu Robin. Atât de mulţi editorialişti menţionaseră parabola lui Cain şi Abel, încât revista îi dedicase un articol special.

— Domnul Strick? strigă asistentul pentru a doua oară. Domnul Cameron Strick?

El ridică privirea, rânjind.

— Strike, spuse el cât mai clar. Mă numesc Cormoran Strike.

— Oh, îmi cer scuze… pe aici, vă rog…

În timp ce Strike îl urma şchiopătând pe asistent, o frază ieşea la suprafaţă din subconştientul lui, o frază pe care o citise cu mult înainte să fi văzut primul cadavru sau să se fi minunat de frumuseţea unei cascade din munţii africani ori să fi privit cum se năruieşte faţa unui ucigaş când îşi dă seama că a fost prins.

Sunt acum un nume.

— Pe masă, vă rog, şi să vă scoateţi proteza.

De unde venea oare acea frază? Strike se întinse pe masă şi privi încruntat la tavan, ignorând asistentul care stătea aplecat peste piciorul lui şi mormăia în timp ce îl cerceta şi-l palpa uşor.

Avu nevoie de câteva minute ca să-şi amintească versurile pe care le învăţase cu mult timp în urmă:

Simt iarăşi dor de ducă – voi bea viaţa
Până la drojdii. Mult m-am veselit
Întotdeauna, mult am îndurat,
Cu ai mei sau singur, pe uscat, de asemenea
Când prin ale norilor grozave trâmbe
Ploioasele Hyade dojeneau
Pâcloasa mare – sunt acum un nume!

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
CHEMAREA CUCULUI

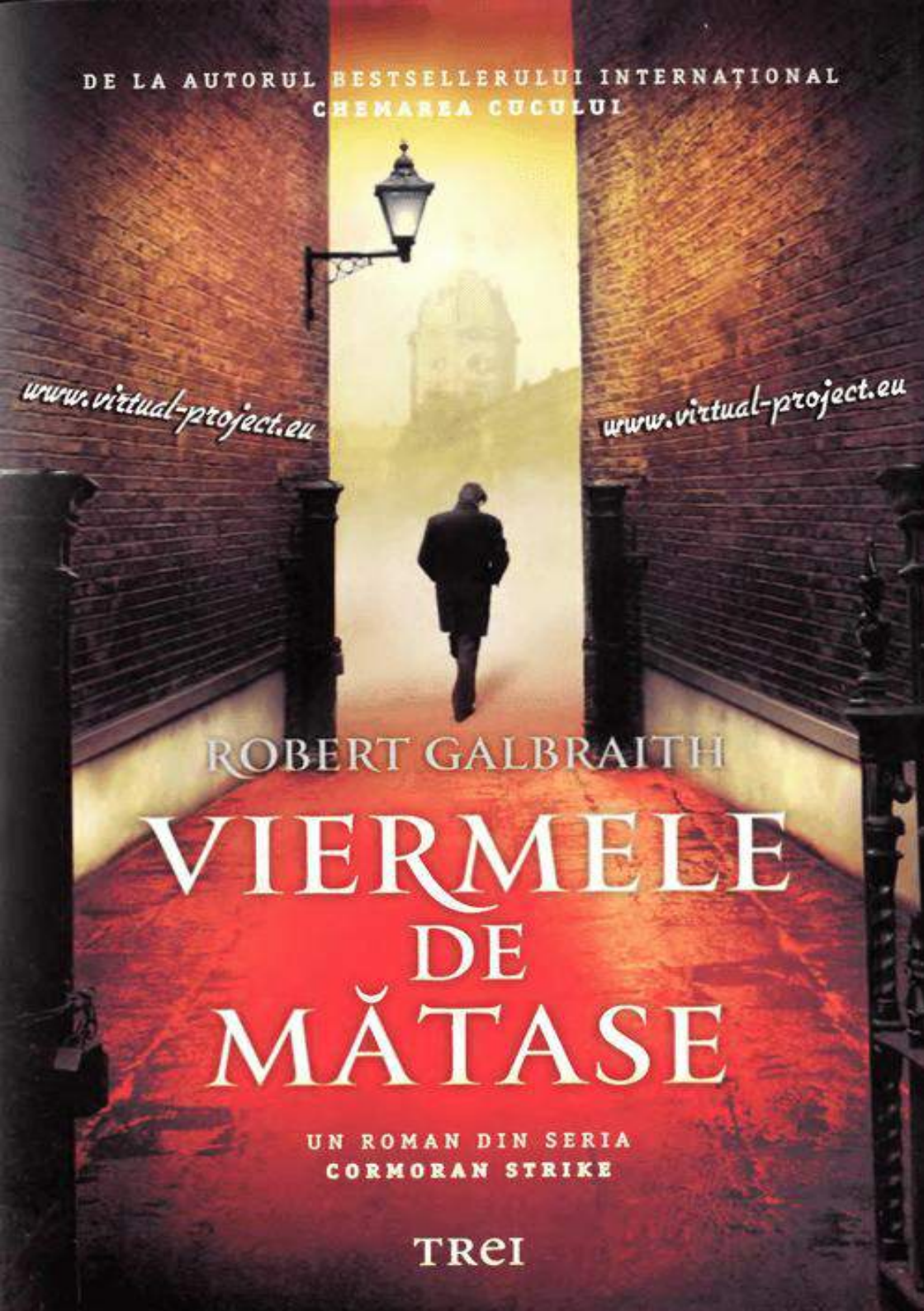

www.virtual-project.eu
www.virtual-project.eu

ROBERT GALBRAITH

VIERMELE DE MĂTASE

UN ROMAN DIN SERIA
CORMORAN STRIKE

TREI

ROBERT GALBRAITH

VIERMELE DE MĂTASE

Titlul original: *The Silkworm* (2014)

Traducere din engleză de
CIPRIAN ŞIULEA

virtual-project.eu

Editura: TREI, 2014

Lui Jenkins, fără de care... știe el continuarea

…sânge şi răzbunare e scena, moartea povestea,
o sabie pătată de sânge, ca şi pana care scrie,
iar poetul un om teribil de tragic,
pe cap cu o cunună de feştile aprinse, în loc de laur.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

1

ÎNTREBARE
Cu ce te hrăneşti?
RĂSPUNS
Cu somn frământat.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

— Strike, spuse vocea răguşită de la celălalt capăt al firului, sper că a murit vreo vedetă.

Bărbatul masiv şi neras care traversa întunecimea de dinaintea zorilor, cu telefonul prins de ureche, a rânjit.

— Ceva de genul ăsta.

— E şase dimineaţa, fir-ar a dracu'!

— E şase jumate, dar dacă-ţi trebuie ce am eu, atunci vino s-o iei, spuse Cormoran Strike. Nu sunt departe de casa ta. E un…

— De unde ştii unde stau? întrebă vocea.

— Tu mi-ai zis, spuse Strike, înăbuşindu-şi un căscat. Îţi vinzi apartamentul.

— A, spuse celălalt, înduplecat. Ai memorie bună.

— E o cafenea deschisă non-st…

— Dă-o dracu'. Vino mai târziu pe la birou.

— Culpepper, mai am un client în dimineaţa asta, plăteşte mai bine ca tine, iar eu am stat treaz toată noaptea. Trebuie să iei asta acum, dacă vrei s-o foloseşti.

Un geamăt. Strike auzea foşnetul hârtiilor.

— Sper că e bună rău.

— Smithfield Café, pe Long Lane, spuse Strike şi închise.

Uşorul dezechilibru din mersul lui Strike deveni mai pronunţat în timp ce acesta cobora panta înspre Piaţa Smithfield, monolitică în întunecimea iernii, un templu victorian enorm, dreptunghiular, în care, începând cu ora 4 a fiecărei zile de lucru, carnea era descărcată, tăiată, împachetată şi vândută măcelarilor şi restaurantelor din întreaga Londră. Strike auzea prin semiîntuneric vocile care strigau instrucţiuni şi scrâşnetele camioanelor care dădeau cu spatele ca să descarce

carcasele. Când intră pe Long Lane, deveni doar unul dintre trecătorii încotoşmănaţi care se îndreptau hotărâţi spre treburile lor de luni dimineaţa.

Sub un grifon de piatră care stătea de pază în colţul clădirii pieţei, nişte curieri cu geci fosforescente înghesuiţi unul în altul strângeau în mâinile înmănuşate căni de ceai. Vizavi era Smithfield Café, licărind în întunericul din jur ca un şemineu, deschisă non-stop, un depozit de căldură şi mâncare grasă de dimensiunea unui dulap.

Cafeneaua nu avea toaletă, ci o înţelegere cu agenţii de pariuri din apropiere. Agenţia Ladbrokes deschidea abia peste trei ore, aşa că Strike făcu un ocol printr-o străduţă laterală, unde, într-un intrând întunecos, îşi uşură vezica umflată de cafeaua slabă băută în decursul unei nopţi de muncă. Epuizat şi înfometat, pătrunse în sfârşit, cu plăcerea pe care doar un bărbat care s-a silit să-şi depăşească limitele fizice o poate resimţi, în aerul plin de mirosul de ouă şi şuncă prăjită.

Doi bărbaţi cu geci de lână şi impermeabile tocmai eliberaseră o masă. Strike îşi strecură corpul masiv în micul spaţiu şi se prăbuşi, cu un mormăit de satisfacţie, pe scaunul tare de lemn şi oţel. Aproape înainte să ceară, proprietarul italian aşeză în faţa lui o cană albă şi înaltă cu ceai, însoţită de triunghiuri de pâine unsă cu unt. În mai puţin de cinci minute, în faţa lui se găsea un mic dejun englezesc complet, pe o farfurie mare şi ovală.

Strike nu se distingea prin nimic de bărbaţii solizi care-şi croiau drum pentru a intra sau ieşi din cafenea. Era înalt şi negricios, cu păr des, scurt şi cârlionţat, retras puţin faţă de fruntea înaltă şi bombată de deasupra unui nas lat de boxer şi a sprâncenelor groase şi ursuze. Maxilarul lui era înnegrit de barba nerasă, iar umbre vineţii îi măreau ochii întunecaţi. Mânca privind visător la clădirea pieţei de vizavi. Cea mai apropiată intrare cu arcadă, numărul doi, prindea contur pe măsură ce întunericul dispărea: o faţă gravă de piatră, străveche şi bărboasă îl privea fix de deasupra porţii. Existase oare vreodată un zeu al carcaselor?

Tocmai începuse să mănânce cârnaţii când sosi Dominic Culpepper. Jurnalistul era aproape la fel de înalt ca Strike, dar slab, cu un ten ca de băiat de cor. O asimetrie ciudată, ca şi cum cineva ar fi dat feţei sale o turnură invers acelor de ceasornic, îl împiedica să fie drăguţ ca o fetiţă.

— Sper să merite, spuse Culpepper.

Apoi se aşeză, îşi scoase mănuşile şi privi aproape suspicios prin

cafenea.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Strike cu gura plină de mâncare.

— Nu, spuse Culpepper.

— Preferi să aştepţi până poţi face rost de un croasant? întrebă Strike rânjind.

— Du-te dracu', Strike.

Era aproape penibil de uşor să-l întărâţi pe fostul elev de şcoală privată, care comandă ceai cu un aer sfidător, spunându-i chelnerului indiferent „prietene" (după cum remarcă amuzat Strike).

— Ei bine? întrebă Culpepper cu cana fierbinte în mâinile lui lungi şi palide.

Strike scormoni în buzunarul de la palton, scoase un plic şi îl împinse peste masă. Culpepper îi scoase conţinutul şi începu să citească.

— Dumnezeule mare, spuse el încet după o vreme.

Răsfoi febril hârtiile, dintre care unele erau pline chiar de scrisul lui Strike.

— De unde naiba ai luat astea?

Strike arătă cu un deget spre una dintre bucăţile de hârtie, pe care era mâzgălită adresa unui birou.

— Chiar de la asistenta lui, spuse el după ce înghiţi în sfârşit. Şi-o trage cu ea, ca şi cu cele două despre care ştii deja. Tocmai şi-a dat seama că n-o să fie următoarea Lady Parker.

— Da' *asta* cum naiba ai aflat? întrebă Culpepper.

Se holba la Strike pe deasupra hârtiilor care tremurau în mâinile lui.

— Muncă de investigaţie, spuse Strike, luând o altă bucată de cârnat. Nu făceaţi şi voi din asta, înainte să începeţi să o subcontractaţi la de-ăştia ca mine? Numai că ea trebuie să se gândească la viitoarele ei posibilităţi de angajare, Culpepper, aşa că nu vrea să apară în articol, bine?

Culpepper pufni.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să şterpelească…

Cu o mişcare abilă, Strike smulse hârtiile din mâinile jurnalistului.

— Nu le-a şterpelit. El a pus-o să printeze toate astea pentru azi după-amiază. Singurul lucru greşit pe care l-a făcut a fost să mi le arate mie. Dar dacă ai de gând să afişezi în ziar viaţa ei privată, Culpepper, atunci le iau înapoi.

— Hai sictir, spuse Culpepper, încercând să înşface dovada evaziunii

fiscale masive strânsă în mâna păroasă a lui Strike. Bine, n-o s-o amestecăm şi pe ea. Dar el o să-şi dea seama de unde avem asta. Nu e complet idiot.

— Şi ce-o să facă, o s-o târască la tribunal, unde ea poate să dea în vileag toate celelalte chestii dubioase la care a fost martoră în ultimii cinci ani?

— Da, aşa e, oftă Culpepper după o clipă de reflecţie. Dă-mi-le înapoi. N-o s-o amestec în articol, dar trebuie să vorbesc cu ea, nu-i aşa? Să verific că e pe bune.

— *Astea* sunt pe bune, spuse Strike apăsat. Nu e nevoie să vorbeşti cu ea.

Femeia zguduită, amăgită şi trădată pe care tocmai o vizitase n-ar fi fost în siguranţă singură în compania lui Culpepper. În dorinţa sa sălbatică de răzbunare împotriva unui bărbat care îi promisese căsătorie şi copii, şi-ar fi făcut ei înseşi şi perspectivelor sale un rău definitiv. Lui Strike nu-i trebuise prea mult ca să-i câştige încrederea. Femeia avea aproape 42 de ani; crezuse că avea să fie mama copiilor Lordului Parker; acum era prizoniera unui fel de sete de sânge. Strike stătuse cu ea mai multe ore, ascultând povestea îndrăgostirii ei, privind-o cum se învârtea înlăcrimată prin sufrageria ei, legănându-se înainte şi înapoi pe canapea, cu degetele strânse la frunte. În cele din urmă, femeia fusese de acord cu asta: o trădare care reprezenta înmormântarea tuturor speranţelor ei.

— Nu o s-o amesteci şi pe ea, spuse Strike, ţinând strâns hârtiile într-un pumn care era aproape de două ori mai mare decât cel al lui Culpepper. Aşa-i? Şi fără ea e o poveste extraordinară, ce dracu'.

După o clipă de ezitare şi o grimasă, Culpepper cedă.

— Bun, aşa facem. Dă-mi-le.

Jurnalistul îndesă declaraţiile într-un buzunar interior şi îşi înghiţi ceaiul. Iritarea lui trecătoare faţă de Strike păru să se estompeze în faţa perspectivei de a demola reputaţia unui aristocrat britanic.

— Lord Parker de Pennywell, spuse el fericit, în şoaptă. Ai pus-o cu vârf şi îndesat, prietene.

— Înţeleg că patronul tău plăteşte asta? întrebă Strike, în timp ce nota de plată ateriza între ei.

— Da, da…

Culpepper aruncă pe masă o bancnotă de zece lire, iar cei doi bărbaţi ieşiră împreună din cafenea. Strike aprinse o ţigară imediat ce

uşa se închise automat în urma lor.

— Cum ai făcut-o să vorbească? întrebă Culpepper.

Mergeau împreună prin frig, pe lângă motocicletele şi camioanele care continuau să sosească şi să plece de la piaţă.

— Am ascultat, spuse Strike.

Culpepper îl privi pieziş.

— Toţi ceilalţi detectivi privaţi pe care îi folosesc îşi petrec timpul interceptând mesaje telefonice.

— E ilegal, spuse Strike, suflând fum de ţigară prin întunericul tot mai slab.

— Atunci cum…?

— Tu protejează-ţi sursele tale şi eu le protejez pe ale mele.

Merseră în tăcere 50 de metri, şchiopătatul lui Strike devenind tot mai accentuat cu fiecare pas.

— O să fie ceva teribil, spuse Culpepper vesel. Teribil. Căcănarul ăla bătrân şi ipocrit schelălăie despre lăcomia corporaţiilor şi el are dosite douăj' de milioane în Insulele Caiman…

— Mă bucur că pot fi de folos, spuse Strike. Îţi trimit pe e-mail factura.

Culpepper îi aruncă încă o privire piezişă.

— L-ai văzut pe fiul lui Tom Jones în ziar, săptămâna trecută? întrebă el.

— Tom Jones?

— Cântăreţul galez, spuse Culpepper.

— A, ăla, spuse Strike fără niciun entuziasm. Aveam un Tom Jones în armată.

— Ai văzut articolul?

— Nu.

— A dat un interviu lung şi frumos. A zis că nu l-a cunoscut niciodată pe taică-său, care n-a încercat niciodată să ia legătura cu el. Pariez că a primit mai mult decât o să fie nota ta de plată.

— Încă nu mi-ai văzut factura, spuse Strike.

— Ziceam aşa. Un interviu mic şi drăguţ şi ai putea să-ţi iei liber câteva nopţi de la intervievat secretare.

— Ar fi bine să încetezi să-mi mai sugerezi asta, spuse Strike, altfel va trebui să încetez să mai lucrez cu tine, Culpepper.

— Sigur, spuse Culpepper, aş putea să public povestea oricum. Fiu de vedetă rock abandonat a ajuns erou de război, nu şi-a cunoscut

niciodată tatăl şi lucrează ca detectiv privat…

— Să comanzi oamenilor să intercepteze telefoane e la fel de ilegal, din câte am auzit.

La capătul lui Long Lane au încetinit şi s-au întors unul cu faţa la celălalt. Râsul lui Culpepper era stingher.

— Atunci aştept factura ta.

— E bine aşa.

Plecară în direcţii diferite, Strike îndreptându-se spre staţia de metrou.

— Strike!

Vocea lui Culpepper răsună în întunericul din spatele lui.

— I-ai tras-o?

— Abia aştept să citesc articolul, Culpepper, strigă Strike obosit, fără să întoarcă capul.

Pătrunse şchiopătând în intrarea întunecoasă a metroului, ieşind din câmpul vizual al lui Culpepper.

2

Cât timp trebuie să luptăm?
Căci eu nu pot sta,
Şi nici n-o voi face! Am treabă.

Francis Beaumont şi Philip Massinger,
Micul avocat francez

Metroul se umplea deja. Feţele de luni dimineaţa: căzute, supte, încordate, resemnate. Strike găsi un loc vizavi de o blondă tânără cu ochi umflaţi, al cărei cap aluneca întruna în somn, într-o parte. Tânăra şi-l îndrepta iar şi iar, cercetând frenetic numele neclare ale staţiilor, în caz că a ei ar fi trecut.

Trenul huruia şi zăngănea, purtându-l cu repeziciune pe Strike spre locuinţa sa sărăcăcioasă formată din două camere şi jumătate de sub un acoperiş prost izolat, pe care el o numea acasă. Pradă unei oboseli cumplite, înconjurat de aceste feţe neutre şi bovine, Strike se trezi meditând la accidentele care le făcuseră pe toate să ia fiinţă. Văzută corect, fiecare naştere era o simplă întâmplare. Dat fiind că o sută de milioane de spermatozoizi înotau orbeşte prin întuneric, şansele ca o persoană să nu devină ea însăşi erau enorme. Câţi din acest metrou aglomerat fuseseră planificaţi? se întrebă el, ameţit de oboseală. Şi câţi dintre ei erau accidente, ca el?

Existase, în clasa lui de la şcoala primară, o fetiţă care avea pe faţă o pată de culoarea vinului de Porto, iar Strike simţise întotdeauna o înrudire secretă cu ea, pentru că amândoi purtau cu ei din naştere ceva diferit şi imposibil de şters, ceva ce nu era vina lor. Ei nu puteau să vadă lucrul acela, dar toţi ceilalţi puteau, şi erau suficient de prost crescuţi pentru a vorbi întruna despre asta. În cele din urmă, îşi dăduse seama că fascinaţia ocazională faţă de el a oamenilor complet necunoscuţi, despre care la cinci ani crezuse că are de-a face cu unicitatea lui, se datora faptului că ei îl vedeau doar ca pe zigotul unui cântăreţ celebru, dovada accidentală a infidelităţii unei celebrităţi. Strike îşi întâlnise tatăl biologic doar de două ori. Fusese nevoie de un test ADN pentru ca Jonny Rockeby să accepte paternitatea.

Dominic Culpepper era un distilat ambulant al foamei de senzaţional şi presupoziţiilor pe care Strike le întâlnea foarte rar în ultima vreme – toată lumea făcea legătura dintre fostul soldat cu aspect ursuz şi vedeta rock îmbătrânită. Gândurile lor săreau imediat la fonduri fiduciare şi alocări consistente, la avioane private şi saloane VIP, la generozitatea oricând disponibilă a unui multimilionar. Înnebuniţi de existenţa modestă a lui Strike şi de programul lui epuizant de lucru, aceştia se întrebau: ce o fi făcut Strike ca să-l îndepărteze pe tatăl său? Simula el sărăcia ca să smulgă prin linguşire mai mulţi bani de la Rockeby? Ce făcuse cu milioanele pe care mama lui le storsese cu siguranţă de la bogatul ei concubin?

În astfel de ocazii, Strike se gândea nostalgic la armată, la anonimatul unei cariere în care trecutul tău şi părinţii tăi nu aveau aproape nicio însemnătate faţă de capacitatea de a-ţi face treaba. La Divizia de Investigaţii Speciale, cea mai personală întrebare cu care se confruntase la momentul prezentării fusese solicitarea de a repeta perechea ciudată de nume cu care mama lui extravagantă şi nonconformistă îl împovărase.

Traficul era deja aglomerat pe Charing Cross Road în momentul la care Strike ieşi de la metrou. Zorii de noiembrie apăreau acum, gri şi şovăielnici, plini de umbre prelungi. Coti pe Denmark Street, simţindu-se secat şi suferind, abia aşteptând să tragă un pui de somn până la sosirea următorului său client de la 9:30. Îi făcu semn cu mâna fetei de la magazinul de chitare, cu care ieşea adesea la pauze de ţigară în stradă şi intră pe uşa neagră de lângă 12 Bar Café. Începu să urce scara de metal care se încolăcea în jurul casei liftului. Trecu pe lângă graficianul de la etajul unu, pe lângă propriul lui birou cu uşă de sticlă inscripţionată de la etajul doi şi ajunse la al treilea şi cel mai mic palier, unde se afla acum casa lui.

Locatarul anterior, manager al barului de la parter, se mutase într-un apartament mai salubru, iar Strike, care dormise în biroul lui timp de câteva luni, s-a repezit asupra şansei de a închiria acel loc, recunoscător pentru o astfel de soluţie avantajoasă a problemei lipsei lui de locuinţă. Spaţiul de sub cornişe era mic după orice standarde, mai ales pentru un bărbat care avea 1,90 m înălţime. Abia dacă avea loc să se învârtă la duş; bucătăria şi sufrageria erau combinate în mod stângaci, iar dormitorul era ocupat aproape complet de patul dublu. Unele dintre bunurile lui Strike rămăseseră pe palier, în cutii, în ciuda

interdicţiei exprese a proprietarului.

Ferestrele mici dădeau spre acoperişuri, iar Denmark Street era jos, la mare distanţă. Pulsul constant al basului de la barul de dedesubt era atât de slab încât adesea muzica lui Strike îl făcea să nu se mai audă deloc.

Spiritul înnăscut de ordine al lui Strike se vedea pretutindeni: patul era făcut, vasele curate, totul la locul lui. Avea nevoie de un bărbierit şi de un duş, dar asta mai putea să aştepte; după ce îşi atârnă paltonul, puse alarma la 9:30 şi se întinse pe pat, complet îmbrăcat.

Adormi în câteva secunde, iar după alte câteva – sau cel puţin aşa i se păru – era din nou treaz. Cineva bătea la uşa lui.

— Îmi pare rău, Cormoran, îmi pare foarte rău…

Asistenta lui, o femeie tânără şi înaltă, cu un păr blond-rozaliu, privi a scuză spre el, când Strike deschise uşa, dar văzându-l, expresia ei deveni îngrozită.

— Te simţi bine?

— Do'meam. Am rămas t'eaz toată noaptea – două nopţi.

— Îmi pare foarte rău, repetă Robin, dar e 9:40 şi a venit William Baker, care e…

— La dracu', murmură Strike. Cre' că am pus alarma aiurea – lasă-mă cinci min…

— Mai e ceva, spuse Robin. A venit o femeie. Nu are programare. I-am spus că nu mai ai loc pentru încă un client, dar refuză să plece.

Strike căscă, frecându-se la ochi.

— Cinci minute. Fă-le nişte ceai sau ceva.

Şase minute mai târziu, purtând o cămaşă curată, mirosind a pastă de dinţi şi deodorant, dar încă neras, Strike intră în anticameră, unde Robin stătea la calculatorul ei.

— Ei, mai bine mai târziu decât niciodată, spuse William Baker cu un zâmbet rigid. Norocul dumitale că ai o secretară atât de drăguţă, altfel poate că mă plictiseam şi plecam.

Strike văzu cum Robin se înroşeşte, furioasă, în timp ce se întorcea ca să-şi facă ostentativ ordine pe birou. Existase ceva ofensator în modul în care Baker spusese „secretară". Imaculat în costumul lui cu dungulițe, directorul de companie îl angaja pe Strike ca să-i investigheze pe doi dintre colegii lui de consiliu de administraţie.

— 'Mneaţa, William, spuse Strike.

— Nicio scuză? murmură Baker, ridicând ochii înspre tavan.

— Bună ziua, dumneata cine eşti? întrebă Strike.

Îl ignorase pe Baker, adresându-se în schimb femeii zvelte, de vârstă mijlocie, într-un palton maro vechi, care stătea dreaptă pe canapea.

— Leonora Quine, răspunse ea.

Pentru urechea experimentată a lui Strike, cuvintele ei păreau să aibă un accent de West Country.

— Mă aşteaptă o dimineaţă foarte aglomerată, Strike, spuse Baker.

Intră în biroul lui, fără să aştepte invitaţie. Când Strike nu îl urmă, vocea lui Baker îşi mai pierdu puţin din suavitate.

— Mă îndoiesc că în armată ţi-a fost tolerată lipsa de punctualitate, domnule Strike. Vino, te rog.

Strike părea să nu-l fi auzit.

— Ce anume ai vrea să fac pentru dumneata, doamnă Quine? o întrebă el pe femeia prost îmbrăcată de pe canapea.

— Ei bine, e vorba de soţul meu…

— Domnule Strike, am o întâlnire peste o oră şi ceva, spuse William Baker mai tare.

— … secretara dumitale a spus că nu am programare, dar m-am gândit să aştept.

— Strike! se răsti William Baker ca şi cum şi-ar fi chemat câinele.

— Robin, mârâi Strike, epuizat şi pierzându-şi în sfârşit răbdarea. Fă-i domnului Baker nota de plată şi dă-i dosarul; e actualizat.

— Ce? spuse William Baker, şocat.

Reveni din biroul lui Strike.

— Te dă afară, spuse Leonora Quine cu satisfacţie.

— N-ai terminat treaba, îi spuse Baker lui Strike. Ai spus că sunt şi alte…

— Poate să ţi-o termine altcineva. Cineva pe care nu-l deranjează să aibă labagii drept clienţi.

Atmosfera din birou păru să încremenească. Cu o faţă imobilă, Robin scoase dosarul lui Baker din fişetul din anticameră şi i-l înmână lui Strike.

— Cum *îndrăzneşti…*

— În dosar sunt o grămadă de chestii foarte bune care o să reziste la tribunal, spuse Strike, înmânându-i directorului dosarul. Îşi merită cu prisosinţă banii.

— Dar nu ai terminat…

— A terminat-o cu *tine*, interveni Leonora Quine.

— Ţine-ţi gura odată, femeie tâmpi… începu Baker. Apoi făcu un pas brusc în spate, când Strike făcu jumătate de pas în faţă. Nimeni nu spuse nimic. Fostul soldat părea să umple dintr-odată de două ori mai mult spaţiu decât cu doar câteva secunde înainte.

— Ia loc în biroul meu, doamnă Quine, spuse Strike încet.

Aceasta făcu aşa cum i se spusese.

— Crezi că o să-ţi poată plăti tariful? râse dispreţuitor William Baker.

Se retrase spre uşă şi apucă clanţa.

— Tariful meu e negociabil, spuse Strike, dacă îmi place clientul.

O urmă pe Leonora Quine în biroul lui şi trânti uşa după el.

3

…lăsat singur să suporte toate aceste rele…

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

— E o figură, nu-i aşa? comentă Leonora Quine în timp ce se aşeza pe fotoliul din faţa biroului lui Strike.

— Da, o aprobă Strike, prăbuşindu-se greoi în fotoliu. Este. În ciuda unui ten alb-rozaliu cu puţine riduri şi a albului limpede al ochilor ei albastru-deschis, Leonora Quine părea să aibă în jur de 50 de ani. Părul fin şi moale, grizonant, era ridicat de o parte şi de alta a feţei cu doi piepteni de plastic, iar ea clipea spre Strike prin nişte ochelari demodaţi cu rame din plastic supradimensionate. Haina ei, deşi curată, fusese cu siguranţă cumpărată în anii ’80. Avea perniţe la umeri şi nasturi mari de plastic.

— Deci ai venit în legătură cu soţul dumitale, doamnă Quine?

— Da, spuse Leonora. A dispărut.

— De cât timp a plecat? întrebă Strike, întinzând automat mâna după un carneţel.

— De zece zile, spuse Leonora.

— Ai fost la poliţie?

— N-am nevoie de poliţie, spuse ea impacientată, ca şi cum ar fi obosit să explice acest lucru oamenilor. I-am mai sunat o dată şi toată lumea a fost furioasă pe mine, pentru că el fusese doar cu un prieten. Owen pleacă pur şi simplu uneori. E scriitor.

Adăugase acest lucru ca şi cum el ar fi explicat totul.

— A mai dispărut până acum?

— E tulburat, spuse ea cu o expresie posomorâtă. Până acum pleca de fiecare dată câte o zi, dar de data asta au trecut zece zile şi ştiu că e foarte supărat, dar acum am nevoie de el acasă. O avem pe Orlando, eu am treabă de făcut şi mai e şi…

— Orlando? repetă Strike.

Mintea lui obosită întârzia asupra staţiunii din Florida. Nu avea timp să meargă în America, iar Leonora Quine, cu haina ei veche, cu siguranţă nu părea să-şi permită să-i plătească un bilet.

— Fiica noastră, Orlando, spuse Leonora. Trebuie să avem grijă de ea. Am chemat o vecină care să stea cu ea cât sunt aici.

Se auzi un ciocănit în uşă şi apăru capul auriu strălucitor al lui Robin.

— Doriţi cafea, domnule Strike? Dumneavoastră, doamnă Quine?

După ce i-au spus lui Robin ce voiau şi ea s-a retras, Leonora zise:

— Nu o să dureze mult, pentru că eu cred că ştiu unde e, doar că nu pot obţine adresa şi nu îmi răspunde nimeni la telefon.

Apoi repetă:

— Au trecut zece zile şi avem nevoie de el acasă.

Lui Strike i se părea o mare extravaganţă să recurgi la un detectiv privat în această circumstanţă, mai ales dat fiind că aspectul ei emana sărăcie.

— Dacă e vorba doar de a da un telefon, spuse el cu blândeţe, nu ai o prietenă sau o…?

— Edna nu poate să facă asta, spuse ea.

Strike se simţi disproporţionat de mişcat (epuizarea îl făcea uneori să fie sensibil în acest mod) de recunoaşterea ei tacită că avea o singură prietenă pe lume.

— Owen le-a spus să nu zică unde e.

Apoi Leonora spuse simplu:

— Am nevoie de un bărbat care să facă asta. Să-i oblige să spună.

— Numele soţului dumitale e Owen, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, Owen Quine. El a scris *Păcatul lui Hobart.*

Niciunul din cele două nume nu-i spunea nimic lui Strike.

— Şi crezi că ştii unde e?

— Da. Eram la o petrecere cu o grămadă de editori şi alţi oameni – el nu voia să mă ia, da' io i-am zis: „Am luat deja o bonă, vin şi io" – aşa că îl aud pe Christian Fisher cum îi zice lui Owen de un loc, un loc de refugiu pentru scriitori. Iar după aia i-am zis lui Owen: „Ce era cu locu' ăla despre care ţi-a povestit?", şi Owen zice: „Nu-ţi spun, asta e toată şmecheria, să scapi de nevastă şi copii".

Aproape că-l invita pe Strike să râdă de ea, ca şi soţul ei; era mândră, aşa cum pretind uneori mamele că sunt de insolenţa copilului lor.

— Cine e Christian Fisher? întrebă Strike, forţându-se să se concentreze.

— Editor. Un tip tânăr, la modă.

— Ai încercat să-l suni pe Fisher şi să-i ceri adresa refugiului ăstuia?

— Da, l-am sunat în fiecare zi timp de o săptămână, iar ei ziceau că au preluat mesajul şi o să mă contacteze el, dar n-a făcut-o. Cred că Owen i-a zis să nu spună unde e. Dar *dumneata* o să poţi să obţii adresa de la Fisher. Ştiu că eşti bun. Ai rezolvat chestia cu Lula Landry, nu ca poliţia.

Cu doar opt luni în urmă, Strike avusese un singur client, afacerea lui era muribundă şi perspectivele lui disperate. Apoi demonstrase, spre satisfacţia Procuraturii Regale, că o tânără celebră nu se sinucisese, ci murise pentru că fusese împinsă de la un balcon de la etajul patru. Publicitatea care urmase îi adusese un val de clienţi; timp de câteva săptămâni, fusese cel mai cunoscut detectiv privat din metropolă. Jonny Rockeby devenise o simplă notă de subsol faţă de această poveste; Strike devenise un nume de sine stătător, chiar dacă mulţi îl înţelegeau greşit…

— Te-am întrerupt, spuse el, străduindu-se din greu să se agaţe de firul gândurilor lui.

— Da?

— Da, spuse Strike, mijindu-şi ochii la scrisul ilizibil din carneţelul lui. Ai spus „O avem pe Orlando, eu am treabă de făcut şi mai e şi…"

— A, da, spuse ea, de când a plecat el s-au întâmplat lucruri ciudate.

— Ce fel de lucruri ciudate?

— Căcat, spuse Leonora Quine pe un ton prozaic, în cutia noastră poştală.

— Cineva a pus excremente în cutia poştală? spuse Strike.

— Da.

— De când a dispărut soţul dumitale?

— Da. Câine.

Strike avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să înţeleagă că asta se aplica excrementelor, nu soţului.

— De trei sau patru ori până acum, noaptea. E drăguţ să găseşti aşa ceva dimineaţa, mă gândesc. Şi mai era o femeie care venea la uşă şi aşa mai departe, care era ciudată.

Se opri, aşteptând ca Strike s-o îmboldească. Părea să-i facă plăcere că e chestionată. Strike ştia că multor oameni singuri li se părea plăcut să fie în centrul atenţiei exclusive a cuiva şi încercau să prelungească această experienţă nouă.

— Când a venit la uşă femeia asta?

— Săptămâna trecută. A întrebat de Owen şi când i-am zis „Nu e aici”, a zis „Spune-i că Angela a murit”, şi a plecat.

— Şi n-o cunoşteai?

— N-am mai văzut-o niciodată.

— Pe Angela o cunoşteai?

— Nu.

Apoi Leonora spuse, dintr-odată expansivă:

— Dar uneori are fani femei care sunt ciudate cu el. De exemplu, o dată era o femeie care îi scria scrisori şi îi trimitea fotografii cu ea îmbrăcată ca unul dintre personajele lui. Unele dintre femeile astea care-i scriu cred că el le înţelege sau ceva de genul ăsta, din cauza cărţilor lui. E o prostie, nu? Sunt doar invenţii.

— Fanii ştiu de obicei unde stă soţul dumitale?

— Nu, spuse Leonora. Dar ea putea să fie o studentă sau ceva de genul ăsta. Owen mai ţine cursuri uneori.

Uşa se deschise şi Robin intră cu o tavă. După ce puse cafea neagră în faţa lui Strike şi ceai în faţa Leonorei Quine, se retrase iar, închizând uşa în urma ei.

— Asta e tot ceea ce s-a întâmplat ciudat? o întrebă Strike pe Leonora. Excrementele de la uşă şi femeia asta care a venit acasă?

— Mai cred că am fost urmărită. O fată înaltă şi brunetă cu umeri rotunzi.

— E o altă femeie decât cea care…?

— Da, cea care a venit acasă era bondoacă. Cu păr lung şi roşcat. Asta e brunetă şi stă uşor cocoşată.

— Eşti sigură că te urmărea?

— Da, aşa cred. Am văzut-o în spatele meu de două sau trei ori. Nu e din zonă, n-am mai văzut-o niciodată, iar eu stau în Ladbroke Grove de 30 şi ceva de ani.

— Bun, spuse Strike încet. Spuneai că soţul dumitale era supărat? Ce s-a întâmplat care să-l supere?

— S-a certat groaznic cu agenta lui.

— Ştii cumva de ce?

— Cartea lui, ultima. Liz – asta e agenta lui – îi zice că e cel mai bun text pe care l-a scris vreodată, şi apoi, după o zi sau aşa ceva, îl scoate la cină şi îi spune că e nepublicabilă.

— De ce s-a răzgândit?

— Întreab-o pe ea, spuse Leonora, arătându-se pentru prima oară

furioasă. Bine'nţeles că după asta era supărat. Oricine ar fi fost la fel. A lucrat la cartea aia doi ani. Vine acasă scos din minţi, intră în biroul lui, o ia…

— Ia ce?

— Cartea lui, manuscrisul, notele şi tot restul, înjurând îngrozitor, le bagă într-o geantă, pleacă şi de atunci nu l-am mai văzut.

— Are mobil? Ai încercat să-l suni?

— Da, nu răspunde. Nu răspunde niciodată când pleacă aşa. O dată şi-a aruncat telefonul pe geamul maşinii.

Din nou, în cuvintele ei era o urmă uşoară de mândrie faţă de personalitatea soţului ei.

— Doamnă Quine, spuse Strike, al cărui altruism avea în mod necesar limitele lui, indiferent ce-i spusese lui William Baker. O să fiu sincer cu dumneata: eu nu sunt ieftin.

— E în regulă, spuse Leonora implacabil. O să plătească Liz.

— Liz?

— *Liz* – Elizabeth Tassel. Agenta lui Owen. E vina ei că a plecat. Poate să ia din comisionul ei. Owen e cel mai bun client al ei. O să-l vrea iar în mod sigur, după ce-o să-şi dea seama ce-a făcut.

Strike nu se bizuia pe această garanţie la fel de mult pe cât părea s-o facă Leonora. Puse trei bucăţi de zahăr în cafea şi o sorbi lacom, încercând să se gândească la cea mai bună cale de a proceda. Simţea o oarecare compasiune faţă de Leonora Quine, care părea obişnuită cu pandaliile rătăcitorului ei soţ, care acceptase faptul că nimeni nu catadicsea să-i răspundă la telefon, care era sigură că singurul ajutor la care se putea aştepta trebuia să fie unul plătit. Lăsând la o parte uşoara excentricitate a comportamentului ei, Leonora avea o onestitate brutală. Cu toate acestea, de când afacerea lui primise acel neaşteptat imbold, Strike fusese nemilos în a prelua doar cazuri profitabile. Cei puţini care veniseră la el cu poveşti ghinioniste, sperând că dificultăţile lor personale (relatate şi înfrumuseţate în presă) aveau să-l facă să-i ajute gratuit, plecaseră dezamăgiţi.

Dar Leonora Quine, care îşi băuse ceaiul aproape la fel de repede pe cât îşi înghiţise Strike cafeaua, era deja în picioare, ca şi cum ei doi ar fi convenit anumiţi termeni şi totul era stabilit.

— Ar trebui să plec, spuse ea, nu-mi place să o las pe Orlando prea mult timp. I-e dor de tatăl ei. I-am spus că o să fac rost de un bărbat care să-l găsească.

Strike ajutase recent mai multe femei tinere şi bogate să se descotorosească de soţi care lucrau în finanţe şi care deveniseră mult mai puţin atrăgători pentru ele după criza financiară. Exista ceva atractiv în a reda un soţ soţiei lui, de dragul schimbării.

— Bine, spuse el căscând, în timp ce-şi împingea carneţelul spre ea. Am nevoie de datele dumitale de contact, doamnă Quine. O fotografie a soţului dumitale ar fi şi ea de ajutor.

Ea îşi notă adresa şi numărul de telefon, cu un scris rotund, copilăresc, dar solicitarea lui în privinţa fotografiei păru s-o surprindă.

— La ce-ţi trebuie fotografia? Owen e la refugiul scriitorilor. Fă-l doar pe Christian Fisher să-ţi spună unde e asta.

Plecă înainte ca Strike, obosit şi suferind, să poată ieşi din spatele biroului său. O auzi cum îi spune sprinten lui Robin „Mersi de ceai", apoi uşa de sticlă dinspre palier se deschise sclipind şi se închise trepidând uşor, iar noua lui clientă dispăruse.

4

Ei bine, e ceva rar să ai un prieten ingenios…

William Congreve, *Fățarnicul*

Strike se prăbuşi pe canapeaua din anticameră. Era aproape nouă, o cheltuială esenţială dat fiind că o rupsese pe cea la mâna a doua cu care mobilase iniţial biroul. Tapiţată cu o piele artificială care i se păruse elegantă la magazin, canapeaua scotea sunete asemănătoare vânturilor dacă te mişcai cum nu trebuia. Asistenta lui – înaltă, voluptuoasă, cu ten curat şi strălucitor şi ochi sclipitori gri-albăstrui – îl cercetă pe deasupra ceştii de cafea.

— Arăţi groaznic.

— Mi-am petrecut toată noaptea, spuse Strike căscând larg, smulgând detalii de la o femeie isterică despre devierile sexuale şi infracţiunile financiare ale unui tip de viţă nobilă.

— Lordul Parker? icni Robin.

— Exact, spuse Strike.

— El…?

— Şi-o trăgea simultan cu trei femei şi a pus la păstrare milioane într-un offshore, spuse Strike. Dacă ai stomac bun, ia *News of the World* duminica asta.

— Cum Dumnezeu ai aflat toate astea?

— Contactul unui contact al unui contact, intonă Strike. Căscă iar, şi gura i se deschise atât de tare încât îl duru.

— Ar trebui să te duci la culcare, spuse Robin.

— Da, ar trebui, spuse Strike.

Dar nu se mişcă.

— Nu mai ai pe nimeni până la Gunfrey, după-amiaza asta la două.

— Gunfrey, oftă Strike, masându-şi tâmplele. De ce toţi clienţii mei sunt nişte cretini?

— Doamna Quine nu pare o cretină.

Strike se uită confuz la ea, printre degetele lui groase.

— De unde ştii că am acceptat cazul?

— Ştiam că o să-l accepţi, spuse Robin şi nu se putu abţine să

zâmbească. E genul tău.

— O femeie de vârstă mijlocie care să-mi amintească de anii ’80?

— Tipul tău de client. Şi voiai să-i faci în ciudă lui Baker.

— Pare să fi funcţionat, nu-i aşa?

Sună telefonul. Încă zâmbind larg, Robin răspunse.

— Biroul lui Cormoran Strike, spuse ea. A, salut.

Era logodnicul ei, Matthew. Robin aruncă o privire piezişă spre şeful ei. Acesta închisese ochii şi îşi lăsase capul pe spate, cu braţele încrucişate pe pieptul lui lat.

— Ascultă, spuse Matthew în urechea lui Robin.

Matthew nu părea niciodată prea prietenos când suna de la serviciu.

— Trebuie să mut ieşirea la crâşmă de vineri pe joi.

— Ah, Matt, spuse ea, încercând să mascheze atât dezamăgirea, cât şi exasperarea din vocea ei.

Ar fi fost a cincea oară când se făceau aranjamente pentru această ieşire. Doar Robin, dintre cei trei oameni implicaţi, nu modificase ora, data sau locul, ci se arătase dispusă şi disponibilă de fiecare dată.

— De ce? murmură ea.

Dinspre canapea veni brusc un sforăit. Strike adormise unde stătea, cu capul lui mare dat pe spate, lângă perete, şi braţele încă încrucişate.

— Pe 19 se iese la crâşmă de la serviciu, spuse Matthew. Ar da prost dacă nu merg.

Robin se luptă cu imboldul de a se răsti la el. Matthew lucra pentru o firmă importantă de contabilitate şi uneori se purta de parcă asta ar fi impus unele obligaţii sociale mai potrivite serviciului diplomatic.

Robin era sigură că ştia motivul real al schimbării. Ieşirea fusese amânată în mod repetat la cererea lui Strike; de fiecare dată, acesta fusese ocupat cu cine ştie ce lucrare urgentă de seară şi, chiar dacă justificările lui erau reale, ele îl iritaseră pe Matthew. Chiar dacă acesta nu o spusese cu voce tare, Robin ştia ce credea Matthew, şi anume credea că Strike sugera prin asta că timpul lui e mai preţios decât cel al lui Matthew, iar slujba lui mai importantă.

În cele opt luni în care lucrase pentru Cormoran Strike, şeful şi logodnicul ei nu se întâlniseră, nici măcar în acea noapte oribilă în care Matthew o luase de la serviciul de urgenţă unde ea îl însoţise pe Strike, cu haina ei înfăşurată strâns în jurul braţului tăiat al acestuia, după ce un asasin ascuns după colţ încercase să-l lichideze. Când ea ieşise din încăperea în care Strike era cusut, Matthew refuzase oferta de a fi

prezentat şefului ei rănit. Fusese furios din cauza întregii poveşti, chiar dacă Robin îl asigurase că, în ce o priveşte, ea nu fusese nicio clipă în pericol.

Matthew nu fusese niciodată de acord ca ea să accepte un post full-time pentru Strike, pe care îl privise cu suspiciune încă de la început, displăcându-i sărăcia lui şi faptul că nu avea o locuinţă, ca şi acea profesie pe care Matthew o considera absurdă. Micile bucăţi de informaţii pe care Robin le aducea acasă – cariera lui Strike din Divizia de Investigaţii Speciale, aripa civilă a Poliţiei Militare Regale, decorarea lui pentru bravură, pierderea părţii de jos a piciorului drept, expertiza lui într-o sută de domenii în care Matthew – atât de obişnuit să fie un expert în ochii ei – ştia puţine sau nimic – nu construiseră o punte (aşa cum sperase ea cu naivitate) între cei doi bărbaţi, ci consolidase cumva zidul dintre ei.

Explozia de celebritate a lui Strike, trecerea lui bruscă de la eşec la succes nu făcuseră decât, cel mult, să adâncească animozitatea lui Matthew. Robin îşi dăduse seama prea târziu că subliniind incoerenţele lui Matthew nu făcuse decât să complice lucrurile: „Nu-ţi place că nu are adăpost şi că e sărac, iar acum nu-ţi place că a ajuns celebru şi obţine nenumărate contracte!”

Dar cea mai mare crimă a lui Strike, în ochii lui Matthew, după cum Robin o ştia prea bine, era rochia de marcă, strânsă pe corp, pe care şeful ei i-o cumpărase după excursia lor la spital, ca pe un dar de mulţumire şi rămas-bun şi pe care ea, după ce i-o arătase lui Matthew cu mândrie şi încântare şi văzuse reacţia acestuia, nu îndrăznise s-o poarte vreodată.

Robin încerca să repare toate acestea printr-o întâlnire faţă în faţă, dar contramandările repetate ale lui Strike nu făcuseră decât să adâncească aversiunea lui Matthew. Ultima oară Strike pur şi simplu nu apăruse. Scuza lui – că fusese obligat să facă un ocol ca să scape de un urmăritor pus pe urmele lui de soţia suspicioasă a clientului său – fusese acceptată de Robin, care cunoştea complicaţiile acelui caz de divorţ deosebit de încurcat, dar întărise viziunea lui Matthew că Strike era arogant şi căuta atenţie.

Robin avusese anumite dificultăţi în a-l convinge pe Matthew să se angajeze la o a patra încercare de ieşit la crâşmă. Ora şi locul fuseseră alese amândouă de el, dar acum, după ce Robin obţinuse din nou acordul lui Strike, Matthew schimba seara şi era imposibil să nu ai

impresia că face asta ca să transmită un mesaj, ca să-i arate lui Strike că şi el are alte angajamente; că şi el (Robin nu se putea împiedica să se gândească la asta) poate să-i enerveze pe ceilalţi.

— Foarte bine, oftă ea la telefon, o să-l întreb pe Cormoran şi o să văd dacă joi e în regulă.

— Nu pare că ar fi foarte bine.

— Matt, nu începe. O să-l întreb, bine?

— Atunci ne vedem mai încolo.

Robin puse jos receptorul. Strike sforăia acum din gât, ca un tractor, cu gura deschisă, picioarele mult crăcănate, labele picioarelor pe podea şi braţele încrucişate.

Robin oftă şi privi la şeful ei adormit. Strike nu manifestase niciodată vreo animozitate faţă de Matthew, nu făcuse niciodată vreun comentariu, de niciun fel, referitor la el. Matthew fusese cel preocupat încontinuu de existenţa lui Strike, cel care rareori pierdea ocazia de a arăta că Robin ar fi putut să câştige mult mai mult dacă ar fi acceptat oricare dintre celelalte slujbe ce-i fuseseră oferite înainte de a decide să rămână alături de un detectiv privat chefliu, cu datorii uriaşe şi incapabil să o plătească atât cât merita ea. Viaţa de acasă a lui Robin ar fi fost uşurată considerabil dacă ea ar fi putut să-l facă pe Matthew să împărtăşească opiniile ei despre Cormoran Strike, să-l placă şi chiar să-l admire pe acesta. Robin era optimistă: ei îi plăcea de ei amândoi, aşa că de ce nu s-ar fi putut plăcea unul pe celălalt?

Cu un sforăit brusc, Strike se trezi. Deschise ochii şi clipi spre ea.

— Sforăiam, declară el, ştergându-se la gură.

— Nu prea mult, minţi ea. Ascultă, Cormoran, ar fi în regulă dacă mutăm ieşitul la crâşmă de vineri pe joi?

— Ieşit la crâşmă?

— Cu Matthew şi mine, spuse ea. Mai ştii? La King's Arms, pe Roupell Street.

Robin adăugă, cu o voioşie uşor forţată:

— Ţi-am notat undeva.

— Sigur, spuse el. Da. Vineri.

— Nu, Matt vrea – nu poate vineri. Ar fi în regulă joi, în schimb?

— Da, bine, spuse el ameţit. Cred că o să încerc să dorm puţin, Robin.

— Bine. O să pun un semn pentru joi.

— Ce e joi?

— Ieşit cu – ah, lasă. Du-te şi dormi.

Robin rămase privind în gol spre ecranul calculatorului ei, după ce uşa de sticlă se închise, apoi tresări când aceasta se deschise iar.

— Robin, ai putea să-l suni pe un tip pe nume Christian Fisher? întrebă Strike. Spune-i cine sunt, spune-i că îl caut pe Owen Quine şi că am nevoie de adresa refugiului scriitorilor despre care i-a vorbit lui Quine.

— Christian Fisher… unde lucrează?

— La naiba, murmură Strike. N-am întrebat. Sunt atât de terminat. E editor… un editor la modă.

— Nicio problemă, îl găsesc eu. Du-te şi dormi.

După ce uşa de sticlă se închise a doua oară, Robin îşi îndreptă atenţia spre Google. În mai puţin de 30 de secunde descoperise că acel Christian Fisher era fondatorul unei mici edituri numite Crossfire, cu sediul în Exmouth Market.

În timp ce forma numărul editorului, Robin se gândi la invitaţia de nuntă care stătea în geanta ei deja de o săptămână. Nu-i spusese lui Strike de data nunţii ei şi nici lui Matthew nu-i spusese că dorea să-şi invite şeful. Dacă ieşirea la crâşmă de joi mergea bine…

— *Crossfire,* spuse o voce la telefon.

Robin se concentră asupra sarcinii prezente.

5

Nimic nu e atât de nesfârşit de iritant
Precum propriile gânduri ale omului.

John Webster, *Diavolul alb*

Ora 9:20 din seara aceea îl găsi pe Strike întins peste plapumă, în tricou şi boxeri, cu rămăşiţele unui curry la pachet pe scaunul de lângă el, şi citind paginile de sport în timp ce la televizorul pe care îl pusese cu faţa la pat se dădeau ştiri. Tija de metal care servea drept glezna lui dreaptă sclipea argintiu în lumina veiozei ieftine pe care o aşezase pe o cutie de lângă el.

Miercuri seara urma să fie un amical Anglia-Franţa pe Wembley, dar Strike era mult mai interesat de derbiul de acasă al lui Arsenal împotriva lui Spurs de sâmbăta următoare. Fusese fan Arsenal încă din fragedă copilărie, imitându-l pe unchiul lui, Ted. De ce îi susţinuse unchiul Ted pe Tunari, când el trăise toată viaţa în Cornwall, era o întrebare pe care Strike nu o pusese niciodată.

O strălucire neclară, prin care stelele se chinuiau să sclipească, umplea cerul nopţii de dincolo de fereastra minusculă de lângă el. Câteva ore de somn în mijlocul zilei nu făcuseră practic nimic pentru a-i atenua epuizarea, dar încă nu se simţea gata să se culce, nu după porţia mare de miel biryani şi cutia de bere. Lângă el, pe pat, zăcea un bilet cu scrisul lui Robin; ea i-l dăduse în timp ce pleca de la birou, în seara aceea. Pe el erau notate două întâlniri. Prima spunea:

Christian Fisher, ora 9, mâine, Editura Crossfire,
Exmouth Market, Clădirea ECI

— De ce vrea să se vadă cu mine? o întrebase Strike surprins. N-am nevoie decât de adresa acelui refugiu despre care el i-a vorbit lui Quine.

— Ştiu, a spus Robin, asta i-am zis şi eu, dar el părea foarte entuziasmat să te cunoască. A spus că e liber mâine la 9 şi nu acceptă un refuz.

Ce naiba am făcut, s-a întrebat Strike iritat, holbându-se la bilet.

Epuizat, permisese temperamentului său să-l domine în dimineaţa aceea şi abandonase un client prosper, care ar fi putut foarte bine să-i dea în continuare de lucru. Apoi îi permisese Leonorei Quine să-l forţeze s-o accepte drept client, pe baza celei mai dubioase promisiuni de plată. Acum, când ea nu mai era în faţa lui, îi era greu să-şi amintească amestecul de milă şi curiozitate care-l făcuse să accepte cazul ei. În tăcerea desăvârşită şi rece a camerei lui de la mansardă, acordul lui de a-l găsi pe soţul ei îmbufnat părea donchişotesc şi iresponsabil. Nu era oare sensul întregii lui încercări de a-şi plăti datoriile faptul că putea să redobândească o felie de timp liber: o după-amiază de sâmbătă la stadionul Emirates, o duminică de odihnă? În sfârşit câştiga bani, după ce lucrase aproape fără încetare luni de zile, atrăgând clienţi nu doar din cauza acelui prim acces de notorietate, ci din cauza mai puţin spectaculoaselor lucruri transmise din gură în gură. N-ar mai fi putut să-l suporte pe William Baker încă trei săptămâni?

Şi de ce, se întrebă Strike privind din nou spre biletul scris de mâna lui Robin, era acest Christian Fisher atât de entuziasmat încât voia să-l cunoască personal? Putea fi oare Strike însuşi, fie ca detectivul care rezolvase cazul Lula Landry, fie (mult mai rău) ca fiu al lui Jonny Rokeby? E foarte greu să evaluezi nivelul propriei tale celebrităţi. Strike presupusese că explozia lui de celebritate neaşteptată era în declin. Fusese intensă atât timp cât durase, dar apelurile telefonice de la jurnalişti scăzuseră cu luni în urmă, şi trecuse cam tot atâta timp de când îşi oferise numele într-un context neutru şi primise un răspuns referitor la Lula Landry. Necunoscuţii făceau din nou ceea ce făcuseră cea mai mare parte a vieţii lui: îi spuneau „Cameron Strick", cu mici variaţii.

Pe de altă parte, poate că editorul ştia despre dispărutul Owen Quine ceva ce era nerăbdător să-i împărtăşească lui Strike, deşi acesta nu-şi putea imagina de ce, în acest caz, refuzase să-i spună şi soţiei lui Quine.

A doua întâlnire pe care Robin o notase pentru el era sub cea cu Fisher:

Joi 18 noiembrie, ora 18:30, The King's Arms,
Roupell Street nr. 25, Clădirea SEI

Strike ştia de ce ea scrisese data atât de clar: era hotărâtă ca de data aceasta – era oare a treia sau a patra oară când încercau? – el şi logodnicul ei să se întâlnească, în sfârşit.

Chiar dacă necunoscutului contabil i-ar fi venit greu să creadă asta, Strike era recunoscător pentru simpla existenţă a lui Matthew şi pentru inelul cu safire şi diamante care strălucea pe al treilea deget al lui Robin. Matthew părea un dobitoc (Robin habar n-avea cât de exact îşi amintea Strike fiecare dintre remarcile ei accidentale despre logodnicul ei), însă impunea o barieră utilă între Strike şi o fată care altfel ar fi putut să-i tulbure echilibrul.

Strike nu reuşise să se păzească împotriva unor sentimente afectuoase faţă de Robin, care rămăsese alături de el când ajunsese pe fundul prăpastiei şi îl ajutase să-şi schimbe soarta; şi, cum avea vedere bună, nici nu-i scăpase faptul că era o femeie foarte atrăgătoare. Strike vedea logodna ei ca pe un mijloc prin care un curent slab şi insistent este blocat, unul care, dacă i s-ar fi permis să curgă neînfrânat, ar fi putut începe să-i tulbure serios confortul. Strike se considera în perioada de refacere după o relaţie lungă şi turbulentă care luase sfârşit prin minciuni, aşa cum şi începuse de fapt. Nu avea nicio dorinţă de a-şi modifica statutul de burlac, pe care îl găsea confortabil şi convenabil, şi evitase cu succes timp de luni de zile orice alte complicaţii emoţionale, în ciuda tentativelor surorii lui, Lucy, de a-l cupla cu femei care păreau reziduurile disperate ale unui site de matrimoniale.

Bineînţeles, era posibil ca, odată ce Matthew şi Robin se căsătoreau efectiv, Matthew să se folosească de statutul lui ameliorat pentru a-şi convinge noua soţie să renunţe la slujba care, în mod evident, lui îi displăcea (Strike interpretase corect ezitările şi eschivările lui Robin în această privinţă). Cu toate acestea, Strike era sigur că Robin i-ar fi spus, dacă ziua nunţii ar fi fost fixată, aşa că pe moment considera acest pericol ca fiind unul îndepărtat.

Împături ziarul, cu încă un căscat enorm, şi îl aruncă pe scaun, îndreptându-şi atenţia către ştirile de la televizor. Singura lui extravaganţă personală de când se mutase în minusculul apartament de la mansardă fusese televiziunea prin satelit. Televizorul lui mic şi portabil stătea acum deasupra unui decodor Sky, iar imaginea, care nu mai depindea de o antenă slabă de interior, era clară, nu granulată.

Kenneth Clarke, ministrul justiției, anunța planuri de reducere cu 350 de milioane de lire sterline a bugetului asistenței juridice. Strike se uita, cu ochii împăienjeniți de oboseală, cum bărbatul bombastic și burtos spunea parlamentului că dorea să „descurajeze oamenii să recurgă la avocați de fiecare dată când se confruntă cu o problemă și, în schimb, să-i încurajeze să ia în considerare metode mai potrivite pentru soluționarea conflictelor".

Voia să spună, bineînțeles, că săracii ar fi trebuit să renunțe la serviciile legii. Cei asemenea clientului tipic al lui Strike s-ar fi folosit în continuare de avocați scumpi. În ultimul timp, cea mai mare parte a muncii sale era întreprinsă în beneficiul bogaților neîncrezători și etern trădați. Informațiile lui erau cele care îi alimentau pe avocații lor abili, care le dădeau posibilitatea să obțină acorduri mai bune în divorțurile lor corozive și în disputele lor dure de afaceri. Un flux constant de clienți foarte prosperi transmiteau mai departe numele lui unor femei și bărbați similari, cu probleme plictisitor de similare; aceasta era răsplata pentru a te distinge în acest tip de muncă și, dacă era adesea repetitivă, era și lucrativă.

Când știrile luară sfârșit, Strike coborî laborios din pat, luă rămășițele mesei sale de pe scaunul de lângă el și se îndreptă mergând spre zona mică de bucătărie ca să spele tot. Nu neglija niciodată aceste lucruri: deprinderile respectului de sine învățate în armată nu-l părăsiseră nici în perioadele de cea mai neagră sărăcie, și de altfel nu se datorau doar pregătirii militare. Fusese un băiat ordonat, care îl imita pe unchiul Ted și a cărui înclinație către ordine pretutindeni, de la cutia lui cu scule la debarcaderul său, contrastase atât de acut cu haosul care o înconjurase pe mama lui Strike, Leda.

În mai puțin de zece minute, după o ultimă vizită la toaletă, al cărei vas care era întotdeauna ud, din cauza faptului că se afla lângă duș, și după ce se spălă pe dinți la chiuveta din bucătărie, unde era mai mult loc, Strike se întoarse în pat și își scoase proteza.

Prognoza meteo pentru a doua zi punea punct știrilor: temperaturi negative și ceață. Strike își frecă cu pudră ciotul piciorului amputat; în seara aceasta îl durea mai puțin decât îl duruse cu câteva luni în urmă. În ciuda micului dejun englezesc complet și a curry-ului la pachet de astăzi, slăbise puțin de când putea iar să-și gătească, iar asta atenuase presiunea asupra piciorului său.

Îndreptă telecomanda spre ecranul televizorului; o blondă

zâmbăreaţă şi detergentul ei dispărură în neant. Strike se strecură neîndemânatic sub cuvertură.

Bineînţeles, dacă Owen Quine se ascundea în refugiul scriitorilor, avea să fie destul de uşor să-l scoată de acolo. Ce nemernic egoist părea, să se piardă în întuneric cu preţioasa lui carte…

Imaginea mentală neclară a unui bărbat furios care pleacă în grabă, cu o geantă de voiaj pe umăr, se destrămă aproape la fel de repede pe cât se formase. Strike aluneca într-un somn bine-venit, profund şi fără vise. Vibraţia slabă a unei chitare bas din barul subteran fu repede înecată de sforăitul lui scrâşnit.

6

Ah, domnule Tattle, totul este în siguranţă
cu dumneata, ştim asta.

William Congreve, *Dragoste pentru dragoste*

Fuioare de ceaţă încă se mai agăţau de clădirile din Exmouth Market atunci când Strike ajunse acolo la 9 fără zece, a doua zi dimineaţă. Nu părea o stradă din Londra, cu locurile de stat afară, în faţa multelor ei cafenele, faţadele în culori pastel şi biserica romanică de cărămidă, cu albastru şi auriu: Biserica Sfântului Nostru Mântuitor, învăluită în vapori fumurii. Ceaţă friguroasă, magazine pline de curiozităţi, mese şi scaune pe trotuar; dacă ar fi putut adăuga la asta mirosul de apă sărată şi ţipătul jeluitor al pescăruşilor, Strike ar fi putut avea impresia că e din nou în Cornwall, unde îşi petrecuse cele mai stabile părţi ale copilăriei sale.

Un semn mic de pe o uşă banală de lângă o brutărie anunţa sediul Editurii Crossfire. Strike sună prompt, la ora 9, şi ajunse pe o casă a scărilor văruită, pe care le urcă nu fără o anumită dificultate, folosindu-se din plin de balustradă.

Pe palierul de la etajul unu îl întâmpină un bărbat zvelt şi elegant, cu ochelari, de aproximativ 30 de ani. Avea păr ondulat, până pe umeri, şi purta blugi, vestă şi cămaşă înflorată, cu mici pliuri la mânecă.

— Bună, spuse acesta. Eu sunt Christian Fisher. Dumneata eşti Cameron, nu-i aşa?

— Cormoran, îl corectă Strike în mod instinctiv, dar…

Era pe punctul de a spune că răspundea şi la numele de Cameron, o reacţie standard la toţi aceşti ani de confuzie, dar Christian Fisher reluă imediat:

— Cormoran – uriaşul din Cornwall.

— Exact, spuse Strike, surprins.

— Am publicat anul trecut o carte pentru copii despre folclorul englez, spuse Fisher.

Apoi deschise uşile duble şi albe şi îl conduse pe Strike într-un spaţiu aglomerat, în plan deschis, cu pereţii acoperiţi de afişe şi multe

rafturi dezordonate cu cărţi. O femeie tânără şi ciufulită, cu păr negru, ridică privirea, curioasă, spre Strike, atunci când acesta intră înăuntru.

— Cafea? Ceai? îi oferi Fisher.

Îl conduse pe Strike în biroul lui, o cameră mică de lângă încăperea principală, cu o panoramă plăcută asupra străzii adormite şi învăluite în ceaţă.

— Îi pot spune lui Jade să ne aducă repede.

Strike refuză, spunând că tocmai băuse cafea, ceea ce era adevărat, dar întrebându-se, în acelaşi timp, de ce Fisher părea să se pregătească pentru o întâlnire mai lungă decât credea el că ar justifica-o circumstanţele.

— Doar un latte, atunci, Jade, strigă Fisher prin uşă.

Apoi începu să se plimbe pe lângă rafturile de cărţi şi îi spuse lui Strike:

— Ia loc. Uriaşul Cormoran nu trăia pe Muntele St. Michael?

— Ba da, spuse Strike. Şi se presupune că a fost omorât de Jack. Cel cu vrejul de fasole.

— E pe aici pe undeva, spuse Fisher, continuând să cerceteze rafturile. *Basme populare din Insulele Britanice.* Ai copii?

— Nu, spuse Strike.

— Ah, spuse Fisher. Ei, atunci renunţ.

Cu un zâmbet larg, se aşeză pe fotoliul din faţa lui Strike.

— Deci, am voie să întreb cine te-a angajat? Am voie să ghicesc?

— Te rog, spuse Strike, care din principiu nu respingea niciodată speculaţiile.

— E sau Daniel Chard, sau Michael Fancourt, spuse Fisher. Aşa e?

Lentilele ochelarilor dădeau ochilor săi un aspect concentrat, ca de mărgea. Chiar dacă nu lăsă să se vadă asta, Strike era uluit. Michael Fancourt era un scriitor foarte cunoscut, care tocmai câştigase un premiu literar important. Din ce motiv anume ar fi fost acesta interesat de dispariţia lui Quine?

— Mă tem că nu, spuse Strike. E soţia lui Quine, Leonora.

Uimirea lui Fisher părea aproape comică.

— Soţia lui? repetă el inexpresiv. Femeia aceea tăcută care seamănă cu Rose West? De ce a angajat *ea* un detectiv privat?

— Soţul ei a dispărut. E plecat de 11 zile.

— Quine *a dispărut*? Dar – dar atunci…

Strike îşi dădea seama că Fisher anticipase o conversaţie complet

diferită, una pe care o aşteptase cu nerăbdare.

— Dar de ce te-a trimis la mine?

— Crede că dumneata ştii unde e Quine.

— De unde naiba să ştiu eu? întrebă Fisher, părând sincer uluit. Nu suntem prieteni.

— Doamna Quine spune că te-a auzit spunându-i soţului ei despre un refugiu al scriitorilor, la o petrecere…

— *Ah,* spuse Fisher, Bigley Hall, da. Dar Owen nu are cum să fie *acolo!*

Fisher râse, ceea ce îl transformă într-un Puck cu ochelari: voioşie împletită cu viclenie.

— Nu l-ar primi pe Owen Quine acolo nici dacă i-ar plăti. E un scandalagiu înnăscut. Iar una dintre femeile care conduc refugiul nu-l suportă. A scris o recenzie mizerabilă la primul ei roman şi ea nu l-a iertat niciodată.

— Ai putea totuşi să-mi dai numărul de telefon? întrebă Strike.

— Îl am aici, spuse Fisher, scoţând un mobil din buzunarul din spate al blugilor. Sun acum…

Ceea ce şi făcu, aşezând mobilul pe birou, între ei, şi punându-l pe speaker, pentru Strike. După ce sună îndelung, o voce feminină gâfâită răspunse:

— Bigley Hall.

— Salut, tu eşti, Shannon? Sunt Chris Fisher, de la Crossfire.

— A, salut, Chris, ce mai faci?

Uşa de la biroul lui Fisher se deschise şi fata cu păr negru şi ciufulit din anticameră intră, puse un latte în faţa lui Fisher, fără să spună un cuvânt, şi plecă.

— Shan, spuse Fisher când uşa se închise cu un pocnet uşor, te sun să văd dacă Owen Quine stă cumva la voi. N-a apărut acolo, nu-i aşa?

— *Quine?*

Chiar şi redusă la o silabă îndepărtată şi minusculă, aversiunea lui Shannon răsună dispreţuitor în camera tapetată cu cărţi.

— Da, l-ai văzut cumva?

— Nu, de un an sau mai mult. De ce? Sper că nu are de gând să vină aici, nu? N-ar fi deloc bine-venit, de asta poţi fi sigur.

— Nicio grijă, Shan, cred că soţia lui a înţeles greşit. Vorbim.

Fisher întrerupse salutul ei de despărţire, nerăbdător să reia discuţia cu Strike.

— Vezi? spuse el. Ţi-am zis. Nu putea să se ducă la Bigley Hall nici dac-ar fi vrut.

— Nu puteai să-i spui asta soţiei lui când te-a sunat?

— A, *de-asta* mă suna ea întruna! exclamă Fisher cu un aer de înţelegere subită. Credeam că *Owen* o pune să mă sune.

— De ce ar fi pus-o pe soţia lui să te sune?

— Ah, haide acum, spuse Fisher cu un zâmbet larg.

Când Strike nu zâmbi, la rândul lui, Fisher râse scurt, spunând:

— Din cauza lui *Bombyx Mori.* Mă gândeam că e stilul lui Quine să o pună pe soţia lui să mă sune şi să mă tatoneze.

— *Bombyx Mori,* repetă Strike, încercând să nu pară nici interogativ, nici nedumerit.

— Da, credeam că mă bate Quine la cap să vadă dacă mai există totuşi o şansă să o public. E genul de chestie pe care o face el, să o pună pe nevastă-sa să sune. Dar dacă o să mai accepte cineva acum *Bombyx Mori,* n-o să fiu eu acela. Suntem o firmă mică. Nu ne permitem procese.

Pentru că nu câştiga nimic prefăcându-se că ştie mai multe decât ştia, Strike schimbă tactica.

— *Bombyx Mori* e ultimul roman al lui Quine?

— Da, spuse Fisher.

Luă o gură din cafea, căzând pe gânduri.

— Deci a dispărut, asta e? Aş fi crezut c-o să vrea să mai rămână prin zonă, să urmărească distracţia. Aş fi crezut că asta era de fapt ideea. Sau şi-a pierdut curajul? Nu-i stă lui Owen în fire.

— De când îl publici pe Quine? întrebă Strike.

Fisher îl privi consternat.

— Eu nu l-am publicat niciodată! spuse el.

— Credeam…

— Şi-a publicat la Roper Chard ultimele trei cărţi – sau patru? Nu, ce s-a întâmplat a fost că eram la o petrecere cu Liz Tassel, agenta lui, cu câteva luni în urmă, şi ea mi-a spus cu titlu confidenţial – băuse ceva – că nu ştia cât avea să-l mai suporte Roper Chard pe Quine, aşa că eu am zis că aş fi bucuros să arunc o privire pe următoarea lui carte. În ultima vreme Quine e în categoria „atât de rău că devine bun" – am fi putut să facem ceva nonconformist cu marketingul. În orice caz, *existase* totuşi *Păcatul lui Hobart.* Aia a fost o carte bună. M-am gândit că poate mai are ceva de oferit.

— Ea ţi-a trimis *Bombyx Mori*? întrebă Strike.

Strike tatona, blestemându-se în sinea lui pentru lipsa de meticulozitate cu care o chestionase pe Leonora Quine cu o zi în urmă. Asta se întâmpla dacă acceptai clienţi când erai pe trei sferturi mort de epuizare. Strike era obişnuit să vină la discuţii ştiind mai mult decât celălalt, aşa că acum se simţea ciudat de vulnerabil.

— Da, mi-a trimis un exemplar cu un curier pe bicicletă, nu vinerea trecută, cealaltă, spuse Fisher cu un zâmbet mai viclean ca oricând. Cea mai mare greşeală din viaţa sărmanei Liz.

— De ce?

— Pentru că, în mod evident, nu-l citise ca lumea, sau nu până la sfârşit. Cam la două ore după ce a sosit manuscrisul, am primit un mesaj foarte panicat pe mobil: „Chris, s-a produs o greşeală, ţi-am trimis alt manuscris. Te rog nu-l citi, trimite-mi-l imediat înapoi dacă poţi, eu sunt la birou şi aştept". Nu am auzit în viaţa mea ceva de genul ăsta de la Liz Tassel. O femeie foarte înfricoşătoare de obicei. Sunt bărbaţi maturi care se fac mici în faţa ei.

— Şi l-ai trimis înapoi?

— Bineînţeles că nu, spuse Fisher. Mi-am petrecut mare parte a sâmbetei citindu-l.

— Şi? întrebă Strike.

— Nu ţi-a spus nimeni?

— Să-mi spună…?

— Ce conţine, spuse Fisher. Ce-a făcut Quine.

— Ce-a făcut?

Zâmbetul lui Fisher dispăru. Lăsă cafeaua jos.

— Am fost avertizat, spuse el, de nişte avocaţi de vârf din Londra să nu dezvălui asta.

— Pentru cine lucrează avocaţii? întrebă Strike.

Când Fisher nu răspunse, adăugă:

— Mai e şi altcineva decât Chard şi Fancourt?

— Doar Chard, spuse Fisher, căzând cu uşurinţă în capcana lui Strike. Deşi, dacă aş fi Owen, mi-aş face mai multe griji din cauza lui Fancourt. Poate să fie un mare nemernic şi-ţi poate purta pică veşnic. Apoi adăugă grăbit: Să nu mă citezi.

— Şi acel Chard despre care vorbeai? spuse Strike, bâjbâind prin semiîntuneric.

— Daniel Chard, CEO la Roper Chard, spuse Fisher, cu o urmă de

nerăbdare. Nu înţeleg cum a crezut Owen că poate să i-o tragă omului care conduce editura lui fără să păţească nimic, dar ăsta e Owen. E cel mai halucinant nemernic, monumental de arogant, pe care l-am cunoscut vreodată. Presupun că s-a gândit că-l poate descrie pe Chard ca pe un…

Fisher izbucni într-un râs stânjenit.

— Sunt un pericol pentru mine însumi. Să spunem doar că sunt surprins că până şi Owen a crezut că poate să facă asta fără să păţească nimic. Poate că şi-a pierdut aplombul când si-a dat seama că toată lumea ştia exact ceea ce sugera el şi de-asta a luat-o la sănătoasa.

— E ceva calomnios, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Ficţiunea e un fel de zonă gri, nu-i aşa? replică Fisher. Dacă spui adevărul într-o modalitate grotescă…

Apoi Fisher adăugă în grabă:

— Nu sugerez că lucrurile pe care le spune el sunt *adevărate.* N-ar avea cum să fie *literal* adevărate. Dar toată lumea poate fi recunoscută; a încondeiat destul de mulţi oameni şi într-un mod foarte inteligent… Seamănă foarte mult cu primele cărţi ale lui Fancourt, de fapt. Foarte multă violentă şi simbolism abscons… în unele locuri nu-ţi dai seama ce vrea să spună, dar vrei să afli ce e în sac, ce e în foc.

— Ce e în…?

— Nu contează – sunt doar chestii din carte. Leonora nu ţi-a spus nimic din toate astea?

— Nu, spuse Strike.

— Bizar, zise Christian Fisher, ea trebuie să *ştie.* Credeam că Owen Quine e genul de scriitor care ţine prelegeri familiei, la masă, despre opera lui.

— De ce credeai că Chard sau Fancourt ar fi angajat un detectiv privat dacă nu ştiai că Owen Quine a dispărut?

Fisher dădu din umeri.

— Nu ştiu. M-am gândit că poate unul dintre ei încerca să afle ce are de gând cu cartea, ca să-l poată opri, sau să-l avertizeze pe editor că-l dau în judecată. Sau că sperau să afle ceva despre Owen – să-l bată cu propriile lui arme.

— De asta erai atât de nerăbdător să te întâlneşti cu mine? întrebă Strike. Ştii ceva despre Quine?

— Nu, spuse Fisher râzând. Sunt doar curios. Voiam să ştiu ce se întâmplă.

Fisher se uită la ceas, deschise o mostră de copertă din faţa lui şi îşi împinse puţin fotoliul în spate. Strike pricepu aluzia.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, spuse el ridicându-se. Dacă te contactează Owen Quine, vrei te rog să-mi spui?

Îi întinse lui Fisher o carte de vizită. Acesta se uită la ea încruntat, în timp ce ocolea biroul ca să-l conducă pe Strike.

— Cormoran Strike… *Strike…* Ştiu numele ăsta, nu-i aşa…?

Apoi îi pică fisa. Fisher se reînsufleţi brusc, ca şi cum i-ar fi schimbat cineva bateriile.

— La naiba, tu eşti tipul cu Lula Landry!

Strike ştia că ar fi putut să se aşeze la loc, să comande un latte şi să se bucure de atenţia neprecupeţită a lui Fisher timp de încă vreo oră. În schimb, reuşi printr-o amabilitate fermă să iasă din acea situaţie şi, peste câteva minute, se afla din nou, singur, pe strada învăluită în frig şi ceaţă.

7

Mă jur, nu m-am făcut vinovat niciodată de a fi
citit aşa ceva.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

Când o informă la telefon că soţul ei nu se afla, până la urmă, la refugiul scriitorilor, Leonora Quine păru neliniştită.

— Atunci unde e? zise ea, dând impresia că se întreabă mai mult pe sine însăşi decât pe Strike.

— Unde se duce de obicei atunci când dispare? întrebă Strike.

— La hoteluri, spuse ea, iar o dată a stat la o femeie, dar acum nu mai e în relaţii cu ea.

Apoi Leonora zise tăios, îndepărtându-se de receptor:

— Orlando, lasă aia *jos,* e a mea. E *a mea,* am spus.

După care strigă tare în urechea lui Strike:

— Ce?

— Eu n-am zis nimic. Vrei să continui să-l caut pe soţul dumitale?

— Sigur că da, cine altcineva o să-l găsească? Eu nu pot s-o las pe Orlando. Întreab-o pe Liz Tassel unde e. Ea l-a mai găsit şi altă dată. Apoi spuse pe neaşteptate: Hilton. O dată a fost la Hilton.

— Care Hilton?

— Nu ştiu, întreab-o pe Liz. Ea l-a făcut să plece, ea ar trebui să ne ajute să-l aducem înapoi, fir-ar a dracu'. Mie nu-mi răspunde la telefon. Orlando, *lasă aia jos.*

— Mai e şi altcineva care îţi vine în…?

— Nu, altfel i-aş fi întrebat, nu-i aşa? se răsti Leonora. Tu eşti detectivul, tu să-l găseşti! *Orlando!*

— Doamnă Quine, trebuie…

— Spune-mi Leonora.

— Leonora, trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca soţul dumitale să-şi fi făcut rău.

Strike ridică vocea, ca să acopere zarva domestică de la celălalt capăt al firului.

— L-am găsi mai repede dacă am implica şi poliţia.

— Nu vreau asta. I-am sunat atunci când a lipsit o săptămână şi apoi a apărut acasă la prietena lui, iar poliţiştii n-au fost prea încântaţi. Dacă fac asta din nou, o să fie furios. Oricum, Owen nu ar – *Orlando, lasă aia!*

— Poliţia ar putea să distribuie mai eficient poza lui şi…

— Nu vreau decât să se întoarcă acasă discret. Apoi Leonora adăugă arţăgos: De ce nu se întoarce? A avut timp să se calmeze.

— Ai citit ultima carte a soţului dumitale? întrebă Strike.

— Nu. Întotdeauna aştept până sunt gata şi pot să le citesc cu coperte şi tot ce trebuie.

— Ţi-a spus ceva, orice, despre ea?

— Nu, nu-i place să vorbească despre lucru în timp ce – Orlando, *lasă aia jos!*

Strike nu era sigur dacă ea închisese intenţionat sau nu.

Ceaţa dimineţii se ridicase. Ploaia stropea ferestrele biroului. Imediat trebuia să sosească un client, încă o femeie aflată în divorţ care voia să afle unde-şi ascundea viitorul ei fost soţ activele.

— Robin, spuse Strike intrând în anticameră, vrei să-mi printezi o fotografie cu Owen Quine de pe internet, dacă găseşti? Şi sun-o pe agenta lui, Elizabeth Tassel, şi vezi dacă e dispusă să răspundă la câteva întrebări rapide.

În timp ce se pregătea să se întoarcă în biroul lui, se gândi la altceva.

— Şi poţi să cauţi „bombyx mori” şi să vezi ce înseamnă?

— Cum se scrie?

— Dumnezeu ştie, spuse Strike.

Clienta care dorea să divorţeze sosi la timp, la 11:30. Era o femeie de 40 şi ceva de ani care arăta suspect de tânără şi care emana un farmec fâlfâitor şi un parfum de mosc care pe Robin o făceau întotdeauna să i se pară că biroul e înghesuit. Strike dispăru în biroul lui împreună cu ea şi, timp de două ore, Robin nu auzi decât vocile lor urcând şi coborând încet pe fondul răpăitului ploii şi al bătăilor degetelor ei pe taste; sunete calme şi paşnice. Robin se obişnuise să audă izbucniri bruşte de lacrimi, gemete, chiar şi strigăte din biroul lui Strike. Tăcerile bruşte puteau fi cele mai ameninţătoare dintre toate, ca atunci când un client leşinase (şi, aflaseră mai târziu, suferise un infarct minor) la vederea fotografiilor cu soţia lui şi amantul acesteia, pe care Strike le făcuse cu un obiectiv.

Când Strike şi clienta lui ieşiră, în sfârşit, iar ea îşi luă un rămas-bun excesiv de la el, Robin îi înmână şefului ei o fotografie mare cu Owen Quine, luată de pe site-ul Festivalului de Literatură din Bath.

— Dumnezeule mare, făcu Strike.

Owen Quine era un bărbat înalt, palid şi corpolent, în vârstă de aproximativ 60 de ani, cu păr alb-gălbui încâlcit şi o barbă ascuţită a la Van Dyke. Ochii lui păreau să aibă culori diferite, ceea ce dădea o intensitate aparte privirii lui fixe. Se înfăşurase, pentru fotografie, în ceea ce părea a fi o mantie tiroleză şi purta o pălărie de fetru tivită cu pene.

— N-ai crede că poate să rămână incognito prea mult timp, comentă Strike. Poţi să faci câteva copii, Robin? S-ar putea să trebuiască să le arătăm prin hoteluri. Soţia lui crede că a stat o dată la Hilton, dar nu-şi poate aminti care din ele, aşa că ai putea să începi să suni, să vedem dacă s-a cazat undeva? Nu-mi imaginez că şi-a folosit propriul nume, dar ai putea încerca să-l descrii… A ieşit ceva cu Elizabeth Tassel?

— Da, spuse Robin. N-ai să crezi, dar tocmai eram pe punctul s-o sun când m-a sunat ea.

— A sunat ea aici? De ce?

— Christian Fisher i-a spus că ai fost să te vezi cu el.

— Şi?

— În după-amiaza asta are întâlniri, dar vrea să vă întâlniţi mâine la ora 11, la biroul ei.

— Serios? spuse Strike, părând amuzat. Din ce în ce mai interesant. Ai întrebat-o dacă ştie unde e Quine?

— Da. A spus că n-are idee, dar era în continuare de neclintit că vrea să vă întâlniţi. E foarte autoritară. Ca o directoare de şcoală. Iar *Bombyx Mori* e numele latin al viermelui de mătase.

— Viermele de mătase?

— Da, şi ştii ce? Eu am crezut întotdeauna că sunt ca nişte păianjeni care-şi ţes pânza, dar ştii cum se obţine mătasea de la viermi?

— N-aş putea spune că ştiu.

— Îi fierb, spuse Robin. Îi fierb de vii, ca să nu-şi distrugă gogoşile când ies din ele. Gogoşile sunt cele făcute din mătase. Nu e prea drăguţ, nu-i aşa? De ce voiai să te interesezi de viermii de mătase?

— Voiam să ştiu de ce şi-ar fi intitulat Owen Quine romanul *Bombyx Mori,* zise Strike. N-aş putea spune că m-am lămurit.

Îşi petrecu după-amiaza cu hârţogăraia plictisitoare a unui caz de

supraveghere, sperând ca vremea să se amelioreze: trebuia să iasă afară, pentru că la etaj nu avea practic nimic de mâncare. După ce Robin plecă, Strike continuă să lucreze, în timp ce ploaia care bătea în geam devenea tot mai deasă. În cele din urmă îşi luă paltonul şi plecă, prin ceea ce acum era o ploaie torenţială, pe strada Charing Cross, întunecată şi scăldată în apă, ca să cumpere mâncare din cel mai apropiat supermarket. Îşi luase prea multă mâncare la pachet în ultimul timp.

Pe drumul de întoarcere, cu pungi pline în ambele mâini, intră dintr-un impuls subit într-un anticariat care era pe punctul de a închide. Omul de la tejghea nu era sigur dacă aveau sau nu vreun exemplar din *Păcatul lui Hobart,* prima carte a lui Owen Quine şi, se presupune, şi cea mai bună a lui, dar după multe murmure neconcludente şi o cercetare neconvingătoare a ecranului calculatorului, îi oferi lui Strike un exemplar din *Fraţii Balzac,* de acelaşi autor. Obosit, ud şi înfometat, Strike plăti două lire pentru cartea uzată cu coperte groase şi se duse cu ea în apartamentul lui de la mansardă.

După ce depozită proviziile şi îşi găti paste, Strike se întinse pe pat, în timp ce noaptea se înghesuia densă, întunecată şi rece la ferestrele lui, şi deschise cartea bărbatului dispărut.

Stilul era înflorit şi bombastic, iar povestea gotică şi suprarealistă. Doi fraţi pe nume Varicocel şi Vas erau încuiaţi într-o cameră boltită, în timp ce cadavrul fratelui lor mai mare se descompunea încet într-un colţ. Printre dispute alcoolice despre literatură, loialitate şi scriitorul francez Balzac, ei încercau să scrie împreună o relatare a vieţii fratelui lor aflat în descompunere. Varicocel îşi pipăia încontinuu boaşele dureroase, ceea ce lui Strike i se părea o metaforă stângace pentru blocajul scriitorului; Vas părea să facă cea mai mare parte a muncii.

După cincizeci de pagini, mormăind „Ce prostii groaznice", Strike lăsă cartea la o parte şi începu procesul laborios de culcare.

Toropeala profundă şi minunată a nopţii precedente îl ocolea. Ploaia bătea în geamul camerei de la mansardă, iar somnul lui era tulburat; vise confuze, în care aveau loc tot felul de catastrofe umpleau noaptea. Strike se trezi dimineaţa cu o neliniște care îl apăsa ca o mahmureală. Ploaia bătea încă în geam, iar când aprinse televizorul văzu că inundaţii grave loviseră Cornwallul; oameni erau prinşi în maşină sau evacuaţi din casele lor şi înghesuiţi acum în centre de urgenţă.

Strike înşfăcă mobilul şi apelă numărul care îi era la fel de familiar ca propria lui imagine din oglindă şi care întreaga viaţă reprezentase siguranţă şi stabilitate.

— Alo? spuse mătuşa lui.

— Sunt Cormoran. Eşti în regulă, Joan? Tocmai am văzut ştirile.

— Pe moment suntem în regulă, scumpule, pe coastă e rău, spuse ea. E multă apă, înţelegi, suflată de furtună, dar nu se compară cu St. Austell. Tocmai ne uitam la ştiri şi noi. Ce mai faci, Corm? A trecut atâta timp. Tocmai vorbeam cu Ted aseară că nu mai avem veşti de la tine şi voiam să-ţi spunem, n-ai vrea să vii de Crăciun, acum că eşti iar singur? Ce zici?

Strike nu putea să se îmbrace sau să-şi lege proteza în timp ce ţinea mobilul. Joan vorbi timp de jumătate de oră, un şuvoi de neoprit de bârfe locale şi incursiuni subite şi rapide în teritoriul personal pe care el prefera să-l lase nesondat. În cele din urmă, după o ultimă rafală de întrebări despre viaţa lui amoroasă, datoriile şi piciorul lui amputat, Joan îl lăsă în pace.

Strike ajunse la birou târziu, obosit şi iritat. Purta un costum închis la culoare şi cravată. Robin se întrebă dacă avea să se întâlnească la prânz cu bruneta divorţată, după întâlnirea cu Elizabeth Tassel.

— Ai auzit ştirile?

— Inundaţiile din Cornwall? întrebă Strike, dând drumul la ceainic, deoarece primul ceai al zilei se răcise în timp ce Joan pălăvrăgea.

— William şi Kate s-au logodit, spuse Robin.

— Cine?

— Prinţul William, spuse Robin amuzată, şi Kate Middleton.

— A, spuse Strike rece. Bravo lor.

Până în urmă cu câteva luni făcuse şi el parte din rândurile logodiţilor. Nu ştia cum merge noua logodnă a fostei lui logodnice şi nici nu-i plăcea să se întrebe când avea să ia sfârşit. (Nu că ar fi luat sfârşit, bineînţeles, cu ea zgâriindu-şi faţa de logodnică şi recunoscându-şi trădarea, ci cu genul de nuntă pe care el nu i-ar fi putut-o oferi niciodată; ceva mai degrabă de tipul celei de care William şi Kate aveau să se bucure cu siguranţă în curând.)

Robin consideră că poate risca să rupă tăcerea posomorâtă doar odată ce Strike bău jumătate de cană de ceai.

— Chiar înainte să ajungi a sunat Lucy, ca să-ţi amintească de cina

de ziua de naştere de sâmbătă seara şi să te întrebe dacă vii cu cineva.

Strike se posomorî şi mai tare. Uitase complet de cina de la sora lui.

— Aşa, spuse el greoi.

— E ziua ta de naştere sâmbătă? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike.

— Când e?

Strike oftă. Nu voia tort, felicitare sau cadouri, dar expresia ei era nerăbdătoare.

— Marţi, spuse el.

— Pe 23?

— Da.

După o scurtă pauză, îşi dădu seama că ar trebui să răspundă la fel.

— Şi a ta când e?

Ceva din ezitarea ei îl tulbură.

— Dumnezeule, nu e azi, nu-i aşa?

Ea râse.

— Nu, a trecut. Pe 9 octombrie.

Apoi Robin adăugă, încă zâmbind văzându-i expresia îndurerată:

— E în regulă, a fost într-o duminică. N-am stat aici toată ziua aşteptând flori.

Strike zâmbi şi el. Simţind că ar mai trebui să facă un mic efort suplimentar, deoarece ratase ziua ei de naştere şi nu se gândise niciodată să afle când e, adăugă:

— Bine că tu şi Matthew n-aţi stabilit încă data. Cel puţin n-o să concuraţi cu Nunta Regală.

— Ah, spuse Robin roşind, am stabilit data.

— Da?

— Da, zise ea. E pe… pe 8 ianuarie. Am aici invitaţia ta.

Căută grăbită în poşetă (nici măcar nu-l întrebase pe Matthew dacă e de acord să-l invite pe Strike, dar acum era prea târziu).

— Poftim.

— 8 ianuarie? întrebă Strike, luând plicul argintiu. Asta e peste doar – cât – şapte săptămâni.

— Da, spuse Robin.

Urmă o mică pauză ciudată. Strike nu-şi putea aminti imediat ce altceva mai voia ca ea să facă; apoi îşi aduse aminte şi, în timp ce vorbi, bătea cu plicul argintiu în palmă, ca un om de afaceri.

— Cum merge cu hotelurile Hilton?

— Am făcut destul de multe. Quine nu e acolo sub numele lui şi nimeni nu îl poate recunoaşte după descrierea pe care am dat-o. Dar sunt foarte multe, aşa că deocamdată parcurg lista.

Apoi întrebă nonşalant:

— Ce-o să faci după ce te întâlneşti cu Elizabeth Tassel?

— O să mă prefac că vreau să cumpăr un apartament în Mayfair. Se pare că soţul cuiva încearcă să strângă nişte capital şi să-l ducă într-un offshore, înainte ca avocaţii soţiei lui să-l poată opri.

Strike băgă plicul nedeschis adânc în buzunarul de la palton.

— Ei bine, spuse el, trebuie să plec. Am de găsit un scriitor netalentat.

8

Am luat cartea şi atunci bătrânul a dispărut.

John Lyly, *Endymion sau omul de pe Lună*

În timp ce parcurgea cu metroul, în picioare, singura staţie până la biroul lui Elizabeth Tassel (nu se relaxa niciodată complet în aceste scurte călătorii, ci se pregătea să preia efortul pe piciorul lui fals, temându-se să nu cadă), Strike îşi dădu seama că Robin nu-i reproşase faptul că acceptase cazul Quine. Bineînţeles, nu că ar fi fost treaba ei să-i aducă reproşuri angajatorului, însă ea refuzase un salariu mult mai mare pentru a-şi risca soarta alături de el şi n-ar fi fost nerezonabil să se aştepte ca, odată ce datoriile erau plătite, o mărire de salariu să fie minimul pe care el îl putea face pentru ea. Era neobişnuită fiindcă nu-l critica şi nici nu-l trata cu o tăcere acuzatoare; singura femeie din viaţa lui Strike care părea să nu aibă nicio dorinţă de a-l schimba în bine sau de a-l corecta. Din experienţă, Strike ştia că femeile se aşteptau adesea ca tu să înţelegi că eforturile lor uriaşe de a te schimba erau o măsură a iubirii lor.

Deci Robin se căsătorea peste şapte săptămâni. Mai erau şapte săptămâni până când ea să devină doamna Matthew… dar dacă Strike ştiuse vreodată numele de familie al logodnicului ei, nu putu să şi-l amintească.

În timp ce aştepta liftul în Goodge Street, Strike simţi o nevoie bruscă şi dementă de-a o suna pe clienta lui brunetă aflată în divorţ – care făcuse să fie foarte clar că o astfel de turnură ar fi încântat-o – cu scopul de a i-o trage la noapte în ceea ce el îşi imagina a fi patul ei adânc, moale şi parfumat din Knightsbridge. Însă această idee îi veni doar pentru a fi alungată imediat. O astfel de acţiune ar fi fost o nebunie; mai rău decât a prelua un caz de dispariţie pentru care era puţin probabil să vadă vreodată vreun ban…

Şi de ce îşi pierdea timpul cu Owen Quine? se întrebă Strike, cu capul plecat în ploaia care-l biciuia. Curiozitate, îşi răspunse în sinea lui după câteva momente de gândire, şi poate ceva mai greu de definit. În timp ce se îndrepta spre Store Street, mijind ochii prin ploaia

torenţială şi încercând să-şi menţină echilibrul pe trotuarele alunecoase, Strike se gândi că gustul lui era în pericol de a se toci din cauza variaţiilor nesfârşite de cupiditate şi răzbunare pe care le aduceau întruna clienţii lui. Trecuse mult timp de când investigase un caz de dispariţie. A-l reda pe fugarul Quine familiei lui avea să-i aducă satisfacţie.

Agenţia literară a lui Elizabeth Tassel se afla în nişte grajduri întunecate transformate, cele mai multe dintre ele, în locuinţe, dintr-o fundătură surprinzător de liniştită de lângă aglomerata Gower Street. Strike apăsă pe butonul soneriei de lângă o plăcuţă discretă de alamă. Urmă un sunet înfundat de paşi, iar un bărbat tânăr şi palid, cu o cămaşă deschisă la guler, deschise uşa aflată la baza unor scări cu mochetă roşie.

— Sunteţi detectivul privat? întrebă el cu ceea ce părea a fi un amestec de nelinişte şi însufleţire.

Strike o luă după el, lăsând urme umede pe covorul uzat, urcând scările până la o uşă de mahon şi intrând într-un birou mare care probabil că mai demult fusese alcătuit dintr-un hol şi o sufragerie separate.

Eleganţa învechită se pierdea treptat în paragină. Ferestrele erau înceţoşate din cauza condensului, iar aerul apăsător din pricina fumului de ţigară. O puzderie de rafturi de lemn supraîncărcate acopereau pereţii, iar tapetul aproape dispărea sub caricaturi şi satire literare înrămate. Două birouri masive stăteau unul vizavi de celălalt pe un covor zdrenţuit, dar niciunul nu era ocupat.

— Pot să vă iau haina? întrebă tânărul.

O fată slabă şi speriată sări din spatele unuia dintre birouri. Într-o mână ţinea un burete pătat.

— Nu pot s-o scot, Ralph! îi şopti ea înnebunită tânărului care îl însoţea pe Strike.

— Fir-ar a dracu', murmură Ralph iritat.

Apoi îi mărturisi lui Strike, *sotto voce,* în timp ce îi lua paltonul Crombie ud leoarcă şi îl atârna într-un cuier victorian de după uşă:

— Câinele bătrân şi decrepit al lui Elizabeth a vomat sub biroul lui Sally. O s-o anunţ că aţi venit. Continuă să freci, Sally.

După acest sfat adresat colegei sale, Ralph traversă încăperea spre o a doua uşă de mahon pe care o deschise puţin.

— A venit domnul Strike, Liz.

Urmă un lătrat puternic, apoi o tuse profundă şi horcăită care ar fi putut să emane din plămânii unui miner bătrân.

— Prinde-l, spuse o voce răguşită.

Uşa biroului agentei se deschise, lăsându-l să se vadă pe Ralph, care ţinea strâns de zgardă un doberman pinscher bătrân, dar în mod evident încă ţâfnos, şi o femeie înaltă şi solidă de aproximativ 60 de ani, cu trăsături grosiere şi complet banale. Părul scurt, perfect geometric şi argintiu ca oţelul, un costum întunecat cu croială gravă şi crestătura unui ruj purpuriu îi dădeau o anumită eleganţă. Emana acea aură de măreţie care înlocuieşte atracţia sexuală la femeile de succes în vârstă.

— Ar fi bine să-l scoţi afară, Ralph, spuse agenta, cu ochii măsliniu-închis aţintiţi asupra lui Strike.

Ploaia continua să răpăie în ferestre.

— Şi nu uita pungile cu caca, azi e puţin moale. Intră, domnule Strike.

Părând dezgustat, asistentul târî afară din birou câinele mare, cu capul lui ca al unui Anubis înviat; dobermanul mârâi energic în timp ce el şi Strike se încrucişau.

— Cafea, Sally, îi aruncă agenta fetei speriate care ascunsese buretele.

În timp ce Sally sărea în picioare şi dispărea pe o uşă din spatele biroului ei, Strike speră că ea avea să se spele pe mâini minuţios înainte să prepare băuturile.

Biroul aglomerat al lui Elizabeth Tassel era un fel de concentrat al anticamerei: puţea a ţigară şi câine bătrân. Sub biroul ei se afla un pat cu pătură de lână pentru animal; pereţii erau tapetaţi cu fotografii şi afişe vechi. Strike îl recunoscu pe unul dintre cele mai mari: un autor bătrân de cărţi ilustrate pentru copii, destul de cunoscut, pe nume Pinkelman, despre care nu era sigur dacă mai e în viaţă. După ce îi indică lui Strike printr-un gest că ar trebui să se aşeze pe locul din faţa ei, de pe care trebuise mai întâi să ridice un teanc de hârtii şi exemplare vechi din revista *Bookseller,* agenta luă o ţigară dintr-o cutie de pe birou, o aprinse cu o brichetă de onix, inhală profund şi apoi izbucni într-un acces prelungit de tuse horcăită şi şuierată.

— Deci, croncăni după ce tusea cedă şi ea reveni la fotoliul de piele din spatele biroului, Christian Fisher mi-a spus că Owen a executat încă una dintre faimoasele lui scamatorii cu dispariţia.

— Într-adevăr, spuse Strike. A dispărut în noaptea în care dumneata şi cu el v-aţi certat în legătură cu cartea lui.

Agenta începu să vorbească, dar cuvintele se dezintegrară imediat într-o nouă tuse. Zgomote oribile şi sfâşiate ieşeau de undeva din adâncul pieptului ei. Strike aşteptă în tăcere să-i treacă accesul.

— Pare neplăcut, spuse el în sfârşit.

În mod incredibil, după ce amuţise de atâta tuse, agenta trăsese încă un fum din ţigară.

— Gripă, spuse ea hârşâit. Nu pot scăpa de ea. Când a venit Leonora la dumneata?

— Alaltăieri.

— Îşi permite să te plătească? croncăni ea. N-aş fi crezut că eşti ieftin, după ce ai rezolvat cazul Landry.

— Doamna Quine a sugerat că dumneata ai putea plăti, spuse Strike.

Obrajii aspri se învineţiră, iar ochii întunecaţi ai agentei, înlăcrimaţi de atâta tuşit, se îngustară.

— Ei bine, poţi să te duci imediat la Leonora…

Pieptul ei începu să se agite sub sacoul negru elegant, în timp ce ea se lupta cu dorinţa de a tuşi iar.

— … şi să-i spui că n-o să plătesc un p-penny ca să-l aduc pe nemernicul ăla înapoi. Nu… nu mai e clientul meu. Spune-i… spune-i…

O nouă explozie gigantică de tuse o copleşi.

Uşa se deschise şi asistenta slabă intră, chinuindu-se cu o tavă grea de lemn plină de ceşti şi o cafetieră. Strike se ridică să i-o ia; abia dacă era loc pe birou unde s-o aşeze. Fata încercă să facă loc. Agitată, răsturnă un teanc de hârtii.

Un gest furios de mustrare din partea agentei care tusea o făcu pe fată să iasă din cameră în fugă, înfricoşată.

— O mică… şi inutilă… şuieră Elizabeth Tassel.

Strike puse tava pe birou, ignorând hârtiile împrăştiate peste tot pe covor, şi se aşeză la loc. Agenta era un zbir pe un tipar familiar: una dintre acele femei mai în vârstă care se folosea, conştient sau nu, de faptul că trezea în cei care erau sensibili la aşa ceva, amintiri din copilărie ale unor mame exigente şi atotputernice. Strike era imun la o astfel de intimidare. În primul rând, mama lui, oricare ar fi fost lipsurile ei, fusese tânără şi iubitoare; în al doilea rând, Strike simţea o anumită vulnerabilitate la acest aparent balaur. Fumatul ţigară de la ţigară, fotografiile estompate şi coşul bătrânului câine sugerau o

femeie mai sentimentală şi mai puţin sigură pe ea decât ar fi putut crede tinerii ei trepăduşi.

Când, în sfârşit, termină de tuşit, Strike îi întinse o ceaşcă de cafea pe care o turnase.

— Mulţumesc, spuse ea morocănos.

— Deci l-ai concediat pe Quine? întrebă el. I-ai spus asta în seara în care aţi luat masa?

— Nu-mi amintesc, croncăni ea. Lucrurile s-au înfierbântat foarte repede. Owen s-a ridicat în picioare, în mijlocul restaurantului, ca să ţipe mai bine la mine, apoi a plecat în grabă şi m-a lăsat pe mine să plătesc nota. O să găseşti nenumăraţi martori la ceea ce s-a spus, dacă te interesează. Owen s-a asigurat că e o scenă publică foarte drăguţă.

Întinse mâna după încă o ţigară şi ca şi cum abia atunci s-ar fi gândit, îi oferi şi lui Strike una. După ce le aprinse pe amândouă, agenta spuse:

— Ce ţi-a spus Christian Fisher?

— Nu prea multe.

— Sper, pentru binele vostru, al amândurora, că e adevărat, se răsti ea.

Strike nu spuse nimic, ci fumă şi îşi bău cafeaua, în timp ce Elizabeth aştepta, în mod evident sperând la mai multe informaţii.

— A amintit de *Bombyx Mori?* întrebă ea.

Strike dădu din cap.

— Ce a spus despre asta?

— Că Owen Quine a inclus în carte o grămadă de oameni recognoscibili, abia deghizaţi.

Urmă o pauză tensionată.

— Sper ca Chard să-l dea *cu adevărat* în judecată. Păi aşa înţelege el să-şi ţină gura?

— Ai încercat să-l contactezi pe Quine de când a plecat de la – unde aţi luat cina?

— La River Café, croncăni agenta. Nu, nu am încercat să-l contactez. Nu mai e nimic de spus.

— Iar el nu te-a contactat de dumneata?

— Nu.

— Leonora spune că dumneata i-ai zis lui Quine că ultima lui carte era cel mai bun text pe care l-a produs vreodată, apoi te-ai răzgândit şi ai refuzat s-o reprezinţi.

— *Ce* spune? Eu *nu* am… *nu* am…

Urmă cea mai paroxistică tuse a ei de până atunci. Strike simţi un imbold puternic de a-i lua ţigara cu forţa, în timp ce ea icnea şi împroşca. În cele din urmă, accesul trecu. Agenta bău jumătate de ceaşcă de cafea fierbinte dintr-o înghiţitură, ceea ce păru s-o ajute puţin. Cu o voce mai puternică, repetă:

— *Nu* asta am spus. „Cel mai bun text pe care l-a scris vreodată" – asta ţi-a spus Leonora?

— Da. Ce-ai spus, de fapt?

— Eram bolnavă, zise ea răguşit, ignorând întrebarea. Gripă. Nu lucrasem o săptămână. Owen a sunat la birou ca să-mi spună că romanul e gata; Ralph i-a spus că eu eram acasă, în pat, aşa că Owen mi-a trimis manuscrisul direct acasă, prin curier. A trebuit să mă ridic din pat ca să semnez pentru el. Absolut tipic pentru Owen. Aveam 40 temperatură şi abia mă ţineam pe picioare. Cartea lui era gata, aşa că eu trebuia să o citesc *imediat.* Mai înghiţi nişte cafea şi continuă: Am aruncat manuscrisul pe măsuţa din hol şi m-am întors imediat în pat. Owen a început să mă sune, practic din oră în oră, ca să vadă cum mi se pare. Miercuri şi joi m-a hărţuit încontinuu… N-am mai făcut asta niciodată în 30 de ani de meserie. În weekendul ăla trebuia să plec undeva. Abia aşteptam. Nu voiam să contramandez şi nici ca Owen să mă sune la fiecare 30 de minute cât eram acolo. Aşa că… doar ca să scap de el… încă mă simţeam foarte rău… l-am citit pe sărite.

Agenta trase adânc din ţigară, tuşi ca de obicei, îşi veni în fire şi spuse:

— Nu părea mai rea ca ultimele două. Poate chiar mai bună. O premisă destul de interesantă. O parte a imageriei era captivantă. Un basm gotic, o *Călătorie a pelerinilor* sinistră.

— Ai recunoscut pe cineva în fragmentele pe care le-ai citit?

— Personajele păreau în principal simbolice, spuse ea puţin defensiv, inclusiv autoportretul hagiografic. Foarte mult sex pervers.

Se opri ca să tuşească iar.

— Combinaţia, ca de obicei, cred… dar nu… nu am citit atent, sunt prima care recunosc asta.

Strike îşi dădea seama că nu era obişnuită să-şi recunoască greşelile.

— Am… mă rog, am răsfoit ultimul sfert, părţile în care scrie despre Michael şi Daniel. Am aruncat o privire la sfârşit, care era grotesc şi

puţin prostesc… Dacă n-aş fi fost atât de bolnavă, dacă aş fi citit-o cum trebuie, bineînţeles că i-aş fi spus imediat că nu poate să facă aşa ceva. Daniel e un bărbat straniu, foarte s-sensibil…

Vocea ei se întrerupea iar; hotărâtă să-şi termine propoziţia, agenta şuieră:

— … iar Michael e cel mai groaznic… cel mai groaznic…

— De ce ar fi încercat domnul Quine să publice ceva care i-ar fi adus cu siguranţă un proces? întrebă Strike când ea încetă să tuşească.

— Pentru că Owen nu crede că se supune aceloraşi legi ca restul societăţii, spuse agenta cu asprime. Se crede un geniu, un *enfant terrible.* E mândru când ofensează pe cineva. Crede că e curajos, că e un erou.

— Ce ai făcut cu cartea după ce te-ai uitat prin ea?

— L-am sunat pe Owen, spuse ea închizând ochii pentru o clipă, părând furioasă pe sine însăşi. Şi i-am zis „Da, e a naibii de bună", şi l-am pus pe Ralph să vină să ia blestemăţia aia de acasă de la mine, să facă două copii şi să-i trimită una lui Jerry Waldegrave, editorul lui Owen de la Roper Chard, şi cealaltă, să mă ierte Dumnezeu, lui Christian Fisher.

— De ce nu i-ai trimis pur şi simplu manuscrisul prin e-mail la birou? întrebă Strike curios. Nu-l ai pe un stick sau ceva de genul ăsta?

Agenta îşi strivi ţigara într-o scrumieră de sticlă plină de mucuri.

— Owen insistă să continue să folosească vechea maşină de scris electrică pe care a scris *Păcatul lui Hobart.* Nu ştiu dacă e afectare sau prostie. E uluitor de ignorant în privinţa tehnologiei. Poate că a încercat să folosească un laptop şi n-a reuşit. E doar o altă modalitate născocită de el ca să pară stingher.

— Şi de ce ai trimis exemplare la doi editori? întrebă Strike, chiar dacă ştia deja răspunsul.

— Pentru că Jerry Waldegrave poate fi un sfânt binecuvântat şi cel mai drăguţ om din lumea editorială, răspunse ea sorbind iar din cafea, dar până şi *el* şi-a pierdut în ultima vreme răbdarea cu Owen şi cu crizele lui. Ultima carte a lui Owen pentru Roper Chard abia dacă s-a vândut. Mi s-a părut pur şi simplu de bun-simţ să avem ceva de rezervă.

— Când ţi-ai dat seama despre ce era de fapt cartea?

— La începutul acelei seri, croncăni ea. M-a sunat Ralph. El trimisese cele două exemplare şi apoi se uitase prin original. Mi-a dat

telefon şi mi-a spus: „Liz, tu chiar ai citit asta?”

Strike îşi putea imagina cu uşurinţă agitaţia cu care asistentul tânăr şi palid dăduse acel telefon, curajul de care avusese nevoie, deliberările chinuitoare cu colega lui înainte de a ajunge la această decizie.

— A trebuit să recunosc că nu… sau cel puţin nu cu atenţie, murmură ea. Mi-a citit câteva fragmente alese pe care eu le ratasem şi…

Agenta luă bricheta de onix şi o aprinse absent, după care ridică privirea spre Strike.

— Ei bine, m-am panicat. L-am sunat pe Christian Fisher, dar apelul a intrat direct în mesageria vocală, aşa că i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că manuscrisul trimis fusese o primă ciornă, că nu trebuia să-l citească, recunoşteam că făcusem o greşeală şi îl rugam să-l returneze cât mai repede… cât mai repede p-posibil. Apoi l-am sunat pe Jerry, dar n-am putut da de el. Îmi spusese că va pleca pentru un weekend aniversar cu soţia. Speram să nu fi avut timp să citească deloc, aşa că i-am lăsat un mesaj în sensul celui pe care i-l lăsasem lui Fisher.

— Apoi l-ai sunat iar pe Owen.

Agenta îşi aprinse încă o ţigară. Nările ei largi se dilatară atunci când ea inspiră; liniile din jurul gurii se adânciră.

— Abia dacă puteam vorbi, dar oricum n-ar fi contat. Vorbea peste mine aşa cum doar Owen ştie să facă, absolut încântat de el însuşi. A spus că ar trebui să ne întâlnim la cină, să sărbătorim terminarea cărţii. Aşa că m-am silit să mă îmbrac, m-am dus la River Café şi am aşteptat. Şi atunci a apărut Owen. Nici măcar nu întârziase. De obicei întârzie. Părea că pluteşte absolut extaziat. Credea cu adevărat că făcuse ceva curajos şi minunat. A început să vorbească despre adaptările pentru cinema, înainte să reuşesc eu să strecor vreun cuvânt.

Când expira fumul pe gura ei stacojie, Elizabeth Tassel arăta cu adevărat ca un balaur, cu ochii ei negri şi sclipitori.

— Când i-am spus că eu cred că ceea ce produsese el era josnic, răutăcios şi nepublicabil, a sărit în picioare, aruncându-şi scaunul, şi a început să ţipe. După ce m-a insultat şi personal, şi profesional, mi-a spus că dacă eu nu eram suficient de curajoasă ca să-l mai reprezint, avea să publice singur textul – să-l scoată ca e-book. Apoi a ieşit ca o furtună, lăsându-mă cu nota de plată. Apoi spuse mârâit: Nu că asta ar

fi ceva neo… neobiș…

Emoția îi declanșă un acces de tuse încă și mai rău decât înainte. Strike avu chiar impresia că o să se sufoce. Se ridică pe jumătate din fotoliul său, dar ea îi făcu semn să se așeze. În cele din urmă, stacojie la față și cu ochii lăcrimând, spuse cu o voce ca pietrișul:

— Am făcut tot ce am putut ca să îndrept lucrurile. Tot weekendul meu de la mare a fost ruinat; am stat tot timpul la telefon, încercând să dau de Fisher și Waldegrave. Mesaj după mesaj, înțepenită pe stâncile alea afurisite de la Gwithian, încercând să prind semnalul…

— De acolo ești? întrebă Strike.

Era puțin surprins, pentru că nu auzea niciun ecou al copilăriei lui din Cornwall în accentul ei.

— Acolo locuiește o autoare de-a mea. I-am spus că n-am mai ieșit din Londra de patru ani și m-a invitat la ea pentru weekend. Voia să-mi arate toate locurile minunate în care își plasase cărțile. Unele dintre cele m-mai frumoase peisaje pe care le-am văzut vreodată, dar nu mă puteam gândi la altceva decât la a-afurisita de *Bombyx Mori,* încercând să-i opresc pe toți ceilalți s-o citească. Nu puteam dormi… Mă simțeam îngrozitor. În cele din urmă, duminică la prânz Jerry m-a sunat înapoi. Nu mai plecase în weekendul aniversar, până la urmă, și pretindea că nu primise deloc mesajele mele, așa că se hotărâse să citească afurisita de carte. Fusese dezgustat și furios. L-am asigurat că o să fac tot ce o să-mi stea în putere ca să opresc porcăria aia… dar a trebuit să recunosc că i-o trimisesem și lui Christian, la care Jerry mi-a trântit telefonul.

— I-ai spus că Owen Quine amenințase că pune cartea pe internet?

— Nu, nu i-am zis, spuse ea răgușit. Mă rugam să fie o amenințare falsă, pentru că Owen chiar nu se pricepe deloc la calculatoare. Dar eram îngrijorată…

Vocea ei se stinse.

— Erai îngrijorată? o îndemnă Strike.

Elizabeth Tassel nu răspunse.

— Această publicare în regie proprie explică ceva, spuse Strike nonșalant. Leonora spune că Owen Quine a luat cu el exemplarul lui din manuscris și toate notițele atunci când a dispărut în noapte. Chiar mă întrebam dacă avea cumva intenția să le ardă sau să le arunce în râu, dar probabil că le-a luat cu scopul de a le transforma într-un e-book.

Această informaţie nu amelioră cu nimic dispoziţia agentei. Aceasta spuse printre dinţii încleştaţi:

— Are o prietenă. S-au întâlnit la un curs de scriere creatoare predat de Owen. Ea şi-a publicat cărţile în regie proprie. Ştiu despre ea pentru că Owen a încercat să-mi stârnească interesul pentru nenorocitele ei de romane erotice fantasy îngrozitoare.

— Ai contactat-o? întrebă Strike.

— Da, de fapt, chiar am contactat-o. Voiam s-o sperii, să-i spun că dacă Owen încerca s-o atragă să-l ajute la reformatarea cărţii sau la vinderea ei online, probabil că avea să fie acuzată într-un proces.

— Şi ce-a spus?

— N-am reuşit să dau de ea. Am încercat de mai multe ori. Poate că nu mai are numărul acela, nu ştiu.

— Ai putea să-mi dai datele ei? întrebă Strike.

— Ralph are cartea ei de vizită. L-am rugat să continue să sune din partea mea. *Ralph!*

— E încă plecat cu Beau! se auzi scâncetul speriat al fetei de dincolo de uşă.

Elizabeth Tassel îşi dădu ochii peste cap şi se ridică greoi în picioare.

— Nu are niciun rost să-i ceri *ei* să-l caute.

După ce uşa se închise în urma agentei, Strike se ridică imediat în picioare, trecu de cealaltă parte a biroului şi se aplecă pentru a cerceta o fotografie de pe perete care îi atrăsese atenţia, ceea ce necesită înlăturarea unui dublu portret de pe raft care înfăţişa o pereche de dobermani.

Imaginea care îl interesa era de dimensiune A4, color, dar foarte ştearsă. Judecând după îmbrăcămintea celor patru oameni pe care-i înfăţişa, fusese făcută cu cel puţin 25 de ani în urmă, chiar în faţa acestei clădiri.

Elizabeth însăşi era uşor de recunoscut, fiind singura femeie din grup, mare şi banală, cu păr lung şi negru fluturând în vânt şi purtând o rochie care n-o avantaja, cu talie joasă, în nuanţe de roz închis şi turcoaz. De o parte a ei era un bărbat tânăr, zvelt şi blond, extrem de frumos; de cealaltă parte era un bărbat scund, cu piele pământie şi expresie posacă, al cărui cap era prea mare faţă de trup. Părea vag familiar. Lui Strike i se păru că era posibil să-l fi văzut în ziare sau la televizor.

În spatele bărbatului neidentificat, dar posibil bine cunoscut era Owen Quine, mult mai tânăr. Quine, cel mai înalt dintre cei patru, purta un costum alb boţit şi avea o tunsoare cel mai bine descrisă ca ţepoasă şi cu coadă. Lui Strike îi amintea în mod irezistibil de un David Bowie gras.

Uşa foşni când se deschise pe balamalele ei bine unse. Strike nu încercă să mascheze ceea ce făcea, ci se întoarse pentru a fi faţă în faţă cu agenta, care ţinea în mână o foaie de hârtie.

— Ăsta e Fletcher, spuse ea, cu ochii la fotografia cu câini din mâna lui. A murit anul trecut.

Strike puse la loc pe raft portretul câinilor ei.

— Ah, spuse ea, dându-şi seama. Te uitai la cealaltă.

Se apropie de fotografia ştearsă; când ajunse umăr lângă umăr cu Strike, acesta observă că avea cam 1,80 metri. Mirosea a John Player Special şi Arpège.

— Asta era ziua în care am lansat agenţia. Ăştia sunt primii mei trei clienţi.

— El cine e? întrebă Strike, arătând spre tânărul blond şi frumos.

— Joseph North. Cel mai talentat dintre ei, de departe. Din nefericire, a murit tânăr.

— Şi cine e…?

— Michael Fancourt, bineînţeles, spuse ea, părând surprinsă.

— Mi s-a părut mie că are un aspect familiar. Încă îl mai reprezinţi?

— Nu! Credeam…

Strike auzi restul propoziţiei, chiar dacă ea nu-l rosti: *Credeam că toată lumea ştie asta.* Lumi în interiorul altor lumi: poate că toată Londra literară chiar *ştia* motivul pentru care celebrul Fancourt nu mai era clientul ei, dar el nu ştia.

— De ce nu-l mai reprezinţi? întrebă Strike, întorcându-se la locul lui.

Agenta îi întinse peste birou hârtia din mâna ei; era o fotocopie a ceea ce părea a fi o carte de vizită subţire şi soioasă.

— A trebuit să aleg între Michael şi Owen, cu ani în urmă, spuse ea. Şi, ca o proastă afurisită ce sunt…

Începu să tuşească iar; vocea ei se dezintegră într-un croncănit gutural:

— … l-am ales pe Owen.

Apoi adăugă ferm, punând capăt oricărei alte discuţii despre

Francourt:

— Astea sunt singurele date de contact pe care le am în legătură cu Kathryn Kent.

— Mulţumesc, spuse el, împăturind hârtia şi băgând-o în portofel. Ştii cumva de când se vede Quine cu ea?

— De ceva timp. O aduce la petreceri, când Leonora trebuie să rămână acasă cu Orlando. Complet neruşinat.

— N-ai nicio idee unde s-ar putea ascunde? Leonora spune că dumneata l-ai găsit în celelalte dăţi când a…

— Eu nu îl „găsesc" pe Owen, se răsti ea. Mă sună el după vreo săptămână, de la un hotel, şi îmi cere un avans – ceea ce el numeşte un cadou bănesc – ca să achite nota de plată de la minibar.

— Şi plăteşti, nu-i aşa? întrebă Strike.

Elizabeth Tassel nu părea deloc o femeie uşor de intimidat.

Grimasa ei păru să admită o slăbiciune de care îi era ruşine, dar răspunsul ei fu unul neaşteptat.

— Ai cunoscut-o pe Orlando?

— Nu.

Agenta deschise gura să continue, dar păru să se răzgândească şi se mulţumi să spună:

— Owen şi cu mine ne ştim de foarte mult timp. Eram prieteni buni… pe vremuri.

Adăugase asta pe un ton de amărăciune profundă.

— La ce hoteluri a mai stat înainte de asta?

— Nu mi le pot aminti pe toate. O dată la Kensington Hilton. La Danubius, din St. John's Wood. Hoteluri mari şi anonime, cu tot confortul pe care nu-l poate avea acasă. Owen nu e un mare boem – în afara atitudinii lui faţă de igienă.

— Îl cunoşti bine pe Quine. Nu crezi că ar putea exista vreo şansă să fi…?

Ea termină propoziţia în locul lui, cu un uşor râs dispreţuitor.

— … „făcut o prostie"? Bineînţeles că nu. N-a visat în viaţa lui să lipsească lumea de geniul lui Owen Quine. Nu, e undeva, plănuind să se răzbune pe noi, profund jignit că nu-l caută toată naţiunea.

— S-ar aştepta la o căutare naţională, chiar dacă şi-a făcut o obişnuinţă din a dispărea?

— O, da, spuse Elizabeth. De fiecare dată când execută una din aceste mici scamatorii cu dispariţia, se aşteaptă să ajungă pe prima

pagină. Problema e că prima oară când a făcut asta, cu mulţi ani în urmă, după o ceartă cu primul lui editor, a funcţionat. Chiar a existat o mică furtună de preocupare şi o brumă de reflectare în presă. De atunci încoace trăieşte sperând la asta.

— Soţia lui insistă că el s-ar supăra dacă ea ar chema poliţia.

— Nu ştiu de unde i-a venit ideea asta, spuse Elizabeth, servindu-se cu încă o ţigară. Owen ar considera că elicopterele şi câinii de vânătoare sunt cel mai mic lucru pe care naţiunea îl poate face pentru un om de importanţa lui.

— Ei bine, mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Strike, pregătindu-se să se ridice în picioare. A fost frumos din partea dumitale să mă primeşti.

Elizabeth Tassel ridică o mână şi spuse:

— Nu, nu a fost. Vreau să te rog ceva.

El aşteptă, receptiv. Femeia nu era obişnuită să ceară favoruri, asta era clar. Fumă timp de câteva secunde în tăcere, ceea ce îi provocă încă un acces de tuse reprimată.

— Această – această… afacere cu *Bombyx Mori* mi-a pricinuit mult rău, croncăni ea în sfârşit. Mi-a fost anulată invitaţia la petrecerea aniversară organizată de Roper Chard vinerea asta. Două manuscrise pe care li le trimisesem mi-au fost returnate fără măcar un mulţumesc. Şi în ultimul timp am început să-mi fac griji pentru Pinkelman.

Arătă spre fotografia bătrânului scriitor pentru copii de pe perete.

— Există un zvon dezgustător care circulă peste tot cum că eu eram înţeleasă cu Owen; că eu l-am instigat să reaprindă un vechi scandal referitor la Michael Fancourt, să stârnească o controversă şi să încerce să obţină un război al ofertelor pentru cartea lui.

Apoi adăugă, ajungând la esenţă:

— Dacă ai de gând să-i găseşti pe toţi cei care îl cunosc pe Owen, ţi-aş fi recunoscătoare dacă le-ai putea spune – mai ales lui Jerry Waldegrave, dacă îl întâlneşti – că eu habar n-aveam ce e în acel roman. Am fost *neglijentă,* dar nu mai mult decât atât.

Deci ăsta era motivul pentru care fusese ea atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu el. Nu părea o solicitare exagerată, în schimbul adreselor celor două hoteluri şi a unei amante.

— Cu siguranţă o s-o spun, dacă vine vorba de asta, zise Strike, ridicându-se în picioare.

— Mulţumesc, spuse ea ursuz. Te conduc.

Când ieşiră din birou fură întâmpinaţi de o salvă de lătrături. Ralph şi bătrânul doberman se întorseseră de la plimbarea lor. Părul ud al lui Ralph era dat pe spate, lins, în timp ce se lupta să ţină câinele cu bot cenuşiu, care mârâia la Strike.

— Nu i-au plăcut niciodată străinii, spuse indiferent Elizabeth Tassel.

— O dată l-a muşcat pe Owen, interveni Ralph.

Spusese asta ca pentru a-l face pe Strike să se simtă mai bine în legătură cu dorinţa evidentă a câinelui de a-l sfârteca.

— Da, spuse Elizabeth Tassel, păcat că…

Dar fu copleşită de încă un acces de tuse horcăită şi şuierată. Ceilalţi trei aşteptară în tăcere ca ea să-şi revină.

— Păcat că nu mortal, croncăni ea în cele din urmă. Ne-ar fi scutit pe toţi de o grămadă de necazuri.

Asistenţii ei păreau şocaţi. Strike dădu mâna cu ea şi spuse un la revedere general. Uşa se închise în faţa mârâiturilor şi hârâitului dobermanului.

9

Este aici Domnul Arţag, stăpână?

William Congreve, *Cum este această lume*

Strike se opri la capătul grajdurilor transformate în locuinţe scăldate de ploaie şi o sună pe Robin, al cărei număr era ocupat. Se sprijini de un zid ud, cu gulerul paltonului ridicat, apăsând pe „redial" la fiecare câteva secunde, când privirea îi căzu pe o plăcuţă fixată pe o casă de vizavi, care indica faptul că acolo locuise Lady Ottoline Morrell, amfitrioana literară. Fără îndoială, între acei pereţi se discutaseră cândva şi romane cu cheie indecente…

— Bună, Robin, spuse Strike când în sfârşit ea răspunse. Sunt în întârziere. Ai putea să-l suni pe Gunfrey din partea mea şi să-i spui că mâine am o întâlnire sigură cu obiectivul? Şi spune-i lui Caroline Ingles că n-au mai existat alte activităţi, dar o s-o sun eu mâine să o pun la curent.

După ce termină de parcurs agenda, Strike îi dădu numele hotelului Danubius din St. John's Wood şi îi ceru să încerce să afle dacă Owen Quine stătea cumva acolo.

— Cum merge cu hotelurile Hilton?

— Prost, spuse Robin. Mi-au mai rămas doar două. Nimic. Dacă se află la vreunul din ele, fie foloseşte un alt nume, fie e deghizat – sau personalul e foarte neatent, presupun. Nu cred că ar putea să-l rateze, mai ales dacă poartă mantia aia.

— Ai încercat la cel din Kensington?

— Da. Nimic.

— Ah, păi, mai am un indiciu: o prietenă a lui care se publică singură, pe nume Kathryn Kent. S-ar putea să o vizitez mai târziu. După-amiaza asta n-o să pot răspunde la telefon; o urmăresc pe domnişoara Brocklehurst. Dă-mi mesaj dacă ai nevoie de ceva.

— Bine, succes la urmărire.

Dar era o după-amiază plictisitoare şi sterilă. Strike supraveghea o asistentă foarte bine plătită despre care paranoicul ei şef şi amant credea că împărtăşeşte nu doar favoruri sexuale, ci şi secrete de afaceri

cu un rival al său. Cu toate acestea, pretenţia domnişoarei Brocklehurst că voia să-şi ia o după-amiază liberă ca să se poată epila, să-şi facă manichiura şi să se bronzeze la solar pentru plăcerea amantului ei părea să fie adevărată. Strike aşteptă, privind timp de aproape două ore faţada salonului cosmetic printr-o fereastră stropită de ploaie a cafenelei Nero de vizavi, atrăgându-şi furia mai multor femei cu cărucioare pentru copii care căutau un loc în care să bârfească. În cele din urmă, domnişoara Brocklehurst ieşi, maronie ca un biscuit şi probabil lipsită de păr de la gât în jos; după ce o urmări o scurtă distanţă, Strike o văzu cum se strecoară într-un taxi. Aproape printr-un miracol, dat fiind faptul că ploua, Strike reuşi să găsească un al doilea taxi înainte ca ea să dispară din câmpul vizual, dar urmărirea calmă pe străzile aglomerate şi scăldate de ploaie luă sfârşit, aşa cum se aşteptase Strike văzând direcţia în care se îndrepta femeia, şi anume spre apartamentul şefului ei suspicios. După ce tot drumul făcuse fotografii pe ascuns, Strike plăti taxiul şi puse capăt programului de lucru.

Abia dacă era ora 4 şi soarele apunea, iar ploaia interminabilă devenea mai rece. Luminile de Crăciun străluceau la fereastra unui bistrou pe lângă care trecu, iar gândurile lui fugiră spre Cornwall, care lui i se păru că i se strecurase în minte de trei ori, în succesiune rapidă, chemându-l şi şoptindu-i.

Cât timp trecuse de când se dusese acasă, în acel orăşel minunat de la malul mării unde petrecuse cele mai frumoase perioade din copilăria lui? Patru ani? Cinci? Se întâlnea cu mătuşa şi unchiul lui de fiecare dată când ei „ajungeau la Londra", după cum ziceau ei, inhibaţi; stăteau acasă la sora lui, Lucy, bucurându-se de metropolă. Ultima oară, Strike îl dusese pe unchiul lui la stadionul Emirates, să vadă un meci împotriva lui Manchester City.

Telefonul îi vibră în buzunar: Robin, care, ca de obicei, îi urma instrucţiunile întocmai, îi trimisese un mesaj în loc să sune.

Domnul Gunfrey solicită încă o întâlnire mâine la ora 10, la biroul lui, mai am să-ţi spun şi altele. Rx

Mersi, îi răspunse Strike.

Nu adăugase niciodată sărutări la mesaje, în afară de cele pentru sora sau mătuşa lui.

La metrou medită la ce avea de făcut în continuare. Faptul că trebuia să dea de urma lui Owen Quine îi stătea pe creier; era pe jumătate iritat, pe jumătate intrigat de faptul că scriitorul era atât de greu de găsit. Scoase din portofel foaia de hârtie pe care i-o dăduse Elizabeth Tassel. Sub numele lui Kathryn Kent era adresa acesteia dintr-un bloc-turn din Fulham şi un număr de mobil. În partea de jos erau tipărite două cuvinte: *autor indie.*

Cunoştinţele lui Strike despre anumite părţi ale Londrei erau la fel de detaliate ca ale oricărui taximetrist. Deşi în copilărie nu ajunsese niciodată în zonele cu adevărat luxoase, locuise la multe alte adrese din capitală cu răposata şi etern nomada lui mamă: de obicei locuinţe temporare sau sociale, dar uneori, dacă prietenul ei de la acel moment îşi putea permite, în vecinătăţi mai salubre. Recunoscu adresa lui Kathryn Kent: în Clement Attlee Court se găseau vechi blocuri sociale, dintre care multe fuseseră acum vândute unor proprietari privaţi. Turnuri pătrate şi urâte din cărămidă, cu balcoane la fiecare etaj, aflate la câteva sute de metri de casele de milioane de lire din Fulham.

Acasă nu-l aştepta nimeni şi era sătul de cafea şi produse de patiserie după lunga după-amiază petrecută la cafeneaua Nero. În loc să urce în metroul către nord, luă linia departamentală spre West Kensington şi coborî, în întuneric, pe North End Road. Trecu pe lângă restaurante indiene şi mai multe mici magazine cu ferestre bătute în scânduri, care se prăbuşeau sub presiunea recesiunii. Când Strike ajunse la blocurile-turn pe care le căuta, se făcuse noapte.

Stafford Cripps House era blocul aflat cel mai la nord, chiar în spatele unui centru medical modern. Probabil ameţiţi de idealismul socialist, optimiştii arhitecţi ai apartamentelor sociale oferiseră fiecăruia dintre ele micul lui spaţiu pentru balcon. Îşi imaginaseră ei oare că fericiţii locuitori vor amenaja cutii la fereastră şi se vor apleca peste balustradă ca să strige saluturi voioase către vecinii lor? Practic, toate aceste zone exterioare fuseseră folosite de ocupanţii lor pentru depozitare: saltele vechi, cărucioare pentru copii, aparate de bucătărie, ceva ce păreau vrafuri de haine murdare erau expuse intemperiilor, ca şi cum nişte dulapuri pline de rebuturi fuseseră secţionate pentru ca toată lumea să poată vedea ce e înăuntru.

O gaşcă de adolescenţi cu glugi pe cap, care fumau lângă containerele mari de plastic pentru reciclare, îl priviră meditativ în timp ce trecea pe lângă ei. Era mai înalt şi mai lat decât oricare dintre

ei.

„Dobitoc înalt”, îl auzi pe unul dintre ei spunând în timp ce ieşea din câmpul lor vizual, ignorând liftul care era, evident, defect şi luând-o spre scările de beton.

Apartamentul lui Kathryn Kent era la etajul al treilea; se ajungea la el printr-un balcon de cărămidă bătut de vânt care mergea pe lăţimea clădirii. Înainte să bată la uşă, Strike observă că, spre deosebire de vecinii ei, Kathryn atârnase perdele adevărate la ferestre.

Nu răspunse nimeni. Dacă Owen Quine era înăuntru, era hotărât să nu se dea de gol: nu se vedea nicio lumină aprinsă, niciun semn de mişcare. O femeie care părea furioasă, cu o ţigară înfiptă în gură, scoase capul pe uşa de alături cu o grabă aproape comică, îi aruncă lui Strike o scurtă privire cercetătoare şi apoi se retrase.

Vântul friguros şuiera de-a lungul balconului. Paltonul lui Strike sclipea de la picăturile de ploaie, dar capul lui neacoperit, ştia bine asta, arăta la fel ca întotdeauna; părul lui scurt şi foarte cârlionţat era impermeabil la efectele ploii. Îşi afundă adânc mâinile în buzunare şi găsi un plic ţeapăn de care uitase. Becul de lângă uşa de la intrare a lui Kathryn Kent era stricat, aşa că Strike se duse două uşi mai încolo, ca să ajungă la un bec care funcţiona, şi deschise plicul argintiu.

Domnul şi doamna Michael Ellacott
solicită plăcerea companiei voastre
la nunta fiicei lor

Robin Venetia cu
Domnul Matthew John Cunliffe
la biserica Sfânta Fecioară Maria din Masham
sâmbătă 8 ianuarie 2011,
la ora 14
şi după aceea la
Swinton Park

Invitaţia emana autoritatea ordinelor militare: această nuntă avea să aibă loc în modul descris aici. El şi cu Charlotte nu ajunseseră niciodată până la a trimite invitaţii crem ţepene, inscripţionate cu litere negre înclinate.

Strike băgă cartonaşul la loc în buzunar şi reveni lângă uşa locuinţei

lui Kathryn ca să aştepte, băgându-şi capul între umeri şi privind în gol spre întunecata Lillie Road, cu luminile ei care licăreau, farurile maşinilor şi reflecţiile lor alunecând întruna pe asfalt, în nuanţe de roşu-închis şi auriu. Jos, adolescenţii cu glugi se strângeau unii în alţii, se depărtau, îi primeau şi pe alţii alături de ei şi se regrupau.

La 6:30, grupul mărit plecă în grabă, unit ca o haită. Strike îl privi până când aproape dispăru trecând pe lângă o femeie care venea din direcţia opusă. În timp ce aceasta traversa cercul de lumină al unui stâlp de iluminat, Strike văzu o coamă groasă de păr roşcat strălucitor care ieşea fluturând de sub o umbrelă neagră.

Mersul ei era şchiopătat, deoarece mâna care nu ţinea umbrela ducea două sacoşe grele, dar impresia pe care o lăsa de la distanţă, aruncându-şi în mod regulat buclele grele pe spate, nu era neatrăgătoare; părul bătut de vânt atrăgea atenţia, iar picioarele de sub paltonul larg erau zvelte. Se apropie tot mai mult, fără să-şi dea seama de privirea cercetătoare de la etajul trei, traversând curtea de beton, şi dispăru din câmpul lui vizual.

Cinci minute mai târziu apăru pe balconul pe care stătea Strike, aşteptând. Pe măsură ce se apropia, nasturii suprasolicitaţi ai hainei trădau un piept generos. Nu-l observă pe Strike decât când ajunse la zece metri distanţă, deoarece ţinea capul plecat, dar când ea ridică privirea, Strike văzu o faţă ridată şi umflată, mult mai îmbătrânită decât se aşteptase. Oprindu-se brusc, femeia icni:

— *Tu!*

Strike îşi dădu seama că ea îi vedea doar silueta, din cauza becurilor stricate.

Sacoşele se izbiră de pardoseala de beton cu un zgomot de sticlă spartă: femeia alerga în plină viteză spre el, fluturându-şi mâinile strânse în pumni.

— Nemernicule, *nemernic* ce eşti, n-o să te iert niciodată, *niciodată,* să nu te mai văd în ochi!

Strike fu obligat să pareze câteva lovituri dezlănţuite. Se trase în spate, în timp ce ea zbiera, aruncând lovituri ineficiente şi încercând să spargă blocajul lui de fost boxer.

— O să vezi tu – Pippa o să te omoare – o să vezi… Uşa vecinei se deschise iar: aceeaşi femeie apăru, cu o ţigară în gură.

— Hei! spuse ea.

Lumina din hol îl inundă pe Strike, expunându-l. Pe jumătate icnind

şi pe jumătate ţipând, femeia roşcată se retrase împleticit, îndepărtându-se de el.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă vecina.

— Un caz de confuzie, presupun, spuse Strike amabil. Vecina trânti uşa, lăsându-i din nou pe detectiv şi pe atacatoarea lui în întuneric.

— Cine eşti? şopti ea. Şi ce vrei?

— Eşti Kathryn Kent?

— *Ce vrei?*

Apoi, cu o panică subită, spuse:

— Dacă e ceea ce cred eu că e, atunci nu mă ocup cu asta!

— Poftim?

— Cine eşti, atunci? întrebă ea, părând mai speriată ca oricând.

— Numele meu e Cormoran Strike şi sunt detectiv particular.

Era obişnuit cu reacţiile oamenilor care îl găseau în pragul casei lor fără să se aştepte. Răspunsul lui Kathryn – o tăcere uluită – era destul de tipic. Femeia se retrase cu spatele, aproape împiedicându-se de sacoşele ei abandonate.

— Cine a pus pe urmele mele un detectiv particular? spuse ea cu ferocitate. *Ea,* nu-i aşa?

— Am fost angajat să-l găsesc pe scriitorul Owen Quine, spuse Strike. Lipseşte de acasă de aproape două săptămâni. Ştiu că eşti prietenă cu el…

— Nu, nu sunt, spuse ea.

Se aplecă să-şi ia din nou sacoşele; acestea zăngăniră tare.

— Şi ei poţi să-i spui din partea mea că n-are decât să şi-l ţină.

— Nu mai eşti prietena lui? Nu ştii unde e?

— Mă doare-n cur unde e.

O pisică străbătu nepăsătoare marginea balconului de piatră.

— Pot să te întreb când a fost ultima oară când…?

— Nu, nu poţi, spuse ea cu un gest furios.

Una dintre sacoşele din mâna ei se legănă şi Strike tresări, având impresia că pisica, între timp ajunsă în dreptul ei, avea să fie aruncată în gol de pe margine. Pisica şuieră şi sări jos. Femeia îşi azvârli piciorul spre ea, rapid şi duşmănos.

— Afurisita! spuse ea.

Pisica se îndepărtă furiş.

— Dă-te la o parte, te rog. Vreau să intru în casa mea.

Strike se îndepărtă câţiva paşi de uşă, ca s-o lase să se apropie.

Kathryn nu-şi putea găsi cheia. După câteva secunde, în care încercă să-şi pipăie buzunarele în timp ce ţinea sacoşele, fu obligată să le aşeze jos, la picioarele ei.

— Domnul Quine a dispărut de când s-a certat cu agenta lui din cauza ultimei sale cărţi, spuse Strike, în timp ce Kathryn bâjbâia prin haină. Mă întrebam dacă nu cumva…

— Mă doare-n cur de ultima lui carte. N-am citit-o. Mâinile lui Kathryn tremurau.

— Doamnă Kent…

— Domnişoară…

— Domnişoară Kent, soţia domnului Quine spune că acasă la ei a venit o femeie care îl căuta pe el. După descriere, părea că…

Kathryn Kent găsi cheia, dar o scăpă. Strike se aplecă s-o ridice şi să i-o dea; ea i-o smulse din mână.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu te-ai dus acasă la el să-l cauţi, săptămâna trecută?

— Ţi-am spus, nu ştiu unde e, nu ştiu nimic, se răsti ea, înfigând cheia în broască şi învârtind-o.

Kathryn îşi ridică cele două sacoşe, dintre care una zăngăni iar. Strike văzu că era de la un magazin de menaj din apropiere.

— Pare grea.

— Robinetul meu cu bilă e distrus, îi spuse ea cu asprime.

Şi îi trânti uşa în nas.

10

VERDONE: Am venit să luptăm.
CLEREMONT: Vom lupta, domnilor,
Şi vom lupta cât trebuie; doar vreo câteva lovituri…

Francis Beaumont şi Philip Massinger, *Micul avocat francez*

A doua zi dimineaţa, Robin ieşi de la metrou transpirată, cu o umbrelă inutilă în mână şi simţindu-se inconfortabil. După zile întregi de ploaie torenţială, de vagoane de metrou mirosind a haine ude, de trotuare alunecoase şi ferestre stropite de ploaie, trecerea bruscă la vremea strălucitoare şi uscată o luase prin surprindere. Alţi oameni ar fi fost veseli că potopul se oprise, dar nu Robin. Ea şi cu Matthew se certaseră rău.

Când deschise uşa de sticlă inscripţionată cu numele lui Strike şi denumirea profesiunii sale, fu aproape uşurată să descopere că şeful ei vorbea deja la telefon în biroul lui, cu uşa închisă. Simţea într-un mod neclar că trebuie să se adune înainte de a da ochii cu el, deoarece Strike fusese subiectul disputei de seara trecută.

— L-ai invitat la nuntă? spusese Matthew tăios.

Ea se temuse că Strike ar putea pomeni de invitaţie la ieşirea la crâşmă din seara aceea şi că, dacă nu îl avertiza pe Matthew înainte, Strike ar fi trebuit să suporte ostilitatea lui Matthew.

— De când invităm oameni fără să vorbim unul cu celălalt? spusese Matthew.

— Am vrut să-ţi spun. Am crezut că ţi-am spus.

Apoi Robin se simţise furioasă pe sine însăşi: nu-l minţise niciodată pe Matthew.

— E şeful meu, se aşteaptă să fie invitat!

Ceea ce nu era adevărat; se îndoia că lui Strike îi păsa în vreun fel de asta.

— Ei bine, eu aş vrea să vină, spusese ea.

Ceea ce, în sfârşit, era onest. Voia să aducă viaţa profesională de care nu se bucurase niciodată atât de mult mai aproape de viaţa personală, care, în prezent, refuza să se combine cu aceasta; voia să-i

prindă laolaltă pe cei doi, într-un întreg satisfăcător, şi să-l vadă pe Strike printre enoriaşi, fiind de acord (de acord! De ce trebuia el să fie de acord?) cu căsătoria ei cu Matthew.

Ştiuse că Matthew nu avea să fie prea încântat, dar sperase ca la acel moment cei doi bărbaţi să se fi întâlnit deja şi să se fi plăcut reciproc, şi nu era vina ei că asta nu se întâmplase încă.

— După toată agitaţia aia afurisită de care am avut parte când eu am vrut s-o invit pe Sarah Shadlock, spusese Matthew.

O lovitură, i se păruse lui Robin, sub centură.

— Atunci invit-o! spusese ea furioasă. Dar nu e deloc acelaşi lucru – Cormoran n-a încercat niciodată să se culce cu mine –, ce vrea să însemne pufnetul ăsta?

Cearta era în toi atunci când tatăl lui Matthew telefonase cu vestea că turnura ciudată pe care o luase starea de sănătate a mamei lui Matthew fusese diagnosticată drept miniatac cerebral.

După asta, ei şi lui Matthew li s-a părut că ar fi fost de prost gust să se mai certe în privinţa lui Strike, aşa că s-au dus la culcare într-o stare nesatisfăcătoare de reconciliere teoretică, amândoi spumegând, Robin ştia asta.

Se făcuse aproape amiază când Strike a ieşit în sfârşit din biroul lui. Astăzi nu purta costumul, ci un pulover murdar şi găurit, blugi şi adidaşi. Avea faţa înnegrită de ţepii deşi care apăreau dacă nu se bărbierea în fiecare zi. Uitând de necazurile ei, Robin se holbă la el: niciodată, nici pe vremea când Strike dormea la birou, Robin nu-l văzuse arătând ca un vagabond.

— Am dat nişte telefoane pentru cazul Ingles şi am obţinut nişte numere pentru Longman, îi spuse Strike.

Îi întinse lui Robin dosarele alfabetice demodate, fiecare cu un număr scris de mână pe cotor, pe care le folosise în Divizia de Investigaţii Speciale şi care rămăseseră modalitatea lui preferată de a colaţiona informaţiile.

— E un… un aspect deliberat? întrebă Robin.

Se holba la ceea ce păreau a fi pete de grăsime de pe genunchii blugilor lui.

— Da. E pentru Gunfrey. E o poveste lungă.

În timp ce Strike făcea ceai pentru amândoi, discutară detaliile a trei cazuri în curs de desfăşurare, el punând-o la curent cu informaţiile primite şi cu alte aspecte de investigat.

— Şi cum rămâne cu Owen Quine? întrebă Robin, primindu-şi cana. Ce a spus agenta lui?

Strike se aşeză pe canapea, care scoase obişnuitele ei sunete ca nişte vânturi, şi o puse la curent cu detaliile întrevederii cu Elizabeth Tassel şi ale vizitei la Kathryn Kent.

— Când m-a văzut prima oară, aş putea jura că a crezut că sunt Quine.

Robin râse.

— Nu eşti *atât* de gras.

— Mersi, Robin, spuse el sec. Când şi-a dat seama că nu sunt Quine şi înainte să-şi dea seama cine sunt, a spus: „Nu mă ocup cu asta". Îţi spune ceva?

— Nu… dar, adăugă Robin modest, ieri am reuşit până la urmă să aflu câte ceva despre Kathryn Kent.

— Cum? întrebă Strike uluit.

— Păi, mi-ai spus că e o autoare care se publică singură, îi reaminti Robin, aşa că m-am gândit să caut pe internet să văd ce e pe-acolo şi…

Cu două clicuri de mouse, Robin deschise pagina.

— … are un blog.

— Bine lucrat! spuse Strike.

Se ridică bucuros de pe canapea şi ocoli biroul, ca să citească peste umărul lui Robin. Pagina amatoristică de internet se numea „Viaţa mea literară", decorată cu desene în peniţă şi cu o fotografie foarte avantajoasă a lui Kathryn, despre care Strike credea că era mai veche de zece ani. Blogul conţinea o listă de postări aranjate după dată, ca un jurnal.

— Mare parte din el e despre faptul că editorii tradiţionali nu ar recunoaşte o carte bună nici dacă le-ai da în cap cu ea, spuse Robin derulând încet pagina, pentru ca Strike să o poată studia. A scris trei romane care fac parte din ceea ce ea numeşte o serie erotică fantasy, cu titlul Saga Melina. Pot fi descărcate pe Kindle.

— Nu mai vreau să citesc şi alte cărţi proaste, spuse Strike, mi-a ajuns cu Fraţii Boaşe Dureroase. E ceva despre Quine?

— O grămadă, spuse Robin, presupunând că el e bărbatul pe care ea îl numeşte Celebrul Scriitor. CS, prescurtat.

— Mă îndoiesc că se culcă cu doi scriitori, spuse Strike. El trebuie să fie. Însă „celebru" e puţin exagerat. Tu ai auzit de Quine înainte ca Leonora să vină aici?

— Nu, recunoscu Robin. Iată postarea de pe 2 noiembrie.

Excelentă discuţie în seara asta cu CS despre Intrigă şi Naraţiune, care, bineînţeles, nu sunt acelaşi lucru. Pentru cei care sunt surprinşi: Intriga este ceea ce se întâmplă, Naraţiunea este cât de mult arăţi cititorilor şi ***cum*** *le-o arăţi.*

Un exemplu din cel de-al doilea roman al meu, „Sacrificiul Melinei".

În timp ce îşi croiau drum spre pădurea Harderell, Lendor îşi înălţă arătosul lui profil ca să vadă cât de aproape erau de ea. Trupul lui bine întreţinut, şlefuit de călărie şi abilităţile lui de arcaş…

— Derulează, spuse Strike, să vedem ce mai e despre Quine.

Robin făcu întocmai, oprindu-se la o postare din 21 octombrie.

Aşa că CS sună că nu poate să se vadă cu mine (din nou). Probleme de familie. Ce pot eu să fac în afară de a-i spune că înţeleg? Ştiam că o să fie complicat, atunci când ne-am îndrăgostit. Nu pot fi în mod făţiş explicită în această privinţă, ci o să spun doar că el e blocat de o soţie pe care nu o iubeşte din cauza unui Terţ. Nu e vina lui. Nici vina Terţului. Soţia lui nu l-ar lăsa să plece nici dacă asta ar fi cel mai bine pentru toată lumea, aşa că suntem prinşi în ceea ce uneori pare a fi un Purgatoriu.

Soţia ştie despre mine, dar se preface că nu ştie. Nu ştiu cum poate suporta să trăiască cu un bărbat care vrea să fie cu altcineva, pentru că ştiu că eu n-aş putea să fac asta. CS spune că ea a pus întotdeauna Terţul deasupra a orice altceva, inclusiv El. Ciudat cum, adesea, a fi un „Îngrijitor" maschează un Egoism Profund.

Unii vor spune că e doar vina mea pentru că m-am îndrăgostit de un bărbat Căsătorit. Prieteni, nu-mi spuneţi nimic nou, Sora şi Mama mea îmi spun asta tot timpul. Am încercat să dau înapoi şi ce pot să spun decât că Inima are raţiunile iei, ce Raţiuni nu ştiu. Iar acum, în seara asta, plâng din cauza lui iar, pentru o Raţiune nou-nouţă. El îmi spune că aproape a terminat Capodopera lui, cartea care spune el că e Cea Mai Bună pe care a scris-o vreodată. „Sper c-o să-ţi placă. Apari şi tu în ea."

Ce poţi să spui când un Celebru Scriitor te pune în ceea ce el spune că e cea mai bună carte a lui? Înţeleg ceea ce îmi oferă el în modalităţi în care un Nonscriitor nu poate. Te face să te simţi mândră şi umilă. Da,

există oameni pe care noi, Scriitorii, îi lăsăm să pătrundă în inimile noastre, dar în Cărţile noastre?! Asta e ceva special. E ceva diferit.

Nu mă pot împiedica să îl iubesc pe CS. Inima are Raţiunile iei.

Dedesubt exista un schimb de comentarii.

Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că mie mi-a citit puţin din ea? Pippa2011
Sper că glumeşti, Pip, mie nu vrea să-mi citească deloc!!! Kath
Aşteaptă. Pippa2011

— Interesant, spuse Strike. Foarte interesant. Când Kent m-a atacat seara trecută, m-a asigurat că cineva pe nume Pippa voia să mă omoare.

— Atunci uită-te la asta! spuse Robin însufleţită, derulând postarea de pe 9 noiembrie.

Prima oară când l-am cunoscut pe CS, mi-a spus: „Nu poţi să scri bine decât dacă cineva sângerează, probabil tu". După cum ştiu cei care urmăresc acest Blog, eu mi-am deschis Metaforic venele aici, la fel şi în romanele mele. Dar astăzi simt că am fost înjunghiată Mortal de cineva în care ajunsesem să am încredere.

„O, Macheath! Mi-ai furat Liniştea – mi-ar face Plăcere să te văd supus chinurilor."

— De unde e citatul? întrebă Strike.

Degetele sprintene ale lui Robin dansară pe tastatură.

— Din *Opera cerşetorului,* de John Gay.

— Erudită, pentru o femeie care scrie „iei" în loc de „ei" şi pune majuscule la întâmplare.

— Nu putem să fim toţi genii literare, spuse Robin cu reproş.

— Slavă Domnului că e aşa, la câte aflu despre ele.

— Dar uită-te la comentariul de sub citat, spuse Robin, revenind la blogul lui Kathryn.

Dădu clic pe un link şi apăru o singură propoziţie.

Mult succes ăluia care te înjunghie, Kath.

Şi acest comentariu îi aparţinea lui Pippa2011.

— Pippa pare să fie o pacoste, nu-i aşa? comentă Strike. E ceva pe aici despre cum îşi câştigă Kent existenţa? Bănuiesc că nu-şi plăteşte facturile cu fanteziile ei erotice.

— Şi asta e puţin ciudat. Uită-te la bucata asta.

Pe 28 octombrie, Kathryn scrisese:

Ca mulţi alţi Scriitori, şi eu am o slujbă normală. Nu pot ca să zic prea multe despre ea din motive de securitate. Săptămâna asta securitatea a fost întărită iar la Unitatea noastră, ceea ce înseamnă în consecinţă că băgăciosul meu Coleg (creştin renăscut, hipocrit în privinţa vieţii mele private) un pretext pentru a sugera conducerii ca blogurile e.tc să fie urmărite, în caz că sunt dezvăluite informaţii sensibile. Din fericire, se pare că raţiunea a prevalat şi nu a fost întreprinsă nicio acţiune.

— Misterios, spuse Strike. Securitate întărită… închisoare pentru femei? Spital psihiatric? Sau e vorba de secrete industriale?

— Şi uită-te la asta, de pe 13 noiembrie.

Robin derulă până la cea mai recentă postare de pe blog, care era singura însemnare după cea în care Kathryn pretindea că fusese înjunghiată mortal.

Iubita mea soră a pierdut îndelungata ei bătălie cu cancerul de sân, acum trei zile. Mulţumesc tuturor pentru sprijin şi pentru urările voastre de bine.

Dedesubt fuseseră adăugate două comentarii, pe care Robin le deschise. Pippa2011 scrisese:

Îmi pare atât de rău să aud asta, Kath. Îţi trimit toată dragostea din lume xxx.

Kathryn răspunsese:

Mersi, Pippa, eşti o prietenă adevărată

Mulţumirile în avans ale lui Kathryn pentru numeroasele mesaje de susţinere stăteau foarte trist deasupra acestui scurt dialog.

— De ce? întrebă Strike aspru.

— De ce ce? spuse Robin, ridicând privirea spre el.

— De ce fac oamenii asta?

— Să scrie pe blog, vrei să spui? Nu ştiu… n-a spus cineva mai demult că viaţa neexaminată nu merită trăită?

— Da, Platon, spuse Strike, dar asta nu e examinare a vieţii, e exhibare a ei.

— O, Doamne! spuse Robin, vărsând ceai pe ea în timp ce tresărea, vinovată. Am uitat, mai era ceva! Christian Fisher a sunat tocmai când ieşeam pe uşă aseară. Vrea să ştie dacă te interesează să scrii o carte.

— *Poftim*?

— O carte, spuse Robin, încercând să-şi reprime dorinţa de a râde la vederea expresiei de dezgust de pe faţa lui Strike. Despre viaţa ta. Experienţele tale din armată şi rezolvarea cazului Lula…

— Sună-l înapoi, spuse Strike, şi spune-i că nu, nu mă interesează să scriu o carte.

Strike îşi goli cana şi se îndreptă spre cuierul în care acum o geacă de piele străveche atârna peste paltonul lui negru.

— N-ai uitat de diseară? spuse Robin.

Tensiunea care se risipise temporar puse iar stăpânire pe ea.

— Diseară?

— Ieşirea la crâşmă, spuse ea cu disperare. Cu mine. Şi Matthew. La The King's Arms.

— Nu, n-am uitat, zise el, întrebându-se de ce Robin părea atât de încordată şi nefericită. Cre' că o să fiu plecat toată după-amiaza, aşa că ne vedem acolo. La opt, nu?

— Şase jumate, spuse Robin, mai încordată ca oricând.

— Şase jumate. Bun. O să apar… Veneţia.

— De unde ai…? reacţionă Robin cu întârziere.

— E pe invitaţie, spuse Strike. Neobişnuit. De la ce vine?

— Am fost… mă rog, se pare că am fost concepută acolo, spuse ea, înroşindu-se. În Veneţia.

Când el începu să râdă, Robin întrebă, pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată:

— Care e al doilea nume mic al tău? C. B. Strike – de la ce vine B?

— Trebuie să plec, spuse Strike. Ne vedem la opt.

— *Şase jumate!* urlă Robin spre uşa care se închidea.

Destinaţia lui Strike din după-amiaza aceea era un magazin din Crouch End care vindea accesorii electronice. Laptopurile şi telefoanele mobile furate erau descărcate într-o încăpere din spate, informaţiile personale erau extrase, iar dispozitivele curăţate şi informaţiile erau vândute apoi separat celor care aveau nevoie de ele.

Proprietarul acestei afaceri prospere îi producea neplăceri considerabile domnului Gunfrey, clientul lui Strike. Domnul Gunfrey, care era un escroc tot atât de mare ca şi bărbatul pe care Strike îl depistase în sediul afacerii sale, dar într-un mod mult mai extravagant, făcuse o greşeală, călcând pe bătături pe cine nu trebuia. Era opinia lui Strike că Gunfrey trebuia să rezolve problema cât încă avea un avantaj. Strike ştia de ce e capabil acest adversar; aveau o cunoştinţă comună.

Obiectivul îl întâmpină pe Strike într-un birou de la etaj care mirosea la fel de urât precum cel al lui Elizabeth Tassel, în timp ce în fundal doi tineri în treninguri de nailon pierdeau vremea curăţându-şi unghiile. Strike, care făcea pe bătăuşul care-şi caută de lucru, recomandat de cunoştinţa lor comună, îl ascultă pe acest potenţial angajator cum îi mărturiseşte că intenţiona să-l atace pe fiul adolescent al domnului Gunfrey, despre ale cărui activităţi era înspăimântător de bine informat. Merse până acolo încât îi oferi lui Strike slujba: cinci sute de lire ca să-l taie pe băiat. („Nu vreau nicio crimă, doar un mesaj pentru tac-su, m-ai înţeles?”)

Trecuse de şase când Strike reuşi să plece din acel loc. Primul lui apel, odată ce se asigurase că nu e urmărit, fu către domnul Gunfrey însuşi, a cărui tăcere îngrozită îi sugeră lui Strike că acesta îşi dădea seama, în sfârşit, cu cine are de-a face.

Apoi Strike o sună pe Robin.

— O să întârzii, scuze, spuse el.

— Unde eşti? întrebă ea, părând tensionată.

Strike auzea zgomotele tipice unei crâşme din spatele ei: discuţii şi râsete.

— În Crouch End.

— O, Doamne, o auzi el spunând în şoaptă. O să-ţi ia o mie de ani…

— Iau un taxi, o linişti el. Vin cât pot de repede.

De ce alesese Matthew, se întrebă Strike în timp ce stătea în taxiul care hodorogea pe Upper Street, o crâşmă din Waterloo? Ca să se asigure că Strike trebuia să meargă departe? Răzbunare pentru că Strike alesese crâşme convenabile lui la încercările anterioare de a se

întâlni? Strike spera că la King's Arms aveau de mâncare. Dintr-odată i se făcuse foarte foame.

Avu nevoie de patruzeci de minute ca să ajungă la destinaţie, în parte din cauză că şirul de locuinţe muncitoreşti din secolul al XIX-lea unde se afla crâşma era blocat de trafic. Strike decise să coboare şi să pună capăt ursuzului efort al taximetristului de a descâlci numerotarea străzii, care părea să nu urmeze nicio înşiruire logică, şi merse mai departe pe jos, întrebându-se dacă dificultatea găsirii crâşmei influenţase alegerea lui Matthew.

King's Arms se dovedi a fi o crâşmă victoriană pitorească de pe colţ, ale cărei intrări erau împresurate de un amestec de tineri corporatişti în costume şi ceea ce păreau a fi studenţi, cu toţii fumând şi bând. Mica mulţime se dădu imediat la o parte când el se apropie, oferindu-i un spaţiu de trecere mai larg decât era strict necesar chiar şi pentru un bărbat de statura lui. În timp ce trecea pragul, intrând în micul bar, Strike se întrebă, nu fără o vagă speranţă că era posibil să se întâmple, dacă nu cumva avea să i se ceară să plece din cauza hainelor lui murdare.

Între timp, în camera zgomotoasă din spate, care era o curte cu tavan de sticlă înţesată conştiincios cu obiecte decorative, Matthew se uită la ceas.

— A trecut aproape un sfert de oră, îi spuse el lui Robin.

Îngrijit, în costum şi cu cravată, Matthew era – ca de obicei – cel mai arătos bărbat din încăpere. Robin era obişnuită să vadă ochii femeilor întorcându-se după el când trecea pe lângă ele; nu reuşise de fapt niciodată să se decidă cât de conştient era Matthew de privirile lor rapide şi arzătoare. Aşa cum stătea la masa lungă de lemn pe care fuseseră obligaţi să o împartă cu un grup de studenţi flecăreţi, având înălţime 1,85, cu bărbia despicată adânc şi ochi albaştri şi strălucitori, Matthew părea un cal de rasă în mijlocul unui padoc plin de ponei scoţieni.

— El e, spuse Robin cu un val de uşurare şi teamă.

Strike părea să fi devenit mai mare şi să aibă un aspect mai dur de când plecase de la birou. Avansă cu uşurinţă spre ei, prin încăperea aglomerată, cu ochii aţintiţi asupra capului auriu strălucitor al lui Robin şi strângând în mâna lui mare o halbă de Hophead. Matthew se ridică în picioare. Păru că se îmbărbătează.

— Cormoran – salut – ai găsit locul.

— Tu eşti Matthew, spuse Strike, întinzând mâna. Scuze că am întârziat atât, am încercat să plec mai devreme, dar eram cu genul de individ căruia nu e bine să-i întorci spatele fără să-ţi dea voie.

Matthew îi răspunse cu un zâmbet absent. Se aşteptase ca Strike să fie plin de acele tipuri de comentarii care să-l pună în valoare, să încerce să facă un mister din ocupaţia lui. După cum arăta, părea că tocmai schimbase un cauciuc.

— Ia loc, îi spuse Robin lui Strike agitată, mutându-se atât de departe pe bancă încât aproape cădea de pe ea. Ţi-e foame? Tocmai ne gândeam să comandăm ceva.

— Servesc o mâncare destul de decentă, spuse Matthew. Thailandeză. Nu e ca la Mango Tree, dar e în regulă.

Strike zâmbi fără căldură. Se aşteptase ca Matthew să fie aşa: să facă paradă de nume de restaurante din Belgravia ca să dovedească, după un singur an petrecut în Londra, că era un metropolitan cu experienţă.

— Cum au mers lucrurile în după-amiaza asta? îl întrebă Robin pe Strike.

Se gândea că, dacă Matthew ar fi aflat cu ce se ocupa Strike, ar fi devenit la fel de fascinată ca ea de procesul investigativ şi toate prejudecăţile lui s-ar fi evaporat.

Dar scurta descriere de către Strike a acelei după-amiezi, omiţând orice detaliu care i-ar fi identificat pe cei implicaţi, fu întâmpinată cu o indiferenţă abia ascunsă de Matthew. Strike se oferi apoi să le facă cinste amândurora, dat fiind că aveau paharele goale.

— Ai putea să manifeşti puţin interes, îi şuieră Robin lui Matthew imediat ce Strike nu-i mai putea auzi.

— Robin, s-a întâlnit cu un om într-un magazin, spuse Matthew. Mă îndoiesc că o să-i cumpere cineva prea curând drepturile de ecranizare.

Încântat de vorba lui de spirit, îşi îndreptă atenţia către tăbliţa neagră cu meniul de pe peretele de vizavi.

După ce Strike se întoarse cu băutura, Robin insistă să se lupte să ajungă până la bar cu comenzile lor pentru mâncare. Se temea să-i lase singuri împreună pe cei doi bărbaţi, dar avea impresia că ar putea cumva să comunice în lipsa ei.

Scurta încântare de sine a lui Matthew dispăru în absenţa lui Robin.

— Ai fost în armată, se trezi el spunându-i lui Strike, cu toate că fusese hotărât să nu îngăduie ca experienţa de viaţă a lui Strike să

domine conversaţia.

— Exact, spuse Strike. DIS.

Matthew nu era sigur ce însemna asta.

— Taică-meu a fost în RAF, spuse el. Da, în aceeaşi perioadă cu Jeff Young.

— Cine?

— Jucătorul galez de rugby, ştii? spuse Matthew. 23 de selecţii?

— A, da, spuse Strike.

— Da, taică-meu a ajuns comandant de escadron. A plecat în ’86 şi de atunci a avut propria lui afacere de gestiune imobiliară. S-a descurcat bine. Apoi Matthew adăugă, puţin ofensiv: Nu ca tatăl tău, dar destul de bine.

Boule, se gândi Strike.

— Despre ce vorbeaţi? spuse Robin neliniştită, aşezându-se la loc.

— Doar de taică-meu, spuse Matthew.

— Sărmanul de el, zise Robin.

— De ce sărman? se răsti Matthew.

— Păi – e îngrijorat pentru maică-ta, nu? Miniatacul cerebral?

— A, spuse Matthew, de asta ziceai.

Strike cunoscuse în armată oameni ca Matthew: întotdeauna din categoria ofiţerilor, dar cu acea nesiguranţă aflată imediat sub înfăţişarea liniştită, care îi făcea uneori să întreacă măsura.

— Şi cum mai merg lucrurile la Lowther-French? îl întrebă Robin pe Matthew.

Voia să-i arate lui Strike ce om drăguţ era Matthew, să i-l arate pe adevăratul Matthew pe care ea îl iubea.

— Matthew auditează o editură mică şi foarte ciudată, spuse ea, adresându-se apoi logodnicului ei. Sunt destul de amuzanţi, nu-i aşa?

— N-aş spune că sunt „amuzanţi”, la halul în care au ajuns, zise Matthew.

Acesta continuă să vorbească până când le sosi mâncarea, presărându-şi sporovăială cu referiri la „nouăj de miare” şi „două sute cinzej de mii”. Fiecare propoziţie era înclinată, ca o oglindă, în aşa fel încât să-l pună în cea mai bună lumină posibilă: deşteptăciunea lui, gândirea lui rapidă, surclasarea colegilor mai lenţi, mai proşti, dar având mai multă vechime, bunăvoinţa lui faţă de nerozii care lucrau la firma pe care o audita.

— … încearcă să justifice o petrecere de Crăciun, când ei abia dacă

au ieşit pe zero după doi ani; o să semene mai mult a priveghi.

Criticile arogante ale lui Matthew faţă de mica firmă fură urmate de sosirea mâncării lor şi de tăcere. Robin, care sperase că Matthew avea să reproducă pentru Strike unele dintre lucrurile mai amabile şi mai cordiale pe care i le spusese ei despre excentricităţile de la mica editură, nu mai ştia ce să zică. Totuşi, faptul că Matthew amintise de o petrecere a unei edituri tocmai îi dăduse lui Strike o idee. Mandibula detectivului începu să se mişte mai încet. Strike îşi dădu seama că aceasta putea fi o ocazie excelentă de a căuta informaţii despre locul în care se afla Owen Quine, iar memoria lui cuprinzătoare îi oferi o mică informaţie pe care uitase că o avea.

— Ai prietenă, Cormoran? îl întrebă Matthew pe Strike în mod direct.

Matthew era nerăbdător să lămurească asta. Robin fusese evazivă asupra acestui aspect.

— Nu, spuse Strike absent. Scuzaţi-mă – nu durează mult, tre' să dau un telefon.

— Da, nicio problemă, zise Matthew iritat.

Apoi continuă, însă doar după ce Strike nu mai putu să audă:

— Întârzii 40 de minute şi apoi te cari în timpul mesei. Noi stăm aici până o să catadicseşti tu să te întorci.

— *Matt!*

După ce ajunse pe trotuarul întunecat, Strike îşi scoase ţigările şi telefonul. Îşi aprinse o ţigară şi se îndepărtă de semenii lui fumători înspre capătul liniştit al străduţei laterale, oprindu-se în întuneric sub arcurile care susţineau linia ferată.

Culpepper răspunse la al treilea ţârâit.

— Strike, spuse el. Cum merge?

— Bine. Te sun să-ţi cer o favoare.

— Continuă, zise Culpepper neutru.

— Ai o verişoară pe nume Nina care lucrează la Roper Chard…

— De unde naiba ştii asta?

— Tu mi-ai zis, spuse Strike răbdător.

— Când?

— Acum câteva luni, când eu îl investigam pe dentistul ăla dubios pentru tine.

— Ce memorie ai, spuse Culpepper, părând mai mult enervat decât impresionat. Ce-i cu ea?

— Ai putea cumva să mă pui în legătură cu ea? întrebă Strike. Roper Chard are o petrecere aniversară mâine-seară şi aş vrea să merg.

— De ce?

— Am un caz, răspunse Strike evaziv.

Nu-i împărtăşea niciodată lui Culpepper detaliile despre divorţurile din înalta societate şi neînţelegerile legate de bani pe care le investiga, în ciuda frecventelor solicitări ale lui Culpepper.

— Şi tocmai ţi-am oferit subiectul carierei tale, ce dracu'.

— Da, bine, spuse jurnalistul pe un ton ranchiunos, după o scurtă ezitare. Bănuiesc că aş putea să fac asta pentru tine.

— E singură? întrebă Strike.

— Ce, vrei să i-o şi tragi? spuse Culpepper.

Strike remarcă faptul că acesta părea mai degrabă amuzat decât iritat la gândul că Strike şi-ar fi încercat norocul cu verişoara lui.

— Nu, vreau să ştiu dacă aş părea suspect dacă mă ia cu ea la petrecere.

— A, bun. Mi se pare că tocmai s-a despărţit de cineva. Nu ştiu. Îţi trimit un mesaj cu numărul ei.

Apoi Culpepper adăugă cu o încântare abia reprimată:

— Aşteaptă până duminică. Un tsunami de căcat o să-l mături pe Lordul Porker.

— Sun-o mai întâi pe Nina pentru mine, vrei? îl întrebă Strike. Şi spune-i cine sunt, ca să înţeleagă treaba.

Culpepper fu de acord şi închise. Deloc grăbit să se întoarcă la Matthew, Strike îşi fumă ţigara până la filtru înainte de a intra din nou.

Încăperea aglomerată, se gândi el în timp ce îşi croia drum prin ea, aplecându-şi capul ca să evite grinzile şi semnele de circulaţie, era asemenea lui Matthew: se străduia prea mult. Decorul includea o sobă de modă veche şi o casă de marcat antică, mai multe coşuri de cumpărături, afişe şi farfurii vechi: o panoplie forţată de obiecte găsite la magazinele de vechituri.

Matthew sperase să-şi termine tăiţeii înainte ca Strike să revină, ca să sublinieze durata absenţei sale, dar nu reuşise. Robin părea nefericită, iar lui Strike îi păru rău pentru ea, întrebându-se ce se întâmplase între ei în timp ce el lipsise.

— Robin spune că joci rugby, îi spuse el lui Matthew, hotărât să se străduiască. Ai fi putut să joci în liga a doua, nu-i aşa?

Mai făcură o conversaţie laborioasă timp de încă o oră: roţile se

învârteau mai uşor când Matthew putea să vorbească despre sine însuşi. Strike remarcă obiceiul lui Robin de a-l alimenta pe Matthew cu replici şi sugestii, toate menite să deschidă zone de conversaţie în care el putea să strălucească.

— De când sunteţi împreună? întrebă el.

— De nouă ani, spuse Matthew, folosindu-şi iar tonul său combativ.

— Atât de mult? făcu Strike, surprins. Păi cum, aţi fost la universitate împreună?

— La şcoală, răspunse Robin zâmbind. Clasa a şasea.

— Nu era o şcoală mare, spuse Matthew. Ea era singura fată cu ceva creier care arăta bine. Nu prea aveai ce să alegi.

Labagiule, se gândi Strike.

Drumul lor spre casă era acelaşi până la staţia Waterloo; merseră prin întuneric, continuând să discute, apoi se despărţiră la intrarea la metrou.

— Ai văzut? spuse Robin neajutorată, în timp ce ea şi Matthew se îndreptau spre scările rulante. E drăguţ, nu-i aşa?

— E varză la punctualitate, răspunse Matthew, care nu putu să găsească nicio altă acuzaţie împotriva lui Strike care să nu pară absurdă. Probabil că o să ajungă cu 40 de minute întârziere şi o să strice toată ceremonia, fir-ar a dracu'.

Dar era un acord tacit faţă de participarea lui Strike şi, în absenţa unui entuziasm autentic, Robin se gândi că ar fi putut să fie şi mai rău.

Între timp, Matthew medita în tăcere la unele lucruri pe care nu le mărturisise nimănui. Robin descrisese cu acurateţe aspectul şefului ei – părul aproape pubian, profilul de boxer –, dar Matthew nu se aşteptase ca Strike să fie atât de masiv. Avea cu vreo zece centimetri mai mult decât Matthew, căruia îi plăcea să fie cel mai înalt bărbat din încăpere. Deşi, dacă Strike ar fi perorat despre experienţele lui din Afganistan şi Irak sau le-ar fi povestit cum îi fusese smuls piciorul sau cum câştigase medalia care părea să o impresioneze atât de mult pe Robin, lui Matthew asta i s-ar fi părut o paradă dezgustătoare. Dar faptul că detectivul păstrase tăcerea asupra acestor subiecte fusese aproape şi mai iritant. Eroismul lui Strike, viaţa lui plină de acţiune, experienţele lui de călătorie pline de primejdii plutiseră cumva fantomatic deasupra conversaţiei.

Robin stătea alături de el în metrou, şi ea tăcută. Nu se bucurase deloc de acea seară. Nu cunoscuse niciodată faţa aceea a lui Matthew;

sau, cel puţin, nu-l mai *văzuse* niciodată purtându-se aşa. Era din cauza lui Strike, se gândi ea, meditând nedumerită asupra chestiunii în timp ce metroul se hurduca. Strike o făcuse cumva să-l vadă pe Matthew prin ochii lui. Nu ştia exact cum făcuse el asta – cu toate acele întrebări adresate lui Matthew despre rugby – unii le-ar fi putut considera politicoase, dar Robin ştia că nu e aşa… sau oare era doar enervată că Strike întârziase şi îl învinovăţea pentru lucruri pe care el nu le intenţionase?

Şi astfel, cuplul logodit se deplasa în viteză spre casă, unit de o iritare nerostită faţă de bărbatul care sforăia tare în metroul huruitor spre nord.

11

Să-mi dai de ştire
Din ce pricină sunt astfel ignorat.

John Webster, *Ducesa de Malfi*

— Eşti Cormoran Strike? întrebă o voce copilăroasă de clasă mijlocie la 9 fără 20 de minute, a doua zi dimineaţa.

— Da, spuse Strike.

— Sunt Nina. Nina Lascelles. Dominic mi-a dat numărul dumitale.

— A, da, spuse Strike.

Stătea cu pieptul gol în faţa oglinzii pentru bărbierit pe care o ţinea de obicei lângă chiuveta din bucătărie, camera cu duş fiind deopotrivă întunecoasă şi înghesuită. Îşi şterse spuma de ras din jurul gurii cu antebraţul şi spuse:

— Ţi-a spus despre ce e vorba, Nina?

— Da, vrei să te infiltrezi la petrecerea aniversară de la Roper Chard.

— „Infiltrat" e puţin exagerat.

— Dar pare mult mai incitant dacă spunem „infiltrat".

— Aşa e, spuse el amuzat. Înţeleg că eşti dispusă să faci asta?

— Aaa, da, e distractiv. Am voie să ghicesc de ce vrei să vii şi să-i spionezi pe toţi?

— Din nou, „spionat" nu e neapărat…

— Nu mai strica lucrurile. Am voie să ghicesc?

— Bine, spuse Strike. Dă-i drumul.

Luă o gură din cana de ceai, cu ochii la fereastră. Era ceaţă iar; scurtul interval de vreme însorită dispăruse.

— *Bombyx Mori,* zise Nina. Am dreptate? Am dreptate, nu-i aşa? Spune-mi că am dreptate.

— Ai dreptate, spuse Strike.

Nina scoase un ţipăt de încântare.

— Nici n-ar trebui să vorbesc despre asta. A existat o interdicţie totală, s-au trimis e-mailuri în toată compania, avocaţii intrau şi ieşeau în fugă din biroul lui Daniel. Unde să ne întâlnim? Ar trebui să ne

vedem undeva mai întâi şi apoi să venim împreună, nu crezi?

— Da, absolut, spuse Strike. Unde-ţi e mai convenabil?

Chiar în timp ce scotea un pix din haina atârnată în spatele uşii, se gândea cu jind la o seară acasă, un somn bun şi îndelungat, un interval de calm şi odihnă înainte de plecarea de sâmbătă dimineaţa devreme în urmărirea soţului necredincios al clientei brunete.

— Ştii Ye Olde Cheshire Cheese? întrebă Nina. De pe Fleet Street? Acolo n-o să fie nimeni de la muncă şi e aproape de birou. Ştiu că e siropos, dar mie-mi place foarte mult.

Căzură de acord să se întâlnească la 7:30. În timp ce Strike se bărbierea mai departe, se întrebă cât de probabil era să întâlnească la petrecerea aceea pe cineva care ştia unde e Quine. *Problema e,* îşi mustră Strike imaginea din oglinda circulară, în timp ce îşi nimicea ţepii de pe bărbie, *că te comporţi în continuare ca şi cum ai fi încă în DIS. Naţiunea nu te mai plăteşte să fii meticulos, prietene.*

Dar el nu putea să fie altfel; făcea parte dintr-un cod deontologic personal minim, dar inflexibil pe care îl purtase cu el toată viaţa: fă-ţi treaba şi fă-o bine.

Strike avea de gând să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei la birou, ceea ce în mod normal îi făcea plăcere. El şi cu Robin împărţeau munca birocratică; ea era o cutie de rezonanţă inteligentă şi adesea utilă, încă la fel de fascinată de mecanismele unei investigaţii pe cât fusese şi atunci când i se alăturase. Astăzi însă, Strike coborî scările cu ceva ce aducea a reticenţă şi, într-adevăr, antenele lui experimentate detectară în salutul ei un ton inhibat care, se temea el, avea să se transforme în curând în „Cum ţi s-a părut Matthew?”.

Tocmai ăsta, reflectă Strike în timp ce se retrăgea în biroul lui şi închidea uşa sub pretextul că vrea să dea câteva telefoane, era motivul pentru care era o idee proastă să te întâlneşti cu singurul tău angajat în afara orelor de program.

Foamea îl forţă să iasă câteva ore mai târziu. Robin cumpărase sendvişuri, ca de obicei, dar nu bătuse la uşă ca să-i spună că sosiseră. Şi asta părea să indice anumite sentimente de stânjeneală după seara anterioară. Pentru a amâna momentul în care aceasta trebuia amintită şi în speranţa că, dacă evita suficient de mult timp subiectul, ea ar fi putut să nu-l mai abordeze deloc (deşi el nu ştiuse niciodată tacticile cu care să abordeze o femeie), Strike îi spuse că tocmai vorbise cu domnul Gunfrey, ceea ce era adevărat.

— O să se ducă la poliţie? întrebă Robin.

— Ăă… nu. Gunfrey nu e genul de individ care se duce la poliţie dacă îl supără cineva. E aproape la fel de înverşunat ca tipul care vrea să-l taie pe fiu-său. Doar că acum şi-a dat seama că de data asta treaba e serioasă.

— Nu te-ai gândit să înregistrezi ce te plătea acel gangster să faci şi să te duci tu la poliţie? întrebă Robin fără să se gândească.

— Nu, Robin, pentru că ar fi fost evident de unde venea pontul şi ar afecta afacerile dacă ar trebui să mă feresc de asasini plătiţi în timp ce fac supraveghere.

— Dar Gunfrey nu poate să-şi ţină fiul în casă la nesfârşit!

— Nici nu trebuie. O să-şi ducă familia într-o vacanţă surpriză în State şi o să-l sune din LA pe prietenul nostru cuţitar ca să-i spună că a mai reflectat între timp şi s-a răzgândit în ce priveşte amestecul în interesele de afaceri ale acestuia. N-ar trebui să pară prea suspect. Tipul i-a făcut deja destule mizerii care să justifice potolirea lui. Cărămizi în parbriz, telefoane de ameninţare la nevastă-sa.

Apoi Strike oftă:

— Bănuiesc că va trebui să mă duc iar în Crouch End săptămâna viitoare, să-i spun că băiatul n-a mai apărut deloc şi să-i dau banii înapoi. Nu foarte plauzibil, dar nu vreau să înceapă să mă caute.

— Cât ţi-a dat?

— Cinci sute, Robin, spuse Strike.

— Şocant de puţin ca să înjunghii un adolescent, zise Robin energic. Apoi, luându-l pe Strike prin surprindere: Cum ţi s-a părut Matthew?

— E un tip simpatic, minţi Strike în mod automat.

Se abţinu să detalieze. Robin nu era naivă; el mai fusese impresionat şi înainte de capacitatea ei de a detecta minciunile, nota falsă. Totuşi, nu se putu abţine să nu abordeze cu Robin un subiect diferit.

— Am început să mă gândesc, poate la anul, dacă facem un profit bun şi cum tu ai primit deja mărirea de salariu, poate că ar avea sens să mai angajăm pe cineva. Eu lucrez tot timpul, nu pot continua aşa la nesfârşit. Câţi clienţi ai refuzat în ultima vreme?

— Vreo câţiva, răspunse Robin cu răceală.

Presupunând că nu fusese suficient de entuziast în privinţa lui Matthew, dar hotărât să nu fie şi mai ipocrit decât fusese deja, Strike se retrase la puţin timp după aceea în biroul lui şi închise iar uşa.

Însă de data aceasta Strike avea dreptate doar pe jumătate.

Robin se simţise într-adevăr dezamăgită de răspunsul lui. Ştia că, dacă lui Strike i-ar fi plăcut cu adevărat de Matthew, n-ar fi spus niciodată ceva atât de definitiv precum „e un tip simpatic“. Ar fi spus „da, merge” sau „bănuiesc că putea fi şi mai rău”.

Ceea ce o iritase şi chiar o rănise fusese sugestia lui de a mai angaja pe cineva. Robin se întoarse iar spre monitorul calculatorului şi începu să tasteze rapid şi furios, izbind în taste mai tare decât de obicei, în timp ce scria factura acelei săptămâni pentru bruneta care divorţa. Crezuse – evident, în mod greşit – că ea era aici ceva mai mult decât o secretară. Îl ajutase pe Strike să obţină probele cu care fusese condamnat ucigaşul Lulei Landry; pe unele dintre ele le adunase chiar de una singură, din propria ei iniţiativă. În lunile care trecuseră de atunci depăşise de câteva ori sarcinile unui asistent, însoţindu-l pe Strike în misiuni de supraveghere, atunci când ar fi părut mai firesc pentru el să fie într-un cuplu, fermecase portari şi martori recalcitranţi care se simţeau ofensaţi de masivitatea şi expresia ursuză ale lui Strike, ca să nu mai amintim că la telefon se prefăcuse a fi o diversitate de femei pe care Strike, cu vocea lui de bas profund, nu avea nicio şansă să le imite.

Robin presupusese că Strike gândea în mare la fel: uneori spunea lucruri de genul „Asta ajută la pregătirea ta de detectiv” sau „Ţi-ar prinde bine un curs de contrasupraveghere”. Sperase că, odată ce afacerea ajungea să aibă o bază mai solidă (iar ea putea susţine că într-adevăr contribuise la asta), avea să primească pregătirea de care ştia că are nevoie. Dar acum părea că acele aluzii fuseseră simple replici pasagere, bătăi pe umăr pentru o dactilografă. Atunci ce mai căuta ea aici? De ce dăduse cu piciorul la ceva mult mai bun? (În furia ei, Robin preferă să uite cât de puţin îşi dorise acea slujbă din resurse umane, oricât de bine plătită era.)

Poate că noul angajat avea să fie femeie, capabilă să îndeplinească acele sarcini utile, iar ea, Robin, avea să devină recepţionera şi secretara amândurora, fără a-şi mai părăsi biroul vreodată. Nu pentru asta rămăsese alături de Strike, renunţând la un salariu mult mai bun şi creând o sursă de tensiune recurentă în relaţia ei.

La ora 5 fix, Robin se opri din scris în mijlocul propoziţiei, îşi luă pardesiul şi plecă, închizând zgomotos uşa de sticlă în urma ei.

Izbitura îl trezi pe Strike. Dormise adânc la biroul lui, ca capul pe braţe. Se uită la ceas, văzu că era 5 şi se întrebă cine intrase oare în

birou. Abia când deschise uşa despărţitoare şi văzu că haina şi geanta lui Robin dispăruseră, iar ecranul calculatorului ei era negru, îşi dădu seama că ea plecase fără să-şi ia la revedere.

— Ah, ce naiba, spuse el nervos.

De obicei Robin nu era ursuză; era unul dintre multele lucruri care îi plăceau la ea. Ce importanţă avea dacă lui nu-i plăcea de Matthew? Nu el trebuia să-l ia în căsătorie. Mormăind iritat, Strike încuie şi urcă scările spre apartamentul lui de la mansardă, plănuind să mănânce şi să se schimbe înainte de întâlnirea cu Nina Lascelles.

12

E o femeie foarte sigură pe ea, extraordinar de isteaţă şi cu replici prompte.

Ben Jonson, *Epicen sau femeia tăcută*

În seara aceea, Strike o luă pe întunecatul şi frigurosul Strand, înspre Fleet Street, cu mâinile afundate în buzunare. Mergea cât de energic îi permiteau oboseala şi piciorul drept, tot mai dureros. Regreta că abandonează pacea şi confortul apreciatei lui locuinţe; nu era sigur că din această expediţie de seară avea să rezulte ceva util şi totuşi, aproape împotriva voinţei lui, fu izbit din nou, în ceaţa îngheţată a serii de iarnă, de frumuseţea îmbătrânită a vechiului oraş, căruia el îi datora o copilărie împărţită în două.

Orice tuşă turistică era eliminată de seara îngheţată de noiembrie: faţada de secol XVII de la Old Bell Tavern, cu geamurile în formă de diamant, emana un aer antic şi nobil, dragonul care stătea de pază deasupra firmei de la Temple Bar se vedea în profil, rigid şi aprig, pe întunericul înstelat de deasupra, iar în depărtare cupola înceţoşată de la St. Paul strălucea ca o lună care răsare. În timp ce se apropia de destinaţie, pe un zid de cărămidă de lângă el, sus, se vedeau numele care vorbeau despre trecutul mânjit cu cerneală al Fleet Street – *People's Friend, Dundee Courier* –, dar Culpepper şi tagma lui jurnalistică fuseseră alungaţi de mult din căminul lor tradiţional înspre Wapping şi Canary Wharf. Acum zona era dominată de justiţie; Tribunalele Regale, templul suprem al profesiunii lui Strike, îl priveau de sus pe detectivul aflat în trecere.

În această dispoziţie tolerantă şi ciudat de sentimentală, Strike se apropie de felinarul rotund şi galben de vizavi care marca intrarea în Ye Olde Cheshire Cheese şi parcurse pasajul îngust care ducea la intrare, aplecându-se ca să nu dea cu capul de pragul jos.

Intrarea înghesuită şi lambrisată, tapetată cu picturi vechi în ulei, dădea într-o cameră minusculă de la stradă. Strike se aplecă iar, evitând anunţul aproape şters „Bar exclusiv pentru gentlemani", şi fu întâmpinat imediat de semnele entuziaste cu mâna ale unei fete palide

şi minione, a cărei trăsătură dominantă erau nişte ochi mari şi căprui. Încotoşmănită într-un pardesiu negru lângă focul din sobă, fata adăpostea un pahar gol între mâinile mici şi albe.

— Nina?

— Ştiam că eşti dumneata, Dominic te-a descris perfect.

— Vrei să-ţi iau ceva de băut?

Ea ceru un pahar de vin alb. Strike îşi aduse o halbă de Sam Smith şi îşi făcu loc pe banca inconfortabilă de lemn, lângă ea. Încăperea era plină de accente londoneze. Ca şi cum i-ar fi ghicit dispoziţia, Nina spuse:

— Încă mai e o crâşmă adevărată. Doar oamenii care nu vin aici niciodată cred că e plină de turişti. Şi Dickens venea aici, şi Johnson, şi Yeats… îmi place la nebunie.

Îl privi radios. Strike zâmbi şi el, simţind o căldură reală cu cele câteva guri de bere pe care le luase.

— Cât de departe e biroul vostru?

— Cam zece minute de mers pe jos, zise ea. Suntem chiar lângă Strand. E o clădire nouă, cu grădină pe acoperiş.

Apoi adăugă, strângându-şi şi mai mult pardesiul în jurul ei:

— O să fie al naibii de frig. Dar şefii au avut un pretext ca să nu închirieze o sală altundeva. E o perioadă grea pentru edituri.

— Au fost unele probleme cu *Bombyx Mori,* spuneai? întrebă Strike trecând la afaceri.

Îşi întinse picioarele sub masă cât se putea.

— Probleme, repetă ea, e foarte puţin spus. Daniel Chard e negru de furie. *Nu* faci din Daniel Chard personaj negativ al unui roman pornografic. Nu se face aşa ceva. Nu. E o idee proastă. E un om ciudat. Se spune că a fost convins să preia afacerea familiei, dar de fapt el voia să fie artist.

Apoi Nina adăugă, chicotind:

— Ca Hitler.

Luminile de deasupra barului dansau în ochii ei mari. Strike se gândi că arăta ca un şoarece vioi şi entuziast.

— Hitler? repetă el, uşor amuzat.

— Delirează ca Hitler când e supărat – am aflat *asta* săptămâna trecută. Înainte de asta nimeni nu l-a auzit vreodată pe Daniel ridicând vocea. Ţipa şi urla la Jerry; îl auzeam prin pereţi.

— Dumneata ai citit cartea?

Nina ezită, cu un zâmbet poznaş.

— Nu în mod oficial, spuse ea în cele din urmă.

— Dar neoficial…

— E posibil să fi tras puţin cu ochiul, răspunse ea.

— Nu e ţinut sub cheie?

— Ba da, e în seiful lui Jerry.

O privire piezişă glumeaţă îl invita pe Strike să i se alăture în ironizarea blândă a nevinovatului editor.

— Problema e că el a spus cifrul la toată lumea, deoarece îl uită mereu şi asta înseamnă că ne poate cere nouă să i-l reamintim. Jerry e cel mai drăguţ şi mai corect om din lume şi nu cred că i-ar fi dat prin cap că noi am fi citit ceva dacă nu era cazul.

— Când te-ai uitat prin el?

— Luni, după ce l-a primit Jerry. Atunci deja se înteţiseră zvonurile, deoarece Christian Fisher sunase vreo 50 de oameni în weekend şi le citise fragmente din carte la telefon. Am auzit că a scanat-o şi a început să trimită şi prin e-mail părţi din ea.

— Asta era înainte ca avocaţii să înceapă să se implice?

— Da. Ne-au adunat pe toţi şi ne-au ţinut un discurs ridicol despre ce o să se întâmple dacă vorbim despre carte. Era pur şi simplu absurd, să încerce să ne spună că reputaţia companiei ar fi suferit dacă preşedintele ei era ridiculizat – suntem pe cale să ne listăm la bursă, cel puţin aşa se zvoneşte – şi că în cele din urmă slujbele noastre ar fi fost periclitate. Nu ştiu cum a reuşit avocatul să rămână serios în timp ce spunea asta. Tatăl meu e avocat al reginei şi spune că editurii îi va fi foarte greu să ne acuze de ceva, când atât de mulţi oameni din afara companiei ştiu.

— Chard e un preşedinte bun? întrebă Strike.

— Bănuiesc că da, spuse ea agitată, dar e foarte misterios, foarte demn… ei bine, ce a scris Quine despre el e foarte amuzant.

— Adică…?

— Păi, în carte Chard e numit Phallus Impudicus şi…

Strike se înecă cu berea. Nina chicoti.

— E numit „Penis Impudic”? întrebă Strike râzând.

Se şterse la gură cu dosul palmei. Nina râse şi ea; un chicotit surprinzător de deocheat pentru cineva care semăna cu o şcolăriţă vioaie.

— Ai făcut latină? Eu am renunţat la ea, n-o suportam – dar ştim cu

toţii ce înseamnă „phallus”, nu-i aşa? Am căutat, şi *Phallus Impudicus* e de fapt numele exact al unei ciuperci căreia i se spune bozuz. Se pare că miroase urât şi… mă rog…

Nina chicoti iar.

— … seamănă cu o sculă putrezită. Tipic pentru Owen: nume deocheate şi toată lumea cu sculele pe afară.

— Şi cu ce se ocupă Phallus Impudicus?

— Păi, umblă ca Daniel, vorbeşte ca Daniel, arată ca Daniel şi se bucură de puţină necrofilie cu un scriitor arătos pe care l-a omorât. E foarte macabru şi dezgustător. Jerry a spus întotdeauna că lui Owen i se pare că a irosit ziua de lucru degeaba dacă nu i-a făcut pe cititori să vomite măcar de două ori. Sărmanul Jerry.

— De ce „sărmanul Jerry”? întrebă Strike.

— Apare şi el în carte.

— Şi el ce fel de falus e?

Nina chicoti din nou.

— N-aş putea să-ţi spun, n-am citit partea despre Jerry. Am răsfoit doar, ca să-l găsesc pe Daniel, pentru că toată lumea spunea că e aşa de scabros şi amuzant. Jerry a lipsit din birou doar o jumătate de oră, aşa că n-am avut prea mult timp – dar ştim cu toţii că apare şi el, pentru că Daniel l-a obligat pe Jerry să rămână şi să se întâlnească cu avocaţii, şi i-a adăugat numele în toate e-mailurile stupide în care ne spunea că dacă vorbim despre *Bombyx Mori* se prăbuşeşte cerul. Presupun că Daniel se simte mai bine din cauză că Owen l-a atacat şi pe Jerry. Ştie că toată lumea îl iubeşte pe Jerry, aşa că mă aştept să creadă că o să ne ţinem toţi gura ca să-l protejăm.

Apoi Nina spuse, în timp ce zâmbetul i se estompa:

— Dar Dumnezeu ştie de ce s-a luat Quine de Jerry. Pentru că Jerry nu are nici măcar un singur duşman.

Privi fix în paharul ei gol şi adăugă, ca o concluzie calmă:

— Owen chiar *e* un nemernic.

— Mai vrei un pahar? întrebă Strike.

Se duse iar la bar. Pe peretele din spatele acestuia era un papagal gri împăiat, într-o cutie de sticlă. Era singurul articol excentric care putea fi văzut şi Strike era pregătit, în dispoziţia lui tolerantă faţă de această zonă autentică a vechii Londre, să aibă bunăvoinţa de a presupune că papagalul cârâise şi pălăvrăgise cândva între aceşti pereţi, şi nu fusese cumpărat ca accesoriu deplorabil.

— Ştii că Owen Quine a dispărut? întrebă el când reveni lângă Nina.

— Da, am auzit un zvon. Nu mă surprinde, la scandalul pe care l-a provocat.

— Îl cunoşti?

— Nu neapărat. Vine uneori la birou şi încearcă să flirteze, ştii, învăluit în mantia lui stupidă, dându-se în spectacol, încercând întotdeauna să şocheze. Mie mi se pare că e cam penibil şi am detestat întotdeauna cărţile lui. Jerry m-a convins să citesc *Păcatul lui Hobart* şi mi s-a părut groaznică.

— Ai auzit ca el să fi vorbit cu cineva în ultima vreme?

— Din câte ştiu eu nu, spuse Nina.

— Şi nu ştie nimeni de ce a scris o carte care avea să-i aducă cu siguranţă un proces?

— Toată lumea presupune că s-a certat rău cu Daniel. El se ceartă cu toţi până la urmă; Dumnezeu ştie câţi editori a avut de-a lungul timpului. Am auzit că Daniel îl publică pe Owen doar pentru că asta face să pară că Owen l-a iertat pentru că s-a purtat groaznic cu Joe North. Owen şi Daniel nu se plac deloc, ăsta e lucru ştiut.

Strike îşi aminti imaginea tânărului blond şi frumos atârnată pe peretele lui Elizabeth Tassel.

— Cum s-a purtat Chard groaznic cu North?

— Nu ştiu prea bine detaliile, spuse Nina. Dar ştiu că aşa *a fost.* Ştiu că Owen a jurat că nu o să lucreze niciodată pentru Daniel, dar apoi a trecut pe la aproape toţi ceilalţi editori, aşa că a trebuit să pretindă că se înşelase în privinţa lui Daniel, care l-a acceptat pentru că avea impresia că asta îl pune într-o lumină bună. Cel puţin asta spune toată lumea.

— Şi Quine s-a certat şi cu Jerry Waldegrave, din câte ştii?

— Nu, şi de aia e atât de bizar. De ce să-l atace pe Jerry? Jerry e adorabil! Deşi, din ce am auzit, nu poţi să…

Pentru prima oară, din câte îşi putea da seama Strike, Nina luă în considerare ce urma să spună, după care continuă, puţin mai sobru:

— Ei, nu poţi să-ţi dai seama cu adevărat ce vrea să spună Owen în partea despre Jerry şi, cum spuneam, eu n-am citit-o. Dar Owen a bumbăcit o grămadă de oameni. Am auzit că şi soţia lui apare şi se pare că a fost ticălos cu Liz Tassel care, chiar dacă e o scorpie, toată lumea ştie că a trecut prin foc şi pară pentru el. Liz nu va mai putea să plaseze niciodată nimic la Roper Chard; toată lumea e furioasă pe ea. Ştiu că i-a

fost retrasă invitaţia pentru seara asta la ordinul lui Daniel – destul de umilitor. Şi peste câteva săptămâni ar trebui să fie o petrecere pentru Larry Pinkelman, unul dintre autorii ei, şi de la aia *nu pot* să-i retragă invitaţia – Larry e un bătrân atât de drăguţ, toată lumea îl iubeşte –, dar Dumnezeu ştie ce primire o aşteaptă dacă o să apară.

Nina îşi dădu într-o parte bretonul castaniu-deschis şi schimbă brusc subiectul:

— În orice caz, în ce relaţie ar trebui să fim, când ajungem la petrecere? Eşti prietenul meu sau cum?

— Partenerii de viaţă sunt primiţi la chestia asta?

— Da, dar nu am zis nimănui că mă văd cu tine, aşa că nu putem spune că suntem împreună de mult. O să spunem că ne-am întâlnit la o petrecere săptămâna trecută, bine?

Strike auzi, cu un amestec aproape egal de nelinişte şi mândrie satisfăcută, entuziasmul cu care ea sugera această întâlnire ficţională.

— Tre' să merg la baie înainte să plecăm, spuse el.

Se ridică greoi de pe banca de lemn, în timp ce ea îşi golea al treilea pahar.

Scările care coborau spre toaleta din Ye Olde Cheshire Cheese erau abrupte, iar plafonul atât de jos, încât Strike se lovi la cap chiar dacă se aplecase. În timp ce se freca la tâmplă, înjurând în şoaptă, i se păru că tocmai primise o scatoalcă divină peste cap, ca să nu uite ce era o idee bună şi ce nu.

13

Se spune că ai o carte
Din care ai citat pe de rost
Numele tuturor răufăcătorilor celebri,
Care pândesc prin oraş.

John Webster, *Diavolul alb*

Experienţa îl învăţase pe Strike că exista un anumit tip de femeie pentru care el era deosebit de atrăgător. Caracteristicile lor comune erau inteligenţa şi intensitatea oscilantă a lămpilor prost conectate. Erau adesea atrăgătoare şi, de obicei, după cum îi plăcea să spună celui mai vechi prieten al lui, Dave Polworth, „simulante totale". Strike nu se preocupase niciodată să încerce să înţeleagă ce anume le atrăgea la el pe acest tip de femei, chiar dacă Polworth, un om cu multe teorii categorice, susţinea ideea că aceste femei („nervoase, supraeducate") căutau în mod subconştient ceea ce el numea „sânge de cal de tracţiune".

Despre fosta logodnică a lui Strike, Charlotte, s-ar fi putut spune că era regina acestei specii. Foarte frumoasă, deşteaptă, schimbătoare şi cu probleme, Charlotte se întorsese iar şi iar la Strike, înfruntând opoziţia familiei ei şi dezgustul abia mascat al prietenilor. În cele din urmă, el pusese capăt în martie relaţiei lor intermitente de 16 ani, iar ea se logodise aproape imediat cu fostul ei prieten de la care o câştigase Strike cu atât de mulţi ani în urmă, la Oxford. De atunci încoace, cu excepţia unei singure nopţi excepţionale, viaţa amoroasă a lui Strike fusese în mod intenţionat aridă. Munca îi ocupase practic toată existenţa diurnă şi rezistase cu succes avansurilor subtile sau făţişe ale femeilor de felul clientei lui brunete şi epatante, divorţate în perspectivă care aveau timp de omorât şi singurătate de alinat.

Dar exista întotdeauna periculoasa nevoie de a se supune, de a brava complicaţiile de dragul câtorva nopţi de consolare, iar acum Nina Lascelles mergea grăbită alături de el pe întunecatul Strand, făcând doi paşi pentru unul de-al lui şi informându-l care e adresa ei exactă din St. John's Wood, „ca să pară că ai fost acolo". Abia dacă îi

ajungea la umăr, iar lui Strike femeile foarte mici nu i se păruseră niciodată atrăgătoare. Şuvoiul ei de flecăreală despre Roper Chard era presărat cu mai multe râsete decât ar fi fost necesar, iar de câteva ori îi atinse braţul ca să sublinieze o idee.

— Am ajuns, spuse ea în sfârşit.

Se apropiau de o clădire înaltă şi modernă, cu uşi turnante de sticlă şi cuvintele „Roper Chard" desenate cu plexiglas portocaliu strălucitor pe faţada de piatră.

Dincolo de holul pe care se vedeau oameni în haine de seară era un şir de uşi culisante de metal. Nina scoase invitaţia din geantă şi i-o arătă cuiva care părea un angajat ocazional într-un smoking care nu i se potrivea, apoi ea şi cu Strike se alăturară altor douăzeci de oameni într-un lift mare cu oglinzi.

— Etajul ăsta e pentru întâlniri, strigă Nina în sus, spre el, în timp ce coborau într-un spaţiu în plan deschis unde o trupă cânta pentru un ring de dans puţin populat. De obicei e partiţionat. Deci – cu cine vrei să te întâlneşti?

— Cu oricine îl cunoaşte bine pe Quine şi ar putea avea idee unde e.

— Asta înseamnă doar Jerry, de fapt…

Un lot proaspăt de invitaţi coborâţi din lift îi înghiontea din spate, făcându-i să intre în mulţime. Strike avu impresia că simte cum Nina îl prinde de spatele hainei, ca un copil, dar nu răspunse luând-o de mână sau întărind în alt fel impresia că erau împreună. În cele din urmă reuşiră să ajungă la peretele opus, unde mese deservite de chelneri în haine albe gemeau de mâncare de petrecere şi era posibil să faci conversaţie fără să strigi. Strike luă câteva chiftele delicate de crab şi le mâncă, regretând dimensiunile lor minuscule, în timp ce Nina privea în jur.

— Nu-l văd nicăieri pe Jerry, dar probabil e pe acoperiş, fumează. Să încercăm acolo? Aaaah, ia uite – Daniel Chard, amestecându-se cu turma!

— Care din ei?

— Cel chel.

În jurul şefului companiei fusese lăsată o mică distanţă respectuoasă, asemenea cercului aplatizat de porumb din jurul unui elicopter care decolează, în timp ce acesta discuta cu o femeie tânără şi voluptuoasă, într-o rochie neagră strâmtă.

Phallus Impudicus; Strike nu putu să-şi reprime un rânjet amuzat,

însă chelia îi stătea bine lui Chard. Era mai tânăr şi părea mai în formă decât se aşteptase Strike, şi era arătos într-un anumit fel, cu sprâncene negre şi dese deasupra ochilor adânciţi, nas vulturesc şi gura cu buze subţiri. Costumul lui negru-cărbune era obişnuit, dar cravata mov-deschis era mult mai lată decât una obişnuită şi avea desene cu nasuri de toate formele. Strike, al cărui gust vestimentar fusese întotdeauna convenţional, un instinct şlefuit de popota sergenţilor, nu putu să nu se simtă intrigat de această declaraţie mică, dar energică de non-conformism a unui preşedinte de companie, mai ales că ea atrăgea din când în când priviri surprinse sau amuzate.

— Unde e băutura? spuse Nina, ridicându-se inutil pe vârfuri.

— Acolo, răspunse Strike, care vedea un bar în faţa ferestrelor înfăţişând o privelişte a Tamisei întunecate. Rămâi aici, aduc eu. Vin alb?

— Champers, dacă Daniel a spart bani.

Strike alese un traseu prin mulţime astfel încât să ajungă în mod neostentativ în imediata apropiere a lui Chard, care o lăsa pe însoţitoarea lui să poarte întreaga discuţie. Aceasta avea acel aer de uşoară disperare al causeurilor care îşi dau seama că dau greş. Strike observă că dosul mâinii lui Chard, în care acesta strângea un pahar cu apă, era acoperit de o eczemă roşie strălucitoare. Strike se opri imediat în spatele lui Chard, aparent pentru a permite unui grup de tinere femei să treacă în direcţia opusă.

— … şi chiar a fost extraordinar de amuzant, spunea nervos fata în rochie neagră.

— Da, zise Chard, care părea foarte plictisit, aşa trebuie să fi fost.

— Şi nu a fost New Yorkul minunat? întrebă însoţitoarea lui. Vreau să spun… nu minunat… dar util? Distractiv?

— Aglomerat, spuse Chard. Multe discuţii digitale. Chiar dacă nu-l vedea pe preşedinte, Strike avu impresia că acesta cască.

Un bărbat corpolent, într-un costum cu vestă, care părea deja beat deşi era abia 8:30, se opri în faţa lui Strike şi îl invită, cu o politeţe exagerată, să treacă. Strike nu avu de ales şi acceptă invitaţia, aşa că nu mai reuşi să-l audă pe Daniel Chard.

— Mersi, spuse Nina câteva minute mai târziu, luând paharul de şampanie din mâna lui Strike. Să mergem atunci pe acoperişul cu grădină?

— Excelent, spuse Strike.

Îşi luase şi el şampanie, nu pentru că îi plăcea, ci pentru că nu exista altceva ce şi-ar fi dorit să bea.

— Cine e femeia cu care vorbeşte Daniel Chard?

Nina întinse gâtul ca să vadă, în timp ce îl conducea pe Strike spre o scară metalică elicoidală.

— Joanna Waldegrave, fiica lui Jerry. Tocmai a scris primul ei roman. De ce? E genul tău?

Nina întrebase asta cu un râs şuierat şi uşor.

— Nu, spuse Strike.

Urcară scările împletite, Strike sprijinindu-se din nou cu greutate de balustradă. Resimţi dureros în plămâni aerul îngheţat în timp ce ieşeau pe acoperişul clădirii. Peste tot erau porţiuni de gazon moale, cilindri cu flori şi arbuşti, bănci; exista chiar şi un iaz inundat în lumină în care zvâcneau peşti ca nişte flăcări, pe sub frunze negre de nufăr. Încălzitoare de exterior ca nişte ciuperci gigantice fuseseră plasate în grupuri între pătratele de iarbă îngrijite, iar oamenii se înghesuiau sub ele, întorşi cu spatele la scena pastorală sintetică şi privind spre interior la semenii lor fumători, cu vârfurile ţigărilor licărind.

Priveliştea asupra oraşului era spectaculoasă, catifea neagră cu nestemate, neonul albastru strălucitor al Ochiului Londrei, Turnul Oxo cu ferestrele lui rubinii, Centrul Southbank, Big Ben şi Palatul Westminster sclipind auriu, departe în dreapta.

— Haide, spuse Nina.

Luă cu îndrăzneală mâna lui Strike şi îl conduse spre tinerii ale căror răsuflări se ridicau în fuioare de ceaţă albă chiar şi când nu suflau fumul afară.

— Bună, fetelor, spuse Nina. L-a văzut cineva pe Jerry?

— E beat, spuse sec o roşcată.

— *O, nu,* spuse Nina. Şi se descurca atât de bine!

O blondă înaltă şi slabă privi peste umăr şi murmură:

— Săptămâna trecută la Arbutus era aproape muci.

— E din cauza lui *Bombyx Mori,* spuse o fată cu păr scurt şi negru care părea iritată. Şi weekendul aniversar din Paris nu s-a mai întâmplat. Cred că Fenella a făcut iar o criză. *Când* are de gând s-o părăsească?

— E şi ea aici? întrebă avid blonda.

— E pe undeva, spuse fata brunetă. Nu ne prezinţi, Nina?

Urmă un şuvoi de prezentări, care însă nu-l ajută pe Strike să-şi dea

seama cine era Miranda, Sarah sau Emma. Apoi cele patru femei se apucară iar să disece nefericirea şi beţivăneala lui Jerry Waldegrave.

— Ar fi trebuit să-i dea papucii Fenellei acum ani de zile, spuse fata brunetă. Ce femeie abjectă!

— Sst! şuieră Nina.

Toate patru încremeniră în timp ce un bărbat aproape la fel de înalt ca Strike se apropia de ei. Faţa lui rotundă şi păstoasă era ascunsă parţial de ochelari cu rame mari de baga şi un păr castaniu încâlcit. Un pahar de vin roşu plin până la buză ameninţa să i se reverse peste mână.

— Tăcere vinovată, observă el cu un zâmbet amabil.

Vorbirea lui avea o deliberare exagerată şi răsunătoare care pentru Strike însemna un beţiv experimentat.

— Trei încercări pentru subiectul pe care îl discutaţi: *Bombyx* – *Mori* – Quine.

Apoi adăugă, privind spre Strike şi întinzând mâna, în timp ce ochii lor erau la acelaşi nivel:

— Salut. N-am făcut cunoştinţă, nu-i aşa?

— Jerry – Cormoran, Cormoran – Jerry, spuse Nina imediat. Apoi adăugă mai mult ca un aparteu către cele trei femei de lângă ea decât către editorul cel înalt: Partenerul meu.

— Cameron, ai zis? întrebă Waldegrave, făcând mâna pâlnie la ureche.

— Merge şi aşa, spuse Strike.

— Scuze, zise Waldegrave. Sunt surd de-o ureche.

Cu un umor mai degrabă greoi, Waldevrage continuă:

— Iar dumneavoastră, doamnelor, aţi bârfit în faţa necunoscutului înalt şi întunecat, în ciuda instrucţiunilor foarte clare ale domnului Chard ca nimeni din afara companiei să nu afle de secretul nostru vinovat?

— N-o să ne spui, nu-i aşa, Jerry? întrebă fata brunetă.

— Dacă Daniel ar fi vrut cu adevărat să amuţească acea carte, spuse impacientat roşcata, însă cu o privire rapidă aruncată peste umăr să vadă dacă nu cumva şeful e prin preajmă, n-ar trebui să trimită avocaţi în tot oraşul care să încerce să înăbuşe totul. Oamenii mă sună întruna ca să mă întrebe ce se întâmplă.

— Jerry, spuse cu îndrăzneală fata brunetă, de ce a trebuit să vorbeşti cu avocaţii?

— Pentru că sunt băgat şi eu acolo, Sarah, spuse Waldegrave, fluturându-şi paharul, ceea ce trimise o gură din conţinutul lui pe gazonul îngrijit. Sunt băgat până peste urechile mele betege. În carte.

Femeile scoaseră exclamaţii şocate.

— Ce ar putea să spună despre tine Quine, când tu ai fost atât de cumsecade cu el? întrebă bruneta.

— Obsesia lui Owen e că eu sunt de o brutalitate gratuită cu capodoperele lui, spuse Waldegrave.

Făcu un gest de tăiat cu foarfeca din mâna care nu ţinea paharul.

— Ah, asta e tot? spuse blonda cu o foarte uşoară nuanţă de dezamăgire. Mare scofală. Are noroc că îl publică cineva, la modul în care se poartă.

— Începe să pară că s-a ascuns iar, comentă Waldegrave. Nu-mi răspunde la telefon.

— Ce laş nemernic, spuse roşcata.

— De fapt, sunt foarte îngrijorat pentru el.

— Îngrijorat? repetă roşcata, nevenindu-i să creadă. Sper că nu vorbeşti serios, Jerry.

— Şi tu ai fi fost îngrijorată dacă ai fi citit cartea, spuse Waldegrave cu un mic sughiţ. Cred că Owen îşi pierde controlul. Sună ca o scrisoare de sinucigaş.

Blonda emise un râs uşor, imediat reprimat când Waldegrave privi spre ea.

— Nu glumesc. Cred că are o cădere nervoasă. Sub tot grotescul obişnuit, subtextul e: toată lumea e împotriva mea, toată lumea vrea să-mi facă rău, toată lumea mă urăşte…

— Păi *chiar* îl urăşte toată lumea, interveni blonda.

— Nicio persoană raţională nu şi-ar fi imaginat că aşa ceva poate fi publicat. Iar acum a dispărut.

— Dar aşa face întotdeauna, spuse impacientat roşcata. Ăsta e numărul lui, nu-i aşa, să o ia la fugă? Daisy Carter de la Davis-Green mi-a spus că a plecat furios de două ori când lucrau la *Fraţii Balzac.*

— Sunt îngrijorat pentru el, spuse Waldegrave încăpăţânat.

Luă o gură mare de vin şi continuă:

— Poate că şi-a tăiat venele…

— Owen nu se poate sinucide! spuse batjocoritor blonda.

Waldegrave privi în jos spre ea cu ceea ce lui Strike i se păru a fi un amestec de milă şi aversiune.

— Oamenii *chiar* se sinucid, ştii, Miranda, când li se pare că le este luată întreaga lor raţiune de a exista. Nici măcar faptul că alţi oameni cred că suferinţa lor e o glumă nu e suficient ca să-i scoată din asta.

Blonda îl privi neîncrezătoare, apoi se uită în jur căutând susţinere, dar nimeni nu îi luă apărarea.

— Scriitorii sunt altfel, spuse Waldegrave. Nu am cunoscut niciodată unul care să fie cât de cât bun şi să nu fie ţicnit. Ceva ce Liz Tassel ar face bine să-şi amintească, la naiba.

— Ea pretinde că nu a ştiut ce e în carte, zise Nina. Le spune tuturor că era bolnavă şi că nu a citit cum trebuie…

— O cunosc pe Liz Tassel, mârâi Waldegrave, iar lui Strike i se păru interesant să vadă o izbucnire de furie autentică la acest editor amabil şi beat. Ştia ce face atunci când a trimis cartea aia. A crezut că e ultima ei şansă să facă bani de pe urma lui Owen. Şi puţină publicitate pe seama scandalului despre Francourt, pe care îl urăşte de ani de zile… dar acum, când lucrurile au luat o întorsătură urâtă, îşi reneagă clientul. Scandalos comportament.

— Daniel i-a retras invitaţia pentru seara asta, spuse fata brunetă. A trebuit s-o sun şi să-i spun. A fost groaznic.

— Ştii unde ar fi putut să plece Owen, Jerry? întrebă Nina.

Waldegrave dădu din umeri.

— Ar putea fi oriunde, nu-i aşa? Dar eu sper că e bine, oriunde ar fi. Nu mă pot abţine să-l îndrăgesc pe nemernicul ăla prostănac, în ciuda a orice.

— Dar ce *este* tot acest mare scandal cu Fancourt despre care a scris? întrebă roşcata. Am auzit pe cineva spunând că ar avea de-a face cu o cronică…

Toţi cei din grup în afară de Strike începură să vorbească deodată, dar vocea lui Waldegrave le domină pe celelalte, iar femeile amuţiră, cu politeţea instinctivă pe care femeile o manifestă adesea faţă de bărbaţii aflaţi în dificultate.

— Credeam că toată lumea ştie povestea asta, spuse Waldegrave cu încă un sughiţ uşor. Pe scurt, prima soţie a lui Michael, Elspeth, a scris un roman foarte prost. O parodie anonimă a lui a apărut într-o revistă literară. Ea a decupat parodia, şi-a prins-o de partea din faţă a rochiei şi s-a gazat, *à la* Sylvia Plath.

Roşcata căscă gura.

— S-a *sinucis*?

— Da, spuse Waldegrave, luând încă o gură de vin. Scriitorii: ţicniţi.

— Cine a scris parodia?

— Toată lumea a crezut întotdeauna că a fost Owen. El a negat, dar bănuiesc că era normal, dat fiind ce a urmat. Owen şi cu Michael nu şi-au mai vorbit niciodată după ce Elspeth a murit. Dar în *Bombyx Mori,* Owen găseşte o modalitate ingenioasă de a sugera că autorul real al parodiei era însuşi Michael.

— *Dumnezeule,* spuse roşcata uluită.

— Apropo de Fancourt, spuse Waldegrave uitându-se la ceas, am primit sarcina de a vă spune tuturor că la ora 9 o să se facă un anunţ important la parter. Nu cred c-ar trebui să-l rataţi, fetelor.

Apoi plecă. Două dintre fete îşi stinseră ţigările şi îl urmară. Blonda se îndepărtă înspre alt grup.

— E adorabil Jerry, nu-i aşa? îl întrebă Nina pe Strike, tremurând în haina ei de lână.

— Foarte generos, spuse Strike. Nimeni altcineva nu pare să creadă că Owen Quine nu ştia exact ce face. Vrei să ne întoarcem la căldură?

Strike simţea că îl cuprinde epuizarea. Îşi dorea cu ardoare să meargă acasă, să înceapă procesul exasperant de a-şi adormi piciorul (cum îl numea el), să închidă ochii şi să cadă într-un somn neîntrerupt de opt ore, până când trebuia să se trezească şi să pornească din nou pe urmele încă unui soţ necredincios.

Încăperea de la parter era mai aglomerată ca oricând. Nina se opri de câteva ori ca să strige şi să urle în urechile cunoştinţelor. Strike fu prezentat unui romancier romantic îndesat, care părea ameţit de fascinaţia şampaniei şi de trupa zgomotoasă, şi soţiei lui Jerry Waldegrave, care o salută pe Nina călduros şi alcoolic, printr-o claie de păr negru încâlcit.

— E ca o sugativă, spuse Nina cu răceală, făcându-şi loc şi conducându-l pe Strike mai aproape de scena improvizată. E dintr-o familie cu bani şi dă întotdeauna de înţeles că a făcut o mezalianţă cu Jerry. O snoabă oribilă.

— Şi e impresionată de tatăl tău, avocat al reginei, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Ai o memorie înspăimântătoare, spuse Nina cu o privire admirativă. Nu, cred că… ei bine, eu sunt de fapt fiica de viconte Nina Lascelles. Mă rog, nu are nicio importanţă, ce dracu'. Dar pentru oameni ca Fenella are.

Un angajat potrivea acum un microfon la un pupitru de lemn de pe scenă, lângă bar. Logoul Roper Chard, o frânghie înnodată între cele două nume, şi „100 de ani” erau inscripţionate pe un banner.

Urmă o aşteptare enervantă de zece minute, în timpul căreia Strike răspunse politicos şi corespunzător la flecăreala Ninei, ceea ce necesita un mare efort, dat fiind că ea era mult mai scundă, iar încăperea era tot mai zgomotoasă.

— Larry Pinkelman e aici? întrebă el, aducându-şi aminte de fotografia scriitorului de cărţi pentru copii de pe peretele lui Elzabeth Tassel.

— A, nu, el detestă petrecerile, spuse Nina voios.

— Mi se pare că şi voi o să-i organizaţi una?

— De unde ştii asta? întrebă ea uimită.

— Tocmai mi-ai spus asta la crâşmă.

— Uau, tu chiar eşti atent, nu-i aşa? Da, organizăm o cină pentru republicarea poveştilor lui de Crăciun, dar e foarte restrânsă. Larry detestă mulţimile, e foarte timid.

În cele din urmă, Daniel Chard ajunse pe scenă. Discuţiile se atenuară, transformându-se într-un murmur şi apoi stingându-se. Strike detectă o tensiune în aer în timp ce Chard îşi răsfoia notiţele şi apoi îşi drese vocea.

Trebuie să aibă foarte multă experienţă, se gândi Strike, şi totuşi discursul lui public abia dacă era satisfăcător. Chard ridica privirea mecanic, la intervale regulate, către un anumit loc de deasupra capetelor mulţimii; nu privea în ochi pe nimeni; uneori abia dacă putea fi auzit. După ce îşi purtă ascultătorii într-o scurtă călătorie prin ilustra istorie a Roper Publishing, execută un scurt ocol prin antecedentele Chard Books, compania bunicului său, descrise combinarea lor şi umila lui încântare şi mândrie, exprimate cu aceeaşi voce monotonă şi plată, de a se afla de zece ani la conducerea acestei companii globale. Micile lui glume erau întâmpinate cu râsete exuberante alimentate, se gândi Strike, în aceeaşi măsură de stânjeneală şi alcool. Strike se trezi holbându-se la mâinile inflamate, care păreau fierte, ale lui Chard. Cunoscuse cândva în armată un soldat tânăr a cărui eczemă se agravase atât de mult din cauza stresului, încât trebuise să fie spitalizat.

— Nu poate exista îndoială, spuse Chard, îndreptându-se către ceea ce Strike, care era unul dintre cei mai înalţi bărbaţi din încăpere şi

aproape de scenă, își dădea seama că e ultima pagină a discursului său, că domeniul editorial parcurge o perioadă de schimbări rapide și noi provocări, dar un lucru rămâne la fel de valabil astăzi pe cât era și cu un secol în urmă: conținutul e rege. Deși ne lăudăm cu cei mai buni scriitori din lume, Roper Chard va continua să incite, să provoace și să amuze. În acest context…

Apropierea climaxului era trădată nu de vreo însuflețire, ci de relaxarea manierei lui Chard, provocată de faptul că chinul lui se apropia de sfârșit.

— … sunt onorat și încântat să vă spun că în această săptămână am câștigat talentele unuia dintre cei mai buni autori din lume. Doamnelor și domnilor, vă rog primiți-l cum se cuvine pe Michael Fancourt!

Zgomotul celor care traseră aer în piept se rostogoli ca o briză pe deasupra mulțimii. O femeie scoase un țipăt entuziast. Undeva în fundul încăperii izbucniră aplauze, care se răspândiră ca un incendiu spre partea din față. Strike văzu cum o ușă îndepărtată se deschide și un cap supradimensionat, cu o expresie acră, își face apariția, după care Fancourt fu înghițit de angajații entuziaști. Abia după câteva minute apăru pe scenă, pentru a da mâna cu Chard.

— O, Doamne, spunea Nina întruna, aplaudând cu însuflețire. O, *Doamne.*

Jerry Waldegrave, care, ca și Strike, se înălța cu capul și umerii deasupra mulțimii în mare parte feminine, stătea aproape exact vizavi de ei, de cealaltă parte a scenei. Avea din nou un pahar plin, așa că nu putea să aplaude. Duse paharul la buze, fără să zâmbească, în timp ce privea gestul prin care Fancourt cerea liniște în fața microfonului.

— Mersi, Dan, spuse Fancourt. Ei bine, ce e sigur e că nu m-am așteptat niciodată să mă aflu aici…

Cuvintele lui fură întâmpinate de un val de râsete răgușite.

— … dar mă simt ca acasă. Am scris pentru Chard și apoi am scris pentru Roper, iar acelea au fost vremuri bune. Am fost un tânăr furios, iar acum sunt un bătrân furios și abia aștept să fiu cât mai dezlănțuit pentru voi.

Ultima frază stârni, pe rând, chicote, râsete și chiar și un mic zâmbet din partea lui Daniel Chard, iar apoi râsete dezlănțuite din partea mulțimii și a lui Chard deopotrivă. Strike și Waldegrave păreau a fi singurii oameni din încăpere care nu se amuzau.

— Sunt încântat să revin și voi face tot posibilul – cum ziceai, Dan? –

să fac ca Roper Chard să fie incitantă, provocatoare şi amuzantă.

Furtună de aplauze; cei doi bărbaţi dădură mâna, în mijlocul bliţurilor fotografice.

— Juma' de milion, probabil, spuse un bărbat beat din spatele lui Strike, şi zece miare ca să apară în seara asta.

Facourt coborî de pe scenă fix în faţa lui Strike. Expresia lui de regulă posacă abia dacă se modificase pentru fotografii, dar păru mai fericit atunci când spre el începură să se întindă mâini. Michael Fancourt nu dispreţuia adulaţia.

— Uau, îi spuse Nina lui Strike. Îţi vine să *crezi?*

Capul supradimensionat al lui Fancourt dispăru în mulţime. Voluptuoasa Joanna Waldegrave reapăru, încercând să-şi croiască drum spre celebrul autor. Dintr-odată, tatăl ei ajunse în spatele Joannei; cu o clătinare de beţiv, întinse mâna şi o prinse de partea de sus a braţului, nu foarte blând.

— Are alţi oameni cu care trebuie să vorbească, Jo, lasă-l în pace.

— Mama tocmai a întins-o, de ce nu te duci s-o prinzi pe *ea?*

Strike se uită cum Joana se îndepărtează încet de tatăl ei, evident furioasă. Daniel Chard dispăruse şi el; Strike se întrebă dacă nu cumva se furişase pe uşă în timp ce mulţimea era atentă la Fancourt.

— Preşedintelui vostru nu-i plac luminile reflectoarelor, comentă Strike.

— Se spune că acum se descurcă mult mai bine, răspunse Nina, care încă privea spre Fancourt. Acum zece ani abia dacă-şi putea ridica ochii din notiţe. Dar e un om de afaceri priceput, ştii. Abil.

Curiozitatea şi oboseala se luptau în interiorul lui Strike.

— Nina, spuse el.

Strike îşi conduse însoţitoarea în afara mulţimii care se înghesuia în jurul lui Fancourt; ea îi permise cu bucurie să facă asta.

— Unde ziceai că e manuscrisul lui *Bombyx Mori*?

— În seiful lui Jerry, spuse ea. Cu un etaj mai jos.

Nina bău din şampanie, cu ochii ei imenşi strălucind.

— Îmi ceri ceea ce cred eu că-mi ceri?

— Cât de mari ar fi problemele pe care le-ai putea avea?

— Foarte mari, spuse ea nepăsător. Dar am cartela de acces la mine şi toată lumea e ocupată, nu-i aşa?

Tatăl ei, se gândi Strike nemilos, e avocat al reginei. Editura ar ezita s-o dea afară.

— Crezi că am putea să facem o copie?

— Hai s-o facem, spuse ea dând pe gât ce mai avea în pahar.

Liftul era gol, iar etajul de dedesubt întunecat şi pustiu. Nina deschise uşa departamentului cu cartela ei de acces şi îl conduse, sigură pe sine, printre ecrane de calculator şi birouri goale spre un birou mai mare de pe colţ. Singura lumină provenea de dincolo de ferestre, de la mereu iluminata Londră, şi din loc în loc de la leduri mici şi portocalii care indicau că un calculator e în stand-by.

Biroul lui Waldegrave nu era încuiat, dar seiful, care se afla în spatele unei biblioteci batante, avea tastatură. Nina formă codul de patru cifre. Uşa se deschise şi Strike văzu un teanc dezordonat de pagini care zăceau înăuntru.

— Ăsta e, spuse ea fericită.

— Vorbeşte încet, o sfătui Strike.

Rămase de pază, în timp ce Nina pregătea un exemplar pentru el, la copiatorul de lângă uşă. Foşnetul şi bâzâitul interminabile erau ciudat de liniştitoare. Nimeni nu apăru, nimeni nu văzu; cincisprezece minute mai târziu, Nina punea manuscrisul la loc în seif şi încuia.

— Poftim.

Îi înmână lui Strike exemplarul, prins cu mai multe elastice. Când Strike îl luă, Nina se aplecă spre el timp de câteva secunde; o clătinare de om cherchelit, o atingere prelungită a hainelor lui. Strike îi datora ceva în schimb, dar era groaznic de obosit; atât ideea de a se duce el în acel apartament din St. John's Wood, cât şi de a o aduce pe ea în mansarda lui din Denmark Street erau neatrăgătoare. Oare să bea ceva împreună, poate mâine-seară, ar fi fost o răsplată adecvată? Apoi îşi aminti că mâine-seară era cina de ziua lui de naştere, acasă la sora lui. Lucy spusese că poate să vină însoţit.

— Vrei să vii la o petrecere plictisitoare mâine-seară? o întrebă.

Ea râse, jubilând evident.

— Ce anume o să fie plictisitor?

— Totul. Tu ai înveseli-o. Ai chef?

— Păi… de ce nu? spuse ea bucuroasă.

Invitaţia părea să fi fost satisfăcătoare; Strike simţi cum solicitarea pentru un gest fizic dispare. Ieşiră din departamentul întunecat într-o atmosferă de camaraderie, cu manuscrisul copiat al lui *Bombyx Mori* sub paltonul lui Strike. După ce îşi notă adresa şi numărul ei de telefon, Strike avu grijă ca ea să se urce într-un taxi, simţindu-se uşurat şi

detensionat.

14

Acolo stă el uneori o după-amiază întreagă,
citind din aceleaşi versuri abominabile, abjecte
şi ticăloase (lua-le-ar naiba, nu le pot suporta!).

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

A doua zi se defila împotriva războiului în care Strike îşi pierduse piciorul, mii de oameni străbătând centrul Londrei friguroase cu pancarte, având în faţa lor familii de militari. Strike auzise de la anumiţi prieteni comuni din armată că părinţii lui Gary Topley – mort în explozia care pe el îl costase un membru – aveau să fie printre demonstranţi, dar nu-i trecu prin cap să li se alăture. Sentimentele lui faţă de război nu puteau fi formulate cu litere negre pe o pancartă albă. Fă-ţi treaba şi fă-o bine fusese crezul lui atunci ca şi acum, iar a mărşălui ar fi implicat unele regrete pe care el nu le avea. Aşa că îşi legă proteza, se îmbrăcă în cel mai bun costum italian al lui şi se îndreptă spre Bond Street.

Soţul trădător pe care îl căuta insistase că înstrăinata lui soţie, clienta brunetă a lui Strike, pierduse, din cauza neglijenţei ei la beţie, mai multe bijuterii foarte preţioase în timp ce stăteau amândoi la un hotel. Întâmplător, Strike ştia că soţul avea o întâlnire în Bond Street în dimineaţa aceea, şi avea o intuiţie că unele din acele bijuterii presupus pierdute ar putea să reapară în mod surprinzător.

Obiectivul lui intră într-o bijuterie, în timp ce Strike examina ferestrele unui magazin de vizavi. Odată ce acesta plecă, jumătate de oră mai târziu, Strike se duse să bea o cafea, lăsă să treacă două ore şi apoi intră în acea bijuterie, declarând că soţiei lui îi plăceau foarte mult smaraldele. Această pretenţie avu drept rezultat, după jumătate de oră de deliberări prefăcute între mai multe articole, producerea tocmai a acelui colier pe care bruneta bănuia că aventurierul ei soţ îl şterpelise. Strike îl cumpără imediat, tranzacţie posibilă doar datorită faptului că clienta lui îi avansase 10.000 de lire în acest scop. 10.000 de lire pentru a dovedi escrocheria soţului era nimica toată pentru o femeie care avea de primit milioane la partaj.

Strike îşi luă un kebab pe drumul spre casă. După ce încuie colierul într-un seif mic pe care îl instalase în biroul lui (folosit de obicei pentru protejarea fotografiilor incriminatoare), urcă scările, îşi făcu o cană de ceai tare, îşi dădu jos costumul şi deschise televizorul, astfel încât să poată urmări desfăşurarea meciului Arsenal-Spurs. Apoi se întinse confortabil pe pat şi începu să citească manuscrisul pe care îl furase cu o seară în urmă.

După cum îi spusese Elizabeth Tassel, *Bombyx Mori* era o *Călătorie a pelerinilor* perversă, plasată într-un no-man's-land folcloric, în care eroul eponim (un tânăr scriitor de geniu) pleca dintr-o insulă populată cu idioţi consangvini prea orbi ca să-i recunoască talentul în ceea ce părea a fi o călătorie în principal simbolică spre un oraş îndepărtat. Bogăţia şi stranietatea limbajului şi a imageriei îi erau familiare lui Strike de când răsfoise *Fraţii Balzac,* dar interesul general faţă de tema cărţii îl atrăgea.

Primul personaj familiar care apărea din propoziţiile dense şi adesea obscene era Leonora Quine. În timp ce călătorea printr-un peisaj populat de diverse pericole şi diverşi monştri, tânărul şi sclipitorul Bombyx ajungea la Diabolica, o femeie descrisă succint drept o „curvă foarte uzată", care îl captura şi îl lega, reuşind să-l violeze. Leonora era descrisă ca în realitate: slabă şi neîngrijită, cu ochelarii ei mari şi felul de a fi inexpresiv. După ce era abuzat sistematic timp de mai multe zile, Bombyx o convingea pe Diabolica să-l elibereze. Ea era atât de distrusă de plecarea lui, încât Bombyx era de acord s-o ia cu el: primul exemplu al frecventelor răsturnări stranii şi onirice ale poveştii, prin care ceea ce fusese rău şi înspăimântător devenea bun şi raţional, fără vreo justificare.

Câteva pagini mai încolo, Bombyx şi Diabolica erau atacaţi de o făptură numită Căpuşa, pe care Strike o recunoscu uşor drept Elizabeth Tassel: înspăimântătoare, cu maxilar pătrat şi voce profundă. Din nou, lui Bombyx i se făcea milă de această creatură, după ce ea înceta să-l mai violeze, şi îi îngăduia să i se alăture. Căpuşa avea obiceiul neplăcut de a se hrăni la sânul lui Bombyx în timp ce el dormea. Acesta era tot mai slăbit.

Genul lui Bombyx părea ciudat de mutabil. Pe lângă aparenta lui capacitate de a alăpta, în curând dădea semne de graviditate, deşi continua să satisfacă mai multe femei aparent nimfomane care îi ieşeau în mod regulat în cale.

Făcând slalom printre obscenităţile înflorite, Strike se întrebă câte portrete de oameni reali îi scăpaseră. Violenţa întâlnirilor lui Bombyx cu alte fiinţe umane era tulburătoare; perversitatea şi cruzimea lor abia dacă lăsau vreun orificiu neviolat; era o frenezie sadomasochistă. Însă inocenţa şi puritatea esenţiale ale lui Bombyx erau o temă constantă, simpla enunţare a geniului său fiind, se pare, tot ceea ce cititorii aveau nevoie pentru a-l absolvi de crimele la care el uneltea la fel de neîngrădit ca şi presupuşii monştri din jurul lui. Pe măsură ce dădea paginile, Strike îşi aminti de opinia lui Jerry Waldegrave că Owen Quine era bolnav mintal; începea să empatizeze cu viziunea lui…

Meciul era pe cale să înceapă. Strike lăsă manuscrisul jos, simţindu-se ca şi cum fusese închis mult timp într-un subsol întunecat şi murdar, departe de aer şi lumina naturală. Acum simţea doar o aşteptare plăcută. Era încrezător că Arsenal avea să câştige – Spurs nu reuşise să-i bată acasă de 17 ani.

Şi, timp de 45 de minute, Strike se abandonă plăcerii şi urletelor frecvente de încurajare, în timp ce echipa lui ajungea la doi la zero.

La pauză, fără tragere de inimă, Strike dădu volumul la zero şi reveni la lumea bizară a imaginaţiei lui Owen Quine.

Nu recunoscu pe nimeni până când Bombyx se apropie de oraşul care era destinaţia lui. Acolo, pe un pod de deasupra şanţului care împrejmuia zidurile oraşului, se afla un personaj imens, miop şi cu mers târşâit: Tăietorul.

Tăietorul etala o bonetă turtită, în locul ochelarilor cu ramă de baga, şi purta pe umăr un sac însângerat care se zvârcolea. Bombyx acceptă oferta Tăietorului de a-i conduce pe el, Diabolica şi Căpuşa la o poartă secretă către oraş. Deprins deja cu violenţa sexuală, Strike nu fu surprins de faptul că Tăietorul se dovedea a fi hotărât să-l castreze pe Bombyx. În lupta care urma, sacul cădea de pe spatele Tăietorului, iar din el ţâşnea o făptură feminină pitică. Tăietorul îi lăsa să scape pe Bombyx, Diabolica şi Căpuşa, în timp ce el fugea după pitică; Bombyx şi însoţitoarele lui reuşeau să găsească o spărtură în zidurile oraşului şi priveau înapoi pentru a-l vedea pe Tăietor cum îneacă mica făptură în şanţul împrejmuitor.

Strike se cufundase atât de tare în lectură, încât nu-şi dăduse seama că meciul reîncepuse. Ridică privirea spre televizorul cu volumul oprit.

— *Căcat!*

Doi la doi: în mod incredibil, Spurs egalase. Strike aruncă deoparte

manuscrisul, îngrozit. Apărarea lui Arsenal se prăbuşea sub ochii lui. Ar fi trebuit să fie victorie. Erau pregătiţi să ajungă la conducerea ligii.

— *CĂCAT!* urlă Strike zece minute mai târziu, în timp ce o lovitură cu capul trecea pe lângă Fabianski.

Spurs câştigase.

Opri televizorul cu încă vreo câteva înjurături şi se uită la ceas. Mai rămăsese doar jumătate de oră în care să facă duş şi să se schimbe, înainte de a o lua pe Nina Lascelles de la St. John's Wood; călătoria dus-întors în Bromley avea să-l coste o avere. Contemplă cu dezgust perspectiva ultimului sfert din manuscrisul lui Quine, simţind foarte multă simpatie faţă de Elizabeth Tassel, care citise pe sărite ultimele pasaje.

Nici măcar nu era sigur de ce îl citeşte, în afară de curiozitate.

Trist şi iritat, o luă spre duş, dorindu-şi să fi putut să-şi petreacă seara acasă şi având senzaţia iraţională că, dacă nu s-ar fi lăsat distras de lumea obscenă şi coşmarescă a lui *Bombyx Mori,* Arsenal ar fi putut să câştige.

15

Ascultă-mă pe mine, nu e elegant să ai relaţii în oraş.

William Congreve, *Cum este această lume*

— Deci? Cum ţi s-a părut *Bombyx Mori*? îl întrebă Nina.

Tocmai plecau de la apartamentul ei cu un taxi pe care el abia şi-l permitea. Dacă nu ar fi invitat-o şi pe ea, Strike ar fi făcut călătoria spre Bromley şi înapoi cu transportul public, oricât de incomodă şi lungă ar fi fost astfel.

— Produsul unei minţi bolnave, spuse Strike.

Nina râse.

— Dar nu ai citit niciuna din celelalte cărţi ale lui Owen; sunt aproape la fel de proaste. Recunosc că asta e de-a dreptul scârboasă. Şi cum rămâne cu scula supurândă a lui Daniel?

— Încă n-am ajuns acolo. Abia aştept.

Sub haina de blană călduroasă de cu o seară în urmă, ea purta o rochie neagră strânsă pe corp, cu bretele, asupra căreia Strike avusese o excelentă perspectivă atunci când Nina îl invitase în apartamentul ei din St. John's Wood, în timp ce ea îşi aduna poşeta şi cheile. De asemenea, Nina ţinea în mână o sticlă de vin pe care o luase din bucătărie când văzuse că el venise cu mâna goală. O fată deşteaptă şi drăguţă, cu maniere frumoase, dar disponibilitatea ei de a se întâlni cu el în prima seară de după ce fuseseră prezentaţi unul altuia, care mai era şi una de sâmbătă, sugera neglijenţă sau poate disperare.

Strike se întrebă din nou ce joc îşi imagina el că face, în timp ce mergeau dinspre centrul Londrei înspre un ţinut al proprietarilor, spre case spaţioase pline de cafetiere şi televizoare HD, spre tot ceea ce el nu avusese niciodată şi ceea ce, presupunea neliniştită sora lui, trebuia să constituie ambiţia lui supremă.

Era stilul lui Lucy să organizeze o cină de ziua lui de naştere acasă la ea. Era fundamental lipsită de imaginaţie şi, chiar dacă adesea părea mai hărţuită acolo decât oriunde altundeva, ea preţuia foarte mult atracţiile casei sale. Era stilul ei să insiste să ofere în cinstea lui o cină pe care Strike nu o dorea, dar despre care Lucy nu putea înţelege că el

nu o doreşte. În lumea lui Lucy, zilele de naştere erau întotdeauna sărbătorite, niciodată uitate: trebuia să existe tort, lumânări, felicitări şi cadouri; timpul trebuia marcat, ordinea menţinută şi tradiţiile sprijinite.

În timp ce taxiul trecea prin Tunelul Blackwall, gonind pe sub Tamisa spre sudul Londrei, Strike recunoscu că gestul de a o aduce pe Nina cu el la petrecerea de familie era o declaraţie de nonconformism. În ciuda convenţionalei sticle de vin pe care o ţinea în poală, Nina era foarte încordată, bucuroasă să-şi asume riscuri şi incertitudini. Locuia singură şi discuta despre cărţi, nu despre copii; pe scurt, nu era tipul lui Lucy de femeie.

La aproape o oră după ce plecase din Denmark Street, cu portofelul uşurat de 50 de lire, Strike o ajută pe Nina să coboare în frigul întunecos de pe strada lui Lucy şi o conduse pe o alee de dincolo de magnolia mare care domina grădina din faţă. Înainte să sune la uşă, Strike spuse, cu o anumită reticenţă:

— Probabil ar fi bine să-ţi spun: asta e o cină de zi de naştere. A mea.

— Ah, ar fi trebuit să-mi spui! La mulţi…

— Nu e azi, spuse Strike. Nu contează prea mult.

Şi sună la uşă.

Cumnatul lui Strike, Greg, le deschise. Urmară multe bătăi pe umeri, ca şi o manifestare exagerată a plăcerii de a o vedea pe Nina. Această emoţie strălucea prin absenţă la Lucy, care se agita pe hol ţinând în mână o spatulă ca pe o sabie şi cu un şorţ peste rochia ei de petrecere.

— *N-ai spus că o să aduci pe cineva!* şuieră ea în urechea lui Strike, când acesta se aplecă să o sărute pe obraz.

Lucy era scundă, blondă şi cu faţă rotundă; nimeni nu ar fi ghicit niciodată că sunt înrudiţi. Lucy era rezultatul unei alte legături a mamei lor cu un muzician bine-cunoscut. Rick era chitarist de ritm şi, spre deosebire de tatăl lui Strike, păstra o relaţie amicală cu progenitura lui.

— Am crezut că mi-ai spus să invit pe cineva, îi murmură Strike surorii lui, în timp ce Greg o conducea pe Nina în camera de zi.

— Te-am întrebat *dacă ai de gând să faci asta,* răspunse Lucy furioasă. O, Doamne – va trebui să mă duc şi să pun încă un – şi sărmana Marguerite…

— Cine e Marguerite? întrebă Strike.

Dar Lucy se grăbea deja spre sufragerie, cu spatula în aer, lăsându-şi oaspetele de onoare în hol. Strike îi urmă cu un oftat pe Greg şi pe Nina în camera de zi.

— Surpriză! spuse un bărbat blond cu început de chelie.

Acesta se ridică de pe canapeaua de pe care soţia lui cu ochelari privea radios spre Strike.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, apropiindu-se ca să-i strângă mâna, cu o plăcere sinceră.

Nick şi Ilsa erau doi din cei mai vechi prieteni ai lui şi singurul loc în care cele două jumătăţi ale vieţii lui timpurii se intersectau: Londra şi Cornwall, într-o căsătorie fericită.

— Nu mi-a spus nimeni că o să fiţi aici!

— Păi, mă rog, asta e surpriza, Oggy, spuse Nick, în timp ce Strike o sărută pe lisa. O cunoşti pe Marguerite?

— Nu, spuse el.

Deci de asta voise Lucy să verifice dacă el aducea sau nu pe cineva; acesta era tipul de femeie de care îşi imagina ea că s-ar îndrăgosti el şi cu care ar trăi pentru totdeauna într-o casă cu o magnolie în grădina din faţă. Marguerite era măslinie, cu piele unsuroasă şi aspect ursuz; purta o rochie stacojiu-aprins, care părea să fi fost cumpărată când fusese puţin mai slabă. Strike era sigur că era divorţată. Începea să aibă o intuiţie specială în acest domeniu.

— Bună, spuse ea.

Între timp, Nina cea slabă, în rochia ei neagră cu bretele, conversa cu Greg; salutul scurt al lui Marguerite conţinea o lume întreagă de amărăciune.

Astfel s-au aşezat la cină toţi şapte. Strike nu se văzuse prea des cu prietenii lui civili de când fusese lăsat la vatră ca invalid. Programul lui de lucru în mod intenţionat încărcat estompase graniţa dintre zilele de lucru şi cele de weekend, dar acum îşi dădu seama din nou cât de mult îi plăcea de Nick şi Ilsa şi cum ar fi fost infinit mai preferabil să fi fost doar ei trei undeva, savurând un curry.

— Cum l-aţi cunoscut pe Cormoran? îi întrebă Nina avid.

— Am fost la şcoală împreună, în Cornwall, spuse Ilsa, zâmbindu-i lui Strike peste masă. Cu întreruperi. Veneai şi plecai, nu-i aşa, Corm?

Povestea copilăriei fragmentate a lui Strike şi Lucy fu prezentată în timp ce mâncau somonul afumat, călătoriile cu mama lor cea nomadă, revenirile regulate în St. Mawes şi mătuşa şi unchiul care funcţionaseră

ca părinţi înlocuitori de-a lungul copilăriei şi adolescenţei lor.

— Apoi Corm a fost dus iar la Londra de mama lui, când avea, cât, 17 ani? spuse Ilsa.

Strike îşi dădea seama că lui Lucy nu-i plăcea conversaţia: detesta discuţiile despre felul neobişnuit în care fuseseră crescuţi, despre mama lor excentrică.

— Şi a ajuns la un liceu dur, în buna tradiţie, împreună cu mine, spuse Nick. Vremuri frumoase.

— Nick era un tip pe care era bine să-l cunoşti, spuse Strike. Cunoaşte Londra ca pe buzunarul lui; taică-său e taximetrist.

— Şi dumneata la fel, tot taximetrist? îl întrebă Nina pe Nick, aparent entuziasmată de exotismul prietenilor lui Strike.

— Nu, spuse Nick voios, eu sunt gastroenterolog. Oggy şi cu mine ne-am ţinut împreună ziua de naştere de 18 ani…

— … şi Corm ne-a invitat acolo pe mine şi pe prietenul lui Dave din St. Mawes, spuse Ilsa. Era prima oară când veneam la Londra, eram atât de încântată…

— … şi acolo ne-am cunoscut, încheie Nick, zâmbind larg către soţia lui.

— Şi niciun copil încă, după atâţia ani? întrebă Greg, mândru tată a trei fii.

Urmă o pauză foarte scurtă. Strike ştia că Nick şi Ilsa încercau de mai mulţi ani să facă copii, fără succes.

— Încă nu, spuse Nick. Cu ce te ocupi, Nina?

Pomenirea editurii Roper Chard o însufleţi puţin pe Marguerite, care îi privise mohorâtă pe Strike din celălalt capăt al mesei, ca şi cum acesta ar fi fost o bucăţică de mâncare gustoasă aşezată nemilos prea departe de ea.

— Michael Facourt tocmai s-a mutat la Roper Chard, declară ea. Am văzut azi-dimineaţă pe site-ul lui.

— Ce dracu', asta a fost făcut public abia ieri, spuse Nina.

„Ce dracu'" îi aminti lui Strike de felul în care Dominic Culpepper le spunea chelnerilor „prietene"; era menit să-i facă plăcere lui Nick, se gândi el, şi poate să-i demonstreze lui însuşi că şi ea se putea amesteca bucuroasă cu proletariatul. (Charlotte, fosta logodnică a lui Strike, nu îşi modificase niciodată vocabularul sau accentul, indiferent unde ajunsese. Şi nici nu-i plăcuse niciunul dintre prietenii lui.)

— Ah, sunt mare fan al lui Michael Fancourt, spuse Marguerite. *Casa*

pustie e unul dintre romanele mele preferate. Îi ador pe ruşi, iar Fancourt are ceva care mă face să mă gândesc la Dostoievski…

Strike bănui că Lucy îi spusese lui Marguerite că el fusese la Oxford, că era deştept. Îşi dorea ca Marguerite să nu fie acolo, iar Lucy să-l înţeleagă mai bine.

— Fancourt nu poate să facă personaje feminine, spuse Nina nepăsătoare. Încearcă, dar nu reuşeşte. Femeile lui sunt doar nervi, ţâţe şi tampoane.

Nick pufnise în paharul cu vin la auzul neaşteptatului cuvânt „ţâţe”; Strike râse la râsul lui Nick; Ilsa spuse, chicotind:

— Aveţi amândoi 36 de ani. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Ei bine, mie mi se pare că e minunat, repetă Marguerite, fără o urmă de zâmbet.

Fusese lipsită de un potenţial partener, oricât de şchiop şi de supraponderal ar fi fost el; nu avea de gând să renunţe la Michael Fancourt.

— Şi incredibil de atrăgător. Întotdeauna îmi cad cu tronc bărbaţii complicaţi şi deştepţi.

Spusese ultima propoziţie ca un aparteu către Lucy, cu un oftat, referindu-se în mod evident la unele dezastre trecute.

— Are capul prea mare pentru trupul acela, spuse Nina, renegându-şi voios entuziasmul din seara precedentă la vederea lui Fancourt, şi e fenomenal de arogant.

— Întotdeauna mi s-a părut că e foarte emoţionant ce a făcut pentru acel tânăr scriitor american, spuse Margurite în timp ce Lucy lua aperitivele şi îi făcea semn lui Greg să o ajute în bucătărie. Să termine romanul în locul lui – acel romancier tânăr care a murit de SIDA, cum se…?

— Joe North, spuse Nina.

— Mă mir că ai avut chef să ieşi în seara asta, îi spuse Nick încet lui Strike. După ce s-a întâmplat azi după-amiază.

Din nefericire, Nick era fan Spurs.

Greg, care se întorsese aducând o pulpă de miel şi auzise fără să vrea cuvintele lui Nick, se legă imediat de ele.

— Trebuie să fi durut, nu-i aşa, Corm? Când toată lumea credea că e victorie sigură?

— Ce-i asta? întrebă Lucy ca o dirigintă care spune clasei să facă linişte, în timp ce aşeza farfuriile cu cartofi şi legume. Ah, nu fotbal,

Greg, te rog.

Aşa că Marguerite rămase iar în posesia mingii conversaţiei.

— Da, *Casa pustie* a fost inspirată de casa lăsată lui Fancourt de prietenul lui mort, unde fuseseră fericiţi în tinereţe. E extraordinar de emoţionant. De fapt, e o poveste despre regret, pierdere, ambiţii spulberate…

— De fapt, Joe North a lăsat casa în comun, lui Michael Fancourt şi Owen Quine, o corectă ferm Nina pe Marguerite. Şi *amândoi* au scris romane inspirate de ea; al lui Michael a câştigat Booker Prize…

Apoi Nina adăugă pentru Strike:

— … iar al lui Owen a fost batjocorit de toată lumea.

— Ce s-a întâmplat cu casa? o întrebă Strike pe Nina, în timp ce Lucy îi întindea platoul cu miel.

— Ah, asta era cu mii de ani în urmă, probabil a fost vândută, spuse Nina. Nu voiau să aibă proprietăţi comune; se urau de ani de zile. Încă de când Elspeth Fancourt s-a sinucis din cauza acelei parodii.

— Nu ştii cumva unde e casa?

— Nu e *acolo,* spuse Nina pe jumătate în şoaptă.

— Cine nu e unde? întrebă Lucy, abia ascunzându-şi iritarea.

Planurile ei pentru Strike fuseseră perturbate. Acum nu avea s-o placă niciodată pe Nina.

— Unul dintre autorii noştri a dispărut, îi spuse Nina. Soţia lui l-a rugat pe Cormoran să-l găsească.

— E un tip de succes? întrebă Greg.

Fără îndoială că Greg era exasperat de grijile volubile ale soţiei lui pentru fratele ei sclipitor, dar sărac, a cărui afacere abia dacă ieşea pe zero, în ciuda programului lui de lucru încărcat, dar expresia „de succes", cu tot ce însemna ea atunci când era rostită de Greg, îl ustură pe Strike ca o urzică.

— Nu, spuse el, nu cred că ai putea spune despre Quine că e de succes.

— Cine te-a angajat, Corm? întrebă Lucy neliniştită. Editorul?

— Soţia lui, spuse Strike.

— Dar o să poată să achite nota de plată, nu? întrebă Greg. Fără insolvabili, Corm, asta tre' să fie regula ta numărul unu în afaceri.

— Mă mir că nu-ţi notezi aceste perle de înţelepciune, îi spuse Nick lui Strike în şoaptă.

Lucy îi oferi lui Marguerite încă o porţie din orice era pe masă

(compensaţie pentru că nu avea să plece cu Strike, să se căsătorească cu el şi să locuiască la două străzi distanţă de ea, cu o cafetieră nouă şi strălucitoare de la „Lucy şi Greg”). După cină se retraseră pe canapeaua bej din trei părţi din camera de zi, unde se oferiră cadouri şi felicitări. Lucy şi Greg îi cumpăraseră un ceas nou, „pentru că ştiu că ultimul ţi s-a stricat”, spuse Lucy. Mişcat că ea îşi amintise asta, un val de afecţiune mască temporar iritarea lui Strike că ea îl târâse aici, că îl cicălea în legătură cu deciziile lui de viaţă, că se căsătorise cu Greg… Scoase înlocuitorul ieftin, dar folositor pe care şi-l cumpărase şi îşi puse în schimb ceasul de la Lucy: era mare şi strălucitor, cu brăţară metalică, şi părea o copie a ceasului lui Greg.

Nick şi Ilsa îi cumpăraseră „whisky-ul ăla care-ţi place ţie”: Arran Single Malt, care îi amintea energic de Charlotte, cu care îl gustase prima oară, dar orice posibilitate a vreunei amintiri melancolice fu alungată de apariţia abruptă în uşă a trei siluete în pijamale, cea mai înaltă dintre ele întrebând:

— A venit deja tortul?

Strike nu-şi dorise niciodată copii (atitudine deplânsă de Lucy) şi abia dacă îşi cunoştea nepoţii, pe care îi vedea rar. Cel mai mare şi cel mai mic o traseră pe mama lor afară din încăpere, ca să aducă tortul aniversar; mijlociul însă se duse direct la Strike şi îi întinse o felicitare făcută în casă.

— Ăsta eşti tu, spuse Jack arătând spre imagine, când îţi primeşti medalia.

— Ai primit o medalie? întrebă Nina, zâmbind şi cu ochii mari.

— Mersi, Jack, spuse Strike.

— Vreau să fiu soldat, spuse Jack.

— E vina ta, Corm, spuse Greg cu ceea ce Strike nu se putu abţine să nu considere a fi o anumită animozitate. Pentru că le cumperi soldaţi de jucărie, le povesteşti despre pistolul tău.

— Despre cele două pistoale, îl corectă Jack pe tatăl lui.

Apoi îi spuse lui Strike:

— Aveai două pistoale. Dar a trebuit să le predai.

— Bună memorie, îi spuse Strike. O să ajungi departe.

Lucy apăru cu tortul de casă, pe care ardeau 36 de lumânări şi care era decorat cu ceea ce păreau a fi sute de bomboane colorate. În timp ce Greg stingea lumina şi toată lumea începea să cânte, Strike simţi o dorinţă aproape copleşitoare de a pleca. Avea să sune la taxi în clipa în

care putea să fugă din acea încăpere; între timp, se forţă să zâmbească şi suflă în lumânări, evitând privirea lui Marguerite, care mocnea la el dintr-un fotoliu din apropiere, cu o lipsă de reţinere enervantă. Nu era vina lui că fusese pus să joace rolul camaradului decorat al femeilor abandonate de prietenii şi rudele lui bine intenţionate.

Strike chemă un taxi din baia de la parter şi anunţă jumătate de oră mai târziu, cu o manifestare decentă de regret, că el şi cu Nina trebuiau să plece; el trebuia să se trezească devreme a doua zi dimineaţa.

În holul aglomerat şi zgomotos, după ce Strike evitase abil să fie sărutat pe gură de Marguerite, în timp ce nepoţii lui îşi consumau surescitarea şi energia din zahărul îngurgitat seara, iar Greg o ajuta servil pe Nina să îşi îmbrace haina, Nick îi murmură lui Strike:

— Credeam că nu-ţi plac femeile mici.

— Nu-mi plac, răspunse Strike încet. A şterpelit ceva pentru mine ieri.

— Da? Ei bine, sper să-ţi manifeşti recunoştinţa lăsând-o pe ea să stea deasupra. Ai putea s-o striveşti ca pe un gândac.

16

…fie ca cina noastră să nu fie crudă, căci vei
avea sânge destul, vei avea burta plină.

Thomas Dekker şi Thomas Middleton, *Curva onestă*

Strike îşi dădu seama imediat, când se trezi a doua zi dimineaţa, că nu era în patul lui. Era prea confortabil, cearşafurile prea moi; razele de lumină care punctau cuvertura cădeau din altă parte a camerei, iar sunetul ploii care răpăia în fereastră era înăbuşit de perdele trase. Se ridică în capul oaselor, miji ochii în jur la dormitorul Ninei, întrezărit doar sumar cu o seară în urmă, la lumina veiozei, şi-şi văzu torsul gol într-o oglindă de vizavi; părul des şi întunecat de pe pieptul lui alcătuia o pată neagră pe peretele bleu din spatele lui.

Nina lipsea, dar Strike simţea miros de cafea. După cum se aşteptase, ea fusese entuziastă şi energică în pat, alungând uşoara melancolie care ameninţase să îl urmeze după sărbătorirea zilei lui de naştere. Acum însă se întreba cât de repede putea să plece de acolo. A întârzia ar fi însemnat să genereze aşteptări pe care nu era pregătit să le satisfacă.

Piciorul lui protetic era sprijinit de peretele de lângă pat. Când să se dea jos din pat ca să îl apuce, Strike se retrase, pentru că uşa dormitorului se deschise şi intră Nina, complet îmbrăcată şi cu părul ud, cu ziare sub un braţ, două căni de cafea într-o mână şi o farfurie cu cornuri în cealaltă.

— Am fugit până afară, spuse ea cu respiraţia tăiată. Dumnezeule, e groaznic. Mi-a îngheţat nasul, pune mâna.

— Nu trebuia să faci asta, spuse el făcând semn spre cornuri.

— Mor de foame şi e o brutărie fabuloasă mai încolo. Uită-te la asta – *News ofthe World* –, marea exclusivitate a lui Dom!

O fotografie a aristocratului ajuns în dizgraţie, ale cărui conturi îi fuseseră dezvăluite lui Culpepper de Strike, umplea centrul primei pagini, flancată din trei părţi de imagini cu două din amantele lui şi cu documente din Insulele Cayman pe care Strike le smulsese de la asistenta lui. MITUITORUL LORD PORKER, urla titlul. Strike luă ziarul

de la Nina şi citi pe sărite articolul. Culpepper se ţinuse de cuvânt: asistenta îndurerată nu era amintită nicăieri.

Nina stătea lângă Strike pe pat, citind împreună cu el şi emiţând comentarii uşor amuzate: „O, Doamne, cum poate cineva să facă asta, uită-te la el" şi „O, uau, asta e dezgustător".

— N-o să-i strice lui Culpepper, spuse Strike.

Închise ziarul după ce terminară amândoi. Data din partea de sus a primei pagini îi atrase atenţia: 21 noiembrie. Era ziua de naştere a fostei lui logodnice.

Un mic zvâcnet dureros sub plexul solar şi un şuvoi subit de amintiri vii şi nedorite… cu un an în urmă, aproape la aceeaşi oră, se trezise lângă Charlotte, în Holland Park Avenue. Îşi amintea părul ei lung şi negru, ochii mari şi căprui, un trup cum nu avea să mai vadă vreodată, cum nu avea să i se mai îngăduie să atingă vreodată… Fuseseră fericiţi în acea dimineaţă: patul era o plută de salvare pe apele agitate ale problemelor lor care reveneau în permanenţă. El îi oferise o brăţară, a cărei achiziţionare necesitase (deşi ea nu ştia asta) luarea unui împrumut cu o dobândă îngrozitoare… iar două zile mai târziu, de ziua lui de naştere, ea îi oferise un costum italian şi ieşiseră în oraş la cină şi chiar fixaseră o dată la care să se căsătorească, în sfârşit, la 16 ani după ce se cunoscuseră…

Dar numirea unei zile marcase o nouă şi cumplită fază în relaţia lor, ca şi cum ar fi avariat tensiunea precară în care erau obişnuiţi să trăiască. Charlotte devenea mereu tot mai volatilă şi mai capricioasă. Certuri şi scene, veselă spartă, acuzaţii de infidelitate (când de fapt ea, după cum credea el acum, fusese cea care se întâlnea în secret cu bărbatul cu care era acum logodită)… se chinuiseră în continuare încă aproape patru luni, până când, într-o ultimă şi mizerabilă explozie de recriminări şi furie, totul luase din fericire sfârşit.

Un foşnet de bumbac: Strike privi în jurul lui, aproape surprins să se vadă încă în dormitorul Ninei. Ea era pe punctul de a-şi scoate bluza, cu intenţia de a se băga înapoi în pat alături de el.

— Nu pot să rămân, spuse el, întinzându-se din nou după proteză.

— De ce nu? întrebă ea, cu braţele încrucişate în faţă, ţinând tivul bluzei. Zău aşa – e duminică!

— Trebuie să lucrez, minţi el. Oamenii trebuie investigaţi şi duminica.

— Ah, spuse ea, încercând ca asta să sune realist, dar părând

descurajată.

Strike îşi bău cafeaua, menţinând conversaţia alertă, dar impersonală. Ea îl privi cum îşi ataşează piciorul şi se îndreaptă spre baie, iar când el se întoarse ca să se îmbrace, ea era ghemuită într-un fotoliu, ronţăind un corn cu un aer puţin oropsit.

— Eşti sigură că nu ştii unde e casa asta? o întrebă el în timp ce îşi trăgea pantalonii. Cea pe care au moştenit-o Quine şi Fancourt?

— Ce? spuse ea, confuză. O – Doamne, sper să nu te duci s-o cauţi, nu-i aşa? Ţi-am spus, trebuie să fi fost vândută cu ani în urmă!

— Aş putea s-o întreb pe soţia lui Quine despre ea, spuse Strike.

Îi spuse Ninei că avea s-o sune, dar într-un mod energic, astfel încât ea să înţeleagă că sunt doar cuvinte goale, o formalitate, şi ieşi din casa ei cu un sentiment de uşoară recunoştinţă, dar nu de vinovăţie.

Ploaia îi împungea faţa şi mâinile, în timp ce mergea pe strada nefamiliară, îndreptându-se spre staţia de metrou. Lumini feerice de Crăciun sclipeau la fereastra brutăriei de unde Nina tocmai cumpărase cornurile. Reflecţia masivă a lui Strike alunecă pe suprafaţa stropită de ploaie; în pumnul rece căra sacoşa de plastic pe care Lucy i-o oferise, îndatoritoare, ca să-şi ducă felicitările, whisky-ul primit cadou şi cutia cu noul şi strălucitorul lui ceas.

Gândurile lui alunecau irezistibil înapoi, la Charlotte, care avea 36 de ani, dar arăta de 25 şi care îşi sărbătorea ziua de naştere cu noul ei logodnic. Poate că primise diamante, se gândi Strike; ea spusese întotdeauna că nu-i pasă de astfel de lucruri, dar când se certaseră strălucirea a tot ceea ce nu putuse el să-i ofere îi fusese aruncată uneori în faţă destul de tare…

E un tip de succes? întrebase Greg despre Owen Quine, prin asta înţelegând: „Are maşină mare? Casă frumoasă? Cont gras la bancă?”

Strike trecu pe lângă Cafeneaua Beatles, cu capetele alb şi negru amplasate elegant ale trupei Fab Four privind spre el, şi pătrunse în căldura relativă a staţiei. Nu voia să-şi petreacă această duminică ploioasă singur, în apartamentul lui de la mansardă din Denmark Street. Voia să rămână ocupat de ziua de naştere a lui Charlotte Campbell.

Se opri ca să-şi scoată mobilul şi o sună pe Leonora Quine.

— Alo? spuse ea răstit.

— Bună, Leonora, sunt Cormoran Strike…

— L-ai găsit pe Owen? întrebă ea.

— Mă tem că nu. Te sun pentru că tocmai am auzit că un prieten i-a lăsat soţului tău o casă.

— Ce casă?

Leonora părea obosită şi iritată. Strike se gândi la numeroşii soţi cu bani de care se ciocnise în meseria lui, bărbaţi care ascundeau garsoniere de soţiile lor şi se întrebă dacă nu cumva tocmai trădase ceva ce Quine ascunsese de familia lui.

— Nu e adevărat? N-a lăsat un scriitor pe nume Joe North o casă în proprietate comună…?

— A, *aia,* spuse ea. Talgarth Road, da. Dar asta a fost în urmă cu 30 şi ceva de ani. De ce te interesează asta?

— A fost vândută, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea cu ranchiună, pentru că nenorocitul de Fancourt nu ne-a permis niciodată. Din duşmănie, adică, pentru că *el* nu o foloseşte niciodată. Casa stă pur şi simplu acolo, fără să fie de folos nimănui, doar mucegăieşte.

Strike se sprijini de peretele de lângă maşinile de bilete, cu ochii aţintiţi asupra unui plafon circular susţinut de un păienjeniş de lonjeroane. Aşa se întâmplă, îşi spuse el din nou, dacă iei clienţi când eşti distrus. Ar fi trebuit să întrebe dacă mai au vreo altă proprietate. Ar fi trebuit să verifice.

— S-a dus cineva să vadă dacă soţul dumitale e acolo, doamnă Quine?

Ea scoase un ţipăt batjocoritor.

— Nu putea să se ducă *acolo!* spuse ea, de parcă Strike ar fi sugerat că soţul ei se ascunsese în Palatul Buckingham. Detestă casa aia, nici nu se apropie de ea! În orice caz, cred că nu are nici mobilă, nici altele.

— Ai cheie?

— Nu ştiu. Dar Owen nu s-ar duce acolo *niciodată!* Nu s-a apropiat de ea de ani de zile. E un loc groaznic în care să stai, e veche şi goală.

— Dacă ai putea să cauţi puţin cheia…

— Nu pot să fug acum în Talgarth Road, o am pe Orlando! spuse ea previzibil. Oricum, ascultă-mă pe mine, nu s-ar duce…

— Eu mă ofer să vin acum, spuse Strike, să iau cheia de la dumneata, dacă o poţi găsi, şi să mă duc să verific. Doar ca să fim siguri că am căutat pretutindeni.

— Da, dar – e duminică, spuse ea, părând şocată.

— Ştiu asta. Crezi că ai putea căuta puţin cheia?

— Bine, atunci, spuse ea după o scurtă pauză.

Apoi reluă, cu o ultimă explozie de energie:

— Dar n-o să fie acolo!

Strike luă metroul, schimbă o dată spre Westbourne Park şi apoi, cu gulerul ridicat împotriva potopului îngheţat, mărşălui spre adresa pe care Leonora i-o mâzgălise la prima lor întâlnire.

Era încă una din acele zone ciudate ale Londrei în care milionarii locuiau la o aruncătură de băţ de familii de clasă muncitoare care locuiau în casele lor de 40 de ani sau mai mult. Decorul măturat de ploaie oferea o dioramă ciudată: blocuri noi şi elegante de apartamente în spatele unor străzi banale, noul luxos şi vechiul confortabil.

Casa familiei Quine era pe Southern Row, o stradă laterală liniştită cu case mici de cărămidă, la scurtă distanţă de o crâşmă văruită numită Chilled Eskimo. Înfrigurat şi ud, Strike îşi miji ochii la firma acesteia, în timp ce trecea pe lângă ea; firma înfăţişa un eschimos care se relaxa lângă o copcă, cu spatele la soarele care răsărea.

Uşa casei Quine era de un verde mocirlos şi scorojit, întreaga faţadă era dărăpănată, inclusiv uşa care atârna de o singură balama. În timp ce suna la uşă, Strike se gândi la predilecţia lui Quine pentru camerele confortabile de hotel, iar părerea lui despre bărbatul dispărut se mai înrăutăţi puţin.

— Ai ajuns rapid, fu salutul morocănos al Leonorei la deschiderea uşii. Intră.

El o urmă într-un hol întunecos şi îngust. Spre stânga era o uşă întredeschisă care dădea în ceea ce era, în mod evident, biroul lui Owen Quine. Părea neîngrijit şi murdar. Sertarele atârnau deschise, iar o maşină de scris electrică veche stătea strâmb pe birou. Strike şi-l putea imagina pe Quine smulgând paginile din ea, în furia lui faţă de Elizabeth Tassel.

— Ai reuşit ceva cu cheia? o întrebă Strike pe Leonora.

Intrară în bucătăria întunecoasă, cu miros stătut, de la capătul holului. Aparatele arătau toate de parcă erau vechi de cel puţin 30 de ani. Lui Strike îi veni ideea că mătuşa lui Joan avusese un cuptor cu microunde maro identic în anii ’80.

— Ei bine, le-am *găsit,* îi spuse Leonora făcând cu mâna spre cinci-şase chei care se aflau pe masa din bucătărie. Nu ştiu dacă vreuna din ele e cea bună.

Niciuna dintre ele nu era prinsă de un inel, iar una părea prea mare pentru a deschide altceva decât o uşă de biserică.

— În Talgarth Road la ce număr? o întrebă Strike.

— 179.

— Când ai fost ultima oară acolo?

— Eu? N-am fost acolo niciodată, spuse ea cu ceea ce părea a fi indiferenţă sinceră. Nu mă interesa. Era o prostie.

— Ce anume?

— Să le-o lase lor.

Văzând faţa politicos interogativă a lui Strike, Leonora spuse impacientată:

— Joe North ăla, că le-a lăsat-o lui Owen şi Michael Fancourt. A spus că e pentru ca ei să scrie acolo. Ei n-au folosit-o niciodată de atunci încoace. Inutil.

— Iar dumneata n-ai fost niciodată acolo?

— Nu. Ei au primit-o cam când am născut-o pe Orlando. Nu m-a interesat.

— Atunci s-a născut Orlando? întrebă Strike surprins.

Şi-o imaginase vag pe Orlando ca pe o fată hiperactivă de 10 ani.

— În ’86, da, spuse Leonora. Dar e handicapată.

— Ah, spuse Strike. Înţeleg.

— Acum e la etaj, îmbufnată, pentru că a trebuit s-o dojenesc, spuse Leonora, în una din izbucnirile ei comunicative. Şterpeleşte lucruri. Ştie că nu e bine, dar continuă să facă asta. Am prins-o când scotea portofelul din geanta lui Edna-de-Alături, când a venit pe la noi ieri.

Apoi Leonora adăugă rapid, ca şi acum tocmai rostise o acuzaţie.

— Nu era din cauza banilor. Era din cauză că îi plac culorile. Edna înţelege, că o cunoaşte, dar nu toată lumea o cunoaşte. Eu îi zic că e greşit. Ea ştie că e greşit.

— E în regulă atunci dacă iau astea ca să le încerc? întrebă Strike culegând cheile în palmă.

— Dacă vrei, spuse Leonora, adăugând sfidător, dar n-o să fie acolo.

Strike băgă prada în buzunar, refuză oferta întârziată a Leonorei pentru ceai sau cafea şi ieşi din nou în ploaia rece.

Se trezi şchiopătând din nou în timp ce mergea spre staţia de metrou Westbourne Park, ceea ce însemna o deplasare scurtă, cu schimbări minime. În graba lui de a pleca din apartamentul Ninei nu avusese la fel de multă grijă ca de obicei când îşi legase proteza şi nici

nu putuse să aplice vreunul din acele produse calmante care protejau pielea de sub ea.

Cu opt luni în urmă (în chiar ziua în care, ulterior, fusese înjunghiat în partea de sus a braţului), căzuse rău pe nişte scări. Medicul specialist care îl examinase la puţin timp după aceea îl informase că îşi vătămase şi mai mult ligamentele mediale ale articulaţiei genunchiului piciorului amputat, chiar dacă ele puteau fi reparate, şi îi recomandase gheaţă, odihnă şi investigaţii suplimentare. Dar Strike nu-şi putuse permite odihnă şi nu dorise alte teste, aşa că îşi legase proteza de genunchi şi încercase să-şi amintească să-şi ridice piciorul atunci când stătea. Durerea cedase, în mare parte, dar uneori, când mergea mult, piciorul începea să se umfle şi să pulseze din nou.

Drumul pe care mergea Strike târşâindu-şi piciorul se curba la dreapta. O siluetă înaltă, subţire şi aplecată mergea în urma lui, cu capul lăsat în jos astfel încât nu se vedea decât partea de sus a unei glugi negre.

Bineînţeles, rezonabil ar fi fost ca acum să se ducă acasă şi să îşi odihnească piciorul. Era duminică. Nu era deloc necesar să mărşăluiască prin toată Londra în ploaie.

N-o să fie acolo, spunea Leonora în capul lui.

Dar alternativa era să se întoarcă în Denmark Street, să asculte ploaia care răpăia în ferestrele îmbinate prost de lângă patul lui, de sub jgheaburi, cu albumele fotografice cu Charlotte prea aproape, în cutiile de pe palier…

Mai bine să se mişte, să lucreze, să se gândească la problemele altora…

Clipind în ploaie, Strike ridică privirea spre casele pe lângă care trecea şi întrezări cu vederea periferică silueta care îl urmărea la 20 de metri în spatele lui. Chiar dacă haina neagră era amorfă, Strike avu impresia, din paşii scurţi şi rapizi, că silueta e a unei femei.

Acum Strike observă ceva curios la modul în care ea mergea, ceva nefiresc. Nu avea nimic din aerul absorbit al plimbăreţului singuratic dintr-o zi rece şi umedă. Capul ei nu era aplecat pentru a se proteja de elemente, şi nici menţinerea unui ritm constant nu avea scopul simplu de a ajunge la o destinaţie. Îşi modifica mereu viteza prin creşteri minuscule dar pentru Strike observabile, iar la fiecare câţiva paşi faţa ascunsă sub glugă se oferea asediului friguros al ploii puternice, apoi dispărea din nou în umbră. Îl ţinea sub observaţie.

Ce spusese Leonora la prima lor întâlnire?

Cred că am fost urmărită. O fată înaltă şi *brunetă, cu umeri rotunzi.*

Strike făcu un experiment, accelerând şi încetinind infinitezimal. Spaţiul dintre ei rămase constant; faţa ei ascunsă licărea mai frecvent în sus şi în jos, ca o ceaţă roz-deschis, ca să verifice poziţia lui.

Nu avea experienţă la urmărit oameni. Strike, care era expert, ar fi mers pe trotuarul opus, prefăcându-se că vorbeşte la mobil; şi-ar fi mascat interesul concentrat şi unic faţă de subiect…

Pentru distracţia lui, simulă o ezitare subită, ca şi cum ar fi fost cuprins de îndoială în privinţa direcţiei corecte. Luată pe nepregătite, silueta întunecată se opri brusc, paralizată. Strike îşi reluă mersul şi, după câteva secunde, auzi paşii ei răsunând pe pavajul ud din spatele său. Era prea nesăbuită, nu-şi dădea seama nici măcar că fusese deconspirată.

Puţin mai încolo începu să se vadă staţia Westbourne Park: o clădire lungă şi joasă construită din cărămidă aurie. Acolo avea să o abordeze, să o întrebe cât e ceasul şi să se uite bine la faţa ei.

Intră în staţie şi se trase rapid către partea cealaltă a intrării, aşteptând-o nevăzut.

După vreo 30 de secunde întrezări silueta înaltă şi întunecată alergând spre intrare prin ploaia scânteietoare, cu mâinile încă în buzunare; era speriată că putea să-l fi ratat, că el urcase deja în tren.

Făcu un pas rapid şi încrezător spre intrare, ca să o abordeze – piciorul fals alunecă pe podeaua udă din gresie, patinând.

— *Căcat!*

Îşi pierdu priza şi căzu, redus în mod nedemn la un şpagat; în secundele lungi, cu încetinitorul, de dinainte ca el să ajungă pe podeaua umedă şi murdară, unde ateriză dureros pe sticla de whisky din sacoşă, o văzu în profil cum încremeneşte, apoi dispare ca o căprioară speriată.

— La naiba, icni Strike, întins pe plăcile ude, în timp ce oamenii de la automatele de bilete se holbau la el.

Îşi răsucise din nou piciorul când căzuse; simţea că era posibil să-şi fi rupt un ligament; genunchiul care înainte fusese doar sensibil acum urla a protest. Blestemând în sinea lui podelele spălate imperfect şi protezele pentru gleznă de construcţie rigidă, Strike încercă să se ridice. Nimeni nu voia să se apropie de el. Fără îndoială, credeau că e beat – whisky-ul de la Nick şi Ilsa scăpase acum din sacoşă şi se

rostogolea zăngănind pe podea.

În cele din urmă, un angajat de la metroul londonez îl ajută să se ridice în picioare, murmurând ceva despre faptul că exista un semn care avertiza că podeaua e udă; nu îl văzuse domnul, nu era destul de proeminent? Îi înmână lui Strike whisky-ul. Umilit, acesta murmură un mulţumesc şi se îndreptă şchiopătând spre porţile de acces, nevrând altceva decât să scape de nenumăraţii ochi cercetători.

Ajuns în siguranţă într-un tren spre sud, îşi întinse piciorul care zvâcnea şi îşi palpă genunchiul cât de bine putu, prin pantalonii de costum. Îl simţi sensibil şi dureros, exact aşa cum fusese după ce căzuse pe acele scări, primăvara trecută. Furios acum pe fata care îl urmărise, încercă să-şi dea seama ce se întâmplase.

Când i se alăturase ea? Urmărise ea casa Quine şi îl văzuse că intră? Era oare posibil (o posibilitate nemăgulitoare) ca ea să-l fi confundat cu Owen Quine? Fără îndoială, Kathryn Kent făcuse asta, pentru scurt timp, în întuneric…

Strike se ridică în picioare cu câteva minute înainte să ajungă la Hammersmith, ca să se pregătească mai bine pentru ceea ce putea fi o coborâre periculoasă. La momentul la care ajunse la destinaţia lui de la Barons Court, şchiopăta rău şi îşi dorea să fi avut un baston. Îşi croi drum spre ieşirea dintr-o casă de bilete cu pardoseală de un verde victorian, aşezându-şi picioarele cu grijă pe podeaua cu modele umede pline de mâzgă. Ieşise prea curând din adăpostul uscat al staţiei ca o mică bijuterie, cu scrisul ei art nouveau şi frontoanele de piatră, avansând prin ploaia neobosită spre autostrada dublă huruitoare.

Spre uşurarea şi recunoştinţa lui, îşi dădu seama că ieşise chiar pe acea porţiune din Talgarth Road unde se afla casa pe care o căuta.

Deşi Londra era plină de acest tip de anomalii arhitectonice, Strike nu mai văzuse niciodată clădiri care să distoneze atât de evident cu mediul lor. Casele vechi se înălţau într-un şir distinct, relicve de cărămidă roşu-închis ale unei epoci mai încrezătoare şi imaginative, în timp ce traficul duduia neiertător pe lângă ele, în ambele direcţii, căci aceasta era principala arteră de intrare în Londra dinspre vest.

Erau studiouri ornamentate pentru artişti de la sfârşitul epocii victoriene, cu ferestrele de la parter plumbuite şi zăbrelite şi ferestre cu arcade supradimensionate îndreptate spre nord la nivelurile superioare, ca nişte fragmente ale dispărutului Palat de Cristal. Oricât de ud, înfrigurat şi suferind era, Strike se opri pentru câteva secunde

ca să caute casa de la numărul 179, minunându-se de arhitectura ei distinctivă şi întrebându-se cât ar fi putut să câştige familia Quine dacă Fancourt s-ar fi răzgândit cândva şi ar fi fost de acord să vândă.

Urcă cu greu treptele albe din faţă. Uşa de la intrare era adăpostită de ploaie de o boltă de cărămidă bogat ornamentată, cu ghirlande, caneluri şi embleme sculptate în piatră. Strike scoase cheile una câte una, cu degetele înfrigurate şi amorţite.

A patra pe care o încercă intră fără să se opună şi se învârti ca şi cum asta făcuse ani de zile. Un clinchet uşor şi uşa de la intrare se deschise. Strike trecu pragul şi închise uşa în urma lui.

Un şoc, ca o palmă peste faţă, ca o găleată cu apă aruncată peste el. Strike bâjbâi după gulerul de la haină, trăgându-l peste gură şi nas, ca să le protejeze. Acolo unde ar fi trebuit să miroasă doar a praf şi lemn vechi, ceva tăios şi chimic îl copleşea, fixându-se în nasul şi gâtul lui.

Întinse automat mâna spre peretele de lângă el după un întrerupător, producând un torent de lumină din două becuri goale care atârnau din tavan. Holul îngust şi gol era lambrisat cu lemn de culoarea mierii. Coloane răsucite din acelaşi material susţineau o arcadă la mijlocul lui. La prima vedere era una senină, graţioasă, bine proporţionată.

Dar Strike studie încet, cu ochii îngustaţi, petele mari, ca nişte arsuri, ale lemnăriei originale. Un fluid coroziv şi caustic – care făcea ca aerul nemişcat şi prăfos să ardă – fusese stropit peste tot, printr-un act care părea de un vandalism nebunesc; acidul erodase lacul de pe scândurile vechi ale podelei, distrusese patina scării de lemn gol din faţă, şi fusese aruncat chiar şi pe pereţi, astfel că pete mari de tencuială pictată erau albite şi decolorate.

După câteva secunde în care respiră prin gulerul gros de serj, Strike îşi dădu seama că acea casă era prea călduroasă pentru una nelocuită. Căldura fusese dată tare, ceea ce făcea ca groaznicul miros chimic să se simtă şi mai înţepător decât dacă ar fi fost lăsat să se împrăştie în frigul unei zile de iarnă.

Sub picioarele lui foşnea nişte hârtie. Strike se uită şi văzu câteva meniuri de catering şi un plic adresat LOCUITORULUI/ÎNGRIJITORULUI. Se aplecă şi îl ridică. Era un bilet scurt şi furios scris de mână de la vecinul de alături, care se plângea de miros.

Strike lăsă biletul să cadă la loc pe preş şi avansă în hol, observând

cicatricele lăsate pe fiecare suprafaţă unde fusese aruncată substanţa chimică. La stânga lui era o uşă; o deschise. Camera de dincolo de ea era întunecoasă şi goală; ea nu fusese pângărită cu substanţa asemenea înălbitorului. O bucătărie părăginită, de asemenea lipsită de mobilier, era singura altă cameră de la parter. Potopul de chimicale nu o cruţase; până şi o jumătate de pâine mucegăită de pe bufet fusese stropită.

Strike urcă scările. Cineva le urcase sau coborâse, turnând substanţa dăunătoare şi corozivă dintr-un container încăpător; stropise pretutindeni, până şi pe pervazul de pe palier, unde vopseaua se băşicase şi plesnise.

La primul etaj, Strike se opri. Chiar şi prin lâna groasă a paltonului său simţea un alt miros, ceva ce substanţa industrială înţepătoare nu putea masca. Dulce, putred, acru: duhoarea cărnii descompuse.

Nu încercă niciuna dintre uşile închise de la primul etaj. În schimb, cu whisky-ul primit cadou legănându-se stupid în punga de plastic, urmă încet paşii celui care turnase acid, urcând un al doilea şir de scări pătate de pe care lacul fusese ars, iar strălucirea ceruită a balustradelor sculptate fusese pârjolită.

Duhoarea de descompunere se înteţea cu fiecare pas pe care îl făcea Strike. Îi amintea de vremea în care înfigeau beţe lungi în pământ, în Bosnia, şi le scoteau ca să miroasă capetele, singura modalitate de nădejde de a descoperi gropile comune. Îşi apăsă gulerul pe gură mai strâns când ajunse la etajul de sus, la studioul în care un artist victorian lucrase odată în lumina neschimbătoare a nordului.

Strike nu ezită în prag decât câteva secunde, până când îşi trase mâneca cămăşii în jos, ca să-i acopere mâna goală, astfel încât să nu lase niciun semn pe uşa de lemn când o deschise împingând-o. Tăcere, în afara unui scârţâit uşor al balamalelor, apoi bâzâitul muştelor.

Se aşteptase la moarte, dar nu la asta.

O carcasă: legată fedeleş, puţind şi putrezind, goală şi eviscerată, zăcând pe podea, în loc să atârne de un cârlig de metal, unde cu certitudine i-ar fi fost locul. Dar ceea ce părea a fi un porc măcelărit purta haine umane.

Zăcea sub grinzile înalte şi arcuite, scăldată în lumina ferestrei romanice imense, şi chiar dacă era o casă privată, iar traficul continua să pleoscăie sub geam, Strike avea impresia că stă venindu-i să verse într-un templu, martor la un măcel sacrificial, la un act de profanare

laică.

În jurul trupului descompus fuseseră aşezate şapte farfurii şi şapte seturi de tacâmuri, ca şi cum ar fi fost o gigantică bucată de carne. Torsul fusese despicat de la gât la pelvis, iar Strike era suficient de înalt ca să vadă, chiar şi din prag, cavitatea neagră, larg deschisă, care rămăsese. Intestinele dispăruseră, ca şi cum ar fi fost mâncate. Stofa şi carnea fuseseră arse peste tot pe cadavru, sporind impresia abjectă că acesta fusese gătit şi consumat. Pe alocuri, cadavrul ars şi descompus strălucea, aproape lichid ca aspect. Patru radiatoare şuierând grăbeau descompunerea.

Faţa putrezită se afla cel mai departe de el, lângă fereastră. Strike îşi miji ochii spre ea, fără să se mişte, încercând să nu respire. Un smoc de barbă gălbuie mai atârna încă de bărbie şi o unică orbită arsă se vedea cu greu.

Iar acum, cu toată experienţa lui despre moarte şi mutilare, Strike trebui să-şi reprime nevoia de a vomita în duhorile amestecate, aproape sufocante, ale substanţei chimice şi ale cadavrului. Îşi mută sacoşa pe antebraţul lui gros, scoase mobilul din buzunar şi făcu fotografii ale scenei din cât de multe unghiuri putea fără să avanseze mai mult în încăpere. Apoi ieşi cu spatele din atelier, permiţând uşii să se închidă, ceea ce nu atenuă deloc duhoarea solidă, şi sună la 999.

Încet şi cu atenţie, hotărât să nu alunece şi să cadă chiar dacă era disperat să ajungă iar la aerul proaspăt, curat şi spălat de ploaie, Strike coborî scările pătate, ca să aştepte poliţia în stradă.

17

Cât mai ai viaţă bucură-te de ea,
Că după moarte nu mai poţi bea.

John Fletcher, *Fratele sângeros*

Nu era prima oară când Strike vizita New Scotland Yard la insistenţele poliţiei metropolitane. Întrevederea anterioară avusese şi ea legătură cu un cadavru, iar detectivul îşi dădu seama, în timp ce aştepta în camera de interogatoriu multe ore mai târziu, cu durerea din genunchi mai puţin acută după câteva ore de inactivitate forţată, că şi atunci făcuse sex în seara precedentă.

Singur într-o încăpere o idee mai mare decât un fişet obişnuit de birou, cu gândurile lipite ca nişte muşte de obscenitatea putrezindă pe care o găsise în atelierul artistului. Oroarea acestui fapt nu-l părăsise. În profesia lui, Strike văzuse trupuri care fuseseră trase în poziţii menite să sugereze sinuciderea sau accidentul; examinase cadavre care purtau urmele oribile ale unor tentative de a masca cruzimea căreia îi fuseseră supuse înainte de moarte; văzuse bărbaţi, femei şi copii mutilaţi şi dezmembraţi; dar ceea ce văzuse în Talgarth Road nr. 179 era ceva cu totul nou. Răutatea a ceea ce fusese făcut acolo fusese aproape orgiastică, o manifestare atent calibrată de dramatism sadic. Cel mai greu de contemplat era ordinea în care acidul fusese turnat, iar corpul eviscerat: fusese oare tortură? Fusese Quine viu sau mort în timp ce ucigaşul lui aşeza tacâmuri în jur?

Imensa cameră boltită în care zăcea trupul lui Quine roia acum, fără îndoială, de oameni în combinezoane complete de protecţie, care strângeau probe criminalistice. Strike îşi dorea să fie acolo cu ei. După o astfel de descoperire, inactivitatea era detestabilă pentru el. Ardea de frustrare profesională. Izolat din clipa în care poliţia sosise, fusese redus la statutul de simplu gafeur care dă peste o scenă (iar „scenă", se gândi el dintr-odată, era cuvântul potrivit din mai multe puncte de vedere: trupul legat şi aranjat în lumina ferestrei gigantice, ca de biserică… un sacrificiu pentru cine ştie ce putere demonică… şapte farfurii, şapte seturi de tacâmuri…).

Fereastra îngheţată a camerei de interogatoriu ascundea totul de dincolo de ea, în afară de culoarea cerului, acum negru. Strike stătuse în această cameră minusculă un timp îndelungat, dar poliţia încă nu terminase să-i ia declaraţia. Era dificil de estimat cât din dorinţa lor de a prelungi interviul era suspiciune autentică şi cât de mult animozitate. Era corect, desigur, ca persoana care descoperise victima unei crime să fie supusă unei chestionări minuţioase, deoarece adesea ea ştia mai multe decât era dispusă să povestească, şi nu arareori ştia totul. Cu toate acestea, se putea spune că, atunci când soluţionase cazul Lula Landry, Strike umilise poliţia metropolitană, care declarase atât de încrezător că moartea ei era sinucidere. Lui Strike nu i se părea că e paranoic deoarece considera că atitudinea inspectoarei cu păr scurt care tocmai ieşise din cameră conţinea hotărârea de a-l face să tremure. Şi nici nu i se părea că fusese strict necesar ca atât de mulţi colegi ai ei să vină să-l vadă, unii rămânând o vreme doar ca să se holbeze la el, alţii oferindu-i remarce meschine.

Dacă aveau impresia că-l făceau să se simtă prost, se înşelau. Nu trebuia să fie nicăieri altundeva, şi îi aduseseră o masă destul de bună. Dacă l-ar fi lăsat să şi fumeze, s-ar fi simţit foarte confortabil. Femeia care îl interogase timp de o oră îi spusese că putea ieşi însoţit afară, în ploaie, pentru o ţigară, dar inerţia şi curiozitatea îl făcuseră să rămână pe scaunul lui. Whisky-ul primit cadou se afla alături de el, în pungă. Se gândi că dacă îl mai ţineau mult acolo, ar fi putut să-l deschidă. Îi lăsaseră un pahar de plastic cu apă.

Uşa din spatele lui foşni pe deasupra covorului gri, compact.

— Bob Misticul, spuse o voce.

Richard Anstis, de la Poliţia Metropolitană şi Armata Teritorială, intră în cameră rânjind, cu părul ud de la ploaie, purtând un teanc de hârtii sub braţ. O parte a feţei lui era plină de cicatrici, iar pielea de sub ochiul drept foarte întinsă. Îi salvaseră vederea la spitalul de campanie din Kabul în care Strike zăcea inconştient, în timp ce doctorii se străduiau să-i păstreze genunchiul piciorului retezat.

— Anstis! spuse Strike, apucând mâna întinsă a poliţistului. Ce naiba…?

— M-am folosit de gradul meu, prietene, mă ocup eu de treaba asta, spuse Anstis, aşezându-se pe scaunul eliberat recent de detectiva posacă. Nu eşti prea popular pe-aici, ştii asta. Ai noroc că îl ai pe Unchiu' Dickie de partea ta, care garantează pentru tine.

Spunea întotdeauna că Strike îi salvase viaţa şi probabil că era adevărat. Fuseseră supuşi focului inamic pe un drum de pământ galben din Afganistan. Nici Strike însuşi nu era sigur ce anume îl făcuse să simtă explozia iminentă. Tânărul care alerga dinspre marginea drumului, în faţa lor, împreună cu ceea ce părea a fi fratele lui mai mic, putea pur şi simplu să fugă de gloanţe. Tot ce ştia Strike era că strigase la şoferul Vikingului să frâneze, un ordin nerespectat – poate neauzit –, că se întinsese în faţă, îl apucase pe Anstis de spatele cămăşii şi îl trăsese cu o singură mână în spatele vehiculului. Dacă Anstis ar fi rămas unde era, probabil că ar fi avut soarta lui Gary Topley, care stătea drept în faţa lui Strike şi din care mai găsiseră ca să îngroape doar capul şi torsul.

— Tre' să mai reluăm povestea asta încă o dată, prietene, spuse Anstis.

Aşternu în faţa lui Strike declaraţia pe care probabil că o luase de la ofiţerul femeie.

— E în regulă dacă beau? întrebă Strike obosit.

Sub privirea amuzată a lui Anstis, Strike scoase whisky-ul Arran din pungă şi adăugă două degete în apa călâie din paharul de plastic.

— Bun: ai fost angajat de soţie ca să-l găseşti pe bărbatul mort… presupunem că e trupul acestui scriitor, acestui…

— Owen Quine, da, completă Strike, în timp ce Anstis îşi mijea ochii la scrisul colegei lui. Soţia lui m-a angajat acum şase zile.

— Iar la acel moment el lipsea de…?

— Zece zile.

— Dar ea nu se dusese la poliţie?

— Nu. El făcea asta în mod regulat: o întindea fără să spună la nimeni unde e, apoi se întorcea iar acasă. Îi plăcea să se ducă la hoteluri fără soţia lui.

— De ce te-a abordat ea pe tine de data asta?

— Lucrurile sunt dificile în familia lor. Au o fiică handicapată, iar banii sunt puţini. El a lipsit puţin mai mult ca de obicei. Ea s-a gândit că el s-a dus la un refugiu pentru scriitori. Nu ştia numele locului, dar am verificat şi el nu era acolo.

— Tot nu înţeleg de ce a venit la tine şi nu la noi.

— Ea zice că v-a mai chemat o dată, când el a luat-o la picior, iar el a fost furios din cauza asta. Se pare că fusese cu o prietenă de-a lui.

— O să verific asta, spuse Anstis însemnându-şi ceva. Ce te-a făcut

să te duci la casa aceea?

— Am aflat aseară că familia Quine era coproprietară a ei.

O mică pauză.

— Soţia lui nu menţionase asta?

— Nu, spuse Strike. Povestea ei e că el detesta casa aceea şi nu se apropia niciodată de ea. Ea lăsa impresia că aproape uitase că era a lor…

— E plauzibil? murmură Anstis, scărpinându-şi bărbia. Dacă sunt lefteri?

— E complicat, spuse Strike. Celălalt proprietar e Michael Fancourt…

— Am auzit de el.

— … iar ea spune că el nu îi lăsa să vândă. Exista o vrăjmăşie între Fancourt şi Quine.

Strike îşi bău whisky-ul, care îi încălzi gâtul şi stomacul. (Stomacul lui Quine, întregul lui tract digestiv fusese eliminat. Unde naiba era?)

— În orice caz, m-am dus acolo la ora prânzului şi el era acolo – sau cea mai mare parte din el.

Whisky-ul îl făcuse să tânjească după o ţigară mai rău ca oricând.

— Trupul e un mare dezastru, din câte am auzit, spuse Anstis.

— Vrei să vezi?

Strike scoase mobilul din buzunar, dădu la fotografiile cadavrului şi i-l întinse peste masă.

— La dracu', spuse Anstis.

După un minut de contemplare tăcută a cadavrului putrezind, Anstis întrebă dezgustat:

— Ce sunt alea din jurul lui… farfurii?

— Da, spuse Strike.

— Îţi spune asta ceva?

— Nimic, spuse Strike.

— Ai idee când a fost văzut ultima oară în viaţă?

— Ultima oară când l-a văzut soţia lui a fost în noaptea zilei de 5. El tocmai luase cina cu agenta lui, care i-a spus că nu îi putea publica ultima carte pentru că în ea calomniase Dumnezeu ştie câţi oameni, inclusiv câţiva bărbaţi foarte litigioşi.

Anstis privi în jos, la notiţele lăsate de inspectoarea Rawlins.

— Asta nu i-ai spus lui Bridget.

— Nu m-a întrebat. Nu am avut o comunicare prea grozavă.

— De când e cartea asta în librării?

— Nu e în librării, spuse Strike, mai adăugând puţin whisky în pahar. Încă nu a fost publicată. Ţi-am spus, s-a certat cu agenta lui pentru că ea i-a spus că nu o poate publica.

— Tu ai citit-o?

— Mare parte din ea.

— Ţi-a dat soţia lui un exemplar?

— Nu, ea zice că n-a citit-o deloc.

— A uitat că are încă o casă şi nu citeşte cărţile soţului ei, spuse Anstis fără subînţeles.

— Povestea ei e că le citeşte odată ce au coperte cum se cuvine, spuse Strike. Eu o cred, dacă asta are vreo importanţă.

— Îhî, spuse Anstis, care acum mâzgălea completări la declaraţia lui Strike. Cum ai făcut rost de un exemplar al manuscrisului?

— Aş prefera să nu spun.

— Ar putea să fie o problemă, spuse Anstis, ridicând privirea.

— Nu pentru mine, spuse Strike.

— S-ar putea să trebuiască să revenim la asta, Bob.

Strike dădu din umeri, apoi întrebă:

— Soţiei lui i s-a spus?

— Da, deja ar fi trebuit să i se spună.

Strike nu o sunase pe Leonora. Ştirea că soţul ei era mort trebuia dată în persoană, de cineva care avea pregătirea necesară. El îndeplinise sarcina asta de multe ori, dar nu mai avea exerciţiu; în orice caz, în după-amiaza asta loialitatea lui fusese faţă de rămăşiţele profanate ale lui Owen Quine, să vegheze asupra lor până când le livra în siguranţă în mâinile poliţiei.

Nu uitase prin ce trebuia să treacă Leonora în timp ce el era interogat de Scotland Yard. Şi-o imaginase deschizând uşa agentului de poliţie – sau poate doi agenţi – cu un prim fior de alarmă la vederea uniformei; lovitura de ciocan dată inimii ei de invitaţia calmă, înţelegătoare şi compasivă de a intra înăuntru; oroarea declaraţiei oficiale (deşi ei nu aveau să-i spună, la început, despre frânghiile groase şi mov cu care era legat soţul ei sau despre cavitatea goală şi întunecoasă pe care ucigaşul o făcuse în pieptul şi burta lui; nu aveau să-i spună că faţa lui fusese arsă cu acid sau că cineva aşezase farfurii în jurul lui, ca şi cum el ar fi fost o friptură gigantică… Strike îşi aminti platoul cu miel cu care Lucy îi servise pe toţi cu aproape 24 de ore

înainte. Nu era un om căruia i se făcea uşor scârbă, dar whisky-ul fin păru să-i rămână în gât, aşa că puse jos paharul).

— Câţi oameni crezi că ştiu ce e în cartea asta? întrebă încet Anstis.

— Habar n-am, spuse Strike. Ar putea fi deja o grămadă. Agenta lui Quine, Elizabeth Tassel – se scrie cum se aude…

Strike adăugase asta îndatoritor, în timp ce Anstis nota.

— … i l-a trimis lui Christian Fisher, de la Editura Crossfire, care e un bărbat căruia îi place să bârfească. S-au implicat şi avocaţii, care au încercat să stopeze discuţiile.

— Din ce în ce mai interesant, murmură Anstis, scriind repede. Mai vrei ceva de mâncare, Bob?

— Aş vrea să fumez.

— Nu mai durează mult, promise Anstis. Pe cine a calomniat?

— Problema e, spuse Strike, flexându-şi piciorul dureros, dacă e calomnie sau dacă a expus adevărul despre acei oameni. Dar personajele pe care le-am recunoscut – dă-mi un pix şi o hârtie…

Era mai rapid de scris decât de dictat. Rosti cu voce tare numele în timp ce le nota:

— Michael Fancourt, scriitorul; Daniel Chard, care e şeful editurii lui Quine; Kathryne Kent, prietena lui Quine…

— Are o prietenă?

— Da, se pare că sunt împreună de peste un an. M-am dus s-o văd – Stafford Cripps House, în Clement Attlee Court –, iar ea a susţinut că el nu e acasă la ea şi că nu-l văzuse… Liz Tassel, agenta lui; Jerry Waldegrave, editorul lui, şi…

O mică ezitare.

— … soţia lui.

— A băgat-o şi pe nevastă-sa acolo, chiar aşa?

— Da, spuse Strike împingând hârtia peste masă spre Anstis. Dar sunt o grămadă de alte personaje pe care n-am cum să le recunosc. Dacă cauţi pe cineva pe care să-l fi băgat în carte, ai un câmp larg de acţiune.

— Mai ai manuscrisul?

— Nu.

Aşteptându-se la acea întrebare, Strike minţi cu uşurinţă. Anstis n-avea decât să facă singur rost de un exemplar, fără amprentele Ninei pe el.

— Mai e ceva care crezi că ne-ar putea ajuta? întrebă Anstis,

ridicându-se imediat.

— Da, spuse Strike. Nu cred că nevastă-sa a făcut asta.

Anstis îi aruncă lui Strike o privire întrebătoare, fără urmă de căldură. Strike era naşul fiului său, care se născuse cu doar două zile înainte ca explozia să-i arunce pe amândoi din acel Viking. Strike se întâlnise cu Timothy Cormoran Anstis de câteva ori şi nu rămăsese cu o impresie favorabilă.

— Bine, Bob, semnează-ne chestia asta şi pot să te duc cu maşina acasă.

Strike citi cu atenţie declaraţia, făcându-i plăcere să corecteze în câteva locuri ortografia inspectoarei Rawlins, şi o semnă.

Îi sună mobilul în timp ce el şi Anstis mergeau pe coridorul lung spre lifturi; genunchiul lui Strike protesta dureros.

— Cormoran Strike?

— Sunt eu, Leonora, spuse ea.

Părea aproape exact ca de obicei, cu excepţia faptului că vocea ei era poate mai puţin monotonă.

Strike îi făcu un gest lui Anstis că nu era gata să intre în lift şi se îndepărtă de poliţist, înspre o fereastră întunecată dincolo de care traficul şerpuia prin ploaia interminabilă.

— Te-a vizitat deja poliţia? o întrebă el.

— Da. Sunt cu ei acum.

— Îmi pare foarte rău, Leonora, spuse el.

— Tu eşti în regulă? întrebă ea morocănos.

— Eu? spuse Strike, surprins. Da.

— Nu-ţi fac probleme? Mi-au spus că eşti interogat. Io le-am zis: „El l-a găsit pe Owen doar că l-am rugat eu, de ce l-aţi arestat?”

— Nu m-au arestat, spuse Strike. Doar aveau nevoie de o declaraţie.

— Dar te-au ţinut atâta timp.

— De unde ştii cât…?

— Sunt aici, spuse ea. Sunt la parter, în hol. Vreau să te văd, le-am zis să mă aducă.

Uluit, cu whisky-ul aşezat în stomacul lui gol, Strike spuse primul lucru care-i trecu prin cap.

— Cine are grijă de Orlando?

— Edna, răspunse Leonora, luând preocuparea lui Strike pentru fiica ei ca pe ceva firesc. Când îţi dau drumu’?

— Ies chiar acum, spuse el.

— Cine era? întrebă Anstis după ce Strike închise. Charlotte îşi face griji pentru tine?

— Dumnezeule, nu, spuse Strike în timp ce intrau împreună în lift.

Uitase complet că nu-i spusese niciodată lui Anstis despre despărţirea lor. Ca prieten din poliţia metropolitană, Anstis era izolat de unul singur într-un compartiment în care bârfele nu puteau ajunge.

— Ne-am despărţit. S-a terminat acum luni de zile.

— Serios? spuse Anstis. Păcat.

Părea să regrete sincer, în timp ce liftul cobora. Dar Strike se gândi că o parte din dezamăgirea lui Anstis era pentru el însuşi. Fusese unul dintre prietenii cei mai fermecaţi de Charlotte, cu frumuseţea ei extraordinară şi râsul ei deocheat. „Adu-o şi pe Charlotte" fusese refrenul frecvent al lui Anstis atunci când cei doi bărbaţi se văzuseră liberi de spitale şi de armată, reveniţi în oraşul care era casa lor.

Strike simţi o dorinţă instinctivă de a o proteja pe Leonora de Anstis, dar era imposibil. Când uşile liftului se deschiseră lin, ea era acolo, subţire şi timidă, cu părul ei lins prins cu piepteni, haina veche înfăşurată în jurul ei şi un aer că purta încă papuci de casă, chiar dacă picioarele ei erau încălţate în pantofi negri uzaţi. Era flancată de doi agenţi în uniformă, unul din ei femeie, care în mod evident îi dăduseră ştirea despre moartea lui Quine şi apoi o aduseseră aici. Strike deduse din privirile precaute pe care ei le aruncară către Anstis că Leonora le dăduse motive de îndoială; că reacţia ei la ştirea că soţul ei era mort li se păruse neobişnuită.

Cu o expresie neutră şi prozaică, Leonora păru uşurată să-l vadă pe Strike.

— Iată-te, spuse ea. De ce te-au ţinut atâta?

Anstis privi spre ea curios, dar Strike nu făcu prezentările.

— Vrei să mergem acolo? o întrebă el, arătându-i o bancă de lângă perete.

În timp ce şchiopăta alături de ea, Strike simţi că cei trei poliţişti se adunau laolaltă în spatele lor.

— Cum te simţi? o întrebă el, în parte sperând ca ea să manifeste vreun semn de suferinţă, pentru a atenua curiozitatea celor care priveau.

— Nu ştiu, spuse ea, lăsându-se să cadă pe un scaun de plastic. Nu-mi vine să cred. N-aş fi crezut niciodată că o să se ducă acolo, nătărău ameţit ce era. Bănuiesc că a intrat vreun hoţ şi a făcut asta. Ar fi trebuit

să se ducă la un hotel, ca întotdeauna, nu-i aşa?

Atunci nu-i spuseseră prea multe. Strike se gândi că Leonora era mai şocată decât părea, mai şocată decât îşi dădea seama ea însăşi. Actul de a veni la el părea acţiunea dezorientată a cuiva care nu ştia ce altceva să facă, în afară de a se îndrepta spre persoana care trebuia să o ajute.

— Vrei să te duc acasă? o întrebă Strike.

— Mă gândesc că o să mă ducă ei, spuse ea cu aceeaşi senzaţie de îndreptăţire pe care o dăduse declaraţiei că Elizabeth Tassel avea să achite nota de plată a lui Strike. Voiam să te văd ca să mă conving că eşti în regulă şi că nu te-am băgat în necaz, şi voiam să te întreb dacă o să continui să lucrezi pentru mine.

— Să continui să lucrez pentru dumneata? repetă Strike.

Pentru o fracţiune de secundă, Strike se întrebă dacă era posibil ca ea să nu fi înţeles cu adevărat ce se întâmplase, ca ea să creadă că soţul ei era în continuare undeva, undeva unde putea fi găsit. Oare uşoara excentricitate a comportamentului ei masca ceva mai serios, vreo problemă cognitivă fundamentală?

— Ei cred că eu ştiu ceva despre lucrurile astea, spuse Leonora. Îmi dau seama de asta.

Strike ezită, pe punctul de a spune „Sunt sigur că nu e adevărat", dar ar fi fost o minciună. Era cât se poate de conştient că Leonora, soţia unui bărbat inutil şi necredincios, care preferase să nu contacteze poliţia şi să lase să treacă zece zile înainte de a se preface că-l caută, care avea o cheie a casei goale în care fusese găsit trupul lui şi care ar fi putut, fără îndoială, să-l ia prin surprindere, ar fi fost primul şi cel mai important suspect. Cu toate acestea, o întrebă:

— De ce crezi asta?

— Îmi dau seama, repetă ea. Din modul în care mi-au vorbit. Şi mi-au spus că vor să caute în casa noastră, în biroul lui.

Era ceva normal, dar el înţelegea de ce asta i s-ar fi părut ei intruziv şi ameninţător.

— Orlando ştie ce s-a întâmplat? întrebă el.

— I-am spus, dar nu cred că ea înţelege, spuse Leonora şi, pentru prima oară, Strike văzu lacrimi în ochii ei. Ea zice „Ca domnul Poop" – asta a fost pisica noastră pe care a călcat-o maşina –, dar nu ştiu dacă înţelege, nu cu adevărat. Cu Orlando nu poţi să-ţi dai seama întotdeauna. Nu i-am spus că l-a omorât cineva. Nu reuşesc să pricep

asta.

Urmă o scurtă pauză, în care Strike speră, în mod irelevant, că nu emana aburi de whisky.

— Vrei să lucrezi pentru mine în continuare? îl întrebă ea direct. Eşti mai bun decât ei, de asta te-am vrut pe dumneata de la bun început. Vrei?

— Da, spuse el.

— Pentru că io-mi dau seama că ei cred că eu am ceva de-a face cu asta, repetă ea, ridicându-se în picioare, din modul în care au vorbit cu mine.

Îşi strânse şi mai mult haina în jurul ei.

— Ar trebui să mă întorc la Orlando. Mă bucur că eşti în regulă.

Se îndreptă încet spre escorta ei. Agenta de poliţie păru şocată că era tratată ca taximetristă, dar după o privire rapidă către Anstis, acceptă cererea Leonorei de a o duce acasă.

— Despre ce naiba era vorba? îl întrebă Anstis după ce cele două femei nu mai puteau să-i audă.

— Îşi făcea griji că o să mă arestaţi.

— Puţin excentrică, nu-i aşa?

— Da, puţin.

— Nu i-ai spus nimic, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike, pe care îl deranjă întrebarea.

Ştia că nu trebuie să transmită informaţii despre locul crimei unui suspect.

— Ar fi bine să fii atent, Bob, spuse Anstis stânjenit, în timp ce ieşeau pe uşile rotative în noaptea ploioasă. Să nu stai în calea cuiva. Acum e deja crimă şi nu mai ai prea mulţi amici în poliţie, prietene.

— Popularitatea e supraestimată. Ascultă, o să iau un taxi…

Anstis protestă, dar Strike reluă ferm:

— … ba nu, trebuie să fumez înainte să merg undeva. Mersi, Rich, pentru tot.

Îşi strânseră mâna; Strike îşi ridică gulerul împotriva ploii şi, cu un semn de adio cu mâna, se îndepărtă şchiopătând pe trotuar. Era aproape la fel de bucuros că scăpase de Anstis ca atunci când trase primul fum din ţigară.

18

Atunci când gelozia e încurajată, am aflat,
Coarnele din minte sunt mai rele decât cele de pe cap.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

Strike uitase complet că Robin plecase de la birou cu ceea ce el categorisise drept îmbufnare de vineri după-amiaza. Știa doar că ea era singura persoană cu care voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase și, chiar dacă de obicei evita să o sune în weekend, circumstanțele i se păreau suficient de excepționale ca să justifice un SMS. I-l trimise din taxiul pe care îl găsise după 15 minute de hoinărit pe străzile ude și friguroase, prin întuneric.

Robin stătea ghemuită într-un fotoliu, acasă, cu *Intervievarea investigativă: psihologia și practica ei,* carte pe care o cumpărase pe de internet. Matthew era pe canapea, vorbind la telefonul fix cu mama lui din Yorkshire, care din nou nu se simțea bine. Matthew își dădea ochii peste cap de fiecare dată când Robin își amintea să ridice privirea și să zâmbească înțelegător în fața exasperării lui.

Când mobilul ei vibră, Robin se uită la el iritată; încerca să se concentreze asupra *Intervievării investigative.*

L-am găsit pe Quine asasinat. C.

Ea icni și țipă în același timp, ceea ce îl făcu pe Matthew să tresară. Cartea îi alunecă din poală și căzu, nebăgată în seamă, pe podea. Robin apucă mobilul și fugi cu el în dormitor.

Matthew mai vorbi cu mama lui încă 20 de minute, apoi se duse și ascultă la ușa închisă a dormitorului. O auzea pe Robin cum pune întrebări și cum primește ceea ce păreau a fi răspunsuri lungi și încâlcite. Ceva din timbrul vocii ei îl convinse că la telefon era Strike. Maxilarul lui pătrat se încleștă.

Atunci când Robin ieși în sfârșit din dormitor, șocată și înfiorată, îi spuse logodnicului ei că Strike îl găsise pe bărbatul dispărut pe care îl căutase și că acesta fusese ucis. Curiozitatea naturală a lui Matthew îl

trăgea într-o parte, dar aversiunea faţă de Strike şi faptul că acesta îndrăznise să o contacteze pe Robin într-o seară de duminică îl trăgeau în alta.

— Ei bine, mă bucur că în seara asta s-a întâmplat ceva care să-ţi trezească interesul, spuse el. Ştiu că eşti plictisită ca dracu' de sănătatea maică-mii.

— Ce ipocrit poţi fi! icni Robin, cu respiraţia tăiată de această nedreptate.

Cearta escalada cu o repeziciune alarmantă. Invitarea lui Strike la nuntă; atitudinea batjocoritoare a lui Matthew faţă de slujba lui Robin; cum avea să fie viaţa lor împreună; ce îi datora fiecare celuilalt: Robin era îngrozită de rapiditatea cu care înseşi fundamentele relaţiei lor erau scoase la lumină pentru examinare şi acuzare, dar nu dădu înapoi. O frustrare şi o furie familiară faţă de bărbaţii din viaţa ei o dominau – faţă de Matthew, pentru că nu putea să înţeleagă de ce slujba ei conta atât de mult pentru ea; faţă de Strike, pentru că nu îi recunoştea potenţialul.

(Dar el o sunase pe ea când găsise cadavrul… Ea reuşise să strecoare întrebarea – „Cui altcuiva i-ai mai spus?" –, iar el răspunsese, fără niciun semn că-şi dădea seama cât de mult însemna asta pentru ea, „Nimănui, doar ţie".)

Între timp, Matthew simţea că nu e deloc tratat cum ar fi trebuit. Observase în ultima vreme un lucru despre care ştia că n-ar fi trebuit să se plângă şi care îl râcâia cu atât mai mult cu cât era obligat să-l înghită: înainte de a lucra pentru Strike, Robin era întotdeauna cea care dădea prima înapoi într-o ceartă, prima care îşi cerea scuze, dar natura ei conciliantă părea să fi fost deformată de această slujbă stupidă şi afurisită…

Aveau un singur dormitor. Robin luă de pe dulap cuverturi de rezervă, scoase din el cearşafuri curate şi îşi anunţă intenţia de a dormi pe canapea. Convins că avea să cedeze nu după mult timp (canapeaua era tare şi inconfortabilă), Matthew nu încercă s-o descurajeze.

Dar se înşelase aşteptându-se ca ea să se înmoaie. Când se trezi a doua zi dimineaţă, găsi canapeaua goală şi pe Robin plecată. Furia lui crescu exponenţial. Fără îndoială, ea plecase spre birou cu o oră mai devreme ca de obicei, iar imaginaţia lui – de obicei Matthew nu era imaginativ – i-l înfăţişă pe acel nemernic mare şi hidos deschizând uşa apartamentului lui, nu a biroului de dedesubt…

19

…Pentru tine voi deschide
Cartea păcatului cumplit,
adânc întipărit în mine.
…relele mele sunt în sufletul meu.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

Strike pusese ceasul să sune devreme, cu intenţia de a se bucura de un interval calm şi neîntrerupt, fără clienţi sau telefon. Se trezi imediat, făcu duş şi mâncă, îşi legă cu multă grijă proteza de un genunchi categoric umflat şi, la 45 de minute după trezire, intră şchiopătând în biroul lui, cu porţiunea necitită din *Bombyx Mori* sub braţ. O bănuială pe care nu i-o mărturisise lui Anstis îl îndemna să termine cartea de urgenţă.

După ce scăpa de Tăietor şi intra în oraşul care constituia destinaţia lui, Bombyx se hotăra să se descotorosească de însoţitoarele din lunga lui călătorie, Diabolica şi Căpuşa. Făcea asta ducându-le la un bordel, unde amândouă păreau satisfăcute să lucreze. Bombyx pleca singur în căutarea lui Gloriezadarnică, un scriitor celebru şi cel care spera el că avea să-i fie mentor.

La mijlocul unei străduţe întunecoase, Bombyx era acostat de o femeie cu păr lung şi roşu şi expresie demonică, care ducea acasă pentru cină câţiva şobolani. Când află identitatea lui Bombyx, Harpia îl invită acasă la ea, care se dovedi a fi o peşteră plină de cranii de animale. Strike citi pe sărite partea de sex, care ocupa patru pagini şi implica legarea lui Bombyx de plafon şi biciuirea lui. Apoi, asemenea Căpuşei, Harpia încerca să se alăpteze de la Bombyx, dar, deşi era legat, acesta reuşea s-o respingă. În timp ce sfârcurile lui emanau o lumină orbitoare şi supranaturală, Harpia plângea şi îşi expunea propriii ei sâni, din care emana ceva maro-închis şi cleios.

Strike se încruntă la această imagine. Nu doar că stilul lui Quine începea să pară parodic, oferindu-i o senzaţie de exces greţos, dar scena lăsa impresia unei explozii de răutate, o erupţie de sadism acumulat. Dedicase oare Quine luni sau poate ani din viaţa lui intenţiei

de a produce cât mai multă durere şi tulburare posibile? Era sănătos mintal? Putea un om cu un control atât de meşteşugit asupra stilului său, oricât de puţin i-ar fi plăcut acesta lui Strike, să fie categorisit drept nebun?

Luă o gură de ceai liniştitor de cald şi curat, şi citi mai departe. Bombyx era pe punctul de a părăsi casa Harpiei, dezgustat, când alt personaj dădu buzna înăuntru pe uşă: Epicene, pe care Harpia i-o prezentă suspinând drept fiica ei adoptivă. Epicene, o fată tânără ale cărei straie desfăcute lăsau să se vadă un penis, insista că ea şi Bombyx erau suflete înrudite, deoarece înţelegeau atât masculinitatea, cât şi feminitatea. Îl invită să testeze trupul ei hermafrodit, însă doar după ce ea cânta. Părând să aibă impresia că posedă o voce minunată, Epicene emise nişte lătrături ca de focă, până când Bombyx fugi de ea, cu urechile acoperite.

Acum Bombyx văzu pentru prima oară, sus pe un deal din mijlocul oraşului, un castel de lumină. Urcă pe străzile abrupte spre el, până când fu chemat de un pitic care stătea în cadrul unei uşi întunecoase şi care se prezentă drept scriitorul Gloriezadarnică. Acesta avea sprâncenele lui Fancourt, expresia lui ursuză şi comportamentul lui dispreţuitor, şi îi oferi lui Bombyx un pat pentru noaptea aceea, „pentru că am auzit de marele tău talent".

Spre oroarea lui Bombyx, în interiorul casei era o femeie tânără legată cu lanţuri, care scria la o măsuţă cu rulou. În foc erau fiare de marcat înroşite, de care erau prinse expresii din metal răsucit precum *găgăuţă îndărătnic* şi *comunicare elocventă.* Aşteptându-se în mod evident ca Bombyx să fie amuzat, Gloriezadarnică îi explică faptul că o pusese pe tânăra lui soţie Efigia să-şi scrie propria ei carte, astfel încât să nu-l mai deranjeze în timp ce el îşi crea următoarea capodoperă. Din nefericire, îi explică Gloriezadarnică, Efigia nu avea talent deloc, iar pentru asta trebuia pedepsită. Scoase unul dintre fiare din foc, la care Bombyx fugi din casa aceea, urmărit de ţipetele de durere ale Efigiei.

Bombyx se îndreptă în grabă spre castelul de lumină unde îşi imagina că avea să-şi găsească refugiul. Pe uşa acestuia era numele *Phallus Impudicus,* dar nimeni nu deschise la bătăile lui. Bombyx dădu atunci ocol castelului, iţindu-se înăuntru pe ferestre, până când văzu un bărbat gol şi chel care stătea deasupra cadavrului unui băiat auriu, al cărui trup era acoperit de răni prin înjunghiere, fiecare emanând aceeaşi lumină orbitoare care ieşea din sfârcurile lui Bombyx. Penisul

erect al lui Phallus părea să fie în putrefacţie.

— Bună.

Strike tresări şi ridică privirea. Robin stătea în faţa lui, în haina ei de ploaie, roz la faţă, cu părul lung şi desfăcut roşcat-auriu, ciufulit şi poleit de lumina soarelui de dimineaţă care intra pe fereastră. Abia atunci, lui Strike Robin i se păru foarte frumoasă.

— De ce ai venit aşa devreme? se auzi el întrebând.

— Voiam să ştiu ce se întâmplă.

Robin îşi scoase haina, iar Strike întoarse privirea, mustrându-se în sinea lui. Bineînţeles că ea arăta bine, dacă apărea pe neaşteptate când mintea lui fusese plină de imaginea unui bărbat chel şi gol care afişa un penis bolnav…

— Mai vrei un ceai?

— Ar fi excelent, mersi, spuse el fără să-şi ridice ochii din manuscris. Lasă-mi cinci minute, vreau să termin asta…

Şi cu senzaţia că plonjează iar într-o apă contaminată, se scufundă la loc în lumea grotescă a lui *Bombyx Mori.*

În timp ce se holba prin fereastra castelului, pironit de priveliştea oribilă a lui Phallus Impudicus şi a cadavrului, Bombyx se trezi capturat fără menajamente de o mulţime de creaturi cu glugă, târât în interiorul castelului şi dezbrăcat complet în faţa lui Phallus Impudicus. La acest moment, burta lui Bombyx era enormă, iar el părea gata să nască. Phallus Impudicus le dădu ordine rău prevestitoare creaturilor lui, care îl lăsară pe Bombyx convins că avea să fie oaspetele de onoare la un festin.

Celor şase personaje pe care Strike le recunoscuse – Diabolica, Căpuşa, Tăietorul, Harpia, Gloriezadarnică şi Impudicus – li se alătura acum Epicene. Cei şapte oaspeţi se aşezau la o masă mare, pe care se afla un urcior mare al cărui conţinut fumega şi o farfurie goală de mărimea unui om.

Când Bombyx ajunse în sală, descoperi că nu avea loc. Ceilalţi oaspeţi se ridicară în picioare, se apropiară de el cu frânghii şi îl imobilizară. Bombyx fu legat, pus pe farfurie şi despicat. Masa care crescuse în el se dovedi a fi o minge de lumină supranaturală, care fu smulsă şi încuiată într-o casetă de Pahllus Impudicus.

Conţinutul urciorului fumegând se dovedi a fi vitriol, pe care cei şapte atacatori îl turnară veseli peste Bombyx, care încă trăia şi urla. Când, în sfârşit, acesta amuţi, ei începură să-l mănânce.

Cartea se termina cu oaspeţii care ieşeau unul după altul din castel, discutând despre amintirile lor cu Bombyx fără vinovăţie, lăsând în urma lor o sală goală, rămăşiţele încă fumegând ale cadavrului pe masă şi caseta încuiată de lumină atârnând ca un felinar deasupra lui.

— Fir-ar a dracu', spuse Strike încet.

Ridică privirea. Robin aşezase lângă el un ceai proaspăt, fără ca el să observe. Stătea pe canapea, aşteptând în tăcere ca el să termine.

— E totul aici, spuse Strike. Ce i s-a întâmplat lui Quine. E aici.

— Ce vrei să spui?

— Eroul cărţii lui Quine moare exact în modul în care a murit el. Legat, cu măruntaiele scoase, cu o substanţă acidă turnată peste el. În carte îl mănâncă.

Robin îl privi fix.

— Farfuriile. Cuţitele şi furculiţele…

— Exact, spuse Strike.

Fără să se gândească, Strike îşi scoase mobilul din buzunar şi căută fotografiile pe care le făcuse, apoi întrezări expresia ei speriată.

— Nu, spuse el, scuze, am uitat că tu nu…

— Dă-mi-l, spuse ea.

Ce uitase el? Că ea nu era pregătită sau experimentată, că nu era poliţistă sau soldat? Robin voia să se ridice la înălţimea uitării lui momentane. Voia să crească, să fie mai mult decât era.

— Vreau să văd, minţi ea.

El îi înmână telefonul, cu evidente ezitări.

Robin nu tresări, dar în timp ce privea fix gaura deschisă din pieptul şi stomacul cadavrului, măruntaiele ei păreau să se strângă de oroare. Îşi duse cana la buze, dar descoperi că nu voia să bea. Cel mai rău era prim-planul cu faţa văzută din profil, mâncată de ce anume fusese turnat pe ea, înnegrită şi cu acea orbită arsă…

Farfuriile i se părură ceva obscen. Strike focalizase pe una dintre ele; tacâmul fusese aranjat în mod meticulos.

— Dumnezeule mare, spuse ea încremenită, dându-i înapoi telefonul.

— Acum citeşte asta, spuse Strike, întinzându-i paginile relevante.

Robin făcu întocmai în tăcere. După ce termină, ridică privirea spre el, cu nişte ochi care păreau de două ori mai mari.

— Dumnezeule *mare,* spuse ea din nou.

Mobilul ei sună. Robin îl scoase din poşeta aflată lângă ea, pe

canapea şi se uită la el. Matthew. Încă furioasă pe el, apăsă pe „închis”.

— Câţi oameni, îl întrebă ea pe Strike, crezi că au văzut cartea asta?

— Ar putea fi foarte mulţi deja. Fisher a trimis prin e-mail bucăţi din ea în tot oraşul; între el şi scrisorile avocaţilor, a devenit un bun căutat.

În timp ce vorbea, lui Strike îi trecu prin cap un gând straniu şi accidental: Quine n-ar fi putut să-şi creeze o publicitate mai bună nici dacă ar fi încercat… dar n-ar fi putut să toarne acid pe sine însuşi legat, sau să-şi scoată măruntaiele…

— A fost ţinută într-un seif de la Roper Chard al cărui cod se pare că e cunoscut de jumătate de companie, continuă el. Aşa am pus mâna pe ea.

— Dar nu crezi că e probabil ca ucigaşul să fie cineva care *apare* în…?

Mobilul ei sună iar. Robin privi în jos: Matthew. Din nou, apăsă pe „închis”.

— Nu neapărat, spuse Strike, răspunzând întrebării ei neterminate. Însă oamenii despre care a scris el vor fi în vârful listei atunci când poliţia va începe interogatoriile. Dintre personajele pe care le recunosc, Leonora pretinde că nu a citit-o, la fel şi Kathryn Kent…

— Le crezi? întrebă Robin.

— O cred pe Leonora. Nu sunt sigur în privinţa lui Kathryn Kent. Cum era replica? „Mi-ar face plăcere să te văd supus chinurilor”.

— Nu pot să cred că o femeie a făcut asta, spuse Robin imediat, aruncând o privire spre mobilul lui Strike, care acum zăcea pe birou, între ei.

— N-ai auzit niciodată de o femeie din Australia care şi-a jupuit iubitul, l-a decapitat, i-a gătit capul şi fesele şi a încercat să le servească copiilor lui?

— Nu vorbeşti serios.

— Vorbesc foarte serios. Caută pe internet. Când se pornesc, femeile sunt greu de oprit.

— Owen era masiv…

— Dar dacă era o femeie în care avea încredere? Cu care se întâlnea pentru sex?

— Cine ştim cu certitudine că a citit-o?

— Christian Fisher, asistentul lui Elizabeth Tassel, Ralph, Tassel însăşi, Jerry Waldegrave, Daniel Chard – toţi sunt şi personaje, cu excepţia lui Ralph şi a lui Fisher. Nina Lascelles…

— Cine sunt Waldegrave şi Chard? Cine e Nina Lascelles?

— Editorul lui Quine, şeful editurii şi o fată care m-a ajutat să şterpelesc ăsta, spuse Strike bătând cu palma în manuscris.

Mobilul lui Robin sună pentru a treia oară.

— Scuze, spuse ea impacientată şi răspunzând. Da?

— Robin.

Vocea lui Matthew părea ciudat de congestionată. El nu plângea niciodată şi nu se arătase niciodată deosebit de copleşit de remuşcare după o ceartă.

— Da? spuse ea, ceva mai puţin tăios.

— Mama a mai făcut un atac cerebral. A… a…

Un lift se prăbuşi în stomacul lui Robin.

— Matt?

Matthew plângea.

— Matt? repetă ea imperios.

— A murit, spuse el ca un copil mic.

— Vin acum, spuse Robin. Unde eşti? Vin imediat.

Strike privea spre faţa ei. Văzu ştiri despre moarte acolo şi speră că nu era cineva pe care ea îl iubea, vreunul din părinţii ei, vreunul din fraţii ei…

— Bine, spunea ea, deja în picioare. Stai acolo. Vin.

— E vorba de mama lui Matthews, îi spuse ea lui Strike. A murit.

Părea ceva complet ireal. Lui Robin nu-i venea să creadă.

— Tocmai vorbiseră la telefon seara trecută, spuse ea.

Amintindu-şi de felul în care Matt îşi dădea ochii peste cap şi de vocea înăbuşită pe care tocmai o auzise, Robin fu copleşită de tandreţe şi compasiune.

— Îmi pare foarte rău, dar…

— Du-te, spuse Strike. Spune-i că-mi pare rău, te rog.

— Bine, spuse Robin.

Încercă să-şi închidă poşeta, cu degetele stângace din cauza agitaţiei. O cunoştea pe doamna Cunliffe din şcoala primară. Îşi aruncă haina de ploaie pe braţ. Uşa de sticlă sclipi şi se închise în urma ei.

Ochii lui Strike rămaseră aţintiţi timp de câteva secunde asupra locului prin care Robin dispăruse. Apoi el se uită la ceas. Era abia ora 9. Divorţata brunetă ale cărei smaralde se aflau în seiful lui trebuia să vină la birou în ceva mai mult de jumătate de oră.

Strike strânse şi spălă cănile, apoi scoase colierul pe care îl

recuperase, încuie la locul lui în seif manuscrisul lui *Bombyx Mori,* umplu iar ceainicul şi îşi verifică e-mailul.

O *să amâne nunta.*

Nu voia să se simtă bucuros din cauza asta. Îşi scoase mobilul şi îl sună pe Anstis, care răspunse aproape imediat.

— Bob?

— Anstis, nu ştiu dacă nu cumva ai aflat deja asta, dar ar trebui să ştii ceva. Ultimul roman al lui Quine descrie asasinarea lui.

— Ce-ai spus?

Strike îi explică. Din scurta tăcere de după ce el termină de vorbit, era evident că Anstis nu aflase încă această informaţie.

— Bob, am nevoie de un exemplar al manuscrisului. Dacă trimit pe cineva la tine…?

— Lasă-mi trei sferturi de oră, spuse Strike.

Încă fotocopia atunci când clienta lui brunetă sosi.

— Unde e secretara dumitale? fură primele ei cuvinte.

Se întoarse spre el cu o manifestare cochetă de surpriză, ca şi cum ar fi fost sigură că el aranjase ca ei doi să rămână singuri.

— E liberă din motiv de boală, diaree şi vomă, spuse Strike dominator. Începem?

20

Este Conştiinţa un camarad al bătrânului Soldat?

Francis Beaumont şi John Fletcher, *Cel fals*

În seara aceea, târziu, Strike stătea la biroul lui, în timp ce prin ploaia de afară huruia traficul, mâncând tăiţei singaporezi cu o mână şi mâzgălind pentru sine o listă cu cealaltă. Odată ce restul zilei de muncă se terminase, era liber să-şi îndrepte atenţia pe deplin spre uciderea lui Owen Quine şi îşi nota, cu scrisul lui ţepos, greu de citit, acele lucruri care trebuiau făcute în continuare. Lângă unele dintre ele notase litera A, de la Anstis, iar dacă lui Strike îi trecuse cumva prin minte ideea că ar fi putut să fie considerat arogant sau autoamăgitor ca un detectiv particular fără nicio autoritate de investigare să îşi imagineze că avea puterea de a delega sarcini ofiţerului de poliţie însărcinat cu cazul, acel gând nu îl tulbură.

După ce lucrase cu Anstis în Afganistan, Strike nu avea o opinie prea bună despre abilităţile ofiţerului de poliţie. Îl considera pe Anstis competent, dar neimaginativ, un om care recunoştea în mod eficient tiparele, care era de încredere în urmărirea a ceea ce era evident. Strike nu dispreţuia aceste caracteristici – ceea ce era evident constituia de regulă răspunsul, iar bifarea metodică a căsuţelor era modalitatea de a dovedi asta –, dar acest asasinat era elaborat, straniu, sadic şi grotesc, de inspiraţie literară şi cu o execuţie nemiloasă. Era oare Anstis capabil să înţeleagă mintea care hrănise un plan de asasinat pe solul fetid al imaginaţiei lui Owen?

Mobilul lui Strike sună, sfâşiind tăcerea. Doar când îl duse la ureche şi o auzi pe Leonora Quine îşi dădu seama că sperase să fie Robin.

— Ce mai faci? întrebă el.

— A fost poliţia pe aici, spuse ea depăşind amabilităţile sociale. Au scotocit tot biroul lui Owen. Eu nu voiam, da' Edna a zis că-i mai bine să-i las. N-ar putea să ne lase în pace, după tot ce s-a întâmplat?

— Au motive de percheziţie, spuse Strike. S-ar putea ca în biroul lui Owen să fie ceva care să le dea un indiciu despre ucigaşul lui.

— Ce anume?

— Nu știu, spuse Strike răbdător, dar cred că Edna are dreptate. A fost cel mai bine că i-ai lăsat să intre.

Urmă o tăcere.

— Mai eşti acolo? întrebă el.

— Da, spuse ea, şi acum l-au lăsat încuiat, ca să nu pot intra eu înăuntru. Şi vor să se întoarcă. Nu-mi place să vină aici. Lui Orlando nu-i place asta.

Leonora continuă, indignată:

— Unul dintre ei m-a întrebat dacă n-aş vrea să mă mut altundeva o vreme. I-am zis: „Nu vreau, cum dracu' să vreau asta?" Orlando n-a locuit niciodată în altă parte, n-ar suporta asta. Nu plec nicăieri.

— Poliţia nu a spus că vrea să te interogheze, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea. Au întrebat doar dacă pot intra în birou.

— Bine. Dacă vor să îţi pună întrebări…

— Trebuie să-mi iau un avocat, da. Aşa mi-a zis Edna.

— Ar fi în regulă dacă aş veni mâine-dimineaţă să ne vedem? întrebă el.

— Da, spuse Leonora părând bucuroasă. Vino pe la 10, trebuie să merg la cumpărături la prima oră. N-am putut să ies toată ziua. Nu voiam să-i las în casă fără mine acolo.

Strike închise, reflectând din nou că felul de a fi al Leonorei nu avea cum s-o ajute prea mult cu poliţia. Avea oare Anstis să înţeleagă, aşa cum făcuse Strike, că uşoara obtuzitate a Leonorei, incapacitatea ei de a produce ceea ce alţii considerau a fi comportamentul adecvat, refuzul ei încăpăţânat de a se uita la ceea ce nu dorea să vadă – probabil înseşi calităţile care îi dăduseră posibilitatea de a îndura chinul de a trăi împreună cu Quine – făceau imposibil ca ea să-l fi ucis? Sau ciudăţeniile ei, refuzul ei de a manifesta reacţiile normale de suferinţă ca urmare a unei onestităţi înnăscute, chiar dacă poate lipsite de înţelepciune, aveau să facă în aşa fel încât suspiciunea deja prezentă în mintea lumească a lui Anstis să sporească, ştergând alte posibilităţi?

Exista ceva intens, aproape febril, în modul în care Strike începu din nou să mâzgălească, în timp ce cu mâna stângă continua să-şi îndese mâncare în gură. Gândurile se înşirau fluent, convingător: îşi nota întrebările la care căuta răspuns, locurile pe care le voia cercetate, urmele despre care credea că trebuie urmărite. Era un plan de acţiune pentru el însuşi şi un mijloc de a-l împinge pe Anstis în direcţia corectă, de a-l ajuta să deschidă ochii în faţa faptului că nu *întotdeauna*

era de vină soţia dacă un soţ era ucis, chiar dacă bărbatul fusese inutil, nestatornic şi necredincios.

În cele din urmă, Strike puse pixul jos, îşi termină tăiţeii din două guri mari şi făcu ordine pe birou. Îşi aşeză notiţele în dosarul cu numele lui Quine pe cotor, după ce tăie „Persoană dispărută" şi scrise în loc „Crimă". Stinse luminile şi era pe punctul de a încuia uşa de sticlă când îi veni o idee şi se întoarse la calculatorul lui Robin.

Şi iată, era acolo, pe site-ul BBC. Nu era o ştire principală, desigur, pentru că, orice ar fi putut să creadă Quine, el nu fusese un om foarte cunoscut. Era cu trei ştiri mai jos faţă de ştirea principală că UE căzuse de acord asupra unui plan de salvare a Republicii Irlanda.

Trupul unui bărbat despre care se crede că ar fi Owen Quine, în vârstă de 58 de ani, a fost găsit într-o casă din Talgarth Road, în Londra. În urma descoperirii efectuate de un prieten de familie, poliţia a iniţiat o anchetă vizând o posibilă crimă.

Nu exista nicio fotografie cu Quine în mantia lui tiroleză, şi nici detalii ale ororii căreia îi fusese supus trupul său. Dar era încă devreme; mai era timp.

La etaj, în apartamentul lui, Strike simţi cum o parte din energie îl părăseşte. Se aşeză pe pat, frecându-se obosit la ochi, apoi se lăsă să cadă pe spate şi rămase acolo, complet îmbrăcat, cu proteza încă legată. Gânduri pe care reuşise să le ţină la distanţă îl împresurau acum…

De ce nu semnalase poliţiei faptul că Owen Quine lipsise de aproape două săptămâni? De ce nu bănuise faptul că acesta putea fi mort? Avusese răspunsuri la aceste întrebări atunci când i le pusese inspectoarea Rawlins, răspunsuri rezonabile, normale, dar lui însuşi i se părea mult mai dificil ca ele să-l satisfacă.

Nu avea nevoie să scoată mobilul ca să vadă trupul lui Quine. Priveliştea acelui cadavru legat şi descompus părea întipărită pe retina lui. De cât de multă viclenie, câtă ură, câtă perversiune fusese nevoie pentru a transforma excesul literar al lui Quine în realitate? Ce fel de fiinţă umană putea ajunge să despice un om şi să toarne acid peste el, să-l eviscereze şi să aşeze farfurii în jurul cadavrului său golit?

Strike nu se putea debarasa de convingerea nerezonabilă că ar fi trebuit să miroasă cumva scena de la distanţă, ca o pasăre de pradă,

pentru că asta se antrenase să fie. Cum de nu îşi dăduse seama – cu instinctul lui cândva celebru faţă de ceea ce era straniu, periculos, suspicios – că zgomotosul şi dramaticul Quine, care încerca să se publice singur, dispăruse de prea mult timp, era prea tăcut?

Pentru că acest prost afurisit striga încontinuu lupul… şi pentru că sunt epuizat.

Se rostogoli pe o parte, se dădu jos din pat cu greutate şi se îndreptă spre baie, dar gândurile lui continuau să se repeadă înapoi la acel trup: gaura căscată din tors, orbitele arse. Ucigaşul mutase într-o parte şi-n alta acea monstruozitate în timp ce încă sângera, când ţipetele lui Quine poate că abia încetaseră să răsune în spaţiul mare şi boltit, iar furculiţele aşezate cu grijă… şi mai era o întrebare pentru listă: ce auziseră vecinii din ultimele clipe ale lui Quine, dacă auziseră ceva?

Strike se băgă în sfârşit în pat, îşi acoperi ochii cu braţul lui mare şi păros şi îşi ascultă propriile gânduri, care flecăreau la el ca un frate geamăn alcoolic care nu vrea să închidă pliscul. Criminaliştii avuseseră deja peste 24 de ore. Îşi formaseră anumite opinii, chiar dacă nu veniseră încă rezultatele tuturor analizelor. Trebuia să îl sune pe Anstis, să afle ce spuneau ei…

Destul, îi spuse el creierului său obosit şi hiperactiv. *Destul.*

Şi datorită aceleiaşi puteri a voinţei care în armată îi dăduse posibilitatea să adoarmă instantaneu pe betonul gol, pe teren stâncos, pe paturi de campanie accidentate care scârţâiau plângeri ruginite la adresa masivităţii lui de fiecare dată când el se mişca, alunecă pe nesimţite pe teritoriul somnului, aşa cum o navă de război alunecă pe apele întunecate.

21

Atunci, e mort?
Cum, mort în sfârşit, mort chiar pentru eternitate?

William Congreve, *Mireasa îndoliată*

La 9 fără un sfert, a doua zi dimineaţă, Strike coborî încet scările metalice, întrebându-se, nu pentru prima oară, de ce nu făcea ceva ca să repare liftul din mijlocul casei scărilor. Genunchiul lui era încă dureros şi umflat, aşa că îşi programase peste o oră ca să ajungă la Ladbroke Grove, deoarece nu-şi permitea să ia încontinuu taxiul.

O rafală de aer îngheţat îi înţepă faţa când deschise uşa, apoi totul deveni alb când un bliţ se descărcă la câţiva centimetri de faţa lui. Strike clipi – în faţa lui dansau contururile a trei bărbaţi – şi ridică mâna în faţa încă unei salve de bliţuri.

— De ce nu aţi informat poliţia că Owen Quine dispăruse, domnule Strike?

— Ştiaţi că e mort, domnule Strike?

Pentru o fracţiune de secundă se gândi să se retragă, să le trântească uşa în nas, dar asta însemna să rămână blocat acolo şi să trebuiască să se confrunte cu ei mai târziu.

— Nu comentez, spuse el rece.

Apoi intră printre ei, refuzând să-şi modifice traiectoria chiar şi cu un fir de păr, astfel că ei se văzură obligaţi să se dea la o parte din calea lui, doi dintre ei punând întrebări, iar unul alergând cu spatele şi făcând fotografii încontinuu. Fata care i se alăturase atât de des lui Strike în pauzele de ţigară, în uşa magazinului de chitare, privea scena de la fereastră, cu gura căscată.

— De ce nu aţi spus nimănui că lipsea de peste două săptămâni, domnule Strike?

— De ce nu aţi informat poliţia?

Strike mergea în tăcere, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie îndârjită. Ei alergau pe lângă el, încercând să-l facă să vorbească, ca o pereche de pescăruşi cu cioc ascuţit ca o lamă care plonjează spre un vas de pescuit.

— Încercaţi să le daţi iar o lecţie, domnule Strike?

— Aveţi pe cineva în poliţie?

— Publicitatea e bună pentru afaceri, domnule Strike?

Strike boxase în armată. În imaginaţia lui, se răsuci şi livră un croşeu de stânga în zona coastelor, iar micul nemernic se prăbuşea…

— Taxi! strigă el.

Bliţul aparatului de fotografiat fulgeră de încă trei ori în timp ce el se urca; din fericire, semaforul din faţă se făcu verde, taxiul se desprinse încet de trotuar, iar ziariştii renunţară după câţiva paşi.

Nenorociţilor, se gândi Strike, privind peste umăr în timp ce taxiul cotea. Probabil că vreun nemernic de la poliţia metropolitană le dăduse un pont că el găsise cadavrul. Nu putea fi Anstis, care eliminase acea informaţie din comunicatul oficial, ci unul dintre nemernicii furioşi care nu îl iertaseră pentru Lula Landry.

— Sunteţi celebru? întrebă taximetristul, holbându-se la el în oglinda retrovizoare.

— Nu, răspunse Strike scurt. Lasă-mă la Oxford Circus, te rog.

Nemulţumit de cursa atât de scurtă, taximetristul murmură ceva în şoaptă.

Strike scoase mobilul şi îi trimise din nou un SMS lui Robin.

2 ziarişti în faţa uşii când am plecat. Zi-le că lucrezi pentru Crowdy.

Apoi îl sună pe Anstis.

— Bob.

— Tocmai m-au aşteptat nişte ziarişti la uşă. Ştiu că eu am găsit cadavrul.

— De unde?

— Pe mine mă întrebi?

Pauză.

— Până la urmă tot se afla, Bob, dar nu eu le-am spus.

— Da, am văzut expresia cu „prieten de familie". Ei încearcă să scoată faptul că nu v-am spus pentru că voiam publicitate.

— Prietene, eu n-am…

— Ar fi bine dacă aţi nega asta dintr-o sursă oficială, Rich. Mizeria rămâne şi eu trebuie să-mi câştig cumva existenţa.

— Rezolv eu, promise Anstis. Ascultă, de ce nu vii în seara asta la noi la cină? Criminaliştii au transmis primele lor idei; ar fi bine să

discutăm.

— Da, excelent, spuse Strike în timp ce taxiul se apropia de Oxford Circus. La ce oră?

Rămase în picioare în metrou, pentru că dacă se aşeza asta însemna să se ridice iar, ceea ce ar fi pus şi mai multă presiune pe genunchiul dureros. În timp ce mergea prin Royal Oak simţi că mobilul vibrează şi văzu două mesaje, primul de la sora lui, Lucy.

La Mulţi Ani, Stick! Xxx

Uitase complet că azi era ziua lui de naştere. Deschise al doilea mesaj.

Salut Cormoran, mersi pentru avertismentul cu ziariştii, tocmai m-am întâlnit cu ei, aşteaptă încă la uşă. Ne vedem mai târziu. R.

Recunoscător că era o zi pe moment uscată, Strike ajunse la casa lui Quine puţin înainte de ora 10. Arăta tot atât de ponosită şi de deprimantă în lumina slabă a soarelui ca şi ultima oară când o vizitase, dar cu o diferenţă: în faţa ei stătea un agent de poliţie. Era un poliţist înalt şi tânăr, cu o bărbie cu aspect combativ. Când văzu că Strike se îndreaptă spre el cu o umbră de şchiopătat, sprâncenele lui se încruntară.

— Pot să vă întreb cine sunteţi, domnule?

— Da, nu m-aş mira să faci asta, spuse Strike trecând pe lângă el şi sunând la uşă.

Cu toată invitaţia lui Anstis la cină, în clipa asta nu era prea înţelegător faţă de poliţie.

— Ar fi, continuă el, cam ceea ce te pricepi tu să faci.

Uşa se deschise şi Strike se trezi faţă în faţă cu o fată înaltă şi stângace, cu piele gălbuie, un snop de păr cârlionţat castaniu deschis, gură largă şi expresie ingenuă. Ochii ei, de un verde deschis şi limpede, erau mari şi depărtaţi. Purta ceea ce era fie un pulover lung, fie o rochie scurtă, care se termina deasupra genunchilor osoşi şi a unor ciorapi roz pufoşi, şi ţinea în braţe un urangutan mare de pluş, lângă pieptul ei plat. Maimuţa de jucărie avea benzi de scai pe labe şi era atârnată de gâtul ei.

— Bună, spuse ea.

Se legăna foarte uşor, dintr-o parte în alta, lăsându-şi greutatea acum pe un picior, acum pe celălalt.

— Bună, spuse Strike. Tu eşti Orlan…?

— Îmi spuneţi vă rog numele dumneavoastră, domnule? întrebă tare poliţistul tânăr.

— Da, bine – dacă poţi să-mi spui de ce stai în faţa acestei case, spuse Strike cu un zâmbet.

— Presa şi-a manifestat interesul, spuse poliţistul tânăr.

— A venit un bărbat, spuse Orlando, cu un aparat de fotografiat şi mami a spus…

— Orlando! strigă Leonora din casă. Ce faci?

Leonora se apropie tropăind pe hol, din spatele fiicei ei, cu faţa suptă şi albă, într-o rochie bleumarin foarte veche, din care atârna tivul.

— Ah, spuse ea, tu erai. Intră.

În timp ce trecea pragul, Strike îi zâmbi poliţistului, care îi aruncă o privire urâtă.

— Cum te cheamă? îl întrebă Orlando pe Strike în timp ce uşa de la intrare se închidea în urma lor.

— Cormoran, spuse el.

— E un nume haios.

— Da, este, spuse Strike.

Ceva îl făcu să adauge:

— Am fost botezat după un gigant.

— Asta e haios, spuse Orlando legănându-se.

— Intră, spuse Leonora laconic, arătându-i lui Strike direcţia spre bucătărie. Trebuie să merg la toaletă. Mă întorc rapid.

Strike o luă pe coridorul îngust. Uşa de la birou era închisă şi, bănuia ei, încă încuiată.

Când ajunse în bucătărie descoperi, spre surpriza lui, că nu era singurul vizitator. Jerry Waldegrave, editorul de la Roper Chard, stătea la masa din bucătărie, strângând în mână un buchet de flori în nuanţe sumbre de mov şi albastru, cu faţa neliniştită. Un al doilea buchet de flori, încă în celofan, ieşea dintr-o chiuvetă plină de veselă murdară. Pungi de supermarket pline cu mâncare stăteau nedesfăcute lângă pereţi.

— Bună, spuse Waldegrave.

Se ridică în picioare, clipind grav la Strike prin ochelarii lui cu rame de baga. În mod evident, nu îl recunoştea pe detectiv de la întâlnirea lor anterioară de pe acoperişul cu grădină întunecos, deoarece îl întrebă, în timp ce întindea mâna:

— Eşti rudă?

— Prieten de familie, spuse Strike în timp ce îi strângea mâna.

— Ce grozăvie, spuse Waldegrave. A trebuit să vin să văd dacă pot face ceva. Leonora e în baie de când am ajuns.

— Înţeleg, spuse Strike.

Waldegrave îşi reluă locul. Orlando intră în bucătăria întunecoasă avansând pe lateral şi strângând în braţe urangutanul ei miţos. Trecu un minut foarte lung, în care Orlando, în mod evident cea mai în largul ei, se holbă fără rezerve la amândoi.

— Ai păr frumos, îl anunţă ea în cele din urmă pe Jerry Waldegrave. E ca o claie de fân.

— Bănuiesc că da, spuse Waldegrave, zâmbindu-i. Orlando ieşi mergând tot pe lateral. Urmă o altă tăcere scurtă, în timpul căreia Waldegrave îşi făcu de lucru cu florile, privind peste tot prin bucătărie.

— Nu-mi vine să cred, spuse el în cele din urmă.

Auziră sunetul puternic al apei trase într-o toaletă de la etaj, un tropăit pe scări, iar Leonora se întoarse, cu Orlando în urma ei.

— Scuze, le spuse celor doi bărbaţi. Sunt puţin tulburată. Era evident că se referă la stomacul ei.

— Uite ce e, Leonora, spuse Jerry Waldegrave cu o stinghereală cumplită şi ridicându-se în picioare, nu vreau să te deranjez când e şi prietenul tău aici…

— El? spuse Leonora. El nu e prieten, e detectiv.

— Scuze?

Strike îşi aminti că Waldegrave era surd de o ureche.

— Are nume de gigant, spuse Orlando.

— E detectiv, spuse Leonora mai tare, acoperind-o pe fiica ei.

— Ah, spuse Waldegrave înmărmurit. Nu am… dar de ce…?

— Pentru că aveam nevoie, spuse Leonora scurt. Poliţia crede că eu i-am făcut asta lui Owen.

Urmă o tăcere. Disconfortul lui Waldegrave era palpabil.

— Tăticu' a murit, îi informă Orlando pe toţi cei prezenţi. Privirea ei era directă şi nerăbdătoare, căutând o reacţie.

Strike, care simţea că se aşteaptă ceva de la unul din ei, spuse:

— Știu. E foarte trist.

— Și Edna a spus că e trist, replică Orlando, ca și cum ar fi sperat la ceva mai original.

Apoi se furișă iar afară din încăpere.

— Stați jos, îi invită Leonora pe cei doi bărbați.

Apoi adăugă, arătând spre florile din mâna lui Waldegrave:

— Sunt pentru mine?

— Da, spuse el, ezitând puțin în timp ce i le înmâna, dar rămânând în picioare. Uite ce e, Leonora, nu vreau să-ți răpesc din timp acum, probabil ești foarte ocupată cu… cu aranjamentele și…

— Nu mă lasă să-i iau trupul, spuse Leonora cu o sinceritate devastatoare, așa că încă nu pot să fac niciun aranjament.

— A, și mai e și un mesaj de condoleanțe, spuse Waldegrave disperat, căutând în buzunare. Poftim… ei bine, dacă pot să fac ceva, Leonora, orice…

— Nu văd ce ar putea să facă cineva, spuse Leonora scurt, luând plicul pe care i-l întindea el.

Se așeză la masă, unde Strike își trăsese deja un scaun, bucuros să ia povara de pe piciorul său.

— Ei bine, eu cred că o să plec, te las să-ți vezi de treabă, spuse Waldegrave. Ascultă, Leonora, regret nespus că te întreb într-un astfel de moment, dar… ai un exemplar din *Bombyx Mori* aici?

— Nu, spuse ea. Owen l-a luat cu el.

— Îmi pare foarte rău, dar ne-ar ajuta dacă… aș putea să mă uit să văd dacă a rămas ceva din el aici?

Leonora îl examină prin acei ochelari imenși și demodați.

— Poliția a luat tot ce a lăsat el, spuse ea. Au scotocit ieri biroul la meserie. L-au încuiat și au luat cheia – acum nu mai pot intra nici eu.

— A, bine, dacă poliția trebuie… nu, spuse Waldegrave, așa e. Nu, ies singur, nu te ridica.

Traversă holul și auzi cum ușa de la intrare se închide în urma lui.

— Nu știu de ce a venit, spuse Leonora mohorâtă. Bănuiesc că îi dă senzația că a făcut ceva drăguț.

Deschise mesajul pe care i-l dăduse el. Pe fața lui era o acuarelă cu violete. Înăuntru erau multe semnături.

— Acum sunt foarte drăguți, pentru că se simt vinovați, spuse Leonora, aruncând mesajul pe masa cu blat din polietilenă.

— Vinovați?

— Nu l-au apreciat niciodată.

Apoi Leonora adăugă, surprinzător:

— Trebuie să marchetizezi cărţile. Trebuie să le promovezi. Depinde de editor să le dea un impuls. Nu îl trimiteau niciodată la televizor sau altceva ce îi trebuia lui.

Strike presupuse că acestea erau nemulţumiri pe care le învăţase de la soţul ei.

— Leonora, spuse el, scoţându-şi carnetul. E în regulă dacă îţi pun câteva întrebări?

— Cre' că da. Da' nu ştiu nimic.

— Ştii de cineva care a vorbit cu Owen sau l-a văzut după ce a plecat de aici, pe 5?

Ea scutură din cap.

— Niciun prieten, nicio rudă?

— Nimeni, spuse ea. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Da, ar fi minunat, spuse Strike.

Nu îi plăcea prea mult nimic făcut în această bucătărie soioasă, dar voia s-o facă să vorbească.

— Cât de bine îi cunoşti pe oamenii de la editura lui Owen? întrebă el acoperind umplerea zgomotoasă a ceainicului.

Ea dădu din umeri.

— Aproape deloc. M-am întâlnit cu Jerry când Owen a dat nişte autografe odată.

— Nu eşti prietenă cu nimeni de la Roper Chard?

— Nu. De ce-aş fi? Owen lucra cu ei, nu eu.

— Şi nu ai citit *Bombyx Mori,* nu-i aşa? o întrebă Strike nonşalant.

— Ţi-am spus deja asta. Nu-mi place să le citesc decât când sunt publicate. De ce mă întreabă toţi încontinuu asta?

Leonora ridică privirea din punga de plastic prin care scotocea după biscuiţi.

— Care era problema cu trupul lui? întrebă ea brusc. Ce i s-a întâmplat? Ei nu vor să-mi spună. I-au luat periuţa de dinţi, ca să-l identifice. De ce nu mă lasă să-l văd?

Strike mai avusese de-a face cu întrebarea asta, din partea altor soţii, a unor părinţi înnebuniţi. Se retranşă, cum făcea adesea, pe un adevăr parţial.

— Era acolo de ceva vreme, spuse el.

— De cât timp?

— Încă nu se ştie.

— Cum a fost omorât?

— Cred că încă nu se ştie nici asta cu exactitate.

— Dar ei trebuie să…

Tăcu atunci când Orlando intră din nou în bucătărie, târşâindu-şi picioarele şi strângând în braţe nu doar urangutanul ei de pluş, ci şi un teanc de desene viu colorate.

— Unde a plecat Jerry?

— S-a întors la lucru, spuse Leonora.

— Are păr frumos.

Apoi îi spuse lui Strike:

— Nu-mi place părul tău. E scămos.

— Nici mie nu-mi place prea mult, spuse el.

— Nu vrea să se uite acum la desene, Dodo, îi spuse mama ei, impacientată.

Dar Orlando o ignoră şi îşi răsfiră picturile pe masă, ca Strike să le poată vedea.

— Eu le-am făcut.

Erau flori, peşti şi păsări recognoscibile. Un meniu pentru copii se putea citi pe spatele unuia dintre ele.

— Sunt foarte bune, spuse Strike. Leonora, ştii cumva dacă poliţia a găsit ieri părţi din *Bombyx Mori,* când au căutat în birou?

— Da, spuse ea, băgând pliculeţe de ceai în cănile ciobite. Două panglici vechi de la maşina de scris; căzuseră în spatele biroului. Au venit să mă întrebe unde sunt celelalte; le-am spus că le-a luat cu el când a plecat.

— Îmi place biroul lui tăticu', anunţă Orlando, pentru că el îmi dă hârtie de desenat.

— E o groapă de gunoi biroul ăla, spuse Leonora dând drumul la ceainic. Le-a luat o veşnicie să caute peste tot.

— Mătuşa Liz a intrat înăuntru, spuse Orlando.

— Când? întrebă Leonora, privind furios spre fiica ei, cu o cană în fiecare mână.

— Când a venit şi tu erai la veceu, spuse Orlando. A intrat în biroul lui tăticu'. Am văzut-o.

— N-are niciun drept să intre acolo, spuse Leonora. A cotrobăit pe acolo?

— Nu, spuse Orlando. Doar a intrat înăuntru şi apoi a ieşit şi m-a

văzut şi plângea.

— Da, spuse Leonora cu un aer satisfăcut. Şi cu mine era plânsă şi aşa mai departe. Alta care se simte vinovată.

— Când a venit? o întrebă Strike pe Leonora.

— Luni la prima oră, spuse ea. Voia să vadă dacă mă poate ajuta. Să mă ajute! A făcut destule.

Ceaiul lui Strike era atât de slab şi de lăptos de parcă nu ar fi văzut niciodată un pliculeţ de ceai; el prefera ceaiul de culoarea creozotului. În timp ce lua o gură simbolică, politicoasă, îşi aminti de dorinţa mărturisită a lui Elizabeth Tassel ca Quine să fi murit atunci când îl muşcase dobermanul ei.

— Îmi place rujul ei, anunţă Orlando.

— Astăzi îţi place tot de la toată lumea, spuse Leonora vag, aşezându-se pe scaun cu cana ei de ceai slab. Am întrebat-o de ce a făcut asta, de ce i-a spus lui Owen că nu-i poate publica romanul, de ce l-a supărat atât de tare.

— Şi ea ce a spus? întrebă Strike.

— Că el a plecat şi a băgat în carte o grămadă de oameni reali, spuse Leonora. Nu ştiu de ce sunt toţi atât de supăraţi din cauza asta. Aşa face întotdeauna.

Leonora luă o gură de ceai.

— Şi pe mine m-a băgat în o grămadă din ele.

Strike se gândi la Diabolica, „curva foarte uzată", şi se trezi dispreţuindu-l şi el pe Owen Quine.

— Voiam să te întreb despre Talgarth Road.

— Nu ştiu de ce s-a dus acolo, spuse ea imediat. Detesta casa aia. Voia s-o vândă de ani de zile, dar Fancourt nu voia.

— Da, mă gândeam la asta.

Orlando se strecurase pe scaunul de lângă el, cu un picior gol răsucit sub ea, în timp ce adăuga aripioare colorate energic unui desen cu un peşte mare, cu ajutorul unei cutii cu creioane pe care părea s-o fi scos de nicăieri.

— Cum se face că Michael Fancourt a reuşit să blocheze vânzarea toţi anii ăştia?

— E ceva ce are de-a face cu modul în care le-a lăsat-o tipu' ăla, Joe. Ceva cu modul în care trebuia folosită. Nu ştiu. Va trebui s-o întrebi pe Liz, ea ştie toate astea.

— Ştii cumva când s-a dus acolo Owen ultima oară?

— Cu ani în urmă, spuse ea. Nu ştiu. Ani de zile.

— Mai vreau hârtie de desenat, anunţă Orlando.

— Nu mai am, spuse Leonora. E toată în biroul lui tăticu'. Desenează pe spatele ăsteia.

Luă un prospect de pe masa aglomerată şi îl împinse spre Orlando, dar fiica ei îl dădu la o parte şi ieşi din bucătărie cu un mers apatic, cu urangutanul legănându-i-se la gât. Aproape imediat o auziră cum încerca să forţeze uşa biroului.

— Orlando, *nu!* se răsti Leonora.

Sări în picioare şi ieşi în grabă pe hol. Strike profită de absenţa ei pentru a se lăsa pe spate şi a vărsa mare parte din ceaiul lui lăptos în chiuvetă; stropi din el săriră pe buchet, agăţându-se trădător de celofan.

— *Nu,* Dodo. Nu poţi să faci asta. *Nu.* Nu avem voie – *nu avem voie, las-o în pace…*

O tânguire ascuţită şi apoi un tropăit zgomotos anunţară fuga lui Orlando la etaj. Leonora reapăru în bucătărie, congestionată la faţă.

— Acum o să plătesc pentru asta toată ziua, spuse ea. E tulburată. Nu-i place să fie poliţia aici.

Leonora căscă nervos.

— Ai dormit? o întrebă Strike.

— Nu prea mult. Pentru că mă gândesc întruna *cine?* Cine i-ar face asta?

Apoi Leonora continuă, distrată:

— El îi supără pe oameni, ştiu asta, dar aşa este el. Temperamental. Se înfurie din mai nimic. Întotdeauna a fost aşa, nu înseamnă nimic. Cine l-ar omorî pentru asta?

Leonora îşi frământă degetele în timp ce sărea la alt subiect:

— Michael Fancourt trebuie să mai aibă o cheie de la casă. M-am gândit la asta noaptea trecută, când nu puteam dormi. Ştiu că Michael Fancourt nu-l plăcea, dar asta a fost acum o veşnicie. În orice caz, Owen nu a făcut niciodată ce zicea Michael că ar fi făcut. N-a scris el aia. Dar Michael Fancourt nu l-ar fi ucis pe Owen.

Leonora ridică privirea spre Strike, cu ochi la fel de inocenţi ca ai fiicei ei.

— El e bogat, nu-i aşa? Celebru… n-ar face asta.

Strike fusese uimit întotdeauna de sfinţenia pe care publicul o atribuia celebrităţilor, chiar dacă ziarele le denigrau, vânau sau

hărţuiau. Indiferent cât de mulţi oameni celebri erau condamnaţi pentru viol sau crimă, persista o credinţă aproape păgână prin intensitatea ei: nu *el.* Nu poate fi *el.* El e *celebru.*

— Şi nenorocitul ăla de Chard, izbucni Leonora, care i-a trimis lui Owen scrisori de ameninţare. Owen nu l-a plăcut niciodată. Apoi el semnează mesajul şi zice dacă poate să facă ceva… unde e mesajul?

Mesajul cu imaginea cu violete dispăruse de pe masă.

— Ea l-a luat, spuse Leonora aprinzându-se la faţă de furie. E la ea.

Leonora urlă „DODO!" spre tavan atât de tare încât îl făcu pe Strike să tresară. Era furia iraţională a unei persoane aflate în primele etape brute ale suferinţei şi, asemenea stomacului ei deranjat, asta lăsa să se vadă cât de mult suferea ea sub aparenţa posacă.

— DODO! strigă iar Leonora. Ce ţi-am spus eu să nu mai iei lucruri care nu-ţi aparţin…?

Orlando reapăru uimitor de subit în bucătărie, încă strângând în braţe urangutanul. Probabil se furişase iar la parter fără ca ei s-o audă, tăcută ca o pisică.

— Mi-ai luat mesajul! spuse Leonora furioasă. Ce ţi-am spus eu să nu mai iei lucruri care nu-ţi aparţin?

— Îmi plac florile, spuse Orlando.

Scoase mesajul strălucitor, dar acum boţit, pe care mama ei i-l smulse.

— E al meu, îi spuse ea fiicei ei.

Apoi continuă, adresându-i-se lui Strike şi arătând spre cel mai lung mesaj scris de mână, cu caractere elegante şi exacte:

— „Te rog dă-mi de ştire dacă pot să te ajut cu ceva. Daniel Chard." Ipocrit nemernic.

— Lui tăticu' nu-i plăcea de Dannulchar, spuse Orlando. Mi-a spus mie.

— E un ipocrit nemernic, asta e sigur, spuse Leonora, care îşi mijea ochii la alte semnături.

— Mi-a dat o pensulă, spuse Orlando, după ce m-a atins.

Urmă o tăcere scurtă şi încărcată. Leonora ridică privirea spre ea. Strike îngheţase, cu cana la jumătatea distanţei spre gură.

— Ce?

— Nu-mi plăcea că mă atinge.

— Despre ce vorbeşti? Cine te-a atins?

— La tăticu' la serviciu.

— Nu mai vorbi prostii, spuse mama ei.

— Când tăticu' m-a luat şi eu am văzut…

— A dus-o acolo acum o lună sau mai mult, pentru că eu aveam programare la doctor, îi spuse Leonora lui Strike agitată şi încordată. Nu ştiu despre ce vorbeşte.

— … şi eu am văzut desenele pentru cărţi pe care le pun înăuntru, foarte colorate, spuse Orlando, şi Dannulchar m-a atins…

— Nici măcar nu ştii cine e Daniel Chard, spuse Leonora.

— Nu are păr deloc, spuse Orlando. Şi după aia tăticu' m-a dus să o văd pe doamna şi eu i-am dat cele mai frumoase desene ale mele. Are păr frumos.

— Ce doamnă? Despre ce vorbeşti…?

— Când Dannulchair m-a atins, spuse Orlando tare. M-a atins şi eu am strigat şi după aia mi-a dat o pensulă.

— Ar fi bine să nu mai spui la toată lumea lucruri de felul ăsta, spuse Leonora cu o voce care cedă din cauza tensiunii. Nu avem destule… nu fi proastă, Orlando.

Orlando se înroşi foarte tare la faţă. Ieşi din bucătărie, privind furioasă la mama ei. De data aceasta trânti tare uşa în urma ei; uşa nu se închise, ci ricoşă şi se deschise iar. Strike o auzi cum tropăie pe scări; după câţiva paşi începu să ţipe incomprehensibil.

— Acum e supărată, spuse Leonora monoton.

Din ochii ei deschişi la culoare începură să curgă lacrimi. Strike se întinse după rola de prosoape de bucătărie, rupse câteva şi i le împinse în mână. Leonora plângea tăcut, cu umerii ei slabi scuturându-se, iar Strike stătea în tăcere, bând rămăşiţele ceaiului oribil.

— L-am cunoscut pe Owen într-o crâşmă, murmură ea pe neaşteptate, ridicându-şi ochelarii şi ştergându-şi faţa udă. Venise acolo pentru un festival. În Hay-on-Wye. Eu nu auzisem niciodată de el, dar mi-am dat seama că e cineva, din modul în care era îmbrăcat şi vorbea.

O licărire slabă a adorării eroului, aproape stinsă de anii de neglijare şi nefericire, de suportarea aerelor şi crizelor lui, de încercarea de a achita facturile şi de a avea grijă de fiica lor în această casă mică şi mizerabilă, sclipi din nou în spatele ochilor ei obosiţi. Poate că se reaprinsese din cauză că eroul ei, asemenea celor mai buni eroi, era mort; poate că acum avea să ardă pentru totdeauna, ca o flacără eternă, iar ea avea să uite ce fusese mai rău şi să preţuiască

ideea lui aşa cum îl iubise ea cândva… atâta vreme cât nu citea ultimul lui manuscris şi descrierea abjectă pe care i-o făcea el…

— Leonora, mai voiam să te întreb şi altceva, spuse Strike blând, şi apoi plec. Ai mai primit excremente de câine în cutia poştală în ultima săptămână?

— În ultima săptămână? repetă ea cleios, încă tamponându-şi ochii. Da. Marţi, cred. Sau era miercuri? Dar da. Încă o dată.

— Şi ai mai văzut-o pe femeia despre care credeai că te urmăreşte?

Ea scutură din cap, suflându-şi nasul.

— Poate mi s-a părut, nu ştiu…

— Şi cu banii te descurci?

— Da, spuse ea tamponându-şi ochii. Owen avea asigurare de viaţă. L-am pus eu să-şi facă, din cauza lu' Orlando. Aşa că o să fim în regulă. Edna s-a oferit să mă împrumute până când vin banii.

— Atunci eu plec, spuse Strike, ridicându-se în picioare.

Ea veni în urma lui pe holul murdar, încă trăgându-şi nasul, şi înainte ca uşa să se închidă în urma lui Strike o auzi strigând:

— Dodo! Dodo, vino jos, n-am vrut să spun asta!

Tânărul poliţist de afară bloca parţial calea lui Strike.

Părea furios.

— Ştiu cine eşti, spuse el.

Ţinea încă strâns în mână telefonul mobil.

— Eşti Cormoran Strike.

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? spuse Strike. Acum dă-te la o parte, băiete, unii dintre noi au treburi serioase de făcut.

22

…ce ucigaş, câine al iadului, poate fi acesta?

Ben Jonson, *Epicene sau femeia tăcută*

Uitând că atunci când îl durea genunchiul partea dificilă era să se ridice în picioare, Strike se lăsă să cadă pe un loc din colţ în metrou şi o sună pe Robin.

— Salut, spuse el, au plecat ziariştii ăia?

— Nu, încă mai aşteaptă afară. Ai apărut la ştiri, ştiai asta?

— M-am uitat pe site-ul BBC. L-am sunat pe Anstis şi l-am rugat să minimalizeze chestiile despre mine. A făcut-o?

Auzi cum degetele ei bat în tastatură.

— Da, e citat: Inspectorul Richard Anstis a confirmat zvonurile că trupul a fost găsit de detectivul particular Cormoran Strike, care anul acesta a mai ajuns subiect de presă când a…

— Lasă partea asta.

— Domnul Strike a fost angajat de familie să-l găsească pe domnul Quine, care dispărea adesea fără să informeze pe nimeni în privinţa locului în care se află. Domnul Strike nu este bănuit de nimic, iar poliţia este satisfăcută de relatarea lui referitoare la descoperirea cadavrului.

— Dragul de Dickie, spuse Strike. Azi-dimineaţă ziariştii sugerau că eu ascund cadavre ca să fac publicitate afacerii. Mă mir că presa e interesată de o fosilă de 58 de ani moartă. Nu e ca şi cum ar şti cât de macabră a fost crima.

— Nu Quine le-a stârnit interesul, îi spuse Robin, ci tu.

Această idee nu-i făcu nicio plăcere lui Strike. Nu voise să-i apară faţa în ziare sau la televizor. Fotografiile cu el care apăruseră în urma cazului Luly Landry fuseseră mici (trebuise lăsat loc pentru imagini cu superbul model, de preferinţă parţial îmbrăcat); trăsăturile lui întunecate şi ursuze nu apăreau bine în presa mâzgălită de ştiri, iar el reuşise să evite o poză din faţă în timp ce intra la tribunal ca să depună mărturie împotriva ucigaşului lui Landry. Reuşiseră să găsească fotografii vechi cu el în uniformă, dar acestea erau vechi de ani de zile, când avusese zeci de kilograme mai puţin. Nimeni nu-l recunoştea

doar pentru că îl vedea, după prima lui explozie de celebritate, iar el nu dorea deloc să-şi pericliteze anonimatul.

— Nu vreau să dau de o gaşcă de scribi.

Apoi Strike adăugă crispat, în timp ce genunchiul îi zvâcnea:

— Chiar dacă n-aş putea alerga nici dacă m-ai plăti. Poţi să vii să ne vedem…

Localul lui preferat era Tottenham, dar el nu voia să se expună posibilităţii altor incursiuni de presă.

— … în Cambridge peste vreo 40 de minute?

— Nicio problemă, spuse ea.

Abia după ce închise Strike îşi dădu seama că, în primul rând, ar fi trebuit să întrebe cum se simte îndoliatul Matthew şi, în al doilea rând, ar fi trebuit să-i ceară să-i aducă cârjele.

Crâşma din secolul al XIX-lea se afla în Cambridge Circus. Strike o găsi pe Robin la etaj, pe o banchetă de piele, printre candelabre de alamă şi oglinzi cu rame aurite.

— Eşti în regulă? îl întrebă îngrijorată, în timp ce Strike şchiopăta spre ea.

— Am uitat că nu ţi-am zis, spuse el, aşezându-se delicat pe scaunul din faţa ei, cu un geamăt. M-am lovit iar la genunchi duminică, pe când încercam să prind o femeie care mă urmărea.

— Ce femeie?

— M-a filat de la casa lui Quine până la staţia de metrou, unde eu am căzut ca un tâmpit şi ea a întins-o. Se potriveşte cu descrierea unei femei despre care Leonora spune că se învârtea pe-acolo după ce Quine a dispărut. Mi-ar prinde foarte bine ceva de băut.

— Aduc eu, spuse Robin, că e ziua ta. Şi ţi-am luat un cadou.

Ridică pe masă un coş mic acoperit cu celofan, împodobit cu panglici şi conţinând mâncare şi băutură din Cornwall: bere, cidru, dulciuri şi muştar. Strike se simţi ridicol de emoţionat.

— Nu trebuia să faci asta…

Dar ea deja nu-l mai putea auzi, era la bar. Când reveni, cu un pahar de vin şi o halbă de London Pride, el spuse:

— Mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Deci tu crezi că femeia asta stranie pândea casa Leonorei?

Strike luă o înghiţitură mare şi bine-venită din halba lui.

— Şi poate i-a băgat şi rahat de câine prin fanta de la uşa de la

intrare, spuse Strike. Dar nu-mi dau seama ce-ar avea de câştigat urmărindu-mă pe mine, dacă nu cumva credea că o s-o conduc la Quine.

Strike tresări când îşi ridică piciorul vătămat pe un taburet de sub masă.

— Săptămâna asta ar trebui să-i urmăresc pe soţii lui Brocklehurst şi Burnett. Cel mai bun moment să mă lovesc la picior, fir-ar a dracu'.

— Pot să-i urmăresc eu în locul tău.

Oferta entuziastă îi scăpă lui Robin din gură înainte ca ea să-şi dea seama, dar Strike nu dădu niciun semn că o auzise.

— Ce face Matthew?

— Nu prea bine, spuse ea.

Nu-şi putea da seama dacă Strike recepţionase sugestia ei sau nu.

— S-a dus acasă, să fie lângă tatăl şi sora lui.

— În Masham, nu-i aşa?

— Da.

Robin ezită, apoi spuse:

— Va trebui să amânăm nunta.

— Îmi pare rău.

Ea dădu din umeri.

— Nu puteam s-o facem atât de repede… a fost un şoc groaznic pentru familie.

— Te înţelegeai bine cu mama lui Matthew? întrebă Strike.

— Da, bineînţeles. Era…

Dar în realitate doamna Cunliffe fusese întotdeauna dificilă; ipohondră, sau cel puţin aşa credea Robin. Se simţise vinovată din cauza asta în ultimele 24 de ore.

— … încântătoare, spuse ea. Şi ce mai face sărmana doamnă Quine?

Strike îi descrise vizita lui la Leonora, inclusiv scurta apariţie a lui Jerry Waldegrave şi impresiile lui despre Orlando.

— Ce anume e în neregulă cu ea? întrebă Robin.

— Li se spune dificultăţi de învăţare, nu-i aşa?

Tăcu, amintindu-şi zâmbetul ingenuu al lui Orlando şi urangutanul ţinut în braţe.

— A spus ceva straniu cât eram eu acolo, iar pentru maică-sa a părut să fie ceva nou. Ne-a spus că a fost o dată la serviciu cu tatăl ei şi că şeful editurii lui Quine a atins-o. Îl cheamă Daniel Chard.

Strike văzu reflectată pe faţa lui Robin frica pe care i-o produseseră

cuvintele fetei pe care nu voise s-o accepte în bucătăria aceea soioasă.

— A atins-o cum?

— N-a dat detalii. A spus „M-a atins" şi „Nu-mi place să fiu atinsă". Şi că el i-a oferit o pensulă după ce a făcut asta.

Ca răspuns la tăcerea apăsătoare a lui Robin, la expresia ei încordată, Strike continuă:

— S-ar putea să nu fie asta. Poate că s-a ciocnit întâmplător de ea şi i-a dat ceva ca s-o împace. A continuat să facă scandal, în timp ce eu eram acolo, ţipând pentru că nu primea ce dorea sau că maică-sa o certa.

Înfometat, Strike rupse celofanul de pe cadou, scoase o tabletă de ciocolată şi o desfăcu, în timp ce Robin aştepta într-o tăcere meditativă.

— Chestia e, spuse Strike întrerupând tăcerea, că în *Bombyx Mori* Quine a sugerat cum că Daniel Chard ar fi homosexual. În orice caz, asta cred eu că vrea să spună.

— Hmmm, spuse Robin neimpresionată. Şi tu crezi tot ce a scris Quine în cartea aia?

— Păi, judecând după faptul că a pus avocaţii pe Owen, asta l-a deranjat pe Chard, spuse Strike rupând o bucată mare de ciocolată şi băgând-o în gură. Înţelegi, Chard e în *Bombyx Mori* ucigaş şi posibil violator, iar scula i-a căzut, aşa că poate nu chestiile gay sunt cele care l-au înfuriat.

— E o temă constantă în opera lui Quine, dualitatea sexuală, spuse Robin.

Strike se holbă la ea, mestecând, cu sprâncenele ridicate.

— M-am repezit până la Foyles în drum spre birou şi am cumpărat *Păcatul lui Hobart,* explică ea. Toată cartea e despre un hermafrodit.

Strike înghiţi.

— Probabil că avea o simpatie faţă de ei, e unul şi în *Bombyx Mori,* spuse el, examinând ambalajul de carton al tabletei de ciocolată. Asta a fost făcută în Mullion. E lângă locul în care am crescut eu… Cum e *Păcatul lui Hobart* – e bună de ceva?

— Nu mi-aş fi bătut capul să mai citesc după primele câteva pagini dacă autorul ei n-ar fi fost omorât de curând, recunoscu Robin.

— Probabil că lichidarea lui face minuni pentru numărul de exemplare vândute.

— Ce vreau să spun, insistă Robin cu încăpăţânare, este că nu poţi

neapărat să ai încredere în Quine când vine vorba de vieţile sexuale ale altora, pentru că personajele lui par să se culce toate cu oricine şi orice. L-am căutat pe Wikipedia. Una dintre trăsăturile principale ale cărţilor lui este modul în care personajele îşi schimbă mereu genul sau orientarea sexuală.

— Şi *Bombyx Mori* e aşa, mormăi Strike, servindu-se iar cu ciocolată. E bună, nu vrei?

— Ar trebui să ţin regim, spuse Robin cu tristeţe. Pentru nuntă.

Strike nu considera că ea ar trebui să slăbească vreun pic, dar nu spuse nimic, în timp ce ea lua o bucată.

— M-am tot gândit, spuse Robin timid, la ucigaş.

— Mă bucur întotdeauna să aflu opinia psihologului. Continuă.

— *Nu* sunt psiholog, râse ea uşor.

Robin îşi abandonase studiile de psihologie. Strike nu insistase niciodată să obţină o explicaţie şi nici ea nu oferise vreuna. Era ceva ce aveau în comun, abandonarea studiilor universitare. El se lăsase de facultate când mama lui murise din cauza unei supradoze misterioase şi, poate din cauza asta, presupusese întotdeauna că şi pe Robin ceva traumatic o făcuse să renunţe.

— Mă întrebam doar de ce au pus în legătură atât de evidentă uciderea lui cu cartea. În aparenţă, pare un act deliberat de răzbunare şi răutate, care să arate lumii că autorul ei a primit ceea ce merita pentru că a scris-o.

— Aşa pare, aprobă Strike.

Îi era încă foame; întinse mâna spre masa vecină şi şterpeli un meniu de pe ea.

— Eu îmi iau friptură şi cartofi prăjiţi, vrei ceva?

Robin alese o salată la întâmplare şi apoi, pentru a cruţa genunchiul lui Strike, se duse la bar să dea comanda.

— Dar pe de altă parte, continuă ea, aşezându-se la loc, a reproduce în realitate ultima scenă a cărţii ar fi putut părea o modalitate bună de a ascunde un motiv diferit, nu-i aşa?

Robin se forţa să vorbească într-un mod prozaic, ca şi cum ei ar fi discutat o problemă abstractă, dar nu putuse să uite fotografiile cu trupul lui Quine: peştera întunecoasă a torsului scobit, crevasele arse unde înainte fuseseră gura şi ochii. Dacă se gândea prea mult la ceea ce îi fusese făcut lui Quine, ştia că era posibil să nu reuşească să-şi mănânce prânzul sau că ar fi putut să-şi trădeze cumva oroarea faţă de

Strike, care o privea cu o expresie deconcertant de vicleană în ochii lui întunecaţi.

— E în regulă să recunoşti că ceea ce i s-a întâmplat te face să-ţi vină să vomiţi, spuse el cu gura plină de ciocolată.

— Nu e adevărat, minţi ea în mod automat. Adică, evident – vreau să spun, a fost groaznic…

— Da, aşa a fost.

Dacă ar fi fost din nou împreună cu colegii lui din DIS, ar fi făcut deja glume despre asta. Strike îşi amintea multe după-amiezi pline de umor negru ca noaptea: era singura modalitate de a face faţă anumitor investigaţii. Robin însă nu era încă pregătită pentru o autoapărare insensibilă din punct de vedere profesional, iar încercarea ei de a discuta impasibil despre un om ale cărui măruntaie fuseseră smulse dovedea asta.

— Motivul e greu ca dracu', Robin. În nouă cazuri din zece afli *de ce* doar când ai aflat *cine*. Mijlocul şi ocazia sunt ce ne trebuie nouă.

Strike luă o gură de bere.

— Personal, cred că am putea căuta pe cineva care să posede cunoştinţe medicale.

— Medicale?

— Sau anatomice. Nu părea opera unui amator ce i-au făcut lui Quine. Ar fi putut să-l ciopârţească în bucăţi când au încercat să-i scoată intestinele, dar n-am găsit nicio urmă a vreunei greşeli: o singură incizie clară, făcută cu o mână sigură.

— Da, spuse Robin, străduindu-se să rămână obiectivă şi neutră. E adevărat.

— În afara cazului în care avem de-a face cu un maniac literar care tocmai a pus mâna pe un manual bun, reflectă Strike. Pare puţin probabil, dar nu ştii niciodată… Dacă a fost legat şi drogat, iar ei au avut suficient curaj, se poate s-o fi tratat ca pe o lecţie de biologie…

Robin nu se putu abţine.

— Ştiu că tu spui întotdeauna că motivul e pentru avocaţi, zise ea cu o uşoară disperare în glas (Strike repetase această maximă de multe ori, de când Robin începuse să lucreze pentru el), dar ascultă-mă o clipă. Ucigaşul trebuie să fi simţit că a-l omorî pe Quine în acelaşi mod ca în carte merita dintr-un anumit motiv care compensa dezavantajele evidente…

— Şi anume?

— Păi, spuse Robin, dificultăţile logistice de a face din asta o… o crimă *elaborată* şi faptul că grupul de suspecţi ar fi limitat la oamenii care au citit cartea…

— Sau care au auzit despre ea în detaliu, spuse Strike, şi tu spui „limitat", dar nu sunt sigur că avem de-a face cu un număr mic de oameni. Christian Fisher s-a ocupat să distribuie conţinutul cărţii cât de mult a putut. Exemplarul manuscrisului de la Roper Chard era într-un seif la care pare să fi avut acces jumătate din companie.

— Dar… spuse Robin.

Se întrerupse atunci când un barman ursuz veni să le trântească pe masă tacâmuri şi şerveţele de hârtie.

— Dar, reluă ea după ce acesta plecă, nu e posibil ca Owen Quine să fi fost ucis atât de recent, nu-i aşa? Adică, eu nu sunt expertă…

— Nici eu… spuse Strike, hăpăind restul de ciocolată şi contemplând cu mai puţin entuziasm nugaua de alune, dar înţeleg ce vrei să spui. Trupul acela arăta de parcă stătuse acolo cel puţin o săptămână.

— În plus, zise Robin, trebuie să fi existat un interval de timp între lectura lui *Bombyx Mori* de către ucigaş şi omorârea efectivă a lui Quine. Erau multe lucruri de organizat. Trebuiau să aducă frânghii, acid şi veselă într-o casă nelocuită…

— Şi, dacă nu cumva ştiau deja că el avea de gând să meargă în Talgarth Road, au trebuit să-l urmărească pe Quine sau să-l momească acolo, spuse Strike hotărându-se să renunţe la nugaua cu alune, deoarece friptura şi cartofii lui prăjiţi se apropiau.

Barmanul aşează farfuria lui Strike şi bolul de salată al lui Robin, întâmpină mulţumirile lor cu un mormăit indiferent şi se retrase.

— Aşa că, dacă iei în calcul planificarea şi aspectele practice, nu pare posibil ca ucigaşul să fi putut citi cartea mai târziu decât cu două sau trei zile după ce Quine a dispărut, spuse Strike încărcându-şi furculiţa. Problema e că, de fapt, cu cât plasăm mai devreme momentul în care ucigaşul a început să urzească asasinarea lui Quine, cu atât mai rău apare pentru clientul meu. Leonora nu trebuia să facă altceva decât să meargă câţiva paşi pe hol; manuscrisul a fost la dispoziţia ei spre lectură imediat ce Quine l-a terminat. Dacă stai să te gândeşti, el ar fi putut să-i spună cum avea de gând să-l termine cu luni în urmă.

Robin îşi mâncă salata fără să simtă niciun gust.

— Şi Leonora Quine ţi se pare… începu ea ezitant.

— Că e genul de femeie care să-şi eviscereze soţul? Nu, dar poliţia se

gândeşte la ea şi, dacă te uiţi la motiv, ea stă foarte prost. El era un soţ execrabil: nestatornic, infidel şi îi plăcea să o descrie în moduri dezgustătoare în cărţile lui.

— Dar *tu* nu crezi că ea a făcut asta, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike, dar o să avem nevoie de mult mai mult decât opinia mea ca să o ferim de puşcărie.

Robin se duse cu paharele lor goale la bar ca să aducă unele pline fără să întrebe; Strike simţi că o îndrăgeşte în timp ce ea aşeza încă o halbă în faţa lui.

— Mai trebuie să examinăm şi posibilitatea să fi aflat cineva că Owen Quine urma să se publice singur pe internet, spuse Strike, îndesându-şi cartofi prăjiţi în gură, ameninţare pe care se presupune că a făcut-o într-un restaurant înţesat de oameni. Asta ar fi putut constitui un motiv pentru omorârea lui, în anumite condiţii.

— Vrei să zici, spuse Robin încet, dacă ucigaşul a recunoscut în manuscris ceva ce nu ar fi vrut să ajungă la un public mai larg?

— Exact. Pe alocuri cartea e destul de criptică. Oare nu cumva Quine descoperise ceva serios despre cineva şi a pus o referire voalată la asta în carte?

— Păi, asta ar avea sens, spuse Robin încet, pentru că eu mă gândesc întruna *de ce să-l fi ucis?* Adevărul e că aproape toţi oamenii ăştia aveau mijloace mai eficiente de a face faţă problemei unei cărţi calomnioase, nu-i aşa? Puteau să-i spună lui Quine că nu-i vor prezenta sau nu-i vor publica romanul sau puteau să-l ameninţe cu procesul, precum acest Chard. Moartea lui va agrava foarte mult situaţia oricui e personaj în carte, nu-i aşa? Deja există mult mai multă publicitate decât ar fi existat altfel.

— De acord, spuse Strike. Dar tu presupui că ucigaşul a gândit raţional.

— Asta nu a fost o crimă pasională, replică Robin. Au plănuit-o. Chiar au gândit-o în detaliu. Probabil că erau pregătiţi pentru consecinţe.

— Din nou adevărat, spuse Strike, mestecând.

— M-am uitat puţin prin *Bombyx Mori* în dimineaţa asta.

— După ce te-ai plictisit de *Păcatul lui Hobart*?

— Da… mă rog, era acolo, în seif, şi…

— Citeşte-l pe tot, cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine. Până unde ai ajuns?

— Am citit pe sărite, spuse Robin. Am citit partea despre Diabolica şi Căpuşa. Tonul e răuvoitor, dar nu pare că ar fi ceva… mă rog… *ascuns* acolo. Practic îşi acuză atât soţia, cât şi agenta că îl parazitează, nu-i aşa?

Strike aprobă din cap.

— Dar mai încolo, când ajungi la Epi… Epi… cum îi spune?

— Epicene? Hermafrodita?

— Crezi că asta e o persoană reală? Care e treaba cu cântatul? Nu pare că despre *cântat* ar vorbi el de fapt, nu-i aşa?

— Şi de ce prietena lui, Harpia, trăieşte într-o peşteră plină de şobolani? E un simbol sau altceva?

— Şi sacul pătat de sânge de pe umărul Tăietorului, spuse Robin, şi piticul pe care el încearcă să-l înece…

— Şi fiarele de marcat din focul din casa lui Gloriezadarnică, spuse Strike, în timp ce Robin părea nedumerită. N-ai ajuns până acolo? Dar Jerry Waldegrave a explicat asta mai multora dintre noi la petrecerea Roper Chard. E vorba de Michael Fancourt şi primul lui…

Mobilul lui Strike sună. Îl scoase şi văzu numele lui Dominic Culpepper. Răspunse, cu un mic oftat.

— Strike?

— La telefon.

— Ce dracu' se întâmplă?

Strike nu mai irosi timpul prefăcându-se că nu ştie despre ce vorbea Culpepper.

— Nu pot vorbi despre asta, Culpepper. Ar putea dăuna cazului poliţiei.

— Dă-o dracu' – avem deja un gabor care ne dă informaţii. El zice că Owen Quine ăsta a fost măcelărit exact în modul în care e omorât un tip în ultima lui carte.

— Da? Şi cu cât îl plătiţi pe nemernicul ăsta ca să dea din gură şi să facă praf cazul?

— Dumnezeii mă-sii, Strike, ai de-a face cu un caz ca ăsta şi nici măcar nu te gândeşti să mă suni?

— Nu ştiu în ce ţi se pare ţie că ar consta relaţia noastră, spuse Strike, dar din punctul meu de vedere eu fac lucruri pentru tine şi tu mă plăteşti. Asta e tot.

— Te-am pus în legătură cu Nina, ca să poţi intra la petrecerea editurii ăleia.

— Măcar atât ai putut şi tu să faci, după ce eu ţi-am dat o grămadă de chestii suplimentare pe care nu le-ai cerut despre Parker, spuse Strike, împungând cartofii rătăciţi cu mâna lui liberă. Aş fi putut să le ţin pentru mine şi să caut să le vând la alte tabloide.

— Dacă vrei să fii plătit…

— Nu, nu vreau să fiu plătit, tâmpitule, spuse Strike iritat, în timp ce Robin îşi îndrepta atenţia, plină de tact, spre site-ul BBC de pe mobilul ei. N-am de gând să fac praf o investigaţie a unei crime introducând în joc *News of the World.*

— Aş putea obţine pentru tine zece miare dacă dai un interviu personal.

— Pa, Cul…

— Stai! Spune-mi doar despre care carte e vorba – cea în care descrie crima.

Strike se prefăcu că ezită.

— *Fraţii Bolo… Balzac, spu*se el.

Întrerupse convorbirea, zâmbind afectat, şi se întinse după meniu ca să examineze budincile. Strike spera ca Culpepper să petreacă o lungă după-amiază făcând slalom prin sintaxa întortocheată şi scroturi palpate.

— Ceva noutăţi?

— Nu, dacă nu cumva consideri noutate faptul că *Daily Mail* spune că prieteni ai familiei cred că Pippa Midleton o să aibă o căsătorie mai reuşită decât Kate.

Strike se încruntă la Robin.

— Mă uitam doar la tot felul de lucruri în timp ce tu vorbeai la telefon, spuse ea puţin ofensiv.

— Nu, spuse Strike, nu e vorba de asta. Tocmai mi-am amintit – Pippa2011.

— Nu cred că… spuse Robin confuză, încă gândindu-se la Pippa Middleton.

— Pippa2011 – de pe blogul lui Kathryn Kent. Pretindea că auzise câte ceva din *Bombyx Mori.*

Robin trase repede aer în piept şi se puse pe treabă la mobilul ei.

— E aici! spuse ea câteva minute mai târziu. „Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că mi l-a citit!" Iar asta era…

Robin derulă în sus.

— … pe 21 octombrie. 21 octombrie! E posibil să fi ştiut cum se

termină înainte chiar ca Owen Quine să dispară.

— Exact, spuse Strike. Eu îmi iau plăcintă cu mere, vrei ceva?

Când Robin se întoarse după ce dăduse încă o comandă la bar, Strike spuse:

— Anstis m-a invitat diseară la cină. Zice că are nişte chestii preliminare de la criminalistică.

— Ştie că e ziua ta de naştere? întrebă Robin.

— Dumnezeule, nu, spuse Strike, părând atât de revoltat de idee, că Robin izbucni în râs.

— De ce-ar fi atât de rău?

— Am avut deja o aniversare, spuse Strike posomorât. Cel mai frumos cadou pe care l-aş putea primi de la Anstis ar fi momentul decesului. Cu cât îl stabilesc mai devreme, cu atât mai mic e numărul de suspecţi posibili: cei care au pus primii mâna pe manuscris. Din nefericire, printre ei se numără şi Leonora, dar mai e şi această misterioasă Pippa, Christian Fisher…

— De ce Fisher?

— Mijloc şi ocazie, Robin: a avut acces de la început, intră pe listă. Apoi mai e asistentul lui Elizabeth Tassel, Ralph, Elizabeth Tassel însăşi şi Jerry Waldegrave. Daniel Chard l-a văzut probabil imediat după Waldegrave. Kathryn Kent neagă că l-ar fi citit, dar eu sunt puţin sceptic faţă de asta. Şi mai e Michael Fancourt.

Robin ridică privirea, uimită.

— Cum ar putea el…?

Mobilul lui Strike sună iar; era Nina Lascelles. Strike ezită, dar gândul că era posibil ca vărul ei să-i fi spus că tocmai vorbise cu el îl convinse pe Strike să răspundă.

— Bună, spuse el.

— Bună, Personaj Celebru, spuse ea.

Strike detectă o tensiune, inabil mascată de o bună dispoziţie zgomotoasă.

— Mi-a fost foarte frică să te sun, în caz că erai bombardat de telefoane de la presă, fani şi altele.

— Nu cine ştie ce, spuse Strike. Care mai e situaţia la Roper Chard?

— Dementă. Nimeni nu mai lucrează deloc; vorbim doar despre asta. Chiar a fost omorât, cu adevărat?

— Aşa se pare.

— Doamne, nu-mi vine să cred…

Apoi Nina întrebă, aproape eliminând nota interogativă:

— Dar bănuiesc că nu poţi să-mi spui nimic?

— Poliţia n-ar vrea să se afle detalii, în stadiul ăsta.

— Are de-a face cu cartea, nu-i aşa? spuse ea. Cu *Bombyx Mori.*

— N-aş putea să spun.

— Şi cu piciorul rupt al lui Daniel Chard.

— Poftim? spuse el, uimit de această deviere.

— Atât de multe lucruri ciudate se întâmplă, spuse ea.

Părea montată şi surescitată.

— Jerry e cu nervii praf. Daniel l-a sunat din Devon chiar acum şi a urlat iar la el – jumătate din birou a auzit, pentru că Jerry l-a pus din greşeală pe speaker şi apoi nu mai găsea butonul să închidă. Nu poate pleca din casa lui de weekend din cauza piciorului rupt. Daniel, vreau să spun.

— De ce ţipa la Waldegrave?

— Că n-a avut grijă de *Bombyx,* spuse ea. Poliţia a făcut rost de undeva de un exemplar complet al manuscrisului, iar Daniel *nu* e prea fericit din cauza asta. În orice caz, m-am gândit doar să te sun şi să te felicit – bănuiesc că un detectiv, când găseşte un cadavru, primeşte felicitări, sau nu? Sună-mă când n-o să mai fii aşa de ocupat.

Nina închise înainte ca el să apuce să mai zică altceva.

— Nina Lascelles, spuse el în timp ce chelnerul reapărea aducând plăcinta cu mere pentru Strike şi o cafea pentru Robin. Fata…

— Care a furat manuscrisul pentru tine, spuse Robin.

— Ar fi fost păcat să-ţi iroseşti memoria în resurse umane, spuse Strike, luându-şi linguriţa.

— Vorbeşti serios în legătură cu Michael Fancourt? întrebă ea încet.

— Sigur, spuse Strike. Probabil că Daniel Chard i-a zis ce a făcut Quine – n-ar fi vrut ca Fancourt să audă de la altcineva, nu-i aşa? Fancourt e o achiziţie importantă pentru ei. Nu, cred că trebuie să presupunem că Fancourt ştia, de mult, ce era în…

Acum sună mobilul lui Robin.

— Bună, spuse Matthew.

— Bună, cum mai eşti? întrebă ea neliniştită.

— Nu prea bine.

Undeva în fundal, cineva dădu muzica mai tare: *First day that I saw*

you, thought you were beautiful...[1]

— Unde eşti? întrebă Matthew tăios.

— Ah... într-o crâşmă, spuse Robin.

Dintr-odată, atmosfera păru să se umple de zgomote de crâşmă; clinchete de pahare, râs răguşit de la bar.

— E ziua lui Cormoran, spuse ea neliniştită.

(La urma urmei, Matthew şi colegii lui mergeau la crâşmă la ziua de naştere a fiecăruia dintre ei...)

— Foarte drăguţ, spuse Matthew, părând furios. Te sun mai târziu.

— Matt, nu... stai...

Cu gura plină de plăcintă cu mere, Strike se uită cu coada ochiului cum ea se ridică şi se îndepărtează de bar, fără nicio explicaţie, în mod evident încercând să-l sune pe Matthew. Contabilul era nefericit că logodnica lui ieşise la prânz în oraş, că nu ţinea doliu după mama lui.

Robin sună iar şi iar. În sfârşit, Matthew răspunse. Strike termină atât plăcinta, cât şi a treia halbă şi îşi dădu seama că trebuie să meargă la toaletă.

Genunchiul lui, care nu-l supărase prea mult cât mâncase, băuse şi vorbise cu Robin, protestă violent când Strike se ridică în picioare. În momentul în care reveni la locul lui, transpira puţin de durere. Judecând după expresia de pe faţa ei, Robin încerca încă să-l împace pe Matthew. Când, în sfârşit, închise şi i se alătură din nou, Strike răspunse scurt la întrebarea ei dacă se simţea bine.

— Ştii, aş putea s-o urmăresc eu pe domnişoara Brocklehurst în locul tău, se oferi ea, dacă piciorul tău e prea...?

— Nu, se răsti Strike.

Se simţea suferind, furios pe sine însuşi, iritat de Matthew şi, dintr-odată, îi era puţin rău. N-ar fi trebuit să mănânce ciocolată înainte de friptură, cartofi prăjiţi, plăcintă şi trei halbe.

— Vreau să te duci la birou şi să redactezi ultima factură a lui Gunfrey. Şi dă-mi mesaj dacă ziariştii ăia afurisiţi mai sunt acolo, pentru că dacă sunt, de aici mă duc direct la Anstis. Apoi adăugă în şoaptă: Chiar trebuie să ne gândim să mai angajăm pe cineva.

Expresia lui Robin se înăspri.

— Mă duc şi încep să redactez, spuse ea.

Îşi smulse haina şi poşeta şi plecă. Strike reuşi să întrezărească

[1] „În prima zi când te-am văzut, mi-ai părut atât de frumoasă..." (n.tr.).

expresia ei furioasă, dar o supărare iraţională îl împiedică să strige după ea.

23

În ce mă priveşte, nu cred că ea are un suflet atât de negru
Să facă o faptă atât de sângeroasă.

John Webster, *Diavolul alb*

O după-amiază la crâşmă, cu piciorul în sus, nu-i alinase prea mult genunchiul umflat al lui Strike. După ce cumpără anestezice şi o sticlă ieftină de vin roşu în drum spre metrou, plecă spre Greenwich, unde Anstis locuia cu soţia lui, Helen, căreia i se spunea Helly. Călătoria spre casa lor din Ashbumham Grove îi luă peste o oră, din cauza unei întârzieri pe linia centrală; rămase tot drumul în picioare, ţinându-şi greutatea pe piciorul stâng şi regretând din nou suta de lire cheltuită pe taxi spre şi dinspre locuinţa lui Lucy.

Când coborî din trenul uşor Docklands, picături de ploaie îi înţepară din nou faţa. Îşi ridică gulerul şi şchiopătă prin întuneric pe drumul care ar fi trebuit să-i ia cinci minute, dar care îi luă aproape cincisprezece.

Abia când dădu colţul spre strada frumos terasată, cu grădinile ei din faţă bine îngrijite, lui Strike îi trecu prin cap că poate ar fi trebuit să-i aducă un cadou finului său. Pe cât de puţin entuziasm simţea faţă de partea socială a serii, pe atât de nerăbdător era să discute cu Anstis despre informaţiile criminalistice.

Lui Strike nu-i plăcea soţia lui Anstis. Felul ei de a fi băgăreţ abia dacă era mascat de o căldură uneori sufocantă; apărea din când în când, ca un cuţit cu buton care sclipeşte brusc de sub o haină de blană. Emana recunoştinţă şi solicitudine de fiecare dată când Strike intra în orbita ei, dar el îşi dădea seama că ea tânjea după detalii despre trecutul lui pătat, după informaţii despre tatăl lui, vedeta rock, după mama lui moartă, care lua droguri, şi îşi putea imagina foarte uşor că Helly murea după detalii despre despărţirea lui de Charlotte, pe care o tratase întotdeauna cu o efuziune care nu reuşea să ascundă aversiunea şi suspiciunea.

La petrecerea care urmase botezului lui Timothy Cormoran Anstis – care fusese amânată până când acesta împlinise un an şi jumătate,

deoarece tatăl şi naşul lui trebuiseră să fie aduşi cu avionul din Afganistan şi externaţi din spitale – Helly insistase să ţină un discurs lacrimogen şi cherchelit despre modul în care Strike salvase viaţa tăticului copilului ei şi, de asemenea, cât de mult însemna pentru ea că-l convinsese să fie îngerul păzitor al lui Timmy. Strike, care nu fusese în stare să se gândească la vreun motiv valid de a refuza să fie naşul băiatului, se holbase la faţa de masă în timp ce Helly vorbea, atent să nu întâlnească privirea lui Charlotte, ca nu cumva ea să-l facă să râdă. Charlotte purtase – Strike îşi amintea foarte clar – rochia lui preferată, albastru păun şi în croisé, care delimita fiecare centimetru al siluetei ei perfecte. Faptul ca avea la braţ o femeie atât de frumoasă, chiar în timp ce el era încă în cârje, funcţionase ca o contragreutate faţă de jumătatea de picior care încă nu era potrivită pentru proteză. Îl transformase din Omul Cu Un Singur Picior în omul care reuşise – în mod miraculos, cum ştia sigur că trebuie să gândească toţi bărbaţii care veneau în contact cu ea – să pună mâna pe o logodnică atât de uluitoare, încât bărbaţii se opreau din vorbit în mijlocul propoziţiei atunci când ea intra în cameră.

— Cormy, scumpule, ciripi Helly când deschise uşa. Uită-te la tine, acum eşti celebru… credeam că ne-ai uitat.

Nimeni altcineva nu-i spunea Cormy. Strike nu-şi bătuse niciodată capul să-i spună că nu-i plăcea.

Helly îl trată, deşi nu fusese încurajată, cu o îmbrăţişare tandră despre care el ştia că e menită să sugereze milă şi regret pentru statutul lui de burlac. Casa era călduroasă şi luminată strălucitor, după noaptea ostilă de iarnă de afară, iar Strike se bucură, în timp ce se desprindea de Helly, să-l vadă pe Anstis cum îşi face apariţia cu paşi mari, ţinând o halbă de Doom Bar ca dar de bun venit.

— Ritchie, lasă-l să intre în casă. Zău aşa…

Dar Strike acceptase halba şi luase mai multe guri recunoscătoare înainte de a se deranja să-şi scoată haina.

Finul de trei ani şi jumătate al lui Strike se năpusti în hol, emiţând sunete ascuţite de motor. Semăna foarte mult cu mama lui, ale cărei trăsături, oricât de mici şi drăguţe ar fi fost, erau adunate în mod bizar în mijlocul feţei. Timothy purta nişte pijamale cu Superman şi lovea cu o sabie de lumină din plastic în pereţi.

— Oh, Timmy, dragul meu, nu face asta, frumoasa noastră zugrăveală nouă… spuse Helly. N-a vrut să se culce ca să-l vadă pe

unchiul Cormoran. Îi vorbim despre tine tot timpul.

Strike contemplă fără entuziasm silueta mică, detectând la finul său foarte puţin interes reciproc. Timothy era singurul copil a cărui zi de naştere Strike putea spera să şi-o amintească, nu că asta l-ar fi făcut vreodată să-i ia vreun cadou. Băiatul se născuse cu două zile înainte ca Vikingul să fi explodat pe acel drum prăfos din Afganistan, luând cu el partea inferioară a piciorului drept al lui Strike şi o parte a feţei lui Anstis.

Strike nu mărturisise niciodată nimănui cum se întrebase, în orele lungi petrecute în patul de spital, de ce Anstis fusese cel pe care-l apucase şi-l trăsese în spatele vehiculului. Reluase scena în mintea lui: straniul presentiment, aproape echivalent cu certitudinea, că erau pe punctul de a exploda, întinderea mâinii şi prinderea lui Anstis, când ar fi putut să-l apuce la fel de bine pe sergentul Gary Topley.

Era oare din cauză că Anstis îşi petrecuse mare parte din ziua precedentă vorbind pe Skype cu Helen în auzul lui Strike, uitându-se la fiul lui nou-născut pe care altfel ar fi putut să nu-l întâlnească niciodată? Acesta era motivul pentru care mâna lui Strike se întinsese fără ezitare spre bărbatul mai în vârstă, poliţistul din Armata Teritorială, şi nu spre poliţistul militar Topley, logodit, dar fără copii? Strike nu ştia. Nu era sentimental în privinţa copiilor şi îi displăcea soţia pe care o salvase de la văduvie. Ştia despre sine că nu e decât unul dintre milioanele de soldaţi, morţi sau vii, ale căror acţiuni de o fracţiune de secundă, declanşate de instinct cel puţin la fel de mult ca de pregătire, modificaseră pentru totdeauna sorţile altor oameni.

— Vrei să-i citeşti lui Tim povestea de noapte bună, Cormy? Avem o carte nouă, nu-i aşa, Timmy?

Strike nu-şi putea imagina ceva ce să-şi dorească mai puţin, cu atât mai mult dacă asta implica un băiat hiperactiv care să stea în poala lui şi probabil să-l lovească în genunchiul drept.

Anstis îl conduse în zona deschisă unde se aflau bucătăria şi locul de luat masa. Pereţii erau crem, scândurile podelei goale, iar la capătul încăperii se afla o masă lungă de lemn, lângă ferestrele zăbrelite, înconjurată de scaune tapiţate în negru. Strike avea o vagă impresie că acestea avuseseră o culoare diferită când fusese ultima oară aici, împreună cu Charlotte. Helly se repezi între ei şi împinse o carte cu desene viu colorate în mâinile lui Strike. Nu avu de ales decât să se aşeze pe un scaun din sufragerie, cu finul lui lângă el şi să-i citească

povestea *Kyla, cangurul căruia îi plăcea să sară,* care era (ceea ce în mod normal nu ar fi observat) publicată de Roper Chard. Timothy nu părea deloc interesat de năstruşniciile Kylei şi se jucă în tot acest timp cu sabia.

— E ora de culcare, Timmy, pupă-l pe Cormy, îi spuse Helly fiului ei.

Însă acesta, cu binecuvântarea tăcerii lui Strike, nu făcu decât să coboare laborios de pe scaun şi să iasă în fugă din bucătărie, protestând zgomotos. Helly se luă după el. Vocile ridicate ale mamei şi fiului deveniră tot mai înăbuşite pe măsură ce urcau scările bufnind.

— O s-o scoale pe Tilly, prezise Anstis.

Şi, într-adevăr, când Helly reapăru, ţinea în braţe un copil de un an care urla şi pe care i-l întinse soţului ei înainte de a se îndrepta spre cuptor.

Strike rămase impasibil la masa din bucătărie, tot mai înfometat şi simţindu-se profund recunoscător că nu avea copii. Cei doi Anstis avură nevoie de trei sferturi de oră pentru a o convinge pe Tilly să se întoarcă în pat. În sfârşit, tava ajunse pe masă şi, odată cu ea, încă o halbă de Doom Bar. Strike ar fi putut să se relaxeze dacă nu ar fi existat senzaţia că Helly Anstis se pregătea acum pentru atac.

— Mi-a părut atât, atât de rău să aud despre tine şi Charlotte, îi spuse ea.

Strike avea gura plină, aşa că mimă o apreciere vagă a compasiunii ei.

— Ritchie! spuse ea jucăuş în timp ce soţul ei vru să-i toarne un pahar de vin. În niciun caz!

Apoi îi spuse lui Strike cu mândrie, punând mâna pe burtă:

— Aşteptăm încă un copil.

Strike înghiţi.

— Felicitări, spuse el.

Era uluit că cei doi păreau atât de încântaţi de perspectiva încă unui Timothy sau a unei Tilly.

Ca la un semnal, fiul lor reapăru şi anunţă că-i e foame. Spre dezamăgirea lui Strike, Anstis fu cel care părăsi masa ca să se ocupe de el, lăsând-o pe Helly să se holbeze cu ochi rotunzi la el, pe deasupra furculiţei încărcate cu *boeuf bourguignon.*

— Deci se mărită pe 4. Nici nu-mi pot *imagina* cum te face asta să te simţi.

— Cine se mărită? întrebă Strike.

Helly păru uimită.

— Charlotte, spuse ea.

De pe scări se auzea înfundat cum finul lui urlă.

— Charlotte se mărită pe 4 decembrie, spuse Helly.

Odată cu înţelegerea faptului că era prima care-i dădea această ştire, veni şi o însufleţire crescândă; dar apoi ceva din expresia lui Strike păru s-o deranjeze.

— Aşa… am auzit, spuse ea, lăsând privirea în farfurie în timp ce Anstis se întorcea.

— Diavol împielițat, spuse el. I-am spus că-l bat la fund dacă se mai dă jos din pat.

— E doar surescitat, spuse Helly, care părea încă agitată din cauza furiei pe care o simţise la Strike, pentru că a venit Cormy.

Mâncarea se transformase în cauciuc şi polistiren în gura lui Strike. Cum putea Helly Anstis să ştie când se căsătorea Charlotte? Soţii Anstis nu se învârteau în aceleaşi cercuri ca ea sau viitorul ei soţ, care (Strike se dispreţui pentru că îşi amintea asta) era fiul celui de-al 14-lea Viconte de Croy. Ce ştia Helly Anstis despre lumea cluburilor private pentru gentlemani, despre croitoria de pe Savile Row şi despre supermodelele cocainomane al căror prieten apropiat fusese Jago Ross toată viaţa lui stipendiată? Nu ştia mai multe decât Strike însuşi. Charlotte, pentru care acesta era teritoriul ei natural, i se alăturase lui Strike într-un no-man's-land în care fuseseră împreună, un loc în care niciunul nu se simţea confortabil cu peisajul social al celuilalt, în care două norme complet disparate intrau în conflict şi totul devenea o luptă pentru un numitor comun.

Timothy era din nou în bucătărie, plângând tare. Ambii lui părinţi se ridicară de data asta şi îl duseră împreună înapoi în camera lui, în timp ce Strike, abia conştient că aceştia plecaseră, rămase să se piardă într-o ceaţă a amintirilor.

Charlotte fusese volatilă până la punctul la care unul dintre taţii ei vitregi încercase o dată să o interneze. Minţea aşa cum alte femei respiră; era afectată profund. Cea mai lungă perioadă neîntreruptă în care ea şi cu Strike reuşiseră să stea împreună era de doi ani; pe cât de des încrederea lor reciprocă fusese zdrobită, tot de atâtea ori fuseseră atraşi din nou unul spre altul, de fiecare dată (aşa i se părea lui Strike) mai fragili decât fuseseră înainte, dar cu dorinţa faţă de celălalt devenind mai puternică. Timp de 16 ani, Charlotte sfidase uimirea şi

dispreţul familiei şi prietenilor ei, pentru a se întoarce, iar şi iar, la un soldat masiv, ilegitim şi ulterior invalid. Strike şi-ar fi sfătuit orice prieten să plece fără a mai privi în urmă, dar el ajunsese să o vadă ca pe un virus din sângele lui pe care se îndoia că-l va putea eradica vreodată; cel mult putea să spere doar să-i controleze simptomele. Ruptura finală venise în urmă cu opt luni, chiar înainte ca el să ajungă subiect de ştiri datorită cazului Lula Landry. În cele din urmă, ea îi spusese o minciună de neiertat, el o părăsise pentru totdeauna, iar ea se retrăsese într-o lume în care bărbaţii se duceau încă la vânătoare de cocoşi-de-munte, iar femeile aveau tiare în seiful familiei; o lume despre care Charlotte îi spusese că o dispreţuieşte (deşi se părea că şi asta fusese o minciună…).

Familia Anstis reveni, fără Timothy, dar cu Tilly, care suspina şi sughiţa.

— Pun pariu că te bucuri că n-ai niciunul, nu-i aşa? spuse Helly vesel.

Se aşeză din nou la masă, cu Tilly în poala ei. Strike zâmbi larg, fără umor, şi nu o contrazise.

Existase un copil: sau, mai exact, fantoma, promisiunea unui copil şi apoi, se presupune, moartea unui copil. Charlotte îi spusese că e însărcinată, refuzase să consulte un doctor, se răzgândise în privinţa datelor şi apoi anunţase că totul luase sfârşit, fără nicio urmă de dovadă că fusese ceva real. Fusese o minciună pe care cei mai mulţi bărbaţi ar fi considerat-o imposibil de iertat, iar pentru Strike fusese, după cum ea trebuie să fi ştiut cu siguranţă, minciuna care punea capăt tuturor minciunilor şi moartea acelei mici cantităţi de încredere care supravieţuise anilor ei de mitomanie.

Să se căsătorească pe 4 decembrie, peste 11 zile… de unde putea să ştie Helly Anstis?

Acum era recunoscător, într-un mod pervers, pentru hohotele şi crizele celor doi copii, care perturbară efectiv conversaţia în timp ce mâncau plăcintă cu rabarbură şi şarlotă. Sugestia lui Anstis de a se duce, cu încă o bere, în biroul lui ca să se uite la raportul criminalistic era cea mai bună pe care o auzise Strike toată ziua. O lăsară pe Helly, uşor îmbufnată şi având în mod evident senzaţia că nu scosese cât ar fi putut să scoată de la Strike, să se ocupe de Tilly, acum foarte somnoroasă, şi de Timothy, enervant de treaz, care reapăruse pentru a anunţa că îşi vărsase apa de băut pe pat.

Biroul lui Anstis era o cameră mică şi tapetată cu cărţi. Anstis îi oferi lui Strike scaunul de la calculator, iar el se aşeză pe o canapea joasă. Perdelele nu erau trase; Strike putea să vadă ploaia fină care cădea ca nişte fire de praf în lumina unui bec portocaliu de pe stradă.

— Criminaliştii spun că e unul dintre cele mai grele cazuri pe care le-au avut, începu Anstis, iar Strike îi acordă imediat întreaga lui atenţie. Toate lucrurile astea sunt neoficiale, înţelegi, încă nu avem niciun raport.

— Au reuşit să-şi dea seama cum anume a fost ucis?

— Cu o lovitură la cap, spuse Anstis. Partea din spate a craniului e înfundată. E posibil să nu fi fost instantaneu, dar trauma l-ar fi ucis de una singură. Nu pot fi siguri dacă era mort când a fost tăiat, dar cu siguranţă era inconştient.

— Măcar atât. Se ştie cumva dacă a fost legat înainte sau după ce a fost lovit?

— Există o anumită dispută referitor la asta. Există o bucată de piele sub frânghii, pe una dintre încheieturile mâinii, care e vânătă – ceea ce, cred ei, arată că a fost legat înainte de a fi ucis, dar nu avem niciun indiciu c-ar fi fost sau nu conştient când a fost imobilizat. Problema e că tot acidul ăla afurisit a şters orice urmă de pe podea care-ar fi putut să indice o luptă sau faptul că trupul a fost târât. Era un tip mare şi greu…

— Mai uşor de manevrat dacă era legat fedeleş, aprobă Strike, gândindu-se la scunda şi slaba Leonora, dar ar fi util de ştiut unghiul în care a fost lovit.

— De sus în jos, spuse Anstis, dar cum nu ştim dacă a fost lovit stând în picioare, aşezat pe ceva sau în genunchi…

— Cred că putem fi siguri că a fost omorât în camera aceea, spuse Strike, urmându-şi propriul raţionament. Nu văd pe nimeni suficient de puternic să care un trup atât de greu în sus pe scările alea.

— Opinia generală e că a murit mai mult sau mai puţin pe locul în care a fost găsit trupul lui. Acolo e cea mai mare concentraţie de acid.

— Ştii ce fel de acid era?

— A, nu ţi-am spus? Clorhidric.

Strike se strădui să-şi amintească ceva de la lecţiile de chimie.

— Nu ăsta se foloseşte la galvanizarea oţelului?

— Printre altele. E cea mai caustică substanţă care poate fi cumpărată legal şi e folosită într-o grămadă de procese industriale. Şi

ca agent puternic de curăţare. Ce e ciudat în legătură cu el e că apare în mod natural la oameni. În acidul nostru gastric.

Strike bău din bere, meditând.

— În carte toarnă vitriol pe el.

— Vitriolul este acidul sulfuric, iar cel clorhidric derivă din el. Foarte coroziv cu ţesuturile umane – după cum ai văzut.

— De unde naiba a luat ucigaşul o cantitate atât de mare din chestia asta?

— Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar se pare că se găsea deja în casă.

— De ce naiba…?

— Încă n-am găsit pe cineva care să ne poată spune. Erau bidoane goale de cinci litri pe podeaua din bucătărie şi bidoane prăfuite într-un dulap de sub scări, pline cu chestia asta, nedeschise. Proveneau de la o companie de substanţe chimice industriale din Birmingham. Pe cele goale erau semne care păreau făcute de mâini înmănuşate.

— Foarte interesant, spuse Strike, scărpinându-şi bărbia.

— Încă încercăm să verificăm când şi cum au fost cumpărate.

— Iar obiectul contondent cu care i-a fost strivit craniul?

— În birou există un opritor de uşă de modă veche – fier masiv şi modelat pe măsură, cu mâner: aproape sigur e vorba de obiectul ăla. Se potriveşte cu urma de pe craniu. Şi pe el s-a turnat acid clorhidric din belşug, ca pe aproape toate celelalte.

— Care e situaţia cu ora decesului?

— Da, mă rog, asta e partea dubioasă. Entomologul nu vrea să garanteze, zice că starea cadavrului destabilizează toate calculele obişnuite. Şi doar aburii de la acidul clorhidric ar fi ţinut pentru o vreme insectele la distanţă, aşa că nu se poate stabili data morţii în funcţie de paraziţi. Am găsit câţiva viermi pe unele părţi ale trupului care nu erau scăldate în substanţa aia, dar parazitarea obişnuită nu a avut loc. Între timp, căldura din casă a fost dată la maximum, aşa că e posibil ca trupul să fi putrezit puţin mai repede decât ar fi făcut-o în mod obişnuit, pe vremea asta. Dar acidul clorhidric ar fi avut tendinţa să afecteze descompunerea normală. Unele părţi din el sunt arse până la os. Factorul decisiv ar fi fost măruntaiele, ultima masă şi aşa mai departe, dar au fost scoase integral din trup. Se pare că au dispărut odată cu ucigaşul. Eu n-am mai auzit de aşa ceva, tu ai auzit? Kilograme de intestine crude duse de acolo.

— Nu, spuse Strike, e ceva nou pentru mine.

— În concluzie: criminaliştii refuză să garanteze o cronologie, spun doar că e mort de cel puţin zece zile. Dar eu am avut o discuţie privată cu Underhill, care e cel mai bun dintre ei. Părerea lui e că Owen Quine e mort de cel puţin două săptămâni. Totuşi, spune el, chiar şi atunci când o să se strângă toate probele, situaţia o să fie suficient de echivocă pentru a oferi apărării suficient spaţiu de manevră.

— Iar farmacologia? întrebă Strike.

Gândurile lui continuau să se învârtă în jurul masivităţii lui Quine, al dificultăţii de a manevra un trup atât de mare.

— Păi, e posibil să fi fost drogat, îl aprobă Anstis. Încă n-am primit rezultatele analizei sângelui, analizăm şi conţinutul sticlelor din bucătărie.

Anstis îşi termină berea şi puse paharul jos, cu un gest dramatic.

— Dar, spuse el, mai există un mod în care Quine ar fi putut să uşureze sarcina unui ucigaş. Îi plăcea să fie legat – îi plăceau jocurile sexuale.

— De unde ştii asta?

— De la prietena lui, spuse Anstis. Kathryn Kent.

— Aţi discutat deja cu ea, nu-i aşa?

— Da, spuse Anstis. Am găsit un taximetrist care l-a luat pe Quine la ora 9, pe data de 5, de la câteva străzi distanţă de casa lui şi l-a dus în Lillie Road.

— Chiar pe lângă Stafford Cripps House, spuse Strike. Deci s-a dus direct de la Leonora la prietena lui?

— Păi, nu, nu aşa. Kent era plecată, stătea cu sora ei muribundă, fapt care a fost coroborat – şi-a petrecut noaptea la azil. Ea zice că nu-l mai văzuse de o lună, dar a fost surprinzător de deschisă în ce priveşte viaţa lor sexuală.

— Ai cerut detalii?

— Am rămas cu impresia că ea credea că ştim mai mult decât ştiam de fapt. Detaliile se revărsau fără să tragem prea mult de ea.

— Ciudat, spuse Strike. Mie mi-a spus că n-a citit niciodată *Bombyx Mori…*

— Şi nouă la fel.

— … dar personajul ei îl leagă şi-l agresează pe eroul cărţii. Poate că voia să se consemneze că ea îi leagă pe oameni pentru sex, nu ca să-i tortureze sau să-i omoare. Şi cum rămâne cu exemplarul din manuscris pe care Leonora zice că Owen Quine l-a luat cu el? Toate notiţele şi

panglicile maşinii vechi de scris? Le-aţi găsit?

— Nu, spuse Anstis. Până când nu aflăm dacă nu cumva a stat altundeva înainte să meargă în Talgarth Road, vom presupune că ucigaşul le-a luat. Casa era goală, în afară de puţină mâncare şi băutură în bucătărie şi o saltea de campare şi un sac de dormit în unul din dormitoare. Se pare că Owen Quine înnopta acolo. Şi în camera aia a fost turnat acid clorhidric, peste tot pe patul lui Quine.

— Nicio amprentă? Urme de paşi? Păr, noroi a căror provenienţă nu poate fi explicată?

— Nimic. Avem încă oameni care lucrează acolo, dar acidul a şters totul din calea lui. Oamenii noştri poartă măşti, ca să nu le sfâşie gâtul vaporii.

— Mai e cineva în afară de taximetristul ăsta care recunoaşte că l-a văzut pe Quine de când a dispărut?

— Nu l-a văzut nimeni intrând în Talgarth Road, dar avem o vecină de la numărul 183 care jură că Owen Quine a plecat de acolo la 1 dimineaţa. La primele ore ale zilei de 6. Vecina tocmai intra în casă după o petrecere cu foc de artificii.

— Era întuneric şi ea era la două case distanţă, deci ce a văzut vecina de fapt era…?

— Silueta unui personaj înalt într-o mantie, care ducea o geantă de voiaj.

— O geantă de voiaj, repetă Strike.

— Da.

— Silueta cu mantie s-a urcat într-o maşină?

— Nu, s-a făcut nevăzută, dar bineînţeles că o maşină putea fi parcată după colţ.

— Altcineva?

— Am găsit un boşorog din Putney care jură că l-a văzut pe Quine pe 8. A sunat la secţia de poliţie din apropiere şi l-a descris cu acurateţe.

— Ce făcea Quine?

— Cumpăra cărţi de la librăria Bridlington, acolo unde lucrează tipul.

— Cât de convingător e ca martor?

— Păi, e bătrân, dar pretinde că îşi poate aminti ce a cumpărat Quine, iar descrierea fizică e bună. Şi mai avem o femeie care locuieşte într-unul din apartamentele aflate vizavi de locul crimei şi care crede

că s-a încrucişat cu Michael Fancourt, în timp ce acesta trecea pe lângă casă, tot în dimineaţa de 8. Ştii, scriitorul ăla cu capul mare? Ăla celebru?

— Da, îl ştiu, spuse Strike încet.

— Martora pretinde că s-a uitat înapoi la el, peste umăr, şi că l-a privit insistent, pentru că l-a recunoscut.

— El tocmai trecea pe acolo?

— Aşa pretinde ea.

— L-a chestionat cineva pe Fancourt în legătură cu asta?

— E în Germania, dar spune că va coopera bucuros cu noi atunci când se întoarce. Agentul lui se dă peste cap ca să ne fie de folos.

— Orice altă activitate dubioasă în jurul casei din Talgarth Road? Camere de supraveghere?

— Singura cameră e într-un unghi nepotrivit pentru casă, urmăreşte traficul – dar am păstrat ce e mai bun la sfârşit. Avem un alt vecin – din partea cealaltă, la patru case distanţă – care jură că a văzut cum o femeie grasă cu burqa a intrat în casă în după-amiaza lui 4, cu o pungă de plastic de la un fast-food halal. Bărbatul spune că a remarcat asta deoarece casa fusese goală atât de mult timp. Pretinde că ea a stat acolo timp de o oră, apoi a plecat.

— E sigur că era casa lui Quine?

— Aşa spune.

— Şi avea cheie?

— Asta e povestea lui.

— Burqa, repetă Strike. Dumnezeule mare.

— N-aş jura că vede prea bine; are ochelari cu lentile foarte groase. Mi-a spus că nu ştia că pe strada aia stă vreun musulman, aşa că i-a atras atenţia.

— Deci avem două presupuse reperări ale lui Quine de când a plecat de la soţia lui: la primele ore ale lui 6 şi pe 8, în Putney.

— Da, spuse Anstis, dar nu mi-aş pune prea multă speranţă în niciuna din ele, Bob.

— Tu crezi că a murit în noaptea în care a plecat, spuse Strike, mai mult ca pe o afirmaţie decât ca interogaţie.

Anstis dădu din cap că da.

— Underhill aşa crede.

— Niciun semn de cuţit?

— Nimic. Singurul cuţit din bucătărie era foarte tocit, unul obişnuit.

Categoric nu era bun pentru aşa ceva.

— Cine sunt cei despre care ştim că aveau cheie de la casă?

— Clienta ta, bineînţeles, spuse Anstis. Quine însuşi trebuie să fi avut cheie. Fancourt avea două, ne-a spus deja asta la telefon. Cei doi Quine au dat o cheie agentei lui, când ea a organizat nişte reparaţii pentru ei; ea zice că le-a dat-o înapoi. Un vecin de alături are o cheie, ca să poată intra dacă apare vreo problemă cu casa.

— Nu a intrat când duhoarea a devenit groaznică?

— Un vecin de lângă a băgat *într-adevăr* prin fanta de la uşă un bilet în care se plângea de miros, dar cel care avea cheia a plecat pentru două luni în Noua Zeelandă, cu două săptămâni în urmă. Am vorbit cu el la telefon. Ultima oară când a intrat în casă a fost prin mai, când a semnat pentru primirea unor pachete, în timp ce nişte lucrători erau înăuntru, şi le-a pus în hol. Doamna Quine e evazivă când vine vorba să ne spună cine altcineva ar putea să mai fi primit o cheie în decursul anilor.

Anstis continuă pe un ton calm:

— Doamna Quine e o femeie ciudată, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit la asta, minţi Strike.

— Ştii că vecinii l-au auzit cum o fugărea, în noaptea de dinainte să dispară?

— Nu ştiam.

— Da. Ea a ieşit din casă alergând după el şi ţipând. Toţi vecinii spun…

Anstis îl privi pe Strike cu atenţie.

— … că ea ţipa „Ştiu unde te duci, Owen!"

— Păi, îşi închipuia că ştie, spuse Strike, dând din umeri. Credea că el se duce la un refugiu al scriitorilor despre care îi povestise Christian Fisher. Bigley Hall.

— Refuză să se mute din casă.

— Are o fiică cu handicap mintal care nu a dormit niciodată în altă parte. Ţi-o poţi imagina pe Leonora imobilizându-l pe Quine?

— Nu, spuse Anstis, dar ştim că pe el îl excita să fie legat, iar eu mă îndoiesc că erau căsătoriţi de 30 şi ceva de ani şi ea nu ştia asta.

— Crezi că s-au certat, ea l-a urmărit şi i-a sugerat puţin bondage?

Anstis lăsă impresia că râde uşor, simbolic, apoi spuse:

— Situaţia ei nu arată prea bine, Bob. Soţie furioasă, cu cheie de la casă, acces la manuscris; o grămadă de motive, dacă ştia de amantă,

mai ales dacă se punea problema ca Owen s-o părăsească pe ea şi pe fiica ei pentru Kent. Aşa spune ea, doar că „ştiu unde te duci" însemna acest refugiu al scriitorilor, şi nu casa din Talgarth Road.

— Când o spui aşa pare convingător, spuse Strike.

— Dar tu nu crezi asta.

— E clienta mea, spuse Strike. Sunt plătit să mă gândesc la alternative.

— Ţi-a spus unde lucra înainte? întrebă Anstis, cu aerul unui om care e pe cale să joace un as. În Hay-on-Wye, înainte ca ei doi să se căsătorească?

— Continuă, spuse Strike, nu fără o anumită teamă.

— În măcelăria unchiului ei, spuse Anstis.

Dincolo de uşa biroului, Strike îl auzi pe Timothy Cormoran Anstis tropăind iar în jos pe scări, urlându-şi cât îl ţinea gura o nouă dezamăgire. Pentru prima oară în decursul nesatisfăcătoarei lor relaţii, Strike simţi o reală compasiune pentru băiat.

24

Toate persoanele bine-crescute mint –
În plus, tu eşti femeie; nu trebuie să spui
niciodată ce gândeşti…

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

Visele lui Strike din noaptea aceea, alimentate de consumul de Doom Bar de peste zi şi de discuţiile despre sânge, acid şi muşte de carne au fost stranii şi hidoase.

Charlotte se căsătorea, iar el, Strike, alerga spre o catedrală gotică sinistră, alerga pe două picioare întregi şi funcţionale, deoarece ştia că ea tocmai îi născuse copilul, iar el trebuia să-l vadă, să-l salveze. Iat-o pe Charlotte în spaţiul imens, întunecat şi gol, singură la altar, chinuindu-se într-o cămaşă de noapte însângerată, iar undeva, în afara vederii, poate într-o sacristie friguroasă, zăcea copilul lui, gol, neajutorat şi abandonat.

— Unde e? întreba Strike.

— Nu îl vezi, spunea ea. Nu l-ai vrut. Oricum, e ceva în neregulă cu el.

El se temea de ce ar fi putut să vadă dacă se ducea să caute copilul. Mirele ei nu se vedea nicăieri, dar ea era gata de nuntă, cu un voal mov şi gros.

— Lasă-l în pace, e oribil, spunea ea rece.

Trecea furtunos pe lângă el, îndepărtându-se singură de altar, mergând înapoi pe culoar spre uşa îndepărtată de la intrare.

— Sunt sigură că tu l-ai atinge, striga ea peste umăr. Nu vreau ca tu să-l *atingi.* Va trebui să fie anunţat…

Charlotte spunea ultimele cuvinte cu o voce estompată, în timp ce se transforma într-o dungă purpurie care dansa în lumina uşilor deschise.

— … în ziare.

Strike deveni brusc conştient de penumbra dimineţii; avea gura uscată, iar genunchiul lui pulsa rău prevestitor, în ciuda unei nopţi de odihnă.

Iarna se furişase în noapte deasupra Londrei, ca un gheţar. O

chiciură întărită îi îngheţase pe dinafară fereastra de la mansardă, iar temperatura din apartamentul lui, cu ferestrele şi uşile rău îmbinate şi lipsa totală de izolare sub acoperiş, se prăbuşise.

Strike se ridică şi întinse mâna după un pulover care zăcea la capătul patului. Când ajunse la fixarea protezei, descoperi că genunchiul lui era din cale-afară de umflat după călătoria în Greenwich şi înapoi. Apa de la duş avu nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să se încălzească; Strike dădu termostatul la maximum, temându-se de ţevi plesnite şi canalizare îngheţată, locuinţă sub zero grade şi un instalator scump. După ce se şterse, dezgropă bandajele vechi de sport din cutia de pe palier, ca să-şi lege genunchiul.

Ştia acum, la fel de clar de parcă şi-ar fi petrecut toată noaptea meditând la asta, cum aflase Helly Anstis de planurile de nuntă ale lui Charlotte. Fusese un prost că nu se gândise la asta înainte. Subconştientul lui ştiuse.

Odată curat, îmbrăcat şi cu mic dejunul luat, coborî scările. Privi pe fereastra din spatele biroului său şi observă că frigul tăios ţinea la distanţă micul grup de ziarişti care aşteptaseră în zadar întoarcerea lui în ziua anterioară. Lapoviţa răpăia la ferestre, în timp ce Strike reveni în anticameră, la calculatorul lui Robin. Aici tastă, în motorul de căutare: *charlotte campbell jago ross nuntă.*

Rezultatele veniră, nemiloase şi prompte.

Tatler, decembrie 2010: Manechinul Charlotte Campbell despre nunta ei cu viitorul Viconte de Croy…

— *Tatler,* spuse Strike cu voce tare în birou.

Ştia de existenţa revistei doar pentru că paginile ei mondene erau pline de prietenii lui Charlotte. Ea o cumpărase uneori, pentru a o citi ostentativ în faţa lui, comentând despre bărbaţii cu care se culcase cândva sau ale cui erau casele impunătoare în care petrecuse.

Iar acum era manechinul de pe coperta de Crăciun.

Chiar şi cu proteza legată, genunchiul lui protestă când îl susţinu la coborârea scărilor de metal şi la ieşirea în lapoviţă. La chioşcul cu ziare era o coadă de dimineaţa devreme. Calm, Strike examină rafturile revistelor: vedete de telenovele pe cele ieftine şi vedete de film pe cele scumpe; numerele pe decembrie erau aproape epuizate, chiar dacă era încă noiembrie. Emma Watson în alb, pe coperta *Vogue* („Numărul

supervedetelor”), Rihanna în roz pe *Marie Claire* („Numărul eleganţei”), iar pe coperta lui *Tatler…*

Piele albă şi perfectă, păr negru suflat în lateral de pe pomeţii înalţi şi ochi mari verzi-căprui, împestriţaţi ca merele cu pete mici. Două diamante imense atârnau din urechile ei, iar un al treilea de mâna lipită uşor de faţă. O lovitură surdă şi dură de ciocan în inimă, absorbită fără cea mai mică manifestare exterioară. Strike luă revista, ultima de pe raft, o plăti şi reveni în Denmark Street.

Era 9 fără 20. Se închise în biroul lui, se aşeză la masă şi puse revista în faţa lui.

IN-CRE-DI-BIL! Fostul copil teribil pe cale să devină Vicontesă, Charlotte Campbell.

Subtitlul traversa gâtul de lebădă al lui Charlotte.

Era prima oară când Strike o privea de când ea îi zgâriase faţa chiar în acest birou şi fugise de el, direct în braţele lui Jago Ross. Bănuia că erau prelucrate toate fotografiile. Pielea ei nu putea fi atât de perfectă, sau albul ochilor atât de pur, dar nu exageraseră nimic altceva, nici structura excepţională a oaselor, nici (era sigur) mărimea diamantului de la degetul ei.

Strike se îndreptă încet către pagina de cuprins, apoi către articolul din interior. O fotografie de două pagini cu Charlotte, foarte subţire într-o rochie argintie şi sclipitoare până la podea, stând în mijlocul unei galerii lungi acoperite cu tapiserii; alături de ea, sprijinit de o măsuţă de jucat cărţi şi arătând ca o vulpe argintie desfrânată, era Jago Ross. Pe pagină mai erau şi alte fotografii: Charlotte stând pe un pat cu baldachin, râzând cu capul dat pe spate, iar coloana albă a gâtului ei înălţându-se dintr-o bluză crem uni; Charlotte şi Jago în blugi şi cizme de cauciuc, mergând mână în mână prin parcul din faţa viitoarei lor case, cu doi câini Jack Russell în urma lor; Charlotte bătută de vânt în turnul castelului, privind peste umăr, drapată în pledul ecosez al Vicontelui.

Fără îndoială, Helly Anstis considerase că cele 4 lire cheltuite meritaseră cu vârf şi-ndesat.

Pe 4 decembrie anul acesta, capela de secol XVII a Castelului de Croy (NU „Castelul din Croy” – familiei nu îi place) va fi ştearsă de praf

pentru prima ei nuntă în mai bine de un secol. Charlotte Campbell, fiica uimitor de frumoasă a divei anilor ’60 Tula Clermont şi a universitarului şi realizatorului radio Anthony Campbell, se va căsători cu Jago Ross, moştenitor al castelului şi al titlurilor tatălui său, cel mai important dintre ele fiind de Viconte de Croy.

Viitoarea vicontesă nu este un nou membru lipsit de controverse al familiei Ross din Croy, dar Jago râde la ideea că cineva din familia lui ar putea fi altfel decât încântat să îl primească pe fostul copil teribil în vechea şi destul de distinsa lui familie scoţiană.

„De fapt, mama mea a sperat întotdeauna că noi ne vom căsători”, spune el. „La Oxford am fost împreună, dar presupun că eram prea tineri… ne-am regăsit în Londra… amândoi proaspăt ieşiţi dintr-o relaţie…”

Serios? se gândi Strike. *Eraţi amândoi ieşiţi dintr-o relaţie, sau tu i-o trăgeai în acelaşi timp cu mine, aşa că ea nu ştia care din noi era tatăl copilului cu care se temea că e însărcinată? Şi schimba datele ca să acopere orice eventualitate, păstra toate posibilităţile deschise…*

…a ajuns pe prima pagină a ziarelor în adolescenţa ei, când a dispărut timp de şapte zile de la şcoala Bedales, provocând o căutare naţională… s-a internat la dezintoxicare la 25 de ani…

„Ştiri vechi, să trecem la altceva, nu e nimic interesant”, spune Charlotte voios. „Uitaţi ce e, în tinereţea mea m-am distrat foarte mult, dar e timpul să mă aşez la casa mea şi, sincer, abia aştept.”

Te-ai distrat, nu-i aşa? întrebă Strike extraordinara ei fotografie. *Distracţie, să stai pe acoperiş şi să ameninţi că sari? Distracţie, să mă suni de la spitalul de psihiatrie şi să mă implori să te scot de acolo?*

Ross, tocmai ieşit dintr-un divorţ foarte urât care a dat de lucru paginilor de scandal… „Aş fi dorit să ne putem înţelege fără avocaţi”, oftează el… „Abia aştept să fiu mamă vitregă!”, spune Charlotte încântată.

(„Dac-o să mai trebuiască să stau o seară cu mucoşii lui Anstis, Corm, jur pe ce am mai sfânt că-i sparg capul unuia din ei.” Iar în curtea de suburbie a lui Lucy, privindu-i pe nepoţii lui Strike care jucau

fotbal: „De ce sunt copiii ăştia atât de *cretini?"* Expresia de pe faţa rotundă a lui Lucy când a auzit-o din întâmplare…)

Propriul lui nume sare din pagină.

…inclusiv o surprinzătoare aventură cu fiul cel mare al lui Jonny Rokeby, Cormoran Strike, care a ajuns pe prima pagină anul trecut…

…o surprinzătoare aventură cu fiul cel mare al lui Jonny Rokeby…
…fiul cel mare al lui Jonny Rokeby…

Strike închise revista cu o mişcare reflexă bruscă şi o lăsă să cadă în coşul de gunoi.

16 ani cu întreruperi. 16 ani de chin, nebunie şi uneori extaz. Iar apoi – după toate acele dăţi în care ea îl părăsise, aruncându-se în braţele altor bărbaţi, aşa cum alte femei se aruncă în faţa trenului – el o părăsise. Prin asta, Strike trecuse un Rubicon de neiertat, căci întotdeauna fusese subînţeles că el trebuie să fie ca o stâncă pe care ea o părăsea şi la care revenea, dar el nu trebuia să se clintească niciodată, nu trebuia să renunţe niciodată. Dar în noaptea aceea în care el o pusese în faţa ghemului de minciuni pe care ea i le spusese despre copilul din burta ei, iar ea devenise isterică şi furioasă, muntele se mişcase, în sfârşit: ieşise pe uşă, cu o scrumieră aruncată după el.

Ochiul vânăt al lui Strike abia se vindecase când ea îşi anunţase logodna cu Ross. Charlotte avusese nevoie de trei săptămâni, pentru că ea cunoştea o singură modalitate de a reacţiona la durere: să-l rănească pe vinovat cât mai adânc posibil, fără să se gândească deloc la consecinţele pentru ea. Iar el simţea, în adâncurile fiinţei lui, oricât de arogant îi spuneau prietenii lui că ar fi, că fotografiile din *Tatler,* concedierea relaţiei lor în termenii care l-ar fi rănit cel mai mult pe el (parcă o auzea cum le explică celor de la revista de societate: „E fiul lui *Jonny Rokeby"),* nenorocitul ăla de Castel de Croy… toate astea, *toate,* erau făcute cu scopul de a-l răni pe el, că ea voia ca el să urmărească totul şi să vadă, să regrete şi să-şi plângă de milă. Ea ştiuse cine era Ross; îi povestise lui Strike despre alcoolismul prost ascuns şi despre violenţa lui, transmise prin reţeaua aristocratică de bârfe care o păstrase la curent de-a lungul anilor. Charlotte râsese de norocul de a fi scăpat de el. Râsese.

Autoimolare într-o rochie de bal. *Uită-te la mine cum ard, Bluey.*

Nunta era peste zece zile, iar dacă Strike fusese vreodată sigur de ceva în viaţa lui, asta era că, dacă ar fi sunat-o acum pe Charlotte şi i-ar fi spus „Hai să fugim împreună”, chiar şi după scenele lor abjecte, după epitetele odioase pe care i le adresase ea, după minciunile, dezastrul şi tonele întregi de probleme acumulate sub care fusese în cele din urmă zdrobită relaţia lor, ea ar fi spus da. Să fugă era sângele vieţii ei, iar el fusese destinaţia ei preferată, libertate şi siguranţă combinate; ea îi spusese iar şi iar, după certurile care i-ar fi ucis pe amândoi dacă rănile emoţionale ar putea sângera: „Am nevoie de tine. Eşti totul pentru mine, ştii asta. Eşti singurul loc în care m-am simţit vreodată în siguranţă, Bluey…”

Auzi uşa de sticlă de la palier deschizându-se şi închizându-se şi sunetele familiare ale sosirii lui Robin la serviciu, cum îşi scotea haina şi umplea ceainicul.

Munca fusese întotdeauna salvarea lui. Charlotte urâse modul în care el putea să se decupleze de la scenele nebuneşti şi violente, de la lacrimile, implorările şi ameninţările ei, pentru a se scufunda total într-un caz. Ea nu reuşise niciodată să îl împiedice să-şi pună uniforma, nu îl oprise niciodată de la întoarcerea la lucru, nu reuşise niciodată să-l îndepărteze cu forţa de o investigaţie. Deplânsese concentrarea lui, loialitatea lui faţă de armată, capacitatea lui de a face abstracţie de ea, văzând asta ca pe o trădare, ca pe un abandon.

Acum, în această dimineaţă friguroasă de iarnă, în timp ce stătea în biroul lui, cu fotografia ei în coşul de gunoi de alături, Strike se trezi tânjind după un ordin, un caz în străinătate, un sejur forţat pe alt continent. Nu voia să fileze soţi necredincioşi şi amante, nici să se infiltreze în dispute meschine ale unor afacerişti ieftini. Un singur subiect se ridicase la nivelul lui Charlotte în materie de fascinaţie pe care o exercita asupra lui: moartea nenaturală.

— Neaţa, spuse el în timp ce intra şchiopătând în anticameră, unde Robin prepara două căni de ceai. Va trebui să le bem rapid. Plecăm.

— Unde? întrebă Robin, surprinsă.

Lapoviţa aluneca umed pe ferestre. Robin încă simţea cum aceasta îi arsese faţa în timp ce se grăbea pe trotuarele alunecoase, disperată să ajungă înăuntru.

— Avem unele lucruri de făcut în cazul Quine.

Era o minciună. Poliţia avea toată puterea; ce putea face el mai bine decât ei? Şi totuşi, Strike ştia instinctiv că Anstis nu avea acel nas

pentru straniu şi denaturat de care era nevoie pentru găsirea acestui ucigaş.

— La zece te întâlneşti cu Caroline Ingles.

— La naiba. Păi, o s-o amân. Chestia e că criminaliştii cred că Quine a murit foarte curând după ce a dispărut.

Strike luă o gură de ceai fierbinte şi tare. Părea mai hotărât, mai energic decât îl văzuse ea de multă vreme.

— Asta îi aduce în atenţie pe cei care au avut acces timpuriu la manuscris. Vreau să aflu unde locuiesc toţi şi dacă locuiesc singuri. Apoi o să mergem în recunoaştere la casele lor. Să ne dăm seama cât de dificil ar fi fost să intre sau să iasă cu o geantă de măruntaie. Dacă au locuri în care ar fi putut să îngroape sau să ardă probe.

Nu era cine ştie ce, dar era tot ce putea să facă astăzi, şi era disperat să facă ceva.

— Vii şi tu, spuse el. Eşti bună la chestiile astea întotdeauna.

— La ce, să fiu Watsonul tău? spuse ea, aparent indiferentă.

Furia cu care plecase în ziua anterioară de la Cambridge încă nu se stinsese de tot.

— Putem să ne informăm despre casele lor pe internet. Ne uităm la ele cu Google Earth.

— Da, bună idee, replică Strike. De ce să inspectezi locurile, când poţi să te uiţi pur şi simplu la poze expirate?

Robin răspunse, ofensată:

— Sunt mai mult decât bucuroasă să…

— Bun. Anulez întâlnirea cu Ingles. Tu intră pe internet şi găseşte adresele pentru Christian Fisher, Elizabeth Tassel, Daniel Chard, Jerry Waldegrave şi Michael Fancourt. Ne repezim şi până la Clem Attlee Court, să ne mai uităm o dată din punctul de vedere al ascunderii probelor; din câte am văzut în întuneric, erau o grămadă de pubele şi tufişuri… A, şi sună la librăria Bridlington din Putney. Am putea discuta puţin cu bătrânul care pretinde că l-a văzut pe Quine acolo, pe 8.

Se întoarse cu paşi mari în biroul lui, iar Robin se aşeză la calculator. Din eşarfa pe care tocmai o atârnase se scurgeau picături îngheţate pe podea, dar ei nu-i păsa. Amintirea trupului mutilat al lui Quine continua s-o bântuie, însă era dominată de o dorinţă (ascunsă faţă de Matthew ca un secret murdar) de a afla mai multe, de a afla totul.

Ceea ce o înfuria era faptul că Strike, care ar fi trebuit să-şi dea

seama mai bine decât oricine altcineva, nu putea să vadă în ea ceea ce ardea în mod atât de evident în el.

25

Aşa se întâmplă când un om e îndatoritor în mod
ascuns şi face servicii fără să i se cunoască motivul…

Ben Jonson, *Epicene sau femeia tăcută*

Plecară de la birou printr-o rafală bruscă de fulgi pufoşi de zăpadă, Robin având în mobilul ei diversele adrese pe care le luase dintr-o bază de date de pe internet. Strike voia mai întâi să reviziteze Talgarth Road, aşa că Robin îi spuse care erau rezultatele căutărilor ei în bazele de date, în timp ce stăteau într-un vagon de metrou care la sfârşitul orei de vârf era plin, dar nu aglomerat. Mirosul de lână umedă, murdărie şi cauciuc le umplea nările în timp ce discutau, ţinându-se de aceeaşi bară cu trei excursionişti italieni cu expresii nefericite.

— Bătrânul care lucrează la librărie e în concediu, îi spuse ea lui Strike. Se întoarce lunea viitoare.

— Bine, îl lăsăm pe atunci. Iar suspecţii noştri?

Robin ridică o sprânceană auzind acest cuvânt, dar spuse:

— Christian Fisher locuieşte în Camden cu o femeie de 32 de ani – crezi că e prietena lui?

— Probabil, fu de acord Strike. Asta e o problemă… ucigaşul nostru avea nevoie de linişte şi solitudine ca să se descotorosească de hainele pătate de sânge – ca să nu mai vorbim de multe kilograme de intestine umane. Aş căuta un loc în care poţi să intri şi să ieşi fără să fii văzut.

— Păi, m-am uitat la imaginile cu casa lor pe Google Street View, spuse Robin oarecum sfidător. Apartamentul are o intrare comună cu alte trei apartamente.

— Şi e la kilometri distanţă de Talgarth Road.

— Dar tu nu crezi *cu adevărat* că Fisher a făcut asta, nu-i aşa? întrebă Robin.

— E puţin greu de crezut, recunoscu Strike. Abia dacă îl cunoştea pe Quine – şi nu apare în carte –, n-aş crede.

Coborâră la Holborn, unde Robin îşi încetini plină de tact mersul ca să fie pe potriva lui Strike, fără să spună nimic despre şchiopătatul lui sau despre modul în care se folosea de trunchi pentru a se propulsa

înainte.

— Şi Elizabeth Tassel? întrebă el în timp ce mergea.

— Fulham Palace Road, singură.

— Bun, spuse Strike. Ne ducem să aruncăm o privire acolo, să vedem dacă are vreun strat de flori proaspăt săpat.

— Nu face asta poliţia? întrebă Robin.

Strike se încruntă. Era perfect conştient de faptul că era un şacal care dă târcoale la periferia cazului, sperând ca leii să lase o bucăţică de carne pe un os neînsemnat.

— Poate că da, spuse el, poate că nu. Anstis crede că Leonora e făptaşul şi el nu se răzgândeşte uşor; ştiu asta, am lucrat cu el la un caz în Afganistan.

Apoi adăugă nonşalant:

— Apropo de Leonora, Anstis a aflat că ea a lucrat mai demult într-o măcelărie.

— Ah, fir-ar a dracu', spuse Robin.

Strike zâmbi larg. În momentele de tensiune, accentul ei de Yorkshire devenea mai pronunţat: el auzise „dr*ea*cu'".

Urcară într-un tren dinspre Piccadilly spre Barons Court mult mai gol; uşurat, Strike se prăbuşi pe un scaun.

— Jerry Waldegrave stă cu soţia lui, nu? o întrebă el pe Robin.

— Da, dacă o cheamă Fenella. Pe Hazlitt Road, în Kensington. La subsol locuieşte o anume Joanna Waldegrave…

— Fiica lor, spuse Strike. Romancieră începătoare, era la petrecerea de la Roper Chard. Şi Daniel Chard?

— Sussex Street, în Pimlico, împreună cu un cuplu numit Nenita şi Manny Ramos…

— Par să fie servitori.

— … iar ea are şi o proprietate în Devon: Tithebarn House.

— Unde probabil că se află el acum, cu piciorul lui rupt.

— Iar Fancourt nu apare în bazele de date, încheie Robin, dar sunt o grămadă de chestii biografice despre el pe internet. Are o casă elisabetană chiar lângă Chew Magna, numită Endsor Court.

— Chew Magna?

— E în Somerset. Locuieşte acolo cu a treia lui soţie.

— Cam departe să mergem azi, spuse Strike cu regret. N-are cumva vreo garsonieră pe lângă Talgarth Road, în care să poată depozita măruntaie în congelator?

— Eu n-am găsit nimic.

— Deci unde stătea când s-a dus să se uite la locul crimei? Sau venise într-o excursie de o zi, pentru puţină nostalgie?

— Dacă într-adevăr era el.

— Da, dacă era el… şi mai e şi Kathryn Kent. Ei bine, ştim unde stă şi ştim că e singură. Pe Quine l-a lăsat un taxi în apropiere, în noaptea de 5, zice Anstis, dar ea era plecată.

Strike reflectă:

— Poate că el uitase că ea era la sora ei, iar când a descoperit că ea nu e acasă s-a dus în Talgarth Road? Ea ar fi putut să se întoarcă de la azil ca să se întâlnească cu el acolo. După aceea ne ducem să aruncăm o privire şi unde stă ea.

În timp ce mergeau spre vest, Strike îi povesti despre martorii diferiţi care pretindeau că văzuseră o femeie cu voal care intra în clădire pe 4 noiembrie, iar Quine însuşi plecând de acolo la primele ore de pe 6.

— Dar unul din ei sau amândoi ar putea să se înşele sau să mintă, concluzionă el.

— O femeie cu burqa, spuse Robin ezitant. Nu crezi cumva că vecinul ar fi putut să fie un islamofob înverşunat?

Munca pentru Strike îi deschisese ochii faţă de multitudinea şi intensitatea fobiilor şi ranchiunelor despre care nu ştiuse niciodată că ard în sufletul oamenilor. Valul de publicitate care înconjurase soluţionarea cazului Landry aruncase pe biroul lui Robin multe scrisori care uneori o tulburaseră, iar alteori o amuzaseră.

Existase un bărbat care îl implora pe Strike să îşi îndrepte talentele evident considerabile spre investigarea sugrumării de către „evreimea internaţională" a sistemului bancar mondial, serviciu pe care el regreta că nu îl poate îndeplini, dar pentru care nu se îndoia că Strike avea să se bucure de o apreciere internaţională. O femeie tânără scrisese o scrisoare de 12 pagini dintr-o instituţie psihiatrică sub pază, implorându-l pe Strike să o ajute să dovedească faptul că tuturor celor din familia ei le fusese furat sufletul, fiind înlocuiţi cu impostori identici. Un scriitor anonim de sex necunoscut ceruse ca Strike să ajute la demascarea unei campanii naţionale de agresiune satanică despre care se ştia că operează prin intermediul unei mari organizaţii caritabile.

— S-ar putea să fie ţicniţi, o aprobă Strike. Nebunilor le place crima.

Îi atrage. În primul rând că oamenii trebuie să îi asculte.

O femeie tânără care purta voal se uita la ei cum discută de pe un scaun de vizavi. Avea ochi mari, prietenoşi, de un căprui lichid.

— Presupunând că chiar a intrat cineva în casă pe 4, trebuie să spun că o burqa e o modalitate al naibii de bună de a intra şi a ieşi fără să fii recunoscut. Ştii vreo altă modalitate de a-ţi ascunde complet faţa şi trupul în aşa fel încât oamenii să nu te interpeleze?

— Şi duceau mâncare halal la pachet?

— Aşa se spune. A fost ultima lui masă halal? De asta i-a scos ucigaşul măruntaiele?

— Iar femeia asta…

— Putea fi bărbat…

— … a fost văzută părăsind casa o oră mai târziu?

— Aşa spune Anstis.

— Deci nu au stat să-l aştepte pe Quine?

— Nu, dar poate că au aşezat farfuriile, spuse Strike.

Robin se înfioră. Femeia tânără cu voal coborî la Gloucester Road.

— Mă îndoiesc că există camere cu circuit închis în librărie, oftă Robin.

Devenise destul de preocupată de televiziunea cu circuit închis de la cazul Landry încoace.

— Mă gândesc că Anstis ar fi pomenit de asta, o aprobă Strike.

Ieşiră la Barons Court în altă vijelie de zăpadă. Porniră spre Talgarth Road sub îndrumarea lui Strike, mijindu-şi ochii împotriva fulgilor pufoşi. Strike simţea mai puternic ca niciodată nevoia unui baston. Când fusese externat din spital, Charlotte îi oferise un baston elegant şi vechi de ratan, despre care susţinea că îi aparţinuse unui străbunic. Băţul vechi şi arătos fusese prea scurt pentru Strike, făcându-l să se încline spre dreapta în timp ce mergea. Atunci când ea îi împachetase lucrurile ca să le scoată din apartamentul ei, bastonul nu fusese printre ele.

Era evident, în timp ce se apropiau de casă, că echipa de criminalişti avea încă treabă la numărul 179. Intrarea era înconjurată cu bandă şi o singură agentă de poliţie, cu braţele încrucişate strâns din cauza frigului, stătea de pază afară. Întoarse capul când ei se apropiară. Ochii ei se aţintiră asupra lui Strike, îngustându-se.

— Domnule Strike, spuse ea tăios.

Un agent în haine civile, cu păr roşcat, care stătuse în uşă discutând

cu cineva dinăuntru, se întoarse brusc, prinse privirea lui Strike şi coborî treptele alunecoase în viteză.

— Neaţa, spuse Strike sfidător.

Robin era sfâşiată între admiraţia faţă de tupeul lui şi îngrijorare; avea un respect înnăscut faţă de lege.

— Ce faceţi din nou aici, domnule Strike? întrebă afabil bărbatul cu păr roşcat.

Ochii lui se abătură asupra lui Robin într-un mod pe care ea îl consideră vag ofensator.

— Nu puteţi intra, continuă el.

— Păcat, spuse Strike. Atunci va trebui să examinăm împrejurimile, doar.

Ignorându-i pe cei doi agenţi care îi urmăreau fiecare mişcare, Strike trecu pe lângă ei, şchiopătând, înspre numărul 183, intră pe poartă şi ajunse la treptele de la uşă. Robin nu ştiu ce să facă altceva decât să-l urmeze; făcu asta inhibată, conştientă de ochii aţintiţi asupra ei.

— Ce facem? murmură ea.

Ajunseră la adăpostul unei bolţi de cărămidă, care îi ferea de privirile insistente ale poliţiştilor. Casa părea goală, dar Robin era puţin îngrijorată că cineva ar fi putut să deschidă imediat uşa de la intrare.

— Evaluăm dacă femeia care locuieşte aici ar fi putut să vadă o siluetă cu mantie care iese de la 179 la două noaptea, cu o geantă de voiaj, spuse Strike. Şi ştii ce? Cred că ar fi putut, dacă nu cumva lumina de pe stradă era stinsă. Bun, hai să încercăm în partea cealaltă.

Când el şi Robin trecură pe lângă agenta încruntată şi însoţitorul ei, Strike le spuse:

— Cam frig, nu-i aşa?

Apoi adăugă încet către Robin:

— La patru case distanţă, a spus Anstis. Asta înseamnă 171…

Din nou, Strike urcă pe treptele din faţă, în timp ce Robin îl urma fără niciun rost.

— Ştii, mă întrebam dacă nu cumva ar fi putut să se înşele în privinţa casei, dar 177 are în faţă pubela aia de plastic roşu. Femeia cu burqa ar fi urcat treptele exact prin spatele ei şi aşa ar fi fost uşor de văzut…

Uşa de la intrare se deschise.

— Vă pot ajuta cu ceva? spuse un bărbat politicos, cu ochelari cu lentile groase.

În timp ce Strike începea să se scuze pentru că venise la casa greşită, agentul cu păr roşcat strigă ceva incomprehensibil de pe trotuarul din faţa numărului 179. Nimeni nu-i răspunse, aşa că el sări peste banda de plastic care bloca intrarea pe proprietate şi începu să alerge spre ei.

— Bărbatul acela, strigă el absurd, arătând spre Strike, nu e poliţist!

— Nici n-a spus c-ar fi, răspunse timid bărbatul cu ochelari, surprins.

— Ei bine, cred că ne-am terminat treaba, îi spuse Strike lui Robin.

— Nu te îngrijorează, îl întrebă Robin în timp ce se întorceau la staţia de metrou, puţin amuzată, dar mai ales nerăbdătoare să părăsească scena, ce ar putea avea de spus prietenul tău Anstis despre faptul că te furişezi aşa pe lângă locul crimei?

— Mă îndoiesc c-o să fie fericit, spuse Strike uitându-se în jur după camere de supraveghere, dar fişa postului meu nu spune să-l fac pe el fericit.

— A fost frumos din partea lui să-ţi împărtăşească chestiile criminalistice, spuse Robin.

— A făcut asta ca să încerce să mă îndepărteze de caz. El crede că totul indică spre Leonora. Problema e că, pe moment, chiar aşa şi e.

Pe stradă era foarte mult trafic, care era urmărit de o singură cameră, din câte îşi putea da seama Strike, dar erau mai multe străzi laterale pe care o persoană purtând mantia tiroleză a lui Owen Quine sau o burqa ar fi putut să se piardă din vedere fără să îşi dea seama cineva de identitatea lui.

Strike cumpără două cafele la pachet de la cafeneaua metroului din clădirea staţiei, apoi trecură de casa de bilete verde şi plecară spre West Brompton.

— Ce trebuie să ţii minte, spuse Strike în timp ce stăteau la Earl's Court aşteptând să schimbe metroul, iar Robin observa că el îşi lasă toată greutatea pe piciorul sănătos, e că Quine a dispărut pe 5. Noaptea focurilor de artificii.

— Dumnezeule, aşa e! spuse Robin.

— Lumini şi bubuituri, spuse Strike.

Lua guri mari de cafea, ca să o termine înainte să trebuiască să urce; nu era sigur că poate să ţină în echilibru cafeaua şi pe sine însuşi pe podeaua udă şi îngheţată.

— În toate direcţiile explodează rachete, care atrag atenţia tuturor. Nu e deloc surprinzător că nimeni n-a văzut o siluetă cu mantie care intra în clădire în noaptea aceea.

— Vrei să spui pe Quine?

— Nu neapărat.

Robin medită la asta o vreme.

— Crezi că bărbatul de la librărie minte despre faptul că Quine ar fi intrat acolo pe 8?

— Nu ştiu, spuse Strike. E prea devreme ca să ne dăm seama, nu-i aşa?

Dar asta era ceea ce credea, îşi dădu el seama. Activitatea bruscă din jurul unei case abandonate de pe 4 şi 5 era foarte sugestivă.

— E ciudat ce lucruri observă oamenii, spuse Robin în timp ce urcau scările roşii şi verzi de la West Brompton, iar Strike se strâmba de fiecare dată când punea jos piciorul drept. Memoria e un lucru ciudat, nu-i…?

Dintr-odată, Strike îşi simţi genunchiul incandescent şi se lăsă pe balustrada podului de peste şine. Un bărbat în costum din spatele lui înjură impacientat când descoperi un obstacol subit şi voluminos în calea lui, iar Robin continuă să mai meargă câţiva paşi, încă vorbind, până să-şi dea seama că Strike nu mai era lângă ea. Se întoarse în grabă şi îl descoperi albit, transpirând şi obligând navetiştii să facă un ocol în jurul lui, cum stătea aplecat pe balustradă.

— Am simţit cum ceva cedează, spuse el printre dinţii încleştaţi, la genunchi. Căcat… *căcat!*

— Luăm un taxi.

— N-avem cum să găsim pe vremea asta.

— Atunci să ne urcăm iar în metrou şi să ne întoarcem la birou.

— Nu, vreau să…

Nu resimţise niciodată mai acut penuria resurselor lui decât în acest moment în care stătea pe podul de fier forjat, sub plafonul boltit de sticlă pe care se aşternea zăpada. Pe vremuri avusese întotdeauna o maşină pe care să o conducă. Ar fi putut să cheme martorii la el. Făcuse parte din Divizia de Investigaţii Speciale, avea putere, control.

— Dacă vrei să faci asta, avem nevoie de un taxi, spuse Robin ferm. E mult de mers până pe Lillie Road de aici. Nu ai…

Robin ezită. Nu discutau niciodată despre handicapul lui Strike pe ocolite.

— Nu ai un baston sau ceva?

— Aş vrea să am, spuse el cu buzele amorţite.

Ce rost avea să se prefacă? Îi era groază să meargă şi doar până la capătul podului.

— Putem face rost de unul, spuse Robin. Se vinde în unele farmacii. O să găsim unul.

Apoi, după o scurtă ezitare, spuse:

— Sprijină-te de mine.

— Sunt prea greu.

— Pentru echilibru. Foloseşte-mă ca baston.

Apoi Robin adăugă ferm:

— Haide.

Strike îşi puse mâna pe după umerii ei şi îşi croiră drum încet peste pod, oprindu-se la ieşire. Zăpada trecuse deocamdată, dar frigul era poate chiar mai rău decât înainte.

— De ce nu există scaune nicăieri? întrebă Robin privind încruntată în jur.

— Bun venit în lumea mea, spuse Strike.

În clipa în care se opriseră, îşi luase braţul din jurul umerilor ei.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Robin, privind spre piciorul lui drept.

— Nu ştiu. Dimineaţa asta era foarte umflat. Probabil că n-ar fi trebuit să-mi pun proteza, dar nu suport să merg cu cârjele.

— Păi, nu te poţi târî aşa, prin zăpadă, până pe Lillie Road. O să luăm un taxi, ca tu să te poţi întoarce la birou…

— Nu, spuse el furios. Vreau să fac ceva. Anstis e convins că e Leonora. Nu e ea.

Totul se reducea la esenţă când aveai dureri de nivelul ăsta.

— Bine, spuse Robin. Ne despărţim, ca tu să poţi lua un taxi. Bine? *Bine?*

— Bine, spuse el, înfrânt. Tu du-te în Clem Attlee Court.

— Ce caut?

— Camere de supraveghere. Ascunzători pentru haine şi intestine. Kent nu putea să le ţină în apartamentul ei, dacă ea le-a luat; put. Fă fotografii cu telefonul – orice poate părea util…

I se părea jalnic de puţin, în timp ce spunea asta, dar trebuia să facă ceva. Din cine ştie ce motiv, şi-o amintea încontinuu pe Orlando, cu zâmbetul ei larg şi absent şi urangutanul strâns la piept.

— Şi apoi? întrebă Robin.

— Sussex Street, spuse Strike după câteva secunde de gândire. Acelaşi lucru. Apoi sună-mă şi ne întâlnim. Ar fi bine să-mi dai numerele de la casele lui Tassel şi Waldegrave.

Ea îi dădu o bucată de hârtie.

— Îţi aduc un taxi.

Înainte ca el să-i poată mulţumi, Robin se îndepărtă rapid pe strada friguroasă.

26

Trebuie să mă uit unde pun piciorul:
Pe astfel de trotuare înghețate, omul trebuie
Să fie bine potcovit, altfel își poate rupe gâtul…

John Webster, *Ducesa de Malfi*

Era un noroc că Strike mai avea încă în portofel cele 500 de lire, bani gheață, pe care le primise ca să taie un adolescent. Îi spuse taximetristului să-l ducă în Fulham Palace Road, unde stătea Elizabeth Tassel, observă ruta în timp ce mergeau și ar fi ajuns la casa ei în doar patru minute dacă nu ar fi observat o farmacie Boots. Îi ceru taximetristului să aștepte și reapăru din farmacie după puțin timp, mergând mult mai ușor cu ajutorul unui baston ajustabil.

Strike estimă că o femeie în formă putea să facă acea deplasare pe jos în mai puțin de o jumătate de oră. Elizabeth Tassel locuia mai departe de locul crimei decât Kathryn Kent, dar Strike, care cunoștea zona destul de bine, era sigur că ea ar fi putut să parcurgă majoritatea străduțelor rezidențiale evitând camerele de supraveghere și că ar fi putut să evite detectarea chiar și cu mașina.

Casa ei părea mohorâtă și ponosită, în acea zi sumbră de iarnă. Încă o casă victoriană din cărămidă roșie, dar fără nimic din grandoarea sau extravaganța de pe Talgarth Road; era așezată pe colț și avea în față o grădină jilavă, umbrită excesiv de tufișurile netunse de salcâm galben. Lapovița începuse iar, în timp ce Strike privea pe deasupra porții grădinii, încercând să-și păstreze țigara aprinsă adăpostind-o în căușul palmei. Exista o grădină în față și una în spate, ambele bine protejate de privirile curioase de tufișurile întunecate care tremurau sub greutatea aversei înghețate. Ferestrele de sus ale casei dădeau spre cimitirul Fulham Palace Road, o privelițte deprimantă la o lună distanță de mijlocul iernii, cu copaci goi care întindeau brațe osoase profilându-se pe cerul alb și pietre funerare vechi defilând în depărtare.

Și-o putea imagina el pe Elizabeth Tassel, în costumul ei negru și elegant, cu rujul ei stacojiu și furia ei fățișă față de Owen Quine,

întorcându-se aici, la adăpostul întunericului, murdară de sânge şi acid, ducând o geantă plină cu intestine?

Frigul îl mușca de pielea gâtului şi de degete. Strivi mucul ţigării şi îi ceru taximetristului, care îl privise cu un amestec de curiozitate şi suspiciune în timp ce examina casa lui Elizabeth Tassel, să-l ducă pe Hazlitt Road, în Kensington. Prăbuşit pe bancheta din spate, Strike înghiţi analgezice cu o sticlă de apă pe care şi-o cumpărase de la farmacie.

În taxi aerul era înăbuşitor şi mirosea a fum rânced de ţigară, a piele veche şi murdară. Ştergătoarele de parbriz foşneau ca nişte metronoame amortizate, curăţând ritmic priveliştea înceţoşată a latei şi aglomeratei Hammersmith Road, unde mici blocuri de birouri şi şiruri scurte de case terasate stăteau unele lângă altele. Strike privi spre azilul de bătrâni Nazareth House: din nou cărămidă roşie, senină şi cu aspect eclezial, dar cu porţi şi gheretă de pază care păstrau o delimitare fermă între cei de care se avea grijă şi cei de care nu.

Blythe House apăru în câmpul vizual prin geamurile aburite, o construcţie impunătoare asemănătoare unui palat, având cupole albe şi părând o prăjitură imensă şi rozalie, în lapoviţa cenuşie. Strike ştia vag că în ultimul timp era folosită ca depozit de unul dintre marile muzee. Taxiul coti drept pe Hazlitt Road.

— La ce număr? întrebă şoferul.

— Cobor aici, spuse Strike.

Nu voia să coboare chiar în faţa casei şi nu uitase că trebuia să dea înapoi banii pe care îi risipea. Lăsându-se tare pe baston şi fiind recunoscător pentru capătul învelit în cauciuc al acestuia, care se prindea bine de trotuarul ud, plăti taximetristul şi porni pe stradă, ca să se uite mai îndeaproape la locuinţa familiei Waldegrave.

Astea erau vile adevărate, cu patru niveluri, inclusiv subsolul, cărămidă aurie cu frontoane albe clasice, ghirlande sculptate sub ferestrele de sus şi balustrade de fier forjat. Cele mai multe dintre ele fuseseră transformate în apartamente. Nu existau grădini în faţă, doar trepte care coborau spre subsoluri.

O nuanţă de dărăpănare pătrunsese pe stradă, o uşoară absurditate de clasă mijlocie care se exprima prin colecţiile aleatorii de ghivece de flori de pe un balcon, o bicicletă pe altul, iar pe un al treilea haine spălate inerte, ude şi uitate în lapoviţă, care probabil că aveau să îngheţe în curând.

Casa pe care Waldegrave o împărţea cu soţia lui era una dintre foarte puţinele care nu fuseseră transformate în apartamente. În timp ce se holba la ea, Strike se întrebă cât câştiga un editor de elită şi îşi aminti declaraţia Ninei că soţia lui Waldegrave era „dintr-o familie cu bani". Balconul de la primul etaj al familiei Waldegrave (Strike trebui să traverseze strada ca să-l vadă clar) etala două şezlonguri ude leoarcă, imprimate cu coperte de cărţi vechi de la Penguin şi flancând o măsuţă de fier minusculă de felul celor din bistrourile pariziene.

Îşi aprinse încă o ţigară şi traversă din nou strada, ca să examineze apartamentul de la subsol în care trăia fiica lui Waldegrave, gândindu-se, în timp ce făcea asta, dacă Owen Quine ar fi putut să discute cu editorul lui despre conţinutul lui *Bombyx Mori* înainte de a livra manuscrisul. Ar fi putut el să-i mărturisească lui Waldegrave cum vedea scena finală din *Bombyx Mori?* Şi ar fi putut acel om amabil cu ochelari de baga să fi dat entuziast din cap şi să ajute la şlefuirea acelei scene, cu tot ridicolul ei sângeros, ştiind că într-o zi o va pune în practică?

În jurul uşii de la intrare a apartamentului de la subsol erau saci negri de gunoi unul peste altul. Arăta ca şi cum Joanna Waldegrave ar fi făcut curăţenie generală. Strike se întoarse cu spatele şi contemplă cele 50 de ferestre, la o evaluare precaută, care dădeau spre cele două uşi de la intrare ale familiei Waldegrave. Waldegrave ar fi trebuit să fie foarte norocos ca să nu fie văzut cum vine şi pleacă din această casă foarte expusă.

Dar problema era, reflectă Strike posomorât, că şi în cazul în care Jerry Waldegrave ar fi fost văzut intrând pe furiş în casa lui la două noaptea, cu o geantă umflată şi suspectă sub braţ, ar fi fost dificil de convins un juriu că Owen Quine nu era viu şi nevătămat la acel moment. Existau prea multe îndoieli legate de momentul morţii sale. Ucigaşul avusese acum nu mai puţin de 19 zile în care să se debaraseze de probe, o perioadă lungă şi utilă.

Unde ar fi putut să dispară măruntaiele lui Owen Quine? Ce faci, se întrebă Strike, cu kilograme întregi de stomac şi intestine umane tocmai tăiate? Le îngropi? Le arunci în fluviu? Le arunci într-un container de gunoi? Cu siguranţă nu ar arde prea uşor…

Uşa de la intrare a casei Waldegrave se deschise şi o femeie cu păr negru şi foarte încruntată coborî cele trei trepte din faţă. Purta o haină scurtă stacojie şi părea furioasă.

— Te-am văzut de la fereastră, îi strigă ea lui Strike în timp ce se apropia, iar el o recunoscu pe soţia lui Waldegrave, Fenella. Ce-ai impresia că faci? De ce eşti atât de interesat de casa mea?

— Aştept agentul, minţi Strike imediat, fără să lase să se vadă niciun semn de stânjeneală. Ăsta e apartamentul de la subsol de închiriat, nu-i aşa?

— Ah, spuse ea uimită. Nu – e la trei case mai încolo.

Fenella îi arătă direcţia. Strike îşi dădea seama că ea era pe punctul de a-şi cere scuze, dar apoi femeia decise să nu-şi mai bată capul. În schimb, ţăcăni pe lângă el cu pantofii ei de lac cu tocuri cui, nepotriviţi pentru vremea aceea, înspre un Volvo parcat puţin mai încolo. Părul ei negru lăsa să se vadă rădăcini cenuşii, iar scurta lor apropiere adusese cu ea o adiere de respiraţie neplăcută, cu un iz de alcool. Ştiind că putea să-l vadă în oglinda retrovizoare, Strike şchiopătă în direcţia indicată de ea, aşteptă până când femeia plecă – ratând de foarte aproape un Citroën din faţa ei –, apoi se îndreptă atent spre capătul străzii şi o luă pe o stradă laterală, unde putu să examineze peste un zid un şir lung de grădini particulare mici din spate.

Nu era nimic de remarcat în grădina familiei Waldegrave, în afară de o magazie veche. Gazonul era tocit şi plin de tufişuri, iar un set de mobilier rustic stătea trist în celălalt capăt al ei, părând să fi fost abandonat acolo cu mult timp în urmă. Strike privi atent incinta neîngrijită, reflectând posomorât la posibilitatea unor depozite, parcele de teren sau garaje de care el ar fi putut să nu ştie.

Îşi cântări variantele, oftând la gândul plimbării lungi, friguroase şi umede care îl aştepta. Era cel mai aproape de Kensington Olympia, dar linia districtuală de care avea el nevoie era deschisă doar la sfârşit de săptămână. Ca staţie de suprafaţă, la Hammersmith ar fi fost mai uşor de ajuns decât la Baron's Court, aşa că alese traseul mai lung.

Tocmai intrase pe Blythe Road, tresărind la fiecare pas făcut cu piciorul drept, când mobilul lui sună: Anstis.

— Ce pui la cale, Bob?

— Adică? întrebă Strike, şchiopătând cu genunchiul care îl înţepa.

— Ai dat târcoale locului crimei.

— M-am dus să arunc o privire. Dreptul de liberă trecere al cetăţeanului. Nimic acuzabil.

— Ai încercat să intervievezi un vecin…

— N-ar fi trebuit să deschidă uşa, spuse Strike. N-am spus un cuvânt

despre Quine.

— Uite ce e, Strike…

Detectivul remarcă fără regret trecerea la numele lui real. Nu-i plăcuse niciodată porecla pe care i-o dăduse Anstis.

— Ţi-am spus să nu mai stai în calea noastră.

— Nu se poate, Anstis, spuse Strike simplu. Am o clientă…

— Las-o pe clienta ta, spuse Anstis. Cu fiecare informaţie pe care o primim, seamănă din ce în ce mai mult cu o ucigaşă. Sfatul meu e să renunţi cât încă nu e aşa de grav, pentru că îţi faci o grămadă de duşmani. Te-am avertizat…

— Aşa e, spuse Strike. Ai fost cât se poate de clar. Nimeni n-o să te poată învinovăţi pe tine, Anstis.

— Nu te avertizez pentru că încerc să-mi salvez pielea, se răsti Anstis.

Strike continuă să meargă în tăcere, cu mobilul lipit stângaci de ureche. După o scurtă pauză, Anstis spuse:

— Am primit raportul farmacologic. O cantitate mică de alcool în sânge, nimic altceva.

— Bun.

— Şi trimitem câini la Mucking Marshes în după-amiaza asta. Încercăm să nu ne apuce vremea proastă. Se spune că urmează ninsori abundente.

Strike ştia că mlaştina Mucking Marshes era cea mai mare groapă de gunoi din Marea Britanie; deservea Londra, al cărei gunoi public şi comercial era transportat pe Tamisa cu barje urâte.

— Crezi că măruntaiele au fost aruncate într-o pubelă, nu-i aşa?

— Într-o benă. Se renovează o casă după colţ de Talgarth Road; au fost două plasate în faţa casei până pe 8. Pe frigul ăsta măruntaiele puteau nici măcar să nu atragă muşte. Am verificat şi acolo ajunge tot ce transportă constructorii: Mucking Marshes.

— Păi, multă baftă, spuse Strike.

— Încerc să îţi economisesc timp şi energie, prietene.

— Da. Îţi sunt foarte recunoscător.

Şi, după mulţumiri nesincere pentru ospitalitatea lui Anstis din seara precedentă, Strike închise. Apoi se opri, sprijinit de un zid, ca să poată forma mai bine un număr nou. O femeie asiatică micuţă cu un cărucior, pe care nu o auzise că venea în urma lui, trebui să vireze ca să îl evite, dar spre deosebire de bărbatul de pe podul West Brompton, ea

nu îl înjură. Asemenea unei burqa, bastonul oferea un statut protector; femeia îi zâmbi uşor în timp ce trecea pe lângă el.

Leonora Quine răspunse după al treilea ţârâit.

— Poliţiştii ăia nenorociţi au venit iar, îl anunţă ea.

— Ce vor?

— Acum mi-au cerut să se uite prin toată casa şi grădina, spuse ea. Trebuie să le dau voie?

Strike ezită.

— Cred că ar fi rezonabil să-i laşi să facă ce vor. Ascultă, Leonora…

Strike nu avea niciun fel de scrupule să treacă la o fermitate militară.

— … ai avocat?

— Nu, de ce? Nu sunt arestată. Nu încă.

— Cred că ai nevoie.

Urmă o pauză.

— Ştii vreunul bun? întrebă ea.

— Da, spuse Strike. Sun-o pe Ilsa Herbert. Îţi trimit acum numărul ei.

— Lui Orlando nu-i place ca poliţia să scotocească…

— Îţi trimit un mesaj cu numărul ei şi aş vrea s-o suni pe Ilsa imediat. Bine? *Imediat.*

— Bine, spuse ea ursuz.

Strike închise, găsi în telefon numărul vechii lui prietene din şcoală şi i-l trimise Leonorei. Apoi o sună pe Ilsa şi îi explică ceea ce tocmai făcuse, scuzându-se.

— Nu ştiu de ce spui că-ţi pare rău, spuse ea voios. Ne plac foarte mult oamenii care au probleme cu poliţia, ei sunt pâinea noastră.

— S-ar putea să se califice pentru rambursarea cheltuielilor judiciare.

— În ziua de azi foarte puţini se mai califică, spuse Ilsa. Să sperăm doar că e suficient de săracă.

Mâinile lui Strike erau amorţite, iar lui îi era foarte foame. Strecură mobilul înapoi în buzunar şi porni din nou, şchiopătând, pe Hammersmith Road. Pe trotuarul de vizavi era o crâşmă cu aspect confortabil, vopsită în negru, cu o firmă neagră de metal care înfăţişa un galion cu toate pânzele sus. Se îndreptă direct spre ea, remarcând că şoferii care aşteptau erau mult mai răbdători când aveai baston.

Două crâşme în două zile… dar vremea era rea, iar genunchiul îl

tortura; Strike nu reuşi să se simtă vinovat. Interiorul de la Albion era pe cât de agreabil sugera exteriorul. Spaţiul era lung şi îngust, iar în capătul îndepărtat ardea un foc deschis; exista o galerie la etaj, cu balustradă şi cu mult lemn lustruit. Sub scara neagră din fier, în spirală, care ducea le etajul unu se aflau două amplificatoare şi un microfon. Fotografii alb-negru cu muzicieni celebri erau atârnate pe un perete crem.

Locurile de lângă foc erau ocupate. Strike îşi cumpără o halbă, luă meniul de la bar şi se îndreptă spre masa înaltă, înconjurată de scaune de bar de lângă fereastra de la stradă. În timp ce se aşeza îl observă, prins între fotografiile lui Duke Ellington şi Robert Plant, pe propriul lui tată, pletos, transpirat după concert şi părând să glumească cu basistul pe care, potrivit mamei lui Strike, încercase cândva să-l strângă de gât.

(„Johnny nu a ţinut niciodată bine la amfetamine", îi mărturisise Leda fiului ei de 9 ani care nu înţelegea nimic.)

Telefonul îi sună din nou. Cu ochii aţintiţi asupra fotografiei tatălui său, Strike răspunse.

— Salut, spuse Robin. Am ajuns înapoi la birou. Unde eşti?

— La Albion, pe Hammersmith Road.

— Ai primit un apel ciudat. Am găsit mesajul când am ajuns.

— Continuă.

— E de la Daniel Chard, spuse Robin. Vrea să vă întâlniţi.

Strike se încruntă, întorcându-şi privirea de la salopeta de piele a tatălui său pentru a privi la focul pâlpâitor din crâşmă.

— Daniel Chard vrea să se întâlnească cu mine? De unde ştie Daniel Chard că eu exist măcar?

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu ai găsit cadavrul! A fost la toate ştirile.

— A, da – aşa e. A spus de ce?

— Spune că are o propunere.

O imagine mentală a unui bărbat gol şi chel, cu un penis erect şi supurând, fulgeră prin mintea lui Strike ca un diapozitiv, pentru a fi respinsă imediat.

— Credeam că e blocat în Devon pentru că are piciorul rupt.

— Este. Se întreba dacă n-ai putea să te duci tu acolo ca să vă întâlniţi.

— Serios?

Strike cântări sugestia, gândindu-se la programul lui de lucru, la întâlnirile pe care le avea pentru restul săptămânii. În cele din urmă, spuse:

— Aş putea vineri, dacă îl amân pe Burnett. Ce dracu' vrea? Va trebui să închiriez o maşină. Apoi adăugă, cu piciorul zvâcnind dureros sub masă: Una automatică. Ai putea să te ocupi tu de asta?

— Nicio problemă, spuse Robin.

Strike o auzea cum scrie.

— Am o grămadă să-ţi spun, zise el. Vii să mâncăm împreună? Au un meniu destul de bun. N-ar trebui să-ţi ia mai mult de 20 de minute dacă iei un taxi.

— Două zile la rând? Nu putem să tot luăm taxiul şi să mâncăm în oraş.

Dar Robin părea încântată de această idee.

— E în regulă. Lui Burnett îi place la nebunie să cheltuiască banii fostului ei soţ. O să-i pun ei nota de plată.

Strike închise, alese o plăcintă cu carne şi bere şi se duse şchiopătând la bar ca să comande.

Când reveni la locul lui, ochii îi rătăciră din nou spre tatăl lui, în hainele de piele foarte strâmte, cu părul lipit în jurul feţei înguste şi surâzătoare.

Soţia lui ştie despre mine, dar se preface că nu ştie… ea nu l-ar lăsa să plece nici dacă asta ar fi cel mai bine pentru toată lumea…

Ştiu unde te duci, Owen!

Privirea lui Strike alunecă peste şirul de megavedete alb-negru de pe peretele din faţa lui.

„Am halucinaţii?", îl întrebă el în tăcere pe John Lennon, care privi în jos spre el prin ochelarii lui rotunzi şi sardonici, prinşi de nas.

De ce nu credea el, chiar şi în faţa a ceea ce trebuia să admită că erau indicii sugestive în acest sens, că Leonora îl omorâse pe soţul ei? De ce rămânea convins că ea venise la biroul lui nu ca acoperire, ci pentru că era sincer furioasă pe Quine pentru că acesta fugise ca un copil bosumflat? Ar fi putut să ateste sub jurământ că Leonorei nu-i trecuse deloc prin cap că soţul ei ar fi putut să fie mort… Căzut pe gânduri, Strike îşi termină berea cât ai clipi.

— Salut, spuse Robin.

— Ce repede ai ajuns! spuse Strike, surprins s-o vadă.

— Nu chiar, spuse Robin. Traficul e destul de aglomerat. Să

comand?

Capete masculine se întorseseră să se uite la Robin în timp ce ea intra în bar, dar Strike nu observase. Încă se gândea la Leonora Quine cea subţire, simplă, căruntă şi hărţuită.

Când Robin se întoarse cu încă o halbă pentru el şi un suc de roşii pentru ea, îi arătă lui Strike nişte fotografii pe care le făcuse în dimineaţa aceea cu telefonul, la locuinţa din oraş a lui Daniel Chard. Era o vilă de stuc alb cu parmalâc şi o uşă neagră şi sclipitoare flancată de coloane.

— Are o curte mică şi ciudată, ascunsă de stradă, spuse Robin arătându-i o fotografie.

Din nişte urne greceşti pântecoase se înălţau arbuşti.

— Bănuiesc că Chard ar fi putut să arunce măruntaiele în una din astea, spuse ea neserios. A scos copacul şi le-a îngropat în pământ.

— Nu mi-l pot imagina pe Chard făcând ceva atât de energic şi murdar, dar ăsta e modul în care trebuie gândit, spuse Strike, amintindu-şi de costumul imaculat şi cravata extravagantă a editorului. Iar Clem Attlee Court – la fel de plin de ascunzători pe cât îmi amintesc eu?

— O grămadă, spuse Robin arătându-i un nou set de imagini. Containere de gunoi, tufişuri, tot felul. Singura chestie e că pur şi simplu nu-mi pot imagina că ai putea să faci asta fără să fii văzut sau că cineva nu le-ar observa destul de repede. Tot timpul sunt oameni în preajmă şi oriunde ai merge eşti în vizorul a aproximativ o sută de ferestre. Ai putea să faci asta în mijlocul nopţii, dar există şi camere de supraveghere. Dar am mai observat ceva. Mă rog… e doar o idee.

— Continuă.

— Chiar în faţa clădirii e un centru medical. N-ar fi putut oare să se debaraseze de…

— Reziduuri umane! spuse Strike, lăsând halba jos. La naiba, ce idee.

— Atunci să mă ocup de asta? întrebă Robin, încercând să-şi ascundă plăcerea şi mândria pe care le simţi, privirea admirativă a lui Strike. Să încerc să aflu cum şi când…?

— Absolut! spuse Strike. E un indiciu mult mai bun decât cel al lui Anstis.

Robin îl privi întrebător, iar el îi explică:

— El crede că măruntaiele au fost aruncate într-o benă de lângă

Talgarth Road, că ucigaşul le-a dus doar după colţ şi le-a făcut vânt acolo.

— Păi, ar fi putut, începu Robin.

Dar Strike se încruntă exact în modul în care se încrunta Matthew dacă ea pomenea cumva vreo idee sau părere a lui Strike.

— Crima asta a fost plănuită în cel mai mic amănunt. Nu avem de-a face cu un ucigaş care a aruncat pur şi simplu o geantă de voiaj plină cu măruntaie umane undeva după colţ faţă de cadavru.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce Robin se gândea că aversiunea lui Strike faţă de teoriile lui Anstis putea să se datoreze unei competitivităţi înnăscute, mai degrabă decât vreunei evaluări obiective. Robin ştia câte ceva despre mândria masculină; pe lângă Matthew, avea trei fraţi.

— Şi cum erau casele lui Elizabeth Tassel şi Jerry Waldegrave?

Strike îi spuse că soţia lui Waldegrave avusese impresia că el îi supraveghea casa.

— A fost foarte arţăgoasă.

— Ciudat, spuse Robin. Dacă aş vedea că cineva se holbează la locuinţa noastră nu aş sări la concluzia că ne *supraveghează* – înţelegi.

— E beţivă, ca şi soţul ei, spuse Strike. Am mirosit-o. În acelaşi timp, casa lui Elizabeth Tassel e cea mai bună ascunzătoare pentru un criminal pe care am văzut-o vreodată.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin pe jumătate amuzată, pe jumătate temătoare.

— Foarte privată, aproape deloc expusă.

— Păi, eu tot nu cred…

— … că e o femeie. Ai spus asta.

Strike îşi bău berea în tăcere timp de câteva minute, gândindu-se la un mod de a proceda despre care ştia că l-ar irita pe Anstis mai mult decât orice altceva. El nu avea dreptul de a interoga suspecţi. I se spusese să nu mai stea în calea poliţiei.

Luă mobilul, îl contemplă o clipă, apoi sună la Roper Chard şi ceru să vorbească cu Jerry Waldegrave.

— Anstis ţi-a spus să nu te mai amesteci în treburile lor! spuse Robin alarmată.

— Da, spuse Strike, ţinând la ureche mobilul tăcut, un sfat pe care tocmai l-a repetat, dar nu ţi-am spus nici jumătate din ce se întâmplă. Îţi spun ime…

— Alo? spuse Jerry Waldegrave la celălalt capăt al firului.

— Domnule Waldegrave, spuse Strike prezentându-se, chiar dacă îi dăduse deja asistentei lui Waldegrave numele lui. Ne-am întâlnit ieri-dimineaţă pe fugă, la doamna Quine.

— Da, bineînţeles, spuse Waldegrave.

Părea politicos şi nedumerit.

— După cum cred că v-a spus doamna Quine, m-a angajat pentru că e îngrijorată că poliţia o suspectează.

— Sunt sigur că nu poate fi adevărat, spuse Waldegrave imediat.

— Că ei o suspectează, sau că ea şi-a omorât soţul?

— Păi… ambele, spuse Waldegrave.

— De regulă soţiile sunt cercetate atent când soţul moare, spuse Strike.

— Sunt sigur că aşa e, dar eu nu pot… mă rog, nu pot să cred nimic din toate astea, de fapt. Totul este incredibil şi oribil.

— Da, spuse Strike. Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni ca să vă pun câteva întrebări?

Apoi detectivul spuse, aruncându-i o privire lui Robin:

— Aş fi bucuros să vin la dumneavoastră acasă – după serviciu – sau cum vă convine.

Waldegrave nu răspunse imediat.

— Fireşte, aş face orice ca să o ajut pe Leonora, dar ce credeţi că aş putea să vă spun?

— Mă interesează *Bombyx Mori,* spuse Strike. Domnul Quine a băgat o grămadă de portrete deloc măgulitoare în cartea aia.

— Da, spuse Waldegrave. Aşa e.

Strike se întrebă dacă Waldegrave fusese interogat deja de poliţie; dacă i se ceruse deja să explice conţinutul sacilor însângeraţi, simbolismul piticului înecat.

— Bine, spuse Waldegrave. Nu mă deranjează să ne întâlnim. Agenda mea e destul de plină săptămâna asta. Aţi putea veni… să vedem… să luăm prânzul luni?

— Excelent, spuse Strike.

Se gândi iritat că asta însemna să plătească el nota şi că ar fi preferat să vadă interiorul casei lui Waldegrave.

— Unde?

— Aş prefera să rămân aproape de birou; am o după-amiază plină. V-ar deranja să mergem la Simpson’s-in-the-Strand?

Strike se gândi că e o alegere ciudată, dar fu de acord, cu ochii

aţintiţi asupra lui Robin.

— La ora 1? Îi spun secretarei să facă rezervare. Ne vedem atunci.

— Vine să se vadă cu tine? întrebă Robin imediat ce Strike închise.

— Da, spuse Strike. Dubios.

Robin scutură din cap, pe jumătate râzând.

— Din cât am putut auzi, nu părea prea nerăbdător. Şi nu crezi că simplul fapt că a fost de acord cu întâlnirea arată că are conştiinţa curată?

— Nu, spuse Strike. Ţi-am mai spus asta; o grămadă de oameni stau pe lângă cei ca mine, ca să evalueze cum merge investigaţia. Nu pot pleca pur şi simplu, simt nevoia să se explice încontinuu. Trebuie să merg la baie… aşteaptă… mai am să-ţi spun şi altele…

Robin îşi bău sucul de roşii, în timp ce Strike se îndepărta şontâcăind, folosindu-se de noul lui baston.

O nouă rafală de zăpadă trecu pe la fereastră, împrăştiindu-se rapid. Robin ridică privirea spre fotografiile alb-negru din faţă şi îl recunoscu puţin şocată pe Jonny Rokeby, tatăl lui Strike. În afara faptului că amândoi aveau peste 1,80 m, nu semănau câtuşi de puţin; fusese nevoie de un test AND pentru a se stabili paternitatea. Strike era enumerat ca una din progeniturile vedetei rock în articolul lui Rokeby de pe Wikipedia. Se întâlniseră de două ori, aşa îi spusese Strike lui Robin. După ce se holbă o vreme la pantalonii de piele foarte strâmţi ai lui Rokeby, prin care se vedea tot, Robin se forţă să privească iar pe fereastră, temându-se că Strike avea s-o prindă holbându-se la zona inghinală a tatălui său.

Când Strike reveni la masă, sosi şi mâncarea.

— Poliţia cercetează toată casa Leonorei acum, anunţă Strike luând cuţitul şi furculiţa.

— De ce? întrebă Robin, cu furculiţa suspendată în aer.

— De ce crezi? Caută haine pătate de sânge. Se uită în grădină după gropi proaspăt săpate, pline de măruntaiele soţului ei. I-am făcut legătura cu un avocat. Încă nu au suficiente probe ca s-o aresteze, dar sunt hotărâţi să găsească ceva.

— Şi tu chiar nu crezi că ea e autoarea?

— Nu, nu cred.

Când vorbi iar, Strike îşi golise farfuria.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu Fancourt. Aş vrea să ştiu de ce s-a dus la Roper Chard, când acolo era Quine, pe care se

presupune că îl ura. Era inevitabil să se întâlnească.

— Crezi că Fancourt l-a omorât pe Quine ca să nu trebuiască să-l întâlnească la petrecerile companiei?

— Amuzant, spuse Strike crispat.

Îşi goli halba, luă iar mobilul, formă numărul de la informaţii şi după puţin timp cineva îi făcu legătura cu Agenţia Literară Elizabeth Tassel.

Răspunse asistentul ei, Ralph. Când Strike îşi spuse numele, tânărul păru deopotrivă înspăimântat şi însufleţit.

— Ah, nu ştiu… O să întreb. Vă pun în aşteptare.

Dar părea să fie mai puţin expert în sistemul de telefonie, pentru că, după un clinchet puternic, linia rămase deschisă. Strike îl auzea pe Ralph, în fundal, cum îşi informează şefa că Strike e la telefon şi răspunsul ei zgomotos şi impacientat.

— Ce dracu' mai vrea acum?

— N-a spus.

Paşi grei şi sunetul receptorului smuls de pe birou.

— Alo?

— Elizabeth, spuse Strike agreabil. Sunt eu, Cormoran Strike.

— Da, tocmai mi-a spus Ralph. Ce e?

— Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni. Încă lucrez pentru Leonora Quine. Ea e convinsă că poliţia o suspectează pentru omorârea soţului ei.

— Şi de ce vrei să vorbeşti cu mine? *Eu* nu pot să-ţi spun dacă a făcut asta sau nu.

Strike îşi putea imagina feţele şocate ale lui Ralph şi Sally, ascultând în biroul vechi şi urât mirositor.

— Mai am câteva întrebări despre Quine.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Elizabeth. Mă rog, bănuiesc că aş putea ieşi la prânz dacă îţi convine. Altfel sunt ocupată până…

— Mâine ar fi excelent, spuse Strike. Dar nu trebuie neapărat să luăm prânzul, aş putea eu…?

— Mie îmi convine la prânz.

— Excelent, spuse Strike imediat.

— Pescatori, pe Charlotte Street, spuse ea. 12 şi jumătate, dacă nu intervine ceva.

Elizabeth închise.

— Ăstora din lumea editorială le place foarte mult să ia prânzul, fir-

ar a naibii, spuse Strike. Ar fi oare exagerat să credem că nu mă vor în casa lor ca nu cumva să văd măruntaiele lui Quine în congelator?

Zâmbetul lui Robin se stinse.

— Ştii, ai putea să-ţi pierzi un prieten din cauza asta, spuse ea luându-şi haina. Îi suni pe oameni şi le ceri să-i chestionezi.

Strike mormăi.

— Nu-ţi pasă? întrebă ea în timp ce ieşeau de la căldură în frigul pătrunzător, iar fulgii le ardeau faţa.

— Am o grămadă de alţi prieteni, spuse Strike sincer, fără să se laude.

Apoi adăugă, lăsându-se din greu pe baston în timp ce se îndreptau spre metrou, cu capetele plecate în ceaţa albă:

— Ar trebui să bem o bere la fiecare prânz. Mai animă ziua de lucru.

Robin, care îşi potrivise pasul după el, zâmbi. Îi plăcuse ziua de azi mai mult decât aproape oricare alta, de când începuse să lucreze pentru Strike, dar Matthew, care era încă în Yorkshire, ajutând la organizarea înmormântării mamei lui, nu trebuia să afle de această a doua excursie la crâşmă în două zile.

27

Să am încredere într-un om despre
care ştiu că îşi trădează prietenii?

William Congreve, *Făţarnicul*

Un imens covor de zăpadă se rostogolea pe deasupra Britaniei. Ştirile de dimineaţă arătau un nord-est al Angliei deja îngropat în albeaţa prăfoasă, maşini împotmolite ca nişte oi neajutorate, cu farurile scânteind slab. Londra îşi aştepta rândul, sub un cer tot mai ameninţător, iar Strike, care se uita la harta meteo de la televizor în timp ce se îmbrăca, se întrebă dacă deplasarea lui cu maşina în Devon de a doua zi avea să fie posibilă, dacă M5 avea să fie deschisă. Oricât de hotărât ar fi fost să se întâlnească cu imobilizatul Daniel Chard, a cărui invitaţie i se părea deosebit de ciudată, îi era groază să conducă fie şi o maşină automatică, cu piciorul în această stare.

Probabil câinii erau încă la Mucking Marshes. Şi-i imagina în timp ce îşi lega proteza de genunchiul mai umflat şi mai dureros ca oricând; boturile lor sensibile şi tremurătoare examinau cele mai noi porţiuni ale gropii de gunoi, sub aceşti nori ameninţători de culoarea oţelului, sub pescăruşii care dădeau ocol. Poate că au început deja, dat fiind intervalul scurt de lumină, târându-şi mânuitorii prin gunoiul îngheţat, în căutarea măruntaielor lui Owen Quine. Strike mai lucrase cu câini de căutare. Fundurile lor bâţâindu-se şi cozile agitate adăugau întotdeauna o notă distonantă de veselie cercetărilor.

Strike era deconcertat de cât de dureroasă era coborârea scărilor. Bineînţeles, într-o lume ideală, şi-ar fi petrecut ziua anterioară cu un pachet de gheaţă pus pe ciotul său, cu piciorul ridicat, nu hoinărind prin toată Londra pentru că avea nevoie să înceteze să se mai gândească la Charlotte şi la nunta ei, care avea să aibă loc în curând în Castelul de Croy… nu Castelul din Croy, *pentru că familiei nu-i place, fir-ar a dracu'.* Mai erau nouă zile…

În timp ce descuia uşa de sticlă, sună telefonul de pe biroul lui Robin. Strike tresări şi se grăbi să răspundă. Şeful şi amantul suspicios al domnişoarei Brocklehurst dorea să-l informeze pe Strike că

asistenta lui era acasă, în patul lui, cu o răceală foarte rea, aşa că nu voia să fie facturat pentru urmărirea ei până când ea avea să se însănătoşească. Abia pusese receptorul jos când telefonul sună din nou. O altă clientă, Caroline Ingles, îl anunţă cu o voce pulsând de emoţie că ea şi soţul ei aventurier se împăcaseră. Strike îi oferea felicitări nesincere când Robin sosi, cu faţa roz din cauza frigului.

— E tot mai rău afară, spuse ea după ce el închise. Cine era?

— Caroline Ingles. S-a împăcat cu Rupert.

— *Ce?* spuse Robin uluită. După toate stripteuzele alea?

— O să se străduiască să-şi salveze căsnicia de dragul copiilor.

Robin scoase un mic pufnet neîncrezător.

— Ninsoarea pare urâtă în Yorkshire, comentă Strike. Dacă vrei să-ţi iei liber mâine şi să pleci mai devreme…?

— Nu, spuse Robin, mi-am făcut rezervare la vagonul de dormit pentru vineri noaptea, sper să fie în regulă. Dacă am pierdut-o pe Ingles, aş putea să-l sun pe unul dintre clienţii de pe lista de aşteptare…?

— Nu încă, spuse Strike.

Se prăbuşi pe canapea, incapabil să-şi împiedice mâna să alunece spre genunchiul umflat, care protesta dureros.

— Încă te doare? întrebă Robin timid, prefăcându-se că nu-l văzuse cum se cutremură.

— Da, spuse Strike.

Apoi adăugă tăios:

— Dar nu de asta nu vreau să mai luăm alt client.

— Ştiu, spuse Robin, care stătea cu spatele la el, dând drumul la ceainic. Vrei să te concentrezi pe cazul Quine.

Strike nu era sigur dacă în tonul ei nu exista cumva reproş.

— O să mă plătească, spuse el laconic. Quine avea asigurare de viaţă, ea l-a obligat s-o facă. Aşa că acum există bani.

Robin auzi tonul lui defensiv şi nu-i plăcu asta. Strike presupunea că prioritatea ei erau banii. Oare nu dovedise ea că nu era aşa, atunci când refuzase slujbe mult mai bine plătite ca să lucreze pentru el? Nu observase el disponibilitatea cu care ea încerca să-l ajute să demonstreze că Leonora Quine nu îşi ucisese soţul?

Robin aşeză o cană cu ceai, un pahar cu apă şi un paracetamol lângă el.

— Mulţumesc, spuse el printre dinţii încleştaţi, iritat de analgezice,

chiar dacă avea de gând să ia o doză dublă.

— Să-ţi rezerv un taxi care să te ducă la Pescatori la 12, nu-i aşa?

— E imediat după colţ, spuse el.

— Ştii, mândria e una şi prostia e alta, spuse Robin cu una dintre puţinele izbucniri de furie adevărată pe care le văzuse el vreodată la ea.

— Bine, spuse el cu sprâncenele ridicate. O să iau un taxi, fir-ar a dracu'.

Şi, de fapt, trei ore mai târziu se bucura că făcuse asta, în timp ce şchiopăta, lăsându-se din greu pe bastonul lui ieftin care acum se îndoia sub greutatea lui, spre taxiul care îl aştepta la capătul lui Denmark Street. Ştia acum că nu ar fi trebuit să îşi pună proteza deloc. Coborârea din taxi pe Charlotte Street, câteva minute mai târziu, fu dificilă, iar şoferul era impacientat. Strike ajunse la căldura zgomotoasă de la Pescatori cu o senzaţie de uşurare.

Elizabeth încă nu era acolo, dar făcuse o rezervare pe numele ei. Strike fu condus la o masă pentru două persoane de lângă un şemineu incrustat cu pietricele şi un perete văruit în alb. Grinzi rustice de lemn se încrucişau pe tavan; o barcă cu vâsle era suspendată deasupra barului. Din obişnuinţă, Strike comandă o halbă, savurând farmecul mediteraneean, luminos şi vesel al ambianţei şi privind ninsoarea purtată de vânt pe la geam.

Agenta sosi nu mult timp după aceea. El încercă să se ridice în timp ce ea se apropia de masă, dar căzu la loc imediat. Elizabeth nu păru să remarce asta.

Agenta părea să fi slăbit de când o văzuse ultima oară; costumul negru bine croit, rujul stacojiu şi părul tuns scurt, cenuşiu ca oţelul, nu o făceau să pară elegantă astăzi, ci păreau o deghizare prost aleasă. Avea faţa gălbuie şi suptă.

— Cum te mai simţi? întrebă el.

— Cum crezi că mă simt? croncăni ea grosolan.

Apoi se răsti la chelnerul care se foia pe lângă masă.

— Ce? Aha. Apă. Plată.

Luă meniul, cu aerul că deja lăsase să se vadă prea mult, iar Strike îşi dădu seama că orice manifestare de milă sau îngrijorare ar fi rău primită.

— Doar supă, îi spuse ea chelnerului, când acesta reveni să le ia comanda.

— Mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim iar, spuse Strike după ce chelnerul plecă.

— Mă rog, Dumnezeu ştie că Leonora are nevoie de tot ajutorul posibil, spuse Elizabeth.

— De ce crezi asta?

Elizabeth îşi miji ochii spre el.

— Nu face pe prostul. Mi-a spus că a insistat să fie dusă la Scotland Yard ca să te vadă pe dumneata, imediat după ce a primit vestea despre Owen.

— Da, aşa e.

— Oare cum credea ea că o să pară asta? Probabil că poliţia se aştepta ca ea să se prăbuşească la pământ, iar ea… ea nu vrea altceva decât să îl vadă pe prietenul ei detectiv.

Elizabeth îşi înăbuşi cu greu tusea.

— Nu cred că Leonora se gândeşte prea mult la impresia pe care o lasă celorlalţi, spuse Strike.

— Nu… nu, ei bine, aici ai dreptate. N-a fost niciodată prea strălucită.

Strike se întrebă ce impresie credea Elizabeth Tassel că lasă oamenilor; dacă îşi dădea seama cât de puţin o plac ceilalţi. Agenta lăsă să se manifeste tusea pe care încercase să o înăbuşe, iar Strike aşteptă ca lătratul zgomotos ca de focă să treacă, apoi întrebă:

— Crezi că ar fi trebui să simuleze puţină durere?

— Nu spun că ea simulează, se răsti Elizabeth. Sunt sigură că e supărată, în modul ei limitat. Spun doar că n-ar strica să joace puţin mai mult rolul de văduvă îndurerată. La asta se aşteaptă oamenii.

— Bănuiesc că ai vorbit cu poliţia?

— Bineînţeles. Am discutat despre cearta de la River Café şi, de nenumărate ori, despre motivul pentru care nu am citit ca lumea cartea aia afurisită. Voiau să afle acţiunile mele de după ce l-am văzut ultima oară pe Owen. Mai exact, din cele trei zile de după ce l-am văzut.

Elizabeth îi aruncă o privire feroce şi întrebătoare lui Strike, a cărui expresie rămase impasibilă.

— Înţeleg că ei cred că a murit în cele trei zile de după cearta noastră?

— Habar n-am, minţi Strike. Ce le-ai spus despre acţiunile dumitale?

— Că după ce Owen a ieşit ca o furtună din restaurant m-am dus direct acasă, m-am trezit la 6 dimineaţa a doua zi, am luat un taxi spre

Paddington şi m-am dus să stau la Dorcus.

— Una dintre scriitoarele dumitale, parcă ai spus?

— Da, Dorcus Pengelly, e…

Elizabeth observă micul zâmbet al lui Strike şi, pentru prima oară de când se cunoşteau, faţa ei se relaxă într-un zâmbet trecător.

— E numele ei real, dacă-ţi vine să crezi, nu e pseudonim. Scrie pornografie travestită ca literatură de dragoste istorică. Owen era foarte dispreţuitor faţă de cărţile ei, dar ar fi dat orice pentru tirajele alea. Se vând ca pâinea caldă.

— Când te-ai întors de la Dorcus?

— Luni după-amiaza, târziu. Ar fi trebuit să fie un weekend lung şi plăcut, dar *plăcut…*

Vocea lui Elizabeth se tensionă.

— … *nu* a fost, mulţumită lui *Bombyx Mori.*

Agenta mai bău nişte apă şi continuă:

— Poliţia era foarte interesată de carte. Părea să creadă că ea a oferit un motiv foarte multor oameni.

Era prima ei încercare făţişă de a obţine informaţii de la el.

— La început păreau să fie foarte mulţi, spuse Strike, dar dacă ei au stabilit corect momentul morţii şi Quine a murit în maximum trei zile de la cearta voastră de la River Café, numărul suspecţilor va fi destul de limitat.

— Cum aşa? întrebă Elizabeth tăios.

Strike îşi aminti de unul dintre cei mai severi profesori ai lui de la Oxford, care folosea această întrebare de două cuvinte ca pe un ac uriaş cu care să degonfleze teoriile prost construite.

— Mă tem că nu-ţi pot oferi această informaţie, răspunse Strike agreabil. Nu trebuie să prejudiciem cazul poliţiei.

De cealaltă parte a mesei mici, pielea ei palidă avea pori mari şi o textură rugoasă, iar ochii oliv întunecat erau atenţi.

— M-au întrebat, spuse ea, cui am arătat manuscrisul în timpul celor câteva zile în care l-am avut, înainte să îl trimit lui Jerry şi Christian – răspunsul: nimănui. Şi m-au întrebat cu cine discută Owen despre manuscrisele lui în timp ce scrie.

Ochii negri ai lui Elizabeth rămaseră aţintiţi asupra ochilor lui Strike.

— Nu ştiu de ce m-au întrebat asta. Cred cumva că cineva l-a instigat?

— Nu ştiu, minţi iar Strike. Dar el discută *într-adevăr* despre cărţile la care lucrează?

— E posibil să-i fi încredinţat unele părţi lui Jerry Waldegrave. Mie abia catadicsea să-mi spună titlurile.

— Serios? Nu ţi-a cerut niciodată sfatul? spuneai cumva că ai studiat engleza la Oxford…?

— Am fost printre cei mai buni, spuse ea furioasă, dar asta nu conta absolut deloc pentru Owen, care, că veni vorba, a fost dat afară de la Loughborough sau o altă universitate de-asta şi nu şi-a luat niciodată diploma. Da, şi Michael i-a spus odată lui Owen, amabil, că pe vremea când eram studenţi eu eram „lamentabil de imitativă" ca scriitoare, iar Owen nu a uitat niciodată asta.

Amintirea vechii desconsiderări dăduse o nuanţă purpurie pielii ei gălbui.

— Owen împărtăşea prejudecata lui Michael faţă de femei în literatură. Pe niciunul din ei nu îl deranja ca femeile să le *laude* opera, b-bineînţeles…

Elizabeth tuşi în şervet şi reapăru de după acesta cu faţa roşie şi furioasă.

— Owen era mai lacom de laude decât oricare alt autor pe care l-am cunoscut vreodată, şi cei mai mulţi dintre ei sunt insaţiabili.

Sosi mâncarea: supă de roşii cu busuioc pentru Elizabeth şi cod cu cartofi prăjiţi pentru Strike.

— Ultima oară când ne-am întâlnit mi-ai zis, spuse Strike după ce înghiţise o primă gură sănătoasă, că a venit un moment în care a trebuit să alegi între Fancourt şi Quine. *De ce* l-ai ales pe Quine?

Elizabeth sufla în supa din lingură, părând să se gândească serios la răspunsul ei înainte să vorbească.

— Mi s-a părut – la acel moment – că Owen era mai degrabă nedreptăţit decât să îi nedreptăţească el pe alţii.

— Asta avea vreo legătură cu parodia pe care o scris-o cineva despre romanul soţiei lui Fancourt?

— Nu a scris-o „cineva", spuse ea liniştit. Owen a scris-o.

— Eşti sigură de asta?

— Mi-a arătat-o înainte s-o trimită la revistă.

Elizabeth înfruntă privirea lui Strike cu o sfidare rece.

— Mă tem că m-a făcut să râd. Era dureros de exactă şi foarte amuzantă. Owen a fost întotdeauna un bun pastişor literar.

— Dar apoi soţia lui Fancourt s-a sinucis.

— Ceea ce a fost o tragedie, bineînţeles, spuse Elizabeth fără vreo emoţie notabilă, deşi nimeni nu ar fi putut să se aştepte în mod rezonabil la asta. Sincer, dacă cineva se sinucide din cauza unei cronici proaste, atunci oricum n-avea nicio treabă să scrie un roman. Dar, în mod firesc, Michael a fost foarte furios pe Owen, cu atât mai mult, cred, cu cât Owen s-a speriat şi a negat că el e autorul, odată ce a auzit despre sinuciderea lui Elspeth. A fost probabil o atitudine surprinzător de laşă pentru un om căruia îi plăcea să fie considerat ca neînfricat şi nelegiuit. Michael voia ca eu să îl abandonez pe Owen ca client. Am refuzat. De atunci Michael nu mi-a mai vorbit.

— La momentul acela Quine îţi aducea mai mulţi bani decât Fancourt? întrebă Strike.

— Dumnezeule mare, nu, spuse ea. Nu era în avantajul meu *pecuniar* să rămân alături de Owen.

— Atunci de ce…?

— Tocmai ţi-am zis, spuse ea impacientată. Cred în libertatea de expresie, până la a supăra oamenii pentru asta, inclusiv. În orice caz, la câteva zile după ce Elspeth s-a sinucis, Leonora a dat naştere gemenilor prematuri. Ceva a mers foarte prost la naştere; băiatul a murit, iar Orlando… înţeleg că deja ai cunoscut-o?

În timp ce aproba din cap, Strike îşi aminti visul de noaptea trecută: copilul pe care îl născuse Charlotte, dar pe care ea nu îl lăsa să-l vadă…

— Are creierul afectat, continuă Elizabeth. Aşa că Owen trecea prin propria lui tragedie la acel moment şi, spre deosebire de Michael, nu el fusese c-cauza a-acesteia…

Elizabeth tuşi iar şi surprinse privirea de uşoară surpriză a lui Strike. Făcu un gest impacientat de răbdare cu mâna, indicându-i că avea să-i explice după ce accesul trecea. În cele din urmă, după încă o gură de apă, croncăni:

— Michael nu a făcut decât s-o încurajeze pe Elspeth să scrie, ca să scape de ea în timp ce scria. Nu aveau nimic în comun. El s-a căsătorit cu ea pentru că e extrem de sensibil în privinţa originii lui de clasă mijlocie inferioară. Ea era fiica unui conte care crezuse că a se căsători cu Michael însemna petreceri literare non-stop şi discuţii intelectuale sclipitoare. Nu şi-a dat seama că avea să fie singură în majoritatea timpului în care Michael lucra.

Elizabeth continuă dispreţuitor:

— Era o femeie cu puţine resurse. Dar s-a entuziasmat la ideea de a fi scriitoare. Ai cumva idee câţi oameni cred că sunt în stare să scrie? Nu-ţi poţi imagina mizeriile pe care le primesc încontinuu. Romanul lui Elspeth ar fi fost respins fără ezitare în condiţii normale, atât era de pretenţios şi naiv, dar condiţiile nu erau normale. După ce o încurajase să producă romanul ăla nenorocit, Michael n-a avut curajul să îi spună că era groaznic. I l-a dat editurii sale, care l-a luat ca să-i facă lui pe plac. Apăruse de o săptămână când a fost publicată parodia.

— Quine sugerează în *Bombyx Mori* că Fancourt a scris de fapt parodia, spuse Strike.

— Ştiu asta – iar eu nu aş vrea să-l provoc pe Michael Fancourt, adăugă Elizabeth aparent ca pentru sine, dar de fapt dorind să audă toată lumea.

— Ce vrei să spui?

Urmă o scurtă pauză în care el aproape văzu cum Elizabeth se hotăra ce să îi spună.

— L-am cunoscut pe Michael, spuse ea lent, într-un grup de seminar la care se studiau tragediile iacobine. Să spunem doar că era mediul lui natural. Îi adoră pe scriitorii aceia; sadismul lor, pofta lor de răzbunare… viol şi canibalism, schelete otrăvite înveşmântate ca femei… răzbunarea sadică e obsesia lui Michael.

Privi spre Strike, care o urmărea.

— Ce e? spuse ea scurt.

Strike se întreba când aveau să explodeze în ziare detaliile asasinării lui Quine. Digul trebuie să fie deja presat, dacă Culpepper se interesa de asta.

— Fancourt s-a răzbunat sadic când l-ai ales pe Quine în locul lui?

Elizabeth privi în bolul cu lichid roşu şi îl îndepărtă brusc.

— Eram prieteni apropiaţi, foarte apropiaţi, dar el nu mi-a mai spus niciodată un singur cuvânt după ziua în care am refuzat să-l concediez pe Owen. A făcut tot ce a putut ca să îndepărteze şi alţi scriitori de agenţia mea, spunea că sunt o femeie fără onoare sau principii. Dar eu am un principiu sacru, şi el ştia asta. Când a scris parodia aia, Owen nu a făcut nimic ce să nu fi făcut şi Michael de o sută de ori altor scriitori. Bineînţeles, am regretat profund ce a urmat, dar era una din dăţile – puţinele dăţi – când am considerat că Owen nu e vinovat din punct de vedere moral.

— Dar probabil că totuşi a durut, spuse Strike. Îl ştiai pe Fancourt

de mai mult timp decât pe Quine.

— Acum deja suntem duşmani de mai mult timp decât am fost prieteni.

Strike observă că nu era un răspuns real.

— Nu trebuie să crezi… Owen nu a fost întotdeauna – nu a fost *complet* rău, spuse Elizabeth agitată. Ştii, el era obsedat de virilitate, în viaţă ca şi în operă. Uneori era o metaforă pentru geniul creator, dar alteori e văzută ca obstacol al împlinirii artistice. Intriga din *Păcatul lui Hobart* se învârte în jurul lui Hobart, care e şi bărbat, şi femeie, şi are de ales între a fi părinte şi a-şi abandona aspiraţiile de scriitor: să îşi avorteze copilul sau să îşi abandoneze creaţia minţii. Dar când venea vorba de paternitate în viaţa reală – înţelegi, Orlando nu era… nu ţi-ai fi ales copilul faţă de… faţă de… dar el o iubea, iar ea îl iubea pe el.

— Mai puţin, sugeră Strike, atunci când el îşi abandona familia pentru a petrece cu amantele lui sau a sparge bani în camere de hotel.

— Bine, poate că nu era cel mai bun tată din lume, se răsti Elizabeth, dar exista iubire între ei.

Asupra mesei se aşternu tăcerea, iar Strike decise să nu o întrerupă. Era sigur că Elizabeth Tassel fusese de acord cu această întrevedere, după cum o şi solicitase pe ultima, din propriile ei motive, iar el era nerăbdător să le audă. Prin urmare, îşi mâncă peştele şi aşteptă.

— Poliţia m-a întrebat, spuse ea în cele din urmă, când farfuria lui era aproape goală, dacă Owen mă şantaja în vreun fel.

— Zău? spuse Strike.

În jurul lor, restaurantul zăngănea încontinuu, iar afară zăpada cădea mai des ca oricând. Iată din nou fenomenul familiar despre care îi vorbise lui Robin: suspectul care dorea să explice iar, îngrijorat că nu se descurcase suficient de bine la prima lui încercare.

— Au remarcat cantităţile mari de bani transmise din contul meu în contul lui Owen, de-a lungul anilor.

Strike nu spuse nimic; faptul că ea achitase prompt notele de plată de la hotel ale lui Quine i se păruse necaracteristic la întâlnirea lor anterioară.

— Cu ce cred ei că ar putea să mă şantajeze cineva? îl întrebă ea cu o strâmbare a gurii ei stacojii. Viaţa mea profesională a fost scrupulos de onestă. Sunt însăşi definiţia unei fete bătrâne ireproşabile, nu-i aşa?

Strike, căruia i se părea imposibil să răspundă la o astfel de întrebare fără să jignească, oricât de retorică ar fi fost ea, nu spuse

nimic.

— A început atunci când s-a născut Orlando, spuse Elizabeth. Owen reuşise să facă praf toţi banii pe care îi câştigase vreodată, Leonora a stat la terapie intensivă două săptămâni după naştere, iar Michael Fancourt urla la oricine era dispus să-l asculte că Owen îi omorâse soţia. Owen era un paria. Nici el, nici Leonora nu aveau familie. Eu le-am împrumutat bani, ca prietenă, să cumpere lucruri pentru copil. Apoi i-am dat un avans pentru o ipotecă pentru o casă mai mare. Apoi a fost nevoie de bani pentru specialişti care să aibă grijă de Orlando, când a devenit clar că nu se dezvolta aşa cum ar fi trebuit, şi psihologi care s-o ajute. Nici nu mi-am dat seama când am devenit banca personală a familiei. De fiecare dată când veneau drepturi de autor, Owen făcea mare caz să-mi restituie banii, şi uneori primeam înapoi câteva mii.

Cuvintele agentei se revărsau ca un şuvoi:

— În sufletul lui, Owen era doar un copil mare, ceea ce îl putea face insuportabil sau fermecător. Iresponsabil, impulsiv, egoist, uimitor de lipsit de conştiinţă, dar putea de asemenea să fie amuzant, entuziast şi antrenant. Avea un patos, o fragilitate amuzantă, indiferent cât de urât se purta, care îi făcea pe oameni să simtă nevoia de a-l proteja. Jerry Waldegrave o simţea. Femeile o simţeau. *Eu* am simţit-o. Şi adevărul e că am continuat să sper, chiar să cred, că într-o zi o să producă încă un *Păcat al lui Hobart.* Exista întotdeauna ceva, în fiecare carte afurisită şi groaznică pe care o scria, ceva care însemna că nu puteai să renunţi la el.

Un chelner veni să ia farfuriile. Elizabeth respinse printr-un gest întrebarea lui plină de solicitudine dacă fusese vreo problemă cu supa ei şi ceru o cafea. Strike acceptă oferta unui meniu pentru deserturi.

— Însă Orlando e dulce, adăugă Elizabeth morocănos. Orlando e foarte dulce.

— Da… spuse Strike, privind-o cu atenţie. Ea pare să creadă că te-a văzut intrând în biroul lui Quine acum câteva zile, în timp ce Leonora era la baie.

Strike nu credea că ea se aşteptase la întrebarea asta, care nu păru să-i placă.

— M-a văzut, nu-i aşa?

Elizabeth bău apă, ezită şi apoi spuse:

— Provoc pe oricine care e înfăţişat în *Bombyx Mori,* dacă are şansa

să vadă ce alte mâzgăleli răutăcioase ar mai fi putut lăsa Owen, să nu profite de ocazia de a arunca o privire.

— Ai găsit ceva?

— Nu, spuse ea, pentru că biroul era o groapă de gunoi. Mi-am dat seama imediat că mi-ar fi luat mult prea mult ca să caut şi…

Agenta ridică bărbia sfidător.

— … ca să fiu foarte sinceră, nu voiam să las amprente. Aşa că am ieşit la fel de repede pe cât am intrat. A fost un impuls de moment – poate unul josnic.

Părea să fi spus toate lucrurile pe care venise să le spună. Strike comandă o plăcintă cu mere şi căpşune şi preluă iniţiativa.

— Daniel Chard vrea să se întâlnească cu mine, îi spuse el.

Ochii ei oliv întunecat se măriră din cauza surprizei.

— De ce?

— Nu ştiu. Dacă ninsoarea n-o să fie prea rea, mă duc să îl vizitez mâine în Devon. Aş vrea să ştiu, înainte să mă întâlnesc cu el, de ce e portretizat în *Bombyx Mori* ca ucigaş al unui tânăr blond.

— N-o să-ţi ofer o cheie pentru cartea aia mizerabilă, replică Elizabeth, revenind ferm la agresivitatea şi suspiciunea ei de mai înainte. Nu. Nu fac asta.

— Păcat, spuse Strike, pentru că oamenii vorbesc.

— Iar eu ar trebui să-mi agravez greşeala flagrantă de a trimite acel roman blestemat în lume bârfind despre el?

— Eu sunt discret, o asigură Strike. Nu trebuie să afle nimeni de unde îmi iau informaţiile.

Dar ea se mulţumi să-l privească crunt, rece şi impasibilă.

— Şi Kathryn Kent?

— Ce-i cu ea?

— De ce e peştera viziunii ei din *Bombyx Mori* plină de cranii de şobolani?

Elizabeth nu spuse nimic.

— O cunosc pe Harpia lui Kathryn Kent, m-am întâlnit cu ea, spuse Strike răbdător. Dacă îmi explici nu faci altceva decât să îmi economiseşti timpul. Bănuiesc că vrei să afli cine l-a omorât pe Quine?

— Al naibii de cusut cu aţă albă, spuse ea nimicitor. De obicei reuşeşti să-i convingi pe oameni cu asta?

— Da, spuse el prozaic, îi convinge.

Elizabeth se încruntă, apoi spuse abrupt, fără să-l surprindă prea

mult:

— Mă rog, la urma urmei nu îi datorez lui Kathryn Kent nicio loialitate. Dacă trebuie să ştii, Owen făcea o referire destul de grosieră la faptul că ea lucrează la un laborator de teste pe animale. Acolo fac unele lucruri dezgustătoare pe şobolani, câini şi maimuţe. Mi s-a povestit în amănunt despre asta la una dintre petrecerile la care a adus-o Owen.

Tonul lui Elizabeth deveni dispreţuitor.

— Iat-o acolo, cu rochia căzându-i de pe ea şi încercând să mă impresioneze. I-am văzut opera. Pe lângă ea Dorcus Pengelly e Iris Murdoch. E ceva tipic pentru zgura… zgura…

Strike reuşi să înghită câteva guri din plăcinta lui în timp ce ea tuşea tare în şervet.

— *… zgura* pe care ne-a adus-o internetul, termină ea, cu ochii înlăcrimaţi. Şi, ceea ce e aproape mai rău, părea să se aştepte ca eu să fiu de partea ei, împotriva studenţilor nespălaţi care le atacau laboratoarele. Eu sunt fiică de veterinar: am crescut cu animale şi îmi plac animalele mult mai mult decât oamenii. Kathryn Kent mi se pare o persoană oribilă.

— Ai idee cine ar trebui să fie fiica Harpiei, Epicene? întrebă Strike.

— Nu, spuse Elizabeth.

— Sau piticul din sacul Tăietorului?

— Nu-ţi mai explic nimic din cartea aia nenorocită!

— Ştii cumva dacă Owen Quine cunoştea o femeie pe nume Pippa?

— N-am cunoscut niciodată vreo Pippa. Dar el preda cursuri de scriere creatoare; femeile de vârstă mijlocie încearcă să-şi găsească un *raison d'être.* Acolo a agăţat-o pe Kathryn Kent.

Elizabeth îşi bău cafeaua şi se uită la ceas.

— Ce poţi să-mi spui despre Joe North? întrebă Strike.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă.

— De ce?

— Eram curios, spuse Strike.

Nu-şi dădu seama de ce a decis ea să răspundă; poate din cauză că North era mort de mult sau din cauza acelui filon sentimental pe care îl ghicise Strike prima oară, în biroul ei aglomerat.

— Era din California, spuse ea. A venit la Londra ca să-şi descopere rădăcinile englezeşti. Era gay, cu câţiva ani mai tânăr decât Michael, Owen şi mine, şi scria un prim roman foarte onest despre viaţa pe care

a dus-o în San Francisco. Michael mi l-a prezentat. Michael credea că scrisul lui e de primă mână, şi chiar era, dar nu era un scriitor rapid. Petrecea mult şi, de asemenea, lucru pe care niciunul dintre noi nu l-am aflat timp de câţiva ani, era infectat cu HIV şi nu se îngrijea. La un moment dat a făcut SIDA în toată puterea cuvântului.

Elizabeth îşi drese vocea.

— În fine, îţi aminteşti câtă isterie era în legătură cu HIV când a apărut prima oară.

Strike era obişnuit ca oamenii să creadă că el are cel puţin 10 ani mai mult decât avea în realitate. De fapt, auzise de la mama lui (care nu îşi ţinea niciodată gura pentru a proteja sensibilitatea copiilor) despre boala care ucide şi care îi pândea pe cei care şi-o trăgeau nestingheriţi şi împrumutau ace.

— Joe s-a prăbuşit din punct de vedere fizic şi toţi oamenii care voiseră să-l cunoască atunci când era promiţător, deştept şi frumos s-au topit, mai puţin – să recunoaştem asta…

În tonul lui Elizabeth se simţea ranchiuna.

— … Michael şi Owen. Ei au făcut scut în jurul lui Joe, dar el a murit cu romanul neterminat. Michael era bolnav şi nu a putut să meargă la înmormântarea lui, dar Owen a fost unul dintre cei care au purtat sicriul. Ca recunoştinţă pentru modul în care avuseseră grijă de el, Joe le-a lăsat celor doi acea casă destul de încântătoare, unde odată chefuiseră şi stătuseră treji toată noaptea, discutând despre cărţi. Am fost acolo în câteva din acele seri. Erau… vremuri fericite.

— Cât de mult au folosit casa după ce North a murit?

— Nu ştiu în ce îl priveşte pe Michael, dar mă îndoiesc că a mai fost acolo după ce s-a certat cu Owen, ceea ce s-a întâmplat la puţin timp după înmormântarea lui Joe, spuse Elizabeth dând din umeri. Owen nu s-a dus acolo niciodată, pentru că era îngrozit să nu cumva să dea peste Michael. Termenii testamentului lui Joe erau neobişnuiţi: mi se pare că i se spune acord restrictiv. Joe stipula că acea casă trebuia păstrată ca refugiu pentru artişti. Aşa a reuşit Michael să blocheze vânzarea ei în toţi anii ăştia; familia Quine nu a reuşit niciodată să găsească un alt artist sau alţi artişti cărora să le-o vândă. O vreme a închiriat-o un sculptor, dar nu a mers. Bineînţeles, Michael a fost întotdeauna cât de pretenţios posibil cu chiriaşii, ca să-l împiedice pe Owen să obţină beneficii financiare, iar el îşi permite avocaţii care să-i transpună în viaţă capriciile.

— Ce s-a întâmplat cu cartea neterminată a lui North? întrebă Strike.

— Ah, Michael a abandonat lucrul la propriul lui roman şi l-a terminat postum pe cel al lui Joe. Se numeşte *Către semn* şi a fost publicat de Harold Weaver: e un roman cult clasic, se reeditează încontinuu.

Elizabeth se uită iar la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea. Am o întâlnire la 2 şi jumătate. Apoi îi spuse unui chelner aflat în trecere:

— Haina mea, vă rog.

— Mi-a zis cineva, spuse Strike, care îşi amintea perfect că era vorba de Anstis, că ai supravegheat lucrul la casa din Talgarth Road cu ceva timp în urmă?

— Da, spuse ea indiferent, încă una din treburile neobişnuite pe care agentul lui Owen ajunge să le facă pentru el. A fost o chestiune de coordonare a reparaţiilor, de a aduce lucrători. I-am trimis lui Michael o notă de plată pentru jumătate din sumă, iar el a plătit prin avocaţii lui.

— Aveai o cheie?

— Una pe care i-am dat-o maistrului, spuse ea rece, şi care a ajuns apoi din nou la familia Quine.

— Nu te-ai dus să vezi cu ochii tăi lucrările?

— Bineînţeles că m-am dus; trebuia să verific ce s-a făcut. Cred că am fost de două ori.

— Ştii cumva dacă s-a folosit acid clorhidric la vreuna dintre lucrările de renovare?

— Şi poliţia m-a întrebat despre acid clorhidric, zise ea. De ce?

— Nu pot să-ţi spun.

Ea îl privi feroce. Strike se îndoia că erau mulţi care refuzau să-i răspundă lui Elizabeth Tassel.

— Păi, pot să-ţi spun doar ceea ce am spus poliţiei: probabil că l-a lăsat acolo Todd Harkness.

— Cine?

— Sculptorul despre care ţi-am spus că a închiriat spaţiul de atelier. Owen l-a găsit, iar avocaţii lui Michael n-au putut găsi un motiv să obiecteze. Ce nu şi-a dat seama nimeni a fost că Harkness lucra mai ales cu metal ruginit şi folosea nişte chimicale foarte corozive. A produs multe stricăciuni atelierului înainte să i se ceară să plece.

Tabăra lui Fancourt a făcut *acea* curăţenie şi ne-a trimis *nouă* nota de plată.

Chelnerul îi adusese haina, de care atârnau câteva fire de păr de câine. În timp ce ea se ridica, Strike auzea un şuierat uşor din pieptul ei chinuit. Cu o strângere de mână energică, Elizabeth plecă.

Strike luă iar taxiul spre birou cu intenţia vagă de a fi conciliator cu Robin; cumva în dimineaţa aceea se contrariaseră reciproc, iar el nu era deloc sigur cum se întâmplase asta. Cu toate acestea, la momentul la care ajunse în sfârşit în anticameră, transpira din cauza durerii de la genunchi, iar primele cuvinte ale lui Robin alungară orice împăciuire din mintea lui.

— Tocmai a sunat agenţia de închiriat maşini. Nu au una automatică, dar îţi pot oferi…

— Trebuie să fie automatică! se răsti Strike, prăbuşindu-se pe canapea într-o erupţie de flatulenţă a căptuşelii de piele care îl irită şi mai tare. Nu pot conduce una manuală în starea asta, fir-ar a naibii! Ai sunat…?

— Bineînţeles că am încercat şi la alţii, spuse Robin rece. Am încercat peste tot. Nimeni nu poate să-ţi dea una automatică mâine. Prognoza meteo e atroce, oricum. Cred că ar fi mai bine să…

— Mă duc să-l intervievez pe Chard, spuse Strike.

Durerea şi teama îl făceau furios: teama că avea să fie silit să renunţe la proteză şi să recurgă iar la cârje, cu cracul pantalonului prins cu agrafa, cu ochii goi, umilit. Detesta scaunele din plastic dur de pe coridoarele dezinfectate; detesta dezgroparea şi examinarea documentelor lui voluminoase, murmurele despre schimbarea protezei, sfaturile personalului medical calm de a se odihni, de a-şi trata cu gingăşie genunchiul, de parcă acesta ar fi fost un copil bolnav pe care trebuia să-l ia cu el peste tot. În visurile lui nu era şchiop; în visurile lui era întreg.

Invitaţia lui Chard fusese un dar nesperat; intenţiona să profite de el. Erau multe lucruri despre care voia să-l întrebe pe editorul lui Quine. Invitaţia însăşi era de o stranietate evidentă. Voia să audă motivul pentru care Chard îl târa până în Devon.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă Robin.

— Ce?

— Am spus: „Aş putea să te duc eu”.

— Nu, nu se poate, spuse Strike dezagreabil.

— De ce?

— Trebuie să mergi în Yorkshire.

— Trebuie să ajung mâine-seară la 11 la King's Cross.

— Zăpada o să fie groaznică.

— Plecăm devreme.

Apoi Robin dădu din umeri:

— Sau poţi să îl contramandezi pe Chard. Dar prognoza pentru săptămâna viitoare e şi ea oribilă.

Era greu să treacă de la nerecunoştinţă la opusul ei cu ochii gri-albaştri ca de oţel ai lui Robin aţintiţi asupra lui.

— Bine, spuse el rigid. Mulţumesc.

— Atunci trebuie să mă duc să iau maşina, spuse Robin.

— Sigur, spuse Strike printre dinţii încleştaţi.

Owen Quine nu considerase că femeile ar avea loc în literatură: el, Strike, avea şi el o prejudecată secretă – dar avea oare de ales, cu genunchiul care ţipa cerând milă şi nicio maşină automatică de închiriat?

28

… aceasta (dintre toate celelalte) a fost cea
mai mortală şi periculoasă ispravă la care am
luat vreodată parte, de când am purtat pentru
prima oară arme în faţa inamicului…

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

La ora 5 a doua zi dimineaţa, Robin, încotoşmănată şi înmănuşată, urcă în unul dintre primele metrouri din ziua aceea, cu părul sclipind de la fulgi, un rucsac mic pe umăr şi o geantă pentru weekend în care îşi împachetase rochia neagră, haina şi pantofii de care avea să aibă nevoie la înmormântarea doamnei Cunliffe. Nu îndrăznea să spere că va reuşi să ajungă acasă după călătoria dus-întors în Devon, ci avea să se ducă direct la King's Cross după ce returna maşina agenţiei de închiriat.

Stând în metroul aproape gol, Robin îşi consultă sentimentele faţă de ziua care o aştepta şi descoperi că acestea sunt amestecate. Entuziasmul era emoţia ei principală, pentru că era convinsă că Strike avea un motiv excelent, care nu putea să aştepte, pentru a-l intervieva pe Chard. Învăţase să aibă încredere în judecata şi intuiţiile şefului ei; era unul dintre lucrurile care îl iritau atât de mult pe Matthew.

Matthew… Degetele în mănuşi negre ale lui Robin se strânseră pe geanta de lângă ea. Îl minţea întruna pe Matthew. Robin era o persoană sinceră şi în cei nouă ani de când erau împreună nu minţise niciodată, sau cel puţin nu până de curând. Unele fuseseră minciuni prin omisiune. Matthew o întrebase la telefon, miercuri noaptea, ce făcuse la serviciu în ziua aceea, iar ea îi oferise o versiune scurtă şi puternic cenzurată a activităţilor ei, omiţând deplasarea împreună cu Strike la casa în care Quine fusese omorât, prânzul de la Albion şi, bineînţeles, traversarea podului de la staţia West Brompton, cu braţul greu al lui Strike în jurul umerilor ei.

Dar fuseseră şi minciuni pe faţă. Abia seara trecută el o întrebase, asemenea lui Strike, dacă nu era mai bine să îşi ia o zi liberă şi să prindă un tren de mai devreme.

— Am încercat, spusese ea.

Minciuna îi ieşise cu uşurinţă de pe buze, înainte ca ea să se gândească la asta.

— Sunt toate pline. E din cauza vremii, înţelegi? Bănuiesc că oamenii iau trenul în loc să rişte mergând cu maşina. Va trebui să rămân la trenul de noapte.

Adevărul era că ea voia să meargă în Devon; voia să îl ajute pe Strike; voia să scape de calculator, oricâtă satisfacţie liniştită i-ar fi adus gestionarea competentă a afacerii, şi să investigheze. Era asta ceva greşit? Matthew aşa considera. Nu pe asta contase el. El voise ca ea să aleagă agenţia de publicitate, la resurse umane, pentru un salariu aproape dublu. Londra era atât de scumpă. Matthew voia un apartament mai mare. El o ducea în spate, se gândi Robin…

Şi mai era şi Strike. O frustrare familiară, un ghem strâns în stomacul ei: *va trebui să mai aducem pe cineva.* Menţionarea permanentă a acestui partener potenţial, care dobândea o substanţă mitică în mintea lui Robin: o femeie cu păr scurt şi faţă vicleană, precum agenta de poliţie care stătuse de pază în faţa locului crimei din Talgarth Road. Avea să fie competentă şi pregătită în toate modurile în care Robin nu era şi nestânjenită (pentru prima oară, în acest vagon de metrou pe jumătate gol şi puternic iluminat, cu lumea de afară întunecată şi urechile pline de huruit şi zăngăneală, Robin îşi spuse în mod deschis asta) de un logodnic precum Matthew.

Dar Matthew era axa vieţii ei, centrul fix al acesteia. Ea îl iubea; îl iubise întotdeauna. El rămăsese alături de ea în cele mai grele perioade ale vieţii ei, când mulţi bărbaţi tineri ar fi plecat. Voia să se căsătorească cu el şi chiar avea să facă asta. Numai că până atunci nu mai avuseseră niciodată dezacorduri fundamentale. Ceva legat de slujba ei, de decizia ei de a rămâne cu Strike, de Strike însuşi, introdusese un element de escrocherie în relaţia lor, ceva ameninţător şi nou…

Toyota Land Cruiser pe care o închiriase Robin fusese parcată peste noapte la Q-Park din Chinatown, una dintre cele mai apropiate parcări de Denmark Street, unde nu existau parcări deloc. Alunecând şi patinând pe cei mai plaţi pantofi eleganţi ai ei, cu geanta pentru weekend legănându-se în mâna dreaptă, Robin se grăbea prin întuneric spre parcarea multietajată, refuzând să se mai gândească la Matthew sau la ce ar fi crezut sau spus acesta dacă ar fi putut s-o vadă

cum se îndreaptă spre o călătorie de şase ore, singură în maşină cu Strike. După ce îşi puse geanta în portbagaj, Robin se aşeză pe locul şoferului, setă GPS-ul, potrivi căldura şi lăsă motorul să meargă, ca să încălzească interiorul îngheţat.

Strike întârzia puţin, ceea ce nu îi stătea în fire. Robin omorî timpul de aşteptare familiarizându-se pe deplin cu comenzile. Îi plăceau foarte mult maşinile, îi plăcuse întotdeauna foarte mult să conducă. La vârsta de zece ani putea să conducă tractorul la ferma unchiului ei, atâta vreme cât cineva o ajuta să tragă frâna de mână. Spre deosebire de Matthew, luase examenul de prima oară. Învăţase să nu îl tachineze în legătură cu asta.

O mişcare întrezărită în oglinda retrovizoare o făcu să ridice privirea. Strike, în haine întunecate, îşi croia drum laborios spre maşină pe cârje, cu pantalonul drept prins cu agrafă.

Robin simţi o senzaţie de rău, de prăbuşire în stomac – nu din cauza piciorului amputat, pe care îl mai văzuse până atunci, chiar în circumstanţe mai tulburătoare, ci din cauză că era prima oară când îl vedea pe Strike renunţând la proteză în public.

Coborî din maşină, apoi îşi dori să n-o fi făcut când văzu fruntea lui încruntată.

— Bună idee, să iei un 4X4, spuse el, avertizând-o în tăcere să nu vorbească despre piciorul lui.

— Da, m-am gândit că ar fi cel mai bine pe vremea asta, spuse Robin.

El ocoli maşina spre locul pasagerului. Robin ştia că nu trebuie să îşi ofere ajutorul; simţea în jurul lui o zonă de excludere, ca şi cum el ar fi respins telepatic orice ofertă de asistenţă sau compasiune, dar era îngrijorată că el nu putea să urce neajutat. Strike îşi abandonă cârjele pe bancheta din spate şi rămase pentru o clipă într-un echilibru precar; apoi, cu o manifestare a puterii trunchiului pe care ea nu o mai văzuse până atunci, se trase fără probleme în maşină.

Robin urcă în grabă, închise portiera, îşi puse centura şi ieşi cu spatele din locul de parcare. Respingerea preventivă a preocupării ei de către Strike stătea ca un zid între ei, iar compasiunea ei primi o nuanţă de resentiment din cauză că el nu o lăsa înăuntru nici în măsura aia minusculă. Când se agitase ea pe lângă el sau încercase să-l cocoloşească? Nu făcuse niciodată mai mult de a-i oferi paracetamol…

Strike ştia că e nerezonabil, dar această conştientizare nu făcea

decât să-i sporească iritarea. Când încercase să meargă fusese evident că a încerca să îşi forţeze proteza pe picior, când genunchiul lui era fierbinte, umflat şi extrem de dureros, ar fi fost un act de prostie. Fusese obligat să coboare scările metalice pe fund, ca un copil mic. Traversarea lui Charing Cross Road pe gheaţă şi cârje îi adusese priviri insistente din partea puţinilor pietoni matinali care înfruntau întunericul şi temperatura negativă. Nu vrusese niciodată să revină la această stare, dar iată-l aici, totul din cauza unei uitări temporare că nu era, asemenea lui Strike din vise, un om întreg.

Cel puţin Robin ştia să conducă, observă Strike uşurat. Sora lui, Lucy, era neatentă şi nesigură la volan. Charlotte condusese întotdeauna Lexusul ei într-un mod care îi provoca lui Strike durere fizică: accelerând pe lumina roşie a semaforului, luând-o pe străzi cu sens unic, fumând şi pălăvrăgind la telefon, ratând de foarte puţin biciclişti şi portiere care se deschideau ale unor maşini parcate… De când Vikingul explodase în jurul lui, pe acel drum de pământ galben, lui Strike îi era greu să fie dus cu maşina de cineva care nu era profesionist.

După o lungă tăcere, Robin spuse:

— E cafea în rucsac.

— Ce?

— În rucsac – e un termos. Mă gândeam că n-ar trebui să oprim decât dacă trebuie neapărat. Şi sunt şi biscuiţi.

Ştergătoarele de parbriz îşi tăiau drum prin peticele de zăpadă.

— Eşti o minune, pe cuvânt, spuse Strike.

Reţinerea lui se topea. Nu mâncase de dimineaţă: încercase să-şi lege proteza, fără a reuşi, căutase un ac pentru pantalonii lui de costum, îşi excavase cârjele şi coborâse scările, toate acestea luându-i de două ori mai mult decât timpul pe care îl alocase el. Şi, fără să vrea, Robin lăsă să se vadă un mic zâmbet.

Strike îşi turnă cafea şi mâncă mai multe fursecuri, aprecierea lui faţă de abila manevrare de către Robin a ciudatei maşini crescând pe măsură ce foamea lui descreştea.

— Ce maşină are Matthew? întrebă el în timp ce traversau în viteză viaductul Boston Manor.

— Niciuna, spuse Robin. Nu avem maşină în Londra.

— Da, n-ai nevoie, spuse Strike.

Se gândi în sinea lui că, dacă i-ar fi dat vreodată lui Robin salariul pe

care îl merita ea, ar fi putut să-şi permită una.

— Deci ce ai de gând să-l întrebi pe Daniel Chard? întrebă Robin.

— O grămadă, spuse Strike măturând fărâmiţele de pe sacoul lui negru. Mai întâi, dacă se certase cu Quine şi, dacă da, pentru ce. Nu pot să înţeleg de ce Quine – chiar dacă, evident, era un mare dobitoc – a decis să-l atace pe omul care ţinea în mâinile sale mijloacele lui de trai şi care avea suficienţi bani ca să-l dea în judecată până îl distrugea.

Strike ronţăi fursecuri o vreme, înghiţi, apoi adăugă:

— Dacă nu cumva Jerry Waldegrave are dreptate şi Quine a suferit o cădere nervoasă autentică atunci când a scris-o şi a atacat pe oricine credea el că ar putea fi vinovat pentru vânzările lui lamentabile.

Robin, care terminase de citit *Bombyx Mori* în timp ce Strike lua prânzul cu Elizabeth Tassel, ziua anterioară, spuse:

— Nu cumva scrisul e prea coerent pentru cineva care are o cădere nervoasă?

— Sintaxa poate fi normală, dar nu cred că o să găseşti mulţi oameni care să conteste că are un conţinut al naibii de dement.

— Celelalte scrieri ale lui sunt foarte asemănătoare.

— Niciuna din celelalte nu e la fel de nebună ca *Bombyx Mori,* spuse Strike. *Păcatul lui Hobart* şi *Fraţii Balzac* au amândouă intrigă.

— Şi asta are intrigă.

— Oare? Sau micul turneu pe jos al lui Bombyx e doar o modalitate convenabilă de a lega laolaltă mai multe atacuri asupra diferitor oameni?

Zăpada cădea des şi repede în timp ce treceau de ieşirea spre Heathrow, discutând despre diversele aspecte groteşti ale romanului, râzând puţin de salturile logice ridicole ale acestuia, de absurdităţile lui. Copacii de pe fiecare parte a autostrăzii arătau ca şi cum ar fi fost presăraţi cu tone de zahăr îngheţat.

— Poate Quine s-a născut cu 400 de ani prea târziu, spuse Strike continuând să mănânce fursecuri. Elizabeth Tassel mi-a spus că există o piesă de teatru iacobină despre răzbunare, în care apare un schelet otrăvit deghizat în femeie. Probabil că cineva i-o trage şi moare. Nu e extrem de departe de un Phallus Impudicus care se pregăteşte să…

— Opreşte-te, spuse Robin, râzând uşor şi înfiorându-se.

Dar Strike nu se întrerupsese din cauza protestului ei sau din cauza vreunei senzaţii de repulsie. În timp ce vorbea, adânc în subconştientul lui licărise ceva. Cineva îi povestise… cineva spusese… dar amintirea

dispăru într-o fulgerare argintie şi chinuitoare, ca un peştişor care dispare în ierburile iazului.

— Un schelet otrăvit, murmură Strike, încercând să prindă amintirea evazivă, dar nereuşind.

— Iar eu am terminat şi *Păcatul lui Hobart* aseară, spuse Robin depăşind un Prius care pierdea vremea.

— Îţi place să te chinui, spuse Strike întinzând mâna după al şaselea biscuite. Nu credeam c-o să-ţi placă.

— Nu mi-a plăcut, şi nici nu devine mai bună. E despre…

— Un hermafrodit care e însărcinat şi care face un avort deoarece un copil ar dăuna ambiţiilor lui literare.

— L-ai citit!

— Nu, Elizabeth Tassel mi-a spus.

— E un sac însângerat în carte, spuse Robin.

Strike privi în lateral spre profilul ei palid şi serios, în timp ce ea se uita la drumul din faţă, cu ochii repezindu-se spre oglinda retrovizoare.

— Ce e în el?

— Copilul avortat, spuse Robin. E groaznic.

Strike digeră această informaţie în timp ce treceau de cotul spre Maidenhead.

— Ciudat, spuse el în cele din urmă.

— Grotesc, spuse Robin.

— Nu, e ciudat, insistă Strike. Quine se repeta. E al doilea lucru din *Păcatul lui Hobart* pe care l-a pus şi în *Bombyx Mori.* Doi hermafroditi, doi saci însângeraţi. De ce?

— Păi, spuse Robin, nu sunt *exact* la fel. În *Bombyx Mori,* sacul însângerat nu aparţine hermafroditului şi nu are înăuntru un copil avortat… poate îşi epuizase capacitatea de a inventa. Poate că *Bombyx Mori* a fost ca un – foc de tabără final al tuturor ideilor lui.

— Rugul funerar al carierei lui, asta a fost.

Strike se afundă în gândurile lui, în timp ce peisajul de dincolo de geam devenea tot mai rural. Golurile dintre copaci lăsau să se vadă câmpuri de zăpadă, alb pe alb sub un cer gri perlă, iar zăpada deasă continua să se repeadă asupra maşinii.

— Ştii, spuse Strike în cele din urmă, cred că aici există două variante. Fie Quine chiar avea o cădere nervoasă, pierduse contactul cu ceea ce făcea şi credea că *Bombyx Mori* e o capodoperă – fie voia să

provoace cât mai multe probleme posibile, iar replicările apar acolo pentru un motiv.

— Ce motiv?

— E o cheie, spuse Strike. Prin trimiterile încrucişate la alte cărţi de-ale lui, îi ajuta pe oameni să înţeleagă unde bate cu *Bombyx Mori.* Încerca să spună fără a putea fi acuzat de calomnie.

Robin nu îşi lua ochii de la autostrada înzăpezită, dar îşi înclină faţa spre el, încruntându-se.

— Crezi că totul a fost complet deliberat? Crezi că voia să provoace toate problemele astea?

— Dacă stai să te gândeşti la asta, spuse Strike, nu e un plan de afaceri prost pentru un om egoist şi sensibil care abia dacă vinde vreo carte. Stârneşte cât mai mult scandal posibil, fă ca toată Londra să bârfească despre carte, cu ameninţări de dare în judecată, o grămadă de oameni supăraţi, dezvăluiri mascate despre un scriitor celebru… şi apoi dispari undeva unde nu te pot ajunge citaţiile de la tribunal şi, înainte să te poată opri cineva, o publici ca e-book.

— Dar a fost furios atunci când Elizabeth Tassel i-a spus că n-o să-l publice.

— Oare? spuse Strike gânditor. Sau doar simula? O hărţuia să-l citească pentru că se pregătea să însceneze o mare ceartă publică foarte drăguţă? Quine pare un mare exhibiţionist. Poate că totul făcea parte din planul lui de promovare. El credea că Roper Chard nu face cărţilor lui suficientă publicitate – am aflat asta de le Leonora.

— Deci crezi că atunci când s-a întâlnit cu Elizabeth Tassel plănuise deja ieşirea furtunoasă din restaurant?

— E posibil, spuse Strike.

— Şi să se ducă în Talgarth Road?

— Poate.

Soarele răsărise acum complet, astfel încât vârfurile îngheţate ale copacilor străluceau.

— Şi a obţinut ce voia, nu-i aşa? spuse Strike, mijindu-şi ochii în timp ce o mie de particule de gheaţă sclipeau pe parbriz. Nu ar fi putut să aranjeze o publicitate mai bună pentru cartea asta nici dacă ar fi vrut. Păcat că n-a apucat să se vadă la ştirile de la BBC.

Apoi Strike adăugă în şoaptă:

— Ah, fir-ar a dracu'.

— Ce e?

— Am terminat toţi biscuiţii… scuze, spuse el pocăit.

— Nu-i nimic, spuse Robin amuzată. Am mâncat de dimineaţă.

— Eu nu, mărturisi Strike.

Aversiunea faţă de a discuta despre piciorul lui fusese dizolvată de cafeaua caldă, de discuţia lor şi de gândurile ei practice pentru confortul lui.

— Nu mi-am putut pune proteza aia nenorocită. Genunchiul e umflat ca dracu': va trebui să mă duc la doctor. Mi-a luat o mie de ani să mă descurc.

Ea bănuise asta, dar aprecie mărturisirea.

Trecură pe lângă un teren de golf, cu steaguri răsărind din acrii de albeaţă moale şi gropi umplute cu apă care acum erau ca nişte foi de cositor lustruit în lumina iernii. În timp ce se apropiau de Swindon, telefonul lui Strike sună. Se uită la număr (se aştepta cumva ca Nina Lascelles să îl mai sune o dată) şi văzu că era Ilsa, vechea lui prietenă din şcoală. De asemenea, văzu cu regret că pierduse un apel de la Leonora Quine la ora 6 şi jumătate, când probabil că mergea chinuit pe Charing Cross Road cu cârjele.

— Ilsa, bună. Ce s-a întâmplat?

— Destul de multe, de fapt, spuse ea.

Vocea ei părea metalică şi îndepărtată; Strike îşi dădea seama că era în maşină.

— Te-a sunat Leonora Quine miercuri?

— Da, ne-am întâlnit în după-amiaza aia, spuse ea. Şi tocmai am vorbit cu ea din nou. Mi-a spus că a încercat să te sune în dimineaţa asta şi n-a reuşit să dea de tine.

— Da, am plecat devreme, probabil am ratat-o.

— Am obţinut permisiunea ei să spun…

— Ce s-a întâmplat?

— Au ridicat-o pentru interogatoriu. Acum sunt în drum spre secţie.

— Căcat, spuse Strike. *Căcat.* Ce probe au?

— Ea mi-a spus că poliţia a găsit poze cu ea şi Quine în pat. Se pare că lui îi plăcea să fie legat şi, după asta, fotografiat.

Tonul Ilsei era caustic şi practic.

— Mi-a spus toate astea de parcă vorbea despre grădinărit.

Strike auzea sunete estompate ale traficului aglomerat din centrul Londrei. Aici, pe autostradă, cele mai puternice zgomote erau foşnetul ştergătoarelor de parbriz, torsul constant al motorului puternic şi

şuieratul ocazional al celor nesăbuiţi care depăşeau prin zăpada învârtejită.

— Ai crede că are atâta minte încât să se debaraseze de poze, spuse Strike.

— O să mă prefac că n-am auzit sugestia de distrugere a probelor, spuse Ilsa cu o gravitate prefăcută.

— Fotografiile alea nu sunt probe, ce naiba, spuse Strike. Dumnezeule mare, *bineînţeles* că ăştia doi aveau o viaţă sexuală perversă – cum altfel ar fi putut să păstreze un bărbat precum Quine? Mintea lui Anstis e prea curată, asta e problema; el crede că tot ce nu e poziţia misionarului e o probă de tendinţe criminale sângeroase.

— Ce ştii tu despre obiceiurile sexuale ale ofiţerului responsabil? întrebă Ilsa amuzată.

— E tipul pe care l-am tras în spatele vehiculului în Afganistan, murmură Strike.

— Ah, spuse Ilsa.

— Şi e hotărât să facă în aşa fel încât să iasă Leonora. Dacă asta e tot ce au, fotografii obscene…

— Nu e tot. Ştiai că familia Quine are un depozit?

Strike asculta încordat, dintr-odată îngrijorat. Era oare posibil să se fi înşelat, să se fi înşelat complet…?

— Ei bine, ştiai? întrebă Ilsa.

— Ce-au găsit? întrebă Strike, devenit serios. Sper că nu măruntaiele?

— Ce ai spus? Părea că ai spus „sper că nu măruntaiele”!

— Ce au găsit? se corectă Strike.

— Nu ştiu, dar mă aştept să aflu când ajung acolo.

— Nu e arestată, nu-i aşa?

— Doar reţinută pentru interogatoriu, dar ei sunt siguri că ea e, se vede, şi nu cred că ea îşi dă seama cât de serioasă devine treaba. Când m-a sunat nu era în stare să vorbească decât de fiica ei care trebuia lăsată cu o vecină, fiica ei care era tulburată…

— Fiica are 24 de ani şi are dificultăţi de învăţare.

— Ah, spuse Ilsa. Trist… Ascultă, aproape am ajuns, trebuie să închid.

— Ţine-mă la curent.

— Nu te aştepta la ceva prea curând. Am senzaţia că o să stăm ceva vreme.

— *Căcat,* spuse Strike din nou în timp ce închidea.

— Ce s-a întâmplat?

O autocisternă enormă se desprinsese de banda întâi ca să depăşească o Honda Civic cu un semn de „Copil la bord" pe geamul din spate. Strike privi cum corpul ca un glonţ gigantic de argint al acesteia se legăna pe drumul îngheţat, în viteză, şi observă cu o aprobare nerostită că Robin încetini, pentru a avea mai mult spaţiu de frânare.

— Poliţia a ridicat-o pe Leonora pentru interogatoriu.

Robin icni.

— Au găsit poze cu Quine legat în dormitor şi altceva într-un depozit, dar Ilsa nu ştie ce…

Lui Strike i se mai întâmplase asta. Trecerea instantanee de la calm la calamitate. Încetinirea timpului. Fiecare simţ dintr-odată întins ca o sârmă şi ţipând.

Autocisterna se îndoia de la mijloc.

Strike se auzi cum urlă „FRÂNEAZĂ!", pentru că asta făcuse el ultima oară ca să evite moartea…

Dar Robin îşi înfipse piciorul în acceleraţie. Maşina se repezi mugind înainte. Nu era loc de trecere. Camionul lovi drumul îngheţat cu partea laterală şi începu să se învârtă; Civicul se lovi de el, se rostogoli şi alunecă pe plafon spre marginea drumului; un Golf şi un Mercedes se izbiseră unul de altul şi erau prinse împreună, gonind spre cabina autocisternei…

Se repezeau spre şanţul de la marginea drumului. Robin trecu la câţiva centimetri de Civicul răsturnat. Strike apucă mânerul portierei, în timp ce Land Cruiserul intra în viteză pe terenul accidentat – aveau să intre în şanţ şi poate să se răstoarne –, capătul din spate al autocisternei se balansa mortal spre ei, dar ei mergeau atât de repede încât el îi rată la mustaţă – o zdruncinătură puternică, Strike se lovi cu capul de plafon şi viraseră înapoi pe asfaltul îngheţat, de cealaltă parte a mormanului de maşini ciocnite, nevătămaţi.

— Dumnezeule mare…

Robin frână, în sfârşit, complet stăpână pe situaţie, trăgând pe marginea drumului. Faţa ei era la fel de albă ca zăpada împroşcată pe parbriz.

— În Civic era un copil.

Şi, înainte ca el să poată rosti un cuvânt, ea plecase, trântind portiera în urma ei.

Strike se aplecă în spatele scaunului său, încercând să-şi apuce cârjele. Niciodată nu îşi resimţise mai acut handicapul. Tocmai reuşise să tragă cârjele pe scaunul lui, când auzi sirene. Mijindu-şi ochii prin geamul înzăpezit din spate, depistă pâlpâitul îndepărtat al luminii albastre. Poliţia era acolo deja. El era un factor de risc şchiop, înjurând, Strike aruncă din nou cârjele în spate.

Robin reveni la maşină zece minute mai târziu.

— E în regulă, gâfâi ea. Băieţelul e bine, era într-un scaun de maşină. Şoferul camionului e plin de sânge, dar conştient…

— Tu eşti în regulă?

Robin tremura puţin, dar zâmbi când auzi întrebarea.

— Da, sunt bine. Mă temeam doar că va trebui să văd un copil mort.

— Bine atunci, spuse Strike, respirând adânc. Unde *dracu'* ai învăţat să conduci aşa?

— A, am făcut câteva cursuri de şofat pentru avansaţi, spuse Robin dând din umeri, dându-şi părul ud la o parte de pe ochi.

Strike o privea fix.

— Când a fost asta?

— La puţin timp după ce am abandonat universitatea. Treceam… treceam printr-o perioadă mai proastă şi nu ieşeam prea mult din casă. A fost ideea lui taică-meu. Întotdeauna am iubit maşinile. Era pur şi simplu ceva de făcut.

Robin îşi puse centura şi porni motorul.

— Uneori, când sunt acasă, mă duc la fermă să exersez. Unchiul meu are un câmp pe care mă lasă să conduc.

Strike încă o privea fix.

— Eşti sigură că nu vrei să aşteptăm puţin înainte să…?

— Nu, le-am dat numele şi adresa mea. Ar fi bine să plecăm.

Robin băgă în viteză şi intră lin pe autostradă. Strike nu îşi putea desprinde privirea de profilul ei calm; ochii ei erau din nou aţintiţi asupra drumului, iar mâinile sigure şi relaxate pe volan.

— Am văzut evitări mai proaste decât asta din partea unor şoferi agresivi din armată, îi spuse el. Cei care conduc generali, care sunt antrenaţi să scape de sub foc.

Privi în urmă, spre mormanul de vehicule răsturnate care acum blocau drumul.

— Încă nu-mi dau seama cum ai reuşit să ne scoţi din chestia asta.

Situaţia aproape de accident nu o făcuse pe Robin să-i dea lacrimile,

dar la aceste cuvinte de laudă şi apreciere simţi dintr-odată că ar putea să plângă, să-şi dea drumul. Cu un mare efort al voinţei îşi comprimă emoţia într-un râs uşor şi spuse:

— Îţi dai seama că dacă aş fi frânat, alunecam direct în autocisternă?

— Da, spuse Strike.

Râse şi el, apoi spuse, minţind:

— Nu ştiu de ce am spus asta.

29

Există o cale la stânga dumitale,
Care duce de la o conştiinţă vinovată
Spre o pădure a neîncrederii şi fricii –

Thomas Kyd, *Tragedia spaniolă*

Deşi fuseseră pe cale să aibă un accident, Strike şi Robin intrară în oraşul Tiverton din Devonshire la puţin timp după ora 12. Robin urmă instrucţiunile GPS-ului, trecând pe lângă case de ţară liniştite acoperite de straturi groase de alb sclipitor, peste un pod mic şi îngrijit care traversa un râu de culoarea cremenei şi pe lângă o biserică din secolul al XVI-lea de o măreţie neaşteptată, înspre celălalt capăt al oraşului, unde o pereche de porţi electrice erau plasate discret la o anumită distanţă de drum.

Un filipinez tânăr şi atrăgător, purtând ceea ce păreau a fi pantofi de iachting şi o haină prea mare, încerca să le deschidă manual. Când văzu Land Cruiserul îi făcu semn lui Robin să coboare geamul.

— Îngheţate, spuse el succint. Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Stătură cinci minute până când el reuşi în sfârşit să descremenească porţile, săpând un făgaş în zăpada care cădea constant pentru a le permite porţilor să se rotească.

— Vrei să te ducem până la casă? îl întrebă Robin.

Tânărul se urcă pe bancheta din spate, lângă cârjele lui Strike.

— Sunteţi prieteni ai domnului Chard?

— Ne aşteaptă, răspunse Strike evaziv.

Urcară pe un drum privat şerpuit, Land Cruiserul descurcându-se uşor cu zăpada sfărâmicioasă căzută în mormane peste noapte. Frunzele strălucitoare, verde-închis, ale rododendronilor care mărgineau drumul refuzaseră să-şi poarte încărcătura lor de zăpadă, astfel că apropierea era doar în alb şi negru: pereţi de frunziş dens delimitând aleea alburie şi prăfoasă. În faţa ochilor lui Robin începuseră să apară mici luminiţe. Trecuse mult timp de la micul dejun şi, bineînţeles, Strike mâncase toţi biscuiţii.

Senzaţia ei de rău de mare şi o uşoară impresie de irealitate

persistară în timp ce se dădea jos din Toyota şi privea în sus spre Tithebarn House, care se înălţa lângă un petic întunecat de pădure ce se apropia mult de o latură a casei. Construcţia dreptunghiulară imensă din faţa lor fusese transformată de un arhitect aventuros: jumătate din acoperiş fusese înlocuit cu geam; cealaltă părea să fie acoperită cu panouri solare. În timp ce privea în sus, spre locul în care construcţia devenea transparentă şi scheletică pe cerul strălucitor, cenuşiu-deschis, Robin se simţi încă şi mai ameţită. Îi amintea de imaginea îngrozitoare din telefonul lui Strike, spaţiul boltit de sticlă şi lumină în care zăcuse trupul mutilat al lui Quine.

— Te simţi bine? spuse Strike îngrijorat.

Robin părea foarte palidă.

— Foarte bine, spuse Robin.

Voia să-şi păstreze statutul eroic în ochii lui. Inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul îngheţat, şi îl urmă pe Strike, care era surprinzător de agil pe cârje, pe cărarea de pietriş spre intrare. Tânărul lor pasager dispăruse fără să le mai spună vreun cuvânt.

Daniel Chard deschise uşa de la intrare el însuşi. Purta o cămaşă cu guler de mandarin, ca de salopetă, din mătase galben-verde şi pantaloni largi de in. Era în cârje, asemenea lui Strike, cu gamba stângă şi laba piciorului prinse într-un ghips gros cu curele. Chard privi în jos spre cracul gol, care se bălăbănea, al pantalonului lui Strike şi, timp de câteva secunde dureroase, nu păru în stare să-şi întoarcă privirea.

— Şi credeai că dumneata ai probleme, spuse Strike întinzând mâna.

Mica glumă nu avu efect. Chard nu zâmbi. Aura de stângăcie, de extravaganţă care îl înconjurase la petrecerea companiei încă îl învăluia. Îi strânse mâna lui Strike fără să-l privească în ochi, iar cuvintele lui de bun-venit fură:

— Am aşteptat toată dimineaţa să contramandaţi întâlnirea.

— Nu, am reuşit să ajungem, spuse Strike inutil. Aceasta este asistenta mea, Robin, care a condus până aici. Sper că…

— Nu, nu poate să aştepte afară, în zăpadă, spuse Chard, dar fără nicio căldură vizibilă. Intraţi înăuntru.

Se dădu în spate pe cârje, ca să-i lase să treacă pragul spre scândurile foarte lustruite, de culoarea mierii, ale podelei.

— Vreţi, vă rog, să vă scoateţi pantofii?

O femeie filipineză îndesată, de vârstă mijlocie, cu părul negru prins

în coc, apăru printr-o pereche de uşi batante din peretele de cărămidă de la dreapta lor. Era îmbrăcată complet în negru şi ţinea doi săculeţi albi de pânză în care, în mod evident, Strike şi Robin ar fi trebuit să-şi pună încălţămintea. Robin i-o înmână pe a ei; atingerea scândurilor cu tălpile o făcea să se simtă ciudat de vulnerabilă. Strike rămase pur şi simplu acolo, pe singurul lui picior.

— Ah, spuse Chard, holbându-se din nou. Nu, bănuiesc… Domnul Strike ar fi mai bine să nu îşi descalţe pantoful, Nenita.

Femeia se retrase fără un cuvânt în bucătărie.

Cumva, interiorul lui Tithebarn House sporise senzaţia neplăcută de ameţeală a lui Robin. Niciun fel de pereţi nu despărţeau vastul ei interior. Primul etaj, la care se ajungea pe o scară din oţel şi sticlă în spirală, era suspendat cu cabluri groase de metal de tavanul înalt. Patul dublu, imens, al lui Chard, care părea să fie din piele neagră, se putea vedea, departe deasupra lor; avea ceva ce părea a fi un crucifix imens din sârmă ghimpată atârnat deasupra lui, pe peretele de cărămidă. Robin îşi plecă privirea în grabă, simţind că îi e mai rău ca oricând.

Majoritatea mobilei de la nivelul inferior se compunea din cuburi de piele albă sau neagră. Calorifere verticale de oţel erau intercalate cu rafturi de cărţi de o simplitate abilă, şi ele din lemn şi metal. Trăsătura dominantă a încăperii cu puţină mobilă era o sculptură de marmură în mărime naturală a unui înger feminin, aşezat pe o stâncă şi parţial disecat, pentru a lăsa să se vadă jumătate din craniu, o porţiune a măruntaielor şi o secţiune a osului piciorului. Robin, incapabilă să-şi desprindă ochii, văzu că sânul ei era înfăţişat ca o movilă de globule mari care stăteau pe un cerc de muşchi semănând cu lamelele unei ciuperci.

Ce ridicol să-ţi fie rău când trupul disecat era făcut din piatră rece şi pură, simplă albeaţă nesimţitoare, care nu se putea compara cu cadavrul putrezit salvat pe mobilul lui Strike… *nu te mai gândi la asta…* ar fi *t*rebuit să-l facă pe Strike să lase măcar un biscuit… pe buza de sus şi pe scalpul ei apăruseră picături de transpiraţie…

— Te simţi bine, Robin? întrebă Strike tăios.

Ea ştia că îşi schimbase cu siguranţă culoarea după feţele celor doi bărbaţi, iar la teama ei că ar fi putut să leşine se adăugă stânjeneala că era un dezavantaj pentru Strike.

— Scuze, spuse ea printre buzele amorţite. Călătorie lungă… dacă aş putea primi un pahar cu apă…

— Ăă… sigur, spuse Chard, ca şi cum ar fi fost penurie de apă. Nenita?

Femeia în negru reapăru.

— Domnişoara are nevoie de un pahar cu apă, spuse Chard.

Nenita îi făcu semn lui Robin să o urmeze. Robin auzi cârjele editorului scoţând un *buf, buf* uşor în spatele ei, pe podeaua de lemn, în timp ce ea intra în bucătărie. Avu senzaţia scurtă a unor suprafeţe de oţel şi a unor pereţi văruiţi, iar tânărul pe care îl dusese cu maşina frecând o tigaie mare, apoi se trezi că stă pe un taburet scund.

Robin presupusese că Chard venise după ea ca să vadă dacă e bine, dar în timp ce Nenita îi împingea un pahar rece în mână îl auzi vorbind undeva deasupra ei.

— Mulţumesc că ai reparat porţile, Manny.

Tânărul nu răspunse. Robin auzi clinchetul cârjelor lui Chard estompându-se şi balansarea uşilor de la bucătărie.

— E vina mea, îi spuse Strike lui Chard atunci când editorul se întoarse la el, simţindu-se cu adevărat vinovat. Am mâncat toată mâncarea pentru drum.

— Nenita poate să îi dea ceva, spuse Chard. Vrei să ne aşezăm?

Strike îl urmă, trecând pe lângă îngerul de marmură, care se reflecta neclar în lemnul călduros de sub el. Se îndreptară, pe cele patru cârje ale lor, spre capătul încăperii, unde o sobă de fier negru răspândea un cerc de căldură bine-venită.

— Frumoasă casă, spuse Strike.

Se aşeză pe unul dintre cele mai mari cuburi de piele neagră, punându-şi cârjele alături. Complimentul era nesincer; el prefera confortul utilitarist, iar casa lui Chard i se părea a fi doar suprafaţă şi exhibare.

— Da, am lucrat îndeaproape cu arhitectul, spuse Chard cu o mică pâlpâire de entuziasm. Are un atelier…

Chard arătă spre o altă pereche de uşi discrete.

— … şi piscină.

Se aşeză şi el, întinzându-şi în faţă piciorul care se termina cu un ghips gros, prins cu curele.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Strike, făcând semn din cap spre piciorul rupt.

Chard arătă cu capătul cârjei spre scara de metal şi sticlă în spirală.

— Dureros, spuse Strike examinând înălţimea ei.

— Ruptura a răsunat în întreg spaţiul, spuse Chard cu o plăcere bizară. Nu îmi dădeam seama că poţi *auzi* cu adevărat cum se întâmplă asta. Vrei un ceai sau o cafea?

— Un ceai ar fi excelent.

Strike îl văzu pe Chard cum îşi pune piciorul rănit pe o plăcuţă mică de alamă de lângă locul său. O uşoară apăsare şi Manny apăru iar din bucătărie.

— Ceai, te rog, Manny, spuse Chard cu o căldură care lipsea ostentativ din comportamentul lui obişnuit.

Tânărul dispăru iar, la fel de posomorât ca întotdeauna.

— E Muntele St. Michel? întrebă Strike.

Arătă spre o pictură mică atârnată lângă sobă. Era o pictură naivă pe ceea ce părea a fi scândură.

— O lucrare de Alfred Wallis, spuse Chard cu încă o licărire minoră de entuziasm. Simplitatea formelor ei… primitive şi naive. Tatăl meu îl cunoştea. Wallis s-a apucat serios de pictură doar după 70 de ani. Cunoşti Cornwallul?

— Acolo am crescut, spuse Strike.

Dar Chard era mai interesat să vorbească despre Alfred Wallis. Aminti iar că artistul îşi găsise adevărata lui *métier* abia spre sfârşitul vieţii şi se lansă într-un expozeu despre operele artistului. Lipsa totală de interes a lui Strike faţă de acest subiect rămase neobservată. Chard nu era un adept al contactului vizual. Ochii editorului alunecau de la tablouri la anumite puncte ale interiorului vast de cărămidă, părând să privească spre Strike doar accidental.

— Tocmai te-ai întors din New York, nu-i aşa? întrebă Strike când Chard îşi trase răsuflarea.

— Da, de la o conferinţă de trei zile, spuse Chard.

Flacăra entuziasmului său se stinse. Lăsă impresia că repeta fraze exersate atunci când spuse:

— Vremuri provocatoare. Apariţia dispozitivelor electronice de citit a schimbat regulile jocului.

Apoi îl întrebă pe Strike direct:

— Dumneata citeşti?

— Uneori, spuse Strike.

În apartamentul lui exista o carte ferfeniţită de James Ellroy pe care voia s-o termine de patru săptămâni, dar în majoritatea serilor era prea obosit ca să se poată concentra. Cartea lui preferată zăcea în una

dintre cutiile nedespachetate cu lucruri ale lui de pe palier; avea 20 de ani, iar el nu o mai deschisese de foarte mult timp.

— Avem nevoie de cititori, murmură Daniel Chard. Mai mulţi cititori. Mai puţini scriitori.

Strike îşi reprimă impulsul de a răspunde „Ei bine, măcar de unul dintre ei aţi scăpat".

Manny reapăru ducând o tavă transparentă de plexiglas, pe care o aşeză în faţa angajatorului său. Chard se aplecă înainte ca să toarne ceaiul în căni înalte şi albe de porţelan. Mobila lui de piele, remarcă Strike, nu emitea sunetele iritante pe care le emitea canapeaua din biroul lui, dar pe de altă parte probabil costase de zece ori mai mult. Dosul mâinilor lui Chard era la fel de iritat şi aparent dureros ca şi la petrecerea companiei, iar în lumina clară de deasupra, de pe partea de jos a primului etaj suspendat, Chard părea mai bătrân decât de la distanţă; 60 de ani, poate, însă ochii întunecaţi şi înfundaţi, nasul vulturesc şi gura subţire erau încă atrăgătoare, cu severitatea lor.

— A uitat de lapte, spuse Chard examinând tava. Îl bei cu lapte?

— Da, spuse Strike.

Chard oftă, dar în loc să apese plăcuţa de alamă de pe podea, se chinui să se ridice pe piciorul sănătos şi pe cârje şi se îndreptă legănându-se spre bucătărie, lăsându-l pe Strike să privească fix şi meditativ în urma lui.

Cei care lucraseră cu Chard îl găseau ciudat, deşi Nina îl descrisese odată drept viclean. Furiile lui necontrolate referitoare la *Bombyx Mori* i se păruseră lui Strike reacţia unui om excesiv de sensibil, având o judecată îndoielnică. Îşi amintea uşoara senzaţie de stânjeneală care emana din mulţime pe când Chard îşi murmura discursul la petrecerea de aniversare. Un om ciudat, greu de citit…

Ochii lui Strike rătăciră în sus. Zăpada se aşternea blând pe acoperişul transparent de deasupra îngerului de marmură. Sticla trebuie să fie încălzită într-un anumit mod, ca să împiedice zăpada să se depună, concluzionă Strike. Iar amintirea lui Strike, eviscerat şi legat, ars şi putrezind sub o fereastră mare şi boltită îi reveni. Asemenea lui Robin, dintr-odată găsea că acoperişul înalt de sticlă de la Tithebarn House avea o putere evocatoare neplăcută.

Chard reapăru din bucătărie şi traversă din nou podeaua, clătinându-se pe cârje, cu o carafă mică cu lapte strânsă precar în mână.

— Probabil te întrebi de ce ţi-am cerut să vii aici, spuse el.

În sfârşit se aşezase din nou şi fiecare din ei îşi ţinea, în cele din urmă, ceaiul în mână. Strike îşi potrivi trăsăturile ca să pară receptive.

— Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere, spuse Chard fără să aştepte răspunsul lui Strike. Cineva din afara companiei.

Îi aruncă o privire fulgerătoare lui Strike, apoi îşi aţinti din nou ochii asupra picturii lui de Alfred Wallis, în siguranţă.

— Cred, spuse Chard, că e posibil să fiu singura persoană care şi-a dat seama că Owen Quine nu lucra singur. Avea un complice.

— Un complice? repetă Strike în sfârşit, dat fiind că Chard părea să aştepte un răspuns.

— Da, spuse Chard febril. O, da. Înţelegi, stilul lui *Bombyx Mori* e al lui Owen, dar a mai contribuit şi altcineva la el. Cineva l-a ajutat.

Pielea gălbuie a lui Chard se congestionase. Acesta apucă mânerul uneia din cârjele de lângă el, frământându-l.

— Bănuiesc că poliţia ar fi interesată de asta, dacă s-ar putea demonstra? spuse Chard reuşind să îl privească pe Strike drept în faţă. Dacă Owen a fost ucis din cauza a ceea ce a scris în *Bombyx Mori*, un complice nu ar fi culpabil?

— Culpabil? repetă Strike. Dumneata crezi că acest complice l-a convins pe Quine să insereze în carte un anumit material, în speranţa că un terţ se va răzbuna într-un mod criminal?

— Eu… mă rog, nu sunt sigur, spuse Chard încruntându-se. E posibil să nu se fi aşteptat ca exact asta să se întâmple – dar cu siguranţă avea intenţia de a produce dezastru.

Încheieturile degetelor se albeau în timp ce se încleştau pe mânerul cârjei.

— Ce te face să crezi că Owen Quine a avut ajutor? întrebă Strike.

— Quine nu avea cum să ştie unele dintre lucrurile care sunt insinuate în *Bombyx Mori* decât dacă aceste informaţii i-au fost oferite, spuse Chard, acum privind fix spre partea laterală a îngerului său de piatră.

— Cred că principalul interes al poliţiei faţă de un complice, spuse Strike încet, s-ar datora faptului că el sau ea ar putea avea un indiciu despre criminal.

Era adevărul, dar era şi o modalitate de a-i aminti lui Chard că un om murise în circumstanţe groteşti. Identitatea ucigaşului nu părea să prezinte un interes presant pentru Chard.

— Aşa crezi? întrebă Chard cu o uşoară încruntare.

— Da, spuse Strike. Şi ar fi interesaţi de un complice dacă acesta ar fi în stare să arunce lumină asupra pasajelor mai obscure ale cărţii. Una dintre teoriile pe care poliţia le urmăreşte cu siguranţă este că cineva l-a ucis pe Quine ca să-l împiedice să dezvăluie ceva la care făcuse aluzie în *Bombyx Mori.*

Daniel Chard se holba la Strike cu o expresie încremenită.

— Da. Eu nu am… Da.

Spre surpriza lui Strike, editorul se ridică pe cârje şi începu să facă apoi câţiva paşi înainte şi înapoi, legănându-se pe cârjele lui, ca o variantă parodică a acelor prime exerciţii de fizioterapie de probă care îi fuseseră date lui, cu ani în urmă, la spitalul Selly Oak. Strike îşi dădea seama acum că Chard era un bărbat în formă, cu bicepşii unduindu-se sub mânecile de mătase.

— Ucigaşul, atunci… începu Chard. Apoi se răsti brusc, privind insistent peste umărul lui Strike: Ce e?

Robin reapăruse din bucătărie, iar chipul ei căpătase o culoare mult mai sănătoasă.

— Îmi pare rău, spuse ea, descurajată.

— Asta e ceva confidenţial, spuse Chard. Nu, îmi pare rău. Ai putea să te întorci în bucătărie, te rog?

— Eu… bine, spuse Robin.

Era şocată şi, Strike îşi dădea seama, ofensată. Robin îi aruncă o privire, aşteptând ca el să spună ceva, dar el tăcea.

După ce uşile batante se închiseră în urma lui Robin, Chard spuse furios:

— Acum mi-am pierdut şirul gândurilor. Complet pierdut…

— Ziceai ceva despre ucigaş.

— Da, da, spuse Chard maniacal, reluându-şi mişcarea înainte şi înapoi şi legănându-se pe cârje. Ucigaşul, atunci, dacă ar şti despre complice, l-ar putea viza şi pe el? Şi poate că asta i s-a întâmplat.

Chard spusese asta mai mult sie însuşi decât lui Strike, cu ochii asupra podelei scumpe de scânduri. Apoi continuă:

— Poate că asta explică… Da.

Fereastra mică din peretele cel mai apropiat de Strike prezenta doar faţa întunecată a pădurii de lângă casă; scame albe coborând visător pe fundalul negru.

— Lipsa loialităţii, spuse Chard dintr-odată, mă deranjează mai mult

decât orice.

Se opri din boncănitul agitat într-o parte şi-n alta şi se întoarse cu faţa la detectiv.

— Dacă, spuse el, ţi-aş spune cine bănuiesc eu că l-a ajutat pe Owen şi ţi-aş cere să-mi aduci dovezi, te-ai simţi obligat să transmiţi această informaţie poliţiei?

Era o întrebare delicată, se gândi Strike, trecându-şi absent mâna peste bărbia rasă imperfect, în graba de a pleca din acea dimineaţă.

— Dacă îmi ceri să stabilesc adevărul suspiciunii dumitale… spuse el încet.

— Da, spuse Chard. Da, asta îţi cer. Aş vrea să fiu sigur.

— Atunci nu, nu cred că trebuie să spun poliţiei cu ce mă ocup eu. Dar dacă aş descoperi faptul că există un complice, şi ar părea că acesta e posibil să-l fi ucis pe Quine – sau să ştie cine a făcut-o –, atunci, evident, aş considera că e datoria mea morală să informez poliţia.

Chard se lăsă pe unul din cuburile lui mari de piele, lăsând cârjele să cadă zgomotos pe podea.

— La naiba, spuse el.

Nemulţumirea lui fu reflectată de multele suprafeţe tari din jurul lor, în timp ce el se apleca să vadă dacă nu zgâriase cumva lemnul lăcuit.

— Ştii că am fost angajat şi de soţia lui Quine ca să încerc să aflu cine l-a ucis? întrebă Strike.

— Auzisem ceva de felul acesta, spuse Chard încă examinându-şi podelele de tec, în căutarea stricăciunii. Asta nu ar interfera cu această direcţie de investigaţie, nu-i aşa?

Cufundarea în sine însuşi a lui Chard era remarcabilă, se gândi Strike. Îşi aminti scrisul elegant al acestuia de pe mesajul de condoleanţe cu violete pictate: „Te rog dă-mi de ştire dacă pot să te ajut cu ceva". Probabil că i-l dictase secretara.

— Vrei să-mi spui cine e presupusul colaborator? întrebă Strike.

— E ceva extrem de dureros, murmură Chard.

Ochii lui fulgerau de la Alfred Wallis la îngerul de piatră şi sus, spre scara în spirală. Strike nu spuse nimic.

— E Jerry Waldegrave, spuse Chard, privind în treacăt spre Strike şi apoi din nou în altă parte. Şi o să-ţi spun de ce îl suspectez – cum mi-am dat seama. Comportamentul lui a fost ciudat săptămâni de zile. Am observat prima oară asta când m-a sunat în legătură cu *Bombyx Mori,*

ca să-mi spună ce făcuse Quine. N-a existat niciun fel de stânjeneală sau scuze.

— Te aşteptai ca Waldegrave să-şi ceară scuze pentru ceva ce scrisese Quine?

Întrebarea păru să-l surprindă pe Chard.

— Păi – Owen era unul dintre autorii lui Jerry, aşa că, da, m-aş fi aşteptat la unele regrete că Owen mă portretizase în modul… în modul acela.

Iar imaginaţia recalcitrantă a lui Strike i-l înfăţişă din nou pe Phallus Impudicus gol, stând aplecat deasupra trupului unui tânăr mort care emitea o lumină supranaturală.

— Dumneata şi cu Waldegrave sunteţi în relaţii proaste? întrebă el.

— Eu am avut faţă de Jerry Waldegrave multă îngăduinţă, o îngăduinţă considerabilă, spuse Chard, ignorând întrebarea directă. I-am dat salariul întreg când s-a dus la o unitate de tratament, acum un an. Probabil el are impresia că nu e tratat cum se cuvine, dar eu am fost de partea lui, da, în ocazii în care mulţi alţii, alţii mai prudenţi, ar fi putut să rămână neutri. Nefericirile personale ale lui Jerry nu mi se datorează. Există un resentiment. Da, aş spune că există un resentiment clar, chiar dacă nejustificat.

— Resentiment în legătură cu ce? întrebă Strike.

— Lui Jerry nu-i place Michael Fancourt, murmură Chard, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor din sobă. Michael a avut un… un flirt, acum multă vreme, cu Fenella, soţia lui Jerry. Şi întâmplarea face că eu chiar *l-am avertizat pe Michael,* din cauza prieteniei mele cu Jerry. Da!

Chard dădu din cap, profund impresionat de amintirea acţiunilor sale.

— I-am spus lui Michael că era inuman şi neînţelept, chiar şi în starea lui de… pentru că Michael îşi pierduse prima soţie, înţelegi, cu puţin timp în urmă. Michael nu a apreciat sfatul meu nesolicitat. S-a ofensat; a plecat la un alt editor. Consiliul de administraţie a fost foarte nefericit. Am avut nevoie de 20 şi ceva de ani ca să-l atragem pe Michael înapoi.

Ţeasta pleşuvă a lui Chard era încă o suprafaţă reflectorizantă printre toate obiectele de sticlă, oţel şi lemn lustruit; acesta continuă:

— Dar după tot acest timp, Jerry nu se poate aştepta ca animozităţile lui personale să guverneze politica firmei. Încă de când Michael a fost de acord să se întoarcă la Roper Chard, Jerry şi-a făcut o

misiune din a… din a mă submina pe mine, în mod subtil, într-o mie de modalităţi mărunte.

Chard arunca din când în când o privire spre Strike, ca pentru a-i evalua reacţiile.

— Ce cred eu că s-a întâmplat e asta. Jerry i-a mărturisit lui Owen despre acordul cu Michael, pe care noi încercam să-l ţinem secret. Bineînţeles, Owen era duşmanul lui Fancourt de 25 de ani. Owen şi Jerry s-au hotărât să născocească această… această carte îngrozitoare, în care Michael şi cu mine suntem supuşi unor… unor calomnii dezgustătoare, ca modalitate de a abate atenţia de la venirea lui Michael şi ca act de răzbunare pe noi amândoi, pe companie, pe oricine altcineva voiau ei să denigreze.

Vocea lui Chard începu să producă ecou în spaţiul gol:

— Şi cel mai grăitor e că, după ce eu i-am spus explicit lui Jerry să se asigure că manuscrisul e încuiat bine, el a permis ca el să fie citit de mulţi, de oricine voia să facă asta, iar după ce s-a asigurat că toată Londra bârfeşte despre el, demisionează şi mă lasă pe mine să caut…

— Când a demisionat Waldegrave? întrebă Strike.

— Alaltăieri, spuse Chard.

Apoi reluă:

— Şi a fost extrem de reticent în a mi se alătura într-un proces împotriva lui Quine. Şi doar asta arată…

— Poate că a crezut că implicarea avocaţilor va atrage şi mai multă atenţie asupra cărţii? sugeră Strike. Waldegrave apare şi el în *Bombyx Mori,* nu-i aşa?

— *Asta?* spuse Chard chicotind.

Era primul semn de umor pe care Strike îl vedea la el, iar efectul era neplăcut.

— N-ar trebui să judeci lucrurile după aparenţe, domnule Strike. Owen n-a ştiut niciodată despre *asta.*

— Despre ce?

— Personajul Tăietorului este chiar opera lui Jerry – mi-am dat seama de asta la a treia lectură. Foarte, foarte inteligent: pare ca un atac asupra lui Jerry însuşi, dar de fapt e o modalitate de a-i provoca suferinţă Fenellei. Ei încă sunt căsătoriţi, înţelegi, dar e o căsnicie foarte nefericită. *Foarte* nefericită. Da, am înţeles totul la relectură.

Luminile din plafonul suspendat se reflectau în valuri pe ţeasta lui Chard, în timp ce acesta dădea din cap.

— Nu Owen l-a scris pe Tăietor. El abia dacă o cunoaşte pe Fenella. Nu ştia de acea treabă mai veche.

— Iar sacul însângerat şi piticul, ce anume ar trebui ele să…?

— Întreabă-l pe Jerry, spuse Chard. Fă-l pe el să-ţi spună. De ce l-aş ajuta eu să difuzeze calomnii?

— Mă întrebam, spuse Strike, abandonând obedient acea direcţie de chestionare, de ce a fost Michael Fancourt de acord să vină la Roper Chard, când Quine lucra pentru voi, dat fiind că ei erau în relaţii atât de proaste?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu aveam nicio obligaţie legală de a publica următoarea carte a lui Owen, spuse Chard. Aveam opţiunea unei prime lecturi. Asta era tot.

— Deci dumneata crezi că Jerry Waldegrave i-a spus lui Quine că editura avea să-l abandoneze, ca să-l mulţumească pe Fancourt?

— Da, spuse Chard, privindu-şi insistent unghiile. Aşa cred. De asemenea, eu l-am ofensat pe Owen ultima oară când ne-am văzut, aşa că vestea că s-ar putea ca eu să-l abandonez a măturat, fără îndoială, orice ultim vestigiu de loialitate pe care el ar fi putut-o avea cândva faţă de mine, pentru că eu l-am preluat când toţi ceilalţi editori din Britania renunţaseră la…

— Cum l-ai ofensat?

— A, asta a fost când a venit ultima oară la birou. Şi-a adus şi fiica cu el.

— Orlando?

— Numită, mi-a spus el, după protagonista eponimă din romanul Virginiei Woolf.

Chard ezită, cu ochii fulgerând spre Strike şi apoi din nou asupra unghiilor sale.

— Ea, fiica lui, nu e… prea bine.

— Serios? spuse Strike. În ce fel?

— Mintal, murmură Chard. Eu vizitam departamentul artistic când au venit ei. Owen mi-a spus că îi prezenta lui Orlando editura – ceva ce nu avea de ce să facă, dar Owen se simţea întotdeauna ca acasă… era întotdeauna plin de el, simţea că are orice drept… Fiica lui a apucat o copertă de probă – cu mâinile murdare –, eu am prins-o de încheietură, ca să n-o strice…

Chard mimă acţiunea în aer; amintirea acestui act de cvasiprofanare

aduse pe faţa lui o expresie de dezgust.

— A fost ceva instinctiv, înţelegi, o dorinţă de a proteja imaginea, dar ea s-a supărat foarte tare. S-a creat o scenă. Foarte stânjenitor şi inconfortabil.

Chard părea să sufere din nou, retrospectiv.

— A devenit aproape isterică. Owen era furios. Asta, fără îndoială, a fost crima mea. Asta şi aducerea lui Michael Fancourt înapoi la Roper Chard.

— Cine crezi că ar fi avut cele mai multe motive să fie deranjaţi de portretizarea lor în *Bombyx Mori*?

— Chiar nu-mi dau seama, spuse Chard.

După o scurtă pauză, continuă:

— Ei bine, mă îndoiesc că Elizabeth Tassel a fost încântată să se vadă înfăţişată ca parazit, după toţi aceşti ani în care l-a scos pe Owen de la petreceri ca să-l împiedice să se dea în spectacol, beat şi ridicol, dar mă tem…

Tonul lui Chard deveni unul rece.

— … că nu am prea multă înţelegere faţă de Elizabeth. Ea a permis ca acea carte să circule necitită. Neglijenţă criminală.

— L-ai contactat pe Fancourt după ce ai citit manuscrisul? întrebă Strike.

— Trebuia să ştie ce făcuse Quine, spuse Chard. Era mult mai bine să audă asta de la mine. Tocmai revenise acasă după ce primise Premiul Prévost, la Paris. Nu am dat acel telefon cu plăcere.

— Cum a reacţionat el?

— Michael e rezistent, murmură Chard. Mi-a spus să nu-mi fac griji, a zis că Owen îşi făcuse mai mult rău lui însuşi decât ne făcuse nouă. Michael mai degrabă savura ostilitatea lui Owen. Era perfect calm.

— I-ai spus ceea ce spusese sau sugerase Quine despre el în carte?

— Bineînţeles, spuse Chard. Nu-l puteam lăsa să audă de la altcineva.

— Şi n-a părut supărat?

— A zis: „Ultimul cuvânt va fi al meu, Daniel. Ultimul cuvânt va fi al meu”.

— Ce-ai înţeles din asta?

— Ah, mă rog, Michael e un asasin celebru, spuse Chard cu un zâmbet uşor. Poate să distrugă pe oricine din cinci cuvinte bine alese – când spun „asasin”…

Chard deveni brusc neliniştit, într-un mod comic.

— … mă refer, desigur, la domeniul literar…

— Bineînţeles, îl linişti Strike. I-ai cerut lui Fancourt să ţi se alăture în procesul împotriva lui Quine?

— Michael dispreţuieşte tribunalele, ca modalitate de reparaţie în astfel de chestiuni.

— L-ai cunoscut pe Joseph North, nu-i aşa? întrebă Strike pe un ton de conversaţie.

Muşchii de pe faţa lui Chard se încordară: o mască sub pielea întunecată.

— Cu foarte… asta a fost acum foarte mult timp.

— North era prieten cu Quine, nu-i aşa?

— Eu am refuzat romanul lui Joe North, spuse Chard în timp ce gura lui se frământa. *Asta e tot ce am făcut.* Alţi cinci-şase editori au făcut acelaşi lucru. A fost o greşeală, comercial vorbind. A avut un anumit succes postum. Bineînţeles, cred că Michael l-a rescris masiv.

— Quine ţi-a purtat pică pentru că ai respins cartea prietenului său?

— Da. A vociferat foarte mult pe tema asta.

— Dar cu toate acestea a venit la Roper Chard?

— Nu era nimic personal în faptul că eu am respins cartea lui Joe North, spuse Chard cu obrajii aprinşi. Owen a ajuns să înţeleagă asta, în cele din urmă.

Urmă încă o pauză inconfortabilă.

— Deci… când eşti angajat să găseşti… un criminal de acest tip, spuse Chard, schimbând subiectul cu un efort vizibil, lucrezi împreună cu poliţia la asta, sau…?

— A, da, spuse Strike, cu o amintire crispată a animozităţii de care avusese parte recent din partea poliţiei, dar încântat că Chard îi făcea jocul atât de convenabil. Am relaţii excelente în poliţie. Acţiunile *dumitale* nu par să le ofere vreun motiv de preocupare.

Accentuase uşor pronumele personal. Exprimarea provocatoare şi alunecoasă îşi făcu efectul pe deplin.

— Poliţia a investigat acţiunile *mele*?

Chard vorbise ca un copil speriat, incapabil să manifeste măcar o aparenţă de sânge rece autoprotector.

— Păi, înţelegi, oricine e portretizat în *Bombyx Mori* trebuia să ajungă inevitabil să fie examinat de poliţie, spuse Strike nonşalant, bând din ceai. Şi tot ce aţi făcut voi după 5, când Quine şi-a părăsit

soţia, luând cartea cu el, va prezenta interes pentru ei.

Spre marea satisfacţie a lui Strike, Chard începu imediat să-şi treacă în revistă acţiunile, cu voce tare, aparent pentru propria lui liniştire.

— Ei bine, eu nu am ştiut absolut nimic despre carte până pe 7, spuse el, holbându-se din nou la piciorul lui pus în ghips. Eram aici când m-a sunat Jerry… M-am dus imediat la Londra – Manny a condus. Mi-am petrecut noaptea acasă, Manny şi Nenita pot confirma asta… luni m-am întâlnit cu avocaţii mei la birou, am vorbit cu Jerry… În seara aia am fost la o petrecere – nişte prieteni apropiaţi din Notting Hill – şi Manny m-a dus din nou acasă… Marţi m-am culcat devreme, pentru că miercuri dimineaţa plecam la New York. Am stat acolo până pe 13… pe 14 am stat în casă toată ziua… pe 15…

Murmurul lui Chard se pierdu în tăcere. Poate că îşi dăduse seama că nu era deloc necesar ca el să-i dea explicaţii lui Strike. Privirea fulgerătoare pe care i-o aruncă detectivului era dintr-odată circumspectă. Chard vrusese să-şi cumpere un aliat; Strike îşi dădea seama că Chard înţelesese subit natura cu două tăişuri a unei astfel de relaţii. Strike nu era îngrijorat; obţinuse de la această întrevedere mai mult decât se aşteptase; a fi concediat acum nu l-ar fi costat nimic în afară de bani.

Manny traversă din nou discret podeaua.

— Vreţi prânzul? îl întrebă el scurt pe Chard.

— Peste cinci minute, spuse acesta zâmbind. Mai întâi trebuie să îmi iau rămas-bun de la domnul Strike.

Manny se îndepărtă neauzit, cu pantofii lui cu tălpi de cauciuc.

— E îmbufnat, îi spuse Chard lui Strike cu un uşor râs stânjenit. Nu le place aici. Preferă Londra.

Îşi luă cârjele de pe podea şi se ridică în picioare. Strike îl imită, cu mai mult efort.

— Şi ce mai face… ăă… doamna Quine? spuse Chard, cu aerul că bifează cu întârziere politeţurile obişnuite, în timp ce se legănau, ca nişte animale stranii cu trei picioare, spre uşa de la intrare. E o femeie solidă şi roşcată, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike. Slabă, cu păr cenuşiu.

— Ah, spuse Chard fără prea mult interes. Cunoscusem pe altcineva.

Strike se opri lângă uşile batante de la bucătărie. Chard se opri şi el, părând iritat.

— Mă tem că trebuie să îmi urmez programul, domnule Strike…

— Şi eu la fel, spuse Strike amabil, dar nu cred că asistenta mea mi-ar mulţumi dacă o las aici.

În mod evident, Chard uitase de existenţa lui Robin, pe care o concediase atât de peremptoriu.

— Ah, da, sigur – Manny! Nenita!

— E la baie, spuse femeia îndesată, apărând din bucătărie cu sacul de pânză cu pantofii lui Robin în mână.

Aşteptarea se scurse într-o tăcere uşor inconfortabilă. În cele din urmă Robin apăru, cu o expresie încremenită, şi îşi strecură picioarele în pantofi.

Aerul rece le înţepă feţele încălzite când uşa de la intrare se deschise, iar Strike dădea mâna cu Chard. Robin se îndreptă direct spre maşină şi urcă pe locul şoferului, fără să vorbească cu nimeni.

Manny reapăru cu haina lui groasă.

— Vin cu voi, îi spuse el lui Strike. Să verific porţile.

— Pot suna la interfon dacă sunt înţepenite, Manny, spuse Chard.

Dar tânărul nu îi acordă nicio atenţie şi se urcă în maşină, ca şi mai înainte. Cei trei parcurseră în tăcere aleea alb-negru, prin ninsoarea care cădea. Manny apăsă pe telecomanda pe care o adusese cu el, iar porţile se deschiseră fără dificultate.

— Mersi, spuse Strike, întorcându-se să privească la tânărul de pe bancheta din spate. Mă tem că va trebui să te întorci înapoi prin frig.

Manny pufni, coborî din maşină şi trânti portiera. Robin tocmai băgase în viteza întâi când Manny apăru la geamul lui Strike. Robin frână.

— Da? spuse Strike coborând geamul.

— Nu l-am împins, spuse Manny cu înverşunare.

— Poftim?

— Pe scări, spuse Manny. Nu l-am împins. Minte.

Strike şi Robin se holbară la el.

— Mă credeţi?

— Da, spuse Strike.

— Bine atunci, spuse Manny dând din cap spre ei. Bine.

Se întoarse şi plecă, alunecând puţin pe pantofii lui cu tălpi de cauciuc, spre casă.

30

…ca prieten şi confident serios, îţi voi dezvălui
un plan al meu. Ca să spunem adevărul şi să
vorbim deschis unul cu celălalt…

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

La insistenţele lui Strike, opriră să mănânce de prânz la un Burger King de la benzinăria Tiverton.

— Trebuie neapărat să mănânci ceva înainte să plecăm la drum.

Robin îl însoţi înăuntru aproape fără un cuvânt, nespunând nimic nici măcar despre recenta şi uimitoarea afirmaţie a lui Manny. Aerul ei rece şi puţin martirizat nu îl surprindea complet pe Strike, dar îl impacienta. Robin stătu la coadă pentru hamburgeri, pentru că el nu putea să se descurce şi cu tava, şi cu cârjele, iar când aşeză tava încărcată pe masa mică de plastic, Strike spuse, încercând să risipească tensiunea:

— Uite ce e, ştiu că te aşteptai ca eu să îi reproşez lui Chard că te-a tratat ca pe o angajată.

— Nu e adevărat, îl contrazise Robin automat.

(Faptul că el spusese asta cu voce tare o făcea să se simtă susceptibilă, copilăroasă.)

— Cum vrei, spuse Strike dând iritat din umeri şi luând o gură sănătoasă din primul lui hamburger.

Mâncară într-o tăcere nemulţumită timp de câteva minute, până când onestitatea înnăscută a lui Robin se manifestă iar.

— Bine, mă aşteptam puţin, spuse ea.

Îmbunat de mâncarea grasă şi mişcat de recunoaşterea ei, Strike spuse:

— Obţineam informaţii bune de la el, Robin. Nu începi să te cerţi cu oamenii pe care îi intervievezi când sunt în plină desfăşurare.

— Scuze pentru amatorismul meu, spuse ea, din nou ofuscată.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Cine a spus că eşti…?

— Ce intenţii aveai când m-ai angajat? întrebă ea brusc, lăsându-şi hamburgerul nedespachetat să cadă la loc pe tavă.

Resentimentul latent care dura de săptămâni de zile explodase brusc. Lui Robin nu-i păsa ce aude; voia să i se spună adevărul. Era dactilografă şi secretară sau ceva mai mult decât atât? Rămăsese cu Strike şi îl ajutase să iasă din penurie doar ca să fie dată la o parte ca o servitoare?

— Intenţii? repetă Strike holbându-se la ea. Ce vrei să spui prin inten…?

— Credeam că vrei ca eu să fiu… credeam că o să urmez o… o pregătire, spuse Robin, cu obrajii roz şi ochii neobişnuit de strălucitori. Ai amintit de asta de câteva ori, dar apoi, în ultima vreme, ai vorbit despre angajarea altcuiva.

Robin continuă cu o voce tremurătoare:

— Am acceptat o reducere a salariului. Am refuzat slujbe mai bine plătite. Credeam că vrei ca eu să fiu…

Furia ei, de atâta timp reprimată, o adusese în pragul lacrimilor, dar ea era hotărâtă să nu le dea curs. Partenera ficţională a lui Strike pe care şi-o imaginase ea nu ar fi plâns niciodată; acea fostă poliţistă hotărâtă, dură şi neemotivă în timpul oricărei crize…

— Credeam că vrei ca eu să fiu… n-am crezut că doar o să răspund la telefon.

— Nu doar răspunzi la telefon, spuse Strike.

Tocmai terminase de mâncat primul hamburger şi o privea pe sub sprâncenele lui stufoase cum se luptă cu furia ei.

— Săptămâna asta ai cercetat case ale unor suspecţi de crimă împreună cu mine. Tocmai ai salvat vieţile noastre, ale amândurora, pe autostradă.

Dar Robin nu voia să se lase deturnată.

— Ce te aşteptai ca eu să fac când m-ai ţinut în continuare la agenţie?

— Nu cred să fi avut un plan anume, spuse Strike încet şi nesincer. Nu ştiam că eşti atât de serioasă în privinţa slujbei ăsteia – că voiai să te pregăteşti…

— *Cum să nu fiu serioasă?* întrebă Robin tare.

O familie de patru persoane din colţul restaurantului minuscul îi privea insistent. Robin nu le acordă nicio atenţie. Dintr-odată, era foarte furioasă. Călătoria lungă şi friguroasă, faptul că Strike mâncase toată mâncarea, alungarea ei la bucătărie, alături de servitorii lui Chard, şi acum această…

— Mă plăteşti jumătate – *jumătate* – din cât aş fi putut câştiga la slujba de resurse umane! De ce crezi că am rămas? Te-am ajutat. Te-am ajutat să soluţionezi cazul Lula Landry…

— Bun, spuse Strike ridicând o mână mare şi cu dosul plin de păr. Bun, uite cum stă treaba. Dar să nu dai vina pe mine dacă n-o să-ţi placă ce-o să auzi.

Robin îl privea fix, congestionată, cu spatele drept pe scaunul de plastic şi mâncarea neatinsă.

— *Într-adevăr,* te-am angajat gândindu-mă că te-aş putea pregăti eu. Nu aveam bani de cursuri, dar m-am gândit că ai putea învăţa lucrând, până când mi-aş permite să plătesc cursuri.

Refuzând să se simtă îmbunată până când nu auzea şi continuarea, Robin nu spuse nimic.

— Ai multe aptitudini pentru slujba asta, spuse Strike, dar te căsătoreşti cu cineva care detestă ce faci tu.

Robin deschise gura, apoi o închise la loc. O senzaţie că rămăsese pe neaşteptate fără aer o văduvise de capacitatea de a vorbi.

— În fiecare zi pleci la fix…

— Nu e adevărat! spuse Robin cu furie. În cazul în care n-ai remarcat, am refuzat o zi liberă ca să fiu aici acum, să te duc cu maşina până în Devon…

— Pentru că el e plecat, spuse Strike. Pentru că el n-o să afle.

Senzaţia de a fi rămas fără aer se intensifică. De unde putea Strike să ştie că ea îl minţise pe Matthew, dacă nu efectiv, cel puţin prin omisiune?

— Chiar dacă asta… indiferent că asta e adevărat sau nu, spuse ea nesigur, e treaba mea ce fac eu cu… nu e treaba lui Matthew ce carieră urmez eu.

— Am fost împreună cu Charlotte timp de 16 ani, cu pauze, spuse Strike luând al doilea lui hamburger. Mai multe pauze. Ea detesta slujba mea. Asta e ceea ne făcea să ne despărţim întruna…

Apoi Strike se corectă, cu o onestitate scrupuloasă:

— Unul dintre lucrurile care ne făceau să ne despărţim întruna. Ea nu putea să înţeleagă o vocaţie. Unii oameni nu pot să înţeleagă asta; în cel mai bun caz, slujba înseamnă pentru ei statut şi salariu, nu are o valoare în sine.

Începu să despacheteze hamburgerul, în timp ce Robin îl privea cu înverşunare.

— Am nevoie de un partener care să poată lucra şi el program prelungit, spuse Strike. Cineva care nu are o problemă să lucreze în weekend. Nu îl învinovăţesc pe Matthew că îşi face griji pentru tine…

— Nu îşi face.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte ca ea să se gândească la ele. În dorinţa ei universală de a respinge tot ce spunea Strike, lăsase să-i scape un adevăr neplăcut. Adevărul era că Matthew avea foarte puţină imaginaţie. El nu îl văzuse pe Strike plin de sânge după ce ucigaşul Lulei Landry îl înjunghiase. Până şi descrierea de către Robin a modului în care Quine zăcea legat şi eviscerat părea să fi fost estompată pentru Matthew de miasma densă a geloziei prin care auzea el tot ce avea legătură cu Strike. Antipatia lui Matthew faţă de slujba ei nu se datora deloc unui spirit protector, iar Robin nu recunoscuse asta niciodată până acum faţă de ea însăşi.

— Ceea ce fac eu poate fi periculos, spuse Strike cu gura plină, de parcă nu ar fi auzit-o.

— Ţi-am fost de folos, spuse Robin cu o voce mai înfundată decât a lui, chiar dacă gura ei era goală.

— Ştiu asta. Nu aş fi unde sunt acum dacă nu te-aş fi avut pe tine. Nimeni nu a fost vreodată mai recunoscător decât mine pentru o greşeală a unei agenţii de plasare. Ai fost incredibilă, n-aş fi putut… nu plânge, ce naiba, familia aia se holbează suficient şi aşa.

— Mă doare-n fund, spuse Robin de după o mână de şerveţele de hârtie.

Strike râse.

— Dacă asta vrei, spuse el către creştetul ei roşcat-auriu, poţi să mergi la un curs de supraveghere, când o să am bani. Dar dacă eşti partenera mea în pregătire, vor exista momente când va trebui să-ţi cer să faci chestii care ar putea să nu-i placă lui Matthew. Asta e tot ce vreau să spun. Tu eşti cea care va trebui să rezolve asta.

— O s-o fac, spuse Robin, străduindu-se să-şi stăpânească nevoia de a plânge în hohote. Asta e ceea ce vreau. De asta am rămas.

— Atunci înveseleşte-te, ce dracu', şi mănâncă-ţi hamburgerul.

Lui Robin îi venea greu să mai mănânce cu nodul imens pe care îl avea în gât. Se simţea zguduită, dar exuberantă. Nu se înşelase: Strike văzuse în ea ceea ce avea şi el. Nu erau niciunul oameni care lucrau doar pentru salariu…

— Atunci povesteşte-mi despre Daniel Chard, spuse ea.

Aşa şi făcu Strike, în timp ce familia de patru persoane îşi strângea lucrurile şi pleca, aruncând încă priviri furişate spre cuplul faţă de care nu erau complet lămuriţi (fusese o ciorovăială de îndrăgostiţi? O ceartă de familie? Cum fusese soluţionată atât de rapid?).

— Paranoic, puţin excentric, obsedat de el însuşi, concluziona Strike cinci minute mai târziu, dar ar putea să fie ceva aici. E posibil ca Jerry Waldegrave să fi colaborat cu Quine. Pe de altă parte, e posibil ca el să fi demisionat din cauză că se săturase de Chard, cu care nu cred că e uşor să lucrezi. Vrei cafea?

Robin îşi privi ceasul. Încă ningea; se temea de unele întârzieri pe autostradă care ar fi împiedicat-o să prindă trenul de Yorkshire, dar după conversaţia cu Strike era hotărâtă să-şi demonstreze devotamentul faţă de slujbă, aşa că fu de acord. În orice caz, voia să-i spună lui Strike anumite lucruri cât încă stătea în faţa lui. N-ar fi fost deloc la fel de satisfăcător dacă i le-ar fi spus de pe locul şoferului, de unde nu-i putea urmări reacţiile.

— Am aflat şi eu câte ceva despre Chard, spuse ea după ce reveni cu două pahare de cafea şi o plăcintă cu mere pentru Strike.

— Bârfe ale servitorilor?

— Nu, spuse Robin. Abia dacă mi-au spus vreo vorbă cât am stat în bucătărie. Par amândoi prost dispuşi.

— Potrivit lui Chard, nu le place în Devon. Preferă Londra. Sunt frate şi soră?

— Mamă şi fiu, cred, spuse Robin. El îi spune Mamu. În orice caz, am cerut să merg la toaletă şi veceul angajaţilor e chiar lângă un atelier artistic. Daniel Chard ştie multe despre anatomie. Peste tot pe pereţi sunt reproduceri după desenele anatomice ale lui Leonardo da Vinci, iar într-un colţ e un model anatomic. E sinistru – din ceară. Iar pe şevalet era un desen foarte detaliat al lui Manny Valetul. Întins pe jos, nud.

Strike îşi puse jos cafeaua.

— Sunt nişte informaţii foarte interesante, spuse el încet.

— M-am gândit că ar putea să-ţi placă, spuse Robin cu un zâmbet afectat.

— Aruncă o lumină secundară interesantă asupra insistenţei lui Manny că nu şi-a împins şeful pe scări.

— Nu le-a plăcut deloc că ai venit aici, spuse Robin, dar asta e posibil să fie greşeala mea. Am spus că tu eşti detectiv privat, dar

Nenita – a cărei engleză nu e la fel de bună ca a lui Manny – nu a înţeles, aşa că am spus că eşti un fel de poliţist.

— Ceea ce i-a făcut să presupună că Chard m-a invitat acolo ca să se plângă de violenţa lui Manny faţă de el.

— Chard a vorbit despre asta?

— Deloc, spuse Strike. Era mult mai preocupat de presupusa trădare a lui Waldegrave.

După ce se duseră la toaletă ieşiră din nou în frig, unde trebuiră să îşi mijească ochii împotriva zăpezii care cădea, în timp ce traversau parcarea. O chiciură subţire se depusese deja pe capota Toyotei.

— O să ajungi la King's Cross, nu-i aşa? spuse Strike uitându-se la ceas.

— Dacă nu avem iar probleme pe autostradă, spuse Robin atingând pe furiş căptuşeala de lemn de pe interiorul portierei.

Tocmai ajunseseră pe M4, unde erau avertismente despre vreme pe fiecare semn de circulaţie şi unde limita de viteză fusese redusă la 100 de kilometri pe oră, când mobilul lui Strike sună.

— Ilsa? Ce se întâmplă?

— Salut, Corm. Păi, putea fi şi mai rău. Nu au arestat-o, dar a fost un interogatoriu destul de intens.

Strike puse mobilul pe speaker, ca să audă şi Robin, şi ascultară împreună, cu încruntări similare de concentrare pe feţele lor, în timp ce maşina trecea printr-un vârtej de zăpadă învolburată care se repezea spre parbriz.

— Cu siguranţă, ei cred că ea a făcut-o, spuse Ilsa.

— Pe baza a ce?

— Ocazie, spuse Ilsa, şi modalitate. Ea chiar nu se ajută deloc. Era foarte ţâfnoasă că e interogată şi vorbea încontinuu de tine, ceea ce i-a făcut atenţi. Ea spunea că tu o să afli cine a făcut asta cu adevărat.

— Fir-ar a naibii, spuse Strike exasperat. Şi ce era în depozit?

— A, da, asta. Era o haină arsă şi pătată de sânge, într-un morman de vechituri.

— Mare scofală, ce să zic, spuse Strike. Putea fi acolo de ani de zile.

— Criminaliştii o să afle asta, dar sunt de acord, nu e cine ştie ce cu care să meargă mai departe, ţinând cont că încă nici măcar n-au găsit măruntaiele.

— Ştii despre măruntaie?

— Acum toată lumea ştie despre măruntaie, Corm. A apărut la ştiri.

Strike şi Robin schimbară rapid o privire.

— Când?

— La prânz. Cred că poliţia ştia că e pe cale să se afle şi a reţinut-o ca să vadă dacă poate să scoată ceva de la ea înainte ca asta să devină informaţie publică.

— Unul de la ei a lăsat-o să răsufle, spuse Strike furios.

— Asta e o acuzaţie gravă.

— Ştiu asta de la jurnalistul care l-a plătit pe gabor să vorbească.

— Cunoşti nişte oameni interesanţi, nu-i aşa?

— Ţine de natura meseriei. Mulţumesc mult că mi-ai spus, Ilsa.

— Nicio problemă. Fă cumva să nu intre la închisoare, Corm. Îmi place destul de mult de ea.

— Cine era? întrebă Robin după ce lisa închise.

— O veche prietenă de şcoală din Cornwall; avocată. S-a căsătorit cu unul dintre prietenii mei din Londra. Am trimis-o pe Leonora la ea pentru că… la dracu'.

Trecuseră de o curbă pentru a da de un ambuteiaj enorm în faţa lor. Robin apăsă pe frână şi opriră în spatele unui Peugeot.

— La dracu', repetă Strike, aruncând o privire spre profilul lui Robin.

— Alt accident, spuse Robin. Văd luminile de semnalizare.

Imaginaţia ei îi prezentă faţa lui Matthew al ei, dacă ar fi trebuit să-i telefoneze ca să-i spună că nu mai venea, că pierduse trenul de noapte. Înmormântarea mamei lui*… cine poate să nu ajungă la o înmormântare?* Ar fi trebuit să fie deja acolo, în casa tatălui lui Matthew, ajutând la organizare, preluând o parte din presiune. Geanta ei de weekend ar fi trebuit să stea deja în vechea ei cameră din acea casă, cu hainele de înmormântare călcate şi atârnate în vechiul ei dulap, şi totul pregătit pentru drumul scurt până la biserică de a doua zi dimineaţa. O înmormântau pe doamna Cunliffe, viitoarea ei soacră, dar ea preferase să conducă prin zăpadă cu Strike, iar acum erau blocaţi, la 350 de kilometri distanţă de biserica în care mama lui Matthew avea să fie aşezată în mormânt.

N-o să mă ierte niciodată. N-o să mă ierte niciodată dacă nu ajung la înmormântare pentru că am făcut asta…

De ce trebuise oare să i se ofere alternativa asta exact astăzi? De ce trebuise vremea să fie atât de proastă?

Stomacul lui Robin se crispa din cauza neliniştii, iar traficul nu se

clintea.

Strike nu spuse nimic, ci dădu drumul la radio. Maşina se umplu de sunetul lui Take That, care cântau despre faptul că acum exista un progres, spre deosebire de mai înainte. Muzica irita nervii lui Robin, dar ea nu spuse nimic.

Şirul de maşini avansă câţiva metri.

O, Doamne, te rog, lasă-mă să ajung la King's Cross la timp, se rugă Robin în sinea ei.

Timp de trei sferturi de oră se târâră prin zăpadă, în timp ce lumina după-amiezii se stingea rapid în jurul lor. Ceea ce păruse a fi un ocean imens de timp până la plecarea trenului începea să îi pară lui Robin un iaz care seca rapid, în care era posibil ca ea să rămână în curând singură, abandonată.

Acum vedeau accidentul din faţa lor; poliţia, luminile, un Polo schilodit.

— O să ajungi, spuse Strike, vorbind pentru prima oară de când dăduse drumul la radio, în timp ce îşi aşteptau rândul pentru ca un poliţist de circulaţie să le facă semn să treacă. O să fie strâns, dar o să ajungi.

Robin nu răspunse. Ştia că e doar vina ei, nu a lui: el îi oferise să îşi ia zi liberă. Ea fusese cea care insistase să vină cu el în Devon, ea fusese cea care îl minţise pe Matthew în legătură cu disponibilitatea locurilor în tren pentru astăzi. Ar fi trebuit să stea în picioare tot drumul din Londra până în Harrogate, mai degrabă decât să rateze înmormântarea doamnei Cunliffe. Strike fusese împreună cu Charlotte 16 ani, cu pauze, iar slujba lui îi despărţise. Ea nu voia să-l piardă pe Matthew. De ce făcuse asta; de ce se oferise să îl ducă pe Strike cu maşina?

Traficul era dens şi lent. La ora 5 se deplasau prin traficul aglomerat al orei de vârf de lângă Reading şi se opriră iar din mersul lor lent. Strike dădu ştirile tare, când începură. Robin încercă să se preocupe de ce spuneau despre uciderea lui Quine, dar sufletul ei era acum în Yorkshire, ca şi cum ar fi făcut un salt peste trafic şi peste toţi kilometrii implacabili şi înzăpeziţi dintre ea şi casă.

„Poliţia a confirmat astăzi că scriitorul ucis Owen Quine, al cărui trup a fost descoperit cu şase zile în urmă într-o casă din Batons Court, în Londra, a fost ucis în acelaşi mod ca eroul ultimei sale cărţi, nepublicată. Deocamdată nu s-a operat nicio arestare în acest caz. Inspectorul Richard Anstis, care conduce această investigaţie, a

discutat cu reporterii la începutul acestei după-amiezi."

Anstis, remarcă Strike, părea bombastic şi încordat. El nu ar fi ales niciodată să transmită acele informaţii în acest mod.

„Suntem interesaţi să discutăm cu oricine a avut acces la manuscrisul ultimului roman al domnului Quine…"

„Ne puteţi spune exact cum a fost ucis domnul Quine, domnule inspector?", întrebă o voce masculină zeloasă.

„Aşteptăm un raport criminalistic complet", spuse Anstis, pe care îl abordă apoi o reporteriţă.

„Puteţi confirma că anumite părţi ale trupului domnului Quine au fost luate de ucigaş?"

„O parte a intestinelor domnului Quine au fost îndepărtate de la locul crimei", spuse Anstis. „Urmărim mai multe piste, dar vrem să facem apel la cetăţeni pentru orice informaţie. Este o crimă îngrozitoare, iar noi credem că făptaşul este extrem de periculos."

— Ah, iară, spuse Robin disperată. Încă un accident…

Strike ridică privirea pentru a vedea un zid de lumini roşii în faţa lor. Închise brutal radioul, coborî geamul şi îşi scoase capul în zăpada învârtejită.

— Nu, îi strigă el. Cineva s-a împotmolit la marginea drumului… într-un troian… o să plecăm iar imediat.

Dar fu nevoie de alte 40 de minute ca să treacă de obstacol. Toate cele trei benzi erau înţesate, astfel că abia se târau după ce îşi reluară călătoria.

— N-o să ajung, spuse Robin cu gura uscată când ajunseră în sfârşit la marginea Londrei.

Era 10 şi 20 de minute.

— Ba da, spuse Strike. Închide porcăria aia…

Strike amuţi GPS-ul cu un pocnet.

— … *şi nu o lua pe ieşirea asta…*

— Dar trebuie să te las…

— Nu te gândi la mine, nu trebuie să mă laşi… următoarea la stânga…

— Nu pot intra acolo, e sens unic!

— Stânga! urlă el, trăgând de volan.

— Nu face asta, e pericu…

— Vrei să pierzi înmormântarea aia afurisită? Apasă pe acceleraţie! Prima la dreapta…

— Unde suntem?

— Ştiu ce fac, spuse Strike mijindu-şi ochii prin ninsoare. Drept înainte… tatăl prietenului meu Nick e taximetrist, m-a învăţat câteva lucruri – iar la dreapta –, ignoră semnul ăla nenorocit INTERZIS ÎNAINTE, cine o să iasă de acolo într-o noapte ca asta? Drept înainte şi la stânga la lumini!

— Nu te pot lăsa la King's Cross! spuse ea, supunându-se orbeşte instrucţiunilor lui. Nu poţi să conduci, ce-o să faci cu maşina?

— Dă-o dracu', găsesc eu ceva… fă a doua la dreapta…

La 11 fără 5 minute, turnurile lui St. Pancras îi apărură lui Robin ca o imagine a raiului prin ninsoare.

— Trage pe dreapta, dă-te jos şi fugi, spuse Strike. Sună-mă dacă îl prinzi. Dacă nu, sunt aici.

— *Mulţumesc.*

Apoi Robin dispăru, alergând prin zăpadă şi bălăngănind în mână geanta ei de weekend. Strike o urmări cum dispare în întuneric, şi-o imagină patinând puţin pe podeaua alunecoasă a gării, fără să cadă, privind agitată în jur în căutarea peronului… Ea lăsase maşina, la ordinul lui, pe un semn de parcare interzisă. Dacă prindea trenul, Strike rămânea împotmolit într-o maşină închiriată pe care nu o putea conduce şi care cu siguranţă avea să fie ridicată.

Limbile aurii ale ceasului de la St. Pancras se mişcau inexorabil spre ora 11. Strike văzu în mintea lui uşile trenului închizându-se zgomotos, Robin care alerga pe peron, cu părul ei roşu-auriu fluturând…

Trecu un minut. Strike îşi aţinti ochii asupra intrării în gară şi aşteptă.

Robin nu reapăru. El continuă să aştepte. Trecură cinci minute. Şase minute.

Mobilul lui sună.

— L-ai prins?

— La mustaţă… era pe punctul de a pleca… Cormoran, mulţumesc, îţi mulţumesc atât de mult…

— Nicio problemă, spuse el privind în jur la terenul întunecat şi îngheţat, la zăpada tot mai adâncă. Călătorie plăcută. Ar fi bine să plec şi eu. Noroc pentru mâine.

— *Mulţumesc!* strigă ea în timp ce el închidea.

O impresionase pe Robin, se gândi Strike în timp ce se întindea după cârje, dar asta nu făcea deloc mai atrăgătoare perspectiva unei

călătorii de-a lungul Londrei înzăpezite pe un picior sau a unei amenzi sănătoase pentru abandonarea unei maşini închiriate în mijlocul oraşului.

31

Pericolul, imboldul tuturor minţilor măreţe.

Ceorge Chapman, *Răzbunarea lui Bussy d'Ambois*

Lui Daniel Chard nu i-ar fi plăcut minusculul apartament închiriat de la mansardă din Denmark Street, se gândi Strike, dacă nu cumva ar fi putut să descopere un farmec primitiv în conturul aparatului vechi de prăjit pâine sau al lămpii de birou, dar dacă se întâmpla să fii un om cu un singur picior, el avea multe avantaje. Sâmbătă dimineaţa genunchiul lui încă nu era pregătit să accepte proteza, dar existau la îndemână suprafeţe de care să se prindă; distanţele puteau fi acoperite prin salturi scurte; exista mâncare în frigider, apă caldă şi ţigări. Astăzi, Strike simţi o afecţiune sinceră pentru apartamentul cu fereastra aburită de condens şi zăpada care se vedea pe pervazul de dincolo de ea.

După micul dejun se întinse pe pat, fumând, cu o cană de ceai maro întunecat lângă el, pe cutia care servea drept noptieră, încruntându-se nu de furie, ci de concentrare.

Şase zile ţi nimic.

Nici urmă de intestinele care dispăruseră din trupul lui Quine, şi nici a vreunei probe de medicină legală care să îl identifice pe criminalul potenţial (căci Strike ştia că un fir de păr sau o amprentă rătăcite ar fi prevenit cu certitudine interogarea zadarnică a Leonorei de ieri). Niciun alt apel la alte întrezăriri ale siluetei ascunse care intrase în clădire cu puţin timp înainte ca Quine să moară (oare poliţia credea că e o plăsmuire a imaginaţiei vecinului cu ochelari cu lentile groase?). Nicio armă a crimei, nicio înregistrare video incriminantă a vreunor vizitatori neaşteptaţi din Talgarth Road, niciun fel de palavragii suspicioşi care să observe pământ proaspăt săpat, niciun morman de măruntaie putrezite scoase la lumină, învelite într-o burqa, nicio urmă a genţii de voiaj a lui Quine care să conţină notiţele lui pentru *Bombyx Mori.* Nimic.

Şase zile. Strike prinsese ucigaşi în şase ore, deşi era adevărat că acelea fuseseră crime pripite din furie şi disperare, în care şuvoaie de

indicii se revărsaseră odată cu sângele, iar vinovaţii panicaţi sau incompetenţi îi împroşcaseră pe toţi cei din vecinătatea lor cu minciuni.

Uciderea lui Quine era diferită, stranie şi mai sinistră.

În timp ce ducea cana la gură, Strike văzu din nou trupul, la fel de clar de parcă ar fi văzut fotografia din mobilul lui. Era un act teatral, un decor de scenă.

În ciuda restricţiilor adresate lui Robin, Strike nu se putu abţine să se întrebe: de ce fusese făcută crima? Răzbunare? Nebunie? Mascare (a ce?)? Probele criminalistice şterse de acidul clorhidric, momentul morţii mascat, intrarea şi ieşirea de la locul crimei realizate fără detectare. *Planificare meticuloasă. Fiecare detaliu bine gândit. Şase zile şi niciun singur indiciu…* Strike nu credea afirmaţia lui Anstis că au mai multe indicii. Bineînţeles, vechiul lui prieten nu mai împărtăşea informaţii, nu după avertismentele încordate faţă de Strike de a-şi vedea de treabă, de a păstra distanţa.

Strike mătură absent scrumul de pe pieptul puloverului său vechi şi îşi aprinse o nouă ţigară de la chiştocul celei vechi.

Credem că făptaşul este extrem de periculos, le spusese Anstis reporterilor, în viziunea lui Strike o declaraţie care era deopotrivă dureros de evidentă şi ciudat de înşelătoare.

Lui Strike îi veni o amintire: amintirea marii aventuri a aniversării de 18 ani a lui Dave Polworth.

Polworth era cel mai vechi prieten al lui Strike; se cunoşteau de la grădiniţă. În timpul copilăriei şi adolescenţei, Strike se mutase în mod regulat din Cornwall şi apoi revenise, iar prietenia lor era reluată iar de unde o întrerupseseră mama lui Strike şi capriciile ei.

Dave avea un unchi care plecase în Australia în adolescenţă, iar acum era multimilionar. El îşi invitase nepotul să vină să stea la el pentru a 18-a lui aniversare, şi să aducă şi un prieten.

Cei doi adolescenţi traversaseră lumea în zbor; fusese cea mai frumoasă aventură a scurtelor lor vieţi. Stătuseră în casa imensă de pe plajă a unchiului Kevin, toată numai sticlă şi lemn strălucitor, cu un bar în sufragerie; stropii diamantini ai apei mării în soarele orbitor şi creveţii roz enormi dintr-o frigăruie de grătar, accentele, berea, iar bere, tipul de blonde cu membre ca mierea pe care nu le vedeai niciodată în Cornwall şi apoi, chiar de ziua lui Dave, rechinul.

„Sunt periculoşi doar dacă sunt provocaţi”, a spus unchiul Kevin,

căruia îi plăceau mult scufundările. „Nu-i atingeţi, bine, băieţi? Nu vă prostiţi.”

Dar pentru Dave Polworth, care iubea marea, care făcea surf, pescuia şi nagiva acasă, a se prosti era un mod de viaţă.

Un ucigaş înnăscut, cu ochii plaţi şi inerţi şi rândurile de dinţi ca nişte pumnale, dar Strike asistase la indiferenţa leneşă a rechinilor cu coada neagră care înotau deasupra lor, înfiorat de frumuseţea lor aerodinamică. S-ar fi mulţumit să plutească prin penumbra azurie, ştia asta, dar Dave era hotărât să-i atingă.

Dave încă mai avea cicatricea: rechinul îi smulsese o bucată bună din antebraţ, iar degetul mare drept îl simţea doar parţial. Asta nu îi afectase capacitatea de a-şi face meseria: acum era inginer constructor în Bristol, iar în Victory Inn, unde el şi cu Strike încă se mai întâlneau să bea Doom Bar când mergeau în vizită acasă, i se spunea „Chum”. Încăpăţânat, nesăbuit, căutător de senzaţii tari până în măduva oaselor, Polworth încă făcea scufundări în timpul liber, chiar dacă îi lăsa în pace pe rechinii Atlanticului care făceau plajă la suprafaţa apei.

Pe plafonul de deasupra patului lui Strike exista o crăpătură fină. Avea impresia că nu o mai observase până atunci. Ochii lui o urmăreau, în timp ce el îşi amintea o umbră pe fundul mării şi un nor subit de sânge negru; scuturarea trupului lui Dave, într-un ţipăt tăcut.

Ucigaşul lui Owen Quine era asemenea rechinului cu coadă neagră, se gândi el. Printre suspecţii din acest caz nu exista niciun prădător febril şi arbitrar. Niciunul dintre ei nu avea un istoric violent cunoscut. Nu exista, aşa cum se întâmplă adesea când apare un cadavru, un şir de infracţiuni trecute care să ducă la uşa unui suspect, niciun trecut pătat de sânge pe care vreunul din ei să-l târâie în urma lui, ca pe un sac cu resturi de carne pentru ogarii înfometaţi. Acest ucigaş era o creatură mai rară şi mai stranie: cea care îşi ascunde adevărata natură până când ajunge să fie suficient de tulburată. Asemenea lui Dave Polworth, Owen Quine tachinase cu nesăbuinţă un ucigaş potenţial şi dezlănţuise asupra sa oroarea.

Strike auzise de multe ori afirmaţia superficială că oricine putea să ucidă, dar ştia că asta e o minciună. Existau, fără îndoială, aceia pentru care crima era uşoară şi plăcută: întâlnise câţiva astfel de oameni. Milioane de oameni fuseseră antrenaţi cu succes să pună capăt vieţii altora; el, Strike, era unul dintre ei. Oamenii ucideau în funcţie de ocazie, pentru un avantaj sau în apărare, descoperind în ei înşişi

capacitatea de a vărsa sângele celorlalţi când nicio altă variantă nu părea posibilă; dar existau şi oameni care se opreau brusc, chiar şi sub cea mai intensă presiune, incapabili să îşi urmărească avantajul, să fructifice ocazia, să spargă cel mai mare tabu final.

Strike nu subestima ceea ce fusese necesar pentru a-l lega, zdrobi şi despica pe Owen Quine. Persoana care făcuse asta îşi atinsese scopul fără să fie văzută, reuşise să se debaraseze de probe şi părea să nu fi manifestat suficientă tulburare sau vinovăţie ca să alerteze pe cineva. Toate astea susţineau că e o personalitate periculoasă, o personalitate *foarte* periculoasă – chiar dacă una tulburată. Atâta timp cât se credea nedepistat şi nesuspectat, nu prezenta pericol pentru nimeni din jurul lui. Dar dacă era atins iar… atins, poate, în locul în care reuşise să-l atingă Owen Quine…

— La dracu', murmură Strike.

Aruncă rapid ţigara în scrumiera de lângă el; arsese până la degete, fără ca el să-şi dea seama.

Deci ce trebuia să facă în continuare? Dacă urmele care veneau dinspre crimă erau practic inexistente, se gândi Strike, trebuia să urmărească urmele *înspre* crimă. Dacă perioada de după moartea lui Quine era nefiresc de lipsită de indicii, era momentul cercetării ultimelor lui câteva zile de viaţă.

Strike îşi luă mobilul şi oftă adânc, privind spre el. Exista oare, se întrebă el, vreo altă modalitate de a ajunge la prima informaţie pe care o căuta? Trecu în revistă în cap lista amplă a cunoştinţelor lui, respingând alternativele la fel de repede pe cât apăreau. În cele din urmă, şi fără prea mult entuziasm, concluzionă că opţiunea lui iniţială era cea mai predispusă să-i rezolve problema: fratele lui vitreg, Alexander.

Aveau în comun un tată celebru, dar nu trăiseră niciodată sub acelaşi acoperiş. Al era cu nouă ani mai mic decât Strike şi era fiu legitim al lui Jonny Rokeby, ceea ce însemna că în vieţile lor nu exista practic niciun punct de convergenţă. Al urmase şcoli private din Elveţia şi acum putea fi oriunde: la reşedinţa din LA a lui Rokeby, pe iahtul unui rapper, chiar şi pe o plajă albă din Australia, căci a treia soţie a lui Rokeby era din Sydney.

Şi totuşi, dintre fraţii şi surorile vitrege din partea tatălui său, Al se arătase mai dispus decât oricare altul să creeze o relaţie cu fratele lui mai mare. Strike îşi amintea cum Al îl vizitase la spital după ce îi fusese

spulberat piciorul; o întâlnire stânjenitoare, dar emoţionantă retrospectiv.

Al adusese cu el la Selly Oak o ofertă din partea lui Rokeby care ar fi putut să fie transmisă prin poştă: ajutor financiar pentru afacerea incipientă de detectiv privat a lui Strike. Al anunţase oferta cu mândrie, considerând-o o dovadă a altruismului tatălui său. Strike era sigur că nu era deloc aşa ceva. Bănuia că Rokeby sau sfătuitorii lui erau neliniştiţi că veteranul decorat cu un picior ar fi putut să-şi vândă povestea. Oferirea unui cadou ar fi trebuit să-i închidă gura.

Strike respinsese generozitatea tatălui său, apoi fusese refuzat de absolut toate băncile la care ceruse un împrumut. Îl sunase pe Al cu imensă reticenţă, refuzând să primească bani cadou, respingând întâlnirea cu tatăl lui care îi era oferită, dar întrebând dacă putea să primească un împrumut. În mod evident, asta ofensase. Avocatul lui Rokeby îl dăduse ulterior în judecată, încercând să-i ia îndemnizaţiile lunare cu tot zelul celei mai rapace bănci.

Dacă Strike nu ar fi decis să o păstreze pe Robin pe statul de plată, împrumutul ar fi fost deja achitat. Era hotărât să-l achite înainte de Crăciun, hotărât să nu-i fie îndatorat lui Jonny Rokeby, acesta fiind şi motivul pentru care acceptase o cantitate de muncă din cauza căreia în ultima vreme lucrase opt sau nouă ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Nimic din toate acestea nu făcea mai confortabilă perspectiva de a-l suna pe fratele lui mai mic. Strike putea să înţeleagă loialitatea lui Al faţă de un tată pe care în mod evident îl iubea, dar orice pomenire a lui Rokeby între ei era în mod necesar tensionată.

Telefonul lui Al sună de mai multe ori şi în cele din urmă intră mesageria vocală. Deopotrivă uşurat şi dezamăgit, Strike lăsă un scurt mesaj în care îl ruga pe Al să-l sune şi închise.

Strike îşi aprinse a treia ţigară de după micul dejun şi reveni la contemplarea crăpăturii din tavan. Urmele către crimă… depindeau atât de mult de momentul în care ucigaşul văzuse manuscrisul, îi recunoscuse potenţialul de plan pentru crimă…

Şi, din nou, trecu în revistă suspecţii ca şi cum ar fi fost o mână de cărţi pe care o primise, examinând potenţialităţile lor.

Elizabeth Tassel, care nu făcea deloc un secret din furia şi durerea pe care *Bombyx Mori* i le provocase. Kathryn Kent, care pretindea că nu-l citise deloc. Încă necunoscuta Pippa2011, căreia Quine îi citise bucăţi din carte în octombrie. Jerry Waldegrave, care primise

manuscrisul pe 5, dar dacă era să i se dea crezare lui Chard, ar fi putut să ştie ce conţinea el cu mult înainte. Daniel Chard, care pretindea că nu-l văzuse până pe 7, şi Michael Fancourt, care auzise de carte de la Chard. Da, existau diverşi alţii, care priviseră pe furiş, examinaseră şi chicotiseră la cele mai lubrice părţi ale cărţii, trimisă prin e-mail în întreaga Londră de Christian Fisher, dar lui Strike i se părea foarte dificil de montat până şi cel mai vag caz împotriva lui Fisher, a tânărului Ralph din biroul lui Tassel sau a Ninei Lascelles, niciunul dintre aceştia neapărând în *Bombyx Mori* şi nici cunoscându-l cu adevărat pe Quine.

Strike se gândi că trebuia să se apropie mai mult, suficient de mult ca să-i perturbe pe cei ale căror vieţi fuseseră deja ridiculizate şi deformate de Owen Quine. Cu aproape la fel de puţin entuziasm ca atunci când se forţase să-l sune pe Al, derulă lista lui de contacte şi o sună pe Nina Lascelles.

Convorbirea nu dură mult. Nina era încântată. Bineînţeles că putea să vină la ea în seara aceea. Ea avea să gătească.

Strike nu se putea gândi la nicio altă modalitate de a tatona în căutarea altor detalii despre viaţa privată a lui Jerry Waldegrave sau despre reputaţia lui Michael Fancourt de asasin literar, dar nu era nerăbdător să-şi ataşeze din nou proteza, fără a mai pune la socoteală efortul de care avea să fie nevoie pentru a se desprinde din nou, a doua zi dimineaţa, din îmbrăţişarea plină de speranţă a Ninei Lascelles. Totuşi, înainte de a pleca, putea să se uite la Arsenal împotriva lui Aston Villa; analgezice, ţigări, şuncă şi pâine.

Preocupat de propriul lui confort şi având în minte un amestec de fotbal şi crimă, lui Strike nu-i trecu prin cap să se uite jos, pe strada înzăpezită, unde cumpărătorii, nedescurajaţi de vremea îngheţată, intrau şi ieşeau din magazine de muzică şi de instrumente muzicale şi din cafenele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să vadă silueta zveltă, cu glugă şi haină neagră care se sprijinea de perete între numerele şase şi opt, privind fix spre apartamentul lui. Însă, oricât de bună ar fi fost vederea lui, era puţin probabil să zărească cuţitul retractabil învârtit ritmic între degetele lungi şi subţiri.

32

Ridică-te, bunul meu înger,
Ale cărui sfinte arii îndepărtează de mine
acel spirit malefic
Ce îmi zgâlţâie cotul…

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

Chiar şi cu lanţuri de zăpadă pe cauciucuri, vechiul Land Rover al familiei condus de mama lui Robin avusese de furcă între gara York şi Masham. Ştergătoarele croiau ferestre de forma evantaiului, repede acoperite, dând spre drumuri familiare lui Robin din copilărie, acum transformate de cea mai rea iarnă pe care o văzuse ea de mulţi ani încoace. Ninsoarea era neîncetată, iar călătoria care ar fi trebuit să ia o oră dură aproape trei. Existaseră momente în care Robin crezuse că mai putea încă să piardă înmormântarea. Cel puţin reuşise să vorbească cu Matthew de pe mobil, explicându-i că era aproape. El îi spusese că mai mulţi alţii erau încă la kilometri distanţă, că se temea că mătuşa lui din Cambridge ar fi putut să nu mai ajungă, până la urmă.

Ajunsă acasă, Robin evită bun venitul bălos al bătrânului lor labrador ciocolatiu şi se repezi pe scări spre camera ei. Îşi scoase rochia neagră şi haina, fără a se mai deranja să le calce, agăţându-şi prima pereche de ciorapi în graba ei, apoi coborî în fugă în holul de la parter unde părinţii şi fraţii ei o aşteptau.

Merseră împreună prin zăpada învârtejită, adăpostiţi sub umbrele negre, şi urcară dealul lin pe care Robin îl suise în fiecare zi a anilor ei de şcoală primară, apoi parcurseră piaţa largă care era inima străveche a micului ei orăşel natal, cu spatele la furnalul gigantic al fabricii de bere. Piaţa de sâmbătă fusese contramandată. În zăpadă fuseseră săpate canale adânci de acele suflete curajoase care traversaseră piaţa în dimineaţa aceea şi ale căror urme convergeau înspre biserica unde Robin vedea o mulţime de rude şi cunoştinţe în haine negre.

Robin se înfioră în timp ce familia îşi croia drum spre uşile bisericii Fecioara Maria, pe lângă rămăşiţele unei cruci cu stâlp rotund din secolul al IX-lea care avea un aspect ciudat de păgân. Apoi îl văzu în

sfârşit pe Matthew, care stătea la intrare împreună cu tatăl şi sora lui, palid şi izbitor de arătos în costumul lui negru. În timp ce Robin se uita la el, încercând să-i prindă privirea pe deasupra cozii, o femeie tânără se întinse în sus şi îl îmbrăţişă. Robin o recunoscu pe Sarah Shadlock, vechea prietenă a lui Matthew de la universitate. Salutul ei era, poate, puţin mai lasciv decât se cuvenea în astfel de circumstanţe, dar vinovăţia lui Robin de a fi fost la zece secunde distanţă de pierderea trenului de noapte, de a nu-l fi văzut pe Matthew timp de aproape o săptămână, o făcu să creadă că nu avea dreptul să se supere din cauza asta.

— Robin, spuse el imperios când o văzu.

Matthew uită să strângă mâna a trei oameni când întinse braţele spre ea. În timp ce se îmbrăţişau, Robin simţi usturimea lacrimilor de sub pleoape. Asta era viaţa reală, la urma urmei, Matthew şi casa…

— Du-te şi stai în faţă, îi spuse el.

Ea se supuse, lăsându-şi familia în spatele bisericii ca să stea în prima strană, împreună cu cumnatul lui Matthew, care îşi legăna fetiţa pe genunchi şi care o salută pe Robin cu o înclinare ursuză din cap.

Era o biserică veche minunată, iar Robin o ştia bine de la slujbele de Crăciun, de Paşte şi cu ocazia recoltelor la care participase toată viaţa cu şcoala primară şi cu familia. Ochii ei călătoreau încet de la un obiect familiar la altul. Sus, deasupra ei, peste arcada altarului, era o pictură de Sir Joshua Reynolds (sau, cel puţin, a *şcolii* lui Joshua Reynolds); Robin se concentră asupra ei, încercând să-şi liniştească mintea. O imagine ceţoasă şi mistică, îngerul-băiat care contemplă imaginea îndepărtată a unei cruci care emite raze aurii… Cine o făcuse oare cu adevărat, se întrebă ea, Reynolds sau vreun discipol din atelierul lui? Apoi se simţi vinovată că se lăsa în voia curiozităţii ei perene, în loc să fie tristă pentru doamna Cunliffe…

Robin se gândise la faptul că peste câteva săptămâni avea să se căsătorească aici. Rochia ei de nuntă atârna, pregătită, în dulapul camerei libere, dar, în schimb, iată sicriul doamnei Cunliffe înaintând pe culoar, strălucind negru cu mânere argintii, iar Owen Quine era încă la morgă… pentru trupul lui eviscerat, putrezit şi ars, nu exista încă niciun sicriu strălucitor…

Nu te mai gândi la asta, îşi spuse ea grav, în timp ce Matthew se aşeza lângă ea, cu braţul lui cald lipit de al ei, pe toată lungimea lui.

Ultimele 24 de ore fuseseră atât de pline de incidente, că lui Robin îi

era greu să creadă că e aici, acasă. Ea şi cu Strike ar fi putut să fie la spital, fuseseră foarte aproape să intre drept în acel camion răsturnat… şoferul plin de sânge… doamna Cunliffe era probabil neatinsă în cutia ei căptuşită cu mătase… *Nu te mai gândi la asta…*

Era ca şi cum ochii ei erau văduviţi de o focalizare uşoară şi confortabilă. Poate că vederea unor lucruri precum trupurile legate şi eviscerate te afecta cumva, schimba modul în care vedeai lumea.

Robin îngenunche cu o mică întârziere pentru rugăciune; perniţa brodată cu cruci era aspră sub genunchii ei îngheţaţi. *Sărmana doamnă Cunliffe…* numai că mama lui Matthew nu o plăcuse niciodată prea mult. *Fii îngăduitoare,* se imploră Robin pe sine însăşi, chiar dacă era adevărat. Doamnei Cunliffe nu-i plăcea ideea ca Matthew să fie legat de aceeaşi prietenă atât de mult timp. Pomenise undeva unde Robin putea să audă cât de mult bine le făcea bărbaţilor tineri să umble din floare-n floare, să-şi trăiască tinereţea din plin…

Statuia lui Sir Marmaduke Wyvill stătea în faţa lui Robin la doar un metru distanţă. În timp ce Robin se ridica pentru cântarea imnurilor, el părea să se holbeze la ea, în haina lui iacobină, în mărime naturală şi pus orizontal, pe raftul lui de marmură, sprijinit în cot ca să stea cu faţa la congregaţie. Soţia lui stătea întinsă lângă el, într-o poziţie identică. Erau ciudat de reali în poziţiile lor ireversibile, cu perniţe sub coate pentru confortul oaselor lor de marmură, iar deasupra lor, pe arcurile de boltă, erau figuri alegorice ale morţii şi mortalităţii. *Până când moartea ne va despărţi…* iar gândurile ei începură iar să rătăcească: ea şi cu Matthew, legaţi împreună pentru totdeauna, până când aveau să moară… *nu, nu legaţi… nu gândi aşa… Ce-i cu tine?* Robin era epuizată. Trenul fusese supraîncălzit şi smucit. Robin se trezise din oră în oră, temându-se că aveau să rămână înzăpeziţi.

Matthew întinse mâna să o prindă pe a ei şi o strânse de degete.

Înmormântarea avu loc cât de repede permitea decenţa, în timp ce în jurul lor ningea des. Nu mai întârzie nimeni lângă mormânt; Robin nu era singura care tremura vizibil.

Toată lumea merse la casa mare de cărămidă a familiei Cunliffe, învârtindu-se prin căldura binevenită. Domnul Cunliffe, care era întotdeauna puţin mai zgomotos decât o cerea situaţia, umplea încontinuu paharele şi îi saluta pe oameni ca şi cum ar fi fost o petrecere.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Matthew. A fost groaznic fără tine.

— Şi mie, spuse Robin. Aş fi vrut să pot fi aici.

Altă minciună.

— Mătuşa Sue rămâne peste noapte, spuse Matthew. Mă gândeam că poate aş putea veni la tine, ar fi plăcut să scap de aici puţin. Săptămâna asta casa a fost plină…

— Excelent, bine, spuse Robin strângându-l de mână.

Era recunoscătoare că nu trebuia să stea la familia Cunliffe. Sora lui Matthew i se părea obositoare, iar domnul Cunliffe tiranic.

Dar ai fi putut să suporţi asta o seară, îşi spuse ea grav. Părea o evadare nemeritată.

Şi astfel se întoarseră în casa familiei Ellacott, la mică distanţă de piaţă. Lui Matthew îi plăcea familia ei; era bucuros să se schimbe din costum în blugi, să o ajute pe mama ei să pună masa pentru cină. Doamna Ellacott, o femeie masivă care avea părul roşu-auriu ca al lui Robin prins într-un coc neîngrijit, îl trata cu o amabilitate blândă; era o femeie cu multe preocupări şi entuziasme, care actualmente îşi lua diploma în literatură engleză la o Universitate Deschisă.

— Cum merg studiile, Linda? o întrebă Matthew în timp ce o ajuta, scoţând tava grea din cuptor.

— Facem Webster, *Ducesa de Malfi:* „Şi simt că înnebunesc din cauza asta".

— Dificil, nu-i aşa? întrebă Matthew.

— E un citat, dragul meu. Ah…

Doamna Ellacott lăsă să cadă, zăngănind, lingurile de servit.

— … asta îmi aduce aminte… sunt sigură că l-am pierdut…

Traversă bucătăria şi înşfăcă revista *Radio Times,* întotdeauna prezentă în casa lor.

— Nu, e la 9. E un interviu cu Michael Fancourt pe care vreau să-l urmăresc.

— Michael Fancourt? spuse Robin, privind în jur. De ce?

— E foarte influenţat de toţi acei autori de tragedie a răzbunării, spuse mama ei. Sper că o să explice de ce îl atrag.

— Ai văzut asta? spuse fratele mai mic al lui Robin, Jonathan.

Tocmai revenise de la magazinul din colţ, cu laptele suplimentar solicitat de mama lui.

— E pe prima pagină, Rob. Scriitorul ăla cu măruntaiele smul…

— Jon! spuse doamna Ellacott tăios.

Robin ştia că mama ei nu îşi mustra fiul din vreo suspiciune că

Matthew ar putea să nu aprecieze pomenirea slujbei ei, ci din cauza unei aversiuni mai generale faţă de discutarea unei morţi subite după o înmormântare.

— Ce e? spuse Jonathan ignorând buna-cuviinţă şi băgând *Daily Express* sub nasul lui Robin.

UN AUTOR DE ROMANE DE GROAZĂ ŞI-A SCRIS PROPRIA ASASINARE.

Autor de romane de groază, se gândi Robin, *nu era deloc aşa ceva… dar dă bine ca titlu.*

— Crezi că şeful tău o să soluţioneze cazul? o întrebă Jonathan răsfoind ziarul. Să facă iar poliţia de râs?

Robin începu să citească articolul peste umărul lui Jonathan, dar prinse privirea lui Matthew şi se îndepărtă.

În timp ce mâncau tocană cu cartofi copţi, din geanta ei, aruncată pe un scaun lăsat din colţul bucătăriei cu dale de piatră, se auzi un bâzâit. Robin îl ignoră. Abia după ce terminaseră de mâncat, iar Matthew o ajuta îndatoritor pe mama ei să debaraseze masa, Robin se îndreptă spre geanta ei să-şi verifice mesajele. Spre marea ei surpriză, văzu un apel ratat de la Strike. Cu o privire furişă spre Matthew, care era ocupat cu aşezarea farfuriilor în maşina de spălat vase, sună la mesageria vocală, în timp ce ceilalţi conversau.

Ai un mesaj nou. Primit astăzi la ora 19 şi 20.

Pârâitul unei linii deschise, dar niciun cuvânt.

Apoi un bufnet. Un ţipăt îndepărtat al lui Strike:

„Nici să nu te gândeşti, nenoroci…”

Un urlet de durere.

Tăcere. Pârâitul liniei deschise. Sunete confuze de paşi apăsaţi şi târâre. Gâfâit puternic, un hârşâit, linia moartă.

Robin stătea îngrozită, cu telefonul lipit de ureche.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă tatăl ei, oprindu-se din drumul spre bufet, cu cuţitele şi furculiţele în mână şi ochelarii coborâţi pe nas.

— Cred că… cred că şeful meu a… a avut un accident…

Formă numărul lui Strike cu degete tremurătoare. Apelul intră direct în căsuţa vocală. Matthew stătea în mijlocul bucătăriei, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

33

Grea soartă, când femeile sunt silite să peţească!

Thomas Dekker şi Thomas Middleton, *Curva onestă*

Strike nu auzi când sună Robin pentru că, fără ca el să-şi dea seama, mobilul lui fusese redus la tăcere atunci când se lovise de pământ, cu 15 minute în urmă. Şi nici nu ştia că degetul lui mare apăsase pe numărul lui Robin, în timp ce telefonul îi aluneca printre degete.

Abia ieşise din clădire când se întâmplase. Uşa de la stradă se închisese în urma lui, iar el avusese la dispoziţie două secunde, cu mobilul în mână (aştepta o confirmare de la taxiul pe care îl comandase fără niciun chef) în timp ce silueta înaltă cu haină neagră se repezea spre el prin întuneric. O pată de piele albă sub glugă şi eşarfă, braţul ei întins, neîndemânatic, dar hotărât, ţinând cuţitul îndreptat direct spre el în pumnul strâns care flutura.

Strike aproape că alunecă iar în timp ce se pregătea s-o întâmpine, dar se echilibră izbind cu mâna în uşă, iar mobilul lui căzu. Şocat şi furios pe ea, oricine ar fi fost, pentru prejudiciul pe care urmărirea ei îl produsese deja pentru genunchiul lui, Strike urlă – ea se opri pentru o fracţiune de secundă, apoi se aruncă iar asupra lui.

În timp ce îndrepta bastonul spre mâna în care văzuse deja cuţitul retractabil, genunchiul lui se răsuci iar. Strike scoase un răget de durere şi ea sări înapoi, ca şi cum l-ar fi înjunghiat fără să-şi dea seama; apoi, pentru a doua oară, ea se panică şi fugi, alergând prin zăpadă şi lăsându-l pe Strike furios şi frustrat, incapabil să fugă după ea şi fără altă opţiune decât să scotocească prin zăpadă după telefon.

Lua-l-ar dracu de picior!

Când Robin sună, Strike stătea în taxiul care se târa, transpirând de durere. Era doar o consolare minoră faptul că lama mică şi triunghiulară pe care o văzuse sclipind în mâna urmăritoarei lui nu-l străpunsese. Genunchiul lui, de care se simţise obligat să ataşeze proteza înainte de a pleca spre locuinţa Ninei, îl tortura iar, iar el ardea de furie faţă de incapacitatea lui de a fugi după urmăritoarea lui nebună. Nu lovise niciodată o femeie, nu făcuse niciodată rău în mod

conştient uneia, dar vederea cuţitului apropiindu-se de el prin întuneric anulase astfel de scrupule. Spre consternarea şoferului de taxi, care îşi privea pasagerul masiv şi cu aspect furios în oglinda retrovizoare, Strike se zvârcolea încontinuu pe banchetă pentru eventualitatea în care ar fi văzut-o mergând pe trotuarele aglomerate de sâmbătă seara, cu umerii rotunzi sub haina ei neagră şi cuţitul ascuns în buzunar.

Taxiul aluneca pe sub luminile de Crăciun de pe Oxford Street, şi pe sub pachetele argintii, mari şi fragile, împachetate cu funde aurii, iar Strike încerca să-şi controleze temperamentul stârnit, nesimţind nicio plăcere la gândul iminentei lui întâlniri pentru cină. Robin îl sună iar şi iar, dar el nu simţea mobilul vibrând pentru că era băgat adânc în buzunarul de la haină, care era aşezată lângă el pe banchetă.

— Bună, spuse Nina cu un zâmbet forţat, atunci când îi deschise uşa apartamentului ei după jumătate de oră de la ora convenită.

— Scuze că am întârziat, spuse Strike şchiopătând peste prag. Am avut un accident când am plecat de acasă. Piciorul.

Nu-i adusese nimic, îşi dădu seama Strike în timp ce stătea cu paltonul pe el. Ar fi trebuit să-i aducă vin şi bomboane de ciocolată. Simţi că ea observă asta, în timp ce ochii ei mari se plimbau asupra lui; ea era manierată, iar el se simţi dintr-odată puţin josnic.

— Şi am uitat vinul pe care l-am cumpărat pentru tine, minţi el. Ce porcărie. Dă-mă afară.

În timp ce ea râdea, chiar dacă fără să vrea, telefonul lui Strike vibră în buzunar, iar el îl scoase automat.

Robin. Nu-şi putea da seama de ce voia să vorbească cu el sâmbăta.

— Scuze, îi spuse el Ninei, trebuie să răspund – e urgent, e asistenta mea…

Zâmbetul ei se şterse. Se întoarse şi ieşi din hol, lăsându-l acolo, cu haina pe el.

— Robin?

— Eşti în regulă? Ce s-a întâmplat?

— De unde…?

— Am primit un mesaj vocal care pare o înregistrare a unui atac asupra ta!

— Dumnezeule, te-am sunat? Probabil când am scăpat telefonul. Da, chiar asta a fost…

Cinci minute mai târziu, după ce îi povestise lui Robin ce se

întâmplase, Strike îşi atârnă haina şi se duse după miros în sufragerie, unde Nina aşezase masa pentru două persoane. Încăperea era iluminată de veioze; Nina făcuse curat şi pusese flori proaspete în jur. În aer plutea un miros puternic de usturoi ars.

— Scuze, repetă el în timp ce ea intra cu un fel de mâncare. Uneori mi-aş dori să am o slujbă de birou.

— Serveşte-te cu vin, spuse ea pe un ton rece.

Situaţia era profund familiară. Cât de des stătuse el vizavi de o femeie iritată de întârzierea lui, de atenţia lui fragmentată, de nonşalanţa lui? Dar aici, cel puţin, ea era jucată într-o cheie minoră. Dacă ar fi întârziat la o cină cu Charlotte şi ar fi răspuns unui apel de la o altă femeie imediat ce sosea, se putea aştepta la un pahar de vin în faţă şi la veselă zburând peste tot. Acest gând îl făcu să aibă sentimente mai amabile faţă de Nina.

— Detectivii sunt parteneri de întâlnire oribili, îi spuse el în timp ce se aşeza.

— N-aş spune „oribili", răspunse ea înmuindu-se. Bănuiesc că nu e genul de slujbă de care poţi să uiţi.

Nina îl privea cu ochii ei imenşi ca de şoarece.

— Noaptea trecută am avut un coşmar cu tine, spuse ea.

— Chiar începem fulminant, nu-i aşa? spuse Strike.

Ea râse.

— Mă rog, nu era neapărat despre tine. Căutam împreună tractul intestinal al lui Owen Quine.

Nina luă o gură sănătoasă de vin, privind spre el.

— Şi l-am găsit? întrebă Strike, încercând să păstreze un ton de glumă.

— Da.

— Unde? În acest moment aş folosi orice indiciu.

— În sertarul de jos al biroului lui Jerry Waldegrave, spuse Nina.

Strike avu impresia că o vede cum îşi reprimă o cutremurare.

— De fapt a fost oribil. Când am deschis sertarul era plin de sânge şi măruntaie… iar tu l-ai lovit pe Jerry. Asta m-a trezit, a fost extrem de real.

Nina mai bău nişte vin, fără să se atingă de mâncare. Strike, care luase deja mai multe guri (mult prea mult usturoi, dar îi era foame), simţi că nu era suficient de compasiv. Înghiţi în grabă şi spuse:

— Pare ceva sinistru.

— E din cauza a ceea ce au dat ieri la ştiri, spuse ea privindu-l. Nimeni nu şi-a dat seama, nimeni n-a ştiut că el… că el a fost omorât în modul ăsta. Ca în *Bombyx Mori*. Iar tu nu mi-ai spus.

Un iz de acuzaţie ajunse la Strike, prin mirosul de usturoi.

— Nu puteam, spuse el. E prerogativa poliţiei să comunice astfel de informaţii.

— E pe prima pagină din *Daily Express* de azi. Lui i-ar fi plăcut asta, lui Owen. Să ajungă la ştiri. Dar aş fi preferat să nu citesc asta.

Nina îi aruncă o privire pe furiş. Strike mai văzuse astfel de scrupule. Unii oameni se dădeau în spate după ce îşi dădeau seama ce văzuse, făcuse sau atinsese el. Era ca şi cum ar fi dus cu el peste tot mirosul morţii. Existau întotdeauna femei care erau atrase de soldat, de poliţist: ele resimţeau o emoţie indirectă, o apreciere voluptuoasă a violenţei pe care un bărbat putuse să o vadă sau exercite. Alte femei erau dezgustate. Nina, bănuia el, făcuse parte din prima categorie, dar acum, când realitatea cruzimii, sadismului şi perversiunii îi fusese impusă cu forţa, ea descoperea că, la urma urmei, era posibil să aparţină celei de-a doua tabere.

— Nu a fost prea amuzant ieri la serviciu, spuse ea. Nu după ce am auzit asta. Toată lumea… Adică, dacă el fusese omorât în modul ăsta, dacă ucigaşul imitase cartea… Asta limitează numărul suspecţilor posibili, nu-i aşa? Nimeni nu mai râde acum de *Bombyx Mori,* asta pot să-ţi spun sigur. E ca una dintre vechile intrigi ale lui Michael Fancourt, de pe vremea în care criticii spuneau că e prea sinistru… Iar Jerry şi-a dat demisia.

— Am auzit.

— Nu ştiu de ce, spuse ea agitată. E la Roper Chard de o eternitate. Pare să nu fie deloc în apele lui. E furios tot timpul, iar el de obicei e atât de drăguţ. Şi bea iar. Foarte mult.

Nina continua să nu mănânce.

— El era apropiat de Quine? întrebă Strike.

— Cred că era mai apropiat de Quine decât îşi dădea seama, spuse Nina încet. Lucraseră împreună foarte mult timp. Owen îl scotea din minţi – Owen scotea din minţi pe toată lumea –, dar Jerry e foarte tulburat, îmi dau seama de asta.

— Bănuiesc că lui Quine nu-i plăcea să fie editat.

— Cred că uneori era dificil, spuse Nina, dar Jerry nu vrea să audă acum niciun cuvânt împotriva lui. E obsedat de teoria lui despre

căderea nervoasă. L-ai auzit la petrecere, el crede că Owen era bolnav mintal, iar *Bombyx Mori* nu a fost de fapt vina lui. Şi încă e foarte *furios* pe Elizabeth Tassel pentru că a difuzat cartea. Elizabeth a venit acum câteva zile să discute despre unul dintre ceilalţi autori ai ei…

— Dorcus Pengelly? întrebă Strike.

Nina râse uşor.

— Doar nu citeşti porcăriile alea! Cu piepturi agitate şi naufragii?

— Mi-a rămas în cap numele, spuse Strike zâmbind larg. Zi mai departe cu Waldegrave.

— El a văzut-o pe Liz că vine şi a trântit uşa de la birou când a trecut ea. Ai văzut-o, e de sticlă, aproape a spart-o. Deloc necesar şi ostentativ, i-a făcut pe toţi să sară în sus. Ea arată îngrozitor. Liz Tassel. Dacă ar fi fost în formă s-ar fi năpustit în biroul lui Jerry şi i-ar fi spus să nu fie atât de al naibii de grosolan…

— Serios?

— Eşti nebun? Temperamentul lui Liz Tassel e legendar.

Nina se uită la ceas.

— În seara asta e un interviu cu Michael Fancourt la televizor, spuse Nina. Îl înregistrez.

Nina umplu din nou paharele. Încă nu se atinsese de mâncarea ei.

— Nu m-ar deranja să mă uit la el, spuse Strike.

Nina îi aruncă o privire ciudat de evaluatoare, iar Strike presupuse că ea încerca să-şi dea seama cât din prezenţa lui se datora dorinţei de a o trage de limbă şi cât intenţiilor lui faţă de trupul ei zvelt şi băieţesc.

Mobilul lui sună din nou. Timp de câteva secunde, Strike cântări ofensa pe care ar fi putut să o provoace dacă răspundea, faţă de posibilitatea anunţării a ceva mai util decât opiniile Ninei despre Jerry Waldegrave.

— Scuze, spuse el, scoţând mobilul din buzunar.

Era fratele lui, Al.

— Corm! spuse vocea lui pe o conexiune zgomotoasă. Mă bucur să am veşti de la tine, fratelo!

— Salut, spuse Strike încercând să îl domolească. Ce mai faci?

— Excelent! Sunt la New York, tocmai am primit mesajul tău. De ce ai nevoie?

Al ştia că Strike l-ar fi sunat doar dacă avea nevoie de ceva, dar, spre deosebire de Nina, nu părea să-l supere acest fapt.

— Mă întrebam dacă ai vrea să luăm masa vinerea asta, spuse

Strike, dar dacă eşti în New York…

— Mă întorc miercuri, ar fi grozav. Vrei să fac rezervare undeva?

— Da, spuse Strike. Neapărat la River Café.

— Mă ocup eu, spuse Al.

Nu întrebase de ce: poate presupusese că Strike are pur şi simplu chef de mâncare italiană bună.

— Îţi trimit un SMS cu ora, bine? continuă Al. Abia aştept să ne vedem!

Strike închise. Avea deja pe buze prima silabă a unei scuze, dar Nina se dusese în bucătărie. Fără îndoială, atmosfera se răcise.

34

O, Doamne! Ce am putut să spun?
Nenorocoasă limbă a mea!

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

— Iubirea e un miraj, spuse Michael Fancourt pe ecranul televizorului. Un miraj, o himeră, o amăgire.

Robin stătea între Matthew şi mama ei pe canapeaua ştearsă şi lăsată. Labradorul ciocolatiu era întins pe podea, în faţa focului, izbind alene covorul cu coada în somn. Lui Robin îi era somn, după două nopţi în care dormise foarte puţin şi zile de stres şi emoţii neaşteptate, dar se străduia din greu să se concentreze asupra lui Michael Fancourt. Lângă ea, doamna Ellacott, care-şi exprimase speranţa optimistă că Fancourt ar fi putut să arunce câteva vorbe de duh care să o ajute la eseul ei despre Webster, avea un carnet şi un stilou în poală.

— Fără îndoială, începu intervievatorul, dar Fancourt îl întrerupse.

— Nu ne iubim unul pe celălalt; iubim *ideea* de a ne avea unul pe celălalt. Foarte puţine fiinţe umane înţeleg acest lucru sau sunt în stare să mediteze la el. Au o încredere oarbă în puterile lor creatoare. Orice iubire este, în ultimă instanţă, iubire de sine.

Domnul Ellacott dormea, cu capul lăsat pe spate, în fotoliul cel mai apropiat de foc şi de câine. Sforăia încet, cu ochelarii coborâţi pe nas. Toţi cei trei fraţi ai lui Robin plecaseră din casă pe furiş. Era sâmbătă seara şi prietenii lor îi aşteptau la Bay Horse, în piaţă. Jon venise acasă de la universitate pentru înmormântare, dar nu i se părea că îi datorează logodnicului surorii lui renunţarea la câteva halbe de Black Sheep cu fraţii lui, la mesele de cupru cu scobituri de lângă şemineu.

Robin bănuia că Matthew voise să li se alăture, dar i se păruse că asta ar fi fost necuvenit. Acum era obligat să se uite la o emisiune literară pe care acasă nu ar fi suportat-o niciodată. Ar fi închis televizorul fără să întrebe, considerând de la sine înţeles că ea nu avea cum să fie interesată de ce spunea acest bărbat sentenţios şi cu expresie înăcrită. Nu era uşor să-ţi placă de Michael Fancourt, se gândi Robin. Atât curba buzelor lui, cât şi cea a sprâncenelor sugerau un simţ

înnăscut al superiorităţii. Prezentatorul, unul bine-cunoscut, părea puţin agitat.

— Şi aceasta este tema noii dumneavoastră…?

— Una din teme, da. În loc să-şi reproşeze nesăbuinţa, atunci când îşi dă seama că şi-a creat soţia prin simpla lui imaginaţie, eroul încearcă să o pedepsească pe femeia reală despre care crede că l-a înşelat. Dorinţa lui de răzbunare susţine intriga.

— Aha, spuse încet mama lui Robin, luând stiloul.

— Mulţi dintre noi – poate cei mai mulţi, spuse intervievatorul –, consideră iubirea un ideal purificator, o sursă de altruism mai degrabă decât…

— O minciună prin care ne justificăm, spuse Fancourt. Noi suntem mamifere care avem nevoie de sex, de partener, care caută enclava protectoare a familiei din motive de supravieţuire şi reproducere. Selectăm o aşa-numită persoană iubită din cele mai primitive motive – preferinţa eroului meu pentru o femeie cu siluetă în formă de pară cred că nu necesită explicaţii. Persoana iubită râde sau miroase asemenea părintelui care i-a oferit cuiva susţinere în copilărie şi tot restul e proiectat, e inventat…

— Prietenia… începu intervievatorul cu o uşoară disperare în glas.

— Dacă aş fi reuşit să mă conving să fac sex cu oricare din prietenii mei bărbaţi, aş fi avut o viaţă mai fericită şi mai productivă, spuse Fancourt. Din nefericire, sunt programat să doresc forma feminină, oricât de zadarnic ar fi asta. Şi astfel îmi spun că o femeie e mai fascinantă, mai potrivită nevoilor şi dorinţelor mele decât alta. Sunt o făptură complexă, foarte evoluată şi imaginativă, care se simte obligată să-şi justifice o alegere făcută din cele mai grosiere motive. Acesta este adevărul pe care noi l-am îngropat sub o mie de ani de rahaturi curtenitoare.

Robin se întrebă ce Dumnezeu o fi crezând soţia lui Fancourt (căci parcă-şi amintea că era căsătorit) despre acest interviu. Lângă ea, doamna Ellacott scrisese câteva cuvinte pe carnet.

— Nu vorbeşte despre răzbunare, murmură Robin.

Mama ei îi arătă carnetul. Scrisese: *Ce dobitoc e.* Robin chicoti.

Lângă ea, Matthew stătea aplecat asupra ziarului *Daily Express,* pe care Jonathan îl abandonase pe un scaun. Trecu de primele trei pagini, în care numele lui Strike apărea de mai multe ori în text, alături de cel al lui Owen Quine, şi începu să citească un articol despre modul în care

lanţurile de magazine centrale interziseseră cântecele de Crăciun ale lui Cliff Richard.

— Aţi fost criticat, spuse curajos intervievatorul, pentru modul în care înfăţişaţi femeile, mai ales…

— Parcă îi aud chiar în clipa asta pe critici cum se reped, ca nişte gândaci de bucătărie, după stilouri, spuse Fancourt, cu buzele încreţindu-se în ceea ce se voia a fi un zâmbet. Nu cred că există ceva care să mă intereseze mai puţin decât ceea ce spun criticii despre mine sau despre opera mea.

Matthew dădu una dintre paginile ziarului. Robin privi cu coada ochiului către o fotografie a unei autocisterne răsturnate pe o parte, o Honda Civic cu fundul în sus şi un Mercedes făcut zob.

— Ăsta e accidentul în care era cât pe ce să fim implicaţi!

— Ce? spuse Matthew.

Robin vorbise fără să se gândească. Creierul ei paraliză.

— Asta s-a întâmplat pe M4, spuse Matthew.

Aproape că râdea de ea pentru că i se părea că ar fi putut să fie implicată în acel accident, că nu putea să recunoască o autostradă după cum arăta.

— Ah… ah, da, zise Robin, prefăcându-se că examinează mai atent textul de sub fotografie.

Dar Matthew era acum încruntat, începând să înţeleagă.

— Chiar *ai fost* aproape de un accident ieri?

Vorbea încet, încercând să n-o deranjeze pe doamna Ellacott, care urmărea interviul cu Fancourt. Ezitarea era fatală. Alege.

— Da, am fost. N-am vrut să-ţi faci griji.

El o privea fix. Robin simţea cum mama ei îşi lua din nou notiţe.

— Ăsta? întrebă Matthew arătând spre fotografie.

Robin dădu din cap că da.

— Ce căutai pe M4?

— A trebuit să-l duc pe Cormoran la o întrevedere.

— Mă gândesc la femei, spuse intervievatorul, la vederile dumneavoastră despre femei…

— Unde dracu' a fost interviul ăsta?

— În Devon, spuse Robin.

— *În Devon?*

— Îl supără iar piciorul. N-ar fi putut să ajungă de unul singur.

— L-ai dus cu maşina în Devon?

— Da, Matt, l-am dus cu maşina în…

— Deci de-asta n-ai venit ieri? Deci ai fi putut…?

— Matt, bineînţeles că nu.

Matthew aruncă ziarul, se ridică şi ieşi din cameră.

Robin simţea că îi e rău. Privi spre uşa pe care el nu o trântise, dar o închisese suficient de ferm pentru ca tatăl ei să se foiască şi să mormăie în somn, iar labradorul să se trezească.

— Lasă-l în pace, o sfătui mama ei, cu ochii tot la ecran.

Robin se întoarse spre ea, disperată.

— Cormoran trebuia să ajungă în Devon şi nu putea să conducă cu un singur picior…

— Nu e nevoie să te aperi în faţa *mea,* spuse doamna Ellacott.

— Şi acum el crede că l-am minţit că nu puteam să ajung ieri.

— Şi *aşa* e? întrebă mama ei, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Michael Fancourt. *Jos,* Rowntree, nu văd peste tine.

— Păi, aş fi putut să vin dacă îmi luam bilet la clasa întâi, recunoscu Robin în timp ce labradorul căsca, se întindea şi se aşeza mai bine pe covorul din faţa şemineului. Dar plătisem deja pentru vagonul de dormit.

— Matt o ţine întruna că ai fi câştigat mult mai mulţi bani dacă ai fi acceptat slujba în resurse umane, spuse mama ei, cu ochii la ecranul televizorului. Aş fi crezut că o să aprecieze că faci economii. Acum linişte, vreau să aud despre răzbunare.

Intervievatorul încerca să formuleze o întrebare.

— Dar în ceea ce priveşte femeile, nu întotdeauna aţi – convenţiile contemporane, aşa-numita corectitudine politică –, mă gândesc mai ales la afirmaţia dumneavoastră că scriitoarele…

— Iar ajungem la *asta*? spuse Fancourt, pocnindu-şi genunchii cu palmele (intervievatorul tresări vizibil). Am spus că cele mai mari scriitoare, aproape fără excepţie, nu au avut copii. E un fapt. Şi am spus că femeile în general, în virtutea dorinţei lor de a fi mame, sunt incapabile de concentrarea în mod necesar fermă pe care oricine trebuie să o dedice creării literaturii, adevăratei literaturi. Nu retrag niciun cuvânt. Este un *fapt.*

Robin îşi învârtea inelul de logodnă pe deget, sfâşiată între dorinţa de a se duce după Matt şi de a-l convinge că nu greşise cu nimic şi furia că o astfel de convingere era necesară. Solicitările slujbei *lui* erau pe primul loc, întotdeauna; ea nu-şi amintea ca el să se fi scuzat vreodată

pentru programul lung de lucru, pentru sarcinile care-l purtau în celălalt capăt al Londrei şi îl aduceau acasă la ora 8 seara…

— Voiam să spun, se grăbi intervievatorul să răspundă, cu un zâmbet mieros, că această carte ar putea să taie elanul acelor critici. Mi s-a părut că personajul feminin central este tratat cu multă înţelegere şi cu o empatie reală. Bineînţeles…

Intervievatorul aruncă o privire spre notiţele lui, apoi ridică iar ochii; Robin îi simţea nervozitatea.

— … e inevitabil să se facă o paralelă – abordând sinuciderea unei tinere femei, presupun că sunteţi pregătit –, cu siguranţă vă aşteptaţi…

— Ca stupizii să presupună că am scris o expunere autobiografică a sinuciderii primei mele soţii?

— Ei bine, e inevitabil să fie văzută ca – e inevitabil să ridice întrebări…

— Atunci daţi-mi voie să spun asta, zise Fancourt, oprindu-se.

Stăteau în faţa unei ferestre lungi care dădea spre o pajişte însorită şi bătută de vânt. Robin se întrebă în treacăt când fusese filmată emisiunea – înainte să vină zăpada, evident –, dar Matthew îi domina gândurile. Trebuia să se ducă să-l găsească; totuşi, rămânea în continuare pe canapea.

— Când Eff… Ellie a murit, începu Fancourt, când ea a murit…

Prim-planul părea dureros de invaziv. Ridurile mici de la colţurile ochilor lui se adânciră atunci când Fancourt îi închise; mâna lui pătrată se repezi să-i ascundă faţa.

Michael Fancourt părea să plângă.

— S-a zis cu iubirea care e un miraj şi o himeră, oftă doamna Ellacott în timp ce îşi lăsa stiloul să cadă. Nu e bine. Voiam sânge şi măruntaie, Michael. *Sânge şi măruntaie.*

Incapabilă să mai stea fără să facă nimic, Robin se ridică şi se îndreptă spre uşa sufrageriei. Nu erau nişte circumstanţe normale. Mama lui Matthew fusese îngropată în ziua aceea. Se cuvenea ca ea să-şi ceară scuze, să-şi repare greşeala.

35

Suntem cu toţii supuşi greşelilor, domnule;
dacă recunoaşteţi că aşa stau lucrurile, nu e
nevoie de vreo altă scuză.

William Congreve, *Bătrânul burlac*

Ziarele de duminică de a doua zi se străduiau să găsească un echilibru demn între o evaluare obiectivă a vieţii şi operei lui Owen Quine şi natura macabră, gotică a morţii sale.

„Un personaj literar minor, uneori interesant, înclinat în ultima vreme spre autoparodie, eclipsat de contemporani, dar continuând să meargă pe drumul lui demodat", spunea *Sunday Times* într-o coloană de pe prima pagină, care se termina cu promisiunea a ceva şi mai interesant în interiorul ziarului: *Planul unui sadic: vezi paginile 10-11* şi, lângă o fotografie de profil a lui Kenneth Halliwell: *Cărţile şi cărturarii: ucigaşi literari p. 3, Cultură.*

„Zvonuri despre o carte nepublicată care se presupune că a inspirat uciderea lui se răspândesc acum dincolo de cercurile literare londoneze", îşi asigura *Observer* cititorii. „Dacă nu ar exista regulile bunului gust, Roper Chard ar avea la dispoziţie un bestseller instantaneu."

SCRIITOR PERVERS EVISCERAT ÎN CADRUL UNUI JOC SEXUAL, declara *Sunday People.*

În drum spre casă, venind de la Nina Lascelles, Strike cumpărase toate ziarele pe care le găsise, oricât de dificil ar fi fost să se descurce cu toate şi cu bastonul lui pe trotuarele înzăpezite. În timp ce avansa cu greu spre Denmark Street, îşi dădu seama că era periculos de împovărat, dacă atacatoarea din seara precedentă ar fi reapărut, dar ea nu se vedea nicăieri.

Mai târziu, în seara aceea, parcurse ştirile mâncând cartofi prăjiţi, întins pe pat din fericire, îşi scoase iar proteza.

A privi faptele prin lentilele deformante ale presei îi stimula imaginaţia. În sfârşit, după ce termină articolul lui Culpepper din *News of the World* („Anumite surse apropiate cazului confirmă că lui Quine îi

plăcea să se lase legat de soţia lui, care neagă că ar fi ştiut că scriitorul pervers plecase ca să stea în a doua lor locuinţă"), Strike lăsă ziarul să alunece de pe pat, luă laptopul pe care îl ţinea lângă pat şi îşi redactă o listă cu lucruri de ţinut minte pentru a doua zi. Nu adăugă iniţiala lui Anstis la niciuna dintre sarcini sau întrebări, însă *omul de la librărie* şi *bărbat sau femeie când a fost văzut?* Erau urmate ambele de un R mare. Apoi îi trimise un SMS lui Robin, reamintindu-i să fie atentă la o femeie înaltă într-o haină neagră, a doua zi dimineaţa, şi să nu intre pe Denmark Street dacă aceasta era acolo.

Robin nu văzu pe nimeni care să corespundă descrierii pe drumul scurt de la metrou şi sosi la birou a doua zi dimineaţa la ora 9 ca să-l găsească pe Strike stând la biroul ei şi folosindu-i calculatorul.

— Neaţa. Nicio nebună afară?

— Nimeni, spuse Robin, agăţându-şi haina.

— Ce mai face Matthew?

— Bine, minţi Robin.

Urmările certei lor despre decizia ei de a-l duce cu maşina pe Strike în Devon o urmau ca un miros urât. Disputa mocnise şi erupsese în mod repetat de-a lungul întregii lor călătorii cu maşina înapoi în Clapham; ochii ei erau încă umflaţi din cauza plânsului şi a lipsei de somn.

— E greu pentru el, mormăii Strike, încruntându-se în continuare la ecran. Cu înmormântarea mamei lui.

— Îhî, spuse Robin.

Se duse să umple ceainicul, enervată că Strike alesese să empatizeze cu Matthew astăzi, exact atunci când ea ar fi primit cu bucurie asigurarea că acesta era un idiot cu care nu se putea discuta.

— Ce cauţi? întrebă ea.

Puse o cană cu ceai lângă cotul lui Strike, pentru care el îi mulţumi cu un mormăit.

— Încerc să aflu când a fost filmat interviul cu Michael Fancourt, spuse el. A fost sâmbătă seara la televizor.

— L-am văzut, spuse Robin.

— Şi eu.

— Ce bou arogant, zise Robin.

Se aşeză pe canapeaua imitaţie de piele, care, din cine ştie ce motiv, în cazul ei nu emise sunete ca nişte vânturi. Poate era din cauza greutăţii lui, se gândi Strike.

— Ai observat ceva ciudat când vorbea despre răposata lui soţie? întrebă Strike.

— Lacrimile de crocodil au fost puţin exagerate, spuse Robin, dat fiind că tocmai explicase că iubirea e doar o iluzie şi toate prostiile alea.

Strike îi aruncă din nou o privire. Robin avea tipul de piele albă şi delicată care avea de suferit din cauza emoţiei excesive; ochii umflaţi îşi spuneau şi ei povestea lor. O parte din animozitatea ei faţă de Michael Fancourt, presupuse Strike, părea că avea alt motiv, mai justificat.

— Ţi s-a părut că simulează, nu-i aşa? întrebă Strike. Şi mie.

Se uită la ceas.

— Peste o jumătate de oră am întâlnire cu Caroline Ingles.

— Credeam că ea şi cu soţul ei s-au împăcat.

— Nu mai e de actualitate. Vrea să se vadă cu mine, e ceva cu un mesaj pe care l-a găsit în telefonul lui, în weekend.

Strike se ridică de la birou şi spuse:

— Deci aş vrea să încerci în continuare să afli când a fost filmat interviul, în timp ce eu mă duc să mă uit peste însemnările cazului ca să pară că-mi amintesc despre ce dracu' e vorba. Apoi iau prânzul cu editorul lui Quine.

— Iar eu am unele veşti despre ce face cabinetul medical de lângă apartamentul lui Kathryn Kent cu reziduurile medicale, zise Robin.

— Continuă, spuse Strike.

— O companie specializată le colectează în fiecare marţi. I-am contactat…

Strike îşi dădu seama din oftatul ei că această direcţie de investigaţie era pe cale să se piardă.

— … iar ei n-au observat nimic ciudat sau neobişnuit la sacii colectaţi marţi, după crimă. Bănuiesc că ar fi fost puţin nerealist să crezi că ei n-ar observa un sac cu intestine umane. Mi-au spus că de obicei e vorba doar de tampoane şi ace, care sunt sigilate în saci speciali.

— Trebuia verificat totuşi, spuse Strike încurajator. Asta înseamnă munca de detectiv – să elimini toate posibilităţile. În orice caz, ar mai fi ceva ce aş vrea să faci, dacă poţi să înfrunţi zăpada.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ies afară, spuse Robin, luminându-se imediat la faţă. Ce anume?

— Tipul de la librăria din Putney care crede că l-a văzut pe Quine pe 8, spuse Strike. Ar fi trebuit să se întoarcă din concediu.

— Nicio problemă, zise Robin.

În weekend nu avusese ocazia să discute cu Matthew despre faptul că Strike voia să-i ofere pregătire de investigaţii. Înainte de înmormântare n-ar fi fost momentul potrivit, iar după cearta lor de sâmbătă seara ar fi părut provocator, chiar aţâţător. Astăzi tânjea să iasă pe stradă, să investigheze, să sondeze şi să meargă acasă să-i spună lui Matthew pe un ton practic ce făcuse. Dacă el voia onestitate, asta avea să-i ofere Robin.

Caroline Ingles, o blondă trecută, petrecu mai mult de o oră în dimineaţa aceea în biroul lui Strike. După ce femeia plecă, în sfârşit, părând înlăcrimată, dar hotărâtă, Robin avea noutăţi pentru Strike.

— Acel interviu cu Fancourt a fost filmat pe 7 noiembrie, spuse ea. Am sunat la BBC. A durat o veşnicie, dar am reuşit până la urmă.

— Pe 7, repetă Strike. Asta a fost duminică. Unde a fost filmat?

— O echipă de filmare s-a dus acasă la el, în Chew Magna, spuse Robin. Ce ai observat în interviu care să te facă atât de interesat?

— Mai uită-te o dată, spuse Strike. Vezi dacă îl găseşti pe YouTube. Mă mir că n-ai observat atunci.

Atinsă, Robin îşi aminti cum stătea Matthew lângă ea, interogând-o în legătură cu accidentul de pe M4.

— Mă duc să mă schimb pentru Simpson's, spuse Strike. Încuiem şi plecăm împreună, bine?

Se despărţiră 40 de minute mai târziu la metrou, Robin îndreptându-se spre librăria Bridlington din Putney, Strike spre restaurantul de pe Strand, până la care intenţiona să meargă pe jos.

— Am cheltuit mult prea mult pe taxiuri în ultima vreme, îi spuse el posac lui Robin. Am timp berechet.

Nu voia să-i spună cât de mult îl costase să se ocupe de Toyota Land Cruiser împreună cu care fusese abandonat vineri seara.

Robin îl privi câteva secunde cum se îndepărta de ea, lăsându-se din greu pe baston şi şchiopătând accentuat. O copilărie plină de spirit de observaţie petrecută în compania a trei fraţi îi oferise lui Robin o înţelegere neobişnuită şi exactă a reacţiei adesea contrare a bărbaţilor faţă de preocuparea feminină, dar se întreba cât mai putea Strike să-şi forţeze genunchiul să-l susţină înainte de a se trezi imobilizat pentru

mai mult de câteva zile.

Era aproape ora prânzului, iar două femei din faţa lui Robin, în trenul spre Waterloo, discutau tare, cu pungi pline de cumpărături de Crăciun între genunchi. Podeaua metroului era udă şi murdară, iar aerul mirosea din nou a stofă udă şi trupuri stătute. Robin îşi petrecu mare parte a călătoriei încercând fără succes să vadă clipuri cu interviul lui Michael Fancourt pe telefonul ei mobil.

Librăria Bridlington se afla pe o stradă principală din Putney; vitrinele ei cu geamuri de modă veche erau pline de sus până jos cu un amestec de cărţi noi şi la mâna a doua, toate aşezate orizontal în teancuri. Un clopoţel sună când Robin trecu pragul, pătrunzând în atmosfera plăcută, cu un iz uşor de mucegai. Câteva scări erau sprijinite de rafturile pline cu alte teancuri de cărţi orizontale, care ajungeau până la tavan. Becuri atârnate iluminau spaţiul, legănându-se atât de jos încât Strike ar fi dat cu capul de ele.

— Bună ziua! spuse un gentleman în vârstă.

Avea un sacou de tweed prea mare şi apăruse scârţâind aproape audibil dintr-un birou cu uşă de sticlă mată. În timp ce se apropia, Robin simţi o adiere de miros corporal neplăcut.

Îşi plănuise deja direcţia simplă de chestionare; îl întrebă imediat dacă avea în stoc vreo carte de Owen Quine.

— Ah! Ah! spuse el cu subînţeles. Cred că nu e nevoie să întreb de unde vine acest interes subit!

Librarul, un bărbat ce părea plin de el, în felul acela în care o fac cei nesociabili şi izolaţi, se lansă neinvitat într-o prelegere despre stilul lui Quine, din ce în ce mai greu de citit, în timp ce o conducea pe Robin în adâncurile magazinului. Părea convins, după două secunde de când o văzuse prima oară, că Robin nu putea să ceară un exemplar al uneia dintre cărţile lui Quine decât pentru că acesta fusese omorât recent. Deşi acest lucru era desigur adevărat, el o irita pe Robin.

— Aveţi cumva *Fraţii Balzac*? întrebă ea.

— Deci ştiţi că nu aveţi de ce să cereţi *Bombyx Mori,* spuse el mutând scara cu mâini tremurătoare. Au venit aici trei jurnalişti tineri care mi-au cerut-o.

— De ce vin jurnaliştii aici? întrebă Robin cu nevinovăţie.

Librarul începu să urce pe scară, lăsând să se vadă câţiva centimetri de ciorapi muştar deasupra pantofilor lui vechi.

— Domnul Quine a cumpărat de aici înainte de a muri, spuse

bătrânul, acum cercetând cotoarele aflate la aproximativ doi metri deasupra lui Robin. *Fraţii Balzac, Fraţii Balzac…* ar trebui să fie aici… o, Doamne, sunt sigur că am un exemplar…

— Chiar a intrat aici, în librăria dumneavoastră? întrebă Robin.

— O, da. L-am recunoscut imediat. Am fost un mare admirator al lui Joseph North şi o dată au apărut la acelaşi eveniment, la Festivalul Hay.

Acum cobora scara, cu picioarele tremurând la fiecare treaptă. Robin se temea să nu cadă.

— O să verific în calculator, spuse el gâfâind. Sunt sigur că am un *Fraţii Balzac* aici.

Robin îl urmă, gândindu-se că, dacă ultima oară când bătrânul îl zărise pe Owen Quine fusese la mijlocul anilor ’80, credibilitatea lui în identificarea scriitorului acum putea fi îndoielnică.

— Presupun că nu puteaţi să-l rataţi, spuse ea. Am văzut fotografii cu el. Avea un aspect foarte distinctiv, cu mantia lui tiroleză.

— Are ochi de culori diferite, spuse bătrânul.

Acum se uita la ecranul unui Macintosh prăfuit care, se gândi Robin, cu siguranţă era vechi de 20 de ani: era bej şi pătrăţos, cu taste masive, ca nişte bomboane cubice.

— De aproape îţi dai seama. Unul e căprui, altul albastru. Cred că poliţistul a fost impresionat de puterea mea de observaţie şi memorie. Am lucrat în serviciile secrete în timpul războiului.

Se întoarse spre ea, cu un zâmbet care arăta că e încântat de sine.

— Aveam dreptate, chiar *avem* un exemplar – la mâna a doua. Pe aici.

Se îndreptă târşâindu-şi picioarele spre o cutie plină cu cărţi, care stăteau claie peste grămadă.

— Asta e o informaţie foarte importantă pentru poliţie, spuse Robin urmându-l.

— Da, într-adevăr, zise bătrânul, satisfăcut. Momentul morţii. Da, i-am putut asigura că pe 8 încă era viu.

— Bănuiesc că nu vă mai amintiţi ce anume căuta, spuse Robin cu un râs uşor. Mi-ar plăcea să ştiu ce citea.

— A, ba da, îmi amintesc, spuse imediat bărbatul. A cumpărat trei romane: *Libertate* de Jonathan Franzen, *Nenumiţii* de Joshua Ferris şi… am uitat-o pe a treia… mi-a spus că pleca în vacanţă şi voia chestii de citit. Am discutat despre fenomenul digital – el a fost mai tolerant decât mine în privinţa dispozitivelor de lectură… *undeva* pe aici…

Bătrânul scormonea în cutie. Robin se alătură căutării fără entuziasm.

— Pe 8, repetă ea. Cum puteţi fi sigur că era pe 8?

Căci în această atmosferă obscură cu iz de mucegai zilele trebuie să se topească unele în altele, se gândi ea.

— Era într-o luni, spuse el. Un interludiu plăcut, am discutat despre Joseph North, despre care el avea amintiri foarte tandre.

Robin încă nu ştia de ce credea el că în acea luni anume fusese 8, dar înainte ca ea să pună alte întrebări bărbatul scoase din cutie o carte cu coperte necartonate, cu un strigăt triumfător.

— Iată. Iată. Eram *sigur* că o am.

— Eu nu mi-amintesc niciodată datele, minţi Robin în timp ce se întorceau la casa de marcat cu trofeul lor. Bănuiesc că nu aveţi şi ceva de Joseph North, dacă tot sunt aici?

— A avut o singură carte, spuse bătrânul. *Către semn.* Acum, sunt sigur că o avem, e una dintre preferatele mele…

Se îndreptă din nou către scară.

— Eu confund zilele mereu, insistă Robin cu îndrăzneală, în timp ce ciorapii muştar ieşeau din nou la lumină.

— Mulţi oameni fac asta, spuse el arogant, dar eu sunt adeptul deducţiei reconstructive, ha ha. Mi-am amintit că era o luni pentru că lunea cumpăr întotdeauna lapte proaspăt şi tocmai mă întorsesem, după ce făcusem asta, când domnul Quine a intrat în librărie.

Robin aşteptă, în timp ce el examina rafturile de deasupra capului ei.

— Am explicat poliţiei că pot să spun cu exactitate ce dată era în acea luni deoarece în seara aceea m-am dus acasă la prietenul meu Charles, cum fac de obicei lunea şi îmi amintesc clar că i-am povestit despre faptul că Owen Quine a venit la librărie *şi* am discutat despre cei cinci episcopi anglicani care trecuseră la catolicism în acea zi. Charles e predicator laic al Bisericii Anglicane. A fost foarte afectat de asta.

— Înţeleg, spuse Robin.

Îşi zise că va trebui să verifice data unei astfel de dezertări. Bătrânul găsise cartea lui North şi cobora încet scara.

— Da, şi îmi amintesc, spuse el cu o izbucnire de entuziasm, că Charles mi-a arătat nişte fotografii remarcabile cu o groapă care a apărut peste noapte în Schmalkalden, Germania. Eu am fost încartiruit

lângă Schmalkalden în timpul războiului. Da… în seara aceea, îmi amintesc, prietenul meu m-a întrerupt în timp ce îi povesteam despre vizita lui Quine la librărie – interesul lui faţă de scriitori e neglijabil – „Tu n-ai fost cumva în Schmalkalden?”, mi-a spus el…

Mâinile fragile şi noduroase îşi făceau acum de lucru la casa de marcat.

— Memoria e un lucru minunat, spuse el satisfăcut, întinzându-i lui Robin o pungă de hârtie maro cu cele două cărţi şi primind în schimb bancnota ei de zece lire.

— Îmi amintesc de acea groapă, spuse Robin minţind iar.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi apăsă pe câteva taste, în timp ce el număra restul conştiincios.

— Da, iată… Schmalkalden… ce uimitor, groapa aia imensă care apare din senin.

Apoi Robin zise, ridicând privirea spre el:

— Dar asta s-a întâmplat pe 1 noiembrie, nu pe 8.

Bătrânul clipi.

— Nu, a fost pe 8, spuse el cu toată convingerea neplăcerii profunde de a se înşela de care era în stare.

— Dar uitaţi-vă, spuse Robin.

Îi arătă ecranul micuţ; bătrânul îşi ridică ochelarii pe frunte ca să-l poată privi.

— Vă amintiţi în mod clar că aţi pomenit de vizita lui Owen Quine şi groapă în aceeaşi discuţie?

— O fi o greşeală, murmură el.

Nu era clar dacă se referea la site-ul *Guardian,* la el însuşi sau la Robin. Îi întinse brusc telefonul înapoi.

— Nu vă aminti…?

— Mai doriţi altceva? spuse el tare, roşu la faţă. Atunci o zi bună, o zi bună.

Iar Robin, recunoscând încăpăţânarea unui egoist bătrân ofensat, îşi luă rămas-bun în sunetul clopoţelului.

36

Domnule Scandal, aş fi foarte bucuros să mă consult cu dumneata în legătură cu acele lucruri rostite de el – spusele lui sunt foarte misterioase şi hieroglifice.

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

Strike se gândise că Simpson's de pe Strand era un loc ciudat în care Jerry Waldegrave să vrea să se întâlnească cu cineva la prânz, iar curiozitatea lui spori în timp ce se apropia de faţada de piatră, cu uşile ei batante din lemn, plăcuţele de alamă şi felinarul suspendat. Motive legate de şah decorau plăcile din jurul intrării. Nu intrase niciodată în acel restaurant, oricât de veche instituţie a Londrei era el. Presupusese că era casa oamenilor de afaceri prosperi şi a oamenilor din afara oraşului care îşi ofereau o trataţie.

Însă Strike se simţi ca acasă imediat ce intră în hol. Simpson's, pe vremuri un club de şah al gentlemanilor din secolul al XVIII-lea, îi vorbea într-un limbaj vechi şi familiar, al ierarhiei, ordinii şi al bunei-cuviinţe demne. Iată culorile întunecate, mâloase, ale cluburilor tradiţionale, pe care bărbaţii le aleg fără să le consulte pe femeile din viaţa lor: coloane groase de marmură şi fotolii solide de piele care pot să-l susţină pe un dandy beat şi, întrezărit în spatele unor uşi duble, dincolo de fata de la garderobă, un restaurant plin de lambriuri întunecate de lemn. Parcă era din nou într-una din popotele sergenţilor pe care le frecventase în timpul carierei lui militare. Tot ce mai trebuia pentru ca localul să pară cu adevărat familiar erau drapelul regimentului şi un portret al Reginei.

Scaune solide, cu spătar de lemn, feţe de masă ca zăpada, tăvi de argint pe care se odihneau hălci enorme de vită; în timp ce Strike se aşeza la o masă pentru două persoane de lângă perete, se trezi întrebându-se ce părere ar avea Robin despre acel loc, dacă ar fi amuzată sau iritată de tradiţionalismul lui ostentativ.

Se aşezase de zece minute când apăru Waldgrave, cercetând miop salonul. Strike ridică mâna şi Waldegrave îşi croi drum spre masa lor,

cu un mers târşâit.

— Bună, bună. Mă bucur să ne vedem iar.

Părul lui castaniu deschis era dezordonat ca de obicei, iar sacoul boţit avea o pată de pastă de dinţi pe rever. O uşoară adiere de aburi de vin ajunse la Strike peste masa mică.

— A fost drăguţ din partea dumitale că ai acceptat să ne vedem, spuse Strike.

— Nicidecum. Vreau să ajut. Sper că nu te deranjează că am venit aici. Am ales locul ăsta pentru că aici n-o să dăm de nimeni dintre cei pe care îi cunosc eu. Tatăl meu m-a adus aici o dată, cu ani în urmă. Nu cred că au schimbat ceva.

Ochii rotunzi ai lui Waldegrave, încadraţi de ochelarii lui cu ramă de baga, călătoreau peste decoraţiunile masive de ipsos de deasupra lambriurilor întunecate. Acestea erau de un ocru pătat, ca şi cum ar fi fost mânjite de anii îndelungaţi de fum de ţigară.

— Îţi ajunge cât îi vezi pe colegi în timpul orelor de program, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Nu am nimic cu ei, spuse Jerry Waldegrave ridicându-şi ochelarii pe nas şi făcând semn unui chelner, dar în clipa asta atmosfera e otrăvită.

Waldegrave îi spuse tânărului care răspunsese semnului lui:

— Un pahar cu vin roşu, te rog. Nu contează, oricare.

Dar chelnerul, pe şorţul căruia era brodată o piesă de şah mică, un cal, răspunse autoritar, înainte să se retragă:

— Îl voi trimite pe chelnerul de vinuri, domnule.

— Vezi ceasul de deasupra uşilor, când intri aici? îl întrebă Waldegrave pe Strike, împingându-şi din nou ochelarii în sus pe nas. Se spune că s-a oprit când a intrat aici prima femeie, în 1984. O mică glumă pentru cunoscători. Şi pe meniu scrie „listă de mâncăruri". Nu voiau să folosească „meniu" pentru că era din franceză, înţelegi. Tatălui meu îi plăceau enorm lucrurile astea. Eu tocmai intrasem la Oxford, de asta m-a adus aici. Nu suporta mâncarea străină.

Strike simţea agitaţia lui Waldegrave. Era obişnuit să producă acest efect asupra oamenilor. Acum nu era momentul potrivit să întrebe dacă Waldegrave îl ajutase pe Quine să scrie planul asasinării sale.

— Ce ai făcut la Oxford?

— Engleză, spuse Waldegrave oftând. Tatăl meu se prefăcea că nu-l deranjează; el ar fi vrut să fac medicina.

Degetele de la mâna dreaptă a lui Waldegrave cântau un arpegiu pe faţa de masă.

— Situaţia e tensionată la birou, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Se poate spune asta, răspunse Waldegrave privind din nou în jur după chelnerul de vinuri. Lumea începe să proceseze, acum când ştim cum a fost omorât Owen. Oamenii îşi şterg e-mailurile ca nişte idioţi, se prefac că n-au văzut niciodată cartea, că nu ştiu cum se termină. Acum nu mai e aşa de amuzant.

— Înainte era amuzant? întrebă Strike.

— Păi… da, era, când oamenii credeau despre Quine că doar îşi luase tălpăşiţa. Oamenilor le place să îi vadă pe cei puternici ridiculizaţi, nu-i aşa? Niciunul dintre ei, nici Fancourt şi nici Chard nu sunt oameni populari.

Chelnerul de vinuri sosi şi îi înmână lui Waldegrave lista.

— O să iau o sticlă, bine? spuse Waldegrave, cercetând-o. Înţeleg că dumneata plăteşti?

— Da, spuse Strike, nu fără îngrijorare.

Waldegrave comandă o sticlă de Château Lezongars; Strike văzu, cu regret profund, că aceasta costa aproape 50 de lire, deşi pe listă erau şi sticle care costau aproape 200.

— Deci, spuse Waldegrave cu o bravadă subită, în timp ce chelnerul de vinuri se retrăgea, a apărut vreun indiciu? Ştii cine e autorul?

— Încă nu, spuse Strike.

Urmară câteva clipe de tăcere stânjenitoare. Waldegrave îşi împinse ochelarii în sus pe nasul transpirat.

— Scuze, murmură el. Un mecanism rudimentar de apărare. Doar că… nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.

— Aşa e întotdeauna, nimănui nu-i vine să creadă, spuse Strike.

Într-un elan de mărturisire, Waldegrave zise:

— Nu mă pot debarasa de ideea dementă şi afurisită că Owen a făcut asta el însuşi. Că a pus totul în scenă.

— Serios? spuse Strike, privindu-l atent pe Waldegrave.

— Ştiu că nu avea cum, ştiu asta.

Mâinile editorului cântau acum cu abilitate o gamă muzicală pe marginea mesei.

— E atât… atât de *teatral,* aşa cum era el – modul în care a fost ucis. Atât… atât de grotesc. Şi… ce e mai îngrozitor… e cea mai bună publicitate pe care a făcut-o vreodată un autor cărţii sale. Dumnezeule,

Owen iubea publicitatea. Sărmanul Owen. O dată mi-a spus – asta nu e o glumă – mi-a spus o dată foarte serios că-i plăcea s-o pună pe prietena lui să-l intervieveze. Spunea că asta îi clarifică procesul gândirii. „Şi ce folosiţi pe post de microfon?", am zis eu, ca să fac mişto, înţelegi, şi ştii ce mi-a spus sărmanul nerod? „De obicei pixuri. Orice e la îndemână."

Waldegrave izbucni în chicote gâfâite care semănau foarte mult cu nişte suspine.

— Sărmanul de el, spuse Waldegrave. Sărmanul neghiob. La sfârşit o luase razna de tot, nu-i aşa? Ei bine, sper că măcar Elizabeth Tassel e fericită. Cum l-a montat ea.

Chelnerul lor iniţial reveni cu un carneţel.

— Ce iei? îl întrebă editorul pe Strike, studiind cu ochii mijiţi lista lui de mâncăruri.

— Vită, spuse Strike.

Avusese timp să vadă cum aceasta e tăiată pe o tavă de argint de pe un cărucior care circula pe la mese. Nu mai mâncase chifle pentru friptură de ani de zile; de fapt, de când fusese ultima oară la St. Mawes, ca să-i vadă pe mătuşa şi pe unchiul lui.

Waldegrave comandă limbă de mare de Dover, apoi îşi întinse gâtul iar să vadă dacă vine chelnerul de vinuri. Când îl zări pe acesta cum se apropie cu sticla, se relaxă considerabil, aşezându-se mai confortabil pe scaun. După ce i se umplu paharul, luă mai multe guri şi apoi oftă, ca un om care primise tratament medical de urgenţă.

— Spuneai că Elizabeth Tassel l-a montat pe Quine, zise Strike.

— Cum? spuse Waldegrave, făcându-şi mâna dreaptă pâlnie la ureche.

Strike îşi aminti că era surd de-o ureche. Restaurantul începea într-adevăr să se umple şi să devină mai zgomotos. Repetă întrebarea mai tare.

— A, da, spuse Waldegrave. Da, în legătură cu Fancourt. Le plăcea, amândurora, să clocească relele pe care li le făcuse Fancourt.

— Ce rele? întrebă Strike.

Waldegrave mai sorbi nişte vin.

— Fancourt i-a vorbit de rău ani de zile.

Waldegrave îşi scărpină absent pieptul, prin cămaşa şifonată, şi mai bău nişte vin.

— Pe Owen, din cauza acelei parodii a romanului scris de soţia lui

moartă; pe Liz, pentru că a rămas alături de Owen – înţelegi, nimeni nu l-a învinovăţit vreodată pe Fancourt pentru că a părăsit-o pe Liz Tassel. Femeia e o scorpie. Acum a rămas cu vreo doi clienţi doar. E dusă. Probabil îşi petrece serile calculând cât a pierdut: 15% din drepturile de autor ale lui Fancourt sunt bani serioşi. Mese festive pentru Booker, premiere ale filmelor… în schimb, s-a ales cu Quine care se intervievează singur cu un pix şi cârnaţi arşi în curte la Dorcus Pengelly.

— De unde ştii că au fost cârnaţi arşi? întrebă Strike.

— Mi-a zis Dorcus, spuse Waldegrave, care deja îşi terminase primul pahar de vin şi şi-l turna pe al doilea. Voia să ştie de ce Liz nu era la petrecerea aniversară a companiei. Când i-am spus despre *Bombyx Mori,* Dorcus m-a asigurat că Liz e o femeie minunată. *Minunată.* Nu era posibil ca ea să fi ştiut ce era în cartea lui Owen. Ea nu ofensase niciodată pe nimeni – nu ar fi făcut rău niciunei muşte – ha!

— Nu eşti de acord?

— Bineînţeles că nu sunt de acord. Am cunoscut oameni care au pornit din biroul lui Liz Tassel. Vorbesc ca nişte oameni răpiţi care au fost răscumpăraţi. E tiranică. Temperament înfricoşător.

— Crezi că ea l-a pus pe Quine să scrie cartea?

— Păi, nu în mod direct, spuse Waldegrave. Dar dacă iei un scriitor care se amăgeşte singur şi e convins că nu a devenit un autor de bestselleruri pentru că oamenii au fost invidioşi pe el sau nu şi-au făcut treaba ca lumea şi îl pui împreună cu Liz, care e mereu furioasă şi înverşunată ca naiba, şi dacă bat amândoi câmpii la nesfârşit despre cum i-a distrus Fancourt, e vreo surpriză că el se montează la maximum? Ea nici măcar nu s-a deranjat să citească romanul cum trebuie. Dacă el n-ar fi murit, aş zice că Liz a primit ce merita. Neghiobul nebun nu l-a atacat doar pe Fancourt, nu-i aşa? A atacat-o şi pe ea, ha ha! L-a atacat pe Daniel, m-a atacat pe mine, a atacat pe toată lumea. *Toată lumea.*

Jerry Waldegrave traversase graniţa spre beţie din două pahare de vin, după obiceiul altor alcoolici pe care Strike îi cunoscuse. Mişcările lui deveniseră dintr-odată stângace, iar comportamentul mai extravagant.

— Crezi că Elizabeth Tassel l-a stârnit pe Quine să-l atace pe Fancourt?

— N-am nicio îndoială, spuse Waldegrave. Nicio îndoială.

— Dar când m-am întâlnit cu ea, zise Strike, Elizabeth Tassel mi-a spus că ce scrisese Quine despre Fancourt era o minciună.

— Cum? făcu iar Waldegrave, ducându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Ea mi-a zis, spuse Strike tare, că ce scrie Quine în *Bombyx Mori* despre Fancourt e fals. Că nu Fancourt a scris parodia care a făcut-o pe soţia lui să se sinucidă – Quine a scris-o.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Waldegrave, scuturând din cap ca şi cum Strike ar fi fost obtuz. Nu vreau să spun – las-o baltă. Las-o baltă.

Golise deja mai mult de jumătate din sticlă; alcoolul îi indusese un anumit nivel de încredere. Strike se abţinu, ştiind că dacă insista n-ar fi făcut decât să provoace încăpăţânarea de granit a beţivului. Era mai bine să-l lase să bântuie în orice direcţie voia, cârmindu-l discret.

— Lui Owen îi plăcea de mine, îi spuse Waldegrave lui Strike. O, da. Eu ştiam cum să-l iau. Dacă zgândăreai vanitatea acelui om, puteai să-l determini să facă orice voiai tu. Jumătate de oră de laude înainte să-l rogi să schimbe ceva în manuscris. Încă o jumate de oră de laude înainte să-l rogi să mai facă o schimbare. Era singura modalitate. El nu a vrut cu adevărat să-mi facă rău. Nu gândea limpede, sărmanul de el. Voia să ajungă iar la televizor. Credea că toţi sunt împotriva lui. Nu-şi dădea seama că se joacă cu focul. Avea probleme mintale.

Waldegrave se prăbuşi pe scaunul lui, iar partea din spate a capului său se izbi de cea a unei femei masive, îmbrăcată excesiv de elegant, care stătea în spatele lui.

— Scuze! Scuze!

În timp ce ea privea furios peste umăr, el îşi trase scaunul mai aproape, făcând tacâmurile să zăngăne pe faţa de masă.

— Şi, întrebă Strike, care era treaba cu Tăietorul?

— Hmm? spuse Waldegrave.

De data aceasta, Strike era sigur că mâna făcută pâlnie era o poză.

— Tăietorul…

— Tăietor: editor – e evident, spuse Waldegrave.

— Şi sacul însângerat şi piticul pe care dumneata încerci să-l îneci?

— E simbolic, spuse Waldegrave cu un fluturat voios al mâinii care aproape îi răsturnă paharul cu vin. Vreo idee de-a lui pe care am înăbuşit-o eu, vreo bucată de proză meşteşugită cu afecţiune pe care eu am vrut s-o elimin. I-am jignit sentimentele.

Strike, care auzise o mie de răspunsuri pregătite dinainte, găsi replica prea promptă, prea fluentă, prea rapidă.

— Doar atât?

— Ei bine, spuse Waldegrave cu un râs icnit, nu am înecat niciodată un pitic, dacă asta vrei să spui.

Beţivii erau întotdeauna greu de intervievat. Pe vremea când era în DIS, suspecţii sau martorii beţi erau o raritate. Strike îşi aminti de un maior alcoolic a cărui fiică de 12 ani reclamase un abuz sexual la şcoala ei din Germania. Când Strike sosise acasă la ei, maiorul încercase să-l lovească cu o sticlă spartă. Strike îl doborâse la pământ. Dar aici, în lumea civilă, unde chelnerul de vin dădea târcoale, acest editor beat şi amabil putea decide să plece, iar Strike nu avea ce să facă. Putea doar să spere la şansa de a reveni la subiectul Tăietorului, de a-l face pe Waldegrave să rămână pe scaunul lui şi să continue să vorbească.

Căruciorul îşi îndreptă acum parcursul maiestuos spre locul lui Strike. O coastă de vită scoţiană fu tăiată cu ceremonie, în timp ce lui Waldegrave îi era prezentată limba de mare de Dover.

Fără taxi timp de trei luni, îşi spuse Strike cu asprime, salivând în timp ce farfuria îi era umplută cu chifle pentru friptură, cartofi şi păstârnac. Căruciorul se îndepărtă iar. Waldegrave, care acum golise două treimi din sticla lui de vin, contemplă peştele de parcă nu era foarte sigur cum ajunsese acesta în faţa lui şi îşi băgă în gură un cartof mic cu mâna.

— Quine a discutat cu dumneata despre ceea ce scria, înainte să-şi predea manuscrisul? întrebă Strike.

— Niciodată, spuse Waldegrave. Singurul lucru pe care mi l-a spus vreodată despre *Bombyx Mori* a fost că viermele de mătase era o metaforă a scriitorului, care trebuie să treacă prin chinuri ca să ajungă la ceva bun. Asta a fost tot.

— Nu ţi-a cerut niciodată sfatul sau contribuţia?

— Nu, nu, Owen credea întotdeauna că el ştie cel mai bine.

— Asta e ceva obişnuit?

— Scriitorii sunt diferiţi, spuse Waldegrave. Dar Owen a suferit întotdeauna de secretomanie. Îi plăcea marea revelaţie, înţelegi. Asta făcea apel la simţul lui dramatic.

— Bănuiesc că poliţia te-a întrebat despre acţiunile dumitale de după ce ai primit cartea, spuse Strike pe un ton de conversaţie.

— Da, am avut discuţia asta, spuse Waldegrave indiferent.

Încerca, fără mare succes, să smulgă ţepii de pe limba lui de mare de Dover; în mod nesăbuit, ceruse ca aceasta să fie lăsată cu oase.

— Am primit manuscrisul vineri, nu m-am uitat pe el până duminică…

— Trebuia să fii plecat, nu-i aşa?

— La Paris, spuse Waldegrave. Un weekend aniversar. N-a mai avut loc.

— S-a întâmplat ceva?

Waldegrave îşi goli în pahar vinul rămas. Câteva picături din lichidul întunecat căzură pe faţa de masă albă, întinzându-se.

— Ne-am certat, ne-am certat groaznic, în drum spre Heathrow. Am întors, am mers direct acasă.

— Neplăcut, spuse Strike.

— Avem probleme de ani de zile, spuse Waldegrave, abandonând lupta inegală cu limba-de-mare şi aruncând cuţitul şi furculiţa cu un zăngănit care-i făcu pe clienţii din apropiere să privească în jur. Jojo e mare acum. Nu mai are rost. Ne despărţim.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

Waldegrave dădu lugubru din umeri şi mai bău nişte vin. Lentilele ochelarilor lui cu ramă de baga erau pline de amprente, iar gulerul cămăşii era soios şi uzat. Strike, care avea experienţă în astfel de chestiuni, se gândi că avea aspectul unui om care dormise îmbrăcat.

— După ceartă v-aţi dus direct acasă, aşa-i?

— Casa e mare. Nu e deloc nevoie să ne vedem dacă nu vrem asta.

Picăturile de vin se întindeau ca nişte flori stacojii pe faţa de masă ca zăpada.

— Acuzaţia secretă, de asta-mi aminteşte, spuse Waldegrave. *Comoara din insulă,* ştii… acuzaţia secretă. Bănuială faţă de oricine a citit cartea aia afurisită. Toată lumea se uită pe furiş la toată lumea. Toată lumea care ştie finalul e suspectă. Poliţia vine la mine la birou, toată lumea se holbează…

Apoi reveni pe neaşteptate la întrebarea lui Strike:

— Am citit-o duminică şi i-am zis lu' Liz Tassel ce părere am despre ea – şi viaţa a mers înainte. Owen nu răspundea la telefon. M-am gândit că poate are o cădere nervoasă – eu aveam problemele mele, la naiba. Daniel Chard era turbat de furie… Dă-l în mă-sa. Am demisionat. M-am săturat. Acuzaţii. Nu mai vreau. Să urle la mine în faţa întregii edituri. Nu mai vreau.

— Acuzații? întrebă Strike.

Tehnica lui de intervievare începea să semene cu manevrarea abilă a jucătorilor de la fotbalul de masă; intervievatul care se clătina era ghidat cu acea atingere ușoară și adecvată. (Strike avusese un joc cu Arsenal în anii ’70; jucase cu echipa Plymouth Argyles pictată manual a lui Dave Polworth, amândoi băieții întinși pe burtă pe covorul din sufrageria mamei lui Dave.)

— Dan crede că eu am bârfit despre el cu Owen. Ce prost afurisit. Crede că lumea nu știe… se bârfește de ani de zile. Nu era nevoie să-i spun eu lui Owen. Știe toată lumea.

— Că Daniel Chard e gay?

— Gay, cui îi pasă… reprimat. Nu sunt sigur nici măcar că Dan *știe* că e gay. Dar îi plac tinerii drăguți, îi place să-i picteze nud. E ceva ce se știe.

— S-a oferit să te picteze și pe dumneata? întrebă Strike.

— Dumnezeule, nu, spuse Waldegrave. Joe North mi-a spus, cu ani în urmă. Ah!

Prinsese privirea chelnerului de vinuri.

— ’ncă un pahar din ăsta, te rog.

Strike era recunoscător că măcar nu ceruse o sticlă.

— Îmi pare rău, domnule, acesta nu-l servim la…

— Orice, atunci. Roșu. Orice.

Apoi Waldegrave continuă de unde rămăsese:

— Asta a fost acum ani de zile. Dan voia ca Joe să pozeze pentru el; Joe i-a zis să se ducă dracului. E ceva ce se știe, de ani de zile.

Se lăsă pe spate, lovind-o iar pe femeia masivă din spatele lui, care din nefericire acum mânca supă. Strike se uită cum însoțitorul ei furios îl cheamă pe un chelner aflat în trecere ca să se plângă. Chelnerul se aplecă spre Waldegrave și îi spuse pe un ton de scuză, dar totuși ferm:

— Vreți vă rog să vă trageți puțin scaunul, domnule? Doamna din spatele dumneavoastră…

— Scuze, scuze.

Waldegrave se trase mai aproape de Strike, își puse coatele pe masă, își dădu părul încâlcit din ochi și spuse tare:

— E cu capul în nori.

— Cine? întrebă Strike, terminând cu regret cea mai bună masă pe care o luase de multă vreme.

— Dan. Și-a oferit compania pe tavă… s-a complăcut în asta toată

viaţa… n-are decât să stea la ţară şi să-şi picteze băiatul în casă, dacă asta vrea… eu m-am săturat. Îmi înfiinţez… îmi înfiinţez compania mea.

Mobilul lui Waldegrave sună. Îi trebui ceva timp să-l localizeze. Înainte de a răspunde, cercetă pe deasupra ochelarilor numărul celui care suna.

— Ce mai faci, Jojo?

Oricât de aglomerat era restaurantul, Strike auzi răspunsul: un ţipăt ascuţit şi îndepărtat de la celălalt capăt al firului. Waldegrave părea îngrozit.

— Jojo? Eşti…?

Dar apoi faţa păstoasă şi amabilă deveni mai încordată decât ar fi crezut Strike că e posibil. Pe gâtul lui Waldegrave se reliefau venele, iar gura lui se lăţi într-un mormăit hidos.

— Du-te-n mă-ta! spuse el.

Vocea lui răsună tare la toate mesele din jur, astfel că 50 de capete se smuciră în sus, iar conversaţiile se opriră.

— *Să nu mă suni de pe numărul lui Jojo!* Nu, beţivă nenorocită ce eşti – ai auzit ce ţi-am zis –, eu beau pentru că sunt căsătorit cu tine, fir-ar a dracu', de-aia!

Femeia supraponderală din spatele lui Waldegrave se uită în jur, indignată. Chelnerii priveau cu asprime; unul uitase de el în asemenea măsură încât se oprise cu o chiflă pentru friptură la jumătatea drumului spre farfuria unui om de afaceri japonez. Clubul cuviincios pentru gentlemani mai văzuse fără îndoială şi alte certuri de beţivi, însă acestea şocau de fiecare dată, între lambriurile întunecate de lemn, candelabrele de sticlă şi listele de mâncăruri, unde totul era de o apatie britanică, cumpătat şi calm.

— *Păi şi a cui dracu' e vina pentru asta*? strigă Waldegrave.

Se ridică în picioare, clătinându-se şi izbind-o din nou pe nefericita lui vecină, dar de data asta nu urmă nicio mustrare din partea însoţitorului acesteia. Restaurantul amuţise. Waldegrave se îndrepta şerpuit spre ieşire, cu o sticlă şi o treime la activ, înjurând la mobil, iar Strike, abandonat la masă, se amuză să descopere în el ceva din dezaprobarea manifestată la popotă faţă de cel care nu ţinea la băutură.

— Nota, te rog, îi spuse el celui mai apropiat chelner care stătea cu gura căscată.

Era dezamăgit că nu apucase să guste budinca de coacăze, pe care o

remarcase în lista de mâncăruri, dar trebuia să-l prindă pe Waldegrave din urmă, dacă putea.

Pe când clienţii murmurau şi îl priveau cu coada ochiului, Strike plăti, se ridică de la masă şi, lăsându-se pe baston, o luă pe urma paşilor stângaci ai lui Waldegrave. După expresia indignată a şefului de sală şi vocea lui Waldegrave, care încă ţipa în faţa uşii, Strike bănui că fusese nevoie de o anumită insistenţă pentru a-l convinge pe acesta să părăsească incinta.

Îl găsi pe editor sprijinit de zidul rece, în stânga uşii. Zăpada cădea deasă în jurul lor; trotuarele erau fărâmicioase din cauza ei, iar zgomotul trecătorilor era amortizat. În lipsa unui fundal de grandoare solidă, Waldegrave nu mai semăna cu un savant oarecum dezordonat. Beat, murdar şi şifonat, înjurând la telefonul ascuns în mâna lui mare, putea trece drept un sărăntoc bolnav mintal.

— … *nu e vina mea, fir-ar a dracu', vacă proastă ce eşti!* Eu am scris porcăria aia? Eu?… atunci ai face mai bine să vorbeşti cu ea, nu-i aşa?… Dacă tu n-o faci, o s-o fac eu… Să nu mă ameninţi pe mine, curvă hidoasă ce eşti… dacă nu-ţi dădeai tu jos chiloţii… *ai auzit ce-am zis…*

Waldegrave îl văzu pe Strike. Rămase cu gura căscată timp de câteva secunde, apoi întrerupse convorbirea. Mobilul îi alunecă printre degetele stângace şi ateriză pe trotuarul înzăpezit.

— Rahat, spuse Jerry Waldegrave.

Lupul se transformase din nou în oaie. Bâjbâi cu degetele goale după telefon prin zloata din jurul picioarelor, iar ochelarii îi căzură. Strike îi ridică şi i-i dădu.

— Mersi. Mersi. Scuze pentru asta. Scuze…

Strike văzu lacrimi pe obrajii umflaţi ai lui Waldegrave, în timp ce editorul îşi punea energic ochelarii. Îşi îndesă telefonul crăpat în buzunar şi se întoarse spre detectiv cu o expresie de disperare.

— Mi-a distrus viaţa, fir-ar a dracu', spuse el. Cartea aia. Am crezut că Owen… un lucru era sacru pentru el. Tata şi fiica. Un lucru…

Waldegrave mai făcu un gest de nepăsare, se întoarse şi plecă, complet beat şi şerpuind rău. Detectivul bănui că băuse cel puţin o sticlă înainte să se întâlnească. Nu avea niciun rost să meargă după el.

În timp ce se uita cum Waldegrave dispare în ninsoarea învârtejită, printre cumpărătorii de Crăciun care se grăbeau încărcaţi pe trotuarele pline de zloată, Strike îşi aminti o mână strângându-se imperios pe un braţ, o voce gravă de bărbat, o voce şi mai furioasă a

unei femei tinere. *„Mama tocmai a întins-o, de ce nu te duci s-o prinzi pe ea?”*

În timp ce-şi ridica gulerul, Strike avu impresia că acum ştia care era semnificaţia: a unui pitic dintr-un sac însângerat, a coarnelor de sub boneta Tăietorului şi, cea mai crudă dintre toate, a tentativei de înecare.

37

…când sunt împins către furie, nu pot
să devin una cu răbdarea şi raţiunea.

William Congreve, *Făţarnicul*

Strike porni spre birou, sub un cer de un argintiu murdar, cu picioarele mişcându-i-se cu greutate prin zăpada care se acumula rapid şi care continua să cadă repede. Deşi nu pusese gura pe nimic în afară de apă, se simţea puţin ameţit de la mâncarea bună şi săţioasă, care-i dădea senzaţia falsă de bunăstare pe care probabil că Waldegrave o depăşise undeva pe la mijlocul dimineţii, bând în biroul lui. Drumul dintre Simpson's-in-the-Strand şi micul lui birou expus la curent din Denmark Street i-ar fi luat unui adult sănătos probabil un sfert de oră. Genunchiul lui Strike rămânea dureros şi suprasolicitat, dar tocmai cheltuise mai mult decât bugetul pentru mâncare pe o săptămână întreagă pentru o singură masă. Îşi aprinse o ţigară şi continuă să şchioapete prin frigul pătrunzător, cu capul plecat împotriva zăpezii şi întrebându-se oare ce aflase Robin la librăria Bridlington.

În timp ce trecea pe lângă coloanele canelate ale Teatrului Lyceum, Strike medita la faptul că Daniel Chard era convins că Jerry Waldegrave îl ajutase pe Quine să-şi scrie cartea, în timp ce Waldegrave credea că Elizabeth Tassel speculase senzaţia de nedreptăţire a lui Quine până când aceasta erupsese, luând forma unui roman. Erau acestea, se întrebă el, simple cazuri de furie prost plasată? După ce moartea lui Quine îi împiedicase să afle cine era adevăratul făptaş, căutau oare Chard şi Waldegrave ţapi ispăşitori vii pe care să-şi descarce furia şi supărarea? Sau aveau dreptate atunci când detectau în *Bombyx Mori* o influenţă străină?

Faţada stacojie a berăriei Coach and Horses din Wellington Street constituia o ispită puternică, în timp ce Strike se apropia de ea. Bastonul lui avea acum mult de lucru, iar genunchiul se revolta: căldură, bere şi un scaun confortabil… dar a treia vizită la crâşmă, la ora prânzului, într-o săptămână… nu era un obicei de încurajat… Jerry

Waldegrave era un exemplu concret pentru unde putea duce un astfel de comportament…

Nu se putu abţine să nu arunce o privire invidioasă pe fereastră, în timp ce trecea prin faţa crâşmei, spre luminile care sclipeau pe mânerele de alamă ale dozatoarelor de bere şi oamenii bine dispuşi, cu gânduri mai laxe decât ale lui…

O văzu cu coada ochiului. Înaltă şi aplecată de spate, în haina ei neagră, cu mâinile în buzunare, grăbindu-se pe trotuarele pline de zloată în urma lui: urmăritoarea şi potenţiala lui atacatoare de sâmbătă seara.

Paşii lui Strike nu ezitară, şi nici el nu se întoarse să se uite la ea. De data aceasta Strike nu se mai juca; nu avea să se mai oprească pentru a testa stilul ei amatoristic de urmărire, nici să-i dea de înţeles că o depistase. Merse mai departe, fără să privească peste umăr, şi doar un bărbat sau o femeie la fel de experţi în contrasupraveghere ar fi observat privirile lui nonşalante spre vitrine poziţionate convenabil şi plăcuţe de alamă reflectorizante ale uşilor; doar ei ar fi putut să depisteze hipervigilenţa deghizată în neatenţie.

Cei mai mulţi ucigaşi sunt amatori pripiţi; acesta este şi motivul pentru care sunt prinşi. A insista după confruntarea lor de sâmbătă seara era o dovadă de mare nesăbuinţă, şi pe asta se baza Strike în timp ce continua să meargă pe Wellington Street, aparent ignorând femeia care-l urmărea cu un cuţit în buzunar. Când el traversă Russell Street, ea se feri din câmpul lui vizual, prefăcându-se că intră la Marquess of Anglesey, dar reapăru curând, făcând slalom printre stâlpii unei clădiri de birouri şi pândind într-un intrând, ca să-l lase să se depărteze.

Strike abia dacă-şi mai simţea genunchiul acum. Se transformase în 1,90 metri de potenţial foarte concentrat. De data aceasta ea nu avea niciun avantaj; nu-l va mai lua prin surprindere. Dacă femeia avea un plan, cât de cât, Strike bănuia că acesta era de a profita de orice şansă existentă. Depindea de el să-i ofere o şansă pe care ea n-ar fi îndrăznit s-o refuze şi să se asigure că ea nu avea să reuşească.

Trecură de Royal Opera House, cu porticul, coloanele şi statuile ei clasice; pe Endell Street femeia intră într-o cabină de telefon veche şi roşie, adunându-şi curajul, fără îndoială, şi verificând iar că Strike n-o observase. Strike merse mai departe, fără să schimbe ritmul, cu ochii asupra străzii din faţa lui. Ea căpătă încredere şi apăru iar pe trotuarul

aglomerat, urmărindu-l printre trecătorii grăbiţi, cu sacoşe legănându-li-se în mâini, şi se apropie de el pe măsură ce strada se îngusta, intrând şi ieşind rapid în cadrul uşilor.

În timp ce se apropia de birou, Strike se decise şi coti la stânga de pe Denmark Street pe Flitcroft Street, care dădea în Denmark Place, unde un coridor întunecat, tapetat cu afişe ale trupelor de muzică, dădea spre biroul lui.

Avea să îndrăznească oare?

În timp ce intra pe alee, cu zgomotul paşilor lui răsunând între pereţii umezi, Strike încetini imperceptibil. Apoi o auzi venind – alergând spre el.

Strike pivotă pe piciorul stâng sănătos şi îşi azvârli bastonul – se auzi un ţipăt de durere când acesta întâlni braţul ei – cuţitul retractabil îi căzu din mână, lovi zidul de piatră, ricoşă şi trecu foarte aproape de ochiul lui Strike – el o prinsese acum într-o strânsoare feroce, care o făcea să ţipe.

Strike se temea ca nu cumva vreun erou să-i sară femeii în ajutor, dar nu apăru nimeni, iar acum viteza era esenţială – femeia era mai puternică decât se aşteptase el şi se zbătea înnebunită, încercând să-l lovească în boaşe şi să-l zgârie pe faţă. Cu încă o răsucire bine gândită a trupului, Strike o imobiliză, prinzându-i capul; picioarele ei patinau şi se zbăteau pe pavajul umed al aleii.

În timp ce femeia se zvârcolea în braţele lui, încercând să-l muşte, Strike se aplecă să ia cuţitul, trăgând-o în jos împreună cu el astfel că ea aproape îşi pierdu punctul de sprijin, apoi, abandonând bastonul, pe care nu îl putea duce în timp ce se ocupa de ea, o trase spre Denmark Street.

Strike era rapid, iar ea atât de epuizată de luptă, încât n-o mai ţineau plămânii să ţipe. Strada scurtă şi friguroasă se golise de cumpărători şi niciun trecător de pe Charing Cross Road nu observă nimic nelalocul lui în timp ce el o forţa să parcurgă mica distanţă până la uşa neagră de la intrare.

— Vreau să intru, Robin! Repede! strigă el la interfon.

Imediat ce Robin îi deschise, intră pe uşă şi o trânti. O târî pe femeie în sus pe scările de metal, în timp ce genunchiul lui protesta violent. Ea începu să ţipe, iar strigătele ei răsunau în casa scărilor. Strike văzu mişcare în spatele uşii de sticlă a graficianului ursuz şi excentric care lucra în biroul de sub el.

— Ne prostim doar! urlă el spre uşă, trăgându-şi urmăritoarea pe scări în sus.

— Cormoran? Ce – o, *Dumnezeule* mare! spuse Robin, holbându-se în jos de pe palier. Nu poţi – ce vrei să faci? Dă-i drumul!

— Tocmai… a încercat… să mă înjunghie iar… fir-ar a dracu', gâfâi Strike.

Cu un ultim efort, o forţă pe urmăritoarea lui să treacă pragul.

— Încuie uşa! îi strigă lui Robin.

Robin se repezi în spatele lor şi făcu întocmai. Strike o aruncă pe femeie pe canapeaua imitaţie de piele. Gluga ei căzu pe spate, lăsând să se vadă o faţă lungă şi palidă, cu ochi mari căprui şi păr negru des şi ondulat care îi cădea pe umeri. Degetele ei se terminau cu unghii ascuţite, vopsite în roşu aprins. Părea că abia trecuse de 20 de ani.

— Nemernicule! *Nemernicule!*

Femeia încercă să se ridice, dar Strike stătea lângă ea cu o expresie furibundă, aşa că ea se răzgândi, se lăsă din nou pe canapea şi îşi masă gâtul alb, care purta urme de zgârieturi roz închis acolo unde el o apucase.

— Ai putea să-mi spui de ce încerci să mă înjunghii? întrebă Strike.

— Du-te-n mă-ta!

— Foarte original, spuse Strike. Robin, cheamă poliţia…

— Nuuuuuuu! zbieră femeia în negru ca un câine care urlă a pustiu.

Apoi îi spuse icnit lui Robin, trăgându-şi bluza în jos, cu o expresie subită de nefericire, ca să lase să se vadă urmele de pe gâtul ei alb şi puternic.

— M-a rănit. M-a târât, m-a tras…

Robin privi spre Strike, cu mâna pe receptor.

— De ce mă urmăreai? spuse Strike gâfâind, pe un ton ameninţător.

Ea se ghemui în pernele de piele, ce scoaseră un scârţâit, însă Robin, ale cărei degete nu abandonaseră telefonul, detectă o notă de încântare în frica femeii, o adiere de voluptate în modul în care îşi răsucise trupul.

— Ultima şansă, mârâi Strike. *De ce…?*

— Ce se întâmplă acolo? se auzi o voce certăreaţă de pe palierul de dedesubt.

Privirea lui Robin se întâlni cu cea a lui Strike. Robin se grăbi spre uşă, o descuie şi se strecură afară, pe palier, în timp ce Strike stătea de pază lângă prizoniera lui, cu maxilarul încleştat şi pumnul strâns. Văzu

în expresia ochilor ei mari şi întunecaţi, cu contur mov ca panseluţele, cum prinde contur ideea de a striga după ajutor, iar apoi dispare. Femeia începu să plângă, zguduindu-se, dar dinţii ei erau dezgoliţi, iar Strike se gândi că în lacrimile ei era mai multă furie decât nefericire.

— Totul e în regulă, domnule Crowdy, strigă Robin. Ne prosteam doar. Scuze că am făcut atâta zgomot.

Robin reveni în birou şi încuie din nou uşa în spatele ei. Femeia stătea rigidă pe canapea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, cu unghiile ca nişte gheare înfipte în marginea banchetei.

— M-am săturat, spuse Strike. Nu vrei să vorbeşti – chem poliţia.

Ea păru să-l creadă. Strike abia făcuse doi paşi spre telefon, când femeia suspină:

— Voiam să te opresc.

— Să mă opreşti din ce? întrebă Strike.

— De parcă n-ai şti!

— Să nu te joci cu mine! strigă Strike aplecându-se spre ea cu pumnii încleştaţi.

Acum simţea durerea din genunchi cât se poate de acut. Ea era de vină pentru acea cădere care îi vătămase din nou ligamentele.

— Cormoran, spuse Robin ferm, strecurându-se între ei şi obligându-l să facă un pas în spate. Apoi i se adresă fetei: Ascultă. Ascultă ce-ţi spun. Spune-i de ce faci asta şi poate că n-o să sune…

— Sper că glumeşti, spuse Strike. De două ori a încercat să mă înjun…

— … poate că n-o să sune la poliţie, spuse Robin tare, netulburată.

Femeia sări în picioare şi încercă să fugă spre uşă.

— N-aş crede, spuse Strike.

Şchiopătă repede în jurul lui Robin, o prinse pe atacatoarea lui de talie şi o aruncă nu foarte blând înapoi pe canapea.

— *Cine eşti?*

— Acum m-ai rănit! strigă ea. Chiar m-ai rănit – coastele mele –, o să te acuz de agresiune, nemernicule…

— Atunci o să-ţi spun Pippa, bine? zise Strike.

Femeia icni şi se cutremură, aruncându-i o privire urâtă.

— Eşti… eşti… du-te…

— Da, da, să mă duc dracului, spuse Strike iritat. *Cum te cheamă.*

Pieptul ei tresălta sub paltonul greu.

— Şi dacă-ţi spun, de unde o să ştii că ţi-am spus adevărul? gâfâi ea,

sfidându-l iar.

— Te ţin aici până verific, spuse Strike.

— Răpire! strigă ea, cu o voce aspră şi tare de docher.

— Arestare cetăţenească, spuse Strike. Ai încercat să mă înjunghii, fir-ar a dracu'. Acum, pentru ultima oară…

— Pippa Midgley, spuse ea repede.

— În sfârşit. Ai vreun act?

După încă o obscenitate rebelă, femeia îşi strecură mâna în buzunar şi scoase un abonament de autobuz, pe care i-l aruncă lui Strike.

— Aici scrie Philip Midgley.

— Zău?

Văzând cum Strike începe să înţeleagă, Robin simţi o nevoie subită de a izbucni în râs, în ciuda tensiunii din încăpere.

— Epicene, spuse Pippa Midgley cu furie. Nu te-ai prins? E prea subtil pentru tine, *boule*?

Strike ridică privirea spre ea. Mărul lui Adam de pe gâtul ei zgâriat şi plin de semne era totuşi proeminent. Femeia îşi îndesase din nou mâinile în buzunare.

— La anul o să fiu Pippa în toate actele mele, spuse ea.

— Pippa, repetă Strike. Tu eşti autoarea lui „Mult succes ăluia care te înjunghie, Kath", nu-i aşa?

— *Ah,* spuse Robin cu un oftat, înţelegând în sfârşit despre ce era vorba.

— *Aaaaaah,* ce *deştept* sunteţi, domnule Dur, spuse Pippa, maimuţărind-o.

— O cunoşti pe Kathryn Kent personal sau sunteţi doar prieteni pe net?

— De ce? Acum e o infracţiune şi să o cunoşti pe Kath Kent?

— De unde îl cunoşteai pe Owen Quine?

— Nu vreau să vorbesc despre nemernicul ăla, spuse ea, cu pieptul tresăltându-i. Ce mi-a făcut el… ce a făcut… prefăcându-se… a minţit… fir-ar al dracu' de nemernic mincinos…

Alte lacrimi începură să-i inunde obrajii, iar ea făcu o criză de isterie. Îşi înfipse în păr mâinile cu unghii stacojii, legănându-se înainte şi înapoi şi hohotind, în timp ce picioarele ei răpăiau în podea. Strike o privea cu dezgust, iar după câteva clipe spuse:

— Vrei să *taci dracului din…*

Dar Robin îl potoli cu o privire, smulse o mână de şerveţele din cutia

de pe biroul ei şi le îndesă în mâna Pippei.

— Ne-mmer…

— Vrei un ceai sau o cafea, Pippa? o întrebă Robin cu amabilitate.

— Ca… fea… te…

— Tipa asta tocmai a încercat să mă înjunghie, Robin, ce naiba!

— Dar n-a reuşit, nu-i aşa? comentă Robin, făcându-şi de lucru cu ceainicul.

— Prostia, spuse Strike nevenindu-i să creadă, nu e o circumstanţă atenuantă conform legii!

Se întoarse iar spre Pippa, care urmărise acest dialog cu gura căscată.

— De ce mă urmăreai? Ce încerci să mă opreşti să fac? Şi te avertizez – doar pentru că Robin ia de bună chestia cu plânsul…

— Lucrezi pentru *ea!* ţipă Pippa. Pentru curva aia perversă, văduva lui! Acum ea a primit banii lui, nu-i aşa – ştim ce te-a angajat să faci, nu suntem proaste!

— Ce înseamnă „noi"? întrebă Strike.

Dar ochii întunecaţi ai Pippei alunecară iar spre uşă. Strike, al cărui genunchi mult încercat zvâcnea acum atât de tare încât îl făcea să scrâşnească din dinţi de durere, spuse:

— Mă jur pe ce vrei tu că dacă fugi la uşă încă o dată chem poliţia, depun mărturie şi o să mă bucur când o să te văd condamnată pentru tentativă de omucidere. Şi n-o să fie prea plăcut pentru tine la pârnaie, Pippa. Cel puţin nu înainte de operaţie.

— Cormoran! spuse Robin tăios.

— E o realitate, spuse Strike.

Pippa se ghemuise înapoi pe canapea şi se holba la Strike cu o teroare neprefăcută.

— Cafeaua, spuse Robin ferm, apărând de după birou şi împingând o cană în una din mâinile cu gheare lungi. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i odată despre ce e vorba, Pippa. *Spune-i.*

Oricât de instabilă şi agresivă ar fi părut Pippa, Robin nu se putea abţine să nu-i fie milă de această fată, care părea să nu se fi gândit deloc la posibilele consecinţe ale atacării unui detectiv privat cu un şiş. Nu putea decât să presupună că fata poseda o formă extremă a tulburării de care suferea fratele ei mai mic, Martin, celebru în familia lor prin imprudenţa şi înclinaţia către pericol ce avuseseră ca rezultat mai multe vizite la camera de gardă decât toţi fraţii lui împreună.

— Ştim că ea te-a angajat ca să ne faci nouă o înscenare, croncăni Pippa.

— Cine, mârâi Strike, e „ea" şi cine „noi"?

— Leonora Quine! spuse Pippa. Ştim ce hram poartă ea şi ştim de ce e capabilă! Ne urăşte, pe mine şi pe Kath, ar face orice ca să ne-o coacă. L-a omorât pe Owen şi încearcă să arunce asta asupra noastră! N-ai decât să faci moaca aia cât vrei!

Sprâncenele lui Strike se ridicaseră într-o expresie de stupefacţie totală.

— E o curvă nebună, e geloasă ca dracu' – nu putea suporta că el se vede cu noi, iar acum te-a pus pe tine să cauţi peste tot ca să găseşti ceva de folosit împotriva noastră!

— Nici măcar nu ştiu dacă tu crezi prostiile astea paranoice…

— Noi ştim ce se întâmplă! strigă Pippa.

— *Taci din gură.* Când ai început să mă urmăreşti, doar ucigaşul ştia că Owen Quine e mort. M-ai urmărit în ziua în care am găsit cadavrul şi ştiu că ai urmărit-o pe Leonora timp de o săptămână înainte de asta. De ce?

Când ea nu răspunse, Strike repetă:

— Ultima şansă: de ce m-ai urmărit de la casa Leonorei?

— Credeam că ai putea să mă duci unde era el, spuse Pippa.

— De ce voiai să ştii unde era el?

— Ca să pot să-l omor, fir-ar a dracu'! ţipă Pippa.

Robin îşi confirmă impresia că Pippa împărtăşea lipsa aproape totală de instinct de autoconservare a lui Martin.

— Şi de ce voiai să-l omori? întrebă Strike, ca şi cum ea nu spusese nimic neobişnuit.

— Din cauza a ceea ce ne-a făcut în cartea aia îngrozitoare! Tu ştii – ai citit-o – Epicene – nemernicul, nemernicul ăla…

— Calmează-te odată! Deci citiseşi deja *Bombyx Mori*?

— Da, bineînţeles că…

— Şi atunci ai început să bagi căcat în cutia poştală a lui Quine?

— Căcat pentru un căcat! strigă ea.

— Foarte spiritual. Când ai citit cartea?

— Kath mi-a citit părţile despre noi la telefon şi apoi, când eu am ajuns şi…

— Când ţi-a citit părţile alea la telefon?

— C-când Kath a venit acasă şi l-a găsit în pragul uşii. Întreg

manuscrisul. Abia dacă a putut să deschidă uşa. Îl băgase prin fanta de la uşă, cu un bilet. Mi l-a arătat.

— Ce scria în bilet?

— Scria: „Clipa răzbunării pentru noi amândoi. Sper că eşti fericită! Owen".

— „Clipa răzbunării pentru noi amândoi"? repetă Strike, încruntându-se. Ştii ce înseamnă asta?

— Kath n-a vrut să-mi spună, dar eu ştiu că ea a înţeles. Era d-distrusă.

Pieptul Pippei se ridica şi cobora agitat.

— Ea e… e o persoană minunată. Tu n-o cunoşti. A fost ca o mamă pentru mine. Ne-am întâlnit la cursul lui de scriere creatoare şi eram ca nişte… am devenit ca nişte…

Pippa îşi trase răsuflarea şi scânci:

— E un nemernic. Ne-a minţit în legătură cu ce scria, ne-a minţit în legătură… în legătură cu tot…

Începu să plângă din nou, hohotind şi suspinând, iar Robin, îngrijorată că domnul Crowdy va protesta din nou, spuse blând:

— Pippa, spune-ne doar cu ce v-a minţit. Cormoran vrea doar adevărul, nu încearcă să însceneze nimic nimănui…

Robin nu-şi dădu seama dacă Pippa o auzise sau o crezuse; poate că voia pur şi simplu să se descarce, să se elibereze puţin de suferinţă, dar Pippa inspiră adânc, cutremurându-se, şi revărsă un torent de cuvinte:

— A spus că eu eram ca a doua lui fiică, mi-a *spus* asta mie; eu i-am spus *totul,* ştia că maică-mea mă dăduse afară din casă şi *totul.* Iar eu i-am arătat c-c-cartea despre viaţa mea şi el a fost atât de drăguţ şi de interesat, mi-a spus că o să mă ajute să o p-public şi ne-a z-zis la amândouă, mie şi lui Kath, că apăream în noul lui roman şi a zis că eu eram un „minunat suflet pierdut" – *aşa mi-a spus el…*

Pippa icni, în timp ce buzele ei se frământau:

— … şi într-o zi s-a prefăcut că-mi citeşte o parte din el la telefon, şi era… era minunat, apoi l-am citit, şi el… el scrisese *că…* Kath era în unele părţi… peştera… Harpia şi Epicene…

— Deci Kathryn a venit acasă şi l-a găsit în pragul uşii, nu-i aşa? spuse Strike. A venit acasă de unde – de la muncă?

— De la azil, unde stătuse cu sora ei pe moarte.

— Şi asta a fost când? spuse Strike pentru a treia oară.

— Cui dracu' îi pasă…?

— *Mie îmi pasă!*

— Era pe 9? întrebă Robin.

Intrase pe blogul lui Kathryn Kent, dar monitorul era îndreptat în aşa fel încât, de pe canapeaua pe care stătea, Pippa nu putea să-l vadă.

— E posibil să fi fost marţi, pe 9, Pippa? Marţea de dinaintea focurilor de artificii?

— Da… da, aşa cred că a fost! spuse Pippa, părând uluită de intuiţia lui Robin. Da, Kath a plecat în noaptea focurilor de artificii, pentru că Angela era foarte bolnavă…

— De unde ştii că era noaptea focurilor de artificii? întrebă Strike.

— Pentru că Owen i-a spus lui Kath că nu p-putea să o vadă în seara aia, pentru că trebuia să aprindă artificii cu fiica lui, spuse Pippa. Şi Kath a fost foarte supărată, pentru că el ar fi trebuit să le părăsească! Îi promisese lui Kath, îi promisese *în sfârşit* că avea s-o părăsească pe curva de nevastă-sa, şi apoi îi zice că tre' să se joace de-a steluţele cu handi…

Pippa se opri brusc, dar Strike termină în locul ei.

— Cu handicapata?

— E doar o glumă, murmură Pippa ruşinată, manifestând mai mult regret pentru folosirea acestui cuvânt decât o făcuse pentru încercarea de a-l înjunghia pe Strike. Doar între Kath şi mine: fiica lui a fost întotdeauna pretextul pentru care Owen nu le putea părăsi, ca să fie împreună cu Kath…

— Ce a făcut Kath în seara aia, în loc să se vadă cu Quine? întrebă Strike.

— M-am dus eu pe la ea. Apoi a primit un apel că sora ei, Angela, era mult mai rău, şi a plecat. Angela avea cancer. În stadiu terminal.

— Unde era Angela?

— La azilul din Clapham.

— Cum a ajuns Kathryn acolo?

— Ce importanţă are?

— Răspunde naibii la întrebare, bine?

— Nu ştiu – cu metrou', presupun. Şi a rămas cu Angela trei zile, dormea pe o saltea de pe podea, lângă patul ei, pentru că doctorii credeau că Angela poate muri în orice clipă, dar Angela a tot rezistat şi Kath a trebuit să se ducă acasă să-şi ia haine curate, şi atunci a găsit manuscrisul în pragul uşii.

— De ce eşti sigură că ea a venit acasă marţi? întrebă Robin.

Strike, care era pe punctul de a pune aceeaşi întrebare, privi spre ea surprins. El nu ştia despre bătrânul de la librărie şi groapa din Germania.

— Pentru că marţi seara lucrez la linia de urgenţă, spuse Pippa, şi acolo eram când m-a sunat Kath plângând în hohote, pentru că pusese manuscrisul în ordine şi citise ce scrisese el despre noi…

— Ei, lucrurile astea sunt foarte interesante, zise Strike, deoarece Kathryn Kent a spus poliţiei că n-a citit niciodată *Bombyx Mori.*

Expresia oripilată a Pippei ar fi putut fi amuzantă în alte circumstanţe.

— *M-ai păcălit, fir-ar a dracu'!*

— Da, eşti şi foarte greu de descusut, spuse Strike. Nici să nu te *gândeşti,* zise apropiindu-se de Pippa, care încerca să se ridice în picioare.

— Era un… un căcat! strigă Pippa, fremătând de o furie neputincioasă. Era un profitor! S-a prefăcut că e interesat de scrierile noastre şi în tot timpul ăsta s-a folosit de noi, n-nemernicul m-mincinos… Am crezut că înţelege ce înseamnă viaţa mea – discutam ore în şir despre asta, şi el m-a încurajat să-mi scriu povestea vieţii –, mi-a s-spus că o să mă ajute să obţin un contract de publicare…

Strike simţi cum o silă bruscă se revarsă asupra lui. Ce era cu obsesia asta de a fi publicat?

— … iar el încerca doar să mă facă să fiu drăguţă, să îi spun toate gândurile şi sentimentele mele private, iar Kath – ce i-a făcut lui Kath – voi nu *înţelegeţi* – mă bucur că curva de nevastă-sa l-a omorât! Dacă n-ar fi făcut-o…

— De ce spui întruna, întrebă Strike, că soţia lui l-a omorât pe Quine?

— Pentru că Kath are dovada!

— Ce dovadă? întrebă Strike.

— Te cred c-ai vrea să ştii! strigă Pippa, chicotind isteric. N-ai tu treabă!

— Dacă are dovada, de ce n-a dus-o la poliţie?

— Din compasiune! strigă Pippa. Ceva ce *tu* nu…

— De ce, se auzi o voce plângăreaţă de dincolo de uşa de sticlă, continuaţi să *ţipaţi* aşa?

— Ah, fir-ar a dracu', spuse Strike în timp ce conturul neclar al domnului Crowdy de la parter se lipea de geam.

Robin se duse să descuie uşa.

— Ne pare foarte rău, domnule Crow…

Pippa sări de pe canapea într-o clipă. Strike dădu s-o prindă, dar genunchiul lui cedă chinuitor în timp ce el se repezea. Pippa îl îmbrânci pe domnul Crowdy la o parte şi dispăru, bocănind pe scări.

— Las-o! îi spuse Strike lui Robin, care părea pregătită s-o urmărească. Cel puţin i-am luat cuţitul.

— Cuţitul? schelălăi domnul Crowdy.

Avură nevoie de cincisprezece minute ca să-l convingă să nu contacteze proprietarul (căci publicitatea de după cazul Lula Landry îl tulburase foarte mult pe grafician, care trăia cu groaza că un alt ucigaş ar fi putut veni să-l caute pe Strike şi, poate, să ajungă din greşeală în biroul lui).

— Dumnezeule mare şi sfânt, spuse Strike după ce îl convinseră în sfârşit pe domnul Crowdy să plece.

Se prăbuşi pe canapea; Robin se aşeză pe scaunul de la calculatorul ei şi se priviră unul pe celălalt timp de câteva secunde, după care izbucniră în râs.

— Ne iese destul de bine schema cu poliţistul rău şi poliţistul bun, spuse Strike.

— Nu mă prefăceam, spuse Robin, chiar îmi părea puţin rău pentru ea.

— Am observat. Şi cum rămâne cu mine, care am fost atacat?

— Chiar *a vrut* să te înjunghie sau era o scenă de teatru? întrebă Robin sceptică.

— E posibil să-i fi plăcut mai mult ideea decât punerea ei în practică, recunoscu Strike. Problema e că eşti la fel de mort dacă eşti înjunghiat de un prostănac teatral sau de un profesionist. Iar ce credea ea că o să obţină prin înjunghierea mea…

— Iubire maternă, spuse Robin calm.

Strike o privi fix.

— Mama ei a renegat-o, spuse Robin, şi trece printr-o perioadă foarte traumatică, mă gândesc că ia hormoni şi Dumnezeu ştie ce mai trebuie să facă înainte de operaţie. I s-a părut că are o nouă familie, nu-i aşa? I s-a părut că Owen Quine şi Kathryn Kent erau noii ei părinţi. Ne-a spus asta, Quine a zis că ea e ca o a doua fiică pentru el şi a inclus-o în carte ca fiică a lui Kathryn Kent. Dar în *Bombyx Mori* Quine a înfăţişat-o lumii ca fiind jumătate bărbat, jumătate femeie. Şi a mai

sugerat că, dincolo de toată afecţiunea ei filială, ea voia de fapt să se culce cu el. Noul ei tată a dezamăgit-o foarte rău. Dar noua ei mamă era încă bună şi iubitoare, şi fusese trădată şi ea, aşa că Pippa s-a apucat să se răzbune pentru amândouă.

Robin nu se putu abţine să nu zâmbească larg în faţa expresiei lui Strike de admiraţie uimită.

— De ce naiba ai renunţat la facultatea aia de psihologie?

— E o poveste lungă, spuse Robin, întorcând privirea spre ecranul calculatorului. Nu e prea în vârstă… cam 20 de ani, nu crezi?

— Aşa pare, fu de acord Strike. Păcat că n-am apucat să o întrebăm ce a făcut în zilele de după dispariţia lui Quine.

— Nu ea e autoarea, spuse Robin cu certitudine, privind din nou spre el.

— Da, probabil că ai dreptate, oftă Strike, fie şi numai pentru că să-i bage rahat de câine în cutia poştală ar fi fost un mic anticlimax după ce îi tăiase măruntaiele.

— Şi nu pare că stă prea bine la planificare şi eficienţă, nu-i aşa?

— Asta e puţin spus, aprobă Strike.

— O să suni la poliţie să le spui despre ea?

— Nu ştiu. Poate. La dracu'…

Strike se plesni cu palma peste frunte.

— … nici măcar n-am reuşit să aflu de ce naiba cânta în carte!

— Cred că ştiu de ce, spuse Robin după o scurtă rafală de tastat şi citire a rezultatelor pe ecranul calculatorului ei. A cânta pentru catifelarea vocii… exerciţii vocale pentru persoanele transgender.

— Asta e tot? întrebă Strike neîncrezător.

— Ce vrei să spui – că nu avea dreptate să se simtă ofensată? zise Robin. Zău aşa – el îşi bătea joc de ceva foarte personal într-un mod public…

— Nu asta am vrut să zic, spuse Strike.

Se încruntă privind pe fereastră şi meditând. Ninsoarea cădea deasă şi rapidă.

După o vreme, îi spuse:

— Ce s-a întâmplat la librăria Bridlington?

— Dumnezeule, da, era să uit!

Îi povesti în amănunt despre vânzător şi despre confuzia lui între 1 şi 8 noiembrie.

— Ce prostănac bătrân, spuse Strike.

— Eşti rău, spuse Robin.

— Era arogant, nu-i aşa? Lunea e întotdeauna la fel, merge la prietenul lui Charles în fiecare luni…

— Dar cum ne dăm seama dacă a fost seara cu episcopul anglican sau seara cu groapa?

— Tu zici că el pretinde că Charles l-a întrerupt cu povestea cu groapa în timp ce el îi spunea despre faptul că Quine a venit la magazin?

— Aşa a spus.

— Atunci probabil Quine a venit la librărie pe 1, nu pe 8. El îşi aminteşte acele două informaţii ca fiind conectate. Sărmanul neghiob s-a zăpăcit. *Voia* să-l fi văzut pe Quine după ce acesta dispăruse, voia să poată contribui la stabilirea momentului morţii, aşa că, fără să-şi dea seama, căuta motive să creadă că era lunea din intervalul crimei, nu o luni irelevantă, cu o săptămână întreagă înainte să fie interesat cineva de acţiunile lui Quine.

— Dar totuşi mai e ceva ciudat, nu-i aşa, la ceea ce pretinde el că i-a spus Quine? întrebă Robin.

— Da, este, spuse Strike. Că ar fi cumpărat cărţi de citit pentru că pleca în vacanţă… deci plănuia deja să plece, cu patru zile înainte să se certe cu Elizabeth Tassel? Plănuia oare deja să meargă în Talgarth Road, după ce în toţi acei ani se presupune că a detestat şi evitat casa aia?

— O să-i spui lui Anstis despre asta? întrebă Robin.

Strike râse afectat.

— Nu, n-o să-i spun lui Anstis. N-avem nicio probă reală că Owen Quine a fost acolo pe 1, şi nu pe 8. Oricum, Anstis şi cu mine nu suntem în cei mai buni termeni în clipa asta.

Urmă încă o pauză lungă, apoi Strike o făcu pe Robin să tresară spunând:

— Trebuie să vorbesc cu Michael Fancourt.

— De ce? întrebă ea.

— Dintr-o mulţime de motive, spuse Strike. Lucrurile pe care mi le-a spus Waldegrave la prânz. Poţi să vorbeşti cu agentul lui sau cu orice alt contact de-al lui poţi găsi?

— Da, spuse Robin făcându-şi o însemnare. Ştii, m-am uitat iar la interviu chiar acum şi tot nu pot să…

— Mai uită-te o dată, spuse Strike. Fii atentă. *Gândeşte.*

Strike tăcu iar, privind încruntat în tavan. Nevrând să-i întrerupă şirul gândurilor, Robin se apucă să lucreze la calculator ca să descopere cine îl reprezenta pe Michael Fancourt.

În cele din urmă Strike vorbi, acoperind sunetul tastaturii ei.

— Oare ce dovezi crede Kathryn Kent că are împotriva Leonorei?

— Poate nimic, spuse Robin, concentrându-se asupra rezultatelor găsite.

— Şi nu le foloseşte „din compasiune”…

Robin nu spuse nimic. Examina site-ul agentului literar al lui Fancourt, căutând un număr de telefon.

— Să sperăm că şi asta e doar o prostie isterică, spuse Strike.

Dar era îngrijorat.

38

Că-ntr-o hârtie atât de mică
Poate zăcea pierzania…

John Webster, *Diavolul alb*

Domnişoara Brocklehurst, asistenta posibil necredincioasă, încă pretindea că răceala o împiedică să lucreze. Amantul ei, clientul lui Strike, considera asta exagerat, iar detectivul înclina să-i dea dreptate. La ora 7, a doua zi dimineaţă, Strike era poziţionat într-o firidă întunecoasă din faţa apartamentului din Battersea al domnişoarei Brocklehurst, învelit în palton, eşarfă şi mănuşi, căscând larg în timp ce frigul îi pătrundea în extremităţi şi savurând al doilea din cele trei sendvişuri cu ou şi şuncă pe care le luase pe drum de la McDonald's.

Exista o avertizare de vreme rea pentru întregul sud-est. O zăpadă groasă, de un albastru întunecat, se depusese deja pe întreaga stradă, iar primii fulgi ezitanţi coborau dinspre un cer lipsit de stele, în timp ce el aştepta, mişcându-şi din când în când degetele de la picioare ca să verifice dacă încă le mai simte. Unul câte unul, locatarii plecau la lucru, alunecând şi patinând spre staţie sau urcându-se în maşini ale căror gaze de eşapament sunau neobişnuit de tare în liniştea înăbuşită. Trei brazi de Crăciun licăreau spre Strike de la nişte ferestre de sufragerie, chiar dacă decembrie avea să înceapă abia ziua următoare, lumini portocalii, verde-smarald şi albastru rece care clipeau ţipător în timp ce el stătea sprijinit de zid, cu ochii asupra ferestrelor apartamentului domnişoarei Brocklehurst, făcând pariuri cu sine însuşi dacă ea va ieşi măcar din casă pe vremea aceea. Genunchiul încă îi făcea zile negre, dar zăpada încetinise restul lumii la un ritm care se potrivea cu al lui. Nu o văzuse niciodată pe domnişoara Brocklehurst cu tocuri mai mici de zece centimetri. În aceste condiţii, era foarte posibil ca ea să fie mai incapacitată decât era el.

În ultima săptămână, căutarea ucigaşului lui Quine începuse să eclipseze toate celelalte cazuri ale lui, dar era important să rămână la zi cu ele ca să nu piardă contracte. Amantul domnişoarei Brocklehurst era un om bogat, care era posibil să-i ofere lui Strike multe alte lucrări

dacă îi plăcea munca detectivului. Omul de afaceri avea o predilecţie pentru blonde tinere; o succesiune de astfel de femei îl costase mari cantităţi de bani şi diverse cadouri scumpe (după cum îi mărturisise de bunăvoie lui Strike la prima lor întâlnire), doar ca să-l părăsească sau trădeze. Dat fiind că acesta nu dădea deloc semne că ar deveni un mai bun evaluator al caracterului, Strike anticipa multe alte ore lucrative petrecute în urmărirea viitoarelor domnişoare Brocklehurst. Poate că trădarea era ceea ce îl incita pe clientul lui, reflectă Strike, în timp ce respiraţia i se înălţa sub formă de norişori prin aerul îngheţat; mai cunoscuse alţi astfel de bărbaţi. Era un gust care îşi găsea expresia deplină la cei care se îndrăgosteau de prostituate.

La 9 fără 10 minute, perdelele se smuciră uşor. Mai rapid decât te-ai fi putut aştepta după atitudinea lui de relaxare nonşalantă, Strike ridică aparatul de fotografiat cu vedere pe timp de noapte ascuns lângă corp.

Domnişoara Brocklehurst rămase pentru scurt timp în lumina slabă a străzii înzăpezite, în sutien şi chiloţi, chiar dacă sânii ei măriţi chirurgical nu aveau nevoie de susţinere. În spatele ei, în întunericul dormitorului, se apropie un bărbat burtos, cu pieptul gol, care îi cuprinse în treacăt cu mâna un sân, ceea ce îi aduse o mustrare chicotită. Se întoarseră amândoi în dormitor.

Strike coborî aparatul de fotografiat şi verifică rezultatele muncii sale. Cea mai incriminantă fotografie pe care reuşise să o surprindă înfăţişa conturul clar al mâinii şi braţului unui bărbat, cu faţa domnişoarei Brocklehurst întoarsă pe jumătate, râzând, dar faţa celui care o îmbrăţişa era în întuneric. Strike presupuse că era posibil ca acesta să plece în curând la lucru, aşa că băgă aparatul de fotografiat într-un buzunar interior, pregătit pentru o urmărire lentă şi greoaie, şi se puse pe treabă cu al treilea lui sendviş.

Şi într-adevăr, la 9 fără 5 minute, uşa de la intrare a domnişoarei Broklehurst se deschise şi amantul apăru; nu semăna deloc cu şeful ei, în afara vârstei şi a aspectului prosper. O geantă de piele elegantă, de curier, atârna diagonal de-a lungul pieptului său, suficient de mare pentru o cămaşă curată şi o periuţă de dinţi. Strike le văzuse atât de des în ultima vreme, încât ajunsese să le considere Genţi de Rămas peste Noapte ale Adulterilor. Cuplul se delectă pe trepte cu un sărut francez, scurtat de frigul geros şi de faptul că domnişoara Borcklehurst purta aproximativ 50 de grame de stofă. Apoi ea se retrase înăuntru,

iar Burtosul porni spre Clapham Junction, deja vorbind la mobil, fără îndoială explicând că va întârzia din cauza zăpezii. Strike îi lăsă un avans de 20 de metri, apoi ieşi din ascunzătoarea lui, sprijinindu-se pe bastonul pe care Robin îl recuperase cu amabilitate din Denmark Place, în după-amiaza precedentă.

Era o supraveghere uşoară, iar Burtosul ignora totul în afara conversaţiei lui telefonice. Coborâră împreună panta uşoară a Lavender Hill, la distanţă de 20 de metri, în timp ce ninsoarea cobora din nou în mod susţinut. Burtosul alunecă de mai multe ori, în pantofii lui făcuţi la comandă. Când ajunseră în staţie, Strike nu avu nicio dificultate să îl urmeze în acelaşi vagon, în timp ce acesta continua să pălăvrăgească şi, sub pretextul că îşi citea mesajele, să îi facă fotografii cu mobilul.

În timp ce făcea asta sosi un mesaj autentic de la Robin.

Agentul lui Michael Fancourt tocmai m-a sunat înapoi – MF spune că e încântat să vă întâlniţi! E în Germania, dar se întoarce pe 6. Sugerează la Groucho Club, oricând poţi? R

Era extraordinar, se gândi Strike în timp ce metroul ajungea huruind la Waterloo, cât de mult îşi doreau să vorbească cu el cei care citiseră *Bombyx Mori.* Când se mai întâmplase ca suspecţii să se repeadă atât de nerăbdători asupra şansei de a sta faţă în faţă cu un detectiv? Şi ce spera să obţină celebrul Michael Fancourt de la o întrevedere cu detectivul privat care găsise cadavrul lui Owen Quine?

Strike se dădu jos din metrou în spatele Burtosului, urmându-l prin mulţime, pe pardoseala umedă şi alunecoasă a staţiei Waterloo, sub plafonul din grinzi crem şi sticlă care îi amintea de Tothebarn House. Ieşiră din nou în frig, în timp ce Burtosul continua să ignore totul şi să pălăvrăgească la mobil; Strike îl urmări pe trotuarele pline de zloată, mărginite de mormane de zăpadă murdară, printre clădiri pătrate de birouri din sticlă şi beton, intrând şi ieşind din roiul de lucrători financiari care se grăbeau, ca nişte furnici, în hainele lor cenuşii, până când, în sfârşit, Burtosul intră în parcarea uneia dintre cele mai mari clădiri de birouri şi se îndreptă spre ceea ce, în mod evident, era maşina lui. Se pare că i se păruse mai înţelept să lase BMW-ul la birou decât să-l parcheze în faţa apartamentului domnişoarei Brocklehurst. În timp ce Strike privea, pândind din spatele unui Range Rover plasat

avantajos, simţi cum mobilul din buzunar vibrează, dar îl ignoră, nevrând să atragă atenţia asupra lui. Burtosul avea un loc de parcare cu nume. După ce strânse câteva articole din portbagaj, intră în clădire, lăsându-i lui Strike posibilitatea de a se apropia de peretele pe care erau scrise numele directorilor şi de a face o fotografie cu numele şi titlul complet al Burtosului, pentru buna informare a clientului său.

Strike se îndreptă apoi spre birou. Odată urcat în metrou, îşi cercetă telefonul şi văzu că pierduse un apel de la cel mai vechi prieten al lui, Dave Polworth, cel schilodit de rechin.

Polworth avea obiceiul străvechi de a-i spune lui Strike „Diddy". Cei mai mulţi oameni presupuneau că e o trimitere ironică la mărimea lui (pe tot parcursul şcolii primare, Strike fusese cel mai mare băiat din an şi, de obicei, şi din anul mai mare), dar în realitate numele venea de la nesfârşitele veniri şi plecări de la şcoală datorate stilului de viaţă rătăcitor al mamei lui. Cândva, acestea avuseseră ca rezultat faptul că Dave Polworth, un băiat mic cu voce ascuţită, îi spusese lui Strike că e ca un „didicoy", cuvântul din Cornwall pentru ţigan.

Strike îl sună înapoi imediat ce coborî din metrou, iar 20 de minute mai târziu, când intră în birou, încă mai vorbeau. Robin ridică privirea şi dădu să spună ceva, dar când văzu că Strike vorbeşte la telefon se mulţumi să zâmbească şi se întoarse iar la monitorul ei.

— Vii acasă de Crăciun? îl întrebă Polworth pe Strike, în timp ce acesta trecea spre biroul lui şi închidea uşa.

— Poate, spuse Strike.

— Bem nişte beri în Victory? îl îndemnă Polworth. I-o tragi iar lui Gwenifer Arscott?

— Nu i-am tras-o niciodată, spuse Strike (era o glumă foarte veche), lui Gwenifer Arscott.

— Ei, mai încearcă o dată, Diddy, s-ar putea ca de data asta să-ţi iasă. Ar fi timpul s-o defloreze cineva. Şi apropo de fete cărora niciunul din noi nu le-a tras-o…

Conversaţia degeneră într-o serie de scenete lubrice şi foarte amuzante ale lui Polworth despre unii prieteni comuni pe care amândoi îi abandonaseră în St. Mawes. Strike râdea atât de tare încât ignoră semnalul de „apel în aşteptare" şi nu se deranjă să verifice cine era.

— Nu te-ai împăcat cu Domniţa Nebunica, nu-i aşa, băiete? întrebă Dave.

Acesta era numele pe care i-l dădea de obicei lui Charlotte.

— Nu, spuse Strike, începând să calculeze. Se căsătoreşte peste… patru zile.

— Da, mă rog, tu fii cu ochii în patru, Diddy, după semne ale ei galopând înapoi la orizont. Nu m-ar mira dacă ar întinde-o. Dacă chiar se va întâmpla să respiri uşurat, prietene.

— Da, spuse Strike. Bine.

— Atunci ne-am înţeles? spuse Polworth. Acasă de Crăciun? Beri la Victory?

— Sigur, de ce nu, spuse Strike.

După alte câteva replici obscene, Dave reveni la munca lui, iar Strike, încă zâmbind larg, îşi verifică telefonul şi văzu că pierduse un apel de la Leonora Quine.

Ieşi iar în anticameră, în timp ce suna la căsuţa lui poştală.

— M-am uitat iar la documentarul cu Michael Fancourt, spuse Robin însufleţită, şi mi-am dat seama ce voiai să…

Strike ridică mâna ca s-o facă să tacă, în timp ce vocea de obicei inexpresivă a Leonorei îi vorbea la ureche, părând agitată şi dezorientată.

„Cormoran, am fost arestată. Nu ştiu de ce – nimeni nu-mi spune nimic –, m-au adus la secţie. Aşteaptă după un avocat sau ceva. Nu ştiu ce să fac – Orlando e cu Edna, nu ştiu –, în orice caz, aici sunt…"

Câteva secunde de tăcere, apoi mesajul se termină.

— Căcat! spuse Strike atât de tare încât Robin tresări. CĂCAT!

— Ce s-a întâmplat?

— Au arestat-o pe Leonora – de ce mă sună pe mine, nu pe Ilsa? *Căcat…*

Formă numărul Ilsei Herbert şi aşteptă.

— Salut, Corm…

— Au arestat-o pe Leonora Quine.

— Ce? ţipă Ilsa. De ce? Sper că nu din cauza hainei ăleia afurisite din depozit?

— S-ar putea să aibă altceva.

(Kath are dovada…)

— Unde e Leonora, Corm?

— La secţia de poliţie… trebuie să fie cea din Kilburn, e cea mai aproape.

— Dumnezeule mare, de ce nu m-a sunat pe mine?

— Dracu' ştie. Zicea ceva că ei îi caută un avocat…

— Pe mine nu m-a contactat nimeni – Isuse Hristoase, ea nu *gândeşte?* De ce nu le-a dat numele meu? Mă duc acum, Corm, o să las ce fac acum altcuiva. Cineva o să-mi fie dator…

Strike auzi o serie de bufnituri, voci îndepărtate, paşii rapizi ai Ilsei.

— Sună-mă când afli ce se întâmplă, spuse el.

— Ar putea să dureze ceva.

— Nu contează. Sună-mă.

lIsa închise. Strike se întoarse cu faţa spre Robin, care părea îngrozită.

— Ah, nu, şopti ea.

— Îl sun pe Anstis, spuse Strike, tastând din nou la mobil.

Dar vechiul lui prieten nu era într-o dispoziţie de făcut favoruri.

— Te-am avertizat, Bob, te-am avertizat că asta urmează. Ea e făptaşul, prietene.

— Ce probe ai? întrebă Strike.

— Nu pot să-ţi spun asta, Bob, îmi pare rău.

— Le ai de la Kathryn Kent?

— Nu pot să spun, prietene.

Abia catadicsind să răspundă la salutul convenţional al lui Anstis, Strike închise.

— Idiotul! spuse el. *Idiot* afurisit!

Leonora era acum într-un loc în care el nu putea ajunge la ea. Strike îşi făcea griji în legătură cu impresia pe care animozitatea şi felul ei de a fi ostil aveau s-o producă asupra interlocutorilor. Parcă o auzea cum se plânge că Orlando e singură, cerând să i se spună când se putea întoarce la fiica ei, indignată că poliţia se amestecase în rutina zilnică a existenţei ei nefericite. Se temea de lipsa ei de instinct de autoconservare; voia ca Ilsa să ajungă acolo repede, înainte ca Leonora să emită comentarii naiv autoincriminante despre neglijarea ei de către soţ şi despre prietenele acestuia, înainte ca ea să îşi poată enunţa iar pretenţia aproape incredibilă şi suspectă că nu ştia nimic despre cărţile soţului ei înainte ca ele să apară cu coperte adevărate, înainte ca ea să încerce să explice de ce uitase temporar că aveau o a doua casă, în care rămăşiţele soţului ei zăcuseră descompuse săptămâni de zile.

Ora 5 după-amiaza sosi şi trecu, fără ştiri de la Ilsa. Strike insistă, în timp ce privea cerul întunecat şi ninsoarea, ca Robin să se ducă acasă.

— Dar o să mă suni după ce afli? îl imploră ea, luându-şi haina şi

învelindu-şi gâtul într-o eşarfă groasă de lână.

— Da, bineînţeles, spuse Strike.

Însă abia la 6 şi jumătate îl sună Ilsa din nou.

— E cât se poate de rău, fură primele ei cuvinte.

Părea obosită şi stresată.

— Au dovada achiziţionării, de pe cardul de credit comun al soţilor Quine, a unor salopete de protecţie, cizme de cauciuc, mănuşi şi frânghii. Au fost cumpărate de pe internet şi achitate cu cardul lor Visa. Ah… şi o burqa.

— Sper că glumeşti.

— Nu glumesc. Ştiu că tu crezi că ea e nevinovată…

— Da, cred, spuse Strike, transmiţându-i Ilsei un avertisment clar să nu se obosească să încerce să-l convingă de contrariu.

— Bine, spuse lIsa epuizată, cum vrei tu, dar îţi spun un lucru: ea nu se ajută deloc. E agresivă ca naiba, insistă că Owen Quine trebuie să fi cumpărat lucrurile el însuşi. O burqa, pentru numele lui Dumnezeu… Frânghiile cumpărate cu cardul sunt identice cu cele cu care era legat trupul găsit. Au întrebat-o de ce i-ar fi trebuit lui Quine o burqa sau salopete de plastic care rezistă la scurgeri chimice, iar tot ce a spus ea a fost: „N-am cum să ştiu, nu-i aşa?" Din două în două propoziţii întreba iar când poate să se ducă acasă, la fiica ei; pur şi simplu nu înţelege. Lucrurile au fost cumpărate cu şase luni în urmă şi trimise în Talgarth Road – nici dacă ar fi găsit un plan scris de mâna ei nu putea să pară mai premeditat. Ea neagă că ştia cum avea să termine cartea Quine, dar tipul tău, Anstis…

— Era acolo în persoană, nu-i aşa?

— Da, el a condus interogatoriul. O întreba întruna dacă se aştepta cu adevărat ca ei să creadă că Owen Quine nu vorbea niciodată despre ce scria el. Apoi ea a zis „Nu prea sunt atentă". „Deci el *vorbeşte* despre intrigile lui?" A continuat la nesfârşit, încercând s-o intimideze, iar la sfârşit ea a spus: „Păi, Owen a zis ceva despre faptul că viermele de mătase e fiert". Asta e tot ce-i trebuia lui Anstis ca să fie convins că ea minţise tot timpul şi că ştia toată intriga. A, şi au găsit un loc unde a fost săpat pământul în grădina lor din spate.

— Şi pun pariu cu tine că o să găsească o pisică moartă pe nume domnul Poop, mârâi Strike.

— Asta n-o să-l oprească pe Anstis, prezise Ilsa. E absolut sigur că e ea, Corm. Au dreptul s-o ţină până mâine la 11 dimineaţa şi eu sunt

sigură că o s-o pună sub acuzare.

— Nu au suficiente dovezi, spuse Strike cu asprime. Unde sunt probele ADN? Unde sunt martorii?

— Asta e problema, Corm, nu există aşa ceva, iar factura aia de pe card e destul de incriminatoare.

Apoi lIsa continuă pe un ton răbdător:

— Uite ce e, eu sunt de partea ta. Vrei opinia mea sinceră? Anstis încearcă şi el, sperând c-o să-i iasă. Cred că resimte o presiune din cauza interesului presei. Şi ca să vorbesc pe faţă, e agitat din cauză că tu dai târcoale cazului şi vrea să preia el iniţiativa.

Strike gemu.

— De unde au scos o notă de plată Visa veche de şase luni? Atâta le-a luat să verifice chestiile pe care le-au ridicat din biroul lui?

— Nu, spuse Ilsa. E pe spatele unuia dintre desenele fiicei lui. Se pare că fiica sa i l-a dat unei prietene de-a lui acum luni de zile, iar această prietenă s-a dus cu desenul la poliţie azi-dimineaţă la prima oră, pretinzând că abia acum s-a uitat pe spate şi şi-a dat seama ce era acolo. Ce-ai zis?

— Nimic, oftă Strike.

— Semăna cu „Taşkent".

— Cam aşa ceva. Te las acum, Ilsa… mersi pentru tot.

Strike rămase câteva secunde într-o tăcere frustrată.

— La dracu', spuse el încet către biroul lui întunecos.

Ştia cum se întâmplase asta. În paranoia şi isteria ei, şi convinsă că Strike fusese angajat de Leonora ca să arunce crima pe umerii altcuiva, Pippa Midgley fugise de la biroul lui direct la Kathryn Kent. Pippa mărturisise că demascase pretenţia lui Kathryn de a nu fi citit niciodată *Bombyx Mori* şi o îndemnase să folosească proba pe care o avea împotriva Leonorei. Şi astfel Kathryn Kent luase desenul fiicei iubitului ei (Strike şi-l imagina prins cu un magnet de frigider) şi se grăbise cu el la secţia de poliţie.

— *La dracu',* repetă Strike mai tare şi formă numărul lui Robin.

39

Cunosc atât de îndeaproape disperarea,
Încât nu ştiu cum să sper…

Thomas Dekker şi Thomas Middleton, *Curva onestă*

După cum prezisese avocata ei, Leonora Quine a fost pusă sub acuzare pentru uciderea soţului ei a doua zi dimineaţa, la ora 11. Alertaţi prin telefon, Strike şi Robin urmăriră răspândirea ştirii pe internet, unde povestea lua amploare clipă de clipă, ca o bacterie care se multiplică.

La 11 şi jumătate, site-ul *Sun* avea un articol complet despre Leonora, intitulat SOSIA LUI ROSE WEST CARE ŞI-A FĂCUT PRACTICA LA MĂCELĂRIE.

Jurnaliştii adunaseră în grabă probe ale palmaresului nesatisfăcător al lui Quine în calitate de soţ. Dispariţiile lui frecvente erau puse în legătură cu aventurile cu alte femei, temele sexuale ale operei lui disecate şi împodobite. Kathryn Kent fusese localizată, asediată în pragul uşii, fotografiată şi categorisită drept „amanta voluptuoasă şi roşcată a lui Quine, scriitoare de ficţiune erotică".

Cu puţin înainte de amiază, Ilsa îl sună iar pe Strike.

— O să apară în faţa tribunalului mâine.

— Unde?

— La Wood Green, ora 11. De acolo direct la Holloway, presupun.

Strike locuise odată cu maică-sa şi cu Lucy într-o casă la doar trei minute distanţă de închisoarea cu regim închis pentru femei care deservea nordul Londrei.

— Vreau s-o văd.

— Poţi încerca, dar nu cred că poliţia ar vrea ca tu să te apropii de ea şi trebuie să-ţi spun, Corm, ca avocat al ei, că ar putea să nu pară…

— Ilsa, acum eu sunt singura ei şansă.

— Mulţumesc pentru încrederea acordată, spuse ea sec.

— Ştii ce vreau să spun.

Strike o auzi oftând.

— Şi eu mă gândesc la tine. Chiar vrei să-ţi pui poliţia…?

— Cum se simte Leonora? o întrerupse Strike.

— Nu prea bine, spuse Ilsa. Despărţirea de Orlando o ucide.

După-amiaza fu marcată de apeluri din partea jurnaliştilor şi a unor oameni care îl cunoscuseră pe Quine, ambele grupuri fiind la fel de disperate să afle informaţii confidenţiale. Vocea lui Elizabeth Tassel era atât de gravă şi de răguşită la telefon, încât Robin avu impresia că era un bărbat.

— Unde e Orlando? îl întrebă agenta pe Strike când acesta veni la telefon, de parcă îi fusese încredinţată răspunderea pentru toţi membrii familiei Quine. Cine e cu ea?

— Stă cu o vecină, cred, spuse el, ascultând şuieratul ei de la celălalt capăt al firului.

— Dumnezeule, ce dezastru, spuse hârşâit agenta. Leonora… pisica blândă care zgârie după aţâţi ani… e incredibil…

Deloc surprinzător pentru Strike, reacţia Ninei Lascelles a fost una de uşurare prost ascunsă. Crima se retrăsese iar la locul cuvenit ei, la marginea neclară a posibilului. Umbra ei nu o mai atingea; ucigaşul nu era cineva pe care-l cunoştea.

— Soţia lui *chiar* seamănă puţin cu Rose West, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Strike la telefon. Numai că are părul lung.

Strike îşi dădu seama că ea se uita pe site-ul lui *Sun.*

Nina părea să-l compătimească. Nu reuşise să rezolve cazul. Poliţia i-o luase înainte.

— Ascultă, vineri chem câţiva prieteni la mine, ai chef să vii?

— Nu pot, îmi pare rău, spuse Strike. Iau cina cu fratele meu.

Îşi dădu seama că Nina credea că o minte. Existase o ezitare aproape imperceptibilă înainte ca el să spună „fratele meu”, care ar fi putut să sugereze foarte bine o pauză pentru gândire rapidă. Strike nu-şi amintea să-l mai fi descris vreodată pe Al drept fratele lui. Rareori discuta despre fraţii din partea tatălui său.

Înainte să plece de la birou în seara aceea, Robin puse o cană cu ceai în faţa lui, în timp ce Strike cerceta cu atenţie dosarul Quine. Robin aproape simţea furia pe care Strike făcea tot posibilul să o ascundă şi bănuia că aceasta e îndreptată la fel de mult împotriva lui însuşi ca şi împotriva lui Anstis.

— Încă nu s-a terminat, spuse Robin, înfăşurându-şi eşarfa în jurul gâtului, în timp ce se pregătea de plecare. O să dovedim că nu e ea.

Robin mai folosise o dată pronumele la plural atunci când

încrederea lui Strike în sine însuşi scăzuse foarte tare. El aprecie sprijinul moral, dar o senzaţie de neputinţă îi bloca gândirea. Strike nu suporta să bântuie pe la periferia cazului, obligat să se uite cum alţii se repezeau după indicii, piste şi informaţii.

În noaptea aceea rămase treaz până târziu, cu dosarul Quine, trecând în revistă notiţele pe care şi le luase despre interviuri, examinând iar fotografiile pe care le tipărise de pe telefon. Trupul mutilat al lui Owen Quine îi făcea semn în tăcere, aşa cum făceau adesea cadavrele, emanând apeluri mute la dreptate şi compasiune. Uneori cei omorâţi purtau mesaje de la ucigaşii lor, semne împinse cu forţa în mâinile lor moarte şi rigide. Strike se holbă vreme îndelungată la cavitatea toracică arsă şi căscată, la frânghiile strânse din jurul gleznelor şi al mâinilor, la carcasa legată şi eviscerată ca un curcan, dar oricât ar fi încercat, nu putea să culeagă din imagini nimic ce nu ştia deja. În cele din urmă stinse toate luminile şi se duse la etaj să se culce.

Era o uşurare dulce-amară să trebuiască să-şi petreacă dimineaţa de joi la birourile avocaţilor exorbitant de scumpi din Lincoln's Inn Fields ai clientei lui brunete. Strike se bucura că are ceva cu ce să-şi omoare timpul pe care nu-l putea petrece investigând asasinarea lui Quine, dar încă simţea că fusese atras la acea întâlnire prin înşelăciune. Uşuratica divorţată îi dăduse de înţeles că avocatul ei voia să audă de la Strike personal cum adunase probele ce dovedeau duplicitatea soţului ei. Strike stătea lângă ea, la o masă de mahon bine lăcuită cu 12 locuri, în timp ce ea vorbea încontinuu de „ceea ce Cormoran a reuşit să afle" şi „la care a asistat Cormoran, nu-i aşa?", atingându-i din când în când încheietura mâinii. Strike nu avu nevoie de mult timp ca să deducă din iritarea abia ascunsă a afabilului ei avocat că participarea lui Strike nu fusese ideea lui. Cu toate acestea, după cum te puteai aştepta atunci când tariful pe oră ajungea la peste 500 de lire, avocatul nu manifesta nicio înclinaţie spre urgentarea lucrurilor.

Când se duse la baie, Strike îşi verifică telefonul şi văzu, în imagini mici şi compacte, cum Leonora era condusă înăuntrul şi în afara tribunalului Wood Green. Fusese pusă sub acuzare şi luată cu o dubă a poliţiei. Existaseră destui fotografi de presă, dar nu şi cetăţeni care să urle cerându-i moartea; publicului nu prea-i păsa de cel pe care se presupunea că ea îl omorâse.

Un SMS de la Robin sosi chiar înainte ca el să intre din nou în sala de

conferinţă:

Aş putea să te programez s-o vezi pe Leonora în seara asta la 6?

Excelent, îi răspunse el.

— Mă gândeam, spuse uşuratica lui clientă atunci când el reveni, că la momentul depunerii mărturiilor Cormoran ar fi foarte impresionat.

Strike îi arătase deja avocatului ei notiţele meticuloase şi fotografiile pe care le strânsese şi care detaliau fiecare tranzacţie secretă a domnului Burnett, inclusiv tentativa de vânzare a apartamentului şi de palmare a colierului de smaralde. Spre evidenta dezamăgire a doamnei Burnett, niciunul dintre cei doi bărbaţi nu vedea niciun motiv pentru care Strike să participe personal la proces, dată fiind calitatea documentelor lui. Într-adevăr, avocatul îşi ascundea cu greu ranchiuna faţă de cât de mult se baza ea pe detectiv. Fără îndoială, i se părea că mângâierile şi fâlfâitul din gene ale acestei femei divorţate pline de bani ar fi trebuit să se îndrepte mai degrabă spre el, cu costumul lui cu dunguliţe la comandă şi părul lui grizonant şi distins, şi nu înspre un bărbat care semăna mai mult cu un boxer profesionist şchiop.

Uşurat să părăsească acea atmosferă rarefiată, Strike luă metroul înapoi spre birou, bucuros să-şi poată scoate costumul la el în apartament şi să se poată gândi că în curând avea să scape de acel caz, intrând în posesia cecului gras care fusese singurul motiv pentru care îl acceptase. Acum era liber să se concentreze asupra acelei femei de 50 de ani din Holloway, slabă şi cu păr cenuşiu, care era prezentată drept SOŢIA TIMIDĂ A SCRIITORULUI, EXPERTĂ ÎN SATÂR pe pagina a doua din *Evening Standard,* pe care Strike îl luase de pe drum.

— A fost fericit avocatul ei? întrebă Robin când el reapăru la birou.

— Moderat, spuse Strike.

Se holbă la bradul de Crăciun miniatural cu beteală pe care ea îl pusese pe biroul ei ordonat. Era împodobit cu decoraţiuni minuscule şi leduri.

— De ce? întrebă el sec.

— Pentru Crăciun, spuse Robin cu un zâmbet uşor, dar fără să se scuze. Voiam să-l împodobesc ieri, dar după ce Leonora a fost pusă sub acuzare nu eram într-o dispoziţie foarte festivă. În orice caz, ţi-am

făcut programare s-o vezi la 6. O să-ţi trebuiască o fotografie de buletin…

— Mersi, te-ai descurcat bine.

— … şi ţi-am luat sendvişuri şi mă gândeam că poate vrei să vezi asta. Michael Fancourt a dat un interviu despre Quine.

Robin îi întinse un pachet cu sendvişuri cu brânză şi murături şi un exemplar din *The Times,* împăturit la pagina respectivă. Strike se lăsă pe canapeaua care trăgea vânturi şi mâncă în timp ce citea articolul ornamentat cu două fotografii alipite. Pe pagina din stânga era o fotografie cu Fancourt stând în faţa casei lui elisabetane de la ţară. Fotografiat de jos, capul lui părea mai puţin disproporţionat ca de obicei. Pe pagina din dreapta era Quine, excentric şi cu o privire sălbatică, purtând pălăria lui de fetru tivită cu pene şi adresându-se unui public aflat în ceea ce părea a fi un cort mare.

Autorul articolului insista mult pe faptul că Fancourt şi Quine se cunoscuseră cândva foarte bine, chiar fuseseră consideraţi la fel de talentaţi.

Puţini îşi mai amintesc acum prima lucrare de succes a lui Quine, Păcatul lui Hobart, *deşi Fancourt încă o mai proclamă drept exemplul perfect a ceea ce el numeşte brutalismul magic al lui Quine. Cu toată reputaţia lui Fancourt de om care îşi alimentează resentimentele, acesta e de o generozitate surprinzătoare în discuţia noastră despre opera lui Quine.*

„Întotdeauna interesantă şi adesea subestimată", spune el. „Bănuiesc că va fi tratat mai bine de criticii viitori decât de contemporanii noştri."

Neaşteptata generozitate este cu atât mai surprinzătoare dacă luăm în considerare faptul că acum 25 de ani prima soţie a lui Fancourt, Elspeth Kerr, s-a sinucis după ce a citit o parodie crudă a primului ei roman. Şarada a fost atribuită de cei mai mulţi unui prieten apropiat al lui Fancourt şi coleg de revoltă literară: răposatul Owen Quine.

„Te îmblânzeşti aproape fără să-ţi dai seama – o compensaţie a vârstei, pentru că furia se stinge. Eu m-am descărcat de multe din sentimentele mele faţă de moartea lui Ellie în ultimul meu roman, care nu ar trebui citit ca unul autobiografic, totuşi…"

Strike citi pe sărite cele două paragrafe din continuare, care păreau

să promoveze următoarea carte a lui Fancourt, şi reluă lectura în punctul din care cuvântul „violenţă" îi sări în ochi.

E dificil să-l pui pe acest Fancourt în sacou de tweed din faţa mea alături de golanul literar de altădată, cum se descrie chiar el, care atrăgea atât aplauze, cât şi critici pentru violenţa inventivă şi gratuită a operei lui timpurii.

„Dacă domnul Graham Greene are dreptate", a scris criticul Harvey Bird despre primul roman al lui Fancourt, „şi scriitorul are nevoie de un ciob de gheaţă în inimă, atunci Michael Fancourt are fără îndoială din abundenţă ce îi trebuie. Când citeşti scena violului din Bellafront, *începi să-ţi imaginezi că măruntaiele acestui tânăr trebuie să fie de gheaţă. De fapt, există două moduri de a privi* Bellafront, *care este, cu certitudine, un roman împlinit şi original. Prima posibilitate este ca domnul Fancourt să fi scris un prim roman neobişnuit de matur, în care a rezistat tendinţei neofitului de a se insera pe sine însuşi în rolul (anti) eroic. Putem tresări în faţa moralităţii sau a aspectelor lui grotești, dar nimeni nu poate să nege forţa sau măiestria artistică a prozei. A doua posibilitate, mai tulburătoare, este ca domnul Fancourt să nu posede un astfel de organ în care să ţină acel ciob de gheaţă, iar povestea lui deosebit de inumană să corespundă propriului său peisaj interior. Timpul şi opera viitoare ne-o vor spune."*

Fancourt provenea în primă instanţă din Slough, ca fiu al unei asistente medicale necăsătorite. Mama lui încă trăia în casa în care el crescuse.

„E fericită acolo", spune el. „Are capacitatea demnă de invidiat de a se bucura de lucruri familiare."

Casa lui Fancourt e foarte departe de o casă tipizată din Slough. Conversaţia noastră a avut loc într-un salon lung, plin cu bibelouri de Meissen şi covoare de Aubusson, ale cărui ferestre dădeau spre parcul lui Endsor Court.

„Toate acestea sunt alese de soţia mea", spune Fancourt nepăsător. „Gustul meu în artă e foarte diferit şi se limitează la grădină." Un şanţ mare de pe partea laterală a clădirii este pregătit pentru fundaţia de beton care va susţine o sculptură din metal ruginit, reprezentând-o pe Furia Tisiphone, pe care el o descrie râzând drept o „achiziţie impulsivă… răzbunătoarea crimei, înţelegeţi… o operă foarte puternică. Soţia mea o detestă."

Şi ne trezim cumva din nou în locul din care a început interviul: soarta macabră a lui Owen Quine.

„Încă nu am procesat asasinarea lui Owen", spune Fancourt încet. „Asemenea majorităţii scriitorilor, am tendinţa de a afla ceea ce cred pe un anumit subiect scriind despre el. Aşa interpretăm noi lumea, aşa îi găsim un sens."

Înseamnă asta oare că ne putem aştepta la o relatare ficţionalizată a uciderii lui Quine?

„Parcă aud deja acuzaţiile de prost gust şi de exploatare", zâmbeşte Fancourt. „Aş îndrăzni să spun că temele prieteniei pierdute, ale unei ultime şanse de a discuta, de a explica şi de a repara o greşeală ar putea să-şi facă apariţia la momentul potrivit, dar asasinarea lui Owen a fost deja tratată ficţional – de el însuşi."

Fancourt este unul dintre puţinii care au citit manuscrisul celebru ce pare să fi constituit planul crimei.

„L-am citit chiar în ziua în care a fost descoperit trupul lui Quine. Editorul meu era foarte nerăbdător ca eu să-l văd – apar şi eu în el, înţelegeţi." Fancourt pare sincer indiferent faţă de includerea lui în carte, oricât de jignitor ar fi putut să fie portretul său. „Nu m-a interesat să apelez la avocaţi. Deplâng cenzura."

Cum i s-a părut cartea, în termeni literari?

„Este ceea ce Nabokov a numit capodopera unui maniac", răspunde el zâmbind. „S-ar putea argumenta în favoarea publicării ei la momentul potrivit, cine ştie?"

Chiar vorbeşte serios?

„Dar de ce să nu fie publicată?" întreabă Fancourt. „Se presupune că arta e provocatoare: şi doar după acest criteriu, Bombyx Mori *îşi justifică reevaluarea. Da, de ce nu?", întreabă golanul literar, instalat confortabil în conacul lui elisabetan.*

„Cu o introducere de Michael Fancourt?", sugerez eu.

„N-ar fi imposibil", răspunde Michael Fancourt zâmbind larg. „Deloc imposibil."

— Dumnezeule mare, murmură Strike, aruncând *The Times* înapoi pe biroul lui Robin, cât pe ce să lovească bradul de Crăciun.

— Ai văzut că pretinde că a citit *Bombyx Mori* abia în ziua în care tu l-ai găsit pe Quine?

— Da, spuse Strike.

— Minte, spuse Robin.

— Noi *credem* că el minte, o corectă Strike.

Respectându-şi hotărârea de a nu mai risipi bani pe taxiuri, dar pentru că încă ningea, Strike luă autobuzul numărul 29, în după-amiaza care se întuneca. Acesta mergea spre nord, purtându-l pe Strike într-o călătorie de 20 de minute pe străzi pe care tocmai se aruncase nisip. O femeie cu o expresie rătăcită se urcă în Hampstead Road, însoţită de un băiat mic şi plângăcios. Un al şaselea simţ îi spuse lui Strike că ei trei mergeau în aceeaşi direcţie şi, într-adevăr, atât el, cât şi femeia se dădură jos în Camden Road, pe latura pustie a închisorii Holloway.

— O s-o vezi pe mami, îi spuse femeia băiatului de care avea grijă.

Strike presupuse că e nepotul ei, deşi ea părea să aibă în jur de 40 de ani.

Înconjurată de copaci dezgoliţi şi fâşii de iarbă acoperite de zăpadă groasă, închisoarea ar fi putut să pară o clădire din cărămidă roşie a unei universităţi dacă nu ar fi fost anunţurile autoritare cu albastru şi alb ale statului şi uşile de cinci metri înălţime încastrate în zid, astfel încât să poată intra camioanele închisorii. Strike se alătură şirului de vizitatori, mai mulţi dintre ei cu copii care se străduiau să lase urme în zăpada neatinsă îngrămădită lângă alei. Rândul trecea încet pe lângă zidurile de gresie cu porţiunile lor de ciment roase, pe lângă coşurile de baschet, acum mingi de zăpadă în aerul îngheţat de decembrie. Majoritatea colegilor lui de vizită erau femei; Strike era unic printre bărbaţi nu doar prin statura lui, ci şi prin faptul că nu arăta ca şi cum viaţa îl lovise până îl adusese într-o stare de stupoare pasivă. Un tânăr plin de tatuaje şi cu blugi lăsaţi care mergea în faţa lui se clătina puţin la fiecare pas. Strike văzuse leziuni neurologice când era la Selly Oak, dar bănuia că nu te alegi cu unele din astea sub focul de artilerie.

Gardiana solidă a cărei sarcină era să verifice actele de identitate examină permisul lui de conducere, apoi îl privi insistent.

— Ştiu cine eşti, spuse ea cu o privire pătrunzătoare.

Strike se întrebă dacă Anstis ceruse să fie informat în cazul în care el ar fi vrut s-o vadă pe Leonora. Părea posibil.

Sosise în mod intenţionat mai devreme, ca să nu irosească niciun minut din timpul alocat întâlnirii cu clienta lui. Această prevedere îi permise să bea o cafea în centrul pentru vizite, care era administrat de o organizaţie caritabilă pentru copii. Încăperea era luminoasă şi

aproape veselă, iar mulţi dintre copii întâmpinau camioanele şi ursuleţii de pluş ca pe nişte vechi prieteni. Femeia cu expresie rătăcită din autobuz privea, cu faţa suptă şi impasibilă, cum băiatul care o însoţea se juca preocupat cu un Action Man în jurul picioarelor mari ale lui Strike, tratându-l ca pe o sculptură imensă *(Tisiphone, răzbunătoarea crimei…).*

Fu chemat în sala de vizite la ora 6 fix. Sunetul paşilor ricoşa din podelele strălucitoare. Pereţii erau din blocuri de ciment, dar picturi murale ale deţinuţilor se străduiau să umanizeze spaţiul imens, în care răsuna clinchetul metalului şi al cheilor şi murmurul discuţiilor. Scaunele de plastic erau fixate de fiecare parte a unei mese mici şi scunde din centru, de asemenea imobilă, astfel încât contactul dintre prizonier şi vizitator să fie minim, iar transmiterea articolelor de contrabandă împiedicată. Un copil mic plângea. Lângă pereţi stăteau gardieni care supravegheau. Strike, care nu avusese de-a face decât cu deţinuţi bărbaţi până atunci, simţi repulsie faţă de acel loc neobişnuit pentru el. Copiii care se holbau la mame supte la faţă, semnele de boală mintală care se vedeau din frământarea şi zvâcnirea degetelor roase şi femeile moleşite şi umflate de medicamente care se ghemuiau pe scaunele de plastic erau ceva foarte diferit de închisorile pentru bărbaţi care îi erau familiare.

Leonora stătea aşteptând, mică şi fragilă, emoţionant de bucuroasă că-l vede. Purta hainele ei, un pulover larg şi pantaloni în care părea intrată la apă.

— Orlando a fost aici, spuse ea.

Avea ochii foarte roşii; Strike îşi dădea seama că plânsese mult timp.

— Nu voia să plece de lângă mine. Au târât-o afară. Nu m-au lăsat să o liniştesc.

Dacă înainte Leonora ar fi manifestat sfidare şi furie, acum Strike auzea începuturile disperării instituţionalizate. Patruzeci şi opt de ore o învăţaseră că pierduse orice control şi putere.

— Leonora, trebuie să vorbim despre declaraţia cu cardul de credit.

— Cardul ăla n-a fost niciodată la mine, spuse ea cu buzele tremurând. Owen îl ţinea tot timpul, eu nu l-am avut niciodată decât uneori când trebuia să merg la supermarket. El îmi dădea întotdeauna bani lichizi.

Strike îşi aminti că ea venise la el de la bun început pentru că i se terminau banii.

— Am lăsat toate finanţele pe mâna lui Owen, aşa prefera el, dar era neglijent, nu obişnuia niciodată să-şi verifice facturile sau extrasele de cont, le arunca pur şi simplu la el în birou. Eu îi spuneam „Ar fi bine să verifici alea, poate te păcăleşte cineva", dar lui nu-i păsa niciodată. Îi dădea lui Orlando orice pe care să deseneze, de aia era desenul ei…

— Lasă desenul. Altcineva în afară de tine sau Owen trebuie să fi avut acces la cardul acela de credit. O să verificăm nişte oameni, bine?

— Bine, murmură ea speriată.

— Eliazbeth Tassel a supravegheat lucrările de la casa din Talgarth Road, aşa-i? Cum s-a plătit pentru ele? Avea ea o copie a cardului vostru?

— Nu, spuse Leonora.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură, pentru că i l-am oferit şi ea a zis că era mai simplu să le retragă din următoarele drepturi de autor ale lui Owen, pentru că el trebuia să primească curând. Owen vinde bine în Finlanda, nu ştiu de ce, dar le place…

— Nu-ţi poţi aminti niciun moment în care Elizabeth Tassel a făcut ceva pentru casa aia şi cardul Visa era la ea?

— Nu, spuse ea scuturând din cap, niciodată.

— Bine, spuse Strike, îţi aminteşti – şi nu te grăbi – vreo ocazie în care Owen a plătit ceva cu cardul lui de credit la Roper Chard?

Spre uimirea lui, Leonora spuse:

— Nu neapărat la Roper Chard, dar da. Erau toţi acolo. Asta a fost… nu ştiu… acum doi ani? Poate mai puţin… o cină mare pentru editori, da, la Dorchester. Pe mine şi pe Owen ne-au pus la masă cu oamenii de rang inferior. Daniel Chard şi Jerry Waldegrave nu erau deloc aproape de noi. Oricum, a existat o licitaţie fără strigare, ştii, când îţi scrii oferta pentru…

— Da, ştiu cum funcţionează, spuse Strike, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Era o acţiune caritabilă pentru nişte scriitori, când încearcă să-i scoată de la închisoare. Şi Owen a licitat pentru un weekend la un hotel de ţară, şi a câştigat şi a trebuit să dea datele cardului la cină. Unele dintre fetele tinere de la editură erau acolo, împopoţonate, încasau bani. El a dat cardul unei fete. Îmi amintesc asta pentru că el era nervos…

Apoi Leonora continuă, cu o urmă a vechii ei supărări în glas:

— … şi a plătit 800 de lire pentru asta. Se dădea mare. Încerca să demonstreze că şi el câştigă bani precum ceilalţi.

— I-a dat cardul unei fete de la editură, repetă Strike. Ea a notat datele la masă sau…?

— Ei nu-i funcţiona deloc maşina aia mică, spuse Leonora. S-a dus cu el şi l-a adus înapoi.

— Mai era cineva pe care l-ai recunoscut?

— Michael Fancourt era acolo, cu editorul lui, spuse ea, în cealaltă parte a sălii. Asta era înainte să se mute la Roper Chard.

— El şi cu Owen au vorbit?

— N-aş crede, zise ea.

— Bun, dar ce spui despre…?

Strike ezită. Până atunci nu recunoscuseră niciodată în mod deschis existenţa lui Kathryn Kent.

— Prietena lui putea să pună mâna pe el oricând, nu-i aşa? spuse Leonora, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Ştiai despre ea? întrebă el pe un ton practic.

— Poliţia spunea ceva, replică Leonora cu o expresie sumbră. Întotdeauna a existat cineva. Aşa era el. Le agăţa la cursurile lui de scriere creatoare. Eu îi făceam reproşuri. Când au zis că el era… când au zis că era… era legat…

Leonora începu să plângă iar.

— Am ştiut că trebuia să fie o femeie care făcuse asta. Îi plăcea. Îl incita.

— Nu ai ştiut de Kathryn Kent înainte să pomenească poliţia de ea?

— I-am văzut numele într-un SMS din telefonul lui o dată, dar el a zis că nu era nimic. A zis că era doar una din studentele lui. Aşa zicea întotdeauna. Mi-a spus că n-o să ne părăsească niciodată, pe mine şi pe Orlando.

Leonora îşi şterse ochii pe sub ochelarii demodaţi, cu dosul mâinii ei mici şi tremurătoare.

— Dar n-ai văzut-o niciodată pe Kathryn Kent înainte să vină la uşa voastră ca să spună că sora ei murise?

— Ea era, nu-i aşa? întrebă Leonora, trăgându-şi nasul şi tamponându-şi ochii cu mâneca. E grasă, nu? Păi, ea putea să-i ia datele cardului oricând, nu-i aşa? Să i-l scoată din portofel în timp ce el dormea.

Avea să fie dificil să o găsească şi să o chestioneze pe Kathryn Kent,

Strike ştia asta. Era sigur că fugise din apartamentul ei, ca să evite insistenţele presei.

— Lucrurile pe care ucigaşul le-a cumpărat cu cardul, spuse el schimbând abordarea, au fost comandate pe internet. Voi nu aveţi calculator acasă, nu-i aşa?

— Lui Owen nu i-au plăcut niciodată, prefera vechea lui maşină…

— Ai comandat vreodată ceva pe internet?

— Da, răspunse ea.

Strike se simţi puţin descurajat. Sperase că Leonora ar putea fi acea creatură aproape mitică: o virgină informatică.

— Unde ai făcut asta?

— Acasă la Edna, m-a lăsat să împrumut cardul ei ca să-i comand lui Orlando un set de desen de ziua ei, ca să nu trebuiască să merg în oraş.

Fără îndoială, poliţia avea să confişte şi să demonteze în curând calculatorul amabilei Edna.

O femeie cu capul ras şi o buză tatuată, de la masa vecină, începu să ţipe la o gardiană care o avertizase să rămână pe scaunul ei. Leonora se ghemui, ferindu-se de deţinuta care începuse să strige obscenităţi, în timp ce gardiana se apropia.

— Leonora, mai e un singur lucru, spuse Strike tare, în timp ce ţipetele de la masa alăturată se înteţeau. Ţi-a spus Owen ceva că ar vrea să plece, să ia o pauză, înainte să dispară pe 5?

— Nu, spuse ea. Bine'nţeles că nu.

Deţinuta de la masa alăturată fusese convinsă să se liniştească. Vizitatoarea ei, o femeie tatuată asemănător şi cu un aspect doar ceva mai puţin agresiv, îi arătă gardianei degetul mijlociu, în timp ce aceasta se îndepărta.

— Nu-ţi poţi aminti nimic din ce-a spus sau a făcut Owen care-ar fi putut să sugereze că avea de gând să plece o vreme? insistă Strike, în timp ce Leonora le privea pe vecinele lor cu ochi neliniştiţi, ca de bufniţă.

— Ce? spuse ea neatentă. Nu – el nu-mi spune – nu mi-a spus niciodată – de fiecare dată pleca pur şi simplu… Dacă ştia că pleacă, de ce nu şi-ar fi luat la revedere?

Începu să plângă, cu mâna ei subţire peste gură.

— Ce o să se întâmple cu Dodo dacă n-o să-mi dea drumul din închisoare? îl întrebă ea printre suspine. Edna nu poate s-o ţină la nesfârşit. Nu se descurcă. A plecat şi n-a luat Maimuţica Obraznică, şi

Dodo făcuse nişte desene pentru mine.

După câteva momente de nedumerire, Strike decise că Leonora vorbea cu siguranţă despre urangutanul de pluş pe care Orlando îl ţinuse în braţe când el le vizitase.

— Dacă o să mă oblige să stau aici… spuse Leonora.

— O să te scot eu, răspunse Strike.

Spusese asta cu mai multă încredere decât simţea; dar ce putea fi rău dacă-i oferea ceva în care să spere, ceva care s-o ajute în următoarele 24 de ore?

Timpul lor expirase. Strike părăsi sala fără să privească în urmă, întrebându-se ce anume din Leonora, cea ştearsă şi ursuză, în vârstă de 50 de ani, cu o fiică bolnavă mintal şi o viaţă disperată, îi insuflase această hotărâre aprigă, această furie…

Pentru că nu e ea făptaşul, veni răspunsul simplu. *Pentru că e nevinovată.*

În ultimele opt luni, un torent de clienţi deschisese uşile de sticlă gravate care purtau numele lui, iar motivele pentru care ei îl căutau erau nefiresc de similare. Veniseră pentru că voiau un spion, o armă, un mijloc de a redresa o anumită balanţă în favoarea lor sau de a se descotorosi de unele legături neconvenabile. Veneau deoarece căutau un avantaj, deoarece simţeau că li se datorează o plată sau recompensă. Pentru că, într-o proporţie covârşitoare, voiau mai mulţi bani.

Dar Leonora venise la el fiindcă voia ca soţul ei să se întoarcă acasă. Fusese o dorinţă simplă, născută din epuizare şi iubire, dacă nu pentru rătăcitorul Quine, atunci pentru fiica lui căruia îi era dor de el. Pentru puritatea dorinţei ei, Strike simţea că îi datora Leonorei tot ce putea să ofere mai bun.

Aerul rece din afara închisorii avea un gust diferit. Trecuse mult timp de când fusese ultima oară într-un mediu în care îndeplinirea ordinelor era coloana vertebrală a vieţii cotidiene. Îşi simţea libertatea în timp ce mergea înapoi spre staţia de autobuz, apăsându-se tare pe baston.

În spatele autobuzului, trei tinere bete care purtau bentiţe din care ieşeau coarne de ren cântau:

„They say it’s unrealistic,

But I believe in you Saint Nick…”[2]

Crăciun afurisit, îşi spuse Strike, gândindu-se iritat la cadourile pe care se presupunea că trebuie să le cumpere pentru nepoţii şi finii lui, ale căror vârste nu şi le putea aminti niciodată.

Autobuzul mergea înainte prin zloată şi zăpadă, gemând. Lumini de toate culorile sclipeau neclar spre Strike, prin geamurile aburite ale autobuzului. Încruntat şi concentrat asupra nedreptăţii şi crimei, Strike îi descurajă în tăcere, fără niciun efort, pe toţi cei care ar fi vrut să se aşeze pe locul de lângă el.

[2] „Lumea spune că nu există, n-ai cum, / Dar eu cred în tine, Moş Crăciun...” (n.tr.).

40

Bucură-te că nu eşti numit; nu merită să te dai în vileag.

Francis Beaumont şi John Fletcher, *Cel fals*

Ziua următoare, lapoviţa, ploaia şi ninsoarea loveau pe rând ferestrele biroului. Şeful domnişoarei Brocklehurst apăru la birou pe la amiază, ca să vadă confirmarea infidelităţii ei. La puţin timp după ce Strike îi urase bun rămas, sosi Caroline Ingles. Era grăbită, se ducea să-şi ia copiii de la şcoală, dar era hotărâtă să-i dea lui Strike cardul recentului Club şi Bar pentru Gentlemani Golden Lace, pe care îl găsise în portofelul soţului ei. Promisiunea domnului Ingles de a se ţine la distanţă de prostituate şi stripteuze fusese o cerinţă a reconcilierii lor. Strike fu de acord să supravegheze Golden Lace, să vadă dacă domnul Ingles cedase iar ispitei. La momentul la care Caroline Ingles plecase, Strike era foarte pregătit pentru pachetul de sendvişuri care îl aştepta pe biroul lui Robin, dar abia dacă luase o gură când sună telefonul.

Conştientă că relaţia lor profesională se apropia de sfârşit, clienta lui brunetă renunţa la orice precauţie şi îl invita pe Strike la cină. Lui Strike i se păru că vede cum Robin zâmbeşte, în timp ce aceasta îşi mânca sendvişul, privind ţintă monitorul. Încercă să refuze politicos, la început argumentând că are mult de lucru, iar în cele din urmă spunându-i că are o relaţie.

— Nu mi-ai spus asta niciodată, răspunse clienta, devenind dintr-odată rece.

— Prefer să nu amestec viaţa privată cu cea profesională, spuse el.

Clienta închise la jumătatea salutului politicos al lui Strike.

— Poate că ar fi trebuit să ieşi cu ea, spuse Robin nevinovat. Doar ca să te asiguri că o să-şi achite nota de plată.

— O s-o achite, fir-ar a dracu', mârâi Strike.

Încercă să recupereze timpul pierdut îndesându-şi jumătate de sendviş în gură. Telefonul sună. Strike gemu şi se uită să vadă cine îi trimitea mesaj.

Simţi cum i se contractă stomacul.

— Leonora? întrebă Robin, care văzuse cum îi cade faţa.

Strike scutură din cap, cu gura plină de sendviş.
Mesajul conţinea trei cuvinte:

Era al tău.

Nu-şi schimbase numărul de telefon de când se despărţise de Charlotte. Prea multă bătaie de cap, când o sută de contacte de afaceri îl aveau. Era prima oară când ea îl folosea, în ultimele opt luni.

Strike îşi aminti avertismentul lui Dave Polworth: *Tu fii cu ochii în patru, Diddy, după semne ale ei galopând înapoi la orizont. Nu m-ar mira dacă ar întinde-o.*

Astăzi era 3, îşi aminti el. Ea trebuia să se căsătorească mâine.

Pentru prima oară de când avea telefon mobil, Strike îşi dori ca acesta să aibă posibilitatea de a dezvălui poziţia apelantului. Trimisese ea mesajul de la nenorocitul de Castel de Croy, într-o pauză dintre verificarea aperitivelor şi a florilor din capelă? Sau stătea într-un colţ pe Denmark Street, supraveghindu-i biroul ca Pippa Midgley? Să fugă de la o nuntă măreaţă şi bine promovată ca asta ar fi fost realizarea supremă pentru Charlotte, însuşi apogeul carierei ei de haos şi distrugere.

Strike băgă mobilul înapoi în buzunar şi se apucă de al doilea sendviş. Deducând că nu avea să afle ce făcuse ca expresia lui Strike să încremenească, Robin îşi mototoli punga goală de chipsuri, o aruncă în coş şi spuse:

— În seara asta te întâlneşti cu fratele tău, nu-i aşa?
— Ce?
— Nu te întâlneşti cu fratele tău…?
— A, da, spuse Strike. Da.
— La River Café?
— Da.
Era al tău.
— De ce? întrebă Robin.
Al meu. Era al meu pe dracu'. Dacă într-adevăr a existat.
— Ce? spuse Strike, vag conştient că Robin îl întrebase ceva.
— Eşti în regulă?
— Da, sunt bine, spuse el, adunându-se. Ce m-ai întrebat?
— De ce te duci la River Café?
— Ah, spuse Strike, întinzându-se după punga lui de chipsuri. Păi,

şansele sunt mici, dar aş vrea să vorbesc cu cineva care a asistat la cearta dintre Quine şi Tassel. Încerc să-mi dau seama dacă el a pus-o în scenă, dacă în tot acest timp îşi planifica dispariţia.

— Speri să găseşti un membru al personalului care era acolo în seara aia? spuse Robin, în mod evident neîncrezătoare.

— Şi de asta îl iau cu mine pe Al, spuse Strike. El îi ştie pe toţi chelnerii din toate restaurantele elegante din Londra. Toţi copiii tatălui meu îi ştiu.

După ce îşi termină prânzul, se duse cu cafeaua în biroul lui şi închise uşa. Lapoviţa stropea din nou ferestrele. Strike nu se putu abţine să nu privească în strada îngheţată, aşteptându-se cumva (sperând?) să o vadă acolo, cu părul lung şi negru fluturând în jurul feţei ei perfecte şi palide, privind insistent în sus, spre el, implorându-l cu ochii ei verzi cu pete căprui… dar în stradă nu era nimeni, cu excepţia necunoscuţilor încotoşmănaţi împotriva vremii necruţătoare.

Era complet nebun. Ea era în Scoţia şi era mult, mult mai bine aşa.

Mai târziu, după ce Robin plecă acasă, îşi luă costumul italian pe care Charlotte i-l cumpărase cu mai bine de un an în urmă, când cinaseră chiar la acest restaurant, ca să sărbătorească a 35-a aniversare a lui. După ce îşi trase paltonul, încuie uşa apartamentului şi plecă spre metrou la sub 0 grade, continuând să se sprijine pe baston.

Crăciunul îl asalta de la fiecare vitrină pe lângă care trecea; beculeţe cu paiete, mormane de obiecte noi, de jucării şi aparate, zăpadă falsă pe sticlă şi diverse anunţuri de oferte de dinaintea Crăciunului care adăugau o notă jalnică recesiunii. În metroul de vineri seara, alţi petrecăreţi de dinaintea Crăciunului: fete cu rochii sclipitoare, ridicol de minuscule, care riscau să facă hipotermie pentru o hârjoneală cu băiatul de la ambalare. Strike se simţi epuizat şi trist.

Drumul de la Hammersmith era mai lung decât îşi amintea el. În timp ce mergea pe Fulham Palace Road, îşi dădu seama cât de aproape era de casa lui Elizabeth Tassel. Probabil ea sugerase acel restaurant, aflat la mare distanţă de locuinţa familiei Quine din Ladbroke Grove, tocmai din cauză că era aproape de ea.

După zece minute, Strike făcu la dreapta şi se îndreptă prin întuneric spre Thames Warf, pe străzi goale pline de ecouri, cu respiraţia înălţându-i-se în norişori alburii. Parcul de pe malul fluviului, care vara ar fi fost plin de meseni aşezaţi pe scaune la feţe de

mese albe, era îngropat sub o zăpadă groasă. Tamisa sclipea întunecat dincolo de covorul palid, amenințătoare și rece ca oțelul. Strike intră în depozitul de cărămidă transformat în restaurant și fu inundat imediat de lumină, căldură și zgomot.

Lângă ușă, sprijinit de bar, cu un cot pe suprafața strălucitoare de oțel a acestuia, era Al, afundat într-o conversație prietenoasă cu barmanul.

Avea abia 1,75 metri, ceea ce era puțin pentru unul dintre copiii lui Rokeby, și purta puțin prea multă greutate. Părul de un maro ca de șoarece era lins, dat pe spate; avea mandibula îngustă a mamei lui, dar moștenise ușorul strabism divergent care adăuga o stranietate atrăgătoare feței arătoase a lui Rokeby și îl desemnau inevitabil ca fiu al tatălui său.

Văzându-l pe Strike, Al scoase un răcnet de bun venit, sări înainte și îl îmbrățișă. Strike abia dacă îi răspunse, stânjenit de baston și de paltonul pe care încerca să-l scoată. Al se trase înapoi cu o expresie timidă.

— Ce mai faci, frățică?

În ciuda anglicismului comic, accentul lui era un hibrid interatlantic straniu, care atesta anii petrecuți între Europa și America.

— Destul de bine, spuse Strike, tu?

— Da, destul de bine, repetă și Al. Destul de bine. Ar putea fi și mai rău.

Dădu din umeri într-un mod exagerat, galic. Al fusese educat la Le Rosy, școala internațională din Elveția, iar limbajul lui corporal încă mai purta urmele manierelor continentale pe care le cunoscuse acolo. Dar sub răspunsul lui se mai ascundea ceva, ceva ce Strike simțea de fiecare dată când se întâlneau: vinovăția lui Al, atitudinea lui defensivă, faptul că era pregătit să întâmpine acuzația că avusese o viață plăcută și ușoară în comparație cu fratele lui mai mare.

— Ce bei? întrebă Al. Bere? Vrei un Peroni?

Se așezară unul lângă altul la barul aglomerat, în fața rafturilor cu oglinzi, pline de sticle, așteptându-și masa. Strike privi spre restaurantul lung și înțesat, cu plafonul lui de valuri stilizate din oțel industrial, covorul azuriu și șemineul cu foc de lemne din capăt, ca un stup gigantic, și depistă un sculptor celebru, o arhitectă renumită și cel puțin un actor bine-cunoscut.

— Am auzit despre tine și Charlotte, spuse Al. Păcat.

Strike se întrebă dacă Al ştia pe cineva care o cunoştea pe ea. El umbla cu o gaşcă de oameni bogaţi care putea foarte bine să ajungă până la viitorul Viconte de Croy.

— Da, mă rog, spuse Strike dând din umeri. Mai bine aşa.

(El şi Charlotte stătuseră aici, în acest restaurant minunat de lângă fluviu, şi se bucuraseră de ultima lor seară fericită împreună. Fusese nevoie de patru luni ca relaţia lor să se destrame şi să implodeze, patru luni de agresiune şi nefericire epuizante… *era al tău.)*

O femeie tânără şi frumoasă, pe care Al o salută pe nume, îi conduse la masa lor; un tânăr la fel de atrăgător le înmână meniurile. Strike aşteptă ca Al să comande vinul şi ca personalul să plece pentru a-i explica de ce erau acolo.

— În seara asta se fac patru luni, îi spuse el lui Al, de când un scriitor pe nume Owen Quine s-a certat cu agenta lui aici. Conform relatărilor, tot restaurantul a văzut asta. El a plecat în trombă şi la puţin timp după aceea – probabil câteva zile, poate chiar în seara aia…

— … a fost omorât, spuse Al, care îl ascultase pe Strike cu gura deschisă. Am citit în ziare. Tu ai găsit cadavrul.

Tonul lui transmitea o sete de detalii pe care Strike preferă s-o ignore.

— S-ar putea să nu fie nimic de aflat aici, dar aş…

— Dar nevastă-sa l-a omorât, spuse Al nedumerit. Au prins-o.

— Nu nevastă-sa l-a omorât, spuse Strike, îndreptându-şi atenţia către meniu.

Mai observase şi până atunci că Al, care crescuse înconjurat de nenumărate poveşti de presă inexacte despre tatăl lui şi familia acestuia, nu părea să-şi extindă sănătoasa lui neîncredere în jurnalismul britanic asupra niciunui alt subiect.

(Şcoala lui Al avusese două campusuri: orele se ţineau lângă Lacul Geneva în lunile de vară, iar apoi în Gstaad, iarna; după-amiezi petrecute la schi şi patinaj. Al crescuse respirând un aer de munte taxat la preţuri exorbitante, protejat de tovărăşia altor copii de celebrităţi. Mârâitul îndepărtat al tabloidelor fusese un simplu murmur de fundal în viaţa lui… cel puţin aşa interpreta Strike puţinul pe care i-l povestise Al despre copilăria sa.)

— Nu nevastă-sa l-a omorât? spuse Al când Strike ridică iar privirea.

— Nu.

— Uau. O să faci iar ca la Lula Landry? întrebă Al cu un zâmbet larg,

care dădea farmec privirii lui descentrate.

— Asta era ideea, spuse Strike.

— Vrei să tatonez personalul? întrebă Al.

— Exact, spuse Strike.

Era amuzat şi mişcat de cât de încântat părea să fie Al că i se oferea şansa de a-i face un serviciu.

— Nicio problemă. Nicio problemă. O să încerc să-ţi găsesc pe cineva bun. Unde a plecat Loulou? E fată deşteaptă.

După ce comandară, Al se duse încet spre toaletă, să vadă dacă o poate depista pe inteligenta Loulou. Strike rămase singur, bând vinul Tignanello comandat de Al şi privind cum lucrau bucătarii cu haine albe în bucătăria deschisă. Ţâşneau flăcări, sclipeau cuţite, tigăi grele de fier se mişcau încoace şi încolo.

Nu e prost, se gândi Strike despre fratele lui, privindu-l cum se întoarce făcând slalom printre mese şi conducând-o pe o fată cu şorţ alb. *E doar…*

— Ea e Loulou, spuse Al aşezându-se. A fost aici în seara aia.

— Îţi aminteşti cearta? o întrebă Strike.

Se concentră asupra fetei care era prea ocupată ca să se aşeze, dar care rămase în picioare, zâmbindu-i vag.

— O, da, spuse ea. A fost foarte zgomotoasă. A amuţit toată lumea.

— Îţi aminteşti cum arăta bărbatul? spuse Strike, nerăbdător să stabilească dacă fata asistase la cearta care trebuia.

— Un tip gras care purta pălărie, da, spuse ea. Ţipa la o femeie cu păr cărunt. Da, au avut un scandal pe cinste. Scuze, va trebuie să…

Şi fata plecă să ia comanda de la altă masă.

— O prindem când se întoarce, îl asigură Al pe Strike. Apropo, Eddie îţi trimite salutări. Ar fi vrut să poată veni şi el.

— Ce mai face? întrebă Strike simulând interesul.

Dacă Al se arătase doritor să stabilească o relaţie de prietenie, fratele lui mai mic, Eddie, părea indiferent. Avea 24 de ani şi era vocalul propriei sale trupe. Strike nu ascultase nimic din muzica lor.

— Foarte bine, spuse Al.

Între ei se aşternu tăcerea. Sosiră aperitivele şi începură să mănânce în tăcere. Strike ştia că Al obţinuse note excelente la bacalaureatul lui internaţional. Într-o seară, într-un cort militar din Afganistan, văzuse pe internet o fotografie a lui Al, la 18 ani, într-un sacou cu blazon la buzunar şi cu păr lung pieptănat într-o parte,

sclipind auriu în soarele strălucitor al Genevei. Rokeby îl ţinea pe după umeri, radiind de mândrie paternă. Fotografia ajunsese la ştiri deoarece Rokeby nu mai fusese fotografiat niciodată cu costum şi cravată.

— Bună, Al, spuse o voce familiară.

Şi, spre uimirea lui Strike, iată-l pe Daniel Chard în cârje, cu capul chel reflectând luminile subtile care străluceau de pe valurile industriale de deasupra lor. Editorul purta o cămaşă stacojie cu gulerul deschis şi un costum gri şi părea elegant în mijlocul acestei mulţimi mai boeme.

— Ah, spuse Al, ăă… salut…

Strike îşi dădea seama că se chinuie să-şi dea seama cine e Chard.

— Dan Chard, spuse editorul. Ne-am cunoscut când am vorbit cu tatăl tău despre autobiografia lui.

— A… a, da! spuse Al, ridicându-se şi strângându-i mâna. El e fratele meu, Cormoran.

Dacă Strike fusese surprins să-l vadă pe Chard abordându-l pe Al, asta era nimic pe lângă şocul întipărit pe faţa lui Chard la vederea lui Strike.

— Fratele… dumitale?

— Frate vitreg, spuse Strike.

Era amuzat, în sinea lui, de uluirea evidentă a lui Chard. Cum putea să fie detectivul mercenar rudă cu prinţul dandy?

Efortul pe care îl făcuse Chard ca să-l abordeze pe fiul unui subiect potenţial lucrativ părea să nu-i mai fi lăsat nimic pentru o tăcere stânjenită.

— E mai bine piciorul? întrebă Strike.

— O, da, spuse Chard. Mult mai bine. Ei bine, o să… o să vă las să vă vedeţi de cină.

Se îndepărtă, legănându-se abil printre mese, şi îşi reocupă locul undeva unde Strike nu-l mai putea vedea. Strike şi Al se aşezară din nou, Strike reflectând la cât de mică era Londra odată ce ajungeai la o anumită altitudine; odată ce îi lăsai în urmă pe cei care nu puteau să obţină cu uşurinţă mese în cele mai bune restaurante şi cluburi.

— Nu-mi puteam aminti cine e, spuse Al cu un zâmbet timid.

— Se gândeşte să-şi scrie autobiografia, nu-i aşa? întrebă Strike.

Nu-l numea niciodată pe Rokeby tată, dar încerca să-şi amintească să nu-i spună Rokeby în faţa lui Al.

— Da, spuse acesta. Îi oferă foarte mulţi bani. Nu ştiu dacă o să-l aleagă pe tipul ăsta sau pe vreunul din ceilalţi. Probabil o s-o scrie cineva pentru el.

Strike se întrebă în treacăt cum ar fi putut să trateze Rokeby conceperea accidentală şi naşterea controversată a fiului său celui mare într-o astfel de carte. Poate că Rokeby, se gândi el, avea să omită orice menţiune despre asta. Fără îndoială, Strike ar fi preferat asta.

— El vrea în continuare să vă întâlniţi, ştii, spuse Al cu aerul de a fi făcut un mare efort pentru a spune asta. E foarte mândru… a citit totul despre cazul Landry.

— Da? spuse Strike privind prin restaurant după Loulou, chelneriţa care şi-l amintea pe Quine.

— Da, spuse Al.

— Deci ce a făcut, a organizat interviuri cu editori? întrebă Strike.

Se gândi la Kathryn Kent, la Quine însuşi, prima incapabilă să-şi găsească un editor, celălalt abandonat; iar vedeta rock îmbătrânită putea să aleagă pe cine voia.

— Da, ceva de genu', spuse Al. Nu ştiu dac-o să facă asta sau nu. Mi se pare că tipul ăsta, Chard, i-a fost recomandat.

— De cine?

— De Michael Fancourt, spuse Al terminându-şi risotto-ul şi ştergând farfuria cu o bucată de pâine.

— Rokeby îl cunoaşte pe Fancourt? întrebă Strike, uitând de hotărârea sa.

— Da, spuse Al cu o uşoară încruntare. Să fim sinceri, tata cunoaşte pe toată lumea.

Asta îi aminti lui Strike de modul în care Elizabeth Tassel spusese „Credeam că ştie toată lumea" de ce ea nu-l mai reprezenta pe Fancourt, dar exista o diferenţă. Pentru Al, „toată lumea" însemna „aceia": cei bogaţi, cei celebri, cei influenţi. Sărmanii idioţi care cumpărau muzica tatălui său erau nişte nimeni, aşa cum Strike fusese un nimeni până când dobândise vizibilitate prin prinderea unui ucigaş.

— Când i-a recomandat Fancourt Roper Chard lui… când l-a recomandat pe Chard?

— Nu ştiu – acum câteva luni? spuse Al vag. I-a spus lui tata că tocmai se mutase acolo el însuşi. Jumate de milion în avans.

— Drăguţ, spuse Strike.

— I-a spus lui tata să se uite la ştiri, că odată ce se mutase el avea să

se vorbească despre editura aia.

Chelneriţa Loulou apăruse din nou în câmpul lor vizual. Al o strigă iar; ea se apropie, cu o expresie hărţuită.

— Lăsaţi-mi zece minute, spuse ea, şi o să pot vorbi. Lăsaţi-mi doar zece minute.

În timp ce Strike îşi termina mâncarea cu carne de porc, Al îl întrebă despre munca lui. Strike rămase surprins de interesul sincer al lui Al.

— Ţi-e dor de armată? întrebă acesta.

— Uneori, recunoscu Strike. Cu ce te mai ocupi zilele astea?

Se simţea uşor vinovat că nu întrebase asta deja. Dacă se gândea mai bine, nu era sigur cum sau dacă Al îşi câştigase vreodată existenţa.

— S-ar putea să încep o afacere cu un prieten, spuse Al.

Deci nu lucrează, se gândi Al.

— Servicii la comandă… oportunităţi de relaxare, murmură Al.

— Excelent, spuse Strike.

— O să fie, dacă iese ceva, spuse Al.

Tăcere. Strike privi în jur după Loulou, singurul motiv pentru care venise acolo, dar ea nu se vedea, ocupată aşa cum Al probabil că nu fusese ocupat niciodată în viaţa lui.

— Cel puţin ai credibilitate, spuse Al.

— Hmm? spuse Strike.

— Ai reuşit de unul singur, nu-i aşa? spuse Al.

— Ce?

Strike îşi dădu seama că la masă se desfăşura o criză unilaterală. Al îl privea cu un amestec de sfidare şi invidie.

— Da, mă rog, spuse Strike, dând din umerii lui laţi.

Nu-şi putea imagina un răspuns mai semnificativ care să nu pară superior sau iritat, şi nici nu voia să-l încurajeze pe Al în ceea ce părea a fi o tentativă de a avea o conversaţie mai personală decât reuşiseră să aibă până atunci.

— Eşti singurul dintre noi care nu te foloseşti de ei, spuse Al. Oricum, bănuiesc că în armată nu te-ar fi ajutat cu nimic, nu-i aşa?

Nu avea niciun rost să simuleze că nu ştia ce sunt „ei”.

— Bănuiesc că nu, spuse Strike.

(Şi, într-adevăr, în rarele ocazii în care paternitatea lui atrăsese atenţia colegilor lui de armată, singura reacţie de care avusese parte fusese cea de scepticism, mai ales ţinând cont cât de puţin semăna cu Rokeby.)

Dar Strike se gândi crispat la apartamentul lui, în această noapte de iarnă rece ca gheaţa: două camere şi jumătate pline de obiecte, cu ferestre care nu se potriveau. Al avea să-şi petreacă noaptea în Mayfair, în casa cu servitori a tatălui său. Putea fi salutar să-i înfăţişeze fratelui său realitatea independenţei, înainte ca el să o romanţeze prea mult…

— Bănuiesc că ţi se pare că asta e o lamentaţie autocompătimitoare? întrebă Al.

Strike văzuse fotografia de absolvire de pe internet a lui Al la doar o oră după ce intervievase un soldat neconsolat de 19 ani care-şi împuşcase accidental cel mai bun prieten în piept şi în gât, cu o mitralieră.

— Toată lumea are dreptul să se plângă, spuse el.

Al păru pe punctul de a se simţi ofensat, dar apoi zâmbi forţat.

Dintr-odată Loulou apăru lângă ei, cu un pahar de apă în mână şi scoţându-şi abil şorţul cu cealaltă, înainte de a se aşeza la masa lor.

— Bun, am cinci minute, îi spuse ea lui Strike fără preambul. Al zice că vrei să afli despre nenorocitul ăla de scriitor?

— Da, spuse Strike, concentrându-se imediat. De ce spui că era un nenorocit?

— Îi plăcea la nebunie, spuse ea sorbind din apă.

— Îi plăcea…?

— Să provoace o scenă. Ţipa şi înjura, dar era doar de spectacol, se vedea. Voia să-l audă toată lumea, voia public. Nu era un actor prea bun.

— Îţi aduci aminte ce a spus? întrebă Strike, scoţându-şi carnetul.

Al privea cu însufleţire.

— A spus o grămadă. A făcut-o pe femeie scroafă, i-a spus că l-a minţit, că o să publice cartea el însuşi şi s-o ia dracu'. Dar îi făcea plăcere asta. Era o furie simulată.

— Iar Eliz… femeia?

— A, ea era al naibii de furioasă, spuse veselă Loulou. *Ea* nu se prefăcea. Cu cât devenea el mai afectat şi dădea din mâini şi ţipa la ea, cu atât mai tare se înroşea ea – tremura de furie, abia se stăpânea. Ea a spus ceva despre „să o convingă pe femeia aia tâmpită", şi mi se pare că atunci s-a năpustit el afară, lăsând-o cu nota de plată şi toată lumea care se holba la ea – părea umilită. Mi se rupea inima de ea.

— A încercat să se ducă după el?

— Nu, a plătit şi s-a dus puţin la toaletă. Mă întrebam dacă chiar plânge. Apoi a plecat.

— Sunt informaţii foarte utile, spuse Strike. Îţi mai aminteşti şi altceva ce şi-au spus?

— Da, spuse Loulou calm, el a strigat: „Totul din cauza lui Fancourt şi a sculei lui blege".

Strike şi Al se holbară la ea.

— „Totul din cauza lui Fancourt şi a sculei lui blege"? repetă Strike.

— Da, spuse Loulou. Asta a fost partea care a făcut restaurantul să amuţească…

— Mi se pare şi normal, comentă Al chicotind.

— Ea încerca să strige mai tare ca el, era absolut pornită, dar el nu accepta aşa ceva. Îi plăcea la nebunie atenţia. O sorbea cu polonicul. Uite ce e, trebuie să plec, scuze.

Loulou se ridică şi îşi legă la loc şorţul.

— Pe curând, Al.

Nu ştia numele lui Strike, dar îi zâmbi în timp ce se îndepărta în grabă.

Daniel Chard pleca; capul lui chel reapăru deasupra mulţimii, însoţit de un grup de oameni de aceeaşi vârstă şi îmbrăcaţi la fel de elegant. Mergeau toţi împreună, vorbind şi dând din cap unii către ceilalţi. Strike se uită la ei cum se duc, cu mintea în altă parte. Nu observă când chelnerul îi luă farfuria goală.

Totul din cauza lui Fancourt şi a sculei lui blege…

Ciudat.

Nu mă pot debarasa de ideea dementă şi afurisită că Owen a făcut asta el însuşi. Că a pus asta în scenă…

— Eşti bine, frăţică? întrebă Al.

Un bilet cu un sărut: *Clipa răzbunării pentru noi amândoi…*

— Da, spuse Strike.

Foarte multă violenţă şi simbolism abscons… dacă zgândăreai vanitatea acelui om, puteai să-l determini să facă orice voiai tu… doi hermafroditi, doi saci însângeraţi… un minunat suflet pierdut, aşa mi-a spus el… viermele de mătase era o metaforă a scriitorului, care trebuie să treacă prin chinuri ca să ajungă la ceva bun…

Asemenea unui capac cu filet care îşi găseşte canalul, o multitudine de fapte disparate se învârtiră în mintea lui Strike şi îşi găsiră dintr-odată locul, incontestabil corect şi imposibil de negat. Îşi învârti teoria

pe toate feţele: era perfectă, elegantă şi solidă.

Problema era că deocamdată nu vedea cum ar putea s-o demonstreze.

41

Crezi cumva că gândurile mele sunt
nebuniile unui îndrăgostit?
Nu, ele sunt fiare înroşite în vatra lui Pluto…

Robert Greene, *Orlando Furioso*

Strike se trezi devreme a doua zi dimineaţă, după o noapte de somn întrerupt, frustrat şi nervos. Îşi verifică mesajele din telefon înainte să facă duş, apoi se îmbrăcă şi coborî în biroul gol, iritat că Robin nu era acolo sâmbăta şi resimţindu-i în mod nerezonabil absenţa ca pe un semn al lipsei devotamentului ei. În dimineaţa asta ar fi fost o cutie de rezonanţă utilă; lui Strike i-ar fi plăcut să aibă companie după revelaţia din seara precedentă. Se gândi să o sune, dar ar fi fost infinit mai satisfăcător să-i spună faţă în faţă decât la telefon, mai ales dacă era şi Matthew lângă ea.

Îşi făcu un ceai, dar îl lăsă să se răcească în timp ce examina cu atenţie dosarul Quine.

Senzaţia neputinţei lui creştea. Îşi verifica încontinuu telefonul.

Voia să facă ceva, dar era blocat de faptul că nu avea statut oficial şi nicio autoritate de a percheziţiona o proprietate privată sau de a-i obliga pe martori să coopereze. Nu avea nimic de făcut până la întrevederea de luni cu Michael Fancourt, dacă nu cumva… Trebuia oare să-l sune pe Anstis şi să-i expună teoria lui? Strike se încruntă şi îşi trecu degetele groase prin păr, imaginându-şi răspunsul condescendent al acestuia. Nu exista nici cea mai mică probă. Erau doar ipoteze – *dar eu am dreptate,* se gândi Strike cu o aroganţă promptă, *iar el a dat-o în bară.* Anstis nu avea nici inteligenţa, nici imaginaţia necesară ca să aprecieze o teorie care explica fiecare ciudăţenie a crimei, dar care lui i s-ar fi părut incredibilă în comparaţie cu soluţia uşoară, oricât de plină de incoerenţe şi întrebări fără răspuns ar fi fost argumentaţia împotriva Leonorei.

Explică-mi, îl întrebă Strike pe un Anstis imaginar, *de ce o femeie suficient de deşteaptă ca să-i facă măruntaiele să dispară fără urmă a fost suficient de proastă ca să comande frânghii şi o burqa de pe*

propriul ei card. Explică-mi de ce o mamă fără nicio rudă, a cărei unică preocupare în viaţă este bunăstarea fiicei ei, ar risca o condamnare pe viaţă. Explică-mi de ce, după ani de zile în care a suportat infidelitatea şi extravaganţele sexuale ale lui Quine ca să păstreze familia unită, s-a decis dintr-odată să-l omoare?

Dar la ultima întrebare Anstis ar fi putut să aibă un răspuns rezonabil: Quine fusese pe punctul de a-şi părăsi soţia în favoarea lui Kathryn Kent. Viaţa scriitorului fusese bine asigurată: poate că Leonora se hotărâse că siguranţa financiară de văduvă era preferabilă unei existenţe nesigure de azi pe mâine, în timp ce inutilul ei fost soţ cheltuia banii cu a doua lui soţie. O comisie de judecată ar fi luat de bună acea versiune a evenimentelor, mai ales în cazul în care Kathryn Kent depunea mărturie şi confirma faptul că Owen Quine îi promisese să se căsătorească cu ea.

Strike se temea că-şi irosise şansa cu Kathryn Kent atunci când apăruse pe neaşteptate la uşa ei – privită retrospectiv, o acţiune stângace şi prostească. O speriase, pândind în întunericul palierului ei, făcând ca Pippei Midgley să-i fie foarte uşor să şi-l imagineze drept marioneta sinistră a Leonorei. Ar fi trebuit să procedeze cu fineţe, să-i câştige încrederea, aşa cum făcuse cu asistenta personală a Lordului Parker, astfel încât să-i extragă mărturisirile ca pe nişte dinţi, mimând compasiunea, în loc să-i asedieze uşa ca un portărel.

Îşi verifică iar mobilul. Niciun mesaj. Se uită la ceas. Era abia 9 şi jumătate. Împotriva voinţei sale, simţea cum atenţia lui încearcă să se smulgă din locul în care el voia s-o ţină – asupra ucigaşului lui Quine şi a ceea ce trebuia făcut pentru arestarea lui – trecând spre capela din secolul al XVII-lea a Castelului de Croy…

Acum probabil că ea se îmbrăca, fără îndoială într-o rochie de mireasă costând mii de lire. Şi-o imagina goală în faţa oglinzii, fardându-se. O privise făcând asta de sute de ori; manevrând pensulele de machiaj în faţa oglinzilor de la măsuţele de toaletă sau în faţa oglinzilor de hotel, atât de acut conştientă de senzualitatea ei, încât uita aproape complet de sine.

Oare îşi verifica Charlotte telefonul, în timp ce minutele se scurgeau, acum când scurtul drum pe culoarul bisericii era atât de aproape, acum când părea un mers pe sârmă? Încă mai aştepta, mai spera la un răspuns al lui Strike la mesajul ei de trei cuvinte de ieri?

Iar dacă el ar fi trimis un răspuns acum… ce-ar fi fost necesar ca s-o

facă să întoarcă spatele rochiei de nuntă (Strike parcă şi-o imagina cum atârnă, ca o fantomă, în colţul camerei ei) şi să-şi ia blugii, să arunce câteva lucruri într-o geantă şi să se furişeze pe uşa din spate? Să se urce într-o maşină, să calce acceleraţia, să se întoarcă în sud, la bărbatul care însemnase întotdeauna evadare…

— Dă-o dracu' de treabă, murmură Strike.

Se ridică, îşi băgă mobilul în buzunar, dădu pe gât restul de ceai rece şi îşi luă paltonul. Singurul răspuns era să-şi facă de lucru: acţiunea fusese întotdeauna drogul lui preferat.

Dar oricât de sigur era în privinţa lui Kathryn Kent, şi anume că o ştersese la vreo prietenă, acum că presa o găsise, şi cu toate că regreta că apăruse neanunţat la uşa ei, Strike reveni în Clem Attlee Court doar ca să-şi confirme bănuiala. Nu răspunse nimeni, luminile era stinse şi înăuntru totul părea tăcut.

Un vânt de gheaţă bătea pe palierul de cărămidă. În timp ce Strike pleca, femeia cu expresie furioasă de alături apăru, de data aceasta nerăbdătoare să vorbească.

— E plecată. Sunteţi de la presă, nu?

— Da, spuse Strike.

Îşi dădea seama că vecina era încântată de această idee şi nu voia să ajungă la urechile lui Kathryn Kent faptul că o căutase iar.

— Ce lucruri scrieţi voi, jurnaliştii, spuse ea cu o bucurie prost ascunsă. Ce lucruri aţi spus despre ea! Nu, e plecată.

— Ştiţi cumva când se întoarce?

— Nu, spuse vecina cu regret.

Scalpul ei roz se vedea prin părul cenuşiu şi rar, lipit de cap, făcut permanent.

— Aş putea să vă sun, sugeră ea. Dacă apare iar.

— Mi-ar fi de mare ajutor, spuse Strike.

Numele lui apăruse în ziare puţin cam recent ca să-i dea una dintre cărţile lui de vizită. Smulse o pagină din carneţel, îi scrise numărul şi i-l întinse împreună cu o bancnotă de 20 de lire.

— Mulţam, spuse ea pe un ton pragmatic. Vorbim.

Strike trecu pe lângă o pisică în timp ce cobora scările, aceeaşi, era sigur, căreia Kathryn Kent încercase să-i tragă un şut. Pisica îl privi cu precauţie, dar şi cu superioritate. Gaşca de adolescenţi pe care o întâlnise prima oară dispăruse; azi era prea frig dacă singurul tău articol vestimentar era o bluză de trening.

Șchiopătatul prin zăpada cenușie și alunecoasă solicita efort fizic, ceea ce îi distrăgea atenția, făcându-l să se întrebe dacă trecea de la un suspect la altul în numele Leonorei sau al lui Charlotte. Aceasta din urmă nu avea decât să-și continue drumul către închisoarea pe care și-o alesese singură: el nu avea să sune, nici să trimită mesaj.

Când ajunse la metrou, scoase telefonul și îl sună pe Jerry Waldegrave. Era sigur că editorul avea informații de care avea nevoie, de care nu știuse că are nevoie înainte de momentul de revelație din River Café, dar Waldegrave nu răspunse. Strike nu era surprins. Waldegrave avea o căsnicie pe butuci, o carieră muribundă și o fiică pentru care să-și facă griji; de ce să mai răspundă și la apelul unui detectiv? De ce să-ți complici viața când nu era nevoie să o complici, când aveai de ales?

Frig, telefoane la care nu i se răspundea, apartamente tăcute cu uși încuiate: azi nu mai avea ce să facă. Strike cumpără un ziar și se duse în Tottenham, așezându-se sub una dintre femeile voluptuoase pictate de un scenograf victorian care țopăiau printre plante, în straiele lor subțiri. Astăzi, Strike se simțea, în mod straniu, ca și cum ar fi fost într-o anticameră și omora timpul. Amintiri ca niște șrapnele, implantate pentru veșnicie, infectate de ceea ce urmase… promisiuni de dragoste și devoțiune veșnice, vremuri de fericire sublimă, minciuni peste minciuni, peste alte minciuni… atenția lui se abătea mereu de la articolele pe care le citea.

Sora lui, Lucy, îi spusese cândva, exasperată: „De ce suporți așa ceva? De ce? Doar pentru că e frumoasă?”

Iar el răspunsese: „Ajută și asta”.

Bineînțeles, ea se așteptase ca el să răspundă „nu”. Chiar dacă femeile petreceau atât de mult timp încercând să fie mai frumoase, nu trebuia să recunoști față de ele că frumusețea contează. Charlotte chiar *era* foarte frumoasă, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse el vreodată, iar el nu scăpase niciodată de o senzație de uimire în fața frumuseții ei, nici de recunoștința pe care aceasta o inspira, nici de mândria prin asociere.

Iubirea, spusese Michael Fancourt, *este o amăgire.*

Strike dădu pagina cu fotografia feței posace a ministrului de finanțe fără s-o vadă. Își imaginase el oare, legat de Charlotte, că avea unele trăsături pe care ea nu le avusese niciodată? Îi inventase virtuți, pentru a adăuga strălucire frumuseții ei uluitoare? Strike avea 19 ani

când o cunoscuse. Acum, în timp ce stătea în această crâşmă având cel puţin 15 kilograme în plus şi jumătate de picior lipsă, i se părea incredibil cât de tânăr fusese atunci.

Poate că el *crease* o Charlotte după chipul şi asemănarea ei, care nu existase niciodată în afara minţii lui înnebunite; şi ce dacă? O iubise şi pe Charlotte cea adevărată, femeia care îşi despuiase sufletul în faţa lui, întrebându-l dacă o mai putea iubi dacă ea făcea *asta,* dacă îi mărturisea *asta,* dacă îl trata în *acest* mod… până când, în cele din urmă, ea descoperise limita lui, iar frumuseţea, furia şi lacrimile fuseseră insuficiente pentru a-l ţine lângă ea şi fugise în braţele altui bărbat.

Poate că asta e iubirea, se gândi Strike, coalizându-se în mintea lui cu Michael Fancourt împotriva unei Robin invizibile şi critice, care, din cine ştie ce motiv, părea să-l judece în timp ce el bea Doom Bar şi se prefăcea că citeşte despre cea mai grea iarnă din istorie. *Tu şi Matthew…* Strike îşi dădea seama de asta, chiar dacă Robin nu: condiţia pentru a fi împreună cu Matthew era să nu fie ea însăşi.

Unde era acel cuplu în care cei doi se vedeau clar unul pe celălalt? În nesfârşita paradă de conformism de suburbie care părea să fie căsnicia lui Lucy şi Greg? În variaţiile anoste de trădare şi dezamăgire care aduceau un flux nesfârşit de clienţi la uşa lui? În loialitatea intenţionat oarbă a Leonorei Quine faţă de un bărbat căruia îi era scuzată fiecare greşeală pentru că „e scriitor" sau în idolatrizarea eroului pe care Kathryn Kent şi Pippa Midgley o dedicaseră aceluiaşi măscărici, legat ca un curcan şi eviscerat?

Strike îşi făcea singur sânge rău. Era la jumătatea celei de-a treia halbe. În timp ce se întreba dacă să o bea şi pe a patra, mobilul bâzâi pe masă, unde îl pusese cu faţa în jos.

Îşi bău încet berea, în timp ce barul se umplea în jurul lui, uitându-se la telefon şi făcând pariuri, fără să vrea. *E în faţa bisericii, îmi dă o ultimă şansă de a opri totul? Sau a făcut-o şi vrea să mă anunţe?*

Îşi bău restul de bere înainte să deschidă clapeta mobilului.

Felicită-mă. Doamna Jago Ross.

Strike se holbă la acele cuvinte timp de câteva secunde, apoi băgă telefonul în buzunar, se ridică, îşi împături ziarul, punându-l sub braţ şi porni spre casă.

În timp ce se întorcea, sprijinindu-se în baston, în Denmark Street, îşi aminti cuvintele din cartea lui preferată, necitită de foarte mult timp, îngropată în fundul cutiei cu bunuri personale de pe palier.

…difficile est longum subito deponere amoren,
difficile est, uerum hoc qua lubet efficias…
…e greu să te dezbari de iubirea îndelungată:
Greu, dar aceasta trebuie să o realizezi cumva…

Agitaţia care îl consumase întreaga zi dispăruse. Se simţea înfometat şi avea nevoie de relaxare. Arsenal juca la 3 cu Fulham; îi mai rămânea exact timpul necesar să-şi gătească un prânz întârziat înainte de lovitura de începere.

Iar după asta, se gândi, se putea duce să o vadă pe Nina Lascelles. Seara aceasta nu era una pe care ar fi vrut s-o petreacă singur.

42

MATHEO: …o jucărea ciudată.
GIULIANO: Vai, pentru o maimuţă supărată.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

Robin sosi luni dimineaţa la muncă simţindu-se obosită, ca un soldat după luptă, dar mândră de ea.

Ea şi cu Matthew îşi petrecuseră mare parte din weekend discutând despre slujba ei. În anumite moduri (era ciudat să te gândeşti la asta după nouă ani petrecuţi împreună) fusese cea mai profundă şi mai serioasă discuţie pe care o avuseseră vreodată. De ce nu recunoscuse ea atât de multă vreme că interesul său secret faţă de munca de investigaţie era cu mult anterior întâlnirii cu Cormoran Strike? Matthew păruse uluit atunci când ea îi mărturisise, în cele din urmă, că avusese ambiţia de a lucra în domeniul criminalisticii din primii ani ai adolescenţei.

— Aş fi crezut că ăsta e ultimul lucru… murmurase Matthew.

Vocea lui se stinsese, dar Robin ştia că el se referă la motivul pentru care ea abandonase universitatea.

— Pur şi simplu n-am ştiut niciodată cum să-ţi zic, îi spusese ea. Am crezut că o să râzi. Deci nu Cormoran m-a făcut să rămân şi nu avea nimic de-a face cu el ca… persoană.

(Robin fusese pe punctul de a spune „ca bărbat”, dar se salvase în ultima clipă.)

— Era din cauza mea. Asta e ceea ce vreau să fac. Îmi place la nebunie. Iar acum el spune că o să mă pregătească, Matt, şi asta e ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

Discuţia continuase întreaga duminică; Matthew era deconcertat şi se clintea încet, ca un bolovan.

— Cât ar fi de lucru în weekend? o întrebase el suspicios.

— Nu ştiu; când e nevoie. Matt, îmi place la nebunie slujba asta, nu înţelegi? Nu mai vreau să mă prefac. Vreau doar să fac asta şi m-aş bucura să am sprijinul tău.

În cele din urmă el o luase în braţe şi fusese de acord.

Ea încercase să nu se simtă recunoscătoare că mama lui tocmai murise, ceea ce, Robin nu se putea abţine să se gândească, îl făcuse puţin mai sensibil decât ar fi fost, probabil, în mod normal.

Robin abia aştepta să-i spună lui Strike despre această evoluţie matură din relaţia ei, dar când sosi la muncă, el nu era acolo. Pe birou, lângă micul ei brad cu beteală era un bilet scurt cu scrisul lui caracteristic, greu de citit:

Nu mai e lapte, mă duc să iau micul dejun, apoi la Hamleys, să nu prind ora de vârf. P.S. Ştiu cine l-a omorât pe Quine.

Robin rămase cu gura căscată. Luă telefonul şi sună pe mobilul lui Strike, doar ca să audă semnalul de ocupat.

Magazinul de jucării Hamleys nu deschidea decât la 10, dar Robin nu credea că poate să aştepte atât de mult. Apăsă iar şi iar butonul de redial, în timp ce sorta corespondenţa, dar Strike încă era ocupat cu celălalt apel. Deschise e-mailurile, cu telefonul lipit de ureche; trecu jumătate de oră, apoi o oră, dar de la telefonul lui Strike se auzea tot tonul de ocupat. Începu să se simtă iritată, bănuind că era un truc ca să o ţină în suspans.

La 10 şi jumătate, un piuit uşor al calculatorului anunţă sosirea unui e-mail de la un expeditor necunoscut, numit Clodia2@live.com, care nu trimisese nimic decât un ataşament numit „Pentru informarea dumneavoastră”.

Robin apăsă pe el instinctiv, în timp ce continua să asculte tonul ocupat. O fotografie alb-negru mare se deschise şi umplu ecranul monitorului.

Fundalul era dezolant; un cer întunecat şi exteriorul unei clădiri vechi de piatră. Toţi cei din fotografie se vedeau neclar, în afara miresei, care se întorsese ca să privească direct spre aparatul de fotografiat. Purta o rochie albă, lungă, simplă şi strâmtă, cu un voal până la pământ prins cu o bandă îngustă de diamante. Părul ei negru flutura, asemenea voalurilor de tul, în ceea ce părea a fi un vânt puternic. Una din mâinile ei era prinsă în mâna unui personaj neclar, într-un costum de aceeaşi culoare, care părea să râdă, dar expresia femeii era diferită de cea a oricărei mirese pe care o văzuse Robin vreodată. Părea zdrobită, îndoliată, hărţuită. Ochii ei priveau insistent drept în ai lui Robin ca şi cum doar ele erau prietene, ca şi cum Robin

era singura care ar fi putut să înţeleagă.

Robin lăsă jos mobilul la care ascultase şi privi fix fotografia. Mai văzuse acea faţă extraordinar de frumoasă. Vorbiseră o dată la telefon: Robin îşi aminti vocea joasă, răguşită într-un mod atrăgător. Era Charlotte, fosta logodnică a lui Strike, femeia pe care ea o văzuse o dată fugind chiar din această clădire.

Era *atât* de frumoasă. Robin se simţi umilită în mod straniu de frumuseţea celeilalte femei şi uluită de tristeţea ei profundă. Şaisprezece ani cu întreruperi, împreună cu Strike – Strike, cu podoaba lui capilară asemănătoare părului pubian, profilul de boxer şi jumătatea de picior… nu că lucrurile astea ar fi contat, îşi spuse Robin, holbându-se captivată la această mireasă nespus de frumoasă şi de tristă…

Uşa se deschise. Dintr-odată, Strike stătea lângă ea, cu două sacoşe mari, pline cu jucării, în mâini, iar Robin, care nu-l auzise venind pe scări, tresări ca şi cum ar fi fost surprinsă şterpelind din banii de cheltuieli.

— ’Neaţa, spuse el.

Robin se repezi la mouse, încercând să închidă imaginea înainte ca el s-o vadă, dar graba ei atrase în mod irezistibil ochii lui Strike asupra ecranului. Robin îngheţă, ruşinată.

— A trimis-o acum câteva minute, nu ştiam ce e când am deschis-o. Îmi… pare rău.

Strike privi fotografia timp de câteva secunde, apoi se întoarse, punând sacoşele cu jucării pe podea, lângă biroul ei.

— Nu-i nimic, doar şterge-o, spuse el.

Nu părea nici trist, nici furios, doar ferm.

Robin ezită, apoi închise fişierul şi şterse e-mailul.

— Bună, spuse el, îndreptându-şi spatele şi informând-o, prin comportamentul lui, că nu avea să fie nicio discuţie despre fotografia de nuntă a lui Charlotte. Am pe telefon vreo 30 de apeluri ratate de la tine.

— Păi, şi ce te-ai fi aşteptat? spuse Robin cu însufleţire, în bilet… ziceai…

— A trebuit să vorbesc cu mătuşa mea, zise Strike. O oră şi zece minute de suferinţe medicale pentru toată lumea din St. Mawes, şi asta doar pentru că i-am zis că mă duc acasă de Crăciun.

Strike râse văzându-i frustrarea cu greu stăpânită.

— Bine, dar trebuie să fim rapizi. Tocmai mi-am dat seama că am putea să facem ceva în dimineaţa asta, înainte să mă întâlnesc cu Fancourt.

Încă îmbrăcat cu paltonul, se aşeză pe canapeaua de piele şi vorbi zece minute neîntrerupt, expunându-şi detaliat teoria în faţa ei.

După ce termină, urmă o tăcere lungă. Imaginea neclară şi mistică a îngerului aflat în biserica din orăşelul ei apăru în mintea lui Robin, în timp ce ea se holba la Strike, nevenindu-i să creadă.

— Ce parte ţi se pare neclară? întrebă Strike amabil.

— Ăă… spuse Robin.

— Am căzut deja de acord că e posibil ca dispariţia lui Quine să nu fi fost spontană, nu-i aşa? o întrebă Strike. Dacă pui laolaltă salteaua din Talgarth Road – bine păstrată, într-o casă care n-a mai fost folosită de 25 de ani – şi faptul că, înainte cu o săptămână să dispară, Quine i-a zis tipului de la librărie că pleacă undeva şi şi-a cumpărat cărţi de citit – şi chelneriţa de la River Café care spune că, de fapt, Quine nu era furios când a ţipat la Tassel, că se distra – cred că putem presupune că e vorba de o dispariţie regizată.

— Bine, spuse ea.

Această parte a teoriei lui Strike i se părea cel mai puţin bizară. Nu ştia de unde să înceapă ca să-i spună cât de neverosimil i se părea restul, dar nevoia de a găsi nod în papură o făcu să spună:

— Dar nu i-ar fi spus Leonorei ce plănuia?

— Bineînţeles că nu. Ea nu s-ar putea preface nici dacă viaţa ei ar depinde de asta; Quine *voia* ca ea să fie îngrijorată, să fie convingătoare când s-a dus şi le-a spus tuturor că el a dispărut. Poate că ea ar fi anunţat poliţia. Ar fi făcut scandal la editură. Ar fi declanşat panica.

— Dar n-ar fi funcţionat niciodată, spuse Robin. El era întotdeauna agitat şi nimănui nu-i păsa – cu siguranţă, până şi el trebuie să-şi fi dat seama că n-avea să obţină o publicitate masivă doar pentru că dispăruse şi se ascundea în vechea casă.

— Ah, dar de data asta lăsa în urma lui o carte despre care credea că o să fie principalul subiect de discuţie al Londrei literare, nu-i aşa? Atrăsese asupra ei cât de multă atenţie putuse certându-se cu agenta lui în mijlocul unui restaurant aglomerat şi ameninţând că o s-o publice singur. Se duce acasă, pune în scenă marea plecare în faţa Leonorei şi o şterge în Talgarth Road. Mai târziu, în seara aceea,

deschide uşa complicelui său fără să ezite, convins că sunt parteneri.

După o pauză lungă, luându-şi inima în dinţi, Robin spuse (pentru că nu era obişnuită să conteste concluziile lui Strike, pe care nu le găsise niciodată eronate):

— Dar nu ai niciun fel de probă că a *existat* un complice, cu atât mai puţin… vreau să spun… totul e doar… presupunere.

Strike începu să repete idei pe care le expusese deja, dar ea ridică mâna ca să-l oprească.

— Am înţeles deja toate astea… extrapolezi plecând de la lucruri pe care le-au spus oamenii. Nu există nici… niciun fel de probă fizică.

— Bineînţeles că există, spuse Strike. *Bombyx Mori.*

— Asta nu e…

— E cea mai importantă probă pe care o avem.

— Tu mi-ai zis întotdeauna: *mijloc şi ocazie.* Tu spui întotdeauna că motivul nu…

— N-am spus niciodată nimic despre motiv, îi aminti Strike. Întâmplător, nu ştiu care a fost motivul, deşi am câteva idei. Iar dacă vrei mai multe probe fizice, poţi să vii să mă ajuţi să le obţinem chiar acum.

Robin îl privi cu suspiciune. În toată perioada în care lucrase pentru el, Strike nu-i ceruse niciodată să culeagă un indiciu fizic.

— Aş vrea să vii să mă ajuţi să vorbesc cu Orlando Quine, spuse el, ridicându-se de pe canapea. Nu vreau s-o fac de unul singur, ea e… ei bine, e dificilă. Nu-i place părul meu. E în Ladbroke Grove, la vecina de alături, aşa că ar fi bine să ne grăbim.

— Ea e fiica aceea cu dificultăţi de învăţare? întrebă Robin uimită.

— Da, spuse Strike. Are o maimuţă atârnată de gât, un animal de pluş. Tocmai am văzut o grămadă din astea la Hamleys – sunt, de fapt, saci pentru pijamale. Maimuţica Obraznică, aşa li se spune.

Robin se holba la el, ca şi cum s-ar fi temut pentru sănătatea lui mintală.

— Când am cunoscut-o, îl avea la gât şi scotea încontinuu lucruri de nicăieri – desene, creioane şi un mesaj pe care l-a subtilizat de pe masa din bucătărie. Tocmai mi-am dat seama că le scotea pe toate din sacul pentru pijamale. Şterpeleşte lucruri de la oameni şi intra şi ieşea încontinuu din biroul tatălui ei, cât el trăia. Quine îi dădea hârtie pe care să deseneze.

— Iar tu speri că poartă cu ea un indiciu despre ucigaşul tatălui ei,

în sacul pentru pijamale?

— Nu, dar mă gândesc că există o şansă rezonabilă ca ea să fi luat o părticică din *Bombyx Mori* în timp ce se furişa prin biroul lui Quine sau ca el să-i fi dat vreo ciornă ca să deseneze pe spatele ei. Caut foi de hârtie cu notiţe, câteva paragrafe aruncate, orice.

Strike continuă, interpretându-i corect expresia:

— Uite ce e, ştiu că sunt şanse mici, dar nu putem intra în biroul lui Quine, poliţia a examinat deja tot ce era acolo şi nu a găsit nimic. Şi pun pariu că ciornele şi caietele pe care Quine le-a luat cu el au fost distruse. Maimuţica Obraznică e ultimul loc în care mă pot gândi să caut şi…

Strike se uită la ceas.

— … nu avem prea mult timp dacă vrem să ajungem în Ladbroke Grove şi să ne întoarcem înainte să mă întâlnesc cu Fancourt. Bine că mi-am amintit…

Strike ieşi din birou. Robin îl auzi urcând scările şi crezu că se duce în apartamentul lui, dar apoi sunetele îi indicară că Strike căuta în cutiile cu bunuri personale de pe palier. Când se întoarse, ţinea o pereche de mănuşi de latex pe care, în mod evident, le şterpelise înainte de a pleca din DIS şi o pungă transparentă pentru probe exact de mărimea celor oferite de companiile aeriene pentru articolele de toaletă.

— Mai există o probă fizică esenţială pe care aş vrea s-o obţin, spuse el, luând o pereche de mănuşi şi întinzându-i-o lui Robin, care nu înţelegea. Mă gândeam că ai putea încerca tu să faci rost de ea în timp ce eu o să fiu cu Fancourt în după-amiaza asta.

Îi explică lui Robin, în câteva cuvinte, ce voia ca ea să obţină şi de ce.

Strike nu fu foarte surprins când, după instrucţiunile lui, urmă o tăcere uimită.

— Glumeşti, spuse Robin încet.

— Nu glumesc.

Robin îşi duse mâna la gură.

— N-o să fie periculos, o asigură el.

— Nu asta mă îngrijorează. Cormoran, asta… asta e *oribil.* Tu chiar… chiar vorbeşti serios?

— Dacă ai fi văzut-o pe Leonora Quine la Holloway, săptămâna trecută, nu m-ai întreba asta, spuse Strike întunecat. Va trebui să fim al naibii de deştepţi ca să o scoatem de acolo.

Deştepţi? se gândi Robin.

Încă era tulburată, cu mănuşile moi atârnându-i în mână. Sugestiile lui pentru programul zilei păreau extravagante, bizare şi, în cazul ultimei, dezgustătoare.

— Uite ce e, zise el, dintr-odată serios. Nu ştiu ce să-ţi spun, în afară de faptul că simt lucrul ăsta. *Îl miros, Robin.* Un om tulburat, al naibii de periculos, dar eficient, se află în spatele întregii poveşti. L-a adus pe prostul ăla de Quine exact unde a vrut, speculându-i narcisismul, şi nici nu sunt singurul care crede asta.

Strike îi aruncă lui Robin haina; apoi băgă punga pentru probe în buzunarul lui interior.

— Oamenii îmi spun întruna că a mai fost cineva implicat: Chard zice că e Waldegrave, Waldegrave zice că e Tassel, Pippa Midgley e prea tâmpită ca să interpreteze ce se află chiar sub nasul ei, iar Christian Fisher – ei bine, el are o perspectivă mai bună, pentru că nu apare în carte. El a pus degetul pe rană fără să-şi dea seama.

Robin, care se chinuia să ţină pasul cu procesele mentale ale lui Strike şi care era sceptică faţă de acele părţi pe care le putea înţelege, coborî scările metalice în urma lui şi ieşi în frig.

— Crima asta, spuse Strike, aprinzându-şi o ţigară în timp ce mergeau împreună pe Denmark Street, a fost planificată luni, dacă nu ani de zile. E opera unui geniu, dacă stai să te gândeşti, dar e excesiv de elaborată şi asta o să-i aducă pierzania. Nu poţi urzi o crimă ca pe un roman. În viaţa reală există întotdeauna aspecte neprevăzute.

Strike îşi dădea seama că nu o convingea pe Robin, dar nu era îngrijorat. Mai lucrase cu subordonaţi neîncrezători. Coborâră împreună la metrou şi luară un tren pe Central Line.

— Ce le-ai cumpărat nepoţilor tăi? întrebă Robin după o lungă tăcere.

— Costum de camuflaj şi pistoale de jucărie, spuse Strike, a cărui alegere fusese motivată integral de dorinţa de a-l enerva pe cumnatul lui. Iar lui Timothy Anstis i-am luat o tobă a naibii de mare. O să se bucure cu toţii de ea la cinci dimineaţa, în ziua de Crăciun.

În ciuda preocupării ei, Robin pufni în râs.

Şirul liniştit de case din care făcea parte locuinţa lui Owen Quine era, ca şi restul Londrei, acoperit de zăpadă, imaculată şi albă pe acoperişuri, şi murdară şi cenuşie pe jos. Eschimosul fericit zâmbea de pe firma crâşmei lui, ca o zeitate care prezida asupra străzii bătute de

vânt, în timp ce treceau pe sub el.

În faţa locuinţei lui Quine stătea acum un alt poliţist, iar lângă trotuar era parcată o camionetă albă, cu uşile deschise.

— Sapă după măruntaie în grădină, îi murmură Strike lui Robin în timp ce se apropiau, întrezărind lopeţi întinse pe podeaua camionetei. N-au găsit nimic la Mucking Marshes şi n-o să găsească nimic nici în straturile de flori ale Leonorei.

— Asta spui *tu,* răspunse Robin *sotto voce,* puţin intimidată de poliţistul destul de atrăgător, care o privea insistent.

— Asta o să mă ajuţi *tu* să dovedesc în după-amiaza asta, răspunse Strike în şoaptă. 'Neaţa!

Poliţistul nu răspunse la salutul lui Strike, rostit cu glas tare. Acesta părea însufleţit de teoria lui nebunească, dar Robin se gândi că, în cazul foarte puţin probabil în care avea dreptate, crima avea unele caracteristici groteşti, chiar mai înfiorătoare decât cadavrul scobit…

Se îndreptară spre aleea din faţa casei vecine, ajungând la câţiva metri de poliţistul vigilent. Strike sună la uşă, iar după o scurtă aşteptare, aceasta se deschise şi apăru o femeie scundă şi cu o expresie neliniştită, având în jur de 60 de ani, care purta un capot şi papuci căptuşiţi cu lână.

— Eşti cumva Edna? întrebă Strike.

— Da, spuse femeia timid, ridicând privirea spre el.

Când Strike şi Robin se prezentară, fruntea încruntată a Ednei se relaxă, locul fiindu-i luat de o expresie aproape patetică de uşurare.

— A, *dumneata* eşti, am auzit multe despre *dumneata. O* ajuţi pe Leonora, o s-o scoţi din închisoare, nu-i aşa?

Robin era groaznic de conştientă de prezenţa poliţistului arătos care asculta toate astea, la doar câţiva metri de ei.

— Intraţi, intraţi, spuse Edna, dându-se înapoi din calea lor şi făcându-le semne entuziaste să intre.

— Doamnă, mă scuzaţi, nu ştiu numele dumneavoastră de familie, începu Strike.

Se şterse pe picioare pe preşul de la uşă. Casa era călduroasă, curată şi mult mai primitoare decât cea a familiei Quine, chiar dacă avea o configuraţie identică.

— Spune-mi Edna, spuse ea radiind.

— Edna, mulţumesc, ştii, ar trebui să ceri să vezi un act de identitate înainte să laşi pe cineva să intre în casă.

— O, dar, spuse Edna neliniştită, Leonora mi-a spus totul despre dumneata…

Strike insistă, cu toate acestea, să-i arate permisul de conducere, apoi o urmă pe hol spre o bucătărie mult mai luminoasă decât a Leonorei.

— E la etaj, spuse Edna când Strike o lămuri că veniseră s-o vadă pe Orlando. Are o zi mai proastă. Vreţi cafea?

În timp ce pregătea agitată ceştile, Edna vorbea fără întrerupere, în stilul încordat al celor stresaţi şi singuratici.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, nu mă deranjează să stea la mine, sărăcuţa de ea, dar…

Edna îi privi pe rând, deznădăjduită, apoi izbucni:

— Dar pentru cât timp? Ei nu mai au o familie, înţelegeţi. A venit ieri o asistentă socială; a spus că dacă eu nu pot s-o ţin, va trebui să meargă la un azil sau ceva; eu am zis, nu puteţi să-i faceţi una ca asta lui Orlando, ea şi cu mama ei n-au fost despărţite niciodată, nu, poate să stea cu mine, dar…

Edna privi în tavan.

— E foarte tulburată acum, foarte supărată. Vrea doar ca mama ei să vină acasă, iar eu ce pot să-i spun? Nu pot să-i spun adevărul, nu-i aşa? Şi alături sapă în toată grădina, s-au apucat să-l dezgroape pe Domnul Poop…

— Pisica moartă, murmură Strike spre Robin.

În spatele ochelarilor lui Edna începură să apară lacrimi, care se rostogoleau pe obrajii ei rotunzi.

— Sărăcuţa de ea, spuse ea din nou.

După ce le turnă cafeaua în ceşti, Edna se duse la etaj s-o aducă pe Orlando. Avu nevoie de zece minute ca s-o convingă pe fată să coboare la parter, dar Strike se bucură să vadă că strângea în braţe Maimuţica Obraznică atunci când apăru, îmbrăcată într-un trening murdar şi având o expresie ursuză.

— Are nume de gigant, anunţă ea întreaga bucătărie atunci când îl văzu pe Strike.

— Aşa e, spuse Strike, dând din cap. Bună memorie.

Orlando se furişă pe scaunul pe care Edna îl trăsese pentru ea, strângându-şi tare în braţe urangutanul.

— Eu sunt Robin, spuse Robin, zâmbindu-i.

— Ca o pasăre, spuse Orlando imediat. Dodo e o pasăre.

— Aşa îi spuneau mama şi tatăl ei, explică Edna.

— Amândouă suntem păsări, spuse Robin.

Orlando înălţă privirea spre ea, apoi se ridică şi ieşi din bucătărie fără să spună nimic.

— Se supără din orice. Nu ştii niciodată ce…

Dar Orlando se întorsese cu creioane şi un caiet de desen cu spirală pe care Strike era sigur că i le cumpărase Edna, ca să-i facă pe plac. Orlando se aşeză la masa din bucătărie şi îi zâmbi lui Robin; era un zâmbet plăcut şi deschis, care o făcu pe Robin să se simtă nespus de tristă.

— O să-ţi desenez un măcăleandru, anunţă ea.

— Mi-ar plăcea *foarte mult*, spuse Robin.

Orlando se apucă de lucru, cu limba între dinţi. Robin nu spuse nimic – doar privea desenul. Simţind că Robin stabilise deja cu Orlando o relaţie mai bună decât reuşise el, Strike mâncă un biscuit cu ciocolată oferit de Edna şi făcu conversaţie cu ea despre zăpadă.

În cele din urmă, Orlando termină desenul, smulse foaia din caiet şi o împinse spre Robin.

— E minunat, spuse Robin zâmbindu-i radios. Aş vrea să pot desena un dodo, dar nu ştiu deloc să desenez.

Strike ştia că asta era o minciună. Robin desena foarte bine; îi văzuse desenele.

— Dar vreau să-ţi dau ceva.

Robin scotoci prin poşetă, urmărită cu nerăbdare de Orlando, şi în cele din urmă scoase o oglindă mică şi rotundă de machiaj, decorată pe spate cu o pasăre roz stilizată.

— Poftim, spuse Robin. Uite. Ăsta e un flamingo. Altă pasăre. Ia-o tu.

Orlando luă cadoul cu buzele întredeschise, holbându-se la el.

— Spune mulţumesc doamnei, o îndemnă Edna.

— Mulţumesc, spuse Orlando, strecurând oglinda în sacul pentru pijamale.

— Maimuţa e un sac? întrebă Robin veselă.

— Da, spuse Orlando, strângând şi mai tare urangutanul. Tati mi l-a dat. Tati e mort.

— Îmi pare rău, spuse Robin încet.

Şi-ar fi dorit ca imaginea trupului lui Quine să nu i se fi strecurat imediat în minte, cu torsul la fel de gol ca un sac pentru pijamale…

Strike se uită pe furiş la ceas. Nu mai era mult până la întâlnirea cu

Fancourt. Robin sorbi din cafea şi întrebă:

— Îţi ţii lucrurile în maimuţă?

— Îmi place părul tău, spuse Orlando. E strălucitor şi galben.

— Mulţumesc, spuse Robin. Mai ai şi alte desene înăuntru?

Orlando dădu din cap.

— Pot să mănânc un biscuit? o întrebă ea pe Edna.

— Pot să văd celelalte desene? întrebă Robin în timp ce Orlando ronţăia.

După o scurtă pauză de reflecţie, Orlando deschise urangutanul.

Un teanc de desene boţite ieşi afară, o varietate de hârtii de mărimi şi culori diferite. Nici Strike, nici Robin nu le întoarseră la început, ci făcură comentarii admirative, în timp ce Orlando le împrăştia pe masă. Robin puse întrebări despre steaua-de-mare strălucitoare şi despre îngerii care dansau şi pe care Orlando îi desenase cu creioane şi carioci. Măgulită de aprecierile lor, Orlando scotoci mai adânc în sacul ei pentru pijamale, căutându-şi materialele de lucru. Ieşiră la lumină un cartuş folosit de la o maşină de scris, gri şi dreptunghiular, cu o bandă îngustă care purta cuvintele inversate pe care le imprimase. Strike rezistă impulsului de a palma cartuşul imediat, în timp ce acesta dispărea în spatele unei cutii de tablă cu creioane colorate şi al unei cutii cu bomboane de mentă, dar rămase cu ochii la el în timp ce Orlando netezea un desen cu un fluture prin care se putea vedea, pe spate, urmele unui scris neîngrijit de adult.

Încurajată de Robin, Orlando mai scoase ceva: o foaie cu abţibilduri, o carte poştală cu Mendip Hills, un magnet rotund de frigider pe care scria *Atenţie! Aţi putea ajunge în următorul meu roman!* Orlando le arătă ultimele articole, trei imagini pe hârtie de calitate mai bună: două ilustraţii şi o copertă de carte de probă.

— Tati mi le-a dat, de la el de la lucru, spuse Orlando. Dannulchar m-a atins când am vrut asta.

Orlando arătă spre un desen viu colorat pe care Strike îl recunoscu: Kyla, Cangurul Căruia Îi Place Să Sară. Orlando îi adăugase o pălărie şi o geantă lui Kyla şi colorase cu carioci fosforescente o prinţesă care vorbea cu o broască.

Încântată să o vadă pe Orlando atât de vorbăreaţă, Edna mai făcu nişte cafea. Ştiind că era târziu, dar dându-şi seama că o ceartă ar fi făcut-o pe Orlando să-şi strângă toate comorile, Robin şi Strike făceau conversaţie, în timp ce luau şi examinau fiecare dintre foile de hârtie

de pe masă. De fiecare dată când credea că una din ele putea fi de ajutor, Robin i-o împingea lateral lui Strike.

Exista o listă cu nume mâzgălite pe spatele desenului cu fluturele:

Sam Beville. Eddie Boyne? Edward Baskinville? Stephen Brook?

Cartea poştală cu Mendip Hills fusese trimisă în iulie şi avea un mesaj scurt:

vremea e excelentă, hotelul dezamăgitor, sper că romanul merge bine! V

În afară de asta, nu mai era nimic scris de mână. Câteva dintre desenele lui Orlando îi erau familiare lui Strike de la ultima lui vizită. Unul fusese făcut pe spatele unui meniu de restaurant pentru copii, altul pe factura la gaz a familiei Quine.

— Ei bine, noi trebuie să plecăm, spuse Strike, golindu-şi ceaşca de cafea cu o manifestare de regret acceptabilă.

Cu mintea aproape absentă, continua să ţină în mână imaginea pentru coperta cărţii *Pe stâncile trădătoare,* a lui Dorcus Pengelly. O femeie cu rochia udă, lipită de corp zăcea întinsă pe nisipurile unui mic golf mărginit de stânci abrupte, cu umbra unui bărbat căzând peste mijlocul ei. Orlando desenase peşti negri haşuraţi intens în apa albastră şi spumegândă. Cartuşul folosit era lângă desen, unde fusese împins de Strike.

— Nu vreau să pleci, îi spuse Orlando lui Robin, brusc încordată şi înlăcrimată.

— A fost frumos, nu-i aşa? spuse Robin. Sunt sigură că o să ne mai vedem. Tu păstrează-ţi oglinjoara cu flamingo, nu-i aşa, iar eu am desenul meu cu măcăleandru…

Dar Orlando începuse să hohotească şi să bată din picioare. Nu mai voia încă un rămas-bun. Profitând de criza ei, Strike împături cu grijă cartuşul în ilustraţia pentru coperta de la *Pe stâncile trădătoare* şi îl strecură în buzunar fără să fi lăsat amprente pe el.

Ieşiră în stradă cinci minute mai târziu, Robin puţin zguduită pentru că Orlando urlase şi încercase să o ţină în timp ce mergea pe hol. Edna trebuise să o împiedice fizic pe Orlando să nu meargă după ei.

— Sărmana fată, spuse Robin în şoaptă, astfel încât poliţistul să nu o

poată auzi. O, Doamne, a fost îngrozitor.

— Dar util, spuse Strike.

— Ai luat panglica aia de la maşina de scris?

— Da, zise Strike.

Privi peste umăr să se asigure că poliţistul nu se mai vedea, apoi scoase cartuşul, încă împăturit în coperta cărţii lui Dorcus, şi îl lăsă să cadă în punga pentru probe.

— Şi chiar mai mult decât atât.

— Da? spuse Robin surprinsă.

— Un posibil pont, zise Strike. Deşi s-ar putea să nu fie nimic.

Se uită din nou la ceas şi grăbi pasul, tresărind când genunchiul lui protestă.

— Va trebui să mă grăbesc, altfel întârzii la întâlnirea cu Fancourt.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce stăteau în vagonul aglomerat de metrou care îi ducea înapoi în centrul Londrei, Strike spuse:

— Ştii clar ce ai de făcut în după-amiaza asta?

— Absolut clar, spuse Robin cu o notă de reţinere.

— Ştiu că nu e o sarcină amuzantă…

— Nu asta mă deranjează.

— Şi, cum am spus, n-ar trebui să fie periculos, zise el, pregătindu-se să se ridice în timp ce se apropiau de Tottenham Court Road. Dar…

Ceva îl făcu să se răzgândească, cu o uşoară încruntare a sprâncenelor lui groase.

— Părul tău, spuse el.

— Ce-i cu el? spuse Robin, atingându-şi părul încurcată.

— Iese în evidenţă, spuse Strike. Nu ai pălărie, nu-i aşa?

— Aş… aş putea să-mi cumpăr una, zise Robin, simţindu-se ciudat de tulburată.

— Pune-o în contul firmei, îi spuse el. Nu strică să fii precaut.

43

Zi bună, ce val de frivolitate vine spre noi!

William Shakespeare, *Timon din Atena*

Strike parcurse aglomerata Oxford Street, printre frânturi de colinde şi cântece pop de sezon, şi făcu la stânga pe Dean Street, mai liniştită şi mai îngustă. Acolo nu existau magazine, doar clădiri pătrăţoase înghesuite una în alta, cu faţadele lor albe, roşii şi cenuşii, unde se aflau birouri, baruri, crâşme sau restaurante de tip bistrou. Strike se opri, ca să permită unor lăzi de vin din camioneta furnizorului spre intrarea unui restaurant: Crăciunul era un lucru mai subtil aici, în Soho, unde lumea artelor, publicităţii şi editorilor se întrunea, iar în Groucho Club mai mult decât oriunde altundeva.

O clădire cenuşie, aproape banală, cu ferestre cu toc negru şi arbuşti mici în spatele balustradelor simple, convexe. Nota ei distinctivă stătea nu în exterior, ci în faptul că relativ puţini oameni puteau să intre în clubul pentru arte, accesibil doar membrilor. Strike trecu pragul şchiopătând şi se trezi într-un hol mic, unde o fată îi spuse amabil din spatele unei tejghele:

— Pot să vă ajut?

— Am venit să mă întâlnesc cu Michael Fancourt.

— A, da – sunteţi domnul Stricke?

— Chiar eu, spuse Strike.

Fu condus printr-un bar lung, cu fotolii de piele, plin de cei care beau la ora prânzului, şi pe nişte scări. În timp ce urca, Strike se gândi, nu pentru prima oară, că pregătirea lui de la Divizia de Investigaţii Speciale nu vizase ca el să efectueze interviuri fără o sancţiune sau aprobare oficială, pe teritoriul unui suspect, unde intervievatul avea dreptul de a pune capăt întrevederii fără niciun motiv sau scuză. DIS le cerea ofiţerilor săi să-şi organizeze interogatoriile după modelul *oameni, locuri, lucruri…* Strike nu pierdea niciodată din vedere metodologia eficientă şi riguroasă, dar zilele acestea era esenţial să mascheze faptul că umplea anumite sertare mentale cu fapte. Atunci când intervievai oameni care credeau că-ţi fac o favoare erau necesare

tehnici diferite.

Îşi văzu prada imediat ce intră într-un al doilea bar cu podea de lemn, unde canapele în culori primare erau aşezate de-a lungul pereţilor, sub tablouri ale unor artişti moderni. Fancourt stătea pe o canapea roşu-aprins, cu un braţ la spate şi un picior ridicat puţin, într-o poză exagerată de relaxare. Un tablou cu puncte colorate al lui Damien Hirst atârna exact în spatele capului său supradimensionat, ca un halou de neon.

Scriitorul avea o coamă groasă de păr cenuşiu întunecat, trăsăturile lui erau grosolane şi ridurile de lângă gura generoasă adânci. Zâmbi în timp ce Strike se apropia. Probabil că nu era zâmbetul pe care l-ar fi acordat cuiva pe care îl considera un egal al său (era imposibil să nu gândeşti în termenii aceştia, dată fiind afectarea studiată şi expresia de obicei acră), ci un gest faţă de cineva cu care dorea să fie amabil.

— Domnule Strike.

Poate că se gândise să se ridice în picioare să dea mâna, dar înălţimea şi masivitatea lui Strike îi descurajau adesea pe bărbaţii mai mici să-şi părăsească locul. Dădură mâna deasupra mesei mici de lemn. Fără să vrea, dar neavând de ales dacă nu voia să stea pe canapea lângă Fancourt – o situaţie mult prea intimă, mai ales cu braţul scriitorului întins pe spătarul ei –, Strike se aşeză pe un taburet rotund şi tare, care nu se potrivea nici cu statura sa, nici cu genunchiul lui dureros.

Lângă ei era o fostă vedetă de telenovelă cu capul ras, care jucase recent un rol de soldat într-o dramă BBC. Vorbea tare despre el însuşi cu alţi doi bărbaţi. Fancourt şi Strike comandară de băut, dar refuzară meniul. Strike se simţi uşurat că lui Fancourt nu-i era foame. Nu-şi mai permitea să plătească masa nimănui.

— De când eşti membru al acestui club? îl întrebă el pe Fancourt, după ce chelnerul plecă.

— De când s-a deschis. Am fost unul dintre investitorii iniţiali. Singurul club de care am avut vreodată nevoie. Dacă trebuie rămân aici peste noapte. Există camere la etaj.

Fancourt îl fixă pe Strike cu o privire insistentă.

— Eram nerăbdător să mă întâlnesc cu dumneata. Eroul următorului meu roman este un veteran al aşa-numitului război împotriva terorismului şi al corolarelor lui militare. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti puţin după ce terminăm cu Owen Quine.

Întâmplător, Strike ştia câte ceva despre uneltele aflate la îndemâna celor celebri atunci când doreau să manipuleze. Tatăl lui Lucy, Rick chitaristul, era mai puţin faimos decât tatăl lui Strike sau al lui Fancourt, dar totuşi suficient de faimos ca s-o facă pe o femeie de vârstă mijlocie să icnească şi să tremure când îl vedea la coadă la îngheţată în St. Mawes – *„O, Doamne – ce faci aici?”* Rick îi mărturisise odată adolescentului Strike că singura modalitate sigură de a băga o femeie în pat era să-i spui că scrii un cântec despre ea. Declaraţia lui Michael Fancourt că era interesat să surprindă câte ceva din trecutul lui Strike în următorul lui roman părea o variaţie pe aceeaşi temă. În mod evident, nu înţelesese că a apărea într-un text nu era nici ceva nou pentru Strike, nici ceva ce urmărise vreodată. Strike primi solicitarea lui Fancourt dând din cap fără entuziasm şi scoase un carnet.

— Te deranjează dacă folosesc asta? Mă ajută să-mi amintesc ce vreau să te întreb.

— Te rog, spuse Fancourt, părând amuzat.

Aruncă la o parte ziarul *The Guardian* pe care îl citise. Strike văzu fotografia unui bătrân zbârcit, dar cu aspect distins care îi era vag familiară, chiar şi cu susul în jos. Legenda spunea: *Pinkelman la 90 de ani.*

— Dragul de Pinks, spuse Fancourt, observând direcţia privirii lui Strike. Îi oferim o mică petrecere la Chelsea Arts Club săptămâna următoare.

— Da? spuse Strike, căutând un pix.

— L-a cunoscut pe unchiul meu. Şi-au făcut împreună serviciul militar. Când am scris primul meu roman, *Bellafront* – tocmai absolvisem Oxfordul – sărmanul meu unchi a vrut să mă ajute şi i-a trimis un exemplar lui Pinkelman, care era singurul scriitor pe care îl cunoscuse vreodată.

Vorbea în fraze măsurate, ca şi cum un terţ invizibil dactilografia fiecare cuvânt al lui. Povestea părea exersată, ca şi cum o spusese de multe ori, şi poate că aşa şi făcuse; era un om intervievat adesea.

— Pinkelman – la acel moment autorul crucialei serii *Marea aventură a lui Bunty* – nu a înţeles niciun cuvânt din ce scrisesem eu, a continuat Fancourt, dar ca să-i facă pe plac unchiului meu, a trimis cartea mai departe la Chard Books, unde a aterizat, complet întâmplător, pe biroul singurei persoane din editură care *putea* s-o înţeleagă.

— Ce noroc, spuse Strike.

Chelnerul reveni cu vin pentru Fancourt şi un pahar cu apă pentru Strike.

— Deci, spuse detectivul, atunci când l-ai prezentat pe Pinkelman agentei dumitale îi întorceai favoarea?

— Într-adevăr, spuse Fancourt.

Acesta dădu din cap, cu bunăvoinţa unui profesor care se bucură să observe că unul dintre elevii lui este atent.

— Pe vremea aceea, Pinks avea un agent care „uita" mereu să-i transmită drepturile de autor. Orice ai spune despre Elizabeth Tassel, e onestă.

Apoi Fancourt aduse un amendament, bând din vin:

— În termeni de afaceri, e onestă.

— O să vină şi ea la petrecerea lui Pinkelman, nu-i aşa? spuse Strike, urmărind reacţia lui Fancourt. Încă îl mai reprezintă, nu-i aşa?

— Nu mă interesează deloc dacă vine şi Liz. Îşi imaginează oare că încă fierb de furie împotriva ei?

Fancourt zâmbi acru.

— Nu cred că mă gândesc la Liz Tassel nici măcar o dată pe an.

— De ce a refuzat să-l abandoneze pe Quine când i-ai cerut asta? întrebă Strike.

Strike nu vedea de ce să nu desfăşoare un atac direct împotriva unui om care anunţase, după câteva secunde de la începutul primei lor întâlniri, că are un motiv personal să se vadă cu el.

— Nu s-a pus niciodată problema ca eu să-i cer să-l abandoneze pe Quine, spuse Fancourt încă într-o cadenţă măsurată, în beneficiul acelui copist invizibil. I-am explicat că nu puteam rămâne la agenţia ei dacă el era acolo şi am plecat.

— Înţeleg, spuse Strike, care era foarte deprins cu despicarea firului în patru. De ce crezi că te-a lăsat să pleci? Dumneata erai peştele mai mare, nu-i aşa?

— Cred că se poate spune, pe bună dreptate, că eu eram un rechin, în comparaţie cu Owen Quine, care era plevuşcă, spuse Fancourt zâmbind afectat, dar, înţelegi, Liz şi Quine se culcau împreună.

— Serios? spuse Strike, apăsând pe butonul pixului. Nu ştiam asta.

— Când Liz a ajuns la Oxford, spuse Fancourt, era o fată mare şi robustă care-l ajuta pe tatăl ei să castreze tauri şi altele asemenea la diverse ferme din nord, *disperată* să şi-o pună, şi nimeni nu prea se

înnebunea după sarcina asta. Avea o slăbiciune faţă de mine, o *foarte* mare slăbiciune – eram parteneri de meditaţii, la intriga iacobină savuroasă care e gândită să stârnească fetele –, dar eu nu m-am simţit niciodată suficient de altruist ca s-o scap de virginitate. Am rămas prieteni, iar când şi-a lansat agenţia, i l-am prezentat pe Quine, despre care se ştia că preferă intrarea din spate, sexual vorbind. Inevitabilul s-a produs.

— Foarte interesant, spuse Strike. E un lucru bine cunoscut?

— Mă îndoiesc, răspunse Fancourt. Quine era deja căsătorit cu – ei bine, cu ucigaşa lui, presupun aşa că ar trebui să o numim acum, nu-i aşa?

Fancourt deveni gânditor.

— Mă gândesc că „ucigaşă" surclasează „soţie" când e vorba de definirea unei relaţii apropiate, nu? Iar Liz l-ar fi ameninţat cu consecinţe drastice dacă el ar fi fost indiscret cu ştrengăriile lui sexuale, cum era de obicei, în vederea şansei extrem de reduse de a mă convinge totuşi să mă culc cu ea.

Era această vanitate oarbă o realitate, se întrebă Strike, sau un amestec al ambelor?

— Liz obişnuia să se uite la mine cu ochii aceia mari de vacă, aşteptând şi sperând… spuse Fancourt cu o strâmbătură crudă a gurii. După ce Ellie a murit, şi-a dat seama că eu nu aveam să-i fac pe plac nici copleşit de durere. Îmi imaginez că nu a putut suporta gândul altor decenii de celibat, aşa că a rămas alături de bărbatul ei.

— Ai mai vorbit vreodată cu Quine după ce ai plecat de la agenţie? întrebă Strike.

— În primii câţiva ani după moartea lui Ellie fugea din orice bar în care intram eu, spuse Fancourt. În cele din urmă şi-a adunat suficient curaj ca să rămână în acelaşi restaurant cu mine, aruncându-mi priviri neliniştite.

Apoi adăugă, ca şi cum ar fi fost o chestiune de interes minor:

— Nu, nu cred că am mai vorbit vreodată unul cu celălalt. Dumneata ai fost rănit în Afganistan, mi se pare?

— Da, spuse Strike.

Ar putea funcţiona asupra femeilor, se gândi Strike, acea intensitate calculată a privirii. Poate că Owen Quine le fixase pe Kathryn Kent şi pe Pippa Midgley cu o privire identică înfometată şi vampirică, atunci când le spusese că o să le includă în *Bombyx Mori…* iar ele fuseseră

încântate să se gândească la o parte a lor, a vieţilor lor, care avea să fie încapsulată pentru totdeauna în chihlimbarul prozei unui scriitor…

— Cum s-a întâmplat? întrebă Fancourt, cu ochii asupra picioarelor lui Strike.

— DEI, spuse Strike. Şi Talgarth Road? Dumneata şi Quine eraţi coproprietari ai casei. Nu era nevoie să discutaţi niciodată despre asta? Aţi dat vreodată unul peste celălalt acolo?

— Niciodată.

— Nu te-ai dus acolo să vezi cum mai e? Era a voastră – de cât…?

— Douăzeci, douăzeci şi cinci de ani, ceva de genul ăsta, spuse Fancourt indiferent. Nu, n-am mai intrat în casa aia de când a murit Joe.

— Bănuiesc că poliţia te-a întrebat despre femeia care are impresia că te-a văzut în faţa casei pe 8 noiembrie?

— Da, spuse Fancourt scurt. Se înşela.

Lângă ei, actorul continua să peroreze tare şi neîngrădit.

— … am crezut că o luasem naibii, nu vedeam unde dracu' trebuia să alerg, aveam nisip în ochi…

— Deci n-ai mai intrat în casă din '86?

— Nu, spuse Fancourt impacientat. Oricum nici eu, nici Owen nu o voiam.

— De ce nu?

— Pentru că prietenul nostru Joe a murit acolo în nişte circumstanţe deosebit de sordide. El ura spitalele şi refuza medicaţia. La momentul la care el şi-a pierdut cunoştinţa, casa era într-o stare groaznică, iar el, care fusese întruparea vie a lui Apollo, a fost redus la un sac de oase, pielea lui… a fost un sfârşit groaznic, agravat de Daniel Ch…

Expresia lui Fancourt se înăspri. Făcu o mişcare ciudată de mestecare, ca şi cum ar fi înghiţit la propriu nişte cuvinte nerostite. Strike aşteptă.

— E un om interesant, Dan Chard, spuse Fancourt cu un efort vizibil de a ieşi din fundătura în care intrase singur. Mi s-a părut că felul în care l-a tratat Owen în *Bombyx Mori* a fost cea mai mare şansă ratată vreodată – deşi viitorii savanţi nu o să caute în *Bombyx Mori* caracterizări subtile, nu-i aşa?

Fancourt râse scurt.

— Cum l-ai fi descris dumneata pe Daniel Chard? întrebă Strike.

Fancourt păru surprins de întrebare. După o clipă de gândire, spuse:

— Dan e cel mai *neîmplinit* om pe care l-am cunoscut vreodată. Lucrează într-un domeniu în care e competent, dar nefericit. Tânjeşte după trupuri de bărbaţi tineri, dar nu se poate hotărî să facă mai mult decât să le deseneze. E plin de inhibiţii şi dezgust de sine, ceea ce explică reacţia lui neînţeleaptă şi isterică la caricatura pe care i-a făcut-o Owen. Dan a fost dominat de o mamă mondenă monstruoasă, care voia ca fiul ei patologic de timid să preia afacerea familiei. Cred că am reuşit să scot ceva interesant din toate astea.

— De ce a refuzat Chard cartea lui North? întrebă Strike.

Fancourt făcu din nou mişcarea de mestecare, apoi spuse:

— Mie îmi place Daniel Chard, ştii.

— Aveam impresia că la un moment dat a existat o dispută, spuse Strike.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Ai spus că „nu te-ai aşteptat niciodată să te găseşti" din nou la Roper Chard, când ai vorbit la petrecerea lor aniversară.

— Erai acolo? spuse Fancourt tăios.

Când Strike dădu din cap că da, Fancourt întrebă:

— De ce?

— Îl căutam pe Quine, spuse Strike. Soţia lui mă angajase ca să-l găsesc.

— Dar, după cum ştim acum, ea ştia exact unde e el.

— Nu, spuse Strike, nu cred că ştia.

— Dumneata crezi asta *sincer*? întrebă Fancourt cu capul lui mare înclinat într-o parte.

— Da, cred, zise Strike.

Fancourt ridică din sprâncene, evaluându-l pe Strike ca şi cum ar fi fost o curiozitate dintr-o vitrină.

— Deci nu l-ai învinovăţit pe Chard pentru că a refuzat cartea lui North? întrebă Strike, revenind la aspectul principal.

După o scurtă pauză, Fancourt spuse:

— Păi, da, l-am învinovăţit pentru asta. Motivul exact pentru care s-a răzgândit în privinţa publicării doar Dan ar putea să ţi-l spună, dar eu cred că a fost din cauză că se făcuse oarecare vâlvă legat de starea de sănătate a lui Joe, care stârnea dezgustul Angliei de mijloc faţă de cartea nepocăită pe care era el pe punctul s-o publice, iar Dan, care nu-şi dăduse seama că Joe avea deja SIDA în stadiu avansat, s-a panicat. Nu voia să fie asociat cu saunele pentru homosexuali şi SIDA, aşa că i-a

spus lui Joe că de fapt nu mai voia să publice cartea. A fost un act de mare laşitate, iar Owen şi cu mine…

Încă o pauză. Cât timp trecuse de când Fancourt şi Quine fuseseră prinşi într-o relaţie strânsă de prietenie?

— Owen şi cu mine credeam că asta l-a omorât pe Joe. Joe abia dacă mai putea să ţină în mână stiloul, era practic orb, dar se străduia cu disperare să-şi termine cartea înainte să moară. Noi simţeam că ăsta era singurul lucru care îl ţinea în viaţă. Apoi a venit scrisoarea lui Chard care anula contractul lor; Joe a încetat să mai lucreze şi, în mai puţin de 48 de ore, a murit.

— Există unele similarităţi, spuse Strike, cu ce s-a întâmplat cu prima dumitale soţie.

— Nu e deloc acelaşi lucru, spuse Fancourt categoric.

— De ce nu?

— Cartea lui Joe era infinit mai bună.

Din nou o pauză, de data asta mai lungă.

— Asta înseamnă, spuse Fancourt, să vezi lucrurile dintr-o perspectivă pur literară. Bineînţeles, există şi alte modalităţi de a le privi.

Îşi termină paharul de vin şi ridică mâna, pentru a-i arăta barmanului că mai voia unul. Actorul de lângă ei, care abia dacă îşi trăsese răsuflarea, încă vorbea.

— … şi el a zis „Dă-o-n mă-sa de autenticitate, ce vrei să fac, să-mi tai naibii mâna?"

— Trebuie să fi fost o perioadă foarte dificilă pentru dumneata, spuse Strike.

— Da, spuse Fancourt arţăgos. Da, cred că putem să-i spunem „dificilă".

— Ai pierdut un bun prieten şi o soţie la o distanţă de – cât a fost – câteva luni?

— Da, la câteva luni.

— În tot acest timp ai scris?

— Da, spuse Fancourt, cu un râs nervos şi condescendent, am scris *în tot acest timp.* E meseria mea. Pe dumneata te-ar întreba cineva dacă *mai erai încă în armată* în timp ce aveai probleme personale?

— Mă îndoiesc, spuse Strike fără ranchiună. Ce scriai?

— N-a fost publicat niciodată. Am abandonat cartea la care scriam, ca să o pot termina pe a lui Joe.

Chelnerul puse al doilea pahar de vin în faţa lui Fancourt şi plecă.

— Cartea lui North avea nevoie de mult lucru la ea?

— Mai nimic, spuse Fancourt. Joe era un scriitor strălucit. Am aranjat câteva părţi mai neprelucrate şi am şlefuit finalul. El lăsase note despre cum voia să facem asta. Apoi m-am dus cu ea la Jerry Waldegrave, care era la Roper.

Strike îşi aminti ce spusese Chard despre relaţia prea strânsă dintre Fancourt şi soţia lui Waldegrave şi continuă cu o oarecare precauţie.

— Mai lucrasei cu Waldegrave şi înainte?

— Nu lucrasem niciodată cu el pe cărţile mele, dar îi cunoşteam reputaţia de editor de talent şi ştiam că îl plăcuse pe Joe. Am colaborat la *Către semn.*

— A făcut treabă bună cu asta, nu-i aşa?

Izbucnirea de furie a lui Fancourt trecuse. Cel mult părea amuzat de direcţia întrebărilor lui Strike.

— Da, spuse el luând o gură de vin, foarte bună.

— Dar nu voiai să lucrezi cu el acum, după ce te-ai dus la Roper Chard?

— Nu neapărat, spuse Fancourt încă zâmbind. În perioada asta bea cam mult.

— De ce crezi că Owen Quine l-a inclus pe Waldegrave în *Bombyx Mori*?

— De unde aş putea să ştiu asta?

— Se pare că Waldegrave a fost bun cu Quine. E greu de înţeles de ce Quine a simţit nevoia să-l atace.

— Da? întrebă Fancourt, privindu-l pe Strike cu atenţie.

— Toţi cei cu care am vorbit par să aibă o perspectivă diferită asupra personajului Tăietorul din *Bombyx Mori.*

— Serios?

— Cei mai mulţi par indignaţi doar de faptul că Quine l-a atacat pe Waldegrave. Nu-şi pot da seama ce a făcut Waldegrave ca să merite asta. Daniel Chard crede că prezenţa personajului Tăietorul arată că Owen Quine a avut un colaborator.

— Cine naiba crede el că ar fi colaborat cu Quine la *Bombyx Mori?* întrebă Fancourt cu un râs scurt.

— Are unele idei, spuse Strike. În acelaşi timp, Waldegrave crede că Tăietorul e de fapt un atac la adresa dumitale.

— Dar eu sunt Gloriezadarnică, spuse Fancourt cu un zâmbet. Toată

lumea ştie asta.

— De ce ar crede Waldegrave că Tăietorul se referă la dumneata?

— Va trebui să-l întrebi pe Jerry Waldegrave, spuse Fancourt, continuând să zâmbească. Dar am o senzaţie ciudată că dumneata crezi că ştii, domnule Strike. Şi pot să-ţi spun asta: Quine se înşela foarte, foarte tare – cum de fapt ar fi trebuit să-şi dea seama.

Fundătură.

— Deci în toţi aceşti ani nu aţi reuşit niciodată să vindeţi casa din Talgarth Road?

— A fost foarte dificil să găsim un cumpărător care să satisfacă termenii testamentului lui Joe. El era un romantic, un idealist.

Apoi Fancourt spuse, mai degrabă ca un profesor care recomandă lecturi suplimentare.

— Mi-am aşternut sentimentele despre toate acestea – moştenirea, povara, dificultatea moştenirii lui – în *Casa pustie.* Owen şi-a spus părerea – aşa cum era ea…

Pe faţa lui Fancourt trecu umbra unui zâmbet afectat.

— … în *Fraţii Balzac.*

— *Fraţii Balzac* e despre casa din Talgarth Road, nu-i aşa? întrebă Strike, care nu rămăsese cu acea impresie din primele 50 de pagini pe care le citise.

— Acolo se petrece acţiunea. De fapt, e despre relaţia noastră, a celor trei. Joe mort într-un colţ şi Quine şi cu mine încercând să-i călcăm pe urme, să facem ca moartea lui să aibă un sens. Acţiunea e plasată în atelierul în care – din câte am citit – mi se pare că ai găsit trupul lui Quine?

Strike nu spuse nimic, ci continuă să-şi ia notiţe.

— Criticul Harvey Bird a numit *Fraţii Balzac* „groaznică, într-un mod care te face să te cutremuri, să-ţi cadă falca, să ţi se contracte sfincterul".

— Tocmai mi-am amintit că era multă joacă cu boaşele, spuse Strike.

Fancourt scoase un chicotit brusc şi neforţat de fetiţă.

— Ai citit-o, nu-i aşa? O, da, Owen era obsedat de boaşele lui.

Actorul de lângă ei se oprise, în sfârşit, să-şi tragă răsuflarea. Cuvintele lui Fancourt răsunară în tăcerea scurtă care se lăsă. Strike rânji, în timp ce actorul şi cei doi însoţitori ai lui se holbau la Fancourt, care îi tratã cu zâmbetul lui acru. Cei trei bărbaţi începură să vorbească

din nou repezit.

— Avea o idee fixă, spuse Fancourt întorcându-se din nou spre Strike. À la Picasso, înţelegi, testiculele lui erau sursa puterii lui creatoare. Era obsedat atât în viaţă, cât şi în operă de machism, virilitate, fertilitate. Unii ar spune că e o fixaţie ciudată pentru un bărbat căruia îi plăcea să fie legat şi dominat, dar eu o văd ca pe o consecinţă firească… yin-ul şi yang-ul personalităţii sexuale a lui Quine. Probabil ai observat numele pe care ni le-a dat în carte?

— Vas şi Varicocel, spuse Strike.

Observă din nou acea surpriză a lui Fancourt că un om care arăta ca Strike citea cărţi sau acorda atenţie conţinutului lor.

— Vas – Quine – canalul care poartă sperma de la boaşe la penis – forţa sănătoasă, potentă, creatoare. Varicocel – o dilatare dureroasă a unei vene din testicul, care duce uneori la infertilitate. O aluzie tipic grosolană, în stilul lui Quine, la faptul că eu m-am îmbolnăvit de oreion la puţin timp după ce Joe a murit şi, de fapt, am fost prea bolnav ca să merg la înmormântare, dar şi la faptul că – după cum ai spus şi dumneata – în vremea aia scriam în împrejurări grele.

— La acel moment eraţi încă prieteni? clarifică Strike.

— Când el a început cartea eram încă – teoretic – prieteni, spuse Fancourt cu un zâmbet înverşunat. Dar scriitorii sunt o specie sălbatică, domnule Strike. Dacă vrei prietenie pe viaţă şi camaraderie altruistă, intră în armată şi învaţă să ucizi. Dacă vrei o viaţă de alianţe temporare cu colegi care vor exulta la fiecare eşec al tău, scrie romane.

Strike zâmbi. Fancourt spuse, cu o plăcere detaşată:

— *Fraţii Balzac* a avut unele dintre cele mai proaste cronici pe care le-am citit vreodată.

— Dumneata ai scris o cronică?

— Nu, spuse Fancourt.

— La acel moment erai căsătorit cu prima dumitale soţie? întrebă Strike.

— Exact, spuse Fancourt.

Tremurul expresiei sale era ca frisonul ce străbate coasta unui animal când îl atinge o muscă.

— Încercam doar să înţeleg exact cronologia – ai pierdut-o la puţin timp după moartea lui North?

— Eufemismele pentru moarte sunt atât de interesante, nu-i aşa? spuse Fancourt vesel. Nu am „pierdut-o”. Dimpotrivă, m-am împiedicat

de ea în întuneric; ea era moartă în bucătăria noastră, cu capul în cuptor.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal.

— Da, în fine…

Fancourt comandă încă un pahar. Strike îşi dădea seama că se ajunsese la un punct delicat, în care un flux de informaţii fie se revărsa, fie rămânea secat pentru totdeauna.

— Ai discutat vreodată cu Quine despre parodia care a provocat sinuciderea soţiei dumitale?

— Ţi-am spus deja, nu am mai discutat niciodată nimic cu el după ce Ellie a murit, spuse Fancourt calm. Deci nu.

— Dar erai sigur că el a scris-o?

— Fără îndoială. Asemenea multor scriitori care nu prea au multe de spus, Quine era de fapt un bun imitator literar. Îmi amintesc cum pastişa unele din textele lui Joe şi era foarte amuzant. Nu l-ar fi zeflemisit *în mod public* pe Joe, bineînţeles, era mult prea avantajos pentru el să umble cu noi doi.

— A recunoscut cineva că a văzut parodia înainte de publicare?

— Nu mi-a spus nimeni aşa ceva, dar ar fi fost surprinzător să facă asta, nu-i aşa, ţinând cont de ce a provocat acea parodie? Liz Tassel a negat în faţa mea că Owen i-ar fi arătat-o, dar eu am auzit zvonuri că ea o citise înainte de publicare. Sunt sigur că l-a încurajat s-o publice. Liz era de o gelozie nebună faţă de Ellie.

Urmă o pauză, apoi Fancourt spuse, încercând să pară voios:

— Zilele astea e greu să-ţi mai aminteşti că a existat o vreme în care trebuia să aştepţi cronicile de cerneală pe hârtie ca să-ţi vezi opera făcută praf. Odată cu invenţia internetului, orice cretin semianalfabet poate fi Michiko Kakutani.

— Quine a negat întotdeauna că el a scris-o, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Da, aşa a făcut, ca un laş nemernic ce era, spuse Fancourt fără să pară conştient de vreo lipsă a bunului gust. Asemenea multor aşa-zişi nonconformişti, Quine era o făptură invidioasă, un rival etern care tânjea după adoraţie. Era îngrozit că avea să fie ostracizat după ce Ellie a murit.

Fancourt continuă cu o plăcere evidentă:

— Bineînţeles, asta s-a întâmplat oricum. Owen se bucurase de multă glorie ca efect al faptului că făcuse parte dintr-un trio împreună cu Joe şi cu mine. Când Joe a murit şi eu l-am abandonat, a fost văzut

aşa cum era: un om cu o imaginaţie murdară şi un stil interesant. Abia dacă avea o idee care să nu fie pornografică. Unii autori au o singură carte bună în ei. Aşa era şi Owen. A descărcat tot ce avea în el – o expresie care i-ar fi plăcut – în *Păcatul lui Hobart.* După aceea, totul a fost reluare inutilă.

— Nu ai spus cumva că *Bombyx Mori* ţi s-a părut „capodopera unui maniac"?

— Ai citit asta, nu-i aşa? spuse Fancourt uşor flatat. Ei, aşa şi este, o adevărată curiozitate literară. Nu am negat niciodată că Owen Quine ştia să scrie, înţelegi, numai că nu era niciodată capabil să descopere ceva profund sau interesant despre care să scrie. Dar cu *Bombyx Mori* şi-a găsit în sfârşit subiectul, nu-i aşa? Toată lumea mă urăşte, toată lumea e împotriva mea, sunt un geniu şi nimeni nu-şi dă seama de asta. Rezultatul e grotesc şi comic, plin de amărăciune şi autocompătimire, dar exercită o fascinaţie imposibil de negat.

Fancourt continuă cu entuziasmul cel mai mare pe care îl manifestase până atunci în discuţie:

— Iar limbajul este admirabil. Unele pasaje sunt printre cele mai bune pe care le-a scris el vreodată.

— Toate lucrurile astea sunt foarte utile, spuse Strike.

Fancourt păru amuzat.

— Cum?

— Am senzaţia că *Bombyx Mori* e esenţială pentru acest caz.

— „Caz"? repetă Fancourt zâmbind.

Urmă o scurtă pauză.

— Vrei să-mi spui la modul *serios* că dumneata crezi că ucigaşul lui Owen Quine e încă în libertate?

— Da, eu cred că da, spuse Strike.

— Atunci, zise Fancourt zâmbind şi mai larg, n-ar fi mai util să analizezi scrierile ucigaşului, nu ale victimei?

— Poate, spuse Strike, dar nu ştim dacă ucigaşul scrie.

— Ah, aproape toată lumea scrie în ziua de azi, spuse Fancourt. Toţi scriu romane, dar nimeni nu le citeşte.

— Sunt sigur că oamenii ar citit *Bombyx Mori,* mai ales dacă ai scrie dumneata o introducere, spuse Strike.

— Cred că ai dreptate, zise Fancourt, zâmbind şi mai larg.

— Când anume ai citit cartea pentru prima oară?

— Trebuie să fi fost… să mă gândesc…

Fancourt părea să facă un calcul mental.

— Abia pe la ah, pe la mijlocul săptămânii după ce Quine a trimis-o, spuse Fancourt. Dan Chard m-a sunat, mi-a spus că Owen Quine încerca să sugereze că eu scrisesem parodia la cartea lui Ellie şi a încercat să mă convingă să mă alătur lui într-un proces împotriva lui Quine. Am refuzat.

— Chard ţi-a citit ceva din ea cu voce tare?

— Nu, spuse Fancourt zâmbind din nou. Era speriat că ar putea să-şi piardă celebra achiziţie, înţelegi. Nu, pur şi simplu a rezumat afirmaţiile făcute de Quine şi mi-a oferit serviciile avocaţilor lui.

— Când a fost convorbirea asta telefonică?

— În seara lui… 7 trebuie să fi fost, spuse Fancourt. Duminică seara.

— Aceeaşi zi în care dumneata ai înregistrat un interviu despre noul dumitale roman, spuse Strike.

— Eşti foarte bine informat, spuse Fancourt, îngustându-şi ochii.

— Am văzut emisiunea.

— Ştii, spuse Fancourt cu o urmă de maliţiozitate, nu pari genul de om care savurează emisiunile de artă.

— N-am spus că le-am savurat, zise Strike, observând fără surprindere că Fancourt păru să savureze replica lui. Dar am observat că ai pronunţat greşit când ai spus numele primei dumitale soţii în faţa camerei.

Fancourt nu zise nimic, privindu-l pe Strike pe deasupra paharului de vin.

— Ai spus „Eff", apoi te-ai corectat şi ai spus „Ellie", spuse Strike.

— Ei bine, cum ai spus – am pronunţat greşit. Se poate întâmpla şi celor mai elocvenţi dintre noi.

— În *Bombyx Mori,* răposata dumitale soţie…

— … se numeşte „Efigia".

— Ceea ce este o coincidenţă, spuse Strike.

— Evident, spuse Fancourt.

— Pentru că n-ai fi avut cum să ştii că Owen Quine o numise „Efigia" încă de pe 7.

— Nu, evident.

— Amanta lui Quine a primit un exemplar al manuscrisului lăsat în cutia ei poştală imediat după ce Quine a dispărut, spuse Strike. Nu cumva ai primit şi dumneata un exemplar la început?

Pauza care urmă deveni excesiv de lungă. Strike simţi cum firul

fragil pe care reuşise să-l lege între ei e în pericol de a se rupe. Nu conta. Păstrase această întrebare pentru sfârşit.

— Nu, spuse Fancourt. Nu am primit.

Îşi scoase portofelul. Intenţia lui declarată de a-l trage pe Strike de limbă pentru un personaj din următorul lui roman părea, deloc spre regretul lui Strike, uitată. Strike scoase nişte bani, dar Fancourt ridică o mână şi spuse, cu o agresivitate evidentă:

— Nu, nu, dă-mi voie. Articolele în care apari subliniază faptul că ai avut şi vremuri mai bune. De fapt, asta îmi aminteşte de Ben Jonson: „Sunt un gentleman sărac, un soldat; unul care, pe când soarta era mai bună cu el, ar fi dispreţuit un adăpost atât de sărăcăcios".

— Da? spuse Strike cu amabilitate, băgând banii la loc în buzunar. Mie îmi aminteşte mai mult de

sicine subrepsti mi, atque intestina pumrens
ei misero eripuisti omnia nostru bona?
Eripuisti, eheu, nostrae crudele uenenum
Uitae, eheu nostrae pestis amicitiae.

Strike privi fără să zâmbească uluirea lui Fancourt. Scriitorul îşi reveni rapid.

— Ovidiu?

— Catullus, spuse Strike, ridicându-se cu greu de pe taburetul scund, cu ajutorul mesei. Se traduce aproximativ prin

Deci aşa te-ai apropiat pe furiş de mine, ca un acid care îmi roade
Măruntaiele, care mi-a furat tot ce preţuiam mai mult?
Da, ai furat, vai!: otravă nemiloasă în sângele meu
Năpasta, vai!, a prieteniei pe care am avut-o cândva.

— Ei bine, presupun că o să ne mai vedem, spuse Strike pe un ton amabil.

Se îndreptă şchiopătând spre scări, cu ochii lui Fancourt aţintiţi pe el.

44

Toţi aliaţii şi prietenii lui s-au năpustit asupra trupelor
Ca nişte torente furioase.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

În seara aceea, Strike rămase mult timp pe canapeaua din bucătăria-sufrageria lui, abia auzind huruitul traficului de pe Charing Cross Road şi ţipetele înăbuşite şi ocazionale ale petrecăreţilor de Crăciun mai grăbiţi. Îşi scosese proteza; era confortabil să stea aşa, în boxeri, cu capătul piciorului rănit eliberat de presiune, iar zvâcnetul genunchiului potolit de încă o doză dublă de analgezice. Pastele neterminate se răceau pe farfuria de lângă el, de pe canapea, iar cerul de dincolo de fereastra mică dobândise profunzimea catifelată, albastru-închis, a nopţii adevărate. Strike nu se mişca, chiar dacă era perfect treaz.

I se părea că trecuse foarte mult timp de când văzuse fotografia cu Charlotte în rochia ei de mireasă. Nu se mai gândise la ea întreaga zi. Era oare acesta începutul adevăratei vindecări? Ea se căsătorise cu Jago Ross, iar el era singur, rumegând la iţele unei crime elaborate, în lumina slabă a apartamentului lui răcoros de la mansardă. Poate că fiecare dintre ei era, în sfârşit, acolo unde trebuia cu adevărat să fie.

Pe masa din faţa lui, în punga pentru probe din plastic transparent, încă învelit pe jumătate în coperta fotocopiată a cărţii *Pe stâncile trădătoare,* se afla cartuşul cenuşiu-închis de la maşina de scris pe care îl luase de la Orlando. Se holbase la el cel puţin jumătate de oră, simţindu-se ca un copil care se trezeşte în dimineaţa de Crăciun faţă în faţă cu un cadou misterios şi ispititor, cel mai mare de sub brad. Şi totuşi, nu trebuia să se uite sau să atingă, ca să distrugă vreo probă criminalistică ce s-ar fi putut culege de pe bandă. Orice suspiciune de violare…

Se uită la ceas. Îşi promisese să nu sune decât la 9 şi jumătate. Existau copii care trebuiau duşi la culcare cu forţa, o soţie de îmbunat după încă o zi lungă la serviciu. Strike avea nevoie de timp ca să explice detaliat…

Dar răbdarea lui avea limite. Se ridică în picioare cu o anumită dificultate, luă cheile de la birou şi coborî laborios scările, ţinându-se strâns de balustradă, sărind într-un picior şi aşezându-se din când în când. Zece minute mai târziu intră din nou în apartamentul său şi reveni pe locul de pe canapea, cald încă, având la el briceagul şi purtând o pereche de mănuşi de latex din cele din care îi dăduse mai devreme lui Robin.

Scoase cu grijă banda de maşină de scris şi ilustraţia de copertă mototolită din punga pentru probe şi puse cartuşul, care stătea încă pe hârtie, pe masa precară cu blat de plastic. Abia respirând, extrase dispozitivul în formă de scobitoare al briceagului şi îl introduse delicat în spatele celor cinci centimetri de bandă fragilă aflaţi la vedere. Manevrând atent banda, reuşi să mai scoată puţin. Cuvintele inversate deveniră vizibile, cu literele de la dreapta la stânga.

EIDDE E ENIC UITŞ ĂC MESUZERC UE RAI

Valul subit de adrenalină se manifestă doar prin oftatul liniştit de satisfacţie al lui Strike. Strânse din nou banda cu abilitate, folosind dispozitivul în formă de şurubelniţă în rotiţa din partea de sus a cartuşului, neatingând nimic cu mâinile, apoi, purtând în continuare mănuşi de latex, îl strecură înapoi în punga pentru probe. Se uită din nou la ceas. Incapabil să mai aştepte, luă mobilul şi îl sună pe Dave Polworth.

— E un moment nepotrivit? întrebă el când vechiul lui prieten răspunse.

— Nu, spuse Polworth părând curios. Ce e, Diddy?

— Am nevoie de o favoare, Chum. Una mare.

Inginerul, aflat la aproape 200 de kilometri distanţă, în sufrageria lui din Bristol, ascultă fără să întrerupă în timp ce detectivul îi explica ce trebuia să facă. După ce acesta termină, în sfârşit, urmă o pauză.

— Ştiu că îţi cer mult, spuse Strike, ascultând neliniştit zumzăitul conexiunii telefonice. Nici măcar nu ştiu dacă e posibil pe vremea asta.

— Cum să nu fie, spuse Polworth. Dar va trebui să văd când pot să fac asta, Diddy. Am două zile libere în continuare… nu cred că lui Polly o să-i placă foarte…

— Da, m-am gândit că asta ar putea fi o problemă, zise Strike, ştiu că ar fi periculos.

— Nu mă jigni, am făcut şi chestii mai rele decât asta, spuse Polworth. Nu, doar că voia să le duc pe ea şi pe maică-sa la

cumpărături de Crăciun… dar la naiba cu asta, Diddy, ziceai că e o chestiune de viaţă şi de moarte?

— Aproape, spuse Strike închizând ochii şi zâmbind larg. De viaţă şi de libertate.

— Şi fără cumpărături de Crăciun, băiete, ceea ce îi convine vechiului tău Chum. Consider-o ca şi făcută, şi te sun dacă obţin ceva, bine?

— Ai grijă de tine, prietene.

— Dispari.

Strike puse mobilul lângă el, pe canapea, şi îşi frecă faţa cu mâinile, încă zâmbind. Era posibil ca tocmai să-i fi spus lui Polworth să facă ceva încă şi mai nebunesc şi mai fără rost decât să pună mâna pe un rechin aflat în trecere, dar Polworth era un om căruia îi plăcea pericolul şi venise vremea măsurilor disperate.

Ultimul lucru pe care îl făcu Strike înainte de a stinge lumina a fost să recitească notiţele conversaţiei lui Fancourt şi să sublinieze cuvântul „Tăietor” atât de apăsat, încât sfâşie pagina.

45

Nu observi ironia viermelui de mătase?

John Webster, *Diavolul alb*

Atât locuinţa familiei, cât şi casa din Talgarth Road continuară să fie scotocite în căutare de probe criminalistice. Leonora rămase la Holloway. Devenise un joc al aşteptării.

Strike era obişnuit cu statul ore în şir în frig, privind ferestre întunecate şi urmărind necunoscuţi fără faţă; cu apeluri telefonice şi uşi la care nu răspundea nimeni, cu feţe inexpresive, cu trecători care nu ştiau nimic; cu inacţiunea impusă şi frustrantă. Ceea ce era diferit şi deconcertant de data asta era anxietatea de care nu putea nicicum să scape.

Trebuia să păstrezi distanţa, dar existau întotdeauna oameni care te impresionau, nedreptăţi care dureau. Leonora era la închisoare, albă la faţă şi plângând, fiica ei era confuză, vulnerabilă şi despărţită de ambii părinţi. Robin prinsese desenul lui Orlando deasupra biroului ei, astfel încât pasărea veselă, cu pântec roşu, privea în jos spre detectiv şi spre asistenta lui în timp ce îşi făceau de lucru cu alte cazuri, reamintindu-le că o fată cu păr cârlionţat din Ladbroke Grove încă aştepta ca mama ei să se întoarcă acasă.

Robin, cel puţin, avea de îndeplinit o sarcină importantă, deşi avea impresia că-l dezamăgeşte pe Strike. Revenise la birou două zile la rând fără niciun rezultat al eforturilor ei, cu punga pentru probe goală. Detectivul o avertizase să aleagă o atitudine prudentă, să fugă la cel mai mic semn că cineva o observase sau îşi amintise de ea. Nu-i plăcea să fie explicit în legătură cu cât de uşor de remarcat era asistenta lui, chiar şi cu părul ei roşu-auriu strâns sub o căciuliţă. Era foarte atrăgătoare.

— Nu sunt sigură că trebuie să fiu chiar atât de precaută, spuse ea după ce îi urmase instrucţiunile ad literam.

— Să nu uităm cu ce avem de-a face aici, Robin, se răsti el, în timp ce anxietatea continua să-l ţină în ghearele sale. Quine nu şi-a smuls singur măruntaiele.

Unele dintre temerile lui erau ciudat de amorfe. În mod firesc, era îngrijorat că ucigaşul avea să scape iar, că existau lacune mari în pânza de păianjen a argumentaţiei pe care o construia, o argumentaţie care, în clipa de faţă, era construită în principal pe ceea ce-şi închipuia el, care avea nevoie de probe fizice care să o ancoreze, astfel încât poliţia şi avocaţii apărării să n-o poată spulbera. Dar avea şi alte griji.

Oricât de mult i-ar fi displăcut porecla de Bob Misticul pe care i-o dăduse Anstis, Strike avea acum o senzaţie a apropierii pericolului aproape la fel de intensă ca atunci când ştiuse, fără îndoială, că Vikingul era pe punctul de a sări în aer în jurul lui. I se spunea intuiţie, dar Strike ştia că era vorba de citirea unor semne subtile, o unire subconştientă a unor puncte. Din masa de probe disparate apărea o imagine clară a unui ucigaş, una fermă şi terifiantă: un caz de obsesie, de furie violentă, de minte raţională şi sclipitoare, dar profund tulburată.

Cu cât întârzia mai mult, refuzând să se dea bătut, cu cât îl încercuia mai strâns, cu atât mai mari erau şansele ca ucigaşul să-şi dea seama de ameninţarea pe care o reprezenta el. Strike avea încredere în capacitatea lui de a depista şi respinge atacul, dar nu putea contempla indiferent soluţiile pe care le-ar fi putut imagina o minte bolnavă ce se dovedise atrasă de o cruzime bizantină.

Zilele de concediu ale lui Polworth veniră şi trecură, fără rezultate vizibile.

— Nu renunţa acum, Diddy, îi spuse acesta lui Strike la telefon.

În mod caracteristic, zădărnicia strădaniilor lui părea mai degrabă să-l stimuleze decât să-l descurajeze pe Polworth.

— Luni o să zic la serviciu că sunt bolnav. Mai încerc o dată.

— Nu pot să-ţi cer asta, murmură Strike, frustrat. Drumul…

— Mă ofer eu, nemernic nerecunoscător cu picior de lemn.

— Penny o să te omoare. Cum rămâne cu cumpărăturile de Crăciun?

— Cum rămâne cu şansa mea de a face de râs poliţia din Londra? spuse Polworth, căruia îi displăceau capitala şi locuitorii ei în virtutea unui vechi principiu.

— Eşti un prieten adevărat, Chum, spuse Strike.

După ce închise, văzu zâmbetul larg al lui Robin.

— Ce e amuzant?

— „Chum”, spuse ea. Sună atât de tare a şcoală generală, atât de puţin stilul tău.

— Nu e ce crezi tu, spuse Strike.

Ajunsese la mijlocul poveştii cu Dave Polworth şi rechinul când mobilul lui sună iar: un număr necunoscut.

— Sunteţi Cameron… ăăă… Strike?

— La telefon.

— Io sunt Jude Graham, spuse o voce feminină voioasă. Vecina lu' Kath Kent. S-a întors.

— Asta e o veste bună, spuse Strike, ridicând degetul mare spre Robin.

— Da, s-a întors în dimineaţa asta. E cu cineva care o să stea cu ea. Am întrebat-o unde a fost, da' nu vrea să zică.

Strike îşi aminti că Jude Graham credea că el e jurnalist.

— Cel care o să stea cu ea e bărbat sau femeie?

— Femeie, spuse vecina cu regret. O fată înaltă, slabă şi negricioasă, e tot timpu' cu Kath.

— Asta e de mare ajutor, doamnă Graham, spuse Strike. O să… ăăă… o să vă las ceva în cutia poştală mai târziu pentru deranjul dumneavoastră.

— Excelent, spuse vecina fericită. Salut.

Apoi închise.

— Kath Kent s-a întors acasă, îi spuse Strike lui Robin. Se pare că a adus-o pe Pippa Midgley să stea cu ea.

— Ah, spuse Robin, încercând să nu zâmbească. Bănuiesc… ăăă… că acum îţi pare rău că ai prins-o de gât?

Strike zâmbi melancolic.

— N-o să vorbească cu mine, spuse el.

— Nu, îl aprobă Robin. Nu cred că o s-o facă.

— Asta le convine de minune, că Leonora e la pârnaie.

— Dacă le povesteşti întreaga ta teorie, poate că o să coopereze, sugeră Robin.

Strike îşi mângâia bărbia, privind spre Robin fără s-o vadă.

— Nu pot, spuse el în cele din urmă. Dacă se află că amuşin în direcţia aia, o să fiu norocos dacă nu mă aleg cu un cuţit în spate într-o noapte întunecoasă.

— Vorbeşti serios?

— Robin, spuse Strike uşor exasperat, Quine a fost legat şi eviscerat.

Se aşeză pe braţul canapelei, care scârţâia mai puţin decât pernele, dar care gemu sub greutatea lui, şi spuse:

— Pippa Midgley te-a plăcut.

— O să fac asta, spuse Robin imediat.

— Nu singură, spuse el, dar poate că ai putea să mă introduci şi pe mine? Ce zici de seara asta?

— Bineînţeles! zise ea jubilând.

Oare nu stabiliseră reguli noi, ea şi cu Matthew? Era prima oară când Robin îl testa, dar se duse la telefon cu încredere. Nu s-ar putea spune că reacţia lui Matthew când ea îl anunţase că nu ştia când avea să ajungă acasă în seara aia a fost entuziastă, dar acesta acceptă vestea fără să protesteze.

Astfel că, la ora 7 în seara aceea, după ce discutaseră în detaliu tactica pe care aveau să o folosească, Strike şi Robin plecară separat prin noaptea îngheţată, la distanţă de zece minute, Robin prima, spre Stafford Cripps House.

În curtea de beton din faţa blocului se afla din nou o gaşcă de adolescenţi, care nu o lăsară pe Robin să treacă cu acelaşi respect precaut pe care i-l acordaseră lui Strike cu două săptămâni în urmă. Unul dintre aceştia dansa înaintea ei, mergând cu spatele, invitând-o la petrecere, spunându-i că era foarte frumoasă şi râzând batjocoritor la tăcerea ei, în timp ce prietenii lui făceau glume în urma lui Robin, în întuneric, discutând despre aspectul ei din spate. Glumele adolescentului răsunau straniu în timp ce intrau în casa scărilor de beton. Lui Robin i se părea că acesta are cel mult 17 ani.

— Trebuie să merg la etaj, spuse ea ferm, însă transpiraţia începuse să-i înţepe pielea capului.

Băiatul se întinsese de-a latul casei scărilor, spre amuzamentul prietenilor lui. *E doar un copil,* îşi spuse Robin. *Şi Strike vine imediat în urma ta.* Acest gând îi dădu curaj.

— Dă-te la o parte, te rog, spuse ea.

Băiatul ezită, făcu o remarcă batjocoritoare despre silueta ei şi se mişcă. Robin aproape că se aştepta ca el s-o atingă în timp ce trecea, dar el fugi înapoi la prietenii lui, strigând cu toţii epitete obscene în urma ei, în timp ce Robin urca scările şi ajungea uşurată, fără să fie urmărită, pe palierul care ducea la apartamentul lui Kath Kent.

Înăuntru era aprinsă lumina. Robin se opri o secundă ca să se adune, apoi sună la uşă.

După câteva secunde, uşa se deschise 15 centimetri, prudent, şi apăru o femeie de vârstă mijlocie cu un păr roşcat, lung şi încâlcit.

— Kathryn?

— Da? spuse femeia cu suspiciune.

— Am unele informaţii foarte importante pentru tine, spuse Robin. Trebuie neapărat să le auzi.

(„Nu spune *Trebuie să vorbesc cu tine,* o instruise Strike, sau *Am câteva întrebări.* Creezi un cadru de asemenea natură încât să pară că e în avantajul ei. Mergi cât poţi mai departe fără să-i spui cine eşti; fă să pară ceva urgent, fă-o să se îngrijoreze că pierde ceva dacă îţi spune să pleci. E bine să intri înăuntru înainte ca ea să se poată prinde. Foloseşte-te de numele ei. Creează o legătură personală. Vorbeşte încontinuu.)

— Ce? întrebă Kathryn Kent.

— Pot să intru? întrebă Robin. E foarte frig afară.

— Cine eşti?

— Trebuie să auzi asta, Kathryn.

— Cine…?

— Kath? spuse cineva din spatele ei.

— Eşti jurnalistă?

— Sunt o prietenă, improviză Robin, cu vârfurile picioarelor pe pragul uşii. Vreau să te ajut, Kathryn.

— Hei…

O faţă lungă şi palidă, cu ochi mari căprui apăru lângă cea a lui Kath.

— Pippa, spuse Robin, prinzând privirea fetei înalte, tu ştii că sunt de partea ta – trebuie să vă spun ceva, amândurora, e ceva urgent…

Piciorul ei aproape trecuse peste prag. Robin puse în expresia ei cât de multă seriozitate şi convingere putu, în timp ce privea în ochii panicaţi ai Pippei.

— Pippa, n-aş fi venit dacă n-aş fi crezut că e cu adevărat important…

— Las-o să intre, îi spuse Pippa lui Kathryn.

Părea speriată.

Holul era aglomerat şi părea plin de haine atârnate. Kathryn o conduse pe Robin într-o sufragerie mică, luminată de veioze, cu pereţi zugrăviţi cu model de magnolii. La ferestre erau perdele maro, din stofă atât de subţire, încât luminile clădirilor de vizavi şi ale maşinilor care treceau în depărtare pătrundeau prin ele. O pătură portocalie puţin murdară acoperea canapeaua veche, care stătea pe un covor cu forme abstracte în spirală, iar pe o măsuţă ieftină de pin se aflau

resturi de mâncare chinezească la pachet. În colţ era o masă şubredă pentru calculator, pe care stătea un laptop. Robin îşi dădu seama, cu o uşoară remuşcare, că cele două femei decorau împreună un brad mic şi artificial de Crăciun. Un şir de beculeţe zăcea pe podea, iar pe singurul fotoliu erau mai multe podoabe. Una din ele era un disc de porţelan pe care scria *Viitoare scriitoare celebră!*

— Ce vrei? întrebă Kathryn Kent, cu braţele încrucişate.

Privea încruntată spre Robin, cu ochi mici şi aprigi.

— Pot să stau jos? spuse Robin, făcând asta fără să aştepte răspunsul lui Kathryn.

(„Fă-te comodă, cât de mult poţi fără să fii nepoliticoasă, fă să le fie mai greu să te scoată de acolo", spusese Strike.)

— Ce vrei? repetă Kathryn Kent.

Pippa stătea în faţa ferestrelor, holbându-se la Robin, care văzu că aceasta îşi făcea de lucru cu o podoabă de brad: un şoricel îmbrăcat ca Moş Crăciun.

— Ştii că Leonora Quine a fost arestată pentru crimă? spuse Robin.

— Bineînţeles că ştiu. Eu am fost…

Kathryn arătă spre pieptul ei generos.

— … cea care a găsit factura Visa pentru frânghii, burqa şi salopete.

— Da, spuse Robin, ştiu asta.

— Frânghii şi o burqa! exclamă Kathryn Kent. A primit mai mult decât se aştepta, nu-i aşa? În toţi anii ăştia a fost doar o şleampătă mică… o plicticoasă mică… o mică *vacă…* şi uite ce i-a făcut!

— Da, spuse Robin, ştiu că aşa pare.

— Ce vrei să zici cu „aşa pare"?

— Kathryn, am venit aici ca să te avertizez: ei nu cred că ea e autoarea.

(„Fără detalii. Nu menţiona în mod explicit poliţia, dacă poţi evita asta, nu-ţi asuma o poveste verificabilă, rămâi vagă", îi spusese Strike.)

— Ce vrei să spui? repetă Kathryn tăios. Poliţia nu…?

— Şi tu aveai acces la cardul lui, mai multe ocazii să-l copiezi…

Kathryn privi frenetic de la Robin la Pippa, care strângea în mână şoricelul-Moş Crăciun, albă la faţă.

— Dar Strike nu crede că tu eşti autoarea, spuse Robin.

— Cine? zise Kathryn.

Părea prea confuză, prea panicată ca să gândească limpede.

— Şeful ei, îi suflă Pippa.

— El! spuse Kathryn, întorcându-se iar spre Robin. El lucrează pentru *Leonora!*

— El nu crede că tu eşti autoarea, repetă Robin, chiar şi cu factura de pe cardul de credit – faptul că era la tine. Adică, pare ciudat, dar el e sigur că a ajuns la tine acciden…

— Ea mi-a dat-o! spuse Kathryn Kent, aruncându-şi braţele în aer şi gesticulând furios. Fiica lui – ea mi-a dat-o, eu nici măcar nu m-am uitat pe spate săptămâni de zile, nu m-am gândit la asta. Am fost *drăguţă* că am luat desenul ei stupid şi afurisit şi m-am prefăcut că e frumos – am fost *drăguţă!*

— Înţeleg asta, spuse Robin. Noi te credem, Kathryn, jur. Strike vrea să-l găsească pe adevăratul ucigaş, el nu e ca poliţia.

(„Insinuează, nu afirma.")

— El nu e interesat să ia pur şi simplu prima femeie pe care Quine ar fi putut… înţelegi…

Cuvintele *să o lase să-l lege* pluteau în aer, nerostite.

Pippa era mai uşor de citit decât Kathryn. Credulă şi uşor de speriat, Pippa privea spre Kathryn, care părea furioasă.

— Poate că nu-mi pasă cine l-a omorât! mârâi ea printre dinţii încleştaţi.

— Dar cu siguranţă nu vrei să fii arest…?

— Aşa zici tu, că sunt interesaţi de mine! La ştiri n-a apărut nimic!

— Păi… nici n-avea cum, nu-i aşa? spuse Robin blând. Poliţia nu organizează conferinţe de presă ca să anunţe că e posibil să fi arestat persoana greşi…

— La cine era cardul? La *ea.*

— De obicei, era chiar la Quine, spuse Robin, iar soţia lui nu e singura persoană care avea acces la el.

— De unde ştii mai bine ca mine ce crede poliţia?

— Strike are contacte bune la poliţia metropolitană, spuse Robin calm. A fost în Afganistan cu ofiţerul responsabil de caz, Richard Anstis.

Numele omului care o interogase părea să aibă greutate pentru Kathryn, care privi din nou spre Pippa.

— De ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Pentru că nu vrem să vedem încă o femeie nevinovată arestată, spuse Robin, pentru că noi credem că poliţia pierde timpul amuşinând pe cine nu trebuie şi pentru că…

(„Adaugă şi puţin interes personal, odată ce ai aruncat momeala, asta face lucrurile să pară mai plauzibile.”)

Robin continuă, prefăcându-se stânjenită:

— … evident, pe Cormoran l-ar ajuta foarte mult dacă el ar fi cel care-l prinde pe adevăratul ucigaş. Din nou.

— Da, spuse Kathryn dând vehement din cap, asta e, nu-i aşa? Vrea publicitate.

Nicio femeie care fusese împreună cu Owen Quine timp de doi ani nu ar fi crezut că publicitatea nu e o binefacere necondiţionată.

— Uite ce e, vrem doar să te avertizăm despre cum gândesc ei, spuse Robin, şi să-ţi cerem ajutorul. Dar, evident, dacă nu vrei…

Robin dădu să se ridice.

(„Odată ce i-ai prezentat situaţia, comportă-te ca şi cum nu te-ar interesa dacă acceptă. Ai reuşit asta atunci când începe ea să umble după tine.”)

— Am spus poliţiei tot ce ştiam, spuse Kathryn, care părea deconcertată acum, când Robin, care era mai înaltă decât ea, se ridicase iar. Nu am nimic altceva de spus.

— Păi, noi nu suntem siguri că ei au pus întrebările corecte, spuse Robin, lăsându-se iar pe canapea.

Apoi, cu ochii aţintiţi asupra laptopului din colţ, se abătu brusc de la pista pe care Strike o pregătise pentru ea.

— Tu eşti scriitoare. Observi lucruri. L-ai înţeles pe el şi opera lui mai bine decât oricine altcineva.

Virajul neaşteptat spre tonul măgulitor o făcu pe Kathryn (care deschisese deja gura, pregătită să vorbească) să-şi înăbuşe cuvintele furioase pe care era pe cale să i le arunce lui Robin, oricare ar fi fost acestea.

— Şi? spuse Kathryn. Ce vrei să ştii?

Agresivitatea ei părea acum puţin falsă.

— Vrei să-l laşi pe Strike să vină şi să asculte ce ai de spus? Nu vine, dacă nu vrei.

Această ofertă, prin care Robin încerca s-o liniştească, nu fusese aprobată de şeful ei.

— El îţi respectă dreptul de a refuza.

Strike nu făcuse nicio astfel de afirmaţie.

— Dar ar vrea să audă ce ai de spus cu cuvintele tale.

— Nu ştiu dacă am de spus ceva util, spuse Kathryn.

Își încrucișă brațele iar, însă nu putea să ascundă aerul de vanitate satisfăcută.

— Știu că îți cerem mult, spuse Robin, dar dacă ne ajuți să-l prindem pe adevăratul ucigaș, Kathryn, o să apari în ziar din motivele *corecte.*

Perspectiva aceasta începu să prindă contur – Kathryn intervievată de jurnaliști nerăbdători și admirativi, care o întrebau despre opera ei, poate: Povestește-mi despre *Sacrificiul Melinei…*

Kathryn aruncă o privire laterală spre Pippa, care spuse:

— Nemernicul ăla m-a *răpit!*

— Ai încercat să-l ataci, Pip, zise Kathryn.

Se întoarse puțin neliniștită spre Robin.

— *Eu* nu i-am spus niciodată să facă asta. Pippa era – după ce am văzut ce scrisese el în carte – eram amândouă… și ne-am gândit că *el–*, *s*eful tău – fusese angajat ca să ne aranjeze.

— Înțeleg, minți Robin.

Raționamentul i se părea întortocheat și paranoic, dar poate că dacă petreceai mai mult timp cu Owen Quine, ăsta era efectul asupra ta.

— Pe Pippa a luat-o valul și nu s-a mai gândit, spuse Kathryn, privind-o pe protejata ei cu un amestec de afecțiune și reproș. Pip are probleme de temperament.

— E de înțeles, spuse Robin ipocrit. Pot să-l chem pe Cormoran… pe Strike, vreau să spun? Să-i zic să vină aici?

Scosese deja mobilul din buzunar și privi în jos spre el. Strike îi trimisese un mesaj:

Pe palier. Frig ca naiba.

Ea îi răspunse:

Așteaptă 5.

De fapt, avu nevoie de doar trei minute. Îmbunată de seriozitatea și de aerul înțelegător ale lui Robin, ca și de încurajarea alarmată a Pippei de a-l primi pe Strike și de a afla ce era mai rău, atunci când acesta bătu în sfârșit la ușă, Kathryn se duse să-i deschidă cu ceva ce semăna a promptitudine.

Încăperea păru mult mai mică odată cu sosirea lui. Pe lângă Kathryn, Strike părea imens și aproape inutil de masculin; când ea

eliberă singurul fotoliu de podoabele de Crăciun şi Strike se aşează pe el, acesta începu să pară pitic. Pippa se retrase la capătul canapelei, aşezată pe braţ, aruncându-i lui Strike priviri în care se citea un amestec de sfidare şi groază.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Kathryn pe Strike.

Acesta era îmbrăcat cu paltonul lui gros, iar pantofii lui, mărimea 44, erau înfipţi ferm în covorul ei spiralat.

— O cană de ceai ar fi minunat, spuse el.

Kathryn plecă spre bucătăria minusculă. Trezindu-se singură cu Strike şi Robin, Pippa se panică şi fugi după ea.

— Te-ai descurcat al naibii de bine, îi murmură Strike lui Robin, dacă îmi oferă ceai.

— E *foarte* mândră de faptul că e scriitoare, şopti Robin, ceea ce înseamnă că putea să-l înţeleagă în moduri în care alţi oameni…

Dar Pippa revenise cu o cutie de biscuiţi ieftini, iar Strike şi Robin amuţiră imediat. Pippa îşi reluă locul de la capătul canapelei, aruncându-i lui Strike priviri înspăimântate care aveau, ca şi atunci când se ghemuise în biroul lor, o nuanţă de încântare teatrală.

— Eşti foarte amabilă, Kathryn, spuse Strike după ce ea puse o tavă cu ceai pe măsuţă.

Robin văzu că pe una din căni scria *Rămâi calm* şi *corectează.*

— Vom vedea, replică Kent, cu braţele încrucişate în timp ce îl privea încruntată de sus.

— Kath, stai jos, o îndemnă Pippa.

Kathryn se aşează fără prea mare chef pe canapea, între Pippa şi Robin.

Prima prioritate a lui Strike era să încurajeze încrederea fragilă pe care Robin reuşise să o creeze; atacul direct nu-şi avea locul aici. El se lansă, prin urmare, într-un discurs care îl oglindea pe cel al lui Robin şi care sugera că autorităţile aveau îndoieli în privinţa arestării Leonorei şi că treceau în revistă probele existente, evitând să menţioneze în mod direct poliţia, dar sugerând prin fiecare cuvânt că poliţia metropolitană îşi îndrepta acum atenţia spre Kathryn Kent. În timp ce vorbea, o sirenă se auzea în depărtare. Strike sublinie că el personal era sigur de nevinovăţia lui Kathryn, dar că o vedea ca pe o sursă pe care poliţia nu reuşise s-o înţeleagă sau s-o folosească în mod adecvat.

— Da, mă rog, aici s-ar putea să ai dreptate, spuse ea.

Kathryn nu atât înflorise la cuvintele lui liniştitoare, cât se

detensionase; luă cana cu *Rămâi calm* şi spuse cu o expresie dispreţuitore:

— Nu-i interesa altceva decât viaţa noastră sexuală.

Strike îşi aminti că, din ce îi spusese Anstis, Kathryn se oferise să le dea o grămadă de informaţii pe acest subiect fără să fie presată să facă asta.

— Pe mine nu mă interesează viaţa voastră sexuală, spuse Strike. E evident că el – ca să fiu direct – nu obţinea acasă ce voia.

— Nu se mai culcase cu ea de ani de zile, spuse Kathryn.

Amintindu-şi fotografiile din dormitorul Leonorei cu Owen Quine legat, Robin îşi coborî privirea.

— Nu aveau nimic în comun. Owen nu putea să discute cu ea despre opera lui, pe ea n-o interesa, nu dădea o ceapă degerată pe asta. Owen ne-a spus – nu-i aşa?…

Kathryn ridică privirea spre Pippa, care era cocoţată pe braţul canapelei, lângă ea.

— … că ea nici măcar nu-i citise vreodată cărţile ca lumea. Owen voia pe cineva cu care să relaţioneze la nivelul ăla. Cu mine chiar putea să discute despre literatură.

— Şi cu mine, spuse Pippa.

Apoi se lansă într-un discurs:

— Owen era interesat de politicile identităţii, înţelegeţi, şi discuta cu mine ore în şir despre cum era pentru mine să mă fi născut, practic, în trupul gre…

— Da, mi-a spus că era o uşurare să poată discuta cu cineva care chiar îi înţelegea opera, spuse Kathryn tare, acoperind-o pe Pippa.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Strike dând din cap. Şi poliţia nu s-a deranjat să te întrebe despre nimic din toate astea, înţeleg?

— Păi, m-au întrebat unde ne-am întâlnit şi eu le-am zis: la cursurile lui de scriere creatoare. A fost ceva treptat, înţelegi, el era interesat de scrisul meu…

— … de scrisul nostru… spuse Pippa încet.

Kathryn vorbi îndelung. Strike dădea din cap, încercând să pară cât mai interesat de evoluţia treptată a relaţiei profesor-student spre ceva mult mai intim, în timp ce Pippa îi însoţea mereu, despărţindu-se de Quine şi Kathryn doar la uşa dormitorului.

— Eu scriu literatură fantasy puţin mai diferită, spuse Kathryn.

Strike rămase surprins şi puţin amuzat că ea începuse să vorbească

precum Fancourt: cu fraze exersate şi expresii de impact. Se întrebă în treacăt câţi oameni care stăteau singuri ore în şir, mâzgălindu-şi poveştile, exersau vorbitul despre opera lor în timpul pauzelor de cafea şi îşi aminti ce-i spusese Waldegrave despre Quine, şi anume că acesta recunoscuse de bunăvoie că făcea simulări de interviu cu un pix.

— De fapt, e literatură fantasy şi erotică, dar e cu adevărat literară. Şi asta e chestia cu practica tradiţională a publicării, înţelegi, nu vor să rişte cu ceva care nu s-a mai făcut, totul se reduce la ceea ce intră în categoriile lor de promovare, iar dacă amesteci mai multe genuri, dacă încerci să creezi ceva complet nou, se tem să-şi asume riscul… ştiu că Liz Tassel…

Kathryn rostise numele de parcă era o suferinţă fizică.

— … i-a spus lui Owen că opera mea era prea de nişă. Dar asta e minunat cu editurile independente, libertatea…

— Da, zise Pippa, evident disperată să-şi spună şi ea părerea, e adevărat, pentru ficţiunea populară cred că editurile independente pot fi soluţia…

— Numai că eu nu scriu ficţiune populară, zise Kathryn cu o uşoară încruntare, asta voiam să spun…

— … dar Owen credea că pentru biografia mea ar fi mai bine să merg pe calea tradiţională, spuse Pippa. Înţelegeţi, el era cu adevărat interesat de identitatea de gen şi era fascinat de povestea mea. L-am prezentat câtorva oameni transgender şi mi-a promis că vorbeşte cu editorul lui despre mine, fiindcă era convins că, având parte de o promovare cum trebuie şi cu o poveste care de fapt n-a mai fost spusă niciodată…

— Lui Owen îi plăcea foarte mult *Sacrificiul Melinei,* abia aştepta să citească mai departe, spuse Kathryn tare. Practic îmi smulgea din mână fiecare capitol, după ce îl terminam, şi mi-a spus…

Kathryn se opri brusc, în mijlocul frazei. Iritarea provocată de faptul că fusese întreruptă se şterse în mod grotesc de pe faţa Pippei. Robin îşi dădu seama că amândouă îşi amintiseră dintr-odată că, în tot acest timp în care Quine le copleşise cu încurajări exuberante, cu interes şi apreciere, personajele Harpia şi Epicene prindeau un contur obscen pe vechea maşină electrică de scris, la adăpost de privirile lor nerăbdătoare.

— Deci vă vorbea despre opera lui? întrebă Strike.

— Puţin, spuse Kathryn Kent cu o voce neutră.

— Cât timp a lucrat la *Bombyx Mori,* ştii cumva?

— Majoritatea timpului cât l-am cunoscut eu, zise Kathryn.

— Ce spunea despre ea?

Urmă o pauză. Kathryn şi Pippa se uitară una la cealaltă.

— I-am spus deja, îi zise Pippa lui Kathryn, cu o privire plină de înţeles spre Strike, că el ne-a spus că avea să fie ceva diferit.

— Da, zise Kathryn fără tragere de inimă, încrucişându-şi braţele. Nu ne-a spus că avea să fie aşa.

Aşa… Strike îşi aminti substanţa maro şi cleioasă care se scurgea din sânii Harpiei. Pentru el fusese una dintre cele mai revoltătoare imagini ale cărţii. Îşi aminti că sora lui Kathryn murise de cancer de sân.

— A spus cum avea să fie cartea? întrebă Strike.

— A minţit, spuse Kathryn simplu. A spus că avea să fie călătoria unui scriitor sau aşa ceva, dar a dat de înţeles… ne-a spus că noi aveam să fim…

— Nişte „minunate suflete pierdute", spuse Pippa, care părea că nu poate uita expresia.

— Da, murmură Kathryn.

— Ţi-a citit vreo parte din ea, Kathryn?

— Nu, spuse ea. A spus că voia să fie o… o…

— Ah, *Kath,* spuse Pippa tragic.

Kathryn îşi îngropase faţa în mâini.

— Poftim, spuse Robin amabil, căutând şerveţele în geanta ei.

— Nu, refuză Kathryn cu asprime în glas.

Se ridică de pe canapea şi dispăru în bucătărie. Se întoarse cu câteva prosoape de hârtie.

— A spus, repetă ea, că voia să fie o surpriză. Ce nemernic. *Nemernicul.*

Kathryn se aşeză la loc. Îşi tamponă ochii şi scutură din cap. Coama ei lungă de păr roşcat flutura, în timp ce Pippa o masa pe spate.

— Pippa mi-a zis, spuse Strike, că Owen Quine a strecurat un exemplar al manuscrisului în cutia poştală.

— Da, spuse Kathryn.

Era evident că Pippa îi mărturisise deja această indiscreţie.

— Jude, de alături, l-a văzut când a făcut asta. E o vacă băgăreaţă, îmi ţine tot timpul socoteala.

Strike, care tocmai strecurase încă 20 de lire în cutia poştală a vecinei băgăreţe ca mulţumire pentru că-l informa despre acţiunile lui

Kathryn, întrebă:

— Când?

— Pe 6, la prima oră, spuse Kathryn.

Strike aproape simţi tensiunea şi însufleţirea lui Robin.

— La momentul ăla becurile din faţa uşii funcţionau?

— Alea? Nu merg de luni de zile.

— Jude a vorbit cu Owen Quine?

— Nu, doar s-a uitat pe fereastră. Era 2 noaptea sau aşa ceva, nu era să iasă afară în cămaşă de noapte. Dar ea l-a văzut venind şi plecând de o grămadă de ori. Ştia cum a-arată, cu pălăria şi mantia aia s-stupidă.

Kathryn începu să suspine.

— Pippa spune că era şi un bilet, zise Strike.

— Da… „Clipa răzbunării pentru noi amândoi", spuse Kathryn.

— Îl mai ai?

— L-am ars, răspunse Kathryn.

— Îţi era adresat ţie? „Dragă Kathryn"?

— Nu, doar un mesaj şi un sărut afurisit, suspină Kathryn. *Nemernicul!*

— Să mă duc să iau nişte băutură adevărată? se oferi Robin pe neaşteptate.

— E nişte băutură în bucătărie, spuse Kathryn, înăbuşindu-şi răspunsul cu prosopul de bucătărie pe care şi-l apăsa pe gură şi obraji. Pip, adu-o tu.

— Eşti sigură că biletul era de la el? întrebă Strike în timp ce Pippa pleca grăbită la bucătărie.

— Da, era scrisul lui, l-aş recunoaşte dintr-o mie.

— Ce ai înţeles din el?

— Nu ştiu, spuse Kathryn, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi. Că m-a răzbunat pe mine pentru că i-o trăsese nevesti-sii? Că s-a răzbunat pe el însuşi împroşcând cu noroi pe toată lumea… chiar şi pe mine? Laş nemernic.

În mod inconştient, Kathryn repetase cuvintele lui Michael Fancourt.

— Putea să-mi spună că nu mai voia… dacă avea de gând să-i pună capăt… de ce să facă asta? *De ce?* Şi nu era vorba doar de mine… Pip… a dat de înţeles că-i pasă, vorbea cu ea despre viaţa ei… ea a trecut prin perioade groaznice… adică, biografia ei nu e mare literatură sau ceva, dar…

Pippa se întoarse cu o sticlă de coniac şi pahare care zăngăneau, iar Kathryn amuţi.

— Păstram asta pentru Crăciun, spuse Pippa scoţând dopul cu îndemânare. Poftim, Kath.

Kathryn acceptă un coniac mare şi îl dădu pe gât dintr-o gură. Acesta păru să aibă efectul dorit. Kathryn trase aer în piept şi se îndreptă de spate. Robin acceptă doar puţin. Strike refuză.

— Când ai citit manuscrisul? o întrebă el pe Kathryn, care deja se servea din nou cu coniac.

— Chiar în ziua în care l-am găsit, pe 9, când am venit acasă să-mi mai iau nişte haine. Stăteam cu Angela la azil, înţelegi… el nu răspunsese la niciunul dintre apelurile mele telefonice începând cu noaptea focurilor de artificii, nici măcar la unul, iar eu îi spusesem că Angela e foarte rău, îi lăsasem mesaje. Apoi am venit acasă şi am găsit manuscrisul împrăştiat pe podea. M-am gândit „din cauza asta nu răspunde, vrea să citesc chestia asta înainte?" L-am luat cu mine la azil şi l-am citit acolo, în timp ce stăteam cu Angela.

Robin putea doar să-şi imagineze cum trebuia să se fi simţit ea citind descrierea pe care i-o făcea amantul, în timp ce stătea lângă patul de moarte al surorii ei.

— Am sunat-o pe Pip… nu-i aşa?…

Pippa dădu din cap.

— … şi i-am spus ce făcuse. Îl sunam întruna, dar el *continua* să nu-mi răspundă. Ei, şi după ce Angela a murit, m-am gândit: „Dă-o naibii. Vin eu după *tine*".

Coniacul colorase uşor obrajii lui Kathryn.

— M-am dus acasă la ei, dar când am văzut-o pe ea – soţia lui – mi-am dat seama că spunea adevărul. Nu era acolo. Aşa că i-am zis să-i spună că Angela murise. El o cunoscuse pe Angela…

Faţa lui Kathryn se boţi iar. Pippa îşi puse jos paharul şi o luă pe Kathryn pe după umerii ei tremurători.

— M-am gândit că cel puţin o să-şi dea seama ce mi-a făcut când o pierdeam… când am pierdut-o…

Timp de mai bine de un minut, în cameră nu se auzi niciun sunet în afară de suspinele lui Kathryn şi de ţipetele îndepărtate ale adolescenţilor din curtea de jos.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, spuse Robin.

Un sentiment fragil de camaraderie îi lega acum pe toţi patru. Puteau fi de acord cel puţin cu un lucru: că Owen Quine se comportase foarte urât.

— De fapt, capacitatea ta de a analiza un text m-a adus aici, îi spuse Strike lui Kathryn.

Ochii acesteia se îngustaseră din nou; acum erau umflaţi şi arătau ca nişte fante pe chipul ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Kathryn, dar Robin detectă o mândrie satisfăcută în spatele aerului hotărât.

— Nu înţeleg unele lucruri pe care Quine le-a scris în *Bombyx Mori.*

— Nu e greu, spuse ea, repetând fără să-şi dea seama ce spusese Fancourt. N-o să câştige premii pentru subtilitate, nu-i aşa?

— Nu ştiu, zise Strike. Există un personaj foarte controversat.

— Gloriezadarnică? întrebă ea.

Evident, se gândi Strike, Kathryn se repezise la această concluzie. Fancourt era celebru.

— Mă gândeam la Tăietor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

Asprimea tonului ei o şocă pe Robin. Kathryn privi spre Pippa, iar Robin recunoscu licărirea prost mascată care indica un secret împărtăşit.

— El pretindea că e mai bun decât atât, spuse Kathryn. Pretindea că există unele lucruri care sunt sacre. Apoi s-a apucat să…

— Se pare că nimeni nu vrea să mi-l interpreteze pe Tăietor, spuse Strike.

— Asta e din cauză că unii dintre noi mai au o anumită decenţă, spuse Kathryn.

Strike prinse privirea lui Robin. O îndemnă să preia ea controlul.

— Jerry Waldegrave i-a spus deja lui Cormoran că el e Tăietorul, spuse ea ezitant.

— Mie îmi place Jerry Waldegrave, zise Kathryn pe un ton sfidător.

— Îl cunoşti? întrebă Robin.

— Owen m-a dus la o petrecere de Crăciun acum doi ani, spuse ea. Waldegrave era acolo. Un om drăguţ. Băuse ceva.

— Bea încă de atunci? interveni Strike.

Fusese o greşeală; Strike o încurajase pe Robin să preia controlul pentru că presupusese că ea părea mai puţin înspăimântătoare. Întreruperea lui o făcu pe Kathryn să amuţească.

— Mai erau şi alţi oameni interesanţi la petrecere? întrebă Robin, sorbind din coniac.

— Michael Fancourt era acolo, spuse Kathryn imediat. Oamenii zic că e arogant, dar mie mi s-a părut fermecător.

— Ah… ai vorbit cu el?

— Owen voia ca eu să păstrez distanţa, spuse ea, dar eu m-am dus la toaletă şi pe drumul de întoarcere i-am zis pur şi simplu cât de mult îmi plăcuse *Casa pustie.* Owen n-ar fi fost de acord cu asta.

Kathryn o spusese cu o satisfacţie demnă de milă.

— Zicea întotdeauna că Fancourt e supraestimat, dar *eu* cred că e minunat. În orice caz, am vorbit o vreme şi apoi cineva l-a dus în altă parte.

După care, Kathryn repetă sfidător, de parcă umbra lui Owen Quine ar fi fost în cameră şi putea să audă cum rivalul său era lăudat:

— Dar, da, Fancourt a fost fermecător cu *mine.* Mi-a urat noroc cu scrisul meu.

Kathryn mai bău nişte coniac.

— I-ai spus că erai prietena lui Owen? întrebă Robin.

— Da, spuse Kathryn zâmbind puţin poznaş, şi el a râs şi a zis: „Ai toată compasiunea mea". Nu l-a deranjat asta. Nu-i mai păsa de Owen, îmi dădeam seama. Nu, eu cred că e un om drăguţ şi un scriitor extraordinar. Oamenii sunt invidioşi, nu-i aşa, când ai succes?

Kathryn îşi turnă iar coniac. Ţinea la băutură remarcabil de bine. În afara roşeţii de pe faţă, nimic nu trăda că s-ar fi ameţit.

— Şi ţi-a plăcut şi Jerry Waldegrave, spuse Robin aproape absentă.

— O, e minunat, zise Kathryn.

Acum îi luase la rând, lăudându-i pe toţi cei pe care Quine i-ar fi putut ataca.

— E un om minunat. Dar era foarte, foarte beat. Era într-o cameră de alături şi oamenii îl evitau, înţelegi. Japiţa aia de Tassel ne-a spus să-l lăsăm în pace, că vorbea prostii.

— De ce zici că e japiţă? întrebă Robin.

— E o vacă bătrână şi snoabă, spuse Kathryn. Cum a putut să-mi vorbească, şi celorlalţi la fel! Dar ştiu de ce: era supărată pentru că Michael Fancourt era acolo. Eu i-am zis – Owen se dusese să vadă dacă Jerry e în regulă, nu voia să-l lase leşinat într-un fotoliu, indiferent ce zicea japiţa aia bătrână – lui Tassel: „Tocmai vorbeam cu Fancourt, e fermecător".

Apoi Kathryn continuă cu satisfacţie:

— Nu i-a plăcut asta. Nu-i plăcea ideea că el se purta aşa de frumos cu mine, în timp ce pe ea o ura. Owen mi-a zis că mai demult Liz Tassel fusese îndrăgostită de Fancourt, dar el nici n-o băga în seamă.

Kathryn savura această bârfă, oricât de veche era. În acea seară, cel puţin, făcuse parte din cercul iniţiaţilor.

— A plecat la puţin timp după ce i-am zis asta, spuse ea cu satisfacţie. Ce femeie oribilă.

— Michael Fancourt mi-a zis… începu Strike.

Ochii lui Kathryn şi ai Pippei se aţintiră imediat asupra lui: erau nerăbdătoare să afle ce ar fi putut spune celebrul scriitor.

— … că Owen Quine şi Elizabeth Tassel au avut cândva o aventură.

După un moment de tăcere stupefiată, Kathryn Kent izbucni în râs. Era, fără îndoială, unul sincer: răguşit şi aproape voios, ţipete care umpleau încăperea.

— Owen şi *Elizabeth Tassel?*

— Aşa a spus el.

Pippa zâmbi radios văzând veselia exuberantă şi neaşteptată a lui Kathryn Kent. Aceasta se lăsă pe spătarul canapelei, încercând să-şi tragă răsuflarea; nişte coniac i se vărsă pe pantaloni, în timp ce ea se zguduia din cauza unei veselii aparent autentice. Pippa se molipsi şi începu şi ea să râdă.

— Niciodată, gâfâi Kathryn, nici… într-un… *milion…* de ani…

— A precizat că a fost cu mult timp în urmă, spuse Strike.

Dar Kathryn îşi scutură coama ei lungă şi roşie, în timp ce continua să scoată hohote puternice de râs neprefăcut.

— Owen şi Liz… niciodată, spuse ea, tamponându-şi ochii umezi. Niciodată, niciodată… Nu înţelegi. Owen zicea că e *îngrozitoare.* Mi-ar fi spus… Owen vorbea despre toate femeile cu care se culcase, nu era un *gentleman* în privinţa asta, nu-i aşa, Pip? Aş fi ştiut dacă ei s-ar fi… Nu ştiu de *unde* a scos Michael Fancourt asta. *Niciodată.*

Veseliei ei neforţate i se adăugase o convingere totală, iar râsul o detensionase.

— Dar nu ştii ce înseamnă, de fapt, Tăietorul? o întrebă Robin.

Robin îşi puse paharul gol de coniac pe măsuţa de pin, cu fermitatea unui musafir care e pe punctul de a-şi lua rămas-bun.

— N-am zis că nu ştiu, spuse Kathryn, cu răsuflarea încă tăiată din cauza râsului prelungit. *Ştiu.* Numai că era groaznic să-i facă asta lui

Jerry. Ce ipocrit afurisit… Owen îmi spune să nu zic la nimeni şi apoi se apucă să bage asta în *Bombyx Mori…*

Robin nu avea nevoie ca privirea lui Strike să-i spună să nu zică nimic. Lăsă buna dispoziţie alimentată de coniac a lui Kathryn, plăcerea pe care i-o provoca întreaga lor atenţie şi mândria de a cunoaşte secrete sensibile despre personajele literare să-şi facă treaba.

— Bine, spuse ea. Bine, uite despre ce e vorba… Owen mi-a spus în timp ce plecam. Jerry era foarte beat în seara aceea şi căsnicia lui are probleme, ştiţi asta, aşa e de ani de zile… el şi Fenella se certaseră groaznic în seara de dinaintea petrecerii, şi ea i-a zis că fiica lor ar putea să nu fie a lui. Că putea să fie…

Strike ştia ce urmează.

— … a lui Fancourt, spuse Kathryn după o pauză dramatică adecvată. Piticul cu cap mare, copilul pe care ea se gândea să-l avorteze pentru că nu ştia al cui e, înţelegeţi? Tăietorul, cu coarnele lui de încornorat… Iar Owen mi-a zis să-mi ţin gura. „Nu e ceva amuzant", a zis el, „Jerry îşi iubeşte fiica, e singurul lucru bun pe care îl are în viaţă". Dar a vorbit despre asta tot drumul spre casă. Îi tot dădea cu Fancourt şi cât de mult i-ar displăcea să afle că are o fiică, pentru că Fancourt nu şi-a dorit copii niciodată… Toate tâmpeniile astea despre protejarea lui Jerry! Orice ca să lovească în Michael Fancourt. *Orice.*

46

Leandro se sili din răsputeri;
apa de deasupra lui se roti
Şi îl trase în jos, pe fundul mării
Care era presărat cu perle…

Christopher Marlowe, *Hero şi Leandro*

Recunoscător pentru efectul coniacului ieftin şi pentru combinaţia specială de gândire limpede şi căldură a lui Robin, Strike se despărţi de ea cu multe mulţumiri, jumătate de oră mai târziu. Robin se duse spre casă, la Matthew, cuprinsă de satisfacţie şi însufleţire, privind cu mai multă înţelegere decât până atunci teoria lui Strike despre ucigaşul lui Owen Quine. Asta se datora, în parte, faptului că nimic din ceea ce spusese Kathryn Kent nu contrazisese teoria, dar mai ales faptului că ea se simţea deosebit de apropiată de şeful ei după acel interogatoriu comun.

Strike se întoarse în apartamentul lui de la mansardă într-o stare mai puţin exuberantă. Nu băuse nimic în afară de ceai şi credea cu mai multă putere ca oricând în teoria lui, dar singura probă pe care o putea oferi era un unic cartuş de maşină de scris: nu era suficient ca să răstoarne cazul poliţiei împotriva Leonorei.

În noaptea de sâmbătă spre duminică se lăsă un îngheţ puternic, dar în timpul zilei sclipiri de soare străpungeau covorul de nori. Ploaia transformă o parte din zăpada acumulată în canale într-o zloată alunecoasă. Strike medita de unul singur, între apartament şi birou, ignorând un apel de la Nina Lascelles şi refuzând o invitaţie la cină acasă la Nick şi Ilsa, argumentând că avea muncă de birou de făcut, dar în realitate preferând singurătatea fără presiuni discuţiilor despre cazul Quine.

Ştia că se comportă ca şi cum ar fi fost supus unui standard profesional care încetase să mai fie valabil când părăsise Divizia de Investigaţii Speciale. Deşi din punct de vedere legal era liber să bârfească cu oricine voia despre suspiciunile lui, Strike continua să le trateze drept confidenţiale. Aceasta se datora în parte unei obişnuinţe

de lungă durată, dar mai ales faptului că (oricât de batjocoritor ar fi putut să râdă alţii) Strike lua foarte în serios posibilitatea ca ucigaşul să audă ce gândea şi făcea el. În opinia lui Strike, cea mai sigură cale de a face ca informaţiile secrete să nu se scurgă era să nu spui nimănui despre ele.

Luni îl vizită din nou şeful şi amantul necredincioasei domnişoare Brocklehurst, al cărui masochism se extindea acum prin dorinţa de a afla dacă aceasta avea cumva, aşa cum credea el cu tărie, un al treilea iubit ascuns pe undeva. Strike ascultă, gândindu-se în acelaşi timp la ce reuşise să facă Dave Polworth, care acum începea să pară ultima lui speranţă. Strădaniile lui Robin rămâneau zadarnice, în ciuda orelor pe care le petrecea urmărind probele pe care i le ceruse el să le găsească.

La 6:30 în seara aceea, în timp ce stătea în apartament uitându-se la buletinul meteo, care prevedea revenirea aerului arctic înainte de sfârşitul săptămânii, mobilul lui sună.

— Ia ghici, Diddy, spuse Polworth şi în fundal se auzeau nişte păcănituri provocate de bruiaje.

— Cred că glumeşti, spuse Strike, cu pieptul încordat brusc de aşteptare.

— Le am pe toate, prietene.

— Dumnezeule mare, şopti Strike.

Fusese chiar teoria lui, dar era uluit, ca şi cum Polworth făcuse totul singur, fără niciun ajutor.

— Sunt aici într-o pungă, te aşteaptă.

— O să trimit pe cineva mâine la prima oră…

— Iar eu o să mă duc acasă şi o să fac o baie bună, spuse Polworth.

— Chum, eşti un…

— Da, ştiu. Discutăm despre meritele mele mai târziu. Sunt îngheţat ca dracu', Diddy, mă duc acasă.

Strike o sună pe Robin să-i dea vestea. Exaltarea ei era la fel de mare ca a lui.

— Da, mâine! spuse ea, plină de hotărâre. Mâine mă duc să le aduc, o să mă asigur că…

— Nu începe să fii neatentă, o întrerupse Strike. Nu e un concurs.

Abia dacă dormi în noaptea aceea.

Robin nu apăru deloc la birou până la unu după-amiaza, dar în clipa în care Strike auzi uşa de sticlă trântindu-se şi o auzi cum îl strigă, îşi

dădu seama.

— Nu ai…?

— Ba da, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Robin avu senzaţia că el o s-o îmbrăţişeze, ceea ce ar fi însemnat încălcarea unui hotar de care el nici măcar nu se apropiase vreodată, dar gestul care i se păruse că ar putea fi destinat ei avea de fapt ca obiect mobilul de pe biroul lui.

— Îl sun pe Anstis. Am reuşit, Robin.

— Cormoran, cred că… începu Robin să spună.

Dar Strike n-o auzi. Se repezise în biroul lui, închizând uşa după el.

Robin se lăsă pe scaunul de la calculatorul ei, simţindu-se stânjenită. Vocea înăbuşită a lui Strike se înălţa şi cobora în spatele uşii. Robin se ridică, agitată, ca să meargă la toaletă, unde se spălă pe mâini şi privi insistent în oglinda crăpată şi pătată, examinând auriul inoportun de strălucitor al părului ei. Se întoarse în birou şi se aşeză, nereuşind să se apuce de nimic. Observă că nu aprinsese micuţul ei brad de Crăciun cu beteală. Făcu asta şi aşteptă, rozându-şi unghiile, cu mintea absentă, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile.

Douăzeci de minute mai târziu, Strike apăru din birou cu fălcile încleştate şi o expresie furioasă.

— Dobitoc prost şi afurisit! fură primele lui cuvinte.

— Nu se poate! icni Robin.

— Nu vrea să audă de nimic, spuse Strike, prea montat ca să se poată aşeza, şchiopătând într-o parte şi-n alta în spaţiul limitat. A dus haina aia însângerată din depozit la analize şi are sângele lui Quine pe ea – mare scofală, putea să se fi tăiat acum luni de zile. E atât de îndrăgostit de teoria lui afurisită…

— I-ai spus cumva că nu trebuie decât să obţină un mandat de…?

— *DOBITOCUL!* mugi Strike, lovind dulapul de metal atât de tare încât acesta răsună, iar Robin tresări.

— Dar nu au cum să nege – odată ce criminaliştii termină…

— Tocmai asta e ideea, Robin! spuse Strike, întorcându-se spre ea. Dacă nu caută *înainte* să termine criminaliştii, s-ar putea să nu mai fie nimic de găsit!

— Dar i-ai spus despre maşina de scris?

— Dacă simplul fapt că asta e *acolo* nu-l pocneşte pe bou între ochi…

Robin nu mai riscă nicio sugestie, ci doar îl urmări cum merge într-o

parte şi-n alta, cu fruntea încruntată, prea intimidată să-i mai spună acum ce o îngrijora.

— Dă-o-n mă-sa, mârâi Strike la cea de-a şasea întoarcere spre biroul ei. Şoc şi groază. N-avem de ales. Al şi Nick.

Strike scoase iar mobilul.

— Cine e Nick? întrebă Robin, străduindu-se din greu să ţină pasul cu el.

— E soţul avocatei Leonorei, spuse Strike formând un număr la telefon. Prieten vechi… e gastroenterolog…

Se retrase din nou în biroul lui şi trânti uşa.

Neavând altceva de făcut, Robin umplu ceainicul, cu inima bubuind, şi făcu ceai pentru amândoi. Cănile se răciră, neatinse, în timp ce ea aştepta.

Când Strike apăru după cincisprezece minute, părea mai calm.

— Bun, spuse el, ridicând cana şi luând o gură de ceai. Am un plan şi o să am nevoie de tine. Eşti pregătită pentru asta?

— Bineînţeles! spuse Robin.

Strike o informă pe scurt despre ce voia să facă. Era ceva ambiţios şi avea să necesite o doză bună de noroc.

— Ei bine? o întrebă Strike în cele din urmă.

— Nicio problemă, spuse Robin.

— S-ar putea să nu avem nevoie de tine.

— Da, spuse Robin.

— Pe de altă parte, ai putea să fii vitală.

— Da, spuse Robin.

— Eşti sigură că e în regulă? întrebă Strike, privind-o atent.

— Nu e niciun fel de problemă, spuse Robin. Vreau să fac asta, chiar vreau.

Apoi adăugă, ezitând:

— Cred însă că e…

— Ce? spuse Strike tăios.

— Cred că e mai bine să exersez înainte, spuse Robin.

— Ah, zise Strike, cercetând-o cu privirea. Da, ai dreptate. Avem timp până joi, cred. O să verific data acum…

Dispăru pentru a treia oară în biroul lui. Robin reveni la scaunul de la calculatorul ei.

Voia cu disperare să joace rolul ei în prinderea ucigaşului lui Owen Quine, dar ceea ce fusese pe punctul de a spune, înainte ca răspunsul

tăios al lui Strike s-o panicheze şi s-o facă să renunţe, fusese: „Cred că e posibil ca el să mă fi văzut”.

47

Ha, ha, ha, te încurci în propria ta lucrare
ca un vierme de mătase.

John Webster, *Diavolul alb*

În lumina felinarului de modă veche, picturile murale caricaturale care acopereau faţada lui Chelsea Arts Club erau misterioase şi stranii. Ciudăţenii de la circ fuseseră pictate pe pereţii cu fond discret de curcubeu ai unui şir lung de case albe obişnuite lipite în una singură: o fată blondă cu patru picioare, un elefant care îşi mânca îngrijitorul, un contorsionist sfrijit în haine de închisoare cu dungi al cărui cap părea să dispară în propriul lui anus. Clubul se afla pe o stradă cu multă vegetaţie, somnoroasă şi elegantă, amuţită de ninsoarea care revenise cu şi mai multă forţă, căzând cu repeziciune şi crescând pe acoperişuri şi trotuare ca şi cum scurtul răgaz al iernii arctice nici n-ar fi existat. Întreaga zi de marţi, viscolul se înteţise, iar acum, văzut printr-o perdea unduitoare de fulgi îngheţaţi luminată de felinare, vechiul club părea, în proaspetele lui culori pastel, straniu de nesubstanţial, ca un decor de carton, ca un cort mare în *trompe l'oeil.*

Strike stătea pe o străduţă întunecoasă de lângă Old Church Street, privindu-i cum sosesc unul câte unul la mica lor petrecere. Văzu cum bătrânul Pinkelman era ajutat să coboare din taxi de Jerry Waldegrave, cu o faţă încremenită, în timp ce Daniel Chard stătea în cârje, cu o căciulă de blană, dând din cap şi zâmbind stângaci a bun venit. Elizabeth Tassel sosi singură cu taxiul, scotocind după bani în poşetă şi tremurând în frig. Ultimul veni Michael Fancourt, într-o maşină cu şofer. Coborî fără să se grăbească, îndreptându-şi pardesiul înainte de a urca scările de la intrare.

Detectivul, pe al cărui păr foarte cârlionţat cădea ninsoarea deasă, scoase mobilul şi îl sună pe fratele lui vitreg.

— Hei, spuse Al, care părea însufleţit. Sunt toţi în sala de mese.

— Câţi?

— Cam douăzeci.

— Intru acum.

Strike traversă strada şchiopătând, cu ajutorul bastonului. Îl lăsară să intre imediat ce le spuse cum se numeşte şi le explică faptul că venise ca invitat al lui Duncan Gilfedder.

Al şi Gilfedder, un fotograf de celebrităţi pe care Strike îl întâlnea pentru prima oară, se aflau la mică distanţă de intrare. Gilfedder părea nedumerit cine e Strike sau de ce lui, ca membru al acestui club excentric şi fermecător, i se ceruse de către cunoştinţa lui, Al, să invite un oaspete pe care nu-l cunoştea.

— Fratele meu, spuse Al, făcând prezentările.

Părea mândru.

— Ah, spuse Gilfedder inexpresiv.

Purta acelaşi tip de ochelari ca şi Christian Fisher, iar părul lui lins şi dezordonat îi ajungea până la umeri.

— Credeam că fratele tău e mai tânăr, spuse el.

— Ăla e Eddie, spuse Al. El e Cormoran. Fost soldat. Acum e detectiv.

— Ah, făcu Gilfedder, părând încă şi mai năucit.

— Mersi pentru chestia asta, spuse Strike, adresându-se deopotrivă celor doi bărbaţi. Vă mai iau ceva de băut?

Clubul era atât de zgomotos şi de aglomerat, încât mare parte din el rămânea ascunsă; puteai zări doar conturul unor canapele moi şi sclipirile unor buşteni care ardeau în şeminee. Pereţii barului cu plafon scund erau acoperiţi din belşug cu afişe, picturi şi fotografii; acesta dădea senzaţia unei case de ţară, intimă şi puţin dezordonată. Fiind cel mai înalt bărbat din încăpere, Strike putea vedea pe deasupra capetelor spre ferestrele din spatele clubului. Dincolo de ele era o grădină mare, luminată de becuri exterioare, astfel că anumite părţi se vedeau mai bine. Un strat gros şi imaculat de zăpadă pură şi netedă ca o glazură se întindea peste tufişurile verzi, iar sculpturile de piatră pândeau ascunse pe sub arbuşti.

Strike ajunse la bar şi comandă vin pentru însoţitorii lui, privind spre salon în timp ce făcea asta.

Cei care mâncau umpleau mai multe mese lungi de lemn. Era petrecerea Roper Chard, cu o pereche de ferestre zăbrelite alături şi grădina îngheţată, albă şi fantomatică dincolo de geam. Vreo douăzeci de oameni, dintre care pe unii Strike nu-i recunoştea, se strânseseră să-l omagieze pe Pinkelman, în vârstă de 90 de ani, care stătea în capul mesei. Strike văzu că, indiferent cine fusese însărcinat cu *amplasarea,* acesta îi pusese pe Elizabeth Tassel şi Michael Fancourt foarte departe

unul de celălalt. Fancourt vorbea tare la urechea lui Pinkelman, cu Chard în faţa lui. Elizabeth Tassel stătea lângă Jerry Waldegrave. Niciunul nu-i vorbea celuilalt.

Strike le duse lui Al şi Gilfedder paharele cu vin, apoi se întoarse la bar ca să aducă un pahar cu whisky pentru el, încercând să aibă vedere liberă asupra petrecerii Roper Chard.

— De ce eşti aici? spuse o voce limpede din preajma lui. Nina Lascelles stătea lângă cotul lui, în aceeaşi rochie neagră cu bretele pe care o purtase la masa de ziua lui. Nu mai rămăsese nicio urmă din cochetăria ei jucăuşă, îl privea acuzator.

— Bună, spuse Strike surprins. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Nici eu pe tine, spuse ea.

Strike nu răspunsese la niciunul dintre apelurile ei telefonice timp de peste o săptămână, încă de când se culcase cu ea ca să scape de gândurile despre Charlotte în ziua nunţii ei.

— Deci îl cunoşti pe Pinkelman, spuse Strike.

Încerca să facă puţină conversaţie, deşi se confrunta cu ceva ce-şi dădea seama că era animozitate.

— Preiau unii dintre autorii lui Jerry, acum că el pleacă. Pinks e unul dintre ei.

— Felicitări, spuse Strike. Însă ea tot nu zâmbi.

— Dar Waldegrave a venit totuşi la petrecere? continuă el.

— Pinks ţine mult la Jerry. Dar de ce eşti *tu* aici?

— Fac ceea ce am fost angajat să fac, spuse Strike. Încerc să descopăr cine l-a ucis pe Owen Quine.

Nina îşi dădu ochii peste cap, în mod evident având impresia că el exagerează cu insistenţa lui.

— Cum ai intrat aici? E exclusiv pentru membri.

— Am un contact, spuse Strike.

— Deci nu te-ai gândit să te foloseşti iar de mine? întrebă ea.

Lui Strike nu-i plăcea prea mult imaginea lui pe care o vedea în ochii ei ca de şoricel. Era incontestabil că se folosise în mod repetat de ea. Devenise ceva ieftin şi reprobabil, iar ea nu merita asta.

— M-am gândit că s-ar putea să nu mai ţină, spuse Strike.

— Da, zise Nina. Te-ai gândit bine.

Nina se întoarse şi se duse la masă, ocupând ultimul loc liber, între doi angajaţi pe care el nu îi cunoştea.

Strike se afla drept în direcţia privirii lui Jerry Waldegrave. Acesta îl

zări, iar Strike văzu cum ochii editorului se măresc în spatele ochelarilor lui cu ramă de baga. Alertat de privirea fixă a lui Waldegrave, Chard se răsuci pe scaun şi, în mod clar, îl recunoscu şi el pe Strike.

— Cum merge? întrebă Al cu însufleţire, lângă Strike.

— Excelent, răspunse detectivul. Unde s-a dus acel Gil… cum îi spune?

— Şi-a dat pe gât paharul şi a plecat. Nu ştie ce naiba vrem să facem.

Nici Al nu ştia de ce se aflau aici. Strike nu-i spusese nimic, în afara faptului că avea nevoie să intre în seara asta în Chelsea Arts Club şi că era posibil să aibă nevoie să-l ducă cineva. Maşina lui Al, o Alfa Romeo Spider roşu strălucitor, era parcată puţin mai încolo pe stradă. Fusese chinuitor pentru genunchiul lui Strike să se urce şi să coboare din vehiculul jos şi alungit.

După cum intenţionase Strike, acum jumătate din masa Roper Chard părea foarte conştientă de prezenţa lui. Strike era poziţionat în aşa fel încât să-i poată vedea oglindiţi în ferestrele zăbrelite întunecate. Două Elizabeth Tassel priveau furios spre el, pe deasupra a două meniuri, două Nina erau hotărâte să-l ignore şi doi Chard cu ţeasta cheală chemară fiecare un chelner şi îi şoptiră ceva la ureche.

— Ăla e tipul chel pe care l-am văzut la River Café? întrebă Al.

— Da, spuse Strike zâmbind larg, în timp ce chelnerul solid se despărţea de fantoma lui oglindită şi îşi croia drum spre ei. Cred că suntem pe cale să fim întrebaţi dacă avem dreptul de a fi aici.

— Mii de scuze, domnule, începu chelnerul cu un murmur, când ajunse la Strike, dar aş putea să vă întreb…?

— Al Rokeby – fratele meu şi cu mine suntem aici împreună cu Duncan Gilfedder, spuse Al amabil înainte ca Strike să apuce să răspundă.

Tonul lui Al exprima surpriză că cineva îi interpelase. Al era un tânăr fermecător, dintr-o clasă privilegiată, care era bine-venit pretutindeni, ale cărui recomandări erau impecabile şi a cărui includere nonşalantă a lui Strike în sânul familiei îi conferi acestuia aceeaşi senzaţie firească de îndreptăţire. Ochii lui Jonny Rokeby priveau din faţa îngustă a lui Al. Chelnerul murmură nişte scuze grăbite şi se retrase.

— Încerci pur şi simplu să le bagi frica-n oase? întrebă Al, privind fix spre masa editurii.

— N-are ce strica, spuse Strike cu un zâmbet.

Bău din whisky, în timp ce îl urmărea pe Daniel Chard cum rostește ceea ce era, în mod evident, un discurs bombastic în onoarea lui Pinkelman. De sub masă fură scoase o felicitare și un cadou. Pentru fiecare privire și zâmbet pe care le ofereau bătrânului scriitor exista o aruncătură nervoasă către bărbatul masiv și întunecat care se holba la ei de la bar. Doar Michael Fancourt nu privise în jur. Fie nu devenise conștient de prezența detectivului, fie nu era tulburat de ea.

Când în fața tuturor apărură aperitivele, Jerry Waldegrave se ridică în picioare și plecă de la masă spre bar. Ochii Ninei și ai lui Elizabeth îl urmăreau. Pe drumul spre toaletă, Waldegrave doar dădu din cap către Strike, dar la întoarcere se opri.

— Sunt surprins să te văd aici.

— Da? spuse Strike.

— Da, spuse Waldegrave. Dumneata, ăă… îi faci pe oameni să se simtă inconfortabil.

— Nu depinde de mine, spuse Strike.

— Ai putea să nu te mai holbezi la noi.

— El e fratele meu, Al, spuse Strike, ignorându-i solicitarea.

Al zâmbi larg și întinse mâna, pe care Waldegrave o strânse, părând complet perplex.

— Îl enervezi pe Daniel Chard, îi spuse Waldegrave lui Strike, privind direct în ochii detectivului.

— Ce păcat, spuse Strike.

Editorul își ciufuli părul neîngrijit.

— Mă rog, dacă asta e atitudinea dumitale…

— Sunt surprins că-ți pasă ce crede Daniel Chard.

— Nu îmi pasă în mod deosebit, spuse Waldegrave, dar el poate să facă viața altor oameni neplăcută atunci când e prost dispus. M-aș bucura ca seara asta să meargă bine pentru Pinkelman. Nu pot să înțeleg de ce ești aici.

— Voiam să livrez ceva, spuse Strike.

Scoase un plic alb, nescris, dintr-un buzunar interior.

— Ce e asta?

— E pentru dumneata, spuse Strike.

Waldegrave îl luă, părând total confuz.

— E ceva la care ar trebui să te gândești, spuse Strike apropiindu-se de editorul năucit, în barul zgomotos. Știi, Fancourt a avut oreion

înainte ca soţia lui să moară.

— Ce? spuse Waldegrave uluit.

— N-a avut copii niciodată. Sunt destul de sigur că e steril. M-am gândit că te-ar putea interesa.

Waldegrave se holbă la el, deschise gura, nu găsi nimic de spus şi se îndepărtă, ţinând încă strâns în mână plicul alb.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Al pe Strike, surescitat.

— Planul A, spuse Strike. Vedem.

Waldegrave se aşeză din nou la masa Roper Chard. Deschise plicul pe care i-l dăduse Strike, oglindit în fereastra neagră din spatele lui. Nedumerit, scoase un al doilea plic. Pe acesta era mâzgălit un nume.

Editorul ridică privirea spre Strike, care ridică din sprâncene.

Jerry Waldegrave ezită, apoi se întoarse spre Elizabeth Tassel şi îi întinse plicul. Ea citi ce scria pe el, încruntându-se. Ochii ei se repeziră în direcţia lui Strike. El îi zâmbi şi toastă cu paharul spre ea.

Plicul circulă de-a lungul şi de-a curmezişul mesei, ajungând în mâinile lui Michael Fancourt.

— Aşa, spuse Strike. Al, eu mă duc în grădină să fumez. Rămâi aici şi ţine telefonul deschis.

— Clubul nu permite folosirea…

Dar Al prinse expresia lui Strike şi rectifică în grabă:

— Aşa fac.

48

Pentru tine îşi cheltuie viermele de mătase
Galbenele lui strădanii? Pentru tine se nimiceşte el?

Thomas Middleton, *Tragedia răzbunătorului*

Grădina era pustie şi învăluită într-un frig pătrunzător. Strike îşi afundă gleznele în zăpadă, incapabil să simtă răceala care se infiltra prin cracul drept al pantalonului. Toţi fumătorii care în mod obişnuit s-ar fi strâns pe pajiştile netede preferaseră strada. Strike croi un şanţ solitar prin albul îngheţat, în tabloul acela dominat de o frumuseţe tăcută, şi se opri lângă un iaz mic şi rotund care devenise un disc de gheaţă groasă şi cenuşie. Un cupidon dolofan de bronz stătea în mijlocul unei scoici supradimensionate. Purta o perucă de zăpadă şi îşi îndrepta arcul cu săgeată nu undeva unde ar fi putut să lovească o fiinţă umană, ci drept către cerul întunecat.

Strike îşi aprinse o ţigară şi se întoarse să privească spre ferestrele strălucitoare ale clubului. Mesenii şi chelnerii păreau nişte figurine decupate din hârtie care se mişcau pe fundalul unui paravan luminat.

Dacă Strike îşi cunoştea omul, acesta avea să vină. Nu era aceasta o situaţie irezistibilă pentru un scriitor, pentru cel care ţesea obsesiv experienţa în cuvinte, care iubea macabrul şi straniul?

Şi într-adevăr, după câteva minute Strike auzi o uşă deschizându-se, o frântură de conversaţie şi muzică repede înăbuşită, apoi sunetul unor paşi amortizaţi.

— Domnule Strike?

Capul lui Fancourt părea deosebit de mare în întuneric.

— N-ar fi mai simplu să ieşim în stradă?

— Aş prefera să facem asta în grădină, spuse Strike.

— Înţeleg.

Fancourt părea vag amuzat, ca şi cum ar fi intenţionat, cel puţin pe termen scurt, să-i facă pe plac lui Strike. Detectivul bănuia că simţul dramatic al scriitorului era satisfăcut de faptul că, de la masa de oameni neliniştiţi, el fusese cel chemat să discute cu omul care-i făcea pe toţi să fie atât de agitaţi.

— Despre ce e vorba? întrebă Fancourt.

— Preţuiesc opinia dumitale, spuse Strike. E o chestiune de analiză critică a lui *Bombyx Mori.*

— Iar? spuse Fancourt.

Buna dispoziţie i se răcea odată cu picioarele. Fancourt îşi strânse mai bine haina în jurul lui şi spuse, în timp ce zăpada cădea des şi repede:

— Am spus tot ce voiam să spun despre carte.

— Unul dintre primele lucruri care mi-au fost arătate în legătură cu *Bombyx Mori,* spuse Strike, a fost că amintea de opera dumitale timpurie. Violenţă şi simbolism abscons, cred că astea au fost cuvintele folosite.

— Şi? spuse Fancourt, cu mâinile în buzunare.

— Şi, cu cât vorbeam mai mult cu oamenii care îl ştiau pe Quine, cu atât mai clar devenea că romanul pe care l-a citit toată lumea seamănă doar vag cu cel pe care pretindea el că-l scrie.

Respiraţia lui Fancourt se înălţa în faţa lui, ca un nor, mascând puţinul pe care Strike îl putea vedea din trăsăturile lui masive.

— Am cunoscut chiar o fată care spune că a auzit o parte a cărţii care nu apare în manuscrisul final.

— Scriitorii mai taie, spuse Fancourt tropăind, cu umerii gârboviţi. Owen ar fi făcut bine să taie mult mai mult decât atât. Câteva romane, de fapt.

— Mai sunt şi toate reproducerile din opera lui de început. Doi hermafroditi. Doi saci însângeraţi. Tot acel sex gratuit.

— Era un om cu o imaginaţie limitată, domnule Strike.

— A lăsat în urma lui un bilet pe care mâzgălise ceea ce par a fi o grămadă de nume posibile de personaje. Unul dintre aceste nume apare pe un cartuş de maşină de scris care a dispărut din biroul lui înainte ca poliţia să-l sigileze, dar nu se regăseşte nicăieri în manuscrisul finalizat.

— Atunci înseamnă că s-a răzgândit, spuse Fancourt iritat.

— E un nume obişnuit, nici simbolic, nici arhetipal, precum numele din manuscrisul finalizat.

Cum ochii lui începeau să se înveţe cu întunericul, Strike văzu pe faţa cu trăsături masive a lui Fancourt o expresie de uşoară curiozitate.

— Un restaurant plin de oameni a asistat la ceea ce eu cred că se va dovedi a fi ultima masă a lui Quine şi reprezentaţia lui publică finală,

continuă Strike. Un martor credibil spune că el a strigat ca să audă întreg restaurantul că unul dintre motivele pentru care Tassel era prea laşă ca să reprezinte cartea era „scula bleagă a lui Fancourt”.

Strike se îndoia că oamenii nervoşi de la masa editurii puteau să-i vadă clar pe el şi pe Fancourt. Siluetele lor se pierdeau, probabil, printre copaci şi statui, dar cei hotărâţi sau disperaţi ar fi putut totuşi să le depisteze amplasamentul după punctul luminos şi minuscul al ţigării sclipitoare a lui Strike: ţinta unui lunetist.

— Numai că în *Bombyx Mori* nu apare nimic despre scula dumitale, continuă Strike. Acolo nu apare nimic despre faptul că amanta lui Quine şi tânăra ei prietenă transgender sunt nişte „minunate suflete pierdute”, după cum le spusese el că avea să le descrie. Şi pe viermii de mătase nu torni acid; ca să obţii gogoşile lor, îi fierbi.

— *Şi?* repetă Fancourt.

— Şi, am fost obligat să adopt concluzia că *Bombyx Mori* pe care a citit-o toată lumea e o carte diferită de *Bombyx Mori* pe care a scris-o Owen Quine.

Fancourt încetă să mai tropăie din picioare. Încremenit pe moment, păru să se gândească serios la cuvintele lui Strike.

— Eu… nu, spuse el, aparent doar pentru sine. Quine a scris acea carte. E stilul lui.

— Ciudat că spui asta, pentru că toţi cei care se pricep cât de cât la stilul specific al lui Quine par să detecteze o voce străină în carte. Daniel Chard credea că e Waldegrave. Waldegrave credea că e Elizabeth Tassel. Iar Christian Fisher a depistat stilul *dumitale.*

Fancourt dădu din umeri, cu obişnuita şi prompta lui aroganţă.

— Quine încerca să imite un scriitor mai bun.

— Nu crezi că modul în care îşi tratează el modelele vii e straniu de inegal?

Fancourt, care acceptase o ţigară şi un foc oferite de Strike, asculta acum în tăcere şi cu interes.

— El spune că soţia şi agenta lui îl parazitau, spuse Strike. Neplăcut, dar e genul de acuzaţie pe care oricine o poate arunca celor despre care s-ar putea spune că trăiesc din veniturile lui. Sugerează că amanta lui nu ţine la animale şi adaugă ceva care ar putea fi sau o trimitere voalată la faptul că ea produce cărţi mizerabile, sau o aluzie destul de dezgustătoare la cancerul de sân. Prietena lui transgender scapă cu o zeflemea despre exerciţiile vocale – şi asta după ce ea susţine că i-a

arătat povestea vieţii ei pe care o scria şi i-a împărtăşit toate secretele ei cele mai tainice. Quine îl acuză pe Chard că l-a ucis practic pe Joe North şi emite o sugestie crasă la ce ar fi vrut Chard să facă de fapt cu el. Şi mai există şi acuzaţia că dumneata ai fost responsabil pentru moartea primei dumitale soţii. Toate acestea fiind fie lucruri ştiute, bârfe publice sau acuzaţii uşor de aruncat.

— Ceea ce nu înseamnă că nu dor, spuse Fancourt încet.

— De acord, zise Strike. Au dat multor oameni motive să fie supăraţi pe el. Dar singura dezvăluire reală din carte e insinuarea că dumneata eşti tatăl Joannei Waldegrave.

— Ţi-am spus – sau aproape ţi-am spus – ultima oară când ne-am întâlnit, zise Fancourt părând încordat, că acea acuzaţie este nu doar falsă, ci şi imposibilă. Sunt steril, după cum Quine…

— … după cum Quine ar fi trebuit să ştie, fu de acord Strike, deoarece dumneata şi cu el eraţi încă în termeni aparent buni când dumneata ai avut oreion, iar el făcuse deja o glumă despre asta în *Fraţii Balzac.* Şi chiar asta face ca acuzaţia pe care o conţine Tăietorul să fie încă şi mai stranie, nu-i aşa? Ca şi cum ar fi fost scrisă de cineva care nu ştia că dumneata eşti steril. Nu te-ai gândit la nimic din toate acestea atunci când ai citit cartea?

Zăpada cădea des pe părul celor doi bărbaţi, pe umerii lor.

— Nu credeam că lui Owen îi pasă dacă ceva din toate astea era sau nu adevărat, spuse Fancourt încet, suflând fumul. Calomniile rămân. El asta făcea, arunca o grămadă de calomnii în jur. Credeam că vrea să provoace cât mai mult scandal posibil.

— Crezi că de-aia ţi-a trimis de timpuriu un exemplar al manuscrisului?

Când Fancourt nu răspunse, Strike continuă:

— E uşor de verificat, ştii. Curier – compania de mesagerie –, trebuie să existe un document. Ai putea să-mi spui.

O pauză îndelungată.

— Bine, spuse Fancourt în cele din urmă.

— Când l-ai primit?

— În dimineaţa lui 6.

— Ce ai făcut cu el?

— L-am ars, spuse Fancourt scurt, întocmai precum Kathryn Kent. Mi-am dat seama ce vrea să facă: încerca să provoace un scandal public, să obţină maximumul de publicitate. Soluţia de ultimă instanţă

a unui ratat – nu aveam de gând să-i fac pe plac.

Frânturi de zgomote de la petrecerea dinăuntru ajunseră la ei atunci când uşa de la grădină se deschise şi se închise iar. Se auziră nişte paşi ezitanţi care şerpuiau prin zăpadă, apoi o umbră masivă se ivi din întuneric.

— Ce se întâmplă aici? croncăni Elizabeth Tassel, care era învelită într-o haină groasă, cu guler de blană.

În clipa în care îi auzi vocea, Fancourt dădu să intre înăuntru. Strike se întrebă când fusese ultima oară. Când cei doi ajunseseră faţă în faţă, altfel decât într-o mulţime de sute de oameni.

— Aşteaptă o clipă, te rog, îi ceru Strike scriitorului.

Fancourt ezită. Tassel i se adresă lui Strike, cu vocea ei răguşită şi gravă.

— Lui Pinks îi e dor de Michael.

— Iar dumneata ştii cel mai bine ce înseamnă asta, spuse Strike.

Zăpada cădea foşnind pe frunze şi pe iazul îngheţat unde se afla cupidonul, cu săgeata îndreptată spre cer.

— Dumneata considerai scrisul lui Elizabeth „lamentabil de imitativ", nu-i aşa? îl întrebă Strike pe Fancourt. Aţi studiat amândoi tragediile iacobine ale răzbunării, ceea ce explică similarităţile dintre stilurile voastre.

Apoi Strike i se adresă lui Tassel:

— Dar dumneata eşti o foarte bună imitatoare a scrisului altora, cred, îi spuse Strike lui Tassel.

Strike ştiuse că ea avea să vină dacă îl lua pe Fancourt deoparte, ştiuse că ea avea să se sperie de ce îi spunea el scriitorului acolo, în întuneric. Elizabeth stătea perfect nemişcată, în timp ce zăpada ateriza pe gulerul ei de blană, pe părul ei gri ca oţelul. În lumina slabă a ferestrelor îndepărtate ale clubului, Strike distingea cu greu contururile feţei ei. Intensitatea şi goliciunea privirii ei erau remarcabile. Elizabeth avea ochii morţi şi inexpresivi ai unui rechin.

— De exemplu, ai dus stilul lui Elspeth Fancourt până la perfecţiune.

Gura lui Fancourt se deschise brusc, în tăcere. Timp de câteva secunde, singurul sunet în afara foşnetului zăpezii fu şuieratul abia auzit emis de plămânii lui Elizabeth Tassel.

— De la bun început m-am gândit că Owen Quine trebuia să te fi avut cu ceva la mână, spuse Strike. Nu păreai deloc tipul de femeie care s-ar lăsa transformată într-o bancă privată şi servilă, care ar fi preferat

să-l păstreze pe Quine şi să-l lase pe Fancourt să plece. Toate aburelile cu libertatea de expresie… *dumneata* ai scris pastişa cărţii lui Elspeth Fancourt care a făcut-o să se sinucidă. În toţi aceşti ani nu a existat decât afirmaţia dumitale că Owen ţi-a arătat textul pe care îl scrisese. Era invers.

Se lăsă tăcerea. Se auzeau doar foşnetul zăpezii şi acel sunet uşor şi sinistru care emana din pieptul lui Elizabeth Tassel. Fancourt privea de la agentă la detectiv, cu gura căscată.

— Poliţia a bănuit că Owen Quine te şantaja, spuse Strike, dar i-ai păcălit cu o poveste emoţionantă că i-ai împrumutat bani pentru Orlando. L-ai plătit ca să tacă mai bine de un sfert de secol, nu-i aşa?

Strike încerca s-o determine să vorbească, dar ea nu spuse nimic, continuând să-l privească fix cu ochii goi şi întunecaţi ca nişte găuri de pe faţa ei ştearsă şi palidă.

— Cum te-ai descris când am luat masa? o întrebă Strike. „Însăşi definiţia unei fete bătrâne ireproşabile”? Dar ai găsit un debuşeu pentru frustrările dumitale, nu-i aşa, Eizabeth?

Ochii înnebuniţi şi goi se rotiră brusc spre Fancourt, care se mişcase pe loc.

— Ţi-a făcut plăcere să-ţi croieşti drum violându-i şi ucigându-i pe toţi cei pe care îi cunoşti, Elizabeth? O imensă explozie de răutate şi obscenitate prin care te răzbunai pe toată lumea, descriindu-te drept geniul neapreciat, lovind în treacăt în toţi cei care aveau o viaţă amoroasă mai reuşită, o…

O voce catifelată vorbi în întuneric şi, pentru o clipă, Strike nu îşi dădu seama de unde vine. Era stranie, nefamiliară, ascuţită şi suferindă: vocea despre care o femeie nebună şi-ar fi putut imagina că exprimă inocenţă şi bunătate.

— Nu, domnule Strike, şopti ea, asemenea unei mame care îi spune copilului somnoros să nu se ridice, să nu se zbată. Om sărman şi neghiob. Sărmanul de tine.

Elizabeth se forţă să râdă, cu pieptul gâfâind şi plămânii şuierând.

— A fost rănit grav în Afganistan, îi spuse ea lui Fancourt cu acea voce misterioasă şi sentimentală. Cred că e în stare de şoc. Traume cerebrale, la fel ca micuţa Orlando. Sărmanul domnul Strike are nevoie de ajutor.

Plămânii ei şuierau, în timp ce ea respira mai repede.

— Ar fi trebuit să-ţi cumperi o mască, nu-i aşa, Elizabeth? întrebă

Strike.

I se păru că vede cum ochii ei se măresc şi se întunecă, iar pupilele se dilată din cauza adrenalinei care îi străbătea. Mâinile mari, bărbăteşti, se strânseseră ca nişte gheare.

— Ai crezut că ai rezolvat totul, nu-i aşa? Frânghii, deghizare, haine de protecţie care să te apere de acid – dar nu ţi-ai dat seama că inhalarea vaporilor o să-ţi ardă ţesuturile.

Aerul rece exacerba gâfâitul ei. Panicată, Elizabeth părea excitată sexual.

— Cred, spuse Strike cu o cruzime calculată, că asta te-a înnebunit propriu-zis, Elizabeth, nu-i aşa? Dar nu poţi decât să speri că juriul o să te creadă oricum, nu? Ce viaţă irosită. Cu afacerea distrusă, fără bărbat, fără copii…

Apoi Strike întrebă fără menajamente, privindu-i fix:

— Spuneţi-mi, a existat vreodată între voi doi vreo acuplare ratată? Treaba cu „scula bleagă”… îmi sună ca şi cum Quine ar fi ficţionalizat-o în adevărata *Bombyx Mori.*

Cum cei doi stăteau cu spatele la lumină, Strike nu putu să le vadă expresiile, dar limbajul lor corporal îi oferi răspunsul: îndepărtarea instantanee a unuia faţă de celălalt, ca să se întoarcă spre el, exprimase fantoma unui front unit.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Strike, urmărind conturul întunecat care era Elizabeth. După ce Elspeth a murit? Dar apoi ai continuat cu Fenella Waldegrave, nu, Michael? Nu mai aveai de ce să-ţi pierzi vremea aici, înţeleg?

Elizabeth emise un icnet slab. Era ca şi cum el ar fi lovit-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Fancourt.

Acum era furios pe Strike. Strike ignoră reproşul lui implicit. Încă o îmboldea pe Elizabeth, în timp ce plămânii ei şuierători se luptau pentru oxigen în ninsoarea care cădea.

— Probabil că te-ai enervat foarte rău când pe Quine l-a luat valul şi a început să urle despre conţinutul adevăratei *Bombyx Mori* în River Café, nu-i aşa, Elizabeth? După ce l-ai avertizat să nu sufle o vorbă despre conţinutul ei?

— Nebun, şopti ea cu un zâmbet forţat, cu ochii ei de rechin şi dinţii mari şi galbeni sclipind. Eşti nebun. Războiul nu te-a mutilat doar…

— Drăguţ, spuse Strike apreciativ. Iată şi scorpia tiranică, cum mi-a zis toată lumea că eşti…

— Şchiopătezi prin Londra şi încerci să ajungi în ziare, gâfâi ea. Eşti exact ca sărmanul Owen, exact ca el… cât îi mai plăceau ziarele, nu-i aşa, Michael?

Elizabeth se întoarse, făcând apel la Fancourt.

— Nu adora Owen publicitatea? Şi a fugit ca un băieţel care se joacă de-a v-aţi ascunselea…

— Dumneata l-ai încurajat pe Quine să se ducă să se ascundă în Talgarth Road, spuse Strike. A fost doar ideea dumitale.

— N-am de gând să mai ascult aşa ceva, şopti ea.

Plămânii ei şuierau, în timp ce Elizabeth inspiră aerul îngheţat şi ridică vocea:

— *Nu te ascult, domnule Strike, nu te ascult. Nimeni nu te ascultă, om sărman şi neghiob…*

— Dumneata mi-ai spus că Owen Quine era lacom de laude, spuse Strike, ridicând vocea peste incantaţia ascuţită cu care ea încerca să-i acopere cuvintele. Eu cred că el ţi-a expus întreaga intrigă viitoare a lui *Bombyx Mori* acum luni de zile şi cred că Michael, aici de faţă, apărea şi el acolo într-o anumită formă – nu atât de grosolan ca Gloriezadarnică, dar zeflemisit pentru că nu i se scoală, poate? „Clipa răzbunării pentru noi amândoi", nu?

Şi, aşa cum Strike se aşteptase, ea icni scurt şi se opri din incantaţia ei febrilă.

— I-ai spus lui Quine că *Bombyx Mori* era sclipitoare, că avea să fie cea mai bună carte pe care o scrisese vreodată, că avea să fie un succes enorm, dar că nu trebuia să spună absolut nimic despre conţinutul ei, în eventualitatea unor procese, şi ca să aibă un impact şi mai mare când era dezvăluit. Şi în tot acest timp dumneata scriai propria dumitale versiune. Ai avut suficient timp ca să-ţi iasă cum trebuie, nu-i aşa, Elizabeth? 26 de ani de seri pustii, ai fi putut să scrii până acum destule cărţi, ca absolventă de Oxford… dar despre ce ai fi scris? N-ai avut neapărat o viaţă foarte plină, nu-i aşa?

Expresia chipului ei era una de furie oarbă. Degetele ei se îndoiră, dar Elizabeth îşi redobândi controlul. Strike voia ca ea să cedeze, să se prăbuşească, însă ochii de rechin păreau să aştepte ca el să manifeste slăbiciune, să-i ofere o şansă.

— Ai creat un roman dintr-un plan al unei crime. Îndepărtarea măruntaielor şi acoperirea cadavrului cu acid nu erau simbolice, erau menite să distrugă probele criminalistice – dar toată lumea a luat asta

drept literatură. Şi l-ai făcut pe acel nemernic stupid şi egoist să contribuie la plănuirea propriei lui morţi. I-ai spus că ai o idee excelentă care o să-i aducă o faimă uriaşă şi profituri mari: voi doi aveaţi să puneţi în scenă o ceartă în public – dumneata să spui că romanul era prea discutabil ca să fie publicat –, iar el să dispară. Dumneata aveai să faci să circule zvonuri despre conţinutul cărţii şi, în cele din urmă, după ce Quine se lăsa găsit, să-i obţii un contract gras.

Elizabeth scutura din cap, cu plămânii trudindu-se zgomotos, dar ochii ei morţi nu slăbeau faţa lui Strike.

— El a trimis cartea. Dumneata ai amânat câteva zile, până în noaptea focurilor de artificii, ca să te asiguri că ai o grămadă de zgomote pentru o diversiune frumoasă, apoi ai trimis exemplare din falsul *Bombyx* lui Fisher – ca să se vorbească mai mult de carte –, lui Waldegrave şi lui Michael, aici de faţă. Ai înscenat cearta voastră publică, apoi l-ai urmărit pe Quine până în Talgarth Road…

— Nu, spuse Fancourt, aparent incapabil să se mai abţină.

— Ba da, spuse Strike nemilos. Quine nu şi-a dat seama că ar avea de ce să se teamă din partea lui Elizabeth – din partea partenerei lui de intrigă în ceea ce urma să fie lovitura secolului. Cred că la acel moment aproape uitase deja că ceea ce îţi făcea el de ani de zile era şantaj, nu-i aşa, Elizabeth? Pur şi simplu îşi făcuse un obicei din a-ţi cere bani şi a-i primi. Mă îndoiesc că aţi mai discutat vreodată despre parodie, lucrul care ţi-a distrus viaţa… Şi ştii ce cred că s-a întâmplat odată ce el ţi-a deschis uşa, Elizabeth?

Împotriva voinţei sale, Strike îşi aminti scena: fereastra mare şi boltită, trupul aşezat acolo în centru, ca pentru o sinistră natură moartă.

— Cred că l-ai pus pe acel prostănac naiv şi narcisist să pozeze pentru o fotografie de publicitate. Stătea în genunchi? Eroul din cartea reală imploră sau se roagă? Sau l-ai legat ca pe Bombyx al *dumitale?* I-ar fi plăcut lui Quine, nu-i aşa, să pozeze legat cu frânghii? Asta ar fi făcut uşoară sarcina de a trece în spatele lui şi a-i zdrobi capul cu opritorul de metal al uşii, nu-i aşa? La adăpostul focurilor de artificii din vecinătate, l-ai doborât pe Quine, i-ai despicat corpul şi…

Fancourt scoase un geamăt sugrumat, dar Tassel vorbi din nou, croncănind spre Strike într-o încercare caricaturală de consolare:

— Ar trebui să mergi la un control, domnule Strike. *Sărmanul* domn Strike.

Şi, spre surpriza lui Strike, întinse una dintre mâinile ei mari ca să o pună pe umărul lui acoperit de zăpadă. Amintindu-şi ce făcuseră acele mâini, Strike se dădu înapoi instinctiv, iar braţul ei căzu greoi pe lângă corp şi rămase acolo, cu degetele încleştându-se din reflex.

— Ai umplut o geantă de voiaj cu măruntaiele lui Owen şi cu manuscrisul real, spuse detectivul.

Tassel se apropiase atât de mult, încât Strike simţea din nou mirosul ei, un amestec de parfum şi fum de ţigară stătut.

— Apoi ai luat mantia şi pălăria lui Quine şi ai plecat. Te-ai dus să bagi un al patrulea exemplar al manuscrisului falsului *Bombyx Mori* în cutia poştală a lui Kathryn Kent, ca să măreşti numărul de suspecţi şi să incriminezi o altă femeie care obţinea ceea ce dumneata nu obţinusei niciodată – sex. Tovărăşie. Cel puţin un prieten.

Tassel se prefăcu din nou că râde, dar de data aceasta părea un râs maniacal. Degetele ei continuau să se strângă şi să se desfacă.

— Dumneata şi cu Owen v-aţi fi înţeles atât de bine, şopti ea. Nu-i aşa, Michael? Nu s-ar fi înţeles de minune cu Owen? Fantezii bolnave… oamenii o să râdă de dumneata, domnule Strike.

Gâfâia mai tare ca oricând, iar ochii aceia morţi şi inexpresivi priveau fix de pe faţa ei încremenită şi albă.

— Un sărman invalid care încearcă să-şi recreeze senzaţia de succes, mergând pe urmele celebrului dumitale ta…

— Ai vreo dovadă pentru toate astea? întrebă Fancourt în zăpada învârtejită.

Vocea lui aspră trăda dorinţa ca toate astea să nu fie adevărate. Asta nu era o tragedie de cerneală pe hârtie, nu era o scenă fardată a morţii. Aici, lângă el, se afla prietena vie a anilor lui de studenţie şi, indiferent unde i-ar fi dus viaţa pe amândoi după aceea, ideea că acea fată masivă, dizgraţioasă şi îndrăgostită pe care o cunoscuse la Oxford se putuse transforma într-o femeie capabilă de o crimă grotescă era aproape de nesuportat.

— Da, am dovada, spuse Strike încet. Am o a doua maşină electrică de scris, exact modelul celei a lui Quine, înfăşurată într-o burqa neagră şi o salopetă pătată cu acid clorhidric, cu un balast din pietre. Un scafandru amator pe care se întâmplă să-l cunosc a scos-o din mare cu doar câteva zile în urmă. Zăcea sub nişte stânci celebre din Gwithian: Hell's Mouth, un loc care apare pe coperta cărţii lui Dorcus Pengelly. Presupun că ţi le-a arătat când ai vizitat-o, nu-i aşa, Elizabeth? Te-ai

întors acolo singură, cu mobilul tău, spunându-i că trebuia să cauţi un semnal mai bun?

Tassel scoase un icnet, ca sunetul scos de un om care a fost lovit în stomac. Timp de o secundă nimeni nu mişcă, apoi Tassel se întoarse stângaci şi începu să fugă de ei spre club, împleticindu-se. Un dreptunghi galben şi strălucitor de lumină tremură şi apoi dispăru, în timp ce uşa se deschidea şi se închidea.

— Dar, spuse Fancourt, făcând câţiva paşi şi privind din nou spre Strike oarecum fioros, nu poţi – trebuie s-o opreşti!

— N-aş putea s-o prind nici dacă aş vrea, spuse Strike aruncând chiştocul ţigării în zăpadă. Genunchiul slăbit.

— Ar putea să facă orice…

— S-a dus să se sinucidă, probabil, fu Strike de acord, scoţând mobilul.

Scriitorul se holba la el.

— Eşti… eşti un nemernic nepăsător!

— Nu eşti primul care spune asta.

Strike formă un număr.

— Eşti gata? spuse el la telefon. Am plecat.

49

Pericolele, asemenea stelelor, strălucesc
cel mai bine în întuneric.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

Femeia solidă ieşi orbeşte pe lângă fumătorii din faţa clubului, alunecând puţin pe zăpadă. Începu să alerge pe strada întunecoasă, cu haina cu guler de blană fluturând în urma ei.

Un taxi cu semnul „Liber" aprins ieşi încet de pe o stradă laterală şi ea îl opri, dând nebuneşte din braţe. Taxiul opri încet, cu farurile ca două conuri de lumină a căror traiectorie era întreruptă de ninsoarea deasă.

— Fulham Palace Road, spuse vocea aspră şi joasă, întrerupându-se din suspine.

Se desprinseră încet de trotuar. Taxiul era vechi, cu geamul despărţitor zgâriat şi puţin pătat de anii de fumat ai proprietarului său. Elizabeth Tassel se vedea în oglinda retrovizoare când lumina străzii aluneca peste ea. Plângea încet în mâinile ei mari, cutremurându-se toată.

Şoferiţa nu întrebă ce se întâmplase, ci privi dincolo de clientă pe strada din urma lor, unde se vedeau siluetele micşorate a doi bărbaţi care se grăbeau pe drumul înzăpezit spre o maşină sport roşie de mai încolo.

Taxiul făcu la stânga la capătul străzii, iar Elizabeth Tassel continua să plângă cu faţa în mâini. Căciula groasă de lână a şoferiţei îi înţepa pielea, oricât de recunoscătoare ar fi fost aceasta pentru ea în timpul lungilor ore de aşteptare. Pe King's Road taxiul acceleră, pe deasupra zăpezii groase şi fine care se opunea încercării cauciucurilor de a o strivi şi transforma în zloată. Viscolul se învârtejea necruţător, făcând drumurile tot mai periculoase.

— Mergi într-o direcţie greşită.

— S-a făcut o deviere a traficului, minţi Robin. Din cauza zăpezii.

Privi în ochii lui Elizabeth în oglindă. Femeia se uită peste umăr. Maşina Alfa Romeo roşie era prea în urmă ca s-o poată vedea.

Elizabeth privi insistent şi frenetic la clădirile pe lângă care treceau. Robin auzea şuieratul sinistru al pieptului ei.

— Mergem în direcţia opusă.

— O să întorc într-o clipă, spuse Robin.

Nu o văzu pe Elizabeth Tassel că încearcă uşa, dar o auzi. Toate uşile erau încuiate.

— Poţi să mă laşi aici, spuse ea tare. Deschide-mi, n-auzi?

— N-o să găsiţi alt taxi pe vremea asta, spuse Robin.

Contaseră pe faptul că Tassel va fi prea tulburată ca să observe unde mergeau ceva mai mult timp. Taxiul abia ajunsese în Sloane Square. Mai erau încă doi kilometri până la New Scotland Yard. Ochii lui Robin se repeziră din nou spre oglinda retrovizoare. Maşina Alfa Romeo era un punct mic şi roşu în depărtare.

Elizabeth îşi desfăcuse centura de siguranţă.

— Opreşte taxiul! strigă ea. Opreşte şi lasă-mă să ies!

— Nu pot opri aici, spuse Robin.

Vorbea mult mai calm decât se simţea, deoarece femeia se ridicase de pe locul ei şi bâjbâia cu mâinile ei mari la geamul despărţitor.

— O să vă rog să staţi jos, doamnă…

Geamul glisant se deschise. Mâna lui Elizabeth prinse căciula lui Robin şi un pumn de păr. Capul ei era aproape lângă cel al lui Robin, iar expresia ei era veninoasă. Şuviţe de păr transpirate îi căzeau lui Robin în ochi.

— Lasă-mă în pace!

— Cine eşti? ţipă Tassel strident, scuturând capul lui Robin în timp ce strângea pumnul de păr în mână. Ralph zicea că a văzut o blondă care căuta în gunoi – *cine eşti?*

— Dă-mi drumul! strigă Robin, în timp ce cealaltă mână a lui Tassel o prindea de gât.

La 200 de metri în urma lor, Strike urlă la Al:

— Apasă naibii pe acceleraţie, ceva nu e în regulă, uită-te la el…

Taxiul din faţa lor gonea dintr-o parte în alta a străzii.

— Pe gheaţă e întotdeauna ca dracu', gemu Al.

Maşina patină puţin, iar taxiul coti spre Sloane Square în viteză şi dispăru din câmpul vizual.

Tassel aproape ajunsese pe bancheta din faţă a taxiului, ţipând din gâtul ei sfâşiat – Robin încerca să o respingă cu o mână, continuând să ţină şi volanul – nu vedea pe unde merge din cauza părului şi a zăpezii,

iar acum ambele mâini ale lui Tassel erau pe gâtul ei, strângând – Robin încercă să găsească frâna, dar când taxiul ţâşni înainte îşi dădu seama că apăsase acceleraţia – nu putea respira – îşi luă ambele mâini de pe volan şi încercă să desfacă strânsoarea puternică a femeii – ţipetele trecătorilor, o zdruncinătură teribilă şi apoi un scrâşnet asurzitor de sticlă şi metal pe beton, durerea arzătoare provocată de apăsarea centurii de siguranţă pe corp în timp ce taxiul se izbea, dar Robin simţi că leşină şi totul se întunecă…

— Dă-o dracu' de maşină, trebuie să intrăm acolo! urlă Strike la Al, acoperind sunetul alarmei unui magazin şi ţipetele trecătorilor împrăştiaţi.

Al opri maşina printr-un derapaj dezordonat în mijlocul drumului, la o sută de metri de locul în care taxiul trecuse prin vitrina unui magazin, făcând-o praf. Al sări afară, în timp ce Strike se chinuia să se ridice. Un grup de trecători care fugiseră din calea taxiului în timp ce acesta urca pe trotuar, unii dintre ei îmbrăcaţi în smoking pentru petrecerea de Crăciun, priviră uimiţi cum Al alerga pe zăpadă spre accident, alunecând şi aproape căzând.

Uşa din spate a taxiului se deschise. Elizabeth Tassel ţâşni de pe bancheta din spate şi începu să alerge.

— Al, prinde-o! urlă Strike, încă luptându-se cu zăpada. Prinde-o, Al!

Le Rosey avea o echipă de rugby excelentă. Al era obişnuit să primească ordine. După un scurt sprint, o doborî cu un placaj perfect. Elizabeth căzu în zăpadă cu un bufnet puternic, printre strigătele de protest ale multor femei care asistau. Al o ţinu acolo în timp ce ea se zbătea şi înjura, respingând toate tentativele bărbaţilor galanţi care încercau s-o ajute pe victima lui.

Strike era imun la toate acestea: părea să alerge cu încetinitorul, străduindu-se să nu cadă, împleticindu-se spre taxiul a cărui nemişcare era rău prevestitoare. Absorbiţi de Al şi de captiva lui care se zbătea şi înjura, nimeni nu mai avea timp să se gândească la şoferul taxiului.

— Robin…

Robin era căzută într-o parte, susţinută încă de centura de siguranţă. Avea sânge pe faţă, dar când Strike îi rosti numele, ea răspunse cu un geamăt înfundat:

— Slavă Domnului… slavă Domnului…

Sirene de poliţie răsunau deja în piaţă. Acopereau alarma magazinului şi protestele tot mai puternice ale londonezilor şocaţi.

Strike desfăcu centura lui Robin şi o împinse uşor înapoi în taxi, când ea încercă să se dea jos.

— Rămâi acolo.

— Şi-a dat seama că nu mergeam acasă la ea, murmură Robin. Şi-a dat seama imediat că mergeam într-o direcţie greşită.

— Nu contează, gâfâi Strike. Ai adus Scotland Yard-ul la noi.

Lumini sclipitoare ca diamantul licăreau în copacii goi din jurul pieţei. Zăpada cădea asupra mulţimii adunate. Taxiul ieşea din vitrina spartă, iar maşina sport stătea în mijlocul pieţei, parcată neglijent, atunci când maşinile poliţiei se opriră, cu luminile albastre şi pâlpâitoare scânteind pe pământul presărat cu sticlă strălucitoare şi sirenele cedând în faţa alarmei magazinului.

În timp ce fratele lui vitreg încerca să explice, strigând, de ce stătea deasupra unei femei de 60 de ani, detectivul uşurat şi epuizat se lăsă pe spate în taxi, lângă partenera lui, şi se trezi râzând – împotriva voinţei lui şi a ceea ce presupune bunul gust.

O săptămână mai târziu

CYNTHIA: Ce vrei să spui, Endymion, că toate
acestea au fost pentru dragoste?
ENDYMION: Vreau să spun, doamnă, că zeii
mi-au trimis ura unei femei.

John Lyly, *Endymion sau omul din Lună*

Strike nu mai vizitase până atunci apartamentul lui Robin şi Matthew din Ealing. Insistenţele lui ca Robin să-şi ia liber de la serviciu ca să-şi revină după trauma uşoară şi tentativa de strangulare nu fuseseră prea bine primite.

— Robin, îi spusese el răbdător la telefon, a trebuit să închid biroul oricum. Presa mişună peste tot pe Denmark Street… Eu stau la Nick şi Ilsa.

Dar nu putea să dispară în Cornwall fără s-o vadă. Când ea deschise uşa de la intrare, Strike se bucură să vadă că vânătăile de pe gâtul şi fruntea ei se estompaseră deja, devenind de un albastru şters.

— Cum te simţi? întrebă el, ştergându-şi picioarele pe preşul de la intrare.

— Excelent! spuse ea.

Apartamentul era mic, dar primitor şi mirosea a parfumul ei, pe care el nu prea îl remarcase până atunci. Poate că o săptămână fără să-l simtă îl făcuse mai sensibil faţă de acesta. Robin îl conduse în sufragerie, care era zugrăvită cu un model de magnolii, ca sufrageria lui Kathryn Kent, şi unde el observă cu interes un exemplar din *Intervievarea investigativă: psihologia şi practica ei* zăcând desfăcut pe un scaun. În colţ era un brad mic de Crăciun, cu podoabe albe şi argintii precum copacii din Sloane Square care alcătuiseră fundalul fotografiilor de presă cu taxiul zdrobit.

— Lui Matthew i-a trecut? întrebă Strike, lăsându-se să cadă pe canapea.

— N-aş putea spune că e mai fericit ca oricând, răspunse ea zâmbind larg. Ceai?

Ea ştia cum îl preferă el: de culoarea creozotului.

— Cadou de Crăciun, îi spuse el când Robin reveni cu tava.

Îi întinse un plic alb banal. Robin îl deschise, curioasă, şi scoase un teanc de hârtii tipărite şi capsate.

— Curs de supraveghere în ianuarie, spuse Strike. Astfel încât data viitoare când mai scoţi o pungă cu rahat de câine din container să nu te observe nimeni.

Robin râse, încântată.

— Mulţumesc. *Mulţumesc!*

— Cele mai multe femei ar fi aşteptat flori.

— Eu nu sunt ca ele.

— Da, am observat, spuse Strike luând un biscuit cu ciocolată.

— L-au analizat deja? întrebă ea. Rahatul de câine?

— Da. Plin de măruntaie umane. Tassel le dezgheţa puţin câte puţin. Au găsit urme în bolul dobermanului şi restul în congelatorul ei.

— O, Doamne, spuse Robin în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe faţă.

— Geniu criminal, spuse Strike. S-a furişat în biroul lui Quine şi a plantat în spatele mesei două dintre panglicile folosite de la propria ei maşină de scris… Anstis a acceptat să le testeze acum; nu există niciun fel de ADN al lui Quine pe ele. Nu le-a atins niciodată – prin urmare, nu el a scris ce e pe ele.

— Anstis mai vorbeşte cu tine, nu-i aşa?

— Puţin. Îi e greu să mă îndepărteze de tot. I-am salvat viaţa.

— Îmi dau seama cum asta poate crea o situaţie stânjenitoare, fu de acord Robin. Deci acum acceptă toată teoria ta?

— Acum e un caz banal, când ştiu ce să caute. Tassel a cumpărat cu aproape doi ani în urmă maşina de scris identică. A comandat burqa şi frânghiile de pe cardul lui Quine şi a cerut să fie trimise acasă, în timp ce acolo erau lucrătorii. De-a lungul anilor a avut o grămadă de ocazii în care să pună mâna pe cardul lui Visa. Când el se ducea la baie, haina lui rămânea atârnată în birou… putea să-i scoată pe furiş portofelul în timp ce el dormea, beat, când îl ducea acasă de la petreceri. Ea îl cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că era neglijent când trebuia să verifice chestii ca facturile. Avusese acces la cheia casei din Talgarth Road – uşor de copiat. Cutreierase toată casa, ştia de acidul clorhidric care era acolo. Strălucit, dar prea elaborat.

Strike sorbi din ceaiul lui maro-închis.

— Acum se pare că e supravegheată să nu se sinucidă. Dar încă n-ai

auzit partea cea mai dementă.

— Mai e ceva? întrebă Robin cu teamă.

Oricât de mult îşi dorise să-l vadă pe Strike, se simţea încă puţin slăbită după evenimentele din urmă cu o săptămână. Se îndreptă de spate şi îl privi drept în faţă, pregătită.

— A păstrat cartea aia însângerată.

Robin se încruntă la el.

— Ce vrei să…?

— Era în congelator, alături de măruntaie. Era pătată de sânge pentru că o cărase în geantă, împreună cu măruntaiele. Manuscrisul adevărat. *Bombyx Mori*-ul pe care l-a scris Quine.

— Dar… de ce Dumnezeu…?

— Cine ştie. Fancourt spune…

— Te-ai întâlnit cu el?

— În treacăt. Fancourt s-a hotărât că el ştiuse tot timpul că era Elizabeth. Pun pariu cu tine despre ce o să fie vorba în următorul lui roman. În orice caz, el zice că ea n-ar fi fost în stare să distrugă un manuscris original.

— Pentru numele lui Dumnezeu – dar n-a avut nicio problemă să-l distrugă pe autor!

— Da, dar asta era *literatură,* Robin, spuse Strike rânjind. Şi fii atentă la asta: Roper Chard e nerăbdătoare să publice documentul autentic. Fancourt o să scrie introducerea.

— Sper că *glumeşti!*

— Nu. Quine o să aibă în sfârşit un bestseller. Leonora şi Orlando or să se îngroape în bani odată ce *Bombyx Mori* ajunge în librării. Mi-am adus aminte, mai am ceva pentru tine.

Strike îşi strecură mâna în buzunarul interior al hainei întinse lângă el, pe canapea, şi îi înmână un desen rulat pe care îl păstrase acolo la adăpost. Robin îl desfăşură şi zâmbi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Doi îngeri cu păr cârlionţat dansau împreună sub un rând scris cu grijă: *Pentru Robin, cu dragoste de la Dodo.*

— Ce mai fac?

— Excelent, spuse Strike.

Făcuse o vizită în casa din Southern Row, la invitaţia Leonorei. Ea şi cu Orlando îl întâmpinaseră la uşă, ţinându-se de mână, cu Maimuţica Obraznică atârnând ca de obicei de gâtul lui Orlando.

— Unde e Robin? întrebase Orlando. Vreau să vină Robin aici. I-am

făcut un desen.

— Doamna a avut un accident, îi aminti Leonora fiicei ei.

Se trase în spate, în hol, ca să-l lase pe Strike să intre, continuând să ţină strâns mâna lui Orlando, ca şi cum s-ar fi temut că cineva ar putea să le despartă iar.

— Ţi-am spus, Dodo, doamna a făcut ceva foarte curajos şi a avut un accident de maşină.

— Mătuşa Liz a fost *rea,* îi spuse Orlando lui Strike, mergând cu spatele pe hol, încă ţinându-se de mână cu mama ei, dar privind fix spre Strike, cu ochii ei verzi şi limpezi. Ea e cea care l-a făcut pe tati să moară.

— Da, eu… ăă… ştiu, răspunse Strike cu acea senzaţie familiară de stânjeneală pe care părea să i-o provoace Orlando de fiecare dată.

O găsi pe Edna de alături stând la masa din bucătărie.

— Ah, ce deştept ai fost, îi repetă ea la nesfârşit. Dar nu ţi se pare ceva *îngrozitor?* Cum se simte sărmana dumitale parteneră? Nu crezi că a fost ceva *teribil?*

— Dumnezeu să le aibă în pază, spuse Robin după ce Strike îi descrise relativ detaliat această scenă.

Apoi desfăşură desenul lui Orlando pe măsuţa dintre ei, lângă cursul de supraveghere, unde putea să le admire pe amândouă.

— Şi cum se simte Al?

— E copleşit de entuziasm, spuse Strike ursuz. I-am oferit o imagine falsă despre cât de încântătoare e munca.

— Mi-a plăcut de el, spuse Robin zâmbind.

— Mda, mă rog, tu erai lovită la cap, spuse Strike. Iar Polworth e extaziat că le-a dat o lecţie celor de la poliţie.

— Ai nişte prieteni foarte interesanţi, spuse Robin. Cât va trebui să plăteşti pentru repararea taxiului tatălui lui Nick?

— Încă n-am primit factura, oftă el.

După alţi câţiva biscuiţi, Strike adăugă, cu ochii la cadoul său pentru Robin:

— Va trebui să iau încă o angajată provizorie cât timp înveţi tu supravegherea.

— Da, bănuiesc că da, fu de acord Robin.

După o scurtă ezitare, adăugă:

— Sper să fie varză.

Strike râse în timp ce se ridica în picioare şi îşi lua haina.

— Eu nu mi-aş face griji. Fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc.

— Nu ţi s-a spus niciodată aşa, printre multele tale porecle? se întrebă Robin în timp ce străbăteau holul.

— Aşa cum?

— „Fulgerul” Strike?

— Ţi se pare plauzibil? întrebă el, arătând spre picior. Ei bine, Crăciun fericit, partenere.

Ideea unei îmbrăţişări pluti pentru scurt timp în aer, dar ea întinse mâna mimând un gest bărbătesc, iar el i-o strânse.

— Multă distracţie în Cornwall.

— Şi ţie în Masham.

Când să dea drumul mâinii ei, Strike o răsuci rapid, înainte ca Robin să-şi dea seama ce se întâmplă, el îi sărutase dosul palmei. Apoi, zâmbind larg şi făcându-i semn cu mâna, Strike dispăru.

Mulţumiri

Să scriu ca Robert Galbraith a fost o mare bucurie, iar următorii oameni au contribuit cu toţii la asta. Sincere mulţumiri către:

SOBE, Deeby şi Back Door Man, pentru că fără ei, n-aş fi ajuns aici. Haideţi să plănuim un jaf data viitoare.

David Shelley, nepreţuitul meu editor, sprijin neclintit şi coleg de INFJ. Mulţumesc că eşti atât de eficient în munca ta, că iei în serios toate lucrurile care contează şi că tot restul ţi se pare la fel de amuzant ca şi mie.

Agentul meu, Neil Blair, care a acceptat voios să mă ajute să-mi realizez ambiţia de a deveni autor debutant. Eşti cu adevărat un om rar.

Toată lumea de la Little, Brown care a lucrat cu atât de multă hărnicie şi entuziasm la primul roman al lui Robert, fără să aibă idee cine era el. Recunoştinţa mea specială pentru echipa audiobook-ului, care i-a dus pe Robert pe locul 1 înainte ca el să fie demascat.

Lorna şi Steve Barnes, care mi-au dat posibilitatea de a bea la The Bay Horse, de a examina mormântul lui Sir Marmaduke Wyvill şi de a descoperi că oraşul natal al lui Robin se pronunţă „Mass-um", nu „Mash-em", scutindu-mă de multă stânjeneală ulterioară.

Fiddy Henderson, Christine Collingwood, Fiona Shapcott, Angela Milne, Alison Kelly şi Simon Brown, fără a căror muncă asiduă n-aş fi avut timp să scriu *Viermele de mătase* sau orice altceva.

Mark Hutchinson, Nicky Stonehill şi Rebecca Salt, care îşi pot asuma o mare parte din meritul pentru faptul că încă nu mi-am pierdut minţile de tot.

Familia mea, mai ales Neil, pentru mult mai mult decât aș putea exprima în câteva rânduri, dar în acest caz pentru că a susţinut cu atâta entuziasm o crimă sângeroasă.

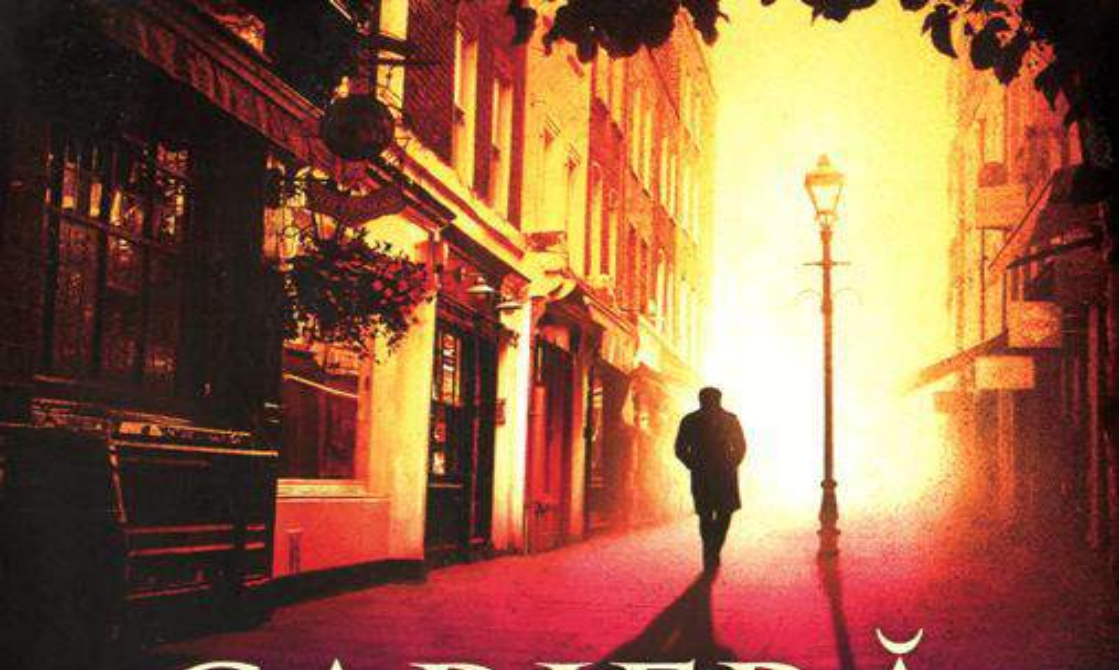

CARIERĂ MALEFICĂ

UN ROMAN DIN SERIA
CORMORAN STRIKE

ROBERT GALBRAITH

De la autorul bestsellerului internațional
Chemarea cucului

TREI

www.virtual-project.eu

ROBERT GALBRAITH

CARIERĂ MALEFICĂ

Titlul original: *Career of Evil* (2015)

Traducere din engleză şi note de

CIPRIAN ŞIULEA

virtual-project.eu

3
TREI

Editura: TREI, 2016

Lui Séan şi Matthew Harris,

Faceţi ce vreţi voi cu dedicaţia asta,

dar nu o folosiţi

la sprâncene – chiar *nu* faceţi asta.

I choose to steal what you choose to show

And you know I will not apologize –

You're mine for the taking.

I'm making a career of evil…[3]

Blue Öyster Cult, „Career of Evil",

Versuri de Patti Smith

[3] „Vreau să fur ceea ce tu vrei să afişezi / Şi ştii că n-o să-mi cer scuze – / Eşti ca şi al meu. // Mă dedic răului pentru veşnicie..." (în limba engleză, în original).

1

2011

This Ain't the Summer of Love[4]

Nu reuşise să se cureţe de tot sângele ei. Sub unghia degetului mijlociu al mâinii lui stângi rămăsese o linie întunecată ca o paranteză. Se apucă să o scoată, deşi îi plăcea să o vadă acolo: un memento al plăcerilor zilei anterioare. După un minut de râcâit zadarnic, băgă unghia însângerată în gură şi supse. Gustul feros îi aminti de mirosul torentului care se revărsase abundent pe podeaua de gresie, împroşcând pereţii, udându-i blugii şi transformând prosoapele din baie de culoarea piersicii – pufoase, uscate şi împăturite cu grijă – în cârpe îmbibate în sânge.

În dimineaţa aceasta, culorile păreau mai vii, iar lumea mai încântătoare. El se simţea senin şi învigorat, ca şi cum o absorbise pe ea, ca şi cum viaţa ei trecuse în a lui. După ce le omorai, îţi aparţineau: era o posedare care depăşea cu mult sexul. Şi numai faptul de a şti cum arătau ele în momentul morţii constituia o apropiere care depăşea orice puteau să resimtă două trupuri vii.

Se gândi, cu un fior de încântare, că nimeni nu ştia ce făcuse el şi nici ce avea de gând să facă în continuare, îşi supse degetul mijlociu, fericit şi împăcat, sprijinit de zidul cald, în soarele slab de aprilie, cu ochii aţintiţi asupra casei de vizavi.

Nu era o casă elegantă. Obişnuită. Într-adevăr, era o locuinţă mai plăcută decât apartamentul minuscul în care hainele ţepene de sânge de ieri zăceau în saci negri de gunoi, aşteptând să fie incinerate, şi unde cuţitele lui, spălate

[4] „Asta nu e Vara Dragostei", în original, titlul unei piese a trupei Blue Öyster Cult; „Summer of Love" a fost un fenomen social din vara anului 1967, când peste 100.000 de hippioţi s-au adunat lângă San Francisco.

bine cu înălbitor, sclipeau în locul îngust din spatele sifonului de sub chiuveta din bucătărie.

Casa aceasta avea în faţă o mică grădină, balustrade negre şi un gazon care trebuia tuns. Două uşi albe de la intrare fuseseră înghesuite una lângă alta, ceea ce arăta că acea clădire pe trei nivele fusese împărţită într-un apartament de jos şi unul de sus. O fată pe nume Robin Ellacott locuia la parter. Deşi se străduise să îi afle numele real, în sinea lui el îi spunea Secretara. Tocmai o văzuse trecând pe lângă bovindou, uşor de recunoscut datorită părului ei deschis la culoare.

A o urmări pe Secretară era un bonus, o plăcere suplimentară. Avea câteva ore de pierdut, aşa că se hotărâse să vină să se uite la ea. Astăzi era zi de odihnă, între momentele de triumf de ieri şi de mâine, între satisfacţia a ceea ce făcuse şi însufleţirea a ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Uşa din dreapta se deschise pe neaşteptate şi Secretara ieşi, însoţită de un bărbat.

Încă sprijinit de zidul cald, el privea insistent de-a lungul străzii, stând într-o parte faţă de ei, aşa încât să pară că aşteaptă un prieten. Niciunul din ei nu îi acordă vreo atenţie. Se îndepărtară pe stradă, unul lângă altul. După ce le lăsă un avans de un minut, se decise să-i urmărească.

Ea purta blugi, o geacă subţire şi ghete fără toc. Părul ei lung şi ondulat era uşor roşcat, cum o vedea acum în lumina soarelui. I se păru că detectează o uşoară rezervă între cei doi, care nu vorbeau între ei.

Se pricepea să citească oamenii. O citise şi o fermecase pe fata care murise ieri, printre prosoapele de culoarea piersicii îmbibate de sânge.

Îi urmărea pe strada lungă cu mâinile în buzunar, păşind agale ca şi cum ar fi mers la magazin, în lumina strălucitoare care făcea ca ochelarii lui de soare să nu dea de bănuit. Copacii se unduiau uşor în adierea slabă de primăvară. La capătul străzii, cuplul din faţa lui o luă la stânga, spre o arteră principală lată şi aglomerată, mărginită de birouri. Sus, deasupra lui, geamurile ferestrelor luceau în lumina soarelui, în timp ce cuplul trecea pe lângă clădirea consiliului local din Ealing.

Acum, colegul de apartament sau iubitul Secretarei, sau ce o fi fost el – un bărbat îngrijit, cu maxilar pătrat din profil – îi vorbea ei. Ea îi răspunse scurt, fără să zâmbească.

Femeile erau atât de meschine, rele, murdare şi mici. Nişte curve ursuze, toate, care se aşteptau ca bărbaţii să le facă fericite. Doar când zăceau moarte şi golite în faţa ta deveneau pure, misterioase şi chiar minunate. Atunci deveneau în întregime ale tale, nemaiputând să se certe, să se zbată sau să plece, ale tale, să faci cu ele orice voiai. Cadavrul celeilalte rămăsese greoi şi flasc ieri, după ce el îi golise sângele: jucăria lui în mărime naturală, de care putea dispune cum voia.

Îi urmări pe Secretară şi pe prietenul ei prin centrul comercial Arcadia, plutind în urma lor ca o fantomă sau un zeu. Puteau oare să-l vadă cumpărătorii din acea zi de sâmbătă sau se transformase, cumva, de două ori mai viu, înzestrat cu invizibilitate?

Cei doi ajunseseră la staţia de autobuz. El zăbovi prin apropiere, prefăcându-se că se uită înăuntrul unui restaurant, la grămezile înalte de fructe ale unei băcănii, la măştile de carton cu Prinţul William şi Kate Middleton care atârnau în vitrina unui magazin de ziare, urmărind imaginea lor din vitrină.

Urmau să se urce în autobuzul 83. El nu avea prea mulţi bani în buzunare, dar îi făcea atâta plăcere să o privească, încât nu voia să se termine. În timp ce urca în spatele lor, îl auzi pe bărbat vorbind despre Wembley Central. Îşi cumpără bilet şi urcă după ei la etaj.

Cei doi găsiseră locuri împreună, chiar în faţa autobuzului. El se aşeză în apropiere, lângă o femeie morocănoasă pe care o obligă să-şi ia pungile pline de cumpărături. Vocile lor străbăteau uneori prin freamătul celorlalţi pasageri. Atunci când nu vorbea, Secretara se uita pe geam, fără să vorbească. Ea nu voia să meargă acolo unde se duceau, el era sigur de asta. Când ea îşi dădu o şuviţă de păr din ochi, el observă că avea la deget un inel de logodnă. Deci urma să se căsătorească… sau cel puţin aşa credea ea. El îşi ascunse zâmbetul uşor după gulerul ridicat al gecii.

Soarele cald de amiază se revărsa prin ferestrele cu pete murdare ale

autobuzului. Un grup de bărbaţi urcă, umplând locurile din jur. Câţiva dintre ei purtau tricouri roşu cu albastru.

Lui i se păru că, dintr-odată, strălucirea zilei păleşte. Tricourile acelea, cu o lună şi o stea, se legau de ceva ce nu-i plăcea. Îi aminteau de o perioadă în care nu se simţise ca un zeu. Nu voia ca această zi fericită să fie pătată de amintiri vechi, amintiri urâte, dar dintr-odată exuberanţa lui începea să se stingă. Acum, furios – un adolescent din grup îi întâlni privirea şi, alarmat, întoarse capul rapid – se ridică şi o luă spre scări.

Un tată şi micul lui fiu se ţineau strâns de bara de lângă uşile autobuzului. O explozie de furie în fundul stomacului: *el* ar fi trebuit să aibă un fiu. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să mai aibă *încă* un fiu. Îşi imagina cum stă băiatul lângă el, venerându-l ca pe un erou – dar fiul lui nu mai era de mult, iar asta se datora în întregime unui bărbat pe nume Cormoran Strike.

Avea să se răzbune pe Cormoran Strike. Avea să aducă prăpădul asupra lui.

După ce ajunse pe trotuar, ridică privirea spre partea din faţă a autobuzului şi întrezări pentru ultima oară părul auriu al Secretarei. Avea s-o vadă din nou peste mai puţin de 24 de ore. Gândul acesta contribui la calmarea furiei subite provocate de vederea acelor tricouri ale echipei Saracens. Autobuzul porni huruind şi el o luă în direcţia opusă, liniştindu-se în timp ce mergea.

Avea un plan minunat. Nimeni nu ştia. Nimeni nu bănuia. Şi acasă, în frigider, îl aştepta ceva foarte special.

2

A rock through a window never comes with a kiss.[5]

Blue Öyster Cult, „Madness to the Method”

Robin Ellacott avea 26 de ani şi era logodită de peste un an. Nunta ar fi trebuit să aibă loc cu trei luni în urmă, dar moartea neaşteptată a soacrei ei făcuse să fie amânată ceremonia. În cele trei luni de după momentul în care ar fi trebuit să aibă loc nunta se întâmplaseră multe. Se întreba dacă ea şi cu Matthew s-ar fi înţeles mai bine dacă şi-ar fi rostit unul altuia jurământul. S-ar certa oare mai puţin dacă sub inelul de logodnă cu safir care începuse să-i joace puţin pe deget s-ar fi aflat şi o verighetă de aur?

Robin refăcea în cap cearta din ziua anterioară, în timp ce îşi croia drum prin molozul de pe Tottenham Court Road. Scânteia izbucnise încă dinainte ca ei să plece de acasă spre meciul de rugby. De fiecare dată când se întâlneau cu Sarah Shadlock şi cu prietenul ei, Tom, Robin şi Matthew păreau să se certe, iar ea subliniase asta în timp ce disputa care mocnea încă din timpul meciului se prelungea spre orele mici ale dimineţii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah căuta scandal – nu-ţi dai seama de asta? Nu eu am început, *ea* punea tot felul de întrebări despre el, la nesfârşit…

Eternele lucrări stradale din jurul lui Tottenham Court Road stânjeneau mersul la serviciu al lui Robin încă de când se angajase la agenţia de detectivi privaţi din Denmark Street. Faptul că se împiedică de o bucată mare de moloz, împleticindu-se câţiva paşi până să-şi recapete echilibrul, nu îi ameliora cu nimic dispoziţia. Dintr-o groapă adâncă, plină de bărbaţi cu căşti şi geci fluorescente, veni o salvă de fluierături admirative şi remarci obscene. Robin îi ignoră, scuturându-şi părul blond-căpşună ca să şi-l scoată din ochi. Gândurile i se întorceau irezistibil la Sarah Shadlock şi la întrebările ei

[5] „Un bolovan prin fereastră nu aduce niciodată un sărut.” (în limba engleză, în original).

viclene şi insistente despre şeful lui Robin.

— Are o frumuseţe *stranie,* nu-i aşa? Puţin uzat, dar pe mine nu m-a deranjat niciodată asta. E sexy când eşti faţă în faţă cu el? E solid, nu?

Robin văzuse cum Matthew îşi încleştează fălcile, în timp ce ea încerca să dea răspunsuri reci şi indiferente.

— Sunteţi doar voi doi în birou? Serios? Nu mai e nimeni altcineva?

Ce jigodie, se gândi Robin, a cărei amabilitate obişnuită nu ajunsese niciodată până la Sarah Shadlock. *Ştia exact ce face.*

— E adevărat că a fost decorat în Afganistan? Da? Ooo, deci e vorba şi de un erou de război?

Robin se străduise din răsputeri să pună capăt şirului de aprecieri unilaterale ale lui Sarah la adresa lui Cormoran Strike, dar în zadar: spre sfârşitul meciului, în comportamentul lui Matthew faţă de logodnica sa se strecurase o anumită răceală. Dar nemulţumirea nu îl împiedicase să glumească şi să râdă împreună cu Sarah pe drumul de întoarcere în Vicarage Road, iar Tom, pe care Robin îl considera plictisitor şi mărginit, chicotea şi el, neînţelegând semnificaţiile mai profunde.

Ciocnindu-se de trecătorii care îşi croiau şi ei drum peste şanţurile din şosea, Robin ajunse în sfârşit pe trotuarul opus, trecând pe sub umbra monolitului de beton caroiat care era Centre Point şi înfuriindu-se iar în timp ce îşi amintea ce îi spusese Matthew la miezul nopţii, când cearta izbucnise din nou.

— Nu te mai poţi opri să vorbeşti despre el, nu-i aşa? Te-am auzit, când îi ziceai lui Sarah…

— Nu *eu* am început să vorbesc iar despre el, ci *ea,* n-ai fost tu atent…

Dar Matthew o imitase, folosind acea voce ascuţită şi imbecilă care le reprezenta pe toate femeile: *„Ah, are un păr atât de frumos…”*

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti complet paranoic! strigase Robin. Sarah îi tot dădea cu părul afurisit al lui Jacques Burger, nu al lui Cormoran,

iar eu am spus doar că…

— *Nu al lui Cormoran,* repetase el cu acel schelălăit idiot.

Robin coti pe Denmark Street, la fel de furioasă ca în urmă cu opt ore, când ieşise valvârtej din dormitor ca să doarmă pe canapea.

Sarah Shadlock, blestemata de Sarah Shadlock, care fusese la universitate cu Matthew şi care încercase din răsputeri să i-l ia lui Robin, fata care rămăsese în Yorkshire… Robin s-ar fi bucurat dacă ar fi putut să fie sigură că n-o s-o mai vadă niciodată pe Sarah, dar Sarah urma să vină la nunta lor din iulie şi avea să continue, fără îndoială, să-i chinuie după căsătorie, iar poate că într-o zi o să ajungă chiar în biroul lui Robin ca să-l cunoască pe Strike, dacă interesul ei era autentic şi nu doar un mijloc de a semăna vrajbă între Robin şi Matthew.

N-o să i-l prezint niciodată pe Cormoran, se gândi Robin cu violenţă în timp ce se apropia de curierul din faţa intrării biroului. Curierul ţinea într-o mână înmănuşată o mapă şi în cealaltă un pachet lung şi dreptunghiular.

— E pentru Ellacott? îl întrebă Robin când ajunse lângă el.

Aştepta o comandă de aparate de fotografiat de unică folosinţă din carton, care urmau să fie oferite cadou la nuntă. Programul ei de lucru devenise atât de neregulat în ultimul timp, încât i se părea mai simplu să trimită comenzi online la birou decât acasă.

— Mulţumesc, spuse ea.

Dar curierul se întorsese deja, aruncându-şi piciorul peste motocicletă. Robin îl auzi cum pleacă în timp ce intra în clădire.

Tocurile ei zăngăneau, stârnind ecouri, pe scara metalică din jurul casei liftului stricat pe care o urca pe jos. Descuie şi deschise uşa de sticlă care sclipi, cu literele întunecate inscripţionate pe ea – C.B. STRIKE, ANCHETATOR PARTICULAR.

Robin sosise intenţionat mai devreme. În prezent erau asaltaţi de cazuri şi ea voia să mai recupereze din munca de birou, înainte de a relua

supravegherea zilnică a unei tinere dansatoare erotice rusoaice. După zgomotul de paşi grei de deasupra, deducea că Strike se afla încă la etajul de sus, în apartamentul său.

Robin puse pachetul dreptunghiular pe birou, îşi scoase haina şi o atârnă, împreună cu geanta, într-un cuier din spatele uşii, aprinse lumina, umplu şi dădu drumul la ceainic, apoi luă cuţitaşul pentru scrisori ascuţit de pe birou. Amintindu-şi cum refuzase Matthew să creadă că ea admirase coama cârlionţată a fundaşului lateral Jacques Burger, şi nu părul scurt al lui Strike care, de fapt, semăna cu părul pubian, Robin înfipse cuţitaşul cu furie în pachet, îl desfăcu şi deschise cutia.

În cutie fusese înghesuit un picior tăiat de femeie, ale cărui degete fuseseră îndoite ca să încapă.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.[6]

Blue Öyster Cult, „The Marshall Plan”

Ţipătul lui Robin ricoşa din ferestre. Se îndepărtă de birou cu spatele, holbându-se la obiectul obscen ce zăcea pe masa de scris. Piciorul era neted, zvelt şi palid, iar Robin îl atinsese uşor cu degetul în timp ce deschidea pachetul, simţind textura rece, ca de cauciuc, a pielii.

Tocmai reuşise să-şi înăbuşe strigătul lipindu-şi ambele mâini deasupra gurii, când uşa de sticlă de lângă ea se deschise brusc. Strike intră încruntat, cu cei 1,90 ai săi şi cămaşa scoasă peste pantaloni şi neîncheiată, lăsând să se vadă părul întunecat şi sălbatic de pe piept.

— Ce naiba…?

Urmări privirea ei şocată şi văzu piciorul. Robin simţi cum el o apucă dur de partea de sus a braţului şi o îndrumă afară, pe palier.

— Cum a ajuns aici?

— Prin curier, spuse ea, lăsându-l să o conducă în sus pe scări. Pe motocicletă.

— Aşteaptă aici. O să sun la poliţie.

După ce el închise uşa apartamentului său în spatele ei, Robin rămase nemişcată, cu inima zvâcnind, în timp ce asculta paşii lui coborând. Simţea un gust acid în gât. Un picior. Tocmai primise un picior. Tocmai urcase calm scările cu un picior, un picior de femeie într-o cutie. Al cui era piciorul? Unde era restul femeii?

[6] „Un erou aproximativ al unui joc neîndurător.” (în limba engleză, în original).

Se duse spre cel mai apropiat scaun, un obiect ieftin din plastic tapiţat şi cu picioare de metal, şi se aşeză, continuând să-şi apese buzele amorţite cu degetele. Îşi aminti că pachetul fusese trimis pe numele ei.

Între timp, Strike stătea la fereastra biroului şi privea scrutător spre Denmark Street, încercând să dea de vreo urmă a curierului, cu mobilul lipit de ureche. La momentul la care se întorsese în anticameră, ca să examineze pachetul deschis de pe birou, deja văzuse poliţia.

— Un picior? repetase detectivul anchetator Eric Wardle de la celălalt capăt al firului. Ce dracu', un *picior*?

— Şi nici măcar nu e mărimea mea, spusese Strike.

Dacă Robin ar fi fost de faţă, nu ar fi făcut gluma asta. Un crac al pantalonilor lui era suflecat, lăsând să se vadă tija de metal care îi servea drept gleznă dreaptă. Tocmai se îmbrăca atunci când auzise ţipătul lui Robin.

Chiar în timp ce spunea asta, îşi dădu seama că era vorba despre un picior drept, ca şi membrul pierdut de el, şi că fusese tăiat sub genunchi, exact unde fusese amputat şi al său. Cu mobilul încă lipit de ureche, Strike privi membrul mai de aproape şi nările lui se umplură cu un miros neplăcut de pui proaspăt decongelat. Piele de rasă albă: netedă, palidă şi nepătată, în afara unei vânătăi verzui mai vechi de pe gamba imperfect rasă. Ţepii scurţi de păr erau deschişi la culoare, iar unghiile nevopsite puţin murdare. Tibia retezată sclipea, de un alb îngheţat, pe fondul cărnii din jur. O tăietură dreaptă: Strike se gândi că era posibil să fi fost făcută cu un topor sau satâr.

— De femeie, aşa ziceai?

— Aşa pare…

Strike mai observase ceva. Pe gambă exista o cicatrice, acolo unde piciorul fusese tăiat: o cicatrice veche, fără legătură cu rana care despărţise piciorul de trup.

De câte ori fusese luat pe nepregătite de marea înşelătoare, în copilăria lui din Cornwall, în timp ce stătea cu spatele la ea? Cei care nu cunoşteau bine oceanul uitau forţa şi brutalitatea lui. Când îi izbea cu puterea unui metal

rece, erau îngroziţi. Strike se confruntase cu frica, lucrase cu ea şi o gestionase întreaga lui viaţă profesională, dar vederea acelei cicatrici vechi îi tăie pentru o clipă răsuflarea, înspăimântându-l cu atât mai tare cu cât nu se aştepta la asta.

— Mai eşti? spuse Wardle de la celălalt capăt al firului.

— Ce?

Nasul de două ori rupt al lui Strike stătea la câţiva centimetri de locul în care fusese tăiat piciorul femeii. Îşi amintea piciorul cu cicatrice al unui copil pe care nu-l uitase niciodată… când o văzuse ultima oară? Oare câţi ani avea ea acum?

— Pe mine m-ai sunat primul…? îl îmboldi Wardle.

— Da, spuse Strike, străduindu-se să se concentreze. Aş prefera să faci tu asta, nu altcineva, dar dacă nu poţi…

— Vin acum, spuse Wardle. Nu durează mult. Stai acolo.

Strike închise telefonul şi îl puse jos, continuând să se holbeze la picior. Acum văzu că sub el era un bilet, un bilet tipărit. Pregătit de Armata Britanică în procedurile de investigare, Strike se luptă cu tentaţia puternică de a-l smulge şi citi: nu trebuia să contamineze probele criminalistice. În schimb, se lăsă şovăitor pe vine ca să poată citi adresa care atârna, răsturnată, pe capacul deschis.

Cutia îi fusese trimisă lui Robin, ceea ce lui nu îi plăcu deloc. Numele ei, scris corect, era imprimat pe un abţibild alb care purta adresa biroului lor. Sub acest colant se mai găsea unul. Îşi miji ochii, hotărât să nu mute cutia nici măcar ca să poată citi mai bine adresa, şi văzu că expeditorul trimisese iniţial cutia lui „Cameron Strike”, apoi pusese peste asta un al doilea abţibild pe care scria „Robin Ellacott”. De ce se răzgândiseră?

— Fir-ar a dracu’, spuse Strike încet.

Se îndreptă cu oarecare dificultate, luă geanta lui Robin din cârligul din spatele uşii, încuie uşa de sticlă şi urcă scările.

— Poliţia e pe drum, îi spuse el în timp ce aşeza geanta în faţa ei. Vrei o ceaşcă de ceai?

Ea dădu din cap că da.

— Să pun şi coniac în el?

— Tu nu ai coniac, spuse ea.

Vocea ei era puţin răguşită.

— Ai căutat?

— Bineînţeles că nu!

Strike zâmbi observând cât de tare se indignase ea din cauza sugestiei că ar fi putut să se uite prin dulăpioarele lui.

— Numai că tu eşti – nu eşti tipul de persoană care are coniac medicinal.

— Vrei o bere?

Robin scutură din cap, nereuşind să zâmbească.

Odată ceaiul făcut, Strike se aşeză, cu cana lui, vizavi de ea. Arăta exact a ce era: un fost boxer solid, care fuma prea mult şi mânca prea mult fast-food. Avea sprâncene groase, un nas turtit şi asimetric şi, atunci când nu zâmbea, afişa o expresie veşnic posacă. Părul des, întunecat şi cârlionţat, încă ud după duş, îi aminti lui Robin de Jacques Burger şi Sarah Shadlock. Cearta părea să fi fost acum o mie de ani. De când urcase la etajul de sus se gândise doar trecător la Matthew. Îi era groază să-i spună ce se întâmplase. Matthew avea să se înfurie. Nu-i plăcea că ea lucrează pentru Strike.

Robin luă ceaiul fierbinte şi îl lăsă jos, fără să bea din el.

— Te-ai uitat la… la el? murmură ea.

— Da, spuse Strike.

Robin nu ştia ce să mai întrebe. Era un picior tăiat. Situaţia era atât de oribilă, atât de grotescă, încât fiecare întrebare care îi trecea prin cap părea

ridicolă şi insensibilă. *Îl recunoşti? De ce crezi că l-au trimis?* Şi, cel mai important, *de ce mie?*

— Poliţia o să vrea să vorbească cu tine despre curier, zise el.

— Ştiu, spuse Robin. Am încercat să-mi amintesc toate detaliile.

Se auzi interfonul.

— Trebuie să fie Wardle.

— Wardle? repetă Robin, uimită.

— E cel mai prietenos poliţai pe care îl cunoaştem, îi reaminti Strike. Stai liniştită, o să ţi-l aduc aici.

Strike reuşise să devină nepopular în cadrul Poliţiei Metropolitane cu un an în urmă, fără să fie vina lui în totalitate. În mod firesc, articolele dezgustător de măgulitoare despre cele mai remarcabile două triumfuri detectivistice ale lui îi enervaseră pe poliţiştii ale căror eforturi le surclasase. Însă Wardle, care îl ajutase în primul din aceste cazuri, se bucurase de o parte a gloriei rezultate şi relaţiile dintre ei rămăseseră cât de cât amicale. Robin îl văzuse pe Wardle doar în reportajele despre acest caz ale ziarelor. Drumurile lor nu se întâlniseră niciodată pe teren.

Wardle se dovedi a fi un bărbat atrăgător, cu păr castaniu bogat şi ochi de culoarea ciocolatei, care purta geacă de piele şi blugi. Strike nu îşi dădea seama dacă era mai mult amuzat sau mai mult iritat de privirea instinctivă pe care Wardle i-o aruncase lui Robin la intrarea în cameră – o baleiere în zigzag pe deasupra părului, siluetei şi mâinii ei stângi, unde ochii lui întârziară o secundă asupra inelului de logodnă cu safir şi diamante.

— Eric Wardle, spuse el încet, cu un zâmbet pe care Strike îl consideră inutil de fermecător. Iar ea este sergentul detectiv Ekwensi.

Odată cu el sosise şi o poliţistă de culoare, zveltă şi cu părul prins la spate în coc. Aceasta îi zâmbi scurt lui Robin, pe care prezenţa altei femei o reconforta disproporţionat de mult. Ochii sergentului detectiv Ekwensi rătăciră apoi în jurul sacrosanctului dormitor al lui Strike.

— Unde e pachetul acela? întrebă ea.

— Jos, spuse Strike, scoţând din buzunar cheile de la birou. Te conduc eu.

Apoi adăugă, în timp ce se pregătea să iasă din cameră împreună cu sergentul detectiv Ekwensi.

— Ce mai face soţia ta, Wardle?

— De ce te interesează? răspunse poliţistul.

Dar, spre uşurarea lui Robin, abandonă ceea ce ei i se părea a fi comportamentul lui de avocat, în timp ce se aşeza vizavi de ea la masă şi îşi deschidea carnetul.

— Stătea în faţa uşii când m-am apropiat eu, îi explică Robin atunci când Wardle o întrebă cum sosise piciorul. Am crezut că e curier. Era îmbrăcat în piele neagră – negru complet, în afara unor dungi albastre de pe umerii gecii. Casca era complet neagră cu viziera fumurie şi lăsată pe ochi. Cred că avea cel puţin 1,80 metri. Cu 10–12 centimetri mai mult decât mine, chiar dacă iei în calcul casca.

— Constituţie? întrebă Wardle, care mâzgălea în carnet.

— Destul de solid, aş zice, dar probabil că era puţin umflat de geacă.

Ochii lui Robin căzură din întâmplare asupra lui Strike, care se întorcea.

— Adică, nu era…

— Nu era un grăsan nenorocit ca şeful tău?

Strike, care o auzise, sugerase asta, iar Wardle, care abia aştepta să facă o glumă despre Strike sau să se bucure de una, râse încet.

— Şi purta mănuşi, spuse Robin, care nu zâmbise. Mănuşi negre de motociclist, din piele.

— Bineînţeles că purta mănuşi, spuse Wardle notând ceva. Bănuiesc că nu ai observat nimic legat de motocicletă?

— Era o Honda roşu cu negru, spuse Robin. Am observat logoul, simbolul ăla cu o aripă. 750 de centimetri cubi, aş zice. Era mare.

Wardle părea deopotrivă uimit şi impresionat.

— Robin e pasionată de maşini, spuse Strike. Conduce ca Fernando Alonso.

Robin ar fi vrut ca Strike să nu mai fie voios şi glumeţ. La etajul de jos se găsea un picior de femeie. Unde era restul? Nu trebuia să plângă. Ar fi vrut să fi dormit mai mult. Canapeaua aia afurisită… în ultima vreme dormise prea multe nopţi pe chestia aia…

— Şi te-a pus să semnezi pentru pachet? întrebă Wardle.

— N-aş zice că „m-a pus”, spuse Robin. Avea în mână o mapă şi am semnat din obişnuinţă.

— Ce era pe mapă?

— Părea să fie o factură sau…

Robin închise ochii, străduindu-se să-şi amintească. Acum, dacă stătea să se gândească, formularul păruse o făcătură, ca şi cum ar fi fost compus pe laptopul cuiva, şi Robin le spuse asta.

— Aşteptai un pachet? întrebă Wardle.

Robin îi explică situaţia cu aparatele de fotografiat de unică folosinţă pentru nuntă.

— Ce a făcut, după ce-ai luat pachetul?

— S-a urcat pe motocicletă şi a plecat. A luat-o pe Charing Cross Road.

La uşa apartamentului se auzi un ciocănit, iar sergentul detectiv Ekwensi apăru cu biletul pe care Strike îl observase sub picior, acum băgat într-o pungă pentru probe.

— Au venit criminaliştii, îi spuse ea lui Wardle. Biletul ăsta era în pachet. Ar fi bine să vedem dacă îi spune ceva domnişoarei Ellacott.

Wardle luă biletul acoperit cu polietilenă şi îl examină încruntat.

— E o aiureală, spuse el.

Apoi citi cu voce tare:

— *A Harvest of limbs, of arms and of legs, of necks…*[7]

— *…that turn like swans, as if inclined to gasp or pray.*[8]

Strike, care se sprijinea de aragaz şi era prea departe ca să poată citi biletul, îl întrerupsese pe Wardle. Ceilalţi trei se holbară la el.

— Sunt versuri, spuse Strike.

Lui Robin nu-i plăcea expresia de pe faţa acestuia. Îşi dădea seama că pentru el cuvintele aveau un sens, unul rău. Strike îi lămuri, părând că face un efort:

— Din ultima strofă a „Mistress of the Salmon Salt". De Blue Öyster Cult.

Sergentul detectiv Ekwensi ridică sprâncenele pensate cu grijă.

— Cine?

— O trupă mare de rock din anii '70.

— Înţeleg că le ştii bine muzica? întrebă Wardle.

— Ştiu cântecul ăsta, spuse Strike.

— Crezi că ştii cine a trimis chestia asta?

Strike ezită. Prin mintea detectivului trecu rapid o serie de imagini şi amintiri confuze, pe când ceilalţi trei îl priveau. O voce înceată îi spuse *She*

[7] „O recoltă de membre, de braţe şi picioare, de gâturi..." (în limba engleză, în original).

[8] „...care se îndoaie ca nişte lebede, de parcă ar vrea să icnească sau să se roage" (în limba engleză, în original).

wanted to die. She was the quicklime girl.[9] Piciorul subţire al unei fete de 12 ani, cu cicatrice subţiri şi argintii, întretăiate. Doi ochi mici şi întunecaţi, ca de dihor, îngustaţi de silă. Tatuajul cu un trandafir galben.

Şi apoi – apărând pe nesimţite din spatele altor amintiri, deşi un alt bărbat la asta s-ar fi gândit prima oară – Strike îşi aminti de un cazier în care apărea penisul unui cadavru, tăiat şi expediat unui informator al poliţiei.

— Ştii cine a trimis asta? repetă Wardle.

— Poate, spuse Strike.

Privi fugar spre Robin şi sergentul detectiv Ekwensi.

— Aş prefera să discutăm doar noi. Ai obţinut de la Robin tot ce voiai?

— O să ne trebuiască numele şi adresa ta şi aşa mai departe, spuse Wardle. Vanessa, poţi să le notezi tu?

Sergentul detectiv Ekwensi avansă, cu carnetul în mână. Paşii celor doi bărbaţi se stinseră încet. În ciuda faptului că nu dorea deloc să vadă iar piciorul, Robin se simţi nedreptăţită că era lăsată în urmă. Pe cutie fusese numele *ei.*

Înfiorătorul pachet zăcea în continuare pe biroul de la etajul de jos. Alţi doi colegi ai lui Wardle fuseseră primiţi înăuntru de sergentul detectiv Ekwensi: unul făcea fotografii, iar celălalt vorbea la mobil atunci când ofiţerul lor şi detectivul particular trecură pe lângă ei. Amândoi îl priveau curioşi pe Strike, care dobândise o anumită faimă în perioada în care reuşise să piardă încrederea multor colegi ai lui Wardle.

Strike închise uşa anticamerei, iar el şi Wardle se aşezară unul în faţa celuilalt la biroul lui Strike. Wardle deschise carnetul la o pagină nouă.

— Bun, ştii pe cineva căruia să-i placă să dezmembreze cadavre şi să le trimită prin poştă?

[9] „Ea a vrut să moară. Ea era fata varului nestins” (în limba engleză, în original).

— Terence Malley, spuse Strike după o clipă de ezitare. Pentru început.

Wardle nu-şi notă nimic, holbându-se la el pe deasupra creionului.

— Terence Malley „Cioclu”?

Strike dădu din cap.

— Banda din Harringay?

— Câţi Terence Malley „Cioclu’” ştii? întrebă Strike nerăbdător. Şi câţi au obiceiul de a trimite oamenilor membre ciuntite?

— Cum dracu’ ai avut tu de-a face cu Cioclu’?

— Operaţiuni speciale, Brigada Moravuri, 2008. Traficanţi de droguri.

— Flagrantul prin care a fost prins?

— Exact.

— Să mor io, spuse Wardle. Păi atunci asta e, nu? Tipul e absolut dement, tocmai a fost eliberat şi are la dispoziţie jumătate dintre prostituatele din Londra. Ar fi bine să începem să dragăm Tamisa ca să găsim restul trupului.

— Da, dar eu am depus mărturie anonim. El n-ar fi trebuit să afle niciodată că eu am fost.

— Au ei metodele lor, spuse Wardle. Banda din Harringay – ăştia sunt ca mafia, ce dracu’. Ai auzit că Cioclu’ i-a trimis lui Ian Bevin scula lui Hatford Ali?

— Da, am auzit, spuse Strike.

— Dar care e povestea cu cântecul? Recolta a ce dracu’ era?

— Păi, pe mine asta mă îngrijorează, spuse Strike încet. Pentru cineva cum e Cioclu’ pare cam subtil – ceea ce mă face să cred că ar putea fi unul dintre ceilalţi trei.

4

Four winds at the Four Winds Bar,

Two doors locked and windows barred,

One door left to take you in,

The other one just mirrors it…[10]

Blue Öyster Cult, „Astronomy”

— Cunoşti *patru oameni* care ţi-ar putea trimite un picior tăiat? *Patru?*

Strike vedea expresia îngrozită a lui Robin reflectată în oglinda rotundă de lângă chiuvetă, unde el se bărbierea. Poliţia luase în sfârşit piciorul, Strike declarase că munca se suspendă pe ziua aceea şi Robin rămăsese la măsuţa melaminată din bucătăria americană din apartamentului său, cu o a doua cană de ceai în mână.

— Ca să fiu sincer, spuse el răzându-şi ţepii de pe bărbie, cred că sunt doar trei. Cred că am făcut o greşeală că i-am spus lui Wardle de Malley.

— De ce?

Îi spuse lui Robin povestea scurtului său contact cu acel infractor de profesie, care îşi datora, în parte, ultima şedere în închisoare mărturiei lui Strike.

— … deci acum Wardle e convins că Banda din Harringay a aflat cine sunt eu, dar eu am plecat în Irak la puţin timp după depunerea mărturiei şi încă n-am auzit ca un ofiţer de la DIS să fie deconspirat că a depus mărturie la

[10] „Patru vânturi din Barul Patru Vânturi, / Două uşi încuiate şi ferestre zăbrelite, / Doar o uşă prin care să poţi intra, / Cealaltă doar o copiază...” (în limba engleză, în original).

tribunal. Plus că versurile cântecului nu trimit la Cioclu'. Nu e un tip căruia îi plac tuşele subtile.

— Dar a mai tăiat bucăţi din oamenii pe care i-a omorât? întrebă Robin.

— O dată, din câte ştiu, dar, spuse Strike trăgând de timp, ţine cont că cine a făcut asta, indiferent cine ar fi, nu neapărat a omorât pe cineva. Piciorul putea proveni de la un cadavru deja existent. Putea fi deşeu sanitar. Wardle o să verifice toate lucrurile ăstea. N-o să aflăm prea multe până când nu examinează criminaliştii.

Preferă să nu amintească groaznica posibilitate ca piciorul să fi fost luat de la o persoană încă în viaţă.

Urmă o pauză în care Strike îşi clăti aparatul de ras la chiuveta din bucătărie, în timp ce Robin privea pe fereastră, adâncită în gânduri.

— Ei bine, *trebuia* să-i spui lui Wardle despre Malley, spuse Robin întorcându-se spre Strike, care îi prinse privirea în oglinda de bărbierit. Adică, dacă el a mai trimis cuiva o… ce *anume* a trimis?

Robin vorbea puţin agitat.

— Un penis, spuse Strike.

Se clăti pe faţă şi se şterse cu un prosop, apoi continuă.

— Da, poate că ai dreptate. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigur că nu e el. Mă întorc într-o clipă – vreau să-mi schimb cămaşa. I-am smuls doi nasturi când ai ţipat.

— Scuze, spuse Robin absentă.

Strike dispăru în dormitor.

Robin se uită în jurul ei, în camera în care stătea, în timp ce bea ceai. Nu mai fusese niciodată în apartamentul de la mansardă al lui Strike. Până atunci, cel mult bătuse la uşă ca să îi transmită mesaje sau, în unele dintre cele mai aglomerate şi nedormite perioade ale lor, ca să-l trezească. Bucătăria-sufragerie era înghesuită, dar curată şi ordonată. Practic, nu

existau niciun fel de indicii ale personalității: căni desperecheate, o cârpă de șters vasele împăturită lângă ochiul aragazului, nicio fotografie sau ceva decorativ, în afara unui desen de copil cu un soldat, care fusese prins pe una dintre mobilele de perete.

— Cine a făcut desenul? întrebă ea atunci când Strike reapăru cu o cămașă curată.

— Nepotul meu, Jack. Din cine știe ce motiv, îi place de mine.

— Nu face pe naivul.

— Nu fac. Nu știu niciodată ce să le spun copiilor.

— Deci tu crezi că ai cunoscut *trei oameni* care ar fi putut să…? începu Robin iar.

— Vreau să beau ceva, spuse Strike. Hai să mergem la Tottenham.

Pe drum nu aveau cum să vorbească din cauza larmei produse de pickamere, zgomot care continua să vină din șanțurile săpate pe stradă, dar muncitorii cu geci fluorescente nu mai fluierară sau râseră, acum când Robin era însoțită de Strike. În sfârșit, ajunseră la crâșma din zonă, cea care îi plăcea lui Strike, cu oglinzi aurite și ornamentate, lambriuri de lemn întunecat, mânere strălucitoare de alamă la dozatoarele de bere, cupola de sticlă colorată și tablourile cu frumuseți zburdalnice ale lui Felix de Jong.

Strike comandă o halbă de Doom Bar. Robin, care nu se simțea în stare să bea alcool, ceru o cafea.

— Deci? întrebă ea după ce detectivul se întoarse la masa înaltă de sub cupolă. Cine sunt cei trei oameni?

— Nu uita că s-ar putea să mă înșel pe linie, spuse Strike sorbind din halbă.

— Foarte bine, spuse Robin. Cine sunt?

— Indivizi ciudaţi care au toţi o grămadă de motive să mă urască de moarte.

În mintea lui Strike, o fetiţă speriată şi slabă de 12 ani, cu cicatrice în jurul piciorului, îl urmărea prin ochelarii ei strâmbi. Oare era la piciorul ei drept? Nu-şi putea aminti. *Dumnezeule, fă să nu fie ea…*

— *Cine?* spuse Robin din nou, pierzându-şi răbdarea.

— Sunt doi tipi din armată, spuse Strike frecându-şi bărbia ţepoasă. Amândoi sunt suficient de nebuni şi de violenţi ca să… ca să…

Un căscat gigantic şi involuntar îl întrerupse. Robin aşteptă revenirea discursului pertinent, întrebându-se dacă în seara dinainte Strike ieşise în oraş cu prietena lui. Elin era o fostă violonistă, acum prezentatoare la Radio Three, o blondă superbă cu aspect nordic care îi amintea lui Robin de şi mai frumoasa Sarah Shadlock. Bănuia că acesta era unul dintre motivele pentru care simţise o aversiune imediată faţă de Elin. Celălalt era că, după cum auzise, Elin o numea secretara lui Strike.

— Scuze, spuse Strike. Am stat până târziu, am transcris notiţele pentru cazul Khan. Sunt terminat.

Strike se uită la ceas.

— Vrei să mergem jos să mâncăm? Sunt lihnit de foame.

— Imediat. Nu e nici măcar 12. Vreau să aflu despre oamenii ăştia.

Strike oftă.

— Bine, spuse el coborându-şi vocea, în timp ce un bărbat trecea pe lângă masa lor spre baie. Donald Laing, Regimentul Regal de Grăniceri. L-am băgat la închisoare pe viaţă.

Îşi aminti din nou de ochii ca de dihor, de ura concentrată, tatuajul cu trandafir.

— Dar atunci…

— A ieşit după zece ani, spuse Strike. E liber din 2007. Laing nu era un descreierat obişnuit, era un animal, un animal deştept şi înşelător; un sociopat – unul adevărat, dacă mă întrebi pe mine. L-am băgat pe viaţă pentru ceva ce eu n-ar fi trebuit să investighez. Pe acuzaţia iniţială era pe punctul de a scăpa. Laing are motive al naibii de bune să mă urască de moarte.

Dar nu îi spuse ce făcuse Laing sau de ce el, Strike, investigase acel lucru. Din când în când, ba chiar uneori, adesea, atunci când vorbea despre cariera lui de la Divizia de Investigaţii Speciale, Robin îşi dădea seama după ton când Strike ajungea la punctul dincolo de care nu mai voia să vorbească. Până atunci nu îl forţase niciodată să treacă de el. Fără tragere de inimă, abandonă subiectul Donald Laing.

— Cine era celălalt tip din armată?

— Noel Brockbank. Şobolanii Deşertului.

— Ce şobolani?

— Brigada a Şaptea Blindate.

Treptat, Strike devenea tot mai taciturn, afişând o mină meditativă. Robin se întrebă dacă asta era din cauză că îi era foame – era un om care avea nevoie de hrană regulată ca să-şi păstreze calmul – sau alt motiv mai întunecat.

— Atunci să mâncăm? întrebă Robin.

— Da, spuse Strike golindu-şi halba şi ridicându-se în picioare.

Subsolul intim al restaurantului cuprindea o încăpere cu un al doilea bar, mese de lemn şi pereţi acoperiţi cu reproduceri înrămate. Erau primii care se aşezau să comande. El alese cartofi prăjiţi cu peşte, iar ea ceru o salată.

— Vorbeai despre Noel Brockbank, îl îmboldi Robin apoi.

— Da, el e încă unul care are motive bune de ranchiună, spuse Strike concis.

Nu vrusese să vorbească despre Donald Laing şi părea încă şi mai reticent să discute despre Brockbank. După o lungă pauză în care privi insistent în gol, peste umărul lui Robin, Strike spuse:

— Brockbank nu e în toate minţile. Sau cel puţin aşa susţinea el.

— Tu l-ai băgat la închisoare?

— Nu, spuse Strike.

Expresia lui devenise neplăcută. Robin aşteptă, dar îşi dădea seama că nu avea să mai urmeze nimic despre Brockbank, aşa că întrebă:

— Şi celălalt?

De data asta Strike nu răspunse deloc. Ea crezu că nu o auzise.

— Cine e…?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mormăi Strike.

Privi încruntat în halba plină, dar Robin refuză să se lase intimidată.

— Indiferent cine a trimis piciorul ăla, spuse ea, mi l-a trimis *mie.*

— Bine, spuse Strike în silă, după o scurtă ezitare. Îl cheamă Jeff Whittaker.

Robin simţi un şoc. Nu trebuia să întrebe de unde îl ştia Strike pe Jeff Whittaker. Ştia deja, chiar dacă nu discutaseră niciodată despre el.

Prima parte a vieţii lui Cormoran Strike era prezentată pe internet şi fusese reluată de articole detaliate despre succesele lui de detectiv. Era progenitura nelegitimă şi neplanificată a unei vedete rock şi a unei femei care era descrisă mereu ca o fană absolută, care murise de supradoză atunci când Strike avea 20 de ani. Jeff Whittaker fusese al doilea ei soţ, mult mai tânăr decât ea, care fusese acuzat şi achitat pentru uciderea ei.

Rămaseră în tăcere până când sosi mâncarea.

— De ce ţi-ai luat doar o salată? întrebă Strike în timp ce îşi golea farfuria

cu cartofi prăjiţi. Nu ţi-e foame?

După cum se aşteptase Robin, bărbatul se însenină odată cu consumarea de carbohidraţi.

— Nunta, spuse Robin concis.

Strike nu spuse nimic. Comentariile despre silueta ei depăşeau categoric limitele autoimpuse pe care el le stabilise pentru relaţia lor, care, hotărâse el încă de la început, nu trebuia să devină niciodată prea apropiată. Totuşi, lui i se părea că ea slăbea prea mult. După părerea lui (şi până şi acest gând depăşea acele limite), Robin arăta mai bine mai împlinită.

— N-o să-mi spui, întrebă ea după alte câteva minute de tăcere, nici măcar care e legătura cu cântecul ăla?

Strike mestecă o vreme, mai bău nişte bere, comandă încă o halbă de Doom Bar şi apoi spuse:

— Mama mea avea un tatuaj cu titlul cântecului.

Nu avea niciun chef să-i spună lui Robin unde anume fusese tatuajul. Prefera să nu se gândească la asta. Însă, odată cu mâncarea şi băutura, devenea binedispus: Robin nu manifestase niciodată vreun interes libidinos faţă de trecutul lui şi probabil că dorinţa ei de astăzi de a afla mai multe informaţii putea fi justificată.

— Era melodia ei preferată. Blue Öyster Cult era trupa ei preferată. Mă rog, „preferată” e puţin spus. Obsesie, de fapt.

— Nu Deadbeats erau preferaţii ei? întrebă Robin fără să se gândească.

Tatăl lui Strike era vocalistul lui Deadbeats. Nici despre el nu discutaseră niciodată.

— Nu, spuse Strike reuşind să zâmbească oarecum. Pentru Leda, Bătrânul Jonny se afla pe locul doi, la mare distanţă. Îl voia pe Eric Bloom, vocalistul de la Blue Öyster Cult, dar n-a pus mâna pe el. Unul dintre foarte puţinii care i-au scăpat.

Robin nu prea ştia ce să spună. Se mai întrebase cum ar fi ca trecutul sexual spectaculos al mamei tale să fie online, putând să-l vadă oricine. Lui Strike îi sosi noua halbă şi, înainte de a continua, el luă o gură.

— Era cât pe ce să fiu botezat Eric Bloom Strike, spuse el.

Robin se înecă cu apa şi el râse, în timp ce ea tuşea în şervet.

— Să fim sinceri, nici Cormoran nu e mult mai bine. Cormoran Blue…

— *Blue?*

— Blue Öyster Cult, nu eşti atentă?

— Dumnezeule, spuse Robin. N-ai spus nimănui.

— Tu ai spune?

— Ce înseamnă „Mistress of the Salmon Salt"?

— Caută. Au nişte versuri demente. SF. Chestii bizare.

O voce din mintea lui: *She wanted to die. She was the quicklime girl.*[11]

Strike mai luă o gură de bere.

— Nu cred c-am auzit vreodată ceva de Blue Öyster Cult, spuse Robin.

— Ba ai auzit, o contrazise Strike. *Don't Fear The Reaper.*[12]

— Nu-ţi… cum?

— A fost un megasucces al lor. *Don't Fear The Reaper.*

— Aa… înţeleg.

Pentru o clipă, Robin crezuse, uimită, că el îi dăduse un sfat.

---

[11] „Ea a vrut să moară. Ea era fata varului nestins" (în limba engleză, în original).

[12] „Nu-ţi fie frică de Secerător." (în limba engleză, în original).

O vreme mâncară în tăcere, până când Robin, nemaiputând să țină în ea această întrebare, dar sperând că nu pare speriată, spuse:

— De ce crezi că piciorul mi-a fost trimis mie?

Strike avusese deja timp să mediteze la această întrebare.

— M-am întrebat și eu, spuse el, și cred că trebuie să o considerăm o amenințare tacită, așa că, până când aflăm…

— Nu mă opresc din lucru, spuse Robin cu înverșunare. Nu o să stau acasă. Asta vrea Matthew.

— Ai vorbit cu el, nu-i așa?

Robin îl sunase în timp ce Strike era la etajul de jos, cu Wardle.

— Da. E supărat pe mine pentru că m-am angajat la asta.

— Presupun că e îngrijorat din cauza ta, spuse Strike nesincer.

Se întâlnise cu Matthew de câteva ori, și de fiecare dată îl plăcuse tot mai puțin.

— Nu e îngrijorat, se răsti Robin. Doar crede că asta e tot, că acum va trebui să plec, că o să renunț de frică. N-o să fac asta.

Matthew fusese îngrozit de veștile ei, dar chiar și așa, Robin detectase o ușoară urmă de satisfacție în vocea lui, îi simțise convingerea neexprimată că acum, în sfârșit, ea trebuia să înțeleagă ce alegere ridicolă făcuse ca să își lege soarta de un detectiv particular zurbagiu care nu-și permitea să-i plătească un salariu decent. Strike o făcuse să aibă un program de lucru nepotrivit, ceea ce însemna că ea cerea să i se trimită pachetele la birou, și nu acasă. („Nu mi-a fost trimis un picior pentru că Amazon nu poate să livreze acasă!”, spusese Robin cu vehemență.) Și, bineînțeles, ca să pună capac la toate, Strike era acum o mică celebritate și o sursă de fascinație pentru prietenii lor. Slujba de contabil a lui Matthew nu era deloc la fel de distinctivă. Ranchiuna și gelozia lui erau profunde și izbucneau din ce în ce mai aprig.

Strike nu era suficient de nesăbuit ca să încurajeze vreo neloialitate a lui

Robin faţă de Matthew, pe care ea să o poată regreta când îşi revenea din şoc.

— Ţi-au trimis ţie piciorul, şi nu mie, pentru că s-au răzgândit, spuse el. Prima oară au scris numele meu. Presupun că încercau fie să mă îngrijoreze pe mine, arătându-mi că îţi cunosc numele, fie să te sperie şi să nu mai lucrezi pentru mine.

— Ei bine, eu nu o să mă las speriată, spuse Robin.

— Robin, nu e momentul de declaraţii grandilocvente. Oricine ar fi, omul acesta ne spune că ştie multe despre mine, ştie cum te cheamă şi, începând de azi-dimineaţă, ştie exact cum arăţi. Te-a văzut de aproape. Nu-mi place asta.

— E clar că nu ai o părere prea bună despre abilităţile mele de supraveghere.

— Dat fiind că vorbeşti cu cel care te-a trimis la cel mai bun curs pe care l-am putut găsi, spuse Strike, şi care a citit scrisoarea aia dezgustătoare de apreciere pe care mi-ai băgat-o sub nas…

— Atunci nu ai o părere prea bună despre tehnica mea de autoapărare.

— N-am apucat să văd nimic de genul ăsta, ştiu doar că tu susţii că ai învăţat aşa ceva.

— Am minţit eu vreodată despre ce pot şi ce nu pot să fac? întrebă Robin ofensată.

Strike fu obligat să accepte că nu.

— Păi vezi! N-o să-mi asum riscuri prosteşti. M-ai antrenat să observ orice e dubios. Oricum, nu-ţi permiţi să mă trimiţi acasă. Şi aşa abia ne descurcăm cu cazurile pe care le avem.

Strike oftă şi se frecă pe faţă cu cele două mâini mari şi păroase.

— Nimic după căderea întunericului, spuse el. Şi trebuie să porţi o alarmă, una bună.

— Bine, spuse ea.

— Oricum, de lunea viitoare te ocupi de Radford, spuse el.

Pe Strike îl consola acest gând. Radford era un antreprenor bogat care voia să aducă în firma lui un investigator care să se dea drept angajat part-time şi care să scoată la lumină tranzacţiile pe care el le bănuia penale ale unui manager de rang înalt. Robin era alegerea evidentă, deoarece Strike devenise mai uşor de recunoscut după cel de-al doilea caz de crimă de mare notorietate al lor. În timp ce îşi golea a treia halbă, Strike se întreba dacă l-ar putea convinge pe Radford să prelungească programul de lucru al lui Robin. S-ar fi bucurat să o ştie în siguranţă într-un sediu somptuos, lucrând de la 9 la 5 în fiecare zi, până când maniacul care trimisese piciorul avea să fie prins.

Între timp, Robin se lupta cu valuri de oboseală şi o greaţă uşoară. O ceartă, o noapte agitată, şocul înfiorător al piciorului tăiat – iar acum trebuia să se ducă acasă şi să îşi justifice din nou dorinţa de a rămâne la o slujbă periculoasă în schimbul unui salariu prost. Matthew, care cândva fusese una dintre sursele ei esenţiale de reconfortare şi sprijin, devenise încă un obstacol de depăşit.

Nechemată şi nedorită, imaginea piciorului tăiat şi rece din cutia de carton îi reveni în minte. Robin se întrebă când avea să înceteze să se mai gândească la el. Vârfurile degetelor cu care îl atinsese o furnicau neplăcut. Fără să-şi dea seama, îşi făcu pumn mâna din poală.

5

Hell's built on regret[13]

Blue Öyster Cult, „The Revenge of Vera Gemini"

Versuri de Patti Smith

Mult mai târziu, după ce o condusese în bune condiţii pe Robin la metrou, Strike se întoarse la birou şi se aşeză singur în tăcerea acestuia, adâncit în gânduri.

Văzuse multe cadavre dezmembrate, le văzuse putrezind în gropi comune şi zăcând la marginea drumului, proaspăt sfârtecate: membre retezate, carne strivită, oase zdrobite. Moartea nenaturală era ocupaţia Diviziei de Investigaţii Speciale, aripa în haine civile a Poliţiei Regale Militare, iar reacţia reflexă a lui şi a colegilor săi fusese adesea umorul. Aşa reuşeai să faci faţă atunci când vedeai morţii sfârtecaţi şi mutilaţi. DIS nu avea parte de luxul cadavrelor spălate şi înfrumuseţate din cutii tapiţate cu satin.

Cutii. Cutia de carton în care sosise piciorul păruse destul de obişnuită. Niciun semn care să îi indice originea, nicio urmă a vreunui destinatar anterior, nimic. Toată chestia fusese atât de organizată, atât de atent imaginată, de clară – şi asta era ceea ce îl irita, nu piciorul însuşi, oricât de neplăcut ar fi fost. Ceea ce îl înspăimânta era acel *modus operandi* atent, meticulos, aproape clinic.

Strike se uită la ceas. În seara asta ar fi trebuit să iasă în oraş cu Elin. Prietena lui de două luni se lupta cu un divorţ care evolua cu duritatea terifiantă a unui turneu de şah profesionist. Soţul de care se despărţise era foarte bogat, lucru de care Strike îşi dăduse seama abia în prima noapte în care i se îngăduise să vină cu ea la locuinţa cuplului, unde se trezise într-un apartament spaţios, cu parchet de lemn, care dădea spre Regent Park.

[13] „Iadul e construit pe regrete." (în limba engleză, în original).

Acordul pentru custodia comună a copilului presupunea că ea putea să se întâlnească cu Strike doar în nopţile în care fiica ei de cinci ani nu era acasă, iar când ieşeau în oraş alegeau cele mai liniştite şi obscure restaurante, deoarece Elin nu voia ca soţul de care se despărţise să ştie că ea se întâlnea cu altcineva. Situaţia îi convenea lui Strike de minune. În relaţiile sale, avusese mereu problema că serile normale pentru recreere erau adesea momente în care trebuia să-i urmărească prin oraş pe partenerii necredincioşi ai altora, şi nu dorea deloc să înceapă o relaţie apropiată cu fiica lui Elin. Nu o minţise pe Robin: Nu ştia să vorbească cu copiii.

Strike întinse mâna după mobil. Înainte să plece la cină, mai putea să facă unele lucruri.

Primul apel intră în căsuţa de mesaje vocale. Lăsă un mesaj în care îl ruga pe Graham Hardacre, fostul lui coleg de la Diviza de Investigaţii Speciale, să îl sune. Nu ştia sigur unde era încartiruit în prezent Hardacre. Ultima oară când vorbiseră trebuia să fie mutat din Germania.

Spre dezamăgirea lui Strike, nici la al doilea lui apel, către un vechi prieten al cărui drum în viaţă mersese mai mult sau mai puţin invers decât drumul lui Hardacre, nu răspunse nimeni. Lăsă încă un mesaj, aproape identic, şi închise.

Trase scaunul lui Robin mai aproape de calculator, îi dădu drumul şi se holbă în gol la pagina de start. Complet împotriva voinţei lui, mintea îi era invadată de imaginea mamei sale, goală. Cine ştiuse că tatuajul era acolo? Soţul ei, evident, numeroşii iubiţi care interveniseră temporar în viaţa ei şi oricine altcineva care ar fi putut s-o vadă dezbrăcată în squat-urile şi comunele mizerabile în care trăiseră ei cu intermitenţă. Apoi mai exista şi posibilitatea care îi venise în minte la Tottenham, dar pe care nu se simţise în stare să i-o împărtăşească şi lui Robin: că, la un moment dat, Leda să fi fost fotografiată nud. I s-ar fi potrivit perfect.

Degetele lui Strike ezitau deasupra tastaturii. Ajunse până la *Leda Strike goal*, apoi şterse literă cu literă, cu un arătător furios şi energic. Existau lucruri pe care niciun om normal nu voia să le facă, expresii pe care nu ai fi vrut să le laşi în arhiva căutărilor tale pe internet, dar şi, din nefericire, sarcini pe care nu ai fi vrut să le delegi.

Strike contemplă rubrica de căutare pe care o golise, în timp ce cursorul clipea imperturbabil la el, apoi scrise rapid, în maniera lui obişnuită cu două degete: *Donald Laing*.

Erau mulţi, mai ales în Scoţia, dar Strike putea să îi elimine pe toţi cei care plătiseră chirie sau votaseră în timp ce Laing stătuse în închisoare. După o eliminare atentă şi ţinând cont de vârsta aproximativă a lui Laing, Strike îşi îngustă căutările asupra unui bărbat care părea să fi trăit în Corby în 2008, împreună cu o femeie pe nume Lorraine MacNaughton. Documentele arătau că acum Lorraine MacNaughton locuia acolo singură.

Şterse numele lui Laing şi îl înlocui cu *Noel Brockbank*. În Marea Britanie erau mai puţini Noel Brockbank decât Donald Laing, dar Strike ajunse într-o fundătură similară. Existase un Noel Brockbank care în 2006 locuise singur în Manchester, dar dacă el era omul lui Strike, faptul acesta sugera că se despărţise de soţie. Strike nu era sigur dacă ăsta era un lucru bun sau nu…

Se lăsă pe spătarul scaunului lui Robin şi trecu la examinarea consecinţelor probabile ale primirii unui picior tăiat anonim. În curând poliţia avea să fie obligată să ceară publicului informaţii, dar Wardle promisese că îl va anunţa pe Strike înainte să organizeze o conferinţă de presă. O poveste atât de bizară şi de grotescă ajungea întotdeauna la ştiri, dar interesul avea să fie sporit – iar lui nu îi făcea nicio plăcere să reflecteze la aşa ceva – de faptul că piciorul fusese trimis la agenţia sa. Zilele acestea Cormoran Strike era subiect de ştiri. Soluţionase două crime sub nasul Poliţiei Metropolitane şi ambele ar fi fascinat publicul chiar şi dacă nu ar fi fost rezolvate de un detectiv particular: Prima din cauză că victima fusese o femeie tânără şi frumoasă, a doua pentru că fusese o crimă stranie, ritualică.

Strike se întrebă cum avea să afecteze primirea acelui picior afacerea la a cărei construcţie lucrase atât de mult. Nu îşi putea reprima senzaţia că, cel mai probabil, consecinţele aveau să fie serioase. Căutările pe internet erau un barometru nemilos al statutului. Nu peste mult timp, căutarea lui *Cormoran Strike* pe Google avea să aducă în capul paginii nu elogiile sclipitoare pentru cele două atât de celebre şi reuşite cazuri ale lui, ci faptul brutal că era un om care primise un membru uman, un om care avea cel puţin un duşman teribil. Strike era sigur că înţelege suficient de bine publicul sau cel puţin acea

secţiune nesigură, înspăimântată şi furioasă a lui care constituia pâinea anchetatorului particular, ca să-şi dea seama că era puţin probabil ca aceştia să se simtă atraşi de o companie care primea picioare tăiate prin poştă. În cel mai bun caz, noii clienţi puteau să presupună că el şi cu Robin aveau suficiente necazuri ale lor; în cel mai rău caz, că, din cauza nesăbuinţei sau prostiei lor, se băgaseră în ceva care îi depăşea cu mult.

Era pe punctul de a închide calculatorul când se răzgândi şi, cu încă şi mai puţină tragere de inimă, ca atunci când o căutase pe mama lui în fotografii nud, scrise *Brittany Brockbank.*

Se găseau mai multe pe Facebook sau Instagram, lucrând pentru companii de care el nu auzise şi zâmbind larg în selfie-uri. Strike examină imaginile. Aproape toate aveau 20 şi ceva de ani, vârsta pe care trebuia să o aibă ea acum. Putea să le elimine pe cele de culoare, dar nu avea cum să-şi dea seama care dintre celelalte, brunete, blonde sau roşcate, drăguţe sau banale, fotografiate zâmbind, indispuse sau luate prin surprindere, era cea pe care o căuta el. Niciuna nu purta ochelari. Era oare prea vanitoasă ca să-i poarte într-o fotografie? Oare se epilase pe picioare cu laserul? Poate că se ferea de reţelele sociale. Voise să-şi schimbe numele, Strike îşi amintea asta. Sau poate că motivul absenţei ei era unul esenţial – era moartă.

Se uită iar la ceas: Venise timpul să se ducă să se schimbe.

Nu are cum să fie ea, se gândi el, apoi *sper să nu fie ea.*

Pentru că, dacă ar fi fost ea, era vina lui.

6

Is it any wonder that my mind's on fire?[14]

Blue Öyster Cult, „Flaming Telepaths"

În seara aceea, Robin fu neobişnuit de atentă în drum spre casă, comparând pe furiş fiecare bărbat din vagon cu amintirea siluetei înalte în piele neagră care îi înmânase fiorosul pachet. Un bărbat asiatic tânăr şi zvelt, într-un costum ieftin, îi zâmbi plin de speranţă atunci când ea îi prinse privirea a treia oară; după asta, Robin rămase cu ochii aţintiţi asupra telefonului, cercetând – atunci când îi permitea semnalul – site-ul BBC şi întrebându-se, ca şi Strike, când avea să ajungă piciorul la ştiri.

La 40 de minute după ce plecase de la birou intră în supermarketul Waitrose din apropierea staţiei de lângă casă. În frigiderul de acasă nu mai era aproape nimic. Lui Matthew nu-i plăcea să cumpere mâncare şi (chiar dacă el negase asta în penultima lor ceartă) Robin era sigură că el credea că ea, fiind cea care contribuia cu mai puţin de o treime la venitul gospodăriei, trebuia să îşi suplimenteze aportul prin îndeplinirea acelor sarcini mundane care nu îi plăceau lui.

Bărbaţi singuri la costum îşi umpleau coşurile şi cărucioarele cu mâncăruri gata preparate. Femei cu slujbe calificate treceau în grabă, luând paste uşor de gătit pentru familie. O mamă tânără cu aspect epuizat şi cu un copil mic care urla în cărucior se învârtea pe culoare ca o molie ameţită, incapabilă să se concentreze şi având o singură pungă cu morcovi în coş. Robin trecea încet pe culoare, simţindu-se ciudat de nervoasă. Nu era nimeni acolo care să semene cu bărbatul în combinezon de motociclist din piele neagră, nimeni care ar fi putut să pândească, visând cu ochii deschişi cum îi taie picioarele lui Robin… *cum îmi taie picioarele…*

[14] „E oare de mirare că mintea mea e turată la maximum?" (în limba engleză, în original).

— Îmi dai voie? spuse o femeie iritată, de vârstă mijlocie, care voia să ajungă la cârnaţi.

Robin îşi ceru scuze şi se dădu la o parte, surprinsă să constate că ţine în mână o pungă cu pulpe de pui. O aruncă în cărucior şi se grăbi spre celălalt capăt al supermarketului, unde, printre vinuri şi băuturi spirtoase, găsi o linişte relativă. Acolo scoase mobilul şi îl sună pe Strike, care răspunse la al doilea ţârâit.

— Eşti în regulă?

— Da, bineînţeles…

— Unde eşti?

— La Waitrose.

Un bărbat scund şi parţial chel studia raftul cu sherry din spatele lui Robin, cu ochii la nivelul sânilor ei. Când ea se dădu la o parte, el o urmă. Robin îl privi aspru; el roşi şi plecă.

— Bun, la Waitrose ar trebui să fii în siguranţă.

— Îhî, spuse Robin privind spatele bărbatului chel care se retrăgea. Ascultă, s-ar putea să nu însemne nimic, dar tocmai mi-am amintit: în ultimele câteva luni am primit la birou nişte scrisori ciudate.

— De la nebuni?

— Nu începe.

Robin protesta întotdeauna împotriva acestui termen generalizator. După ce Strike rezolvase al doilea lui caz notoriu de crimă, avuseseră parte de o sporire semnificativă a corespondenţei excentrice. Cei mai coerenţi dintre corespondenţi pur şi simplu cereau bani, presupunând că Strike era acum imens de bogat. Apoi urmau cei care aveau ranchiune personale stranii pe care ar fi vrut ca Strike să le răzbune, cei care păreau să-şi dedice tot timpul demonstrării unor teorii bizare, cei ale căror nevoi şi dorinţe erau atât de rudimentare şi nearticulate încât singurul mesaj pe care îl transmiteau era boala mentală şi, în sfârşit („Ei, asta *chiar* pare nebunesc”, spusese Robin), o

mână de oameni, atât bărbaţi, cât şi femei, care îl găseau pe Strike atrăgător.

— Adresate ţie? întrebă Strike, dintr-odată serios.

— Nu, ţie.

Robin îl auzea pe Strike cum umblă prin apartamentul său, în timp ce vorbeau. Poate că în seara asta ieşea în oraş cu Elin. Strike nu discuta niciodată despre relaţia lui. Dacă Elin nu ar fi trecut într-o zi pe la birou, Robin se îndoia că ar fi aflat că ea există – probabil şi-ar fi dat seama abia când el ar fi apărut la birou cu verighetă.

— Ce scria în ele? întrebă Strike.

— Păi, una era de la o fată care voia să-şi taie piciorul. Ne cerea sfatul.

— Poftim?

— Voia să-şi taie piciorul.

Robin vorbise răspicat, iar o femeie de lângă ea, care alegea o sticlă de vin rose, îi aruncă o privire uimită.

— Dumnezeule mare, murmură Strike. Iar eu n-am voie să-i numesc nebuni. Crezi că a reuşit să facă asta şi a vrut să-mi dea de ştire?

— M-am gândit că o scrisoare ca asta ar putea fi relevantă, spuse Robin mustrător. Unii oameni chiar vor să taie bucăţi din ei, e un fenomen cunoscut, se numeşte… „a *nu* fi nebun”.

Robin anticipase corect ce voia să spună Strike, iar acesta râse.

— Şi a mai fost una, de la o persoană care semna cu iniţialele: o scrisoare lungă, care îi tot dădea înainte cu piciorul ăla, în care zicea că voia să te despăgubească pentru asta.

— Dacă voia să mă despăgubească, crezi că mi-ar fi trimis un picior de bărbat. Aş arăta al naibii de stupid…

— Încetează! spuse ea. Nu glumi. Nu înţeleg cum poţi să faci asta.

— Eu nu înţeleg cum tu poţi să nu faci asta, spuse el, însă blând.

Ea auzi un hârşâit foarte familiar, urmat de un pocnet sonor.

— Te uiţi în sertarul nebunilor!

— Nu cred c-ar trebui să-l numeşti „sertarul nebunilor”, Robin. E puţin nepoliticos faţă de bolnavii noştri menta…

— Ne vedem mâine, zise ea.

Robin zâmbi fără să vrea şi închise în timp ce el râdea.

Epuizarea cu care se luptase întreaga zi o cuprinse iar, în timp ce se fâţâia prin supermarket. A decide ce să mănânce era obositor; dacă ar fi trebuit doar să cumpere de pe o listă făcută de altcineva, i s-ar fi părut mai degrabă liniştitor. Ca şi mamele angajate care căutau ceva rapid de gătit, Robin renunţă şi alese multe paste. La coada de la casă se trezi chiar în spatele femeii tinere al cărei copil obosise în sfârşit şi acum dormea buştean, cu mâinile răşchirate şi ochii bine strânşi.

— Ce drăguţ, spuse Robin, care simţea că fata are nevoie de încurajare.

— Când doarme, răspunse mama zâmbind uşor.

Atunci când intră în casă, Robin era cu adevărat epuizată. Spre surpriza ei, Matthew stătea în holul strâmt, aşteptând-o.

— Şi *eu* am făcut cumpărături! spuse el văzând cele patru pungi mari pline de cumpărături din mâinile ei.

Robin simţi în vocea lui dezamăgirea că gestul lui grandios fusese subminat.

— Ţi-am trimis un SMS că mă duc la Waitrose!

— Probabil că mi-a scăpat, spuse Robin. Scuze.

Probabil că atunci vorbea cu Strike. Era posibil să fi fost amândoi acolo în acelaşi timp, dar bineînţeles că jumătate din timp ea se furişase pe la vinuri şi băuturi spirtoase.

Matthew se apropie cu mâinile depărtate şi o trase spre el, îmbrăţişând-o cu ceea ce lui Robin, în ciuda ei, i se părea a fi o mărinimie enervantă. Chiar şi aşa, trebuia să recunoască faptul că el arăta, ca de obicei, extraordinar de arătos în costumul închis la culoare, cu părul des şi castaniu pieptănat pe spate.

— Cred că a fost înspăimântător, murmură el răsuflând cald în părul ei.

— Da, spuse ea înconjurându-i talia cu braţele.

Mâncară paste în linişte, fără să amintească deloc de Sarah Shadlock, Strike sau Jacques Burger. Acea ambiţie furioasă de dimineaţă de a-l face pe Matthew să recunoască faptul că Sarah, şi nu ea, fusese cea care îşi exprimase admiraţia faţă de părul cârlionţat se consumase. Robin simţi că e recompensată pentru matura ei stăpânire de sine atunci când Matthew rosti parcă scuzându-se:

— Va trebui să lucrez puţin după cină.

— Nicio problemă, zise Robin. Oricum voiam să mă culc mai devreme.

Se duse în pat, cu o ciocolată caldă cu puţine calorii şi un număr din *Grazia,* dar nu se putea concentra. După zece minute se ridică şi îşi luă laptopul, se întoarse cu el în pat şi îl căută pe Google pe Jeff Whittaker.

Citise deja articolul din Wikipedia, în timpul uneia dintre incursiunile ei vinovate prin trecutul lui Strike, dar acum îl citi cu mai multă atenţie. Articolul începea cu o declinare a responsabilităţii bine ştiute:

Acest articol abordează mai multe teme. Acest articol are nevoie şi de alte citate pentru verificare. Acest articol poate să conţină cercetări noi.

Jeff Whitakker

Jeff Whittaker (n. 1969) este un muzician binecunoscut pentru căsătoria

lui din anii ’70 cu înfocata fană Leda Strike, pe care în 1994 a fost acuzat că a ucis-o. [1] Whittaker este nepotul diplomatului Sir Randolph Whittaker, distins cu medalia Serviciu Credincios.

Copilărie

Whittaker a fost crescut de bunicii săi. Mama lui adolescentă, Patricia Whittaker, era schizofrenică [*citat lipsă*] Whittaker nu a aflat niciodată cine era tatăl său [*citat lipsă*] A fost exmatriculat de la Gordonstoun School după ce a atacat un angajat cu cuţitul [*citat lipsă*] El susţine că după exmatriculare bunicul lui l-a încuiat timp de trei zile într-o magazie, acuzaţie pe care bunicul o respinge. [2] Whittaker a fugit de acasă trăind, astfel, o adolescenţă dificilă. De asemenea, el susţine că a lucrat ca gropar. [*citat lipsă*]

Carieră muzicală

La sfârşitul anilor ’80 şi începutul anilor ’90, Whittaker a cântat la chitară şi a scris versuri pentru mai multe trupe de thrash metal, printre care Restorative Art, Devilheart şi Necromantic. [3][4]

Viaţă personală

În 1991, Whittaker a cunoscut-o pe Leda Strike. Fosta prietenă a lui Jonny Rokeby şi Rick Fantoni, ce lucra la casa de înregistrări şi care intenţiona să încheie un contract cu Necromantic. [*citat lipsă*] Whittaker şi Strike s-au căsătorit în 1992. În luna decembrie a aceluiaşi an, ea a dat naştere unui fiu, Switch LaVey Bloom Whittaker. [5] În 1993, Whittaker a fost concediat de Necromantic din cauza consumului de droguri. [*citat lipsă*]

Atunci când Leda Whittaker a murit din cauza unei supradoze de heroină. În 1994, Whittaker a fost acuzat de crimă. A fost declarat nevinovat. [6][7][8][9]

În 1995, Whittaker a fost arestat din nou pentru agresiune şi tentativă de răpire a fiului său, care se afla în custodia bunicilor lui. A primit o condamnare cu suspendare pentru agresiune la adresa bunicului. [*citat lipsă*]

În 1998, Whittaker şi-a ameninţat un coleg de serviciu cu cuţitul şi a fost condamnat la trei luni de închisoare. [10][11]

În 2002, Whittaker a fost băgat la închisoare pentru împiedicarea înmormântării legale a unui cadavru. Karen Abraham, cu care el trăise, murise de insuficienţă cardiacă, după cum s-a constatat, dar Whittaker i-a păstrat trupul în apartamentul lor timp de o lună. [12][13][14]

În 2005, Whittaker a fost băgat la închisoare pentru trafic de cocaină. [15]

Robin citi pagina de două ori. În seara asta îi era greu să se concentreze. Informaţiile păreau să alunece pe suprafaţa minţii ei, care nu reuşea să le absoarbă. Unele părţi ale trecutului lui Whittaker ieşeau în evidenţă, erau de o ciudăţenie stridentă. De ce ar ascunde cineva un cadavru timp de o lună? Se temuse oare Whittaker că avea să fie acuzat din nou de crimă sau exista un alt motiv? Trupuri, membre, bucăţi de carne moartă… Robin sorbi din ciocolata caldă şi se strâmbă. Avea gust de praf aromat; din cauza presiunii de a arăta zveltă în rochia de nuntă, renunţase deja de o lună la ciocolata adevărată.

Puse cana la loc pe noptieră, reveni la tastatură şi căută imagini cu *procesul lui Jeff Whittaker.*

Ecranul se umplu cu un tabel de fotografii, care înfăţişau doi Whittaker diferiţi, fotografiaţi la opt ani distanţă şi care intrau şi ieşeau din două tribunale diferite.

Whittaker cel tânăr, acuzat că îşi ucisese soţia, avea şuviţe rasta legate într-o coadă. Costumul negru şi cravata aveau un anumit farmec soios, iar el era suficient de înalt ca să vadă peste capetele celor mai mulţi fotografi strânşi în jurul lui. Avea pomeţi proeminenţi, piele gălbuie şi ochi mari

neobişnuit de depărtaţi: tipul de ochi care ar fi putut să aparţină unui poet înnebunit de opiu sau unui preot eretic.

Celălalt Whittaker, cel acuzat că împiedicase înmormântarea altei femei, îşi pierduse frumuseţea de nomad. Era mai împlinit, cu o tunsoare brutal de scurtă şi barbă. Doar ochii depărtaţi erau neschimbaţi, ca şi aura de aroganţă sfidătoare.

Robin derulă încet fotografiile. În curând, imaginile a ceea ce ea considera a fi „Whittaker-ul lui Striker" începură să se intercaleze cu imagini ale altor Whittaker-i care luaseră parte la procese. Un afro-american cu aspect angelic pe nume Jeff Whitaker îşi dăduse în judecată vecinul pentru că acesta îi permisese câinelui să îi murdărească în mod repetat gazonul.

Oare de ce credea Strike că tatăl lui vitreg (lui Robin i se părea ciudat să se gândească la el în termenii aceştia, pentru că între ei era o diferenţă de doar cinci ani) i-ar fi putut trimite piciorul? Se întreba când îl văzuse Strike ultima oară pe bărbatul despre care credea că o ucisese pe mama lui. Existau atât de multe lucruri despre şeful ei pe care nu le cunoştea. Lui nu-i plăcea să discute despre trecutul său.

Degetele lui Robin alunecară din nou spre taste şi scriseră *Eric Bloom.*

Primul lucru de care îşi dădu seama, în timp ce privea imaginile cu rockerul îmbrăcat în piele din anii '70, fu că acesta avea exact părul lui Strike: des, întunecat şi cârlionţat. Asta îi aminti de Sarah Shadlock şi Jacques Burger, ceea ce nu o încântă deloc. Îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi doi bărbaţi pe care Strike îi pomenise ca posibili suspecţi, dar nu-şi putea aminti care fuseseră numele lor. Donald nu ştiu cum? Şi un nume ciudat care începea cu B… De obicei memoria ei era excelentă. Strike o complimenta adesea pentru asta. De ce nu-şi putea aminti?

Pe de altă parte, ar fi contat dacă-şi aducea aminte? Cu un laptop nu puteai face mare lucru ca să găseşti doi oameni care puteau fi oriunde. Robin nu lucrase atâta timp pentru o agenţie de detectivi fără să fie perfect conştientă că, aceia care foloseau pseudonime duceau o viaţă grea, preferau squat-urile, locuiau cu chirie sau nu se înregistrau la alegeri, puteau să scape cu uşurinţă prin ochiurile largi ale căutărilor de date.

După ce rămase pe gânduri alte câteva minute şi cu o senzaţie că îşi trădează cumva şeful, Robin scrise în rubrica de căutare *Leda Strike*, apoi, simţindu-se mai vinovată ca oricând, *goală.*

Imaginea era alb-negru. Tânăra Leda pozase cu braţele deasupra capului, cu un nor lung de păr negru revărsându-i-se peste sâni. Chiar şi în versiunea de mici dimensiuni, Robin distingea arcul unui scris înflorat deasupra triunghiului întunecat al părului pubian. Robin îşi miji ochii puţin, ca şi cum dacă făcea imaginea neclară asta îi atenua cumva acţiunile, şi deschise imaginea în mărime maximă. N-ar fi vrut să trebuiască să focalizeze imaginea, dar nici nu era nevoie. Cuvintele *Mistress of* se puteau citi cu uşurinţă.

Alături, ventilatorul din baie se trezi la viaţă zumzăind. Robin tresări, vinovată, şi închise pagina la care se uitase. Matthew îşi făcuse în ultima vreme obiceiul de a împrumuta laptopul ei, iar cu câteva săptămâni în urmă îl prinsese în timp ce îi citea e-mailurile către Strike. Ţinând cont de asta, Robin deschise iar pagina, şterse istoricul căutărilor, restabili setările ei şi, după o clipă de gândire, îşi schimbă parola în NuŢiFieFricădeSecerător. Asta avea să-l ia prin surprindere.

În timp ce se dădea jos din pat ca să se ducă să arunce ciocolata caldă în chiuveta din bucătărie, Robin îşi dădu seama că nu se obosise să caute detalii despre Terrence Malley „Cioclu'". Bineînţeles, poliţia ar fi avut mult mai multe posibilităţi decât ea sau Strike de a găsi un gangster londonez.

Oricum nu contează, se gândi ea somnoros, în timp ce se întorcea în dormitor. *Nu e Malley.*

7

Good to Feel Hungry[15]

Bineînţeles, dacă ar fi avut măcar mintea cu care se născuse – asta fusese una dintre expresiile preferate ale mamei lui, curva aia malefică (*N-ai nici măcar mintea cu care te-ai născut, nu-i aşa, biet imbecil ce eşti?)* – dacă ar fi avut măcar mintea cu care se născuse, n-ar fi urmărit-o pe Secretară chiar cu o zi după ce îi înmânase piciorul. Numai că îi fusese greu să reziste tentaţiei, dat fiind că nu ştia când urma să mai aibă ocazia. Impulsul de a o fila din nou îl cucerise în timpul nopţii, ca să vadă cum arăta ea acum, după ce deschisese cadoul lui.

Începând de mâine libertatea lui avea să fie limitată sever, deoarece Aceea avea să fie acasă şi Aceea avea nevoie de atenţia lui când era de faţă. A o mulţumi pe Aceea era foarte important, nu în ultimul rând deoarece Aceea aducea banii. Proastă, hidoasă şi recunoscătoare când primea afecţiune, Aceea abia dacă observase că Aceea îl întreţinea pe el.

După ce aşteptase ca Aceea să plece la muncă în dimineaţa aceea, plecase şi el în grabă ca să o aştepte pe Secretară la staţia de lângă casa ei, ceea ce fusese o decizie inteligentă, pentru că ea nu se mai dusese la birou. El bănuise că sosirea piciorului ar fi putut să-i perturbe rutina şi avusese dreptate. Avea dreptate aproape întotdeauna.

Ştia cum să urmărească oamenii. Astăzi purtase un fes în unele momente, în altele fusese cu capul gol. Se dezbrăcase la tricou, apoi îşi puse geaca şi apoi geaca întoarsă pe dos, când cu ochelarii de soare, când fără.

Valoarea Secretarei pentru el – mult peste valoarea pe care o avea oricare altă femeie pentru el, dacă ar fi putut să fie singur cu ea – consta în ceea ce avea să-i facă lui Strike prin ea. Ambiţia lui de a se răzbuna pe Strike – de a se

[15] „Foamea e o senzaţie plăcută" (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

răzbuna definitiv şi brutal – crescuse în el până când devenise ambiţia centrală a vieţii lui. Aşa fusese el dintotdeauna. Dacă cineva îl supăra, era însemnat şi, la un moment dat, când apărea ocazia, chiar dacă dura ani de zile, primea ceea ce merita. Cormoran Strike îi făcuse mai mult rău decât oricine altcineva şi avea să plătească preţul corect.

Îi pierduse urma lui Strike cu mai mulţi ani în urmă, apoi o explozie de publicitate îl scosese la lumină pe acel nemernic: un erou sărbătorit. Acesta era statutul pe care el şi-l dorise întotdeauna, la care el tânjise. Fusese ca şi cum ar fi băut acid, înecându-se cu articolele linguşitoare despre acel dobitoc, dar devorase tot ce găsise, pentru că trebuie să îţi cunoşti ţinta dacă vrei să produci prejudicii maxime. Intenţiona să-i producă lui Cormoran Strike atâta durere cât era – nu cât era uman posibil, pentru că el ştia că e mai mult decât un om –, cât era suprauman posibil. Avea să fie ceva mai mult decât un cuţit în coaste pe întuneric. Nu, pedeapsa lui Strike avea să fie mai lentă şi mai stranie, înfricoşătoare, sinuoasă şi în cele din urmă devastatoare.

Nimeni nu avea să ştie vreodată că el făcuse asta; de ce-ar fi ştiut? Scăpase deja de trei ori fără să fie prins: trei femei moarte şi nimeni nu avea habar cine e autorul. Faptul că ştia asta îl făcea să poată citi ziarul *Metro* de azi fără cea mai mică urmă de teamă, să simtă doar mândrie şi satisfacţie în faţa relatărilor isterice despre piciorul tăiat, să savureze izul de teamă şi confuzie care emana din fiecare articol, behăitul neînţelegător al turmei de oameni care simţea mirosul de lup.

Acum nu mai avea nevoie decât ca Secretara să o ia puţin pe o bucată pustie de stradă… dar Londra palpita, înţesată de oameni întreaga zi, iar acum el o urmărea, frustrat şi precaut, în timp ce se plimba pe lângă London School of Economics.

Şi ea urmărea pe cineva şi era uşor să-ţi dai seama pe cine. Ţinta ei avea extensii de un blond strălucitor şi o conduse pe Secretară, la mijlocul după-amiezii, tocmai până în Tottenham Court Road.

Secretara dispăru într-o crâşmă din faţa clubului de dans erotic în care intrase ţinta ei. El se gândi dacă să intre sau nu după ea, dar astăzi Secretara părea periculos de urmărit, aşa că intră într-un restaurant japonez ieftin cu geamuri mari, de vizavi de crâşmă, şi se aşeză la o masă de lângă geam,

aşteptând-o să iasă.

Avea să se întâmple cu adevărat, îşi spuse el, privind prin ochelarii de soare strada agitată. Avea să pună mâna pe ea. Trebuia să îşi amâne acest gând, pentru că în seara asta avea să se întoarcă la Aceea şi la viaţa ciuntită, viaţa mincinoasă care îngăduia adevăratului El să meargă şi să respire în secret.

Geamul londonez mânjit şi prăfos reflecta expresia lui neprefăcută, lipsită de stratul de civilizaţie pe care şi-l lua ca să le ademenească pe femeile care căzuseră pradă farmecului şi cuţitelor lui. Creatura care trăia înăuntru, creatura care nu voia nimic altceva decât să-şi impună dominaţia ieşise la suprafaţă.

8

I seem to see a rose,

I reach out, then it goes.[16]

Blue Öyster Cult, „Lonely Teardrops”

Aşa cum se aşteptase Strike după ce ştirea despre piciorul tăiat ajunsese în media, Dominic Culpepper, vechea lui cunoştinţă de la *News of the World,* îl contactase marţi, dimineaţa devreme, într-o stare de furie avansată. Jurnalistul refuza să accepte faptul că Strike ar fi putut avea motive legitime pentru a nu-l fi contactat chiar în secunda în care îşi dăduse seama că primise un picior tăiat, iar Strike îşi agravă apoi ofensa refuzând invitaţia de a-l ţine pe Culpepper la curent cu toate noutăţile din acel caz, în schimbul unui avans substanţial. Culpepper îi mai oferise slujbe lucrative lui Strike, iar la încheierea convorbirii detectivul bănuia că această sursă de venit avea să-i fie stopată. Culpepper nu era deloc mulţumit.

Strike şi Robin nu apucară să vorbească decât pe la mijlocul după-amiezii. Strike, care avea în spate un rucsac, sună dintr-un metrou aglomerat dinspre Heathrow.

— Unde eşti? o întrebă el.

— În crâşma de vizavi de Spearmint Rhino, spuse ea. Se numeşte Court. Tu unde eşti?

— Mă întorc de la aeroport. Câinele Turbat s-a suit în avion, slavă Domnului.

Câinele Turbat era un bancher internaţional bogat pe care Strike îl urmărea în numele soţiei. Cei doi purtau o luptă pentru custodie extrem de

[16] „Pare că văd un trandafir, / Întind mâna şi el dispare.” (în limba engleză, în original).

aprinsă. Plecarea la Chicago a soţului însemna că Strike urma să aibă un răgaz de câteva nopţi, nemaitrebuind să îl supravegheze la ora 4 dimineaţa din maşina plasată în faţa casei soţiei lui, cu ochelarii cu infraroşii aţintiţi asupra ferestrei băieţilor săi.

— Vin să ne întâlnim, spuse Strike. Rămâi acolo – asta dacă nu cumva Blonda o întinde cu cineva, bineînţeles.

Blonda era rusoaica studentă la economie şi dansatoare erotică. Clientul lor era iubitul ei, un bărbat pe care Strike şi Robin îl porecliseră „Dublă Măsură", în parte pentru că era a doua oară când investigau pentru el o iubită blondă, dar şi pentru că părea dependent de informaţiile despre unde şi cum îl înşelau amantele lui. Robin îl găsea pe Dublă Măsură deopotrivă sinistru şi demn de milă. O cunoscuse pe Blondă la clubul pe care îl supraveghea acum Robin, iar Robin şi Strike primiseră sarcina de a afla dacă mai existau şi alţi bărbaţi care se bucurau de favorurile suplimentare pe care ea i le acorda acum lui Dublă Măsură.

Ce era ciudat era că, oricât de neverosimil sau chiar neplăcut ar fi putut să i se pară lui, Dublă Măsură părea să fi ales de data asta o iubită neobişnuit de monogamă. După ce îi urmărise acţiunile timp de mai multe săptămâni, Robin aflase că Blonda era în general o făptură solitară, care citea la prânz şi interacţiona rareori cu colegele ei.

— E clar că lucrează la club ca să-şi plătească studiile, îi spusese Robin lui Strike cu indignare, după o săptămână de filaj. Dacă Dublă Măsură nu vrea ca alţi bărbaţi să-i arunce ocheade, de ce nu o sprijină financiar?

— Principala ei atracţie e că oferă altor bărbaţi dansuri erotice, îi răspunsese Strike răbdător. Mă surprinde că i-a luat atât de mult ca să aleagă pe cineva de tipul ei. Îndeplineşte toate criteriile.

Strike intrase în club la puţin timp după ce primiseră acea misiune şi îşi asigurase serviciile unei brunete cu ochi trişti şi neverosimilul nume de Raven[17], care trebuia să o urmărească pe iubita clientului său. Raven trebuia

[17] „Negru ca pana corbului" (în engleză, în original).

să raporteze o dată pe zi ca să le spună cu ce se ocupă Blonda şi să-i informeze imediat dacă rusoaica părea să-i dea vreunui client numărul ei de telefon sau era prea atentă. Regulile clubului interziceau atingerea sau solicitarea de servicii sexuale, dar Dublă Măsură rămânea convins („Ce amărât penibil", spusese Strike) că era doar unul dintre numeroşii bărbaţi care o scoteau la restaurant şi împărţeau patul cu ea.

— Eu tot nu înţeleg de ce trebuie să supraveghem clubul, oftă Robin la telefon, nu pentru prima oară. Putem să vorbim cu Raven pe mobil de oriunde.

— Ştii de ce, spuse Strike, care se pregătea să coboare. Lui Dublă Măsură îi plac fotografiile.

— Dar ea apare doar când vine şi pleacă de la muncă.

— Nu contează. Îl excită. Plus că el e convins că într-o zi ea o să plece de la club însoţită de vreun oligarh rus.

— Chestiile ăstea nu te fac să te simţi puţin soios?

— Riscul profesional, spuse Strike nepăsător. Ne vedem imediat.

Robin aşteptă, în mijlocul tapetului aurit cu flori. Fotoliile de brocart şi abajururile desperecheate contrastau puternic cu plasmele imense la care erau difuzate meciuri de fotbal şi reclame la coca-cola. Pereţii aveau acea nuanţă gri-bej la modă în care sora lui Matthew îşi decorase de curând sufrageria. Lui Robin i se părea deprimantă. Perspectiva către intrarea clubului era stânjenită puţin de balustrada de lemn a unei scări care ducea la etaj. Afară, fluxul constant al traficului se revărsa în stânga şi în dreapta şi destule autobuze roşii cu etaj blocau din timp în timp priveliştea faţadei clubului.

Sosi Strike, care părea iritat.

— L-am pierdut pe Radford, spuse el aruncându-şi rucsacul lângă masa înaltă de la geam la care stătea ea. Tocmai m-a sunat.

— Nu se poate!

— Ba da. Crede că eşti prea interesantă pentru ştiri ca să fii infiltrată acum în sediul lui.

Presa primise povestea despre piciorul tăiat începând cu ora 6 a acelei dimineţi. Wardle se ţinuse de cuvânt şi îl anunţase pe Strike din timp. Detectivul putuse să plece din apartamentul său de la mansardă la orele mici ale dimineţii, cu suficiente haine în geantă pentru o absenţă de câteva zile. Ştia că în curând presa avea să-i supravegheze biroul, şi nu pentru prima oară.

— Şi, spuse Strike întorcându-se la masă cu o halbă în mână şi urcându-se pe taburetul de bar, Khan a terminat şi el. O să meargă la altă agenţie care nu atrage membre umane.

— *La naiba,* spuse Robin.

Apoi continuă:

— De ce zâmbeşti aşa?

— Nu contează.

Strike nu voia să-i spună că îi plăcea întotdeauna când ea spunea „la naiba". O făcea să folosească accentul ei voalat de Yorkshire.

— Erau nişte comenzi bune! spuse Robin.

Strike o aprobă, cu ochii fixaţi asupra faţadei lui Spearmint Rhino.

— Ce face Blonda? Raven a raportat?

Raven tocmai sunase, aşa că Robin putu să-l informeze pe Strike că nu exista nicio noutate, ca de obicei. Blonda era una dintre preferatele clienţilor şi până acum oferise trei dansuri erotice care, judecând după regulile localului, fuseseră perfect corecte.

— Ai citit articolele? o întrebă el arătând spre un *Mirror* abandonat pe o masă din apropiere.

— Doar pe internet, spuse Robin.

— Să sperăm că o să ne aducă ceva informaţii, spuse Strike. Cineva ar trebui să observe că-i lipseşte un picior.

— Ha ha, spuse Robin.

— Prea devreme?

— Da, spuse ea cu răceală.

— Aseară am făcut nişte săpături pe internet, spuse Strike. E posibil ca Brockbank să fi fost în Manchester în 2006.

— De unde ştii că e el?

— Nu ştiu, dar tipul avea vârsta potrivită, iniţiala intermediară potrivită…

— Îţi aminteşti iniţiala lui intermediară?

— Da, spuse Strike. Dar nu pare să mai fie acolo. La fel şi cu Laing. Sunt destul de sigur că în 2008 era la o adresă din Corby, dar s-a mutat de acolo.

Strike privi insistent vizavi, apoi adăugă:

— De cât timp stă în restaurantul ăla tipul cu geacă de camuflaj şi ochelari de soare?

— Cam de jumate de oră.

Din câte îşi dădea seama Strike, bărbatul cu ochelari de soare îl urmărea şi el, privind de cealaltă parte a străzii prin cele două geamuri. Avea umeri laţi şi picioare lungi şi părea prea mare pentru scaunul argintiu. Strike nu putea fi sigur din pricina imaginilor mişcătoare ale traficului şi trecătorilor care se refractau în geam, dar părea să aibă o barbă nerasă deasă.

— Cum e înăuntru? întrebă Robin arătând spre uşile duble ale Spearmint Rhino de sub marchiza grea de metal.

— În clubul de striptease? întrebă Strike, şocat.

— Nu, în restaurantul japonez, spuse Robin sarcastic. În clubul de striptease, bineînţeles.

— E în regulă, spuse el, neştiind sigur la ce se referă ea.

— Cum arată?

— Auriu. Oglinzi. Lumini slabe.

Văzând că ea aşteaptă ca el să continue, spuse:

— În centru e o bară la care se dansează.

— Nu se dansează individual?

— Pentru asta există separeuri.

— Ce poartă fetele?

— Nu ştiu… nu cine ştie ce…

Îi sună mobilul: Elin.

Robin întoarse privirea, jucându-se cu ceea ce părea a fi o pereche de ochelari din faţa ei, de pe masă, dar care de fapt conţinea micul aparat de fotografiat pe care îl folosise ca să pozeze acţiunile Blondei. Atunci când Strike îi dăduse prima oară acest aparat, i se păruse interesant, dar entuziasmul faţă de el se stinsese de mult. Robin îşi bău sucul de roşii, privind pe geam şi încercând să nu asculte ce îşi spuneau Strike şi Elin. Strike avea întotdeauna un ton practic atunci când vorbea la telefon cu prietena lui, dar ea nici nu şi-l putea imagina murmurând cuiva cuvinte drăgăstoase. Matthew îl numea pe şeful ei „Robsy" sau „Rosy-Posy" când era binedispus, adică nu prea în zilele din urmă.

— … acasă la Nick şi Ilsa, spunea Strike. Da. Nu, sunt de acord… da… bine… şi eu.

Strike închise.

— Acolo te duci să stai? întrebă Robin. La Nick şi Ilsa?

Erau doi dintre cei mai vechi prieteni ai lui Strike. Ea îi cunoscuse şi îi plăcuse pe amândoi, în cele câteva dăţi când veniseră în vizită la birou.

— Da, au spus că pot sta acolo cât vreau.

— De ce nu la Elin?

Robin riscase un răspuns dur, deoarece cunoştea foarte bine linia de demarcaţie pe care Strike prefera să o menţină între viaţa lui personală şi cea profesională.

— N-ar funcţiona.

Nu părea iritat că ea îl întrebase asta, dar nu manifesta nicio dorinţă de a detalia.

— Am uitat, adăugă el aruncând încă o privire vizavi, spre restaurantul japonez.

Masa la care stătuse bărbatul cu geacă de camuflaj şi ochelari de soare era acum goală.

— Ţi-am adus asta.

Era o alarmă de viol.

— Am deja una, spuse Robin.

O scoase din buzunarul hainei şi i-o arătă.

— Da, dar asta e mai bună, spuse Strike arătându-i funcţiile alarmei. Ai nevoie de o alarmă cu cel puţin 120 de decibeli, care împroaşcă cu o chestie roşie care nu se şterge.

— A mea are 140 de decibeli.

— Cred că totuşi asta e mai bună.

— Asta e o chestie de bărbaţi, să crezi că orice aparat ales de tine trebuie să fie mai bun decât unul luat de mine?

Strike râse şi îşi goli halba.

— Ne vedem mai târziu.

— Unde te duci?

— Mă întâlnesc cu Shanker.

Numele îi era necunoscut lui Robin.

— Tipul care îmi dă uneori ponturile pe care le schimb cu poliţia, îi explică Strike. Tipul care mi-a spus cine l-a înjunghiat pe informatorul ăla al poliţiei, mai ştii? Care m-a recomandat acelui gangster ca pe un tip bazat?

— A, el, spuse Robin. N-am ştiut niciodată cum îl cheamă.

— Shanker e cea mai bună posibilitate de a afla unde e Whittaker, spuse Strike. Ar putea să aibă şi nişte informaţii despre Malley Groparul. Se învârte prin aceleaşi cercuri.

Strike îşi miji ochii spre celălalt trotuar.

— Fii atentă la geaca aia de camuflaj.

— Eşti agitat.

— Bineînţeles că sunt agitat, Robin, spuse el scoţând un pachet de ţigări pentru scurtul drum spre metrou. Cineva ne-a trimis un picior, fir-ar a naibii.

9

One Step Ahead of the Devil[18]

Fusese o recompensă neașteptată să-l vadă pe Strike în carne și oase, așa mutilat, mergând pe trotuarul de vizavi spre Court.

Cât se îngrășase nenorocitul de când se văzuseră ultima oară. Mergea pe stradă cu rucsacul în spate, ca un pifan tâmpit ce fusese cândva, fără să-și dea seama că omul care îi trimisese piciorul era la cel mult 50 de metri distanță. Marele detectiv! Intrase în crâșmă, ca să se întâlnească cu mica Secretară. Era aproape sigur că Strike i-o trage Secretarei. Cel puțin așa spera. Astfel, ceea ce avea să-i facă el ei ar fi fost încă și mai satisfăcător.

Apoi, în timp ce privea prin ochelarii de soare spre silueta lui Strike de la geamul crâșmei, i se păruse că acesta se întoarce și îl privește la rândul său. Bineînțeles, nu distingea trăsăturile de pe cealaltă parte a străzii, prin cele două geamuri și lentilele lui fumurii, dar atitudinea siluetei îndepărtate, fața rotundă întoarsă spre el avea ceva care îl tensionase la maximum. Se uitaseră unul la celălalt, de-a curmezișul străzii și al traficului care trecea mugind în ambele direcții, blocându-le intermitent perspectiva.

Așteptase până când trei autobuze cu etaj intraseră încet, unul după altul, în spațiul dintre ei, apoi se ridicase pe nesimțite de pe scaun, ieșise pe ușile de sticlă ale restaurantului și o luase pe o stradă laterală. Simțea cum îl străbate adrenalina în timp ce își dădea jos geaca de camuflaj și o întorcea pe dos. Nu se punea problema s-o arunce la gunoi: în căptușeală erau ascunse cuțitele lui. După încă un colț de stradă, o luă la goană.

[18] „Cu un pas în fața Diavolului" (în limba engleză, în original).

10

With no love, from the past.[19]

Blue Öyster Cult, „Shadow of California”

Fluxul neîntrerupt al traficului îl obligă pe Strike să se oprească şi să aştepte înainte să traverseze Tottenham Court Road, măturând cu ochii trotuarul opus. Când ajunse pe partea cealaltă a străzii, se uită prin geamul restaurantului japonez, dar nu se vedea nicio geacă de camuflaj, şi niciunul dintre bărbaţii în cămaşă sau tricou nu semăna ca mărime sau formă cu purtătorul de ochelari de soare.

Strike simţi cum îi vibrează mobilul şi îl scoase din buzunarul de la geacă. Era un SMS de la Robin:

Controlează-te.

Strike zâmbi larg, ridică mâna a salut spre geamurile de la Court şi o luă spre metrou.

Poate că era el agitat, cum spusese Robin. Care erau şansele ca nebunul care trimisese piciorul să stea acolo şi să o urmărească pe Robin la lumina zilei? Însă nu îi plăcuse privirea fixă a bărbatului solid cu geacă de camuflaj, şi nici faptul că purta ochelari de soare: nu era o zi chiar atât de luminoasă. Oare dispariţia lui, în timp ce perspectiva lui Strike fusese blocată, era întâmplătoare sau deliberată?

Problema era că Strike se putea baza prea puţin pe amintirile lui despre cum arătau cei trei bărbaţi care îl preocupau în prezent, deoarece pe

[19] „Fără dragoste, din trecut.” (în limba engleză, în original).

Brockbank nu îl mai văzuse de opt ani, pe Laing de nouă şi pe Whittaker de şaisprezece. Oricare dintre ei putea să se fi îngrăşat sau putea să fi slăbit în acel timp, să rămână fără păr, să-şi lase barbă sau mustaţă, să devină invalid sau foarte musculos. Strike însuşi îşi pierduse un picior de când îi văzuse ultima oară pe aceia. Toţi cei trei bărbaţi care îl preocupau pe Strike aveau cel puţin 1,80 metri înălţime, iar Geaca de Camuflaj păruse să măsoare cel puţin atât cum stătea pe scaunul de metal.

În timp ce mergea spre staţia Tottenham Court Road, îi sună telefonul, iar când îl scoase din buzunar văzu, spre plăcerea lui, că era Graham Hardacre. Se trase la o parte ca să nu încurce trecătorii şi răspunse.

— Oggy? spuse vocea fostului său coleg. Care mai e treaba, prietene? De ce-ţi trimite lumea picioare?

— Să înţeleg că nu eşti în Germania? spuse Strike.

— În Edinburgh, sunt aici de şase săptămâni. Tocmai am citit despre tine în *Scotsman.*

Divizia de Investigaţii Speciale a Poliţiei Regale Militare avea un sediu în Castelul Edinburgh: Departamentul 35. Era o funcţie prestigioasă.

— Hardy, am nevoie de o favoare, spuse Strike. Informaţii despre câţiva tipi. Îţi aminteşti de Noel Brockbank?

— E greu de uitat. A Şaptea Blindată, dacă nu mă înşală memoria?

— El e. Celălalt e Donald Laing. Asta era înainte să ne cunoaştem noi. Regimentul Regal de Grăniceri. L-am cunoscut în Cipru.

— Să văd ce pot face când ajung la birou, prietene. Acum sunt în plin câmp.

Zgomotul orei de vârf scurtă discuţia despre câteva cunoştinţe comune. Hardacre promise să sune de îndată ce se uita peste dosarele militare, iar Strike îşi continuă drumul spre metrou.

Coborî după 30 de minute la staţia Whitechapel, unde găsi un SMS de la bărbatul cu care ar fi trebuit să se întâlnească.

Scuze Bunsen nu pot azi te sun eu

Era ceva deopotrivă dezamăgitor şi inconvenabil, dar nu surprinzător. Ţinând cont că Strike nu aducea un transport de droguri sau un teanc mare de bancnote uzate şi că nu îi cerea să intimideze sau să bată pe cineva, era un semn de mare respect faptul că Shanker catadicsise măcar să stabilească un loc şi un moment al întâlnirii.

După o zi în picioare, genunchiul lui Strike protesta, dar în faţa staţiei nu se găseau locuri de stat jos. Strike se sprijini de zidul de cărămidă galbenă de lângă intrare şi apelă numărul lui Shanker.

— Salut, Bunsen.

Aşa cum nu-şi mai amintea de ce lui Shanker i se spunea Shanker, Strike nu mai ştia deloc de ce Shanker îi spunea lui Bunsen. Se cunoscuseră când aveau 17 ani, iar relaţia lor, deşi profundă în felul ei, nu era marcată de niciunul dintre stigmatele obişnuite ale prieteniilor de adolescenţă. De fapt, nu fusese o prietenie în sensul obişnuit, ci mai mult un fel de frăţie forţată. Strike era sigur că Shanker l-ar fi jelit, dacă s-ar fi întâmplat ca el să moară, dar era la fel de sigur că Shanker i-ar fi prădat trupul de toate obiectele preţioase dacă ar fi rămas singur cu el. Ceea ce alţii poate că n-ar fi înţeles era că Shanker ar fi făcut asta cu convingerea că Strike s-ar bucura, în lumea de dincolo în care ar fi ajuns, la gândul că Shanker fusese cel care îi luase portofelul, şi nu cine ştie ce oportunist anonim.

— Eşti ocupat, Shanker? întrebă Strike aprinzându-şi încă o ţigară.

— Da, Bunsen, n-am cum azi. Care-i şmenu'?

— Îl caut pe Whittaker.

— Vrei să-l termini, nu-i aşa?

Tonul schimbat al lui Shanker ar fi alarmat pe cineva care uitase cum era Shanker, cine era el. Pentru Shanker şi partenerii lui, singurul sfârşit adecvat

al unei vrăjmăşii era moartea duşmanului şi, în consecinţă, Shanker îşi petrecuse jumătate din viaţa adultă în spatele gratiilor. Strike era surprins că Shanker ajunsese până la 35 de ani.

— Vreau doar să aflu unde e, spuse el mustrător.

Se îndoia că Shanker auzise despre picior. Shanker trăia într-o lume în care noutăţile trebuiau să fie de interes strict personal şi erau transmise prin viu grai.

— Aş putea să-ntreb nişte oameni.

— Plata obişnuită, spuse Strike, care încheiase cu Shanker un acord pentru informaţiile utile. Şi… Shanker?

Vechiul lui prieten avea obiceiul de a închide pe nepusă masă atunci când altceva îi atrăgea atenţia.

— Ma'e ceva? spuse Shanker.

În timp ce vorbea, vocea lui se apropia tot mai mult; Strike avusese dreptate să creadă că Shanker îndepărtase mobilul de la ureche, presupunând că terminaseră.

— Da, spuse Strike. Malley Cioclu'.

La celălalt capăt al firului se aşternu o tăcere care exprima elocvent faptul că, aşa cum Strike nu uitase niciodată ce era Shanker, nici Shanker nu uitase niciodată ce era Strike.

— Shanker, asta rămâne între noi, nimeni altcineva. N-ai discutat niciodată despre mine cu Malley, nu-i aşa?

După o pauză, Shanker spuse, cu cea mai periculoasă voce a lui:

— De ce dracu' să fac asta?

— Trebuia să întreb. Îţi explic când ne vedem.

Tăcerea periculoasă continuă.

— Shanker, te-am turnat eu vreodată? întrebă Strike.

Altă tăcere, mai scurtă, apoi Shanker spuse cu ceea ce lui Strike i se părea a fi vocea lui normală.

— Bine, în regulă. Whittaker, hm? Să văd ce pot face, Bunsen.

Convorbirea se întrerupse. Shanker nu obişnuia să-şi ia la revedere.

Strike oftă şi îşi mai aprinse o ţigară. Călătoria fusese inutilă. După ce-şi termina ţigara Benson & Hedges avea să se urce imediat în metrou.

Intrarea de la metrou dădea spre un fel de curte de beton înconjurată de spatele unor clădiri. Castravetele, clădirea imensă ca un glonţ negru, sclipea în linia îndepărtată a orizontului. Cu 20 de ani în urmă, în timpul scurtului sejur al familiei lui Strike din Whitechapel, clădirea nu fusese acolo.

Strike privi în jur, fără să simtă deloc nostalgie sau că se întorcea acasă. Nu-şi amintea această porţiune de beton, aceste părţi din spate ale unor clădiri banale. Până şi staţia părea doar vag familiară. Nesfârşita serie de mutări şi răsturnări care caracterizase viaţa cu mama lui avea doar amintiri ceţoase ale unor locuri individuale; uneori Strike uita care magazin de la colţul străzii aparţinuse cărei clădiri părăginite, care crâşmă de cartier se învecinase cu care squat.

Vrusese să se întoarcă la metrou, dar, fără să-şi dea seama, o luase pe jos, îndreptându-se spre singurul loc din Londra pe care îl evitase timp de 17 ani: clădirea în care murise mama lui. Fusese ultimul din squat-urile Ledei, două etaje ale unei clădiri decrepite de pe Fulbourne Street, la doar un minut de mers de staţie. În timp ce mergea, Strike începu să-şi amintească. Bineînţeles: în clasa a XII-a mersese pe acest pod de metal ce traversa linia ferată. Îşi amintea şi numele, Castlemain Street… cu siguranţă unul dintre colegii lui de an, o fată care sâsâia puternic, locuise acolo…

Când ajunse la capătul lui Fulbourne Street începu să meargă agale, resimţind o senzaţie dublă, stranie. Amintirea vagă a acelui loc, slăbită fără îndoială de încercările lui deliberate de a uita, se suprapunea ca un calc peste peisajul din faţa sa. Clădirile erau la fel de mizere precum şi le amintea el, cu tencuiala albă decojindu-se de pe faţade, dar firmele şi magazinele erau

complet străine. Se simţea ca şi cum s-ar fi întors într-o scenă de vis, în care peisajul se mutase şi se transformase. Bineînţeles, totul era nepermanent în zonele sărace ale Londrei, unde întreprinderile fragile, de vreme bună, răsăreau şi dispăreau, pentru a fi înlocuite cu altele: firmele lor erau prinse şi înlăturate; oamenii treceau pe acolo, apoi treceau în veşnicie.

Strike avu nevoie de câteva minute ca să identifice uşa a ceea ce fusese cândva squat-ul, pentru că uitase numărul. O găsi în sfârşit, lângă un magazin care vindea haine ieftine în stil atât asiatic, cât şi european, despre care el credea că pe vremea lui fusese un supermarket indian. Cutia poştală de alamă îi provocă un zvâcnet straniu al amintirii. De fiecare dată când cineva intra sau ieşea pe uşă, cutia zdrăngănea tare.

Fir-ar a dracu', fir-ar a dracu'...

Îşi aprinse încă o ţigară de la prima, apoi se îndreptă energic spre Whitechapel Road, acolo unde se aflau tarabele: alte haine ieftine, o multitudine de produse ţipătoare din plastic. Strike acceleră, mergând nu ştia nici el unde, iar unele dintre locurile pe lângă care trecea îi declanşau alte amintiri: sala aia de snooker fusese acolo şi în urmă cu 17 ani… la fel şi Topitoria Bell… iar acum amintirile se repezeau să-l muşte, ca şi cum ar fi călcat pe un cuib de şerpi adormiţi…

Pe măsură ce se apropia de 40 de ani, mama lui începuse să încline spre bărbaţi mai tineri, dar Whittaker fusese cel mai tânăr dintre ei: 21 când ea începuse să se culce cu el. Fiul ei avea 16 ani când ea îl adusese prima oară acasă pe Whittaker. Cântăreţul părea o ruină de om chiar şi atunci, cu scobituri pământii sub ochii lui depărtaţi, de un căprui auriu, izbitor. Părul întunecat cu şuviţe rasta îi cădea pe umeri; trăia cu un singur tricou şi o singură pereche de blugi şi, în consecinţă, puţea.

Lui Strike îi răsuna în minte o expresie foarte utilizată, care urmărea ritmul paşilor lui, în timp ce el înainta cu greu pe Whitechapel Road.

E chiar sub nasul meu. E chiar sub nasul meu.

Bineînţeles că oamenii aveau să creadă că el era obsedat, părtinitor, incapabil să treacă mai departe. Aveau să spună că se gândise imediat la

Whittaker, atunci când văzuse piciorul în cutie, pentru că nu depăşise niciodată faptul că Whittaker scăpase de acuzaţia de a o fi ucis pe mama lui. Chiar dacă el şi-ar fi explicat motivele bănuielii faţă de Whittaker, probabil că ei ar fi râs de ideea că un amant atât de provocator de pervers şi sadic ar fi putut să taie piciorul unei femei. Strike ştia cât de adânc înrădăcinată era credinţa că cei răi îşi ascund periculoasele lor predilecţii faţă de violenţă şi dominare. Atunci când ei le afişează ca pe nişte podoabe, să le vadă toată lumea, mulţimea credulă râde şi spune că e o poză sau i se pare ceva straniu de atrăgător.

Leda se întâlnise cu Whittaker la casa de înregistrări unde ea lucra ca secretară, o parte vie şi minoră a istoriei rockului angajată la recepţie ca un fel de totem. Whittaker, care cânta la chitară şi scria versuri pentru mai multe trupe de thrash metal care îl concediau una după alta, din cauza structurii lui de cabotin, susţinea că o cunoscuse pe Leda în timp ce încerca să obţină un contract de înregistrări. Oricum, Leda îi mărturisise lui Strike că prima lor întâlnire avusese loc în timp ce ea încerca să-i convingă pe agenţii de pază să nu fie atât de duri cu tânărul bărbat pe care îl dădeau afară. Îl adusese acasă şi Whittaker nu mai plecase de acolo.

Strike, care atunci avea 16 ani, nu era sigur dacă plăcerea sfidătoare şi evidentă a lui Whittaker faţă de tot ce era sadic şi demonic era autentică sau doar o poză. Tot ce ştia era că îl ura pe Whittaker cu o ură viscerală care întrecea orice altceva simţise faţă de vreunul dintre ceilalţi amanţi pe care Leda îi lua şi apoi îi lăsa în urmă. Fusese obligat să inspire putoarea acelui bărbat, în timp ce îşi făcea seara temele în squat; aproape că îi simţise gustul. Whittaker încerca să-l ia de sus pe adolescent – izbucnirile bruşte şi remarcile necruţătoare şi răutăcioase scoteau la iveală o coerenţă pe care atunci când voia să se dea bine pe lângă prietenii mai puţin educaţi ai Ledei o ascundea cu grijă – dar Strike era pregătit cu propriile lui remarci şi replici necruţătoare, având şi avantajul de a fi mai puţin drogat decât Whittaker sau, cel puţin, doar atât de drogat cât poate fi cineva care trăieşte într-un nor constant de fum de canabis. Când Leda nu auzea, Whittaker îşi bătea joc de hotărârea lui Strike de a-şi continua educaţia întreruptă în mod frecvent. Whittaker era înalt şi vânos, surprinzător de musculos pentru cineva care dusese o viaţă aproape integral sedentară. Strike trecuse deja de un metru optzeci şi boxa la un club din zonă. Tensiunea dintre cei doi crispa aerul plin

de fum de fiecare dată când erau amândoi de faţă, riscul de violenţă fiind unul permanent.

Whittaker o alungase definitiv pe sora vitregă a lui Strike, Lucy, prin tachinăriile şi zeflemelele lui sexuale intimidante. Defila gol prin squat, scărpinându-şi trunchiul tatuat şi râzând de faptul că fata de 14 ani se ruşina. Într-o noapte, Lucy alergase la cabina telefonică de la colţul străzii şi îi implorase pe mătuşa şi unchiul ei din Cornwall să vină s-o ia. Aceştia sosiseră la squat a doua zi în zori, după ce călătoriseră toată noaptea cu maşina din St Mawes. Lucy era pregătită, cu puţinele ei lucruri puse într-o mică valiză. După aceea nu mai locuise niciodată cu mama ei.

Ted şi Joan îl imploraseră din prag pe Strike să vină şi el. Strike refuzase, cu fiecare rugăminte a lui Joan tot mai hotărât să stea până când pleca Whittaker, să nu-l lase singur cu mama lui. La acel moment îl auzise deja pe Whittaker vorbind lucid despre cum ar fi să iei viaţa cuiva, ca şi cum ar fi fost o desfătare epicureică. Nu crezuse atunci că acesta vorbea serios, dar ştia că e capabil de violenţă şi îl văzuse cum îi ameninţa pe tovarăşii lor de squat. Odată – Leda refuzase să creadă că acest lucru avusese loc – Strike asistase la tentativa lui Whittaker de a zdrobi o pisică, după ce aceasta îl trezise fără să vrea din somn. Strike smulsese din mâna lui Whittaker bocancul greu cu care acesta fugărea pisica îngrozită prin cameră, încercând s-o lovească, ţipând şi înjurând, hotărât s-o facă să plătească.

Genunchiul de care era fixată proteza începu să protesteze, în timp ce Strike mergea tot mai repede pe stradă. Pe dreapta, apărută ca prin farmec, se înălţa crâşma The Nag's Head, turtită şi pătrată, din cărămidă. Abia la uşă îl zări pe bodyguardul îmbrăcat în negru, amintindu-şi că, mai nou, Nag's Head era tot club de dansuri erotice.

— La dracu', murmură Strike.

Nu avea nicio obiecţie ca în jurul lui să se învârtă femei sumar îmbrăcate în timp ce el savura o halbă, dar nu putea să justifice preţul exorbitant al băuturilor dintr-un astfel de local, cel puţin nu când pierduse doi clienţi într-o singură zi.

Intră, prin urmare, în primul Starbucks pe care îl întâlni, găsi un loc şi îşi

urcă piciorul dureros pe un scaun gol, în timp ce amesteca prost-dispus într-o cafea neagră mare. Canapelele pufoase de culoarea pământului, cănile înalte pentru spuma americană, tinerii înfloritori care lucrau cu o eficienţă tăcută în spatele unei tejghele curate de sticlă: cu siguranţă acestea ar fi trebuit să fie antidotul perfect pentru spectrul puturos al lui Whittaker, şi totuşi el nu se lăsa alungat. Strike nu reuşea să înceteze să mai retrăiască şi să-şi amintească toate acestea…

În timp ce Whittaker locuia cu Leda şi fiul ei, trecutul lui delincvent şi violent fusese cunoscut doar de serviciile sociale din nordul Angliei. Poveştile pe care le spunea despre trecutul lui erau numeroase, foarte colorate şi adesea contradictorii. Abia după ce el fusese arestat pentru crimă începuse să răsufle adevărul, de la oameni din trecutul lui care începeau să iasă la lumină, unii sperând să câştige bani de la presă, alţii hotărâţi să se răzbune pe el, alţii încercând în modul lor confuz să-l apere.

Se născuse într-o familie bogată de clasă mijlocie superioară, al cărei cap era un diplomat făcut cavaler pe care Whittaker îl considerase, până la vârsta de 12 ani, tatăl său. La momentul acela descoperise că sora sa mai mare, despre care fusese influenţat să creadă că lucra în Londra ca profesoară la o şcoală Montessori, era de fapt mama lui, că aceasta avea probleme serioase cu alcoolul şi drogurile şi trăia în sărăcie şi mizerie, ostracizată de familia ei. Începând din acea perioadă Whittaker, care era deja un copil-problemă predispus la izbucniri temperamentale extreme, în timpul cărora ajungea să fie agresiv cu toată lumea, devenise cu adevărat sălbatic. Exmatriculat de la şcoala lui internat, intrase într-o bandă de cartier şi devenise curând şeful ei, moment care culminase cu o perioadă petrecută la o şcoală de corecţie, deoarece pusese cuţitul la gâtul unei fete pe care prietenii săi o agresau sexual. La 15 ani fugise la Londra, lăsând în urma lui un şir de infracţiuni minore şi reuşind, în sfârşit, să o depisteze pe mama biologică. Regăsirea scurtă şi entuziastă degenerase aproape imediat în violenţă şi antipatie reciprocă.

— E ocupat?

Un tânăr înalt se aplecase deasupra lui Strike, cu mâinile deja încleştate pe spătarul scaunului pe care el îşi odihnea piciorul. Îi amintea lui Strike de

logodnicul lui Robin, Matthew, de părul castaniu şi ondulat şi frumuseţea limpede a acestuia. Strike mârâi şi îşi luă piciorul, scuturând din cap şi privind cum tipul se îndepărtează cu scaunul, alăturându-se din nou unui grup de cel puţin şase oameni. Strike îşi dădea seama că fetele îi aşteptau întoarcerea cu nerăbdare: În timp ce el aşeza scaunul şi li se alătura, ele se îndreptau de spate şi zâmbeau radios. Fie din cauza asemănării cu Matthew, fie pentru că îi luase scaunul sau pentru că ştia cu adevărat să recunoască un dobitoc, lui Strike tânărul i se părea, într-un mod nedesluşit, iritant.

Deşi nu-şi terminase cafeaua, şi era supărat că fusese deranjat, Strike se ridică cu greu în picioare şi plecă. Se întoarse pe Whitechapel Road, lovit de stropi de ploaie, fumând iar şi nemaisinchisindu-se să se opună mareei de amintiri care îl purta acum cu ea…

Whittaker avusese o nevoie de atenţie aproape patologică. Îl supăra faptul că altceva – slujba, copiii, prietenii – îi abătea atenţia Ledei de la el şi de fiecare dată când i se părea că ea nu e atentă îndrepta razele farmecului său hipnotic asupra altor femei. Până şi Strike, care îl ura de moarte, trebuia să recunoască faptul că Whittaker poseda un sex-appeal puternic, care funcţiona asupra oricărei femei care trecea prin squat.

După ce fusese dat afară din ultima lui bandă, Whittaker continuase să viseze la celebritate. Ştia trei acorduri de chitară şi umplea fiecare bucăţică de hârtie pe care punea mâna cu versuri inspirate puternic din Biblia Satanică, despre care Strike îşi amintea că zăcea pe salteaua pe care dormeau Leda şi Whittaker, cu coperta ei neagră cu o pentagramă şi un cap de ţap combinate. Whittaker cunoştea în detaliu viaţa şi cariera şefului american de sectă Charles Manson. Anii de liceu ai lui Strike aveau drept coloană sonoră sunetul scrâşnit al unui album vechi de vinii al lui Manson, *LIE: The Love and Tenor Cult.*

Când o cunoscuse pe Leda, lui Whittaker îi era familiară legenda ei şi îi plăcea să audă despre petrecerile la care fusese ea, despre bărbaţii cu care se culcase. Prin intermediul ei intrase în legătură cu celebrităţile şi, pe măsură ce îl cunoştea tot mai bine, Strike ajungea la concluzia că Whittaker tânjea după celebritate mai mult decât după orice altceva. Whittaker nu făcea nicio distincţie morală între îndrăgitul lui Manson şi cei de felul lui Jonny Rokeby,

vedeta rock. Ambii se instalaseră permanent în conştiinţa populară. Poate că Manson făcuse asta cu mai mult succes, pentru că mitul lui nu avea să fluctueze odată cu moda: răul era fascinant întotdeauna.

Însă faima Ledei nu era singurul lucru care îl atrăgea pe Whittaker. Amanta lui era mama copiilor a două vedete rock bogate, care le plăteau alocaţii. Whittaker intrase în squat cu impresia clară că a locui în boema sărăcăcioasă ţinea de stilul Ledei, dar că undeva în apropiere exista un rezervor cu bani în care taţii lui Strike şi Lucy – Jonny Rockeby şi Rick Fantoni, respectiv – turnau bani. Nu părea să înţeleagă sau să creadă adevărul: că anii de risipă şi proastă gestionare a banilor din partea Ledei îi făcuseră pe cei doi bărbaţi să blocheze banii în asemenea mod încât ea să nu-i mai poată toca. Treptat, de-a lungul lunilor, remarcile şi înţepăturile lui duşmănoase pe tema reticenţei Ledei de a cheltui bani pentru el deveniseră tot mai frecvente. Când Leda nu scosese bani din buzunar pentru Fender-ul Stratocaster pe care pusese el ochii sau când nu vrusese să-i cumpere geaca de catifea Jean Paul Gaultier la care începuse brusc să tânjească, chiar dacă era urât mirositor şi murdar, Whittaker făcuse crize de nervi groteşti.

Sporise presiunea, spunând minciuni neruşinate şi uşor de demontat: că avea nevoie de tratament medical de urgenţă, că datora 10.000 de lire sterline unui om care ameninţa că-i rupe picioarele. Leda era pe rând amuzată şi iritată.

— Dragule, n-am niciun bişţar, spunea ea. Serios, dragule, n-am, că altfel ţi-aş da, nu-i aşa?

Leda rămăsese gravidă când Strike avea 18 ani şi se înscria la universitate. Fusese îngrozit, dar nici măcar atunci nu se aşteptase ca ea să se căsătorească cu Whittaker. Ea îi spusese întotdeauna fiului său că detesta să fie soţie. Prima ei tentativă matrimonială din adolescenţă durase două săptămâni, după care ea fugise. Iar căsătoria nu părea să fie nici stilul lui Whittaker.

Dar se întâmplase, fără îndoială din cauză că Whittaker credea că asta putea fi singura cale sigură de a pune mâna pe acele milioane ascunse şi misterioase. Ceremonia avusese loc la starea civilă din Marylebone, unde se căsătoriseră mai demult doi Beatles. Poate că Whittaker îşi imaginase că avea să fie fotografiat la uşă ca Paul Mc Cartney, dar nimeni nu păruse interesat.

Avea să fie nevoie de moartea radioasei lui mirese pentru ca fotografii să roiască pe treptele tribunalului.

Strike își dădu seama dintr-odată că mersese pe jos până la stația Aldgate East, fără să vrea. Toată această călătorie, se dojeni el, era un ocol fără rost. Dacă s-ar fi suit înapoi în metrou, acum aproape ar fi ajuns la Nick și Ilsa. În schimb, gonise cât de repede putuse în direcția greșită, sincronizându-și perfect sosirea ca să dea de îmbulzeala orei de vârf de la metrou.

Mărimea lui Strike, la care se adăuga ofensa rucsacului, provoca nemulțumirea neexprimată a acelor navetiști care erau obligați să împartă spațiul cu el, dar Strike abia dacă remarca asta. Se ținea de un mâner, mai înalt cu un cap decât toți cei de lângă el, și se uita la imaginea lui oscilantă din geamul întunecat, amintindu-și ultima parte, partea cea mai rea: Whittaker la tribunal, pledând pentru eliberarea sa, deoarece poliția depistase unele anomalii în povestea lui despre unde fusese în ziua în care acul intrase în brațul soției sale, neconcordanțe în cele relatate despre proveniența heroinei și trecutul de consumatoare de droguri al Ledei.

Un șir de tovarăși de squat neîngrijiți depuseseră mărturie despre relația turbulentă și violentă dintre Leda și Whittaker, despre faptul că Leda evita heroina sub orice formă, despre amenințările și infidelitățile lui Whittaker, despre cum îl auziseră vorbind că o omoară și-i ia banii, despre faptul că nu se observase nicio durere pe chipul lui când fusese găsit trupul ei. Aceștia insistaseră la nesfârșit, într-un mod nepotrivit și isteric, că erau siguri că Whittaker o omorâse. Apărarea îi găsise penibil de ușor de discreditat.

Un student la Oxford fusese o schimbare binevenită la bară. Judecătorul îl măsurase pe Strike aprobator: Era curat, coerent și inteligent, oricât de mare și de intimidant ar fi fost fără costum și cravată. Procuratura dorise mărturia lui pentru ca el să răspundă la întrebări despre dorința lui Whittaker de a pune mâna pe averea Ledei. Strike vorbise sălii de judecată amuțite despre încercările anterioare ale tatălui său vitreg de a pune mâna pe o avere care exista mai ales în capul lui și despre rugămințile sale tot mai insistente ca ea să-l treacă în testament, ca dovadă că îl iubește.

Whittaker privea cu ochii lui aurii, aproape complet impasibil. În ultimul minut dinaintea mărturiei lui Strike, ochii săi se întâlniseră în mijlocul sălii cu

cei ai lui Whittaker, care îşi ridicase colţul gurii într-un uşor zâmbet batjocoritor. Ridicase cu un centimetru degetul arătător de pe banca din faţa sa, pe care se odihnea, şi făcuse o mică mişcare laterală de lovire.

Strike înţelesese exact ce făcuse Whittaker. Minigestul fusese făcut doar pentru el, o copie în miniatură a unuia cu care Strike era familiar: mişcarea orizontală şi în faţă a mâinii, spre gâtul persoanei care îl ofensase.

— O să-ţi vină şi ţie rândul, obişnuia Whittaker să-i spună, cu ochii aurii deschişi larg, nebuneşte. O să-ţi vină şi ţie rândul!

Era pus bine la punct. Cineva din familia lui bogată scosese banii pentru un avocat bun. Curat şi îngrijit, vorbind persuasiv şi îmbrăcat la costum, Whittaker negase totul cu o voce liniştită şi deferentă. La momentul la care apăruse în faţa tribunalului povestea lui era pusă cap la cap. Tot ce încercase să adune procuratura ca să facă portretul a ceea ce era el în realitate – ascultatul de Charles Manson la un casetofon antic, Biblia Satanică de pe pat, conversaţiile drogate despre a omorî de plăcere – fusese respins de Whittaker, care se prefăcea subtil că nu-i vine să creadă.

— Ce pot să vă spun… eu sunt muzician, domnule judecător, spusese el la un moment dat. În întuneric există poezie. *Ea* a înţeles asta mai bine decât oricine.

Vocea lui se frânsese melodramatic, iar el izbucnise în suspine fără lacrimi. Avocatul lui se grăbise să-l întrebe dacă are nevoie de o pauză.

Atunci Whittaker scuturase curajos din cap şi furnizase sentinţa lui aforistică despre moartea Ledei:

— *She wanted to die. She was the quicklime girl.*[20]

Nimeni altcineva nu înţelesese atunci această trimitere, poate doar Strike, care auzise cântecul de atâtea ori în copilăria şi adolescenţa lui. Whittaker cita din „Mistress of the Salmon Salt".

[20] „Ea a vrut să moară. Ea era fata varului nestins." (în limba engleză, în original).

Scăpase. Probele medicale susţineau ipoteza că Leda nu fusese o consumatoare constantă de heroină, dar reputaţia îi era defavorabilă. Consumase o grămadă de alte droguri. Era o petrecăreaţă vestită. Bărbaţilor cu peruci cârlionţate a căror sarcină era să categorisească morţile violente li se părea că moartea pe o saltea murdară, în căutarea unei plăceri pe care viaţa ei pământească nu i-o putuse oferi, se potrivea perfect felului de a fi al Ledei.

Pe treptele tribunalului, Whittaker anunţase că avea de gând să scrie o biografie a răposatei sale soţii, apoi dispăruse. Cartea promisă nu apăruse niciodată. Fiul Ledei şi al lui Whittaker fusese adoptat de îndelung încercaţii lui bunici, iar Strike nu-l mai văzuse niciodată. Strike plecase în tăcere de la Oxford şi se înrolase în armată; Lucy plecase la colegiu; viaţa mersese mai departe.

Reapariţiile periodice ale lui Whittaker în ziare, legate de fiecare dată de o infracţiune, nu-i putea lăsa indiferenţi pe copiii Ledei. Desigur, Whittaker nu ajungea niciodată pe prima pagină: era un bărbat care se căsătorise cu o femeie celebră pentru că se culcase cu celebrităţi. Luminile rampei câştigate de el erau o slabă reflexie a unei reflexii.

— E rahatul care nu se lasă dus de apă, cum îi spusese Strike lui Lucy.

Lucy nu râsese. Era mai puţin înclinată chiar şi decât Robin să adopte umorul dur ca mijloc de a face faţă faptelor neplăcute.

Obosit şi tot mai înfometat, clătinându-se odată cu metroul, în timp ce genunchiul îl durea, Strike se simţea trist şi iritat, mai ales faţă de el însuşi. Ani de zile rămăsese cu faţa întoarsă hotărât către viitor. Trecutul era imposibil de schimbat: nu nega ceea ce se întâmplase, dar nu avea de ce să se complacă în asta, nu avea de ce să se ducă să caute squat-ul de acum aproape două decenii, să-şi amintească zăngănitul cutiei poştale, să retrăiască ţipetele pisicii îngrozite, priveliştea mamei lui la pompe funebre, palidă, ca de ceară, în rochia cu mâneci largi…

Eşti un mare prost, îşi spuse Strike furios în timp ce examina harta metroului, încercând să-şi dea seama de câte ori trebuia să schimbe ca să ajungă acasă la Nick şi Ilsa. *Nu Whittaker a trimis piciorul. Doar cauţi un*

pretext ca să ajungi la el.

Expeditorul piciorului era organizat, calculat şi eficient; acel Whittaker pe care îl cunoscuse el cu aproape două decenii în urmă fusese haotic, impetuos şi nestatornic.

Şi totuşi…

You'll get yours…

She was the quicklimegirl…[21]

— *Fir-ar a dracu'!* spuse Strike tare, provocând consternare în jurul lui.

Tocmai îşi dăduse seama că pierduse legătura.

[21] „O să-ţi vină şi ţie rândul. / Ea era fata varului nestins..." (în limba engleză, în original).

11

Feeling easy on the outside,

But not so funny on the inside.[22]

Blue Öyster Cult, „This Ain't the Summer of Love"

Când unul, când celălalt, Strike şi Robin o filară pe Blondă în următoarele câteva zile. Strike găsea pretexte să se întâlnească în timpul zilei şi insistase ca Robin să plece acasă pe lumină, când metroul era încă aglomerat. Joi seara, Strike o urmări pe Blondă până când rusoaica ajunse în siguranţă sub privirea mereu suspicioasă a lui Dublă Măsură, apoi se întoarse pe Octavia Street din Wandsworth, unde continua să locuiască pentru a evita presa.

Era a doua oară în cariera lui de detectiv când Strike fusese obligat să se refugieze la Nick şi Ilsa. Probabil că locuinţa lor era singura în care ar fi suportat să stea, dar Strike tot se simţea ciudat, de nedomesticit, în preajma unui cuplu căsătorit şi format din doi oameni de carieră. Oricare ar fi fost dezavantajele, spaţiul înghesuit de la mansarda de deasupra biroului său, avea libertate totală să vină şi să plece oricând dorea, să mănânce la ora 2 noaptea, după ce venea dintr-o misiune de supraveghere, să urce şi să coboare scara zăngănitoare de metal, fără frica de a-şi trezi colocatarii. Acum simţea o presiune nerostită de a fi prezent la rarele mese comune şi se simţea antisocial când se servea din frigider la orele târzii, chiar dacă fusese invitat să facă asta.

Pe de altă parte, Strike nu avusese nevoie de armată ca să înveţe să fie ordonat şi organizat. Acei ani de adolescenţă pe care îi petrecuse în haos şi mizerie provocaseră o reacţie opusă. Ilsa remarcase deja faptul că Strike se mişca prin casă fără să lase niciun semn real în urma lui, în timp ce soţul ei, care era gastroenterolog, putea fi găsit după şirul de lucruri aruncate şi

[22] „Te simţi relaxat pe dinafară, / Dar nu prea vesel pe dinăuntru." (în limba engleză, în original).

sertare închise neglijent.

Strike ştia de la cunoştinţele lui din Denmark Street că fotografii de presă încă stăteau la uşa biroului său şi era hotărât să îşi petreacă restul săptămânii în camera de oaspeţi din casa lui Nick şi a Ilsei, care avea pereţi albi goi şi transmitea senzaţia melancolică de a-şi aştepta adevăratul destin. Cei doi încercaseră ani de zile în zadar să facă un copil. Strike nu întreba niciodată cum merg lucrurile şi simţea că Nick, mai ales, îi era recunoscător pentru această reţinere.

Îi ştia pe amândoi de foarte mult timp, pe Ilsa aproape dintotdeauna. Ilsa, care era blondă şi avea ochelari, provenea din St Mawes din Cornwall, cel mai echilibrat cămin pe care îl avusese Strike vreodată. El şi Ilsa fuseseră în aceeaşi clasă la şcoala primară. De fiecare dată când se ducea iar să stea la Ted şi Joan, cum se întâmplase în mod regulat în adolescenţa lui, cei doi reluau o prietenie bazată iniţial pe faptul că Joan şi mama Ilsei fuseseră şi ele vechi colege de clasă.

Nick, al cărui păr de culoarea nisipului începuse să se retragă când el avea 20 şi ceva de ani, era un prieten de la liceul la care nu se dădea admitere din Hackney şi unde Strike îşi încheiase cariera şcolară. Nick şi Ilsa se întâlniseră la petrecerea de 18 ani a lui Strike din Londra, fuseseră împreună un an, apoi plecaseră la universităţi diferite şi se despărţiseră. În jurul a 25 de ani se întâlniseră iar, moment la care Ilsa era deja logodită cu alt avocat, iar Nick era împreună cu o doctoriţă ca şi el. După câteva săptămâni, ambele relaţii luaseră sfârşit; un an mai târziu, Nick şi Ilsa se căsătoriseră, iar Strike fusese cavaler de onoare.

Strike se întoarse acasă la ei la 10 şi jumătate seara. Când închise uşa de la intrare, Nick şi Ilsa îl salutară din sufragerie şi îl îndemnară să se servească din curry-ul comandat acasă, încă suficient.

— Ce e asta? întrebă Strike.

Privi în jur, nedumerit, la nişte bucăţi lungi de pânză cu steagul britanic, multe foi cu notiţe mâzgălite şi ceea ce păreau a fi 200 de pahare de plastic roşu, alb şi albastru într-o pungă mare de polietilenă.

— Ajutăm la organizarea petrecerii stradale pentru nunta regală, spuse Ilsa.

— Dumnezeule mare, spuse Strike înnegurat, umplându-şi farfuria cu curry Madras călduţ.

— O să fie amuzant! Vino şi tu.

Strike îi aruncă Ilsei o privire care o făcu să chicotească.

— Ţi-a mers bine azi? întrebă Nick, întinzându-i lui Strike o cutie de Tennent.

— Nu, spuse Strike acceptând cu recunoştinţă berea blondă. Încă o comandă anulată. Am rămas cu doar doi clienţi.

Nick şi Ilsa emiseră sunete compătimitoare, apoi urmă o tăcere camaraderească în timpul căreia Strike îşi îndesă curry în gură. Obosit şi demoralizat, îşi petrecuse mare parte a călătoriei spre casă meditând la faptul că sosirea piciorului tăiat avea, după cum se temuse el, un efect demolator asupra afacerii la a cărei edificare muncise atât de mult. Fotografia lui se răspândea în prezent peste tot pe internet şi în ziare, în legătură cu un act oribil şi aleator. Fusese un pretext pentru ca ziarele să amintească lumii că şi el avea un singur picior, fapt de care lui nu îi era ruşine, dar pe care era puţin probabil să-l utilizeze ca reclamă; acum Strike era asociat cu un iz de ceva straniu, ceva pervers. Era pătat.

— Vreo veste despre picior? întrebă Ilsa. A găsit poliţia ceva?

Strike devorase o cantitate considerabilă de curry şi golise pe jumătate cutia de bere.

— Mă întâlnesc mâine cu Wardle să mai vorbim, dar nu părea că ar şti prea multe. S-a concentrat asupra gangsterului.

Nu le dăduse lui Nick şi Ilsei detalii despre trei dintre bărbaţii care credea el că ar putea fi suficient de periculoşi şi răzbunători ca să-i trimită piciorul, dar amintise faptul că dăduse cândva peste un infractor de profesie care mai tăiase şi expediase prin poştă un membru. În mod firesc, cei doi adoptaseră

imediat perspectiva lui Wardle că el era probabil vinovatul.

Pentru prima oară după ani de zile, Strike îşi aminti, în timp ce stătea pe canapeaua lor verde şi confortabilă, că Nick şi Ilsa îl cunoscuseră pe Jeff Whittaker. Petrecerea de 18 ani a lui Strike avusese loc la crâşma Bell din Whitechapel; la momentul acela, mama lui era deja însărcinată în şase luni. Expresia mătuşii ei părea o mască amestecată de dezaprobare şi veselie forţată, iar Unchiul Tom, de obicei pacificator, nu reuşise să-şi ascundă furia şi dezgustul când Whittaker, evident drogat, întrerupsese muzica disco ca să cânte unul dintre cântecele scrise de el. Strike îşi amintea şi de furia lui, de dorinţa sa de a pleca, de a fi la Oxford, de a scăpa de toate, dar poate că Nick şi Ilsa nu şi-ar fi amintit prea multe despre asta: Erau absorbiţi unul de altul în seara aceea, năuciţi şi uimiţi de atracţia bruscă şi profundă dintre ei.

— Îţi faci griji pentru Robin, spuse Ilsa.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Strike mormăi a aprobare, cu gura plină de pâine naan. În această situaţie extremă, Robin devenise o vulnerabilitate, fără să fie deloc vina ei, un punct slab, iar el bănuia că cel care decisese să schimbe destinatarul piciorului în ea ştiuse asta. Dacă angajatul lui ar fi fost bărbat, acum nu ar fi fost atât de îngrijorat.

Strike nu uitase că până atunci Robin fusese un avantaj aproape necondiţionat. Ea putea să-i convingă pe martorii recalcitranţi să vorbească, atunci când mărimea şi trăsăturile lui intimidante din fire îi făceau să refuze. Farmecul şi amabilitatea ei atenuaseră suspiciunea, deschiseseră uşi, neteziseră calea lui Strike de o sută de ori. El ştia că îi e dator; pur şi simplu îşi dorea ca, în clipa asta, ea să se dea la o parte din drum, să rămână ascunsă până când îl prindeau pe expeditorul piciorului tăiat.

— Îmi place de Robin, spuse Ilsa.

— Tuturor le place de Robin, spuse Strike neclar, cu gura plină de o a doua îmbucătură de naan.

Era adevărat: Sora lui, Lucy, prietenii care veneau la birou, clienţii – toţi ţineau să-i spună lui Strike cât de mult le plăcea de femeia care lucra cu el. Cu toate acestea, Strike detectă în vocea Ilsei o notă uşor interogativă, care îl

făcu să vrea să menţină orice discuţie despre Robin impersonală, şi simţi că avusese dreptate atunci când Ilsa întrebă apoi.

— Cum mai merge cu Elin?

— Bine, spuse Strike.

— Tot mai încearcă să te ascundă de fostul ei? întrebă Ilsa cu o uşoară înţepătură în întrebare.

— Nu-ţi place Elin, nu-i aşa?

Pentru distracţie, mutase pe neaşteptate discuţia în tabăra inamicului. O ştia pe Ilsa de 30 de ani, cu câteva perioade de întreruperi: tăgăduiala ei agitată era exact ceea ce aşteptase el.

— Îmi place… adică, nu o cunosc foarte bine, dar pare… oricum, tu eşti fericit, asta e ceea ce contează.

Strike crezuse că asta o să fie de-ajuns ca s-o facă pe Ilsa să abandoneze subiectul Robin – nu era prima dintre prietenii lui care spunea că el şi cu Robin se înţeleg atât de bine, nu exista oare posibilitatea ca…? Nu se gândise niciodată să…? –, dar Ilsa era avocată şi greu de intimidat când chestiona pe cineva.

— Robin şi-a amânat nunta, nu-i aşa? Au stabilit o nouă…?

— Da, spuse Strike. 2 iulie. O să-şi prelungească weekendul ca să se ducă în Yorkshire şi… să facă ce se face la o nuntă. Se întoarce marţi.

Strike fusese un aliat neaşteptat al lui Matthew, insistând ca Robin să-şi ia liber vineri şi luni, uşurat să ştie că ea va fi la 400 de kilometri distanţă, în casa familiei ei. Robin fusese profund dezamăgită că nu avea să poată veni şi ea la Old Blue Last din Shoreditch, la întâlnirea cu Wardle, dar Strike i se păruse că detectează o urmă slabă de uşurare la ideea unui răgaz.

Ilsa părea uşor iritată de vestea că Robin intenţiona în continuare să se căsătorească cu altcineva decât Strike, dar înainte ca ea să apuce să spună ceva, mobilul din buzunarul lui începu să sune. Era Graham Hardacre, vechiul lui coleg de la DIS.

— Scuze, le spuse el lui Nick şi Ilsei, lăsând jos farfuria cu curry şi ridicându-se, trebuie să răspund, e important… Hardy!

— Poţi să vorbeşti, Oggy? întrebă Hardacre în timp ce Strike se îndrepta spre uşa de la intrare.

— Acum da, spuse el. Ce ai să-mi spui?

Din trei paşi ajunse la capătul scurtei alei a grădinii şi ieşi pe strada întunecată, ca să se plimbe şi să fumeze.

— Ca să fiu sincer, spuse Hardacre, care părea tensionat, ar fi de mare ajutor dacă ai putea să vii aici şi să arunci o privire, prietene. Am un subofiţer care e o mare pacoste. Relaţia noastră a pornit prost. Dacă încep să-ţi trimit de aici chestii şi ea află de asta…

— Şi dacă vin?

— Vino dimineaţa devreme, iar eu aş putea să las nişte chestii deschise pe calculator. Din neglijenţă, înţelegi?

Hardacre îi mai transmisese lui Strike informaţii pe care, strict vorbind, nu ar fi trebuit să i le transmită. Tocmai se mutase la Departamentul 35: Strike nu era surprins că nu voia să-şi pericliteze poziţia.

Detectivul traversă strada, se aşeză pe zidul scund al grădinii casei de vizavi, îşi aprinse o ţigară şi întrebă:

— Ar merita să vin până în Scoţia pentru asta?

— Depinde ce vrei.

— Adrese vechi… legături de familie… nişte documente medicale ar fi bune şi ele. Brockbank a devenit invalid în 2003, parcă?

— Exact, spuse Hardacre.

Un zgomot din spatele lui îl făcu pe Strike să se ridice şi să se întoarcă: Proprietarul zidului pe care stătuse golea gunoiul în container. Era un bărbat scund de vreo 60 de ani, iar în lumina stâlpului de pe stradă Strike văzu cum

expresia lui enervată se transformă într-un zâmbet împăciuitor în timp ce asimila înălţimea şi lăţimea lui Strike. Detectivul plecă agale, pe lângă casele duplex ale căror copaci şi tufişuri cu frunziş bogat se unduiau în adierea de primăvară. În curând aveau să fie drapele pentru celebrarea unui alt cuplu, iar ziua nunţii lui Robin avea să urmeze la puţin timp după aceea.

— Bănuiesc că despre Laing nu ai prea multe, spuse Strike cu o voce uşor interogativă.

Cariera militară a scoţianului fusese mai scurtă decât cea a lui Brockbank.

— Nu… dar, Dumnezeule, pare să fie mare figură, spuse Hardacre.

— Unde s-a dus după Glasshouse?

Glasshouse era închisoarea militară din Colchester, unde erau transferaţi toţi militarii condamnaţi, înainte de a fi repartizaţi într-o închisoare civilă.

— La închisoarea Elmley. După asta nu mai avem date despre el; ar trebui să contactezi serviciul de eliberare condiţionată.

— Da, spuse Strike, suflând fumul spre cerul înstelat.

El şi cu Hardacre ştiau amândoi că, nemaifiind poliţist de niciun fel, ca simplu cetăţean nu avea drept de acces la documentele serviciului de eliberare condiţionată.

— De unde din Scoţia era el, Hardy?

— Din Melrose. Când s-a înrolat a trecut-o pe maică-sa ca rudă cea mai apropiată – am căutat.

— Melrose, repetă Strike meditativ.

Se gândi la ultimii lui doi clienţi: idiotul cu bani care avea damblaua să demonstreze că era încornorat, şi soţia şi mama bogată care îl plătea să strângă probe despre modul în care soţul de care se despărţise îi urmărea pe fiii lor. Tatăl era în Chicago şi acţiunile Blondei puteau foarte bine să rămână neurmărite timp de 24 de ore.

Mai rămânea, bineînţeles, şi posibilitatea ca niciunul dintre bărbaţii pe care îi suspecta să nu aibă nimic de-a face cu piciorul, ca totul să existe doar în mintea lui.

A harvest of limbs…[23]

— Cât de departe de Edinburgh e Melrose?

— Cam o oră, o oră şi jumate cu maşina.

Strike strivi ţigara pe bordura străzii.

— Hardy, aş putea să vin duminică seara cu vagonul de dormit, să mă furişez în birou devreme, apoi să merg cu maşina în Melrose, să văd dacă Laing s-a întors la familia lui sau dacă ei ştiu unde e.

— Bun aşa. Te iau din gară, numai să-mi spui când te sui în tren, Oggy. De fapt…

Hardacre se pregătea pentru un act de generozitate. – … dacă e doar o călătorie de o zi îţi împrumut maşina mea.

Strike nu se întoarse imediat la curioşii lui prieteni şi la curry-ul lui rece. Mai fumă o ţigară şi se plimbă pe strada liniştită, meditând. Apoi îşi aminti că duminică seara trebuia să meargă la un concert de la Southbank Centre cu Elin. Elin dorea să stimuleze un interes faţă de muzica clasică despre care el nu pretinsese niciodată că ar fi mai mult decât moderat. Strike se uită la ceas. Acum era prea târziu să mai sune ca să contramandeze; trebuia să-şi amintească să facă asta a doua zi.

În timp ce se întorcea spre casă, gândurile lui alunecară iar spre Robin. Robin vorbea foarte puţin despre nunta care acum era la o distanţă de doar două luni şi jumătate. Când o auzise cum îi spune lui Wardle despre aparatele de fotografiat de unică folosinţă pe care le comandase, Strike îşi dăduse seama cât de curând avea ea să devină doamna Matthew Cunliffe.

Încă mai e timp, se gândi el. Nu specifică pentru ce anume, nici măcar faţă

[23] „O recoltă de membre…" (în limba engleză, în original).

de el însuşi.

12

…the writings done în blood.[24]

Blue Öyster Cult, „OD'd on Life Itself"

Mulţi bărbaţi ar putea considera un interludiu plăcut în a primi bani pentru urmărirea unei blonde pneumatice prin Londra, dar Strike era deja complet plictisit de filarea Blondei. După ore întregi petrecute pe Houghton Street, acolo unde dansatoarea erotică part-time putea fi văzută uneori cum trece pe deasupra, pe pasarelele de sticlă şi oţel ale LSE, în drum spre bibliotecă, Strike o urmări până la Spearmint Rhino, pentru tura ei de la ora 4. Apoi Strike îşi văzu de drum: Raven avea să-l sune dacă Blonda făcea ceva care părea deplasat, iar la 6 se întâlnea cu Wardle.

Mâncă un sendviş într-un magazin de lângă crâşma aleasă pentru întâlnirea lor. Mobilul lui sună o dată, dar, văzând că e sora lui, Strike lăsă apelul să intre în căsuţa vocală. Îşi amintea vag că în curând urma să fie ziua de naştere a nepotului său, Jack, şi nu avea nicio intenţie să meargă la aniversarea lui, nu după ultima aniversare, din care Strike îşi aducea aminte mai ales de prietenele, mămici băgăreţe, lui Lucy şi de ţipetele asurzitoare ale copiilor prea agitaţi şi irascibili.

Old Blue Last era în capătul lui Great Eastern Street, în Shoreditch, o clădire cârnă şi impunătoare cu trei nivele, curbată ca prova unui vas. În amintirea lui Strike ea fusese club de striptease şi bordel: se spunea că un vechi prieten al lui şi al lui Nick din şcoală îşi pierduse acolo virginitatea, cu o femeie suficient de bătrână ca să-i fie mamă.

Un panou de după uşă anunţa renaşterea lui Old Blue Last ca scenă muzicală. Strike văzu că în seara aceea, de la ora 8, putea să se bucure de reprezentaţiile live ale lui Islington Boys' Club, Red Drapes, In Golden Tears

[24] „…textele scrise cu sânge." (în limba engleză, în original).

şi Neon Index. Cu un zâmbet strâmb în colţul gurii, îşi croi drum spre un bar cu podele de lemn întunecate, unde cuvintele aurite de pe o oglindă veche imensă din spatele barului făceau reclamă la berile amărui ale unei epoci trecute. Din tavan atârnau lustre sferice de sticlă, care iluminau o mulţime de tineri şi tinere, dintre care mulţi păreau studenţi, majoritatea fiind îmbrăcaţi cu o mondenitate care îl depăşea pe Strike.

Deşi în adâncul sufletului său iubea trupele de stadion, mama lui Strike îl dusese în adolescenţă în multe astfel de locuri, unde trupele în care ea avea prieteni puteau să cânte de câteva ori, după care se despărţeau în termeni duri, se regrupau şi apăreau în altă crâşmă peste trei luni. Old Blue Last i se părea lui Strike o alegere surprinzătoare ca loc de întâlnire pentru Wardle, care înainte obişnuia să bea cu el doar în Feathers, amplasat imediat lângă Scotland Yard. Motivul deveni clar imediat ce Strike ajunse lângă poliţist, care stătea singur cu o halbă la bar.

— Lui nevastă-mea îi plac Islington Boys' Club. Vine aici după muncă.

Strike nu se întâlnise niciodată cu soţia lui Wardle şi, chiar dacă nu se gândise prea mult la asta, ar fi bănuit că ea e un hibrid între Blondă (deoarece ochii lui Wardle se îndreptau invariabil spre bronzul artificial şi hainele sumare) şi singura soţie a unui poliţist londonez pe care o cunoştea Strike, care se numea Helly şi era interesată mai ales de copiii ei, de casă şi de bârfele lubrice. Faptul că soţiei lui Wardle îi plăcea o trupă indie de care Strike nu auzise niciodată, chiar dacă era deja predispus să dispreţuiască acea trupă, îl făcu să creadă că femeia ar putea fi mai interesantă decât se aşteptase el.

— Ce ai găsit? îl întrebă Strike pe Wardle după ce obţinu o halbă de la un barman tot mai ocupat.

Printr-un consens nerostit, cei doi plecară de la bar şi ocupară ultima masă liberă pentru două persoane din bar.

— Criminaliştii se ocupă de picior, spuse Wardle în timp ce se aşezau. Ei cred că provine de la o femeie între 15 şi 25 de ani, care era moartă când a fost el tăiat – dar nu de mult, ţinând cont de coagulare – şi a fost ţinut în congelator între tăiere şi predarea către prietena ta, Robin.

Între 15 şi 25 de ani: după calculele lui Strike, Brittany Brockbank ar fi trebuit să aibă acum 21 de ani.

— Nu pot fi mai exacţi în privinţa vârstei?

Wardle scutură din cap.

— Doar atât sunt dispuşi să afirme. De ce?

— Ţi-am spus: Brockbank are o fiică vitregă.

— Brockbank, repetă Wardle pe un ton neutru care trăda că nu-şi aducea aminte.

— Unul dintre tipii care credeam eu că ar fi putut să trimită piciorul, spuse Strike, nereuşind să-şi ascundă nervozitatea. Fost Şobolan al Deşertului. Un tip solid şi întunecat, cu urechi ferfeniţite…

— Da, exact, spuse Wardle opărit. Am de-a face încontinuu cu nume, prietene. Brockbank… el avea un tatuaj pe antebraţ…

— Ăla e Laing, spuse Strike. El e scoţianul pe care l-am băgat la închisoare pentru zece ani. Brockbank e cel care credea că din cauza mea a suferit traume cerebrale.

— A, da.

— Fiica lui vitregă, Brittany, avea pe picior o cicatrice veche. Ţi-am spus despre asta.

— Da, da, îmi amintesc.

Strike luă o gură de bere ca să-şi înăbuşe o remarcă înţepătoare. S-ar fi simţit mult mai încrezător că suspiciunile lui sunt luate în serios dacă în faţa sa ar fi stat vechiul lui coleg de la DIS, Graham Hardacre, şi nu Wardle. Relaţia lui cu Wardle fusese afectată de la bun început de precauţie şi, în ultimul timp, de o uşoară rivalitate. Considera abilităţile de detectiv ale lui Wardle ca fiind superioare abilităţilor mai multor altor poliţişti londonezi cu care avusese de-a face, dar, cu toate acestea, Wardle îşi privea teoriile cu o afecţiune paternă care nu ajungea şi la teoriile lui Strike.

— Deci au spus ceva despre cicatricea de pe gambă?

— E veche. Cu mult înaintea morţii.

— Dumnezeule, spuse Strike.

Vechea cicatrice putea să nu prezinte un interes deosebit pentru criminalişti, dar pentru el avea o importanţă vitală. Ăsta era lucrul de care se temuse. Până şi Wardle, care obişnuia să facă mişto de Strike ori de câte ori avea ocazia, părea să simtă un fel de empatie în faţa îngrijorării detectivului.

— Prietene…

Asta era o altă noutate din partea lui Wardle.

— … nu e Brockbank. E Malley.

Strike se temuse de asta, că simpla menţionare a numelui lui Malley avea să-l facă pe Wardle să se năpustească după acesta, excluzându-i pe ceilalţi suspecţi ai lui, entuziasmat la gândul că el va fi cel care o să-l prindă pe gangsterul atât de renumit.

— Probe? spuse Strike fără menajamente.

— Banda din Harringay face trafic cu prostituate est-europene prin Londra şi în Manchester. Am discutat cu cei de la Moravuri. Săptămâna trecută au făcut o razie într-un bordel de pe strada asta şi au găsit acolo două mici ucrainence.

Wardle îşi coborî vocea şi mai mult.

— Acum sunt chestionate nişte poliţiste. Aveau o prietenă care credea că vine în Marea Britanie să lucreze ca model şi nu i-a plăcut deloc munca, nici după ce-au rupt-o în bătaie. Cioclu' a târât-o afară din casă de păr, acum două săptămâni, şi de atunci n-au mai văzut-o. Şi nu l-au mai văzut nici pe Cioclu'.

— Asta e ceva normal pentru Cioclu', spuse Strike. Nu înseamnă că e piciorul ei. L-a auzit cineva să fi amintit vreodată de mine?

— Da, spuse Wardle triumfător.

Strike lăsă jos halba din care tocmai voise să bea. Nu se aşteptase la un răspuns afirmativ.

— Da?

— Una dintre fetele pe care cei de la Moravuri au scos-o din casă e sigură că l-a auzit pe Cioclu' vorbind despre tine nu cu mult timp în urmă.

— În ce context?

Wardle rosti un cuvânt polisilabic: porecla unui rus bogat, proprietar de cazinou, pentru care Strike lucrase într-adevăr la sfârşitul anului anterior. Strike se încruntă. Din câte îşi dădea el seama, faptul că Cioclu' aflase că el lucrase pentru proprietarul de cazinou nu sporea cu nimic probabilitatea ca Cioclu' să fi aflat că datora mărturiei lui Strike ultima lui şedere la închisoare. Singurul lucru pe care Strike îl înţelegea din această nouă informaţie era că clientul lui rus se mişca prin nişte cercuri extrem de insalubre, lucru pe care îl ştia deja.

— Şi în ce mod îl afectează pe Cioclu' faptul că eu sunt plătit de Arzamastsev?

— Păi, de unde vrei să încep? spuse Wardle cu o ambiguitate care lui Strike i se părea că simulează o viziune amplă. Banda e băgată în multe treburi. Practic, avem un tip pe care tu l-ai supărat şi care a mai trimis în trecut membre oamenilor, şi care dispare cu o fată chiar înainte ca tu să primeşti un picior de fată.

— Dacă o spui aşa, pare convingător, spuse Strike, care nu era deloc convins. Ai încercat să-i cauţi pe Laing, Brockbank şi Whittaker?

— Sigur, spuse Wardle. Avem oameni care încearcă să-i depisteze pe toţi.

Strike spera să fie adevărat, dar se abţinu să pună la îndoială afirmaţia în baza faptului că asta ar fi periclitat relaţiile prietenoase dintre el şi Wardle.

— Avem şi imagini de supraveghere în care apare curierul, spuse Wardle.

— Şi?

— Colega ta e o martoră bună, spuse Wardle. Chiar *era* o Honda. Număr fals. Haine exact cum le-a descris. A plecat spre sud-vest – îndreptându-se spre un depozit de curierat real, de fapt. Ultima oară l-am prins pe o cameră în Wimbledon. După aceea nici urmă de el sau de motocicletă, dar, cum spuneam, avea număr fals. Ar putea fi oriunde.

— Număr fals, repetă Strike. A planificat al naibii de mult.

Crâşma se umplea în jurul lor. Părea că trupa avea să cânte la etaj: oamenii se înghesuiau spre uşa care ducea la etajul unu şi Strike auzea ţiuitul familiar al microfonului.

— Mai am ceva pentru tine, spuse Strike fără entuziasm. I-am promis lui Robin că o să-ţi dau copii.

În dimineaţa aceea revenise la birou, înaintea zorilor. Presa renunţase să mai încerce să-l prindă când ieşea sau intra, chiar dacă o cunoştinţă de la magazinul de chitare de vizavi îl informase că fotografii rămăseseră până în seara dinainte.

Wardle luă cele două scrisori xeroxate şi le privi puţin intrigat.

— Amândouă au sosit în ultimele câteva luni, spuse Strike. Robin crede că ar fi bine să te uiţi puţin la ele. Mai bem una?

Strike arătă spre paharul aproape gol al lui Wardle, care citi scrisorile în timp ce Strike lua încă două halbe. Încă mai ţinea în mână biletul semnat RL atunci când Strike se întoarse la masă. Strike o luă pe cealaltă şi citi scrisul foarte lizibil şi rotunjit, de şcolăriţă:

...că o să fiu cu adevărat eu şi cu adevărat întreagă doar atunci când piciorul meu n-o să mai fie. Nimeni nu înţelege că el nu face parte din mine şi nici nu o să facă vreodată. Familiei mele îi e foarte greu să înţeleagă nevoia mea de a fi amputată, ei cred că e ceva inventat de mine, dar tu înţelegi...

Te înşeli, se gândi Strike, lăsând să cadă copia pe masă şi remarcă, în timp

ce făcea asta, că autoarea îşi scrisese adresa din Shepherd Bush cât mai clar şi îngrijit posibil, astfel încât răspunsul lui, prin care să o consilieze cum să-şi taie piciorul cel mai bine, să nu rişte deloc să se rătăcească. Era semnat Kelsey, dar fără nume de familie.

Wardle, care era încă adâncit în a doua scrisoare, lăsă să-i scape un pufnet amestecat de amuzament şi dezgust.

— Dumnezeule mare, tu ai *citit* asta?

— Nu, spuse Strike.

Alţi tineri se înghesuiau să intre în bar. Strike şi Wardle nu erau singurii oameni în jur de 35 de ani, dar se aflau cu siguranţă la capătul cel mai în vârstă al spectrului. Strike se uită cum o femeie tânără, drăguţă şi palidă, machiată ca o starletă a anilor ’40, cu sprâncene negre înguste, ruj stacojiu şi păr pudrat albastru, cu onduleuri mari, îşi caută partenerul.

— Robin citeşte scrisorile de la toţi nebunii şi când crede că e nevoie îmi face un rezumat.

— „Vreau să-ţi masez ciotul”, citi Wardle cu voce tare. „Vreau să mă foloseşti pe post de cârjă vie. Vreau…” Isuse Hristoase. Asta nici măcar nu e posibil din punct de…

Wardle întoarse scrisoarea.

— „RL”. Poţi citi adresa aia?

— Nu, spuse Strike mijindu-şi ochii.

Scrisul era dens şi extrem de dificil de citit. Singurul cuvânt lizibil din adresa înghesuită era, la o primă lectură, „Walthamstow”.

— Cum a rămas cu „O să fiu la bar”, Eric?

Tânăra femeie cu păr albastru-deschis şi buze stacojii apăruse lângă ei, la masă, cu o băutură în mână. Purta o geacă de piele peste ceea ce părea a fi o rochie de vară din anii ’40.

— Scuze, scumpo, vorbeam de serviciu, spuse Wardle netulburat. April, Cormoran Strike. Soţia mea.

— Bună, spuse Strike întinzând mâna.

N-ar fi bănuit niciodată că soţia lui Wardle arată aşa. Din motive pe care era prea obosit ca să le analizeze, asta îl făcea să-l placă mai mult pe Wardle.

— Ah, *tu* eşti! spuse April zâmbindu-i larg în timp ce Wardle lua de pe masă copiile scrisorilor, le împăturea şi le băga în buzunar. Cormoran Strike! Am auzit atâtea despre tine. Rămâi la concert?

— Mă îndoiesc, spuse Strike, dar nu într-un mod neplăcut.

Tânăra era foarte frumoasă.

April părea că nu vrea să-i dea drumul. Îi spuse lui Strike că aşteptau nişte prieteni şi, într-adevăr, la câteva minute de la sosirea ei apărură alţi şase oameni. În grup existau două femei singure. Strike se lăsă convins să urce împreună cu ei la etaj, unde era o mică scenă şi o sală deja înţesată. Răspunzând întrebărilor lui, April îi destăinui faptul că era coafeză, lucrând chiar în ziua aceea la şedinţa foto a unei reviste, şi – spuse ea nonşalant – part-time dansatoare de varieteu.

— Varieteu? repetă Strike cât putu de tare.

În sala de la etaj scrâşnea iar ţiuitul microfonului, smulgând strigăte şi gemete de protest din partea băutorilor prezenţi. *Ăsta nu e striptease artistic?* se întrebă Strike, în timp ce April îi împărtăşea informaţia că prietena ei Coco – o fată cu părul roşu-aprins care îi zâmbi, fluturând din degete – era şi ea dansatoare de varieteu.

Părea un grup prietenos. Niciunul dintre bărbaţi nu îl trata cu acea ranchiună obositoare pe care Matthew o manifesta de fiecare dată când ajungea în apropierea lui. Nu mai asistase la muzică live de foarte mult timp. Miniona Coco îşi exprimase deja dorinţa de a fi ridicată ca să vadă şi ea…

Însă atunci când pe scenă ajunseră Islington Boys' Club, Strike se simţi aruncat cu forţa înapoi în timp, la o epocă şi nişte oameni la care încerca să

nu se gândească. Transpiraţia stătută din aer, sunetul familiar al chitarelor care începeau să fie ciupite şi acordate, zumzetul microfonului: ar fi putut să suporte totul, dacă postura şi androginitatea suplă a vocalistului nu i-ar fi amintit de Whittaker.

După patru măsuri Strike ştia că o să plece. Tipul lor de rock indie cu multă chitară era în regulă: cântau bine şi, în ciuda nefericitei asemănări cu Whittaker, vocalistul avea voce bună. Însă Strike se aflase prea des într-un astfel de mediu din care nu putea să se smulgă: în seara asta era liber să caute liniştea şi aerul curat şi intenţiona să facă uz de această prerogativă.

Îi strigă salut lui Wardle, îi zâmbi şi îi făcu cu mâna lui April, care îi răspunse şi ea şi îi făcu cu ochiul, apoi plecă, fiind suficient de mare ca să taie cu uşurinţă un drum printre oamenii ce gâfâiau deja transpiraţi. Ajunse la uşă în timp ce Islington Boys' Club îşi terminau primul cântec. Aplauzele de deasupra păreau o grindină înăbuşită pe un acoperiş subţire. O clipă mai târziu, Strike ieşea cu paşi mari, uşurat, în zgomotul foşnit al traficului.

13

In the presence of another world.[25]

Blue Öyster Cult, „In the Presence of Another World”

Sâmbătă dimineaţa, Robin şi mama ei merseră cu Land Rover-ul antic al familiei din micul lor orăşel Masham la croitoria din Harrogate unde rochia ei de nuntă trebuia să fie modificată. Modelul necesita transformări, deoarece iniţial fusese gândit pentru o nuntă în ianuarie, iar acum el trebuia purtat în iulie.

— Ai mai slăbit, spuse croitoreasa în vârstă, înfigând ace în partea din spate a corsajului. N-ar trebui să slăbeşti şi mai mult. Rochia asta era făcută pentru nişte forme mai împlinite.

Robin alesese materialul şi modelul rochiei cu peste un an în urmă, inspirat vag dintr-un model Elie Saab pe care părinţii ei, care aveau să scoată şi jumătate din banii pentru nunta fratelui ei mai mare, Stephen, ce urma să aibă loc peste şase luni, nu şi l-ar fi permis. Chiar şi această variantă cu preţ redus ar fi fost imposibilă din salariul pe care Strike i-l plătea lui Robin.

Lumina din camera de probă era măgulitoare, însă imaginea lui Robin din oglinda cu ramă aurie părea prea palidă, iar ochii, încercănaţi şi obosiţi. Nu putea fi chiar sigură dacă modificarea prin care rochia rămăsese fără bretele era una tocmai reuşită. Ceea ce îi plăcuse de la bun început la acest model fuseseră, în parte, mânecile lungi. Se gândea că poate era istovită din cauză că se gândise la rochia de nuntă atât de mult.

Camera de probă mirosea a covor nou şi a lac. În timp ce mama lui Robin, Linda, se uita cum croitoreasa bagă ace, plisează şi trage metrii de şifon, Robin, deprimată de propria ei imagine, se concentra în schimb asupra micului stand din colţ în care erau diademe de cristal şi flori artificiale.

[25] …În prezenţa unei alte lumi.” (în limba engleză, în original).

— Mai spune-mi o dată, am ales o parură? întrebă croitoreasa, care avea obiceiul de a folosi persoana întâi plural întâlnită atât de des la asistentele medicale. Pentru nunta din iarnă înclinam către o diademă, nu-i aşa? Cred că ar merita să încercăm flori cu rochia fără bretele.

— Ar fi frumos cu flori, aprobă Linda din colţul camerei de probă.

Mama şi fiica semănau mult. Chiar dacă talia cândva zveltă a Lindei se îngroşase, iar părul ei roşu-auriu estompat, prins neglijent în vârful capului, avea acum fire argintii, ochii ei albaştri erau identici cu cei ai fiicei sale şi îl priveau acum pe al doilea ei copil cu o preocupare şi o agerime care pentru Strike ar fi fost de o familiaritate comică.

Robin încercă un şir de paruri cu flori artificiale, neplăcându-i niciuna dintre ele.

— Poate că rămân la diademă, spuse ea.

— Sau flori naturale? sugeră Linda.

— Da, spuse Robin, dorindu-şi dintr-odată cu ardoare să scape de mirosul de covor şi de imaginea ei palidă prinsă în oglindă. Să mergem să vedem dacă florăria poate să facă ceva.

Se bucura că, pentru câteva minute, putea să rămână singură în camera de probă. În timp ce îşi scotea cu greu rochia şi îşi lua iar blugii şi puloverul, încercă să-şi analizeze proasta dispoziţie. Deşi regreta că fusese obligată să rateze întâlnirea lui Strike cu Wardle, aşteptase cu nerăbdare să se depărteze câteva sute de kilometri de bărbatul fără faţă şi în haine negre care îi înmânase un picior tăiat.

Dar nu simţea deloc că evadase. Ea şi cu Matthew se certaseră iar în trenul cu care veniseră în Nord. Chiar şi aici, în camera de probă din James Street, neliniştile ei tot mai numeroase o bântuiau: comenzile în scădere ale agenţiei, teama de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă Strike nu mai putea s-o angajeze. După ce se îmbrăcă, îşi verifică mobilul. Niciun mesaj de la Strike.

Un sfert de oră mai târziu, răspundea aproape monosilabic printre găleţile cu mimoze şi crini. Florarul se fâţâia şi se agita, punând flori lângă părul lui

Robin pentru comparaţie şi picurând din greşeală apă rece şi verzuie de pe tulpina lungă a unui trandafir pe puloverul ei crem.

— Hai să mergem la Bettys, sugeră Linda după ce comandaseră în sfârşit o parură floral㠄.

Bettys of Harrogate era o instituţie în partea locului, ceainăria de tradiţie a oraşului balnear. În faţa ei, unde clienţii stăteau la coadă sub o marchiză de sticlă cu negru şi auriu, erau atârnate ghivece cu flori, iar înăuntru se găseau veioze din cutii de ceai şi ceainice ornamentale, scaune moi şi chelneriţe în uniforme cu broderie englezească. Încă de când era mică, pentru Robin fusese o delectare să se uite în vitrinele de sticlă la şirurile de porcuşori graşi de marţipan şi să o urmărească pe mama ei cum cumpără una dintre acele prăjituri somptuoase cu fructe şi alcool, fiecare într-o cutie de tablă.

Astăzi, Robin stătea la o masă de la geam, privind fix spre straturile cu flori care semănau cu formele geometrice făcute din plastilină de copiii mici. Refuză să mănânce, ceru un ceai şi deschise iar clapa mobilului. Nimic.

— Eşti în regulă? o întrebă Linda.

— Da, spuse Robin. Mă gândeam doar dacă sunt noutăţi.

— Ce fel de noutăţi?

— Despre picior, spuse Robin. Strike s-a întâlnit aseară cu Wardle – ofiţerul de la Poliţia Metropolitană.

— A, spuse Linda.

Până la sosirea ceaiului, între ele se aşternu tăcerea. Linda comandase un Fat Rascal, una dintre turtele mari de la Bettys. O unse cu unt, apoi întrebă:

— Tu şi cu Cormoran o să încercaţi chiar voi să aflaţi cine a trimis piciorul, nu-i aşa?

Ceva din tonul mamei ei o făcu pe Robin să procedeze cu precauţie.

— Ne interesează ce face poliţia, asta e tot.

— A, spuse Linda, mestecând şi privind-o pe Robin.

Robin se simţi vinovată pentru că era irascibilă. Rochia de nuntă era scumpă şi ea nu-şi manifestase recunoştinţa.

— Scuze că am fost arţăgoasă.

— Nu-i nimic.

— Numai că Matthew mă bate la cap întruna cu faptul că lucrez pentru Cormoran.

— Da, aseară am auzit câte ceva despre asta.

— O, Doamne, mamă, îmi pare rău!

Robin crezuse că reuşiseră să se certe cu glas suficient de scăzut ca să nu-i trezească pe părinţii ei. Se certaseră pe drumul spre Masham, suspendaseră ostilităţile în timp ce luau cina cu părinţii ei, apoi reluaseră cearta în sufragerie, după ce Linda şi Michael se duseseră la culcare.

— Numele lui Cormoran a intervenit foarte des, nu-i aşa? Bănuiesc că Matthew e...?

— Nu e *îngrijorat,* spuse Robin.

Matthew era hotărât să trateze slujba lui Robin ca pe un fel de glumă, dar când se vedea obligat să o ia în serios – de exemplu, atunci când cineva trimitea un picior tăiat –, devenea mai degrabă furios decât îngrijorat.

— Păi, dacă nu e îngrijorat, ar trebui să fie, spuse Linda. Cineva ţi-a trimis o bucată dintr-o femeie moartă, Robin. Nu cu mult timp în urmă Matthew ne-a sunat să ne spună că eşti la spital pentru că te-ai lovit la cap. Eu nu-ţi spun să demisionezi!

Linda refuză să se lase intimidată de expresia plină de reproş a lui Robin.

— Ştiu că asta e ceea ce-ţi doreşti. În orice caz...

Linda împinse jumătatea mai mare a turtei ei în mâna docilă a lui Robin.

— … eu nu voiam să te întreb dacă Matt e îngrijorat. Voiam să te întreb dacă e gelos.

Robin sorbi din ceaiul ei tare Bettys Blend. Se gândi vag să ducă la birou nişte pliculeţe de ceai din acestea. La Waitrose-ul din Ealing nu se găsea ceva atât de bun. Lui Strike îi plăcea ceaiul tare.

— Da, Matt e gelos, spuse ea în cele din urmă.

— Presupun că nu are niciun motiv?

— Bineînţeles că nu! spuse Robin cu înflăcărare.

Se simţea trădată. Mama ei era întotdeauna de partea ei, întotdeauna…

— Nu trebuie să te aprinzi aşa, spuse Linda netulburată. Nu voiam să sugerez că ai fi făcut ceva ce nu trebuia.

— Foarte bine, spuse Robin mâncând turta fără să-şi dea seama. Pentru că nu am făcut. E şeful meu, atâta tot.

— Şi prietenul tău, sugeră Linda, dacă e să judecăm după felul în care vorbeşti despre el.

— Da, spuse Robin.

Dar onestitatea o făcu să adauge:

— Dar nu e o prietenie obişnuită.

— De ce?

— Lui nu-i place să discute despre chestii personale. Parcă i le-ai smulge cu cleştele.

În afara unei seri celebre, rareori pomenită de ei după aceea – când Strike se îmbătase atât de tare încât abia se mai ţinea pe picioare – informaţiile despre viaţa lui privată oferite voluntar fuseseră practic inexistente.

— Dar vă înţelegeţi bine, nu?

— Da, foarte bine.

— Multor bărbaţi le e greu să audă cât de bine se înţeleg consoartele lor cu alţi bărbaţi.

— Şi ce-ar trebui să fac, să lucrez doar cu alte femei?

— Nu, spuse Linda. Ziceam doar că e evident că Matthew se simte ameninţat.

Robin bănuia uneori că mama ei regreta faptul că ea nu avusese mai mulţi prieteni înainte de a rămâne cu Matthew. Ea şi cu Linda erau apropiate; ea era singura fiică a Lindei. Acum, în mijlocul zăngăniturilor şi clinchetelor din ceainărie, Robin îşi dădu seama că se temea că Linda ar putea să-i spună că nu e prea târziu să se dea înapoi din faţa nunţii, dacă asta dorea. Oricât de obosită şi de deprimată era şi în ciuda faptului că ultimele lor luni fuseseră furtunoase, Robin ştia că îl iubeşte pe Matthew. Rochia era gata, biserica era rezervată, petrecerea aproape plătită. Acum trebuia să îi dea înainte şi să ajungă la linia de sosire.

— Nu sunt amorezată de Strike. Oricum, el are o relaţie, se vede cu Elin Toft. E prezentatoare la Radio Three.

Spera ca această informaţie să abată atenţia mamei ei, o consumatoare entuziastă de emisiuni de radio atunci când gătea şi grădinărea.

— Elin Toft? Ea e fata aia blondă foarte frumoasă care a vorbit acum câteva seri la televizor despre compozitorii romantici?

— Probabil, spuse Robin fără niciun entuziasm.

Deşi tactica ei de diversiune avusese succes, Robin schimbă subiectul.

— Deci te descotoroseşti de Land Rover?

— Da. N-o să luăm nimic pe el, bineînţeles. Poate la fier vechi…

Apoi Lindei îi veni dintr-odată o idee:

— … dacă nu cumva îl vreţi tu şi cu Matthew. Are impozitul plătit pe un an

şi reuşeşte, cumva, să treacă de fiecare dată testul de siguranţă.

Robin îşi mestecă turta, gânditoare. Matthew se plângea mereu că nu au maşină, lipsă pe care o atribuia salariului ei mic. Faptul că soţul surorii lui avea un A3 Cabriolet îi provoca suferinţe aproape fizice. Robin ştia că Matthew ar fi avut o părere foarte diferită despre un Land Rover vechi şi uzat, cu mirosul lui permanent de câine ud şi cizme de cauciuc, dar în noaptea aceea, la ora 1, Matthew enumerase în sufrageria familiei estimările lui pentru salariile tuturor contemporanilor lor, concluzionând bombastic că salariul lui Robin era chiar la coada clasamentului. Îşi imagină, cu o izbucnire bruscă de maliţiozitate, că îi spune logodnicului ei „Dar acum avem Land Rover-ul, Matt, nu mai are niciun rost să încercăm să facem economii pentru un Audi!

— Ar putea fi foarte util pentru muncă, spuse ea cu voce tare, dacă trebuie să mergem în afara Londrei. Strike n-ar mai trebui să închirieze o maşină.

— Mhm, spuse Linda aparent absentă, dar cu ochii aţintiţi asupra feţei lui Robin.

Se duseră acasă, unde îl găsiră pe Matthew punând masa împreună cu viitorul lui socru. În casa părinţilor ei ajuta mai mult la bucătărie decât o făcea acasă, cu Robin.

— Cum arată rochia?

Întrebarea i se păru lui Robin o tentativă de împăcare.

— În regulă, spuse ea.

— Aduce ghinion dacă-mi spui cum e? spuse el.

Apoi, după ce ea nu schiţă niciun zâmbet:

— Oricum, sunt sigur că arăţi minunat.

Robin se îmbună şi întinse o mână, iar el îi făcu cu ochiul, în timp ce îi strângea degetele. Apoi Linda trânti un vas cu piure de cartofi pe masă, între ei, şi îi spuse lui Matthew că le dădea lor vechiul Land Rover.

— Ce? spuse Matthew.

Faţa lui era o oglindă a disperării.

— Spui mereu că vrei o maşină, zise Robin agresiv, în apărarea mamei ei.

— Da, dar… Land Rover-ul în Londra?

— De ce nu?

— I-ar distruge imaginea, spuse fratele ei Martin.

Martin tocmai intrase în cameră, cu ziarul în mână; studiase caii din cursele de după-amiază de pe Grand National.

— Dar ţie ţi se potriveşte de minune, Rob. Parcă te văd pe tine şi pe Ţopăitor cum mergeţi pe drumuri de ţară spre locul crimei.

Matthew îşi încleştă fălcile.

— Ţine-ţi gura, Martin! se răsti Robin.

Se aşeză la masă, privind cu furie spre fratele ei mai mic, şi adăugă:

— Şi aş vrea să te văd cum îi spui tu lui Strike Ţopăitorul în faţă.

— Probabil că ar râde, zise Martin voios.

— Pentru că sunteţi la fel? adăugă Robin cu o voce tensionată. Amândoi aveţi un palmares de război extraordinar, după ce v-aţi riscat viaţa?

Martin era singurul dintre cei patru copii Ellacott care nu făcuse facultate şi singurul care încă mai locuia cu părinţii. Era întotdeauna sensibil la cea mai mică aluzie că nu performase.

— Ce căcat vrei să spui cu asta – că ar trebui să fiu în armată? întrebă Martin înflăcărându-se.

— Martin! spuse Linda tăios. Ai grijă cum vorbeşti!

— Se ia de tine pentru că tu ai amândouă picioarele, Matt? întrebă Martin.

Robin lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi ieşi din bucătărie.

Avea din nou în faţa ochilor imaginea piciorului, cu tibia albă şi sclipitoare ieşind din carnea moartă, unghiile acelea uşor murdare pe care proprietara lor vrusese, poate, să le cureţe şi să le dea cu ojă roşie înainte ca ele să fie văzute şi de alţii…

Iar acum plângea, plângea pentru prima oară de când luase pachetul. Modelul vechiului covor de pe scări se înceţoşa, iar Robin bâjbâi după clanţa camerei ei. Se duse spre pat şi se aruncă cu faţa în jos pe plapuma curată, în timp ce umerii i se cutremurau şi pieptul îi palpita, cu mâinile lipite de faţa udă, încercând să-şi înăbuşe zgomotul suspinelor. Nu voia ca vreunul dintre ei să vină după ea; nu voia să fie nevoită să vorbească sau să explice; voia doar să stea singură, ca să se elibereze de emoţia pe care o reprimase ca să poată trece cu bine săptămâna de lucru.

Uşurătatea fratelui ei faţă de piciorul lipsă a lui Strike reflecta glumele lui Strike însuşi despre membrul lui amputat. O femeie murise în circumstanţe probabil groaznice şi brutale şi părea că nimănui nu-i păsa la fel de mult ca lui Robin. Moartea şi o toporişcă o reduseseră pe femeia necunoscută la o bucată de carne, o problemă care trebuia soluţionată, iar ea, Robin, se simţea ca şi cum ar fi fost singura persoană care îşi mai amintea că o fiinţă umană vie şi respirândă folosise acel picior poate cu nu mai mult de o săptămână în urmă…

După zece minute de plâns susţinut, Robin se rostogoli pe spate, deschise ochii uzi şi privi prin vechea ei cameră, ca şi cum asta ar fi putut să-i aducă alinare.

Camera aceasta păruse cândva singurul loc sigur din lume. În cele trei luni de după ce se lăsase de universitate, nu ieşise aproape deloc din ea, nici măcar ca să mănânce. Pe vremea aceea pereţii erau şocant de roz, o alegere estetică eronată pe care o făcuse la 16 ani. Recunoscuse vag că fusese un eşec, dar nu vrusese să-i ceară tatălui ei să zugrăvească din nou, aşa că acoperise acea strălucire ţipătoare cu cât mai multe afişe posibil. La picioarele patului existase o fotografie mare cu Destiny's Child, cu faţa la ea. Chiar dacă acum acolo nu mai era nimic, în afara tapetului eau de Nil pe care Linda îl pusese atunci când Robin plecase de acasă la Matthew, în Londra, Robin încă mai

vedea cum Beyonce, Kelly Rowland şi Michelle Williams o privesc fix de pe coperta albumului lor *Survivor*. Imaginea de neşters se lega de cea mai rea perioadă din viaţa sa.

Zilele acestea pe pereţi se mai aflau doar două fotografii înrămate; una cu Robin cu clasa ei a XII-a, în ultima lor zi de şcoală (Matthew, cel mai arătos băiat din an, era în fundal, refuzând să se strâmbe sau să poarte o pălărie ridicolă) şi cealaltă cu Robin la 12 ani, în timp ce îl călărea pe Angus, fostul ei ponei Highland, o făptură miţoasă, puternică şi încăpăţânată care trăise la ferma unchiului ei şi pe care Robin îl iubise la nebunie, în ciuda obrăzniciei lui.

Secată şi epuizată, Robin clipi ca să îndepărteze lacrimile şi îşi şterse faţa udă cu podurile palmelor. Din bucătăria de sub camera ei se înălţau voci înăbuşite. Era sigură că mama ei îl sfătuia pe Matthew să o lase singură o vreme. Robin spera ca el s-o asculte. Se simţea ca şi cum ar fi putut să doarmă tot restul weekendului.

O oră mai târziu se afla în continuare întinsă pe patul dublu, holbându-se somnoroasă pe fereastră la vârful teiului din grădină, când Matthew bătu la uşă şi intră cu o cană cu ceai.

— Mama ta s-a gândit că ţi-ar prinde bine un ceai.

— Mersi, spuse Robin.

— O să ne uităm cu toţii împreună la curse. Mart a pariat mult pe Ballabriggs.

Nicio menţiune a suferinţei ei sau a remarcelor stupide ale lui Martin; comportamentul lui Matthew sugera că ea se făcuse cumva de râs, iar el îi oferea o soluţie. Robin îşi dădu seama imediat că el nu avea nici cea mai vagă idee despre ce stârniseră în ea vederea şi atingerea acelui picior de femeie. Nu, pur şi simplu era iritat că Strike, cu care niciunul dintre membrii familiei Ellacott nu se întâlnise, intervenea iar în conversaţiile de weekend. Era din nou ca la meciul de rugby cu Sarah Shadlock.

— Nu-mi place să mă uit cum îşi rup gâtul nişte cai, spuse Robin. Oricum, am ceva de lucru.

Matthew se uită în jos spre ea, apoi ieşi din cameră, închizând uşa cu o forţă puţin excesivă, aşa că aceasta se deschise iar în urma lui.

Robin se ridică în capul oaselor, îşi netezi părul, inspiră adânc şi apoi se duse să ia laptopul din husă, de pe noptieră. Se simţise vinovată pentru că îl luase cu ea în excursia acasă, vinovată pentru că sperase că o să-şi facă timp pentru ceea ce ea numea în sinea ei liniile ei de anchetă. Aerul lui Matthew de iertare generoasă pusese capăt vinovăţiei. Matthew n-avea decât să se uite la curse. Ea avea lucruri mai bune de făcut.

Se întoarse în pat, strânse un morman de perne în spatele ei, deschise laptopul şi intră pe anumite pagini favorite despre care nu discutase cu nimeni, nici măcar cu Strike, care ar fi crezut cu siguranţă că ea pierde vremea.

Petrecuse deja mai multe ore urmând două linii separate, dar înrudite de anchetă sugerate de scrisorile pe care ea insistase ca el să i le ducă lui Wardle: înştiinţarea din partea tinerei care dorea să scape de piciorul ei şi misiva din partea persoanei care dorea să facă cu ciotul lui Strike unele lucruri care ei îi provocau o uşoară greaţă.

Robin fusese fascinată dintotdeauna de funcţionarea minţii umane. Deşi întreruptă, cariera ei universitară fusese dedicată studierii psihologiei. Tânăra femeie care îi scrisese lui Strike părea să sufere de tulburare de identitate a integrităţii corporale, adică TIIC: dorinţa iraţională de a îndepărta o parte sănătoasă a trupului.

După ce citise mai multe lucrări ştiinţifice de pe internet, Robin ştia acum că cei care sufereau de TIIC erau puţini şi că nu avea idee care e cauza anume a tulburării lor. Vizitele pe site-urile de susţinere a lor îi arătaseră deja câtă aversiune păreau să aibă oamenii faţă de cei care sufereau de această tulburare. Forumurile erau pline de comentarii furioase, care îi acuzau pe suferinzii de TIIC că tânjeau la un statut care altora le fusese impus de ghinion şi boală sau că voiau să atragă atenţia într-o modalitate grotescă şi neplăcută. Atacurile erau urmate de replici la fel de furioase: oare cel care scrisese credea cu adevărat că suferindul *voia* să aibă TIIC? Oare chiar nu înţelegeau cât de greu era să ai transabilitate – să îţi doreşti, să ai nevoie să fii paralizat sau amputat? Robin se întrebă ce ar fi crezut Strike despre poveştile

suferinzilor de TIIC, dacă le-ar fi citit. Bănuia că reacţia lui nu ar fi fost una empatică.

La parter se deschise uşa de la sufragerie şi Robin auzi o frântură a vocii unui comentator, pe tatăl ei cum îi spunea bătrânului lor labrador ciocolatiu să iasă pentru că trăsese un vânt şi râsul lui Martin.

Spre iritarea ei, Robin nu-şi putea aminti, epuizată cum era, numele fetei care îi scrisese lui Strike, care îi cerea sfatul în legătură cu tăierea piciorului ei, dar i se părea că fusese Kylie sau ceva asemănător. Derulă încet pagina celui mai populat site de susţinere pe care îl găsise, atentă la orice nume de utilizator care ar fi putut să aibă vreo legătură cu aceasta, pentru că unde altundeva şi-ar fi putut împărtăşi fantezia o adolescentă cu o obsesie neobişnuită dacă nu în spaţiul virtual?

Uşa de la camera ei, rămasă întredeschisă după plecarea lui Matthew, se deschise larg şi labradorul alungat, Rowntree, intră încet. Se duse la Robin, care îl scărpină absentă după urechi, apoi se trânti lângă pat. Coada lui izbi podeaua o vreme, apoi câinele începu să doarmă, şuierând. Pe acest acompaniament de fornăieli, Robin continuă să perie forumurile.

Dintr-odată, simţi acea tresărire entuziastă care îi devenise familiară de când lucra pentru Strike, răsplata imediată pentru căutarea unei informaţii minore care putea să însemne ceva, nimic sau uneori totul.

Niciosoluţie: Ştie cineva ceva despre Cameron Strike?

Robin îşi ţinu respiraţia şi deschise firul de discuţie.

Albinuţ@: detectivul ăla cu un picior? da, e veteran.

Niciosoluţie: am auzit că e posibil să şi-l fi tăiat el.

Albinuţ@: Nu, dacă te uiţi asta a fost în Afganistan.

Asta era tot. Robin mai perie şi alte fire ale forumului, dar Niciosoluţie nu mersese mai departe cu investigaţia ei, iar cele două nu mai apăreau nicăieri. Asta nu însemna nimic; puteau să-şi fi schimbat numele de utilizator. Robin căută până fu satisfăcută că sondase toate cotloanele site-ului, dar numele lui Strike nu mai apăru.

Entuziasmul ei se stinse. Chiar şi presupunând că autoarea scrisorii şi Niciosoluţie erau una şi aceeaşi persoană, credinţa ei că amputarea piciorului lui Strike era una voluntară reieşise clar din scrisoare. Nu erau foarte mulţi amputaţi celebri de care să-ţi legi speranţa că starea lor era una voluntară.

Din sufrageria de dedesubt emanau acum strigăte de încurajare. Robin abandonă forumurile de TIIC şi se îndreptă spre a doua ei linie de anchetă.

Îi plăcea să creadă că de când lucra pentru agenţia de detectivi ajunsese să aibă pielea mai groasă. Cu toate acestea, după primele ei incursiuni în fanteziile acrotomofililor – cei atraşi sexual de amputaţi – la care ajunsese doar prin câteva click-uri, rămase cu o senzaţie de stomac strâns de care nu scăpă mult timp după ce ieşi de pe internet. Apoi se trezi că citeşte torentul de cuvinte al unui bărbat (presupunea că e bărbat) a cărui cea mai excitantă fantezie sexuală era o femeie cu toate cele patru membre amputate deasupra încheieturii cotului şi genunchiului. Punctul exact în care erau tăiate membrele părea să îl preocupe în mod deosebit. Un al doilea bărbat (cu siguranţă nu putea fi femeie) se masturbase încă din adolescenţă la ideea ghilotinării accidentale a picioarelor lui şi a picioarelor celui mai bun prieten al lui. Peste tot se discuta despre fascinaţia faţă de cioturile însele, faţă de mişcarea limitată a amputaţilor, faţă de ceea ce Robin presupunea a fi dizabilitatea ca manifestare extremă a bondajului.

În timp ce vocea nazală distinctivă a comentatorului de pe Grand National trăncănea incomprehensibil de jos, iar strigătele de încurajare ale fratelui său deveneau tot mai puternice, Robin examină mai multe forumuri, căutând vreo menţionare a numelui lui Strike şi, de asemenea, o linie care să lege această parafilie de violenţă.

I se părea remarcabil că niciunul dintre cei care îşi revărsau fanteziile cu

amputaţi şi amputări pe acest forum nu părea să fie excitat de violenţă sau durere. Până şi bărbatul a cărui fantezie sexuală implica faptul că el şi prietenul lui îşi tăiau picioarele împreună se exprima clar şi coerent pe acest subiect: ghilotinarea era doar pasul anterior necesar pentru a ajunge la ciot.

Oare o persoană excitată de Strike ca amputat ar fi putut să taie piciorul unei femei şi să i-l trimită? Robin se gândi dispreţuitor că ăsta era genul de lucru pe care Matthew l-ar fi crezut posibil, pentru că Matthew ar fi presupus că cineva care e suficient de bizar ca să se simtă atras de cioturi ar fi fost şi suficient de nebun ca să dezmembreze pe altcineva: de fapt, i s-ar fi părut chiar probabil. Însă, din ce-şi amintea Robin din scrisoarea de la RL, şi după ce examinase torentele de cuvinte de pe internet ale celorlalţi acrotomofili, i se părea mult mai probabil ca ceea ce vrusese să pună RL prin „despăgubirea" lui Strike să însemne unele practici pe care probabil că acesta le-ar fi găsit mai puţin atrăgătoare decât amputarea iniţială.

Bineînţeles, RL putea fi şi acrotomofil, şi psihopat…

— DA! ţipă Martin. DA, FIR-AR A DRACU'! CINCI SUTE DE BIŞTARI!

După tropăiturile ritmice care veneau din hol, părea că Martin consideră sufrageria insuficientă pentru o reprezentaţie completă a unui dans al victoriei. Rowntree se trezi, sări în picioare şi scoase un lătrat ameţit. Zgomotul era atât de puternic că Robin nu îl auzi pe Matthew că se apropie decât când el deschise uşa. Robin apăsă automat pe mouse, de mai multe ori, făcând cale întoarsă pe site-urile dedicate fetişului sexual cu amputaţi.

— Bună, spuse ea. Înţeleg că Ballabriggs a câştigat.

— Da, spuse Matthew.

Pentru a doua oară în ziua aceea, el îi întindea o mână. Robin împinse laptopul la o parte, iar Matthew trase de ea să se ridice şi o îmbrăţişă. Căldura trupului lui o alina, revărsându-se în ea şi liniştind-o. Nu mai suporta încă o noapte de gâlceava.

Apoi Matthew se desprinse de ea, cu ochii aţintiţi pe deasupra umărului ei.

— Ce e?

Robin se uită în jos, la laptop. În mijlocul textului de pe ecranul alb şi strălucitor apărea o căsuţă mare cu o definiţie:

Acrotomofilie *substantiv*

Parafilie în cadrul căreia satisfacţia sexuală derivă din fantezii sau acte care implică un amputat.

Urmă o scurtă tăcere.

— Câţi cai au murit? întrebă Robin cu voce tensionată.

— Doi, răspunse Matthew.

Apoi ieşi din cameră.

14

…you ain't seen the last of me yet,

I'll find you, baby, on that you can bet.[26]

Blue Öyster Cult, „Showtime"

Duminică seara, la 8 şi jumătate, Strike stătea în faţa gării Euston şi fuma ceea ce avea să fie ultima lui ţigară până la sosirea din Edinburgh de peste nouă ore.

Elin fusese dezamăgită că el avea să lipsească de la concertul din seara aceea. În schimb, petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii în pat, alternativă pe care Strike o acceptase mai mult decât bucuros. Elin, care în afara dormitorului era foarte frumoasă, reţinută şi mai degrabă rece, în interiorul acestuia era mult mai expansivă. Amintirea anumitor privelişti şi sunete erotice – pielea ei de alabastru, puţin umedă, de sub gura lui, buzele ei palide gemând larg deschise – dădeau savoare aromei de nicotină. În spectaculosul apartament din Clarence Terrace al lui Elin fumatul nu era permis, deoarece fetiţa ei avea astm. În loc de asta, tratatia postcoitală a lui Strike fusese lupta cu somnul, în timp ce Elin îi punea la televizorul din dormitor o înregistrare în care vorbea despre compozitorii romantici.

— Ştii, tu semeni cu Beethoven, i-a spus ea gânditoare în timp ce camera focaliza pe un bust de marmură al compozitorului.

— Cu nasul făcut praf, a răspuns Strike.

I se mai spusese asta.

— Dar *de ce* te duci în Scoţia?

[26] „…ne mai vedem noi cândva, / Te găsesc eu, iubito, poţi fi sigură de asta." (în limba engleză, în original).

Elin întrebase în timp ce el îşi potrivea proteza de picior, aşezat pe patul din dormitorul ei. Acesta era decorat cu nuanţe de crem şi alb, însă nu avea nimic din austeritatea deprimantă a camerei de oaspeţi din casa Ilsei şi a lui Nick.

— Urmăresc o pistă, a spus Strike.

Era perfect conştient că exagera. În afara suspiciunilor lui, nu exista nimic care să îi pună pe Donald Laing şi Noel Brockbank în legătură cu piciorul tăiat. Cu toate acestea şi oricât ar fi deplâns în sinea lui cele aproape 300 de lire cât îl costa călătoria dus-întors, nu regreta decizia de a se duce acolo.

Strivi mucul ţigării sub călcâiul protezei, intră în gară, îşi cumpără o pungă cu mâncare de la supermarket şi se sui în trenul de noapte.

Compartimentul individual cu chiuvetă rabatabilă şi un pat îngust era minuscul, dar cariera militară îl dusese pe Strike în locuri mult mai inconfortabile. A fost încântat să descopere că înălţimea lui de un metru optzeci încăpea la fix în pat şi, la urma urmei, într-un spaţiu mic îi era întotdeauna mai uşor să se mişte după ce îşi scotea proteza. Îl nemulţumea doar faptul că în compartiment era prea cald: el îşi menţinea apartamentul la o temperatură pe care oricare femeie pe care o cunoştea ar fi reclamat-o drept glacială, nu că ar fi dormit vreodată o femeie în apartamentul său de la mansardă. Elin nici măcar nu văzuse locuinţa; pe Lucy, sora lui, nu o invitase niciodată acolo, ca să nu-i distrugă iluzia că zilele acestea el făcea foarte mulţi bani. De fapt, dacă stătea să se gândească, Robin era singura femeie care intrase vreodată în apartament.

Trenul porni smucit. Pe la fereastră treceau bănci şi stâlpi. Strike se prăbuşi pe pat, desfăcu primul sendviş cu şuncă şi luă o gură mare, amintindu-şi în acest timp cum stătea Robin la masa din bucătăria lui, albă la faţă şi zguduită. Se bucura să o ştie acasă, în Masham, la distanţă de răul posibil: putea să pună la păstrare cel puţin o grijă.

Situaţia în care se găsea acum îi era profund familiară. Se simţea de parcă ar fi fost din nou în armată, călătorind de-a lungul Marii Britanii cât mai ieftin posibil ca să se prezinte la unitatea DIS din Edinburgh. Nu fusese detaşat acolo niciodată. Ştia că sediul e în castelul care se înălţa pe proeminenţa

stâncoasă neregulată din mijlocul oraşului.

Mai târziu, după ce parcursese clătinat coridorul huruitor ca să urineze, se dezbrăcă până la boxeri şi se întinse peste păturile subţiri ca să doarmă sau mai degrabă să moţăie. Mişcarea laterală de legănare era liniştitoare, dar viteza fluctuantă a trenului îl zgâlţâia şi îl trezea din somn. De când explodase Viking-ul cu care mergea prin Afganistan, lui Strike îi era greu să meargă cu altcineva la volan. Acum descoperea că această uşoară fobie viza şi trenurile. De trei ori îl trezi, ca o sonerie, şuieratul unei locomotive care se repezea în cealaltă direcţie cu vagoanele ei; legănatul uşor al trenului care cotea îl făcea să-şi imagineze groaza faţă de monstrul imens de metal care se dezechilibra, se rostogolea, se prăbuşea şi se făcea bucăţi…

Trenul opri în gara Waverley din Edinburgh la 5 şi un sfert, dar micul dejun se servea abia la 6. Strike se trezi la zgomotul unui însoţitor de tren care parcurgea vagonul şi distribuia tăvi. Când Strike deschise uşa, ţinându-şi echilibrul într-un picior, tânărul în uniformă scoase un ţipăt necontrolat de spaimă, cu ochii aţintiţi asupra protezei întinse pe podea, în spatele lui Strike.

— Scuze, prietene, spuse el cu un accent puternic de Glasgow.

Însoţitorul privi de la proteză la piciorul lui Strike şi înapoi, dându-şi seama că, la urma urmei, pasagerul nu-şi tăiase piciorul.

— Ai un piciorong!

Amuzat, Strike luă tava şi închise uşa. După o noapte de nesomn, îşi dorea o ţigară mult mai mult decât un croasant cauciucos reîncălzit, aşa că se apucă să-şi lege piciorul şi să se îmbrace, în timp ce înghiţea cafeaua neagră, şi coborî printre primii în răcoarea dimineţii scoţiene timpurii.

Amplasarea gării lăsa impresia ciudată că aceasta se află pe fundul unei prăpăstii. Strike distingea prin acoperişul de sticlă în zigzag formele întunecate ale clădirilor gotice impunătoare de deasupra lui, de pe un teren mai înalt. Găsi acel loc de lângă coada de taxiuri de unde spusese Hardacre că o să-l ia, se aşeză pe o bancă rece de metal şi îşi aprinse ţigara, cu rucsacul la picioare.

Hardacre apăru abia după 20 de minute, iar atunci Strike simţi o îndoială

profundă. Fusese atât de recunoscător că scapă de cheltuiala unei maşini închiriate că i se păruse prea grosolan să-l întrebe pe Hardacre ce maşină are.

Un Mini. Un nenorocit de Mini…

— Oggy!

Îşi strânseră mâna şi se îmbrăţişară în stilul american care pătrunsese până şi în forţele armate. Hardacre măsura abia un metru şaizeci şi cinci, un anchetator cu aspect amabil şi păr rar şi cenuşiu. Strike ştia că aparenţa lui banală ascundea o minte investigatoare ascuţită. Fuseseră împreună la arestarea lui Brockbank. Şi doar acest lucru fusese suficient ca să-i apropie, cu toate problemele pe care li le adusese după aceea.

Hardacre păru să-şi dea seama că ar fi trebuit să menţioneze ce tip de maşină are abia când îl văzu pe vechiul lui prieten cum se pliază şi intră în Mini.

— Am uitat ce matahală eşti, comentă el. O să te descurci s-o conduci?

— A, da, spuse Strike dând scaunul în spate cât de mult se putea. Mersi că mi-o împrumuţi, Hardy.

Cel puţin avea schimbător automat.

Mica maşină ieşi din gară, şerpuind în susul dealului spre clădirile negre ca funinginea care priviseră în jos spre Strike prin acoperişul de sticlă. Dimineaţa timpurie era de un cenuşiu rece.

— Cică mai încolo se face frumos, murmură Hardacre.

Urcară pe strada Royal Mile, abruptă şi pietruită, pe lângă magazinele care vindeau tartane şi steaguri cu leul pe două picioare, restaurante şi cafenele, panouri care făceau reclamă la excursii cu fantome şi străduţe înguste ce ofereau imagini fugare ale oraşului care se întindea sub ei, la dreapta.

În vârful dealului începea să se vadă castelul întunecat şi ameninţător pe fundalul cerului, înconjurat de ziduri de piatră înalte şi rotunjite. Hardacre coti la dreapta, îndepărtându-se de porţile cu blazon unde pândeau deja turiştii dornici să evite cozile. Îşi spuse numele la o gheretă de lemn, îşi arătă

legitimaţia şi trecu mai departe, spre intrarea tăiată în roca vulcanică, după care urma un tunel bine iluminat tapetat cu cabluri electrice groase. Ieşiră din tunel şi se treziră mult deasupra oraşului. Pe meterezele de lângă ei se înşirau tunuri, iar dincolo de metereze era o privelişte ceţoasă asupra clopotniţelor şi acoperişurilor oraşului negru cu auriu, întinzându-se până departe, la Firth of Forth.

— Frumos, spuse Strike apropiindu-se de tunuri ca să vadă mai bine.

— Nu e rău, aprobă Hardacre, aruncând o privire prozaică spre capitala scoţiană. Aici, Oggy.

Intrară în castel printr-o poartă laterală din lemn. Strike îl urmă pe Hardacre pe coridorul răcoros şi îngust cu lespezi de piatră, urcând apoi câteva scări dificile pentru genunchiul piciorului său drept. Pe pereţi atârnau, la intervale neregulate, fotografii cu militari victorieni în uniformă de gală.

O uşă de la primul palier dădea într-un coridor mărginit de birouri cu mochetă de un roz-închis murdar şi pereţi verzi ca de spital. Chiar dacă nu mai fusese acolo, lui Strike locul i se păru imediat familiar, fără ca vechiul squat din Fulbourne Street să-l poată egala. Asta fusese viaţa lui: Ar fi putut să se aşeze la un birou liber şi în zece minute să se reapuce de lucru.

Pe pereţi se găseau afişe, unul dintre ele amintind anchetatorilor importanţa şi procedurile Orei de Aur – acea scurtă perioadă de timp de după o infracţiune în care indiciile şi informaţiile erau cele mai abundente şi mai uşor de cules –, un altul înfăţişa fotografii cu Droguri de Mare Risc. Existau panouri albe pe care apăreau înscrise noile date şi termenele a diverse cazuri în desfăşurare – „aşteptăm telefon & analiza ADN", „trebuie formularul de adopţie" – şi fişete de metal cu truse mobile de amprentare. Uşa laboratorului era deschisă. Pe o masă înaltă de metal se afla o pernă băgată într-o pungă pentru probe, plină de pete maro-închis de sânge. Lângă ea se afla o cutie de carton cu sticle de băuturi. Unde era vărsare de sânge, era întotdeauna şi alcool. În colţ se găsea o sticlă goală de Bell de care se sprijinea o bonetă militară roşie, articolul vestimentar după care fusese poreclită unitatea.

O blondă tunsă scurt cu un costum în dungi se apropie de ei din cealaltă direcţie.

— Strike.

El nu o recunoscu imediat.

— Emma Daniels, spuse ea zâmbind larg. Catterick, 2002. Spuneai că sergentul nostru e un bou neglijent.

— A, da, spuse Strike în timp ce Hardacre chicotea. Aşa şi era. Te-ai tuns.

— Şi tu ai devenit celebru.

— N-aş merge atât de departe, spuse Strike.

Un tânăr palid în cămaşă scoase capul dintr-un birou de mai încolo, interesat de conversaţie.

— Trebuie să plecăm, Emma, spuse Hardacre subit.

Apoi, după ce îl introduse pe detectivul particular în biroul lui şi închise uşa în urma lor, spuse:

— Ştiam că o să devină interesaţi dacă te văd.

Camera era mai degrabă întunecoasă, în mare parte din cauza faptului că fereastra dădea direct spre o faţadă abruptă de stâncă goală. Fotografii cu copiii lui Hardacre şi o colecţie apreciabilă de halbe de bere din ceramică însufleţeau decorul, în care se regăseau aceeaşi mochetă roz murdar şi aceiaşi pereţi verde-deschis de pe coridor.

— Bun, Oggy, spuse Hardacre bătând la tastatură. Uite-l.

Hardacre se dădu la o parte, lăsându-l pe Strike să se aşeze la biroul lui. DIS putea să acceseze dosarele de la toate cele trei servicii. Acolo, pe monitorul calculatorului, se afla poza lui Noel Campbell Brockbank. Fusese făcută înainte ca Strike să-l cunoască, înainte ca Brockbank să primească loviturile la faţă care îi înfundaseră permanent o orbită şi îi măriseră una din urechi. Păr brunet tuns periuţă, o faţă lungă şi îngustă, cu nuanţe albăstrii în jurul maxilarului şi cu o frunte neobişnuit de înaltă: Când se întâlniseră prima oară, Strike se gândise că alungirea capului şi trăsăturile uşor disproporţionate făceau să pară că cineva strânsese capul lui Brockbank cu

menghina.

— Nu te pot lăsa să tipăreşti nimic, Oggy, spuse Hardacre în timp ce Strike se aşeza pe scaunul de birou cu rotile, dar ai putea să faci o fotografie a monitorului. Cafea?

— Ceai, dacă ai. Mulţam.

Hardacre ieşi din cameră şi închise cu grijă uşa în urma lui, iar Strike îşi scoase mobilul ca să facă fotografii ale monitorului. După ce se asigură că îi ieşise bine, derulă pagina ca să vadă întregul dosar al lui Brockbank, notându-şi data naşterii şi alte detalii personale.

Brockbank se născuse de Crăciun, în anul în care se născuse şi Strike. Când se înrolase în armată dăduse o adresă de domiciliu din Barrow-in-Furness. La puţin timp după ce servise în Operaţiunea Granby – mai bine-cunoscută publicului drept primul Război din Golf – se căsătorise cu o văduvă de militar cu două fiice, una din ele fiind Brittany. Fiul lui se născuse în timp ce el servea în Bosnia.

Strike parcurse dosarul, luându-şi notiţe, până la rana determinantă care pusese capăt carierei lui Brockbank. Hardacre intră iar în cameră cu două căni şi Strike murmură mulţumesc, în timp ce continua să studieze dosarul digital. Nu se pomenea nicăieri acolo de crima de care fusese acuzat Brockbank, pe care Strike şi cu Hardacre o investigaseră şi de care amândoi rămăseseră convinşi că Brockbank se face vinovat. Faptul că scăpase de justiţie era unul dintre cele mai mari regrete ale carierei militare a lui Strike. Cea mai vie amintire a lui cu Brockbank era expresia complet sălbatică a acestuia, în timp ce se repezea la el cu o sticlă de bere spartă. Era cam de dimensiunile lui Strike, poate chiar mai înalt. Hardacre spusese mai târziu că sunetul scos de Brockbank când se izbise de zid, după ce îl lovise Strike, semănase cu cel al unei maşini care ar fi intrat în peretele fragil al cazarmei.

— Văd că are o pensie militară frumuşică, murmură Strike.

Îşi notă diversele locuri în care fusese trimisă pensia după ce Brockbank părăsise armata. Întâi, Brockbank se dusese acasă: Barrow-in-Furness. Apoi în Manchester, pentru ceva mai puţin de un an.

— Ha, spuse Strike încet. Deci într-adevăr tu *erai,* nenorocitule.

Brockbank plecase din Manchester şi se dusese în Market Harborough, apoi se întorsese în Barrow-in-Furness.

— Asta de-aici ce e, Hardy?

— Raportul psihiatric, spuse Hardacre, care se aşezase pe un scaun scund lângă perete şi studia şi el un dosar. Nici n-ar trebui să vezi aşa ceva. E o mare neglijenţă din partea mea că l-am lăsat acolo.

— Aşa e, îl aprobă Strike deschizând raportul.

Însă raportul psihiatric îi spuse lui Strike puţine lucruri pe care nu le ştia deja. Doar după ce Brockbank fusese spitalizat, devenise evident că acesta era alcoolic. Doctorii lui dezbătuseră îndelung care dintre simptomele lui puteau fi atribuite alcoolului, care sindromului de stres posttraumatic şi care contuziilor lui cerebrale. Strike se văzu nevoit să caute din mers pe Google unele cuvinte: afazie – dificultatea de a găsi cuvântul potrivit; dizartrie – vorbirea defectuoasă; alexitimie – dificultatea de a-ţi înţelege sau identifica emoţiile.

La momentul acela, lui Brockbank îi venise de minune uitarea. Cât de greu i-ar fi fost să mimeze unele dintre aceste simptome clasice?

— Ce nu au luat ei în calcul, spuse Strike, care cunoscuse şi plăcuse mai mulţi alţi oameni cu contuzii cerebrale, e că el a fost de la bun un început un nemernic.

— Asta e adevărat, spuse Hardacre sorbind din cafea şi continuând să lucreze.

Strike închise dosarele lui Brockbank şi deschise dosarul lui Laing. Fotografia acestuia corespundea perfect amintirilor lui Strike despre grănicerul care avea doar 20 de ani atunci când se cunoscuseră: o faţă lată şi palidă, cu părul la mică distanţă de sprâncene şi ochi mici şi întunecaţi ca de dihor.

Strike îşi amintea bine detaliile scurtei cariere militare a lui Laing, căreia îi

pusese capăt chiar el. Îşi notă adresa din Melrose a mamei lui Laing, citi în diagonală restul documentului şi apoi deschise raportul psihiatric ataşat.

Indicii puternice ale unor tulburări de personalitate antisociale şi borderline… este probabil să prezinte în continuare un risc de vătămare a altora…

Un ciocănit puternic la uşă îl făcu pe Strike să închidă dosarele de pe ecran şi să se ridice în picioare. Hardacre abia ajunsese la uşă când apăru o femeie cu expresie severă, îmbrăcată în fustă.

— Ai aflat ceva despre Timpson? se răsti ea la Hardacre.

Însă îi aruncă lui Strike o privire urâtă şi bănuitoare, iar acesta presupuse că ea fusese informată deja foarte bine de prezenţa lui.

— Eu o s-o întind acum, Hardy, spuse el imediat. Mă bucur că ne-am văzut.

Hardacre i-l prezentă rapid pe Strike subofiţerului, oferi o variantă concisă a legăturii anterioare dintre el şi Strike şi îl conduse pe acesta afară.

— Eu stau aici până târziu, îi spuse el în timp ce dădeau mâna la uşă. Sună-mă când o să ştii când aduci maşina înapoi. Mult noroc!

Strike coborî cu atenţie scările de piatră, fiindu-i imposibil să nu mediteze la faptul că ar fi putut să fie aici, lucrând alături de Hardacre şi supunându-se rutinelor şi solicitărilor familiare ale Diviziei de Investigaţii Speciale. Armata ar fi vrut ca el să rămână, chiar dacă nu mai avea partea de jos a piciorului. Strike nu regretase niciodată decizia de a pleca, dar această imersiune scurtă şi subită în vechea lui viaţă îi provoca o nostalgie inevitabilă.

Ieşi în lumina slabă a soarelui care sclipea printr-o spărtură a norilor deşi, mai conştient ca oricând de modificarea statutului său. Era liber, acum, să ignore cerinţele unor superiori nerezonabili şi limitarea unui birou închis în stâncă, dar pe de altă parte fusese lipsit de puterea şi statutul Armatei Britanice. Era complet singur în timp ce relua ceea ce putea foarte bine să se dovedească a fi o căutare de potcoave de cai morţi, înarmat doar cu câteva adrese şi urmărindu-l pe cel care îi trimisese lui Robin un picior de femeie.

15

Where's the man with the golden tatoo?[27]

Blue Öyster Cult, „Power Underneath Despair"

Aşa cum se aşteptase Strike, să conducă acel Mini, chiar şi după ce reglase scaunul în toate modalităţile posibile, se dovedea o afacere extrem de inconfortabilă. Pierderea piciorului drept însemna că trebuia să manevreze acceleraţia cu stângul. Într-un spaţiu atât de înghesuit, asta necesita o înclinare dificilă şi inconfortabilă a trupului său. Abia după ce ieşi cu bine din capitală, pe autostrada liniştită şi dreaptă spre Melrose, A7, se simţi în stare să îşi îndrepte gândurile de la mecanica şofării maşinii de împrumut la soldatul Laing din Regimentul Regal de Grăniceri, pe care îl întâlnise prima oară cu 11 ani în urmă, pe un ring de box.

Lupta avusese loc pe seară, într-o sală de sport dezolantă şi întunecoasă care răsuna de strigătele răguşite a 500 de soldaţi vehemenţi. Pe atunci el era caporalul Cormoran Strike de la Poliţia Regală Militară, în formă perfectă, pregătit şi musculos, cu două picioare puternice, gata să arate ce poate la Turneul de Box Inter-Regimental. Susţinătorii lui Laing îi întreceau pe ai lui cu o proporţie de cel puţin trei la unu. Nu era ceva personal. Poliţia militară era impopulară din principiu. A urmări cum o Bonetă Roşie era făcută KO ar fi fost un sfârşit satisfăcător pentru o gală de box. Erau doi bărbaţi puternici, iar lupta lor avea să fie ultima a serii. Mugetul mulţimii vuia prin venele ambilor luptători, ca un al doilea puls.

Strike îşi amintea ochii mici şi negri ai adversarului său şi părul scurt şi ţepos, roşu-închis ca blana de vulpe. Pe întreaga lungime a antebraţului drept avea un tatuaj cu un trandafir galben. Gâtul lui era mult mai lat decât mandibula îngustă, iar pieptul albicios, fără păr, era musculos ca o statuie de marmură a lui Atlas; pe pielea albă, pistruii presăraţi pe braţele şi umerii lui

[27] „Unde e bărbatul cu tatuaj auriu?" (în limba engleză, în original).

ieşeau în evidenţă ca nişte muşcături de ţânţari.

După patru runde scorul era nedecis, bărbatul mai tânăr poate mai rapid pe picioare, Strike superior ca tehnică.

În a cincea, Strike a parat, a simulat o lovitură la faţă şi l-a lovit pe Laing la rinichi, doborându-l. Facţiunea anti-Strike a amuţit, în timp ce adversarul lui se prăbuşea pe prelată, apoi în sală au răsunat huiduieli ca nişte mugete de elefanţi.

Când arbitrul a ajuns la şase, Laing era din nou în picioare, dar o parte a disciplinei lui rămăsese pe prelată. Lovituri dezlănţuite, un refuz temporar de a se desprinde care i-a adus o mustrare dură din partea arbitrului, o lovitură suplimentară după gong: un al doilea avertisment.

După primul minut din runda a şasea, Strike a reuşit să profite de degringolada tehnică a adversarului său şi l-a împins în corzi pe Laing, din al cărui nas acum se revărsa sângele. Când arbitrul i-a despărţit şi apoi le-a făcut semn să continue, Laing a renunţat la poleiala de comportament civilizat şi a lovit cu capul. Arbitrul a încercat să intervină, dar Laing şi-a ieşit din minţi. Strike a evitat la mustaţă o lovitură de picior în vintre, apoi s-a trezit prins în braţe de Laing, în timp ce dinţii acestuia i se înfigeau în faţă. Strike a auzit neclar strigătele arbitrului, apoi diminuarea bruscă a sunetului mulţimii atunci când entuziasmul acesteia s-a transformat în îngrijorare, în faţa forţei hidoase care emana din Laing. Arbitrul i-a obligat pe boxeri să se despartă, urlând la Laing, dar acesta părea să nu audă nimic, pregătindu-se iar şi apoi azvârlind un croşeu spre Strike, care a făcut un pas lateral şi a trimis o lovitură puternică în stomacul lui Laing. Laing s-a îndoit, fără suflare, şi a căzut pe podea în genunchi. Strike a părăsit ringul pe nişte aplauze anemice, în timp ce din muşcătura usturătoare de la pomet îi curgea sânge.

Strike, care a terminat turneul al doilea după un sergent de la Regimentul 3 Paraşutişti, a fost mutat din Aldershot două săptămâni mai târziu, dar nu înainte ca la el să ajungă vestea că Laing fusese consemnat în cazarmă pentru manifestarea lui nedisciplinată şi violenţă în ring. Probabil că pedeapsa ar fi fost mai aspră, dar Strike auzise că superiorul lui acceptase pledoaria lui Laing care invoca circumstanţe atenuante. Povestea lui era că intrase în ring profund tulburat de vestea avortului spontan al logodnicei sale.

Chiar şi atunci, cu ani înainte de a dobândi despre Laing informaţiile suplimentare care îl aduseseră pe acest drum de ţară într-un Mini împrumutat, Strike nu crezuse că un fetus mort însemna ceva pentru animalul pe care îl simţise fremătând sub pielea fără păr şi albă ca laptele a acestuia. Când plecase din ţară, urmele incisivilor lui Laing erau încă vizibile pe faţa lui.

Trei ani mai târziu, Strike sosise în Cipru pentru a investiga o acuzaţie de viol. La intrarea în camera de anchetă se trezise pentru a doua oară faţă în faţă cu Donald Laing, care acum se împlinise puţin şi afişa câteva tatuaje noi. Faţa sa era puternic pistruiată din cauza soarelui din Cipru, iar în jurul ochilor înfundaţi avea riduri.

Deloc surprinzător, avocatul lui Laing obiectase ca anchetarea clientului său să fie întreprinsă de cineva pe care acesta îl muşcase, aşa că Strike făcuse schimb de cazuri cu un coleg care venise în Cipru să ancheteze o reţea de traficanţi de droguri. O săptămână mai târziu, când a ieşit să bea ceva cu acest coleg, Strike a aflat, spre surpriza lui, că acesta înclina să dea crezare poveştii lui Laing, anume că el şi presupusa lui victimă, o chelneriţă din zonă, făcuseră sex consensual beţi, într-un mod grosolan, iar ea regreta acum asta, deoarece prietenul ei auzise zvonuri că ea plecase de la locul ei de muncă împreună cu Laing. Nu exista niciun mator pentru presupusa agresiune, care, susţinea chelneriţa, avusese loc sub ameninţarea unui cuţit.

— Mare petrecăreaţă, fusese evaluarea colegului său de la SIB despre presupusa victimă.

Strike nu se găsea în poziţia de a-l contrazice, dar nu uitase că Laing reuşise cândva să câştige simpatia unui ofiţer superior după o manifestare de violenţă şi nesubordonare la care asistaseră sute de oameni. Când a cerut detalii despre povestea şi conduita lui Laing, colegul lui i-a descris un bărbat pătrunzător şi plăcut, cu un simţ ciudat al umorului.

— Ar putea sta mai bine la disciplină, a recunoscut anchetatorul după ce a trecut în revistă dosarul lui Laing, dar nu mi se pare un violator. E căsătorit cu o fată de la ţară, care a venit aici cu el.

Strike s-a întors la cazul lui cu droguri, sub soarele înăbuşitor. Peste

câteva săptămâni putea fi găsit întins pe podeaua unei mansarde pline de fum, ascultând o poveste ciudată. Acum etala deja o barbă mare, care creştea cu o viteză oportună atunci când el voia să arate „mai puţin milităros", cum spunea expresia cazonă. Din cauza aspectului neîngrijit al lui Strike, a sandalelor lui de Iisus, a pantalonilor lăbărţaţi şi a diverselor brăţări legate în jurul încheieturii groase a mâinii, probabil că tânărul vânzător de droguri cipriot, deja luat, a avut dreptate să nu îl suspecteze că e poliţist militar britanic. În timp ce stăteau întinşi alături, cu câte un joint în mână, companionul lui i-a mărturisit numele mai multor soldaţi care vindeau droguri pe insulă, şi nu doar canabis. Tânărul avea un accent puternic şi Strike era atât de ocupat să memoreze aproximările numelor reale sau poate ale unor nume fictive, încât noul nume de „Dunnullung" nu i-a sugerat imediat pe cineva cunoscut. Abia când companionul lui a început să-i spună cum „Dunnullung" îşi lega şi tortura soţia, Strike a făcut legătura dintre Dunnullung şi Laing. „Ce nebun", a spus pe un ton detaşat băiatul cu ochi bulbucaţi. „Pentru că ea a încercat să plece." După o chestionare atentă şi nonşalantă, cipriotul i-a mărturisit că auzise povestea de la Laing însuşi. Părea ca ea să fi fost spusă în parte pentru a-l amuza, în parte pentru a-l avertiza pe tânărul cu care Laing avea de-a face.

A doua zi, Strike s-a dus să viziteze Cartierul Seaforth, care se cocea în soarele amiezii. Casele de aici erau cele mai vechi ale cazarmei de pe insulă, zugrăvite în alb şi puţin părăginite. Preferase să vină atunci când Laing, care reuşise să scape de acuzaţia de viol, era ocupat cu serviciul. Când a sunat la uşă, a auzit doar plânsetele îndepărtate ale unui copil mic.

— Noi credem că are agorafobie, i-a mărturisit o vecină bârfitoare care se grăbise să iasă ca să-şi împărtăşească ideile. E ceva puţin ciudat aici. E foarte retrasă.

— Dar soţul ei? a întrebat-o Strike.

— Donnie? a spus vecina cu însufleţire. A, el e sufletul petrecerii. Ar trebui să-l auzi cum îl imită pe caporalul Oakley! Ah, e la fix. Foarte amuzant.

Existau reguli, chiar multe, despre pătrunderea în casa unui soldat fără permisiunea lui expresă. Strike a bătut la uşă, dar nu a primit niciun răspuns. Auzea în continuare plânsetele copilului. A dat ocol casei, până în spate.

Perdelele erau toate trase. A bătut la uşa din spate. Nimic.

Dacă trebuia să-şi apere acţiunile, singura lui justificare ar fi fost sunetul acelui plânset de copil. Era posibil ca acesta să nu fie considerat un motiv suficient pentru a intra prin forţă, în lipsa unui mandat. Strike nu avea încredere în cei care se bazau prea mult pe instinct sau intuiţie, dar era convins că ceva nu e în regulă. Avea un simţ bine şlefuit faţă de ceea ce era straniu şi pervers. De-a lungul întregii lui copilării, văzuse unele lucruri despre care alţii preferau să-şi imagineze că se întâmplă doar în filme.

Uşa s-a încovoiat şi a cedat când a băgat umărul în ea a doua oară. Bucătăria mirosea urât. Nimeni nu golise coşul de gunoi de mai multe zile. A pătruns în casă.

— Doamnă Laing?

Nu a răspuns nimeni. Plânsetele slabe ale copilului veneau de la etaj. A urcat scările, strigând pe măsură ce avansa.

Uşa de la dormitor era deschisă. Camera era în semiîntuneric. Mirosea oribil.

— Doamnă Laing?

Femeia era goală, legată de încheietura unei mâini şi de capul patului, acoperită parţial de un cearşaf plin de pete de sânge. Copilul zăcea lângă ea pe saltea, învelit doar cu un scutec. Strike vedea că arată mic şi nesănătos.

În timp ce el se repezea să o elibereze, căutând deja cu cealaltă mână mobilul ca să cheme salvarea, ea a spus cu o voce spartă:

— Nu… pleacă… ieşi afară…

Rareori mai văzuse Strike o asemenea teroare. În inumanitatea lui, soţul ei ajunsese să i se pară aproape supranatural. Chiar în timp ce Strike se străduia să îi elibereze încheietura însângerată şi umflată, ea îl implora să o lase acolo. Laing îi spusese că avea s-o omoare dacă, atunci când se întorcea el, copilul nu era mai fericit. Femeia nu părea în stare să conceapă un viitor în care Laing să nu fie omnipotent.

Donald Laing fusese condamnat la 16 ani de închisoare pentru ceea ce îi făcuse soţiei lui, iar probele lui Strike fuseseră decisive. Până în ultima clipă, Laing negase totul, spunând că soţia lui se legase singură, că îi plăcea asta, că era perversă în sensul acesta, că neglijase copilul, că încerca să-l acuze pe nedrept, că totul era o înscenare.

Amintirile acestea erau unele dintre cele mai mizerabile pe care le avea. Era ciudat să scape de ele în timp ce Mini-ul trecea pe lângă pante lungi înierbate, sclipind în soarele tot mai puternic. Peisajul era nefamiliar pentru Strike. Masele alungite de granit, aceste dealuri unduitoare, aveau o măreţie nepământeană în goliciunea lor, în amploarea lor calmă. Strike îşi petrecuse mare parte a copilăriei pe ţărm, cu gustul de sare în aer: Acesta era un loc al pădurilor şi râurilor, misterios şi tainic în alt mod decât St Mawes, orăşelul cu un îndelungat trecut contrabandist, în care casele viu colorate se rostogoleau spre plajă.

În timp ce trecea pe lângă un viaduct spectaculos de pe dreapta, Strike se gândea la psihopaţi şi la faptul că ei erau peste tot, nu doar în locuinţe părăginite, mahalale şi squat-uri, ci chiar şi aici, în acest loc de o frumuseţe senină. Cei asemenea lui Laing erau ca şobolanii: ştiai că ei sunt acolo, dar nu te gândeai niciodată prea mult la ei până când nu ajungeai faţă în faţă cu unul.

Două castele miniaturale de piatră stăteau de pază de fiecare parte a drumului. În timp ce Strike intra în oraşul natal al lui Laing, soarele ieşi dintre nori, strălucind orbitor.

16

So grab your rose and ringside seat,

We're back home at Conry's bar.[28]

Blue Öyster Cult, „Before the Kiss"

În spatele uşii de sticlă a unui magazin de pe strada principală atârna o cârpă de şters vasele. Era decorată cu desene cu linii negre ale obiectivelor din zonă, dar ceea ce atrase atenţia lui Strike fură mai mulţi trandafiri galbeni stilizaţi care semănau perfect cu tatuajul pe care şi-l amintea de pe antebraţul puternic al lui Laing. Se opri să citească strofa din mijloc:

It's oor ain toon

It's the best toon

That ever there be:

Here's tae Melrose,

Gem o' Scotland,

The toon o' the freei.[29]

Lăsase Mini-ul într-o parcare de lângă catedrala cu arcade roşu-închis, pe

[28] „Ia-ţi trandafirul şi aşază-te lângă ring, / Ne-am întors iar la barul lui Conry." (în limba engleză, în original).

[29] „Acesta e oraşul nostru / Cel mai bun oraş / Care a existat vreodată: / În cinstea lui Melrose, / Bijuteria Scoţiei, / Oraşul oamenilor liber." (în limba engleză, în original).

fondul cerului de un albastru palid. Dincolo de ea, spre sud-est, se afla vârful triplu Eidon Hill, pe care Strike îl observase pe hartă şi care oferea spectaculozitate şi distincţie liniei orizontului. După un sendviş cu şuncă achiziţionat dintr-o cafenea din apropiere şi mâncat la o masă de afară, urmat de o ţigară şi al doilea ceai tare al zilei, Strike pornise pe jos în căutarea Wynd-ului, adresa pe care Laing o dăduse cu 16 ani în urmă, când se înrolase în armată, şi pe care Strike nu prea ştia cum să o pronunţe. Oare la ce se referea cuvântul?

Orăşelul părea prosper în lumina soarelui, în timp ce Strike urca agale strada principală în pantă către piaţa centrală, unde în mijlocul unui rond cu flori se înălţa o coloană cu un inorog în vârf. Pe o piatră rotundă din pavaj era înscris numele roman al oraşului, Trimontium, despre care Strike îşi dădu seama că trebuie să se refere la dealul cu trei vârfuri din apropiere.

Părea să fi ratat Wynd-ul care, potrivit hărţii de pe telefonul lui, pleca din strada principală. Făcu cale întoarsă şi găsi o intrare îngustă între zidurile din dreapta, lată doar pentru un trecător, care ducea la o curte întunecoasă de han. Fosta casă a familiei lui Laing avea o uşă de un albastru-strălucitor, la care se ajungea după câteva trepte.

Strike ciocăni şi, aproape imediat, o femeie drăguţă şi brunetă, mult prea tânără ca să fie mama lui Laing, deschise uşa. După ce Strike îşi explică misiunea, ea îi răspunse cu un uşor accent care lui i se părea atrăgător.

— Doamna Laing? N-o mai stat aici de peste zece ani.

Femeia adăugă, înainte ca el să apuce să se descurajeze:

— Stă pe Dingleton Road.

— Dingleton Road? E departe?

— Pe-acolo în sus.

Femeia arătă în spatele ei, la dreapta.

— N-am cunoştinţă la ce număr, scuze.

— Nicio problemă. Mulţumesc pentru ajutor.

În timp ce se întorcea prin pasajul murdar spre piaţa luminată de soare, Strike îşi dădu seama că, în afara obscenităţilor pe care tânărul soldat i le murmurase la ureche pe ringul de box, nu-l auzise niciodată pe Donald Laing vorbind. Deoarece el continuase să lucreze la cazul lui cu droguri, fusese vital să nu fie văzut că intră şi iese din cartierul general aşa, cu barbă, astfel că alţii se ocupaseră de interogarea lui Laing de după arestare. Mai târziu, după ce încheiase cu succes cazul cu droguri şi îşi răsese barba din nou, Strike depusese mărturie la procesul împotriva lui Laing, dar la momentul la care acesta se ridicase în picioare ca să nege că o legase şi torturase pe soţia lui, era deja în avionul cu care plecase din Cipru. În timp ce traversa Market Square, Strike se întrebă dacă era posibil ca accentul scoţian să fi fost unul dintre motivele pentru care oamenii fuseseră atât de dispuşi să creadă în Donald Laing, să-l ierte şi să-l placă. Detectivului i se părea că citise cândva că firmele de publicitate foloseau accentul scoţian ca să sugereze integritate şi onestitate.

Singura crâşmă pe care o depistase până acum se afla la mică distanţă, pe o stradă pe lângă care trecu în drum spre Dingleton Road. Melrose părea să îndrăgească galbenul. Deşi pereţii erau albi, uşile şi ferestrele crâşmei erau vopsite în negru şi galben-strălucitor, intens. Spre amuzamentul lui Strike, care era născut în Cornwall, crâşma se numea Hanul Corăbiilor, deşi oraşul se afla la mare distanţă de ţărm. Intră pe Dingleton Road, care şerpuia pe sub un pod, se transforma într-un deal abrupt şi apoi dispărea.

De când îşi pierduse gamba şi laba piciorului, Strike avusese adesea ocazia de a observa că termenul „nu departe” e unul relativ. După zece minute de urcat dealul, începea să regrete că nu se întorsese la parcarea catedralei după Mini. Întrebă de două ori femeile de pe stradă dacă ştiau unde stă doamna Laing, dar niciuna nu ştiu să-i spună, deşi erau politicoase şi prietenoase. Merse cu greu mai departe, transpirând uşor, pe lângă o zonă de case albe, până când se întâlni cu un bărbat în vârstă care venea din cealaltă parte, cu o bonetă plată de tweed şi un Border Collie alb cu negru.

— Scuzaţi-mă, spuse Strike. Ştiţi cumva unde locuieşte doamna Laing? Am uitat numărul.

— Doamna Laing? răspunse bărbatul cu câinele, cercetându-l pe Strike pe

sub sprâncenele groase şi grizonante. Da, stă taman lângă mine.

Slavă Domnului.

— A treia casă de-aci, spuse bărbatul arătând cu mâna, aia cu fântână arteziană de piatră în faţă.

— Mulţumesc mult, spuse Strike.

În timp ce intra pe aleea din faţa casei doamnei Laing, observă cu coada ochiului că bătrânul continua să stea pe loc, urmărindu-l, deşi Collie-ul încerca să-l tragă la vale.

Casa doamnei Laing părea curată şi respectabilă. Animale de piatră drăguţe în stil Disney erau presărate pe gazon şi se iţeau din straturile de flori. Uşa de la intrare era pe partea laterală a clădirii, în umbră. Abia când ridică mâna spre ciocanul de la uşă îşi dădu seama că peste câteva secunde se putea trezi faţă în faţă cu Donald Laing.

După ce bătu la uşă nu se întâmplă nimic un minut întreg, în afara faptului că bătrânul cu câinele făcu calea întoarsă şi se opri la poarta doamnei Laing, holbându-se nestânjenit. Strike bănuia că omul regreta că îi dăduse adresa vecinei sale şi se asigura că străinul solid nu voia să-i facă rău femeii, dar se înşela.

— E-acasă, îi strigă el lui Strike, care delibera dacă să mai încerce o dată. Da' e zârghită.

— Cum? strigă Strike în timp ce bătea a doua oară.

— Zârghită. Capie.

Bărbatul cu câinele făcu câţiva paşi pe alee, spre Strike.

— Nebună, îi traduse el englezului.

— Ah, spuse Strike.

Uşa se deschise, lăsând să se vadă faţa minusculă, veştejită şi gălbuie a unei bătrâne în capot albastru-închis. Bătrâna privi urât spre Strike, cu un fel

de rea-voinţă confuză. În bărbie îi creşteau mai multe fire aspre.

— Doamnă Laing?

Femeia nu spuse nimic, ci îl examină cu nişte ochi despre care el ştia că, oricât de injectaţi şi şterşi ar fi fost acum, trebuiau să fi fost pe vremea lor mici şi sclipitori, ca de dihor.

— Doamnă Laing, îl caut pe fiul dumitale, Donald.

— Nu, spuse ea cu o vehemenţă surprinzătoare. Nu.

Femeia se retrase şi trânti uşa.

— La naiba, spuse Strike în şoaptă.

Asta îi aduse aminte de Robin. Aproape sigur, ea s-ar fi priceput mai bine ca el să o farmece pe micuţa bătrână. Strike se întoarse încet, întrebându-se dacă mai era cineva în Melrose care să-l poată ajuta – pe un site de date văzuse, fără îndoială, mai mulţi Laing – şi se trezi faţă în faţă cu bărbatul cu câinele, care parcursese întreaga alee ca să ajungă la el şi manifesta o însufleţire prudentă.

— Dumneata eşti detectivul, spuse el. Detectivul care l-a băgat la închisoare pe fiul ei.

Strike era uluit. Nu-şi putea imagina cum l-ar putea recunoaşte un scoţian în vârstă care nu-l mai întâlnise până atunci. Aşa-numita lui faimă era de un ordin foarte scăzut când venea vorba să fie identificat de necunoscuţi. Mergea zilnic pe străzile Londrei fără să-i pese cuiva cine era el şi, în afara cazului în care cineva îl cunoscuse sau îi auzise numele în contextul unei anchete, era rareori asociat cu articolele din presă despre cazurile lui de succes.

— Da, da, aşa-i! spuse bătrânul tot mai însufleţit. Nevastă-mea şi cu mine suntem prieteni cu Margaret Bunyan.

Văzând perplexitatea lui Strike, bătrânul explică:

— Mama Rhonei.

Memoria încăpătoare a lui Strike avu nevoie de câteva secunde ca să livreze informaţia că soţia lui Laing, tânăra femeie pe care el o descoperise legată de pat sub cearşaful plin de sânge, se numea Rhona.

— Când Margaret te-a văzut în ziare ne-a zis: „Ăsta e, ăsta e băiatul care a salvat-o pe Rhona noast'ă!" Te-ai descurcat foarte bine, nu-i aşa? Încetează, Wullie!

Apoi adăugă, după aparteul energic către câinele neliniştit, care continua să tragă de lesă, încercând să ajungă din nou pe stradă:

— O, da, Margaret urmăreşte tot ce faci, toate articolele din ziare. Ai aflat cine a ucis-o pe prezentatoarea aia de modă – şi pe scriitor! Margaret n-a uitat niciodată ce-ai făcut pentru fata ei, niciodată.

Strike murmură ceva neclar, ceva ce el spera că sună a recunoştinţă faţă de aprecierea lui Margaret.

— Da' pen'ce vrei să vorbeşti cu bătrâna doamnă Laing? Doar n-a mai făcut nimic Donnie, nu?

— Încerc să dau de el, spuse Strike vag. Ştiţi cumva dacă s-a întors în Melrose?

— Aa, nu, n-aş crede. S-a întors acum vreo câţiva ani ca s-o vadă pe maică-sa, da' nu ştiu să mai fi venit de-atunci. E un oraş mic: Dacă ar veni Donnie Laing înapoi, am auzi, înţelegi?

— Credeţi că doamna – Bunyan parcă aţi spus – ar putea să ştie…?

— I-ar face mare plăcere să se întâlnească cu dumneata, spuse bătrânul cu însufleţire. *Nu,* Wullie.

Câinele Border Collie scheuna şi încerca să-l tragă spre poartă.

— Să o sun, nu-i aşa? E chiar aici, în Darnick. Satul următor. S-o sun?

— Mi-ar fi de mare ajutor.

Aşa că Strike îl însoţi pe bătrân la casa de alături şi aşteptă într-o

sufragerie mică şi imaculată în timp ce bătrânul bolborosea cu însufleţire la telefon, încercând să acopere scheunăturile tot mai furioase ale câinelui.

— Vine încoace, spuse bătrânul astupând receptorul cu mâna. Vrei să te întâlneşti cu ea aici? Eşti binevenit. Face nevastă-mea nişte ceai…

— Mersi, dar mai am de făcut nişte lucruri, minţi Strike, care se îndoia de posibilitatea unui interviu reuşit în prezenţa acestui martor guraliv. Aţi putea întreba dacă poate să luăm prânzul la Hanul Corăbiilor? Peste o oră?

Hotărârea Collie-ului de a-şi obţine plimbarea înclină balanţa în favoarea lui Strike. Cei doi bărbaţi ieşiră din casă şi coborâră dealul împreună. Câinele trăgea de lesă întruna, aşa că lui Strike îi fu impus un ritm mai rapid decât îi prindea bine pe o pantă descendentă abruptă. În Market Square îşi luă rămas-bun de la această cunoştinţă folositoare, simţindu-se uşurat. Bătrânul îi făcu voios cu mâna şi se îndreptă spre River Tweed, iar Strike, care acum şchiopăta uşor, o luă pe strada principală, pierzând timpul până ce avea să se întoarcă la bar.

La capătul străzii dădu de altă explozie de negru şi galben strălucitor care, îşi dădu el seama, explica întru câtva culorile de la Hanul Corăbiilor. Şi aici era trandafirul galben, pe o firmă pe care scria CLUBUL DE RUGBY ŞI FOTBAL MELROSE. Strike se opri, cu mâinile în buzunare, şi privi peste zidul scund la întinderea albastru-verzui, netedă, plană şi catifelată, înconjurată de copaci. Stâlpii galbeni de rugby străluceau în soare, pe dreapta erau tribune şi dincolo de ele dealuri care se unduiau uşor. Terenul era bine întreţinut, ca orice loc sfânt, o unitate extraordinar de bine dotată pentru un oraş atât de mic.

Strike privea fix pe deasupra întinderii de iarbă catifelată, amintindu-şi cum Whittaker fuma în colţul squat-ului, nespălat, în timp ce Leda stătea întinsă lângă el şi asculta cu gura căscată poveştile despre viaţa lui grea – credulă şi tânjind ca un pui de pasăre, după cum i se părea lui Strike acum, după basmele pe care i le turna Whittaker. Din punctul de vedere al Ledei, Gordonstoun putea fi la fel de bine Alcatraz: era de-a dreptul revoltător că zveltul ei poet fusese obligat să iasă în iarna scoţiană aspră ca să fie lovit şi răsturnat în noroi şi în ploaie.

— Rugby, nu se poate, dragule. Ah, scumpul meu… *tu* să joci rugby!

Iar când Strike, care avea 17 ani şi etala în acel moment o buză umflată de la clubul de box, râsese încet deasupra caietului de teme, Whittaker se ridicase ezitant în picioare şi strigase cu accentul lui afectat şi enervant:

— Tu de ce naiba râzi, gorilo?

Whittaker nu suporta să se râdă pe seama lui. Avea nevoie să fie adulat, tânjea după ea; în absenţa ei, lua teama sau chiar dispreţul drept dovadă a puterii lui, dar ridiculizarea era o dovadă a superiorităţii pretinse a altcuiva şi, în consecinţă, insuportabilă.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, mucos prost ce eşti? Te crezi deja de rang superior, nu-i aşa, crezi că te freci cu toţi barosanii.

Apoi Whittaker ţipase la Leda:

— Pune-l pe tac-su ăla bogat să-l trimită dracului la Gordonstoun!

— Linişteşte-te, scumpule, spusese ea.

Apoi adăugase pe un ton ceva mai peremptoriu:

— Nu, Corm!

Strike se ridicase în picioare, pregătit şi nerăbdător să-l lovească pe Whittaker. Fusese mai aproape ca oricând să facă asta, dar mama lui se băgase între ei, clătinându-se, punând câte o mână subţire şi inelată pe pieptul agitat al fiecăruia.

Strike clipi, părând să-şi focalizeze iar privirea asupra terenului sclipitor, luminat de soare, un loc al efortului şi însufleţirii inocente. Simţea mirosul frunzelor, ierbii şi cauciucului cald de pe strada de lângă el. Se întoarse încet şi porni spre Hanul Corăbiilor, tânjind după ceva de băut, dar trădătorul lui subconştient încă nu-l lăsase în pace.

Vederea acelui teren neted de rugby descătuşase o altă amintire: Noel Brockbank, brunet şi cu ochi negri, alergând spre el cu sticla spartă de bere în mână. Brockbank era imens, puternic şi rapid: fundaş lateral. Strike îşi

amintea cum pumnul lui se înălţase pe după sticla spartă, atingându-l pe Brockbank exact când sticla îi atingea lui gâtul…

Fractură de bază de craniu, aşa i se spunea. Sângerare din ureche. Contuzie cerebrală gravă.

— Fir-ar a dracu', fir-ar a dracu', murmură Strike în şoaptă, în ritmul paşilor lui.

Laing, de asta ai venit aici. Laing.

Trecu pe sub galionul metalic cu pânze galben strălucitor atârnat deasupra intrării în Hanul Corăbiilor. Pe un semn de după uşă scria SINGURA CRÂŞMĂ DIN MELROSE.

Localul îl linişti instantaneu: licărirea culorilor calde, sticla şi alama strălucitoare, un covor care semăna cu un montaj de nuanţe de maro, roşu şi verde, pereţi zugrăviţi într-o nuanţă caldă de piersică şi piatră goală. Pretutindeni se vedeau noi semne ale obsesiei pentru sport a Melrose-ului: table negre care anunţau meciurile următoare, mai multe plasme enorme şi, deasupra pişoarului (trecuseră ore în şir de când Strike urinase ultima oară), un mic televizor montat pe perete, în caz că o încercare la rugby venea în momentul în care o vezică plină nu mai putea fi ignorată.

Gândindu-se la drumul de întoarcere în Edinburgh cu maşina lui Hardacre, Strike îşi cumpără un pahar de John Smith şi se aşeză pe canapeaua de piele de vizavi de bar, examinând meniul laminat şi sperând că Margaret Bunyan avea să fie punctuală, pentru că tocmai îşi dăduse seama că îi e foame.

Margaret Bunyan apăru după doar cinci minute. Deşi Strike abia îşi amintea cum arăta fiica ei şi nu o mai văzuse până atunci pe doamna Bunyan, expresia ei amestecată de teamă şi nerăbdare o trădă atunci când se opri în pragul uşii, privindu-l insistent.

Strike se ridică, iar ea avansă clătinându-se, cu ambele mâini încleştate pe cureaua unei genţi mari şi negre.

— Chiar dumneata eşti, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Avea în jur de 60 de ani, era mică şi cu aspect fragil şi purta ochelari cu rame metalice, cu o expresie neliniştită sub părul blond şi des, făcut permanent.

Strike întinse palma lui mare şi îi strânse mâna care tremura uşor, rece şi cu oase subţiri.

— Tatăl ei e plecat în Hawick azi, nu poate veni, l-am sunat, mi-a zis să-ţi spun că n-o să uităm niciodată ce ai făcut pentru Rhona, spuse femeia dintr-o suflare.

Apoi se prăbuşi pe canapea lângă Strike, continuând să-l examineze cu un amestec de evlavie şi agitaţie.

— N-am uitat niciodată. Am citit tot despre dumneata în ziare. Ne-a părut foarte rău pentru picior. Ce ai făcut dumneata pentru Rhona! Ce ai făcut…

Dintr-odată, ochii ei se umplură de lacrimi.

— … am fost atât de…

— Mă bucur că am putut să…

Să îi găsesc fata goală şi legată de pat, plină de sânge? A vorbi cu rudele despre ceea ce înduraseră cei dragi lor era una dintre cele mai neplăcute părţi ale slujbei.

— … să o ajut.

Doamna Bunyan îşi suflă nasul într-o batistă scoasă de pe fundul genţii ei negre. Strike îşi dădea seama că ea aparţinea acelei generaţii de femei care în mod normal nu ar fi intrat niciodată singură într-o crâşmă şi cu siguranţă nu ar fi luat de băut de la bar, dacă existau acolo bărbaţi care să suporte acest chin în locul lor.

— Să-ţi aduc ceva de băut.

— Doar un suc de portocale, spuse ea dintr-o suflare, tamponându-şi ochii.

— Şi ceva de mâncare, o îndemnă Strike.

Era nerăbdător să comande pentru el eglefin în aluat cu bere şi cartofi prăjiţi.

După ce dădu comanda la bar şi se întoarse la masă, doamna Bunyan îl întrebă ce face în Melrose, iar sursa agitaţiei ei deveni imediat evidentă.

— Nu s-a întors, nu-i aşa? Donnie? S-a întors?

— Din câte ştiu eu nu, spuse Strike. Nu ştiu unde e.

— Crezi că are ceva de-a face cu…?

Vocea ei se transformă în şoaptă.

— Am citit în ziar… am văzut că cineva ţi-a trimis un… un…

— Da, spuse Strike, nu ştiu dacă el are ceva de-a face cu asta, dar aş vrea să dau de el. Se pare că după ce a ieşit din închisoare a venit aici să-şi vadă mama.

— Ah, asta tre' să fi fost acum patru-cinci ani, spuse Margaret Bunyan. A apărut la uşa ei, a intrat cu forţa în casă. Ea are Alzheimer acum. Ea nu l-a putut împiedica, dar vecinii i-au chemat pe fraţii lui, care au venit şi l-au dat afară.

— Da?

— Donnie e cel mic. Are patru fraţi mai mari. Sunt nişte duri, toţi. Jamie stă în Selkirk – a venit într-o fugă să-l scoată pe Donnie din casa maică-sii. Se spune că l-a lăsat inconştient.

Femeia sorbi tremurător din sucul de portocale şi continuă:

— Am aflat şi noi despre asta. Prietenul nostru Brian, pe care l-ai cunoscut mai devreme, a văzut bătaia din stradă. Patru la unu, şi toţi strigau şi ţipau. Cineva a chemat poliţia. Jamie a primit un avertisment. Nu i-a păsat. Nu voiau să-l ştie pe Donnie în apropierea lor sau a mamei lor. L-au alungat din oraş. Eu eram îngrozită. Pentru Rhona. El a zis întotdeauna că o s-o caute când

iese.

— Şi a căutat-o? întrebă Strike.

— A, da, spuse Margaret Bunyan jalnic. Ştiam c-o să facă asta. Se mutase în Glasgow, lucra la o agenţie de turism. Dar tot a găsit-o. Ea a trăit şase luni cu teama că el o să apară şi într-o zi chiar a apărut. A venit la apartamentul ei într-o noapte, dar fusese bolnav. Nu mai era acelaşi om.

— Bolnav? repetă Strike incisiv.

— Nu-mi amintesc ce anume a avut, un fel de artrită, cred, şi Rhona a zis că se îngrăşase mult. A apărut la apartamentul ei noaptea, o urmărise, dar slăvit fie Domnul, logodnicul ei rămăsese peste noapte.

Apoi femeia adăugă cu o emfază triumfătoare, cu obrajii ei şterşi plini de culoare:

— Îl cheamă Ben şi e *poliţist*.

Spusese asta ca şi cum ar fi crezut că Strike o să fie foarte bucuros să audă acest lucru, ca şi cum el şi cu Ben erau membri ai aceleiaşi mari frăţii a anchetatorilor.

— Acum sunt căsătoriţi, spuse doamna Bunyan. Nu au copii, pentru că – mă rog, ştii dumneata de ce…

Apoi, fără avertisment, un torent de lacrimi izbucni şi se revărsă pe faţa doamnei Bunyan, pe sub ochelari. Dintr-odată, groaza a ceea ce se întâmplase în urmă cu un deceniu era din nou proaspătă, ca şi cum pe masă, în faţa lor, ar fi căzut un morman de măruntaie.

— … Laing a înfipt cuţitul în ea, şopti doamna Bunyan.

I se mărturisea ca şi cum Strike ar fi fost doctor sau preot, spunându-i secretele care o apăsau, dar pe care nu le putea spune prietenilor: el ştia deja tot ce era mai rău. În timp ce ea bâjbâia din nou după batistă în geanta pătrată şi neagră, Strike îşi aminti pata mare de sânge de pe cearşafuri, pielea escoriată de la încheietura pe care Rhona încercase s-o elibereze. Slavă Domnului că mama Rhonei nu putea să-i citească gândurile.

— A înfipt cuţitul în ea – şi ei au încercat să… înţelegi… să repare…

Doamna Bunyan inspiră adânc, suspinând, în timp ce în faţa lor apăreau două farfurii cu mâncare.

— Dar ea şi cu Ben au nişte vacanţe minunate, şopti ea cu frenezie, tamponându-şi de mai multe ori obrajii supţi şi ridicându-şi ochelarii aproape de ochi. Şi cresc… cresc ciobăneşti… ciobăneşti germani.

Oricât de foame îi era, Strike nu putea să mănânce imediat după discuţia despre ceea ce păţise Rhona Laing.

— Ea şi cu Laing au avut un copil, nu-i aşa? întrebă el.

Îşi amintea scâncetele slabe din spatele mamei pline de sânge şi deshidratate.

— Acum trebuie să aibă vreo zece ani?

— A m-murit, şopti ea, în timp ce din vârful bărbiei îi picurau lacrimi. M-moarte subită a bebeluşului. A fost mereu bolnăvicios micuţul. Asta a fost la două z-zile după ce l-au închis pe D-Donie. E-el – Donnie – i-a telefonat Rhonei din închisoare şi i-a spus că era sigur că ea omorâse… omorâse… copilul… şi că o s-o omoare şi el când iese…

Strike îşi puse trecător mâna lui mare pe umărul femeii care suspina, apoi se ridică în picioare şi se apropie de barmaniţa tânără care îi privea cu gura căscată. Coniacul părea prea tare pentru făptura ca o vrăbiuţă din spatele lui. Mătuşa Joan a lui Strike, care era doar puţin mai bătrână decât doamna Bunyan, considerase întotdeauna portoul un leac. Comandă un pahar şi i-l duse.

— Poftim. Bea asta.

Fu răsplătit cu o recrudescenţă a lacrimilor, dar după numeroase alte tamponări cu batista leoarcă, doamna Bunyan spuse:

— Eşti foarte amabil.

Sorbi din porto, scoase un mic suspin icnit şi clipi spre el. Ochii ei cu gene

blonde erau roz, ca ai unui porcuşor.

— Ai cumva idee unde s-a dus Laing după ce a apărut acasă la Rhona?

— Da, şopti ea. Ben a sondat terenul prin poliţie, prin serviciul de probaţiune. Se pare că s-a dus în Gateshead, dar nu ştiu dacă mai e acolo.

Gateshead. Strike îşi aminti de acel Donald Laing pe care îl găsise pe internet. Se mutase oare din Gateshead în Corby? Sau erau doi oameni diferiţi?

— Oricum, spuse doamna Bunyan, de atunci nu i-a mai deranjat niciodată pe Rhona şi Ben.

— Cred şi eu, spuse Strike luând cuţitul şi furculiţa. Un poliţai şi ciobăneşti germani, hm? Nici el nu e prost.

Femeia păru încurajată şi reconfortată de cuvintele lui. Zâmbi timid, cu ochii înlăcrimaţi, şi începu să ciugulească din macaroanele ei cu brânză.

— S-au căsătorit de tineri, remarcă Strike.

Ar fi vrut să audă cât mai multe despre Laing, orice i-ar fi putut oferi un indiciu despre legăturile sau obiceiurile lui.

Ea dădu din cap, înghiţi şi spuse:

— Mult prea tineri. Ea a început să iasă cu el când avea doar 15 ani, iar nouă nu ne-a plăcut asta. Auzisem unele lucruri despre Donald Laing. Era o fată tânără care spunea că el a siluit-o la discoteca Young Farmers. Dar totul a rămas aşa: poliţia a spus că nu existau suficiente probe. Noi am încercat s-o avertizăm pe Rhona că o să aibă probleme cu Laing, dar asta doar i-a întărit hotărârea. Rhona a fost dintotdeauna încăpăţânată.

— Fusese deja acuzat de viol? întrebă Strike.

Peştele cu cartofi prăjiţi era excelent. Crâşma începea să se umple, iar asta îl bucura pe Strike, pentru că abătea atenţia barmaniţei de la ei.

— A, da, el e dintr-o familie foarte dură, spuse doamna Bunyan cu acel tip

de snobism provincial pe care Strike îl cunoştea foarte bine din copilăria lui. Toţi fraţii ăia se băteau încontinuu şi aveau probleme cu poliţia, dar el era cel mai rău dintre ei. Nici fraţii lui nu-l plăceau. Cred că nici maică-sa nu-l plăcea prea mult, ca să fiu sinceră.

Apoi doamna Bunyan continuă, cu un elan de confidenţă:

— Se spunea că nu e al lui taică-său. Părinţii lui se certau mereu şi s-au despărţit chiar în vremea în care ea a rămas însărcinată cu Donnie. Se zice că, de fapt, ea şi-a făcut de cap cu un poliţist din oraş. Nu ştiu dacă e adevărat. Poliţistul şi-a văzut de viaţa lui şi doamna Laing s-a întors acasă, dar domnului Laing nu i-a plăcut niciodată de Donnie, asta ştiu sigur. Nu i-a plăcut deloc de el. Oamenii ziceau că e din cauză că nu e al lui. Era cel mai sălbatic dintre toţi fraţii. Şi solid. A intrat în echipa de şapte de juniori…

— Şapte?

— Echipa de şapte de rugby, spuse ea.

Până şi această doamnă micuţă şi blândă era surprinsă că Strike nu înţelesese imediat ceea ce în Melrose părea să fie mai degrabă o religie decât un sport.

— Dar l-au dat afară. Nu avea deloc disciplină. La o săptămână după ce l-au dat afară *cineva* a tăiat brazde în Greenyards. Terenul.

Doamna Bunyan adăugase ultima lămurire ca răspuns la perplexitatea ignorantă a englezului. Portoul o făcea mai vorbăreaţă. Acum emitea un torent de cuvinte.

— În loc de asta s-a apucat de box. Dar era bun de gură, o, da. Când Rhona s-a cuplat prima oară cu el – ea avea 15 ani şi el 17 –, a venit cineva să-mi spună că de fapt nu e băiat rău.

Apoi doamna Bunyan repetă, dând din cap în faţa expresiei uimite a lui Strike.

— Da, da. Oamenii care nu-l cunoşteau prea bine erau cuceriţi de el. Donnie Laing putea să fie fermecător dacă voia. Dar n-ai decât să-l întrebi pe

Walter Gilchrist dacă era fermecător. Walter l-a dat afară de la fermă – întârzia întruna – şi după asta *cineva* i-a dat foc la hambar. Ah, nu s-a dovedit niciodată că a fost el. N-au dovedit nici că el distrusese terenul, dar eu una, ştiu ce să cred. Rhona n-a vrut să asculte. Ea credea că-l cunoaşte. Era un om neînţeles şi nu mai ştiu ce. Noi aveam prejudecăţi, aveam o gândire obtuză. El voia să se înroleze în armată. Cale sprâncenată, m-am gândit eu. Speram ca ea să-l uite dacă pleacă. Apoi s-a întors. A lăsat-o gravidă, dar ea a pierdut sarcina. Era furioasă pe mine, pentru că eu am zis că…

Nu voia să-i spună lui Strike ce spusese, dar el îşi putea imagina.

— … apoi n-a mai vrut să vorbească deloc cu mine şi s-a dus şi s-a căsătorit cu el la următoarea lui permisie. Eu şi cu taică-său n-am fost invitaţi. Au plecat în Cipru împreună. Dar ştiu sigur că ne-a omorât pisica.

— Ce? spuse Strike descumpănit.

— Sunt sigură că el a fost. I-am spus Rhonei că face o greşeală groaznică, atunci când am văzut-o ultima oară înainte să se căsătorească cu el. În noaptea în care n-am mai găsit-o pe Purdy. A doua zi era în curtea din spate, moartă. Veterinarul a zis că fusese strangulată.

Apoi doamna Bunyan continuă cu fervoare:

— Sunt sigură că el a făcut asta, că el a omorât-o pe Purdy. Uite ce i-a făcut Rhonei şi copilului. E un om malefic.

Deschise ezitant încuietoarea genţii şi scoase un teanc mic de fotografii.

— Soţul meu spune mereu: „De ce le mai ţii? Arde-le”. Dar eu m-am gândit întotdeauna că poate într-o zi o să avem nevoie de fotografii cu el.

Doamna Bunyan împinse fotografiile în mâinile nerăbdătoare ale lui Strike.

— Poftim. Sunt ale dumitale, păstrează-le. Gateshead. Acolo s-a dus după aceea.

Mai târziu, după ce ea plecă, după noi lacrimi şi mulţumiri, Strike achită nota de plată şi se duse la Millers of Melrose, o măcelărie de familie pe care o

observase în plimbarea lui prin oraş. Acolo se delectă cu nişte plăcinte cu vânat despre care bănuia că sunt mult mai gustoase decât ce ar fi putut să-şi cumpere în gară, înainte de îmbarcarea în trenul de noapte spre Londra.

Se întoarse la parcare pe o stradă scurtă cu trandafiri aurii înfloriţi, gândindu-se iar la tatuajul de pe acel antebraţ puternic.

Cândva, cu mulţi ani în urmă, pentru Donnie Laing însemnase ceva faptul că aparţinea acestui oraş încântător, înconjurat de terenuri agricole şi străjuit de cele trei piscuri ale lui Eildon Hill. Însă el nu fusese nici lucrător de nădejde al pământului, nici jucător în echipă, nici membru de valoare al unei localităţi care părea să se mândrească aşadar cu disciplina şi strădania onestă. Melrose îl izgonise pe incendiatorul de hambare, sugrumătorul de pisici, distrugătorul de terenuri de rugby, aşa că Laing se refugiase într-un loc în care mulţi oameni îşi găsiseră fie salvarea, fie pedeapsa binemeritată: Armata Britanică. De aici ajunsese la închisoare, iar după ce închisoarea îl expulzase, încercase să se întoarcă acasă, dar aici nu-l dorea nimeni.

Găsise oare Donald Laing o primire călduroasă în Gateshead? Se mutase oare de acolo în Corby? Sau, se întrebă Strike în timp ce se chircea ca să intre iar în Mini-ul lui Hardacre, acestea fuseseră doar gări de tranzit în drumul lui spre Londra şi Strike?

17

The Girl That Love Made Blind[30]

Marţi dimineaţă. Aceea dormea, după ceea ce Aceea spusese că ar fi fost o noapte lungă şi grea. De parcă lui i-ar fi păsat, deşi trebuia să se poarte ca şi cum i-ar fi păsat. O convinsese pe Aceea să se ducă în pat, iar când Aceea începuse să respire profund şi regulat, o urmărise o vreme, imaginându-şi cum o sugrumă şi omoară, imaginându-şi cum Aceea deschide ochii şi se chinuie să respire, în timp ce faţa i se înveneţeşte treptat…

După ce a fost sigur că nu o trezeşte pe Aceea, a părăsit în linişte dormitorul, şi-a luat o geacă şi a ieşit pe furiş în aerul zorilor, ca s-o găsească pe Secretară. Era prima lui şansă de a o urmări după mai multe zile şi era prea târziu ca să o intercepteze la staţia de lângă casa ei. Tot ce putea să facă era să pândească pe la capătul lui Denmark Street.

O zări de la distanţă: acel cap blond-rozaliu, luminos şi unduitor, era inconfundabil. Acestei curve înfumurate îi plăcea să se detaşeze în mulţime, altfel şi-ar fi acoperit părul, l-ar fi tuns sau vopsit. Toate voiau atenţie, el ştia asta cu certitudine: toate.

În timp ce ea se apropia, infailibila lui intuiţie faţă de dispoziţiile celorlalţi îi spuse că ceva se schimbase. Secretara privea în jos în timp ce mergea, ignorându-i pe ceilalţi angajaţi care roiau în jurul ei, cu genţi, cafele sau telefoane în mână.

El trecu chiar pe lângă ea, în direcţia opusă, trăgându-se atât de aproape că ar fi putut să-i miroasă parfumul, dacă nu s-ar fi aflat pe acea stradă aglomerată, plină de eşapament de maşină şi praf. Asta îl irită puţin, chiar dacă intenţia lui fusese ca ea să nu-l observe. El o remarcase, dar ea îl tratã cu indiferenţă.

[30] „Fata pe care iubirea a orbit-o” (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

Pe de altă parte, făcuse o descoperire: ea plânsese ore în şir. El ştia cum arată femeile care făcuseră asta; o văzuse de nenumărate ori. Faţa umflată, înroşită şi flască, lacrimi şi scâncete: toate făceau la fel. Le plăcea să facă pe victima, îţi venea să le omori doar ca să le faci să-şi ţină gura.

Se întoarse şi o urmări de la mică distanţă pe Denmark Street. Când se aflau în această stare, femeile erau adesea maleabile în modalităţi imposibile atunci când erau mai puţin tulburate sau speriate. Uitau să facă acele lucruri pe care curvele le făceau în mod obişnuit ca să-i ţină pe cei asemenea lui la distanţă: cheile între monturile degetelor, telefoane în mână, alarme de viol în buzunare, mersul în grup. Deveneau disperate, recunoscătoare pentru un cuvânt bun, o ureche prietenoasă. Aşa pusese el mâna pe Aceea.

Iuţi pasul atunci când ea intră pe Denmark Street, pe care presa, după opt zile, renunţase în sfârşit s-o mai considere o sursă bună. Secretara deschise uşa neagră a biroului şi intră.

Oare avea să iasă iar sau urma să-şi petreacă ziua cu Strike? Spera din tot sufletul că ei şi-o trag. Probabil că aşa era. Doar ei, mereu singuri în birou – era inevitabil.

Se retrase într-un intrând şi scoase telefonul, cu un ochi aţintit asupra ferestrei de la etajul unu de la numărul 24.

18

I've been stripped, the insulation's gone.[31]

Blue Öyster Cult, „Lips in the Hills"

Robin intrase pentru prima oară în biroul lui Strike în prima ei zi de femeie angajată. Astăzi, în timp ce descuia uşa de sticlă, îşi aminti cum privise noul safir întunecat de pe degetul ei, cu puţin timp înainte ca Strike să se năpustească afară din birou, cât pe ce să o răstoarne pe scara metalică şi să o omoare.

Pe degetul ei nu se mai afla niciun inel. Locul în care stătuse inelul în toate aceste luni era foarte sensibil, ca şi cum el ar fi însemnat-o. Robin avea la ea o geantă mică în care se găsea un costum de schimb şi câteva articole de toaletă.

Nu poţi să plângi aici. Nu trebuie să plângi aici.

Îndeplini în mod automat sarcinile obişnuite ale începutului unei zile de muncă: îşi scoase haina şi o atârnă, împreună cu geanta, pe un cuier de lângă uşă, umplu şi porni ceainicul şi băgă geanta sub birou, acolo unde Strike nu putea s-o vadă. Revenea mereu ca să se asigure că făcuse ceea ce vrusese să facă. Se simţea imaterială, ca o fantomă ale cărei degete îngheţate alunecă peste mânerele genţilor şi ceainicelor.

Fusese nevoie de patru zile pentru destrămarea unei relaţii care durase nouă ani. Patru zile de animozitate crescândă, de exprimare a resentimentelor şi aruncare de acuzaţii. Privind în urmă, unele dintre aceste lucruri păreau extrem de derizorii. Land Rover-ul, cursele de cai, decizia ei de a se duce acasă cu laptopul. Duminică avusese loc o ciorovăială minoră despre cine trebuia să plătească maşinile pentru nuntă, părinţii ei sau ai lui, ceea ce dusese iar la o ceartă referitoare la salariul ei jalnic. Luni dimineaţa,

[31] „Sunt dezgolit, nu mai am izolaţie." (în limba engleză, în original).

când se suiseră în Land Rover ca să se întoarcă acasă, abia dacă îşi mai vorbeau.

Apoi, cu o seară în urmă, în timp ce ei erau acasă, în West Ealing, urmase cearta explozivă care făcuse ca toate ciorovăielile de până atunci să pară neînsemnate, simple trepidaţii de avertizare ale dezastrului seismic care avea să distrugă totul.

Strike avea să coboare curând. Îl auzea cum se mişcă prin apartamentul de la etajul de sus. Robin ştia că nu trebuie să pară zguduită sau incapabilă să se descurce. Acum munca era tot ceea ce-i mai rămăsese. Trebuia să-şi găsească o cameră în apartamentul cuiva, asta fiind tot ce-şi putea permite din salariul de mizerie pe care i-l plătea Strike. Încerca să-şi imagineze viitorii colegi de apartament. Avea să fie ca şi cum ar fi stat din nou în cămin.

Nu te gândi la asta acum.

În timp ce făcea ceaiul, îşi dădu seama că uitase să aducă la birou cutia cu pliculeţe de ceai Bettys pe care o cumpărase imediat după ce probase pentru ultima oară rochia de nuntă. Asta aproape că o dărâmă, dar îşi stăpâni impulsul de a plânge, făcând un efort intens de voinţă, şi se duse la calculator ţinând în mână cana, pregătită să perie e-mailurile la care nu putuse să răspundă în timpul exilului lor de o săptămână de la birou.

Ştia că Strike abia se întorsese din Scoţia: venise cu trenul de peste noapte. Robin avea să facă puţină conversaţie despre asta, după ce venea el, ca să-i abată atenţia de la ochii ei umflaţi şi roşii. În dimineaţa aceasta, înainte de a pleca la birou, încercase să-şi amelioreze aspectul cu gheaţă şi apă rece, dar cu succes parţial.

Matthew încercase să-i bareze calea, în timp ce ea ieşea din apartament. Şi el arătase îngrozitor.

— Uite ce e, trebuie neapărat să vorbim. Neapărat.

Acum nu mai trebuie, se gândi Robin ducând ceaiul fierbinte la gură cu mâini tremurătoare. *Acum nu mai trebuie să fac nimic, dacă eu nu vreau.*

O singură lacrimă fierbinte care i se prelinse fără avertisment pe obraz îi

submină acel gând curajos. Robin o şterse imediat, îngrozită; crezuse că îşi consumase toate lacrimile. Se întoarse spre monitor şi începu să scrie un răspuns către un client care punea la îndoială factura primită, fără să-şi dea seama prea bine ce scrie.

Auzi pe scară paşi zăngănitori şi încercă să-şi adune puterile. Uşa se deschise şi Robin ridică privirea. Bărbatul din uşă nu era Strike.

O frică primitivă şi instinctivă puse stăpânire pe ea. Nu avea timp să analizeze de ce acel necunoscut avea un astfel de efect asupra ei; ştia doar că omul e periculos. Calculă într-o clipă că n-ar fi avut timp să ajungă la uşă la timp, că alarma de viol era în buzunarul hainei şi cea mai bună armă a ei era deschizătorul de scrisori ascuţit aflat la câţiva centimetri de mâna ei stângă.

Bărbatul era uscăţiv şi palid, ras în cap, cu câţiva pistrui răzleţi pe nasul lat, gură largă şi buze groase. Încheieturile, monturile şi gâtul lui erau acoperite de tatuaje, într-o parte a gurii rânjite sclipea un dinte de aur. De la mijlocul buzei de sus o cicatrice adâncă pleca spre pomet, trăgându-i gura în sus, ca o grimasă permanentă à la Elvis. Purta blugi lăbărţaţi şi bluză de trening şi mirosea puternic a tutun stătut şi canabis.

— Salut, spuse el.

Îşi trosni de mai multe ori degetele de la mâinile întinse pe lângă corp, în timp ce avansa în încăpere. *Poc, poc, poc.*

— Eşti singură, nu?

— Nu, spuse Robin.

Avea gura complet uscată. Voia să apuce deschizătorul de scrisori înainte ca el să se apropie şi mai mult. *Poc, poc, poc.*

— Şeful meu tocmai…

— Shanker! se auzi din uşă vocea lui Strike.

Necunoscutul se întoarse.

— Bunsen, spuse el. Ce mai faci, frăţioare?

Încetă să-şi mai trosnească degetele, întinse mâna şi i-o strânse fugar pe a lui Strike.

Dumnezeule mare, se gândi Robin, uşurată şi secată de energie. De ce nu-i spusese Strike că vine omul ăsta? Robin se întoarse, făcându-şi de lucru cu e-mailul, astfel încât Strike să nu-i vadă faţa. Auzi cuvântul „Whittaker", în timp ce Strike îl conducea pe Shanker în biroul lui.

În mod normal Robin şi-ar fi dorit să fie şi ea acolo, să asculte. Termină e-mailul şi se gândi că ar trebui să le ofere cafea. Mai întâi se duse să-şi dea iar cu apă rece pe faţă în baia minusculă de pe palier, care îşi păstra mirosul puternic de canal, indiferent cât dezodorizant cumpăra ea din fondul pentru cheltuieli mărunte.

Între timp, Strike o văzuse suficient cât să fie şocat de aspectul ei. Nu o mai văzuse niciodată atât de palidă şi nici cu ochii atât de umflaţi şi injectaţi. În timp ce se aşeza la birou, nerăbdător să audă informaţiile despre Whittaker pe care i le adusese Shanker, îi trecu prin minte gândul: *Ce i-o fi făcut nemernicul ăla?* Timp de o fracţiune de secundă, înainte de a-şi îndrepta întreaga atenţie asupra lui Shanker, Strike îşi imagină, cu multă plăcere, că îl pocneşte pe Matthews.

— Ce te uiţi aşa de urât, Bunsen? întrebă Shanker.

Shanker se întinse pe scaunul de pe partea cealaltă a biroului şi îşi trosni degetele cu entuziasm. Avea acest tic încă din adolescenţă, iar Strike îl compătimea pe acela care ar fi încercat să-l facă să înceteze.

— Sunt terminat, spuse el. M-am întors acum câteva ore din Scoţia.

— N-am fost niciodată în Scoţia, spuse Shanker.

Strike nu ştia ca Shanker să fi ieşit din Londra vreodată, în toată viaţa lui.

— Ce mi-ai adus?

— Mai trăieşte, spuse Shanker.

Încetă să-şi mai trosnească degetele şi scoase un pachet de Mayfair din buzunar. Aprinse o ţigară cu o brichetă ieftină, fără să-l întrebe pe Strike dacă

se poate. Strike hotărî să nu dea importanţă, îşi scoase şi el ţigările Benson & Hedges şi împrumută bricheta.

— M-am văzut cu omul lui. Fraieru' zice că e-n Catford.

— A plecat din Hackney?

— Cre' că da, Bunsen, dacă nu cumva a lăsat în urma lui o clonă. N-am căutat clone. Mai dă-mi un miar şi mă duc să mă uit.

Strike pufni scurt, amuzat. Cine îl subestima pe Shanker făcea o greşeală. Deoarece arăta de parcă încercase la vremea lui toate tipurile de substanţe ilegale, agitaţia lui îi făcea adesea pe cei care abia îl cunoscuseră să presupună în mod eronat că Shanker e un drogat. De fapt, era mai pătrunzător şi mai lucid decât mulţi oameni de afaceri la sfârşitul zilei de lucru, chiar dacă rămânea un infractor incurabil.

— Ai şi adresa? spuse Strike, trăgând spre el un carneţel.

— Încă nu, spuse Shanker.

— Lucrează?

— El zice la toată lumea că e director de turneu la nuş' ce trupă de metal.

— Dar?

— E peşte, spuse Shanker prozaic.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Vrea cineva cafea? întrebă Robin.

Strike îşi dădea seama că ea îşi ţine în mod intenţionat faţa în umbră. Ochii lui îi surprinseră mâna stângă: inelul de logodnă dispăruse.

— Mulţam, spuse Shanker. Cu două cubuleţe de zahăr.

— Eu prefer ceai, mersi, spuse Strike.

O urmări cum se retrage, în timp ce scotea din birou vechea scrumieră de

cositor pe care o şterpelise dintr-un bar din Germania. O împinse spre Shanker, înainte ca acesta să-şi poată scutura pe podea scrumul lung.

— De unde ştii că e peşte?

— Ştiu alt fraier care l-a văzut cu şurubu', spuse Shanker.

Strike cunoştea argoul cockney: şurub – paraşută.

— 'ce că Whittaker stă cu ea. Foarte mică. Aproape ilegală.

— Înţeleg, spuse Strike.

De când devenise anchetator, avusese de-a face cu prostituţia în diversele ei aspecte, dar aici era vorba de altceva: era fostul lui tată vitreg, un bărbat pe care mama lui îl iubise, cu care făcuse un copil. Aproape că simţea din nou în încăpere mirosul lui Whittaker: hainele murdare, duhoarea lui de animal.

— Catford, repetă el.

— Da. O să mai caut, dacă vrei.

Shanker ignoră scrumiera şi scrumă pe podea.

— Cât face chestia asta pentru tine, Bunsen?

În timp ce ei continuau să negocieze tariful lui Shanker, discuţie care avansa cu multă bună-dispoziţie, dar şi cu seriozitatea subiacentă a doi oameni care ştiau foarte bine că el n-ar fi făcut nimic fără plată, Robin aduse cafeaua. Arăta groaznic cu faţa în plină lumină.

— M-am ocupat de cele mai importante e-mailuri, îi spuse ea lui Strike, prefăcându-se că nu observă privirea lui întrebătoare. Acum mă duc să mă ocup de Blondă.

Shanker păru extrem de intrigat de acest anunţ, dar nimeni nu-i oferi o explicaţie.

— Eşti bine? o întrebă Strike, dorindu-şi ca Shanker să nu fi fost acolo.

— Foarte bine, spuse Robin, cu o tentativă jalnică de a zâmbi. Vorbim mai

târziu.

— „Mă duc să mă ocup de blondă”? repetă Shanker curios când auzi uşa de la intrare închizându-se.

— Nu e atât de plăcut cum sună, spuse Strike.

Se lăsă pe spătarul scaunului ca să se uite pe fereastră. Robin ieşi din clădire îmbrăcată cu pardesiul, o luă pe Denmark Street în sus şi dispăru. Un bărbat solid cu fes ieşi din magazinul de chitare de vizavi şi porni în aceeaşi direcţie, dar atenţia lui Strike fusese deja recuperată de Shanker, care spuse:

— Bunsen, chiar ţi-a trimis cineva un picior, ce dracu’?

— Da, spuse Strike. Tăiat, împachetat în cutie şi livrat personal.

— Să-mi fut una! spuse Shanker, care era destul de greu de şocat.

După ce Shanker plecă, nu înainte de a primi un teanc de bani pentru serviciile deja prestate şi cu promisiunea unui teanc similar pentru viitoarele detalii despre Whittaker, Strike o sună pe Robin. Ea nu răspunse, dar asta nu era ceva neobişnuit, dacă nu îi era uşor să vorbească. Strike îi trimise un SMS:

Să-mi spui când ajungi undeva unde ne putem întâlni

Apoi se aşeză pe locul ei gol, pregătit să răspundă şi el la e-mailuri şi să achite facturile.

Dar îi era greu să se concentreze, după a doua noapte petrecută la vagonul de dormit. După cinci minute îşi verifică mobilul, dar Robin nu răspunsese, aşa că se ridică de la birou ca să-şi mai facă o cană de ceai. În timp ce ducea cana la gură, simţi un iz slab de canabis, transferat de pe o mână pe alta atunci când el şi Shanker îşi luaseră rămas-bun.

Shanker provenea din Canning Town, dar avea şi în Whitechapel nişte veri care, în urmă cu 20 de ani, se băgaseră într-o vrajbă cu o bandă rivală. Ca

rezultat al disponibilităţii sale de a-şi ajuta verii, Shanker ajunsese să zacă de unul singur în şanţul de la capătul lui Fulbourne Street, sângerând copios dintr-o rană adâncă de la gură şi obraz care îl desfigura până în ziua de astăzi. Acolo îl găsise Leda Strike, în timp ce se întorcea dintr-o incursiune nocturnă după foiţe de ţigară.

Pentru Leda era ceva imposibil să treacă pe lângă un băiat de vârsta fiului ei care zăcea în şanţ sângerând. Faptul că băiatul strângea în mână un cuţit plin de sânge, urla imprecaţii şi, în mod evident, se afla sub stăpânirea unui anumit drog nu avea nicio importanţă. Shanker s-a trezit că cineva îl şterge şi îi vorbeşte aşa cum nu îi mai vorbise nimeni de la moartea mamei lui, când el avea opt ani. Când el a refuzat categoric să o lase pe acea femeie ciudată să cheme o salvare, temându-se de ce i-ar fi făcut poliţia (Shanker tocmai înfipsese cuţitul în coapsa atacatorului său), Leda a luat ceea ce, pentru ea, era singura decizie posibilă: l-a ajutat să meargă până acasă, la squat, şi l-a îngrijit personal. După ce a decupat nişte plasturi şi i-a lipit cu stângăcie peste tăietura profundă, ca un fel de copci, Leda i-a gătit o cină apoasă, cu mult scrum de ţigară, şi i-a spus fiului său ce privea uimit să găsească o saltea pe care Shanker să poată dormi.

Încă de la început, Leda l-a tratat pe Shanker ca şi cum acesta ar fi fost un nepot pierdut de mult, iar în schimb el o venerase în acel mod în care doar un băiat distrus, care se agăţa de amintirea unei mame iubitoare, putea s-o facă. Odată vindecat, Shanker a profitat de invitaţia ei sinceră de a veni pe la ei oricând dorea. Shanker vorbea cu Leda aşa cum nu putea vorbi cu nicio altă fiinţă umană şi fusese, probabil, singura persoană care nu-i putea găsi Ledei niciun defect. Transfera şi asupra lui Strike respectul pe care îl simţea faţă de mama lui. Cei doi băieţi, care erau cât se poate de diferiţi aproape în oricare altă privinţă, au fost apropiaţi şi mai mult de o ură tăcută dar puternică faţă de Whittaker, care manifestase o gelozie dementă faţă de noul element din viaţa Ledei, dar se temuse să-l trateze cu dispreţul pe care i-l arăta lui Strike.

Strike era sigur că Whittaker recunoscuse în Shanker aceeaşi deficienţă de care suferea el însuşi: lipsa graniţelor normale. Whittaker concluzionase, pe bună dreptate, că era foarte posibil ca fiul lui vitreg adolescent să-i dorească moartea, dar să se abţină din cauza dorinţei de a nu-şi îndurera mama, şi a unui respect faţă de lege ori a hotărârii de a nu întreprinde nicio acţiune

irevocabilă care să-i distrugă pentru totdeauna perspectivele. Însă Shanker nu avea nicio astfel de reţinere, iar lungile perioade în care el coabita cu această familie fracturată însemnau un control precar asupra înclinaţiei tot mai puternice a lui Whittaker către violenţă.

De fapt, prezenţa regulată a lui Shanker în squat fusese cea care îl făcuse pe Strike să simtă că poate pleca la universitate fără griji. Nu se simţise capabil să exprime în cuvinte lucrul de care se temea cel mai mult atunci când se despărţise de Shanker, dar acesta înţelesese.

— Stai liniştit, prietene. Stai liniştit.

Totuşi, Shanker nu putea fi acolo tot timpul. În ziua în care Leda murise, Shanker era plecat în una dintre călătoriile lui de afaceri regulate care aveau legătură cu drogurile. Strike nu avea să uite niciodată durerea lui Shanker, vinovăţia lui, lacrimile incontrolabile când se întâlniseră după aceea. În timp ce Shanker negocia un preţ bun pentru un kil de cocaină boliviană de mâna întâi în Kentish Town, Leda Strike înţepenea încet pe o saltea murdară. Autopsia a constatat că Leda încetase să mai respire cu cel puţin şase ore înainte ca vreunul dintre locuitorii squat-ului să încerce să o trezească din ceea ce lor li se părea a fi un somn profund.

Ca şi Strike, Shanker fusese convins încă de la început că Whittaker o ucisese, iar durerea şi dorinţa lui de răzbunare fuseseră atât de violente încât Whittaker ar fi trebuit să se bucure că fusese arestat înaintea ca Shanker să pună mâna pe el. Deoarece i se permisese, în mod neînţelept, să intre în boxa martorilor şi să descrie o femeie cu atitudine care nu se atinsese de heroină în viaţa ei, Shanker ţipase „Nenorocitul ăla a omorât-o!" şi încercase să sară peste bară spre Whittaker, fiind scos apoi fără nicio ceremonie din sala de judecată.

Străduindu-se să alunge aceste amintiri ale unui trecut de mult îngropat, care nu miroseau deloc bine acum când erau dezgropate, Strike luă o gură de ceai fierbinte şi îşi verifică iar mobilul. Încă nicio veste de la Robin.

19

Workshop of the Telescopes[32]

Din clipa în care o zărise pe Secretară în dimineaţa aceea, îşi dăduse seama că e dereglată, dezechilibrată. Uite-o cum stă lângă geam la Garrick, restaurantul mare pentru studenţi care deserveşte LSE. Astăzi era urâtă. Umflată, palidă, cu ochi roşii. Probabil că ar fi putut să se aşeze lângă ea şi curva aia proastă nu ar fi remarcat. Se concentra asupra ştoarfei cu păr blond-argintiu care lucra la laptop câteva mese mai încolo, nu avea niciun pic de atenţie pentru bărbaţi. Asta nu-l deranja. Urma să-l remarce ea cât de curând. El avea să fie ultima ei privelişte pe pământ.

Astăzi nu trebuia să arate ca Frumuşelul; dacă erau supărate, nu le aborda niciodată sexual. Atunci devenea el prietenul la nevoie, necunoscutul înţelegător ca un unchi. *Nu toţi bărbaţii sunt aşa, draga mea. Tu meriţi mai mult. Dă-mi voie să te conduc acasă. Haide, te duc eu cu maşina.* Dacă le făceai să uite că ai sculă puteai să faci cu ele aproape orice.

Intră în restaurantul aglomerat, furişându-se pe lângă tejghea. Comandă o cafea şi îşi găsi un colţ din care să o poată privi de la spate.

Inelul ei de logodnă lipsea. Asta era interesant. Arunca o nouă lumină asupra genţii pe care o cărase când pe un umăr, când pe celălalt, şi pe care o ascundea pe sub mese. Oare avea de gând să doarmă altundeva decât în apartamentul din Ealing? Era oare posibil ca Secretara să o ia, măcar o dată, pe o stradă pustie, o scurtătură prost luminată, un pasaj subteran singuratic?

Prima oară când ucisese, aşa fusese: o simplă chestiune de a profita de moment. Îşi aminti de asta prin nişte instantanee ca o prezentare video, pentru că fusese ceva incitant şi nou. Asta era înainte ca el să-şi perfecţioneze arta, înainte să joace acest joc aşa cum trebuia jucat.

[32] „Atelierul telescoapelor” (în limba engleză, în original).

Ea fusese rotofeie şi brunetă. Prietena ei tocmai plecase, se suise în maşina unui client şi dispăruse. Tipul din maşină nu ştiuse că o alegea pe cea care avea să supravieţuiască acelei nopţi.

Între timp, el se plimbase cu maşina în susul şi-n josul străzii, cu cuţitul în buzunar. După ce se asigurase că e singură, complet singură, trăsese pe stânga şi se aplecase peste scaunul din stânga, ca să vorbească cu ea pe geam. Avea gura uscată în timp ce întreba cât costa. Ea acceptase un preţ şi se suise în maşină. Merseseră într-o fundătură din apropiere, unde nu era nici lumină, şi nu se zăreau nici trecători care să-i deranjeze.

El primise ceea ce solicitase, apoi, în timp ce ea se ridica, şi înainte ca el să-şi închidă măcar fermoarul, o lovise puternic, trimiţând-o în portieră, unde partea din spate a capului ei se izbise de geam. Înainte ca ea să mai poată scoate vreun sunet, el scosese cuţitul.

Bufnetul cărnos al lamei care intra în trupul ei – căldura sângelui care se revărsa peste mâinile lui – ea nici măcar nu ţipase, ci icnise, gemuse şi se prăbuşise pe scaun, în timp ce el lovea cu lama în ea iar şi iar. Îi smulsese lănţişorul de aur de la gât. Nu se gândise, atunci, să ia şi trofeul suprem: o bucăţică din ea, ci în loc de asta îşi ştersese mâinile pe rochia ei albă, în timp ce ea stătea prăbuşită lângă el, zbătându-se în ghearele morţii. Dăduse cu spatele pe alee, tremurând de frică şi exaltare, şi ieşise din oraş cu trupul ei alături, atent să nu depăşească viteza maximă şi privind în oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde. Exista un loc pe care îl verificase cu doar câteva zile înainte, o zonă rurală pustie şi un şanţ năpădit de tufişuri. Trupul femeii scosese un bufnet greoi şi umed atunci când el o rostogolise acolo.

Încă mai avea lănţişorul ei, împreună cu alte câteva suvenire. Erau comoara lui. Oare ce anume, se întrebă el, ar putea să ia de la Secretară?

Un chinez de lângă el citea ceva pe o tabletă. *Economie comportamentală.* Porcării psihologice stupide. Şi *el* se dusese odată la psiholog, fusese obligat să facă asta.

— Vorbeşte-mi despre mama ta.

Bărbatul mic şi chel chiar asta spusese, gogomănia aia, clişeul. Se presupunea că psihologii sunt deştepţi. El îi cântase în strună, pentru amuzament, povestindu-i prostului despre mama lui: că era o curvă rece, rea şi dezaxată. Naşterea lui fusese un inconvenient, o ruşine pentru ea, şi ei nu-i păsase dacă el trăia sau murea.

— Şi tatăl tău?

— Eu n-am avut tată, spusese el.

— Adică nu l-ai văzut niciodată?

Tăcere.

— Nu ştii cine e?

Tăcere.

— Sau pur şi simplu nu-ţi place de el?

El nu spusese nimic. Se săturase să-i mai cânte în strună. Oamenii care puneau botul la genul ăsta de porcării erau retardaţi, dar el îşi dăduse seama de mult că ceilalţi chiar *erau* retardaţi.

În orice caz, el spusese adevărul: Nu avea tată. Bărbatul care jucase acest rol, dacă putea fi numit astfel – cel care îl cotonogea zi de zi („un bărbat dur, dar corect") –, nu era tatăl lui biologic. Violenţă şi respingere, asta însemna pentru el familia. În acelaşi timp, acasă învăţase să supravieţuiască, să se descurce. Ştiuse întotdeauna că el e superior, chiar şi atunci când era mic şi se ascundea sub masa din bucătărie. Da, chiar şi atunci ştiuse că e făcut dintr-o stofă mai bună decât nemernicul care venea spre el cu pumnul lui imens şi faţa schimonosită…

Secretara se ridică, imitând-o pe ştoarfa cu păr blond-argintiu care tocmai pleca, cu laptopul băgat în husă. Îşi goli cafeaua dintr-o gură şi le urmă şi el.

Astăzi era atât de facilă, atât de facilă! Secretara îşi pierduse orice precauţie; abia dacă-i dădea vreo atenţie curvei cu păr blond-argintiu. El se sui în acelaşi metrou cu ele, stând cu spatele la Secretară, dar urmărindu-i imaginea din geam printre braţele întinse ale unui grup de turişti neo-

zeelandezi. Când ea coborî, nu avu nicio dificultate să se strecoare prin mulţimea din urma ei.

Cei trei avansau în şir, ştoarfa cu păr blond-argintiu, Secretara şi el, pe scări în sus, pe trotuar, pe strada spre Spearmint Rhino… el ar fi trebuit deja să ajungă acasă, dar nu putea refuza aşa ceva. Până atunci, ea nu mai rămăsese niciodată afară după căderea întunericului, iar geanta şi lipsa inelului de logodnă sporeau şi ele acea şansă irezistibilă. Pur şi simplu avea să trebuiască să inventeze o poveste pentru Aceea.

Ştoarfa cu păr blond-argintiu dispăru în interiorul clubului. Secretara încetini şi rămase nehotărâtă pe trotuar. El îşi scoase mobilul şi se retrase într-un intrând întunecos, urmărind-o.

20

I never realized she was so undone.[33]

Blue Öyster Cult, „Debbie Denise”

Versuri de Patti Smith

Robin uitase de promisiunea faţă de Strike de a ajunge acasă înainte de căderea întunericului. De fapt, abia dacă remarcase faptul că soarele apusese, până când îşi dădu seama că pe lângă ea se năpusteau farurile maşinilor şi vitrinele magazinelor erau luminate. Astăzi Blonda îşi modificase rutina. În mod normal ar fi trebuit să fie deja în Spearmint Rhino de câteva ore, învârtindu-se aproape dezbrăcată în beneficiul unor bărbaţi necunoscuţi, nu să meargă pe stradă cu paşi mari, îmbrăcată complet în blugi, cizme cu tocuri înalte şi o geacă de piele de căprioară cu franjuri. Probabil că schimbase tura, dar în curând avea să se învârtească în jurul unei bare, în siguranţă, ceea ce ridica întrebarea locului în care Robin avea să-şi petreacă noaptea.

Mobilul din buzunarul hainei vibrase toată ziua. Matthew îi trimisese peste 30 de SMS-uri.

Trebuie să vorbim.

Te rog, sună-mă.

Robin, nu putem rezolva nimic dacă tu nu vorbeşti cu mine.

Pe măsură ce ziua se scurgea şi tăcerea ei continua, el începuse să încerce s-o sune. Apoi tonul SMS-urilor lui se schimbase.

[33] „N-aveam habar că ea e atât de distrusă.” (în limba engleză, în original).

Robin, tu ştii că eu te iubesc.

Aş vrea să nu se fi întâmplat asta. Aş vrea să pot schimba ceva, dar nu am cum.

Pe tine te iubesc, Robin. Te-am iubit şi o să te iubesc întotdeauna.

Ea nu îi răspunsese la mesaje, nu răspunsese nici la apelurile lui şi nici nu îl sunase. Nu ştia decât că nu mai suporta să se întoarcă în acel apartament, cel puţin nu în seara asta. Nu ştia deloc ce avea să se întâmple mâine sau poimâine. Era înfometată, epuizată şi amorţită.

Spre sfârşitul după-amiezii, Strike devenise aproape la fel de agasant.

Unde eşti? Te rog sună-mă.

Robin îi trimisese şi ea un SMS, pentru că nu se simţea în stare să vorbească nici cu el.

Nu pot vorbi. Blonda nu e la muncă.

Ea şi cu Strike păstrau o anumită distanţă emoţională, întotdeauna, şi se temea că, dacă el era bun cu ea, ar fi plâns, lăsând să se vadă tipul de slăbiciune pe care el l-ar fi regretat la un asistent. Cum, practic, nu le mai rămăsese niciun caz, iar deasupra ei atârna ameninţarea celui care trimisese piciorul, nu trebuia să-i dea lui Strike încă un motiv să-i spună să stea acasă.

El nu fusese satisfăcut de răspunsul ei.

Sună-mă urgent.

Ea ignorase acest mesaj, pe motivul că ar fi putut foarte bine să nu-l primească, deoarece era aproape de metrou când Strike îl trimisese şi în curând rămăsese fără semnal, în timp ce ea şi Blonda mergeau cu metroul spre Tottenham Court Road. Când ieşise din staţie, Robin găsise încă un apel nepreluat din partea lui Strike, ca şi un nou SMS de la Matthew.

Vreau să ştiu dacă vii acasă în seara asta. Sunt groaznic de îngrijorat din cauza ta. Trimite-mi un SMS doar să-mi spui că eşti în viaţă, asta e tot ce-ţi cer.

— Ah, nu te umfla în pene, murmură Robin. De parcă m-aş sinucide din cauza ta.

Pe lângă Robin trecu un bărbat burtos ciudat de familiar, luminat de strălucirea marchizei de la Spearmint Rhino. Era Dublă Măsură. Robin se întrebă dacă ea îşi imaginase zâmbetul afectat şi încântat de sine pe care i-l adresă el.

Oare intra ca să o vadă pe prietena lui cum se învârte pentru alţi bărbaţi? Îl încânta faptul că viaţa lui sexuală e cercetată? Ce fel de om ciudat era el?

Robin se întoarse. Trebuia să ia o decizie referitor la ce făcea în noaptea aceea. Într-un intrând întunecos aflat la o sută de metri, un bărbat solid cu fes părea să se certe la mobil.

Dispariţia Blondei o lăsase pe Robin fără niciun scop. Unde avea să doarmă? În timp ce stătea acolo, nehotărâtă, pe lângă ea trecu un grup de bărbaţi tineri, în mod intenţionat la mică distanţă, unul dintre ei atingându-i geanta. Robin simţi mirosul de deodorant Lynx şi bere.

— Acolo îţi ţii costumaţia, scumpo?

Robin îşi dădu seama că stătea în faţa unui club de dans erotic. Se întoarse

automat în direcţia biroului lui Strike, când îi sună mobilul. Răspunse fără să se gândească.

— Unde dracu' ai fost? îi răsună în ureche vocea furioasă a lui Strike.

Abia avu timp să se bucure că nu e Matthew înainte ca el să spună:

— Am încercat să dau de tine toată ziua! Unde *eşti?*

— Pe Tottenham Court Road, spuse ea, îndepărtându-se rapid de bărbaţii care încă o tachinau. Blonda tocmai a intrat înăuntru şi Dublă…

— Ce ţi-am spus eu să nu te fâţâi pe-afară după ce se lasă întunericul?

— E bine luminat, spuse Robin.

Încerca să-şi amintească dacă observase cumva un Travelodge în apropiere. Avea nevoie de un loc curat şi ieftin. Trebuia să fie ieftin, întrucât cheltuia din contul lor comun; era hotărâtă să nu cheltuie mai mult decât contribuise.

— Eşti bine? întrebă Strike, ceva mai puţin agresiv.

Lui Robin i se puse un nod în gât.

— Da, spuse ea cât mai energic posibil.

Încerca să aibă o atitudine de profesionist, să fie aşa cum voia Strike.

— Eu sunt tot la birou, spuse el. Ziceai că eşti pe Tottenham Court Road?

— Trebuie să închid, scuze, spuse ea cu o voce încordată şi rece.

Închise telefonul. Teama că o să plângă devenise atât de copleşitoare, încât trebuia să pună capăt convorbirii. I se păruse că el e pe punctul de a se oferi să vină după ea, iar dacă se întâlneau ea i-ar fi spus totul, şi nu trebuia să facă asta.

Dintr-odată, pe faţă îi curgeau lacrimi. Ea nu avea pe nimeni. Iată! În sfârşit, recunoscuse asta faţă de ea însăşi. Oamenii cu care luau masa în weekend, cei cu care mergeau la meciuri de rugby: toţi erau prieteni ai lui

Matthew, colegi de serviciu ai lui Matthew, vechi prieteni din facultate ai lui Matthew.

— O, Doamne, spuse Robin ştergându-şi ochii şi nasul cu mâneca hainei.

— Eşti în regulă, scumpo? strigă la ea o prostituată fără dinţi dintr-un intrând.

Nu ştia exact de ce până la urmă intră în Tottenham, poate pentru că cei de la bar o cunoşteau, ştia unde e toaleta pentru femei şi era un loc în care Matthew nu fusese niciodată. Nu voia decât un colţ liniştit în care să poată căuta locuri ieftine de stat. De asemenea, tânjea după ceva de băut, ceea ce nu îi era deloc caracteristic. După ce la toaletă se stropi pe faţă cu apă rece, îşi luă un pahar de vin roşu, se duse cu el la o masă şi scoase iar telefonul. Pierduse încă un apel din partea lui Strike.

Bărbaţii de la bar priveau spre ea. Robin ştia cum trebuie să arate, cu urme de lacrimi şi singură, cu geanta lângă ea. Ei bine, n-avea ce să facă. Scrise pe mobil: **Travelodge lângă Tottenham Court Road** şi aşteptă răspunsul lent, bându-şi vinul probabil mai repede decât ar fi trebuit s-o facă pe un stomac practic gol. Nici mic dejun, nici prânz: o pungă de chipsuri şi un măr consumate în cafeneaua studenţească în care Blonda studiase, doar atât mâncase în ziua aceea.

Exista un Travelodge în High Holborn. Trebuia să se mulţumească doar cu asta. Se simţi puţin mai liniştită acum, când ştia unde avea să-şi petreacă noaptea. Atentă să nu prindă privirea niciunui bărbat de la bar, Robin se ridică şi-şi luă al doilea pahar de vin. Poate că ar trebui s-o sune pe mama ei, se gândi ea brusc, dar această perspectivă aproape că o făcu să-i dea iar lacrimile. Nu putea să facă faţă iubirii şi dezamăgirii Lindei, nu încă.

O siluetă masivă cu fes intră în crâşmă, dar Robin era hotărâtă să acorde atenţie doar vinului şi restului de pe masă, fără să ofere niciunuia dintre bărbaţii plini de speranţă care pândeau la bar cel mai mic motiv de a presupune că ea dorea compania vreunuia dintre ei.

Al doilea pahar de vin o făcu să se simtă mult mai relaxată. Îşi aminti cum Strike se îmbătase atât de tare aici, chiar în crâşma asta, că abia mai putea

merge. Fusese singura seară în care el îi împărtăşise informaţii personale. Poate că ăsta era adevăratul motiv pentru care fusese atrasă aici, se gândi ea, ridicând ochii spre cupola de sticlă colorată de deasupra. Acesta era barul în care te duceai să bei după ce aflai că persoana pe care o iubeai îţi fusese necredincioasă.

— Eşti singură? întrebă o voce de bărbat.

— Aştept pe cineva, spuse ea.

Îl văzu puţin neclar când ridică privirea spre el, un bărbat blond şi vânos, cu ochi albaştri spălăciţi. Robin îşi dădea seama că el nu o crezuse.

— Pot să aştept şi eu?

— Poţi pe dracu', interveni altă voce, una familiară.

Sosise Strike, masiv, încruntat şi privind urât spre necunoscut, care se retrase în silă spre cei câţiva prieteni de la bar.

— Ce faci aici? întrebă Robin.

Era surprinsă să descopere că, după două pahare de vin, limba ei devenise amorţită şi inertă.

— Te căutam, spuse Strike.

— Cum ţi-ai dat seama că eu…?

— Sunt detectiv.

Strike privi spre paharul ei de vin şi o întrebă:

— Câte de-ăstea ai băut?

— Unul, minţi ea.

Strike se duse la bar să-i mai ia unul şi o halbă de Doom Bar pentru el. În timp ce comanda, un bărbat solid cu fes ieşi pe furiş din bar, dar Strike era mai interesat să-l urmărească pe bărbatul blond care încă se mai holba la Robin, părând să renunţe la ea abia când Strike reapăru, încruntat, cu cele

două băuturi şi se aşează în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu mă lua cu de-ăstea. Arăţi ca moartea.

— Ei, spuse Robin luând o gură mare de vin, acum stau mai bine cu moralul.

Strike râse scurt.

— De ce ai o geantă cu tine?

Apoi, când ea nu răspunse, continuă:

— Unde ţi-e inelul de logodnă?

Robin deschise gura să răspundă, dar o dorinţă perfidă de a plânge se repezi să înece cuvintele. După o scurtă luptă interioară şi încă un gât de vin, spuse:

— Nu mai sunt logodită.

— De ce?

— Asta e amuzant, venind din partea ta.

Sunt beată, se gândi ea, ca şi cum s-ar fi privit din afara trupului ei. *Uită-te la mine. M-am îmbătat din două pahare şi jumătate de vin, nemâncată şi nedormită.*

— Ce e amuzant? întrebă Strike nedumerit.

— Noi nu discutăm despre lucruri personale… tu nu discuţi despre lucruri personale.

— Parcă mi-amintesc că te-am îngropat în mărturisiri chiar în crâşma asta.

— O dată, spuse Robin.

Strike deduse după obrajii ei roz şi vorbirea împleticită că nu era la al doilea ei pahar de vin. Deopotrivă amuzat şi preocupat, spuse:

— Cred că ar fi bine să mănânci ceva.

— Exact asta am spus şi eu, răspunse Robin, în seara în care tu… şi până la urmă am mâncat kebab.

Apoi Robin adăugă, cu demnitate:

— Da' eu nu vreau kebab.

— Păi, ştii, suntem în Londra. Cred că putem găsi ceva care să nu fie kebab.

— Îmi plac chipsurile, spuse Robin.

Strike se duse să-i cumpere.

— Ce s-a întâmplat? repetă el după ce se întoarse.

Se uită câteva secunde la încercările ei de a deschide chipsurile, apoi îi luă punga să o deschidă el.

— Nimic. Doar că la noapte o să dorm într-un Travelodge.

— Un Travelodge.

— Da. E unul în… e unul…

Privi în jos la mobilul descărcat, dându-şi seama că uitase să-l încarce în noaptea dinainte.

— Nu-mi amintesc unde e, spuse ea. Dar lasă-mă aici, sunt în regulă.

Robin bâjbâi prin geantă, căutând ceva în care să-şi sufle nasul.

— Da, spuse el apăsat, acum când te-am văzut m-am liniştit complet.

— Chiar *sunt* în regulă, spuse ea cu înverşunare. O să vin mâine la muncă

la ora obişnuită, o să vezi.

— Crezi că am pornit să te caut pentru că-mi fac griji pentru job?

— Nu te purta aşa drăguţ! gemu Robin, îngropându-şi faţa în şerveţelele din mână. N-aş putea suporta! Fii normal!

— Cum adică normal? întrebă el, nedumerit.

— U-ursuz şi necomunic… necomunicativ…

— Dar ce-ai vrea să ne comunicăm?

— Nimic special, minţi ea. Mă gândeam doar… să păstrăm o atitudine profesionistă.

— Ce se întâmplă între tine şi Matthew?

— Ce se întâmplă între tine şi Elin? replică ea.

— Ce importanţă are asta? întrebă el stupefiat.

— E acelaşi lucru, spuse ea vag, golind al treilea pahar. Aş vrea încă unu'…

— De data asta bei suc.

În timp ce îl aştepta, Robin examină plafonul pe care erau pictate scene de teatru: Bottom ţopăia cu Titania, în mijlocul unui grup de zâne.

— Lucrurile sunt în regulă cu Elin, îi spuse el după ce se aşeză.

Decisese că un schimb de informaţii ar fi cea mai simplă modalitate de-a o face să vorbească despre problemele ei.

— Mie îmi convine să avem o relaţie reţinută. Are o fată şi nu vrea ca eu să mă apropii prea mult de ea. Divorţ urât.

— Ah, spuse Robin, clipind spre el pe deasupra paharului de coca-cola. Cum ai cunoscut-o?

— Prin Nick şi Ilsa.

— Ei de unde o ştiu?

— N-o ştiu. Au dat o petrecere şi ea a venit cu fratele ei, care e doctor, lucrează cu Nick. Până atunci nu se mai întâlniseră cu ea.

— Ah, spuse Robin iar.

Îşi uitase pentru scurtă vreme propriile necazuri, distrasă de această privire fugară asupra lumii private a lui Strike. Atât de normal, atât de puţin special! O petrecere la care el se dusese şi începuse să discute cu blonda cea frumoasă. Femeile îl plăceau pe Strike – Robin ajunsese să-şi dea seama de asta în lunile în care lucraseră împreună. Atunci când începuse să lucreze pentru el nu îi înţelesese farmecul.

— Lisei îi place de Elin? întrebă Robin.

Strike fu uimit de această intuiţie fulgurantă.

— Ăă… da, cred că da, minţi el.

Robin sorbi din cola.

— Bun, spuse Strike stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea, acum e rândul tău.

— Ne-am despărţit, zise ea.

Tehnica de interogare îi spunea lui Strike să tacă, iar după aproximativ un minut decizia lui îşi dovedi justificarea.

— Mi-a… spus ceva, zise Robin. Noaptea trecută.

Strike aşteptă.

— Şi nu avem cum să trecem peste asta. Peste asta nu.

Robin era palidă şi stăpână pe ea, dar Strike simţea chinul din spatele cuvintelor ei. Continuă să aştepte.

— S-a culcat cu altcineva, spuse ea cu o voce slabă şi încordată.

Urmă o pauză. Robin luă punga cu chipsuri, descoperi că le consumase pe

toate şi o lăsă să cadă pe masă.

— Căcat! spuse Strike.

Era surprins: nu pentru că Matthew se culcase cu altă femeie, ci pentru că recunoscuse. Impresia lui era că tânărul şi arătosul contabil era un bărbat care ştia să-şi gestioneze viaţa într-un mod cât mai avantajos pentru el, să compartimenteze şi să categorisească ce trebuia.

— Şi nu doar o dată, spuse Robin cu aceeaşi voce încordată. A făcut asta luni de zile. Cu o femeie pe care o cunoaştem amândoi. Sarah Shadlock. O veche prietenă de-a lui din facultate.

— Dumnezeule! spuse Strike. Îmi pare rău.

Chiar îi părea rău, în mod sincer, pentru durerea pe care o îndura ea. Însă această dezvăluire făcuse ca în interiorul lui să se arcuiască şi anumite alte sentimente – sentimente pe care de obicei el le strunea bine, considerându-le deopotrivă nepotrivite şi periculoase – care îşi testau puterea împotriva legăturilor pe care le presupuneau.

Nu fi un dobitoc nenorocit, îşi spuse el. *E ceva ce nu s-ar putea întâmpla niciodată. N-aş face decât să bulibăşesc totul în stil mare.*

— Ce l-a făcut să-ţi spună? o întrebă el.

Robin nu răspunse, dar întrebarea îi readuse scena în minte, cu o îngrozitoare claritate.

Sufrageria lor cu magnolii era mult prea minusculă ca să încapă un cuplu atât de furios. Veniseră tocmai din Yorkshire cu Land Rover-ul pe care Matthew nu îl dorise. Undeva, pe acest drum, Matthew afirmase, incitat, că era doar o chestiune de timp până când Strike avea să se dea la Robin şi, mai mult, el bănuia că avansurile acestuia ar fi fost bine primite.

— E prietenul meu, asta e tot! urlase ea la Matthew de lângă canapeaua lor ieftină, în timp ce genţile lor de călătorie erau încă în hol. Dacă poţi să sugerezi că pe mine mă *excită* faptul că el şi-a pierdut piciorul…

— Eşti atât de al naibii de naivă! urlase el. E prietenul tău până când o să

încerce să te bage-n pat, Robin…

— După cine îl judeci? Tu aştepţi momentul să sari pe colegele tale?

— Bineînţeles că nu, dar eşti atât de al naibii de încântată de el – el e bărbat, sunteţi singuri la birou…

— E *prietenul* meu, aşa cum tu eşti *prieten* cu Sarah Shadlock, dar nu ai…

Atunci văzuse pe faţa lui. O expresie pe care nu o mai observase niciodată îi străbătu chipul ca o umbră. Vinovăţia părea să plutească fizic pe deasupra pomeţilor înalţi, a maxilarului bărbierit, a ochilor căprui pe care ea îi adorase ani de zile.

— … sau ai făcut-o? spusese ea, pe un ton dintr-odată dubitativ. Ai *făcut-o?*

El ezitase prea mult.

— Nu, spusese el energic, ca un film oprit care reporneşte brusc. Bineînţeles că n…

— Ba da, spusese ea. Te-ai culcat cu ea.

Vedea asta pe faţa lui. El nu credea în prietenia dintre bărbaţi şi femei, pentru că el nu avusese niciodată aşa ceva. El şi cu Sarah făcuseră sex.

— Când? întrebase ea. Doar nu… nu *atunci?*

— Nu m-am…

Robin auzise protestele anemice ale unui bărbat care ştia că pierduse, care chiar dorise să piardă. Asta o obsedase întreaga noapte şi întreaga zi: într-un anumit fel, el vrusese ca Robin să afle.

Calmul ei straniu, mai degrabă uluit decât acuzator, îl făcuse pe Matthew să-i spună totul. Da, *atunci* se întâmplase. Se simţea groaznic din cauza asta, aşa se simţise mereu – dar în perioada aceea el şi cu Robin nu se culcau împreună şi, într-o seară, Sarah îl consolase şi, mă rog, situaţia scăpase de sub control…

— Ea te *consola?* repetase Robin.

În sfârşit apăruse furia, scoţând-o din starea ei de uluire perplexă.

— Ea te consola *pe tine?*

— Să ştii că şi pentru mine a fost o perioadă dificilă! strigase el.

Strike se uită cum Robin scutură din cap fără să-şi dea seama, încercând să şi-l limpezească, dar amintirile o îmbujoraseră şi ochii ei scânteiau iar.

— Ce-ai spus? îl întrebă ea pe Strike, derutată.

— Te-am întrebat ce l-a făcut să-ţi spună.

— Nu ştiu. Eram în mijlocul unui scandal. El crede…

Robin inspiră adânc. Cele două treimi de sticlă de vin pe stomacul gol o făceau să rivalizeze cu sinceritatea lui Matthew.

— El nu crede că noi doi suntem doar prieteni.

Asta nu era o surpriză pentru Strike. Văzuse suspiciunea în fiecare privire pe care i-o aruncase vreodată Matthew, auzise nesiguranţa în fiecare comentariu arţăgos adresat lui.

— Deci, continuă Robin ezitant, eu i-am explicat că suntem cu adevărat doar prieteni, că şi el are o prietenă platonică, draga de Sarah Shadlock. Şi atunci a ieşit totul la lumină. El şi cu Sarah au avut o relaţie în facultate, în timp ce eu eram… în timp ce eu eram acasă.

— Cu atâta timp în urmă? spuse Strike.

— Ţi se pare că n-ar trebui să mă deranjeze dacă a fost acum şapte ani? întrebă ea. Dacă el a minţit în tot timpul ăsta, iar noi ne întâlneam cu ea mereu?

— Eram doar surprins, spuse Strike neutru, refuzând să se lase atras într-o ceartă, că a recunoscut după tot acest timp.

— A, spuse Robin. Păi, îi era ruşine. Din cauza perioadei în care s-a întâmplat.

— La facultate? spuse Strike nedumerit.

— Imediat după ce eu am abandonat cursurile, spuse Robin.

— Ah, spuse Strike.

Nu discutaseră niciodată despre motivul care o făcuse pe ea să renunțe la facultatea de psihologie și să se întoarcă în Masham.

Robin nu avusese de gând să-i spună lui Strike povestea, dar în seara aceea toate hotărârile ei pluteau în derivă pe mica mare de alcool în care își scufundase trupul înfometat și epuizat. Ce mai conta dacă îi mărturisea? Fără această informație, el n-ar fi avut o imagine completă și n-ar fi putut s-o sfătuiască ce să facă în continuare. Ea se baza că el o va ajuta, își dădu Robin seama într-un mod neclar. Indiferent că ei îi plăcea sau nu – indiferent că *lui* îi plăcea sau nu – el era cel mai bun prieten al ei din Londra. Până acum Robin nu privise niciodată în față acest fapt. Alcoolul te înviora și îți limpezea ochii. *In vino veritas,* nu așa se spune? Strike avea să înțeleagă. Avea obiceiul ciudat de a cita uneori din latină.

— Eu nu am *vrut* să mă las de facultate, spuse Robin încet, în timp ce capul i se învârtea, dar s-a întâmplat ceva, iar după aceea am avut unele probleme…

Nu era bine. Așa nu explica nimic.

— Mă întorceam acasă de la o prietenă din alt cămin, spuse ea. Nu era atât de târziu… doar ora 8 sau așa ceva… dar se difuzaseră avertismente despre el – la știrile locale…

Nici așa nu era bine. Prea multe detalii. Avea nevoie de o enunțare neutră a situației, nu să îi explice fiecare aspect, așa cum făcuse la proces.

Robin inspiră adânc, se uită la fața lui Strike și văzu acolo un început de compasiune. Ușurată că nu trebuie să spună povestea explicit, îl întrebă:

— Poți să-mi mai aduci niște chipsuri, te rog?

Strike se întoarse de la bar și i le întinse în tăcere. Lui Robin nu-i plăcu expresia de pe fața lui.

— Nu te apuca să crezi… asta n-are nicio importanţă! spuse ea cu disperare. Au fost 20 de minute din viaţa mea. A fost ceva ce mi s-a întâmplat. Nu e ceea ce sunt eu. Nu mă *defineşte.*

Strike bănui că erau expresii pe care ea învăţase să le accepte la cine ştie ce psihoterapie. El intervievase victime ale violului. Cunoştea formele cuvintelor care le erau oferite ca să poată să înţeleagă ceea ce, pentru o femeie, era incomprehensibil. Multe lucruri legate de Robin se explicau acum. Îndelungata loialitate faţă de Matthew, de exemplu: bărbatul protector de acasă.

Însă Robin, beată, citi în tăcerea lui Strike lucrul de care se temuse cel mai mult: o mutaţie a felului în care o vedea ea, de la egal la victimă.

— Nu are nicio importanţă! repetă ea furios. Eu sunt aceeaşi!

— Ştiu asta, spuse el, totuşi, ce ţi s-a întâmplat e un lucru al naibii de oribil.

— Păi, da… aşa e… murmură ea, îmbunată.

Apoi se aprinse iar:

— Mărturia mea l-a înfundat. Am observat unele lucruri despre el în timp ce… Avea o pată albă pe piele, sub ureche – i se spune vitiligo – şi o pupilă imobilă, dilatată.

Acum vorbea puţin neclar, în timp ce înghiţea a treia pungă de chipsuri.

— A încercat să mă sugrume; eu m-am lăsat moale şi m-am prefăcut moartă, şi el a fugit. Mai atacase două fete cu masca aia şi niciuna nu a putut să spună poliţiei nimic despre el. Mărturia mea l-a înfundat.

— Asta nu mă surprinde, spuse Strike.

Robin consideră răspunsul satisfăcător. Rămaseră în tăcere timp de un minut, în timp ce ea termina chipsurile.

— Numai că după aceea nu eram în stare să ies din camera mea, spuse ea de parcă nu ar fi existat nicio pauză. Până la urmă, universitatea m-a trimis

acasă. Trebuia doar să-mi iau liber un semestru, dar… dar nu m-am mai întors niciodată.

Robin medită la acest fapt, privind absentă în gol. Matthew o îndemnase să stea acasă. După ce agorafobia ei se vindecase, ceea ce durase peste un an, ea începuse să-l viziteze la universitatea lui din Bath, unde se plimbau de mână printre casele din piatră moale de Cotswold, pe străzile unduitoare Regency, pe malurile tivite cu copaci ale râului Avon. De fiecare dată când ieşiseră în oraş cu prietenii lui venise şi Sarah Shadlock, care răgea la glumele lui Matthew, îl atingea pe braţ şi îndrepta mereu conversaţia spre vremurile bune de care se bucuraseră atunci când Robin, plictisitoarea lui prietenă de la ţară, nu era prezentă…

Ea mă consola. Să ştii că şi pentru mine a fost o perioadă dificilă!

— Bun, spuse Strike, trebuie să-ţi găsim un loc în care să-ţi petreci noaptea.

— Mă duc la Travel…

— Nu, nu te duci.

Nu voia ca Robin să stea într-un hotel în care oameni anonimi puteau să cutreiere nestingheriţi pe holuri sau să intre direct din stradă. Probabil că era el paranoic, dar voia ca Robin să stea într-un loc în care un ţipăt să nu se piardă printre strigătele răguşite ale petrecerilor de femei.

— Aş putea dormi la birou, spuse Robin. Dacă mai ai sacul ăla de…

Încercă să se ridice, clătinându-se, şi Strike o apucă de brat.

— Nu dormi la birou, spuse el. Ştiu eu un loc bun. Acolo au stat mătuşă-mea şi unchiu-meu când au venit să vadă *Cursa de şoareci.* Hai, dă-mi geanta.

Îşi mai pusese o dată braţul peste umerii lui Robin, dar atunci fusese ceva foarte diferit: Se folosise de ea ca de un baston. De data asta ea era cea care abia mergea în linie dreaptă. Îi cuprinse talia şi o ajută să-şi ţină echilibrul, în timp ce ieşeau din crâşmă.

— Lui Matthew, spuse ea în timp ce porneau, *nu* i-ar plăcea asta.

Strike nu spuse nimic. În ciuda a tot ce auzise, nu era la fel de sigur ca Robin că relaţia acestora era încheiată. Fuseseră împreună timp de nouă ani, exista o rochie de mireasă care aştepta în Masham. Strike fusese atent să nu emită nicio critică la adresa lui Matthew care să-i poată fi reprodusă fostului logodnic la reluarea ostilităţilor care aveau să urmeze cu siguranţă, pentru că legăturile acumulate în nouă ani nu puteau fi rupte într-o singură noapte. Reticenţa lui era mai degrabă pentru binele ei decât al lui. El nu se temea deloc de Matthew.

— Cine era bărbatul *acela?* întrebă Robin somnoroasă, după ce merseseră o sută de metri în tăcere.

— Care bărbat?

— De azi-dimineaţă… m-am gândit că poate e cel cu piciorul… m-a speriat groaznic.

— A… E Shanker. Un vechi prieten de-al meu.

— E înspăimântător.

— Shanker n-ar putea să-ţi facă rău, o asigură el.

Apoi se mai gândi puţin şi continuă:

— Dar să nu-l laşi niciodată singur în birou.

— De ce?

— Ar şterpeli orice nu e bătut în cuie. Nu face nimic gratis.

— Unde l-ai cunoscut?

Povestea lui Shanker şi a Ledei dură tot drumul până în Frith Street, unde vilele liniştite îi priveau de sus, transmiţând o senzaţie de demnitate şi ordine.

— Aici? spuse Robin privind în sus, cu gura căscată, spre Hotelul Hazlitt. Nu pot să stau aici – e prea scump!

— Eu plătesc, spuse Strike. Consider-o prima pe anul ăsta.

Apoi, în timp ce uşa se deschidea şi un tânăr zâmbitor se dădea la o parte ca să-i lase să intre, adăugă:

— Să nu te aud că refuzi. E vina mea că ai nevoie de un loc sigur.

Holul cu lambriuri de lemn era primitor, cu o atmosferă de locuinţă privată. Exista o singură cale de acces şi nimeni nu putea să deschidă uşa de la intrare de afară.

După ce îi dădu tânărului cardul de credit, Strike o conduse pe Robin, care se clătina, la baza scărilor.

— Poţi să-ţi iei liber mâine-dimineaţă dacă…

— La nouă o să fiu acolo, spuse ea. Cormoran, mulţumesc pentru… pentru…

— Nicio problemă. Somn uşor!

Era linişte pe Frith Street, în timp ce Strike închidea uşa de la Hazlitt în urma lui. Porni pe stradă, cu mâinile înfundate în buzunare, căzut pe gânduri.

Robin fusese violată, iar violatorul plecase crezând că e moartă. *Dumnezeule mare.*

În urmă cu opt zile, un nemernic îi înmânase un picior de femeie tăiat, iar ea nu suflase o vorbă despre trecutul ei, nu ceruse nicio dispensă specială ca să îşi ia liber şi nu se abătuse în nicio privinţă de la profesionalismul total cu care venea în fiecare zi la muncă. El fusese cel care insistase, fără măcar să cunoască povestea ei, ca ea să aibă cea mai bună alarmă de viol, să nu facă nimic după căderea întunericului, să ia legătura cu el în mod regulat în timpul programului de lucru…

Exact în momentul în care îşi dădu seama că se îndepărtează de Denmark Street, în loc să se îndrepte spre strada aceea, Strike zări la 20 de metri distanţă un bărbat cu fes care stătea ascuns în colţul cu Soho Square. Vârful licărind al ţigării dispăru rapid când bărbatul se întoarse şi începu să meargă grăbit.

— Hei, prietene!

Vocea lui Strike răsună în piaţa tăcută, în timp ce el accelera. Bărbatul cu căciulă nu privi în spate, ci o luă la fugă.

— Alo! Prietene!

Strike începu să fugă şi el. La fiecare pas smucit, genunchiul lui protesta. Prada lui privi o dată în spate şi apoi coti brusc la stânga, în timp ce Strike venea în urma lui cât de repede putea. Strike intră pe Carlisle Street, mijindu-şi ochii în faţă, spre mulţimea strânsă la intrarea de la Toucan, întrebându-se dacă omul lui era acolo. Alergă printre clienţii crâşmei, gâfâind, şi se opri la intersecţia cu Dean Street. Se întoarse pe loc, căutându-şi prada. Avea de ales între a o lua la stânga, a o lua la dreapta sau a merge mai departe pe Carlisle Street. Fiecare variantă oferea o multitudine de intrânduri şi subsoluri în care bărbatul cu fes ar fi putut să se ascundă, presupunând că nu oprise un taxi aflat în trecere.

— La dracu', murmură Strike.

Ciotul aflat în contact cu capătul protezei îl durea iar. Nu îi rămăsese decât o imagine aproximativă a unei înălţimi şi lăţimi mari, o haină şi un fes întunecate şi faptul suspect că fugise atunci când el îl strigase, fugise înainte ca Strike să-l întrebe cât e ceasul, să-i ceară un foc sau indicaţii.

Făcu o alegere şi o luă la dreapta, pe Dean Street. Maşinile treceau pe lângă el, în ambele direcţii. Timp de aproape o oră, Strike continuă să bântuie prin zonă, sondând intrândurile întunecoase şi gurile de subsol. Ştia că e aproape sigur inutil, dar dacă… dacă… fuseseră urmăriţi de cel care trimisese piciorul, acesta era în mod evident un nemernic necugetat care probabil că nu fusese alungat din apropierea lui Robin de dizgraţioasa urmărire a lui Strike.

Oamenii în saci de dormit de care Strike se apropia mai mult decât îndrăzneau de obicei s-o facă alţi cetăţeni îl priveau cu furie; de două ori sperie pisicile din spatele containerelor de gunoi, dar bărbatul cu fes nu era nicăieri.

21

…the damn call came,

And I knew what I knew and didn't want to know.[34]

Blue Öyster Cult, „Live for Me"

Robin se trezi a doua zi cu o durere de cap şi o senzaţie de greutate în stomac. Se rostogoli pe pernele nefamiliare, albe şi scrobite, şi în timp ce făcea asta fu asaltată de amintirea evenimentelor serii anterioare. Îşi scutură capul ca să-şi dea părul din ochi, se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Văzu, printre stâlpii sculptaţi ai patului cu baldachin de lemn, contururile întunecate ale unei camere abia luminate de dunga de lumină strălucitoare dintre perdelele de brocart. În timp ce ochii i se obişnuiau cu penumbra aurită, Robin distinse portretul unui gentleman gras cu perciuni mari, în ramă aurie. Era tipul de hotel în care să petreci o escapadă scumpă, nu în care să dormi mahmur, cu câteva haine aruncate în grabă în geantă.

Oare Strike o adusese aici, în acest lux elegant şi de modă veche, drept compensaţie preventivă pentru discuţia serioasă pe care avea s-o deschidă azi? *E evident că tu te afli acum într-o situaţie fragil emoţională… Cred c-ar fi bine dacă ai face o pauză de la serviciu.*

Două treimi de sticlă de vin prost, şi îi spusese totul. Robin gemu încet şi se prăbuşi la loc pe perne, acoperindu-şi faţa cu braţele şi lăsându-se pradă amintirilor care acum, când ea era slabă şi nefericită, îşi redobândiseră întreaga putere.

Violatorul purtase o mască de gorilă din cauciuc. O ţintuise la pământ cu o mână şi cu greutatea unui întreg braţ pe gât, spunându-i în timp ce o viola că avea să moară, spunându-i că avea s-o sugrume până murea. Creierul ei era

[34] „…apoi a venit acel apel blestemat, / Iar eu ştiam ce ştiam şi nu voiam să ştiu." (în limba engleză, în original).

doar o cavitate purpurie de strigăte panicate. Mâinile lui se strângeau ca un laţ în jurul gâtului său, iar supravieţuirea ei atârnase de capacitatea de a se preface că era deja moartă.

Mai târziu, zile şi săptămâni întregi se simţise de parcă într-adevăr murise. Era prinsă în acel trup de care se simţea complet deconectată. Singura modalitate de a se proteja păruse a fi separarea de propria ei carne, negarea legăturii cu aceasta. Trecuse mult timp până când ea să poată simţi că o poate lua din nou în posesiune.

El fusese persuasiv la proces, umil, „da, domnule judecător", „nu, domnule judecător", un bărbat alb obişnuit, de vârstă mijlocie, cu piele rozalie, în afara petei albe de sub ureche. Ochii palizi şi spălăciţi clipeau prea des, ochii care, văzuţi prin găurile măştii, fuseseră ca nişte fante.

Ceea ce îi făcuse el lui Robin sfărâmase viziunea ei despre locul său în lume, pusese capăt carierei universitare şi o alungase înapoi în Masham. O obligase să treacă printr-un proces epuizant, în care chestionarea fusese aproape la fel de traumatizantă ca agresiunea iniţială, deoarece apărarea lui fusese că ea îl invitase în casa scărilor să facă sex. Luni de zile după ce mâinile lui înmănuşate ieşiseră din întuneric şi o târâseră, în timp ce ea se sufoca, în golul din spatele scărilor, Robin nu suportase contactul fizic, nici măcar o îmbrăţişare blândă din partea unui membru al familiei. El murdărise prima şi singura ei relaţie sexuală, aşa că ea şi cu Matthew trebuiseră să o ia de la capăt, însoţiţi în fiecare pas al lor de teamă şi vinovăţie.

Robin îşi apăsă braţele pe ochi, ca şi cum ar fi putut cu forţa să-şi şteargă totul din minte. Bineînţeles, acum ştia că tânărul Matthew, pe care ea îl considerase un model altruist de bunătate şi înţelegere, se zbânţuise cu Sarah goală, în căminul lui studenţesc din Bath, în timp ce Robin stătea întinsă ore în şir în patul ei singuratic din Masham, privind absent la Destiny's Child. Singură în tăcerea somptuoasă de la Hazlitt, Robin luă în calcul pentru prima oară dilema dacă Matthew ar fi părăsit-o în favoarea lui Sarah, dacă ea ar fi rămas fericită şi nevătămată sau chiar dacă ea şi cu Matthew s-ar fi îndepărtat unul de altul în mod natural, dacă ea şi-ar fi terminat studiile.

Îşi lăsă braţele în jos şi deschise ochii. Astăzi erau uscaţi; se simţea ca şi cum nu mai avea lacrimi deloc. Durerea mărturisirii lui Matthew nu o mai

sfredelea. O simţea ca pe o durere surdă din spatele spaimei imediate legate de răul pe care se temea că-l făcuse perspectivelor ei profesionale. Cum putuse să fie atât de proastă încât să-i povestească lui Strike ce i se întâmplase? Oare nu învăţase deja ce păţeşti când eşti sinceră?

La un an după viol, după ce îşi învinsese agorafobia, când greutatea ei aproape că ajunsese iar la normal şi devenea nerăbdătoare să revină în lume şi să recupereze timpul pierdut, îşi exprimase un interes vag faţă de ceva care „să aibă legătură" cu munca de anchetă criminalistică. Cum nu avea diplomă şi încrederea în ea însăşi fusese de curând făcută ţăndări, nu îndrăznise să îşi afirme cu voce tare dorinţa de a deveni detectiv. Ceea ce fusese un lucru bun, pentru că absolut toate persoanele pe care le cunoştea ea încercaseră să o descurajeze până şi cât priveşte dorinţa ei exprimată ezitant de a explora zonele marginale ale muncii de poliţist. Chiar şi mama ei, de obicei cea mai înţelegătoare făptură posibilă, împărtăşea această opinie. Cu toţii luaseră acest nou interes al ei, care lor li se părea straniu, drept un semn al continuării bolii, un simptom al incapacităţii sale de a se dezbăra de ceea ce i se întâmplase.

Nu era adevărat: Dorinţa era mult anterioară violului. La vârsta de opt ani, Robin îi informase pe fraţii ei că avea să prindă hoţi şi fusese zeflemisită energic, fără niciun alt motiv decât acela că aşa trebuia să fie, pentru că ea era fată şi sora lor. Deşi sperase că reacţia acestora nu era o reflectare reală a părerii pe care o împărtăşeau despre abilităţile ei, ci se baza pe un fel de reflex masculin universitar, Robin rămăsese cu o reţinere în a-şi exprima interesul faţă de munca de detectiv în faţa celor trei fraţi vehemenţi şi încăpăţânaţi ai săi. Nu spusese niciodată nimănui că alesese studiul psihologiei gândindu-se în secret la profilul psihologic din criminalistică.

Urmărirea acestui obiectiv fusese complet blocată de violator. Era încă unul dintre lucrurile pe care acesta i le furase. A-şi afirma ambiţia, în timp ce îşi revenea dintr-o stare de teribilă fragilitate, într-o perioadă în care toţi cei din jurul ei păreau să aştepte ca ea să se prăbuşească iar, se dovedise prea dificil. Din cauza epuizării şi a sentimentului de obligaţie faţă de familia care fusese atât de protectoare şi iubitoare atunci când ea avea cea mai mare nevoie de asta, îngăduise ca ambiţia ei de-o viaţă să se risipească, şi toţi ceilalţi au părut satisfăcuţi s-o vadă dispărând.

Apoi o agenţie de plasare de forţă de muncă temporară o trimisese din greşeală la un detectiv particular. Ar fi trebuit să rămână acolo o săptămână, dar n-a mai plecat niciodată. I se păruse un miracol. Cumva, printr-un noroc, apoi datorită talentului şi tenacităţii, îşi dovedise valoarea pentru Strike, care era asaltat de probleme, şi ajunsese exact acolo unde visase să fie înainte ca un bărbat complet necunoscut să o folosească pentru satisfacţia lui perversă ca pe un obiect neînsufleţit, de unică folosinţă, după care o bătuse şi o strânsese de gât.

De ce, *de ce* îi spusese lui Strike ce i se întâmplase? El fusese îngrijorat pentru ea şi înainte ca ea să-şi dezvăluie povestea: iar acum? Strike avea să decidă că ea e prea fragilă ca să lucreze, Robin era sigură de asta, iar de acolo mai era doar un pas scurt şi rapid până la a fi scoasă pe tuşă, pentru că nu putea să preia toate responsabilităţile pe care ar fi trebuit să le susţină un coleg de-al lui.

Tăcerea şi robusteţea camerei georgiene liniştite erau apăsătoare.

Robin ieşi de sub cuverturile grele şi traversă podeaua de lemn înclinată către baia cu cadă cu picioare în formă de labă şi fără duş. După 15 minute, în timp ce se îmbrăca, mobilul, pe care din fericire îşi amintise să-l încarce cu o seară în urmă, sună pe noptieră.

— Salut, spuse Strike. Cum te simţi?

— Bine, zise ea cu o voce spartă.

Robin ştia că Strike sunase ca să-i spună să nu vină la birou.

— Tocmai am vorbit cu Wardle. Au găsit restul trupului.

Robin se aşeză brusc pe taburetul cu dantelă, ţinând mobilul la ureche cu ambele mâini.

— Ce? Unde? Cine e?

— Îţi zic când vin să te iau. Vor să vorbească cu noi. Te aştept în faţă la 9. Vezi să mănânci ceva.

— Cormoran! spuse ea ca să-l împiedice să închidă.

— Ce e?

— Deci eu… eu am în continuare slujba asta?

Urmă o scurtă pauză.

— Ce tot vorbeşti? Bineînţeles că ai în continuare slujba asta.

— Tu nu… eu sunt încă… nu s-a schimbat nimic?

— O să faci ce ţi se spune? întrebă el. Dacă îţi zic să nu faci nimic după căderea întunericului, o să mă asculţi de acum înainte?

— Da, spuse ea, uşor ezitant.

— Bine. Ne vedem la 9.

Robin scoase un oftat de uşurare profund şi tremurat. Nu fusese concediată: el încă o mai voia. În timp ce se ducea să pună mobilul la loc pe noptieră, observă că cel mai lung SMS pe care îl primise vreodată sosise în timpul nopţii.

Robin, nu pot dormi, pentru că mă gândesc la tine. Nu ştii cât îmi doresc ca asta să nu se fi întâmplat. Am făcut o porcărie, nu există nicio scuză. Aveam 21 de ani şi nu ştiam atunci ce ştiu acum: că nu mai există nimeni ca tine şi că nu aş putea niciodată să iubesc pe altcineva la fel de mult ca pe tine. De atunci nu a mai existat nimeni în afara ta. Am fost gelos pe tine şi pe Strike şi tu poţi să spui că eu nu am dreptul să fiu gelos din cauza a ceea ce am făcut, dar poate că într-un anumit fel eu m-am gândit că tu meriţi un om mai bun ca mine, asta m-a ros pe dinăuntru. Ştiu doar că te iubesc şi că vreau să mă căsătoresc cu tine, iar dacă tu acum nu mai doreşti asta, atunci eu va trebui să mă resemnez, dar te rog, Robin, dă-mi doar un SMS ca să-mi spui că eşti bine, te rog.

Matt xxxxxx

Robin puse mobilul la loc pe noptieră şi reîncepu să se îmbrace. Comandă

un croasant şi cafea prin room service, iar când acestea sosiră, rămase surprinsă cât de mult îi ameliorară acestea starea de spirit. Abia atunci citi iar mesajul de la Matthew.

...poate că într-un anumit fel eu m-am gândit că tu meriţi un om mai bun ca mine, asta m-a ros pe dinăuntru...

Era ceva emoţionant şi complet necaracteristic lui Matthew, care îşi exprima frecvent opinia că a invoca o motivaţie subconştientă era doar un tertip. Însă imediat după acest gând veni reflecţia că Matthew nu o îndepărtase niciodată pe Sarah din viaţa lui. Ea era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui din facultate: îl îmbrăţişase cu tandreţe la înmormântarea mamei sale, ieşea la restaurant cu ei, ca parte unui cvartet intim, încă flirta cu Matthew, încă mai agita lucrurile între el şi Robin.

După o scurtă deliberare, Robin îi trimise un SMS:

Sunt bine.

Când taxiul negru trase pe dreapta la 9 fără cinci minute, Robin îl aştepta pe Strike pe treptele de la Hazlitt, îngrijită ca de obicei.

— Ai văzut ştirile? întrebă el imediat ce ea se urcă în taxi.

— Nu.

— Media tocmai a aflat. Am văzut la televizor înainte să plec.

Strike se aplecă în faţă ca să închidă despărţitorul de plastic dintre ei şi şofer.

— Cine e femeia? întrebă Robin.

— Încă nu au identificat-o oficial, dar ei cred că e o ucraineancă de 24 de ani.

— Ucraineancă? spuse Robin uimită.

— Da.

Strike ezită, apoi spuse:

— Proprietara ei a găsit-o tăiată într-o combină frigorifică în ceea ce pare să fi fost apartamentul ei. Îi lipseşte piciorul drept. Sigur e ea.

Gustul de pastă de dinţi din gura lui Robin deveni chimic; croasantul şi cafeaua i se învolburau în stomac.

— Unde e apartamentul?

— Coningham Road, Shepherd's Bush. Îţi spune ceva?

— Nu… O, Doamne. *O, Doamne.* Fata care voia să-şi taie piciorul?

— Aşa pare.

— Dar nu avea nume ucrainean, nu-i aşa?

— Wardle crede că e posibil să fi folosit unul fals. Ştii… nume de prostituată.

Taxiul îi purtă pe Pall Mall, spre New Scotland Yard. Prin faţa geamurilor de pe ambele părţi treceau clădiri neoclasice albe: auguste, semeţe şi insensibile la şocurile umanităţii fragile.

— Wardle la asta se aşteaptă, spuse Strike după o pauză lungă. Teoria lui era că piciorul aparţine unei prostituate ucrainence care a fost văzută ultima oară cu Malley Cioclul.

Robin îşi dădea seama că mai e ceva. Se uită la el cu încordare.

— În apartamentul ei s-au găsit nişte scrisori din partea mea, spuse el. Două scrisori, semnate cu numele meu.

— Dar tu nu i-ai răspuns!

— Wardle ştie că sunt false. Se pare că mi-au scris numele greşit – Cameron –, dar tot trebuie să mă cheme la secţie.

— Ce scrie în ele?

— N-a vrut să-mi spună la telefon. Se poartă destul de frumos. Nu face pe dobitocul.

În faţa lor apăru Palatul Buckingham. Statuia gigantică de marmură a Reginei Victoria se încruntă de sus spre confuzia şi mahmureala lui Robin, apoi dispăru.

— Probabil că o să ne ceară să ne uităm la fotografii ale trupului, să vadă dacă o putem identifica.

— Bine, spuse Robin cu mai multă dârzenie decât simţea.

— Tu cum te simţi? întrebă Strike.

— Bine, spuse ea. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Oricum în dimineaţa asta voiam să-l sun pe Wardle.

— De ce?

— Aseară, în timp ce plecam de la Hazlitt, am văzut un tip solid cu fes negru care pândea pe o stradă laterală. Limbajul lui corporal avea ceva ce nu mi-a plăcut. L-am strigat – mă gândeam să-i cer un foc – şi el a întins-o.

Deşi Robin nu scosese niciun sunet, Strike continuă:

— Să *nu* îmi spui că sunt eu agitat sau că-mi imaginez lucruri. Cred că ne-a urmărit, şi să-ţi mai spun ceva – cred că era în crâşmă când am sosit eu. Nu i-am văzut faţa, doar partea din spate a capului, în timp ce pleca.

Spre surpriza lui, Robin nu-i respinse spusele. În schimb, se concentră, încruntată, încercând să-şi amintească o impresie vagă.

— Ştii… şi eu am văzut ieri pe undeva un tip solid cu fes… da, stătea într-

un intrând de pe Tottenham Court Road. Dar avea chipul în întuneric.

Strike mai înjură o dată în şoaptă.

— Te rog nu-mi spune să nu mai lucrez, zise Robin cu o voce mai ascuţită ca de obicei. *Te rog.* Îmi place *enorm* slujba asta.

— Şi dacă nenorocitul ăsta te urmăreşte?

Robin nu-şi putu reprima un frison de teamă, dar reuşi să-l învingă. Ar fi meritat aproape orice să-l prindă pe acest animal, indiferent cine era el…

— O să fiu vigilentă. Am două alarme de viol.

Asta nu păru să-l liniştească pe Strike.

Coborâră la New Scotland Yard şi cineva îi conduse imediat pe scări, într-un birou plin de poliţişti în care Wardle discuta cu un grup de subordonaţi, îmbrăcat la cămaşă. Când îi văzu pe Strike şi Robin, îşi părăsi imediat colegii şi îi conduse pe detectiv şi pe partenera lui într-o mică sală de şedinţe.

— Vanessa! strigă el prin uşă, în timp ce Strike şi Robin se aşezau la masa ovală, ai adus scrisorile?

Sergentul detectiv Ekwensi apăru la puţin timp după aceea cu două foi de hârtie imprimate, protejate în mape de plastic, şi o copie pe care Strike o recunoscu ca fiind făcută după una dintre scrisorile de mână pe care i le dăduse lui Wardle la Old Blue Last. Sergentul detectiv Ekwensi o salută pe Robin cu un zâmbet pe care ea îl simţi din nou ca fiind disproporţionat de liniştitor şi se aşeză lângă Wardle cu un carnet.

— Vreţi cafea sau altceva? întrebă Wardle.

Strike şi Robin scuturară din cap. Wardle împinse scrisorile pe masă spre Strike. Strike le citi pe amândouă, apoi le împinse în lateral, spre Robin.

— Nu eu le-am scris, îi spuse Strike lui Wardle.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Wardle. Nu ai răspuns dumneata în numele lui Strike, domnişoară Ellacott?

Robin scutură din cap.

Prima scrisoare recunoştea că Strike aranjase într-adevăr tăierea propriului picior, deoarece dorea să scape de el, mărturisind că povestea cu bomba artizanală afgană era un paravan complicat şi că el nu-şi dădea seama cum aflase Kelsey asta, dar o implora să nu mai spună nimănui. Falsul Strike era apoi de acord să o ajute cu propria ei „povară" şi o întreba unde şi când puteau să se întâlnească faţă în faţă.

A doua scrisoare era scurtă, confirmând faptul că Strike avea să vină să o viziteze pe 3 aprilie la ora 7 seara.

Ambele scrisori erau semnate „Cameron Strike", cu cerneală neagră groasă.

Strike trase din nou spre el a doua scrisoare, după ce Robin terminase de citit.

— Asta, zise el, pare să spună că ea mi-a răspuns şi mi-a sugerat o dată şi un loc.

— Asta era următoarea mea întrebare, spuse Wardle. Aţi primit o a doua scrisoare?

Strike privi spre Robin, care scutură din cap.

— Bun, spuse Wardle, ca să se consemneze: când a sosit scrisoarea iniţială de la…

Wardle verifică fotocopia.

— … Kelsey, aşa s-a semnat ea?

Robin răspunse:

— Am plicul în sertarul neb…

Pe faţa lui Strike trecu umbra unui zâmbet.

— … în sertarul în care ţinem corespondenţa de zi cu zi. Putem să verificăm ştampila, dar din câte îmi amintesc era la începutul anului. Poate

februarie.

— Bun, excelent, spuse Wardle, o să trimitem pe cineva la voi să ia plicul.

Îi zâmbi lui Robin, care părea agitată.

— Liniștește-te: eu te cred. Un tip complet nebun încearcă să-i însceneze ceva lui Strike. Nimic din toate astea nu se leagă. De ce-ar înjunghia el o femeie, să o dezmembreze şi apoi să trimită piciorul la propria lui agenţie? De ce ar lăsa scrisori de-ale lui în apartament?

Robin încercă să-i zâmbească şi ea.

— A fost înjunghiată? interveni Strike.

— Criminaliştii încă lucrează la cauza efectivă a morţii, spuse Wardle, dar pe tors sunt două răni adânci, ei sunt destul de siguri că ăstea au fost suficiente, înainte să-nceapă el s-o taie.

Robin îşi încleştă pumnii sub tăblia mesei, cu unghiile înfipte adânc în palme.

— Acum, spuse Wardle în timp ce sergentul detectiv Ekwensi îşi deschidea pixul şi se pregătea să scrie, numele de Oxana Voloşina spune ceva vreunuia dintre voi?

— Nu, spuseră Strike şi Robin, scuturând din cap.

— Se pare că ăsta era numele real al victimei, explică Wardle. Aşa şi-a semnat contractul de închiriere, iar proprietara spune că i-a arătat actul de identitate. Susţinea că e studentă.

— Susţinea? întrebă Robin.

— Încercăm să stabilim cine era de fapt, spuse Wardle.

Bineînţeles, se gândi Robin, *el se aşteaptă ca ea să fie prostituată.*

— Engleza ei era bună, judecând după scrisoare, comentă Strike. Asta dacă a scris-o chiar ea.

Robin privi spre el nedumerită.

— Dacă cineva falsifică scrisori din partea mea, o întrebă Strike, de ce n-ar fi putut să falsifice şi scrisori din partea ei?

— Ca să încerce să te facă să comunici cu ea cu adevărat, vrei să spui?

— Da – să mă atragă la o întâlnire sau să creeze între noi un fel de lanţ de documente care să mă poată incrimina după moartea ei.

— Van, du-te şi vezi dacă fotografiile cadavrului pot fi privite, zise Wardle.

Sergentul detectiv Ekwensi ieşi din încăpere. Avea o postură de model. Măruntaiele lui Robin începură să se frământe, cuprinse de panică. Ca şi cum ar fi simţit asta, Wardle se întoarse spre ea şi spuse:

— Nu cred că trebuie să te uiţi şi tu la ele dacă Strike…

— Ar fi bine să se uite, spuse Strike.

Wardle părea uimit, iar Robin, deşi se străduia să n-o arate, începu să se întrebe dacă Strike încerca s-o sperie ca să se supună regulii lui de a nu face nimic după căderea întunericului.

— Da, spuse ea, afişând un calm cât de cât rezonabil. Cred că ar fi bine.

— Nu sunt… frumoase, spuse Wardle cu o reţinere necaracteristică lui.

— Piciorul i-a fost trimis lui Robin, îi reaminti Strike. Există la fel de multe şanse ca ea să o fi văzut până acum pe această femeie ca şi mine. E partenera mea. Lucrăm la aceleaşi misiuni.

Robin aruncă o privire într-o parte, spre Strike. El nu o mai descrisese niciodată altcuiva drept partenera sa, cel puţin nu să audă ea. Strike nu privea spre ea. Robin îşi reîndreptă atenţia spre Wardle. Oricât de precaută devenise, după ce îl auzise pe Strike punând-o pe picior de egalitate cu el din punct de vedere profesional, Robin ştia că, indiferent ce urma să vadă, nu avea să se dezamăgească nici pe sine, nici pe el. Atunci când sergentul detectiv Ekwensi reveni cu un teanc de fotografii în mână, Robin îşi înghiţi nodul din gât şi se îndreptă de spate.

Mai întâi le luă Strike, iar reacţia lui nu era liniştitoare.

— Să fiu al naibii.

— Capul s-a păstrat cel mai bine, spuse Wardle încet, pentru că l-a pus în congelator.

Ca şi cum şi-ar fi tras mâna de lângă ceva încins la roşu, Robin trebui acum să se lupte cu un impuls puternic de a se întoarce, de-a închide ochii şi de a pune fotografia cu faţa în jos. Dar în loc de asta luă fotografia de la Strike şi se uită la ea; intestinele femeii deveniseră lichide.

Capul tăiat stătea pe ce mai rămăsese din gât, holbându-se în gol la aparatul de fotografiat, cu ochii atât de sticloşi încât culoarea lor nu se mai vedea. Gura se căsca întunecată. Părul castaniu era ţeapăn, presărat cu gheaţă. Obrajii erau plini şi durdulii, bărbia şi fruntea pline de coşuri. Nu părea să aibă 24 de ani.

— O recunoşti?

Robin tresări la vocea surprinzător de apropiată a lui Wardle. I se păruse că a parcurs o mare distanţă în timp ce se uita fix la capul tăiat.

— Nu, spuse ea.

Puse fotografia jos şi o luă de la Strike pe următoarea. Un picior stâng şi două braţe fuseseră îndesate în frigider, unde începuseră să se descompună. După ce îşi adunase voinţa pentru cap, nu crezuse că mai poate fi ceva la fel de rău şi se simţi ruşinată de uşorul scâncet îndurerat care îi scăpă.

— Da, e urât, spuse încet sergentul detectiv Ekwensi.

Robin îi căută privirea, recunoscătoare.

— Pe încheietura mâinii stângi e un tatuaj, explică Wardle.

Le întinse o a treia fotografie, în care braţul respectiv zăcea întins pe o masă. Acum categoric îngreţoşată, Robin privi şi distinse un „1D” inscripţionat cu cerneală neagră.

— Nu e nevoie să vedeţi trunchiul, spuse Wardle strângând fotografiile şi înapoindu-i-le sergentului detectiv Ekwensi.

— Unde era? întrebă Strike.

— În baie, spuse Wardle. Acolo a omorât-o, în baie. Arată ca un abator.

Wardle ezită.

— Piciorul nu e singurul lucru pe care i l-a tăiat.

Robin se bucură că Strike nu întrebase ce altceva lipsea. Nu credea că ar fi suportat să audă.

— Cine a găsit-o? întrebă Strike.

— Proprietara, spuse Wardle. E mai în vârstă şi imediat după ce am ajuns noi acolo s-a prăbuşit. Pare să fie infarct. Au dus-o la Spitalul Hammersmith.

— Ce a făcut-o să se ducă acolo?

— Mirosul, spuse Wardle. Au sunat-o cei de jos şi ea s-a hotărât să treacă pe acolo devreme, înainte să plece la cumpărături, ca să o prindă pe această Oxana acasă. Nu a răspuns nimeni, aşa că a intrat ea singură.

— Cei de jos n-au auzit nimic… ţipete… nimic?

— E o casă plină de studenţi. Sunt complet inutili. Muzică tare, prieteni care vin şi pleacă la orice oră, se holbau ca nişte oi când i-am întrebat dacă au auzit ceva la etajul de sus. Fata care o sunase pe proprietăreasă era complet isterizată. A spus că n-o să-şi ierte niciodată că n-a sunat când a simţi prima oară un miros urât.

— Da, asta ar fi schimbat totul, spuse Strike. Puteai să-i pui capul la loc şi fata ar fi fost în regulă.

Wardle râse. Până şi sergentul detectiv Ekwensi zâmbi.

Robin se ridică brusc. Vinul de seara trecută şi croasantul din dimineaţa aceasta se învolburau groaznic în măruntaiele ei. Se scuză cu o voce slabă şi porni în ritm alert spre uşă.

22

I don't give up but I ain't a stalker,

I guess I'm just an easy talker.[35]

Blue Öyster Cult, „I Just Like To Be Bad"

— Mulţumesc, *înţeleg* conceptul de umor macabru, spuse Robin o oră mai târziu, pe jumătate exasperată, pe jumătate amuzată. Putem să trecem mai departe?

Strike îşi regreta gluma din sala de şedinţe, pentru că Robin se întorsese, din incursiunea ei de 20 de minute la baie, albă la faţă şi puţin inertă, iar un iz de mentă trăda faptul că îşi curăţase dinţii încă o dată. În loc să ia un taxi, el sugerase să facă o scurtă plimbare prin aerul înviorător pe Broadway, spre Feathers, cea mai apropiată crâşmă, unde el comandă un ceai. Personal, Strike era gata pentru o bere, dar Robin nu fusese antrenată să considere că alcoolul şi vărsarea de sânge erau nişte colegi fireşti, aşa că lui i se părea că o halbă l-ar fi făcut să pară şi mai insensibil.

Miercuri dimineaţa, la 11 şi jumătate, în Feathers era linişte. Se aşezară la o masă din spatele crâşmei mari, departe de câţiva poliţişti în haine civile care discutau încet lângă geam.

— I-am povestit lui Wardle despre prietenul nostru cu fes în timp ce tu erai la baie, îi spuse Strike lui Robin. El zice că o să posteze un om în haine civile prin Denmark Street, să urmărească lucrurile vreo câteva zile.

— Crezi că presa o să apară iar? întrebă Robin, care încă nu avusese timp să-şi facă griji din cauza asta.

— Sper că nu. Wardle o să ţină secrete scrisorile false. Zice că dacă le-ar

[35] „Nu renunţ, dar nu vreau să te hărţuiesc, / Cred că doar îmi place mult să vorbesc." (în limba engleză, în original).

publica ar face jocul acestui nebun. El înclină să creadă că ucigaşul chiar vrea cu adevărat să-mi însceneze crima.

— Şi tu nu?

— Nu, spuse Strike. Nu e chiar atât de dezechilibrat. Aici trebuie să fie vorba de altceva, ceva mai ciudat.

Strike amuţi, iar Robin, respectând meditaţia lui, tăcu şi ea.

— Terorism, despre asta e vorba, spuse Strike încet, scărpinându-şi bărbia nerasă. Încearcă să ne bage în sperieţi, să ne perturbe vieţile cât mai mult posibil; şi, să fim sinceri, îi iese. Biroul nostru e bântuit de poliţişti, suntem chemaţi la Scotland Yard, ne-am pierdut majoritatea clienţilor, tu…

— Nu-ţi face griji pentru mine! spuse Robin imediat, nu vreau ca tu să-ţi faci griji…

— Fir-ar a dracu', Robin, spuse Strike cu o izbucnire de furie, l-am văzut amândoi pe tipul ăla ieri. Wardle crede că ar trebui să-ţi spun să stai acasă, iar eu…

— Te rog, spuse ea, în timp ce temerile din dimineaţa aceea o asaltau iar, nu-mi interzice să mai lucrez…

— Nu merită să fii omorâtă ca să evadezi din viaţa ta casnică!

Strike o văzu că tresare şi regretă imediat că spusese asta.

— Asta pentru mine nu e un mod de a evada, murmură ea. Îmi place enorm slujba asta. Azi-dimineaţă m-am trezit îngrozită de ce ţi-am spus aseară. Eram îngrijorată că tu… poate nu o să mă mai consideri suficient de tare.

— Asta nu are nimic de-a face cu ce mi-ai spus aseară şi nici cu a fi tare. E vorba de un dement care poate că te urmăreşte, care a tăiat deja o femeie în bucăţi.

Robin îşi bău ceaiul călduţ fără să spună nimic. Era lihnită de foame. Însă la gândul de a mânca ceva de la cârciumă care să conţină orice formă de

carne, i se făcu părul măciucă.

— Nu are cum să fie prima lui crimă, nu-i aşa? întrebă Strike retoric, cu ochii lui negri aţintiţi asupra numelor de beri pictate de mână deasupra barului. O decapitează, o dezmembrează, ia unele bucăţi din ea? Pentru asta trebuie exerciţiu, nu-i aşa?

— Aşa s-ar zice, îl aprobă Robin.

— A făcut asta pentru plăcerea de-a o face. A organizat o orgie personală în baie.

Robin nu mai ştia sigur dacă îi e foame sau greaţă.

— Un maniac sadic care are o ranchiună împotriva mea şi care s-a hotărât să-şi unifice hobby-urile, medită Strike cu voce tare.

— Se potriveşte cu vreunul dintre bărbaţii pe care-i suspectezi? întrebă Robin. A mai ucis vreunul dintre ei, din câte ştii tu?

— Da, spuse Strike. Whittaker. A ucis-o pe maică-mea.

Dar într-un mod foarte diferit, se gândi Robin. Leda Strike fusese lichidată cu un ac, nu cu cuţite. Din respect pentru Strike, care avea o expresie înverşunată, nu îşi exprimă gândul. Apoi îşi aminti altceva.

— Bănuiesc că ştii, spuse ea prudent, că Whittaker a ţinut trupul mort al altei femei în apartamentul lui timp de o lună?

— Da, spuse Strike. Am auzit.

Ştirea ajunsese până la el în perioada în care era în Balcani, transmisă de sora lui, Lucy. Găsise pe internet o fotografie cu Whittaker în timp ce intra în tribunal. Fostul lui tată vitreg era aproape de nerecunoscut, cu părul tuns periuţă şi barbă, dar având în continuare acei ochi aurii penetranţi. Dacă îşi amintea el corect, povestea lui Whittaker fusese că se temuse de „încă o acuzaţie falsă" de crimă, aşa că încercase să mumifice trupul femeii moarte, legându-l cu saci de gunoi şi ascunzându-l sub scândurile podelei. Avocaţii lui susţinuseră, în faţa unui juriu puţin înţelegător, că inedita abordare a acestei probleme de către clientul lor se datora consumului intens de droguri.

— Dar nu el a omorât-o, nu-i aşa? întrebă Robin, încercând să-şi amintească exact ce scria pe Wikipedia.

— Era moartă de o lună, aşa că mă îndoiesc că a fost o autopsie uşoară, spuse Strike.

Privirea pe care Shanker o descrisese drept urâtă reveni.

— Personal, aş putea paria că el a omorât-o. Cât de ghinionist ar trebui să fii ca să-ţi moară două prietene în casă, în timp ce tu stai acolo fără să faci nimic? Lui Whittaker îi plăcea moartea; îi plăceau cadavrele. El pretindea că în adolescenţă fusese gropar. Avea o slăbiciune pentru cadavre. Oamenii îl considerau un gotic hardcore sau cine ştie ce pozeur de doi bani – cu versurile ălea necrofile, Biblia Satanică, Aleister Crowley, toate tâmpeniile alea –, dar el era un ticălos malefic şi amoral care se lăuda tuturor că e un ticălos malefic şi amoral. Şi ce dacă? Femeile se călcau în picioare pentru el. Trebuie să beau ceva.

Strike se ridică şi o luă spre bar. Robin îl urmări cum pleacă, uşor şocată de acest elan subit de furie. Opinia lui că Whittaker ucisese de două ori nu era susţinută nici de tribunale, nici, din câte ştia ea, de probele poliţiei. Robin se obişnuise cu insistenţa lui Strike că faptele trebuie strânse şi documentate meticulos, cu sugestiile lui repetate adesea că intuiţiile şi antipatiile personale puteau să îndrume, dar nu trebuiau lăsate niciodată să dicteze direcţia unei anchete. Bineînţeles, când era vorba chiar de mama lui Strike…

Strike se întoarse cu o halbă de bere amăruie Nicholson şi două meniuri.

— Scuze, murmură el după ce se aşeză la loc şi luă o gură mare de bere. Mă gândeam la chestii la care nu m-am gândit de foarte mult timp. Versurile alea afurisite.

— Da, spuse Robin.

— Ce dracu', *n-are cum* să fie Cioclu', spuse Strike nervos, trecându-şi mâna prin părul des şi creţ şi lăsându-l complet neschimbat. Ăsta e un gangster profesionist! Dacă ar fi aflat că am depus mărturie împotriva lui şi ar fi vrut să se răzbune, m-ar fi împuşcat, ce naiba. Nu s-ar fi prostit cu picioare tăiate şi versuri de cântece, ştiind că asta o să aducă poliţia la el. E un

om de afaceri.

— Wardle încă mai crede că el e?

— Da, spuse Strike, dar ar trebui să ştie şi el că procedurile pentru mărturie anonimă sunt ireproşabile. Dacă n-ar fi, tot oraşul ar fi plin de poliţai morţi.

Se abţinu să-l mai critice pe Wardle, deşi avu nevoie de un efort pentru asta. Omul era atent şi util, când ar fi putut să-i facă probleme. Strike nu uitase că ultima oară când avusese de-a face cu Poliţia Metropolitană îl ţinuseră într-o cameră de anchetă timp de cinci ore neîntrerupte, din cauza a ceea ce părea a fi un capriciu al unor poliţişti ranchiunoşi.

— Dar cei doi bărbaţi pe care i-ai cunoscut în armată? întrebă Robin vorbind mai încet, deoarece la o masă din apropierea lor tocmai se aşeza un grup de funcţionare. Brockbank şi Laing. A omorât vreunul dintre ei pe cineva? Adică, ştiu că au fost soldaţi, dar în afara luptelor?

— Nu m-ar surprinde să aflu că Laing a lichidat pe cineva, spuse Strike, dar din câte ştiu eu n-a făcut asta, înainte să intre la puşcărie. A rănit-o cu cuţitul pe soţia lui, asta ştiu – a legat-o şi a tăiat-o. A stat zece ani la pârnaie şi mă îndoiesc că au reuşit să-l reabiliteze. A ieşit de patru ani: timp suficient ca să ucidă pe cineva. Nu ţi-am spus – m-am întâlnit cu fosta lui soacră în Melrose. Ea crede că el s-a dus în Gateshead după ce a ieşit din pârnaie, iar noi ştim că e posibil ca în 2008 să fi fost în Corby… dar mi-a spus şi că a fost bolnav.

— Ce fel de boală?

— Un fel de artrită. Nu ştia detalii. Ar putea un bărbat suferind să facă ce am văzut în pozele ălea?

Strike luă meniul.

— Bun. Mi-e mie foarte foame, iar tu n-ai mâncat decât chipsuri în ultimele două zile.

După ce Strike comandă cod de Alaska cu cartofi prăjiţi, iar Robin o

gustare, el schimbă din nou subiectul.

— Ţie ţi s-a părut că victima avea 24 de ani?

— Nu… nu mi-am dat seama, spuse Robin.

Încercă, fără succes, să blocheze imaginea acelui cap cu obraji durdulii şi netezi, cu ochi alb-sticloşi. Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

— Nu, mi s-a părut că e mai tânără.

— Şi mie.

— Cred că… la baie, spuse Robin ridicându-se în picioare.

— Eşti bine?

— Doar ca să fac pipi – am băut prea mult ceai.

El o privi cum pleacă, apoi îşi termină halba, explorând o temă de gândire pe care nu i-o mărturisise lui Robin, şi nici altcuiva.

Eseul copilului îi fusese arătat de o anchetatoare din Germania. Strike încă îşi mai amintea ultimul rând, aşternut cu un scris îngrijit de fată pe foaia de hârtie roz-deschis.

Doamna şi-a schimbat numele în Anastasia şi şi-a vopsit părul şi nimeni nu a aflat vreodată unde s-a dus, a dispărut.

— Asta ţi-ar plăcea şi ţie să faci, Brittany? întrebase încet anchetatoarea pe caseta pe care Strike o văzuse mai târziu. Ţi-ar plăcea să fugi şi să dispari?

— E doar o poveste! insistase Brittany încercând să râdă dispreţuitor. Eu am inventat-o!

Îşi împletea degetele mici, cu un picior aproape înfăşurat în jurul altuia. Părul ei blond, lins şi subţire încadra faţa palidă şi pistruiată. Ochelarii îi

stăteau strâmb. Îi amintise lui Strike de un peruş.

Testul ADN avea să stabilească în curând cine era femeia din frigider, apoi poliţia avea să meargă înapoi pe fir ca să vadă cine fusese cu adevărat Oxana Voloşina – dacă ăsta era numele ei. Strike nu-şi putea da seama dacă devenise sau nu paranoic pentru că îşi făcea în continuare griji că trupul îi aparţinea lui Brittany Brockbank. De ce în prima scrisoare către el fusese folosit numele de Kelsey? De ce capul părea atât de tânăr, încă neted din cauza grăsimii de copil?

— La ora asta ar fi trebuit să fiu deja după Blondă, spuse Robin trist.

Se uită la ceas, în timp ce se aşeza la masă. Una dintre funcţionarele de lângă ei părea să-şi sărbătorească ziua de naştere: tocmai despachetase un neglije roşu cu negru, în hohotele gălăgioase ale colegelor.

— Eu nu mi-aş face griji pentru asta, spuse Strike absent, în timp ce peştele lui cu cartofi prăjiţi şi gustarea lui Robin le erau aşezate în faţă.

Strike mâncă în tăcere timp de câteva minute, apoi puse jos cuţitul şi furculiţa, scoase carnetul, căută ceva în însemnările pe care şi le notase în biroul din Edinburgh al lui Hardacre şi îşi luă telefonul. Robin îl privi cum tastează cuvinte, întrebându-se ce face.

— Bun, spuse Strike după ce citi rezultatele, mâine mă duc în Barrow-in-Furness.

— Te… unde? întrebă Robin uluită. De ce?

— Acolo e Brockbank… sau ar trebui să fie.

— De unde ştii?

— Am aflat în Edinburgh că pensia lui e trimisă acolo şi tocmai am căutat vechea adresă a familiei. Cineva pe nume Holly Brockbank locuieşte acum în acea casă. Evident, o rudă. Ea ar trebui să ştie unde e el. Dacă pot stabili faptul că el a fost în Cumbria în ultimele câteva săptămâni, atunci o să ştim că n-a expediat picioare şi nu te-a urmărit prin Londra, nu-i aşa?

— Ce nu-mi spui despre Brockbank? întrebă Robin, îngustându-şi ochii

gri-albăstrui.

Strike ignoră întrebarea ei.

— Vreau ca tu să rămâi acasă cât sunt eu plecat din oraş. Dă-l naibii pe Dublă Măsură, doar el e de vină dacă Blonda o-ntinde de la club cu alt client. Putem trăi şi fără banii lui.

— Aşa rămânem cu un singur client, sublinie Robin.

— Am senzaţia că o să rămânem cu niciunul dacă nebunul ăsta nu e prins, spuse Strike. Oamenii n-o să mai vrea să se apropie de noi.

— Cum o să ajungi în Barrow? întrebă Robin.

Un plan încolţea. Oare nu prevăzuse ea tocmai această posibilitate?

— Cu trenul, spuse el, ştii că nu-mi permit să închiriez o maşină acum.

— Ce-ai zice, spuse Robin triumfător, să te duc eu cu noul meu – mă rog, e foarte vechi, dar merge bine – Land Rover!

— De când ai tu un Land Rover?

— De duminică. E fosta maşină a părinţilor mei.

— Ah, spuse el. Păi, sună minunat…

— Dar?

— Nu, chiar ar fi de mare ajutor…

— Dar? repetă Robin, care îşi dădea seama că el are unele rezerve.

— Nu ştiu cât o să stau acolo.

— Nu contează. Tocmai mi-ai spus că eu oricum o să lâncezesc în casă.

Strike ezită. Oare cât din dorinţa ei de a-l duce cu maşina pleca din speranţa de a-l răni pe Matthew, se întrebă el. Îşi putea imagina foarte uşor cum ar fi privit contabilul o călătorie de durată incertă în Nord, doar ei doi, şi

să şi doarmă acolo. O relaţie clară şi profesională nu ar fi trebuit să includă folosirea celuilalt pentru a-ţi face partenerul gelos.

— Ah, fir-ar al naibii, spuse el dintr-odată, înfundându-şi mâna în buzunarul cu mobilul.

— Ce e? întrebă Robin, alarmată.

— Tocmai mi-am amintit – trebuia să mă întâlnesc cu Elin aseară. Căcat – am uitat complet. Aşteaptă aici.

Ieşi în stradă, lăsând-o pe Robin cu mâncarea ei. Oare de ce, se întrebă ea cu ochii asupra siluetei masive a lui Strike, care se plimba cu telefonul la ureche într-o parte şi-n alta în faţa geamului înalt, nu sunase Elin sau nu trimisese un SMS ca să întrebe unde e el? De-acolo ajunse cu uşurinţă să se întrebe – pentru prima oară, indiferent ce bănuise Strike – ce avea să spună Matthew dacă ea se întorcea acasă doar ca să ia Land Rover-ul şi să dispară cu hainele pentru câteva zile vârâte într-o geantă.

Nu are de ce să se plângă, se gândi ea, într-o îndrăzneaţă tentativă de sfidare. *Deja nu mai are nicio legătură cu el.*

Însă gândul că ar fi trebuit să-l vadă pe Matthew, chiar şi pentru puţin timp, era iritant.

Strike se întoarse, dându-şi ochii peste cap.

— Dizgraţie, spuse el concis. A rămas să ne vedem în seara asta.

Robin nu îşi dădea seama de ce-ar fi putut să o indispună anunţul că Strike se ducea să se întâlnească cu Elin. Presupuse că era obosită. Diversele presiuni şi şocuri emoţionale ale ultimelor 36 de ore nu puteau fi învinse printr-un prânz la cârciumă. Funcţionarele de lângă ei hohoteau acum de râs, în timp ce din alt pachet cădea o pereche de cătuşe pufoase.

Nu e ziua ei, îşi dădu seama Robin. *Se căsătoreşte.*

— Atunci te duc eu cu maşina sau cum? întrebă ea scurt.

— Da, spuse Strike, căruia acum părea să-i placă ideea (sau era doar

înveselit de gândul întâlnirii cu Elin?). Ştii ce, ar fi minunat. Mersi.

23

Moments of pleasure, in a world of pain.[36]

Blue Öyster Cult, „Make Rock Not War"

A doua zi dimineaţă, ceaţa se întindea în straturi moi şi groase deasupra vârfurilor copacilor din Regent's Park. Strike, care oprise rapid alarma, ca să n-o trezească pe Elin, stătea la fereastră ţinându-şi echilibrul pe singurul lui picior, cu perdeaua în spatele său, ca să blocheze lumina. Privi timp de un minut spre parcul fantomatic, captivat de efectul soarelui care se ridica deasupra masei de aburi printre crengile înfrunzite. Puteai găsi frumuseţea oriunde, dacă te opreai să o cauţi, dar lupta pentru existenţă te făcea să uiţi de acest lux complet gratuit. Strike avea amintiri din copilărie, mai ales din acele părţi ale acesteia pe care le petrecuse în Cornwall: sclipirea mării, aşa cum o vedeai prima oară într-o dimineaţă albastră ca o aripă de fluture; lumea misterioasă de smarald şi umbre a Aleii Rubarbei Gigantice din Parcul Trebah; pânzele albe din depărtare care oscilau ca nişte păsări de mare pe valurile aprige de cositor.

În spatele lui, în patul întunecat, Elin se mişcă şi oftă. Strike ieşi cu grijă de după perdea, luă proteza sprijinită de perete şi se aşeză pe unul din scaunele dintre dormitorul ei ca să şi-o fixeze. Apoi, continuând să se mişte cât mai tăcut, se îndreptă spre baie, cu hainele pentru ziua aceea în braţe.

În seara de dinainte se certaseră pentru prima oară: un reper al fiecărei relaţii. Absenţa totală a oricărei comunicări atunci când el nu apăruse la întâlnirea lor de marţi ar fi trebuit să fie un avertisment, dar el fusese prea ocupat cu Robin şi cu un trup dezmembrat ca să se gândească prea mult la asta. Într-adevăr, ea fusese rece atunci când el sunase ca să se scuze, dar faptul că ea acceptase atât de rapid să reprogrameze întâlnirea nu îl pregătise pe Strike pentru primirea aproape glacială din momentul în care el apăruse

[36] „Momente de plăcere, într-o lume a durerii." (în limba engleză, în original).

în persoană, 24 de ore mai târziu. După o cină mâncată în timpul unei conversaţii tensionate şi stângace, el se oferise să plece şi să o lase singură cu ranchiuna ei. Ea se înfuriase uşor atunci când el întinsese mâna să-şi ia haina, dar reacţia aceea a ei era doar pâlpâirea slabă a unui chibrit ud; Elin căzuse apoi într-o tiradă înlăcrimată în care aproape îşi cerea scuze şi din care el aflase, în primul rând, că ea se ducea la psiholog, în al doilea rând, că psihoterapeutul ei îi dibuise o tendinţă pasiv-agresivă şi, în al treilea rând, că fusese atât de adânc rănită de faptul că el nu apăruse marţi încât băuse o sticlă întreagă de vin singură, în faţa televizorului.

Strike îşi ceruse scuze din nou, invocând circumstanţele atenuante ale unui caz dificil şi ale unei evoluţii spinoase şi neaşteptate, exprimându-şi remuşcarea sinceră de a fi uitat de întâlnirea lor, dar adăugând că, dacă ea nu-l putea ierta, era mai bine ca el să plece.

Ea i se aruncase în braţe; ajunseseră direct în pat şi făcuseră cea mai bună partidă de sex din scurta lor relaţie.

Strike se gândi, în timp ce se bărbierea în baia imaculată a lui Elin, cu luminile ei difuze şi prosoapele albe ca zăpada, că scăpase destul de ieftin. Dacă ar fi uitat să apară la o întâlnire cu Charlotte, femeia cu care, timp de 16 ani, avusese o relaţie intermitentă, în clipa asta ar fi avut răni fizice, ar fi căutat-o în dimineaţa rece sau ar fi încercat s-o împiedice să se arunce de la un balcon înalt.

Strike numise ceea ce simţise faţă de Charlotte iubire şi acesta rămăsese cel mai profund sentiment pe care îl avusese vreodată faţă de orice femeie. Prin durerea pe care i-o provocase şi prin efectele ulterioare durabile, el semănase mai mult cu un virus pe care nici acum nu era sigur că îl învinsese. A nu o vedea, a nu o suna niciodată, a nu folosi adresa nouă de e-mail pe care ea şi-o crease pentru a-i arăta faţa ei tulburată din ziua nunţii cu un vechi prieten: acesta era tratamentul pe care Strike şi-l prescrisese singur, şi care ţinea simptomele la distanţă, însă el ştia că rămăsese afectat, că nu mai avea abilitatea de a simţi aşa cum simţise cândva. Durerea lui Elin din seara anterioară nu îl impresionase profund, aşa cum făcuse cândva durerea lui Charlotte. Se simţea ca şi cum abilitatea lui de a iubi fusese tocită, iar vârfurile nervilor retezate. Nu intenţionase să o rănească pe Elin; nu se

bucura să o vadă plângând; dar capacitatea lui de a suferi prin empatie părea să fi dispărut. Într-adevăr, o mică parte a lui planificase în gând drumul spre casă, în timp ce ea suspina.

Strike se îmbrăcă în baie, apoi se întoarse încet în holul slab luminat, unde își depozită articolele de bărbierit în geanta pe care și-o pregătise pentru Barrow-in-Furness. La dreapta lui se afla o ușă întredeschisă. O deschise mai mult, dintr-un impuls de moment.

Fetița pe care nu o întâlnise niciodată dormea acolo, atunci când nu dormea la tatăl ei. Camera roz cu alb era imaculată, cu picturi murale cu zâne pe plafon, în jurul cornișei. Pe un raft stăteau aranjate frumos păpuși Barbie, cu zâmbete absente și sâni ascuțiți, acoperiți în rochii țipătoare de toate culorile curcubeului. Pe podea, lângă patul mic și alb cu baldachin, era un covor de blană artificială, cu un cap de urs polar.

Strike nu știa aproape nimic despre fetițe. Avea doi fini, fără să și-l fi dorit prea mult pe niciunul dintre ei, și trei nepoți. Cel mai vechi prieten al lui din Cornwall avea fete, dar Strike, practic, nu avea nimic de-a face cu ele; se repezeau pe lângă el, într-o furtună de cozi și fluturări nonșalante cu mâna: „Bună, Unchiule Corm, la revedere, Unchiule Corm". Bineînțeles, Strike crescuse împreună cu o soră, chiar dacă Lucy nu fusese răsfățată niciodată cu paturi cu baldachin roz-bombon, oricât de mult și-ar fi dorit ea asta.

Brittany avusese un leu de pluș. Strike își aduse aminte de asta brusc, din senin, în timp ce privea ursul polar de pe podea: un leu de pluș cu față comică. Brittany îl îmbrăcase cu un tutu roz, iar leul se afla pe canapea atunci când tatăl ei vitreg se repezise la Strike cu o sticlă spartă de bere în mână.

Strike se întoarse în hol, pipăindu-și buzunarele. Avea întotdeauna la el un carnețel și un pix. Scrise un bilet scurt pentru Elin, în care făcea aluzie la cea mai bună parte a serii precedente, și îl lăsă pe masa din hol, ca să nu riște să o trezească. Apoi, în aceeași tăcere în care făcuse și toate celelalte, își aruncă geanta pe umăr și ieși din apartament. La 8 se întâlnea cu Robin în stația West Ealing.

Ultimele urme de ceaţă se ridicau de pe Hastings Road atunci când Robin ieşi din casă, agitată şi încercănată, cu o sacoşă cu mâncare într-o mână şi o geantă plină de haine curate în cealaltă. Descuie hayonul Land Rover-ului vechi şi gri, aruncă hainele înăuntru şi se îndreptă grăbită spre locul şoferului cu mâncarea.

Matthew tocmai încercase s-o îmbrăţişeze în hol, iar ea se opusese viguros, cu ambele mâini proptite în pieptul lui neted şi cald, împingându-l, strigând la el s-o lase în pace. Matthew era doar în boxeri. Acum ea se temea că el ar putea să tragă pe el nişte haine, ca să fugă după ea. Trânti portiera şi trase de centura de siguranţă, nerăbdătoare să plece, dar în timp ce ea învârtea cheia de contact Matthew se năpusti afară din casă, desculţ, în tricou şi pantaloni de trening. Robin nu mai văzuse niciodată la el o expresie atât de dezarmată şi vulnerabilă.

— Robin, strigă el în timp ce ea apăsa pe acceleraţie şi se desprindea de trotuar. Te iubesc. *Te iubesc!*

Robin învârti volanul şi ieşi fără să se asigure din locul de parcare, trecând la câţiva centimetri de Honda vecinului lor. Îl vedea pe Matthew cum se micşorează în oglinda retrovizoare; el, a cărui stăpânire de sine era de obicei perfectă, îşi proclama iubirea cât îl ţinea gura, riscând dispreţul şi râsetele vecinilor curioşi.

Inima lui Robin îi bubuia dureros în piept. 7 şi un sfert; Strike nu ajunsese încă în staţie. Făcu la stânga, la capătul străzii, hotărâtă doar să se îndepărteze de Matthew.

Matthew se trezise în zori, în timp ce ea încerca să-şi facă bagajul fără să-l trezească.

— Unde te duci?

— Să-l ajut pe Strike cu ancheta.

— Rămâi peste noapte?

— Aşa cred.

— Unde?

— Nu ştiu exact.

Se temea să-i spună destinaţia, ca nu cumva să vină după ei. Încă era zguduită de modul în care se comportase Matthew atunci când ea se întorsese acasă, cu o seară în urmă. Matthew plânsese şi implorase. Nu-l mai văzuse niciodată aşa, nici măcar după moartea mamei sale.

— Robin, trebuie să discutăm.

— Am discutat destul.

— Mama ta ştie unde mergi?

— Da.

Minţea. Robin încă nu îi spusese mamei ei că rupsese logodna şi nici că mergea în Nord cu Strike. La urma urmei avea 26 de ani; nu era treaba ei. Dar ştia că Matthew voia de fapt să întrebe dacă ea îi spusese mamei ei că nunta fusese anulată, pentru că amândoi ştiau că ea nu s-ar fi urcat în Land Rover ca să meargă într-un loc nedezvăluit împreună cu Strike dacă logodna lor ar fi fost în continuare intactă. Inelul cu safir era exact acolo unde îl lăsase ea, pe un raft plin cu vechile lui manuale de contabilitate.

— Ah, fir-ar a dracu', şopti Robin.

Clipea ca să îndepărteze lacrimile, în timp ce cotea la întâmplare pe străzile liniştite, încercând să nu se concentreze asupra degetului ei gol sau a amintirii cu faţa chinuită a lui Matthew.

O scurtă plimbare îl duse pe Strike mult mai departe decât simpla distanţă fizică. Aşa era Londra, se gândi el în timp ce fuma prima ţigară a acelei zile: porneai de pe o stradă liniştită şi simetrică, cu case proiectate de Nash, care semănau cu o sculptură în îngheţată de vanilie. Vecinul rus al lui Elin, în costum cu dunguliţe, se suia în Audi-ul său, Strike îi zise „'Neaţa" şi primi ca răspuns o înclinare scurtă a capului. O scurtă plimbare pe lângă siluetele lui Sherlock Holmes de la staţia Baker Street şi Strike ajunse într-un metrou

soios, înconjurat de lucrători polonezi vorbăreți, proaspeți și puși pe treabă la ora 7 dimineața. Apoi agitatul Paddington, unde își croi drum printre navetiști și cafenele, cu geanta pe umăr. În sfârșit, câteva stații cu metroul de Heathrow, însoțit de o familie numeroasă din West Country deja îmbrăcată pentru Florida, în ciuda zorilor răcoroși. Urmăreau semnele stațiilor ca niște suricate neliniștite, cu mâinile încleștate pe mânerele valizelor, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o tâlhărie iminentă.

Strike sosi în stația West Ealing cu 15 minute mai devreme, cu o nevoie disperată de a fuma. Lăsă geanta să cadă și-și aprinse țigara, sperând ca Robin să nu fie prea promptă, deoarece se îndoia că ea ar fi vrut ca el să fumeze în Land Rover. Însă abia trăsese câteva fumuri satisfăcătoare, când mașina pătrățoasă apăru de după colț. Capul strălucitor, roșu-auriu al lui Robin, se vedea clar prin parbriz.

— Nu mă deranjează, strigă ea ca să acopere zgomotul motorului, în timp ce își arunca din nou pe umăr geanta și dădea să stingă țigara, dacă ții geamul deschis.

Strike se urcă, își împinse geanta pe bancheta din spate și trânti portiera.

— N-ai cum s-o faci mai urât mirositoare decât e deja, spuse Robin, manipulând schimbătorul de viteze rigid cu competența ei obișnuită. Miroase a esență de câine.

Strike își trase centura de siguranță, în timp ce se desprindeau rapid de trotuar, și privi prin interiorul mașinii, în Land Rover-ul sărăcăcios și uzat prevala cu certitudine un miros stătut și înțepător de cizme de cauciuc și labrador. Asta îi amintea lui Strike de vehiculele militare pe care le condusese pe toate tipurile de teren în Bosnia și Afganistan, dar în același timp adăuga ceva la imaginea lui despre trecutul lui Robin. Acest Land Rover vorbea despre drumuri noroioase și câmpuri arate. Își aminti că ea îi povestise despre un unchi care avea o fermă.

— Ai avut vreodată ponei?

Robin îl privi surprinsă. Strike observă, din acea privire fugară și directă, cearcănele din jurul ochilor și paloarea chipului ei. În mod evident, nu

dormise prea mult.

— De ce Dumnezeu vrei să ştii asta?

— Pare genul de maşină cu care te duci la concursuri de călărie.

Robin răspunse uşor agresiv:

— Da, am avut.

Strike râse, coborând geamul până unde se putea şi punând pe el mâna stângă cu ţigara.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nu ştiu. Cum îl chema?

— Angus, spuse ea cotind la stânga. Era un ticălos. Întotdeauna mă târa după el.

— Eu n-am încredere în cai, spuse Strike fumând.

— Te-ai suit vreodată pe un cal?

Era rândul lui Robin să zâmbească. Se gândea că acesta ar putea fi unul dintre puţinele locuri în care l-ar vedea pe Strike cu adevărat stingher, în spatele unui cal.

— Nu, spuse Strike. Şi nici n-am de gând.

— Unchiul meu are unul care te-ar ţine, spuse Robin. Rasa Clydesdale. E imens.

— Am înţeles, spuse Strike sec, iar ea râse.

Strike fumă în tăcere, în timp ce ea se concentra la navigarea prin traficul tot mai aglomerat de dimineaţă, remarcând cât de mult îi plăcea s-o facă pe Robin să râdă. Recunoscu, de asemenea, că se simţea mult mai fericit, mai confortabil, în acest Land Rover dărăpănat, vorbind prostii neimportante cu Robin, decât se simţise cu o seară în urmă la cina cu Elin.

Strike nu era un bărbat care să-şi spună minciuni reconfortante. Ar fi putut să susţină că Robin reprezenta tihna prieteniei, iar Elin capcanele şi plăcerile unei relaţii sexuale. Ştia că adevărul e mai complicat şi că, fără îndoială, faptul că inelul cu safir dispăruse de pe degetul lui Robin îl făcea şi mai complicat. El ştiuse, aproape din primul moment în care se cunoscuseră, că Robin reprezenta o ameninţare pentru pacea minţii sale, dar a periclita cea mai bună relaţie profesională din viaţa lui ar fi fost un act de autosabotare conştientă pe care el, după ani de relaţie intermitentă distructivă, după truda grea şi sacrificiul pe care le investise în construirea acestei afaceri, nu putea şi nu voia să-l îngăduie.

— Mă ignori intenţionat?

— Ce?

Era însă plauzibil ca el să nu o fi auzit, atât de zgomotos era motorul vechiului Land Rover.

— Ziceam cum merg lucrurile cu Elin?

Ea nu îl mai întrebase niciodată în mod direct despre vreuna dintre relaţiile lui. Strike presupuse că, din cauza confidenţelor pe care şi le făcuseră cu două seri în urmă, trecuseră la un alt nivel de apropiere. El ar fi evitat asta, dacă ar fi fost posibil.

— Bine, spuse el descurajator.

Aruncă mucul ţigării şi închise geamul, ceea ce reduse puţin zgomotul.

— Deci te-a iertat?

— Pentru ce?

— Pentru că ai uitat complet că aveaţi întâlnire! spuse Robin.

— A, asta. Da. Adică, nu… apoi, da.

În timp ce intrau pe drumul A40, exprimarea ambiguă a lui Strike îi evocă lui Robin o imagine mentală subită şi însufleţită: Strike, cu trupul lui păros cu un picior şi jumătate, împletit cu Elin, blondă şi cu piele de alabastru, pe

cearşafurile de un alb pur… era sigură că cearşafurile lui Elin sunt albe, nordice şi curate. Probabil că cineva îi spăla rufele. Elin era din clasa de mijloc superioară, prea bogată ca să-şi calce singură învelitoarele de plapumă în faţa televizorului, într-o sufragerie înghesuită din Ealing.

— Dar Matthew? o întrebă Strike, în timp ce intrau pe autostradă. Cum a fost?

— În regulă, spuse Robin.

— Aiurea, spuse Strike.

Deşi îi mai scăpă un râset, Robin era oarecum înclinată să-i displacă faptul că el ceruse mai multe informaţii, când ea primise atât de puţine despre Elin.

— Păi, el vrea să fim din nou împreună.

— Bineînţeles, spuse Strike.

— De ce „bineînţeles”?

— Dacă eu n-am voie să fac pe prostul, nici tu n-ai.

Robin nu ştia sigur ce să răspundă la asta, deşi simţi o uşoară plăcere. Se gândi că era probabil prima oară când Strike îi dădea vreun semn că o vede ca pe o femeie şi arhivă în tăcere acel dialog ca să-l analizeze mai târziu, în singurătate.

— Şi-a cerut scuze şi îmi cerea întruna să-mi pun inelul la loc, spuse Robin.

Un rest de loialitate faţă de Matthew o împiedică să spună că acesta plânsese şi o implorase. Apoi începu iar:

— Dar eu…

Vocea ei se pierdu şi, chiar dacă voia să afle mai multe, Strike nu mai puse nicio întrebare, ci coborî geamul şi mai fumă o ţigară.

Se opriră să bea o cafea la Hilton Parks Services. Robin se duse la baie, în timp ce Strike stătea la coadă la Burger King să ia cafelele. Robin îşi verifică mobilul în faţa oglinzii. După cum se aşteptase, avea un mesaj de la Matthew, dar tonul lui nu mai era implorator şi conciliator.

Dacă te culci cu el, am terminat-o definitiv. Poate tu crezi că aşa am fi chit, dar nu e acelaşi lucru. Chestia cu Sarah a fost cu mult timp în urmă, eram copii şi eu n-am făcut asta ca să te rănesc. Gândeşte-te la ce eşti pe cale să dai cu piciorul, Robin. Te iubesc.

— Scuze, murmură Robin dându-se la o parte, ca să o lase pe o fată nerăbdătoare să ajungă la uscător.

Citi din nou SMS-ul lui Matthew. Un torent plăcut de furie şterse amestecul de milă şi durere pe care i-l produsese urmărirea din dimineaţa aceea. Aici, se gândi ea, era adevăratul Matthew: **dacă te culci cu el, am terminat-o definitiv.** Deci el de fapt nu crezuse că ea vorbeşte serios atunci când îşi scosese inelul şi îi spusese că nu mai vrea să se căsătorească cu el? Avea se să termine „definitiv" doar când el, Matthew, decreta asta? **Nu e acelaşi lucru.** Prin definiţie, infidelitatea ei ar fi mai rea decât a lui. Pentru Matthew, călătoria ei în Nord era doar un exerciţiu de răzbunare: o femeie moartă şi un ucigaş în libertate, simple pretexte ale duşmăniei feminine.

Du-te dracu', se gândi ea, îndesându-şi mobilul la loc în buzunar în timp ce se întorcea în cafenea, unde Strike stătea la o masă, mâncând un Croissan'Wich dublu cu cârnaţi şi şuncă.

Strike observă faţa ei înroşită şi mandibula încleştată şi presupuse că Matthew luase legătura cu ea.

— E totul în ordine?

— Da, spuse Robin.

Apoi, înainte ca el să apuce să întrebe altceva, continuă:

— Deci îmi povesteşti sau nu despre Brockbank?

Întrebarea sunase puţin mai agresiv decât intenţionase ea. Tonul mesajului lui Matthew o enervase, ca şi faptul că el ridicase în mintea ei întrebarea unde aveau să doarmă de fapt în noaptea aceea ea şi cu Strike.

— Dacă vrei, spuse Strike blând.

Scoase din buzunar telefonul, căută o fotografie cu Brockbank pe care o luase din calculatorul lui Hardacre şi i-l întinse lui Robin peste masă.

Robin contemplă faţa lungă şi oacheşă de sub părul des şi întunecat, ceea ce era neobişnuit, dar nu neatrăgător. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Strike spuse:

— Acum e mai urât. Poza asta a fost făcută când abia se înrolase. Acum are o orbită înfundată şi o ureche vărzuită.

— Cât de înalt e? întrebă Robin, amintindu-şi de curierul în haine de piele mai înalt decât ea, cu viziera lui fumurie.

— Cât mine sau mai înalt.

— Ai spus că l-ai cunoscut în armată?

— Da, spuse Strike.

Pentru câteva secunde, Robin avu impresia că el n-o să-i mai spună nimic, apoi îşi dădu seama că Strike doar aştepta ca un cuplu în vârstă, care tot ezita unde să se aşeze, să se îndepărteze ca să nu-i audă. După ce ei plecară, Strike spuse:

— El era maior în Brigada a Şaptea Blindate. S-a căsătorit cu văduva unui coleg mort. Ea avea două fetiţe. Apoi au avut şi un copil al lor, un băiat.

După ce recitise de curând dosarul lui Brockbank, faptele curgeau cu uşurinţă, dar în realitate Strike nu le uitase niciodată. Fusese unul dintre acele cazuri care te impresionează.

— Pe fiica vitregă mai mare o chema Brittany. La vârsta de 12 ani,

Brittany i-a destăinuit unei prietene de la şcoala ei din Germania că fusese agresată sexual. Prietena i-a spus mamei ei, care l-a reclamat. Am fost chemaţi noi – eu nu am intervievat-o personal, o femeie ofiţer a făcut asta. Eu doar am văzut caseta.

Ce îl distrugea pe Strike era cât de matură, cât de normală încercase Brittany să fie. Era îngrozită de ce s-ar fi putut întâmpla cu familia ei acum când ea flecărise şi încerca să dea lucrurile înapoi.

Nu, bineînţeles că nu îi spusese lui Sophie că el ameninţase că o s-o omoare pe sora ei mai mică dacă ea îl spune! Nu, Sophie nu minţea neapărat – fusese o glumă, atâta tot. O întrebase pe Sophie cum să faci să nu poţi avea copii – pentru că fusese curioasă, toată lumea voia să afle chestii de genul ăsta. Bineînţeles că el nu spusese că o s-o taie pe mama ei în bucăţele dacă ea spunea – chestia cu piciorul ei? A, asta – păi, şi asta era o glumă – totul fusese o glumă – el îi spusese că ea are cicatrice pe picior pentru că el fusese cât pe ce să-i taie piciorul când ea era mică, dar intrase mama ei în cameră şi îl văzuse. El zicea că făcuse asta pentru că ea îi călcase straturile de flori când era mică, dar bineînţeles că era o glumă – puteau s-o întrebe pe mama ei. Se prinsese în nişte sârmă ghimpată, asta era tot, şi se tăiase rău când încercase să iasă. Puteau s-o întrebe pe mama ei. Nu el o tăiase. El nu ar fi tăiat-o, Tati n-ar fi făcut asta.

Strike încă îşi amintea expresia involuntară pe care Brittany o avusese atunci când se forţase să spună „Tati”: Arăta ca un copil care încearcă să înghită ciorbă de burtă rece, sub ameninţarea pedepsei. Avea 12 ani şi învăţase că viaţa pentru familia ei e suportabilă doar dacă ea îşi ţine gura şi îndură orice voia el să-i facă, fără să se plângă.

Strike o antipatizase pe doamna Brockbank încă de la primul lor interviu. Era slabă şi machiată exagerat, fără îndoială o victimă, în felul ei, dar lui Strike i se părea că ea se debarasase în mod voluntar de Brittany, ca să-şi salveze ceilalţi doi copii, că se prefăcuse că nu observă deloc lungile absenţe de acasă ale soţului şi fiicei ei mai mari, că hotărârea ei de a nu şti echivala cu a coopera. Brockbank îi spusese lui Brittany că avea să le sugrume atât pe mama, cât şi pe sora ei dacă ea vorbea vreodată despre ce îi făcea el în maşină, când o ducea în îndelungate excursii în pădurile din apropiere, pe

drumuri întunecoase. Avea să le taie pe toate în bucăţele şi să le îngroape în grădină. Apoi avea să-l ia pe Ryan – băieţelul lui Brockbank, singurul membru al familiei pe care el părea să-l preţuiască – şi să se ducă undeva unde să nu-i găsească nimeni.

— A fost o glumă, doar o glumă. Nu era nimic serios.

Degetele subţiri răsucite, ochelarii piezişi, picioarele prea scurte ca să ajungă la podea. Brittany continua să refuze categoric să fie examinată fizic atunci când Strike şi Hardacre s-au dus acasă la Brockbank ca să-l aducă la unitate.

— S-a enervat când am ajuns noi acolo. I-am spus de ce veniserăm şi el s-a repezit la mine cu o sticlă spartă.

Strike continuă fără nicio bravadă:

— L-am pocnit de-a căzut jos, dar n-ar fi trebuit să-l ating. Nu era nevoie de asta.

Nu mai recunoscuse niciodată asta cu voce tare, chiar dacă Hardacre (care îl susţinuse până în pânzele albe în ancheta care urmase) o ştiuse şi el foarte bine.

— Dacă s-a repezit la tine cu o sticlă…

— Aş fi putut să-i iau sticla fără să-l dobor.

— Ai zis că era solid…

— Era destul de nervos. Aş fi putut să-l controlez fără să-l lovesc. Hardacre era acolo, eram doi la unu. Adevărul e că m-am bucurat că s-a repezit la mine. Voiam să-l lovesc. Un croşeu de dreapta, l-am lăsat pur şi simplu inconştient – şi aşa a scăpat.

— A scăpat…

— S-a scos, spuse Strike. A scăpat de probleme.

— Cum?

Strike sorbi din cafea, privind în gol, depănându-şi amintirile.

— După ce l-am lovit, a fost spitalizat, pentru că după ce s-a trezit din leşin a făcut o criză gravă de epilepsie. Traumatism cerebral.

— O, Doamne, spuse Robin.

— A avut nevoie de o operaţie de urgenţă care să oprească sângerarea de la creier. Avea crize întruna. L-au diagnosticat cu traumatism cerebral, sindrom de stres posttraumatic şi alcoolism. Absolvit de răspundere penală. S-au repezit avocaţii. Eu am fost acuzat de agresiune. Din fericire, echipa mea de avocaţi a descoperit că, în weekendul dinainte ca eu să-l lovesc, Brockbank jucase rugby. Au mai săpat puţin şi au descoperit că primise un genunchi în cap de la un galez de 115 kilograme şi fusese scos cu targa de pe teren. Un doctor rezident n-a sesizat sângerarea din urechea lui Brockbank, pentru că era plin de noroi şi vânătăi, aşa că i-a spus să se ducă acasă şi să se odihnească. S-a dovedit apoi că rataseră o fractură de bază de craniu, pe care echipa mea de avocaţi a descoperit-o când au pus nişte doctori să se uite la radiografia de după meci. Fractura de craniu fusese făcută de atacantul galez, nu de mine. Chiar şi-aşa, dacă nu l-aş fi avut pe Hardy ca martor că s-a repezit la mine cu sticla, aş fi dat de bucluc rău de tot. Până la urmă au acceptat că eu acţionasem în legitimă apărare. Nu puteam să ştiu că avea craniul deja crăpat şi nici câte prejudicii puteam să provoc dacă-l loveam. Între timp, au găsit pornografie infantilă pe calculatorul lui. Povestea lui Brittany corespundea cu faptul că ea şi tatăl ei fuseseră văzuţi adesea plecând de acasă cu maşina, singuri. Profesoara ei a fost intervievată şi a spus că Brittany era din ce în ce mai retrasă la şcoală. El o agresa de doi ani, avertizând-o că dacă spune cuiva le omoară pe ea, pe mama ei şi pe sora ei. O convinsese că încercase deja o dată să-i taie piciorul. Brittany avea o grămadă de cicatrice pe tibie. În timpul interviului, mama ei a spus că avea cicatricele de la un accident de când era mică.

Robin nu spuse nimic. Îşi ţinea amândouă mâinile deasupra gurii şi avea ochii măriţi. Expresia lui Strike era înspăimântătoare.

— A stat în spital, în timp ce doctorii încercau să-i ţină sub control crizele, şi de fiecare dată când cineva încerca să-l intervieveze se prefăcea confuz şi amnezic. În jurul lui roiau avocaţii, pentru că miroseau onorariile grase:

neglijenţă medicală, agresiune. El pretindea că fusese o victimă a agresiunii, că pornografia infantilă era doar un simptom al problemelor lui mentale, al alcoolismului. Brittany insista că ea născocise totul, mama ei ţipa la toată lumea că Brockbank nu se atinsese niciodată de niciunul dintre copii, că era un tată perfect, că ea pierduse un soţ şi acum avea să piardă încă unul. Şefii cei mari voiau doar ca acuzaţia să dispară. A fost scos invalid.

Ochii întunecaţi ai lui Strike se întâlniră cu cei albastru-verzui ai lui Robin.

— A scăpat basma curată, în plus şi cu o compensaţie şi pensie, şi a dispărut cu Brittany după el.

24

Step into a world of strangers

Into a sea of unknowns…[37]

Blue Öyster Cult, „Hammer Back”

Land Rover-ul huruitor devora kilometrii cu o competenţă stoică, dar călătoria spre Nord începuse să pară interminabil de lungă înainte ca primele semne ale Barrow-in-Furness să apară. Harta nu exprima cât de departe era acest port maritim, cât de izolat. Barrow-in-Furness nu era menit ca oamenii să treacă prin el sau să îl viziteze întâmplător; era un scop în sine, o fundătură geografică.

Trecură prin zonele cele mai sudice ale Lake District, pe lângă câmpurile unduitoare cu oi, pereţii seci de piatră şi cătunele pitoreşti care îi amintiră lui Robin de casa ei din Yorkshire, prin Ulverston („Locul de naştere al lui Stan Laurel”), până când ajunseră la prima privelişte asupra estuarului larg care indica apropierea de coastă. În sfârşit, după-amiază se treziră într-un cartier industrial anost, unde drumul era flancat de depozite şi fabrici care marcau periferia oraşului.

— Mâncăm ceva înainte să mergem la Brockbank, spuse Strike.

În ultimele cinci minute cercetase o hartă a Barrowului. Dispreţuia utilizarea dispozitivelor electronice de navigare, pe motiv că nu trebuia să aştepţi ca hârtia să se descarce, iar în condiţii potrivnice informaţiile nu dispăreau.

— E o parcare acolo. Fă la stânga la sensul giratoriu.

Trecură pe lângă o intrare laterală ponosită în Craven Park, stadionul lui

[37] „Intră în lumea străinilor / Într-un ocean de necunoscute” (în limba engleză, în original).

Barrow Raiders. Strike, care stătea cu ochii holbaţi, uitându-se după Brockbank, sorbea caracterul aparte al oraşului. Dat fiind că era născut în Cornwall, se aşteptase să poată vedea marea, să o poată gusta, dar din câte îşi dădea seama era posibil să fie la kilometri distanţă de ea. Impresia iniţială era cea a unui centru comercial gigantic din afara oraşului, care îi asalta din toate părţile cu faţadele ţipătoare ale străzii principale, numai că ici şi colo se înălţau bijuterii arhitectonice mândre şi distonante faţă de pizzeriile şi magazinele de materiale de construcţii, care vorbeau despre un trecut industrial prosper. Clădirea art deco a vămii fusese transformată în restaurant. Un colegiu tehnic victorian, ornat cu personaje clasice, purta deviza *Labor Omnia Vincit.* Puţin mai încolo ajunseră la şiruri nesfârşite de case tip, tipul de peisaj urban pictat de Lowry, stupul în care trăiau lucrătorii.

— N-am văzut în viaţa mea atâtea cârciumi, spuse Strike în timp ce Robin intra în parcare.

Avea chef de o bere, dar, gândindu-se la zicala *Labor Omnia Vincit,* acceptă sugestia lui Robin de a mânca ceva rapid într-o cafenea din apropiere.

Ziua de aprilie era strălucitoare, dar briza aducea cu ea răcoarea mării nevăzute.

— Nu se laudă prea tare, nu-i aşa? murmură el văzând că numele cafenelei era În Ultimă Instanţă.

Cafeneaua se afla vizavi de A Doua Şansă, unde se vindeau haine la mâna a doua, şi o casă de amanet prosperă. În ciuda numelui nepotrivit, În Ultimă Instanţă era curată şi plină de doamne în vârstă care discutau. Se întoarseră în parcare cu senzaţia plăcută de a fi bine hrănit.

— Casa lui n-o să fie uşor de urmărit dacă nu e nimeni acasă, spuse Strike, arătându-i lui Robin harta, după care se urcară din nou în Land Rover. E chiar în capătul unei fundături. N-ai unde să te ascunzi.

— Te-ai gândit vreodată, spuse Robin nu chiar în glumă în timp ce demarau, că Holly *e* Noel? Că şi-a făcut schimbare de sex?

— Dacă şi-a făcut, o să fie o banalitate să-l găsim, spuse Strike. 1,95 metri pe tocuri cui, cu o ureche ferfeniţită.

Trecură pe lângă un club de noapte numit Lefter.

— Fă la dreapta aici, spuse Strike. Dumnezeule, în Barrow le place să spună lucrurilor pe nume, nu-i aşa?

O clădire crem, gigantică, din faţa lor, pe care era scris numele BAE SYSTEMS, bloca orice vedere a ţărmului. Edificiul nu avea ferestre şi părea să fie lung de aproape doi kilometri, uniform, fără personalitate, intimidant.

— Cred că Holly o să se dovedească a fi o soră sau poate o nouă soţie, spuse Strike. Fă la stânga… Holly e de aceeaşi vârstă cu el. Bun, noi căutăm Stanley Road… se pare că o să ajungem chiar lângă BAE Systems, din câte se pare.

După cum spusese Strike, Stanley Road continua drept, cu case înşiruite într-o parte şi un zid înalt de cărămidă cu sârmă ghimpată deasupra, în cealaltă. Dincolo de această barieră fermă se înălţa clădirea industrială de o stranietate sinistră, albă şi fără ferestre, intimidantă prin simpla ei mărime.

— „Limită de Locaţie Nucleară”? citi Robin de pe un panou de pe zid, încetinind mult şi continuând să avanseze pe stradă.

— Construiesc submarine, spuse Strike uitându-se la sârma ghimpată. Sunt avertismente ale poliţiei peste tot – uite.

Fundătura era pustie. Se termina cu o mică zonă de parcat, lângă un teren de joacă pentru copii. În timp ce parcă, Robin observă mai multe obiecte agăţate în sârma ghimpată de deasupra zidului. Fără îndoială, mingea aterizase acolo din întâmplare, dar mai exista şi un cărucior pentru păpuşi mic şi roz, încurcat în sârmă şi imposibil de recuperat. Vederea lui îi induse o senzaţie inconfortabilă: cineva îl aruncase în mod deliberat unde nu putea fi ajuns.

— Tu de ce te dai jos? întrebă Strike, ocolind maşina prin spate.

— Voiam să…

— Mă ocup eu de Brockbank, dacă e acolo, spuse Strike aprinzându-şi o ţigară. Tu să nu te apropii de el sub nicio formă.

Robin se sui înapoi în Land Rover.

— Încearcă să nu-l pocneşti, bine? murmură ea spre silueta lui Strike care se îndrepta spre casă.

Strike şchiopăta uşor, genunchiul era încă puţin ţeapăn din cauza călătoriei.

Unele case aveau ferestre curate şi ornamente aranjate cu gust în spatele geamului; altele aveau perdele de dantelă de diferite grade de curăţenie. Câteva erau părăginite şi, judecând după pervazurile interioare înnegrite, murdare. Strike aproape ajunsese la uşa maronie când se opri brusc. Robin observă că în capătul străzii apăruse un grup de bărbaţi cu salopete albastre şi căşti de constructori. Oare Brockbank era unul dintre ei? De ce se oprise Strike?

Nu. Strike doar dădea un telefon. Întors cu spatele către uşă şi către bărbaţi, avansa încet spre Robin, cu un pas care nu mai era ferm, ci leneş şi fără scop, ca un om atent doar la vocea din urechea lui.

Unul dintre bărbaţii în salopetă era înalt, întunecat şi bărbos. Oare Strike îl văzuse? Robin ieşi iar din Land Rover pe furiş şi, sub pretextul că scrie SMS-uri, făcu câteva fotografii cu muncitorii, focalizând pe ei cât de bine putea. Muncitorii dădură colţul străzii, dispărând.

Strike se oprise la zece metri de ea, fumând şi fiind atent la ce-i spunea persoana cu care vorbea la mobil. O femeie grizonantă îi privea pe amândoi cu ochii mijiţi, de la fereastra de la etaj a celei mai apropiate case. Robin se gândi să-i atenueze suspiciunile şi, întorcându-se cu spatele la case, făcu o fotografie cu uzina nucleară imensă, dându-se drept turistă.

— Era Wardle, spuse Strike apropiindu-se de ea cu o expresie înverşunată. Trupul nu e al Oxanei Voloşina.

— Cum şi-au dat seama? întrebă Robin uluită.

— Oxana e acasă, în Donetsk, de trei săptămâni. E o nuntă în familie – nu au vorbit cu ea personal, dar au vorbit cu mama ei la telefon şi ea a zis că Oxana e acolo. Între timp, proprietăreasa şi-a revenit suficient cât să spună

poliţiei că atunci când a descoperit cadavrul a fost şocată mai ales pentru că ea credea că Oxana se dusese în vacanţă în Ucraina. A mai spus şi că, după cap, cadavrul nu părea să fie al Oxanei.

Strike îşi băgă telefonul la loc în buzunar, încruntat. Spera ca această veste să orienteze mintea lui Wardle şi spre altcineva decât Malley.

— Urcă la loc în maşină, spuse Strike căzut pe gânduri.

Apoi porni din nou spre casa lui Brockbank. Robin se sui iar pe locul de la volanul Land Rover-ului. Femeia de la fereastra de la etaj continua să se holbeze.

Două poliţiste cu veste fluorescente se apropiau pe stradă. Strike ajunsese la uşa maronie. Răpăitul metalului pe lemn răsună până departe. Nu deschise nimeni. Strike se pregătea să bată iar, când poliţistele ajunseră lângă el.

Robin se îndreptă de spate, întrebându-se ce Dumnezeu voia poliţia de la el. După o scurtă conversaţie, cei trei se întoarseră şi se îndreptară spre Land Rover.

Robin coborî geamul, simţindu-se brusc şi fără motiv vinovată.

— Mă întreabă, strigă Strike când ajunse în raza ei auditivă, dacă sunt cumva domnul Michael Ellacott.

— Ce? spuse Robin, complet derutată de invocarea numelui tatălui ei.

Îi trecu prin minte ideea absurdă că Matthew trimisese poliţia după ei, dar de ce le-ar fi spus că Strike e tatăl ei? Apoi înţelese situaţia şi explică imediat:

— Maşina e înregistrată pe numele tatei, spuse ea. Am greşit cu ceva?

— Păi, aţi parcat pe o linie galbenă dublă, spuse sec una din poliţiste, dar nu pentru asta am venit. Aţi făcut fotografii cu fabrica.

Apoi, văzând că Robin pare panicată, adăugă:

— E în regulă, oamenii fac asta mereu. Aţi fost surprinsă pe camerele de supraveghere. Arătaţi-mi permisul de conducere.

— Ah, spuse Robin încet, conştientă de privirea întrebătoare a lui Strike. Eu doar – m-am gândit că ar ieşi o fotografie artistică, înţelegeţi? Sârma ghimpată, clădirea albă şi… şi norii…

Robin îi întinse actele, umilită, evitând cu sârguinţă privirea lui Strike.

— Domnul Ellacott e tatăl dumneavoastră, nu-i aşa?

— El ne-a împrumutat maşina, asta e tot, spuse Robin.

O îngrozea ideea că poliţia urma să ia legătura cu părinţii ei şi aceştia aveau să afle că ea se afla în Barrow, singură şi fără inel, iar Matthew era acasă…

— Şi unde locuiţi voi doi?

— Noi nu… locuim împreună, spuse Robin.

Îşi dădură numele şi adresele.

— Vizitaţi pe cineva, nu-i aşa, domnule Strike? întrebă a doua poliţistă.

— Pe Noel Brockbank, spuse Strike prompt. Un vechi prieten. Eram în trecere, m-am gândit să-l caut.

— Brockbank, repetă poliţista.

Îi întinse permisul de conducere lui Robin, care spera ca femeia să-l cunoască, ceea ce, fără îndoială, ar fi reparat în mare măsură gafa ei.

— Un adevărat nume de familie de Barrow, continuă poliţista. Bun, puteţi pleca. Nu mai faceţi poze aici.

„Îmi. Pare. Rău.”, mimă Robin din buze spre Strike, în timp ce poliţistele se îndepărtau. El scutură din cap, zâmbind larg în ciuda iritării.

— „Fotografie artistică”… sârma… cerul…

— Tu ce-ai fi spus? întrebă ea. Nu puteam să le spun că i-am fotografiat pe muncitori, pentru că m-am gândit că unul dintre ei ar putea fi Brockbank – uite…

Dar după ce căută fotografia cu muncitorii, Robin îşi dădu seama că cel mai înalt dintre ei, cu obrajii lui rumeni, gâtul scurt şi urechile mari, nu era bărbatul pe care îl căutau.

Uşa celei mai apropiate case se deschise. Femeia grizonantă care îi privise de la fereastra de la etaj ieşi, trăgând un cărucior de cumpărături ecosez. Expresia ei era acum voioasă. Robin era sigură că femeia observase venirea şi plecarea poliţiei şi era satisfăcută că ei nu erau spioni.

— Aşa se-ntâmplă întotdeauna, strigă ea tare, cu o voce care răsuna peste stradă.

Pronunţa „întotdeauna" „întotuna". Accentul nu îi era familiar lui Robin, care crezuse că, dacă provine din regiunea învecinată, ştie dialectul cumbrian.

— Au camere păstă tot. Şi-ţ' iau datele. Noi s'tem obişnuiţi.

— Să-i prindem pe londonezi, spuse Strike amabil.

Femeia se opri, curioasă.

— Din Londra? Ce v-a adus până tocma' aici, în Barrow?

— Căutam un vechi prieten, Noel Brockbank, spuse Strike arătând mai încolo pe stradă, dar nu deschide nimeni la el. Mă gândesc că o fi la muncă.

Femeia se încruntă puţin.

— Noel, ai zis? Nu Holly?

— Ne-ar plăcea să vorbim şi cu Holly, dacă e aici, spuse Strike.

— Acu' tre' să fie la muncă, zise vecina uitându-se la ceas. La brutăria din Vickerstown.

Apoi femeia continuă, cu o urmă de umor nemilos:

— Sau aţ' putea încerca diseară la Crow's Nest. De obicei e acolo.

— O să încercăm la brutărie – să-i facem o surpriză, insistă Strike. Unde e,

mai exact?

— E albă şi mică, de pe Strada Răzbunării în sus.

Îi mulţumiră, iar femeia porni de-a lungul străzii, încântată că fusese de ajutor.

— Am auzit bine? murmură Strike desfăcând harta după ce reveniră la adăpostul Land Rover-ului. Strada Răzbunării?

— Aşa se pare, spuse Robin.

Scurta călătorie îi purtă peste un pod care traversa estuarul, unde bărcile se legănau pe apa murdară sau erau abandonate pe pământul descoperit de reflux. Clădirile industriale utilitare de pe ţărm lăsau locul altor străzi cu case tip, unele cu tencuială cu pietricele, altele din cărămidă roşie.

— Nume de vase, ghici Strike în timp ce mergeau pe Strada Amphitrite.

Strada Răzbunării urca un deal. O explorare de câteva minute a împrejurimilor ei scoase la lumină o brutărie zugrăvită în alb.

— Ea e, spuse Strike imediat, în timp ce Robin oprea într-un loc din care se vedea bine uşa de sticlă. Trebuie să fie soră-sa, uită-te la ea.

Lui Robin i se păru că lucrătoarea de la brutărie avea o expresie mai dură decât majoritatea bărbaţilor. Avea aceeaşi faţă lungă şi frunte înaltă ca Brockbank; ochii de cremene erau scoşi în evidenţă de fardul abundent, iar părul negru ca tăciunele tras spre spate, într-o coadă strânsă şi neatrăgătoare. Tricoul negru fără mâneci, purtat pe sub şorţul alb, lăsa să se vadă nişte braţe dezgolite groase, acoperite de tatuaje de la umăr la încheietură. Din fiecare ureche atârnau mai multe inele mari de aur. Ridul vertical dintre sprâncene, produs de încruntare, îi dădea un aspect de iritare permanentă.

Brutăria era înghesuită şi aglomerată. Strike se uită la Holly cum împachetează produse de patiserie, îşi aminti de plăcintele cu vânat din Melrose şi îi lăsă gura apă.

— Eu aş mai mânca ceva.

— Nu poţi să vorbeşti cu ea acolo, spuse Robin. Ar fi mai bine să o abordăm acasă la ea sau la cârciumă.

— Ai putea tu să dai o fugă să-mi aduci un pateu.

— Am mâncat sendvişuri acum mai puţin de o oră!

— Şi? Ce dracu', doar nu ţin regim.

— Da, nici eu nu mai ţin, spuse Robin.

Aceste cuvinte curajoase îi reamintiră de rochia de nuntă fără bretele care încă o aştepta în Harrogate. Oare chiar nu mai voia să încapă în ea? Florile, mâncarea, domnişoarele de onoare, alegerea primului dans – nu avea să mai fie nevoie de niciunul dintre aceste lucruri? Acontourile pierdute, cadourile înapoiate, feţele prietenilor şi rudelor uluite când ea avea să le spună…

Land Rover-ul era răcoros şi inconfortabil, iar Robin era foarte obosită după orele de condus, aşa că, pentru câteva secunde – timpul de care inima ei avu nevoie ca să zvâcnească slab şi trădător –, gândul la Matthew şi Sarah Shadlock o făcu să-i vină să plângă iar.

— Te deranjează dacă fumez? spuse Strike.

Coborî geamul, lăsând aerul rece să intre, fără să aştepte răspunsul. Robin îşi înghiţi răspunsul afirmativ; la urma urmei, el o iertase pentru poliţie. Cumva, briza răcoroasă o pregăti pentru ceea ce trebuia să-i spună.

— Nu o poţi intervieva pe Holly.

Strike se întoarse spre ea, încruntat.

— Să-l iei pe Brockbank prin surprindere e un lucru, dar dacă Holly te recunoaşte, o să-l avertizeze că eşti pe urmele lui. Trebuie s-o fac eu. M-am gândit la o modalitate.

— Da… asta nu se poate, spuse Strike categoric. E posibil ca el să stea cu ea sau la câteva străzi distanţă. E un dement. Dacă simte un turnător, o să facă urât. Nu poţi să faci asta singură.

Robin îşi strânse mai bine haina în jurul ei şi spuse pe un ton rece:

— Vrei sau nu să auzi ideea mea?

25

There's a time for discussion and a time for a fight.[38]

Blue Öyster Cult, „Madness to the Method"

Lui Strike nu-i plăcea, dar era nevoit să admită că planul lui Robin era bun şi că riscul ca Holly să-l avertizeze pe Noel întrecea pericolul probabil pentru Robin. În consecinţă, atunci când Holly plecă de la muncă împreună cu o colegă, la ora 5, Strike o urmări pe jos, dar fără ca ea să-şi dea seama. Între timp, Robin se duse cu maşina pe o porţiune goală a unui drum de lângă o mlaştină pustie, scoase geanta din spatele maşinii, îşi dădu jos blugii şi îşi trase o pereche de pantaloni mai eleganţi, dar cu dungă.

Se întorcea cu maşina pe pod spre centrul Barrow-ului atunci când Strike o sună ca să o informeze că Holly nu se întorsese acasă, ci se dusese direct la cârciuma de la capătul străzii ei.

— Perfect, cred că aşa o să fie şi mai uşor, strigă Robin în direcţia mobilului.

Telefonul era pe locul din stânga, pus pe difuzor. Land Rover-ul vibra şi zdrăngănea în jurul ei.

— Ce?

— Am zis că cred… nu contează, ajung acum!

Strike aştepta lângă parcarea de la Crow's Nest. Tocmai deschisese portiera din stânga, când Robin icni:

— Lasă-te jos, lasă-te jos!

Holly apăruse în uşa crâşmei, cu o halbă în mână. Era mai înaltă decât

[38] „Există o vreme a discuţiei şi o vreme a bătăii." (în limba engleză, în original).

Robin şi de două ori mai lată, îmbrăcată în blugi şi tricou negru fără mâneci. Îşi aprinse o ţigară şi îşi miji privirea în jur, spre ceea ce pentru ea trebuia să fie o privelişte pe care o ştia pe de rost. Ochii ei îngustaţi se opriră trecător asupra Land Rover-ului nefamiliar.

Strike se căţărase pe locul din stânga cât mai repede, continuând să ţină capul plecat. Robin apăsă cu piciorul şi porni imediat.

— Nu s-a uitat direct la mine când am urmărit-o, explică Strike, ridicându-se în capul oaselor.

— Dar tot n-ar trebui s-o laşi să te vadă, dacă e posibil, spuse Robin sentenţios, în caz că te-a observat şi îşi aminteşte.

— Scuze, am uitat că ai fost Foarte Apreciată, spuse Strike.

— Du-te naibii, spuse Robin cu un acces de furie.

Strike fu surprins.

— Glumeam, spuse el.

Robin intră într-un loc de parcare ceva mai departe, care nu putea fi văzut de la intrarea în Crow's Nest, apoi se uită în poşetă după un pachet mic pe care îl cumpărase mai devreme, în după-amiaza aceea.

— Tu aşteaptă aici.

— Pe naiba. O să fiu în parcare, mă uit după Brockbank. Dă-mi cheile.

Robin îi întinse cheile în silă şi plecă. Strike se uită după ea cum se apropie de crâşmă, mirându-se de acea izbucnire irascibilă subită. Se gândi că poate Matthew bagatelizase realizările ei, pe care le considera firave.

Crow's Nest se afla la întâlnirea dintre Ferry Road şi Stanley Road, într-o curbă ascuţită: o clădire mare, de forma unei tobe, din cărămidă roşie. Holly stătea în continuare la uşă, fumând şi bându-şi halba. Robin simţi o nervozitate puternică în fundul stomacului. Ea se oferise să facă asta: acum descoperirea locului în care se afla Brockbank era doar responsabilitatea ei. Faptul că mai devreme atrăsese, din prostie, poliţia asupra lor o făcuse

irascibilă, iar gluma inoportună a lui Strike îi amintise de comentariile subtil bagatelizante ale lui Matthew la adresa pregătirii ei în supraveghere. După ce o felicitase formal pentru notele foarte bune, Matthew sugerase că ceea ce învăţase ea era, la urma urmei, ceva de bun-simţ.

Mobilul din buzunarul ei sună. Conştientă că Holly o urmăreşte cum se apropie, Robin scoase telefonul ca să se uite la numele celui care o suna. Era mama ei. Pe motiv că ar fi părut ceva mai neobişnuit să respingă apelul decât să răspundă, Robin duse telefonul la ureche.

— Robin? se auzi vocea Lindei, în timp ce Robin intra pe lângă Holly, fără să se uite la ea. Eşti în Barrow-in-Furness?

— Da, spuse Robin.

Ajunsă în faţa a două uşi interioare, o alese pe cea din stânga, care o duse într-o sală de bar mare, cu plafon înalt, ponosită. Doi bărbaţi în acele salopete albastre deja familiare jucau biliard la o masă din apropierea uşii. Robin simţi mai degrabă decât văzu cum mai multe capete se întorc spre necunoscută. Evitând să-i privească în ochi, se îndreptă încet spre bar, continuând să vorbească.

— Ce faci acolo? întrebă Linda.

Apoi, fără să aştepte răspunsul, continuă:

— Ne-a sunat poliţia, ca să verifice dacă tata ţi-a împrumutat maşina!

— A fost doar o neînţelegere, spuse Robin. Mamă, nu pot vorbi acum.

În spatele ei se deschise uşa şi Holly intră, aruncând-i lui Robin o privire piezişă de evaluare şi, simţi ea, animozitate. În afara barmaniţei tunse scurt, erau singurele două femei din bar.

— Am sunat la voi, continuă mama ei fără să ţină cont, şi Matthew a spus că ai plecat cu Cormoran.

— Da, spuse Robin.

— Şi când l-am întrebat dacă ai timp să vii la masă în weekendul ăsta…

— De ce aş veni în Masham weekendul ăsta? întrebă Robin nedumerită.

Văzu cu coada ochiului că Holly se suie pe un taburet de bar şi discută cu alţi bărbaţi în salopetă albastră de la fabrica BAE.

— E ziua tatălui lui Matthew, spuse mama ei.

— A, sigur, spuse Robin.

Uitase complet. Urma să fie o petrecere. Era marcată în calendar de atâta timp că se obişnuise să o vadă acolo şi uitase că întoarcerea în Masham chiar urma să aibă loc.

— Robin, e totul în regulă?

— Cum am zis, mamă, acum nu pot să vorbesc, spuse Robin.

— *Eşti în regulă?*

— Da! spuse Robin cu nerăbdare. Nu am nimic. Te sun eu mai târziu.

Închise şi se îndreptă spre bar. Barmaniţa aştepta să-i ia comanda, cu aceeaşi expresie şireată de evaluare ca şi vecina curioasă din Stanley Road. Pe aici precauţia oamenilor era mai intensă, dar Robin înţelegea acum că aversiunea lor nu era reacţia şovină a unor orăşeni faţă de necunoscuţi. Era, mai degrabă, atitudinea protectoare a unor oameni ale căror treburi erau confidenţiale. În timp ce inima îi bătea puţin mai tare ca de obicei, Robin spuse cu un aer de încredere forţat.

— Bună, mă gândeam că ai putea să mă ajuţi. O caut pe Holly Brockbank. Mi s-a spus că ar putea fi aici.

Barmaniţa medită la solicitarea lui Robin, apoi spuse fără să zâmbească.

— E aia de colo, de la tejghea. Po' să-ţi dau ceva?

— Un pahar de vin alb, te rog, spuse Robin.

Femeia pe care o juca ar fi băut vin alb, Robin era sigură. De asemenea, nu s-ar fi lăsat tulburată de urma de neîncredere pe care o vedea în ochii barmaniţei, de aversiunea reflexă a lui Holly, de privirile din creştet până-n

călcâi ale jucătorilor de biliard. Femeia pe care o imita era rece, lucidă şi ambiţioasă.

Robin îşi plăti băutura şi apoi se îndreptă direct spre Holly şi spre cei trei bărbaţi care discutau cu ea la tejghea. Aceştia amuţiră, curioşi dar precauţi, atunci când deveni evident că ei erau destinaţia lui Robin.

— Bună, spuse Robin zâmbind. Dumneata eşti Holly Brockbank?

— Da, spuse Holly cu o expresie îndârjită. T'cin'e'şt?

— Poftim?

Conştientă că e ţinta mai multor priviri amuzante, Robin îşi menţinu zâmbetul pe faţă prin simpla putere a voinţei.

— Tu – cine – eşti? întrebă Holly cu un accent londonez ironic.

— Numele meu este Venetia Hall.

— Ah, nasol, spuse Holly zâmbind larg către cel mai apropiat muncitor, care chicoti.

Robin scoase din poşetă o carte de vizită, proaspăt imprimată în după-amiaza aceea la un aparat dintr-un centru comercial, în timp ce Strike rămăsese să o urmărească pe Holly la brutărie. Fusese sugestia lui Strike ca ea să-şi folosească al doilea nume. („Sună a nume de sudist fiţos.")

Robin îi întinse cartea de vizită, privi cu îndrăzneală în ochii puternic fardaţi ai lui Holly şi repetă:

— Venetia Hall. Sunt avocată.

Zâmbetul lui Holly se evaporă. Citi încruntată cartea de vizită, una dintre cele 200 pe care Robin şi le făcuse pentru 4,50 lire sterline.

Hardacre şi Hall

Avocaţi specializaţi în despăgubiri

pentru vătămări personale

Venetia Hall

Partener senior

Tel: 0888 789654

Fax: 0888 465877 E-mail: venetia@h&hlegal.co.uk

— Îl caut pe fratele dumitale, Noel, spuse Robin. Noi…

— De und-ai ştiut că io-s aci?

Holly, neîncrezătoare, părea să se umfle, să se zbârlească asemenea unei pisici.

— Mi-a spus o vecină că s-ar putea să fii aici.

Însoţitorii în salopete albastre ai lui Holly zâmbiră afectat.

— S-ar putea să avem unele veşti bune pentru fratele dumitale, îi dădu Robin înainte curajoasă. Încercăm să-l găsim.

— Nu-ş' unde e şi nici nu mă-nteresează.

Doi dintre muncitori se desprinseră de bar, îndreptându-se spre o masă. Rămase unul singur, care zâmbea uşor în timp ce urmărea încurcătura lui Robin. Holly îşi goli halba, împinse o bancnotă de cinci lire către bărbatul rămas şi îi spuse să-i mai ia una, apoi se dădu jos de pe taburetul de bar şi o luă cu paşi mari spre toaletă, ţinându-şi braţele ţepene, ca un bărbat.

— Ea şi cu fra-so nu-şi vorbesc, spuse barmaniţa.

Se apropiase discret pe lângă tejghea ca să tragă cu urechea şi părea să o compătimească vag pe Robin.

— Presupun că *dumneata* nu ştii unde e Noel? întrebă Robin, începând să se simtă disperată.

— N-a mai trecut pe-aci de un an sau mai mult, spuse barmaniţa vag. Tu ştii unde e, Kev?

Prietenul lui Holly răspunse doar dând din umeri şi comandă halba pentru Holly. După accent se vedea că e din Glasgow.

— Ei, păcat, spuse Robin.

Vocea ei clară şi rece nu îi trăda bătăile frenetice ale inimii. Îi era groază să se întoarcă la Strike fără nimic.

— S-ar putea să existe o compensaţie frumoasă pentru familie, spuse ea, dar numai dacă-l găsesc.

Apoi dădu să plece.

— Pentru familie sau pentru el? întrebă tăios bărbatul din Glasgow.

— Depinde, spuse Robin rece, întorcându-se.

Nu-şi imagina că Venetia Hall ar putea fi deosebit de prietenoasă cu oameni care nu aveau legătură cu cazul pe care îl construia ea.

— Dacă membrii familiei au trebuit să adopte un rol de îngrijitor – dar ca să evaluez asta mi-ar trebui detalii. Unele rude…

Asta era o minciună.

— … au primit compensaţii semnificative.

Holly se întorcea. Expresia ei deveni furtunoasă când văzu că Robin vorbea cu Kevin. Robin se duse şi ea la toaletă, în timp ce inima îi bubuia, întrebându-se dacă minciuna pe care tocmai o spusese avea să dea roade. După expresia de pe faţa lui Holly, în timp ce treceau una pe lângă alta, Robin se gândi că exista o şansă totuşi să fie încolţită lângă chiuvete şi bătută.

Însă atunci când ieşi de la toaletă îi văzu pe Holly şi Kevin la bar, nas în nas. Robin ştia că nu trebuie să mai insiste: fie Holly muşca, fie nu. Îşi strânse

cureaua hainei mai bine şi plecă, fără grabă, dar ferm, trecând pe lângă ei în drum spre uşă.

— Hei!

— Da? spuse Robin.

Răspunsese în continuare puţin rece, deoarece Holly fusese grosolană şi Venetia Hall era obişnuită cu un anumit nivel de respect.

— Bun, care-i schema?

Deşi Kevin dădea semne că ar dori să participe la conversaţie, relaţia lui cu Holly părea să nu fie suficient de avansată pentru a-i permite să asculte chestiuni financiare private. Se îndreptă încet spre un joc mecanic, cu o expresie nemulţumită.

— Am putea să pălăvrăgim acolo-şa, îi spuse Holly lui Robin, luându-şi halba cea nouă şi arătând spre o masă din colţ, lângă un pian.

Pe pervazul crâşmei erau corăbii în sticle: lucruri frumoase şi fragile în comparaţie cu monştrii imenşi şi aerodinamici construiţi afară, dincolo de acel zid despărţitor înalt. Mocheta cu motive complicate ascundea o mie de pete şi plantele din spatele perdelelor păreau obosite şi triste, însă ornamentele disparate şi trofeele sportive ofereau un aer plăcut încăperii mari, iar salopetele albastru-strălucitor o impresie de fraternitate.

— Hardacre şi Hall reprezintă un grup mare de militari care au suferit răni grave şi evitabile, spuse Robin adoptând poezia exersată dinainte. În timp ce examinam dosarele, am dat de cazul fratelui dumitale. Nu putem fi siguri decât dacă discutăm cu el, bineînţeles, dar ar fi binevenit dacă ar vrea să-şi adauge numele la acţiunea noastră comună în justiţie. Tipul lui de caz e unul pe care suntem foarte încrezători că l-am câştiga. Dacă ni se alătură, asta ar spori presiunea ca armata să plătească. Cu cât găsim mai mulţi reclamanţi, cu atât mai bine. Bineînţeles, asta nu l-ar costa nimic pe domnul Brockbank. Dacă el nu câştigă, noi nu primim nimic.

Robin spusese ultima propoziţie imitând reclamele de televiziune. Holly nu răspunse. Faţa ei palidă era aspră şi imobilă. Pe fiecare deget avea inele

ieftine de aur, în afara inelarului.

— Kevin a zis ceva că familia ar primi bani.

— A, da, spuse Robin voioasă. Dacă traumatismele lui Noel au avut un impact asupra dumitale, ca rudă…

— Da' bine'nţeles c-au avut.

— În ce mod? întrebă Robin.

Scoase din geanta de umăr un carnet şi aşteptă, cu creionul pregătit.

Îşi dădea seama că alcoolul şi o anumită senzaţie de nedreptăţire aveau să fie cei mai buni aliaţi ai ei în a extrage informaţii de la Holly, căreia acum începea să-i placă ideea de a spune povestea pe care credea că ar vrea s-o audă avocata.

Primul lucru care trebuia făcut era atenuarea acelei prime impresii de animozitate faţă de fratele ei rănit. Holly prezentă cu grijă lui Robin înrolarea de la 16 ani în armată a lui Noel. Acesta dăruise totul armatei: fusese viaţa lui. O, da, oamenii nu înţelegeau sacrificiile pe care le fac soldaţii… ştia Robin că Noel era fratele ei geamăn? Da, născuţi în ziua de Crăciun… Noel şi Holly…

Expunerea acestei poveşti cosmetizate despre fratele ei însemna propria ei înnobilare. Omul cu care împărţise un pântece pornise la drum în lume, călătorise şi luptase şi fusese promovat în ierarhia Armatei Britanice. Bravura şi simţul aventurii ale lui Noel se răsfrângeau şi asupra ei, care rămăsese în Barrow.

— … şi s-a căs'torit cu o femeie pe nume Irene. A luat-o cu doi copii. Dumnezeule. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, nu aşa se zice?

— Ce vrei să spui? întrebă politicos Venetia Hall, apucând paharul cu un centimetru de vin cald şi oţetit.

— S-a căs'torit cu ea, i-a făcut un băiat. Un băieţel minunat… Ryan… Minunat. Nu l-am mai văzut de… şase ani, oare? Curva. Da, Irene a şters-o într-o zi, cân' el era la doctor. I-a luat pe copii – şi pentru Noel băiatul lui era totul, înţelegi. Totul – cam asta e cu chestia asta „la bine şi la rău", nu? Ce mai

soţie şi asta. Cân' el avea cea mai mare nevoie de sprijin. Curva.

Deci Noel şi Brittany nu mai erau de mult împreună. Sau poate el îşi făcuse un scop din a o depista pe fiica vitregă pe care, fără îndoială, o învinovăţea la fel de mult ca şi pe Strike pentru gravele lui traumatisme? Robin îşi păstră expresia impasibilă, chiar dacă inima ei bătea nebuneşte. Şi-ar fi dorit să-i poată trimite chiar atunci lui Strike un SMS.

După plecarea soţiei lui, Noel apăruse neinvitat la vechea locuinţă a familiei, minuscula casă pe două nivele din Stanley Road în care Holly locuise toată viaţa ei şi pe care după moartea tatălui său vitreg o ocupase de una singură.

— Io l-am primit, spuse Holly îndreptându-şi spatele. Familia e familie.

Nimeni nu pomeni de acuzaţia lui Brittany. Holly juca rolul rudei preocupate, a surorii devotate şi, chiar dacă era actorie proastă, Robin avea acum suficientă experienţă ca să-şi dea seama că de obicei până şi în cea mai bătătoare la ochi zgură puteau fi găsite grăunţe de adevăr.

Se întrebă dacă Holly ştia despre acuzaţia de agresiune sexuală: La urma urmelor, asta se întâmplase în Germania şi nu fuseseră formulate acuzaţii. Însă, dacă Brockbank ar fi avut cu adevărat sechele cerebrale la externare, ar fi fost el suficient de atent încât să păstreze tăcerea în legătură cu motivul infamei lui ieşiri din armată? Dacă ar fi fost nevinovat şi nu în deplinătatea facultăţilor mintale, oare nu ar fi vorbit, poate interminabil, despre nedreptatea care îl adusese într-o stare atât de jalnică?

Robin îi luă lui Holly a treia halbă şi o îndreptă cu abilitate spre subiectul stării în care fusese Noel după ce fusese declarat invalid.

— Parcă nu ma'era el. Crize. Atacuri. Lua o grămadă de pastile. Tocmai terminasem să-l îngrijesc pe taică-mio vitreg – făcuse atac cerebral – şi dup-aia vine Noel acasă, cu convulsii şi…

Holly îngropă sfârşitul propoziţiei în halbă.

— Foarte greu, spuse Robin, care acum scria într-un carneţel. Ceva probleme de comportament? Familiile vorbesc adesea despre aceste tipuri

de provocări ca fiind cele mai dificile.

— Da, spuse Holly. Mă rog, faptu' că cineva i-a făcut creierii praf nu i-a ameliorat prea mult caracteru'. Mi-a distrus casa de două ori. Era mereu furios pe mine.

Apoi Holly adăugă înnegurată:

— Acu' e celebru, 'nțelegi.

— Poftim? spuse Robin descumpănită.

— Tipu' care l-a bătut!

— Tip…

— Nenorocitu' de Cameron Strike!

— A, da, spuse Robin. Cred că am auzit de el.

— Păi da! Acu' e mare detectiv particular pân' ziare! Era poliţist militar, nenorocitu', când l-a rupt în bătaie pe Noel… l-a distrus pe viaţă, fir-ar a dracu'…

Imprecaţiile mai continuară o vreme. Robin îşi lua notiţe, aşteptând ca Holly să-i spună de ce poliţia militară îl vizase pe fratele lui, dar Holly fie nu ştia, fie era hotărâtă să nu spună. Tot ce era sigur era că Noel Brockbank atribuise epilepsia de care suferea în exclusivitate ciomăgelii lui Strike.

După ceea ce părea a fi fost un an de purgatoriu, în timpul căruia o tratase pe sora lui geamănă, ca şi casa acesteia, drept debuşee pentru nefericirea şi irascibilitatea lui, Noel plecase în Manchester, pentru o slujbă de bodyguard de bar pe care i-o găsise un vechi prieten din Barrow.

— Deci se simțea suficient de bine ca să lucreze? întrebă Robin.

Întrebase asta deoarece tabloul zugrăvit de Holly era cel al unui om complet scăpat de sub control, abia capabil să-şi controleze exploziile de irascibilitate.

— Da, mă rog, la momentu' ăla era deja în regulă, dacă nu bea şi îşi lua

pastilele. Io m-am bucurat să-l văd plecând. Faptu' c-a stat aici pe mine m-a costat.

Holly îşi amintise brusc că exista promisiunea unei compensaţii pentru cei ale căror vieţi fuseseră grav afectate de traumatismele rudelor lor.

— Aveam atacuri de panică. M-am dus la doctoru' de familie. Apare în dosaru' meu.

Impactul deplin al comportamentului urât al lui Brockbank asupra vieţii lui Holly umplu următoarele zece minute. Robin dădea din cap cu seriozitate şi înţelegere şi intervenea cu expresii încurajatoare precum „Da, am auzit asta şi la alte rude" şi „O, da, asta ar fi de mare valoare pentru o acţiune juridică". Robin îi oferi lui Holly, acum docilă, o a patra halbă.

— Îţ' iau io una, spuse Holly, schiţând un gest vag de a se ridica în picioare.

— Nu, nu, toate astea se decontează, spuse Robin.

În timp ce aştepta ca noua halbă de McEwan să fie turnată, îşi verifică mobilul. Avea încă un SMS de la Matthew, pe care nu îl deschise, şi unul de la Strike, pe care îl deschise.

Eşti OK?

Da, răspunse Robin.

— Deci fratele dumitale e în Manchester? o întrebă ea pe Holly când se întoarse la masă.

— Nu, spuse Holly luând o gură mare de bere. A fost dat afară.

— A, serios? spuse Robin cu creionul pregătit. Dacă a fost ca rezultat al problemelor lui medicale, noi am putea interveni cu un proces de concediere ilegală…

— N-a fost d-asta, spuse Holly.

Peste faţa ei încordată şi posomorâtă trecu o expresie stranie: o străfulgerare argintie printre norii de furtună, ceva puternic care încerca să răzbată la suprafaţă.

— Noel se întoarce aici, spuse Holly, şi totu' începe iar…

Alte poveşti despre violenţă, furie iraţională, mobilă spartă, la sfârşitul cărora Brockbank îşi găsise o altă slujbă, descrisă vag drept „de pază", şi plecase spre Market Harborough.

— Apoi se-ntoarce iar, spuse Holly.

Pulsul lui Robin se acceleră.

— Deci e aici, în Barrow? întrebă ea.

— Nu, spuse Holly.

Era deja beată şi îi era greu să păstreze naraţiunea pe care ar fi trebuit să i-o vândă lui Robin.

— S-a-ntors doar pentru câteva săptămâni, da' de data asta i-am zis că io pun poliţia pe el dacă se-ntoarce iar şi a plecat de tot. Îmi trebe o tărie şi o ţigară. Tu fumezi?

Robin scutură din cap. Holly se ridică puţin nesigură pe picioare şi o luă spre toaletă, îngăduindu-i lui Robin să scoată mobilul şi să-i scrie lui Strike.

Zice că el nu e în Barrow, nu în casa lor. E beată. Mai lucrez la ea. O să iasă să fumeze, lasă-te jos.

Imediat ce apăsă pe butonul „Trimite" regretă ultimele trei cuvinte, ca nu cumva ele să stârnească un alt comentariu sarcastic la adresa cursului ei de supraveghere, dar telefonul ei vibră imediat şi Robin văzu două cuvinte:

În regulă.

Când reveni la masă, mirosind puternic a Rothmans, Holly aduse un vin alb, pe care îl împinse spre Robin, şi a cincea ei halbă.

— Mulţumesc mult, spuse Robin.

— 'Nţelegi, spuse Holly plângăreţ, de parcă nu ar fi existat niciun hiatus în conversaţie, faptu' că el a stat aici a avut un impact puternic asupra sănătăţii mele.

— Sunt sigură, spuse Robin. Deci domnul Brockbank locuieşte…?

— Era violent. Ţ-am zis când m-a izbit cu capu' de uşa frigiderului.

— Aşa e, spuse Robin răbdătoare.

— Şi mi-a-nnegrit un ochi când io am încercat să-l împiedic să spargă farfuriile de la mama…

— Groaznic, fără îndoială dumneata ar trebui să primeşti o anumită compensaţie, minţi Robin.

Apoi, ignorându-şi micul acces de vinovăţie, se repezi direct la întrebarea centrală:

— Noi am presupus că domnul Brockbank e aici, în Barrow, deoarece aici primeşte pensia.

După patru halbe şi jumătate, reacţiile lui Holly erau mai lente. Promisiunea unei despăgubiri pentru suferinţele ei o făcuse să strălucească: până şi ridul adânc pe care viaţa i-l cioplise între sprâncene şi care îi dădea un aspect de furie permanentă părea să se fi diminuat. Însă pomenirea pensiei lui Brockbank îi induse o agresivitate confuză.

— Nu e adevărat, spuse ea.

— Conform documentelor noastre, aşa e, spuse Robin.

Jocul mecanic emitea un refren sintetic şi sclipea intermitent în colţ, bilele de biliard pocneau şi bufneau pe postav, accentele de Barrow se amestecau cu cele scoţiene. Robin avu o intuiţie fulgerătoare, care îi veni cu toată certitudinea. Holly era cea care lua pensia militară.

— Bineînţeles, spuse ea cu o voioşie convingătoare, noi ştim că e posibil ca domnul Brockbank să nu o ridice el însuşi. Uneori rudele sunt autorizate să încaseze banii, atunci când pensionarul e invalid.

— Da, spuse Holly imediat.

Pe faţa ei palidă urca încet o roşeaţă în pete, care o făcea să arate ca o fetiţă, în ciuda tatuajelor şi numeroaselor piercing-uri.

— Am ridicat-o io pentru el, imediat după ce-a ieşit. Cân' avea crize.

Dacă el era atât de invalid, se întrebă Robin, *de ce şi-a transferat pensia în Manchester, apoi în Market Harborough şi apoi din nou în Barrow?*

— Deci acum îi trimiţi lui pensia? întrebă Robin, în timp ce inima începea iar să-i bată tare. Sau acum poate s-o ridice chiar el?

— Ascultă, spuse Holly.

Pe partea de sus a braţului avea un tatuaj cu Hell's Angel, un craniu cu cască înaripată care văluri în timp ce ea se apleca spre Robin. Din cauza berii, ţigărilor şi a zahărului, gura îi mirosea urât. Robin nu se clinti.

— Ascultă, spuse Holly iar, voi daţi oamenilor compensaţii dacă au fost… dacă au fost răniţi, gen, sau… mă rog.

— Aşa e, spuse Robin.

— Da' dacă cineva a fost… dacă serviciile sociale ar fi trebuit… ar fi trebuit să facă ceva, da' n-au făcut-o?

— Ar depinde de circumstanţe, spuse Robin.

— Maică-mea ne-a lăsat cân' noi aveam nouă ani, spuse Holly. Ne-a lăsat cu taică-mio vitreg.

— Îmi pare rău, spuse Robin. Asta e greu.

— Anii ’70, spuse Holly. Îi durea pe toţi în cur. Agresiune sexuală.

Robin simţi o greutate de plumb în interiorul ei. Respiraţia urât mirositoare a lui Holly o lovea direct, faţa ei pătată era atât de aproape. Holly habar n-avea că avocata înţelegătoare care o abordase cu promisiunea unor saci de bani nemunciţi era doar un miraj.

— Ne-a făcut asta la amândoi, spuse Holly. Taică-mio vitreg. Şi cu Noel. De cân’ eram mici. Ne ascundeam de obicei sub pat, împreună. Apoi Noel mi-a făcut asta mie.

Holly continuă pe un ton dintr-odată grav:

— Da’ să ştii, Noel putea să fie ca lumea. Eram apropiaţi cân’ eram mici.

Apoi tonul ei începu să trădeze un sentiment de dublă trădare:

— În orce caz, la şaişpe ani el a plecat să se înroleze.

Robin, care nu vrusese să mai bea, ridică paharul şi luă o gură mare de vin. Al doilea agresor al lui Holly fusese şi aliatul ei împotriva primului: răul cel mai mic.

— A fost un nemernic, spuse Holly.

Robin îşi dădea seama că Holly se referea la tatăl vitreg, nu la fratele geamăn care o agresase şi apoi dispăruse în străinătate.

— Da’ cân’ io aveam şaişpe ani, a avut un accident la muncă şi după asta mă descurcam mai bine cu el. Substanţe chimice industriale. Jigodia. După asta nu i se mai scula. Lua o grămadă de anestezice şi aşa. Apoi a făcut atacu’ cerebral.

Expresia de răutate fermă de pe faţa lui Holly îi spunea lui Robin exact ce tip de grijă trebuia să fi primit tatăl vitreg din partea ei.

— Jigodia, spuse Holly încet.

— Ai beneficiat vreodată de consiliere? se auzi Robin întrebând.

Chiar vorbesc ca o sudistă fiţoasă.

Holly pufni.

— Aiurea, nu. Tu eş' prima persoană la care-am zis vreodată. Cre' că ai auzit o grămadă de poveşti de-ăstea, nu?

— A, da, spuse Robin.

Îi datora asta lui Holly.

— Io i-am zis lu' Noel, ultima oară cân' a venit, spuse Holly în timp ce cele cinci halbe îşi făceau efectul şi ea îngâna rău cuvintele, du-te dracu', nu te mai apropia de mine. Sau pleci, sau io mă duc la poliţe să le zic ce mi-ai făcut demult, să v'dem ce-o să zică ei de asta, după toate fetiţele ălea ca'e zic că te-ai jucat cu ele.

După această frază, vinul din gura lui Robin căpătă un gust rânced.

— Aşa ş-a pierdut slujba din Manchester. A pipăit o fată de treişpe ani. Cre' că la fel şi-n Market 'Arborough. N-a vrut să-m' zică de ce s-a-ntors, da' io ştiu că tre' să fi făcut iar ceva de genu' ăsta. A avut cel mai bun profesor. Deci po' să deschid proces?

— Cred, spuse Robin, temându-se să ofere sfaturi care ar fi putut să o afecteze şi mai mult pe femeia rănită de lângă ea, că poliţia ar fi cea mai bună variantă pentru dumneata. Dar *unde* e fratele dumitale?

Devenea disperată să extragă acea informaţie şi să plece.

— Nu-ş', spuse Holly. Când i-am zis că mă duc la poliţie şi-a ieşit din minţi, da' apoi…

Holly murmură ceva neclar, ceva din care abia se auzi cuvântul „pensie".

El i-a zis că poate să păstreze pensia dacă nu se duce la poliţie.

Şi iat-o pe Holly acolo, bând şi aşteptând o moarte timpurie, cu banii pe care fratele ei i-i dăduse ca să nu dezvăluie agresiunile lui. Holly ştia că, aproape sigur, el continua să „se joace" cu alte fetiţe… oare ştiuse vreodată

despre acuzaţia lui Brittany? Oare îi păsase? Sau cicatricele de pe propriile ei răni se îngroşaseră atât de mult încât o făcuseră insensibilă la chinul altor fetiţe? Continua să locuiască în casa în care se întâmplase totul, ale cărei ferestre din faţă dădeau spre sârmă ghimpată şi cărămidă… de ce nu fugise, se întrebă Robin. De ce nu evadase, ca Noel? De ce să rămâi în casa cu faţada către un zid înalt şi alb?

— Nu ai cumva un număr al lui sau ceva de genul acesta? întrebă Robin.

— Nu, spuse Holly.

— S-ar putea să însemne mulţi bani dacă îmi poţi găsi o dată de contact, spuse Robin disperată, renunţând la tact.

— Fos'a lui locuinţă, îngână Holly după ce stătu câteva minute căzută pe gânduri şi holbându-se aiurea la telefon, din Market 'Arbrough…

Găsirea numărului de telefon de la ultimul loc de muncă al lui Noel dură mult timp, dar în cele din urmă îl găsiră. Robin şi-l notă, apoi scoase zece lire din poşetă şi i-i împinse în mâna lui Holly ce primi banii bucuroasă.

— Mi-ai fost de mare ajutor. De foarte mare ajutor.

— Aşa-s gagiii, nu? Toţ' la fel.

— Da, spuse Robin fără să aibă habar ce aprobă. Ţinem legătura. Am adresa dumitale.

Robin se ridică.

— Da. Ne vedem. Aşa-s gagiii. Toţ' la fel.

— Vrea să spună bărbaţii, îi zise barmaniţa, care venise să strângă o parte dintre numeroasele pahare ale lui Holly, zâmbind în faţa nedumeririi evidente a lui Robin. Gagiu înseamnă bărbat. Zice că bărbaţii sunt toţi la fel.

— A, da, spuse Robin, fără să-şi dea seama prea bine ce zice. Foarte adevărat. Mulţumesc foarte mult. La revedere, Holly… ai grijă de tine…

26

Desolate landscape,

Storybooks bliss…[39]

Blue Öyster Cult, „Death Valley Nights”

— Ce a pierdut psihologia, spuse Strike, a câştigat detectivistica particulară. Al naibii de bine lucrat, Robin.

Strike ridică în sus cutia de McEwan, toastând pentru Robin. Stăteau în Land Rover-ul parcat şi mâncau peşte cu cartofi prăjiţi, la mică distanţă de fast-foodul Olympic. Ferestrele strălucitoare ale acestuia intensificau întunericul din jur. Prin faţa dreptunghiurilor de lumină treceau în mod regulat siluete, metamorfozate în oameni tridimensionali atunci când intrau în fast-foodul aglomerat şi care deveneau din nou umbre când ieşeau afară.

— Deci soţia lui l-a părăsit.

— Da.

— Şi Holly zice că de atunci el nu şi-a mai văzut copiii?

— Exact.

Strike îşi goli cutia de McEwan, gândindu-se. Voia să creadă că Brockbank pierduse într-adevăr legătura cu Brittany, dar dacă acest nenorocit malefic reuşise cumva s-o găsească?

— Dar tot nu ştim unde e el, oftă Robin.

— Păi, ştim că nu e aici şi că nu mai e aici de vreun an, spuse Strike. Ştim că în continuare dă vina pe mine pentru ce nu e în regulă cu el, că încă

[39] „Un peisaj pustiu, / Fericirea cărţilor de poveşti…” (în limba engleză, în original).

agresează copile şi că e mult mai întreg la minte decât credeau cei de la spital.

— De ce spui asta?

— Pare că a reuşit să reducă la tăcere acuzaţia de agresiune sexuală. Îşi găseşte slujbe, când ar putea să stea acasă şi să încaseze îndemnizaţia de handicap. Bănuiesc că munca îi oferă mai multe şanse să întâlnească fetiţe.

— Nu spune asta, murmură Robin.

Amintirea confesiunii lui Holly lăsă dintr-odată locul celei a capului îngheţat, care părea atât de tânăr, atât de durduliu, atât de vag surprins.

— Asta înseamnă că şi Brockbank, şi Laing sunt liberi în Marea Britanie, şi amândoi mă urăsc de moarte.

Strike scormoni în torpedou clefăind şi scoase ghidul rutier. Tăcu o vreme, în timp ce dădea paginile. Robin împachetă ce îi mai rămăsese din peştele cu cartofi prăjiţi în ambalajul de ziar şi spuse:

— Trebuie s-o sun pe maică-mea. Vin imediat.

Se sprijini de un stâlp de iluminat aflat la mică distanţă şi sună la numărul părinţilor ei.

— Eşti în regulă, Robin?

— Da, mamă.

— Ce se întâmplă cu tine şi Matthew?

Robin ridică privirea spre cerul uşor înstelat.

— Cred că ne-am despărţit.

— *Crezi?* spuse Linda.

Nu părea nici şocată, nici tristă, ci doar interesată de toate datele.

Robin fusese îngrijorată că ar fi putut să plângă atunci când trebuia să spună asta cu voce tare, dar ochii ei nu erau deloc înţepaţi de lacrimi şi nici

nu trebuia să se forţeze ca să vorbească liniştită. Poate că devenea mai dură. Povestea disperată de viaţă a lui Holly Brockbank şi sfârşitul înfiorător al fetei din Shepherd's Bush te ajutau cu siguranţă să te distanţezi.

— Abia luni noapte s-a întâmplat.

— Din cauza lui Cormoran?

— Nu, spuse Robin. Sarah Shadlock. S-a dovedit că Matt s-a culcat cu ea în timp ce eu eram… acasă. Când… ştii tu când. După ce m-am lăsat de facultate.

Doi bărbaţi tineri ieşiră sinuos din Olympic, în mod clar afectaţi de băutură, strigând şi înjurând unul la celălalt. Unul dintre ei o detectă pe Robin şi îi făcu semn cu cotul celuilalt. Se îndreptară amândoi spre ea.

— Eş' bine, scumpo?

Strike se dădu jos din maşină şi trânti portiera, o siluetă întunecată, cu un cap mai mare decât amândoi. Tinerii amuţiră brusc şi se îndepărtară clătinat. Strike îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de maşină, cu faţa în penumbră.

— Mamă, mai eşti acolo?

— Ţi-a spus asta luni noaptea? întrebă Linda.

— Da, spuse Robin.

— De ce?

— Ne certam iar din cauza lui Cormoran, murmură Robin, conştientă că Strike e la doar câţiva metri. Eu i-am zis „E o relaţie platonică, exact ca tine cu Sarah" – apoi i-am văzut faţa – iar el a recunoscut.

Mama ei scoase un oftat lung şi profund. Robin aşteptă cuvintele de alinare sau înţelepciune.

— Dumnezeule mare, spuse Linda.

Urmă încă o tăcere prelungă.

— Cum te simţi în realitate, Robin?

— Sunt în regulă, mamă, sincer. Lucrez. Asta mă ajută.

— De ce eşti tocmai în Barrow?

— Încercăm să-l găsim pe unul dintre bărbaţii despre care Strike crede că ar fi putut să trimită piciorul.

— Unde staţi?

— O să mergem la Travelodge, spuse Robin.

Apoi se grăbi să adauge.

— În camere separate, evident.

— Ai vorbit cu Matthew de când ai plecat?

— Îmi trimite întruna SMS-uri în care îmi spune că mă iubeşte.

În timp ce spunea asta, Robin îşi dădu seama că nu citise ultimul SMS. Abia acum îşi amintise de el.

— Scuze, îi spuse Robin mamei ei. Rochia, recepţia şi tot restul… Îmi pare foarte rău, mamă.

— Ăstea sunt ultimele lucruri care mă îngrijorează, spuse Linda.

Apoi întrebă iar.

— Eşti în regulă, Robin?

— Da, îţi jur că da.

Robin ezită, apoi spuse, aproape sfidător.

— Cormoran s-a purtat extraordinar.

— Însă va trebui să vorbeşti cu Matthew, spuse Linda. După atâta timp… nu poţi să nu vorbeşti cu el.

Stăpânirea de sine a lui Robin cedă; vocea ei tremura de furie şi mâinile i se zgâlţâiau, în timp ce din ea se revărsa un torent de cuvinte.

— Eram la rugby cu ei, acum doar două săptămâni, cu Sarah şi Tom. Ea era prietenă cu el încă de la facultate – se culcau împreună în timp ce eu eram… în timp ce eu… el nu a eliminat-o niciodată din viaţa lui, ea îl îmbrăţişa mereu, flirta cu el, provoca scandal între noi – la rugby era vorba de Strike, *ah, e aşa de atrăgător, sunteţi doar voi doi la birou, nu-i aşa?* – şi în tot timpul ăsta eu am crezut că e ceva într-o singură direcţie, eram sigură că ea a încercat să-l atragă în patul ei la facultate, dar niciodată… s-au culcat împreună 18 luni… şi ştii ce mi-a spus el? Că ea îl *consola…* a trebuit să cedez şi să spun că Sarah poate veni la nuntă, pentru că eu îl invitasem pe Strike fără să-i spun lui Matt, asta a fost pedeapsa mea, pentru că eu n-aş fi vrut ca ea să vină. Matt merge să mănânce la prânz cu ea de fiecare dată când e lângă firma ei…

— O să vin la Londra să te văd, spuse Linda.

— Nu, mamă…

— O zi. Te scot la masă la prânz.

Robin râse încet.

— Mamă, eu nu am pauză de prânz. Nu e tipul ăla de slujbă.

— Vin la Londra, Robin.

Atunci când vocea mamei ei devenea atât de fermă, opoziţia nu mai avea rost.

— Nu ştiu când mă întorc.

— Păi, ai putea să mă anunţi şi atunci îmi fac rezervare la tren.

— Eu… ah, bine, spuse Robin.

După ce îşi luară la revedere, Robin îşi dădu seama că, în sfârşit, avea lacrimi în ochi. Oricât s-ar fi prefăcut că nu e aşa, gândul de a se întâlni cu Linda îi aducea multă alinare.

Se uită spre Land Rover. Strike stătea în continuare sprijinit de el, vorbind şi el la telefon. Sau poate doar se prefăcea? Ea vorbise tare. Strike putea să aibă tact atunci când voia.

Robin privi spre mobilul din mâna ei şi deschise mesajul lui Matthew.

A sunat mama ta. I-am spus că eşti plecată în delegaţie. Spune-mi dacă vrei să-i zic tatei că nu mergi la aniversarea lui. Te iubesc, Robin. Mxxxxx

Iar o lua de la capăt: Matthew nu credea cu adevărat că relaţia lor ajunsese la capăt. Spune-mi dacă vrei să-i zic tatei… de parcă asta era o furtună într-un pahar cu apă, de parcă ea n-ar fi mers niciodată până acolo încât să nu participe la petrecerea tatălui ei… Nici măcar nu-mi place de afurisitul de taică-tău…

Furioasă, Robin scrise şi trimise răspunsul.

Bineînţeles că nu merg.

Se sui în maşină. Strike părea să vorbească într-adevăr la telefon. Ghidul rutier zăcea deschis pe locul din stânga; Strike se uitase la oraşul Market Harborough din Leicestershire.

— Da, şi eu, îl auzi pe Strike spunând. Da. Ne vedem când ajung.

Elin, se gândi Robin.

Strike se sui în maşină.

— Wardle era? întrebă Robin pe un ton nevinovat.

— Elin, zise el.

Ea ştie că ai plecat cu mine? Doar noi doi?

Robin simţi cum roşeşte. Nu ştia de unde îi venise gândul acesta. Nu era ca şi cum…

— Vrei să mergem în Market Harborough? întrebă ea ridicând harta.

— Am putea, spuse Strike, luând încă o gură de bere. E ultimul loc în care a lucrat Brockbank. Am putea găsi o pistă; ar fi o prostie din partea noastră să nu verificăm… şi dacă trecem pe acolo…

Luă ghidul din mâinile ei şi răsfoi câteva pagini.

— De acolo sunt doar 20 de kilometri până în Corby. Am putea să facem un ocol şi să vedem dacă acel Laing care a trăit împreună cu o femeie acolo, în 2008, e Laing al nostru. Ea încă stă acolo: o cheamă Lorraine MacNaughton.

Robin era obişnuită cu memoria prodigioasă a lui Strike pentru nume şi detalii.

— Bine, spuse ea.

O încânta ideea că dimineaţa avea să aducă o altă anchetă, nu doar un lung drum de întoarcere la Londra. Poate că, dacă găseau ceva interesant, ar fi urmat o a doua noapte pe drum şi ea nu ar fi fost obligată să-l vadă pe Matthew timp de încă 12 ore – dar apoi îşi aminti că seara următoare Matthew avea să se îndrepte spre Nord, pentru aniversarea tatălui său. În oricare variantă, urma să fie singură în apartament.

— E oare posibil să o fi urmărit? se întrebă Strike cu voce tare, după câteva momente de tăcere.

— Scuze… ce? Cine?

— Putea oare Brockbank să o urmărească pe Brittany şi s-o omoare după atâta timp? Sau merg eu într-o direcţie greşită pentru că mă simt atât de al naibii de vinovat?

Strike izbi încet cu pumnul în portiera Land Rover-ului.

— Însă piciorul, spuse Strike, dezbătând de unul singur. Are aceleaşi cicatrice ca piciorul ei. Asta era o chestie a lor: „Am încercat să-ţi tai piciorul când erai mică şi a intrat maică-ta în cameră". Ce nenorocit sinistru. Cine altcineva mi-ar fi putut trimite un picior cu cicatrice?

— Păi, spuse Robin încet, eu îmi pot imagina un motiv pentru care a fost ales un picior, şi s-ar putea să nu aibă absolut nimic de-a face cu Brittany Brockbank.

Strike se întoarse ca să se uite la ea.

— Continuă.

— Cel care a ucis-o pe fata aia, indiferent cine e, ar fi putut să-ţi trimită orice parte a ei şi să obţină acelaşi rezultat, spuse Robin. Un braţ sau… sau un sân…

Robin se strădui din răsputeri să păstreze un ton neutru.

— … ar fi însemnat că poliţia şi presa roiesc în jurul nostru la fel. Activitatea noastră ar fi fost compromisă şi aşa, iar noi am fi fost la fel de zguduiţi – dar el a preferat să trimită un picior drept, tăiat exact acolo unde a fost amputat piciorul tău.

— Bănuiesc că se potriveşte cu cântecul ăla afurisit. Deşi…

Strike se răzgândi.

— Nu, vorbesc tâmpenii, nu-i aşa? Un braţ ar fi funcţionat la fel de bine pentru asta. Sau un gât.

— E evident că face o trimitere la piciorul tău, spuse Robin. Ce înseamnă pentru el piciorul tău lipsă?

— Dumnezeu ştie, spuse Strike, privindu-i profilul în timp ce ea vorbea.

— Eroism, spuse Robin.

Strike pufni.

— Nu e nimic eroic să fii la locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Eşti un veteran decorat.

— N-am fost decorat pentru c-am fost aruncat în aer. Asta a fost înainte.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

Robin se întoarse cu faţa spre el, dar Strike refuză să se lase deturnat.

— Continuă. De ce piciorul?

— Rana ta e o moştenire de război. Reprezintă bravura, înfrângerea adversităţilor. De absolut fiecare dată când se vorbeşte despre tine în presă, e amintită şi amputarea ta. Eu cred că – pentru el – asta se leagă de celebritate şi realizare – şi onoare. El încearcă să denigreze rana ta, să o lege de ceva oribil, să abată percepţia publicului de la tine ca erou la tine ca bărbat care primeşte o parte dintr-o fată dezmembrată. El vrea să-ţi facă probleme, da, dar vrea să te şi înjosească în timp ce face asta. E un om care vrea ce ai tu, care vrea recunoaştere şi importanţă.

Strike se aplecă şi scoase o a doua cutie de McEwan din geanta maro de la picioarele lui. Pocnetul smulgerii inelului reverberă în aerul rece.

— Dacă tu ai dreptate, spuse Strike urmărind cum fumul ţigării lui se încolăceşte în întuneric, dacă ce îl scoate din minţi pe acest maniac e că eu am ajuns celebru, atunci Whittaker trece în capul listei. Ăsta e singurul lucru pe care şi l-a dorit vreodată: să fie o celebritate.

Robin aşteptă. Strike nu îi spusese, practic, nimic despre tatăl lui vitreg, deşi Internetul îi furnizase mare parte dintre detaliile pe care Strike i le ascunsese.

— A fost cea mai parazitară jigodie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Strike. Asta i s-ar potrivi, să încerce să sugă nişte faimă de la altcineva.

Robin simţea că Strike se înfurie iar pe locul de lângă ea, în spaţiul acela mic. Strike reacţiona consecvent la fiecare menţionare a vreunuia din cei trei suspecţi: Brockbank îl făcea să se simtă vinovat, Whittaker furios. Laing era singurul despre care discuta cu oarecare obiectivitate.

— Shanker încă n-a găsit nimic?

— El zice că e în Catford. Shanker o să-l găsească. Whittaker trebuie să fie pe-acolo pe undeva, în vreun colţ mizerabil. Sigur e în Londra.

— De ce eşti aşa de sigur?

— Doar Londra, nu-i aşa? spuse Strike, privind fix dincolo de parcare, spre casele tip. Whittaker provenea din Yorkshire, ştii, dar acum e cockney pur.

— Nu l-ai văzut de o eternitate, nu-i aşa?

— Nici nu am nevoie. Îl cunosc. E unul dintre gunoaiele care ajung în capitală în căutarea succesului şi nu mai pleacă niciodată. Credea că Londra e singurul loc care îl merită. Whittaker avea nevoie de cea mai mare scenă.

Însă Whittaker nu reuşise niciodată să se smulgă din locurile mizerabile ale capitalei în care criminalitatea, sărăcia şi violenţa proliferau precum bacteriile, lumea subterană în care Shanker continua să locuiască. Nimeni dintre cei care nu locuiseră acolo nu ar fi putut să înţeleagă vreodată că Londra era o ţară în sine. Puteau să poarte ranchiună Londrei pentru că avea mai multă putere şi bani decât oricare alt oraş britanic, dar nu puteau să înţeleagă că sărăcia avea specificul ei acolo, unde totul costa mai mult, unde diferenţele neîncetate dintre cei care reuşeau şi cei care nu erau vizibile în mod constant şi dureros. Distanţa dintre apartamentul cu coloane de culoarea vaniliei din Clarence Terrace al lui Elin şi squat-ul mizerabil din Whitechapel în care murise mama lui nu putea fi măsurată prin simpli kilometri. Ele erau despărţite de infinite discrepanţe, de loteriile naşterii şi şansei, de decizii greşite şi ocazii norocoase. Mama lui şi Elin, amândouă femei foarte frumoase, amândouă inteligente, una prinsă în mocirla drogurilor şi a mizeriei umane, cealaltă stând la înălţime, lângă Regent's Park, în spatele unui geam imaculat.

Şi Robin se gândea la Londra. Londra îl fascina pe Matthew, dar acesta nu era interesat de lumile labirintice pe care Robin le sonda zilnic prin munca ei detectivistică. El privea cu entuziasm spre suprafaţa ei sclipitoare: cele mai bune restaurante, cele mai bune zone de locuit, de parcă Londra ar fi fost un joc imens de Monopoly. Matthew păstrase întotdeauna o anumită loialitate şi faţă de Yorkshire, faţă de oraşul lor natal, Masham. Tatăl lui era născut în Yorkshire, în timp ce răposata lui mamă venise din Surrey şi adusese cu ea complexul că se mutase în Nord de nevoie. Corecta insistent orice accent de Yorkshire la Matthew şi sora lui, Kimberley. Accentul lui, atent să rămână neutru, fusese unul dintre motivele pentru care fraţii lui Robin nu fuseseră

prea impresionaţi atunci când ei începuseră să iasă împreună: în ciuda protestelor ei, în ciuda numelui de Yorkshire al lui Matthew, ei simţeau sudistul care vrea să parvină.

— E un loc ciudat din care să provii, nu? spuse Strike, continuând să privească spre case. E ca o insulă. Şi nici accentul ăsta nu l-am mai auzit.

De undeva din apropiere se auzi vocea unui bărbat care cânta un cântec însufleţitor. La început lui Robin i se păru că melodia e un imn. Apoi la vocea singulară a bărbatului se adăugară şi altele, iar când briza îşi schimbă direcţia auziră destul de clar câteva versuri:

Friends to share in games and laughter

Songs at dusk and books at noon…[40]

— Cântec de şcoală, spuse Robin zâmbind.

Acum îi vedea, erau un grup de bărbaţi de vârstă mijlocie în costume negre, care cântau tare în timp ce mergeau pe Buccleuch Street.

— Înmormântare, ghici Strike. Fost coleg de şcoală. Uită-te la ei.

Când bărbaţii în costume negre ajunseră în dreptul maşinii, unul dintre ei văzu că Robin îi priveşte.

— Liceul Clasic de Băieţi din Barrow! strigă el la ea, cu pumnul ridicat ca şi cum tocmai ar fi dat un gol.

Bărbaţii aclamară, dar mersul lor clătinat din cauza alcoolului avea ceva melancolic. Reluară cântecul, în timp ce dispăreau din câmpul lor vizual.

[40] „Prieteni împreună la jocuri şi râs / Cântece seara şi cărţi la amiază” (în limba engleză, în original).

Harbour lights and clustered shipping

Clouds above the wheeling gulls…[41]

— Oraşele natale, spuse Strike.

Se gândea la bărbaţi precum unchiul lui, Ted, locuitor al Cornwall-ului până în măduva oaselor, care locuise şi avea să moară în St Mawes, ca parte a ţesăturii acelui loc, pomenit atâta timp cât aveau să trăiască cei din oraş, zâmbind din fotografii şterse cu bărci de salvare de pe pereţii crâşmelor. Când avea să moară Ted – iar Strike spera ca asta să fie doar peste 20, 30 de ani –, urmau să-l jelească aşa cum îl jeleau pe băiatul necunoscut de la Liceul Clasic din Barrow: cu băutură şi lacrimi, dar sărbătorind faptul că avuseseră parte de el. Ce lăsaseră în urma lor, în oraşele lor natale, întunecatul şi mătăhălosul Brockbank, violatorul de copii, şi Laing, torţionarul cu păr ca de vulpe al soţiei lui? Frisoane de uşurare că plecaseră, teama că s-ar putea întoarce, un şir de oameni zdrobiţi şi amintiri urâte.

— Mergem? întrebă Robin încet.

Strike dădu din cap, lăsând să cadă mucul aprins al ţigării în ultimii centimetri de McEwan, unde scrumul scoase un sfârâit încet şi plăcut.

[41] „Luminile portului şi vasele îngrămădite / Norii de deasupra pescăruşilor cârmitori...” (în limba engleză, în original).

27

A dreadful knowledge comes…[42]

Blue Öyster Cult, „In the Presence of Another World”

La Travelodge primiră camere la cinci uşi distanţă. Robin se temuse că omul de la recepţie avea să le ofere o cameră dublă, dar Strike prevenise acest lucru printr-un „două camere de o persoană” peremptoriu, înainte ca el să apuce să deschidă gura.

Era cu adevărat ridicol să se simtă dintr-odată inhibată, pentru că toată ziua fuseseră mai apropiaţi din punct de vedere fizic în Land Rover decât erau acum în lift. Când ajunse la uşa camerei ei, i se păru ciudat să-i spună noapte bună lui Strike; nu că el ar fi zăbovit. Strike spuse doar „’Pte bună” şi se îndreptă spre camera lui, dar aşteptă în faţa uşii până când ea reuşi să descuie cu cârdul şi să între, făcându-i semn cu mâna.

De ce îi făcuse cu mâna? Ridicol.

Robin îşi aruncă geanta pe pat şi se apropie de fereastră, care oferea doar o privelişte sumbră asupra aceloraşi depozite industriale pe lângă care trecuseră la intrarea în oraş, cu câteva ore mai devreme. Li se păruse că plecaseră din Londra de mult mai mult timp decât în realitate.

Încălzirea era dată prea tare. Robin deschise cu greu o fereastră înţepenită şi aerul rece al nopţii năvăli înăuntru, nerăbdător să invadeze cutia pătrată înăbuşitoare a camerei. După ce îşi puse telefonul la încărcat, se dezbrăcă, îşi luă o cămaşă de noapte, se spălă pe dinţi şi se strecură între cearşafurile reci.

Încă se mai simţea ciudat de tulburată, ştiind că doarme la cinci camere distanţă de Strike. Asta era din vina lui Matthew, bineînţeles. *Dacă te culci cu el, am terminat-o definitiv.*

[42] „O cunoaştere groaznică se apropie…” (în limba engleză, în original).

Dintr-odată, imaginaţia ei recalcitrantă îi oferi sunetul unui ciocănit la uşă, Strike sub un pretext oarecare se făcea invitat înăuntru…

Nu fi ridicolă.

Se rostogoli pe-o parte şi îşi înfundă faţa în pernă. Ce gânduri erau astea? Afurisitul de Matthew, care îi băga idei în cap, o judeca după chipul lui…

Între timp, Strike încă nu se băgase în pat. Era complet înţepenit din cauza multelor ore de imobilitate din maşină. Era plăcut să-şi scoată proteza. Chiar dacă duşul nu era prea confortabil pentru un om cu un singur picior, Strike îl folosi, ţinându-se cu atenţie de bara din interiorul lui şi încercând să-şi relaxeze cu apă fierbinte genunchiul dureros. Se şterse cu prosopul şi-şi croi drum cu atenţie spre pat, îşi puse mobilul la încărcat şi se băgă gol sub cuverturi.

Rămase întins cu mâinile sub cap, privind fix în tavan şi gândindu-se la Robin, care stătea la cinci camere distanţă. Se întreba dacă Matthew îi mai trimisese vreun SMS, dacă vorbeau la telefon, dacă ea se folosea de intimitatea camerei ca să plângă pentru prima oară în ziua aceea.

Prin podea venea zgomotul a ceea ce probabil că era un chef de bărbaţi: râsete masculine zgomotoase, strigăte, răcnete, uşi trântite. Cineva puse muzică şi basul începu să răsune în camera lui Strike. Îi amintea de nopţile în care dormise la birou, când muzica din 12 Café Bar de dedesubt trecea vibrând prin picioarele de metal ale patului său de armată. Spera ca în camera lui Robin zgomotul să nu fie atât de tare. Ea avea nevoie de odihnă – a doua zi trebuia să conducă încă 430 de kilometri. Strike se rostogoli, căscând, pe o parte şi, în ciuda muzicii bubuitoare şi a strigătelor, adormi aproape imediat.

A doua zi dimineaţă se întâlniră, cum stabiliseră, în sala de mese, unde Strike o ascunse pe Robin, în timp ce ea umplea pe furiş termosul lor din ceainicul mare de la bufet, şi amândoi îşi umplură farfuriile cu pâine prăjită. Strike rezistă tentaţiei unui mic dejun englezesc complet şi se recompensă pentru cumpătarea lui vărsând mai multe foitaje în rucsacul lui. La ora 8 se

urcau din nou în Land Rover. Traversară zona rurală luminoasă din Cumbria, o panoramă unduitoare de mlaştini şi turbării pline de iarbă neagră, sub un soare albastru-ceţos, şi intrară pe M6 Sud.

— Scuze că nu pot să conduc şi eu, spuse Strike sorbind din cafea. Ambreiajul m-ar omorî. Ne-ar omorî pe amândoi.

— Nu mă deranjează, spuse Robin. Ştii că îmi place enorm să conduc.

Mergeau cu viteză, într-o tăcere prietenoasă. Robin era singura persoană pe care Strike o suporta ca şofer, cu toate că avea o prejudecată profundă împotriva şoferiţelor. Era un lucru asupra căruia de obicei păstra tăcerea, dar care îşi avea rădăcinile în numeroase experienţe negative de pasager, de la inabilitatea nervoasă a mătuşii lui din Cornwall la neatenţia surorii lui, Lucy, şi nesăbuinţa aproape periculoasă a lui Charlotte. O fostă prietenă din DIS, Tracey, fusese competentă la volan, şi totuşi pe un drum îngust şi înalt de munte frica o paralizase atât de tare încât oprise, la limita hiperventilaţiei, refuzând să-i cedeze lui volanul, dar incapabilă să meargă mai departe.

— Lui Matthew i-a plăcut Land Rover-ul? întrebă Strike în timp ce se năpusteau peste un pasaj.

— Nu, spuse Robin. El vrea un A3 Cabriolet.

— Bineînţeles, spuse Strike într-o şoaptă care nu se auzea în maşina huruitoare. Papagalul.

Avură nevoie de patru ore ca să ajungă în Market Harborough, oraş pe care, după cum îşi dăduseră seama pe drum, nu îl mai vizitase niciunul dintre ei. Drumul până acolo şerpuia prin mai multe sătucuri drăguţe, cu acoperişuri de stuf, biserici de secol XVII, grădini ornamentale şi străzi rezidenţiale cu nume precum Honeypot Lane. Strike îşi aminti zidul gol şi rigid, sârma ghimpată şi fabrica de submarine ascunsă care constituise priveliştea în casa copilăriei lui Noel Brockbank. Ce ar fi putut să aducă aici Brockbank, în această frumuseţe şi farmec bucolice? Ce fel de afacere deţinea numărul de telefon pe care Holly i-l dăduse lui Robin şi care acum se afla în portofelul lui?

Impresia de vechime rafinată nu făcu decât să sporească atunci când

ajunseră chiar în Market Harborough. Biserica veche cu ornamente, St Dionysius, se înălţa mândră în inima oraşului, iar lângă ea, în mijlocul pieţei centrale, se afla o construcţie remarcabilă care semăna cu o casă mică de cherestea pe piloni de lemn.

În spatele acestei clădiri ciudate găsiră un loc de parcare. Nerăbdător să fumeze şi să-şi întindă genunchiul, Strike se dădu jos, îşi aprinse ţigara şi se duse să examineze plăcuţa care îl informă că edificiul pe piloni era o şcoală gimnazială construită în 1614. Construcţia era înconjurată de versete biblice vopsite în auriu.

Omul se uită la ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă.

Robin rămăsese în Land Rover, unde examina harta în căutarea celei mai bune rute spre Corby, următoarea lor oprire. După ce îşi termină ţigara, Strike se urcă din nou pe locul din stânga, sprijinindu-se în mâini.

— Bun, o să sun la numărul ăla. Dacă ai chef să te dezmorţeşti, aproape nu mai am ţigări.

Robin îşi dădu ochii peste cap, dar luă bancnota de zece lire întinsă şi plecă după Benson & Hedges.

La primul apel al lui Strike numărul era ocupat. La a doua încercare răspunse o voce feminină cu accent puternic:

— Salonul de Masaj Orhideea Thailandeză, cu ce vă pot fi de folos?

— Bună, spuse Strike. Am primit numărul ăsta de la un prieten. Unde vă aflaţi?

Ea îi spuse un număr de pe St Mary's Road. După ce consultă rapid harta, Strike văzu că era la câteva minute distanţă.

— În dimineaţa asta e liberă vreuna dintre doamnele de la salon? întrebă el.

— Ce fel vă place? spuse vocea.

Strike observa prin oglinda laterală că Robin se întoarce, cu părul ei

blond-căpşună fluturând în bătaia brizei şi un pachet auriu şi sclipitor de Benson & Hedges în mână.

— Brunetă, spuse Strike după o scurtă ezitare. Thailandeză.

— Avem două doamne thailandeze libere pentru dumneavoastră. Ce servicii doriţi?

Robin deschise portiera din dreapta şi urcă.

— Ce servicii aveţi?

— Masaj senzual cu uleiuri, o doamnă, 90 de lire. Masaj senzual cu ulei, două doamne, 120. Masaj dezbrăcat, contact corporal total cu ulei, 150. În rest negociaţi cu doamnele, bine?

— Bine, aş vrea… ăăă… o doamnă, spuse Strike. Ajung imediat.

Închise telefonul.

— E un salon de masaj, îi spuse el lui Robin examinând harta, dar nu de genul ăla la care te duci cu probleme la genunchi.

— Serios? spuse ea uimită.

— Sunt peste tot, spuse el. Doar ştii asta.

Strike înţelegea de ce Robin era nedumerită. Scena de la geam – St Dionysius, evlavioasa şcoală gimnazială pe piloni, o stradă principală aglomerată şi prosperă, un semn cu crucea St George care unduia în faţa unei cârciumi din apropiere – ar fi putut să apară într-un afiş de promovare a oraşului.

— Şi ce o să… unde e? întrebă Robin.

— Nu e departe, spuse el arătându-i pe hartă. Mai întâi trebuie să trec pe la un bancomat.

Chiar avea să plătească pentru un masaj? se întrebă Robin, uimită, dar nu ştiu cum să formuleze întrebarea şi nici nu era sigură că vrea să audă răspunsul. După ce opri la un bancomat, ca să-i dea lui Strike posibilitatea de

a-şi spori depăşirea de cont cu încă 200 de lire, Robin urmă indicaţiile lui spre St Mary's Road, care se afla la capătul străzii principale. St Mary's Road se dovedi a fi o stradă importantă cu aspect perfect respectabil, mărginită de agenţii imobiliare, saloane cosmetice şi birouri de avocatură, cele mai multe în clădiri mari individuale.

— Aici e, spuse Strike arătând cu degetul, în timp ce treceau pe lângă un stabiliment discret de pe colţ.

Pe firma lucioasă, mov cu auriu, scria SALON DE MASAJ ORHIDEEA THAILANDEZĂ. Doar jaluzelele întunecate de la ferestre sugerau activităţi care depăşeau manipulările aprobate de medicină ale articulaţiilor dureroase. Robin parcă pe o stradă laterală şi se uită la Strike până când acesta dispăru din câmpul ei vizual.

Strike se apropie de intrarea în salonul de masaj şi observă că orhideea care apărea pe firma de deasupra lui semăna remarcabil de mult cu o vulvă. Sună la uşă şi un bărbat cu păr lung, aproape la fel de înalt ca el, îi deschise imediat.

— Am sunat mai devreme, spuse Strike.

Bodyguardul mormăi şi îi făcu semn să intre după nişte perdele interioare groase şi negre. În spatele lor era o zonă de aşteptare cu două canapele, unde o femeie thailandeză mai în vârstă stătea împreună cu două fete thailandeze, din care una părea de vreo 15 ani. La televizorul din colţ era programul *Vrei să fii milionar?* Când Strike intră, expresiile fetelor trecură de la plictiseală la atenţie. Femeia în vârstă se ridică. Mesteca energic gumă.

— Dumneata ai sunat, da?

— Exact, spuse Strike.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

— Îţi plac fetele thailandeze?

— Da, spuse Strike.

— Pe care o vrei?

— Pe ea, spuse Strike.

Arătă spre fata mai tânără, care era îmbrăcată cu o bluză cu şiret, fustă mini din piele de căprioară şi pantofi cu tocuri cui de marcă. Fata zâmbi şi se ridică în picioare. Picioarele ei slăbănoage îi aminteau lui Strike de cele ale unui flamingo.

— Bine, spuse interlocutoarea lui. Plăteşti acum, mergi în separeu privat apoi, bine?

Strike îi întinse 90 de lire şi fata aleasă îi făcu semn, zâmbind radios. Avea un trup adolescentin, în afara sânilor evident falşi, care îi amintiră lui Strike de păpuşile de plastic Barbie de pe raftul fetiţei lui Elin.

În separeul privat se intra de pe un coridor scurt: o încăpere mică, având o singură fereastră cu jaluzea neagră şi lumină slabă, inundată în miros de santal. În colţ fusese înghesuit un duş. Masa de masaj era din imitaţie de piele neagră.

— Vrei faci duş întâi?

— Nu, mulţumesc, spuse Strike.

— Bine, dezbracă-te aici, spuse ea.

Arătă spre un colţ minuscul separat de o perdea, în care lui Strike i-ar fi fost foarte greu să-şi ascundă constituţia de 1,88 de metri.

— Mă simt mai bine cu hainele pe mine. Voiam să vorbesc cu tine.

Fata nu păru tulburată. Văzuse tot felul de oameni.

— Vrei să scot sutienul? se oferi ea voioasă, întinzând mâna spre funda din spatele gâtului. Zece lire în plus fără sutien.

— Nu, spuse Strike.

— Relaxare cu mâna? se oferi ea uitându-se la şliţul lui. Relaxare cu mâna şi ulei? 20 în plus.

— Nu, voiam doar să vorbesc cu tine, spuse Strike.

Pe faţa fetei trecu o umbră de îndoială, apoi o străfulgerare subită de frică.

— Eşti poliţist.

— Nu, spuse Strike, ridicând mâinile ca şi cum s-ar fi predat. Nu sunt poliţist. Caut un bărbat pe nume Noel Brockbank. A lucrat aici. La intrare, presupun – probabil ca bodyguard.

— Plecat, spuse fata.

— Ştiu, spuse Strike. Încerc să aflu unde s-a dus.

— Mama l-a dat afară.

Oare proprietara era mama ei sau era doar un titlu onorific? Strike prefera să n-o implice şi pe Mama în povestea asta. Părea vicleană şi dură. Bănuia că atunci ar fi fost obligat să plătească bine pentru ceea ce s-ar fi putut dovedi a fi informaţie fără valoare. Fata aleasă de el avea o naivitate oportună. Ar fi putut să-i ceară bani pentru confirmarea faptului că Brockbank lucrase cândva acolo, că fusese concediat, dar nu-i trecuse prin cap.

— L-ai cunoscut? o întrebă Strike.

— Fost concediat în săptămâna în care venit eu, zise ea.

— De ce a fost concediat?

Fata privi spre uşă.

— Ştie cineva de aici vreun număr de contact pentru el sau unde a plecat?

Fata ezită. Strike îşi scoase portofelul.

— Douăzeci, spuse el, dacă îmi poţi prezenta pe cineva care ştie unde e el acum. Sunt banii tăi.

Fata stătea aşa, jucându-se ca un copil cu tivul fustei de piele de căprioară, holbându-se la el, apoi îi smulse hârtiile de zece din mână şi le băgă adânc în buzunarul fustei.

— Aşteaptă aici.

Strike se aşeză pe masa de masaj din imitaţie de piele şi aşteptă. Mica încăpere era la fel de curată ca un salon cosmetic, iar lui îi plăcu asta. Mizeria i se părea profund antiafrodiziacă; îi amintea întotdeauna de mama lui şi de Whittaker, în acel squat fetid, cu saltele pătate şi miasmele foarte insistente ale tatălui său vitreg. Aici, lângă uleiurile aliniate frumos pe un dulăpior, era greu ca gândurile erotice să nu apară. Ideea unui masaj dezbrăcat, cu contact corporal complet şi ulei, nu era deloc neplăcut.

Fără să-şi dea seama din ce motiv, gândurile lui săriră la Robin, care aştepta afară în maşină. Strike se ridică în picioare energic, ca şi cum ar fi descoperit că făcea ceva compromiţător, apoi în apropiere începură să răsune voci thailandeze furioase. Uşa se dădu de perete şi de după ea apărură Mama şi fata aleasă, care părea înspăimântată.

— Plătit pentru masaj cu o fată! spuse Mama furioasă.

Ochii ei, ca şi cei ai protejatei ei se opriră asupra şliţului său. Se uita să vadă dacă avusese loc vreo operaţiune, dacă bărbatul încerca să obţină serviciul mult mai ieftin.

— El răzgândit, spuse fata disperată. Vrea două fete, una thailandeză, alta blondă. Nu făcut nimic. El răzgândit.

— Plătit doar pentru o fată, strigă Mama, arătând spre Strike cu un deget terminat cu o gheară.

Strike auzi paşi grei şi presupuse că portarul cu păr lung se apropia.

— Nu am nimic împotrivă, spuse Strike înjurând în sinea lui, să plătesc şi pentru masajul cu două fete.

— Încă 120? îi strigă Mama, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, spuse el. Foarte bine.

Femeia îl puse să se întoarcă în zona de aşteptare, ca să plătească. Acolo stătea o roşcată supraponderală, cu o rochie neagră şi decupată din lycra. Avea o expresie plină de speranţă.

— Vrea blondă, spuse complicea lui Strike.

Acesta întinse încă 120 de lire şi roşcata căscă gura.

— Ingrid cu client, spuse Mama îndesând banii lui Strike într-un sertar. Aşteaptă aici până termină.

Aşa că Strike se aşeză între fata thailandeză slăbuţă şi roşcată şi se uită la *Vrei să fii milionar?* Până când un bărbat scund şi cu barbă albă, la costum, ieşi repezit de pe coridor şi, evitând privirile tuturor, dispăru dincolo de perdelele negre, evadând în stradă. După cinci minute, o blondă oxigenată, care, se gândi Strike, trebuia să fie cam de vârsta lui, apăru costumată în lycra mov şi cizme cu tocuri-cui.

— Mergeţi cu Ingrid, spuse Mama.

Strike şi fata thailandeză porniră din nou, ascultători, spre salonul privat.

— El nu vrei masaj, îi spuse dintr-o suflare blondei prima fată a lui Strike, după ce închiseră uşa. Vrea să ştii unde plecat Noel.

Blonda îl cântări pe Strike, încruntată. Putea să aibă de două ori vârsta tovarăşei ei, dar era frumoasă, cu ochi căprui-închis şi pomeţi înalţi.

— De ce-l cauţ' pe *el?* întrebă ea cu un accent de Essex pur.

Apoi adăugă, calmă:

— Eşti poliţist?

— Nu, spuse Strike.

Dintr-odată, faţa ei drăguţă fu luminată de înţelegere.

— Stai aşa, spuse ea încet. Ştiu cine eşt' – eşt' Strike ăla! Eşti Cameron Strike! Detectivu' care a soluţionat căzu' Lula Landry şi… Dumnezeule… acum nu ţi-a trimis cineva un picior?

— Ăă… ba da, aşa e.

— Noel era absolut *obsedat* de tine! spuse ea. Practic doar de asta l-am

auzit vorbind. După ce te-au dat la ştiri.

— Zău?

— Da, zicea întruna că l-ai rănit la cap!

— Nu e doar meritul meu. L-ai cunoscut bine, nu-i aşa?

— Nu *atât* de bine! spuse ea, interpretând corect ce voia să spună Strike. L-am cunoscut pe pretenu' lui din Nord, John. Era un tip mişto, unu' dintre clienţii mei obişnuiţi înainte să o întindă în Arabia Saudită. Da, cre' că au fost la şcoală împreună. Lui îi părea rău de Noel, pen' că era fost militar şi avusese nişte probleme, aşa că l-a recomandat aici. Zicea că avea o perioadă proastă. M-a convins să-i închiriez o cameră la mine acasă şi aşa mai departe.

Tonul ei exprima clar faptul că nu considera justificată simpatia lui John faţă de Brockbank.

— Şi cum a ieşit?

— La-nceput a fost în regulă, da' după ce-a lăsat garda jos tuna şi fulgera întruna. Despre armată, despre tine, despre fiu' lui – e obsedat de fi-su, să-l ia înapoi. Zice că e vina ta că nu poa' să-l vadă, dar io nu-nţeleg cum a ajuns la concluzia asta. Oricine îşi dă seama de ce nevastă-sa nu vrea ca el să se apropie de fi-su.

— De ce anume?

— Mama l-a găsit cu nepoată-sa în poală, cu mâna su' fusta ei, spuse Ingrid. Are şase ani.

— Ah, spuse Strike.

— A plecat fără să-mi plătească chiria pe două săptămâni şi nu l-am mai văzut. Ducă-se sănătos.

— Ştii unde a plecat după ce a fost concediat?

— Habar n-am.

— Deci nu ai date de contact?

— Cre' că mai am număru' lui de mobil, spuse ea. Nu ştiu dacă-l mai foloseşte.

— Ai putea să mi-l…

— Ţi se pare că am vreun mobil la mine? întrebă Ingrid ridicând braţele în sus…

Lycra şi cizmele subliniau fiecare curbă. Sfârcurile ei erecte se vedeau clar prin materialul subţire. Invitat să privească, Strike se forţă să se uite în ochii ei.

— Am putea să ne vedem mai târziu ca să mi-l dai?

— Nu avem voie să facem schimb cu datele de contact ale clienţilor. Ăstea-s clauzele contractuale, scumpule: de asta n-avem voie s-avem telefoane.

Ingrid îl măsură de sus până jos şi continuă:

— Hai să-ţi zic ceva, pen' că e vorba de tine şi pen' că ştiu că l-ai pocnit pe nemernicu' ăla şi că eşt' erou de război şi aşa, ne vedem la capătu' străzii cân' ies io din tură.

— Ar fi minunat, spuse Strike. Mulţumesc foarte mult.

Nu îşi dădea seama dacă licărul cochet din ochii ei existase doar în imaginaţia lui. Poate că fusese el derutat de mirosul de ulei de masaj şi de gândurile lui recente la trupuri calde şi alunecoase.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce aşteptă suficient pentru ca Mama să considere că relaxarea fusese solicitată şi primită, Strike ieşi de la Orhideea Thailandeză şi traversă strada spre maşina în care aştepta Robin.

— 230 de lire pentru un număr vechi de mobil, spuse el în timp ce Robin se îndepărta de trotuar şi accelera spre centrul oraşului. Sper să merite, fir-ar a naibii. Căutăm strada Adam and Eve – ea zice că e aici, imediat pe dreapta – cafeneaua se numeşte Appleby. Ne întâlnim acolo peste puţin timp.

Robin găsi un loc de parcare şi aşteptară, dezbătând ce spusese Ingrid despre Brockbank şi mâncând foitajele pe care le furase Strike de la bufetul

pentru mic dejun. Robin începea să înțeleagă de ce depășea Strike greutatea normală. Ea nu mai întreprinsese nicio investigație care să dureze mai mult de 24 de ore. Atunci când fiecare masă trebuia procurată în trecere de prin magazine și mâncată din mers, recurgeai rapid la fast-food și ciocolată.

— Ea e, spuse Strike după 40 de minute.

Se dădu jos din Land Rover și intră în cafenea. Robin urmări apropierea blondei, care acum purta blugi și o geacă de blană falsă. Avea un trup de model de lux și Robin își aminti de Blondă. Trecură zece minute, apoi cincisprezece; nici Strike, nici fata nu reapărură.

— Cât durează să dai cuiva un număr de telefon? întrebă Robin supărată în interiorul Land Rover-ului, în care îi era frig. Parcă voiai să mergi în Corby.

El îi spusese că nu se întâmplase nimic, dar nu se știa niciodată. Poate se întâmplase. Poate că fata îl unsese pe Strike cu ulei și…

Robin începu să bată darabana pe volan. Se gândi la Elin și la cum s-ar fi simțit ea dacă ar fi știut ce făcuse Strike în ziua aceea. Apoi își aminti, tresărind ușor, că nu își verificase telefonul ca să vadă dacă Matthew luase iar legătura cu ea. Îl scoase din buzunarul de la haină și nu văzu niciun mesaj nou. De când îi spusese că în mod sigur nu se duce la petrecerea aniversară a tatălui lui, Matthew amuțise.

Blonda și Strike ieșiră din cafenea. Ingrid părea că n-ar vrea să-l lase pe Strike să plece. Când el îi făcu semn de rămas-bun cu mâna, ea se aplecă și îl sărută pe obraz, apoi plecă alene. Strike văzu că Robin îi privea și se urcă în mașină cu un fel de grimasă timidă.

— Părea ceva interesant, spuse Robin.

— Nu neapărat, comentă Strike arătându-i numărul scris introdus acum în telefonul lui: MOBIL NOEL BROCKBANK. Doar avea chef de vorbă.

Dacă Robin ar fi fost un coleg bărbat, Strike nu s-ar fi putut abține să adauge: „Treaba era ca și făcută”. Ingrid flirtase cu el fără rușine, derulând încet contactele din telefon, întrebându-se cu voce tare dacă mai are numărul, astfel încât el începuse să se îngrijoreze că ea nu deținea nimic, îl

întrebase dacă primise vreodată un masaj thailandez ca lumea, încercase să afle de ce îl căuta pe Noel, despre cazurile soluționate de el, mai ales cel al frumoasei prezentatoare de modă moarte, care îl adusese pentru prima oară în atenția publicului, iar în cele din urmă insistase, cu un zâmbet cald, ca el să-și noteze și numărul ei „pentru orice eventualitate”.

— Vrei să suni acum la numărul lui Brockbank? întrebă Robin, abătând atenția lui Strike de la vederea din spate a lui Ingrid, care se îndepărta.

— Ce? Nu. Asta ar trebui gândit. S-ar putea să avem o singură șansă, dacă el răspunde.

Strike se uită la ceas.

— Hai să mergem. Nu vreau să ajungem prea târziu în Cor…

Telefonul din mâna lui sună.

— Wardle, spuse Strike.

Răspunse și puse telefonul pe difuzor, ca să poată auzi și Robin.

— Ce se întâmplă?

— Am identificat cadavrul, spuse Wardle.

Un ton al vocii lui îi avertiză că aveau să recunoască numele. Mica pauză care urmă permise imaginii fetiței cu ochi mici ca de pasăre să treacă fulgerător prin mintea lui Strike.

— Numele ei e Kelsey Platt, e fata care ți-a scris să-ți ceară sfatul despre cum să-și taie piciorul. Nu mințea. Avea 16 ani.

Strike fu copleșit de ușurare și uimire, în proporții egale. Întinse mâna după un creion, dar Robin nota deja.

— Făcea un curs de îngrijirea copilului la un colegiu vocațional, și acolo a cunoscut-o pe Oxana Voloșina. În mod normal Kelsey locuia în Finchley, împreună cu sora ei vitregă și partenerul ei. Le-a spus că se duce într-un stagiu de două săptămâni organizat de colegiu. Ei n-au raportat dispariția ei –

nu erau îngrijoraţi. Trebuia să se întoarcă abia în seara asta. Oxana zice că nu se înţelegea bine cu sora ei şi o întrebase dacă poate să stea acolo câteva săptămâni, să aibă un spaţiu al ei. Se pare că fata a planificat totul, ţi-a scris de la adresa aia. Sora ei e complet distrusă, bineînţeles. Deocamdată nu înţeleg prea multe din ce-mi zice, dar a confirmat că scrisul de pe scrisoare e autentic, iar faptul că fata voia să se debaraseze de piciorul ei nu a părut s-o şocheze prea tare. Am luat mostre de ADN de pe peria de păr a fetei. Se potriveşte. Ea e.

Strike se aplecă mai aproape de Robin ca să-i citească notiţele, făcând scaunul să scârţâie. Robin simţi mirosul de fum de ţigară al hainelor lui şi un iz discret de santal.

— Sora ei stă împreună cu un tip? întrebă el. Un bărbat?

— N-ai cum s-o pui în seama lui, spuse Wardle.

Strike îşi dădu seama că Wardle încercase deja să facă asta.

— Pompier pensionat de 45 de ani, într-o formă nu prea grozavă. Are plămânii terminaţi şi un alibi beton pentru weekendul respectiv.

— Weekendul…? începu Robin.

— Kelsey a plecat de la sora ei în seara de 1 aprilie. Ştim că trebuie să fi murit pe 2 sau pe 3 – tu ai primit piciorul ei pe 4. Strike, o să am nevoie de tine aici, pentru alte întrebări. E ceva de rutină, dar va trebui să-ţi luăm o declaraţie formală despre acele scrisori.

Părea că nu mai sunt prea multe de spus. După ce acceptă mulţumirile lui Strike pentru că îi informase, Wardle închise, lăsând o tăcere care lui Robin îi părea că vibrează în unde de şoc.

28

… oh Debbie Denise was true to me,

She'd wait by the window, so patiently.[43]

Blue Öyster Cult, „Debbie Denise"

Versuri de Patti Smith

— Toată călătoria asta a fost un ocol inutil. Nu e Brittany. Nu poate fi Brockbank.

Uşurarea lui Strike era fantastică. Dintr-odată, culorile străzii Adam and Eve părură să se limpezească, trecătorii mai strălucitori, mai agreabili decât fuseseră înainte ca el să primească acel apel. La urma urmei, Brittany trebuia să fie vie undeva. Nu era vina lui. Piciorul nu fusese al ei.

Robin nu spuse nimic. Auzea triumful din vocea lui Strike, simţea eliberarea lui. Bineînţeles, ea nu o întâlnise sau văzuse vreodată pe Brittany Brockbank şi, chiar dacă se bucura că fata e în siguranţă, rămânea faptul că o altă tânără murise în circumstanţe îngrozitoare. Vinovăţia care se revărsase din Strike părea să fi căzut greoi în poala ei. Ea era cea care citise printre rânduri scrisoarea lui Kelsey şi o arhivase pur şi simplu în sertarul nebunilor, fără să-i răspundă. Oare ar fi avut vreo importanţă, se întrebă Robin, dacă ea ar fi luat legătura cu Kelsey şi ar fi sfătuit-o să se ducă la psihoterapie? Sau dacă Strike ar fi sunat-o şi i-ar fi spus că el îşi pierduse piciorul în luptă, că orice i se spusese ei despre vătămarea lui era o minciună? Robin simţea în stomac un regret dureros.

— Eşti sigur? spuse ea cu voce tare după cel puţin un minut de tăcere, în care amândoi fuseseră pierduţi în gândurile lor private.

---

[43] „…ah, Debbie Denise mi-a fost credincioasă, / M-a aşteptat răbdătoare la fereastră." (în limba engleză, în original).

— Sigur despre ce? întrebă Strike, întorcându-se ca s-o privească.

— Că nu are cum să fie Brockbank.

— Dacă nu e Brittany… începu Strike.

— Tocmai mi-ai spus că fata aia…

— Ingrid?

— Ingrid, spuse Robin cu o urmă de nervozitate, da. Tocmai mi-ai spus că ea zice că Brockbank e obsedat de tine. Te consideră responsabil pentru traumatismele lui cerebrale şi pentru faptul că şi-a pierdut familia.

Strike se uită la ea, încruntat şi gânditor.

— Tot ce am spus aseară, continuă Robin, despre faptul că ucigaşul vrea să te denigreze şi să bagatelizeze palmaresul tău militar s-ar potrivi cu tot ce ştim despre Brockbank, şi nu ţi se pare că întâlnirea cu această Kelsey, poate faptul că a văzut cicatricea de pe piciorul ei care semăna cu a lui Brittany sau a auzit-o că vrea să se debaraseze de el, ar fi putut – nu ştiu – să declanşeze ceva în el?

Apoi Robin adăugă, ezitant:

— Adică noi nu ştim exact de ce traumatismele cerebrale…

— Nu e atât de traumatizat, fir-ar a dracu'! izbucni Strike. Se prefăcea la spital. Sunt sigur de asta.

Robin nu spuse nimic, ci rămase la volan, urmărindu-i pe cumpărătorii care treceau într-o parte şi-n alta pe strada Adam and Eve. Îi invidia. Indiferent care ar fi fost preocupările lor private, era puţin probabil ca printre ele să se numere mutilarea şi crima.

— Sunt nişte idei bune, spuse Strike în sfârşit.

Robin îşi dădea seama că stricase sărbătoarea lui interioară. Strike se uită la ceas.

— Haide, ar trebui să pornim spre Corby dacă vrem să facem chestia asta

azi.

Acoperiră rapid cei 20 de kilometri dintre cele două oraşe. Robin ghici, după expresia lui ursuză, că Strike medita la discuţia lor despre Brockbank. Drumul era banal, iar zona rurală din jur întinsă, cu tufişuri şi din când în când copaci pe marginea şoselei.

— Deci, Laing, adăugă Robin, încercând să-l scoată pe Strike din ceea ce părea a fi o reverie inconfortabilă. Spuneai că…?

— Laing, da, zise Strike încet.

Robin avea dreptate să creadă că el se afundase în gândurile despre Brockbank. Acum Strike se forţă să se concentreze, să se adune.

— Păi, Laing şi-a legat nevasta şi a rănit-o cu un cuţit; a fost acuzat de viol de două ori, din câte ştiu eu, dar nu l-au prins niciodată cu asta – şi la meciul de box a încercat să îmi smulgă jumătate de faţă cu dinţii. Practic, e un nemernic violent şi pervers, dar, cum ţi-am zis, soacra lui crede că atunci când a ieşit din închisoare era bolnav. Ea zice că el s-a dus în Gateshead, dar nu are cum să fi rămas acolo prea mult dacă în 2008 locuia în Corby cu femeia asta.

Strike se uită iar pe hartă, căutând strada lui Lorraine MacNaughton.

— Vârsta se potriveşte, cronologia se potriveşte… vedem. Dacă Lorraine nu e acasă, revenim după ora 5.

După indicaţiile lui Strike, Robin trecu drept prin centrul oraşului Corby, care se dovedi a fi o întindere de beton şi cărămidă dominată de un centru comercial. O clădire imensă de birouri ale administraţiei, presărată cu antene ca un muşchi de fier, domina orizontul. Nu exista nicio piaţă centrală, nicio biserică străveche şi, cu siguranţă, nicio şcoală gimnazială pe picioroange, construită pe jumătate din cherestea. Corby fusese planificat să adăpostească explozia de muncitori migratori din anii ’40 şi ’50; multe clădiri aveau un aer mohorât şi utilitar.

— Jumătate din străzi au nume scoţiene, spuse Robin în timp ce treceau pe lângă Argyll Street şi Montrose Street.

— Înainte i se spunea Mica Scoţie, nu-i aşa? spuse Strike, remarcând o firmă pe care scria Edinburgh House.

Auzise că, la apogeul lui industrial, Corby avusese cea mai mare populaţie scoţiană de la sudul graniţei. De la balcoanele apartamentelor fluturau cruci în formă de X şi lei pe două picioare.

— Îţi poţi da seama de ce Laing poate că s-a simţit aici mai acasă decât în Gateshead. E posibil să fi avut contacte în zonă.

După cinci minute se treziră în partea veche a oraşului, ale cărei clădiri frumoase de piatră păstrau urme ale satului care fusese Corby înainte de sosirea oţelăriilor. La puţin timp după aceea ajunseră pe Weldon Road, acolo unde locuia Lorraine MacNaughton.

Casele se înălţau în blocuri solide de câte şase, fiecare pereche oglindind-o perfect pe cealaltă, astfel încât uşile lor erau una lângă alta şi dispunerea ferestrelor inversată. Pe buiandrugul de piatră de deasupra fiecărei uşi era cioplit un nume.

— Asta e a ei, spuse Strike.

Arătă spre Summerfield, care era îngemănată cu Northfield.

Grădina din faţa lui Summerfield fusese acoperită cu pietriş fin. Iarba de la Northfield trebuia tunsă, ceea ce îi aminti lui Robin de apartamentul ei din Londra.

— Cred că ar fi bine să intrăm amândoi, zise Strike desfăcându-şi centura de siguranţă. Probabil că s-ar simţi confortabil cu tine acolo.

Soneria părea să fie stricată. Prin urmare, Strike bătu tare în uşă cu nodurile degetelor. O explozie de lătrături furioase îi informa că în casa aceea exista cel puţin un locuitor în viaţă. Apoi auziră o voce de femeie, enervată dar cumva redundantă.

— Sss! Linişte! Încetează! Sss! Nu!

Uşa se deschise şi Robin tocmai zărise o femeie aspră la faţă de vreo 50 de ani, când un terrier Jack Russell zbârlit ieşi vertiginos afară, mârâind şi

lătrând fioros, şi îşi înfipse dinţii în glezna lui Strike. Din fericire pentru acesta, dar nu şi pentru terrier, dinţii lui întâlniră oţelul. Câinele scheună şi Robin profită de şocul suferit de acesta, aplecându-se rapid, îl luă de ceafă şi îl ridică. Câinele fu atât de surprins să se trezească în aer, bălăngănindu-se, încât rămase aşa.

— Fără muşcat, spuse Robin.

Câinele păru să decidă că o femeie cu suficient curaj ca să-l ridice de jos merita respect şi îi permise lui Robin să îl prindă mai bine. Se răsuci în aer şi încercă să-i lingă mâna.

— Scuze, spuse femeia. A fost al mamei mele. E un coşmar. Ia uite, îi place de dumneata. Miracol.

Părul ei castaniu, până la nivelul umerilor, avea rădăcini grizonante. Gura cu buze subţiri era mărginită de câte un rid foarte adânc. Se sprijinea într-un baston, avea o gleznă umflată şi bandajată şi piciorul băgat într-o sanda care lăsa să se vadă nişte unghii gălbui.

Strike se prezentă, apoi îi arătă lui Lorraine permisul de conducere şi o carte de vizită.

— Dumneata eşti Lorraine MacNaughton?

— Da, spuse ea ezitant.

Ochii ei zvâcniră spre Robin, care îi zâmbi liniştitor pe deasupra capului terrierului.

— Dumneata eşti… cum ai spus?

— Detectiv, spuse Strike, şi mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ce ştii despre Donald Laing. Arhivele telefonice arată că a locuit aici, cu dumneata, acum câţiva ani.

— Da, aşa e, spuse ea încet.

— Mai e încă aici? întrebă Strike, deşi ştia răspunsul.

— Nu.

Strike arătă spre Robin.

— Ar fi în regulă dacă eu şi colega mea am intra, ca să-ţi punem câteva întrebări? Încercăm să-l găsim pe domnul Laing.

Urmă o pauză. Lorraine îşi muşcă buza pe interior, încruntată. Robin ţinea la piept terrierul, care acum îi lingea cu entuziasm degetele pe care, cu siguranţă, simţea urmele gustului de foitaje. Cracul sfâşiat al lui Strike flutura în briza uşoară.

— Bine, intraţi, spuse Lorraine dându-se în spate cu cârjele ca ei să poată intra.

Camera neîngrijită din faţă mirosea puternic a fum stătut de ţigară. Existau nenumărate tuşe de femeie bătrână: acoperitoare pentru cutii cu şerveţele croşetate, perne ieftine cu volănaşe şi o serie de ursuleţi de pluş îmbrăcaţi elegant, aranjaţi pe un bufet lăcuit. Un perete era dominat de un tablou cu un copil cu ochi imenşi, îmbrăcat ca un Pierrot. Lui Strike îi era la fel de greu să creadă că Donald Laing ar putea locui aici ca şi să-şi imagineze că în patul din colţ încearcă să doarmă un taur.

Ajuns înăuntru, terrierul se zbătu ca să coboare din braţele lui Robin, apoi începu iar să latre la Strike.

— Ah, taci odată, gemu Lorraine.

Se prăbuşi pe canapeaua de catifea maro roasă, îşi puse cu amândouă mâinile glezna bandajată la loc pe un puf de piele, întinse mâna în lateral după pachetul de Superkings şi îşi aprinse o ţigară.

— Trebuie să-l ţin ridicat, explică ea. Asistenta vine în fiecare zi să schimbe pansamentul. Staţi jos.

Lorraine luă o scrumieră plină din sticlă şlefuită şi şi-o puse în poală, în timp ce ţigara i se bălăbănea în gură.

— Ce-ai păţit? întrebă Robin.

Se strecură pe lângă măsuţă, ca să se aşeze pe canapea, lângă Lorraine. Terrierul sări imediat lângă ea şi, din fericire, încetă să mai latre.

— A căzut pe mine o grămadă de ulei de la cartofii prăjiţi, spuse Lorraine. La muncă.

— Dumnezeule! spuse Strike instalându-se în fotoliu. Probabil a fost groaznic de dureros.

— Da, a fost. Mi-au zis că am concediu cel puţin o lună. Bine că nu era departe de secţia de urgenţe.

Se dovedi că Lorraine lucra la cantina spitalului din oraş.

— Dar ce-a făcut Donnie? mormăi Lorraine, odată ce subiectul rănirii ei fusese expus pe larg. Iar jaf, nu-i aşa?

— De ce spui asta? întrebă Strike prudent.

— Pe mine m-a jefuit, spuse ea.

Robin îşi dădu seama acum că bruscheţea ei era o faţadă. Ţigara lungă a lui Lorraine tremurase în timp ce ea spunea asta.

— Când anume? întrebă Strike.

— Când a plecat. Mi-a luat toate bijuteriile. Verigheta mamei, tot. Ştia cât de mult înseamnă pentru mine. Murise de mai puţin de un an. Da, într-o zi a ieşit pur şi simplu din casă şi nu s-a mai întors. Am sunat la poliţie, am crezut că avusese un accident. Apoi mi-am dat seama că poşeta mea e goală şi bijuteriile au dispărut.

Umilinţa încă nu trecuse. Obrajii supţi ai lui Lorraine se înroşiră în timp ce ea spunea asta.

Strike băgă mâna în buzunarul interior al hainei.

— Aş vrea să mă asigur că vorbim despre acelaşi om. Ţi se pare cunoscută imaginea asta?

Strike îi întinse una dintre fotografiile pe care fosta soacră a lui Laing i le

dăduse în Melrose. Înalt şi lat în umeri, îmbrăcat în kilt-ul lui albastru cu galben, cu ochii lui întunecaţi ca de dihor şi părul tuns scurt roşcat deasupra frunţii înguste, Laing stătea în faţa unui birou al Stării Civile. De braţul lui se ţinea Rhona, neavând nici jumătate din lăţimea lui în umeri, îmbrăcată cu ceea ce părea a fi o rochie de nuntă de altă mărime, poate la mâna a doua.

Lorraine examină fotografia câteva clipe că părură o eternitate. În cele din urmă spuse:

— *Cred* că e el. E posibil.

— Nu se vede, dar are un tatuaj mare cu un trandafir galben pe antebraţul stâng, spuse Strike.

— Da, spuse Lorraine gâfâind. Exact. Aşa avea.

Lorraine privea fix fotografia, fumând.

— A fost căsătorit, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce uşor tremurată.

— Nu ţi-a spus? întrebă Robin.

— Nu. Zicea că n-a fost căsătorit niciodată.

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă Robin.

— La cârciumă, spuse Lorraine. Când l-am cunoscut eu nu prea mai arăta aşa.

Lorraine se întoarse în direcţia unui bufet din spatele ei şi făcu o tentativă vagă de a se ridica.

— Pot să te ajut eu? se oferi Robin.

— În sertarul din mijloc. S-ar putea să fie o fotografie.

Terrierul începu să latre iar în timp ce Robin deschidea un sertar care conţinea o diversitate de inele pentru şerveţele, mileuri croşetate, linguriţe-suvenir, scobitori şi fotografii răzleţe. Robin scoase cât putu de multe din ele şi i le duse lui Lorraine.

— Ăsta e, spuse Lorraine.

Sortase multe fotografii în care apărea de regulă o femeie foarte bătrână despre care Robin presupunea că e mama ei. Apoi Lorraine îi întinse fotografia direct lui Strike.

Strike nu l-ar fi recunoscut pe Laing dacă s-ar fi încrucişat cu el pe stradă. Fostul boxer se îngrăşase mult, mai ales la faţă. Gâtul nu i se mai vedea; pielea lui părea întinsă, iar trăsăturile distorsionate. Un braţ înconjura umerii lui Lorraine, care zâmbea, iar celălalt atârna lejer pe lângă corp. El nu zâmbea. Strike se uită mai de aproape. Tatuajul cu trandafirul galben se vedea, dar era parţial ascuns de bucăţi de piele roşu-închis, ce-i acopereau aproape tot antebraţul.

— Are vreo problemă cu pielea?

— Artrită psoriazică, spuse Lorraine. Suferea mult din cauza asta. De asta avea pensie de boală. A trebuit să înceteze să mai muncească.

— Da? spuse Strike. Ce lucrase înainte de asta?

— A venit aici ca director la o firmă mare de construcţii, spuse ea, dar apoi s-a îmbolnăvit şi n-a mai putut să muncească. În Melrose avusese o firmă de construcţii a lui. El era directorul executiv.

— Serios? spuse Strike.

— Da, afacerea familiei, spuse Lorraine căutând în teancul de fotografii. A moştenit-o de la taică-său. Şi aici e tot el, uite.

În fotografia asta, care părea făcută la o berărie, se ţineau de mână. Lorraine zâmbea radios, iar Laing privea inexpresiv cu faţa lui ca o lună, îngustând mult ochii ca două fante. Avea privirea caracteristică unui om care ia steroizi prescrişi de doctor. Părul ca blana de vulpe era acelaşi, dar altfel Strike se străduia din greu să distingă trăsăturile tânărului boxer în formă care îl muşcase cândva de faţă.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Zece luni. Ne-am cunoscut imediat după ce a murit mama. Avea 92 de

ani – a locuit aici, cu mine. Eu o ajutam şi pe doamna Williams de alături şi aşa mai departe; ea are 87 de ani. E senilă. Fiul ei e în America. Donnie se purta frumos cu ea. Îi tundea gazonul şi îi făcea cumpărăturile.

Nemernicul îşi cunoştea interesul, se gândi Strike. Cum Laing era la momentul acela bolnav, şomer şi falit, o femeie singuratică de vârstă mijlocie, fără nimeni în întreţinere, care gătea, avea casa ei şi tocmai moştenise bani de la mama ei, trebuie să fi fost mană cerească. Merita să simuleze puţină compasiune ca să obţină ce voia. Lui Laing nu-i lipsea farmecul, dacă decidea să-l folosească.

— Când ne-am cunoscut, părea în regulă, spuse Lorraine posomorâtă. Atunci nu mai ştia ce să facă pentru mine. Nici el nu era bine. Avea încheieturile umflate şi altele. Trebuia să-şi facă injecţii la doctor… Mai târziu a devenit mai capricios, dar eu am crezut că era din cauza sănătăţii. Oamenii bolnavi nu au cum să fie veseli tot timpul, nu-i aşa? Nu toată lumea e ca mama. Ea era o adevărată minune, sănătatea ei era foarte proastă şi ea zâmbea întotdeauna şi… şi…

— Să-ţi dau un şerveţel, spuse Robin.

Se aplecă încet spre cutia acoperită cu dantelă, ca să nu deranjeze terrierul, care stătea cu capul în poala ei. Lorraine primi şerveţelul şi îl împături, între fumuri adânci din ţigara ei Superking.

— Ai raportat furtul bijuteriilor? întrebă Strike.

— Nu, spuse ea ţâfnoasă. Ce rost avea? Oricum nu l-ar fi găsit.

Robin presupuse că Lorraine nu voise să atragă atenţia oficială asupra umilinţei ei şi o înţelese.

— A fost vreodată violent? întrebă ea blând.

Lorraine păru surprinsă.

— Nu. De asta aţi venit? A făcut rău cuiva?

— Nu ştim, spuse Strike.

— Nu cred că ar fi putut să *facă* nimănui *rău,* spuse ea. Nu era acel tip de bărbat. Am spus asta poliţiei.

— Scuze, spuse Robin, mângâind capul terrierului care acum moţăia. Parcă nu raportase şi jaful?

— Asta a fost mai târziu. La vreo lună după ce el a plecat. Cineva a spart casa doamnei Williams, a doborât-o la pământ şi a jefuit locuinţa. Poliţia a vrut să ştie unde era Donnie. Eu am zis: „A plecat de mult, s-a mutat de aici. Oricum, el n-ar face asta." Se purtase frumos cu ea. Donnie n-ar fi lovit o femeie bătrână.

Cândva se ţinuseră de mână la o berărie. El tunsese gazonul bătrânei doamne. Lorraine refuza să creadă că Laing era pe de-antregul rău.

— Bănuiesc că vecina dumitale nu a putut să dea poliţiei o descriere? întrebă Strike.

Lorraine scutură din cap.

— Nu s-a mai întors, după aceea. A murit la un azil. Acum în Northfield stă o familie. Trei copii mici. Ar trebui să auziţi zgomotul – şi au tupeul să se plângă de câine!

Ajunseseră într-o fundătură totală. Lorraine nu avea habar unde se dusese Laing după aceea. Nu îşi putea aminti ca el să fi pomenit vreun loc de care să fie legat, în afară de Melrose, şi nu cunoscuse niciodată vreun prieten de-al lui. După ce îşi dăduse seama că el n-o să se mai întoarcă, Lorraine îi şterse numărul de mobil din telefon. A fost de acord să-i lase să ia cele două fotografii cu Laing, dar în afară de asta nu mai avea cu ce să-i ajute.

Terrierul protestă zgomotos atunci când poala caldă a lui Robin se retrase şi, în timp ce Strike se ridica de pe fotoliu, dădea toate semnele că ar vrea să-şi descarce nemulţumirea pe detectiv.

— *Încetează,* Tigger! spuse Lorraine supărată, ţinând cu greu pe canapea câinele care se zbătea.

— Nu trebuie să ne conduci, strigă Robin ca să acopere lătratul frenetic al

câinelui. Mulţumim mult pentru ajutor!

O lăsară acolo, în sufrageria ticsită şi plină de fum, cu glezna bandajată şi sprijinită în sus, probabil puţin mai tristă şi mai stânjenită după vizita lor. Sunetul câinelui isteric îi urmări până la capătul aleii de grădină.

— Mă gândesc că am fi putut măcar să-i facem un ceai sau ceva, spuse Robin vinovată, în timp ce se urcau în Land Rover.

— Nici nu ştie cât noroc a avut că a scăpat aşa, spuse Strike tonic. Gândeşte-te la sărmana femeie din Northfield, bătută măr pentru câteva lire în plus.

— Crezi că Laing a fost?

— Bineînţeles că a fost Laing, fir-ar al naibii, spuse Strike în timp ce Robin pornea motorul. A spionat casa în timp ce se prefăcea c-o ajută, nu-i aşa? Şi poţi observa că, deşi ar fi trebuit să fie foarte bolnav de artrită, putea fi totuşi capabil să tundă gazonul şi să calce în picioare femei bătrâne.

Robin dădu din cap şi spuse că probabil aşa era; avea o migrenă din cauza fumului de ţigară şi era înfometată şi obosită. Fusese un interviu deprimant, iar perspectiva altor două ore şi jumătate de condus ca să se întoarcă.

— Te deranjează dacă mergem mai departe? spuse Strike uitându-se la ceas. I-am spus lui Elin că ajung în seara asta.

— Nicio problemă, spuse Robin.

Dar, din cine ştie ce motiv – poate din cauza durerii de cap, poate a femeii singure care stătea în Summerfield, printre amintirile celor dragi care o părăsiseră – Robin ar fi putut cu uşurinţă să înceapă iar să plângă.

29

I Just Like To Be Bad[44]

Uneori îi era greu să fie în preajma oamenilor care se considerau prietenii lui: bărbaţii în anturajul cărora stătea când avea nevoie de bani. Principala lor ocupaţie era furtul, iar distracţia lor, prostituatele de sâmbătă seara; el era popular printre ei, un amic, îl considerau ei, un coleg, un egal. Un egal!

În ziua în care poliţia o găsise pe ea, el nu îşi dorise altceva decât să fie singur ca să savureze ştirile. Articolele din ziar erau o lectură foarte plăcută. El se simţea mândru: era prima oară când reuşise să ucidă în intimitate, să acţioneze pe îndelete, să organizeze lucrurile aşa cum dorise. Avea de gând să facă la fel şi cu Secretara; să aibă timp să se bucure de ea vie, înainte să o omoare.

Singura lui frustrare era că nu se spunea nimic despre scrisorile care ar fi trebuit să îndrume poliţia spre Strike, să-i facă să îl interogheze şi să-l hărţuiască pe nenorocit, să-i târască numele în noroi prin ziare, să facă publicul imbecil să creadă că el are ceva de-a face cu asta.

Însă existau coloane întregi de articole, fotografii cu apartamentul în care el o lichidase, interviuri cu frumuşelul ofiţer de poliţie. El păstrase articolele: erau nişte suvenire, ca şi bucăţile din ea pe care le luase pentru colecţia lui privată.

Bineînţeles, mândria şi satisfacţia lui trebuiau ascunse de Aceea, pentru că la acest moment Aceea trebuia tratată cu multă precauţie. Aceea nu era mulţumită, nu era mulţumită deloc. Viaţa nu se desfăşura aşa cum se aşteptase Aceea, iar el trebuia să simuleze că îi şi pasă de asta, să pară preocupat, să fie drăguţ, pentru că Aceea îi era utilă: Aceea aducea bani şi era posibil ca Aceea să trebuiască să-i ofere alibiuri. Nu ştiai niciodată dacă avea

[44] „Pur şi simplu îmi place să fiu rău” (în limba engleză, în original, titlul unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

să fie nevoie de ele. El mai fusese o dată la limită.

Asta se întâmplase a doua oară când ucisese, în Milton Keynes. Unul dintre principiile sale călăuzitoare fusese întotdeauna că nu te căci unde mănânci. El nu mai fusese niciodată în Milton Keynes până atunci sau de atunci încoace şi nu avea nicio legătură cu locul acela. Furase o maşină, fără băieţi, era o lovitură solo. Avea de mai mult timp numere false pregătite. Apoi mersese pur şi simplu cu maşina, întrebându-se dacă urma să aibă noroc. După prima lui crimă mai avusese câteva tentative ratate: încercase să intre în vorbă cu fete din crâşme sau cluburi, încercase să le izoleze, dar asta nu funcţionase la fel de bine ca în trecut. Nu mai arăta la fel de bine ca înainte, ştia asta, dar nu voia să-şi creeze un model de ucidere de prostituate. Dacă urmăreai acelaşi tip de fiecare dată, poliţia începea să pună lucrurile cap la cap. O dată reuşise să găsească o fată cherchelită pe o străduţă, dar, înainte ca el măcar să scoată cuţitul, un grup de copii veseli apăruse pe neaşteptate şi el o întinsese. După asta renunţase să mai încerce să agaţe o fată în modul obişnuit. Trebuia să rămână la forţă.

Condusese ore întregi, din ce în ce mai frustrat; nici urmă de victimă în Milton Keynes. Între ora 10 şi miezul nopţii fusese pe punctul de a ceda şi de a lua urma unei prostituate, când o văzuse pe ea. Se certa cu prietenul ei la un sens giratoriu, în mijlocul drumului, o brunetă tunsă scurt, în blugi. În timp ce îi depăşea, continuase să-i urmărească în oglinda retrovizoare pe cei doi. O privise cum pleacă furtunos, ca şi beată din cauza furiei şi lacrimilor ei. Bărbatul înfuriat pe care ea îl lăsase în urma ei strigase după ea, apoi, cu un gest de dezgust, plecase împleticit în direcţia opusă.

El întorsese maşina şi se apropiase de ea. Ea mergea suspinând şi ştergându-se la ochi cu mâneca.

El coborâse geamul.

— Eşti în regulă, scumpo?

— Dispari!

Apoi îşi pecetluise soarta plonjând cu furie printre tufişurile de la marginea drumului, ca să scape de maşina care se târa după ea. După doar o

sută de metri ar fi ajuns la o porţiune bine luminată a străzii.

El nu trebuise decât să iasă de pe drum şi să parcheze, îşi trăsese masca de schi înainte să se dea jos din maşină, cu cuţitul în mână, pregătit, şi se îndreptase calm spre locul prin care dispăruse ea. O auzea cum încearcă să-şi croiască drum înapoi, ca să iasă din parcela deasă de copaci şi tufişuri, amplasată acolo de urbanişti ca să atenueze conturul autostrăzii cenuşii şi late, cu două benzi. Nu existau stâlpi de iluminat acolo. Şoferii aflaţi în trecere nu puteau să-l vadă cum merge pe lângă frunzişul întunecat. În timp ce ea se zbătea să ajungă înapoi la trotuar, el se pregătea s-o oblige cu cuţitul să se întoarcă.

Petrecuse o oră în tufişuri, înainte de a abandona trupul. Îi smulsese cerceii din lobii urechilor, apoi se lăsase pradă cuţitului, tăind bucăţi din ea. La un moment dat, când nu trecea nimic pe şosea, se întorsese în grabă, gâfâind, la maşina furată, cu masca de schi încă trasă pe cap.

Plecase cu maşina, în timp ce din buzunare i se prelingea lichid; fiecare celulă a lui era extaziată şi satisfăcută. Abia atunci se ridicase ceaţa.

Ultima oară folosise o maşină de la serviciu, pe care după aceea o curăţase meticulos, sub ochii colegilor lui de muncă. Se îndoia că cineva ar fi putut să scoată sângele din stofa scaunelor, iar ADN-ul lui trebuia să fie peste tot. Ce avea să facă? Nu mai fusese niciodată atât de încolţit de panică.

Mersese mai mulţi kilometri spre Nord şi abandonase maşina pe un câmp pustiu, departe de drumul principal, fără nicio clădire în preajmă. Aici scosese numerele false, tremurând de frig, înmuiase unul din ciorapii lui în rezervorul de benzină, apoi îl aruncase pe locul însângerat din faţă şi îl aprinsese. Durase mult până ca maşina să ardă ca lumea; trebuise să se apropie iar de mai multe ori şi să aţâţe focul, până când în sfârşit maşina explodase, la ora 3 dimineaţa, în timp ce el privea tremurând de la adăpostul copacilor. Apoi fugise.

Era iarnă, ceea ce însemna, cel puţin, că masca de schi nu părea nepotrivită. Îngropase numerele false într-o pădure şi plecase grăbit, cu capul plecat şi mâinile în buzunare, cu preţioasele lui suvenire. Se gândise să le îngroape şi pe ele, dar nu se putuse hotărî s-o facă. Acoperise petele de sânge

de pe pantaloni cu noroi, iar la gară îşi păstrase masca de schi pe cap şi se prefăcuse că e beat într-un colţ al vagonului, ca să-i ţină pe oameni la distanţă, murmurând de unul singur şi proiectând o aură de ameninţare şi nebunie care, atunci când voia să fie lăsat în pace, acţiona ca un cordon.

La momentul la care ajunsese el acasă trupul fusese găsit. Îl privise la televizor în noaptea aceea, mâncând de pe o tavă pusă în poală. Găsiseră maşina incendiată, dar nu şi numerele şi – asta era într-adevăr o dovadă a inimitabilului său noroc, strania şi protectoarea binecuvântare pe care cosmosul i-o oferea – prietenul cu care ea se certase fusese arestat, pus sub acuzare şi, chiar dacă probele împotriva lui erau evident şubrede, condamnat! Gândul că acel idiot executa condamnarea lui încă îl mai făcea uneori să râdă…

Totuşi, acele lungi ore de condus prin întuneric, când ştiuse că o întâlnire cu poliţia i-ar fi putut fi fatală, când se temuse de o solicitare de a-şi întoarce buzunarele pe dos sau că un pasager cu ochi perspicace ar fi putut observa sângele uscat de pe el îi dăduse o lecţie zdravănă. Planifică fiecare detaliu. Nu lăsa nimic în seama hazardului.

De asta trebuia să se repeadă acum după nişte alifie mentolată. În acest moment, prioritatea era să se asigure că noul şi stupidul plan al Aceluia nu se intersecta cu planul lui.

30

I am gripped, by what I cannot tell…[45]

Blue Öyster Cult, „Lips in the Hills”

Strike se obişnuise cu trecerile de la activitate frenetică la pasivitate forţată pe care le implicau anchetele. Cu toate acestea, weekendul de după călătoria lor dus-întors în Barrow, Market Harborough şi Corby îl găsi într-o stare de încordare stranie.

Reinserţia în viaţa civilă petrecută în ultimii câţiva ani adusese cu ea unele presiuni de care în armată fusese protejat. Sora lui vitregă, Lucy, singura cu care copilărise împreună, sună sâmbătă dimineaţa devreme, ca să-l întrebe de ce nu răspunsese la invitaţia ei la aniversarea nepotului său mijlociu. Strike îi explicase că fusese plecat şi nu avusese acces la e-mailurile trimise la birou, dar ea nici nu-l asculta.

— Ştii, Jack te venerează ca pe un erou, spuse ea. Îşi doreşte foarte mult să vii.

— Îmi pare rău, Lucy, spuse Strike, nu pot să ajung. O să-i trimit un cadou.

Dacă ar fi fost în continuare în DIS, Lucy nu s-ar fi simţit îndreptăţită să îl şantajeze emoţional. Atunci, când călătorea prin lume, ar fi fost simplu să evite obligaţiile de familie. Lucy îl văzuse ca pe o piesă inextricabilă a imensei şi implacabilei maşinării a armatei. Când el refuză ferm să cedeze imaginii ei verbale despre un nepot nefericit de opt ani care îl aşteaptă în zadar pe Unchiul Cormoran la poarta grădinii, Lucy încetă, întrebându-l în schimb cum evolua căutarea bărbatului care trimisese piciorul. Tonul ei implica faptul că a primi un picior avea ceva ce nu merita respect. Nerăbdător să pună capăt convorbirii, Strike îi spuse, nesincer, că lăsa totul în seama poliţiei.

[45] „Sunt captivat, de ce anume n-aş putea să spun...” (în limba engleză, în original).

Oricât ar fi îndrăgit-o pe sora lui mai mică, Strike ajunsese să accepte faptul că relaţia lor se baza aproape în întregime pe amintiri comune, în mare parte traumatice. Nu i se confesa lui Lucy decât dacă anumite evenimente exterioare îl obligau să facă asta, din simplul motiv că, de regulă, confidenţele lui stârneau spaimă şi îngrijorare. Lucy trăia într-o stare de permanentă dezamăgire că, la 37 de ani, el încă se opunea tuturor acelor lucruri pe care ea le considera necesare pentru fericirea lui: o slujbă cu program regulat, mai mulţi bani, o soţie şi copii.

Bucuros că scăpase de ea, Strike îşi făcu a treia cană de ceai din dimineaţa aceea şi se întinse la loc pe pat, cu un teanc de ziare. Mai multe dintre ele prezentau o fotografie cu VICTIMA ASASINATĂ, KELSEY PLATT, care purta o uniformă şcolară bleumarin şi zâmbea cu faţa ei banală, plină de coşuri.

Purtând doar boxeri, cu o burtă păroasă apreciabilă din cauza abundenţei de mâncare la pachet şi batoane de ciocolată cu care fusese umplută în ultimele două săptămâni, Strike ronţăi un pachet de biscuiţi Rich Tea şi citi în diagonală mai multe dintre articole, dar acestea nu îi spuseră nimic ce el să nu fi ştiut deja, aşa că se îndreptă în schimb spre comentariile care anticipau meciul Arsenal-Liverpool de a doua zi.

În timp ce citea, îi sună mobilul. Nu îşi dăduse seama cât de tensionat fusese: reacţionă atât de repede încât îl luă prin surprindere pe Wardle.

— Dumnezeule mare, ce rapid ai fost! Ce faci, stai cu telefonul sub tine?

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost acasă la sora lui Kelsey – o cheamă Hazel, e asistentă. Cercetăm toate cunoştinţele de fiecare zi ale lui Kelsey, i-am examinat camera şi avem laptopul ei. Intrase pe internet, pe un forum pentru oameni care vor să-şi taie bucăţi din ei, şi întreba despre tine.

Strike se scărpină prin părul des şi cârlionţat, privind fix în tavan şi ascultând.

— Avem datele personale ale unor oameni cu care ea interacţiona în mod regulat pe forumuri. Luni o să am şi fotografii – tu unde o să fii atunci?

— Aici, la birou.

— Prietenul nurorii ei, fostul pompier, a spus că Kelsey îl întreba întruna despre oameni prinşi sub zidurile clădirilor, accidente de maşină şi tot felul de lucruri. Voia foarte mult să scape de piciorul ăla.

— Dumnezeule, murmură Strike.

După ce Wardle închise, Strike se trezi incapabil să se concentreze asupra schimbărilor de culise de la Arsenal. După câteva minute renunţă să mai simuleze că e absorbit de soarta echipei manageriale a lui Arsène Wenger şi reîncepu să se holbeze la crăpăturile din plafon, învârtind absent telefonul la nesfârşit.

Odată cu teribila uşurare că piciorul nu era al lui Brittany Brockbank, se gândise la victimă mai puţin decât ar fi făcut-o în mod normal. Acum începu să se gândească, pentru prima oară, la Kelsey şi la scrisoarea pe care i-o trimisese aceasta şi pe care el nu catadicsise s-o citească.

Ideea că cineva şi-ar dori o amputare i se părea respingătoare. Învârtea încontinuu telefonul în mână, organizând tot ce ştia despre Kelsey şi încercând să construiască o imagine mentală dintr-un nume şi nişte sentimente amestecate de milă şi aversiune. Kelsey avea 16 ani, nu se înţelegea cu sora ei, studia îngrijirea copilului… Strike îşi luă carnetul şi începu să scrie: *Avea prieten la colegiu? Un profesor?* Kelsey intrase pe internet şi întrebase despre el. De ce? De unde îi venise ideea că el, Strike, îşi amputase singur piciorul? Sau poate îşi crease o fantezie din articolele de ziar despre el?

Boală mentală? Tendinţă de fantazare? scrise el.

Wardle cerceta deja contactele ei de pe internet. Strike se opri din scris, amintindu-şi de fotografia cu capul lui Kelsey cu obraji durdulii din congelator, care privea fix cu ochii îngheţaţi. Grăsime de copil. În tot timpul ăsta se gândise că ea părea mult prea tânără pentru 24 de ani. De fapt, ea păruse tânără pentru 16 ani.

Lăsă creionul să cadă şi continuă să învârtă mobilul la nesfârşit în mâna stângă, meditând…

Era oare Brockbank un pedofil „adevărat”, după cum se exprimase un psiholog pe care Strike îl cunoscuse în contextul altui caz militar de viol? Era el un om atras sexual doar de copii? Sau era alt tip de agresor violent, un bărbat care ţintea fetele tinere doar pentru că erau cel mai uşor disponibile şi cel mai uşor de intimidat şi redus la tăcere, dar care avea gusturi sexuale mai largi, dacă o victimă facilă devenea disponibilă? Pe scurt, o fată de 16 ani cu aspect de copil era prea bătrână ca să-l atragă sexual pe Brockbank sau, dacă avea ocazia, acesta ar fi violat orice femeie uşor de redus la tăcere? Strike trebuise cândva să aibă de-a face cu un soldat de 19 ani care încercase să violeze o fetiţă de şase ani. Natura sexuală violentă a anumitor bărbaţi nu avea nevoie decât de o ocazie.

Strike încă nu sunase la numărul lui Brockbank pe care i-l dăduse Ingrid. Ochii lui întunecaţi alunecară spre fereastra minusculă la care se vedea un cer luminat slab de soare. Poate că ar fi trebuit să-i dea lui Wardle numărul lui Brockbank. Poate că ar trebui să sune acum…

Însă, chiar în timp ce derula lista contactelor, Strike se răzgândi. Ce obţinuse până acum pentru că îi mărturisise lui Wardle suspiciunile lui? Nimic. Poliţistul era ocupat în camera lui de comandă, fără îndoială selectând indicii, era ocupat cu propriile lui linii de anchetă şi îi dădea lui Strike – din câte îşi putea da seama detectivul particular – doar ceva mai multă crezare decât i-ar fi dat oricărui om care avea intuiţii, dar nicio dovadă. Faptul că Wardle, cu toate resursele lui, încă nu îi localizase pe Brockbank, Laing sau Whittaker, nu sugera deloc că le-ar da vreo prioritate acestora.

Nu, dacă voia să-l găsească pe Brockbank, Strike trebuia în mod clar să păstreze paravanul creat de Robin: acela al unui avocat care încerca să obţină compensaţii pentru fostul maior. Povestea de fond verificabilă pe care o creaseră cu sora lui din Barrow putea să se dovedească preţioasă. De fapt, se gândi Strike ridicându-se în capul oaselor, ar putea fi o idee să o sune pe Robin imediat şi să-i dea numărul lui Brockbank. Era singură, el ştia asta, în apartamentul din Ealing, în timp ce Matthew era acasă, în Masham. Putea suna şi poate că…

Ah, nu pot să cred, nenorocit prost ce eşti.

În cap îi înmugurise o imagine cu el şi Robin la Tottenham, imaginea

locului în care ar fi putut să ducă un apel telefonic. Niciunul nu avea treabă. Ceva de băut ca să discute cazul…

Sâmbătă seara? Termină.

Strike se ridică brusc, ca şi cum patul ar fi devenit dureros, se îmbrăcă şi o luă spre supermarket.

Pe drumul de întoarcere spre Denmark Street, în timp ce căra plase mari de plastic, i se păru că îl depistează pe poliţistul în haine civile al lui Wardle, plasat în acea zonă ca să se uite după orice bărbat solid cu fes. Tânărul cu geacă cu umeri de piele era exagerat de atent, iar ochii lui zăboviră o idee prea mult asupra detectivului care trecea pe acolo, balansând pungile pline de cumpărături.

Elin îl sună pe Strike mult mai târziu, după ce el mâncase de seară singur în apartament. Ca de obicei, sâmbătă seara nu se puteau întâlni. Strike o auzea în fundal pe fiica ei cum se joacă, în timp ce Elin vorbea. Se înţeleseseră deja să se vadă la cină duminică, dar ea sunase ca să-l întrebe dacă nu avea chef să se întâlnească cu ea mai devreme. Soţul ei era hotărât să forţeze vânzarea valorosului apartament din Clarence Terrace şi ea începuse să caute o nouă locuinţă.

— Vrei să vii să-l vedem împreună? întrebă ea. Mâine la ora 14 sunt programată la apartamentul scos la vizionare.

Strike ştia sau credea că ştie că invitaţia venea nu din vreo speranţă înfocată că într-o zi el avea să locuiască acolo împreună cu ea – erau împreună doar de trei luni –, ci pentru că ea era o femeie care prefera oricând compania, dacă era posibil. Aerul ei de autosuficienţă rece era înşelător. Poate că ei nu s-ar fi cunoscut niciodată dacă ea nu ar fi preferat să meargă la o petrecere plină de colegi şi prieteni necunoscuţi de-ai fratelui ei, în loc să stea singură câteva ore. Bineînţeles, nu era nimic în neregulă cu asta, nu era nimic în neregulă să fii sociabil, numai că, de mai bine de un an, Strike îşi organizase viaţa astfel încât să-i convină cât mai mult, şi acea obişnuinţă era greu de spart.

— Nu pot, spuse el, îmi pare rău. Lucrez la ceva până la 3.

Minciuna fusese spusă convingător, iar ea o luă destul de bine. Se înţeleseră să se întâlnească duminică seara la bistrou, cum plănuiseră înainte, ceea ce însemna că el avea să poată urmări în linişte Arsenal-Liverpool.

După ce închise, Strike se gândi iar la Robin, care era singură în apartamentul pe care îl împărţea cu Matthew, întinse mâna după o ţigară, dădu drumul la televizor şi se lăsă iar pe perne, în întuneric.

Pentru Robin, era un weekend straniu. Hotărâtă să nu se afunde în melancolie doar pentru că ea era singură şi Strike se dusese la Elin (de unde îi venise ideea asta? Bineînţeles că se dusese; la urma urmei era weekend şi nu era treaba ei cum petrecea el), stătuse mai multe ore la laptop, urmări cu încăpăţânare o linie de anchetă, una nouă.

Sâmbătă seara, târziu, descoperi pe internet ceva care o făcu să alerge trei ture triumfale în sufrageria minusculă şi aproape să-l sune pe Strike ca să-i spună. Cu inima bubuind şi respiraţia accelerată, Robin avu nevoie de câteva minute ca să se calmeze şi să-şi spună că vestea avea să reziste până luni. Avea să fie mult mai satisfăcător să-i spună în persoană.

Ştiind că Robin era singură, mama ei sunase de două ori în timpul weekendului, încercând de ambele dăţi să obţină o dată la care putea să vină în Londra.

— Nu ştiu, mamă, nu chiar acum, oftă Robin duminică dimineaţa.

Stătea pe canapea în pijama, cu laptopul deschis, iar în faţa ei, încercând să aibă o conversaţie online cu un membru al comunităţii TIIC care îşi spunea «Δēvōtėė» Răspunsese la apelul mamei ei doar pentru că se temea că ignorarea lui ar fi putut avea ca rezultat o vizită neanunţată.

«Δēvōtėė»: unde vrei să fii tăiată?

SperanţăTrans: la mijlocul coapsei

«Δēvōtėė»: ambele picioare?

— Dar mâine? întrebă Linda.

— Nu, spuse Robin imediat, minţind, ca şi Strike, cu o fluenţă convingătoare. Sunt la mijlocul unei lucrări. Săptămâna cealaltă e mai bine.

SperanţăTrans: Da, amândouă. Ştii pe cineva care a făcut-o?

«Δēvōtėė»: Nu pot să spun asta pe forum. Unde stai?

— Nu l-am văzut, spuse Linda. Robin, tu scrii la tastatură?

— Nu, minţi Robin iar, cu degetele suspendate deasupra laptopului. Pe cine nu ai văzut?

— Pe Matthew, bineînţeles!

— A. Păi, nu, nu cred că o să vină în vizită weekendul ăsta.

Robin încercă să tasteze mai încet.

SperanţăTrans: Londra.

«Δēvōtėė»: Şi eu. Ai o poză?

— V-aţi dus la aniversarea domnului Cunliffe? întrebă ea, încercând să acopere sunetul tastelor laptopului.

— Bineînţeles că nu! spuse Linda. Păi, să-mi spui în ce zi din săptămâna cealaltă ar fi cel mai bine, ca să-mi fac rezervare. E Paştele, o să fie aglomerat.

Robin fu de acord, o salută şi ea cu aceeaşi afecţiune pe Linda şi îşi îndreptă întreaga atenţie spre «Δēvōtėė». Din păcate, după ce Robin refuză să-i dea lui sau ei (era aproape sigură că e un bărbat) o fotografie, «Δēvōtėė» îşi pierdu orice interes faţă de dialogul lor de pe forum şi amuţi.

Se aşteptase ca Matthew să se întoarcă de la tatăl lui duminică seara, dar Matthew nu se întoarse. La 8, când se uită în calendarul din bucătărie, îşi dădu seama că el vrusese de la bun început să-şi ia liber luni. Probabil că ea fusese de acord cu asta, atunci când fusese planificat weekendul, şi îi spusese lui Matthew că avea să-i ceară şi ea lui Strike o zi de vacanţă. De fapt era un noroc că se despărţiseră, îşi spuse Robin încurajator: evitase încă o ceartă despre programul ei de lucru.

Însă mai târziu plânse, singură în dormitorul plin de relicvele trecutului lor comun: elefantul pufos pe care el i-l dăduse la primul lor Valentine's Day – pe vremea aceea Matthew nu fusese atât de afabil; ea îşi amintea că el se înroşise în timp ce îl scotea la lumină – şi cutia pentru bijuterii pe care el i-o dăduse când ea împlinise 21 de ani. Apoi mai erau toate fotografiile în care ei apăreau zâmbitori, în vacanţe din Grecia şi Spania, şi îmbrăcaţi elegant la nunta surorii lui Matthew. Cea mai mare fotografie din lot îi înfăţişa braţ la braţ, în ziua în care Matthew absolvise. El era îmbrăcat cu mantia lui academică, iar Robin stătea lângă el, într-o rochie de vară, zâmbind radios şi sărbătorind o realizare care ei îi fusese furată de un bărbat cu mască de gorilă.

31

Nighttime flowers, evening roses,

Bless this garden that never closes.[46]

Blue Öyster Cult, „Tenderloin”

A doua zi, dispoziţia lui Robin se înveseli datorită splendidei dimineţi de primăvară care o întâmpină în faţa uşii de la intrare. Nu uită să fie în continuare atentă împrejurul ei, în timp ce călătorea cu metroul spre Tottenham Court Road, dar nu văzu niciun indiciu al vreunui bărbat solid cu fes. Ceea ce îi sări în ochi în naveta ei de dimineaţă era animaţia jurnalistică crescândă referitoare la nunta regală. Kate Middleton părea să fie practic pe prima pagină a tuturor ziarelor din mâinile celorlalţi călători. O făcu pe Robin să fie din nou foarte conştientă de acel loc gol şi sensibil de pe al treilea ei deget, unde timp de un an stătuse un inel de logodnă, însă, cum era entuziasmată că avea să-i împărtăşească lui Strike rezultatele muncii ei de investigaţie solo, Robin refuza să se lase întristată.

Tocmai ieşise din staţia Tottenham Court Road când auzi un bărbat care o striga pe nume. Pentru o fracţiune de secundă se temu de o ambuscadă din partea lui Matthew, apoi apăru Strike, croindu-şi drum prin mulţime cu rucsacul pe umăr. Robin deduse că îşi petrecuse noaptea cu Elin.

— ’Neaţa, spuse el. A fost un weekend plăcut?

Apoi, înainte ca ea să apuce să răspundă, continuă:

— Scuze. Nu. Evident, un weekend nasol.

— Unele părţi au fost în regulă, spuse Robin.

[46] „Flori de noapte, trandafiri de seară, / Slavă acestei grădini mereu deschise.” (în limba engleză, în original).

Parcurgeau cursa cu obstacole obişnuită, printre bariere şi gropi din drum.

— Ce-ai să-mi spui? întrebă Strike tare, peste sunetul interminabil de pickamer.

— Poftim? strigă ea.

— Ce. Ai. Aflat?

— De unde ştii că am aflat ceva?

— Ai privirea aia, spuse el. Privirea pe care o ai când mori de nerăbdare să-mi spui ceva.

Robin zâmbi larg.

— Îmi trebuie un calculator ca să-ţi arăt.

Dădură colţul spre Denmark Street. În faţa uşii biroului stătea un bărbat îmbrăcat în negru, cu un buchet gigantic de trandafiri roşii în mână.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! şopti Robin.

Spasmul de frică se potoli: pentru o clipă, mintea ei ştersese din imagine braţul de flori şi văzuse doar bărbatul în negru – dar nu era curierul, bineînţeles. În timp ce se apropiau de el, Robin văzu că bărbatul era un tânăr cu păr lung, un angajat al Interflora fără cască. Strike se îndoia că băiatul mai înmânase vreodată peste 50 de trandafiri roşii unui destinatar mai puţin entuziast.

— Taică-său l-a pus să facă asta, spuse Robin înnegurată, în timp ce Strike îi ţinea uşa şi ea intra, fără prea multă blândeţe faţă de aranjamentul floral tremurător. „Tuturor femeilor le plac trandafirii", probabil asta i-a spus. Doar de atât e nevoie – un buchet de flori nenorocite.

Strike urcă scările de metal în urma ei, amuzat, dar atent să nu arate asta. Descuie uşa agenţiei şi Robin se duse spre locul ei. Aruncă trandafirii fără nicio ceremonie pe birou, unde aceştia tremurară în învelitoarea lor de polietilenă verde acvatic, legată cu fundă. Exista şi un bilet, dar Robin nu voia

să-l deschidă în faţa lui Strike.

— Ei? întrebă el, atârnându-şi rucsacul de cuierul de lângă uşă. Ce ai aflat?

Înainte ca Robin să apuce să spună un cuvânt se auzi un ciocănit la uşă. Prin geamul mat se distingea uşor conturul lui Wardle: părul ondulat, geaca de piele.

— Eram prin zonă. Nu e prea devreme, nu? Tipul de la parter mi-a deschis.

Ochii lui Wardle alunecară imediat spre trandafirii de pe biroul lui Robin.

— E ziua ta?

— Nu, spuse ea scurt. Vreţi cafea?

— Fac eu cafeaua, spuse Strike îndreptându-se spre ceainic şi continuând să vorbească cu Robin. Wardle are să ne arate ceva.

Robin îşi pierdu buna dispoziţie: oare poliţistul avea să i-o ia înainte? De ce nu-l sunase pe Strike sâmbătă seara, când aflase ea?

Wardle se aşeză pe canapeaua de imitaţie de piele care emitea mereu sunete asemănătoare vânturilor, de fiecare dată când cineva peste o anumită greutate se aşeza pe ea. Evident surprins, poliţistul îşi schimbă cu grijă poziţia şi deschise un dosar.

— S-a dovedit că Kelsey posta pe un site pentru cei care vor să scape de unele membre, îi spuse Wardle lui Robin.

Robin se aşeză la locul ei obişnuit de la birou. Trandafirii o împiedicau să-l vadă pe poliţist; Robin îi apucă, nervoasă, şi îi puse pe jos, lângă ea.

— L-a pomenit pe Strike, continuă Wardle. A întrebat dacă ştie cineva ceva despre el.

— Folosea cumva numele Niciosoluţie? întrebă Robin, încercând să păstreze un ton nonşalant.

Wardle ridică privirea, uimit, iar Strike se întoarse, cu linguriţa în aer.

— Da, aşa e, spuse poliţistul holbându-se la ea. De unde naiba ştiai asta?

— Am găsit forumul weekendul trecut, spuse Robin. M-am gândit că Niciosoluţie ar putea fi fata care a scris scrisoarea.

— Dumnezeule, spuse Wardle, mutându-şi privirea de la Robin la Strike. Ar trebui să-i oferim lui Robin o slujbă.

— Are slujbă, spuse Strike. Continuă. Kelsey posta…

— Da, păi, a ajuns să facă schimb de adrese de e-mail cu ăştia doi. Nimic foarte util, dar încercăm să stabilim dacă s-au întâlnit efectiv – înţelegi, în Viaţa Reală.

Era straniu, se gândi Strike, că expresia asta – atât de întâlnită în copilărie, pentru a distinge între lumea fantezistă a jocului şi lumea matură şi plictisitoare a realităţii – ajunsese acum să semnifice viaţa unei persoane din afara internetului. Le întinse lui Wardle şi Robin cafelele, apoi se duse în biroul lui ca să aducă un scaun, preferând să nu împartă cu Wardle canapeaua care trăgea vânturi.

Când Strike reveni, Wardle îi arăta lui Robin screenshoturi imprimate ale paginilor de Facebook a două persoane.

Robin le examină pe amândouă cu atenţie, apoi i le întinse lui Strike. Una era o tânără îndesată cu o faţă rotundă şi palidă, păr negru scurt, buclat şi ochelari. Celălalt era un bărbat cu păr deschis şi privire chiorâşă, de 20 şi ceva de ani.

— *Ea* scrie pe blog despre „transabilitate”, ce dracu’ o mai fi şi asta, şi el inundă forumurile cu cereri de ajutor ca să-şi taie bucăţi din el. Amândoi au probleme serioase, dacă mă întrebaţi pe mine. Îl recunoaşteţi pe vreunul din ei?

Strike scutură din cap, ca şi Robin. Wardle oftă şi luă fotografiile.

— Oricum era puţin probabil.

— Dar ceilalţi bărbaţi cu care îşi petrecea ea timpul? spuse Strike gândindu-se la întrebările care îi trecuseră prin cap sâmbătă. Vreun băiat sau

profesor de la colegiu?

— Păi, sora ei zice că Kelsey susţinea că are un iubit misterios, pe care ei nu aveau voie să-l cunoască. Hazel nu crede că el exista. Am discutat cu câţiva prieteni ai lui Kelsey de la colegiu şi niciunul dintre ei nu a văzut vreodată un iubit, dar mai cercetăm.

Wardle îşi luă cafeaua şi bău din ea, apoi continuă:

— Apropo de Hazel, am promis că o să transmit un mesaj. Vrea să vă întâlniţi.

— Cu mine? spuse Strike surprins. De ce?

— Nu ştiu, spuse Wardle. Cred că vrea să se justifice faţă de toată lumea. E în ultimul hal.

— Să se justifice?

— Se simte foarte vinovată, pentru că a tratat chestia cu piciorul ca pe o ciudăţenie şi o nevoie disperată de atenţie, şi i se pare că de-asta s-a dus Kelsey să caute pe altcineva care s-o ajute.

— Înţelege că eu nu am răspuns la scrisoarea lui Kelsey? Că nu am avut niciun contact efectiv cu ea?

— Da, da, i-am explicat asta. Dar tot vrea să discute cu tine.

Wardle continuă, pe un ton puţin impacientat:

— Nu ştiu, ţie ţi-a fost trimis piciorul surorii ei – ştii cum sunt oamenii când suferă un şoc. Plus că e vorba de tine, nu-i aşa?

Vocea lui Wardle se tensionă puţin:

— Probabil că ea crede că Băiatul Minune ar rezolva cazul pe care poliţia îl mătrăşeşte.

Robin şi Strike evitară să se uite unul la celălalt, iar Wardle adăugă în silă:

— Am fi putut să ne ocupăm mai bine de Hazel. Oamenii noştri l-au

interogat pe partenerul ei un pic mai agresiv decât ar fi vrut ea. Asta a pus-o în defensivă. Poate că îi place ideea să te aibă printre cunoscuţii ei: detectivul care a salvat deja un sărman nevinovat de la puşcărie.

Strike hotărî să ignore tonul agresiv ascuns.

— Evident, trebuia să-l chestionăm pe tipul care trăieşte cu ea, adăugă Wardle pentru Robin. Aşa e procedura.

— Da, spuse Robin. Bineînţeles.

— Nu exista niciun alt bărbat în viaţa ei, în afara partenerului surorii ei şi a acestui presupus iubit?

— Se întâlnea cu un psihoterapeut, un negru slăbuţ de 50 şi ceva de ani, care în weekendul în care a murit ea îşi vizita familia din Bristol, şi există un lider al unei asociaţii religioase de tineri pe nume Darrell, un tip gras în salopetă. A plâns de s-a sfărâmat de-a lungul interviului. Duminică era prezent la biserică, aşa cum trebuia; altfel nu e nimic verificabil, dar nu-l văd mânuind satârul. Ăştia sunt toţi pe care-i ştim. În anul ei sunt aproape doar fete.

— Niciun băiat în asociaţia religioasă de tineri?

— Şi acolo sunt aproape doar fete. Cel mai mare băiat are 14 ani.

— Cum ar vedea poliţia o întâlnire a mea cu Hazel? întrebă Strike.

— Noi nu te putem împiedica, spuse Wardle dând din umeri. Eu sunt pentru, cu condiţia să ne transmiţi orice ar putea fi util, dar mă îndoiesc că ar mai fi ceva de aflat. Am intervievat pe toată lumea, am examinat camera lui Kelsey, avem laptopul ei, şi eu, personal, aş pune pariu că niciunul dintre cei cu care am vorbit nu ştia nimic. Toţi credeau că e într-un stagiu organizat de facultate.

După ce mulţumi pentru cafea şi îi zâmbi deosebit de călduros lui Robin, care abia îi răspunse, Wardle plecă.

— Niciun cuvânt despre Brockbank, Laing sau Whittaker, mormăi Strike în timp ce paşii zăngănitori ai lui Wardle se stingeau. Şi tu nu mi-ai zis că ai

scormonit pe internet.

— Nu aveam nicio dovadă că ea e fata care a scris scrisoarea, zise Robin, dar m-am gândit că e posibil ca Kelsey să fi căutat ajutor pe internet.

Strike se ridică în picioare, luă cana ei de pe birou şi se îndreptă spre uşă, când Robin adăugă indignată:

— Nu te interesează ce aveam să-ţi spun?

Strike se întoarse, surprins.

— Nu asta era?

— Nu!

— Dar?

— Cred că l-am găsit pe Donald Laing.

Strike nu scoase niciun cuvânt, ci rămase pe loc privind inexpresiv, cu câte o cană în fiecare mână.

— L-ai… ce? Cum?

Robin porni calculatorul, îi făcu semn lui Strike să vină şi începu să tasteze. Strike dădu ocol ca să privească peste umărul ei.

— Mai întâi, spuse ea, a trebuit să aflu cum se ortografiază artrita psoriazică. Apoi… uită-te la asta.

Robin deschisese o pagină de caritate de la JustGiving. Din poza mică de sus privea încruntat un bărbat.

— La naiba, el e! spuse Strike atât de tare încât Robin tresări.

Strike puse cănile jos şi îşi trase scaunul din cealaltă parte a biroului, ca să privească la monitor. În timp ce făcea asta, răsturnă trandafirii lui Robin.

— Căcat… scuze…

— Nu-mi pasă, spuse Robin. Stai aici, îi iau eu de-acolo.

Se dădu la o parte, iar Strike se aşeză în locul ei pe scaunul rotativ.

Era o fotografie mică, pe care Strike apăsă ca să o mărească. Scoţianul stătea pe ceea ce părea a fi un balcon înghesuit, cu balustradă de sticlă groasă şi verde, nezâmbitor, cu o cârjă sub braţul drept. Părul scurt şi ţepos începea tot din josul frunţii, dar părea să se mai fi întunecat de-a lungul anilor, nu mai era roşcat ca blana de vulpe. Apărea proaspăt bărbierit, iar pielea lui părea plină de ciupituri. Mai puţin umflat la faţă decât fusese în poza lui Lorraine, totuşi se mai îngrăşase în comparaţie cu vremurile în care era musculos ca un Atlas de marmură şi îl muşcase pe Strike de faţă, pe ringul de box. Purta un tricou galben, iar pe antebraţul drept avea tatuajul cu trandafirul, care suferise o modificare: acum era străpuns de un pumnal, iar dinspre floare spre încheietură curgeau picături de sânge. În spatele lui Laing, de pe balconul lui, se vedea un model neclar şi zimţat de ferestre negru cu argintiu.

Îşi folosise numele real:

Apelul pentru caritate al lui Donald Laing

Sunt un veteran britanic care acum suferă de artrită psoriazică. Strâng bani pentru organizaţia Cercetarea Artritei. Vă rog donaţi cât puteţi.

Pagina fusese creată cu trei luni în urmă. Laing strânsese 0% din cele 1.000 de lire la care spera să ajungă.

— Nicio abureală că ar face ceva pentru banii ăia, remarcă Strike. Doar „daţi-mi”.

— Nu daţi-mi *mie,* îl corectă Robin de pe podea, unde ştergea apa vărsată cu prosoape de bucătărie. El zice că îi dă pentru caritate.

— Aşa zice el.

Strike îşi mijea ochii la modelul zimţat din spatele lui Laing.

— Asta îţi spune ceva? Ferestrele alea din spatele lui?

— La început m-am gândit la Gherkin, spuse Robin aruncând prosoapele ude la gunoi şi ridicându-se în picioare, dar e alt model.

— Nu zice nimic unde ar locui, spuse Strike apăsând peste tot unde se putea pe pagină, ca să vadă ce alte informaţii putea descoperi. Probabil că JustGiving are undeva datele lui.

— Cumva, nu te aştepţi niciodată ca oamenii malefici să se îmbolnăvească, spuse Robin.

Se uită la ceas.

— În cinş'pe minute ar trebui să încep s-o urmăresc pe Blondă. Ar fi bine să plec.

— Da, spuse Strike, continuând să privească insistent poza cu Laing. Vorbim şi… a, da: Aş vrea să faci ceva.

Strike îşi scoase mobilul din buzunar.

— Brockbank.

— Deci încă mai *crezi* că ar putea fi el? spuse Robin, întrerupându-se în timp ce îşi lua geaca.

— Se poate. Aş vrea să-l suni, să continui cu povestea cu Venetia Hall, avocatul de despăgubiri pentru vătămări.

— Aha. Bun.

Robin scoase şi ea mobilul şi tastă numărul pe care i-l arătase el, dar sub atitudinea ei practică jubila în tăcere. Venetia fusese ideea şi creaţia ei, iar acum Strike îi încredinţa întreaga linie de anchetă.

Parcursese deja jumătate din Denmark Street, în lumina soarelui, când îşi aminti că împreună cu trandafirii acum vânzoliţi existase şi un bilet, pe care ea îl lăsase acolo, necitit.

32

What's that in the corner?

It's too dark to see.[47]

Blue Öyster Cult, „After Dark"

Înconjurată toată ziua de sunetul traficului şi de voci zgomotoase, Robin nu reuşi să-l sune pe Brockbank în condiţii bune decât la ora 5 a acelei după-amiezi. O condusese pe Blondă la serviciu, ca de obicei, apoi intrase în restaurantul japonez de lângă clubul de dans erotic şi se dusese cu ceaiul ei verde la o masă liniştită din colţ. Acolo aşteptă cinci minute, ca să se asigure că orice zgomot de fundal pe care Brockbank l-ar fi putut auzi putea să aparţină plauzibil unui birou aglomerat de pe o stradă principală şi formă numărul, în timp ce inima îi bubuia.

Numărul era încă activ. Robin ascultă 20 de secunde cum sună, apoi, tocmai când se gândea că nu o să răspundă nimeni, cineva răspunse.

De la celălalt capăt al firului se auzeau gâfâieli. Robin rămase nemişcată, cu mobilul lipit de ureche. Apoi tresări când o voce ascuţită de copil mic spuse:

— ALO!

— Alo? spuse Robin cu precauţie.

Din fundal, se auzi o voce înăbuşită de femeie:

— Ce ai găsit, Zahara?

Un zgomot hârşâit, apoi, mult mai tare:

[47] „Ce e acolo, în colţ? / E prea-ntuneric ca să văd." (în limba engleză, în original).

— E a lui Noel, el o căuta…

Convorbirea se întrerupse. Robin coborî telefonul încet, în timp ce inima continua să-i bată nebunește. Parcă vedea degetul mic și lipicios care întrerupsese din greșeală apelul.

Mobilul începu să-i vibreze în mână: era apelată de pe numărul lui Brockbank. Trase aer în piept ca să se liniștească și răspunse.

— Alo, Venetia Hall.

— Cine? spuse vocea de femeie.

— Venetia Hall – de la Hardacre and Hall, spuse Robin.

— Ce? spuse femeia iar. Ai sunat mai devreme la numărul ăsta?

Avea accent londonez. Robin simți că i se usucă gura.

— Da, spuse Robin în rol de Venetia. Îl caut pe domnul Noel Brockbank.

— De ce?

După o pauză aproape imperceptibilă, Robin spuse:

— Aș putea să întreb cu cine vorbesc, vă rog?

— De ce?

Tonul femeii părea din ce în ce mai beligerant:

— Cine ești dumneata?

— Mă numesc Venetia Hali, spuse Robin, și sunt avocată specializată în despăgubiri pentru vătămări personale.

În fața ei se așeză un cuplu care începu să discute zgomotos în italiană.

— Ce? spuse femeia din nou de la celălalt capăt al firului.

Blestemându-și vecinii în sinea ei, Robin ridică vocea și oferi aceeași poveste pe care i-o spusese în Barrow lui Holly.

— Bani pentru *el?* spuse femeia necunoscută cu ceva mai puţină animozitate.

— Da, dacă dosarul lui e acceptat, spuse Robin. Aş putea să întreb…?

— De unde ai aflat despre el?

— Am dat de dosarul domnului Brockbank în timp ce cercetam alte…

— Câţi bani?

— Asta depinde, spuse Robin inspirând adânc. Unde e domnul Brockbank?

— La muncă.

— Aş putea să întreb unde…?

— O să-i zic să te sune. La numărul ăsta, nu?

— Da, vă rog, spuse Robin. Mâine o să fiu aici, la birou, începând de la ora 9.

— Vene… Ven… cum ziceai că te cheamă?

Robin îi spuse cum se scrie Venetia.

— Da, bine atunci. Îi zic să sune. La revedere.

Robin îl sună pe Strike ca să-i spună ce se întâmplase în timp ce mergea spre metrou, dar numărul lui era ocupat.

Îşi pierdu buna dispoziţie în timp ce cobora la metrou. Matthew trebuia să fi ajuns acasă deja. Robin avea senzaţia că trecuse vreme îndelungată de când îşi văzuse fostul logodnic şi revederea lor o îngrozea. Dispoziţia ei se înrăutăţi şi mai mult în timp ce călătorea spre casă, dorindu-şi să fi avut un motiv valabil să nu se ducă încă, dar respectându-şi fără niciun chef promisiunea faţă de Strike aceea de a nu rămâne afară după căderea întunericului.

După 40 de minute ajunse în staţia West Ealing. În timp ce se îndrepta spre apartament, cu groaza în inimă, a doua încercare de a-l suna pe Strike

avu succes.

— Bine lucrat! spuse el după ce ea îi povesti că reuşise să vorbească la numărul lui Brockbank. Zici că femeia asta are accent londonez?

— Aşa cred, spuse Robin, având impresia că lui Strike îi scapă un aspect şi mai important. Şi o fetiţă, după cum pare.

— Da. Probabil că de-aia e Brockbank acolo.

Robin se aşteptase ca el să manifeste mai multă preocupare faţă de un copil aflat în imediata apropiere a unui bărbat despre care ştia că e violator de copii, dar nu; Strike schimbă brusc subiectul.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Hazel Furley.

— Cine?

— Sora lui Kelsey, mai ştii? Care voia să se vadă cu mine? Mă duc să mă întâlnesc cu ea sâmbătă.

— Aha, spuse Robin.

— Nu pot mai repede – Câine Turbat s-a întors din Chicago. Tocmai bine. Dublă Măsură nu poate să ne întreţină la infinit.

Robin nu răspunse. Încă se gândea la copilul mic care răspunsese la telefon. Reacţia lui Strike la această veste o dezamăgise.

— Eşti în regulă? întrebă Strike.

— Da, spuse Robin.

Ajunsese la capătul lui Hastings Road.

— Bine, ne vedem mâine, spuse Robin.

Strike o aprobă şi închise. Cum, în mod neaşteptat, convorbirea cu Strike o făcuse să se simtă mai prost, Robin se îndreptă oarecum nervoasă spre uşa de la intrare.

Nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Acel Matthew care se întorsese din Masham nu mai era bărbatul care o implora pe Robin din oră în oră să vorbească cu el. Matthew dormi pe canapea. În următoarele trei zile se mişcară cu grijă unul în preajma celuilalt, Robin cu o politeţe rece, el cu un aer de devotament care uneori dădea în parodie. Se grăbea să spele cănile imediat ce ea termina de băut din ele, iar marţi dimineaţă o întrebă respectuos cum mergea munca.

— Ah, *te rog frumos,* fu singurul răspuns al lui Robin, în timp ce trecea pe lângă el spre uşa de la intrare.

Ea bănuia că familia lui îi spusese s-o lase în pace, să-i acorde un timp. Încă nu discutaseră cum aveau să spună tuturor că nunta fusese anulată: în mod evident, Matthew nu voia să aibă acea discuţie. În fiecare zi, Robin renunţa în ultima clipă să iniţieze această conversaţie. Uneori se întreba dacă nu cumva această laşitate dezvăluia dorinţa ei secretă de a pune acel inel la loc. Alteori era sigură că reticenţa ei izvora din epuizare, din aversiunea faţă de ceea ce ştia că avea să fie cea mai urâtă şi dureroasă confruntare de până atunci şi din nevoia de a-şi organiza forţele înainte de acea ruptură finală. Oricât de puţin ar fi încurajat iminenta vizită a mamei ei, Robin spera subconştient să primească de la Linda suficientă putere şi sprijin ca să facă ceea ce trebuia făcut.

Trandafirii de pe biroul ei se veştejeau încet. Nimeni nu se deranjase să îi pună în apă proaspătă, aşa că mureau încet în ambalajul în care sosiseră, dar Robin nu era acolo să-i arunce, iar Strike, care vizita rar biroul ca să ia unele lucruri, simţea că ar fi fost nepotrivit ca el să arunce trandafirii sau biletul încă nedeschis.

După săptămâna anterioară, în care fuseseră adesea în contact, Robin şi Strike începură rutina care însemna că se vedeau rar, făcând cu rândul ca să-i urmărească pe Blondă şi pe Câinele Turbat, care se întorsese din America şi reluase imediat pândirea băieţilor lui. Joi seara discutară la telefon dacă Robin ar trebui să sune iar la Noel Brockbank, pentru că el încă nu sunase. După ce se gândi, Strike îi spuse că Venetia Hall, avocata ocupată, ar fi avut şi alte treburi.

— Dacă el nu ia legătura cu tine până mâine, poți să încerci iar. Asta ar fi o săptămână lucrătoare întreagă. Sigur, e posibil ca prietena lui să fi rătăcit numărul.

După ce Strike închise, Robin își reluă cutreierările pe Edge Street din Kensington, acolo unde locuia familia lui Câine Turbat. Zona nu ameliora cu nimic dispoziția lui Robin. Începuse să caute pe internet un alt loc în care să se mute, dar locuințele pe care și le putea permite din salariul pe care i-l dădea Strike erau încă și mai inconfortabile decât se temuse ea, camerele individuale din case locuite în comun fiind cea mai bună variantă la care se putea aștepta.

Minunatele și tradiționalele case victoriene care o înconjurau, cu uși de la intrare sclipitoare, plante agățătoare luxuriante, jardiniere la geam și ferestre cu cercevele viu colorate, vorbeau despre existența confortabilă și prosperă la care aspirase Matthew în vremea în care Robin păruse dispusă să îmbrățișeze o carieră mai lucrativă. Ea îi spusese mereu că nu-i păsa de bani, sau cel puțin nu la fel de mult ca lui, și asta rămăsese valabil, dar Robin se gândi că ar fi fost straniu ca o ființă umană să zăbovească printre aceste case drăguțe și liniștite și să nu le compare: „cameră mică în casă complet vegană, telefonul mobil acceptat doar dacă e folosit în dormitor", care se încadra la limită în posibilitățile ei financiare, cu, de exemplu, camera cât o cutie de pantofi din Hackney în „casă prietenoasă și respectuoasă, gata să TE PRIMEASCĂ LA BORDUL EI!"

Mobilul ei sună iar. Scoase telefonul din buzunarul hainei, așteptându-se să fie Strike, și simți cum i se strânge stomacul: Brockbank. Inspiră adânc și răspunse.

— Venetia Hall.

— Tu eșt' avocata?

Robin nu știa cum se așteaptă el să vorbească ea. În mintea ei Brockbank căpătase o formă monstruoasă, un violator de copii, golanul cu maxilar pronunțat care se folosea de sticle sparte și de ceea ce Strike considera a fi falsă amnezie. Avea o voce gravă, iar accentul lui, chiar dacă nu era deloc la fel de puternic precum cel al surorii lui gemene, aparținea clar Barrow-ului.

— Da, spuse Robin. Sunteţi domnul Brockbank?

— Da, chiar-aşa.

Tăcerea lui avea un fel de a fi cumva ameninţător. Robin se grăbi să-i spună povestea ei fictivă despre despăgubirile pe care le-ar fi putut primi dacă el accepta să se întâlnească cu ea. După ce termină, el nu spuse nimic. Robin îşi păstră cumpătul, deoarece Venetia Hall avea atâta încredere de sine cât să nu se grăbească să umple o tăcere, dar pârâitul conexiunii lor proaste o descuraja.

— Şi de unde-ai aflat tu de mine, hm?

— Am descoperit însemnările din dosarul dumneavoastră în timp ce investigam…

— Ce investigaţ'?

Oare de ce avea ea o senzaţie de ameninţare atât de puternică? El nu avea cum să fie în preajma ei, dar cu toate acestea Robin cercetă împrejurimile. Strada însorită şi elegantă era pustie.

— Investigam traumatisme similare, fără legătură cu lupta, ale altor militari, spuse ea, dorindu-şi ca vocea ei să nu devină atât de ascuţită.

Altă tăcere. De după colţ, o maşină se apropie de ea.

La naiba, se gândi Robin cu disperare, dându-şi seama că şoferul era tatăl maniac pe care ar fi trebuit să-l observe nevăzută. O privise direct în faţă, în timp ce ea se întorcea spre maşină. Robin îşi lăsă capul în jos şi se îndepărtă încet de şcoală.

— Păi şi ce tre' să fac atunci, hm? o întrebă Noel Brockbank la ureche.

— Am putea să ne întâlnim şi să discutăm despre cazul dumneavoastră? întrebă Robin.

Inima îi bătea atât de tare încât o durea pieptul.

— Păi parcă citiseşi căzu' meu, spuse el, iar lui Robin i se ridică părul de pe

ceafă. Un dobitoc pe nume Cameron Strike m-a lăsat cu traumatism cerebral.

— Da, am văzut asta în dosarul dumneavoastră, spuse Robin fără suflare, dar e important să daţi o declaraţie ca să putem să…

— Să dau o declaraţ'e?

Urmă o pauză care dintr-odată păru periculoasă.

— Eş' sigură că nu eş' şingaliu?

Nordista Robin Ellacott înţelese; aproape sigur, londoneza Venetia Hall n-ar fi înţeles. „Şingaliu" era termenul cumbrian pentru poliţist.

— Nu sunt – poftim? spuse ea, străduindu-se să pară nedumerită, dar politicoasă.

Câine Turbat parcase în faţa casei soţiei de care se despărţise. Din clipă în clipă, băieţii lui aveau să iasă împreună cu bona, ca să meargă să se joace cu alţi copii. Dacă el îi acosta, Robin trebuia să fotografieze întâlnirea lor. Îşi ignora misiunea plătită: trebuia să fotografieze acţiunile lui Câine Turbat.

— Poliţistă, spuse Brockbank agresiv.

— Poliţistă? spuse ea, căutând în continuare acel ton amestecat de uimire şi amuzament. Bineînţeles că nu.

— Eş' sigură de asta, nu-i aşa?

Uşa de la intrare a casei soţiei lui Câine Turbat se deschisese. Robin văzu părul roşcat al bonei şi auzi cum se deschide o portieră. Se forţă să pară ofensată şi derutată.

— Da, bineînţeles că sunt sigură. Domnule Brockbank, dacă nu sunteţi interesat…

Mâna în care ţinea telefonul era uşor umedă. Apoi el o luă prin surprindere, spunând:

— Bine, o să vin la întâlnire.

— Excelent, spuse Robin în timp ce bona îi conducea pe cei doi băieţei spre trotuar. Unde locuiţi?

— În Shoreditch, spuse Brockbank.

Robin simţi cum o furnică tot corpul. Brockbank era în Londra.

— Şi unde v-ar fi mai convenabil să…?

— Ce e zgomotu' ăla?

Bona ţipa la Câine Turbat, care avansa spre ea şi băieţi. Unul din fiii lui începu să plângă în hohote.

— Ah, de fapt… e ziua în care trebuie să-l iau pe fiul meu de la şcoală, spuse Robin tare, peste ţipetele şi strigătele din fundal.

Din nou tăcere la celălalt capăt al firului. Cu siguranţă că pragmatica Venetia Hall ar fi întrerupt-o, dar Robin se simţea paralizată de ceea ce încerca să-şi spună că e doar o teamă iraţională.

Apoi Brockbank vorbi cu o voce mai ameninţătoare decât auzise Robin vreodată, cu atât mai mult cu cât intonă încet cuvintele, atât de aproape de receptor încât părea să-i respire în ureche.

— Te cunosc cumva, fetiţo?

Robin încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Convorbirea se întrerupse.

33

Then the door was open and the wind appeared…[48]

Blue Öyster Cult, „(Don't Fear) The Reaper"

— Am feştelit-o cu Brockbank, spuse Robin. Îmi pare foarte rău, dar nu ştiu cum *am putut* s-o feştelesc! Plus că n-am îndrăznit să-l fotografiez pe Câine Turbat, pentru că eram prea aproape.

Era ora 9, vineri dimineaţa, şi Strike sosise, nu de la apartamentul de la etajul de deasupra, ci de pe stradă, îmbrăcat complet şi având iar la el rucsacul. Robin îl auzise fredonând în timp ce urca scările. Rămăsese peste noapte la Elin. Robin îl sunase cu o seară înainte ca să-i spună despre convorbirea cu Brockbank, dar Strike nu putuse să vorbească prea mult şi promisese că o s-o facă astăzi.

— Nu-ţi bate capul cu Câine Turbat, îl prindem noi altă dată, spuse Strike făcându-şi de lucru cu ceainicul. Şi te-ai descurcat foarte bine cu Brockbank. Ştim că e în Shoreditch, ştim că se gândeşte întruna la mine şi ştim că te-a bănuit c-ai putea fi de la poliţie. Asta oare din cauză că se joacă iar cu copii prin toată ţara sau din cauză că a hăcuit şi omorât de curând o adolescentă?

De când Brockbank îi şoptise acele ultime patru cuvinte la ureche, Robin se simţea puţin zguduită. Ea şi cu Matthew abia vorbiseră unul cu celălalt cu o seară în urmă şi, neavând niciun debuşeu pentru senzaţia subită de vulnerabilitate pe care nici ea nu o înţelegea complet, îşi pusese toată speranţa în faptul că se va întâlni cu Strike faţă în faţă şi va putea să discute cu el semnificaţia acelor patru cuvinte rău prevestitoare: *Te cunosc cumva, fetiţo?* Astăzi s-ar fi bucurat să-l vadă pe acel Strike serios şi prudent care luase trimiterea piciorului ca pe o ameninţare şi care o avertizase să stea în casă după căderea întunericului. Bărbatul care acum îşi făcea cafea plin de

[48] „Apoi s-a deschis uşa şi a apărut vântul..." (în limba engleză, în original).

voie bună, vorbind despre agresiune şi crimă împotriva copiilor pe un ton practic, nu îi aducea nicio alinare. El nu avea de unde să-şi dea seama ce ton avusese vocea lui Brockbank în timp ce îi intona la ureche.

— Mai ştim şi altceva despre Brockbank, spuse ea cu voce încordată. Ştim că locuieşte împreună cu o fetiţă.

— S-ar putea să nu locuiască cu ea. Nu ştim unde şi-a lăsat telefonul.

— Bine, atunci, spuse Robin, simţind cum se tensionează şi mai tare. Dacă vrei să fii pedant: ştim că e în strânsă legătură cu o fetiţă.

Robin se întoarse cu spatele, sub pretextul că se ocupă de corespondenţa pe care o luase de pe preş la sosire. Faptul că el sosise fredonând o irita. Probabil că noaptea pe care el o petrecuse cu Elin îi distrăsese în mod oportun atenţia, îi oferise recreere şi recuperare. Lui Robin i-ar fi plăcut foarte mult să ia o pauză de la zilele ei hipervigilente şi serile de tăcere glacială. Faptul că ştia că nu are o atitudine rezonabilă nu îi atenua cu nimic indignarea. Înşfăcă de pe birou trandafirii ofiliţi, ambalaţi în punga lor de plastic, şi îi împinse cu capul în jos în coşul de gunoi.

— N-avem ce să facem în privinţa asta, îi spuse Strike.

Pe Robin o străbătu un spasm de furie.

— Atunci n-o să-mi fac griji pentru fetiţă, se răsti ea.

Încercă să scoată o factură dintr-un plic, dar o rupse în două.

— Crezi că e singurul copil expus faţă de un agresor? Trebuie să fie sute ca ea, chiar acum, asta doar în Londra.

Robin, care se aşteptase cumva ca el să se domolească acum, când ea lăsase să se vadă cât de furioasă este, întoarse privirea. Strike se uita la ea cu ochii îngustaţi, fără niciun aer de înţelegere.

— N-ai decât să-ţi faci griji cât vrei, dar e energie pierdută. Nici tu, nici eu nu putem să facem nimic pentru copilul ăla. Brockbank nu e pe nicio listă. Nu are nicio condamnare. Nu ştim nici măcar unde e sau cum o…

— O cheamă Zahara, spuse Robin.

Spre groaza ei, vocea i se transformă într-un schelălăit sugrumat, faţa i se coloră violent şi ochii începură să-i lăcrimeze. Se întoarse iar, dar nu suficient de repede.

— Hei, spuse Strike blând.

Dar Robin făcu un gest fluturat cu mâna, ca să-l facă să tacă. Refuza să cedeze; singurul lucru care o ţinea pe linia de plutire era capacitatea ei de a merge înainte, de a-şi face în continuare datoria.

— Mă simt bine, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Serios. Las-o baltă.

Nu putea să-i mărturisească acum cât de ameninţătoare i se păruse ultima replică a lui Brockbank. „Fetiţo", aşa îi spusese. Ea *nu* era o fetiţă. Nu era distrusă sau infantilă – acum nu mai era aşa – dar Zahara, indiferent cine era ea…

Îl auzi pe Strike cum iese pe palier, iar peste o clipă în faţa privirii ei neclare apăru un cocoloş mare de hârtie igienică.

— Mulţumesc, spuse ea cu voce îngroşată.

Luă hârtia din mâna lui Strike şi îşi suflă nasul. Trecură mai multe minute, în care Robin îşi tamponă periodic ochii şi îşi suflă nasul, evitând să se uite la Strike, care, în mod pervers, rămânea în partea ei de birou, în loc să se ducă în a lui.

— *Ce e?* spuse Robin în sfârşit.

Simţea cum se înfurie iar, din cauza faptului că el stătea pur şi simplu acolo, privind-o.

— O să stai acolo toată dimineaţa? întrebă ea, încercând să pară supărată.

— Nu, spuse Strike, continuând să zâmbească larg. Voiam doar să-ţi arăt ceva.

Scotoci în rucsac şi scoase un prospect lucios.

— E al lui Elin, spuse el. S-a dus să-l vadă ieri. Se gândeşte să-şi cumpere un apartament acolo.

Orice dorinţă de a râde se evaporă. Oare de ce-şi imaginase Strike că asta o s-o înveselească pe Robin, să afle că prietena lui se gândea să-şi cumpere un apartament ridicol de scump? Sau urma să anunţe (dispoziţia fragilă a lui Robin făcu implozie) că el şi Elin se mutau împreună? Robin văzu, ca un film pâlpâind rapid în faţa ei, cum apartamentul de la etajul de sus rămâne liber, Strike locuieşte în lux, iar ea într-o cutie de pantofi minusculă de la marginea Londrei, şoptind la mobil ca să n-o audă proprietăreasa ei vegană.

Strike puse prospectul pe birou, în faţa ei. Coperta înfăţişa un turn înalt şi modern, încununat de o faţadă stranie, ca un scut, în care erau plasate, ca nişte ochi, trei turbine eoliene. Legenda spunea: „Strata SE1, cea mai dezirabilă zonă rezidenţială din Londra".

— Vezi? spuse Strike.

Aerul lui triumfător o irita pe Robin peste măsură, nu în ultimul rând din cauză că lui Strike nu părea deloc să-i stea în fire să se laude cu perspectiva unui lux de împrumut, dar înainte ca ea să apuce să răspundă, în uşa de sticlă din spatele lui se auzi un ciocănit.

— La naiba, spuse Strike sincer uluit când deschise uşa.

Shanker intră, trosnindu-şi degetele şi aducând cu el obişnuitul iz de fum de ţigară, canabis şi deodorant.

— Eram prin zonă, spuse el, imitându-l fără să-şi dea seama pe Wardle. Ţi l-am găsit, Bunsen.

Shanker se lăsă să cadă pe canapeaua din imitaţie de piele, cu picioarele răşchirate în faţa lui, şi scoase un pachet de Mayfair.

— L-ai găsit pe Whittaker? întrebă Strike, a cărui emoţie dominantă era aceea că Shanker se trezise atât de devreme.

— Mi-ai mai zis să caut pe careva? spuse Shanker trăgând adânc din ţigară şi savurând în mod evident efectul pe care îl crease. Pe Catford Broadway.

Apartamentu' de deasupra fast-foodului. Paraşuta stă cu el.

Strike întinse mâna şi i-o strânse pe a lui Shanker. În ciuda dintelui de aur şi a cicatricei care îi răsucea buza de sus, vizitatorul lor avea un zâmbet ciudat de băieţaş.

— Vrei o cafea? îl întrebă Strike.

— Da, sigur, spuse Shanker, care părea dispus să se scalde în triumful lui.

Apoi adăugă, către Robin:

— Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, zise ea cu un zâmbet încordat, reapucându-se de deschis corespondenţa.

— Una după alta, îi spuse Strike încet lui Robin, în timp ce ceainicul fierbea zgomotos şi Shanker fuma indiferent, verificându-şi mesajele de pe mobil. Toţi trei sunt în Londra. Whittaker în Catford, Brockbank în Shoreditch şi acum ştim că Laing e la Elephant and Castle – cel puţin era acum trei luni.

Robin îl aprobă înainte să se gândească la ce spusese el.

— De unde ştim că Laing e la Elephant and Castle?

Strike bătu cu degetul în broşura lucioasă pentru Strata de pe biroul ei.

— De ce credeai că îţi arăt asta?

Robin habar n-avea ce voia acesta să spună. Privi absent către broşură timp de câteva secunde, apoi înţelese semnificaţia. Liniile lungi şi zimţate ale ferestrelor întunecate de pe turnul rotund erau punctate cu panouri argintii: Era fundalul care se vedea în spatele lui Laing, în timp ce stătea pe balconul lui de beton.

— Ah, spuse ea slab.

Strike nu se muta cu Elin. Robin nu ştia de ce roşeşte iar. Emoţiile ei păreau complet scăpate de sub control. Ce Dumnezeu avea? Se întoarse pe

scaunul rotativ, ca să se concentreze iar asupra corespondenţei, ascunzându-şi chipul de ambii bărbaţi.

— Nu ştiu dacă am suficient mălai ca să te plătesc, Shanker, spuse Strike uitându-se în portofel. Te conduc până la un bancomat.

— E-n regulă, Bunsen, spuse Shanker aplecându-se spre coşul de gunoi al lui Robin ca să scuture scrumul care atârna de ţigara lui. Dacă-ţi trebe ajutor cu Whittaker, ştii unde mă găseşti.

— Da, mersi. Dar cred că mă descurc.

Robin întinse mâna după ultimul plic din teancul cu corespondenţa, care părea ţeapăn şi avea într-un colţ o grosime suplimentară, ca şi cum ar fi conţinut o carte poştală cu un suvenir. Tocmai când voia să-l deschidă, Robin observă că îi fusese trimis ei, nu lui Strike. Se opri, nesigură, privind spre plic. Numele ei şi adresa agenţiei erau imprimate. Timbrul era din centrul Londrei, iar scrisoarea fusese trimisă în ziua anterioară.

Vocile lui Strike şi Shanker urcau şi coborau, dar ea n-ar fi ştiut să spună ce vorbeau ei.

Nu e nimic, îşi spuse ea. *Eşti suprasolicitată. Nu are cum să se întâmple iar.*

Îşi înghiţi nodul din gât, deschise plicul şi scoase cu grijă cartea poştală.

Imaginea îl înfăţişa pe Jack Vettriano în timp ce picta o blondă care stătea în profil pe un fotoliu învelit cu o apărătoare de praf. Blonda ţinea în mână o ceaşcă de ceai şi avea ciorapi negri eleganţi. Picioarele cu pantofi cu toc-cui erau încrucişate şi urcate pe un taburet. De partea din faţă a cărţii poştale nu era prins nimic. Obiectul pe care ea îl simţise prin cartea poştală era prins înăuntrul ei.

Strike şi Shanker vorbeau în continuare. La nările lui Robin ajunse un iz de descompunere, prin mirosul de deodorant al lui Shanker.

— O, Doamne, spuse ea încet, dar niciunul dintre bărbaţi nu o auzi.

Robin întoarse cartea poştală cu Vettriano. În colţul ei interior era lipit cu bandă scotch un deget de la picior descompus. Se vedeau, imprimate cu grijă,

cuvintele:

SHE'S AS BEATIFUL AS A FOOT.[49]

Robin lăsă cartea poştală să cadă pe birou şi se ridică. Se întoarse, ca în reluare, spre Strike. El îşi plimbă privirea de la faţa ei chinuită la obiectul obscen de pe birou.

— Du-te de lângă el.

Robin se supuse, dezgustată şi tremurând, dorindu-şi ca Shanker să nu fi fost acolo.

— Ce? spunea Shanker întruna. Ce? Ce e? Ce?

— Cineva mi-a trimis un deget tăiat, spuse Robin cu o voce reţinută care nu era a ei.

— Nu pot să cred, spuse Shanker, apropiindu-se cu interes lacom.

Strike îl împiedică fizic pe Shanker să ia cartea poştală care zăcea acolo unde căzuse din mâna lui Robin. Strike recunoscu expresia *She's as Beatiful as a Foot.* Era titlul altui cântec Blue Öyster Cult.

— Îl sun pe Wardle, spuse el.

Dar în loc să scoată mobilul mâzgăli patru cifre pe un bileţel şi extrase din portofel cardul lui de credit.

— Robin, du-te şi scoate restul de bani pentru Shanker, apoi întoarce-te aici.

Apoi, când cei doi ajunseră la uşa de sticlă, Strike adăugă tăios:

— Dar, Shanker, o conduci înapoi, bine? Însoţeşte-o înapoi la birou.

— Nicio problemă, Bunsen.

[49] „E frumoasă ca un picior." (în limba engleză, în original).

Ca de obicei, Shanker era energizat de stranietate, de acţiune, de mirosul pericolului.

34

The lies don't count, the wispers do.[50]

Blue Öyster Cult, „The Vigil"

În seara aceea, Strike stătu singur la masa lui din bucătărie. Scaunul era inconfortabil, iar genunchiul piciorului amputat durea după cele câteva ore petrecute pe urmele lui Câine Turbat, care astăzi îşi luase liber de la lucru ca să îl urmărească pe fiul lui mai mic, în excursia lui la Muzeul de Istorie Naturală. Bărbatul avea compania lui, altfel cu siguranţă ar fi fost dat afară, deoarece îşi petrecea programul de lucru intimidându-şi copiii. Însă Blonda rămăsese nesupravegheată şi nefotografiată. Când aflase că în seara aceea venea în vizită mama lui Robin, Strike insistase ca Robin să-şi ia trei zile liber, respingându-i toate obiecţiile, conducând-o la metrou şi insistând ca ea să-i trimită un SMS când ajungea acasă în siguranţă.

Strike tânjea după somn, dar se simţea prea epuizat ca să se ridice şi să se ducă în pat. A doua comunicare din partea criminalului îl tulburase mai mult decât fusese dispus să recunoască faţă de partenera lui. Oricât de îngrozitoare fusese sosirea piciorului, Strike recunoştea acum că întreţinuse un rest de speranţă că adresarea pachetului către Robin fusese un artificiu urât, însă doar un gând secundar. A doua comunicare către ea, cu toată aluzia piezişă pentru Strike (*She's as Beatiful as a Foot),* îi spusese cu certitudine că acest bărbat, oricine ar fi fost el, pusese ochii pe Robin. Până şi numele tabloului de pe faţa cărţii poştale pe care îl alesese acesta – imaginea blondei solitare cu picioare lungi – era ameninţător: „Gândindu-mă la tine."

Nemişcat, Strike simţi că în el încolţeşte o furie care îi alunga oboseala. Îşi aminti faţa albă a lui Robin şi îşi dădu seama că asistase la moartea slabei ei speranţe că trimiterea piciorului nu fusese actul aleator al unui nebun. Chiar şi aşa, Robin combătuse vehement ideea de a-şi lua liber, arătând că

[50] „Minciunile nu contează, şoaptele da." (în limba engleză, în original).

singurele lor lucrări plătite se suprapuneau frecvent: Strike nu avea să le poată acoperi cum trebuie pe amândouă de unul singur şi, în consecinţă, avea să se vadă obligat să aleagă în fiecare zi dacă s-o urmărească pe Blondă sau pe Câine Turbat. Strike rămăsese inflexibil: ea trebuia să revină la lucru doar după ce mama ei se întorcea în Yorkshire.

Persecutorul lor reuşise acum să reducă activitatea lui Strike la doi clienţi. Strike tocmai suportase o a doua descindere a poliţiei în biroul lui şi era îngrijorat că presa avea să prindă de veste despre ce se întâmplase, chiar dacă Wardle promisese să nu transmită informaţii despre cartea poştală şi degetul de la picior. Wardle fusese de acord cu Strike că unul dintre obiectivele ucigaşului era de a atrage atenţia presei şi a poliţiei asupra detectivului şi că a alerta media ar fi însemnat să facă jocul acestuia.

Mobilul lui sună tare în bucătăria mică. Strike se uită la ceas şi văzu că era 10 şi douăzeci. Luă mobilul, abia percepând numele lui Wardle în timp ce îl ducea la ureche, deoarece mintea lui fusese concentrată asupra lui Robin.

— Veşti bune, îi spuse Wardle. Mă rog, oarecum. Nu a ucis încă o femeie. Degetul e al lui Kelsey. De la celălalt picior. Cine nu risipeşte nu duce lipsă, nu?

Strike, care nu avea chef de glume, îi dădu un răspuns abrupt. După ce Wardle închise, continuă să stea la masa din bucătărie, căzut pe gânduri, în timp ce traficul mugea dedesubt, pe Charing Cross Road. Abia amintirea faptului că a doua zi dimineaţă trebuia să se ducă în Finchley, pentru a se întâlni cu sora lui Kelsey, îl motivă în sfârşit să înceapă obişnuitul proces greoi de a se ocupa de proteză înainte de culcare.

Graţie deprinderilor peripatetice ale mamei lui, Strike deţinea o cunoaştere amplă şi detaliată a Londrei, dar care avea unele lacune, iar Finchley era una dintre ele. Tot ce ştia despre acea zonă era că fusese circumscripţia lui Margaret Thatcher în anii ’80, în timp ce el, Leda şi Lucy se mutau dintr-un squat în altul, în zone precum Whitechapel şi Brixton. Finchley ar fi fost prea departe de centru ca să se potrivească unei familii care se baza integral pe transportul public şi mâncarea la pachet, prea scump pentru o femeie care rămânea adesea fără monede pentru contorul electric: genul de zonă, cum ar fi putut să spună cândva Lucy cu alean, în care locuiesc

familiile adevărate. Când se căsătorise cu un controlor financiar şi produsese trei fii impecabil de realizaţi, Lucy îşi împlinise dorinţa din copilărie faţă de curăţenie, ordine şi siguranţă.

Strike luă metroul spre West Finchley şi suportă o lungă deplasare până pe Summers Lane, în loc să ia taxiul, deoarece situaţia lui financiară era foarte proastă. Străbătu una după alta mai multe străzi de case individuale liniştite, transpirând uşor din cauza vremii frumoase şi blestemând zona pentru liniştea ei înverzită şi lipsa de repere. În cele din urmă, la jumătate de oră după ce plecase din staţie, găsi casa lui Kelsey Platt, mai mică decât multe dintre vecinele ei, cu exteriorul zugrăvit în alb şi poartă de fier forjat.

Sună la uşă şi auzi imediat voci prin geamul mat precum cel de la biroul lui.

— Cre' că e detectivul, scumpo, spuse o voce cu accent nord-estic.

— Deschide tu! zise o voce ascuţită de femeie.

O siluetă mare şi roşie apăru în spatele geamului şi uşa se deschise spre un hol mascat în mare parte de un bărbat solid şi desculţ, într-un halat de baie purpuriu. Era chel, dar, dacă ar fi avut o expresie voioasă, barba lui stufoasă şi grizonantă, împreună cu halatul purpuriu ar fi lăsat impresia de Moş Crăciun. Însă bărbatul îşi ştergea frenetic faţa cu mâneca halatului de casă. Ochii din spatele ochelarilor erau umflaţi şi reduşi la nişte fante înguste, iar obrajii roşii străluceau de lacrimi.

— Scuze, spuse el ursuz, dându-se la o parte ca să-l lase pe Strike să intre.

Apoi adăugă, ca să-şi explice ţinuta:

— Lucrez noaptea.

Strike trecu pe lângă el. Bărbatul mirosea puternic a Old Spice şi camfor. Două femei de vârstă mijlocie stăteau strâns îmbrăţişate la picioarele scării, una blondă şi cealaltă brunetă, amândouă plângând. Când Strike se uită la ele, se desprinseră, ştergându-şi feţele.

— Scuze, icni femeia brunetă. Sheryl e vecina noastră. A fost în Magaluf,

abia acum a a-auzit de Kelsey.

— Scuze, spuse şi Sheryl cu ochii roşii. Acum vă las să vă vedeţi de treabă, Hazel. Orice aveţi nevoie. Orice, Ray… orice.

Sheryl se strecură pe lângă Strike – „scuze" – şi îl îmbrăţişă pe Ray. Se legănară puţin împreună, amândoi fiind masivi, cu burţile lipite una de alta şi braţele întinse în jurul gâtului celuilalt. Ray începu iar să suspine, cu faţa lipită de umărul ei lat.

— Veniţi pe aici, sughiţă Hazel tamponându-şi ochii, în timp ce îl conducea în sufragerie.

Avea aspectul unei ţărănci din Bruegel, cu obraji rotunzi, bărbie proeminentă şi nas lat. Sprâncenele groase şi stufoase ca nişte omizi-urs atârnau deasupra ochilor ei umflaţi. Hazel spuse, icnind:

— Aşa a fost toată săptămâna. Oamenii auzeau şi veneau pe la noi şi… scuze.

Într-un interval de două minute, lui Strike i se ceruseră scuze de şase ori. În alte culturi oamenilor le-ar fi fost ruşine că manifestă prea puţină suferinţă; aici, în liniştitul Finchley, le era ruşine că el e martorul acesteia.

— Nimeni nu ştie ce să spună, şopti Hazel, ştergându-şi lacrimile în timp ce îi făcea un gest către canapea. Nu e ca şi cum ar fi fost lovită de o maşină ori s-ar fi îmbolnăvit. Nu ştie nimeni ce spui când cineva a fost…

— Îmi pare rău, spuse şi Strike la rândul lui. Îmi dau seama că e o perioadă groaznică pentru voi.

Sufrageria era imaculată şi cumva neprimitoare, poate din cauza coloritului rece. Era un apartament de trei camere cu tapiţerii în dungi gri şi argintii, tapet alb cu linii înguste gri, perne sprijinite în colţuri şi ornamente perfect simetrice pe şemineu. Ecranul neprăfuit al televizorului sclipea în lumina reflectată de la fereastră.

Conturul neclar al lui Sheryl trecu în ritm alert de cealaltă parte a perdelelor de dantelă, ştergându-se la ochi. Ray trecu desculţ prin faţa uşii

sufrageriei şi cu umerii aplecaţi, tamponându-se sub ochelari cu capătul cordonului de la halatul de casă. Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Strike, Hazel explică:

— Ray şi-a rupt spatele în timp ce încerca să scoată o familie dintr-o pensiune care luase foc. Peretele a cedat şi scara lui s-a prăbuşit. Trei etaje.

— Dumnezeule, spuse Strike.

Buzele şi mâinile lui Hazel tremurau. Strike îşi aminti ce spusese Wardle: că poliţia o tratase neglijent pe Hazel. În această stare de şoc, probabil că suspiciunea sau interogarea dură a lui Ray li se păruse o cruzime de neiertat, o exacerbare intolerabilă a îngrozitorului lor chin. Strike ştia multe despre intruziunea brutală a oficialităţilor în suferinţa privată. Se aflase de ambele părţi ale gardului.

— Vrea cineva ceai? strigă Ray răguşit, din ceea ce Strike bănuia că e bucătăria.

— Du-te la culcare! îi strigă Hazel, strângând un ghemotoc de şerveţele ude. Pot să le fac eu! Du-te la culcare!

— Eşti sigură?

— Du-te la culcare, te trezesc eu la 3!

Hazel îşi şterse întreaga faţă cu un şerveţel nou, ca şi cum ar fi fost un prosop.

— El nu e genul care să stea pe ajutor social, dar nimeni nu vrea să-i dea o slujbă ca lumea, îi spuse ea încet lui Strike, în timp ce Ray trecea înapoi prin faţa uşii, trăgându-şi nasul. Cu spatele lui, vârsta lui şi plămânii care nu sunt în cea mai bună stare. Bani în mână… muncă în ture…

Vocea ei se stinse, în timp ce gura îi tremura. Pentru prima oară, îl privi pe Strike direct în ochi.

— Nu ştiu de fapt de ce v-am rugat să veniţi, îi mărturisi ea. Totul e confuz în capul meu. Mi s-a spus că ea v-a scris, dar dumneavoastră nu i-aţi răspuns şi apoi aţi primit… aţi primit…

— Trebuie să fi fost un şoc groaznic pentru dumneavoastră, spuse Strike, dându-şi seama foarte bine că orice ar fi spus era prea puţin.

— A fost, spuse Hazel febril, groaznic. Teribil. Noi nu ştiam nimic, absolut nimic. Am crezut că e în stagiu cu facultatea. Când a venit poliţia la uşă… ea a spus că se duce cu facultatea şi eu am crezut-o, nu ştiu ce stagiu de la şcoală. Părea în ordine… nu m-am gândit niciodată… dar ea era foarte mincinoasă. Minţea tot timpul. A stat cu mine trei ani şi tot n-am… vreau să zic, n-am putut s-o opresc.

— Despre ce minţea? întrebă Strike.

— Orice, spuse Hazel cu un gest puţin violent. Dacă era marţi, zicea că e miercuri. Uneori minciuna nici nu avea vreun rost. Nu ştiu de ce. Nu ştiu.

— De ce locuia cu dumneavoastră? întrebă Strike.

— Kelsey e… era sora mea vitregă. Aceeaşi mamă. L-am pierdut pe tata când eu aveam 20 de ani. Mama s-a căsătorit cu un tip de la muncă şi a născut-o pe Kelsey. Între noi erau 24 de ani diferenţă – eu plecasem de acasă – pentru ea eram mai mult ca o mătuşă decât ca o soră. Apoi mama şi cu Malcolm au avut un accident de maşină în Spania, acum trei ani. Un şofer beat. Malcolm a murit pe loc, mama a stat în comă patru zile şi apoi a murit şi ea. Nu avem alte rude, aşa că am luat-o pe Kelsey la mine.

Curăţenia extremă a mediului ambiant, pernele aşezate pe colţ, suprafeţele curate şi bine lustruite îl făcură pe Strike să se întrebe cum s-ar fi integrat aici o adolescentă.

— Eu şi cu Kelsey nu ne-am înţeles, spuse Hazel, părând din nou să citească gândurile lui Strike.

În timp ce arăta spre etaj, unde Ray se dusese să se culce, lacrimile ei începură iar să curgă.

— El era mult mai răbdător cu toate toanele şi supărările ei. Are un fiu adult care lucrează în străinătate. Se pricepe mai bine la copii decât mine.

Apoi Hazel continuă cu o izbucnire subită de furie:

— Apoi vine poliţia şi într-un mod extrem de brutal ne spune că ea a fost… încep să-l interogheze pe Ray de parcă el ar fi… de parcă el ar putea să facă asta *vreodată,* într-un milion de *ani…* eu i-am spus, e un coşmar. Vezi la ştiri, nu-i aşa, oameni care îşi cheamă copiii să se întoarcă acasă… oameni judecaţi pentru lucruri pe care nu le-au făcut… nu te gândeşti niciodată… nu te gândeşti niciodată… dar noi nici n-am ştiut că ea a dispărut. Am fi căutat-o. Nici n-am ştiut. Poliţia i-a pus întrebări lui Ray… unde era şi nu mai ştiu ce…

— Mi-au spus că el nu a avut nimic de-a face cu asta, spuse Strike.

— Da, poliţiştii cred asta *acum,* spuse Hazel printre lacrimi de furie, după ce trei oameni le-au spus că a fost cu ei în fiecare clipă, într-un weekend cu băieţii şi le-au arătat şi poze, ca să le dovedească…

Lui Hazel nu i s-ar fi părut deloc rezonabil ca bărbatul care locuia cu Kelsey să fie interogat în legătură cu moartea ei. Strike, care auzise mărturiile lui Brittany Brockbank, Rhona Laing şi multe altele asemenea lor, ştia că cei mai mulţi violatori şi ucigaşi de femei nu erau necunoscuţi mascaţi care ieşeau din spaţiul întunecat de sub scări. Erau chiar tatăl, soţul, prietenul mamei sau al surorii…

Hazel îşi şterse lacrimile imediat ce acestea începură să-i cadă pe obrajii rotunzi, apoi întrebă brusc:

— Dar ce-aţi făcut cu scrisorile ei prosteşti?

— Asistenta mea le-a pus într-un sertar pe care îl avem pentru corespondenţa neobişnuită, spuse Strike.

— Poliţia a spus că nu i-aţi răspuns. Ei spun că erau falsificate, scrisorile pe care le-au găsit.

— Exact, spuse Strike.

— Deci cine le-a trimis ştia că ea e interesată de dumneavoastră.

— Da, spuse Strike.

Hazel îşi suflă nasul energic, apoi întrebă:

— Atunci vreţi un ceai?

Strike acceptă doar pentru că se gândea că ea vrea să aibă şansa de a se aduna puţin. După ce ea ieşi din cameră, începu să se uite în jur făţiş. Singura fotografie se afla pe un mic set de măsuţe din colţul de lângă el. Ea înfăţişa o femeie radioasă de 60 şi ceva de ani, cu pălărie de paie. Strike presupuse că era mama lui Hazel şi Kelsey. O dungă puţin mai întunecată de pe suprafaţa mesei, de lângă fotografie, sugera că acolo mai fusese una, care împiedicase soarele să decoloreze mica fâşie de pe lemnul ieftin. Strike bănui că aceasta fusese fotografia din şcoală a lui Kelsey, fotografia pe care o publicaseră toate ziarele.

Hazel se întoarse cu o tavă cu căni de ceai şi o farfurie cu biscuiţi. După ce ea aşeză cu grijă ceaiul lui pe un suport de lângă fotografia mamei ei, Strike spuse:

— Am auzit că Kelsey avea un iubit.

— Prostii, replică Hazel, lăsându-se pe spate în fotoliu. Alte minciuni.

— Ce vă face să…?

— Zicea că îl cheamă Niall. Niall. *Zău aşa.*

Din ochii ei se prelinseră iar lacrimi. Strike nu reuşea să înţeleagă de ce iubitul lui Kelsey nu putea să se numească Niall, iar nedumerirea lui era vizibilă.

— De la Direcţia Unu, spuse Hazel pe deasupra şerveţelului.

— Scuze, spuse Strike, complet debusolat. Nu…

— Trupa. E o trupă care a ieşit a treia la *X Factor*. Ea e obsedată – era obsedată –, iar Niall era preferatul ei. Aşa că, atunci când ea zice că a cunoscut un băiat de 18 ani pe nume Niall, care are motocicletă, păi, ce altceva am fi putut noi să credem?

— Ah. Înţeleg.

— Ea zicea că l-a cunoscut la psihoterapie. Ea mergea la psihoterapie,

înţelegeţi. Pretindea că l-a cunoscut pe Niall în sala de aşteptare, că el se afla acolo pentru că mama şi tatăl lui muriseră, ca şi ai ei. *Noi* nu l-am văzut niciodată. Eu i-am spus lui Ray „Iar începe, iar minte", şi Ray mi-a zis „Las-o aşa, dacă ea e fericită", dar mie nu-mi plăcea că ea minte.

Hazel avea o privire fanatică.

— Ea minţea *tot* timpul, a venit acasă cu un ghips la încheietură, a zis că e o tăietură şi s-a dovedit că era un tatuaj cu Direcţia Unu. Şi uite că a zis că pleacă într-un stagiu cu facultatea, uite şi asta… minţea întruna şi uite unde a ajuns!

Hazel făcu un efort enorm şi vizibil ca să controleze o nouă izbucnire a lacrimilor, strângând din buzele ei tremurătoare şi apăsând cu putere şerveţelele pe ochi. Inspiră adânc şi spuse:

— Ray are o teorie. A vrut să le-o spună poliţiştilor, dar *lor* nu le-a păsat, îi interesa mai mult unde fusese *el* când ea era… dar Ray are un prieten pe nume Ritchie care se ocupă puţin cu grădinăritul, înţelegeţi, şi Kelsey l-a cunoscut pe Ritchie…

Hazel expuse teoria, cu o cantitate enormă de repetiţii şi detalii irelevante. Strike, care era foarte deprins cu stilul dezlânat al martorilor nepregătiţi, o asculta atent şi politicos.

Hazel scoase din sertarul unei comode o fotografie care îndeplini un dublu rol, îi dovedi lui Strike pe de o parte că, atunci când Kelsey era ucisă, Ray fusese cu trei prieteni de-ai lui într-un weekend cu băieţii, în Shoreham-by-Sea, şi de asemenea îi dezvălui rănile tânărului Ritchie. Ritchie şi Ray stăteau pe prundişul de lângă un petic de scaieţi de mare, zâmbind larg, cu beri în mână, şi mijindu-şi ochii în soare. Transpiraţia sclipea pe ţeasta cheală a lui Ray şi ilumina faţa umflată a tânărului Ritchie, cu copcile şi vânătăile ei. Ritchie avea piciorul băgat într-o gheată ortopedică.

— … şi, înţelegeţi, Ritchie a trecut pe aici imediat după accidentul lui, şi Ray crede că asta i-a dat ideea lui Kelsey. El crede că ea plănuia să-şi facă ceva la picior şi apoi să pretindă că a avut un accident auto.

— Ritchie nu avea cum să fie iubitul ei, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Ritchie! El e puţin mai nătâng. Ne-ar fi spus. Oricum, ea abia îl ştia. Totul era o plăsmuire. Eu cred că Ray are dreptate. Kelsey plănuia să-şi facă iar ceva la picior şi să pretindă că era de la motocicleta vreunui băiat.

Ar fi fost o teorie excelentă, se gândi Strike, dacă Kelsey ar fi zăcut în spital, pretinzând că suferise un accident de motocicletă şi refuzând să dea alte detalii sub pretextul că protejează un iubit fictiv. Era de acord cu Ray că ăsta era exact tipul de plan pe care l-ar fi putut născoci o adolescentă de 16 ani, combinând în proporţii periculoase megalomania şi obtuzitatea. Însă ideea era discutabilă. Indiferent dacă Kelsey plănuise cândva sau nu un fals accident de motocicletă, probele arătau că ea abandonase acest plan, preferând să-i ceară lui Strike instrucţiuni pentru îndepărtarea piciorului.

Pe de altă parte, era prima oară când cineva făcea vreo legătură între Kelsey şi un motociclist, iar Strike era interesat de convingerea absolută a lui Hazel că orice iubit trebuia să fie fictiv.

— Păi, în anul ei abia dacă erau băieţi, spuse Hazel, şi unde altundeva ar fi putut să-l cunoască? *Niall.* Kelsey n-a avut niciodată iubit la şcoală sau altcumva. Se ducea la psiholog şi uneori se ducea la biserica de pe strada noastră, e o asociaţie de tineri, dar *acolo* nu există niciun Niall cu motocicletă. Poliţia a verificat, i-a întrebat pe prietenii ei dacă ştiau ceva. Darrell, liderul grupului, a fost foarte tulburat. Ray l-a văzut în dimineaţa asta, în timp ce mergea spre casă. Zice că Darrell a izbucnit în lacrimi când l-a zărit de pe celălalt trotuar.

Strike ar fi vrut să-şi ia notiţe, dar ştia că asta ar fi modificat atmosfera de încredere pe care voia s-o încurajeze.

— Cine e Darrell?

— Darrell n-a avut nimic de-a face cu asta. E un voluntar tânăr de la biserică.

Apoi Hazel continuă, fără nicio legătură:

— E din Bradford, şi Ray e sigur homosexual.

— Kelsey vorbea acasă despre…

Strike ezită, neştiind ce termen să folosească.

— Despre problema ei cu piciorul?

— Cu mine nu, spuse Hazel categoric. Eu nu acceptam, nu voiam să aud asta, uram asta. Mi-a spus când avea 14 ani şi eu i-am spus exact ce credeam. Dorinţa de a atrage atenţia, asta era tot.

— Avea pe picior o cicatrice veche. Cum a…?

— A făcut asta imediat după ce a murit mama. De parcă eu n-aş fi avut suficiente griji. Şi-a legat piciorul cu sârmă, a încercat să întrerupă circulaţia.

Lui Strike i se părea că expresia lui Hazel lăsa să se vadă o combinaţie de repulsie şi furie.

— Era în maşină, în spate, atunci când mama şi Malcolm au murit. A trebuit să găsesc un psiholog, asta doar pentru ea. El credea că ce şi-a făcut ea la picior era un strigăt după ajutor sau aşa ceva. Suferinţă. Vinovăţia supravieţuitorului, nu-mi mai amintesc. Dar ea a zis că nu, că voise ca piciorul să dispară o vreme… Nu ştiu.

Hazel scutură energic din cap.

— A mai vorbit cu cineva despre asta? Cu Ray?

— Da, puţin. Adică, el ştia cum e ea. Când ne-am cuplat noi, când ne-am mutat împreună, ea i-a spus nişte minciuni chiar gogonate – că tatăl ei e spion, asta era una dintre ele, şi că de asta maşina lor a avut accident, şi nu mai ştiu ce. Deci el ştia cum e Kelsey, dar nu se enerva pe ea. Pur şi simplu schimba subiectul, vorbea cu ea despre şcoală şi asta…

Faţa lui Hazel devenise de un roşu-închis neplăcut.

— Să vă spun eu ce voia Kelsey, izbucni ea. Să fie în scaun cu rotile – să fie plimbată ca un copil, să fie răsfăţată şi să fie în centrul atenţiei. Doar despre asta era vorba. I-am găsit un jurnal, cam cu un an în urmă. Ce putea să scrie, ce-i plăcea să-şi imagineze, ce fantezii avea. Groaznic!

— Cum ar fi? întrebă Strike.

— Cum ar fi să-i taie cineva piciorul şi să stea în scaun cu rotile, să fie împinsă până la marginea scenei şi să se uite la Direcţia Unu, ei să vină la ea şi să facă mare caz de ea că are handicap, spuse Hazel dintr-o răsuflare. Imaginaţi-vă aşa ceva. E dezgustător. Există oameni care au cu adevărat handicap şi care nu şi-au dorit niciodată asta. Eu sunt asistentă. Ştiu asta. I-am văzut.

Hazel aruncă o privire spre gambele lui Strike.

— Mă rog, nu trebuie să vă spun *dumneavoastră.*

Apoi întrebă brusc şi de-a dreptul.

— N-aţi făcut asta, nu-i aşa? *Nu* aţi… *nu* v-aţi tăiat… n-aţi făcut asta… singur?

Strike se întrebă dacă de asta dorise să se întâlnească cu el. Oare voise ea, într-un mod confuz şi subconştient, în timp ce încerca să-şi găsească repere în oceanul pe care se trezise plutind dintr-odată în derivă, să demonstreze ideea – chiar dacă sora ei nu mai era şi nu putea fi înţeleasă – că oamenii nu *fac* asta, cel puţin nu în lumea reală în care pernele stau frumos într-un colţ şi handicapul apare doar din nenoroc, din cauza zidurilor care se prăbuşesc şi a exploziilor de la marginea drumului?

— Nu, spuse el. A fost o explozie.

— Da, bineînţeles! spuse ea pe un ton de triumf violent. Eu aş fi putut să-i spun… aş fi putut să-i spun dacă ea… dacă m-ar fi întrebat, dar ea susţinea că i se pare că piciorul ei n-ar trebui să fie acolo. Ca şi cum ar fi fost ceva greşit că îl are, şi el trebuia să dispară – ca o tumoare sau aşa ceva. Eu nu ascultam. Erau doar prostii. Ray spune că a încercat să-i bage minţile în cap. I-a spus că nu-şi dă seama ce vrea, că nu i-ar plăcea să stea în spital aşa cum a stat el după ce şi-a rupt spatele, întins luni de zile în ghips, cu escoriaţii şi infecţii, şi toate celelalte. Dar el nu se înfuria cu ea. Îi zicea vino să mă ajuţi în grădină sau ceva, ca să-i abată atenţia. Poliţia ne-a zis că Kelsey discuta pe internet cu oameni ca ea. Noi n-am ştiut nimic. Adică, avea 16 ani, nu poţi să le cauţi în laptop, nu-i aşa? Nu că aş şti ce să caut.

— V-a vorbit vreodată despre mine? întrebă Strike.

— Ne-a întrebat asta poliţia. Nu. Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată de dumneavoastră, şi nici Ray. Adică, nu vă supăraţi – îmi amintesc de procesul Lula Landry, dar nu mi-aş fi amintit numele dumneavoastră de acolo şi nu v-aş fi recunoscut. Dacă v-ar fi pomenit, mi-aş aminti. E un nume ciudat – nu vă supăraţi.

— Dar prietenii? Ieşea des în oraş?

— Abia dacă avea prieteni. Nu era tipul popular. Îi mințea şi pe toţi copiii de la şcoală şi nimănui nu-i place asta, nu-i aşa? O tiranizau din cauza asta. Li se părea că ea e ciudată. Abia dacă ieşea în oraş. Când se întâlnea cu acest presupus *Niall,* nu ştiu.

Furia ei nu-l surprindea pe Strike. Kelsey fusese o completare neaşteptată în casa ei imaculată. Acum, pentru tot restul vieţii, Hazel avea să-şi poarte vinovăţia şi suferinţa, groaza şi regretul, nu în ultimul rând pentru că viaţa surorii ei fusese curmată înainte ca ea să se poată debarasa de ciudăţeniile care le îndepărtaseră una de alta.

— Aş putea să folosesc toaleta? întrebă Strike.

Hazel dădu din cap, tamponându-şi ochii.

— Drept înainte, în capul scărilor.

Strike îşi goli vezica în timp ce citea o diplomă înrămată pentru „comportament curajos şi meritoriu", acordată pompierului Ray Williams şi atârnată deasupra rezervorului de apă. Era aproape convins că Hazel o atârnase acolo, nu Ray. Altfel, baia prezenta prea puţin interes. Aceeaşi atenţie meticuloasă faţă de curăţenie şi ordine manifestată în sufragerie se prelungea până la interiorul dulăpiorului din baie, din care Strike află că Hazel încă mai menstrua, că achiziţionau pastă de dinţi angro şi că unul sau amândoi dintre ei avea hemoroizi.

Ieşi din baie cât mai tăcut posibil. Din spatele unei uşi închise venea un huruit slab, care arăta că Ray doarme. Strike făcu doi paşi hotărâţi la dreapta şi se trezi în camera minusculă a lui Kelsey.

Totul se asorta şi avea aceeaşi nuanţă de lila: pereţii, plapuma, abajurul şi

perdelele. Strike se gândi că ar fi putut ghici că ordinea fusese impusă cu forţa haosului de aici, chiar dacă nu ar fi văzut restul casei.

O tablă de plută avea funcţia ca pe pereţi să nu existe urme dizgraţioase de ace. Kelsey tapetase pluta cu fotografii cu cinci băieţi drăguţi despre care Strike presupuse că erau Direcţia Unu. Capetele şi picioarele lor depăşeau marginile tablei. Un băiat blond apărea mai des. În afara pozelor cu Direcţia Unu, Kelsey mai decupase căţeluşi, majoritatea shih-tzu, cuvinte şi acronime aleatoare: OCUPARE, FOMO şi NEMAIPOLONIC şi multe nume NIALL, adesea prinse pe câte o inimă. Colajul aleator şi neglijent vorbea despre o atitudine complet discordantă cu meticulozitatea cu care fusese întinsă plapuma pe pat şi cu amplasarea riguroasă a covorului pătrat lila.

În corpul de bibliotecă îngust se afla la loc de cinste ceea ce părea a fi o nouă carte *Direcţia Unu: Mereu tineri – povestea noastră oficială de la X Factor*. Pe rafturi se afla seria *Amurg,* o cutie de bijuterii, o harababură de mici nimicuri pe care nici măcar Hazel nu reuşise să le facă să pară simetrice, o tavă de plastic cu machiaj ieftin şi câteva jucării de pluş.

Bizuindu-se pe faptul că Hazel era suficient de greoaie ca să facă suficient zgomot dacă urca la etaj, Strike deschise rapid sertarele. Bineînţeles, poliţia trebuia să fi luat tot ceea ce era de interes: laptopul, orice colţ mâzgălit de hârtie, orice număr de telefon sau nume notat, orice jurnal, dacă Kelsey mai continuase să ţină jurnal după cel în care îşi vârâse nasul Hazel. Rămânea un amestec de bunuri: o cutie cu hârtie de scris precum cea pe care îi scrisese lui, un Nintendo DS vechi, un pachet de unghii false, o cutie mică cu păpuşi de dormit guatemaleze şi, în sertarul cel mai de jos al noptierei, într-un penar miţos, mai multe folii de staniol rigid cu pastile. Scoase una: erau capsule ovale, galben muştar, pe care scria Accutane. Luă o folie şi o băgă în buzunar, închise sertarul şi se duse la dulap, care era dezordonat şi cu un uşor iz de stătut. Lui Kelsey îi plăcuseră negrul şi rozul. Strike pipăi rapid faldurile de stofă, căută în buzunarele hainelor, dar nu găsi nimic până când nu încercă o rochie lăbărţată, în care dădu peste ceea ce părea a fi un bilet mototolit de tombolă sau garderobă, cu numărul 18.

Hazel nu se mişcase după plecarea lui Strike. El se gândi că ar fi putut să stea mai mult şi ea nu ar fi remarcat. Când intră iar în cameră, ea tresări uşor.

Plânsese din nou.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse ea cu voce îngroşată, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, eu…

Şi începu să suspine cu adevărat. Strike îi puse mâna pe umăr şi, înainte să-şi dea seama, ea îşi lipise faţa de pieptul lui, suspinând şi agăţându-se de reverele hainei lui, fără urmă de cochetărie, doar pură suferinţă. Strike îi înconjură umerii cu braţele şi rămaseră aşa un minut întreg, după care ea se desprinse, cu câteva respiraţii tremurate, iar braţele lui Strike căzură pe lângă corp.

Rămasă fără cuvinte, Hazel scutură din cap şi îl conduse la uşă. Strike îşi reiteră condoleanţele. Ea dădu din cap, cu o faţă înspăimântătoare în lumina care cădea acum în holul ponosit.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse ea înghiţindu-şi nodul din gât. Aveam nevoie să vă văd. Nu ştiu de ce. Îmi pare atât de rău.

35

Dominance and Submission[51]

De când plecase de acasă, el coabitase cu trei femei, dar aceasta – Aceea – îi punea cel mai mult răbdarea la încercare. Toate cele trei curve infecte pretinseseră că îl iubesc, ce o mai fi însemnând şi asta. Aşa-numita lor iubire le făcuse pe primele două să fie maleabile. Bineînţeles, în esenţa lor toate femeile erau nişte pizde care te înşelau, hotărâte să obţină mai mult decât ofereau, dar primele două nici nu se comparaseră cu Aceea. El era obligat să suporte mai mult decât suportase vreodată, deoarece Aceea era o parte esenţială a măreţului său plan.

Cu toate acestea, el visa întruna că o omoară pe Aceea. Îşi imagina cum faţa stupidă a Aceei se destinde în timp ce cuţitul se afunda adânc în burta ei, nevenindu-i să creadă că Scumpul (Aceea îi spunea lui Scumpul) o omora, chiar în timp ce sângele începea să-i şiroiască pe mâini, iar mirosul de rugină umplea aerul încă reverberând de ţipetele ei…

Faptul că trebuia să facă pe amabilul îi distrugea autocontrolul. Să înceapă să-şi folosească farmecul, să le atragă şi să le facă să fie drăguţe era ceva uşor pentru el, era a doua lui natură, aşa fusese întotdeauna. Însă a juca acest rol o perioadă lungă de timp era altceva. Prefăcătoria îl aducea în pragul prăbuşirii. Uneori până şi zgomotul respiraţiei Aceei era suficient ca lui să-i vină să pună mâna pe cuţit şi să-i găurească plămânii ăia nenorociţi…

Dacă nu apuca să se ocupe de una curând, avea să explodeze dracului.

Duminică dimineaţa, devreme, el găsi un pretext ca să iasă din casă, dar în timp ce se apropia de Denmark Street, hotărât să o intercepteze pe Secretară când aceasta venea la lucru, ceva din el fremătă, ca tremuratul mustăţilor unui şoarece.

---

[51] „Dominare şi supunere” (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

Se opri lângă o cabină telefonică de pe celălalt trotuar, mijindu-şi ochii la o siluetă din colţul lui Denmark Street, chiar în faţa unui magazin de instrumente muzicale zugrăvit în culorile ţipătoare ale unui afiş de circ.

El îi ştia pe poliţişti, le ştia mişcările, jocurile. Tânărul care stătea cu mâinile în buzunarele gecii cu umeri de piele făcea pe nonşalantul, un simplu trecător…

Ce dracu', el inventase jocul ăla. Practic putea să se facă invizibil. Uită-te la boul ăla, cum stă la colţ de stradă crezând că geaca cu umeri din piele face din el un tip de gaşcă… *nu te pune cu şmecherii adevăraţi, prietene.*

Se întoarse încet şi ieşi din câmpul lui vizual, în spatele cabinei telefonice, unde îşi luă de pe cap fesul… Îl purtase atunci când fusese fugărit de Strike. Geacă cu Umeri de Piele putea să aibă descrierea lui. Ar fi trebuit să se gândească la asta, ar fi trebuit să-şi dea seama că Strike avea să apeleze la prietenii lui din poliţie, laşul ăla nenorocit…

Dar nu a fost difuzat niciun portret-robot, se gândi el ieşind din nou pe stradă, în timp ce stima lui de sine creştea iar. Strike ajunsese la un metru de el, dar fără să-şi dea seama, şi încă habar n-avea cine era el. Dumnezeule, ce plăcut ar fi, după ce se ocupa de Secretară, să îl urmărească pe Strike şi afacerea lui nenorocită cum se scufundă şi dispar sub avalanşa noroioasă a publicităţii, a hărţuirii din partea poliţiei şi presei, mânjit prin asociere, incapabil să-şi protejeze angajaţii, suspectat de moartea ei, complet ruinat…

Deja îşi planifica următoarea acţiune. Avea să se ducă la LSE, unde Secretara o urmărea adesea pe cealaltă ştoarfă blondă, şi să o agaţe acolo. Între timp, avea nevoie de un acoperământ diferit şi, poate, de ochelari de soare noi. Îşi pipăi buzunarele după bani. Abia dacă avea ceva, ca de obicei, fir-ar a dracu'. Trebuia să o oblige iar pe Aceea să iasă la lucru. Se săturase de lamentaţiile, schelălăielile şi pretextele ei de acasă.

În cele din urmă îşi luă două acoperăminte noi, o şapcă de baseball şi un fes gri de lână, care să înlocuiască varianta neagră din material sintetic pe care o băgase într-un coş de gunoi din Cambridge Circus. Apoi luă metroul spre Holborn.

Ea nu era acolo. Nu erau nici studenţii. După ce încercă în zadar să întrezărească părul roşu-auriu, îşi aminti că astăzi era lunea de după Paşte. Era zi de sărbătoare şi LSE era închisă.

După câteva ore se întoarse în Tottenham Court Road, o căută în Court şi pândi o vreme pe lângă intrarea la Spearmint Rhino, dar nu reuşi s-o găsească nicăieri.

După un şir de zile în care nu reuşise să iasă afară şi să o caute, dezamăgirea îi provocă o durere aproape fizică. Agitat, începu să meargă pe străduţe laterale liniştite, sperând că în drum avea să-i iasă vreo fată, orice femeie de fapt, nu trebuia să fie Secretara; cuţitele de sub geaca lui s-ar fi mulţumit cu orice acum.

Poate că ea fusese atât de zguduită de mica lui felicitare încât îşi dăduse demisia. Asta nu era deloc ce îşi dorise. El voise ca ea să fie îngrozită şi dezechilibrată, dar să lucreze pentru Strike, pentru că ea era mijlocul prin care el putea să ajungă la acel nemernic.

Foarte dezamăgit, se întoarse seara devreme la Aceea. Ştia că următoarele două zile era obligat să le petreacă alături de Aceea şi această perspectivă îi storcea şi ultimele rămăşiţe de control. Dacă ar fi putut să o folosească pe Aceea în modul în care plănuia să o folosească pe Secretară, ar fi fost cu totul altceva, o uşurare: s-ar fi grăbit spre casă, cu cuţitele pregătite – dar nu îndrăznea. Avea nevoie ca Aceea să fie vie şi subjugată de el.

Înainte ca cele 48 de ore să treacă, era gata să explodeze de furie şi violenţă. Miercuri seară îi spuse Aceei că a doua zi trebuia să plece devreme la o lucrare şi o sfătui fără menajamente pe Aceea că era timpul să se reapuce de lucru. Lamentaţiile şi mieunăturile rezultate îl epuizară până când se înfurie. Intimidată de furia lui bruscă, Aceea încercă să-l îmbuneze. Aceea avea nevoie de el, Aceea îl dorea, Aceei îi părea rău…

Dormi separat de Aceea, prefăcându-se că e încă furios. Asta îi dădu posibilitatea de a se masturba, dar fără să simtă vreo bucurie. Ce voia el, ce avea el nevoie, era contactul cu carnea de femeie prin intermediul oţelului ascuţit, ca să îşi simtă dominarea în timp ce ţâşnea sângele, să audă supunerea totală din ţipetele ei, implorările ei, icnetele şi scâncetele ei

muribunde. Amintirile dăţilor în care făcuse asta nu îl alinau; abia îi inflamau nevoia. Ardea de dorinţa de a face asta iar: o voia pe Secretară.

Joi dimineaţă se trezi la 5 fără un sfert, se îmbrăcă, îşi luă şapca de baseball şi porni să străbată Londra spre apartamentul pe care ea îl împărţea cu Frumuşelul. Soarele răsărise atunci când el ajunse în Hastings Road. Un Land Rover antic, parcat la scurtă distanţă de casă, îi oferea un paravan. Se sprijini de el, urmărind prin parbriz ferestrele apartamentului ei.

La ora 7 văzu mişcare în spatele ferestrelor de la sufragerie şi, la puţin timp după aceea, Frumuşelul ieşi din casă la costum. Părea tras la faţă şi nefericit. *Ţi se pare că eşti nefericit acum, nemernic prost ce eşti… stai să vezi după ce o să mă distrez eu cu prietena ta…*

Apoi, în sfârşit, apăru ea, însoţită de o femeie mai în vârstă care îi semăna bine.

Fir-ar a dracului.

Ce făcea, ieşea în oraş cu maică-sa? Părea o bătaie de joc. Uneori lumea întreagă părea să fie împotriva lui, să-l împiedice să facă ce voia, să-l limiteze. Ura această senzaţie că omnipotenţa lui se risipea, că oamenii şi circumstanţele îl încorsetau, îl reduceau la statutul de muritor împiedicat şi agitat ca oricare altul. Cineva avea să plătească pentru asta.

36

I have this feeling that my luck is none too good…[52]

Blue Öyster Cult, „Black Blade”

Joi dimineaţă, când îi sună alarma, Strike întinse un braţ greoi şi plesni butonul de pe ceasul vechi atât de tare încât îl răsturnă de pe noptieră pe podea. Strike îşi miji ochii şi trebui să recunoască faptul că soarele care strălucea prin perdelele subţiri părea să confirme afirmaţia hârâită a alarmei. Tentaţia de a se întoarce pe o parte şi de a se cufunda iar în somn era aproape copleşitoare. Mai zăcu încă vreo câteva secunde cu antebraţul acoperindu-şi ochii, ca să se ferească de lumină, apoi, cu o combinaţie de oftat şi geamăt, dădu la o parte pătura. Puţin după aceea, în timp ce bâjbâia după clanţa uşii de la baie, se gândi că în ultimele cinci nopţi probabil că dormise în medie trei ore.

După cum prevăzuse Robin, trimiterea ei acasă însemnase că el trebuia să aleagă între a o urmări pe Blondă sau pe Câine Turbat. După ce asistase cu puţin timp în urmă la modul în care se repezise pe neaşteptate la băieţii lui şi văzuse lacrimile lor de teamă, Strike hotărâse că trebuia să-l considere pe Câine Turbat o prioritate. O lăsase pe Blondă în seama rutinei ei ireproşabile şi petrecuse mari părţi ale săptămânii fotografiindu-l pe tatăl furişat, strângând imagini peste imagini cu bărbatul care îşi spiona băieţii şi îi acosta de fiecare dată când mama lor nu era prezentă.

Când nu se ocupase de Câine Turbat, Strike avusese de lucru la investigaţiile lui. Poliţia se mişca mult prea încet pentru gustul lui, aşa că, fără a avea nici acum cea mai mică dovadă că Brockbank, Laing sau Whittaker au vreo legătură cu moartea lui Kelsey Platt, Strike îşi umpluse aproape fiecare oră liberă a ultimelor cinci zile cu tipul de muncă neabătută, non-stop, pe care până atunci o oferise doar armatei.

[52] „Am senzaţia că m-a cam părăsit norocul…” (în limba engleză, în original).

În echilibru pe singurul lui picior, Strike învârti robinetul duşului spre dreapta, permiţând apei îngheţate să îl lovească şi să îl trezească, să îi răcorească ochii umflaţi şi să-i facă pielea de găină prin părul negru de pe piept, braţe şi picioare. Singurul lucru bun la duşul lui minuscul era că, dacă aluneca, nu avea loc să cadă. Odată curat, Strike ţopăi înapoi în dormitor, unde se şterse energic şi dădu drumul la televizor.

Nunta regală urma să aibă loc a doua zi şi pregătirile dominau toate canalele de ştiri pe care le putu găsi. În timp ce îşi fixa proteza, se îmbrăca şi consuma ceai cu pâine prăjită, prezentatorii şi comentatorii emiteau un flux constant şi însufleţit de comentarii despre cei care stăteau deja în corturi de-a lungul rutei şi în faţă la Westminster Abbey şi despre numărul turiştilor care se revărsau spre Londra ca să asiste la ceremonie. Strike închise televizorul şi coborî spre birou, căscând larg şi întrebându-se cum o afecta acest baraj multimedia al discuţiilor despre nuntă pe Robin, pe care nu o mai văzuse de vinerea trecută, atunci când sosise cartea poştală cu Jack Vettriano în care se găsea o mică şi sinistră surpriză.

În ciuda faptului că tocmai terminase o cană mare de ceai la etaj, cum ajunse la birou Strike dădu drumul ceainicului din reflex, apoi puse pe masa lui Robin lista cu localurile de striptease, cluburile de dans erotic şi saloanele de masaj pe care începuse să o întocmească în puţinele lui ore libere. Imediat ce avea să sosească Robin, voia s-o roage să continue documentarea şi să sune la toate localurile pe care le găsea în Shoreditch, sarcină pe care putea să o îndeplinească de acasă, în siguranţă. Dacă ar fi putut s-o facă să coopereze, Strike ar fi trimis-o înapoi în Masham împreună cu mama ei. Amintirea feţei ei albe îl bântuise toată săptămâna.

Strike îşi înăbuşi un al doilea căscat imens şi se lăsă să cadă pe scaunul lui Robin ca să-şi verifice e-mailurile. În ciuda intenţiei lui de a o trimite acasă, abia aştepta s-o vadă. Îi lipsea prezenţa ei în birou, entuziasmul, atitudinea ei pozitivă, bunătatea firească şi neforţată, şi voia să-i povestească despre puţinele progrese pe care le făcuse în timpul încăpăţânatei lui urmăriri a celor trei bărbaţi ce îl obsedau în prezent.

Adunase deja aproape 12 ore în Catford, în care încercase să-l zărească pe Whittaker intrând sau ieşind din apartamentul lui de deasupra fast-foodului,

care se afla pe o stradă pietonală aglomerată din spatele Teatrului Catford. Pe marginea curbată a teatrului se aflau magazine de peşte, ateliere de peruci, cafenele şi brutării, fiecare având deasupra un apartament cu trei ferestre arcuite, dispuse triunghiular. Perdelele subţiri ale apartamentului în care credea Shanker că stă Whittaker erau trase mereu. Ziua, strada era plină de standuri comerciale care îi ofereau lui Strike o ascunzătoare eficientă. Mirosurile amestecate ale aromelor de la standul cu obiecte şamanice şi cele ale lespezilor de peşte crud care zăceau pe gheaţă alături îi umplură nările până când aproape că încetă să le mai observe.

Timp de trei seri, Strike privise de la intrarea actorilor de vizavi de apartament, fără să vadă nimic în afara unor forme neclare care se mişcau prin spatele perdelelor apartamentului. Apoi, miercuri seara, uşa de lângă fast-food se deschisese, dând la iveală o adolescentă costelivă.

Avea un păr negru şi murdar, pieptănat pe spate, şi o faţă suptă, ca de iepure, cu paloarea vineţie a unui bolnav de tuberculoză. Purta o bluză scurtă, hanorac gri cu fermoar şi colanţi care dădeau picioarelor ei subţiri aspectul unor beţişoare de curăţat pipa. Cu braţele încrucişate peste trunchiul ei subţire, fata intră în fast-food sprijinindu-se pe uşă până ce aceasta cedă şi apoi aproape căzu înăuntru. Strike traversă în grabă, atât de rapid încât prinse uşa înainte să se închidă, şi se aşeză la coadă imediat în spatele ei.

Când fata ajunse la tejghea, bărbatul care servea i se adresă pe nume.

— Salut, Stephanie.

— Salut, spuse ea eu voce scăzută. Două cola, te rog.

Avea mai multe piercing-uri în urechi, nas şi buză. După ce numără monedele cu care să plătească ieşi cu capul plecat, fără să se uite la Strike.

Strike se întoarse la intrarea întunecoasă de vizavi, unde ronţăi cartofii prăjiţi pe care tocmai îi cumpărase, fără să-şi ia ochii de la ferestrele luminate de deasupra fast-foodului. Faptul că ea cumpărase două cola sugera că Whittaker era acolo, poate întins gol pe o saltea, aşa cum îl văzuse Strike atât de des în adolescenţa lui. Strike crezuse că se detaşase, dar în timp ce stătea

la coadă în fast-food pulsul i se accelerase, ştiind că s-ar putea afla la doar câţiva metri de acel nemernic, separaţi doar de un plafon fragil de lemn şi ipsos. Urmărise cu încăpăţânare apartamentul până când luminile de la ferestre se stinseseră, pe la ora 1 noaptea, dar nu era nici urmă de Whittaker.

Nu avusese mai mult noroc nici cu Laing. O examinare atentă pe Google Street View sugera că balconul pe care pozase Laing, cel cu păr ca de vulpe, pentru fotografia de pe JustGiving aparţinea unui apartament din Wollaston Close, un bloc de apartamente îndesat şi părăginit aflat la mică distanţă de Strata. Nici bazele de date de telefonie, nici registrul votanţilor pentru acel imobil nu dezvăluiau vreo urmă a lui Laing, dar Strike încă întreţinea speranţa că el ar putea locui acolo ca oaspete al altcuiva sau ar putea să stea în chirie şi să nu aibă telefon fix. Marţi seara petrecuse mai multe ore supraveghind apartamentele, luând cu el o pereche de ochelari cu vedere de noapte care îi dădeau posibilitatea să privească prin ferestrele fără perdele după căderea întunericului, dar nu văzu niciun semn că scoţianul ar fi intrat, ar fi plecat sau s-ar fi mişcat prin interiorul vreunuia dintre apartamente. Nedorind deloc să-l prevină pe Laing că îl urmărea, Strike decisese să nu recurgă la o căutare din uşă în uşă, preferând să pândească ziua de lângă arcadele de cărămidă ale unui pod feroviar din apropiere, care fuseseră umplute ca să se creeze spaţii ca nişte tunele. Acolo se aflau mici afaceri: o cafenea ecuadoriană, un salon de coafură. Tăcerea şi posomoreala lui Strike erau evidente, în timp ce el bea şi mânca tăcut printre sud-americanii veseli.

Noul căscat al lui Strike se transformă într-un alt geamăt de oboseală şi el se întinse pe scaunul de la calculatorul lui Robin, astfel că nu auzi primii paşi zăngănitori de pe scările din hol. La momentul la care îşi dădu seama că vine cineva şi se uită la ceas – era cu siguranţă prea devreme pentru Robin, care îi spusese că trenul mamei ei pleca la ora 11 – o umbră urca deja pe peretele de dincolo de geamul mat. Se auzi o bătaie la uşă şi, spre uimirea lui Strike, în birou intră Dublă Măsură.

Dublă Măsură, un om de afaceri burtos de vârstă mijlocie, era mult mai bogat decât ar fi sugerat aspectul lui boţit şi comun. Astăzi, faţa lui complet banală, nici atrăgătoare, nici insipidă, era schimonosită de consternare.

— M-a părăsit, îi spuse el lui Strike fără preambul.

Se lăsă să cadă pe canapeaua din imitaţie de piele, într-o erupţie de falsă flatulenţă care îl luă prin surprindere; Strike presupuse că aceasta era a doua lui surpriză pe ziua aceea. Trebuia să fi fost un şoc pentru el să fie părăsit, când procedura lui obişnuită era să strângă probe ale infidelităţii şi să le prezinte blondei în chestiune, întrerupând astfel legătura dintre ei. Cu cât Strike îşi cunoştea mai bine clientul, cu atât înţelegea mai exact că, pentru Dublă Măsură, asta constituia un fel de apogeu al satisfacţiei sexuale. Bărbatul părea să fie o combinaţie stranie de masochist, voyeur şi maniac al controlului.

— Serios? spuse Strike.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre ceainic; avea nevoie de cafeină.

— Noi am supravegheat-o foarte atent şi nu a existat niciun indiciu al vreunui alt bărbat.

În realitate, nu făcuse nimic în privinţa Blondei toată săptămâna, în afară de a prelua apelurile telefonice ale lui Raven, pe câteva dintre ele lăsându-le să intre în căsuţa vocală, în timp ce el îl fila pe Câine Turbat. Se întrebă acum dacă le ascultase pe toate. Spera din tot sufletul că Raven nu îl avertizase că apăruse un alt bărbat bogat, dispus să acopere o parte a cheltuielilor universitare ale Blondei în schimbul unor privilegii exclusive, altfel ar fi trebuit să-şi ia la revedere pentru totdeauna de la banii lui Dublă Măsură.

— Atunci de ce m-a părăsit? vru să afle Dublă Măsură.

Pentru că eşti un ciudat nenorocit.

— Păi, eu nu pot jura că nu există altcineva, spuse Strike, alegându-şi cu grijă cuvintele în timp ce turna cafea instant într-o cană. Spun doar că, dacă există, ea a fost al naibii de isteaţă în privinţa asta. I-am urmărit fiecare mişcare. Cafea?

— Credeam că sunteţi cei mai buni, mormăi Dublă Măsură. Nu, nu beau instant.

Mobilul lui Strike sună. Strike îl scoase din buzunar şi se uită cine îl apela: Wardle.

— Scuze, trebuie să răspund, îi spuse el clientului său nemulţumit.

Făcu întocmai.

— Salut, Wardle.

— Malley e eliminat, spuse Wardle.

Faptul că Strike nu reacţionă timp de câteva secunde era un semn al epuizării lui. Apoi începu să-şi dea seama că Wardle vorbea despre gangsterul care tăiase cândva penisul unui bărbat şi de a cărui vinovăţie în chestiunea piciorului Wardle păruse convins.

— Cioclu' – aşa, spuse Strike, ca să demonstreze că e atent. Zici că e eliminat?

— N-are cum să fi fost el. Era în Spania când fata a fost omorâtă.

— Spania, repetă Strike.

Dublă Măsură bătea darabana pe braţul canapelei.

— Da, spuse Wardle, în Menorca, fir-ar a naibii.

Strike luă o gură de cafea, care era atât de tare de parcă el ar fi turnat apa clocotită direct în borcan. În partea laterală a craniului său începea să mijească o durere de cap. Rareori îl durea capul.

— Dar am făcut progrese cu cei doi ale căror fotografii ţi le-am arătat, spuse Wardle. Tipul şi tipa care postau pe site-ul de ciudaţi unde Kelsey punea întrebări despre tine.

Strike îşi aminti vag de fotografiile pe care Wardle i le arătase, cu un tânăr cu privire chiorâşă şi o femeie cu păr negru şi ochelari.

— I-am intervievat, nu s-au întâlnit cu ea niciodată; aveau doar contact pe internet. În plus, *el* are un alibi beton pentru data la care a murit ea: făcea o tură dublă la un supermarket – în Leeds. Am verificat. Dar…

Strike îşi dădea seama că Wardle se îndrepta spre ceva ce i se părea promiţător.

— … există un tip care stătea pe forum şi care îşi zice „Devotee”, care îi cam speria pe toţi. Are o chestie cu amputaţii. Îi plăcea să întrebe femeile unde vor să fie amputate şi se pare că a încercat să se întâlnească cu câteva dintre ele. În ultima vreme a amuţit aproape complet, încercăm să dăm de el.

— Îhî, spuse Strike, foarte conştient de iritarea crescândă a lui Dublă Măsură. Sună promiţător.

— Da, şi n-am uitat de scrisoarea aia pe care ai primit-o de la tipul căruia îi plăcea ciotul tău, spuse Wardle. Îl cercetăm şi pe el.

— Excelent, spuse Strike.

Abia dacă îşi dădea seama ce spune, dar ridică mâna ca să îi arate lui Dublă Măsură – care era pe punctul de a se ridica de pe canapea – că aproape a terminat.

— Ştii, nu pot să vorbesc acum, Wardle. Poate mai târziu.

După ce Wardle închise, Strike încercă să-l îmbuneze pe Dublă Măsură, care intrase într-o stare de furie slabă în timp ce aştepta terminarea convorbirii telefonice. Ce anume credea el că ar putea să facă Strike legat de faptul că prietena lui îi dăduse papucii era o întrebare pe care detectivul, care nu îşi permitea să se debaraseze de un potenţial client regulat, nu o puse. În timp ce sorbea cafea neagră ca smoala şi durerea de cap i se accentua, principala emoţie a lui Strike era o dorinţă febrilă de a se afla în poziţia de a-i spune lui Dublă Măsură să se ducă dracului.

— Şi atunci, îl întrebă clientul lui, ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

Strike nu era sigur dacă ceea ce i se cerea era să o forţeze pe Blondă să reia relaţia, să o urmărească prin toată Londra în speranţa de a descoperi un alt iubit sau să-i înapoieze lui Dublă Măsură banii. Dar înainte de a apuca să răspundă, auzi alţi paşi pe scările metalice şi voci feminine. Dublă Măsură abia avu timp să arunce o privire uimită şi întrebătoare spre Strike înainte ca uşa de sticlă să se deschidă.

Robin părea mai înaltă decât îşi amintea el: mai înaltă, mai atrăgătoare şi mai stânjenită. În spatele ei – iar în circumstanţe normale pe Strike l-ar fi

amuzat şi interesat acest fapt – era o femeie care nu putea fi decât mama ei. Deşi puţin mai scundă şi categoric mai lată, avea acelaşi păr blond-căpşună, aceiaşi ochi gri-albăstrui şi o expresie de şiretenie binevoitoare care şefului lui Robin îi erau profund familiare.

— Îmi pare foarte rău, spuse Robin zărindu-l pe Dublă Măsură şi oprindu-se brusc. Noi putem aştepta jos – vino, mamă…

Nefericitul lor client se ridică în picioare, categoric supărat.

— Nu, nu, nu e nevoie, spuse el. Nu aveam programare. O să plec. Atunci vreau doar ultima factură, Strike.

Îşi croi drum spre ieşirea din birou.

O oră şi jumătate mai târziu, Robin şi mama ei stăteau tăcute în taxiul care avansa spre King's Cross, în timp ce valiza Lindei se legăna pe podea.

Linda insistase că vrea să-l cunoască pe Strike înainte de a pleca spre Yorkshire.

— Lucrezi pentru el de peste un an. Sunt sigură că nu o să-l deranjeze dacă trec pe acolo să-l salut. Mi-ar plăcea să văd *unde* lucrezi, cel puţin, ca să-mi pot imagina atunci când povesteşti despre birou…

Robin se opusese din răsputeri, stânjenită de însăşi ideea de a i-o prezenta lui Strike pe mama ei. Părea ceva infantil, deplasat şi prostesc. O preocupa mai ales faptul că, dacă apărea cu mama ei după ea, asta ar fi întărit credinţa evidentă a lui Strike că era prea zguduită ca să se ocupe de cazul lui Kelsey.

Acum Robin regreta amarnic că lăsase să i se vadă tulburarea atunci când sosise cartea poştală cu Vettriano. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu trebuie să trădeze nicio urmă de teamă, mai ales după ce îi povestise lui Strike despre viol. El îi spusese că nu are nicio importanţă, dar ea ştia că nu e aşa: avea destulă experienţă cu oamenii care îi spuneau ce e bine şi ce nu e bine pentru ea.

Taxiul avansa rapid pe Inner Circle şi Robin trebui să-şi reamintească

faptul că nu era vina mamei ei că ea şi cu Strike o dăduseră în bară cu Dublă Măsură. Ar fi trebuit să-l sune mai întâi pe Strike. Adevărul era că sperase ca Strike să fie şi că ea avea să-i poată arăta Lindei biroul şi să o ducă de acolo fără a fi nevoie să facă prezentările. Se temuse că, dacă îl sună pe Strike, acesta ar fi ţinut să fie acolo ca să se întâlnească cu mama ei, din curiozitatea lui caracteristică îmbinată cu neastâmpăr.

Linda şi Strike făcuseră conversaţie, în timp ce Robin pregătea ceaiul, păstrând în mod deliberat tăcerea. Era aproape convinsă că unul din motivele pentru care Linda vrusese să se întâlnească cu Strike era să evalueze nivelul exact de amiciţie care exista între acesta şi fiica ei. Din fericire, Strike arăta îngrozitor, cu cel puţin zece ani mai bătrân decât vârsta lui reală, neras şi cu ochii înfundaţi în cap, aşa cum arăta atunci când renunţa la somn în favoarea muncii. Cu siguranţă Lindei i-ar fi fost greu să-şi imagineze că Robin întreţinea o iubire secretă, acum când îl văzuse pe şeful ei.

— Mi-a plăcut de el, spuse Linda în timp ce palatul St Pancras din cărămidă roşie intra în câmpul lor vizual, şi trebuie să spun că, poate n-o fi el frumos, dar are ceva.

— Da, spuse Robin cu răceală. Şi Sarah Shadlock are aceeaşi impresie.

Cu puţin timp înainte ca ele să plece spre gară, Strike ceruse să vorbească cinci minute doar cu ea, în biroul lui. Acolo îi întinsese începutul unei liste a saloanelor de masaj, localurilor de striptease şi cluburilor de dans erotic din Shoreditch şi o rugase să înceapă procesul laborios de a suna la toate acestea, în căutarea lui Noel Brockbank.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, spusese Strike, cu atât mi se pare că el lucrează în continuare ca bătăuş sau bodyguard. Ce altceva poate să facă el, un tip solid cu traumatism cerebral şi un trecut ca ăsta?

Din consideraţie faţă de Linda, care putea auzi, Strike omisese să adauge că era sigur că Brockbank continua să lucreze în industria sexului, unde puteau fi întâlnite cel mai uşor femei vulnerabile.

— Bine, răspunsese Robin, lăsând lista lui Strike pe birou, acolo unde o

pusese el. O conduc pe mama şi mă întorc…

— Nu, vreau să faci asta de acasă. Fă o listă cu toate apelurile; o să-ţi restitui eu banii.

Prin mintea lui Robin trecuse fulgerător o imagine cu afişul cu *Survivor* al lui Destiny's Child.

— Şi când mă întorc la birou?

— Să vedem cât îţi ia asta, spuse el.

Interpretând corect expresia ei, Strike adăugase:

— Uite ce e, cred că tocmai l-am pierdut pe Dublă Măsură definitiv. De Câine Turbat mă pot ocupa eu singur…

— Dar Kelsey?

— Tu încearcă să dai de Brockbank, spuse el arătând spre lista din mâna ei.

Apoi adăugă, în timp ce capul îi zvâcnea (dar Robin nu ştia asta):

— Uite ce e, mâine toată lumea o să aibă liber, e zi de sărbătoare pentru nunta regală…

Nu putea fi mai clar: el voia ca ea să se dea la o parte. Ceva se schimbase în timp ce ea fusese plecată de la birou. Poate că Strike îşi amintise că, la urma urmei, ea nu fusese antrenată de poliţia militară, nu mai văzuse membre tăiate înainte ca un picior să le fie livrat la uşă, că, pe scurt, ea nu era tipul de partener care să-i fie lui de folos în această situaţie extremă.

— Tocmai am avut cinci zile libere…

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el pierzându-şi răbdarea, tu doar faci liste şi dai telefoane – de ce trebuie să fii aici ca să faci asta?

Tu doar faci liste şi dai telefoane.

Robin îşi aminti că Elin o numise secretara lui Strike.

În timp ce stătea în taxi cu mama ei, un val incandescent de furie şi ranchiună mătură din calea lui raţionalitatea. El o numise partenera sa în faţa lui Wardle, atunci când avusese nevoie ca ea să se uite la fotografiile cu un trup dezmembrat. Însă nu existase niciun contract nou, nicio renegociere formală a relaţiei lor profesionale. Ea tasta mai repede decât Strike, cu degetele lui late şi păroase: ea se ocupa de numărul mare de facturi şi e-mailuri. Ea se ocupa de cea mai mare parte a arhivării. Poate că Strike însuşi, se gândi Robin, îi spusese lui Elin că ea era secretara lui. Poate că a o numi parteneră fusese o mită pentru ea, o simplă figură de stil. Poate (acum Robin îşi aţâţa singură ranchiuna şi îşi dădea seama de asta) că Strike şi Elin discutau despre neajunsurile ei în timpul cinelor luate pe ascuns şi pe la spatele soţului lui Elin. Probabil că el îi mărturisise lui Elin cât de mult regreta acum că angajase o femeie care, la urma urmei, fusese o simplă lucrătoare temporară când venise la el. Probabil că îi povestise lui Elin şi despre viol.

Să ştii că şi pentru mine a fost o perioadă dificilă.

Tu doar faci liste şi dai telefoane.

De ce plângea? Lacrimi de furie şi frustrare se prelingeau pe faţa ei.

— Robin? spuse Linda.

— Nu e nimic, nu e nimic, spuse Robin sălbatic, ştergându-se sub ochi cu podurile palmelor.

Îşi dorise cu disperare să se întoarcă la lucru după cinci zile petrecute în casă împreună cu mama ei şi Matthew, după tăcerile trilaterale stingheritoare din acel spaţiu minuscul şi conversaţiile şoptite pe care ştia că Linda le are cu Matthew în timp ce ea era la baie şi despre care preferase să n-o întrebe. Nu voia să fie iar prinsă în casă ca într-o capcană. Oricât de iraţional ar fi părut acest gând, se simţea mai în siguranţă în mijlocul Londrei, uitându-se după silueta masivă cu fes, decât în apartamentul ei din Hastings Road.

Opriră în sfârşit în faţa gării King's Cross. Robin se străduia din răsputeri să-şi ţină emoţiile sub control, conştientă de privirile pe furiş ale Lindei în

timp ce traversau gara aglomerată spre peronul ei. Ea şi cu Matthew aveau să fie din nou singuri în seara aceea, cu perspectiva ameninţătoare a acelei discuţii finale şi definitive. Robin nu voise ca Linda să vină şi să rămână, însă plecarea ei iminentă o obliga să recunoască faptul că prezenţa mamei ei îi adusese o alinare pe care abia dacă o sesizase.

— Bun, spuse Linda după ce valiza ei fusese aşezată în bună stare pe raftul pentru bagaje, iar ea revenise pe peron ca să petreacă ultimele câteva minute cu fiica ei. Ăştia sunt pentru tine.

În mână ţinea 500 de lire.

— Mamă, nu pot să-i primesc…

— Ba da, poţi, spuse Linda. Foloseşte-i ca avans pentru o locuinţă nouă sau pentru o pereche de Jimmy Choo pentru nuntă.

Marţi se plimbaseră pe la magazinele de pe Bond Street, holbându-se prin vitrină la bijuteriile impecabile, la genţile care costau mai mult decât o maşină la mâna a doua, la hainele de firmă la care niciuna dintre ele nu ar fi putut măcar să aspire. Era ceva foarte diferit de magazinele din Harrogate. Robin privise cu cea mai mare invidie în vitrinele magazinelor de pantofi. Lui Matthew nu-i plăcea ca ea să poarte tocuri-cui; Robin îşi exprimase, sfidătoare, dorinţa de a avea nişte tocuri de 12 centimetri.

— Nu pot, repetă Robin în gara agitată şi plină de ecouri din jurul lor.

Părinţii ei participau la cheltuielile de nuntă ale fratelui ei Stephen care urma să aibă loc în a doua jumătate a acelui an. Dăduseră deja un avans considerabil pentru recepţia ei, care fusese amânată o dată; cumpăraseră rochia şi plătiseră pentru modificările ei, pierduseră un avans pentru maşinile de la nuntă…

— Eu vreau să-i primeşti, spuse Linda cu asprime. Fie îi investeşti în viaţa ta de femeie singură, fie îţi cumperi pantofi de nuntă.

Robin nu spuse nimic, luptând împotriva altor lacrimi.

— Indiferent ce decizi, ai tot sprijinul meu şi al tatei, spuse Linda, dar aş

vrea să-ți pui întrebarea de ce nu ai anunţat pe nimeni altcineva că nunta a fost contramandată. Nu poţi continua să trăieşti aşa, ca într-un limb. Nu e bine pentru niciunul din voi. Ia banii. Şi hotărăşte-te.

O prinse pe Robin într-o îmbrăţişare strânsă, o sărută imediat sub ureche şi se urcă înapoi în tren. Robin reuşi să zâmbească în tot timpul în care îi făcu cu mâna, dar după ce trenul porni în sfârşit, ducând-o pe mama ei înapoi în Masham, la tatăl ei, la Rowntree, labradorul, şi la tot ce era prietenos şi familiar, Robin se prăbuşi pe o bancă rece de metal, îşi îngropă faţa în mâini şi plânse în tăcere peste bancnotele pe care i le dăduse Linda.

— Nu fi tristă, scumpo. Are balta peşte.

Robin ridică privirea. În faţa ei stătea un bărbat neîngrijit. Burta i se revărsa larg peste curea şi avea un zâmbet lasciv.

Robin se ridică încet în picioare. Era la fel de înaltă ca el. Ochii lor erau la acelaşi nivel.

— Dispari, îi spuse ea.

Bărbatul clipi. Zâmbetul lui se transformă în încruntare. În timp ce se îndepărta cu paşi mari, îndesând banii în buzunar, Robin îl auzi cum strigă ceva în urma ei, dar nici nu înţelese, nici nu-i păsa ce spusese el. În interiorul ei se stârni o furie imensă şi imprecisă împotriva bărbaţilor care considerau manifestările emoţionale o delicioasă uşă deschisă, bărbaţii care se holbau la sânii tăi sub pretextul că examinează raftul cu vinuri, bărbaţii pentru care simpla ta prezenţă fizică însemna o invitaţie lubrică.

Furia ei se amplifică şi îl cuprinse şi pe Strike, care o trimisese acasă la Matthew pentru că acum o considera un risc, care prefera să pericliteze afacerea la a cărei edificare contribuise şi ea, să muncească mai departe de unul singur decât să o lase să facă ceea ce ea se pricepea să facă, ceea ce uneori făcea mai bine decât el, din cauza handicapului permanent pe care ea îl dobândise în ochii lui pentru că se aflase într-o scară de bloc nepotrivită la momentul nepotrivit, în urmă cu şapte ani.

Aşa că, da, avea să sune la afurisitele lui de cluburi de dans erotic şi localuri de striptease, în căutarea acelui nemernic care îi spusese „fetiţo”, dar

avea să mai facă şi altceva. Abia aşteptase să-i spună lui Strike asta, dar cu ora de plecare a Lindei nu avusese timp şi nici nu simţise vreo înclinaţie să facă asta după ce el îi spusese să stea acasă.

Robin îşi strânse cordonul şi mărşălui mai departe încruntată, simţindu-se pe deplin îndreptăţită să continue să urmeze de una singură un indiciu pe care Strike nu îl cunoştea.

37

This ain't the garden of Eden.[53]

Blue Öyster Cult, „This Ain't the Summer of Love"

Dacă trebuia să stea acasă, se gândi să se uite la nunta regală. A doua zi dimineaţă, devreme, Robin revendică un loc pe canapeaua din sufragerie, cu laptopul deschis pe genunchi, mobilul lângă ea şi televizorul aprins în fundal. Şi Matthew avea zi liberă, dar era în bucătărie, ţinându-se la distanţă de ea. Astăzi nu existase nicio ofertă de ceai plină de solicitudine, nicio întrebare despre serviciul ei, nicio atenţie slugarnică. După plecarea mamei sale, Robin simţise la el o schimbare. Cumva, Linda părea să-l fi convins pe Matthew, în decursul conversaţiilor lor liniştite, că ceea ce se întâmplase ar putea să rămână ireparabil.

Robin ştia perfect de bine că trebuia să dea lovitura de graţie. În urma cuvintelor de despărţire ale Lindei, situaţia i se părea şi mai urgentă. Încă nu găsise o altă locuinţă, cu toate acestea, trebuia să-i spună lui Matthew că se mută de acolo şi să cadă de acord asupra unei formulări pe care să o transmită prietenilor şi rudelor. Dar iat-o stând pe canapea şi lucrând, în loc să se ocupe de subiectul care părea să umple micul apartament, să emane din pereţii lui, menţinând o atmosferă permanentă şi rigidă de tensiune.

Comentatorii purtau flori fie la butonieră, fie la corsaj şi pălăvrăgeau în direct despre decoraţiile de la Westminster Abbey. Oaspeţii celebri şerpuiau spre intrare, iar Robin asculta pe jumătate, în timp ce îşi nota numerele de telefon ale cluburilor de dans erotic, localurilor de striptease şi saloanelor de masaj din Shoreditch şi din împrejurimi. Din când în când derula o pagină ca să vadă aprecierile clienţilor, în slaba speranţă că cineva ar putea aminti de un bodyguard pe nume Noel, dar în afara femeilor care lucrau acolo nicio persoană nu era numită. Clienţii de servicii sexuale le recomandau adesea pe

[53] „Asta nu e grădina Raiului" (în limba engleză, în original).

baza entuziasmului pe care ei considerau că îl manifestă faţă de munca lor. Mandy de la un salon de masaj „oferă 30 de minute complete” fără „să lase vreo impresie că s-ar grăbi”, superba Sherry de la Beltway Strippers era întotdeauna „dispusă şi înţelegătoare, gata să glumească”. „O recomand cu căldură pe Zoe”, spunea un client, „are o siluetă superbă şi oferă un «final foarte fericit»”!!!

Dacă s-ar fi aflat în altă dispoziţie – sau în altă viaţă –, poate că lui Robin i s-ar fi părut amuzant modul în care ei discutau despre femei. Atât de mulţi bărbaţi care plăteau pentru sex aveau nevoie să creadă că entuziasmul femeilor era real, că ele erau amabile de plăcere, că râdeau sincer la glumele clienţilor, că le făceau cu adevărat plăcere masajele corporale şi masturbările cu mâna. Un comentator postase o poezie despre fata lui preferată.

Chiar în timp ce îşi întocmea cu sârguinţă lista de numere de telefon, Robin se gândi că era puţin probabil ca Brockbank, cu palmaresul lui insalubru, să fi fost angajat de vreunul dintre localurile mai pretenţioase, pe ale căror site-uri apăreau fete goale iluminate şi retuşate artistic şi invitaţii ca cuplurile să participe împreună.

Robin ştia că bordelurile sunt ilegale, în schimb nu trebuia să călătoreşti prea departe în spaţiul virtual ca să găseşti referiri la ele. De când începuse să lucreze pentru Strike, devenise expertă în a extrage informaţii din colţuri obscure ale internetului, şi în curând compara laborios referiri la localurile din zona aceea de pe site-uri improvizate dedicate schimbului de astfel de informaţii. Aici, pe cea mai ieftină treaptă a acestei piețe, nu exista nicio poezie: „sexul anal e 60 de lire acolo”, „Numai fete străine, fără limba engleză”, „Foarte tinere, probabil totuşi curate. Nu-ţi băga scula în tot ce vezi acolo”.

Adesea era disponibilă doar o locaţie aproximativă. Robin ştia că Strike nu ar fi lăsat-o să plece în căutarea vreunui subsol sau bloc de locuinţe ieftine unde lucrau „mai ales fete est-europene” sau „doar paraşute chinezoaice”.

Făcu o pauză, sperând subconştient ca nodul strâns din pieptul ei să slăbească, şi ridică privirea spre televizor. Prinţii William şi Harry avansau împreună pe coridor. În timp ce Robin privea, uşa de la sufragerie se deschise şi Matthew intră cu o cană de ceai. Nu se oferise să-i facă şi ei una. Matthew

se aşează în fotoliu fără să spună nimic, privind fix spre ecranul televizorului.

Robin îşi reluă munca, foarte conştientă de prezenţa lui Matthew lângă ea. Faptul că stătea cu ea fără să vorbească era o schimbare. Acceptarea izolării ei – fără să o întrerupă, nici măcar ca să-i ofere ceai – era şi ea nouă. La fel şi faptul că nu luă telecomanda ca să schimbe postul.

Camerele reveniră în faţa Hotelului Goring, unde pândeau prima imagine cu Kate Middleton în rochie de nuntă. Robin privea pe furiş pe deasupra laptopului, în timp ce derula încet o serie de comentarii semianalfabete despre un bordel de lângă Commercial Road.

O izbucnire de comentarii şi aclamaţii pasionale o făcură să ridice privirea chiar în momentul în care Kate Middleton urca în limuzină. Mâneci lungi de dantelă, exact ca şi cele pe care ea le îndepărtase de pe rochia ei de nuntă…

Limuzina porni încet. Kate Middleton abia se vedea în maşină, lângă tatăl ei. Deci preferase să nu poarte coc. Robin avusese de gând să facă la fel. Lui Matthew îi plăcea aşa. Nu că asta ar mai fi contat…

Mulţimile aclamau de-a lungul traseului de pe Mall, era plin de drapele cât vedeai cu ochii.

Când Matthew se întoarse spre ea, Robin se prefăcu din nou că e absorbită de laptop.

— Vrei ceai?

— Nu, spuse ea. Mersi.

Adăugase mulţumirile, deoarece îşi dăduse seama cât de agresiv sunase răspunsul ei. Îi sună mobilul. Adesea, Matthew se încrunta sau se îmbufna când asta se întâmpla în zilele ei libere: se aştepta să fie Strike, şi uneori chiar aşa era. Astăzi Matthew nu făcu decât să îşi reia privitul la televizor.

Robin luă mobilul şi citi SMS-ul care tocmai sosise:

De unde ştiu că nu eşti de la presă?

Era pista pe care o urmărea fără ca Strike să ştie şi avea răspunsul pregătit. În timp ce mulţimile aclamau avansarea lentă a limuzinei de pe ecran, Robin scrise:

Dacă presa ar şti despre tine, ar fi deja în faţa casei tale. Ţi-am spus să mă cauţi pe internet. E o poză cu mine în timp ce intru în tribunal ca să depun mărturie în cazul uciderii lui Owen Quine. Ai găsit-o?

Robin puse mobilul la loc, în timp ce inima începea să-i bată mai repede.

Kate Middleton cobora din limuzină la Westminster Abbey. Talia ei părea foarte mică în rochia de nuntă. Părea atât de fericită… cu adevărat fericită… Robin privea, cu inima bubuind, cum frumoasa femeie avansează încet spre intrarea în catedrală.

Auzi din nou bip-ul mobilului.

Da, am văzut poza. Şi?

Matthew scoase un sunet straniu în timp ce ţinea cana la gură. Robin îl ignoră. Probabil că el credea că ea îi trimite mesaje lui Strike, cauza obişnuită a micilor lui grimase şi sunete de exasperare. Robin căută funcţia de aparat de fotografiat, ridică mobilul la nivelul feţei şi îşi făcu o poză.

Blitul îl făcu pe Matthew să tresară şi să întoarcă privirea. Plângea.

Degetele lui Robin tremurau în timp ce trimitea poza cu ea într-un SMS. După asta, nevrând să privească spre Matthew, se uită iar la televizor.

Acum, Kate Middleton şi tatăl ei mergeau încet pe culoarul cu covor purpuriu care despărţea oceanul de invitaţii cu pălării. În faţa ei se desfăşura

apogeul unui milion de basme şi fabule: fata de rând care se îndreaptă încet spre prinţul ei, frumoasa care avansează inexorabil spre un rang înalt…

Împotriva voinţei ei, Robin îşi aminti noaptea în care Matthew o ceruse în căsătorie, lângă statuia lui Eros din Piccadilly Circus. Pe trepte erau vagabonzi care râseseră batjocoritor în timp ce Matthew se aşeza în genunchi. Robin fusese luată complet prin surprindere de acea scenă neaşteptată de pe treptele soioase, de faptul că Matthew îşi riscase cel mai bun costum pe piatra umedă şi murdară, în aburii alcoolici care pluteau spre ei pe deasupra mirosului de gaz de eşapament: cutia mică şi albastră de catifea şi apoi safirul licăritor, mai mic şi mai palid decât cel al lui Kate Middleton. Mai târziu, Matthew îi spusese că alesese safirul deoarece se potrivea cu ochii ei. Unul dintre vagabonzi se ridicase în picioare şi aplaudase, ameţit de alcool, atunci când ea spusese da. Robin îşi amintea luminile intermitente de neon din Piccadilly care se reflectau pe faţa radioasă a lui Matthew.

Nouă ani de viaţă în comun, de maturizare împreună, de certuri şi reconcilieri, de iubire. Nouă ani în care trauma care ar fi trebuit să-i despartă îi ţinuse strâns laolaltă.

Robin îşi aminti ziua de după cererea în căsătorie, ziua în care ea fusese trimisă de agenţia de muncă temporară la Strike. Părea mult, mult mai în urmă în timp decât era de fapt. Ea se simţea acum o persoană diferită… cel puţin se *simţise* o persoană diferită până când Strike îi spusese să stea acasă şi să transcrie numere de telefon, evitând întrebarea despre momentul la care ea avea să revină la birou.

— Şi *ei* s-au despărţit.

— Ce? spuse Robin.

— Aşa a fost, spuse Matthew cu o voce frântă.

Făcu semn din cap spre televizor. Prinţul William tocmai se întorsese ca să-şi privească mireasa.

— S-au despărţit pentru o vreme.

— Ştiu asta, spuse Robin.

Încerca să vorbească cu răceală, dar Matthew avea o expresie dezolantă.

Poate că într-un anumit fel eu m-am gândit că tu meriţi un om mai bun ca mine.

— E ceva… chiar s-a terminat între noi? întrebă el.

Kate Middleton ajunsese în dreptul Prinţului William, la altar. Păreau încântaţi să se regăsească.

Robin ştia, în timp ce privea fix ecranul, că astăzi răspunsul ei la întrebarea lui Matthew ar fi luat drept definitiv. Inelul ei de logodnă era în continuare acolo unde îl lăsase ea, pe vechile lui manuale de contabilitate din bibliotecă. Niciunul din ei nu se atinsese de el după ce Robin îl scosese de pe deget.

— Dragii mei… începu Protopopul de Westminster pe ecran.

Robin se gândi la ziua în care Matthew o invitase în oraş pentru prima oară şi îşi aminti cum se întorsese acasă de la şcoală, arzând pe dinăuntru de însufleţire şi mândrie. Îşi amintea cum chicotise Sarah Shadlock în timp ce se sprijinea de Matthew într-o crâşmă din Bath şi cum Matthew se încruntase uşor şi se trăsese înapoi. Se gândi la Strike şi Elin… ce-aveau ei de-a face cu asta?

Şi-l aminti pe Matthew, alb la faţă şi tremurător, în spitalul în care o ţinuseră 24 de ore după viol. Pierduse un examen ca să stea cu ea, pur şi simplu plecase fără să anunţe. Mama lui fusese foarte supărată din cauza asta. Matthew trebuise să dea restanţa în vară.

Aveam 21 de ani şi nu ştiam atunci ce ştiu acum: că nu mai există nimeni ca tine şi că nu aş putea niciodată să iubesc pe altcineva la fel de mult ca pe tine…

Sarah Shadlock luându-l în braţe când el era beat, fără îndoială, în timp ce el îşi mărturisea sentimentele confuze faţă de Robin, care era agorafobică şi nu suporta să fie atinsă…

Se auzi bip-ul mobilului. Robin îl luă în mod automat şi se uită la el.

Bun, te cred că eşti tu.

Robin nu reuşea să asimileze ceea ce citea şi puse mobilul la loc pe canapea, fără să răspundă. Bărbaţii arătau atât de tragic când plângeau. Ochii lui Matthew erau purpurii. Umerii lui se zgâlţâiau.

— Matt, spuse ea încet, peste suspinele lui uşoare. Matt…

Robin întinse mâna.

38

Dance on Stilts[54]

Cerul era de un roz marmorat, dar străzile încă pulsau de oameni. Un milion de londonezi şi oameni din provincie roiau pe trotuare: pălării de culoare roşu, alb şi albastru, drapele şi coroane de plastic, măscărici care beau bere şi ţineau de mână copii cu feţe vopsite, toţi unduind şi învolburându-se ca o maree de sentimentalism insipid. Umpleau metroul şi inundau străzile, iar în timp ce el îşi croia drum printre ei, uitându-se după ce îi trebuia lui, auzi de mai multe ori refrenul imnului naţional, cântat discordant de nişte beţivi şi o dată cu măiestrie de un cârd de femei galeze petrecăreţe care nu-l lăsau să iasă din staţie.

O lăsase pe Aceea suspinând. Nunta o scosese temporar pe Aceea din nefericirea ei, o dusese spre o afecţiune dezgustătoare şi lacrimi de autocompătimire, spre aluzii plângăreţe la angajament şi tovărăşie. El reuşise să-şi păstreze cumpătul doar pentru că fiecare nerv, fiecare atom al lui era concentrat asupra a ceea ce avea să facă în seara aceea. Concentrat asupra eliberării care avea să vină, el fusese răbdător şi iubitor, dar răsplata lui fusese că Aceea îşi luase cea mai mare libertate de până atunci şi încercase să-l împiedice să plece.

Îşi luase deja geaca în care erau adăpostite cuţitele lui şi cedase. Deşi nu o atinsese nici cu un deget pe Aceea, el ştia cum să îngrozească şi să intimideze doar prin cuvinte, prin limbajul trupului, scoţând dintr-odată la lumină fiara dinăuntru. Ieşise din casă trântind uşa, lăsând-o pe Aceea în urma lui, şocată şi speriată.

Avea să fie obligat să se străduie din greu ca să o îmbuneze, reflectă el în timp ce îşi croia drum prin mulţimea de beţivi de pe trotuar. Un buchet de flori amărâte, nişte regrete nesincere, nişte abureli că era stresat… acest gând

[54] „Dansul pe picioroange” (în limba engleză, în original).

aduse pe faţa lui o expresie de răutate. Nimeni nu îndrăznea să-l provoace, cu mărimea şi atitudinea lui, chiar dacă el se ciocnise de mai mulţi dintre ei în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Erau ca nişte popice, ca nişte popice de carne, iar pentru el aveau tot atâta viaţă şi semnificaţie. În viaţa lui, oamenii aveau importanţă doar prin ceea ce puteau să facă pentru el. Aşa ajunsese să aibă atâta importanţă Secretara. El nu mai urmărise niciodată atât de mult timp o femeie.

Da, şi ultima durase ceva, dar fusese altă situaţie: curva aia mică şi tâmpită căzuse cu atâta voioşie în ghearele lui încât ai fi putut crede că asta e ambiţia ei în viaţă, să fie hăcuită. Ceea ce, bineînţeles, se şi întâmplase…

Gândul la asta îl făcu să zâmbească. Prosoapele de culoarea piersicii şi duhoarea sângelui ei… începea să aibă iar acel sentiment, acel sentiment de omnipotenţă. În seara asta avea să prindă una, simţea asta…

Headin' for a meeting, shining up my greeting…[55]

Căuta o fată care să se fi separat de gloatele înghesuite, zăpăcită de băutură şi sentimentalism, dar oamenii umblau pe străzi în turme, aşa că începu să se gândească dacă, la urma urmei, n-ar fi fost mai bună o târfă.

Vremurile se schimbaseră. Nu mai era ca odinioară. Prostituatele nu mai trebuiau să umble pe străzi, acum, cu telefoanele mobile şi internetul. În ziua de azi, a cumpăra o femeie era la fel de simplu ca un apel pentru livrare de mâncare la domiciliu, dar el nu voia să lase urme pe internet sau pe lista de apeluri a vreunei curve. Pe străzi rămăsese doar drojdia, iar el ştia toate zonele, dar trebuia să se găsească într-un loc cu care el să nu fie asociat în niciun fel, undeva departe de Aceea…

La douăşpe fără zece minute noaptea se afla în Shacklewell, cutreierând străzile cu partea inferioară a feţei ascunse în gulerul ridicat al gecii, căciula trasă jos pe frunte şi cuţitele izbindu-i-se puternic de piept în timp ce mergea, unul din ele un cuţit drept de tăiat carne, iar celălalt, o macetă compactă. Bistrouri şi nenumărate crâşme, fanioane cu steagul Marii Britanii

[55] „Mă duc la întâlnire, îmi pregătesc salutul…" (în limba engleză, în original).

peste tot… avea s-o găsească, şi dacă dura toată noaptea…

La un colţ întunecos stăteau trei femei cu fuste minuscule, fumând şi vorbind. El traversă pe celălalt trotuar şi una dintre ele strigă după el, dar el o ignoră, trecând mai departe în întuneric. Trei însemna prea mult: rămâneau doi martori.

Vânătoarea era deopotrivă mai uşoară şi mai dificilă pe jos. Nu avea de ce să-şi facă griji că numărul maşinii apărea pe camerele de supraveghere, partea complicată era unde să o ducă, nemaivorbind de fugă, asta era o chestiune chiar dificilă.

Mai cutreieră străzile încă o oră, până când se trezi din nou pe porţiunea de trotuar pe care stătuseră cele trei târfe. Acum mai erau doar două. Mai uşor de gestionat. Un singur martor. Avea faţa aproape complet acoperită. Ezită şi, în acest timp, o maşină încetini şi şoferul avu o conversaţie scurtă cu fetele. Una din ele se sui în maşina care apoi plecă.

Acea otravă minunată îi inundă venele şi creierul. Era exact ca atunci când ucisese pentru prima oară: şi atunci rămăsese cu cea mai urâtă, să facă cu ea orice dorea.

Nu mai era timp de ezitări. Oricare dintre prietenele ei se putea întoarce.

— Te-ai întors, iubire?

Vorbea cu o voce guturală, chiar dacă părea tânără şi avea părul vopsit roşu şi tuns scurt şi ondulat, cu piercing-uri în ambele urechi şi în nas. Nările ei erau umede şi roz, ca şi cum ar fi fost răcită. Pe lângă geaca de piele şi fusta mini cauciucată, purta tocuri-cui imense, pe care părea să-şi păstreze echilibrul cu dificultate.

— Cât? întrebă el.

Abia ascultă răspunsul. Ce conta era locul.

— Putem să mergem la mine, dacă vrei.

El acceptă, dar era încordat. Ar fi fost bine să fie o garsonieră sau o cameră izolată de bloc: fără nimeni pe scări, nimeni care să audă sau să vadă, doar un

ungher mic şi murdar care abia aştepta un cadavru. Dacă se dovedea că e un spaţiu comun, vreun bordel propriu-zis, cu alte fete şi o curvă grasă la conducere sau, mai rău, un peşte…

Femeia coborî şovăitor de pe trotuar înainte ca semaforul să se facă verde. El o prinse de braţ şi o trase înapoi, în timp ce o camionetă albă trecea în viteză.

— Salvatorul meu! chicoti ea. Mersi, iubire.

El îşi dădea seama că femeia e drogată. Văzuse destule ca ea. Nasul ei iritat şi picurător îl dezgusta. Imaginea lor din vitrinele pe lângă care treceau putea fi aceea de tată şi fiică, atât era ea de scundă şi slabă, iar el de mare şi solid.

— Ai văzut nunta? întrebă ea.

— Ce?

— Nunta regală? Ea arăta minunat.

Până şi această târfă mică şi murdară era înnebunită de nuntă. Continuă să trăncănească despre asta în timp ce mergeau, râzând mult prea des şi bălăngănindu-se pe pantofii ei ieftini cu tocuri-cui, în timp ce el nu spunea nimic.

— Da' păcat că mamă-sa nu l-a văzut însurându-se, nu-i aşa?

Apoi fata spuse, arătând spre un bloc de locuinţe ieftine din faţă:

— Am ajuns. Aici e apartamentu' meu.

El văzu în depărtare: în jurul uşii luminate erau oameni, pe trepte stătea un bărbat. Se opri brusc.

— Nu.

— Da' ce e? spuse ea serios. Nu-ţi face griji din cauza lor, iubire, ne cunoaştem.

— Acolo, spuse el arătând spre un spaţiu întunecos dintre două clădiri.

— Iubire, am un pat…

— Acolo, repetă el furios.

Ea clipi spre el cu ochii ei machiaţi excesiv, puţin tulburată, dar gândirea ei era înceţoşată, curvă proastă, iar el o convinse în tăcere, prin simpla forţă a personalităţii lui.

— Da, bine, iubire.

Paşii lor scrâşneau pe o suprafaţă care părea parţial făcută din pietriş. El se temea că ar putea exista lumini sau senzori de siguranţă, dar 20 de metri mai încolo, pe stradă, îi aştepta un întuneric compact.

El purta mănuşi. Îi întinse bancnotele. Ea îi deschise fermoarul de la pantaloni. El era încă moale. Femeia îngenunche şi, în timp ce ea îşi făcea de lucru în întuneric, încercând să-l aducă în stare de congestie, el trase în tăcere cuţitele din ascunzătoarea lor din interiorul gecii. Unul în fiecare mână, cu dunga lor de nailon de pe lamă şi mânerele de plastic în mâinile lui transpirate…

O lovi atât de puternic cu piciorul în burtă încât ea zbură în spate prin aer. Se auzi un icnet sufocat şi şuierat, apoi el îşi dădu seama după scrâşnetul pietrişului unde aterizase ea. Avansă împleticit, cu şliţul încă deschis, şi o găsi împiedicându-se de ea. Căzu peste ea.

Înfipse cuţitul de măcelar iar şi iar: dădu de os, probabil o coastă, şi băgă cuţitul din nou. Se auzi un şuierat al plămânilor ei, apoi ea începu să ţipe, şocându-l.

Deşi stătea călare pe ea, fata se zbătea şi el nu îi putea găsi gâtul, ca s-o termine. Îi dădu o lovitură teribilă cu maceta din mâna stângă, dar, în mod incredibil, ea încă avea suficientă viaţă ca să ţipe iar…

Din gura lui se revărsă un torent de obscenităţi… împunse iar şi iar cu cuţitul de carne… îi găuri palma, când ea încercă să-l oprească, şi asta îi dădu o idee… îi ţintui braţul la pământ, îngenunchind pe el, şi ridică cuţitul…

— Fir-ai a naibii de ştoarfă nenorocită…

— Cine e acolo?

Fir-ar a dracului de porcărie.

O voce de bărbat care venea din întuneric, din direcţia străzii, spuse iar:

— Cine e acolo?

El se ridică de pe ea, îşi trase chiloţii şi pantalonii şi se dădu în spate cât putu de repede, cu cele două cuţite în mâna stângă şi cu ceea ce el credea că sunt două degete de-ale ei în dreapta, calde încă, osoase şi sângerânde… Ea continua să geamă şi să scâncească… apoi, cu un ultim şi lung şuierat, amuţi…

El porni şontâcăit în necunoscut, departe de silueta ei nemişcată, cu toate simţurile ascuţite ca ale unei pisici la apropierea îndepărtată a unui ogar.

— E totul în regulă acolo jos? spuse o voce masculină răsunătoare.

Dăduse de un zid solid. Merse de-a lungul lui pe pipăite, până când zidul se transformă în gard de sârmă. La lumina îndepărtată a unui stâlp, văzu conturul a ceva ce semăna cu un service auto părăginit, lângă care se vedeau, în penumbră, formele masive şi misterioase ale maşinilor. Undeva, în spaţiul pe care tocmai îl părăsise, auzi paşi: bărbatul venise să investigheze ţipetele.

Nu trebuia să se panicheze. Nu trebuia să fugă. Zgomotul i-ar fi fost fatal. Se prelinse încet pe lângă gardul de sârmă din jurul maşinilor vechi, spre un petic de întuneric care putea fi sau o deschidere către o stradă învecinată, sau o fundătură. Strecură cuţitele însângerate la loc în interiorul gecii, azvârli degetele în buzunar şi se furişă mai departe, încercând să nu respire.

Dinspre alee se auzi un strigăt răsunător:

— Fir-ar a dracu'! Andi… ANDY!

El începu să fugă. Acum nu mai puteau să-l audă, cu strigătele lor care reverberau de pereţi, şi, ca şi cum ar fi redevenit prietenul lui, universul îi aşternu sub picioare un teren cu iarbă moale, în timp ce el avansa greoi spre noul întuneric al deschiderii…

O fundătură, cu zid de doi metri. Auzea traficul de pe cealaltă parte. Nimic

altceva de făcut: gâfâind şi trăgându-se în sus, dorindu-şi să fie cum fusese cândva, în formă, puternic şi tânăr, încercă să se ridice pe zid, străduindu-se să găsească o priză cu picioarele, în timp ce muşchii lui protestau zgomotos…

Panica poate să facă lucruri minunate. Ajunse pe zid şi coborî pe partea cealaltă. Ateriză violent; genunchii lui protestară, dar el se clătină şi apoi îşi regăsi echilibrul.

Mergi mai departe, mergi mai departe… normal… normal… normal…

Maşinile vâjâiau pe lângă el. Îşi şterse pe furiş mâinile însângerate de geacă. Strigăte îndepărtate, prea înăbuşite ca el să le audă… trebuia să se îndepărteze de acolo cât mai repede posibil. Avea să se ducă în locul de care Aceea nu ştia.

O staţie de autobuz. Alergă puţin şi se aşeză la coadă. Nu conta unde mergea, atâta timp cât asta îl ducea de acolo. Degetul lui mare lăsă o urmă însângerată pe bilet, îl împinse adânc în buzunar şi dădu de degetele ei tăiate.

Autobuzul porni huruind. El inspira prelung şi lent, încercând să se calmeze.

Cineva de la etaj cânta imnul naţional. Autobuzul acceleră. Inima lui tresări de bucurie. Treptat, respiraţia îi reveni la normal.

Învârti între degetele lui degetul ei mic, cald încă, în timp ce-şi privea fix imaginea reflectată în geamul murdar. Pe măsură ce panica scădea, locul ei era luat de exuberanţă. Zâmbi larg la imaginea lui întunecoasă, împărtăşindu-şi triumful cu singurul om în stare să înţeleagă.

39

The door opens both ways…[56]

Blue Öyster Cult, „Out of the Darkness”

— Ia uite, spuse Elin luni dimineaţa, stând şocată în faţa televizorului, cu un bol de cereale în mână. Îţi vine să crezi!

Strike tocmai intrase în bucătărie, proaspăt spălat şi îmbrăcat, după obişnuita lor întâlnire de duminică seara. Spaţiul imaculat, crem cu alb, era plin de suprafeţe de oţel inoxidabil şi lumini liniştite, ca o sală de operaţii a epocii spaţiale. Pe peretele din spatele mesei atârna un televizor cu plasmă. Pe ecran apărea preşedintele Obama, care stătea pe un podium şi vorbea.

— L-au ucis pe Osama bin Laden! spuse Elin.

— Dumnezeule, spuse Strike oprindu-se brusc ca să citească pe burtieră.

Hainele curate şi bărbieritul nu ameliorară prea mult aspectul lui jalnic de epuizare. Programul de lucru prin care încerca să pună ochii pe Laing sau Whittaker începea să lase o amprentă dureroasă: avea ochii injectaţi, iar pielea lui prinsese o nuanţă cenuşie.

Se duse spre cafetieră, îşi turnă o cană şi o bău cu lăcomie. Noaptea trecută fusese cât pe ce să adoarmă deasupra lui Elin şi considerase faptul că reuşise, cel puţin, să-şi ducă misiunea până la capăt în una dintre puţinele mici realizări ale săptămânii. Acum se sprijini de insula cu blat de oţel, privindu-l pe imaculatul preşedinte şi invidiindu-l din inimă. El cel puţin îl prinsese pe cel pe care-l căuta.

Detaliile publice ale morţii lui bin Laden le oferiră lui Elin şi Strike un subiect de discuţie în timp ce ea îl ducea la staţia de metrou.

[56] „O uşă se deschide în ambele sensuri…” (în limba engleză, în original).

— Mă întreb cât de siguri erau că e el, spuse ea oprind în faţa staţiei, înainte de a intra în casă.

Strike se întrebase asta şi el. Bineînţeles, bin Laden avusese un fizic distinctiv: avea peste 1,80 metri… iar gândurile lui Strike se întoarseră la Brockbank, Laing şi Whittaker, până când Elin le solicită din nou.

— Miercuri ies cu colegii să bem ceva, dacă ai chef.

Elin părea uşor inhibată.

— Duncan şi cu mine am căzut de acord în aproape toate privinţele. M-am săturat să ne ascundem.

— Îmi pare rău, nu se poate, spuse el. Cu toate misiunile astea de supraveghere de care ţi-am spus.

Strike trebuise să pretindă că urmărirea lui Brockbank, Laing şi Whittaker erau misiuni plătite, pentru că altfel ea nu ar fi înţeles niciodată insistenţa lui deocamdată zadarnică.

— Bine, păi, atunci aştept să mă suni, spuse ea.

Strike simţi o nuanţă rece în vocea ei, dar preferă s-o ignore.

Oare merită? se întrebă el în timp ce cobora la metrou cu rucsacul pe umăr, gândindu-se nu la bărbaţii pe care îi urmărea, ci la Elin. Ceea ce pornise ca o distracţie plăcută începea să dobândească statutul de obligaţie împovărătoare. Predictibilitatea întâlnirilor lor – aceleaşi restaurante, aceleaşi nopţi – începuse să nu mai aibă farmec, însă acum, când ea se oferise să spargă tiparul, el se vedea lipsit de entuziasm. Putea găsi fără să se gândească prea mult o duzină de lucruri pe care ar fi preferat să le facă într-o seară liberă, în loc să bea ceva cu o gaşcă de prezentatori de la Radio Three. Somnul era în fruntea listei.

În curând – Strike simţea că se apropie – ea avea să vrea să-l prezinte fiicei ei. În 37 de ani, Strike reuşise să evite statutul de „prietenul lui mami". Amintirile despre bărbaţii care trecuseră prin viaţa Ledei, unii dintre ei cumsecade, cei mai mulţi nu – apogeul ultimului grup fiind reprezentat de

Whittaker –, îi lăsaseră o aversiune care se apropia de repulsie. Nu simţea nicio dorinţă de a vedea în ochii copilului altcuiva teama şi neîncrederea pe care o citise în ochii surorii sale, Lucy, de fiecare dată când uşa se deschidea pentru a lăsa să intre alt bărbat necunoscut. Nu avea habar care fusese expresia lui. Atâta timp cât reuşise să facă asta, îşi alungase din minte acea parte a vieţii Ledei, concentrându-se asupra îmbrăţişărilor şi râsetelor ei, asupra bucuriei ei materne faţă de realizările lui.

În timp ce se dădea jos din metrou la Notting Hill Gate, în drum spre şcoală, îi vibră mobilul: soţia despărţită a lui Câine Turbat îi trimisese un SMS.

Ca să fiu sigură că ştii că azi băieţii nu merg la şcoală, e zi de sărbătoare. Sunt la bunicii lor. Acolo nu o să-i urmărească.

Strike înjură în şoaptă. Într-adevăr, uitase despre ziua de sărbătoare. Partea bună era că acum putea să se întoarcă la birou şi să mai recupereze din hârţogărie, apoi să o ia spre Catford Broadway, de data asta pe lumină. Şi-ar fi dorit foarte mult ca acel SMS să fi sosit înainte să facă ocolul prin Notting Hill.

După patruzeci şi cinci de minute, Strike bocănea pe scara metalică spre biroul său, întrebându-se pentru a mia oară de ce nu luase niciodată legătura cu proprietarul ca să repare liftul. Însă când ajunse la uşa de sticlă se ridică o întrebare şi mai presantă: de ce era aprinsă lumina?

Strike deschise uşa atât de energic încât Robin, chiar dacă auzise trudnica lui apropiere, tresări pe scaun. Se uitară fix unul la celălalt, ea sfidătoare, el acuzator.

— Ce faci aici?

— Lucrez, spuse Robin.

— Ţi-am spus să lucrezi de acasă.

— Am terminat, spuse ea bătând într-un teanc de hârtii care zăcea lângă ea, pe birou, plin de notiţe de mână şi numere de telefon. Astea sunt toate numerele pe care le-am putut găsi în Shoreditch.

Ochii lui Strike urmară mâna ei, dar ceea ce îi atrase atenţia nu fu micul teanc de hârtii cu scris îngrijit, ci inelul de logodnă cu safir.

Urmă o tăcere. Robin se întreba de ce i se izbeşte inima de coaste. Cât de ridicol era să se simtă în defensivă… era decizia ei dacă se căsătorea sau nu cu Matthew… era absurd până şi faptul că trebuia să-şi declare asta ei înseşi…

— Ai revenit, nu-i aşa? spuse Strike întorcându-se cu spatele la ea în timp ce îşi atârna geaca şi rucsacul.

— Da, spuse Robin.

Urmă o scurtă pauză. Strike se întoarse din nou cu faţa la ea.

— Nu am suficient de lucru pentru tine. Am rămas cu o singură lucrare. Pot să mă ocup singur de Câine Turbat.

Robin îşi îngustă ochii gri-albăstrui.

— Şi Brockbank, Laing şi Whittaker?

— Ce-i cu ei?

— Nu mai încerci să-i găseşti?

— Ba da, dar nu asta era…

— Păi atunci cum o să te ocupi de patru cazuri?

— Nu sunt cazuri. Nu plăteşte nimeni pentru…

— Deci sunt un fel de hobby, nu-i aşa? spuse Robin. De asta am căutat eu numere de telefon tot weekendul?

— Uite ce e – vreau să-i prind, e adevărat, dar nu…

Strike încercă să-şi organizeze argumentele, în ciuda epuizării intense şi a

celorlalte emoţii, mai dificil de definit (logodna redevenise valabilă… el bănuise tot timpul că asta s-ar putea întâmpla… faptul că o trimisese acasă, unde să-şi petreacă timpul cu Matthew, ajutase şi el, bineînţeles).

— Ai fost foarte mulţumit să mă laşi să te duc cu maşina în Barrow, spuse Robin, care venise pregătită să se certe, ştiind bine că el n-o să vrea ca ea să revină la birou. Nu te-a deranjat ca eu să le chestionez pe Holly Brockbank şi Lorraine MacNaughton, nu-i aşa? Deci ce s-a schimbat?

— *Ai mai primit o bucată dintr-un cadavru, asta s-a schimbat, Robin!*

Strike nu vrusese să strige, dar vocea lui răsunătoare ricoşă din fişetele de arhivă.

Robin rămase impasibilă. Îl mai văzuse pe Strike furios, îl auzise înjurând, îl văzuse lovind cu pumnul chiar acele dulapuri metalice. Nu o deranja.

— Da, spuse ea calm, şi asta m-a zguduit. Cred că majoritatea oamenilor ar fi fost zguduiţi dacă ar fi primit un deget de la picior într-o carte poştală. Şi tu păreai destul de îngreţoşat.

— Da, şi tocmai de asta…

— … încerci să te ocupi de patru cazuri de unul singur şi mă trimiţi acasă. Eu nu am cerut concediu.

În intervalul euforic după ce îi pusese la loc inelul, Matthew chiar o ajutase să îşi repete pledoaria în favoarea revenirii la lucru. Privind în urmă, fusese ceva de-a dreptul extraordinar ca el să joace rolul lui Strike şi ea să-şi avanseze argumentele, dar Matthew fusese dispus să o ajute să facă absolut orice, atâta timp cât ea era de acord să se căsătorească cu el pe 2 iulie.

— Eu voiam să mă reapuc imediat de…

— Doar pentru că tu voiai să revii la lucru, spuse Strike, asta nu înseamnă că era şi în interesul tău.

— Ah, nu mi-am dat seama că eşti psiholog calificat, spuse Robin cu un sarcasm delicat.

— Uite ce e, spuse Strike, eu sunt angajatorul tău şi depinde de mine să…

Era mai înfuriat de raţionalitatea ei reţinută decât ar fi fost de furia şi lacrimile ei (safirul licări din nou rece pe degetul ei).

— Credeam că sunt partenera ta, spuse Robin.

— Nu are nicio importanţă, spuse Strike, parteneră sau neparteneră, eu tot am responsabilitatea să…

— Deci ai prefera să te uiţi cum afacerea asta eşuează decât să mă laşi să lucrez? spuse Robin.

Faţa ei palidă se îmbujoră de furie, iar Strike, deşi simţea că pierde puncte, încerca o plăcere obscură din cauză că ea îşi pierdea cumpătul.

— Eu te-am ajutat s-o construieşti! continuă Robin. Tu faci exact jocul lui, indiferent cine ar fi el, dacă mă tragi pe linie moartă, neglijezi lucrările plătite şi lucrezi până o să te…

— Cum îţi dai seama că eu am…?

— Pentru că arăţi ca dracu', spuse Robin direct.

Luat pe nepregătite, Strike aproape râse, pentru prima oară după mai multe zile.

— Fie sunt partenera ta, reluă Robin, fie nu. Dacă ai de gând să mă tratezi ca pe un articol de porţelan pentru ocazii speciale, pe care îl scoţi când crezi că n-o să aibă de suferit, atunci suntem… suntem condamnaţi. Afacerea e condamnată. Ar fi mai bine să accept ceea ce Wardle…

— Ce anume? spuse Strike tăios.

— Ceea ce Wardle mi-a sugerat, să solicit un post în poliţie, spuse Robin privindu-l pe Strike drept în faţă. Asta pentru mine nu e doar un joc, înţelegi. Nu sunt o fetiţă. Am supravieţuit unor lucruri mult mai rele decât să primesc prin poştă un deget. Aşa că…

Robin îşi mai pierdu din curaj. Sperase să nu se ajungă la un ultimatum.

— … hotărăşte-te. Hotărăşte-te dacă eu sunt sau nu partenera ta sau o… o povară. Dacă nu te poţi baza pe mine – dacă nu mă poţi lăsa să mă confrunt cu aceleaşi riscuri ca tine –, atunci mai bine…

Aproape i se frânse vocea, dar se forţă să continue.

— … mai bine plec, încheie ea.

În emoţia ei, Robin îşi învârti scaunul spre calculator puţin prea energic şi se trezi cu faţa la perete. Strângând acel mic rest de demnitate care îi mai rămăsese, îşi potrivi scaunul ca să stea cu faţa la monitor şi continuă să deschidă e-mailuri, aşteptând răspunsul lui.

Nu îi spusese lui Strike despre pistă. Avea nevoie să ştie dacă era reinstalată ca parteneră a lui, înainte de a-i spune asta fie ca împărţire a prăzii ei, fie ca dar de bun-rămas.

— Oricine ar fi, măcelăreşte femei de plăcere, spuse Strike calm, şi a arătat foarte clar că ar vrea să facă la fel şi cu tine.

— Am înţeles asta, spuse Robin cu o voce tensionată şi cu ochii în monitor, dar *tu* ai înţeles faptul că, dacă el ştie unde lucrez, probabil ştie şi unde locuiesc, şi că, dacă e atât de hotărât, o să mă urmărească oriunde aş merge? Nu poţi să înţelegi că aş prefera să contribui la prinderea lui decât să stau şi să aştept ca el să atace?

Nu avea de gând să se roage. Înainte ca Strike să vorbească iar, cu o voce apăsătoare, Robin golise din Inbox 12 spam-uri.

— Bine.

— Bine ce? întrebă ea, întorcând prudentă privirea.

— Bine… revii la lucru.

Robin radia. El nu îi întoarse zâmbetul.

— Ah, nu mai fi posomorât, spuse ea ridicându-se în picioare şi dând ocol biroului.

Pentru o clipă, Strike crezuse, nebunește, că ea ar putea fi pe punctul de a-l îmbrățișa, atât de fericită părea (iar odată ce inelul protector revenise pe degetul ei, probabil că el devenise un personaj care putea fi îmbrățișat în siguranță, un concurent desexualizat), dar Robin doar se îndreptă spre ceainic.

— Am o pistă, îi spuse ea.

— Da? zise el.

Strike încă se străduia să descâlcească noua situație. (Ce avea să-i ceară să facă, ceva care să nu fie prea periculos? Unde putea s-o trimită?)

— Da, spuse ea. Am luat legătura cu unul dintre cei de pe forumul TIIC care vorbeau cu Kelsey.

Strike căscă larg și se lăsă să cadă pe canapeaua din imitație de piele, care sub greutatea lui scoase sunetele obișnuite de flatulență, și încercă să-și amintească despre cine vorbea ea. Suferea atât de mult de lipsa somnului încât memoria lui de obicei cuprinzătoare și exactă devenea nefiabială.

— Tipul sau… femeia? întrebă el, amintindu-și vag de fotografiile pe care i le arătase Wardle.

— Bărbatul, spuse Robin, turnând apă clocotită peste pliculețele de ceai.

Era prima oară în relația lor când Strike se trezi că savurează perspectiva de a o submina pe Robin.

— Deci te-ai plimbat pe site-uri fără să-mi spui? Te-ai jucat cu o grămadă de clienți anonimi de servicii sexuale fără să știi cu cine te pui?

— Ți-am spus că mă ocupam de asta! zise Robin cu indignare. Am văzut că Kelsey punea întrebări despre tine pe un forum, îți mai amintești? Îșî spunea Niciosperanță. Ți-am spus toate astea când a fost Wardle aici. *El* a fost impresionat.

— El e și mult înaintea ta, spuse Strike. I-a interogat pe amândoi oamenii cu care vorbea ea pe internet. E o fundătură. Nu s-au întâlnit niciodată cu ea. Wardle lucrează acum la un tip pe nume Devotee, care încerca să se

întâlnească cu femeile de pe site.

— Ştiu deja de Devotee.

— De unde?

— Mi-a cerut să-i arăt o poză cu mine şi după ce i-am trimis-o a amuţit…

— Deci ai flirtat cu nebunii ăştia, nu-i aşa?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin nerăbdătoare, m-am prefăcut că am aceeaşi tulburare ca şi ei, asta nu prea e flirt şi nu cred că avem de ce să ne facem griji din cauza lui Devotee.

Îi întinse lui Strike o cană cu ceai, exact nuanţa lui preferată de creozot. În mod pervers, asta mai degrabă îl irită decât să-l calmeze.

— Deci nu crezi că avem de ce să ne facem griji din cauza lui Devotee? Pe ce te bazezi?

— După ce a sosit scrisoarea aia care îţi era adresată ţie – bărbatul obsedat de piciorul tău, îţi aminteşti? –, m-am documentat puţin despre acrotomofili. Comparativ cu alte parafilii, e foarte rar asociată cu violenţa. Cred că e mult mai probabil ca Devotee să se masturbeze în faţa calculatorului, gândindu-se la toţi acei oameni care vor să devină altceva.

Incapabil să găsească un răspuns la asta, Strike sorbi din ceai.

— În orice caz, spuse Robin (faptul că el nu îi mulţumise pentru ceai o rodea), tipul cu care vorbea Kelsey pe internet – şi el vrea să fie amputat – l-a minţit pe Wardle.

— Cum adică l-a minţit?

— De fapt *s-a întâlnit* cu Kelsey în viaţa reală.

— Da? spuse Strike cu o nonşalanţă fermă. De unde ştii asta?

— Mi-a povestit totul. Când l-a contactat poliţia, a fost îngrozit – nimeni dintre rudele sau prietenii lui nu ştie despre obsesia lui de a se debarasa de un picior –, aşa că s-a panicat şi a spus că nu s-a întâlnit niciodată cu Kelsey.

Se temea că dacă se află despre asta se va crea publicitate şi el va trebui să depună mărturie la tribunal. În orice caz, după ce l-am convins că sunt cine sunt, că nu sunt jurnalistă sau poliţistă…

— I-ai spus adevărul?

— Da, şi asta a fost cea mai bună decizie pe care puteam s-o iau, pentru că după ce l-am convins că sunt chiar eu a fost de acord să ne întâlnim.

— Şi ce te face să crezi că se va întâlni cu adevărat cu tine? întrebă Strike.

— Pentru că avem faţă de el un avantaj pe care poliţia nu îl are.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, spuse Robin cu răceală, dorindu-şi să poată da un răspuns diferit, tu. Jason e absolut disperat să se întâlnească cu tine.

— Cu mine? spuse Strike complet descumpănit. De ce?

— Pentru că el crede că ţi-ai tăiat singur piciorul.

— *Ce?*

— Kelsey l-a convins că tu ai făcut-o singur. Şi vrea să ştie cum.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, e bolnav la cap?

Apoi Strike îşi răspunse imediat:

— Bineînţeles că da. Bineînţeles că e bolnav la cap. Doar vrea să-şi taie piciorul. Dumnezeule mare!

— Păi, ştii, există o dezbatere dacă TIIC e o boală mentală sau un fel de anomalie a creierului, spuse Robin. Dacă scanezi creierul cuiva care suferă de…

— Mă rog, spuse Strike, îndepărtând subiectul cu un gest al mâinii. Ce te face să crezi că nebunul ăsta are ceva util…?

— *S-a întâlnit cu Kelsey,* spuse Robin nerăbdătoare, care trebuie să-i fi

spus de ce era atât de convinsă că şi tu eşti unul dintre ei. Are 19 ani, lucrează la un supermarket din Leeds, are o mătuşă la Londra şi o să vină aici, o să stea la ea şi o să se întâlnească cu mine. Încercăm să găsim o dată concretă. El trebuie să afle mai întâi când îşi poate lua liber. Uite ce e, el e la doi oameni distanţă de persoana care a convins-o pe Kelsey că tu eşti un amputat voluntar…

Robin era deopotrivă dezamăgită şi iritată de lipsa de entuziasm a lui Strike faţă de rezultatele muncii ei de una singură, dar continua să întreţină o speranţă vagă că el va înceta să fie atât de dificil şi critic.

— … iar persoana aceea e aproape sigur criminalul!

Strike sorbi iar din ceai, pentru ca să poată pătrunde încet în creierul lui epuizat, ceea ce îi spusese ea. Raţionamentul ei era solid. A-l convinge pe Jason să se întâlnească cu ea era o realizare semnificativă. Ar fi trebuit să o laude. În schimb, Strike rămase tăcut, bând din ceai.

— Dacă crezi că ar trebui să-l sun pe Wardle şi să-i transmit lui asta… spuse Robin cu o ranchiună sesizabilă.

— Nu, spuse Strike, oferindu-i lui Robin o mică satisfacţie prin graba cu care răspunsese. Până când nu aflăm ce poate el să… nu o să irosim timpul lui Wardle. Îl anunţăm după ce aflăm ce ştie acest Jason. Când ai zis că vine la Londra?

— Încearcă să-şi ia liber; încă nu ştiu.

— Unul din noi ar putea să meargă în Leeds să se vadă cu el.

— El vrea să vină aici. Încearcă să ţină povestea asta la distanţă de cei care îl cunosc.

— Bine, zise Strike ursuz, frecându-şi ochii injectaţi şi încercând să formuleze un plan care s-o ţină pe Robin ocupată şi, în acelaşi timp, departe de pericol. Atunci tu continuă să-l presezi şi începe să suni la numerele alea, vezi dacă poţi găsi vreun indiciu despre Brockbank.

— Am început deja să fac asta, spuse ea.

Strike auzi tonul latent de revoltă, iminenta ei insistenţă că voia să revină pe stradă.

— Şi, zise Strike gândind rapid, aş vrea să supraveghezi Wollaston Close.

— Să mă uit după Laing?

— Exact. Încearcă să treci neobservată, nu sta după căderea întunericului şi dacă-l vezi pe tipul cu fes pleacă de acolo sau declanşează alarma de viol. Preferabil ambele.

Nici măcar ursuzenia lui Strike nu reuşea să sufoce încântarea lui Robin că revenise la bord, partener pe deplin egal în această afacere.

Nu avea cum să ştie că Strike credea şi spera că o trimite într-o fundătură. Urmărise ziua şi noaptea intrarea micului bloc de locuinţe, schimbându-şi în mod regulat poziţia, folosind ochelari cu vedere de noapte ca să examineze balcoanele şi ferestrele. Nimic din ce văzuse nu indica faptul că Laing s-ar fi ascuns înăuntru: nicio umbră lată care să se mişte în spatele vreunei perdele, nicio urmă de păr pornind de jos de pe frunte sau de ochi întunecaţi ca de dihor, nicio siluetă masivă care să se legene pe cârje sau (deoarece Strike nu lua nimic de bun când era vorba de Donald Laing) care să meargă ţanţoş, ca un fost boxer ce era. Fiecare bărbat care intrase sau ieşise din clădire fusese examinat de Strike, în căutarea unui indiciu al unei asemănări cu fotografia de pe JustGiving sau cu silueta cu fes şi faţă neclară, şi niciunul din ei nu se potrivise nici pe departe.

— Da, spuse el, tu ocupă-te de Laing şi dă-mi jumătate din numerele alea cu Brockbank – le împărţim în două. Eu rămân cu Whittaker. Să nu uiţi să suni în mod regulat, bine?

— Bineînţeles, spuse Robin jubilând. A, şi… Cormoran…

El pornise deja spre biroul lui, dar se întoarse.

— … ce sunt astea?

Robin ţinea în mână pastilele de Accutane pe care el le găsise în sertarul lui Kelsey şi pe care le lăsase în tăviţa lui Robin.

— A, astea, spuse el. Nimic.

O parte din veselia ei păru să se evapore. În Strike încolţi o uşoară vinovăţie. Ştia că e un nemernic morocănos. Ea nu merita asta. Încercă să se adune.

— Tratament pentru acnee, spuse el. Erau ale lui Kelsey.

— Bineînţeles – ai fost la ea acasă – te-ai întâlnit cu sora ei! Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a spus?

Strike nu se simţea în stare să-i povestească acum despre Hazel Furley. Avea impresia că discuţia avusese loc cu mult timp în urmă, era epuizat şi continua să simtă o ostilitate nerezonabilă.

— Nimic nou, spuse el. Nimic important.

— Atunci de ce-ai luat pastilele astea?

— M-am gândit că ar putea fi anticoncepţionale… poate urmărea ceva fără ca sora ei să ştie.

— A, spuse Robin. Deci chiar nu sunt nimic.

Aruncă pastilele la coşul de gunoi.

Mândria îl făcu pe Strike să continue: mândria pură şi simplă. Ea descoperise o pistă bună, iar el nu avea nimic în afara unei idei vagi despre Accutane.

— Şi am găsit un bilet, spuse el.

— Un ce?

— Ca un bilet de garderobă.

Robin aşteptă răbdătoare.

— Numărul 18, spuse Strike.

Robin aşteptă şi alte explicaţii, dar nu mai urmă niciuna. Strike căscă şi îşi

recunoscu înfrângerea.

— Ne vedem mai târziu. Ţine-mă la curent cu ce faci şi unde eşti.

Strike intră în biroul lui, închise uşa, se aşeză pe scaun şi se lăsă pe spătar. Făcuse tot posibilul ca să o împiedice să revină pe stradă. Acum nu voia altceva decât să o audă cum pleacă.

40

…love is like a gun

And in the hands of someone like you

I think it'd kill.[57]

Blue Öyster Cult, „Searchin' for Celine"

Robin era cu un deceniu mai tânără decât Strike. Ajunsese la biroul lui ca secretară temporară, nechemată şi nedorită, la cel mai de jos punct al vieţii lui profesionale. El intenţionase să o păstreze doar timp de o săptămână, şi asta pentru că la sosirea ei fusese cât pe ce să o răstoarne şi să o omoare pe scările de metal şi se simţea dator faţă de ea. Cumva, ea îl convinsese să o lase să rămână, mai întâi încă o săptămână, apoi încă o lună şi, în sfârşit, pentru totdeauna. Ea îl ajutase să iasă din starea de cvasiinsolvenţă, muncise pentru ca afacerea să aibă succes, învăţase în timp ce lucra şi acum nu cerea altceva decât să i se permită să stea alături de el, în timp ce afacerea se prăbuşea iar, şi să lupte pentru supravieţuirea ei.

Tuturor le plăcea de Robin. Şi *lui* îi plăcea de Robin. Cum ar fi putut să nu-i placă de ea, după toate lucrurile prin care trecuseră împreună? Cu toate acestea, el îşi spusese de la bun început: doar până la un punct. Trebuia păstrată o distanţă. Barierele trebuiau să rămână la locul lor.

Ea intrase în viaţa lui chiar în ziua în care el se despărţise pentru totdeauna de Charlotte, după 16 ani de relaţie intermitentă despre care el încă nu putea să spună dacă fusese mai degrabă plăcută sau dureroasă. Serviabilitatea şi solicitudinea lui Robin, fascinaţia ei faţă de ce făcea el, admiraţia ei faţă de el personal (dacă era să fie onest faţă de el însuşi, atunci trebuia să fie până la capăt) fuseseră ca un balsam pentru acele răni pe care i

[57] „…iubirea e asemenea unei arme / Şi în mâinile cuiva ca tine / Cred că ar putea să omoare." (în limba engleză, în original).

le provocase Charlotte, acele traume interne care supravieţuiseră cu mult cadourilor ei de despărţire, un ochi vânăt şi nişte tăieturi.

Safirul de pe al treilea deget al lui Robin fusese atunci o recompensă suplimentară: o protecţie şi un blocaj. Prevenind posibilitatea a ceva mai mult, inelul îi oferea libertatea de a… ce? De a se baza pe ea? De a se împrieteni cu ea? De a permite barierelor să se erodeze imperceptibil, astfel că, privind în urmă, Strike îşi dădu seama că ei îşi împărtăşiseră informaţii personale pe care aproape nimeni altcineva nu le ştia. Robin era una dintre cele doar trei persoane (bănuia el) care ştiau despre presupusul copil pe care Charlotte pretindea că-l pierduse, dar care era posibil să nu fi existat niciodată sau să fi fost avortat. El era unul dintre cei doar câţiva care ştiau că Matthew fusese necredincios. Cu toată hotărârea lui de a o ţine pe Robin la distanţă, se sprijiniseră propriu-zis unul pe celălalt. El încă îşi mai amintea exact senzaţia de a o ţine de talie, în timp ce se îndreptau şerpuit spre Hotelul Hazlitt. Ea era suficient de înaltă pentru ca el s-o ţină cu uşurinţă. Nu-i plăcea să fie obligat să se aplece. Nu îi plăcuseră niciodată femeile foarte scunde.

Lui Matthew nu i-ar plăcea asta, spusese ea.

I-ar fi plăcut încă şi mai puţin dacă ar fi ştiut cât de mult îi plăcuse lui Strike.

Ea nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca Charlotte. Charlotte era acel tip de frumuseţe care îi făcea pe bărbaţi să uite de ei în mijlocul propoziţiei, care îi uluia şi îi făcea să amuţească. Robin era o fată foarte sexi, cum el nu putea să nu remarce atunci când ea se apleca să scoată calculatorul din priză, dar bărbaţii nu rămâneau interzişi în prezenţa ei. De fapt, dacă îşi amintea de Wardle, Robin părea să-i facă şi mai locvace.

Însă lui îi plăcea faţa ei. Îi plăcea vocea ei. Îi plăcea să fie lângă ea.

Nu că ar fi vrut să *fie* cu ea – asta ar fi fost o nebunie. Nu puteau să conducă afacerea împreună şi să aibă o aventură. În orice caz, ea nu era tipul de fată cu care să ai o aventură. El nu o cunoscuse altfel decât logodită sau rămasă singură după ce logodna ei luase sfârşit şi, prin urmare, o vedea ca pe tipul de femeie destinată căsniciei.

Strike însumă, aproape cu furie, acele lucruri pe care le ştia şi le observase şi care o desemnau pe ea ca fiind profund diferită de el, ca întruchipare a unei lumi mai sigure, mai retrase, mai convenţionale. Robin avusese acelaşi iubit infatuat începând din clasa a XI-a (chiar dacă acum el înţelegea asta ceva mai bine), o familie drăguţă de clasă mijlocie în Yorkshire, părinţi căsătoriţi timp de decenii şi aparent fericiţi, un labrador, un Land Rover şi un *ponei,* îşi aminti Strike. Un afurisit de ponei!

Apoi alte amintiri îşi impuseră prezenţa şi o Robin diferită se desprinse de această imagine a unui trecut sigur şi ordonat: şi iată, în faţa lui, o femeie care nu ar fi fost nelalocul ei în DIS. Era acea Robin care făcuse cursuri de şoferie avansată, care se lovise la cap în urmărirea unui criminal, care îi înfăşurase, calmă, braţul însângerat cu haina ei, pe post de garou, după ce el fusese înjunghiat, şi îl dusese la spital. Robin care improvizase cu atâta succes în timp ce interoga suspecţii încât le smulsese informaţii pe care poliţia nu reuşise să le obţină, care o inventase şi întruchipase cu succes pe Venetia Hall, care convinsese un tânăr îngrozit, care voia să-şi amputeze piciorul, să aibă încredere în ea, care îi oferise lui Strike o sută de alte exemple de iniţiativă, ingeniozitate şi curaj care ar fi putut să facă deja din ea o poliţistă în haine civile, dacă nu ar fi intrat cândva într-o scară de bloc întunecoasă, unde o aştepta un nemernic cu mască.

Şi femeia aceea avea să se căsătorească acum cu Matthew! Matthew, care mizase pe faptul că ea avea să lucreze în resurse umane, cu un salariu frumos care să-l completeze pe al lui, care se îmbufna şi se plângea de programul ei de lucru lung şi imprevizibil şi de salariul ei mizerabil… oare ea nu putea să *vadă* ce lucru stupid făcea? De ce dracu' îşi pusese iar inelul ăla pe deget? Nu gustase libertatea în acea călătorie cu maşina în Barrow, la care Strike privea în urmă cu o duioşie care îl tulbura?

Face o greşeală imensă, asta e tot.

Asta era tot. Nu era ceva personal. Fie că ea era logodită, căsătorită sau singură, nimic nu ar fi putut să iasă vreodată din slăbiciunea pe care el, era obligat să recunoască, ajunsese să o aibă. Avea să restabilească distanţa profesională care dispăruse cumva odată cu confesiunile ei bete şi cu camaraderia călătoriei lor în Nord, şi să suspende temporar planul lui doar

pe jumătate recunoscut de a pune capăt relaţiei cu Elin. Pe moment părea mai sigur să aibă la îndemână altă femeie, şi chiar una foarte frumoasă, al cărei entuziasm şi pricepere în pat ar fi trebuit, fără îndoială, să compenseze incompatibilitatea certă din afara lui.

Începu să se întrebe cât avea să mai lucreze Robin pentru el după ce devenea doamna Cunliffe. Cu siguranţă Matthew avea să-şi folosească fiecare gram al influenţei lui de soţ ca să o smulgă dintr-o profesie pe cât de periculoasă, pe atât de prost plătită. Ei bine, ăsta era turnul ei de observaţie: patul, în care putea să şi zacă.

Numai că odată ce te despărţeai, era mult mai uşor să repeţi experienţa. El ştia asta. De câte ori se despărţiseră el şi Charlotte? De câte ori relaţia lor se făcuse bucăţi şi de câte ori încercaseră ei să reasambleze dezastrul? Până la urmă rămăseseră mai multe crăpături decât substanţă: trăiseră într-o pânză de păianjen făcută din falii, ţinută laolaltă de speranţă, durere şi amăgire.

Robin şi Matthew mai aveau doar două luni până la nuntă.

Încă mai era timp.

41

See there a scarecrow who waves through the mist.[58]

Blue Öyster Cult, „Out of the Darkness”

În următoarea săptămână se întâmplă ca Strike să se vadă foarte puţin cu Robin. Supravegheau locaţii diferite şi făceau schimb de informaţii aproape exclusiv prin telefonul mobil.

După cum se aşteptase Strike, nici Wollaston Close, nici împrejurimile lui nu trădaseră vreo urmă a fostului Grănicer al Regimentului Regal, dar nici el nu avusese mai mult succes în găsirea omului său din Catford. Stephanie cea costelivă mai intră şi mai ieşi de câteva ori în şi din apartamentul de deasupra fast-foodului. Chiar dacă nu putea să fie acolo non-stop, Strike deveni curând destul de sigur că îi văzuse toată garderoba: câteva pulovere murdare şi un hanorac zdrenţuit. Dacă, aşa cum afirmase Shanker plin de încredere, Stephanie era prostituată, atunci lucra rar. Deşi avea grijă să nu-i permită niciodată să-l zărească, Strike se îndoia că ochii ei scobiţi ar fi reţinut prea exact o imagine chiar dacă el ar fi ieşit la lumină. Deveniseră obturaţi, plini de o întunecime interioară, fără să mai absoarbă lumea exterioară.

Strike încercase să stabilească dacă Whittaker era aproape permanent înăuntru sau aproape mereu absent din apartamentul din Catford Broadway, dar nu exista niciun telefon fix înregistrat la acea adresă, iar imobilul apărea pe internet ca aparţinând unui domn Dareshak, care fie îl închiria, fie nu reuşea să scape de squater-i.

Într-o seară, detectivul stătea, fumând, lângă intrarea actorilor, privind ferestrele luminate şi întrebându-se dacă îşi imagina el mişcarea din spatele lor, când mobilul lui vibră, iar el văzu numele lui Wardle.

---

[58] „Uite acolo o sperietoare de ciori care îţi face semn prin ceaţă.” (în limba engleză, în original).

— Strike sunt. Ce e?

— Cred că a mai apărut ceva, spuse poliţistul. Se pare că prietenul nostru a lovit iar.

Strike îşi mută mobilul la cealaltă ureche, depărtându-l de trecători.

— Continuă.

— Cineva a înjunghiat o prostituată în Shacklewell şi i-a tăiat două degete ca suvenir. I le-a tăiat deliberat – i-a ţintuit braţul la pământ şi le-a retezat.

— Dumnezeule! Când a fost asta?

— Acu' zece zile – pe 29 aprilie. Abia a ieşit din comă indusă.

— A supravieţuit? întrebă Strike.

Acum îşi desprinse complet ochii de ferestrele în spatele cărora Whittaker putea să se ascundă sau nu, dedicându-i lui Wardle întreaga lui atenţie.

— Prin nu ştiu ce miracol, spuse acesta. A înjunghiat-o în abdomen, i-a perforat plămânul, apoi i-a tăiat degetele. E un miracol că a ratat organele importante. Suntem destul de siguri că el a crezut că e moartă. Ea îl dusese într-un loc gol dintre două clădiri pentru o felaţie. Dar au fost deranjaţi: doi studenţi care mergeau pe Shacklewell Lane au auzit-o ţipând şi au luat-o pe alee să vadă ce se întâmplă. Dacă ar fi întârziat 15 minute ea era bună moartă. A fost nevoie de două transfuzii de sânge ca s-o ţină în viaţă.

— Şi? spuse Strike. Ce spune?

— Păi, e drogată până peste cap şi nu-şi aminteşte atacul efectiv. Ea crede că era un tip alb, mare şi solid, cu căciulă. Geacă întunecată. Gulerul ridicat în sus. Nu i-a văzut prea bine faţa, dar crede că e din Nord.

— Da? spuse Strike, în timp ce inima îi bătea mai tare ca oricând.

— Aşa zice ea. Da' e ameţită. Ah, şi a împiedicat-o să fie călcată de maşină, ăsta e ultimul lucru pe care şi-l aminteşte. A tras-o înapoi de pe stradă când se apropia o camionetă.

— Ce gentleman, spuse Strike suflând fumul de ţigară spre cerul înstelat.

— Da, spuse Wardle. Ei, voia să-i păstreze membrele intacte, nu-i aşa?

— Ar putea ieşi vreun portret-robot?

— Îl ducem mâine pe grafician să se vadă cu ea, dar nu am prea multe speranţe.

Strike rămase în întuneric, gândindu-se intens. Îşi dădea seama că Wardle fusese zguduit de noul atac.

— Ai vreo veste despre vreunul dintre oamenii mei? întrebă el.

— Încă nu, spuse Wardle lapidar.

Strike decise să nu insiste. Avea nevoie de această cale de acces la anchetă.

— Dar pista ta cu Devotee? întrebă el, întorcându-se să privească spre ferestrele apartamentului lui Whittaker, unde nu părea să se fi schimbat nimic. Asta cum merge?

— Încerc să-i pun pe urmele lui pe cei de la infracţionalitate virtuală, dar mi se spune că în momentul ăsta au altceva mai important de făcut, spuse Wardle, nu fără ranchiună. Opinia lor e că e doar un pervers banal sau unul care se uită prin ferestre.

Strike îşi aminti că asta fusese şi opinia lui Robin. Părea că nu mai sunt prea multe de spus. Îşi luă la revedere de la Wardle, apoi se afundă în nişa lui din peretele rece, fumând şi privind ferestrele cu perdele ale lui Whittaker, ca mai înainte.

A doua zi dimineaţă, Strike şi Robin se întâlniră la birou din întâmplare. Strike, care tocmai ieşise din apartamentul lui cu o cutie de carton cu fotografii ale lui Câine Turbat sub braţ, intenţionase să plece direct, fără să mai intre în birou, dar când văzu conturul neclar al lui Robin prin geamul mat se răzgândi.

— ’Neaţa.

— Salut, spuse Robin.

Era încântată să-l vadă, şi încă şi mai încântată să-l vadă zâmbind. Dialogurile lor din ultimul timp fuseseră pline de o stinghereală ciudată. Strike purta cel mai bun costum al lui, care îl făcea să arate mai slab.

— De ce eşti aşa de elegant? întrebă Robin.

— Întâlnire de urgenţă cu avocatul: soţia lui Câine Turbat vrea să le arăt tot ce am strâns, toate pozele cu el în timp ce pândeşte în faţa şcolii şi se repede la copii. M-a sunat aseară, târziu; tocmai apăruse acasă la ea, supărat şi ameninţător: o să-l acuze de tot ce poate, ca să încerce să obţină un ordin de interdicţie.

— Asta înseamnă că încetăm să-l mai supraveghem?

— Mă îndoiesc, spuse Strike uitându-se la ceas. Câine Turbat n-o să se lase cu una, cu două. Oricum, nu contează asta – am zece minute şi am aflat noutăţi.

Strike îi povesti despre tentativa de asasinare a prostituatei din Shacklewell. După ce termină, Robin părea atentă şi gânditoare.

— A luat degete?

— Da.

— Ai zis – când eram la Feathers –, ai zis că nu înţelegi cum ar putea Kelsey să fie prima lui crimă. Ai zis că eşti sigur că el mai exersase până la… ce i-a făcut ei.

Strike dădu din cap.

— Ştii cumva dacă poliţia a căutat alte crime în care a fost tăiată o bucată dintr-o femeie?

— Trebuie s-o fi făcut, spuse Strike, sperând că are dreptate şi notându-şi în minte să-l întrebe pe Wardle. Oricum, după asta o s-o facă.

— Şi ea nu crede că l-ar recunoaşte dacă-l mai vede?

— Cum am zis, îşi ascunsese faţa. Un tip alb solid, geacă neagră.

— Au găsit la ea vreo mostră de ADN? întrebă Robin.

Se gândiră amândoi, simultan, la ceea ce avusese de suportat Robin însăşi în spital, după agresiunea asupra ei. Strike, care investigase violuri, cunoştea procedura. Robin îşi aminti brusc, nefericită, că trebuise să facă pipi într-o sticluţă pentru mostre, cu un ochi complet închis pentru că el o lovise acolo, apoi faptul că trebuise să se întindă pe patul de examinare şi blândeţea doctoriţei în timp ce îi depărta genunchii…

— Nu, spuse Strike. Nu au găsit – nu a existat penetrare. Oricum, trebuie să plec. Poţi s-o laşi baltă azi cu urmărirea lui Câine Turbat: cred că ştie că a făcut-o de oaie, mă îndoiesc că o să apară la şcoală. Dacă poţi să arunci o privire în Wollaston…

— Stai! Adică, dacă ai timp.

— Mai am câteva minute, spuse el uitându-se iar la ceas. Ce s-a întâmplat? Nu cumva l-ai văzut pe Laing?

— Nu, spuse ea, dar cred – nu e deloc sigur – că s-ar putea să avem o pistă despre Brockbank.

— Glumeşti!

— Pe Commercial Road e un club de striptease; m-am uitat puţin la el pe Google Street View. Pare destul de şleampăt. Am sunat şi am cerut cu Noel Brockbank, şi o femeie mi-a spus „Cine?", după care „Vrei să zici Nile?" A acoperit receptorul cu mâna şi a discutat puţin cu altă femeie despre cum îl cheamă pe noul bodyguard. E evident că abia s-a angajat. Aşa că l-am descris cum arată şi ea a zis „Da, ăsta e Nile."

Apoi Robin continuă, minimalizându-şi singură spusele:

— Bineînţeles, e posibil să nu fie el deloc, ar *putea* fi un bărbat cam sumbru care chiar se numeşte Nile, dar când i-am descris mandibula lungă, ea a zis imediat…

— Iar ai dat gol de la jumătatea terenului, spuse Strike uitându-se la ceas. Tre' să plec. Trimite-mi un SMS cu datele clubului de striptease, bine?

— Mă gândeam că aş putea…

— Nu, aş vrea să rămâi în Wollaston Close, spuse Strike. Vorbim.

În timp ce uşa de sticlă se închidea în urma lui, iar el cobora zăngănind scările metalice, Robin încercă să se simtă încântată pentru că el spusese că ea dăduse gol de la mijlocul terenului. Dar ea sperase să aibă şansa de a face altceva decât să se holbeze zadarnic, ore în şir, la apartamentele din Wollaston Close. Începea să bănuiască faptul că Laing nu era acolo şi, mai rău, că Strike ştia asta.

Vizita la avocat fu scurtă, dar productivă. Avocatul era încântat de probele abundente pe care Strike le aşezase în faţa lui şi care demonstrau energic constantele violări ale acordului de custodie de către Câine Turbat.

— Ah, excelent, spuse el zâmbind radios deasupra unei poze mărite cu fiul cel mic care se ascundea înlăcrimat în spatele bonei, în timp ce tatăl lui mârâia şi arăta cu degetul, aproape nas în nas cu sfidătoarea femeie. Excelent, excelent…

Apoi, observând expresia clientei lui, se grăbi să-şi ascundă veselia provocată de vederea suferinţei copilului ei şi le oferi ceai.

O oră mai târziu, Strike, încă în costum, dar acum ţinându-şi cravata îndesată în buzunar, o urmărea pe Stephanie prin centrul comercial din Catford. Asta însemna să treacă pe sub o sculptură gigantică din fibră de sticlă cu o pisică neagră zâmbitoare, aşezată pe traversa de deasupra aleii care ducea la mall. Pisica avea o înălţime de două etaje, între laba bălăbănită şi vârful cozii nepăsătoare care arăta spre cer, şi părea pregătită să se repeadă la ceva sau să-i prindă pe cumpărătorii care treceau pe dedesubt.

Strike decisese să o supravegheze pe Stephanie dintr-un capriciu, deoarece nu o mai urmărise niciodată, iar după ce afla unde se duce şi cu cine se întâlneşte avea de gând să se întoarcă şi să supravegheze apartamentul.

Stephanie mergea, ca aproape întotdeauna, cu braţele strâns înfăşurate în jurul torsului ei, ca şi cum s-ar fi ţinut laolaltă, şi purta hanoracul gri familiar şi fustă mini neagră şi ciorapi. Subţirimea picioarelor ei ca nişte crengi era subliniată de adidaşii butucănoşi. Intră într-o farmacie şi Strike se uită prin vitrină cum stă ghemuită pe un scaun în timp ce aştepta o reţetă, fără să privească pe nimeni în ochi, holbându-se la picioarele ei. După ce îşi luă punga albă de hârtie plecă precum venise, trecând pe sub pisica imensă care îşi legăna laba, părând că se întoarce la apartament. Însă trecu de fast-foodul de pe Catford Broadway şi, puţin după aceea, făcu la dreapta spre Afro Caribbean Food Center, dispărând într-o cârciumă mică numită Catford Ram, construită în spatele centrului comercial. Crâşma, care părea să aibă un singur geam, era îmbrăcată în lemn la exterior, ceea ce ar fi făcut-o să semene cu un pavilion victorian mare dacă nu ar fi fost plină de reclame la fast-food, Sky Sporty şi conexiuni Wi-Fi.

Întreaga zonă era amenajată pentru pietoni, dar o camionetă cenuşie şi ponosită fusese parcată la mică distanţă de intrarea în cârciumă, oferindu-i lui Strike un paravan eficient de unde să pândească, în timp ce îşi studia opţiunile. În acest moment nu ar fi avut niciun rost să ajungă faţă în faţă cu Whittaker, iar cârciuma părea prea micuţă ca să se poată feri de ochii fostului său tată vitreg, dacă chiar cu el se întâlnea Stephanie. Nu voia decât să aibă şansa de a compara aspectul actual al lui Whittaker cu silueta cu fes şi, poate, cu bărbatul cu geacă de camuflaj care pândise la Court.

Strike se sprijini de camionetă şi îşi aprinse o ţigară. Tocmai se hotărâse să găsească un punct de observaţie ceva mai depărtat, ca să vadă cu cine iese Stephanie din crâşmă, când uşile din spate ale camionetei după care se ascundea el se deschiseră brusc.

Strike făcu câţiva paşi grăbiţi cu spatele, în timp ce din camionetă coborau patru bărbaţi, împreună cu o ceaţă fumurie cu miros puternic şi înţepător de plastic ars pe care fostul lucrător la DIS o recunoscu imediat ca fiind cocaină.

Toţi patru erau neîngrijiţi, cu blugi şi tricouri murdare, de vârste greu de evaluat deoarece fiecare dintre ei avea faţa suptă şi ridată prematur. Gurile a doi dintre ei erau prăbuşite înăuntru, deasupra gingiilor rămase fără dinţi. Şocaţi pentru o clipă să-l descopere atât de aproape de ei pe necunoscutul

îmbrăcat în costum curat, părură să-şi dea seama din expresia uimită a lui Strike că acesta nu ştiuse ce se întâmpla în interiorul camionetei şi trântiră uşile.

Trei dintre ei se îndreptară ţanţoş spre cârciumă, dar al patrulea bărbat nu plecă. Îl privea insistent pe Strike, care îl privea insistent şi el. Era Whittaker.

Era mai mare decât îşi amintea Strike. Chiar dacă ştiuse că Whittaker era aproape la fel de înalt ca el, Strike uitase scara acestuia, lăţimea umerilor, greutatea oaselor de sub pielea lui plină de tatuaje. Tricoul lui subţire, inscripţionat cu logoul trupei Slayer, deopotrivă militaristă şi ocultistă, flutura pe trupul lui, în timp ce se înfruntau unul pe celălalt, lăsând să se vadă conturul coastelor.

Faţa lui gălbuie părea uscată prin congelare, ca un măr vechi, cu carnea topită şi pielea lipită de os şi având cavităţi sub pometii înalţi. Părul încâlcit era rărit la tâmple: atârna în codiţe subţiri în jurul lobilor alungiţi, fiecare din ei împodobit cu un inel de argint încastrat în carne. Stăteau aşa, Strike în costumul lui italian, anormal de ferchezuit, şi Whittaker duhnind a fum de cocaină, cu ochii lui aurii de preot eretic înfundaţi acum în spatele pleoapelor ridate şi flasce.

Strike n-ar fi ştiut să spună cât se holbaseră unul la celălalt, dar în acest timp prin minte îi trecu un flux de gânduri perfect coerente…

Dacă el era criminalul, poate că Whittaker s-ar fi panicat, dar nu ar fi fost prea surprins să-l vadă pe Strike. Dacă nu era el criminalul, şocul de a-l descoperi pe Strike lângă camioneta lui ar fi trebuit să fie extrem. Însă Whittaker nu se comportase niciodată asemenea celorlalţi oameni. Îi plăcuse întotdeauna să pară omniscient şi imposibil de şocat.

Apoi Whittaker reacţionă, iar Strike îşi dădu seama imediat că ar fi fost nerezonabil să se aştepte ca el să facă altceva decât făcea. Whittaker rânji, lăsând să se vadă nişte dinţi înnegriţi. Ura de 20 de ani a lui Strike se reaprinse, iar el simţi dorinţa de a-şi înfige pumnul în faţa lui Whittaker.

— Ia te uită, spuse Whittaker încet. E chiar sergentul Sherlock Holmes, fir-

aş al naibii.

Whittaker întoarse capul. Strike văzu cum pielea sclipeşte printre rădăcinile părului rar şi simţi o plăcere meschină din cauza faptului că Whittaker chelea. Dobitocul era mândru de aspectul lui, cu siguranţă nu-i plăcea asta.

— Banjo! strigă Whittaker la ultimul dintre cei trei însoţitori ai săi, care tocmai ajunsese la crâşmă. Ad-o-ncoa'!

Zâmbetul lui rămase insolent, dar ochii lui demenţi zvâcneau de la camionetă la Strike şi apoi din nou la cârciumă. Îşi flexa degetele murdare. Cu toată nepăsarea afişată, era tensionat. De ce nu întreba ce căuta acolo Strike? Sau ştia deja?

Prietenul pe nume Banjo ieşi din crâşmă, trăgând-o pe Stephanie de încheietura ei subţire. Stephanie continua să ţină în mâna liberă punga albă de hârtie de la farmacie, care părea orbitor de imaculată pe lângă hainele ieftine şi murdare ale ei şi ale lui Banjo. În jurul gâtului îi sălta un lănţişor de aur.

— De ce ai…? scânci Stephanie fără să înţeleagă. Ce…?

Banjo o depuse lângă Whittaker.

— Du-te şi ia-mi o halbă, îi ordonă Whittaker lui Banjo, care se îndepărtă supus.

Whittaker îşi strecură mâna pe după ceafa subţire a lui Stephanie, care ridică privirea spre el cu acea adoraţie servilă a unei fete care, asemenea Ledei înaintea ei, vedea în Whittaker ceva ce pentru Strike era complet invizibil. Apoi degetele lui Whittaker îi strânseră gâtul până când pielea din jurul lor se albi şi începu să o scuture pe Stephanie, nu atât de energic încât să atragă atenţia trecătorilor, dar cu suficientă forţă ca expresia ei să se schimbe instantaneu în una de frică absolută.

— Ştii ceva de asta?

— De c-ce? se bâlbâi ea.

Pastilele zăngăneau în punga albă de hârtie.

— De el! spuse Whittaker încet. De ăsta care te interesează atât de mult, curvă mică şi împuţită…

— Dă-i drumul, spuse Strike, vorbind pentru prima oară.

— De când îmi dai tu ordine? îl întrebă Whittaker încet, rânjind larg, cu ochi de nebun.

Cu o forţă subită şi şocantă, Whittaker o prinse pe Stephanie de gât cu ambele mâini şi îi ridică întreg trupul în aer. Ea scăpă punga albă pe trotuar, ca să încerce să se elibereze, şi dădu din picioare în timp ce faţa i se învineţea.

Fără gândire sau reflecţie. Strike îl lovi puternic pe Whittaker în burtă şi acesta căzu pe spate, trăgând-o pe Stephanie după el; înainte ca Strike să poată împiedica asta, auzi cum capul ei se izbeşte de beton. Rămas pe moment fără aer, Whittaker încercă să se ridice în picioare, în timp ce printre dinţii înnegriţi revărsa un torent de obscenităţi şoptite, iar Strike vedea cum cei trei prieteni ai lui, cu Banjo în faţă, îşi croiesc drum spre ieşirea din cârciumă: văzuseră totul pe unicul ei geam murdar. Unul dintre ei avea un cuţit scurt şi ruginit.

— Haideţi! îi incită Strike, fără să dea înapoi şi desfăcând larg braţele. Aduceţi poliţia la laboratorul vostru mobil de cocaină!

Whittaker, încă lipsit de răsuflare, făcu de pe jos un gest care avu efectul de a-i ţine la distanţă pe prietenii lui, aceasta fiind cea mai rezonabilă manifestare a lui pe care Strike o văzuse vreodată. La geamul pubului se iţeau mai multe feţe.

— Nenorocitule… nenorocit ce… şuieră Whittaker.

— Da, hai să discutăm despre mame, spuse Strike, trăgând-o pe Stephanie în picioare.

Simţea cum în urechi îi pulsează sângele. Ar fi vrut să-l pocnească pe Whittaker până îi zdrobea faţa gălbuie.

— Pe a mea el a omorât-o, îi spuse Strike fetei.

Privi în ochii ei goi. Braţele ei erau atât de subţiri că Strike aproape putea să le înconjoare cu mâna.

— Ai auzit ce ţi-am spus? A ucis deja o femeie. Poate mai multe.

Whittaker încercă să-l prindă pe Strike de genunchi şi să-l doboare; Strike îl îndepărtă lovindu-l cu piciorul, continuând s-o ţină pe Stephanie. Urmele roşii ale mâinilor lui Whittaker ieşeau în evidenţă pe gâtul ei alb, ca şi urma lanţului, de care atârna conturul unei inimi contorsionate.

— Haide cu mine, îi zise Strike fetei. E un criminal nenorocit. Există adăposturi pentru femei.

Ochii ei erau ca nişte puţuri către o întunecime pe care Strike nu o cunoscuse niciodată. Putea să-i ofere şi un unicorn: propunerea lui era o nebunie, în afara domeniului posibilului. În mod incredibil, deşi Whittaker o strânsese de gât până când ea nu mai putuse vorbi, Stephanie se smulse de lângă Strike ca şi cum acesta ar fi fost un răpitor, se împletici spre Whittaker şi se ghemui protector lângă el, în timp ce inima contorsionată se legăna.

Whittaker o lăsă pe Stephanie să-l ajute să se ridice în picioare şi se întoarse cu faţa la Strike, frecându-şi burta acolo unde fusese lovit. Apoi, în stilul lui dement, începu să râdă înfundat ca o femeie bătrână. Whittaker câştigase: amândoi ştiau asta. Stephanie se agăţa de el de parcă el o salvase. Whittaker îşi băgă degetele murdare adânc în părul din spatele capului ei şi o trase cu putere spre el, o sărută, băgându-i limba în gât, dar în acelaşi timp făcând semn prietenilor lui care continuau să privească să urce în camionetă. Banjo se sui la volan.

— Ne mai vedem, băieţelu' mamii, îi şopti Whittaker lui Strike.

Apoi o împinse pe Stephanie în faţa lui, să urce în spatele camionetei.

Înainte ca uşile acesteia să se închidă peste obscenităţile şi râsetele batjocoritoare ale prietenilor lui, Whittaker privi drept în ochii lui Strike şi făcu gestul familiar de tăiere a gâtului, rânjind. Camioneta demară.

Strike îşi dădu dintr-odată seama că în jurul său se aflau mai mulţi oameni care se holbau, privindu-l cu expresia absentă, dar uimită a publicului când se

aprinde pe neaşteptate lumina. De geamul crâşmei stăteau în continuare lipite mai multe feţe. Nu îi mai rămăsese nimic de făcut, în afară de a memora numărul camionetei vechi şi şovăitoare înainte ca ea să dea colţul. În timp ce el se îndepărta furios de acel decor, privitorii se împrăştiau, făcându-i loc.

42

I'm living for giving the devil his due.[59]

Blue Öyster Cult, „Burnin' for You"

Se mai întâmplă şi rateuri, îşi spuse Strike. Cariera lui militară nu fusese complet lipsită de întâmplări nefericite. Puteai să te antrenezi oricât de bine, să verifici fiecare articol al echipamentului, să anticipezi fiecare împrejurare neprevăzută şi totuşi să te dea peste cap un ghinion aleator. Odată, în Bosnia, un telefon mobil defectuos îşi pierduse pe neaşteptate întreaga energie din baterie, declanşând un lanţ de întâmplări nefericite culminând cu faptul că un prieten de-al lui abia scăpase cu viaţă după ce o luase cu maşina pe o stradă greşită din Mostar.

Nimic din toate acestea nu schimba faptul că, dacă un subordonat de-al lui de la DIS aflat într-o misiune de supraveghere s-ar fi sprijinit de spatele unei camionete parcate neglijent fără să verifice mai întâi dacă aceasta e goală, Strike ar fi avut multe de spus, şi pe un ton vehement. Nu voise să se confrunte cu Whittaker, sau aşa îşi spunea el, dar după o perioadă de reflecţie rece fu obligat să accepte că acţiunile lui spuneau o poveste diferită. Frustrat de îndelungatele ore în care urmărise apartamentul lui Whittaker, făcuse prea puţine eforturi ca să nu se lase observat de la geamul cârciumii şi, chiar dacă nu ar fi avut de unde să ştie că în acea camionetă e Whittaker, simţea, când îşi aducea aminte, o plăcere sălbatică ştiind că îl pocnise, în sfârşit, pe nenorocitul acela.

Dumnezeule, cât îşi dorise să-i facă rău. Râsul sfidător, părul cu codiţe subţiri, tricoul cu Slayer, mirosul înţepător, degetele strânse în jurul gâtului alb şi subţire, vorbele incitante despre mame: sentimentele care irupseseră în Strike la vederea neaşteptată a lui Whittaker fuseseră cele ale ipostazei lui de la 18 ani, nerăbdător să se bată, nepăsându-i de consecinţe.

[59] „Trăiesc ca să-i dau diavolului ce i se cuvine." (în limba engleză, în original).

Lăsând la o parte plăcerea de a-l fi lovit pe Whittaker, ciocnirea lor nu produsese prea multe informaţii semnificative. Oricât ar fi încercat să facă o comparaţie, nu putea nici să-l identifice, nici să-l elimine pe Whittaker, doar după aspect, ca fiind sau nu silueta masivă cu fes. Deşi silueta întunecată pe care Strike o fugărise prin Soho nu avusese şuviţele încâlcite ale lui Whittaker, părul lung putea fi legat la spate sau băgat sub căciulă; păruse mai solid decât Whittaker, dar gecile cu pernuţe puteau foarte uşor să dea volum. Şi nici reacţia lui Whittaker atunci când îl descoperise pe Strike lângă camioneta lui nu-i oferise detectivului vreun indiciu real. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin se putea decide dacă văzuse triumf în expresia sfidătoare a lui Whittaker sau dacă ultimul gest, degetele murdare care despicau aerul, fuseseră obişnuitul lui dramatism, o ameninţare fără acoperire, răzbunarea infantilă a unui bărbat hotărât cu orice preţ să fie cel mai rău, cel mai înfricoşător.

Pe scurt, ciocnirea lor dezvăluise faptul că Whittaker rămăsese narcisist şi violent şi îi oferise lui Strike două mici informaţii suplimentare. Prima era aceea că Stephanie îl iritase pe Whittaker pentru că manifestase curiozitate faţă de Strike şi, chiar dacă Strike presupunea că aceasta se datora simplului fapt că el fusese cândva fiul vitreg al lui Whittaker, nu excludea complet posibilitatea ca ea să fi fost declanşată de faptul că Whittaker vorbise despre o dorinţă de răzbunare sau lăsase să-i scape faptul că el căuta aşa ceva. În al doilea rând, Whittaker reuşise să-şi facă prieteni bărbaţi. Deşi prezentase întotdeauna, pentru anumite femei, o atractivitate pe care Strike nu o înţelegea, Whittaker se bucurase de o aversiune şi un dispreţ aproape universale din partea bărbaţilor pe vremea când îl cunoscuse Strike. Propriul lui sex avusese tendinţa de a-i dezaproba histrionismul, aburelile sataniste, dorinţa de a ieşi în faţă în orice grup şi, bineînţeles, de a nu suporta atracţia lui stranie şi magnetică faţă de femei. Însă acum Whittaker părea să fi găsit un fel de echipă, bărbaţi care împărţeau cu el drogurile şi îi permiteau să-i domine.

Strike conchise că singurul lucru profitabil pe care îl putea face pe termen scurt era să-i povestească lui Wardle ce se întâmplase şi să-i dea numărul camionetei. Făcu asta în speranţa că poliţia avea să considere că merită efortul să caute droguri sau alte probe incriminante în acel vehicul sau, încă şi mai bine, în apartamentul de deasupra fast-foodului.

Wardle ascultă fără niciun entuziasm în timp ce Strike insista că mirosise fum de cocaină. Strike se simţi obligat să recunoască, după ce convorbirea luă sfârşit, că, dacă ar fi fost în poziţia lui Wardle, nu ar fi considerat nici el propriile lui probe motiv suficient pentru percheziţionarea camionetei. În mod evident, poliţistul se gândea că Strike îl urăşte pe fostul lui tată vitreg şi, oricât de mult sublinie Strike legătura dintre el şi Whittaker prin Blue Öyster Cult, Wardle nu păru să se răzgândească.

Când Robin îl sună în seara aceea, cu obişnuitul ei raport despre ultimele noutăţi, Strike se simţi uşurat şi alinat că îi poate povesti ce se întâmplase. Deşi avea şi ea veşti, anunţul lui că se întâlnise faţă în faţă cu Whittaker îi abătu atenţia şi o făcu să asculte întreaga poveste într-o tăcere nerăbdătoare.

— Păi, mă bucur că l-ai lovit, spuse ea după ce Strike termină să se mustre singur pentru că îngăduise ca acea altercaţie să aibă loc.

— Da? întrebă el surprins.

— Bineînţeles. O strângea de gât pe fată!

Chiar în clipa în care cuvintele îi ieşeau din gură, Robin îşi dori să nu le fi spus. Nu voia să-i ofere lui Strike niciun motiv suplimentar să-şi amintească acel lucru pe care ea îşi dorea să nu i-l fi spus niciodată.

— În materie de cavaler rătăcitor, am fost mai degrabă varză. Fata a căzut peste el şi a dat cu capul de asfalt.

După o scurtă pauză de reflecţie, Strike adăugă:

— Ce nu înţeleg eu e *ea.* Asta era şansa ei. Ar fi putut să plece: Aş fi dus-o la un adăpost, aş fi avut grijă de ea. De ce dracu' s-a întors la el? De ce fac femeile asta?

Din ezitarea de o fracţiune de secundă de dinaintea răspunsului lui Robin, Strike îşi dădu seama că spusele lui puteau primi o anumită interpretare personală.

— Presupun… începu Robin.

Simultan, Strike adăugă:

— N-am vrut să spun că…

Amândoi se opriră.

— Scuze, zi mai departe, spuse Strike.

— Voiam doar să zic că oamenii agresaţi se agaţă de agresori, nu-i aşa? Au fost spălaţi pe creier şi cred că nu există alternativă.

Eu eram alternativa, fir-ar a dracu', eram chiar acolo, în faţa ei!

— Vreo urmă de Laing azi? întrebă el.

— Nu, spuse Robin. Ştii, *chiar* nu cred că e acolo.

— Eu totuşi cred că merită…

— Uite ce e, ştiu cine stă în fiecare apartament în afara unuia singur, spuse Robin. Din toate celelalte ies şi intră oameni. Ultimul fie e neocupat, fie e cineva mort acolo, pentru că uşa nu se deschide niciodată. Nu am văzut să vină nici măcar îngrijitori sau asistente.

— Mai încercăm o săptămână, spuse Strike. E singura pistă pe care o avem pentru Laing.

În timp ce Robin încerca să protesteze, Strike adăugă iritat:

— Ascultă, şi eu o să fiu în aceeaşi poziţie, o să filez clubul ăla de striptease.

— Numai că ştim că Brockbank e acolo, spuse Robin tăios.

— O să cred asta când o s-o văd, replică Strike.

Îşi luară la revedere câteva minute mai târziu, cu o nemulţumire reciprocă prost disimulată.

Toate anchetele aveau stagnările şi secetele lor, atunci când informaţia şi inspiraţia secau, dar lui Strike îi era greu să adopte o perspectivă filosofică.

Graţie necunoscutului care trimisese piciorul, în afacere nu mai intrau bani. Ultimul lui client plătitor, soţia lui Câine Turbat, nu mai avea nevoie de el. În speranţa de a convinge un judecător că un ordin de interdicţie nu era necesar, Câine Turbat se supunea de fapt unei astfel de decizii.

Agenţia nu mai putea supravieţui prea mult dacă din biroul ei continuau să emane duhorile conjugate ale eşecului şi perversiunii. Aşa cum prevăzuse Strike, numele lui se multiplica acum pe internet, în conexiune cu uciderea şi dezmembrarea lui Kelsey Platt, iar detaliile macabre nu doar anulau orice menţionare a succeselor lui anterioare, dar eclipsau şi simpla reclamă la serviciile lui de detectiv. Nimeni nu mai voia să angajeze un om atât de notoriu; nimănui nu-i plăcea ideea unui detectiv atât de strâns legat de o crimă nesoluţionată.

Prin urmare, Strike porni plin de hotărâre şi uşoară disperare spre clubul de striptease, unde spera să-l găsească pe Noel Brockbank. Clubul se dovedi a fi încă o veche crâşmă convertită, aflată pe o străduţă care pleca din Commercial Road în Shoreditch. Faţada de cărămidă se fărâmiţa pe alocuri; ferestrele fuseseră vopsite în negru, cu siluete albe şi grosiere de femei goale. Numele iniţial („The Saracen”) încă se mai distingea, cu litere mari şi aurii, pe sub vopseaua neagră şi scorojită de pe uşile duble.

Zona era locuită în mare parte de musulmani. Strike trecea pe lângă aceştia, cu hijab-urile şi taqiyah-urile lor, în timp ce ei se uitau prin numeroasele magazine de haine ieftine, toate purtând nume precum International Fashion şi Made in Milan şi etalând manechine triste cu peruci sintetice, îmbrăcate în nailon şi poliester. Commercial Road era înţesată cu bănci din Bangladesh, agenţii imobiliare ţipătoare, şcoli englezeşti şi băcănii părăginite care vindeau fructe trecute în spatele unor vitrine soioase, dar nu avea nicio bancă pe care să te aşezi, nici măcar un zid scund şi rece. Chiar dacă Strike îşi schimba frecvent punctul de observaţie, genunchiul lui începu în curând să se plângă de lungile intervale petrecute în picioare, în timp ce aştepta nu se ştie ce, pentru că Brockbank nu se vedea nicăieri.

Bărbatul de la intrare era îndesat, fără gât, iar Strike nu văzu pe nimeni care să intre sau să iasă, în afara clienţilor şi a stripperiţelor. Fetele veneau şi plecau şi, asemenea locului lor de muncă, erau mai neîngrijite şi mai puţin

cizelate decât cele care lucrau la Spearmint Rhino. Unele aveau tatuaje sau piercing-uri; mai multe dintre ele erau supraponderale iar una, care lăsa impresia că e beată atunci când intră în clădire la ora 11 dimineaţa, părea de-a dreptul murdară, aşa cum se vedea prin vitrina şaormeriei aflate exact vizavi de club. După ce supraveghe Saracen timp de trei zile, Strike, care îşi făcuse multe speranţe, în ciuda a ceea ce îi spusese lui Robin, conchise fără tragere de inimă că fie Brockbank nu lucrase niciodată acolo, fie fusese deja concediat.

Dimineaţa zilei de vineri sosi înainte ca tiparul deprimant al lipsei totale de indicii să se modifice. În timp ce Strike pândea din intrândul unui magazin de haine deosebit de jalnic numit World Flair, mobilul lui sună şi Robin îi spuse la ureche.

— Mâine vine în Londra Jason. Tipul cu piciorul. De pe site-ul celor care vor să fie amputaţi.

— Excelent! spuse Strike, simţindu-se uşurat la simpla perspectivă de a intervieva pe cineva. Unde ne întâlnim cu el?

— E vorba de „ei", spuse Robin, cu o notă clar de rezervă în voce. Ne întâlnim cu Jason şi Tempest. Ea e…

— Poftim? o întrerupse Strike. *Tempest?*[60]

— Mă îndoiesc că e numele ei de botez, spuse Robin sec. E femeia cu care interacţiona Kelsey pe internet. Cea cu păr negru şi ochelari.

— A, da, îmi amintesc, repetă Strike, ţinând mobilul între falcă şi umăr în timp ce îşi aprindea o ţigară.

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon. E o mare activistă în comunitatea de transabilitate şi e destul de solicitantă, dar Jason crede că ea e minunată şi se simte mai în siguranţă dacă e şi ea acolo.

[60] „Furtună", în limba engleză, în original.

— Foarte bine, spuse Strike. Deci unde ne întâlnim cu Jason şi Tempest?

— Vor să meargă la Gallery Mess. E cafeneaua de la Galeria Saatchi.

— Serios?

Lui Strike i se părea că-şi aminteşte că Jason lucra la un supermarket şi era surprins că prima lui dorinţă la sosirea în Londra era arta contemporană.

— Tempest e în scaun cu rotile, spuse Robin, şi se pare că acolo au acces foarte bun pentru cei cu dizabilităţi.

— Bine, spuse Strike. La ce oră?

— La 1, spuse Robin. Ea… ăă… întreba dacă plătim noi.

— Presupun că vom fi nevoiţi.

— Şi auzi… Cormoran… ar fi în regulă dacă îmi iau liber mâine-dimineaţă?

— Da, sigur. S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, numai că am de rezolvat nişte… nişte lucruri legate de nuntă.

— Nicio problemă.

Înainte ca ea să apuce să închidă, Strike adăugă.

— Hei, vrei să ne întâlnim noi mai întâi, înainte să-i chestionăm? Ca să convenim asupra strategiei de intervievare?

— Ar fi minunat! spuse Robin.

Mişcat de entuziasmul ei, Strike sugeră să se întâlnească într-un magazin de sendvişuri de pe King's Road.

43

Freud, have mercy on my soul.[61]

Blue Öyster Cult, „Still Burnin'"

A doua zi, Strike era de cinci minute la Pre A Manger de pe King's Road când sosi Robin, cu o sacoşă albă pe umăr. Strike era la fel de neinformat în privinţa modei feminine ca majoritatea foştilor soldaţi bărbaţi, dar până şi el recunoştea numele Jimmy Choo.

— Pantofi, spuse el arătând cu degetul, după ce îi comandase ei o cafea.

— Bravo, spuse Robin zâmbind larg. Pantofi. Da. Pentru nuntă.

La urma urmei, trebuiau să poată recunoaşte faptul că nunta urma să aibă loc. De când Robin reluase logodna, un tabu ciudat părea să existe în jurul acestui subiect.

— Mai vii, nu-i aşa? întrebă ea în timp ce se aşezau la o masă de lângă fereastră.

Oare acceptase cândva că va participa la nuntă, se întrebă Strike. Primise noua invitaţie, care, ca şi prima, era imprimată cu negru pe un carton crem tare, dar nu-şi amintea să-i fi spus că avea să vină. Ea îl privea, aşteptând un răspuns, şi el îşi aminti de Lucy şi de încercările ei de a-l sili să participe la ziua de naştere a nepotului său.

— Da, spuse el fără chef.

— Să confirm eu pentru tine? întrebă Robin.

— Nu, spuse el. O să confirm eu.

[61] …Freud, fie-ţi milă de sufletul meu." (în limba engleză, în original).

Strike presupunea că asta implică să o sune pe mama ei. Aşa te prindeau femeile, se gândi el. Te puneau pe nişte liste şi te obligau să confirmi şi să te dedici. Îţi induceau senzaţia că, dacă nu vii acasă, o farfurie cu mâncare caldă o să rămână de izbelişte, un scaun cu spătar auriu o să rămână neocupat, un cartonaş cu numele tău o să stea ruşinos pe o masă, anunţând lumii întregi grosolănia ta. Fără să se gândească prea mult, nu putea găsi niciun lucru pe care să-şi dorească mai puţin să-l vadă decât căsătoria lui Robin cu Matthew.

— Vrei… ai prefera să o invit şi pe Elin? întrebă Robin curajos, sperând să vadă că expresia lui devine ceva mai puţin posacă.

— Nu, spuse Strike fără ezitare.

Însă el văzu în oferta ei un fel de rugăminte, şi afecţiunea lui reală faţă de ea îl făcu să revină la dispoziţia lui ceva mai amabilă.

— Atunci hai să vedem pantofii.

— Nu cred că vrei să vezi…!

— Dacă am zis că vreau.

Robin scoase cutia din sacoşă, cu o veneraţie care îl amuză pe Strike, săltă capacul şi despături foiţele dinăuntru. Erau nişte pantofi strălucitori, de culoarea şampaniei cu tocuri-cui prelungi.

— Cam rock ’n’ roll pentru o nuntă, spuse el. Credeam că sunt… nu ştiu… mai înfloraţi.

— Aproape că nici n-o să se vadă, spuse ea mângâind unul din tocuri cu arătătorul. Aveau şi nişte platforme, dar…

Robin nu termină propoziţia. Adevărul era că lui Matthew nu îi plăcea ca ea să fie prea înaltă.

— Deci cum o să-i manevrăm pe Jason şi Tempest? spuse ea, punând capacul la loc peste pantofi şi băgându-i în sacoşă.

— Tu o să conduci interviul, spuse Strike. Tu ai fost în legătură cu ei. Eu o să intervin dacă e necesar.

— Îţi dai seama, spuse Robin cu stânjeneală, că Jason o să te întrebe despre picior? Că el crede că tu… că tu ai minţit în legătură cu modul în care l-ai pierdut?

— Da, ştiu asta.

— Bun. N-aş vrea să te superi sau ceva, asta e tot.

— Cred că o să mă descurc, spuse Strike, amuzat de expresia ei îngrijorată. N-o să-l pocnesc, dacă asta te preocupă.

— Asta e bine, spuse Robin, pentru că, dacă e să judecăm după fotografiile lui, l-ai face bucăţi.

O luară pe King's Road unul lângă celălalt, în timp ce Strike fuma, spre intrarea în galerie puţin retrasă de la stradă, în spatele statuii lui Sir Hans Sloane cu perucă şi ciorapi. Trecură printr-o arcadă din zidul de cărămidă deschisă la culoare şi intrară într-un scuar cu iarbă care, dacă nu ar fi fost zgomotul străzii aglomerate din spatele lor, ai fi putut crede că e o pajişte de la ţară. Scuarul era înconjurat pe trei laturi de clădiri de secol XIX. În faţă, în interiorul a ceea ce înainte ar fi putut să fie o cazarmă, era Gallery Mess.

Strike, care îşi imaginase vag un bufet lipit de galerie, îşi dădu seama acum că intra într-un spaţiu mult mai luxos şi îşi aminti cu un anumit regret de depăşirea de cont şi, pe de altă parte, de acordul de a plăti pentru ceea ce, aproape sigur, avea să fie un prânz pentru patru persoane.

Sala în care intrară era lungă şi îngustă. Prin deschiderile din dreapta lor se vedea o a doua zonă, mai spaţioasă. În timp ce îl urmau pe ospătarul-şef spre zona interioară a sălii, feţele de masă albe, chelnerii la costum, plafoanele cu bolţi înalte şi arta contemporană abundentă de pe pereţi sporiră teama lui Strike că avea să plătească foarte mult pentru asta.

Cei doi pe care îi căutau erau uşor de reperat printre clienţii îmbrăcaţi cu gust, majoritatea femei. Jason era un tânăr aţos, cu nas lung, care purta un hanorac maroniu şi blugi şi arăta de parcă ar fi putut s-o ia la fugă la cea mai mică provocare. Semăna cu un bâtlan ciufulit, cum se holba la şervetul lui. Tempest, al cărei păr negru tuns scurt şi ondulat era categoric vopsit, purta ochelari groşi, cu rame pătrate, şi era opusul lui ca fizic: palidă, bondoacă şi

flască, cu ochii mici şi înfundaţi ca nişte stafide într-un chec. Purta un tricou negru, cu un ponei multicolor de desene animate întins pe pieptul ei amplu, şi stătea într-un scaun cu rotile de lângă masă. Fiecare avea în faţa lui un meniu deschis. Tempest îşi comandase deja un pahar cu vin.

Când îi văzu pe Strike îşi Robin că se apropie, Tempest începu să zâmbească radios şi întinse arătătorul ei îndesat ca să-l împungă pe Jason în umăr. Băiatul privi temător în jurul lui; Strike sesiză asimetria pronunţată a ochilor săi albastru-deschis, unul fiind cu cel puţin un centimetru mai sus decât celălalt. Asta îi dădea un aspect ciudat de vulnerabil, ca şi cum ar fi fost terminat în grabă.

— Bună, spuse Robin, zâmbind şi întinzând mâna mai întâi spre Jason. Mă bucur că ne cunoaştem în sfârşit.

— Bună, murmură el, întinzând nişte degete inerte.

După o căutătură rapidă către Strike, Jason întoarse privirea şi se înroşi.

— Ei, salut! spuse Tempest.

Tempest întinse mâna spre Strike, continuând să zâmbească. Îşi dădu scaunul înapoi cam zece centimetri, cu multă abilitate, şi îi sugeră lui Strike să-şi ia un scaun de la o masă învecinată.

— Cafeneaua asta e extraordinară. E aşa de uşor să te mişti prin ea şi angajaţii sunt foarte serviabili.

Apoi Tempest i se adresă tare unui chelner aflat în trecere:

— Nu te supăra! Ne mai aduci două meniuri, te rog?

Strike se aşeză lângă ea, în timp ce Jason se trăgea la o parte ca să-i facă loc lui Robin lângă el.

— E un loc minunat, nu-i aşa? spuse Tempest sorbind din vin. Şi angajaţii sunt minunaţi în privinţa scaunului cu rotile. Nu ştiu cum să te mai ajute. O să-l recomand pe site-ul meu; am o listă cu locaţii prietenoase pentru cei cu dizabilităţi.

Jason îşi lăsă capul deasupra meniului, părând că se teme să privească în ochi pe oricine.

— I-am spus să nu-şi facă probleme ce comandă, îi spuse Tempest lui Strike, relaxată. El nu-şi dădea seama cât de mult trebuie să fi câştigat voi din soluţionarea cazurilor ălora. I-am spus: probabil că presa v-a dat o grămadă de bani doar pentru poveste. Bănuiesc că asta faceţi acum, încercaţi să rezolvaţi cazurile de foarte mare notorietate?

Strike se gândi la contul lui bancar în degringoladă, la ilustra lui garsonieră de deasupra biroului şi la efectul catastrofic pe care piciorul tăiat îl avusese asupra afacerii lui.

— Încercăm, spuse el evitând să privească spre Robin.

Robin alese cea mai ieftină salată şi o apă. Tempest ordonă un aperitiv şi un fel principal, îndemnându-l pe Jason să facă la fel, apoi strânse meniurile şi le înapoie chelnerului cu un aer de gazdă graţioasă.

— Deci, Jason, începu Robin.

Imediat, Tempest vorbi peste ea, adresându-i-se lui Strike.

— Jason e agitat. Nu s-a gândit prea bine care ar putea fi repercusiunile unei întâlniri cu tine. A trebuit să i le explic; am vorbit la telefon zi şi noapte, ar trebui să vezi facturile – ar trebui să ţi le trimit ţie, ha ha! Dar, serios vorbind…

Expresia lui Tempest deveni dintr-odată gravă.

— … am vrea foarte mult să ne asiguri în avans că n-o să avem probleme pentru că nu am spus totul poliţiei. Pentru că nu e ca şi acum am fi avut vreo informaţie utilă. Ea era o sărmană copilă cu probleme. Noi nu ştim nimic. Ne-am întâlnit cu ea doar o dată şi nu avem nici cea mai vagă idee cine a omorât-o. Sunt sigură că tu ştii mult mai multe despre asta decât noi. Ca să fiu sinceră, am fost foarte îngrijorată când am auzit că Jason vorbise cu partenera ta, pentru că eu nu cred că toată lumea înţelege cu adevărat cât de persecutaţi suntem noi ca şi comunitate. Am primit eu însămi ameninţări cu moartea – ar trebui să te angajez ca să le investighezi, ha ha.

— Cine te-a ameninţat cu moartea? întrebă Robin cu o surprindere politicoasă.

— E site-ul *meu,* înţelegi, spuse Tempest ignorând-o pe Robin şi adresându-i-se lui Strike. Eu îl conduc. E ca şi cum aş fi o mamă surogat… sau Maica Stareţă, ha ha… în orice caz, eu sunt cea căreia i se confesează toţi şi căreia i se cer sfaturi, aşa că, evident, *eu* sunt cea care e atacată atunci când ignoranţii ne iau la ochi. Presupun că ce fac eu nu mă prea ajută. Mă lupt mult şi pentru cauzele altora, nu-i aşa, Jason?

Tempest se opri doar ca să ia o gură lacomă de vin, apoi continuă:

— În orice caz, nu-l pot sfătui pe Jason să vorbească cu tine în lipsa unei garanţii că n-o să dea de necaz.

Strike se întrebă ce autoritate credea ea că ar putea avea el în această chestiune. Realitatea era că atât Jason, cât şi Tempest ascunseseră informaţii faţă de poliţie şi, independent de motivele pentru care făcuseră asta şi indiferent dacă informaţiile lor s-ar fi dovedit sau nu a fi de valoare, comportamentul lor fusese nesăbuit şi posibil dăunător.

— Nu cred că veţi avea probleme niciunul dintre voi, minţi el cu uşurinţă.

— Ei, bun, mă bucur să aud asta, spuse Tempest cu oarecare complezenţă, pentru că noi chiar *vrem* să ajutăm, evident. Adică, eu i-am zis lui Jason, dacă bărbatul ăla vânează comunitatea TIIC, ceea ce e posibil – adică, la naiba, e *datoria* noastră să ajutăm. Şi nici nu m-ar surprinde asta, la ce jigniri şi ură primim pe site. E incredibil. Adică e evident că ele vin din ignoranţă, dar suntem jigniţi de oameni la care te-ai aştepta să fie de partea noastră, care ştiu exact cum e să fii discriminat.

Sosiră băuturile. Spre oroarea lui Strike, chelnerul est-european răsturnă sticla lui de bere Spitfire într-un pahar cu gheaţă.

— Hei! spuse Strike tăios.

— Berea nu e rece, spuse chelnerul, surprins de ceea ce, în mod evident, i se părea o reacţie exagerată a lui Strike.

— Ce mama dracu', murmură Strike.

Pescui gheaţa din pahar. Era suficient de rău că îl aştepta o notă de plată sănătoasă pentru prânz şi fără gheaţă în bere. Chelnerul îi servi lui Tempest al doilea ei pahar de vin cu un aer uşor ţâfnos. Robin încercă să profite:

— Jason, când ai luat prima oară legătura cu Kelsey…

Dar Tempest îşi puse paharul pe masă şi îi acoperi vocea.

— Da, mi-am verificat toate arhivele, şi Kelsey a vizitat prima oară site-ul în decembrie. Da, am spus asta poliţiei, le-am comunicat totul. Kelsey a întrebat de *tine…*

Tempest îi spusese asta lui Strike pe un ton care sugera că acesta ar fi trebuit să se simtă flatat că fusese menţionat pe site-ul ei.

— … apoi ea a început să discute cu Jason, au făcut schimb de e-mailuri şi de atunci încolo au fost permanent în legătură, nu-i aşa, Jason?

— Da, spuse Jason slab.

— Apoi ea a sugerat o întâlnire şi Jason m-a contactat pe mine – nu-i aşa, Jason? – practic s-a gândit că s-ar simţi mai confortabil dacă aş veni şi eu, pentru că, la urma urmei, aşa e internetul, nu? Nu se ştie niciodată. Putea să fie oricine. Putea să fie un bărbat.

— Şi ce ţi-a spus Kelsey despre mine, Jason? îl întrebă Strike pe băiat.

Jason se făcu purpuriu la faţă când Strike i se adresă şi Robin se întrebă brusc dacă nu cumva era gay. În urma cercetării amănunţite a forumurilor, detectase un subtext erotic în unele fantezii ale celor care postau, chiar dacă nu în toate, «Δēvōtėė» fiind cel mai ostentativ dintre ei.

— A spus, murmură Jason, că fratele ei te cunoaşte. Că a lucrat cu tine.

— Serios? spuse Strike. Eşti sigur că a zis frate?

— Da.

— Pentru că ea nu avea frate. Doar o soră.

Ochii şui ai lui Jason se plimbară nervos pe deasupra obiectelor de pe masă, după care reveniră asupra lui Strike.

— Sunt destul de sigur că a zis frate.

— A lucrat cu mine în armată, deci?

— Nu, nu în armată, nu cred. Mai târziu.

Minţea întruna. Dacă era marţi, zicea că e miercuri.

— Dar *mie* mi s-a părut că a zis că prietenul ei i-a spus asta, zise Tempest. Ne-a spus că are un prieten pe nume Neil, Jason… mai ţii minte?

— Niall, murmură Jason.

— A, da? Bun, Niall. El a luat-o după ce am ieşit la cafea, îţi aminteşti?

— Stai puţin, spuse Strike în timp ce ridica mâna, iar Tempest se opri, ascultătoare. L-aţi *văzut* pe Niall?

— Da, zise Tempest. A venit s-o ia. Cu motocicleta.

Urmă o scurtă tăcere.

— Un bărbat cu motocicleta a venit s-o ia de la… unde v-aţi întâlnit cu ea? întrebă Strike.

Tonul lui calm era contrazis de pulsul dintr-odată accelerat.

— Café Rouge, pe Tottenham Court Road, spuse Tempest.

— Nu e departe de biroul nostru, spuse Robin.

Nuanţa de roşu a lui Jason se întunecă şi mai tare.

— Ah, Kelsey şi Jason ştiau asta, ha ha! Sperai să-l vezi pe Cormoran că intră în cafenea, nu-i aşa, Jason? Ha ha ha!

Tempest râse cu voioşie, în timp ce chelnerul se întorcea cu aperitivul ei.

— Un bărbat pe motocicletă a venit s-o ia, Jason?

Gura lui Tempest era plină şi, în sfârşit, Jason putu să vorbească.

— Da, spuse el cu o privire furişată spre Strike. O aştepta mai încolo, pe stradă.

— Ai văzut cum arăta? întrebă Strike, anticipând corect răspunsul.

— Nu, era cumva… cumva ascuns după colţ.

— Nu şi-a scos casca, spuse Tempest bând vin după mâncare, ca să revină mai rapid în conversaţie.

— Ce culoare avea motocicleta, vă amintiţi? întrebă Strike.

Tempest credea că era mai degrabă neagră, iar Jason era sigur că fusese roşie, dar amândoi erau de acord că fusese parcată prea departe ca să recunoască producătorul.

— Vă mai amintiţi ca Kelsey să fi spus şi altceva despre prietenul ei? întrebă Robin.

Amândoi negară din cap.

Felurile lor principale sosiră în mijlocul unei explicaţii interminabile a lui Kelsey despre serviciile de promovare şi susţinere oferite de site-ul creat de ea. Abia când îşi umplu gura cu cartofi prăjiţi Jason găsi în sfârşit curajul de a i se adresa lui Strike direct.

— E adevărat? spuse el dintr-odată.

Apoi, după ce spuse asta, faţa lui deveni iar roşu-aprins.

— Ce anume? întrebă Strike.

— Că tu… că…

Tempest se aplecă din cărucior spre Strike, mestecând energic, îi puse mâna pe antebraţ şi înghiţi.

— Că ţi-ai făcut asta singur, şopti ea părând vag că face cu ochiul.

Coapsele ei groase se repoziţionaseră în timp ce Tempest le ridica de pe scaun, susţinându-şi singure greutatea, în loc să atârne sub trunchiul mobil. Strike stătuse în Spitalul Selly Oak cu oameni pe care rănile suferite în război îi lăsaseră paraplegici şi tetraplegici, văzuse picioarele lor topite, mişcările de compensare pe care învăţaseră să le facă cu partea superioară a trupului, ca să ajute greutatea moartă de dedesubt. Pentru prima oară, realitatea a ceea ce făcea Tempest îl izbi cu forţă. Tempest nu avea nevoie de scaun cu rotile. Era complet aptă.

În mod straniu, expresia lui Robin fu cea care îl făcu pe Strike să rămână calm şi politicos, deoarece privirea de dezgust şi furie pe care ea i-o aruncă lui Tempest îi aduse o eliberare prin intermediar. Strike i se adresă lui Jason.

— Va trebui să-mi spui ce ai auzit, pentru ca eu să-ţi pot spune dacă e adevărat sau nu.

— Păi, spuse Jason, care abia se atinsese de burgerul lui Black Angus, Kelsey zicea că te-ai dus la cârciumă cu fratele ei şi că te-ai… te-ai îmbătat şi i-ai spus adevărul. Ea credea că tu ai ieşit din baza ta din Afganistan cu o armă, te-ai dus cât mai departe în întuneric şi apoi… te-ai împuşcat singur în picior, apoi l-ai pus pe un doctor să ţi-l amputeze.

Strike luă o gură mare de bere.

— Şi am făcut asta pentru ce?

— Ce? spuse Jason clipind nedumerit.

— Încercam să devin invalid ca să scap de armată sau…?

— A, nu! spuse Jason, părând ciudat de ofensat. Nu, erai…

Jason roşi atât de tare încât părea improbabil ca în restul trupului său să mai fi rămas suficient sânge.

— … ca noi, continuă el în şoaptă. Aveai nevoie de asta. Aveai nevoie să fii amputat.

Robin descoperi brusc că nu mai putea să se uite la Strike şi se prefăcu, în schimb, că admiră o pictură cu o mână care ţinea un singur pantof. Cel puţin

aşa i se părea, că tabloul înfăţişează o mână care ţine un pantof. Putea la fel de bine să fie un ghiveci maro cu un cactus roz în el.

— Fratele… care i-a povestit lui Kelsey despre mine… el ştia că ea vrea să scape de piciorul ei?

— Nu cred, nu. Ea zicea că eu sunt singurul căruia i-a spus vreodată.

— Oamenii nu prea vorbesc, spuse Tempest, vârându-se iar în conversaţie la prima ocazie. Există multă ruşine, *multă* ruşine.

Apoi făcu semn spre picioarele ei şi continuă, senină:

— Eu nu sunt disfuncţională. Trebuie să spun că am un traumatism la spate. Dacă oamenii ar şti că sunt transabilă nu ar înţelege deloc. Şi nu mă întreba ce prejudecăţi au cadrele medicale, e absolut incredibil. Eu mi-am schimbat de două ori medicul de familie; n-aveam chef să suport să mi se ofere *iar* nenorocitele alea de consultaţii psihiatrice. Nu, Kelsey ne-a spus că n-a putut niciodată să spună cuiva, sărmana de ea. Nu avea nicio speranţă. Nimeni nu înţelegea. De asta a apelat la noi – şi la tine, bineînţeles.

Tempest îi zâmbi lui Strike cu o uşoară condescendenţă, din cauză că, spre deosebire de ea, el ignorase apelul lui Kelsey.

— Nu eşti singur, înţelegi. Odată ce oamenii reuşesc să obţină ceea ce caută, de obicei părăsesc comunitatea. E în regulă – noi înţelegem asta – dar ar fi foarte important dacă oamenii ar mai rămâne doar ca să descrie cum e să ajungi în sfârşit în trupul care ţi-a fost destinat.

Robin era îngrijorată că Strike ar putea exploda, aici, în acest spaţiu alb şi politicos în care iubitorii de artă conversau cu glas scăzut. Însă ea nu luase în calcul autocontrolul pe care fostul ofiţer al Diviziei de Investigaţii Speciale îl dobândise în lungii ani de interogatorii. Poate că zâmbetul lui politicos oferit lui Tempest era puţin încrâncenat, dar Strike nu făcu altceva decât să se întoarcă iar spre Jason şi să spună:

— Deci tu nu crezi că a fost ideea fratelui ei ca ea să mă contacteze?

— Nu, spuse Jason. Cred că a fost doar ideea ei.

— Dar ce anume voia de la mine?

— Păi, *evident*, interveni Tempest aproape râzând, voia sfaturi despre cum să facă ce ai făcut tu!

— Aşa crezi şi tu, Jason? întrebă Strike.

Băiatul dădu din cap că da.

— Da… voia să afle cât de rău trebuia să se rănească la picior ca să-i fie tăiat şi cred că se gândea cumva că tu ai putea-o prezenta doctorului care ţi-l tăiase pe al tău.

— Asta e eterna problemă, spuse Tempest, în mod evident nedându-şi seama de efectul pe care îl producea asupra lui Strike, să găseşti un chirurg de încredere. De obicei n-au niciun pic de înţelegere. Unii au murit încercând să facă asta singuri. A existat în Scoţia un chirurg minunat care a făcut câteva amputări la cei care sufereau de TIIC, dar apoi i s-a interzis să mai facă asta. Asta s-a întâmplat acum mai bine de zece ani. Oamenii merg în străinătate, dar dacă n-ai cu ce să plăteşti, dacă nu-ţi permiţi călătoria… îţi poţi da seama de ce voia Kelsey să pună mâna pe lista ta de contacte!

Robin lăsă cuţitul şi furculiţa să cadă cu zgomot, simţind pentru Strike întreaga jignire pe care presupunea că o încearcă el. *Lista lui de contacte!* De parcă amputarea ar fi fost un artefact rar pe care Strike îl cumpărase de pe piaţa neagră…

Strike îi mai chestionă pe Jason şi pe Tempest încă un sfert de oră, după care conchise că nu mai ştiau nimic cât de cât util. Imaginea singurei lor întâlniri cu Kelsey, aşa cum o zugrăveau ei, era aceea a unei fete disperate şi imature a cărei nevoie de a fi amputată era atât de puternică încât era dispusă, cu aprobarea ambilor ei prieteni virtuali, să facă orice ca să o îndeplinească.

— Da, oftă Tempest, Kesley era unul dintre acei oameni. Avusese deja o tentativă când era mai mică, cu nişte sârmă. Am avut oameni atât de disperaţi că şi-au pus picioarele pe linia ferată. Un tip a încercat să scape de picior îngheţându-l în nitrogen lichid. În America a fost o fată care a ratat intenţionat un salt la schi, dar aici pericolul e că s-ar putea să nu obţii exact

gradul de dizabilitate pe care îl vrei…

— Şi *tu* ce grad vrei? o întrebă Strike.

Tocmai ridicase mâna să ceară nota.

— Aş vrea să-mi fie tăiată măduva spinării, spuse Tempest perfect calmă. Paraplegică, da. La modul ideal asta o s-o facă un chirurg. Între timp, mă descurc aşa.

Tempest făcu din nou un gest spre căruciorul cu rotile.

— Să foloseşti toaleta şi elevatoarele de scări pentru cei cu handicap, tot tacâmul, nu? întrebă Strike.

— Cormoran, spuse Robin pe un ton de avertizare.

Se gândise că asta s-ar putea întâmpla. Strike era stresat şi nedormit. Robin presupunea că ar trebui să se bucure că obţinuseră mai întâi toate informaţiile de care aveau nevoie.

— E o necesitate, spuse Tempest calmă. Ştiu asta încă de când eram mică. Sunt într-un trup greşit. Trebuie să fiu paralizată.

Chelnerul sosise; Robin întinse mâna după notă, pentru că Strike nu îl observase.

— Repede, te rog, îi spuse ea.

Chelnerul părea ursuz; era cel la care se răstise Strike pentru că îi pusese gheaţă în paharul cu bere.

— Câţi oameni cu dizabilităţi cunoşti? o întrebă Strike pe Tempest.

— Cunosc vreo câţiva, spuse ea. Evident, avem multe în…

— Aveţi un căcat în comun. Un căcat.

— Ştiam eu, murmură Robin în şoaptă.

Smulse POS-ul din mâna chelnerului şi împinse înăuntru cardul ei Visa.

Strike se ridică în picioare, dominând-o pe Tempest, care dintr-odată păru descurajată. Jason se ghemui pe scaunul lui, părând că ar vrea să dispară în interiorul hanoracului.

— Haide, Corm… spuse Robin smulgându-şi cardul din aparat.

— Ca să ştiţi şi voi, spuse Strike adresându-se amândurora, în timp ce Robin îşi lua haina şi încerca să-l tragă de lângă masă, eu am fost într-o maşină care a sărit în aer.

Jason îşi acoperise faţa purpurie cu mâinile, cu ochii plini de lacrimi. Tempest doar căscă gura.

— Şoferul a fost sfârtecat în două – *asta* chiar ţi-ar aduce ceva atenţie, nu? îi spuse el violent lui Tempest. Numai că el e mort, aşa că atenţie un căcat. Celălalt tip a pierdut jumătate de faţă – eu am pierdut un picior. Nu a fost nimic voluntar în…

— Bun, spuse Robin luându-l pe Strike de braţ. Am plecat. Mulţumesc foarte mult pentru întâlnire, Jason…

— Tratează-te, spuse Strike tare, arătând cu degetul spre Jason în timp ce o lăsa pe Robin să-l tragă de acolo, iar clienţii şi chelnerii se holbau. Tratează-te naibii puţin. La *cap.*

Când respiraţia lui Strike începu să revină la normal, ajunseseră deja la aproape un cvartal distanţă de galerie, pe strada plină de vegetaţie.

— Bun, spuse el, deşi Robin nu spusese nimic. M-ai avertizat. Îmi pare rău.

— E în regulă, spuse ea blând. Am obţinut tot ce voiam.

Mai merseră în tăcere vreo câţiva metri.

— Ai plătit tu? N-am observat.

— Da. O să recuperez banii din fondul pentru cheltuieli mărunte.

Merseră mai departe. Pe lângă ei treceau bărbaţi şi femei cu haine elegante, ocupaţi, agitaţi. O fată cu aspect boem şi şuviţe rasta trecu plutind

într-o rochie lungă cu model floral, dar poşeta de 500 de lire trăda faptul că meritele ei de hippiotă erau la fel de false precum dizabilitatea lui Tempest.

— Cel puţin n-ai pocnit-o, spuse Robin. În scaunul ei cu rotile. În faţa tuturor acelor iubitori de artă.

Strike începu să râdă. Robin scutură din cap.

— Ştiam că o să-ţi ieşi din pepeni, spuse ea zâmbind.

44

Then Came The Last Days of May[62]

El crezuse că ea e moartă. Nu îl preocupase faptul că nu se uitase la ştiri, pentru că ea fusese prostituată. Nu văzuse nimic în ziare nici de prima de care se ocupase. Prostituatele nu contau, nu însemnau nimic, nu-i păsa nimănui. Secretara era cea care avea să creeze marea senzaţie, pentru că ea lucra pentru acel nemernic – o fată care locuia împreună cu logodnicul ei frumuşel într-o locuinţă curată, genul după care se înnebunea presa…

Dar el nu înţelegea cum putuse târfa să rămână în viaţă. Îşi amintea senzaţia cuţitului înfipt în trupul ei, sunetul de pocnet, de străpungere a metalului care îi despica pielea, scrâşnetul oţelului pe os, sângele care ţâşnea. Potrivit ziarelor, o găsiseră nişte studenţi. Nişte studenţi, fir-ar a dracu'.

Dar el încă mai avea degetele ei.

Ea produsese un portret-robot. Ce glumă! Poliţiştii erau nişte maimuţe în uniformă, bărbierite, toţi. Oare credeau că imaginea aia o să-i ajute? Nu semăna deloc cu el, absolut deloc; ar fi putut fi oricine, alb sau negru. Ar fi râs cu voce tare dacă Aceea n-ar fi fost acolo, dar Aceei nu i-ar fi plăcut ca el să râdă în faţa unei prostituate şi a unui portret-robot…

Aceea era destul de ţâfnoasă pe moment. El trebuise să se străduie din greu să o îmbuneze pe Aceea pentru că o tratase atât de dur, trebuise să-şi ceară scuze, să facă pe amabilul. „Eram supărat", spusese el. „Foarte supărat." Trebuise s-o ţină în braţe pe Aceea, să-i cumpere nişte flori nenorocite şi să rămână acasă, ca să o îmbuneze pentru că el fusese furios, şi acum Aceea profita, aşa cum făceau mereu femeile, încerca să obţină şi mai mult, cât mai mult posibil.

— Nu-mi place când dispari.

[62] Apoi au venit ultimele zile ale lui mai" (în limba engleză, în original).

Te fac eu pe TINE *să dispari dacă mai continui aşa.*

El îi turnă o minciună cum că avea şansa să-şi găsească de lucru, dar ea îndrăznise, pentru prima oară, să-l chestioneze: cine ţi-a spus despre asta? Cât o să fii plecat?

El se uita la Aceea cum vorbeşte şi îşi imagina cum îşi trage pumnul în spate şi o pocneşte atât de tare peste faţa ei hidoasă că îi sparge oasele…

Dar mai avea nevoie de Aceea încă o vreme, cel puţin până când se ocupa de Secretară.

Aceea încă îl iubea, ăsta era asul din mâneca lui: ştia că o poate pune la respect pe Aceea cu ameninţarea că pleacă pentru totdeauna. Însă nu voia să abuzeze de asta. Aşa că îi dădea înainte cu florile, cu sărutările, cu bunătatea care făcea ca amintirea furiei lui să se atenueze şi să se risipească în memoria stupidă şi zăpăcită a Aceei. Lui îi plăcea să adauge în băuturile ei ceva relaxant, ceva în plus care să îi perturbe echilibrul, să o facă să plângă la gâtul lui, să se agaţe de el.

Răbdător, bun, dar hotărât.

În cele din urmă ea acceptase: putea să plece o săptămână, o săptămână întreagă, liber să facă orice voia.

45

Harvester of eyes, that's me.[63]

Blue Öyster Cult, „Harvester of Eyes"

Inspectorul detectiv Eric Wardle nu era deloc încântat că Jason şi Tempest îi minţiseră pe oamenii lui, dar Strike descoperi că acesta era mai puţin furios decât s-ar fi aşteptat el atunci când se întâlniră luni seara să bea o bere în Feathers, la invitaţia lui Wardle. Explicaţia îngăduinţei lui era simplă: dezvăluirea conform căreia Kelsey fusese luată după întâlnirea ei din Café Rouge de un bărbat cu motocicletă se potrivea perfect cu noua lui teorie preferată.

— Îţi aminteşti de tipul pe nume Devotee care era pe site-ul lor? Care are un fetiş pentru amputaţi şi a amuţit după ce Kelsey a fost omorâtă?

— Da, spuse Strike, care îşi amintea că Robin povestise că avusese o interacţiune cu acesta.

— L-am depistat. Ia ghici ce are în garaj?

Strike presupuse, pe baza faptului că nu se făcuse nicio arestare, că nu găsiseră membre umane, aşa că sugeră îndatoritor.

— O motocicletă?

— Kawasaki Ninja, spuse Wardle.

Apoi adăugă, ca să i-o ia înainte lui Strike.

— Ştiu că noi căutăm o Honda, dar a făcut pe el când ne-am dus să-l vizităm.

[63] „Culegător de ochi, iată-mă." (în limba engleză, în original).

— Aşa fac majoritatea oamenilor când le apare la uşă poliţia de la Omucideri. Continuă.

— E un tip mic şi transpirat, pe nume Baxter, un reprezentant de vânzări care nu are niciun alibi pentru weekendul de pe 2 şi 3, nici pentru 29. E divorţat, fără copii şi susţine că a stat în casă să se uite la nunta regală. Tu te-ai fi uitat la nunta regală dacă n-ar fi fost nicio femeie în casă?

— Nu, spuse Strike, care văzuse doar nişte imagini la ştiri.

— El susţine că motocicleta e a fratelui său şi că el doar are grijă de ea, dar după câteva întrebări a recunoscut că a ieşit şi el cu ea de câteva ori. Deci am aflat că ştie să meargă pe motocicletă, aşa că ar fi putut să închirieze sau să împrumute Honda.

— Ce-a spus despre site?

— A minimalizat asta la maximum, zice că glumea doar, că nu era nimic serios, nu îl excită cioturile, dar când l-am întrebat dacă putem să ne uităm puţin în calculatorul lui nu i-a plăcut deloc. A cerut să discute cu avocatul lui înainte să ne dea un răspuns. Aşa că am lăsat lucrurile, dar ne ducem iar mâine să ne vedem cu el. Doar o discuţie prietenească.

— A recunoscut că a vorbit cu Kelsey pe internet?

— I-a fost greu să nege, când noi avem laptopul ei şi toate arhivele lui Tempest. A întrebat-o pe Kelsey despre planurile ei pentru picior şi s-a oferit să se întâlnească cu ea, dar ea l-a trimis la plimbare – cel puţin pe internet.

Strike îi aruncă o privire sceptică şi Wardle reacţionă:

— La naiba, trebuie să îl cercetăm, nu are niciun alibi, are motocicletă, îi place amputarea şi a încercat să se întâlnească cu ea!

— Da, bineînţeles, spuse Strike. Alte piste?

— De asta am vrut să ne vedem. L-am găsit pe Donald Laing al tău. E în Wollaston Close, la Elephant and Castle.

— Serios? spuse Strike sincer şocat.

Savurând faptul că îl surprinsese şi el pe Strike măcar o dată, Wardle zâmbi afectat.

— Da, şi e bolnav. L-am găsit prin intermediul unei pagini de la JustGiving. Ne-am dus la ei şi am obţinut adresa.

Bineînţeles, asta era diferenţa dintre Strike şi Wardle: acesta din urmă încă mai avea legitimaţia, autoritatea şi tipul de putere la care Strike renunţase atunci când plecase din armată.

— Te-ai întâlnit cu el? întrebă Strike.

— Am trimis câţiva oameni la el şi nu era acasă, dar vecinii au confirmat că e apartamentul lui. Stă în chirie, locuieşte singur şi se pare că e destul de bolnav. Ziceau că s-a dus puţin acasă, în Scoţia. La înmormântarea unui prieten. Bănuiesc că se întoarce curând.

— Foarte plauzibilă povestea, murmură Strike deasupra halbei lui. Dacă Laing mai are un singur prieten în Scoţia, eu mănânc halba asta.

— Dacă-ţi face plăcere, spuse Wardle pe jumătate amuzat, pe jumătate impacientat. Credeam c-o să fii încântat că îi urmărim pe oamenii tăi.

— Sunt, spuse Strike. Şi e sigur bolnav, nu?

— Vecinul crede că are nevoie de cârje. Se pare că a tot stat prin spitale.

Pe ecranul îmbrăcat în piele de sus se derula meciul Arsenal-Liverpool de luna trecută, cu volumul închis. Strike se uită cum van Persie ratează penaltiul despre care el crezuse, în timp ce urmărea meciul la televizorul portabil minuscul din apartamentul lui, că i-ar putea aduce lui Arsenal victoria de care avea disperată nevoie. Nu se întâmplase, bineînţeles. În momentul de faţă norocul Tunarilor intra la apă, odată cu al lui.

— Ai pe cineva? întrebă Wardle abrupt.

— Ce? spuse Strike uimit.

— Lui Coco i-a plăcut cum arăţi, spuse Wardle, asigurându-se că Strike îl vede cum zâmbeşte afectat în timp ce spune asta, ca să îl convingă şi mai tare

că lui aşa ceva i se părea ridicol. Prietena lu' nevastă-mea, Coco. Roşcata, ţi-aminteşti?

Strike îşi aminti că Coco era dansatoare de varieteu.

— Am promis că întreb, spuse Wardle. I-am zis că eşti un nemernic nefericit. Ea zice că n-o deranjează.

— Spune-i că sunt flatat, spuse Strike în mod sincer, dar, da, am pe cineva.

— Nu e partenera ta de la agenţie, nu? întrebă Wardle.

— Nu, spuse Strike. Ea se căsătoreşte.

— Aici ai ratat o chestie, prietene, spuse Wardle căscând. *Eu* aş fi făcut-o.

— Deci stai să văd dacă am înţeles bine, spuse Robin a doua zi dimineaţă la birou. Imediat ce aflăm că Laing locuieşte într-adevăr în Wollaston Close, vrei ca eu să încetez supravegherea.

— Ascultă-mă puţin, spuse Strike, care făcea ceai. Vecinii spun că el e plecat.

— Tocmai mi-ai spus că tu nu crezi că a plecat cu adevărat în Scoţia!

— Faptul că uşa de la apartamentul lui a rămas închisă de când ai început tu să-l urmăreşti sugerează că a plecat *undeva.*

Strike aruncă pliculeţe de ceai în două căni.

— Nu pun botul la partea cu înmormântarea prietenului, dar nu m-ar surprinde să fi apărut iar în Melrose, ca să s-o bată pe mama lui dementă până îi mai dă nişte bani. S-ar putea foarte bine ca asta să fie ideea lui Donnie al nostru de distracţie de vacanţă.

— Unul din noi ar trebui să fie acolo atunci când el se întoarce…

— Unul din noi *va fi* acolo, spuse Strike liniştitor, dar între timp aş vrea să treci la…

— Brockbank?

— Nu, mă ocup eu de Brockbank, spuse Strike. Aş vrea să te iei puţin de Stephanie.

— De cine?

— Stephanie. Prietena lui Whittaker.

— De ce? spuse Robin tare.

Ceainicul fierbea cu obişnuitul lui crescendo de zăngănit al capacului şi turbulenţă a bulelor de aer, aburind fereastra din spatele său.

— Vreau să văd dacă ne poate spune ce făcea Whittaker în ziua în care a fost ucisă Kelsey şi în noaptea în care fetei din Shacklewell i-au fost tăiate degetele. Pe 3 şi 29 aprilie, mai exact.

Strike turnă apa peste pliculeţele de ceai şi amestecă laptele, clinchetind cu linguriţa de peretele cănii. Robin nu ştia dacă să fie încântată sau iritată de schimbarea sugerată pentru rutina ei. Una peste alta, se gândi că se bucură, dar recentele ei suspiciuni că Strike încearcă să o tragă pe o linie secundară erau greu de risipit.

— Sigur încă mai crezi că Whittaker ar putea fi ucigaşul?

— Da, spuse Strike.

— Dar nu ai nicio…

— N-am nicio probă pentru niciunul din ei, nu-i aşa? spuse Strike. O să continui pur şi simplu până găsesc probe sau îi elimin pe toţi ca suspecţi.

Strike îi întinse o cană cu ceai şi se lăsă pe canapeaua din imitaţie de piele, care măcar o dată nu trase niciun vânt sub el. Un triumf minor, dar în absenţa altora era mai bine decât nimic.

— Speram să-l pot elimina pe Whittaker din cauza modului în care arată zilele astea, spuse Strike, dar, ştii, *ar fi putut* să fie el tipul cu fes. Ştiu sigur ceva: e exact acelaşi nemernic ca pe vremea când l-am cunoscut eu. Cu

Stephanie am făcut-o complet de oaie, acum n-o să vrea să discute cu mine, dar tu poate că ai putea să reuşeşti ceva cu ea. Dacă îi poate oferi un alibi pentru datele alea sau să ne îndrume spre altcineva care poate să facă asta, va trebui să reevaluăm. Dacă nu, Whittaker rămâne pe listă.

— Şi tu ce-o să faci în timp ce eu lucrez la Stephanie?

— Rămân la Brockbank.

Strike îşi întinse picioarele, luă o gură revigorantă de ceai şi continuă:

— M-am hotărât, azi intru în club, ca să aflu ce s-a întâmplat cu el. M-am săturat să mănânc kebab şi să pierd vremea prin magazine de haine, aşteptând ca el să apară.

Robin nu spuse nimic.

— Ce e? spuse Strike, urmărindu-i expresia.

— Nimic.

— Hai, zi odată.

— Bine… şi dacă el chiar e acolo?

— O să văd la momentul… n-o să-l lovesc, spuse Strike, interpretându-i corect gândurile.

— Bine, spuse Robin nehotărâtă, dar pe Whittaker l-ai lovit.

— Aia a fost altceva, spuse Strike.

Văzând că ea nu răspunde, Strike continuă:

— Whittaker e special. Suntem rude.

Robin râse, dar fără tragere de inimă.

Când Strike scoase 50 de lire de la un bancomat din faţa intrării în

Saracen, pe Commercial Road, aparatul mojic îi prezentă un bilanţ negativ al contului său curent. Cu o expresie încrâncenată, Strike îi dădu o hârtie de 10 lire bodyguardului cu gât scurt de la uşă şi intră printre benzile de plastic negru care mascau interiorul slab iluminat, însă insuficient ca să ascundă impresia generală de ponosire.

Interiorul fostei crâşme fusese evacuat în totalitate. Decorul refăcut dădea impresia de centru comunitar decăzut, slab iluminat şi apatic. Podeaua era din pin lăcuit şi reflecta neonul lat care se întindea pe toată lungimea barului ce ocupa o parte a sălii.

Era după-amiază, şi o fată se învârtea deja pe o mică scenă din celălalt capăt al cârciumii. Scăldată în lumina roşie şi stând în faţa unor oglinzi înclinate, astfel ca fiecare centimetru al cărnii ei cu încreţituri să poată fi admirat, fata îşi scotea sutienul pe „Start Me Up" a lui Rolling Stones. Un număr impresionant de patru bărbaţi stăteau pe taburete înalte, unul cocoşat la fiecare masă, împărţindu-şi atenţia între fata care acum se balansa stângaci în jurul unei bare şi un televizor mare pus pe Sky Sports.

Strike se duse direct la bar, unde se trezi faţă în faţă cu un anunţ pe care scria „Orice client prins că se masturbează va fi dat afară."

Strike comandă o halbă de John Smith şi se aşeză la bar. În afară de bodyguard se mai vedea un singur alt angajat masculin, bărbatul care stătea în spatele unui platan de lângă stripperiţă. Era îndesat, blond şi de vârstă mijlocie şi nu semăna deloc cu Brockbank.

— Speram să mă întâlnesc cu un prieten aici, îi spuse Strike barmaniţei.

Neavând alţi clienţi, barmaniţa stătea sprijinită de bar, privind visătoare la televizor şi curăţându-şi unghiile lungi.

— Da? spuse ea pe un ton plictisit.

— Da, spuse Strike. Zicea că lucrează aici.

Un bărbat cu geacă fluorescentă se apropie de bar şi chelneriţa se îndepărtă ca să-l servească, fără să mai spună nimic.

„Start Me Up” se termină, şi odată cu ea şi numărul stripperiţei. Sări jos de pe scenă, dezbrăcată, înşfăcă un şal şi dispăru printr-o perdea din spatele crâşmei. Nimeni nu bătu din palme.

O femeie cu un chimonou de nailon foarte scurt şi ciorapi de damă se strecură din spatele perdelei şi începu să se plimbe prin crâşmă, întinzând un pahar de bere gol spre clienţii care, unul câte unul, băgau mâna în buzunar şi îi dădeau mărunţiş. Femeia ajunse în cele din urmă la Strike. Acesta aruncă înăuntru câteva lire. Femeia se îndreptă direct spre scenă, unde aşeză cu grijă paharul de bere cu monede lângă platanul DJ-ului, îşi scoase chimonoul şi urcă pe scenă în sutien, chiloţi, ciorapi şi tocuri-cui.

— Domnilor, cred că o să vă placă asta… Vă rog, un călduros bun-venit pentru minunata Mia!

Femeia începu să se legene pe „Are «Friends» Electric?” a lui Gary Numan. Nu exista nici cea mai vagă sincronizare între mişcările ei şi melodie.

Barmaniţa îşi reluă poziţia leneşă de lângă Strike. De unde stătea el se vedea mai bine televizorul.

— Da, zise ea.

— Îl cheamă Noel Brockbank.

— Da? Nu-l ştiu.

— Aşa, spuse Strike, prefăcându-se că examinează cârciuma, deşi se asigurase deja că Brockbank nu se vedea nicăieri. Poate am greşit locul.

Prima stripperiţă dădu la o parte perdeaua şi ieşi de după ea. Se schimbase într-o rochiţă mini cu paiete, de un roz ca de gumă de mestecat, care abia ajungea la zona ei inghinală şi era, cumva, mai indecentă decât goliciunea ei de dinainte. Se apropie de bărbatul cu geacă fluorescentă şi îl întrebă ceva, dar acesta scutură din cap. Se uită în jur, prinse privirea lui Strike, zâmbi şi se apropie de el.

— Bună, spuse ea. Io sunt Orla. Tu cine eşti?

Avea accent irlandez. Părul ei, care lui Strike i se păruse blond în lumina

roşie a scenei, se dovedi a fi arămiu-aprins. Sub rujul portocaliu gros şi genele la fel de false groase se ascundea o fată care părea că ar mai putea fi încă elevă.

— Cameron, spuse Strike.

Aşa îi spuneau de obicei oamenii, după ce îi înţelegeau greşit prenumele.

— Ai avea chef de un dans privat, Cameron?

— Unde se întâmplă asta?

— P-acolo, spuse ea, arătând spre perdeaua dincolo de care se schimbase. Nu te-am mai văzut pe aici.

— Nu. Căutam pe cineva.

— Cum o cheamă?

— E un bărbat.

— Dacă vrei băieţi ai greşit locu', scumpule, spuse ea.

Era atât de tânără încât Strike se simţi uşor mânjit doar pentru că ea îi spunea „scumpule".

— Vrei să-ţi iau ceva de băut? o întrebă el.

Fata ezită. Dintr-un dans privat ieşeau mai mulţi bani, dar poate că el era genul de tip care avea nevoie de încălzire.

— Sigur.

Strike plăti o sumă exorbitantă pentru o votcă cu limetă, pe care ea o sorbi cu afectare pe un scaun de lângă el. Mare parte a sânilor îi ieşeau din rochiţă. Textura pielii îi aminti lui Strike de Kelsey cea moartă: netedă şi fermă, cu multă grăsime de adolescentă. Pe umăr avea tatuate trei stele albastre mici.

— Poate că îl cunoşti pe prietenul meu? spuse Strike. Noel Brockbank.

Micuţa Orla nu era proastă deloc. În privirea piezişă pe care i-o aruncă lui

Strike se amestecau suspiciunea şi calculul. Se întreba, ca şi maseuza din Market Harborough, dacă nu cumva el era poliţist.

— Îmi datorează bani, spuse Strike.

Ea continuă să-l examineze încă o clipă, cu fruntea ei netedă încruntată, apoi păru să înghită minciuna.

— Noel, repetă ea. Cre' că a plecat. Stai aşa… Edie?

Chelneriţa plictisită nu-şi luă ochii de la televizor.

— Hmm?

— Cum îl chema pe tipu' ăla pe care l-a dat afară Des săptămâna trecută? Tipu' care a rezistat doar câteva zile?

— Nu-ş' cum îl chema.

— Da, cre' că Noel îl chema pe ăla concediat, îi spuse Orla lui Strike.

Apoi, cu o asprime subită şi înduioşătoare, spuse:

— Dă zece lire şi mă duc să aflu ce vrei.

Strike oftă în sinea lui şi îi întinse o bancnotă.

— Aşteaptă aici, spuse Orla voioasă.

Coborî de pe scaunul de bar, băgă bancnota sub elasticul chiloţilor, trase de rochiţă în jos fără nicio eleganţă şi se îndreptă alene spre DJ, care se încruntase la Strike în timp ce Orla vorbea cu el. DJ-ul dădu scurt din cap, în timp ce faţa cu guşă mare îi sclipea în lumina roşie, iar Orla alergă înapoi, părând încântată de ea însăşi.

— Ştiam io! îi spuse ea lui Strike. Io nu eram aici când s-a întâmplat, da' a avut o criză sau aşa ceva.

— O criză? repetă Strike.

— Da, era abia prima lui săptămână de lucru. Un tip solid, nu? Cu bărbie

mare?

— Exact, spuse Strike.

— Da, şi întârzia, şi asta nu-i plăcea lu' Des. Des e ăla de-acolo.

Orla adăugase precizarea inutilă arătând spre DJ-ul care se uita la Strike cu suspiciune, în timp ce schimba melodia „Are «Friends» Electric?" cu „Girls Just Wanna Have Fun" a lui Cyndi Lauper.

— Des îi freca ridichea că a întârziat şi tipu' tău a căzut pur şi simplu pe jos şi a început să se zvârcolească.

Apoi Orla adăugă încântată:

— Ziceau că s-a pişat pe el.

Strike se îndoia că Brockbank ar fi urinat pe el ca să scape de o muştruluială din partea lui Des. Părea că avusese cu adevărat o criză epileptică.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Prietena amicului tău a venit repede din spate…

— Care prietenă?

— Stai aşa… Edie?

— Hm?

— Cine e fata aia neagră cu extensii? Aia cu ţâţe superbe? Aia de care nu-i place lu' Des?

— Alyssa, spuse Edie.

— Alyssa, îi spuse Orla lui Strike. Alyssa vine repede din spate şi ţipă la Des să sune la salvare…

— Şi a sunat?

— Da. Des l-a dus pe tipu' tău de aici şi Alyssa a mers şi ea cu ei.

— Şi Brock… Noel a mai venit de-atunci?

— Păi dacă pică aşa pe jos şi se pişă pe el pentru că a ţipat cineva la el, atunci nu e cine ştie ce bodyguard, nu? spuse Orla. Am auzit că Alyssa ar fi vrut ca Des să-i mai dea o şansă, da' Des nu dă nimănui încă o şansă.

— Aşa că Alyssa i-a zis lu' Des că e un dobitoc zgârcit, spuse Edie, ieşind brusc din apatia ei, şi Des a dat-o afară şi pe ea. Ce vacă proastă. Avea nevoie de banii ăia. Are copii.

— Când s-au întâmplat toate astea? le întrebă Strike pe Orla şi Edie.

— Acu' câteva săptămâni, spuse Edie. Da' tipu' ăla era un ciudat. Călătorie sprâncenată.

— De ce era ciudat? întrebă Strike.

— Îţi dai seama întotdeauna, zise Edie cu un fel de silă greu încercată. Întotdeauna. Alyssa are un gust groaznic la bărbaţi.

A doua stripperiţă rămăsese acum în nişte chiloţi cu şnur şi dădea entuziast din fund spre sărăcăciosul ei public. Doi bărbaţi mai în vârstă tocmai intraseră în club şi ezitau înainte să se apropie de bar, cu ochii aţintiţi asupra chiloţilor cu şnur care, în mod evident, urmau să fie daţi jos.

— Nu ştii unde aş putea să-l găsesc pe Noel, nu-i aşa? o întrebă Strike pe Edie, care părea prea plictisită ca să ceară bani în schimbul informaţiilor.

— Stă cu Alyssa, undeva prin Bow, spuse barmaniţa. Ea are o locuinţă socială, da' se plângea mereu de condiţii.

Anticipând întrebarea lui Strike, Edie adăugă:

— Nu ştiu exact unde e. N-am fost pe-acolo sau ceva.

— Io credeam că-i place, spuse Orla neclar. Zicea că au o grădiniţă bună.

Stripperiţa îşi scosese chiloţii cu şnur şi îi flutura pe deasupra capului, ca pe un lasou. După ce văzuseră ce era de văzut, cei doi noi clienţi o luară spre

bar. Unul dintre ei, un bărbat suficient de bătrân ca să fie bunicul Orlei, îşi aţinti ochii lăcrimoşi asupra decolteului ei. Orla îl măsură cu o privire pragmatică, apoi se întoarse spre Strike.

— Deci vrei dansul ăla privat sau nu?

— Cred că nu, spuse Strike.

Înainte ca el să termine de spus asta, Orla coborî de pe scaun şi se strecură spre bărbatul de 60 de ani, care rânji, lăsând să se vadă mai multe goluri decât dinţi.

O siluetă masivă apăru lângă Strike: bodyguardul fără gât.

— Des vrea să schimbe două vorbe cu tine.

Tonul lui ar fi sunat ameninţător, dacă bodyguardul n-ar fi avut o voce surprinzător de ascuţită pentru un bărbat atât de lat.

Strike privi în jur. DJ-ul, care îl privea din celălalt capăt al sălii, îi făcu semn.

— E vreo problemă? îl întrebă Strike pe bodyguard.

— Dacă e, o să-ţi spună Des, veni răspunsul vag rău prevestitor.

Aşa că Strike traversă sala, ca să discute cu DJ-ul, şi se opri ca un şcolar imens chemat de director la catedră. Pe deplin conştient de absurdul situaţiei, trebui să aştepte în timp ce o a treia stripperiţă îşi depunea paharul cu monede lângă platan, în siguranţă, îşi scotea mantia purpurie şi urca pe scenă, îmbrăcată în dantelă neagră şi cu tocuri-cui de plexiglas. Era plină de tatuaje şi avea pete sub machiajul abundent.

— Domnilor, ţâţe, cur şi clasă cu… Jackaline!

Începu „Africa” a lui Toto. Jackaline începu să se învârtă în jurul barei, lucru la care se pricepea mult mai bine decât oricare dintre colegele ei, iar Des acoperi microfonul cu mâna şi se aplecă în faţă.

— Deci, prietene.

Părea deopotrivă mai bătrân şi mai dur decât în lumina roşie a scenei, cu ochi vicleni şi o cicatrice de-a lungul fălcii la fel de adâncă precum cea a lui Shanker.

— De ce întrebi oamenii de bodyguardul ăla?

— E un prieten de-al meu.

— N-a avut niciun fel de contract.

— Nici n-am spus asta.

— Aiurea, n-a fost nicio concediere abuzivă. Nu mi-a zis că are crize, fir-ar a dracu'. Târfa aia de Alyssa te-a trimis?

— Nu, spuse Strike, mi s-a spus că Noel lucrează aici.

— E o vacă turbată.

— N-am cum să ştiu. Eu pe el îl căutam.

Des se scărpina la subsuoară şi se uită urât la Strike în timp ce, la un metru distanţă, Jackaline îşi împingea bretelele sutienului de pe umeri, privind cu înverşunare peste umăr la cei cinci-şase clienţi care o urmăreau.

— Nemernicu' ăla a fost *pe dracu'* în Forţele Speciale, spuse Des agresiv, de parcă Strike insistase că aşa stăteau lucrurile.

— Asta ţi-a spus?

— Asta a spus *ea.* Alyssa. Acolo n-ar primi un distrus ca ăsta.

Ochii lui Des se îngustară.

— Oricum, mai erau şi alte chestii care nu-mi plăceau.

— Da? De exemplu?

— Asta mă priveşte pe mine. Tu spune-i asta din partea mea. Nu a fost vorba doar de criza aia nenorocită. Spune-i s-o întrebe pe Mia de ce nu mai vreau să-l primesc şi mai spune-i Alyssei că, dacă mai face vreo porcărie

maşinii mele sau mai trimite pe vreunu' dintre prietenii ei aici ca să afle chestii nasoale despre mine, o dau în judecată. Asta să-i spui!

— Foarte bine, spuse Strike. Ai vreo adresă?

— Dispari, ai înţeles? mârâi Des. Dispari dracu' de-aici.

Des se aplecă deasupra microfonului.

— Frumos, spuse el cu un fel de lascivitate profesională, în timp ce Jackaline îşi legăna sânii ritmic în lumina purpurie.

Des îi făcu lui Strike un gest de „întinde-o" şi se întoarse iar la teancul lui de discuri de vinil.

Strike acceptă inevitabilul şi se lăsă condus spre ieşire. Nimeni nu îl băgă în seamă: atenţia publicului era în continuare împărţită între Jackaline şi televizorul mare cu Lionel Messi. La uşă, Strike se dădu la o parte ca să lase să intre un grup de tineri în costum, toţi părând deja destul de beţi.

— Ţâţe! strigă primul dintre ei, arătând spre stripperiţă. *Ţâţe!*

Bodyguardul se simţi ofensat de acest mod de a intra. Urmă o uşoară altercaţie, în timpul căreia cel care strigase fu potolit de prietenii lui şi de mustrările bodyguardului, însoţite de mai multe împungeri cu degetul arătător în piept.

Strike aşteptă răbdător soluţionarea chestiunii. După ce tinerilor li se permise în sfârşit să intre, se retrase pe primele acorduri ale melodiei „The Only Way Is Up" a lui Yazz.

46

Subuman[64]

Singur cu trofeele lui, se simţea cu adevărat întreg. Ele erau dovada superiorităţii lui, a uluitoarei sale abilităţi de a se strecura printre poliţiştii asemenea maimuţelor şi printre mase asemenea turmei, luând orice voia el, ca un semizeu.

Bineînţeles, ele îi mai dădeau ceva de făcut.

Părea că nu i se scoală niciodată în timp ce omora efectiv. Când se gândea la asta înainte, da: uneori intra într-o frenezie onanistă, depănând în mintea lui ideile despre ce urma să facă, rafinând şi repunând în scenă diferitele posibilităţi. După aceea – acum, de exemplu, în timp ce ţinea în mână sânul rece, cauciucos şi sfrijit pe care îl tăiase de pe torsul lui Kelsey, care începea deja să devină uşor rugos din cauza expunerii repetate la aer, în afara frigiderului – atunci nu avea niciun fel de problemă. *Acum* o avea ca un catarg.

Avea degetele ultimei în congelator. Scoase unul de acolo şi îl lipi de buze, apoi îl muşcă cu putere. Îşi imagină că degetul era încă ataşat de ea şi ea ţipă de durere. Muşcă mai adânc, savurând senzaţia cărnii reci despicate, cu dinţii apăsând puternic pe os. Una din mâinile lui căută bâjbâind şnurul pantalonilor de trening…

După aceea puse totul la loc în frigider, închise uşa şi o mângâie uşor, rânjind de unul singur. În curând acolo aveau să fie mult mai multe. Secretara nu era mică: 1,70 sau 1,75, după estimarea lui.

O problemă minoră… nu ştia unde e ea. Îi pierduse urma. În dimineaţa asta nu venise la birou. El se dusese la LSE, unde o zărise pe curva blondă, dar

[64] „Subhuman” (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

nu o văzuse nicăieri pe Secretară. O căută la Court; se uită chiar şi la Tottenham. Însă era doar un impediment temporar. Avea s-o găsească. Dacă trebuia, avea s-o intercepteze iar a doua zi dimineaţă, la staţia West Ealing.

Îşi făcu o cafea şi turnă în ea o gură de whisky, din sticla pe care o avea acolo de luni de zile. Nu mai erau prea multe alte lucruri în ascunzătoarea murdară în care îşi ţinea comorile, în sanctuarul lui secret: un ceainic, câteva căni ciobite, frigiderul – altarul profesiunii lui – o saltea veche pe care să doarmă şi o staţie în care să-şi pună iPod-ul. Asta era important. Devenise parte a ritualului său.

I se păruse o porcărie când îi ascultase prima oară, dar, pe măsură ce obsesia lui pentru distrugerea lui Strike sporise, la fel sporise şi preferinţa pentru muzica lor. Îi plăcea s-o asculte la căşti în timp ce o pândea pe Secretară, în timp ce îşi curăţa cuţitele. Acum asta era pentru el muzică sacră. Unele versuri îi reveneau mereu, ca nişte fragmente ale unei slujbe religioase. Cu cât asculta mai mult, cu atât i se părea că ei înţeleseseră.

Femeile erau reduse la esenţă atunci când se aflau în faţa cuţitului. Groaza lor le epura. Aveau un fel de puritate atunci când implorau şi se rugau pentru viaţa lor. Cultul (aşa cum le spunea el în sinea lui) părea să înţeleagă asta. Ştiau despre ce e vorba.

Îşi băgă iPod-ul în staţie şi alese una dintre melodiile lui preferate, „Dr. Music". Apoi se duse la chiuvetă şi la oglinda pentru bărbierit crăpată pe care o ţinea acolo, cu aparatul de ras şi foarfecele la îndemână: toate instrumentele de care avea nevoie un bărbat ca să se transforme complet.

Din unica boxă a staţiei, Eric Bloom cânta:

Girl, don't stop that screamin'

You're sounding so sincere...[65]

[65] „Ţipă mai departe, fetiţo /Pari atât de sinceră." (în limba engleză, în original, versuri ale piesei „Dr. Music" a trupei Blue Öyster Cult).

47

I sense the darkness clearer…[66]

Blue Öyster Cult, „Harvest Moon”

Astăzi – 1 iunie – Robin putea să-şi spună pentru prima oară: „Mă căsătoresc luna viitoare.” 2 iulie părea, dintr-odată, foarte aproape. Croitoreasa din Harrogate voia o ultimă probă, dar Robin nu avea idee când ar fi putut să meargă acasă. Cel puţin nu-i lipseau pantofii. Mama ei se ocupa de confirmări şi actualiza periodic lista de invitaţi. Robin se simţea ciudat de ruptă de toate pregătirile. Plictisitoarele ore de supraveghere din Catford Broadway, în timp ce fila apartamentul de deasupra fast-foodului, ţineau de o lume cu totul diferită de problemele legate de flori, cine să stea lângă cine la recepţie şi (asta din partea lui Matthew) dacă îi ceruse deja sau nu lui Strike cele două săptămâni libere pentru luna de miere, pentru care Matthew făcuse rezervări şi care trebuia să fie o surpriză.

Robin nu-şi dădea seama cum se putuse apropia nunta atât de mult fără ca ea să-şi dea seama. Luna următoare, chiar luna următoare, avea să devină Robin Cunliffe – cel puţin presupunea că aşa va fi. Cu siguranţă, Matthew se aştepta ca ea să adopte numele lui. Zilele acestea era incredibil de voios, o îmbrăţişa fără cuvinte când se întâlnea cu ea în hol şi nu obiecta niciodată la programul ei de lucru îndelungat, care se prelungea şi în weekendurile lor.

În ultimele câteva dimineţi o dusese cu maşina în Catford, pentru că era în drumul lui spre compania din Bromley pe care o audita. Acum avea o atitudine amabilă faţă de dispreţuitul Land Rover, chiar în timp ce îi bloca cutia de viteze şi rămânea cu el în intersecţii, spunând ce dar minunat fusese, cât de amabil se purtase Linda să li-l dea lor, cât de utilă era o maşină când el era trimis undeva în afara oraşului. În timpul călătoriei din ziua anterioară se oferise să o scoată pe Sarah Shadlock de pe lista de invitaţi. Robin îşi dădea

[66] „Simt cum întunericul se risipeşte…” (în limba engleză, în original).

seama că Matthew trebuise să-şi strângă tot curajul fie şi doar să pună acea întrebare, de teamă că pomenirea numelui lui Sarah ar fi putut provoca o ceartă. Se gândise o vreme la asta, întrebându-se care era de fapt poziţia ei, şi în cele din urmă spusese nu.

— Nu mă deranjează, spusese ea. Aş prefera să vină. E în regulă.

Eliminarea de pe listă i-ar fi spus lui Sarah că Robin aflase ce se întâmplase cu ani în urmă. Prefera să pară că ştiuse dintotdeauna, că Matthew îi mărturisise asta demult, că pentru ea nu însemna nimic; avea şi ea mândria ei. Însă atunci când maică-sa, care vorbise şi ea despre participarea lui Sarah, o întrebase pe Robin pe cine voia să pună pe locul liber de lângă ea, acum că prietenul comun al lui Sarah şi Matthew, Shaun, nu mai putea să vină, Robin răspunsese tot cu o întrebare.

— Cormoran a confirmat?

— Nu, spuse mama ei.

— A, spuse Robin. Păi el zice că o să confirme.

— Vrei să-l pui lângă Sarah, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu! se răsti Robin.

Urmă o scurtă pauză.

— Scuze, spuse Robin. Scuze, mamă… sunt stresată… nu, ai putea să-l pui pe Cormoran lângă… nu ştiu…

— Vine şi prietena lui?

— El zice că nu. Pune-l oriunde, dar nu lângă afurisita de… vreau să zic, nu lângă Sarah.

Aşa că Robin îşi ocupă locul, aşteptând s-o zărească pe Stephanie în cea mai caldă dimineaţă din acel an. Cumpărătorii de pe Catford Broadway purtau tricouri şi sandale; negresele treceau pe stradă cu baticuri viu colorate. Robin, care îşi luase o rochie de vară pe sub o geacă veche de blugi, se sprijini de zidul uneia dintre firidele ei obişnuite din clădirea teatrului,

prefăcându-se că vorbeşte la telefon şi îşi omoară timpul, după care se prefăcu că examinează lumânările parfumate şi beţişoarele cu arome din standul cel mai apropiat.

Era dificil să-ţi păstrezi concentrarea când erai convinsă că fuseseşi trimisă după potcoave de cai morţi. Strike putea să insiste că el îl consideră în continuare pe Whittaker suspect de asasinarea lui Kelsey, dar Robin, în sinea ei, rămânea neconvinsă. Înclina tot mai mult spre opinia lui Wardle că Strike avea pică pe fostul lui tată vitreg şi că judecata lui de obicei sănătoasă era întunecată de vechi nedreptăţi. Ridicând periodic privirea spre perdelele nemişcate de la apartamentul lui Whittaker, Robin îşi aminti că Stephanie fusese văzută ultima oară în timp ce era împinsă de Whittaker în spatele unei camionete şi se întrebă dacă ea chiar era în interiorul apartamentului.

De la uşorul resentiment că şi ziua aceasta avea să fie una pierdută, Robin trecu imediat la o meditaţie asupra principalei animozităţi pe care o simţea în prezent faţă de Strike: Faptul că el îşi însuşise căutarea lui Noel Brockbank. Cumva, Robin ajunsese să considere că Brockbank era mai ales suspectul ei. Dacă ea nu ar fi jucat cu succes rolul Venetiei Hall, ei n-ar fi aflat niciodată că Brockbank trăia în Londra, şi dacă ea nu ar fi avut isteţimea să-şi dea seama că acel Nile e Noel, n-ar fi găsit niciodată urma care ducea la Saracen. Până şi glasul scăzut de la urechea ei – *Te cunosc cumva, fetiţo?* –, oricât de sinistru ar fi fost, constituia un tip straniu de legătură.

În timp ce se sprijinea de piatra rece, privind uşa neclintită a apartamentului, mirosurile amestecate de peşte crud şi arome care ajunseseră să-i reprezinte pe Whittaker şi Stephanie îi umpleau nările. Gândurile ei recalcitrante alunecau implacabil spre Zahara, fetiţa care răspunsese la mobilul lui Brockbank. Robin se gândise la ea în fiecare zi de după discuţia lor, iar când Strike se întorsese de la clubul de striptease îi ceruse toate detaliile posibile despre mama ei.

Strike îi spusese că prietena lui Brockbank se numea Alyssa şi era negresă, aşa că probabil şi Zahara era la fel. Poate că semăna cu fetiţa cu cozi împletite ţepene care venea acum pe stradă, ţinându-se strâns de arătătorul mamei ei şi holbându-se la Robin cu nişte ochi negri şi solemni. Robin zâmbi, dar fetiţa nu făcu la fel: continuă doar să o examineze, în timp ce ea şi mama ei treceau

mai departe. Robin continuă să zâmbească până când fetiţa se întoarse aproape cu 180 de grade, ca să nu întrerupă contactul vizual cu ea, şi se poticni cu picioarele ei micuţe încălţate cu sandale. Se lovi de pământ şi începu să plângă; impasibilă, mama ei o ridică de jos şi o luă în braţe. Simţindu-se vinovată, Robin reluă observarea ferestrelor lui Whittaker, în timp ce suspinele fetiţei care căzuse reverberau pe stradă.

Aproape sigur, Zahara locuia în apartamentul din Bow despre care i se povestise lui Strike. Se părea că mama ei se plângea de apartament, deşi Strike spusese că una din fete…

Una din fete comentase…

— Bineînţeles! murmură Robin cu însufleţire. *Bineînţeles!*

Strike nu avea cum să se fi gândit la asta – bineînţeles că nu, era bărbat! Robin începu să apese pe tastele telefonului.

În Bow erau şapte grădiniţe. Robin băgă mobilul la loc în buzunar şi, însufleţită de argumentaţia ei, îşi începu plimbarea obişnuită printre standurile comerciale, aruncând din când în când o privire spre ferestrele apartamentului lui Whittaker şi al eternei uşi închise, în timp ce mintea ei se concentra în întregime urmăririi lui Brockbank. Îi veneau în minte două modalităţi de acţiune: filarea fiecăreia dintre aceste şapte grădiniţe, în căutarea unei negrese care venea după o fetiţă pe nume Zahara (dar cum şi-ar fi dat seama care erau mama şi fiica potrivite?) sau… sau… Robin se opri lângă un stand care vindea bijuterii tradiţionale, aproape fără să-l vadă, acaparată de gândurile despre Zahara.

Cu totul din întâmplare, ridică privirea de la o pereche de cercei cu pene şi mărgele în timp ce Stephanie, pe care Strike i-o descrisese cu exactitate, ieşea pe uşa de lângă fast-food. Palidă, cu ochii înroşiţi şi clipind în lumina strălucitoare a soarelui ca un iepure albinos, Stephanie se sprijini de uşa fast-foodului, se rostogoli înăuntru şi se îndreptă spre tejghea. Înainte ca Robin să-şi poată reveni, Stephanie trecuse pe lângă ea cu o cutie de coca-cola în mână şi intrase înapoi în clădire pe uşa albă.

La dracu'.

— Nimic, îi spuse ea lui Strike la telefon, o oră mai târziu. E tot înăuntru. N-am avut timp să fac nimic. A intrat şi a ieşit cam în trei minute.

— Rămâi acolo, spuse Strike. Ar putea să iasă iar. Cel puţin ştim că nu doarme.

— Ai găsit ceva despre Laing?

— Nu cât am stat acolo, dar a trebuit să mă întorc la birou. Veşti importante: Dublă Măsură m-a iertat. Tocmai a plecat. Avem nevoie de bani – nu puteam să refuz.

— O, Dumnezeule mare – cum e posibil să aibă *deja* o nouă prietenă?

— N-are. Vrea să verific nu ştiu ce dansatoare erotică pe care o curtează el, să văd dacă are deja o relaţie.

— De ce n-o *întreabă* pur şi simplu?

— A întrebat-o. Ea zice că nu se vede cu nimeni, dar femeile sunt nişte japiţe perverse şi trădătoare, Robin, doar ştii asta.

— A, da, bineînţeles, oftă Robin. Uitasem. Ascultă, mi-a venit o idee despre Br… stai aşa, se întâmplă ceva.

— E totul în regulă? întrebă el tăios.

— Da… aşteaptă puţin…

În faţa lui Robin oprise încet o camionetă. Robin îi dădu ocol, continuând să ţină mobilul la ureche şi încercând să vadă ce se întâmplă. Din câte putea să vadă, şoferul avea părul tuns periuţă, dar soarele de pe parbriz o orbea şi ascundea trăsăturile acestuia. Pe trotuar apăru Stephanie. Cu braţele înfăşurate în jurul ei, Stephanie traversă strada cu paşi mari şi se sui în spatele camionetei. Robin se dădu la o parte ca să lase maşina să treacă, prefăcându-se că vorbeşte la mobil. Ochii ei se întâlniră cu cei ai şoferului, întunecaţi şi ascunşi de glugă.

— A plecat, s-a suit în spatele unei camionete vechi, îi spuse ea lui Strike. Şoferul nu semăna cu Whittaker. S-ar putea să fie metis sau mediteraneean.

Nu se vedea bine.

— Păi, ştim că Stephanie se prostituează. Probabil s-a dus să câştige nişte bani pentru Whittaker.

Robin încercă să nu se lase ofensată de tonul lui prozaic. Îşi aminti că Strike o eliberase pe Stephanie din strânsoarea lui Whittaker printr-un pumn în burtă. Se opri şi privi în vitrina unui chioşc de ziare. Articolele dedicate nunţii regale continuau să fie foarte prezente. Pe peretele din spatele bărbatului asiatic de la casa de marcat atârna un steag britanic.

— Ce vrei să fac? Aş putea să mă duc şi să mă ocup de Wollaston Close în locul tău, dacă tu te duci după noua fată a lui Dublă Măsură. Ar avea… hâî…

Robin se întorsese ca să plece şi se ciocni de un bărbat înalt cu barbişon, care o înjură.

— Scuze, icni ea din reflex, în timp ce bărbatul o împingea ca să poată intra în chioşcul de ziare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Strike.

— Nimic… m-am izbit de cineva… ascultă, mă duc în Wollaston Close.

— Bine, spuse Strike după o pauză sesizabilă, dar dacă apare Laing încearcă doar să faci o poză. Nu te apropia deloc de el.

— Nici n-aveam de gând, spuse Robin.

— Sună-mă dacă ai noutăţi. Sau chiar dacă n-ai.

Scurta izbucnire de entuziasm pe care o resimţise la perspectiva de a se întoarce în Wollaston Close se estompase în momentul în care Robin ajunse în staţia Catford. Nu ştia sigur de ce dintr-odată se simţea abătută şi neliniştită. Poate că îi era foame. Înainte de a se urca în metrou, hotărâtă să se elibereze de obiceiul de a mânca ciocolată, care îi periclita şansele de a intra în rochia de nuntă modificată, Robin îşi cumpără un baton energizant cu aspect neapetisant.

În timp ce mesteca dreptunghiul cu gust de rumeguş, în metroul care o ducea spre Elephant and Castle, Robin se trezi că îşi freacă absentă coastele, acolo unde se ciocnise de bărbatul solid cu barbişon. Bineînţeles, a fi înjurată de oameni la întâmplare era preţul pe care trebuia să-l plăteşti dacă locuiai în Londra; Robin nu îşi amintea ca în Masham să fi fost vreodată înjurată de un necunoscut, nici măcar o dată.

Ceva o făcu să privească brusc în jur, dar în apropierea ei nu părea să se afle niciun bărbat solid, nici în vagonul neaglomerat, şi nici din cele învecinate nu privea vreunul spre ea. Acum, dacă stătea să se gândească, în dimineaţa aceea renunţase la o parte a vigilenţei ei obişnuite, amăgită de familiaritatea lui Catford Broadway, distrasă de gândurile ei despre Brockbank şi Zahara. Se întrebă dacă ar fi observat pe altcineva acolo, care să o urmărească… dar în mod sigur asta era paranoia. În dimineaţa aceea, Matthew o lăsase acolo cu Land Roverul; cum ar fi putut să o urmărească ucigaşul în Catford, altfel decât aşteptând-o cu un vehicul în Hastings Road?

Cu toate acestea, se gândi ea, trebuia să se ferească de complezenţă. La coborârea din metrou observă un bărbat înalt şi întunecat care venea puţin în urma ei şi se opri intenţionat, ca să-l lase să treacă. Bărbatul nu se întoarse s-o privească. *E clar că sunt paranoică,* se gândi Robin, aruncând batonul energizant neterminat într-un coş de gunoi.

Ajunse abia la 1 şi jumătate în curtea interioară de la Wollaston Close. Clădirea Strata se înălţa deasupra apartamentelor vechi şi părăginite ca un emisar al viitorului. Rochia lungă de vară şi geaca de blugi veche care se potriviseră atât de bine cu piaţa din Catford păreau aici puţin prea studenţeşti. Dar, prefăcându-se din nou că vorbeşte la mobil, Robin ridică nonşalant privirea şi inima i se opri puţin în loc.

Ceva se schimbase. Perdelele fuseseră trase într-o parte.

Extrem de atentă acum, Robin continuă să meargă în aceeaşi direcţie, în eventualitatea în care el privea de la fereastră, intenţionând să găsească un loc umbrit de unde să îi poată supraveghea balconul. Era atât de hotărâtă să găsească locul de pândă perfect şi să păstreze aparenţele unei convorbiri

firești, încât nu mai era deloc atentă unde calcă.

— *Nu!* scânci Robin, în timp ce piciorul drept îi fugea de sub ea.

Piciorul stâng i se agăţase în tivul rochiei lungi. Robin alunecă într-un șpagat parţial nedemn, apoi se răsturnă într-o parte şi scăpă din mână mobilul.

— Ah, la naiba! gemu ea.

Lucrul pe care alunecase părea vomă sau chiar diaree: o parte din el se luase pe rochia ei, pe sandalele ei. Îşi julise mâna la aterizare, dar ceea ce o îngrijora cel mai mult era identitatea exactă a substanţei vâscoase şi cleioase, galben-maronie.

Undeva, în apropierea ei, un bărbat izbucni în râs. Supărată şi umilită, Robin încercă să se ridice fără să întindă mâzga şi mai mult pe hainele şi încălţămintea ei şi nu privi imediat spre sursa acelui zgomot zeflemitor.

— Scuze, păpuşă, spuse o voce scoţiană imediat în spatele ei.

Robin întoarse brusc privirea şi avu impresia că e străbătută de un curent electric puternic.

În ciuda zilei calde, bărbatul purta o căciulă cu apărătoare pentru urechi, geacă în pătrăţele roşii şi albastre şi blugi. Bărbatul privi în jos spre ea, continuând să rânjească şi susţinându-şi mare parte a greutăţii lui semnificative cu ajutorul unor cârje metalice. Obrajii albicioşi, bărbia şi pungile de sub ochii mici şi întunecaţi erau desfigurate de ciupituri. Carnea gâtului gros se revărsa peste guler.

În una din mâinile lui atârna ceea ce părea a fi o pungă de plastic cu câteva cumpărături. Robin reuşi să vadă vârful tatuat al pumnalului despre care ştia că străpunge un trandafir galben undeva mai sus pe antebraţul lui. Picăturile de sânge tatuate care i se scurgeau pe încheietură păreau răni reale.

— Ai nevoie de un robinet, spuse el rânjind larg în timp ce arăta spre piciorul lui Robin şi tivul rochiei ei, şi o perie de curăţat.

— Da, spuse Robin zguduită.

Se aplecă să-şi ia mobilul. Ecranul era crăpat.

— Eu stau acolo, spuse el arătând cu capul spre apartamentul pe care ea îl supraveghease cu intermitenţe timp de o lună. Poţi să vii la mine dacă vrei. Să te speli.

— A, nu, e în regulă, spuse Robin cu răsuflarea tăiată. Dar mulţumesc foarte mult.

— Nicio problemă, spuse Donald Laing.

Privirea lui alunecă peste trupul ei. Robin simţi cum o furnică pielea, ca şi cum el şi-ar fi trecut degetul peste ea. Bărbatul se întoarse pe cârjele lui şi începu să se îndepărteze, în timp ce punga de plastic se legăna stingher. Robin rămase acolo unde o lăsase el, conştientă de pulsul care îi izbea faţa.

Bărbatul nu privi înapoi. Apărătoarele pentru urechi ale căciulii lui se balansau ca urechile unui cocker, în timp ce el ocolea dureros de încet clădirea şi ieşea din câmpul ei vizual.

— O, Doamne! şopti Robin.

Mâna şi genunchiul o usturau acolo unde căzuse pe ele. Absentă, Robin îşi îndepărtă părul de pe faţă. Abia atunci îşi dădu seama, cu uşurare, după mirosul de pe degetele ei, că substanţa alunecoasă fusese curry. Se grăbi spre un colţ după care să nu mai poată fi văzută de la ferestrele lui Donald Laing şi apăsă pe tastele mobilului crăpat ca să-l sune pe Strike.

48

Here Comes That Feeling[67]

Valul de căldură care se abătuse asupra Londrei era dușmanul lui. Sub un tricou nu avea unde să ascundă cuțitele, iar căciulile și gulerele ridicate pe a căror mascare se bazase păreau deplasate. Nu putea să facă nimic altceva decât să aștepte, fumând neputincios, în acel loc de care Aceea nu știa.

În sfârșit, duminică vremea se strică. Ploaia mătura parcurile pârjolite, ștergătoarele de parbriz dansau, turiștii își luau ponchourile lor de plastic și înaintau nepăsători printre bălți.

Plin de însuflețire și hotărâre, își luă o căciulă trasă până jos deasupra ochilor și geaca lui specială. În timp ce mergea, cuțitele îi săltau pe piept, în lungile lor buzunare improvizate pe care le tăiase în căptușeală. Străzile capitalei erau acum doar ceva mai puțin aglomerate decât atunci când o tăiase pe parașuta ale cărei degete zăceau în congelatorul lui. Turiștii și londonezii continuau să roiască pretutindeni ca niște furnici. Unii dintre ei cumpăraseră umbrele și căciuli cu steagul britanic. Se izbi de câțiva dintre ei doar pentru plăcerea de a-i îmbrânci.

Nevoia lui de a ucide devenea urgentă. Ultimele câteva zile irosite rămăseseră în urmă și învoirea pe care i-o dăduse Aceea expira încet, dar Secretara rămânea vie și în libertate. O căutase ore în șir, încercând s-o depisteze, și apoi ea apăruse, șocant, drept în fața lui, târfa aia insolentă, ziua-n amiaza mare – dar erau martori pretutindeni…

Slab control al impulsurilor, ar fi zis psihiatrul ăla nenorocit, dacă ar fi știut ce făcuse el când o văzuse. Slab control al impulsurilor! El își controla impulsurile foarte bine când voia asta – era un bărbat de o deșteptăciune supraumană, care omorâse trei femei și mutilase încă una fără ca poliția să

[67] „Aceea senzație familiară” (în limba engleză, în original).

afle ceva, aşa că dă-l în mă-sa pe psihiatru şi diagnosticele lui tâmpite –, dar când o văzuse acolo, drept în faţa lui, după toate acele zile pustii, voise s-o rănească, voise să se apropie de ea, să se apropie *foarte mult,* suficient de aproape încât s-o miroasă, să-i vorbească, să se uite în ochii ei înspăimântaţi.

Apoi ea plecase băţoasă şi el nu îndrăznise s-o urmărească, nu atunci, dar faptul că o lăsase să plece aproape îl omorâse. Ea ar fi trebuit deja să zacă în frigiderul lui, tăiată în bucăţele. El ar fi trebuit să îi urmărească faţa în acel extaz al groazei şi morţii, în care el le poseda complet şi ele deveneau pentru el doar un obiect de joacă.

Aşa că iată-l mergând prin ploaia rece, turbat de furie din cauză că era duminică şi ea plecase iar, se întorsese în acel loc în care el nu s-ar fi putut apropia niciodată de ea, pentru că Frumuşelul se afla întotdeauna acolo.

Avea nevoie de mai multă libertate, mult mai multă libertate. Adevăratul obstacol era că Aceea stătea acasă tot timpul, îl spiona şi se agăţa de el. Toate astea trebuiau să se schimbe. Deja o făcuse pe Aceea, fără să vrea, să se întoarcă la lucru. Acum se hotărâse că avea să se prefacă faţă de Aceea că are o slujbă nouă. Dacă era necesar, avea să fure ca să facă rost de bani, ca şi cum i-ar fi câştigat – făcuse asta de destule ori înainte. Apoi, eliberat, avea să dispună de timpul necesar ca să se asigure că, atunci când Secretara lăsa garda jos, când nu era nimeni atent, când ea dădea colţul greşit, el se afla undeva în apropiere…

Pentru el, trecătorii aveau la fel de puţină viaţă ca roboţii. Imbecili, imbecili, imbecili… Pretutindeni unde ajungea se uita după ea, următoarea de care avea să se ocupe. Nu Secretara, nu, pentru că târfa se întorsese în spatele uşii ei albe de la intrare, împreună cu Frumuşelul, ci orice femeie suficient de idioată, suficient de beată ca să îl însoţească pentru scurtă vreme pe un bărbat şi cuţitele lui. Trebuia să se ocupe de una înainte să se întoarcă Aceea, trebuia să facă asta. Avea neapărat nevoie de asta ca să poată continua, după ce se întorcea şi se prefăcea iar că e bărbatul pe care îl iubeşte Aceea. Ochii lui licăreau de sub căciulă, sortându-le, eliminându-le: femei cu bărbaţi, femei cu copii agăţaţi de ele, dar nicio femeie singură, nu aşa cum avea el nevoie de ele…

Merse kilometri întregi până când se lăsă întunericul, pe lângă crâşme

luminate în care bărbaţii şi femeile râdeau şi flirtau, pe lângă restaurante şi cinematografe, căutând, aşteptând, cu răbdarea unui vânător. Era duminică seara şi cei care urmau să meargă la serviciu se întorceau acasă devreme, dar nu conta: încă mai existau turişti pretutindeni, oameni din provincie, atraşi de istoria şi misterele Londrei…

Era aproape miezul nopţii când săriră în ochii lui exersaţi, ca un mănunchi de ciuperci durdulii din iarba înaltă: o gaşcă de fete ameţite şi zgomotoase, care chicoteau şi mergeau şerpuit pe trotuar. Se aflau pe una dintre acele străzi jalnice şi părăginite care constituiau plăcerea lui specială, unde o încăierare şi o fată care ţipa n-ar fi fost ceva neobişnuit. Se luă după ele, la zece metri în urma lor, privindu-le cum trec pe sub stâlpii de iluminat, cum îşi dau coate şi chicotesc, toate în afară de una. Ea era cea mai beată şi părea cea mai tânără dintre toate: gata să vomite, din câte îşi dădea el seama. Fata se împleticea pe tocurile-cui şi rămăsese puţin în urma prietenelor ei, târfa proastă. Niciuna dintre prietenele ei nu-şi dăduse seama în ce hal e ea. Erau rupte de bete şi mergeau clătinat, pufnind şi râzând în hohote.

El venea încet în urma lor, cât se poate de degajat.

Dacă ea ar fi vomitat în stradă, zgomotul le-ar fi atras pe prietenele ei, care s-ar fi oprit şi s-ar fi strâns în jurul ei. Fata nu putea să vorbească, pentru că se lupta cu impulsul de a vomita. Treptat, distanţa dintre ea şi prietenele ei crescu. Se bălăbănea şi se împleticea, ceea ce lui îi aminti de ultima, cu tocurile ei cui stupide. Asta nu trebuia să supravieţuiască, să facă portret-robot.

Un taxi se apropie. El îşi imagină scena înainte ca ea să aibă loc. Fetele strigau zgomotos după taxi, ţipând şi fluturând braţele, şi se suiau una câte una, cu fundurile lor mari. Grăbi pasul, cu capul plecat şi faţa ascunsă. Stâlpii de iluminat se reflectau în bălţi, semnul „Liber” se stingea, mârâitul motorului…

Uitaseră de ea. Fata se împletici direct în zid, ridicând o mână ca să se sprijine.

Probabil avea doar câteva secunde la dispoziţie. Una dintre prietenele ei putea să-şi dea seama în orice clipă că ea nu mai e cu ele.

— Eşti în regulă, scumpo? Te simţi rău? Hai încoace. Pe aici. Nu e nicio problemă. Chiar aici.

Fata începu să icnească, în timp ce el o trăgea pe o stradă laterală. Ea încercă fără vlagă să-şi smulgă braţul, în timp ce dădea afară; voma curgea pe ea şi o îneca.

— Târfă jegoasă, mârâi el.

Una din mâinile lui era deja pe mânerul cuţitului de sub geacă. O trase cu putere spre o nişă întunecoasă dintre un magazin de filme porno şi unul de lucruri vechi.

— Nu, icni ea.

Dar se îneca cu voma care îi venea din stomac. De cealaltă parte a străzii se deschise o uşă şi lumina se revărsă peste un şir de trepte. Pe trotuar năvăliră nişte oameni care râdeau.

El o izbi de zid şi o sărută, ţintuind-o cu putere în timp ce ea încerca să se zbată. Gura ei avea un gust scârbos, de vomă. Uşa de vizavi se închise şi grupul de oameni trecu mai departe, în timp ce vocile lor răsunau în noaptea tăcută. Lumina se stinse.

— Fir-ar a dracu', spuse el dezgustat.

Îşi dezlipi gura de a ei, dar continuă să o ţintuiască de zid cu trupul lui. Ea trase aer în piept să ţipe, dar el avea cuţitul pregătit şi îl înfipse adânc între coastele ei, cu uşurinţă, nu ca la ultima, care se luptase cu atâta energie şi încăpăţânare. Zgomotul se stinse pe buzele ei încordate, în timp ce sângele cald se revărsa peste mâna lui înmănuşată, înmuind materialul. Fata se smucea convulsiv, încercând să vorbească. Ochii i se dădură peste cap, rămânând doar albul, şi întregul ei trup, încă ţintuit de cuţit, se înmuie.

— Bravo, şopti el.

Scoase cuţitul de tăiat carne şi ea îi căzu în braţe, muribundă. O trase în fundul nişei, unde un morman de gunoi aştepta să fie ridicat. Dădu cu piciorul la o parte sacii negri, o aruncă într-un colţ şi scoase maceta. Suvenirele erau

obligatorii, însă avea doar câteva secunde la dispoziţie. Era posibil ca o altă uşă să se deschidă sau târfele alea ameţite de prietene ale ei să se întoarcă după ea cu taxiul…

Tăie şi reteză, băgă trofeele calde şi ude în buzunar, apoi îngrămădi gunoiul lângă şi peste ea.

Durase mai puţin de cinci minute. Se simţea ca un rege, ca un zeu. Se îndepărtă, cu cuţitele puse bine la adăpost, gâfâind în aerul rece şi curat al nopţii, alergând puţin după ce ajunse iar pe strada principală. Era deja la un cvartal distanţă când auzi nişte voci feminine răguşite care strigau în depărtare.

— Heather! *Heather, unde eşti, proasta dracului?*

— Heather nu vă aude, şopti el în întuneric.

Încercă să se oprească din râs, îngropându-şi faţa în guler, dar nu îşi putea înfrâna exaltarea. În fundul buzunarelor, degetele lui ude leoarcă se jucau cu cartilajul cauciucos şi pielea de care cerceii ei – nişte cornete de îngheţată mici, din plastic – erau în continuare prinşi.

49

It's time in the season for a maniac at night.[68]

Blue Öyster Cult, „Madness to the Method"

Vremea rămase rece, cu stropi de ploaie şi rafale de vânt, în timp ce iunie intra în a doua lui săptămână. Explozia de ceremonii însorite care înconjuraseră nunta regală rămăsese doar amintire: valul ameţitor de frenezie romantică se retrăsese încet, articolele legate de nuntă şi banerele de felicitare fuseseră înlăturate din vitrinele magazinelor, iar ziarele capitalei reveniseră la chestiuni mai pământeşti, inclusiv o iminentă grevă la metrou.

Apoi, pe prima pagină a ziarelor de miercuri, izbucni groaza. Trupul mutilat al unei femei tinere fusese descoperit sub nişte saci de gunoi, iar după câteva ore de la primul anunţ prin care poliţia cerea informaţii, lumea fusese avertizată că pe străzile Londrei umbla un Jack Spintecătorul al secolului XXI.

Trei femei fuseseră atacate şi mutilate, dar poliţia părea să nu aibă nicio pistă. În goana lor de a acoperi fiecare aspect posibil al poveştii – hărţi ale Londrei înfăţişând locul fiecărui atac, imagini ale celor trei victime – jurnaliştii se dovediseră hotărâţi să recupereze timpul pierdut, conştienţi că era posibil să fi ratat deja prima parte a petrecerii. Până atunci trataseră uciderea lui Kelsey Platt ca pe un act izolat de nebunie şi sadism, iar atacul ulterior asupra Lilei Monkton, prostituata de 18 ani, nu obţinuse aproape deloc spaţiu în media. O fată care se vindea pentru sex nu se putea aştepta să alunge o proaspătă ducesă de pe prima pagină.

Asasinarea lui Heather Smart, o angajată de 22 de ani a unei firme de construcţii din Nottingham, era cu totul altceva. Titlurile se scriau practic singure, căci Heather era o eroină despre care se putea povesti uşor, cu slujba

[68] „E acel moment al anotimpului în care apare noaptea un nebun" (în limba engleză, în original).

ei permanentă, dorinţa nevinovată de a vedea obiectivele capitalei şi iubitul care era învăţător la şcoala primară. În seara dinaintea morţii ei, Heather se dusese să vadă *Regele leu,* mâncase dim sum în Chinatown şi se fotografiase în Hyde Park cu soldaţi ai Regimentului de Cavalerie în fundal. Nenumăraţi centimetri de articol se puteau toarce din weekendul prelungit de sărbătorire a celei de-a 30-a zile de naştere a cumnatei ei, care culminase cu moartea brutală şi sordidă din spatele unui magazin de filme pentru adulţi.

Asemenea tuturor poveştilor excelente, povestea ei se multiplica precum o amoebă, producând o serie nesfârşită de alte poveşti, articole de opinie şi de speculaţie, fiecare dintre ele dând naştere propriului ei cor contestatar. Existau discuţii despre tendinţele alcoolice deplorabile ale tinerelor britanice, cu acuzaţii reciproce de învinovăţire a victimei. Existau articole îngrozite de violenţă sexuală, temperate de observaţii că aceste agresiuni erau mult mai puţin răspândite decât în alte ţări. Existau interviuri cu prietenele tulburate şi pline de vinovăţie care o abandonaseră din greşeală pe Heather, care, la rândul lor, dădeau naştere unor atacuri şi denigrări ale mediei sociale, ceea ce ducea din nou la o apărare a tinerelor îndurerate.

Deasupra fiecărui articol plutea umbra ucigaşului necunoscut, a dementului care hăcuia trupurile femeilor. Presa descinse din nou în Denmark Street, în căutarea bărbatului care primise piciorul lui Kelsey. Strike decise că sosise momentul ca Robin să facă acea discuţie mult analizată, dar amânată zilnic în Masham, pentru o ultimă probă a rochiei de nuntă, apoi o şterse iar acasă la Nick şi Ilsa cu un rucsac şi o copleşitoare senzaţie a propriei neputinţe. Un agent în haine civile rămase postat în Denmark Street, în caz că sosea ceva suspect prin poştă. Wardle era îngrijorat că ar putea sosi încă un membru adresat lui Robin.

Împovărat de solicitările unei anchete desfăşurate sub lumina orbitoare a mediei naţionale, Wardle nu reuşi să se întâlnească faţă în faţă cu Strike timp de şase zile după descoperirea trupului lui Heather. Strike porni din nou spre Feathers la începutul serii şi îl găsi acolo pe Wardle, cu o expresie hărţuită, dar nerăbdător să discute despre toate acestea cu cineva care era şi înăuntrul, şi în afara cazului.

— A fost o săptămână ca dracu', oftă Wardle, acceptând halba pe care i-o

luase Strike. M-am apucat iar de fumat. April e foarte supărată.

Luă o gură mare de bere, apoi îi împărtăşi lui Strike adevărul despre descoperirea trupului lui Heather. După cum Strike observase deja, articolele din presă erau contradictorii în privinţa multor aspecte posibil importante, chiar dacă toate acuzau poliţia că nu o găsise timp de 24 de ore.

— Erau toate muci, ea şi cu prietenele ei, spuse poliţistul, prezentând fără menajamente cadrul acţiunii. Patru dintre ele s-au urcat într-un taxi, atât de cherchelite, că au uitat de Heather. Ajunseseră la o stradă distanţă când şi-au dat seama că ea nu mai e cu ele. Taximetristul s-a enervat, pentru că erau gălăgioase şi agresive. Când a zis că nu poate să întoarcă în mijlocul străzii, una dintre ele a început să-l înjure. A urmat o mare ceartă, aşa că au trecut cel puţin cinci minute până când el a acceptat să se întoarcă după Heather. Când au ajuns, în sfârşit, pe strada pe care credeau c-o lăsaseră – nu uita că ele sunt din Nottingham, nu cunosc Londra deloc – Heather nu mai era nicăieri. Au patrulat pe stradă cu taxiul, strigând după ea de la geamul taxiului. Apoi uneia dintre ele i se păru că o zăreşte pe Heather în depărtare cum se urcă într-un autobuz. Aşa că două dintre ele se dădu jos – nu are nicio logică, erau făcute praf – şi începu să alerge pe stradă, strigând după autobuz să oprească, în timp ce celelalte două scot capul pe geam şi strigă la ele să se suie la loc, că ar fi mai bine să urmărească autobuzul cu taxiul. Apoi cea care se certase mai devreme cu taximetristul îi spuse că e un pakistanez prost şi el le zise să se dea dracului jos din taxiul lui şi pleacă.

Apoi Wardle continuă, obosit:

— Aşa că, practic, toate mizeriile astea pe care le suportăm noi că n-am găsit-o timp de 24 de ore se reduc la alcool şi rasism. Ştoarfele alea proaste erau convinse că Heather se suise în autobuzul ăla, aşa că am pierdut o zi jumătate încercând să urmărim o femeie care avea o haină asemănătoare. Apoi proprietarul de la Adult Entertainment Centre se duce să mute containerele de gunoi în faţă şi o găseşte acolo, întinsă sub o grămadă de saci, cu nasul şi urechile tăiate.

— Deci partea asta e adevărată, spuse Strike.

Faţa mutilată a fetei fusese singurul detaliu asupra căruia toate ziarele

erau de acord.

— Da, partea asta e adevărată, spuse Wardle apăsat. „Spintecătorul din Shacklewell". Sună minunat.

— Martori?

— Nimeni n-a văzut nimic.

— Dar Devotee şi motocicleta lui?

— L-am eliminat, recunoscu Wardle cu o expresie încrâncenată. Are un alibi solid pentru asasinarea lui Heather – o nuntă în familie – şi n-am reuşit să găsim nimic nici pentru celelalte două atacuri.

Strike avu impresia că Wardle mai voia să-i spună ceva, aşa că aşteptă atent.

— N-aş vrea ca presa să audă de asta, spuse Wardle coborând vocea, dar noi credem că e posibil să mai fi omorât două.

— Dumnezeule! spuse Strike, sincer alarmat. Când?

— Mai demult, spuse Wardle. O crimă nesoluţionată din Leeds, 2009. O prostituată provenită din Cardiff. Înjunghiată. Nu a tăiat nimic din ea, dar i-a luat lănţişorul pe care ea îl purta mereu şi a aruncat-o într-un şanţ din afara oraşului. Trupul a fost găsit abia după două săptămâni. Apoi, anul trecut, o fată a fost omorâtă şi mutilată în Milton Keynes. O chema Sadie Roach. Au pus-o pe seama prietenului ei. Am căutat toate detaliile. Familia lui a făcut o campanie intensă să-l elibereze şi a fost achitat la apel. Nu exista nimic care să-l lege de crimă, în afară că se certaseră şi el îl ameninţase cândva pe un tip cu briceagul. Am pus psihologul şi criminaliştii să cerceteze toate cele cinci atacuri şi concluzia e că au suficiente caracteristici comune care să sugereze un singur făptaş. Se pare că foloseşte două cuţite, un cuţit de tăiat carne şi o macetă. Victimele sunt toate vulnerabile – prostituate, bete, tulburate emoţional – şi le agaţă pe toate pe stradă, în afară de Kelsey. A luat trofee de la toate. E prea devreme să ne dăm seama dacă avem vreun ADN identic la toate femeile. Există şanse să nu fie aşa. Nu pare să fi făcut sex cu niciuna dintre ele. Altceva îl excită.

Lui Strike îi era foame, dar ceva îi şoptea să nu întrerupă tăcerea indispusă a lui Wardle. Poliţistul bău iar din bere şi apoi zise, fără să se uite în ochii lui Strike.

— Îi cercetez pe toţi oamenii tăi. Brockbank, Laing şi Whittaker.

Era şi timpul.

— Brockbank e interesant, spuse Wardle.

— L-ai găsit? întrebă Strike, încremenind cu halba la gură.

— Încă nu, dar ştim că până acum cinci ani mergea regulat la o biserică din Brixton.

— La biserică? Eşti sigur că e acelaşi individ?

— Fost soldat, fost jucător de rugby, înalt, maxilar proeminent, un ochi înfundat, urechi ferfeniţite, păr întunecat tuns periuţă, depănă Wardle. Pe nume Noel Brockbank. 1,90 sau 1,93. Accent nordic puternic.

— El e, spuse Strike. La *biserică,* ce naiba?

— Stai aşa, spuse Wardle ridicându-se. Tre' să mă duc la budă.

Pe de altă parte, de ce nu? se gândi Strike în timp ce se ducea la bar să ia încă două halbe. Cârciuma începea să se umple. Se întoarse la masă şi cu un meniu, pe lângă beri, dar nu se putea concentra asupra lui. *Fete tinere în cor… n-ar fi primul…*

— Trebuia, spuse Wardle revenind la masă. Aş ieşi la o ţigară, mă întorc…

— Termină mai întâi cu Brockbank, spuse Strike, împingând spre el noua halbă.

— Ca să fiu sincer, l-am găsit din întâmplare, spuse Wardle aşezându-se la loc şi acceptând halba. Unul dintre tipii noştri o fila pe mama unui traficant de droguri din oraş. Noi nu credeam că mama e atât de nevinovată cum pretindea ea, aşa că tipul nostru a urmărit-o la biserică şi iată-l pe Brockbank la uşă, împărţind cărţi de rugăciuni. A început să discute cu poliţistul fără să

ştie cine e, iar omul nostru habar n-avea că Brockbank ar fi căutat în legătură cu ceva. După patru săptămâni, omul nostru mă aude că am căuta un Noel Brockbank pentru cazul Kelsey Platt şi îmi zice că a cunoscut un tip cu numele ăsta în urmă cu o lună, în Brixton.

Wardle oferi o palidă imitaţie a obişnuitului său zâmbet afectat şi continuă.

— Ai văzut? Chiar *dau* atenţie ponturilor tale, Strike. Ar fi o prostie să nu fac asta, după cazul Landry.

Le dai atenţie când nu găseşti nimic despre Cioclu' Malley şi Devotee, se gândi Strike, dar înainte să reia subiectul scoase nişte sunete care păreau impresionante şi recunoscătoare.

— Ziceai că Brockbank a încetat să mai meargă la biserică?

— Da, oftă Wardle. M-am dus acolo ieri, am schimbat două vorbe cu pastorul. Un tip tânăr, entuziast, la o biserică din oraşul vechi – ştii tipul.

Wardle se înşela, deoarece contactul lui Strike cu clerul se limitase, în principal, la preoţii militari.

— Era foarte interesat de Brockbank. Zicea că a avut o viaţă foarte grea.

— Traumatisme cerebrale, plecat din armată invalid, şi-a pierdut familia, tâmpeniile astea? întrebă Strike.

— Asta era ideea, spuse Wardle. Zicea că i-e dor de fiul lui.

— Îhî, spuse Strike înnegurat. Ştie unde stă Brockbank?

— Nu, dar se pare că prietena lui…

— Alyssa?

Wardle se încruntă uşor, băgă mâna în buzunarul interior al gecii, scoase un carneţel şi îl consultă.

— Da, aşa e, de fapt, spuse el. Alyssa Vincent. De unde ştiai?

— Au fost concediaţi amândoi de curând dintr-un club de striptease.

Apoi, văzând că Wardle dădea semne că ar vrea să se abată de la subiect, Strike spuse grăbit.

— Îţi explic imediat. Zi mai departe cu Alyssa.

— Păi, a reuşit să obţină o locuinţă socială în estul Londrei, lângă mama ei. Brockbank i-a spus pastorului că urma să se mute cu ea şi cu copiii ei.

— Copii? spuse Strike, în timp ce gândurile îi zburau la Robin.

— Două fetiţe, se pare.

— Ştim unde e casa asta? întrebă Strike.

— Încă nu. Pastorului i-a părut rău să-l vadă că pleacă.

Wardle privi agitat spre trotuar, unde câţiva bărbaţi fumau.

— Dar am scos de la el că Brockbank a fost la biserică în duminica de pe 3 aprilie, adică în weekendul în care a murit Kelsey.

Ţinând cont de agitaţia crescândă a lui Wardle, Strike nu mai făcu niciun comentariu, în afara sugestiei de a ieşi amândoi pe trotuar la o ţigară.

Îşi aprinseră ţigările şi fumară unul lângă celălalt timp de câteva minute. În ambele direcţii treceau oameni ieşiţi de la serviciu, obosiţi de programul de lucru lung. Seara se apropia de sfârşit. Chiar deasupra lor, între movul nopţii care se apropia şi coraiul de neon al soarelui care apunea, se afla o porţiune de cer incolor, de aer insipid şi gol.

— *Dumnezeule,* ce mult îmi lipsea asta, spuse Wardle.

Trase din ţigară de parcă era laptele mamei lui, apoi reluă subiectul conversaţiei lor:

— Da, deci Brockbank a fost la biserică în weekendul ăla, îşi făcea de lucru. Pare că ştie foarte bine cum să se poarte cu copiii.

— Sunt sigur de asta, murmură Strike.

— E nevoie de ceva tupeu, nu-i aşa? spuse Wardle. Să omori şi să dezmembrezi aşa o fată, apoi să apari la biserică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

Wardle suflă fumul spre trotuarul opus, cu ochii aţintiţi asupra sculpturii *Ziua* a lui Epstein, care împodobea sediul Administraţiei Transporturilor. Un băiat stătea în faţa unui bărbat aşezat pe un tron, cu trupul răsucit astfel încât reuşea în acelaşi timp să-l îmbrăţişeze pe regele din spatele lui şi să-şi expună penisul în faţa privitorilor.

— Tu eşti catolic? întrebă Strike.

Wardle păru uimit.

— De fapt da, sunt, spuse el suspicios. De ce?

Strike scutură din cap zâmbind uşor.

— Ştiu că unui psihopat nu i-ar păsa, spuse Wardle cu o urmă de agresivitate. Voiam doar să zic… oricum, nişte oameni de-ai noştri încearcă să afle unde stă acum. Dacă e o locuinţă socială şi presupunând că Alyssa Vincent e numele ei real, n-ar trebui să fie prea greu.

— Excelent, spuse Strike.

Poliţia avea resurse cu care el şi Robin nu se puteau compara; poate că acum, în sfârşit, urmau să apară nişte informaţii concluzive.

— Dar Laing?

— A, spuse Wardle, strivind prima ţigară şi aprinzând imediat încă una, despre el am aflat mai multe. Stă singur în Wollaston Close de un an jumătate deja. Supravieţuieşte din ajutorul de handicap. În weekendul de pe 2 şi 3 a avut o infecţie la piept şi prietenul lui, Dickie, a venit să-l ajute. Nu putea să meargă la magazin.

— Ce convenabil, spuse Strike.

— Sau poate e adevărat, spuse Wardle. Am verificat şi Dickie a confirmat tot ce ne-a spus Laing.

— Laing a părut surprins că îl întreabă poliţia ce-a făcut?

— La început a părut destul de şocat.

— V-a lăsat să intraţi în apartament?

— N-am avut ocazia. Ne-am întâlnit în timp ce el mergea prin parcare în cârje şi până la urmă am discutat cu el într-o cafenea din zonă.

— Aia ecuadoriană din tunel?

Wardle îl fixă pe Strike cu privirea, iar detectivul îl străpunse, la rândul lui, cu o uitătură calmă.

— L-ai filat şi tu, nu-i aşa? Nu ne da peste cap ancheta, Strike. Ne ocupăm noi de asta.

Strike ar fi putut să răspundă că Wardle avusese nevoie de atenţia presei şi de eşecul de a scoate ceva din pistele sale preferate ca să dedice resurse serioase urmăririi celor trei suspecţi ai lui. Preferă să păstreze tăcerea.

— Laing nu e prost, continuă Wardle. Nu i-am pus prea multe întrebări până să se prindă despre ce e vorba. Ştia că probabil avem numele lui de la tine. Văzuse în ziare că ai primit un picior.

— Care e opinia lui despre problema asta?

— E posibil să fi sugerat ceva de genul „unui om mai drăguţ nu i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva”, spuse Wardle cu un rânjet uşor, dar una peste alta cam ce te-ai aştepta. Puţin curios, puţin agresiv.

— Părea bolnav?

— Da, spuse Wardle. Nu ştia că venim şi ne-am întâlnit în timp ce el se târa în cârje. De aproape nu arată prea bine. Are ochii injectaţi. Şi pielea crăpată. E cam varză.

Strike nu spuse nimic. Suspiciunea lui faţă de boala lui Laing persista. În ciuda dovezilor fotografice clare ale consumului de steroizi, plăcilor şi leziunilor pielii pe care Strike le văzuse cu ochii lui, se încăpăţâna să se opună

ideii că Laing e cu adevărat bolnav.

— Ce făcea când au fost omorâte celelalte femei?

— Zice că era acasă singur, spuse Wardle. Nimic care să confirme sau să infirme asta.

— Hmm, spuse Strike.

Intrară înapoi în cârciumă. Un cuplu le ocupase masa, aşa că găsiră alta, lângă geamul cât peretele care dădea spre stradă.

— Dar Whittaker?

— Da, am reuşit să dăm de el aseară. Ajută o trupă în turnee.

— Eşti sigur de asta? întrebă Strike suspicios, amintindu-şi afirmaţia lui Shanker că Whittaker pretindea că face asta, dar de fapt trăia de pe urma lui Stephanie.

— Da, sunt sigur. Ne-am dus la prietena lui drogată…

— Aţi intrat în apartament?

— A vorbit cu noi la uşă, cum era de aşteptat, spuse Wardle. Apartamentul pute. În orice caz, ne-a spus că Whittaker e plecat cu băieţii, ne-a dat adresa concertului şi acolo era. O camionetă veche parcată în faţă şi o trupă încă şi mai veche. Ai auzit cumva de Death Cult?

— Nu, spuse Strike.

— Nu-ţi bate capul, sunt varză, spuse Wardle. A trebuit să asist jumătate de oră la chestia aia până să mă pot apropia de Whittaker. Într-un subsol din Wandsworth. A doua zi mi-au ţiuit urechile întruna. Whittaker părea cumva că ne aşteaptă. Se pare că acum câteva săptămâni a dat de tine lângă camioneta lui.

— Ţi-am povestit de asta, spuse Strike. Cu fumul de cocaină…

— Da, da, spuse Wardle. Uite ce e, n-am niciun pic de încredere în el, dar el zice că Stephanie poate să-i ofere un alibi pentru toată ziua cu nunta regală,

aşa că asta ar elimina atacul asupra prostituatei din Shacklewell, şi el susţine că era plecat cu Death Cult atunci când au fost omorâte Kelsey şi Heather.

— Îi ies toate trei crimele, nu? spuse Strike. Ce frumos. Death Cult e de acord că a fost cu ei?

— Ca să fiu sincer, au fost destul de vagi în privinţa asta, spuse Wardle. Vocalistul are aparat auditiv. Nu ştiu dacă a înţeles tot ce l-am întrebat.

Văzând că Strike se încruntă, Wardle adăugă:

— Nu-ţi face griji, am nişte oameni care le verifică declaraţiile ca martori. O să aflăm dacă a fost cu adevărat acolo sau nu.

Wardle căscă şi se întinse.

— Trebuie să mă întorc la birou, spuse el. S-ar putea să stau toată noaptea. Au început să ne vină o grămadă de informaţii de când se ocupă ziarele de asta.

Acum lui Strike îi era extrem de foame, dar cârciuma era zgomotoasă şi simţea nevoia să mănânce undeva unde putea să gândească. El şi cu Wardle porniră împreună pe stradă, aprinzându-şi fiecare o nouă ţigară.

— Psihologul a găsit ceva, spuse Wardle în timp ce pe cerul de deasupra lor se derula o perdea de întuneric. Dacă avem dreptate şi e vorba de un criminal în serie, de regulă e un oportunist. Are un mod de operare al naibii de bun – trebuie să aibă obiceiul de-a planifica, într-o anumită măsură, altfel n-ar fi putut să scape atât de des – dar la Kelsey a existat o modificare a tiparului. El ştia exact unde stă ea. Scrisorile şi faptul că el ştia că nu o să fie nimeni acolo: a fost complet premeditat. Problema e că am cercetat al naibii de bine, dar n-am găsit nicio probă că vreunul din oamenii tăi s-ar fi aflat vreodată în proximitatea ei. I-am demontat complet laptopul şi nu am găsit nimic. Singurii oameni cu care a vorbit vreodată despre piciorul ei au fost dubioşii ăia de Jason şi Tempest. Nu avea aproape niciun prieten, iar dacă avea erau toate fete. Pe telefonul ei nu s-a găsit nimic suspect. Din câte ştim noi, niciunul din tipii tăi nu a trăit sau lucrat vreodată în Finchley sau Shephed's Bush, cu atât mai puţin pe lângă şcoala sau colegiul ei. Nu au nicio legătură cu vreuna din cunoştinţele ei. Cum dracu' ar fi putut vreunul din ei

să se apropie suficient ca s-o manipuleze şi fără ca familia să observe?

— Ştim că era nimfomană, spuse Strike. Nu uita de aşa-zisul iubit care s-a dovedit a fi foarte real când a venit s-o ia de la Café Rouge.

— Da, oftă Wardle. În continuare n-avem nicio pistă pentru motocicleta aia nenorocită. Am difuzat o descriere în presă, dar nimic.

Wardle se opri în faţa uşilor de sticlă ale locului său de muncă, părând hotărât să fumeze ţigara până la ultimul milimetru, şi adăugă:

— Ce mai face partenera ta?

— E bine, spuse Strike. S-a dus în Yorkshire pentru o probă a rochiei de nuntă. Am obligat-o să-şi ia liber: în ultima vreme a lucrat mult în weekenduri.

Robin plecase fără să protesteze. Pentru ce ar mai fi rămas, odată ce presa începuse să fileze Denmark Street şi poliţia se ocupa acum de Brockbank, Laing şi Whittaker mult mai eficient decât ar fi putut s-o facă orice agenţie de detectivi? O singură misiune plătită amărâtă?

— Baftă, spuseră Strike şi Wardle în timp ce îşi luau rămas-bun.

Poliţistul ridică mâna, în semn de mulţumire şi la revedere, şi dispăru în clădirea mare din spatele prismei sclipitoare inscripţionate cu New Scotland Yard, care se rotea încet.

Strike se îndreptă încet spre metrou, tânjind după un kebab şi dezbătând în sinea lui problema pe care tocmai i-o pusese Wardle. Cum ar fi putut oricare dintre suspecţii lui să se apropie de Kelsey Platt suficient ca să-i cunoască mişcările sau să-i câştige încrederea?

Se gândi la Laing, care trăia singur în apartamentul lui groaznic din Wollaston Close, supraponderal şi infirm, încasându-şi ajutorul pentru handicap şi arătând mult mai bătrân decât vârsta lui reală de 34 de ani. Cândva fusese un bărbat amuzant. Oare mai avea încă talentul de a fermeca o fată tânără până la o face să meargă cu el cu motocicleta sau să-l primească încrezătoare într-un apartament din Shepherd's Bush, despre care familia ei

nu ştia nimic?

Dar Whittaker, care puţea a cocaină, cu dinţii lui înnegriţi şi părul rar şi încâlcit? E adevărat, Whittaker avusese cândva un farmec hipnotic, iar Stephanie, cea costelivă şi dependentă de droguri, părea să-l găsească atrăgător, dar singura pasiune cunoscută a lui Kelsey fusese pentru un băiat blond şi îngrijit care era cu doar câţiva ani mai mare ca ea.

Şi mai era şi Brockbank. Pentru Strike, fostul fundaş lateral solid şi măsliniu era de-a dreptul respingător, extrem de diferit de drăguţul Niall. Brockbank locuise şi lucrase la câţiva kilometri de casa şi serviciul lui Kelsey şi, chiar dacă amândoi merseseră la biserică, locurile lor de rugăciune se aflau pe maluri opuse ale Tamisei. Sigur poliţia ar fi descoperit deja dacă între cele două congregaţii ar fi existat vreun contact.

Oare faptul că nu se ştia ca între Kelsey şi cei trei suspecţi să existe vreo legătură îi elimina pe fiecare dintre ei ca posibil ucigaş? Deşi logica părea să impună ca răspuns „da”, o anumită încăpăţânare din Strike continua să şoptească „nu”.

50

I'm out of my place, I'm out of my mind…[69]

Blue Öyster Cult, „Celestial the Queen"

Întreaga călătorie acasă a lui Robin avea un aer extrem de ciudat de irealitate. Se simţea desincronizată faţă de toţi ceilalţi, până şi faţă de mama ei, care era preocupată de aranjamentele de nuntă şi puţin hărţuită, chiar dacă înţelegea faptul că Robin căuta mereu pe telefon ultimele noutăţi despre Spintecătorul din Shacklewell.

Stând în bucătăria familiei, cu Rowntree sforăind la picioarele ei şi planul de amplasare a oamenilor la recepţie desfăşurat pe masa de lemn curăţată dintre ele, Robin începu să înţeleagă cât de mult se dezisese de responsabilitatea pentru nunta ei. Linda îi arunca întruna întrebări despre cocarde, discursuri, pantofii miresei, parura ei, când ar fi trebuit să vorbească cu pastorul, unde voiau ea şi cu Matthew să fie trimise cadourile, dacă Mătuşa Sue a lui Matthew ar trebui să stea la masa principală sau nu. Robin îşi imaginase că şederea acasă va fi odihnitoare, în loc de asta, i se cerea să se ocupe de un val imens de solicitări minore din partea mamei ei, pe de o parte, pe de altă parte de o serie de întrebări ale fratelui său, Martin, care studia cu atenţie relatările despre descoperirea cadavrului lui Heather Smart, până când Robin îşi pierdu cumpătul din cauza a ceea ce ea considera a fi morbiditatea lui, la care Linda, epuizată psihic, interzisese complet pomenirea ucigaşului în casa lor.

Între timp, Matthew era furios, chiar dacă încerca să nu o arate, din cauză că Robin nu îi ceruse încă lui Strike două săptămâni de concediu pentru luna de miere.

— Sunt sigură că o să fie în regulă, spuse Robin la cină. Abia dacă avem de

[69] „Sunt nelalocul meu, sunt nelalocul meu…" (în limba engleză, în original).

lucru, iar Cormoran zice că poliţia ne-a preluat toate pistele.

— Încă n-a confirmat, spuse Linda, care urmărise chiorâş cât de puţin mânca Robin.

— Cine? întrebă Robin.

— Strike. Nu a confirmat.

— O să-i amintesc, spuse Robin, luând o gură mare de vin. Nu îi spusese niciunuia dintre ei, nici măcar lui Matthew, că avea întruna coşmaruri după care se trezea simţind că se sufocă în întuneric, în acelaşi pat în care dormise în lunile de după viol. Un bărbat imens o urmărea întruna în aceste vise. Uneori dădea buzna în biroul în care lucra ea cu Strike. Cel mai adesea pândea în întuneric, pe străduţele dosnice ale Londrei, cu nişte cuţite strălucitoare. În dimineaţa aceea fusese cât pe ce să-i scoată ochii, dar apoi ea se trezise gâfâind, auzindu-l pe Matthew cum întreabă somnoros ce a zis.

— Nimic, spusese ea, dându-şi la o parte de pe frunte părul transpirat. Nimic.

Matthew trebuia să se întoarcă luni la lucru. Părea încântat să o lase pe ea în Masham, s-o ajute pe Linda la pregătirile pentru nuntă. Mama şi fiica se întâlniră cu pastorul de la St Mary the Virgin pentru o ultimă discuţie referitoare la forma slujbei de luni după-amiază.

Robin se străduia din răsputeri să se concentreze asupra sugestiilor voioase ale preotului, a discursului său ecleziastic de încurajare, dar în tot timpul în care el vorbi, ochii ei fugeau întruna către crabul mare din piatră care părea să se suie pe peretele bisericii din dreapta culoarului.

Acest crab o fascinase în copilărie. Nu reuşise să înţeleagă de ce un crab sculptat imens se târa în sus pe pietrele bisericii lor, iar curiozitatea ei în această privinţă sfârşise prin a o contamina pe Linda, care se dusese la biblioteca din oraş, căutase în arhive şi o informase triumfătoare pe fiica ei că crabul fusese sigla străvechii familii Scrope, al cărei monument se afla deasupra lui.

Robin, care avea nouă ani, fusese dezamăgită de răspuns. Într-un fel, ideea

nu fusese niciodată să găsească o explicaţie. Pur şi simplu îi plăcea să fie singura care voia să descopere adevărul.

Atunci când Strike sună a doua zi, Robin se afla în camera de probă paralelipipedică a croitoresei, cu oglinda ei aurită şi mirosul de covor nou. Ştia că e Strike datorită soneriei personalizate pe care i-o atribuise. Se repezi spre poşetă, făcând-o pe croitoreasă să emită un strigăt uşor de iritare şi surpriză, în timp ce faldurile şifonului pe care le reînsăila cu abilitate îi erau smulse din mâini.

— Alo? spuse Robin.

— Salut, zise Strike.

Cele două silabe simple o înştiinţară pe Robin că se întâmplase ceva rău.

— O, Doamne, a mai fost omorât cineva? bâigui Robin.

Uitase de croitoreasa care stătea pe vine lângă tivul rochiei ei de nuntă. Femeia se holbă la ea în oglindă, cu gura plină de ace.

— Scuze, poţi să mă laşi o clipă? Nu tu!

Adăugase asta pentru Strike, ca nu cumva să închidă.

— Scuze, repetă ea, în timp ce croitoreasa trăgea perdeaua în urma ei, iar ea se lăsa să cadă pe taburetul din colţ, cu rochia de nuntă pe ea, eram cu cineva. A mai murit cineva?

— Da, spuse Strike, dar nu e ceea ce crezi tu. E fratele lui Wardle.

Creierul obosit şi suprasolicitat al lui Robin încercă să unească punctele care refuzau să se lase legate.

— Nu are nicio legătură cu cazul, spuse Strike. A fost călcat pe trecere de o camionetă care avea viteză.

— Dumnezeule! spuse Robin, complet tulburată.

Uitase pentru o vreme că moartea putea să vină în orice alt mod decât prin intermediul unui nebun cu cuţite.

— E nasol, aşa e. Avea trei copii şi mai aştepta unul. Tocmai am vorbit cu Wardle. E groaznic să ţi se întâmple aşa ceva.

Creierul lui Robin păru să intre iar în funcţiune.

— Şi atunci Wardle…?

— Şi-a luat concediu pe motive personale, spuse Strike. Ghici cine vine în locul lui?

— Doar nu Anstis? întrebă Robin, dintr-odată îngrijorată.

— Mai rău, spuse Strike.

— Doar nu… doar nu Carver? spuse Robin, cu o presimţire catastrofică bruscă.

Dintre poliţiştii pe care Strike reuşise să-i ofenseze şi să-i facă praf în timpul celebrelor două triumfuri detectivistice ale lui, inspectorul detectiv Roy Carver fusese surclasat cel mai rău şi, prin urmare, era cel mai înverşunat. Eşecurile lui din timpul anchetării căderii unei prezentatoare de modă celebre din apartamentul ei de lux fuseseră cercetate în detaliu şi, de fapt, chiar exagerate de presă. Carver, un bărbat transpirat, cu mătreaţă şi o faţă pestriţă şi stacojie precum carnea de vită conservată, îl antipatizase pe Strike încă dinainte ca detectivul să demonstreze public că poliţistul nu reuşise să depisteze o crimă.

— Ai ghicit din prima, spuse Strike. Tocmai a stat aici trei ore.

— O, Doamne – de ce?

— Termină, spuse Strike, ştii de ce. Ăsta e un vis pentru Carver, să aibă un pretext să mă interogheze în legătură cu o serie de crime. Numai că nu mi-a cerut alibiuri şi şi-a petrecut o groază de timp cu scrisorile alea false către Kelsey.

Robin gemu.

— De ce Dumnezeu îl lasă pe Carver…? Adică, cu palmaresul lui…

— Oricât de greu ne-ar fi nouă să credem, Carver n-a fost toată cariera un dobitoc. Probabil şefii lui cred că a avut ghinion cu Landry. Ar trebui să fie ceva temporar, cât are Wardle liber, dar m-a avertizat deja să nu mă apropii de ancheta asta. Când l-am întrebat cum merg cercetările despre Brockbank, Laing şi Whittaker, aproape că mi-a zis să mă duc dracului cu egoul şi cu intuiţiile mele. N-o să mai primim nicio informaţie din interior despre evoluţia cazului, asta pot să-ţi spun sigur.

— Dar va trebui să urmeze liniile de anchetă ale lui Wardle, zise Robin, nu-i aşa?

— Dat fiind că e evident că ar prefera să şi-o taie decât să mă lase să soluţionez încă un caz de-al lui, ai crede că o să fie atent să urmărească toate pistele mele. Problema e că mie mi-e clar că el şi-a justificat cazul Landry prin faptul că eu am avut noroc şi cred că faptul că eu vin cu trei suspecţi în cazul ăsta i se pare pur spectacol. Aş vrea din toată inima să fi găsit o adresă pentru Brockbank înainte ca Wardle să fie nevoit să plece.

În mod evident, deoarece Robin tăcuse un minut întreg, în timp ce îl asculta pe Strike, croitoresei i se păru rezonabil să vadă dacă ea era pregătită să reia proba şi îşi băgă capul printre perdele. Robin, a cărei expresie devenise dintr-odată extatică, îi făcu impacientată semn să plece.

— *Avem* o adresă pentru Brockbank, îi spuse Robin lui Strike cu voce triumfătoare, în timp ce perdelele se închideau la loc.

— Ce?

— Nu ţi-am spus, pentru că m-am gândit că Wardle trebuia s-o fi obţinut deja, dar m-am gândit ca, pentru orice eventualitate, să sun la grădiniţele din zonă, prefăcându-mă că sunt Alyssa, mama Zaharei. Am spus că voiam să verific dacă au înregistrat corect noua noastră adresă. La una dintre ele mi s-a citit cu voce tare de pe lista cu datele părinţilor. Stau pe Blondin Street, în Bow.

— Dumnezeule, Robin, asta e genial!

Când croitoreasa se întoarse în sfârşit să-şi facă treaba, găsi o mireasă considerabil mai radioasă decât cea pe care o părăsise. Lipsa de entuziasm a lui Robin pentru procesul modificării rochiei diminuase plăcerea cu care croitoreasa îşi făcuse treaba. Robin era de departe cea mai frumoasă clientă din registrele ei şi sperase să îi pozeze pentru reclamă, după ce rochia era gata.

— E minunat, spuse Robin. E absolut minunat.

Zâmbi radios spre croitoreasa care trăgea de ultimul tiv ca să îl îndrepte şi contemplară împreună spectacolul din oglindă.

Pentru prima oară, lui Robin i se părea că de fapt rochia nu arată rău deloc.

51

Don't turn your back, don't show your profile,

You'll never know when it's your turn to go.[70]

Blue Öyster Cult, „Don't Turn Your Back"

„Reacţia publică a fost copleşitoare. În prezent urmărim peste 1.200 de piste, dintre care unele par promiţătoare", a spus inspectorul detectiv Roy Carver. „În continuare facem apel pentru informaţii despre locul în care se află o Honda CB750, utilizată pentru transportarea unei părţi a trupului lui Kelsey Platt, şi rămânem interesaţi să discutăm cu oricine s-a găsit pe Old Street în noaptea de 5 iunie, când a fost asasinată Heather Smart."

După părerea lui Robin, titlul POLIŢIA URMĂREŞTE NOI PISTE ÎN CĂUTAREA SPINTECĂTORULUI DIN SHACKLEWELL de fapt nu era justificat de nimic din scurta relatare de sub el, chiar dacă, probabil, Carver nu împărtăşea presei detalii adevărate cu privire la evoluţia cazului.

Cinci fotografii cu femeile despre care acum se credea că fuseseră victimele Spintecătorului umpleau mare parte a paginii, iar identităţile şi sfârşitul lor brutal le erau imprimate pe piept, cu litere negre.

Martina Rossi, 28 de ani, prostituată, ucisă prin înjunghiere, un lănţişor furat.

[70] „Nu te întoarce cu spatele, nu-ţi arăta profilul, / Nu ştii niciodată când îţi vine rândul să intri." (în limba engleză, în original).

Martina era o femeie grăsuţă şi brunetă, care purta o bluză albă fără mâneci. Fotografia ei neclară părea să fi fost un selfie. Un medalion cu o harfă în formă de inimă atârna de lănţişorul din jurul gâtului ei.

Sadie Roach, 25 de ani, secretară executivă, ucisă prin înjunghiere, mutilată, cerceii luaţi.

Sadie fusese o fată drăguţă, cu tunsoare ştrengărească şi cercei mari în urechi. Judecând după siluetele decupate de la marginile imaginii ei, fotografia fusese făcută la o reuniune de familie.

Kelsey Platt, 16 ani, ucisă prin înjunghiere şi dezmembrată.

Aici era faţa familiară, durdulie şi banală a fetei care îi scrisese lui Strike şi care zâmbea în uniforma ei şcolară.

Lila Monkton, 18 ani, prostituată, înjunghiată, unele degete tăiate, încă în viaţă.

O imagine neclară cu o fată sfrijită, al cărei păr neîngrijit şi vopsit roşu-aprins era tuns scurt şi ondulat şi ale cărei piercing-uri multiple sclipeau în bliţul aparatului de fotografiat.

Heather Smart, 22 de ani, lucrătoare în serviciile financiare, ucisă prin înjunghiere, nasul şi urechile tăiate.

Heather avea faţa rotundă şi un aspect inocent, cu păr ondulat castaniu, pistrui şi un zâmbet timid.

Robin ridică privirea din *Daily Express* şi oftă adânc. Matthew fusese trimis să auditeze un client din High Wycombe, aşa că astăzi nu putuse să o lase cu maşina. Avusese nevoie de nu mai puţin de o oră şi 20 de minute ca să ajungă din Ealing în Catford, în metrouri pline de turişti şi navetişti care transpirau în arşiţa Londrei. Acum îşi părăsi scaunul şi se îndreptă spre uşă, balansându-se odată cu ceilalţi navetişti în timp ce metroul încetinea şi se oprea, din nou, în staţia Catford Bridge.

Săptămâna în care revenise la lucru, împreună cu Strike, fusese ciudată. Era evident că Strike nu are nici cea mai mică intenţie de a se supune ordinului de a nu se amesteca în ancheta lui Carver, însă îl lua pe ofiţerul investigator suficient de în serios ca să fie prudent.

— Dacă poate să justifice acuzaţia că am dat peste cap ancheta poliţiei, suntem terminaţi ca afacere, spuse el. Şi noi ştim că el o să încerce să spună că eu am stricat totul, indiferent dacă fac asta sau nu.

— Atunci de ce mai continuăm?

Robin făcuse pe avocatul diavolului, pentru că altfel ar fi fost profund nefericită şi frustrată dacă Strike ar fi anunţat că vor abandona pistele.

— Deoarece Carver crede că suspecţii mei sunt o prostie, iar eu cred că el e un dobitoc incompetent.

Râsul lui Robin se terminase prematur atunci când Strike îi spusese că voia ca ea să se întoarcă în Catford şi să o fileze pe prietena lui Whittaker.

— Încă? spuse ea. De ce?

— Ştii de ce. Vreau să văd dacă Stephanie poate să-i ofere alibiuri pentru vreuna din datele esenţiale.

— Ştii ce? îi zise Robin, adunându-şi curajul. Am fost în Catford o grămadă. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş prefera să mă ocup de Brockbank. De ce să nu-ncerc să scot ceva de la Alyssa?

— Mai e şi Laing, dacă vrei o schimbare, spuse Strike.

— M-a văzut de aproape când am căzut, replică Robin imediat. Nu crezi c-ar fi mai bine dacă te-ai ocupa tu de Laing?

— I-am supravegheat apartamentul cât ai fost tu plecată, spuse Strike.

— Şi?

— Şi de obicei stă în casă, dar uneori se duce până la magazine şi înapoi.

— Doar nu mai crezi şi acum că el a fost, nu?

— Încă nu l-am eliminat, spuse Strike. De ce eşti aşa de ahtiată să te ocupi de Brockbank?

— Păi, spuse Robin plină de curaj, mi se pare că eu am făcut mare parte din munca legată de el. Eu am obţinut adresa din Market Harborough de la Holly şi Blondin Street de la grădiniţa…

— Şi eşti îngrijorată pentru copiii care locuiesc cu el, spuse Strike.

Robin îşi aminti de fetiţa negresă cu codiţe rigide care se împiedicase pe Catford Broadway, în timp ce se holba la ea.

— Şi ce-i dacă sunt?

— Aş prefera să rămâi la Stephanie, spuse Strike.

Robin se enervase; atât de tare încât îi ceruse imediat două săptămâni libere, mai direct decât ar fi făcut-o altfel.

— Două săptămâni libere? spuse Strike, ridicând privirea surprins.

Era mult mai obişnuit ca ea să-l implore să rămână la lucru decât să-i ceară să plece.

— Pentru luna mea de miere.

— A, spuse el. Sigur. Da. Bănuiesc că asta va fi curând, nu-i aşa?

— Evident. Nunta e pe 2.

— Dumnezeule, până atunci mai sunt doar – nici nu ştiu – vreo trei săptămâni?

Ea se enervase că el nu-şi dăduse seama că e atât de aproape.

— Da, spusese ea, ridicându-se în picioare şi întinzând mâna după geacă. Şi vrei te rog să confirmi, dacă vei veni?

Aşa că Robin se întoarse în Catford, la standurile din piaţa aglomerată, la mirosul de arome şi peşte crud, la orele inutile de stat sub urşii de piatră ghemuiţi de deasupra intrării actorilor de la Teatrul Broadway.

Astăzi, Robin îşi ascunsese părul sub o pălărie de paie şi purta ochelari de soare, dar se întreba totuşi dacă nu vede o urmă de recunoaştere în ochii proprietarilor de standuri, în timp ce îşi găsea locul ca să pândească cele trei ferestre ale apartamentului lui Whittaker şi Stephanie de vizavi. De când reluase supravegherea fetei o întrezărise doar de câteva ori, fără să poată în niciuna din aceste ocazii să schimbe două vorbe cu ea. În ce-l priveşte pe Whittaker, nu existase niciun indiciu. Robin se aşeză cu spatele sprijinit de piatra cenuşie şi răcoroasă a zidului teatrului, pregătită pentru încă o zi nesfârşită de plictiseală, şi căscă.

Spre seară se simţea încinsă şi obosită şi încerca să nu se supere pe mama ei, care pe parcursul zilei îi trimisese mai multe SMS-uri cu întrebări despre nuntă. Ultimul, în care îi spunea să sune la florărie şi care conţinea încă o întrebare cusurgie, sosise exact atunci când Robin hotărâse că trebuie să bea ceva. Întrebându-se cum ar fi reacţionat Linda dacă i-ar fi trimis şi ea un SMS în care să-i spună că se hotărâse să pună flori de plastic peste tot – în părul ei şi buchetul ei, în fiecare colţ al bisericii – orice ca să nu mai fie obligată să ia decizii – Robin traversă strada spre fast-food, unde se vindeau băuturi carbogazoase reci.

Abia atinsese mânerul uşii când cineva care se îndrepta de asemenea spre uşa fast-foodului se ciocni de ea.

— Scuze, spuse Robin din reflex. O, Doamne.

Faţa lui Stephanie era umflată şi mov, iar un ochi aproape complet închis.

Ciocnirea nu fusese puternică, dar fata mai mică ricoşase din ea. Robin întinse mâna ca s-o împiedice să se mai împleticească.

— Dumnezeule… ce s-a întâmplat?

Robin vorbise ca şi cum ar fi cunoscut-o pe Stephanie. Într-un fel, simţea că aşa şi e. Observarea obişnuinţelor fetei şi familiarizarea cu limbajul ei corporal, cu hainele şi cu preferinţa ei pentru coca-cola, alimentaseră un sentiment unilateral de rudenie. Acum i se păru firesc şi uşor să pună o întrebare pe care aproape niciun britanic nu ar fi pus-o unui necunoscut: „Te simţi bine?”

Robin nu prea ştia cum reuşise, dar după două minute o aşeza pe Stephanie pe un scaun, în umbra binevenită de la Stage Door Café, aflata la câteva clădiri mai încolo faţă de fast-food. În mod evident, Stephanie avea dureri şi îi era ruşine de aspectul ei, dar în acelaşi timp i se făcuse prea foame şi sete ca să rămână în apartamentul ei de la etaj. Acum pur şi simplu se înclinase în faţa unei voinţe mai puternice, descumpănită de solicitudinea femeii mai în vârstă, de oferta unei mese gratuite. Robin flecărea fără niciun sens în timp ce o conducea pe Stephanie pe stradă, susţinând ficţiunea că oferta ei donquijotescă de a-i lua sendvişuri se datora sentimentului de vinovăţie că fusese cât pe ce s-o răstoarne.

Stephanie acceptă o fanta rece şi un sendviş cu ton, mulţumind în şoaptă, dar după câteva guri duse mâna la obraz, ca şi cum ar fi durut-o, şi lăsă sendvişul jos.

— Un dinte? întrebă Robin cu solicitudine.

Fata dădu din cap. Din ochiul neînchis i se scurse o lacrimă.

— Cine ţi-a făcut asta? spuse Robin imperios, întinzând mâna peste masă spre mâna lui Stephanie.

Juca un rol şi intra tot mai mult în pielea personajului, pe măsură ce improviza. Pălăria de paie şi rochia lungă de vară pe care le purta sugeraseră inconştient o fată hipiotă, plină de altruism, care credea că poate s-o salveze

pe Stephanie. Robin simţi cum Stephanie îi strânge şi ea degetele uşor, în timp ce scutura din cap ca să arate că nu o să-l trădeze pe atacatorul ei.

— Cineva pe care îl cunoşti? şopti Robin.

Alte lacrimi se rostogoliră pe faţa lui Stephanie, care îşi retrase mâna din mâna lui Robin. Stephanie sorbi din fanta, tresărind iar, în timp ce lichidul rece lua contact cu ceea ce Robin credea că ar putea fi un dinte crăpat.

— E tatăl tău? şopti ea.

Ar fi fost o presupunere firească. Stephanie nu avea mai mult de 17 ani. Era atât de slabă că abia dacă avea sâni. Lacrimile spălaseră orice urmă a rimelului cu care îşi farda de obicei ochii. Faţa ei murdară era infantilă, cu dinţii de sus părând să iasă în faţa celor de jos, dar totul era dominat de movul şi griul vânătăilor. Whittaker o lovise până când vasele de sânge din ochiul drept îi explodaseră: fâşia care se mai vedea din el era stacojie.

— Nu, şopti Stephanie. Prietenu'.

— Unde e? întrebă Robin.

Întinse iar mâna după mâna lui Stephanie, care acum era răcoroasă de la sticla rece de fanta.

— E plecat, spuse Stephanie.

— Stă cu tine?

Stephanie dădu din cap că da şi încercă să mai bea fanta, ţinând lichidul îngheţat la distanţă de partea vătămată a feţei ei.

— Io n-am v'ut să plece, şopti Stephanie.

Robin se aplecă în faţă, iar reţinerea fetei se risipi brusc în faţa bunătăţii şi a zahărului.

— I-am zis să mă ia ş-pe mine şi el n-a vrut. Ştiu că umblă după femei, sun' sigură. Are pe altcineva, zicea Banjo nişte chestii. Mai are o fată pe undeva.

Spre uluirea lui Robin, principala sursă a durerii lui Stephanie, mult mai

rea decât dintele crăpat şi faţa ei învineţită şi strivită, era gândul că Whittaker, acel traficant mizerabil de cocaină, ar putea fi altundeva, unde se culca cu altă femeie.

— Io n-am vrut decâ' să merg cu el, repetă Stephanie.

Pe faţa ei începură să alunece şi mai multe lacrimi, care îi usturau acel ochi îngustat, înroşindu-l şi mai aprig.

Robin ştia că fata amabilă şi puţin zăpăcită pe care o juca ar fi trebuit acum să o implore stăruitor pe Stephanie să-l părăsească pe bărbatul care o bătuse atât de rău. Problema era că ştia sigur că asta ar fi cea mai sigură modalitate de a o face pe Stephanie să plece.

— S-a înfuriat pentru că voiai să mergi cu el? repetă ea. Dar unde s-a dus?

— 'Ce că s-a dus cu ăia de la Cult, ca data trecută – e o trupă, murmură Stephanie, ştergându-se la nas cu dosul palmei. Îi ajută în turnee – da' e doar un pretext…

Stephanie începu să plângă şi mai tare.

— … ca să umble să găsească fete cu care să şi-o tragă. Am zis că merg şi io şi – că data trecută a zis şi el să merg – şi pentru el mi-am pus-o cu toată trupa.

Robin se străduі din răsputeri să nu pară că ar fi înţeles ce îi spusese ea. Însă probabil că un anumit licăr de furie şi repulsie contamină expresia de bunătate pură pe care încerca să o transmită, pentru că Stephanie păru dintr-odată să dea înapoi. Nu voia să fie judecată. Se întâlnea cu asta în fiecare zi a vieţii ei.

— Ai fost la doctor? întrebă Robin încet.

— Ce? spuse Stephanie încrucişându-şi braţele subţiri în jurul torsului. Nu.

— Când trebuie să se întoarcă prietenul tău?

Stephanie scutură doar din cap şi dădu din umeri.

Simpatia temporară pe care Robin o crease între ele părea să se fi răcit.

— Cult e cumva The Death Cult? spuse Robin, improvizând rapid, cu gura uscată.

— Da, zise Stephanie, vag surprinsă.

— Care concert? I-am văzut şi eu acum câteva zile!

Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întreba unde…

— Ăsta a fost într-o crâşmă pe nume… Green Fiddle sau ceva. În Enfield.

— A, nu, nu era acelaşi concert, spuse Robin. Al tău când a fost?

— Tre' să merg la baie, murmură Stephanie, privind în jurul ei.

Se îndreptă târşâit spre toaletă. După ce uşa se închise în urma ei, Robin tastă frenetic la mobil termenii de căutare. Avu nevoie de câteva încercări ca să găsească ce căuta: Death Cult cântase într-o crâşmă numită Fiddler's Green din Enfield pe 4 iunie, într-o sâmbătă, în ziua dinainte ca Heather Smart să fie asasinată.

Umbrele începeau deja să se lungească în faţa cafenelei care, în afara lor, se golise. Seara se apropia de sfârşit.

Cu siguranţă cafeneaua se închidea curând.

— Mersi pentru sendviş şi restu', spuse Stephanie, care reapăruse lângă ea. Io o să…

— Mai ia-ţi ceva, o îndemnă Robin, deşi chelneriţa care ştergea mesele părea gata să le dea afară. Nişte ciocolată sau ce vrei tu.

— De ce? întrebă Stephanie, manifestând primul ei semn de suspiciune.

— Te rog stai jos, încercă Robin s-o convingă. Nu e ceva rău. Doar că-mi fac griji pentru tine.

Stephanie ezită, apoi se lăsă să cadă la loc pe scaunul de pe care plecase. Pentru prima oară, Robin observă urma roşu-închis din jurul gâtului ei.

— Sper că nu… doar n-a încercat să te strângă de gât, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ce?

Stephanie îşi pipăi gâtul subţire, iar ochii i se umplură iar de lacrimi.

— A, asta-i… asta-i de la lănţişor. El mi l-a dat da' dup-aia… din cauză că nu fac destui bani. L-a vândut.

Stephanie începu să plângă de-a binelea. Neştiind ce să facă altceva, Robin întinse cealaltă mână peste masă şi apucă şi cealaltă mână a lui Stephanie, strângându-le tare pe amândouă, ca şi cum Stephanie ar fi fost pe un platou continental care se îndepărta încet.

— Ziceai că te-a pus să… cu toată trupa? întrebă Robin încet.

— Asta a fost gratis, spuse Stephanie înlăcrimată, în timp ce Robin îşi dădea seama că ea se gândeşte în continuare la capacitatea ei de a face bani. Le-am supt-o doar.

— După concert? întrebă Robin, desprinzându-şi o mână ca să îndese şerveţele de hârtie în mâna lui Stephanie.

— Nu, spuse Stephanie ştergându-se la nas, seara următoare. Am rămas cu camioneta la casa vocalistului. Stă în Enfield.

Robin n-ar fi crezut că era posibil să se simtă în acelaşi timp dezgustată şi încântată. Dacă Stephanie fusese împreună cu Whittaker în noaptea de 5 iunie, Whittaker nu putea s-o fi ucis pe Heather Smart.

— Şi el – prietenul tău – era şi el acolo? întrebă ea cu glas scăzut. Tot timpul, în timp ce tu… înţelegi…?

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Robin ridică privirea. Stephanie îşi smulse mâna, părând speriată.

Whittaker stătea lângă ele. Robin îl recunoscu imediat după fotografiile pe care le văzuse pe internet. Era înalt şi cu umeri laţi, dar uscăţiv. Tricoul negru vechi ajunsese aproape gri de la spălat. Ochii lui aurii de preot eretic erau

fascinanţi prin intensitatea lor. În ciuda părului încâlcit, a feţei supte şi gălbejite, în ciuda faptului că i se părea respingător, Robin simţea totuşi aura lui stranie şi nebunească, o atracţie magnetică asemenea putorii hoiturilor. Whittaker trezea acel impuls de a cerceta pe care-l provoacă toate lucrurile sordide şi descompuse, sentiment pe cât de ruşinos, pe atât de puternic.

— *Tu* cine eşti? întrebă el.

Vocea lui nu era agresivă, ci avea un fel de tors de pisică. Privea fără să se ferească spre decolteul rochiei ei de vară.

— M-am ciocnit de prietena ta în faţa fast-foodului, spuse Robin. I-am făcut cinste cu un suc.

— Serios?

— Închidem, spuse tare chelneriţa.

Robin îşi dădea seama că aceasta fusese puţin excedată de apariţia lui Whittaker. Puţine localuri în care se vindea mâncare şi-ar fi dorit cerceii lui vârâţi în ureche, tatuajele, ochii nebuneşti şi putoarea lui.

Stephanie părea îngrozită, chiar dacă Whittaker o ignora complet. Întreaga sa atenţie era concentrată asupra lui Robin, care se simţea absurd de inhibată în timp ce plătea nota. Apoi Robin se ridică şi ieşi, cu Whittaker imediat în urma ei.

— Păi… la revedere atunci, îi spuse ea slab lui Stephanie.

Şi-ar fi dorit să aibă curajul lui Strike, care o îndemnase pe Stephanie să vină cu el chiar sub nasul lui Whittaker, dar dintr-odată gura i se uscase. Whittaker se uita insistent la ea, ca şi cum ar fi zărit ceva fascinant şi rar pe un morman de balegă. Soarele la apus arunca umbre reci peste strada pe care Robin o ştia doar drept încinsă şi urât mirositoare.

— Erai doar amabilă, nu-i aşa, scumpo? întrebă Whittaker încet.

Robin nu-şi putea da seama dacă tonul lui conţinea mai multă răutate sau blândeţe.

— Cred că eram îngrijorată, spuse Robin, forţându-se să privească în acei ochi depărtaţi, pentru că rănile lui Stephanie par destul de serioase.

— Alea? spuse Whittaker, întinzând o mână spre faţa vineţie şi cenuşie. A căzut cu bicicleta, nu-i aşa, Steph? Proastă împiedicată ce eşti.

Robin înţelese dintr-odată ura viscerală a lui Strike faţă de acest bărbat. I-ar fi plăcut să-l lovească şi ea.

— Sper să ne mai vedem, Stephanie, spuse ea.

Nu îndrăzni să-i dea fetei un număr de telefon în faţa lui Whittaker. Robin se întoarse şi începu să se îndepărteze, simţindu-se mai laşă ca oricine. Stephanie avea să se întoarcă sub acelaşi acoperiş cu acel bărbat. Ar fi trebuit să facă mai mult, dar ce? Ce ar fi putut să spună, ceva care să conteze? Putea să reclame la poliţie agresiunea? Ar fi constituit asta un amestec în cazul lui Carver?

Abia după ce ieşise categoric din câmpul vizual al lui Whittaker reuşi să scape de senzaţia că pe coloana ei vertebrală urcă furnici invizibile. Robin scoase mobilul şi îl sună pe Strike.

— Ştiu că e târziu, spuse ea înainte ca Strike să poată începe s-o dojenească, dar merg spre staţie chiar acum şi când o să auzi ce am obţinut o să înţelegi.

Mergea repede, înfrigurată în răcoarea tot mai puternică a serii, în timp ce îi povestea tot ce spusese Stephanie.

— Deci Whittaker are alibi? spuse Strike lent.

— Pentru moartea lui Heather, da, dacă Stephanie spune adevărul, iar eu chiar cred că aşa e. Era cu el – cu toţi de la Death Cult, cum ziceam.

— Ţi-a spus clar că Whittaker era acolo, în timp ce ea deservea trupa?

— Aşa cred. Tocmai îmi răspundea când a apărut Whittaker şi… stai aşa.

Robin se opri şi privi în jur. Ocupată să vorbească, undeva pe drumul spre staţie o luase pe o stradă greşită. Acum soarele apunea. I se păru că zăreşte o

umbră trecând pe lângă un perete.

— Cormoran?

— Sunt aici.

Poate că îşi imaginase umbra. Era pe o străduţă necunoscută cu case, dar ferestrele erau luminate şi în depărtare mergea un cuplu. Îşi spuse că se afla în siguranţă. Totul era în regulă. Nu trebuia decât să facă repede cale întoarsă.

— E totul OK? întrebă Strike aspru.

— Da, spuse ea. Am luat-o pe o stradă greşită, asta e tot.

— Unde anume eşti?

— Lângă staţia Catford Bridge, spuse ea. Nu ştiu cum am ajuns aici.

Nu voia să amintească de umbră. Traversă cu atenţie strada tot mai întunecată, ca să nu trebuiască să treacă pe lângă zidul unde i se păruse că o vede, mută mobilul în mâna stângă şi apucă mai strâns alarma de viol din buzunarul din dreapta.

— Mă întorc pe unde am venit, îi spuse Robin lui Strike, vrând ca el să ştie unde e ea.

— Ai văzut ceva? vru el să afle.

— Nu ştiu – poate, recunoscu ea.

Însă când ajunse în dreptul golului dintre două case în care i se păruse că vede silueta, acolo nu era nimeni.

— Sunt eu agitată, spuse ea iuţind pasul. Întâlnirea cu Whittaker nu a fost prea amuzantă. Are în mod clar ceva – ceva urât.

— Unde eşti acum?

— Cam la 20 de metri de unde eram când m-ai întrebat ultima oară. Stai aşa, văd un nume de stradă. Traversez înapoi, îmi dau seama unde am luat-o

greşit, ar fi trebuit să cotesc pe…

Auzi paşii abia când aceştia ajunseră chiar în spatele ei. Două braţe imense îmbrăcate în negru se strânseră în jurul ei, ţintuindu-i braţele pe lângă corp şi făcând-o să dea aerul afară din plămâni. Robin scăpă din mână mobilul, care căzu pe trotuar cu un trosnet.

52

De not envy the man with the x-rays eyes.[71]

Blue Öyster Cult, „X-Rays Eyes”

Strike, care stătea în umbra unui depozit din Bow, supraveghind Blondin Street, auzi icnetul subit al lui Robin, bufnetul mobilului pe trotuar şi apoi încăierarea şi scrâşnetul picioarelor pe asfalt.

Începu să alerge. Legătura telefonică cu Robin rămăsese deschisă, dar el nu mai auzea nimic. Panica îi ascuţi procesele mentale şi anulă orice percepţie a durerii, în timp ce el sprinta pe o stradă întunecoasă în direcţia celei mai apropiate staţii. Avea nevoie de un al doilea telefon.

— Am nevoie de telefon, prietene! urlă el spre doi adolescenţi negri slabi care veneau spre el, dintre care unul chicotea la mobil. S-a comis o infracţiune, tre’ să împrumut telefonul!

Mărimea şi aerul de autoritate al lui Strike, care gonea spre ei, îl făcu pe adolescent să-şi predea telefonul cu o expresie de teamă şi consternare.

— Veniţi cu mine! urlă Strike spre cei doi băieţi.

Trecu în fugă pe lângă ei, spre străzile mai aglomerate unde ar fi putut găsi un taxi, continuând să ţină mobilul lui lipit de cealaltă ureche.

— Poliţia! ţipă Strike în telefonul băiatului, în timp ce adolescenţii uluiţi alergau pe lângă el ca nişte bodyguarzi. O femeie e atacată lângă staţia Catford Bridge, vorbeam cu ea la telefon când s-a întâmplat! Se întâmplă chiar în… nu, nu ştiu strada, dar e la o stradă sau două distanţă de staţie… chiar acum, vorbeam cu ea în timp ce el a prins-o, am auzit cum s-a întâmplat – da – şi grăbiţi-vă, fir-ar a dracu’!

[71] „Nu-l invidia pe tipul cu ochii cu raze X” (în limba engleză, în original).

— Mersi, prietene, gâfâi Strike.

Aruncă mobilul înapoi în mâinile proprietarului, care mai alergă pe lângă el câţiva metri până să-şi dea seama că nu mai era necesar.

Strike se năpusti pe după un colţ; pentru el, Bow era o zonă a Londrei complet nefamiliară. Alergă mai departe pe lângă crâşma Bow Bells, ignorând junghiurile fierbinţi ale ligamentelor genunchiului şi făcând mişcări stângace cu singurul braţ liber ca să-şi ţină echilibrul, cu telefonul mut lipit în continuare de ureche. Apoi auzi cum la celălalt capăt al firului se declanşează o alarmă de viol.

— TAXI! urlă el către o lumină care sclipea în depărtare.

Apoi ţipă în telefon, deşi era sigur că ea nu-l poate auzi din cauza alarmei stridente.

— ROBIN! ROBIN, AM SUNAT LA POLIŢIE! POLIŢIA E PE DRUM, MĂ AUZI, NENOROCITULE?

Taxiul plecase fără el. Cei care beau în faţă la Bow Bells se holbau la nebunul care trecea şontâcăit în mare viteză, ţipând şi înjurând la telefon. Apăru un al doilea taxi.

— TAXI! TAXI! urlă Strike.

Taxiul întoarse şi se îndreptă spre el, exact când auzi la ureche vocea gâfâită a lui Robin.

— Eşti… acolo?

— DUMNEZEULE HRISTOASE! CE S-A ÎNTÂMPLAT?

— Nu mai… ţipa…

Cu mare dificultate, Strike îşi ajustă volumul.

— *Ce s-a întâmplat?*

— Nu văd, spuse Robin. Nu… văd nimic…

Strike smulse portiera din spate a taxiului şi se aruncă înăuntru.

— Staţia Catford Bridge, repede! Cum adică nu vezi…? Ce ţi-a făcut? NU ŢIE! Porneşte, porneşte!

Ultimele cuvinte le rostise către taximetristul nedumerit.

— Nu… e chestia din… alarma ta de viol afurisită… pe faţă… ah… fir-ar a dracu'…

Taxiul gonea, dar Strike trebui să se controleze să nu-l ameninţe pe şofer să calce acceleraţia.

— Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

— Puţin… sunt oameni aici…

Strike îi auzea acum pe oamenii din jurul lui Robin, care murmurau şi discutau cu însufleţire între ei.

— … spital… o auzi că spune, departe de telefon.

— Robin? ROBIN?

— Nu mai ţipa! spuse ea. Ascultă, au chemat o ambulanţă, o să merg la…

— CE ŢI-A FĂCUT?

— M-a tăiat… pe braţ… cred c-o să am nevoie de copci… Dumnezeule, ce mai ustură…

— Ce spital? Dă-mi să vorbesc cu cineva! Ne vedem acolo!

Strike sosi la Departamentul de Accidente şi Urgenţe al Spitalului Universitar Levisham, 25 de minute mai târziu, şchiopătând pronunţat şi cu o expresie atât de chinuită încât o asistentă îl asigură cu amabilitate că un doctor avea să-l primească imediat.

— Nu, spuse el dând-o la o parte, în timp ce tropăia spre biroul de primire, sunt aici cu cineva – Robin Ellacott, a fost tăiată…

Ochii lui măturau frenetic sala de aşteptare aglomerată, în care un băieţel scâncea în poala mamei lui şi un beţiv gemea, ţinându-şi capul însângerat între mâini. Un asistent îi arăta unei bătrâne cu răsuflarea tăiată cum să folosească inhalatorul.

— Strike… da… Domnişoara Ellacott a spus că o să veniţi.

Femeia de la biroul de primire se uita în calculator cu o încetineală care lui Strike i se părea inutilă şi provocatoare.

— Pe coridor, continuă ea, şi apoi la dreapta… primul separeu.

În graba lui, Strike alunecă puţin pe podeaua strălucitoare. Înjură şi se repezi mai departe. Mai mulţi oameni urmăreau cu privirea silueta lui mare şi mătăhăloasă, întrebându-se dacă era întreg la minte.

— Robin? Fir-ar a naibii!

Faţa lui Robin era desfigurată de stropi stacojii; ambii ei ochi erau umflaţi. Un doctor tânăr, care examina rana de 20 de centimetri de pe antebraţul ei, se răsti:

— Afară, până nu termin!

— Nu e sânge! strigă Robin în timp ce Strike se retrăgea în spatele perdelei. E sprayul ăla afurisit din alarma ta pentru viol!

— Stai nemişcată, te rog, îl auzi Strike pe doctor spunând.

Strike se plimbă puţin prin faţa separeului. Alte cinci paturi izolate cu perdele îşi ascundeau secretele de-a lungul unei laturi a salonului. Tălpile de cauciuc ale asistentelor scârţâiau pe podeaua cenuşie bine lustruită. Dumnezeule, cât putea să urască spitalele: mirosul lor, curăţenia instituţională sub care se ascundea un iz uşor de descompunere umană îl transportau imediat în timpul acelor luni îndelungate de la Selly Oak, după ce piciorul lui fusese aruncat în aer.

Ce putuse să facă? *Ce putuse să facă?* O lăsase să lucreze, ştiind că nemernicul acela pusese ochii pe ea. Ea ar fi putut să moară. Ar fi *trebuit* să moară. Asistentele treceau pe lângă el, foşnind cu halatele lor albastre. În

spatele perdelei, Robin icni uşor de durere şi Strike scrâşni din dinţi.

— Ei bine, a avut un noroc extraordinar, spuse doctorul după zece minute, dând perdelele la o parte. Ar fi putut să-i reteze artera brahială. Însă tendonul e lezat şi nu ştim cât de tare până nu o ducem în sala de operaţii.

În mod evident, credea că ei sunt împreună. Strike nu corectă eroarea.

— Are nevoie de operaţie?

— Pentru repararea tendonului lezat, spuse doctorul ca şi cum Strike ar fi fost puţin greu de cap. În plus, rana aceea trebuie curăţată cum trebuie. Aş vrea să-i facem o radiografie şi la coaste.

Doctorul plecă. Strike îşi făcu curaj şi intră în separeu.

— Ştiu că am făcut-o de oaie, spuse Robin.

— Dumnezeule mare, credeai că am de gând să te dojenesc?

— Poate, spuse Robin.

Se ridică puţin mai sus pe pat. Avea braţul legat cu un bandaj elastic temporar.

— După căderea întunericului. Şi nu eram atentă, nu-i aşa?

Strike se aşeză greoi lângă pat, pe scaunul eliberat de doctor, şi răsturnă din greşeală o tăviţă de metal pe jos. Tăviţa zăngăni şi zurui, iar Strike puse pe ea piciorul cu proteză ca să o oprească.

— Robin, cum dracu' ai scăpat?

— Autoapărare, spuse ea.

Apoi, interpretând corect expresia lui, spuse supărată:

— *Ştiam* eu că nu m-ai crezut că am făcut aşa ceva.

— Ba te-am crezut, spuse el, dar, Dumnezeule Hristoase…

— Am luat lecţii de la o femeie extraordinară din Harrogate, care fusese în armată, spuse Robin, tresărind puţin în timp ce îşi schimba iar poziţia pe perne. După – ştii tu după ce.

— Asta era înainte sau după cursurile de şoferie avansată?

— După, spuse ea, pentru că o vreme am fost agorafobică. Şofatul e cel care m-a scos din casă cu adevărat, şi apoi, după asta, am făcut cursurile de autoapărare. Primul la care m-am înscris era ţinut de un bărbat care s-a dovedit a fi cam prost. Doar mişcări de judo şi… complet inutil. Dar Louise era extraordinară.

— Da? spuse Strike.

Îl irita calmul ei.

— Da, spuse Robin. Ne-a învăţat că, dacă eşti o femeie obişnuită, nu e vorba de mişcări abile de doborâre. E vorba să reacţionezi inteligent şi rapid. Sub nicio formă nu trebuie să te laşi dusă într-un al doilea loc. Loveşte în punctele slabe şi apoi fugi cât te ţin picioarele. M-a prins din spate, dar eu l-am auzit chiar înainte să ajungă lângă mine. Am exersat de o grămadă de ori cu Louise. Dacă te prind din spate, te apleci.

— Te apleci, repetă Strike amorţit.

— Aveam în mână alarma de viol. M-am aplecat şi l-am lovit cu ea în boaşe. Purta pantaloni de trening. Mi-a dat drumul câteva secunde şi eu m-am împiedicat iar în rochia asta afurisită – el a scos cuţitul – nu mi-amintesc exact ce s-a întâmplat apoi – ştiu că m-a tăiat în timp ce eu încercam să mă ridic de jos – dar am reuşit să apăs pe butonul alarmei, care s-a declanşat şi l-a speriat – mi-a sărit cerneală peste tot pe faţă şi probabil şi pe faţa lui, pentru că era aproape de mine – purta mască de schi – abia dacă mai vedeam – dar am reuşit să-l lovesc bine în carotidă când s-a aplecat peste mine – tot Louise ne-a învăţat asta, în partea laterală a gâtului, dacă faci asta cum trebuie, poţi să-i dobori – el s-a împleticit şi apoi cred că şi-a dat seama că vin oamenii şi a fugit.

Strike amuţise.

— Mi-e foarte foame, spuse Robin.

Strike îşi pipăi buzunarele şi scoase un Twix.

— Mersi.

Dar, înainte ca ea să apuce să muşte din el, o asistentă care însoţea un bătrân pe lângă capătul patului ei spuse tăios:

— Nimic de mâncat sau băut, mergi la operaţie!

Robin îşi dădu ochii peste cap şi înapoie Twix-ul lui Strike. Mobilul ei sună. Strike o urmări, năuc, cum răspunde.

— Mamă… bună, spuse ea.

Privirile lor se întâlniră. Strike văzu dorinţa ei neexprimată de a o scuti pe mama ei, cel puţin temporar, de ceea ce tocmai se întâmplase, dar nu era nevoie de nicio tactică diversionistă, pentru că Linda trăncănea întruna, fără s-o lase pe Robin să vorbească. Robin aşeză mobilul pe genunchi şi îl puse pe difuzor, cu o expresie resemnată.

— … s-o anunţi cât mai repede posibil, pentru că sezonul lăcrămioarelor a trecut, aşa că dacă vrei lăcrămioare trebuie să faci o comandă specială.

— Bine, spuse Robin. Renunţ la lăcrămioare.

— Păi, ar fi bine dacă ai putea s-o suni tu direct şi să-i spui ce vrei *tu,* Robin, pentru că nu e uşor să fii intermediar. Ea zice că ţi-a lăsat o grămadă de mesaje vocale.

— Scuze, mamă, spuse Robin. O s-o sun.

— Aici nu e voie să vorbeşti la telefon! spuse o a doua asistentă iritată.

— Scuze, spuse Robin din nou. Mamă, trebuie să închid. Vorbim mai târziu.

— Unde eşti? întrebă Linda.

— Sunt… te sun eu mai târziu, spuse Robin. Întrerupse convorbirea, apoi

se uită la Strike şi întrebă:

— Nu mă întrebi care dintre ei cred eu că era?

— Presupun că nu ştii, spuse Strike. Dacă purta mască şi ochii tăi erau plini de cerneală.

— De un lucru sunt sigură, spuse Robin. Nu era Whittaker. Dacă nu cumva s-a schimbat în pantaloni de trening imediat după ce-am plecat eu. Whittaker purta blugi şi era… fizicul lui nu se potrivea. Tipul ăsta era puternic, dar moale, înţelegi? Însă mare. La fel de mare ca tine.

— I-ai spus lui Matthew ce s-a întâmplat?

— E pe dr…

Când expresia lui Robin se transformă aproape în una de groază, Strike crezu că dacă se întoarce o să-l vadă pe Matthew palid de furie, aplecat deasupra lor. În schimb, la capătul patului lui Robin apăru silueta răvăşită a inspectorului detectiv Roy Carver, însoţită de silueta înaltă şi elegantă a sergentului detectiv Vanessa Ekwensi.

Carver era în cămaşă. De la subsuorile lui radiau pete ude mari. Albul colorat permanent în roz al ochilor săi albastru-strălucitor îl făcea mereu să pară că înotase în apă tratată cu mult clor. Părul lui des şi grizonant era plin de fulgi mari de mătreaţă.

— Cum te…? începu sergentul detectiv Ekwensi.

Ochii ei migdalaţi erau aţintiţi asupra antebraţului lui Robin, dar Carver o întrerupse, răstindu-se acuzator:

— Ce v-aţi apucat să *faceţi,* hm?

Strike se ridică în picioare. Iată, în sfârşit, ţinta perfectă a dorinţei sale atât de îndelung reprimată de a lovi pe cineva, pe oricine, pentru ceea ce tocmai i se întâmplase lui Robin, de a-şi abate sentimentele de vinovăţie şi anxietate către o ţintă demnă de asta.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse Carver. Ekwensi, i-ai tu o declaraţie ei.

Înainte ca să apuce cineva să vorbească sau să se mişte, o asistentă tânără cu faţă suavă se băgă fără să-şi dea seama între cei doi bărbaţi, zâmbind spre Robin.

— Suntem gata să vă ducem la razele X, domnişoară Ellacott, spuse ea.

Robin se ridică cu mişcări rigide de pe pat şi plecă, privind înapoi la Strike, peste umăr, încercând să transmită prin expresia ei avertizare şi reţinere.

— Acolo, mârâi Carver spre Strike.

Detectivul îl urmă pe poliţist prin salonul de accidente şi urgenţe. Carver rechiziţionase o sală mică pentru vizitatori în care, presupunea Strike, rudele primeau vestea morţii iminente sau efective. Înăuntru erau mai multe scaune tapiţate, o cutie cu şerveţele pe o masă mică şi o reproducere abstractă cu nuanţe de portocaliu.

— Ţi-am spus să nu vă amestecaţi, spuse Carver.

Inspectorul detectiv se postă în centrul camerei, cu braţele încrucişate şi picioarele mult depărtate. După închiderea uşii, mirosul lui corporal umplu camera. Nu puţea în acelaşi fel ca Whittaker: nu a jeg şi droguri, ci a transpiraţie pe care el nu şi-o putea reţine de-a lungul zilei de lucru. Tenul lui pătat nu era ajutat cu nimic de neonul de deasupra. Mătreaţa, cămaşa udă, pielea împestriţată: Carver părea să se descompună în mod vizibil. Fără îndoială, Strike îl ajutase în sensul acesta, umilindu-l în presă în legătură cu cazul Lula Landry.

— Ai trimis-o să-l fileze pe Whittaker, nu? întrebă Carver în timp ce faţa i se înroşea treptat, de parcă ar fi fost pusă la fiert. Tu i-ai făcut asta.

— Du-te dracu'! spuse Strike.

Abia acum, în timp ce transpiraţia lui Carver îi umplea nările, trebui să recunoască faţă de sine însuşi că ştiuse asta de ceva vreme: nu Whittaker era ucigaşul. O trimisese pe Robin după Stephanie pentru că, în sufletul lui, se gândise că e cel mai sigur loc în care ar putea s-o pună, dar continuase s-o ţină pe stradă, deşi ştia de săptămâni de zile că ucigaşul o urmăreşte.

Carver ştia că atinsese un punct sensibil şi rânjea larg.

— Te-ai folosit de o femeie abuzată ca să-ţi descarci ranchiuna faţă de taică-tău vitreg, spuse el.

Îi făcea plăcere faptul că Strike îşi schimba culoarea, se uita rânjind cum acesta îşi încleştează mâinile mari. Lui Carver i-ar fi plăcut la nebunie să-l aresteze pe Strike pentru agresiune; amândoi ştiau asta.

— L-am verificat pe Whittaker, continuă Carver. Am verificat toate trei bănuielile tale nenorocite. N-am găsit nimic la niciunul dintre ei. Şi acum ascultă-mă bine.

Mai făcu un pas spre Strike. Deşi era cu un cap mai scund, dădea impresia unui om furios şi supărat, dar puternic, care avea multe de demonstrat şi dispunea în spatele lui de o întreagă forţă. Arătă cu degetul spre pieptul lui Strike şi spuse:

— Nu te mai băga. Ai noroc că n-ai ajuns să ai pe mâini sângele partenerei tale. Dacă te mai prind o dată că te apropii de ancheta noastră, te arestez, fir-ar a dracu'. Ai înţeles?

Îl împunse pe Strike în stern cu vârful degetului său îndesat. Strike rezistă tentaţiei de a da degetul la o parte, dar un muşchi al mandibulei lui zvâcni. Timp de câteva secunde se priviră în albul ochilor. Carver rânji şi mai larg, respirând de parcă abia triumfase într-un meci de lupte libere, apoi se îndreptă ţanţoş spre uşă şi plecă, lăsându-l pe Strike să mocnească în furia şi dispreţul lui de sine.

Traversa încet sala de urgenţe atunci când înaltul şi arătosul Matthew se năpusti în fugă pe uşile duble, îmbrăcat la costum, cu ochii măriţi şi părul vâlvoi. Pentru prima oară de când se cunoşteau, Strike simţi şi altceva decât aversiune faţă de el.

— Matthew, spuse el.

Matthew se uită la Strike de parcă nu l-ar fi recunoscut.

— S-a dus la radiologie, spuse Strike. Poate că s-a întors deja. Pe acolo.

— De ce-are nevoie de…?

— La coaste, spuse Strike.

Matthew îl dădu cu cotul la o parte. Strike nu protestă. I se părea că merită asta. Se uită cum logodnicul lui Robin o ia la goană spre ea, apoi, după o ezitare, se întoarse spre uşile duble şi ieşi în noapte.

Cerul senin era acum presărat cu stele. După ce ajunse în stradă, se opri să-şi aprindă o ţigară, trăgând din ea aşa cum făcuse Wardle, de parcă nicotina ar fi fost materia vieţii. Începu să meargă, simţind acum durerea de la genunchi. Cu fiecare pas, îi plăcea tot mai puţin de el însuşi.

— RICKY! urlă o femeie de mai încolo, implorându-l pe un copil mic evadat să se întoarcă la ea, în timp ce ea se lupta cu povara unei pungi mari. RICKY, VINO-NCOACE!

Băieţelul chicotea nebuneşte. Fără să-şi dea seama ce face, Strike se aplecă în mod automat şi îl prinse din goana lui spre stradă.

— Mulţumesc! spuse mama.

Aproape plângea de uşurare, în timp ce alerga spre Strike. În vârful sacoşei din braţele ei erau nişte flori.

— Îl vizităm pe tatăl lui, continuă ea, şi… o, Doamne…

Băiatul din braţele lui Strike se zbătea frenetic. Strike îl lăsă jos, lângă mama lui, care lua de pe trotuar un buchet de narcise.

— Ţine-le tu, îi spuse ea cu seriozitate băiatului, care o ascultă. Ca să i le dai lui tati. Să nu le scapi! Mersi.

După ce îi mulţumi din nou lui Strike, femeia se îndepărtă, ţinându-l strâns de mâna liberă pe copilul mic. Acum băieţelul mergea sfios lângă ea, mândru că are o misiune de îndeplinit, ţinând florile galbene şi ţepene vertical, ca pe un sceptru.

Strike făcu câţiva paşi şi apoi se opri brusc în mijlocul trotuarului, privind fix, de parcă ceva invizibil, care plutea în aerul rece din faţa lui, l-ar fi fascinat.

O adiere răcoroasă îi gâdila faţa, în timp ce el stătea aşa, complet indiferent la mediul lui înconjurător, complet concentrat spre interior.

Narcise… lăcrămioare… flori care erau în afara sezonului.

Apoi, sunetul vocii mamei răsună iar în noapte – „Ricky, nu!" – şi declanşă brusc în creierul lui Strike o reacţie în lanţ explozivă, luminând o pistă de aterizare pentru o teorie despre care el ştia, cu certitudinea unui profet, că avea să conducă la ucigaş. Aşa cum grinzile de oţel ale unei clădiri ies la lumină atunci când clădirea arde, la fel şi Strike văzu în această străfulgerare de inspiraţie esenţa planului ucigaşului, recunoscând acele defecte cruciale care îi scăpaseră – care scăpaseră tuturor – dar care puteau, în sfârşit, să constituie mijloacele prin care putea să-l distrugă pe el şi planurile lui macabre.

53

You see me now a veteran of a thousand psychic wars…[72]

Blue Öyster Cult, „Veteran of the Psychic Wars”

În spitalul bine iluminat îi fusese uşor să mimeze nepăsarea. Robin simţise că primeşte putere nu doar de la uimirea şi admiraţia lui Strike pentru felul în care scăpase ea, ci şi ascultând propria ei relatare despre lupta cu ucigaşul. Imediat după atac, ea fusese cea mai calmă dintre toţi, consolându-l şi liniştindu-l pe Matthew, atunci când acesta începuse să plângă la vederea feţei ei pătate de cerneală şi a rănii lungi de la braţ. Simţise că primeşte putere de la slăbiciunea tuturor celorlalţi, sperând ca bravura ei alimentată de adrenalină să o poarte în siguranţă înapoi la normalitate, unde avea să găsească un punct de sprijin solid şi să meargă mai departe vie şi nevătămată, fără să fie obligată să treacă prin mlaştina întunecată în care trăise atât de mult timp după viol…

Însă, în timpul săptămânii care urmă, descoperi că îi era aproape imposibil să doarmă, şi nu doar din cauza antebraţului rănit care îi zvâcnea şi care acum era protejat de un semighips. În scurtele perioade în care reuşea să aţipească noaptea sau ziua, simţea iar braţele groase ale atacatorului în jurul ei şi îl auzea cum îi respiră în ureche. Uneori, ochii pe care ea nu îi văzuse deveneau ochii violatorului de când ea avusese 19 ani: deschişi la culoare, cu o pupilă fixă. Siluetele de coşmar se contopeau, se transformau şi creşteau, în spatele măştii negre de schi şi a măştii de gorilă, umplându-i mintea zi şi noapte.

În cele mai rele vise ale ei, îl vedea cum face asta altcuiva, în timp ce ea îşi aştepta rândul, neavând puterea de a ajuta sau de a fugi. O dată, victima era Stephanie, cu faţa ei distrusă. În altă ocazie, una insuportabilă, o fetiţă

[72] „Acum mă vezi ca pe un veteran a o mie de războaie psihice…” (în limba engleză, în original).

negresă ţipa după mama ei. Robin se trezise atunci strigând în întuneric, iar Matthew fusese atât de îngrijorat din cauza ei, încât a doua zi spusese la serviciu că e bolnav, ca să poată să stea cu ea. Robin nu ştia dacă simţea recunoştinţă sau ranchiună faţă de el.

Bineînţeles, mama ei venise şi încercase să o convingă să meargă acasă, în Masham.

— Mai ai zece zile până la nuntă, Robin, nu vrei să vii acasă cu mine şi să te relaxezi înainte de…

— Vreau să rămân aici, spusese Robin.

Nu mai era o adolescentă: devenise o femeie matură. Era decizia ei unde merge, unde stă, ce face. Robin se simţea de parcă ar fi luptat din nou pentru identităţile la care fusese obligată să renunţe ultima oară când un bărbat se repezise spre ea din întuneric. Acesta o transformase dintr-o studentă de nota 10 într-o agorafobă costelivă, dintr-o psihologă criminalistă aspirantă într-o fată înfrântă, care era de acord cu familia ei că munca de poliţie nu ar fi făcut decât să-i exacerbeze problemele mentale.

Asta nu avea să se mai repete. Ea nu avea să îngăduie aşa ceva. Abia dacă putea dormi şi nu voia să mănânce, dar se îndopa cu furie, contestându-şi propriile nevoi şi temeri. Matthew se temea să o contrazică. Acceptase, şovăitor, că nu era deloc necesar ca ea să meargă acasă, însă Robin îl auzea şoptind cu mama ei în bucătărie, atunci când ei credeau că ea nu aude.

Strike nu o ajuta deloc. La spital nu se deranjase să-şi ia la revedere de la ea şi nici nu venise să vadă ce face, ci doar vorbise cu ea la telefon. Şi el voia ca ea să se întoarcă în Yorkshire, să se dea la o parte, în siguranţă.

— Probabil că ai o grămadă de chestii de făcut pentru nuntă.

— Nu face pe amabilul cu mine, spuse Robin furioasă.

— Cine e…?

— Scuze, spuse ea, izbucnind într-un plâns tăcut pe care el nu îl putea vedea şi străduindu-se din răsputeri ca vocea ei să rămână normală. Scuze…

sunt cam nervoasă. O să mă duc acasă în marţea de dinainte; nu e nevoie să merg mai devreme.

Robin nu mai era acea persoană care zăcuse în pat, holbându-se la Destiny's Child. Refuza să fie acea fată.

Nimeni nu putea să înţeleagă de ce era ea aşa de hotărâtă să rămână în Londra, şi nici ea nu era pregătită să explice asta. Aruncase rochia în care fusese atacată. Linda intrase în bucătărie exact atunci când Robin o îndesa în coşul de gunoi.

— Ce lucru stupid, spuse Robin, surprinzând privirea mamei ei. Lecţia *asta* am învăţat-o. Nu mai lucra în rochie lungă.

Vorbea sfidător*. O să mă întorc la lucru. E doar ceva temporar.*

— N-ar trebui să foloseşti mâna aia, spuse mama ei, ignorând provocarea ei nerostită. Doctorul a zis să o odihneşti şi să o ţii în sus.

Nici lui Matthew, nici mamei ei nu le plăcea ca ea să citească prin ziare despre evoluţia cazului, ceea ce ea făcea obsesiv. Carver refuzase să facă public numele său. El zicea că nu vrea ca media să se abată asupra ei, dar ea şi Strike bănuiau amândoi că el se teme că prezenţa permanentă a lui Strike în acea poveste ar fi oferit presei o întorsătură nouă şi savuroasă: o reluare a conflictului Carver-Strike.

— Ca să fim drepţi, îi spuse Strike la telefon (ea încerca să se limiteze la un apel pe zi către el), ar fi ultimul lucru de care ar avea nevoie oricine. N-ar ajuta la prinderea acelui nemernic.

Robin nu spuse nimic. Stătea lungită în patul ei şi al lui Matthew, cu mai multe ziare întinse în jur, pe care le cumpărase împotriva voinţei Lindei şi a lui Matthew. Ochii îi erau aţintiţi asupra unui articol de două pagini din *Mirror,* în care cele cinci presupuse victime ale Spintecătorului din Shacklewell erau înfăţişate din nou una după alta. Un al şaselea contur negru al capului şi umerilor unei femei o reprezenta pe Robin. Legenda de sub siluetă spunea „funcţionară de 26 de ani, a scăpat". Se discutase mult despre faptul că, în timpul atacului, funcţionara de 26 de ani reuşise să-l sprayeze pe ucigaş cu cerneală roşie. O poliţistă la pensie o lăuda, într-o coloană laterală,

pentru prevederea de a purta un astfel de aparat, iar pe pagina următoare era un articol separat despre alarmele de viol.

— Chiar ai renunţat la asta? întrebă ea.

— Nu e vorba de renunţat, spuse Strike.

Ea îl auzea cum se plimbă prin birou şi ar fi vrut să fie şi ea acolo, fie şi doar ca să facă ceai sau să răspundă la e-mailuri.

— Las asta în seama poliţiei. Un criminal în serie e peste nivelul nostru, Robin. Aşa a fost tot timpul.

Robin privea în jos, spre faţa singurei femei, în afară de ea, care supravieţuise acelui şir de atacuri. „Lila Monkton, prostituată". Şi Lila ştia cum sună respiraţia porcină a ucigaşului. El tăiase degetele Lilei. Robin avea să rămână doar cu o cicatrice lungă pe braţ. Creierul îi zumzăia furios în interiorul craniului. Se simţea vinovată pentru că scăpase atât de uşor.

— Aş vrea să pot face ceva…

— Las-o baltă, spuse Strike.

Părea furios, exact ca Matthew.

— Am terminat, Robin. N-ar fi trebuit să te trimit niciodată la Stephanie. Încă de când a sosit piciorul ăla, am permis ca ranchiuna mea faţă de Whittaker să-mi influenţeze judecata, şi asta aproape că te-a…

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin impacientată. Nu *tu* ai încercat să mă ucizi, *el* a încercat să mă ucidă. Hai să păstrăm vinovăţia acolo unde-i e locul. Ai avut motive bune să crezi că era Whittaker – versurile. În orice caz, tot mai rămân…

— Carver i-a cercetat pe Laing şi Brockbank şi nu crede că ar fi ceva acolo. Nu ne mai băgăm în asta, Robin.

Aflat la 15 kilometri distanţă, în biroul lui, Strike spera că o convinge. Nu îi povestise lui Robin despre revelaţia pe care o avusese după întâlnirea cu acel copil mic, în faţa spitalului. A doua zi dimineaţă încercase să ia legătura cu

Carver, dar un subordonat îi spusese că acesta e prea ocupat ca să preia apelul lui şi îl sfătuise să nu mai încerce. Strike insistase să-i spună subordonatului iritat şi uşor agresiv ceea ce sperase să-i spună lui Carver. Ar fi pariat pe singurul lui picior că niciun cuvânt din mesajul lui nu avea să fie transmis mai departe.

Ferestrele de la biroul lui Strike erau deschise. Soarele fierbinte de iunie încălzea cele două încăperi acum lipsite de clienţi; poate că, în curând, ele aveau să fie evacuate din cauza imposibilităţii de a plăti chiria. Interesul lui Dublă Măsură faţă de noua dansatoare erotică se stinsese. Strike nu avea nimic de făcut. Ca şi Robin, tânjea după acţiune, dar ei nu-i spuse asta. Nu voia decât ca ea să se vindece şi să fie în siguranţă.

— Mai e poliţie pe strada ta?

— Da, oftă ea.

Carver postase un agent în haine civile pe Hastings Road, non-stop. Faptul că acesta era acolo îi liniştea enorm de mult pe Matthew şi Linda.

— Cormoran, ascultă-mă. Ştiu că noi nu putem…

— Robin, în momentul ăsta nu există niciun „noi”. Sunt doar eu, care stau în curul gol pentru că n-am de lucru, şi eşti tu, care o să stai naibii acasă până când ucigaşul ăla o să fie prins.

— Eu nu vorbeam despre caz, spuse Robin.

Inima îi bătea din nou rapid şi puternic în coaste. Trebuia să spună asta cu voce tare, altfel simţea că plesneşte.

— Atunci mai e un lucru pe care noi – tu – îl poţi face. Poate că Brockbank nu e el ucigaşul, dar ştim că e un violator. Ai putea să te duci la Alyssa şi s-o avertizezi că locuieşte împreună cu…

— Las-o baltă, auzi ea în ureche vocea aspră a lui Strike. Pentru ultima oară, Robin, nu poţi salva pe toată lumea, ce naiba! Brockbank n-a fost condamnat niciodată! Dacă facem tărăboi acolo, Carver o să ne ia gâtul!

Urmă o tăcere lungă.

— Plângi? întrebă Strike neliniştit.

I se păruse că respiraţia ei devenise neregulată.

— Nu, nu plâng, spuse Robin sincer.

Odată cu refuzul lui Strike de a le ajuta pe fetiţele care locuiau lângă Brockbank, o răceală teribilă o cuprinsese.

— Ar trebui să închid, e ora prânzului, spuse ea, deşi nu o strigase nimeni.

— Uite ce e, spuse el, înţeleg de ce vrei…

— Vorbim mai târziu, spuse ea şi închise.

În momentul ăsta nu există niciun „noi”.

Se întâmplase din nou. Un bărbat se repezise la ea din întuneric şi îi smulsese nu doar senzaţia de siguranţă, ci şi statutul. Fusese parteneră într-o agenţie de detectivi…

Sau poate că nu? Nu existase niciun fel de contract nou. Nu existase nicio creştere de salariu. Fuseseră atât de ocupaţi, atât de faliţi încât nu-i trecuse deloc prin cap să ceară niciuna din ele. Pur şi simplu fusese încântată să creadă că aşa o vede Strike. Acum până şi asta dispăruse, poate temporar, poate pentru totdeauna. *Nu mai există niciun fel de „noi”.*

Robin rămase pe gânduri timp de câteva minute, apoi se ridică de pe pat, făcând ziarele să foşnească. Se apropie de măsuţa de toaletă pe care era cutia de pantofi albă, inscripţionată cu cuvintele aurii Jimmy Choo, întinse mâna şi mângâie suprafaţa imaculată a cartonului.

Planul nu îi veni asemenea revelaţiei lui Strike din faţa spitalului, cu forţa însufleţitoare a unei izbucniri. În schimb, planul tenebros şi periculos crescu treptat, născut din pasivitatea forţată şi detestabilă a ultimei săptămâni şi din furia rece ca gheaţa faţă de refuzul încăpăţânat al lui Strike de a acţiona. Strike, care devenise prietenul ei, se alăturase oastei inamice. El era un fost boxer de 1,88 metri. N-avea de unde să ştie cum era să te simţi mică, slabă şi lipsită de putere. N-ar fi înţeles niciodată ce efect avea violul asupra sentimentelor pe care le ai faţă de propriul tău corp; să te trezeşti redusă la

un lucru, un obiect, o bucată de carne sexuală.

La telefon, Zahara păruse să aibă cel mult trei ani.

Robin rămase nemişcată în faţa măsuţei de toaletă, privind fix cutia în care erau pantofii ei de nuntă şi meditând. Vedea clar riscurile din faţa ei, asemenea unor stânci şi ape furioase de sub picioarele unui acrobat pe sârmă.

Nu, nu putea să salveze pe toată lumea. Era prea târziu pentru Martina, pentru Sadie, pentru Kelsey şi pentru Heather. Lila avea să-şi petreacă restul zilelor cu doar două degete la mâna stângă şi o cicatrice înfiorătoare întipărită pe spiritul ei, pe care Robin o înţelegea prea bine. Însă mai existau şi două fetiţe pe care le aştepta Dumnezeu ştie câtă suferinţă dacă nu acţiona nimeni.

Robin întoarse privirea de la pantofii cei noi, întinse mâna după mobil şi formă un număr care îi fusese oferit de bunăvoie, dar pe care ea nu-şi imaginase vreodată că-l va folosi.

54

And if it's true it can't be you,

It might as well be me.[73]

Blue Öyster Cult, „Spy in the House of the Night"

Avea la dispoziţie trei zile ca să planifice, pentru că trebuia să aştepte ca acel complice al ei să facă rost de o maşină şi să găsească un gol în agenda lui încărcată. Între timp, Robin îi spuse Lindei că pantofii Jimmy Choo erau prea înguşti pentru ea, prea ostentativi ca stil, şi o lăsă pe mama ei să o însoţească atunci când se duse să-i dea înapoi şi să-şi ia banii. Apoi trebuia să decidă ce minciună avea să le spună Lindei şi lui Matthew, ca să aibă suficient timp liber faţă de ei pentru a-şi transpune planul în realitate.

Până la urmă le spuse că urma să aibă încă o întrevedere cu poliţia. Pentru a întreţine această iluzie, era esenţial să insiste ca Shanker să rămână în maşină atunci când venea s-o ia şi să-l pună să oprească lângă poliţistul în haine civile care continua să patruleze pe strada lor, pentru ca ea să-i zică acestuia că se ducea să-şi scoată copcile, ceea ce în realitate avea să se întâmple abia peste două zile.

Acum se făcuse ora 7 a unei seri senine şi, în afară de Robin, care stătea sprijinită de zidul cald de cărămidă de la Eastway Business Centre, scena era pustie. Soarele avansa lent spre vest, iar la linia orizontului îndepărtată şi neclară din celălalt capăt al Blondin Street se înălţa în spaţiu sculptura Orbit. Robin văzuse în ziare planurile: în curând, acesta avea să arate ca un telefon străvechi înfăşurat în propriul lui fir. Dincolo de el, Robin distingea cu greu conturul crescând al stadionului Olympic. Priveliştea îndepărtată a acestor structuri gigantice era impresionantă şi cumva inumană, într-o cu totul altă lume decât cea a secretelor care, bănuia ea, se ascundeau în spatele uşii

[73] „Şi dacă e adevărat că nu poţi fi tu, / Poate că sunt chiar eu." (în limba engleză, în original).

proaspăt vopsite despre care ştia că e a Alyssei.

Poate din cauza a ceea ce ajunsese să facă, liniştea străzii cu şiruri de case pe care o supraveghea i se părea iritantă. Casele erau noi, moderne şi cumva apatice. În afara edificiilor grandioase care se construiau în depărtare, locul nu avea un caracter şi nu oferea nicio senzaţie de comunitate. Nu existau deloc copaci care să atenueze contururile caselor scunde şi pătrate, multe dintre ele afişând semne „De închiriat", niciun magazin de colţ de stradă şi nici crâşme sau biserici. Depozitul de care se sprijinea ea, ale cărui ferestre de la etaj aveau perdele albe ca nişte linţolii, iar uşile de metal ale garajului erau pline de graffiti, nu oferea niciun adăpost. Inima lui Robin bubuia de parcă ar fi alergat. Acum nimic n-o mai putea face să dea înapoi, însă îi era frică.

În apropiere se auziră paşi şi ea se întoarse brusc, cu degetele transpirate strânse bine în jurul alarmei de viol de rezervă. Înalt, răşchirat şi cu cicatricea de pe faţă, Shanker venea spre ea săltat. Într-o mână avea un baton Mars, iar în cealaltă o ţigară.

— Vine, spuse el neclar.

— Eşti sigur? spuse Robin.

Inima îi bătea mai tare ca oricând. Începea să se simtă ameţită.

— Negresă cu doi copii, vine pe stradă chiar acu'. Am văzut-o cân' cumpăram asta.

Shanker flutură batonul Mars.

— Vrei şi tu?

— Nu, mersi, spuse Robin. Ăă… dă-te te rog la o parte.

— Eş' sigură că nu vrei să vin şi io cu tine?

— Da, spuse Robin. Vino doar dacă îl vezi… pe el.

— Eş' sigură că dobitocu' nu e deja acolo?

— Am sunat de două ori. Sunt sigură că nu e.

— Atunci io o să fiu după colţ, spuse Shanker laconic.

Apoi plecă, trăgând câte un fum din ţigară şi luând câte o muşcătură din batonul Mars pe rând, spre o poziţie care să nu se vadă de la uşa Alyssei. Între timp, Robin se îndepărtă în grabă pe Blondin Street, astfel încât Alyssa să nu se încrucişeze cu ea la intrarea în casă. Robin se trase sub un balcon ieşit în afară al unui bloc de locuinţe roşu-închis şi se uită cum negresa înaltă intră pe stradă, ţinând strâns de mână un copil mic. În urma lor venea o fetiţă mai mare, cam de 11 ani după părerea lui Robin. Alyssa descuie uşa de la intrare şi intră, împreună cu fiicele ei.

Robin se întoarse spre casă. Astăzi se îmbrăcase în blugi şi tenişi: nu trebuia, sub nicio formă, să se împiedice sau să cadă. Tendoanele proaspăt cusute îi zvâcneau sub ghips.

Bătu la uşa de la intrare a Alyssei; inima îi bătea atât de tare încât o durea. În timp ce ea aştepta, fiica mai mare se iţi pe fereastra arcuită din dreapta. Robin zâmbi nervos şi fetiţa se retrase brusc.

Femeia care apăru după mai puţin de un minut nu putea fi considerată altfel decât superbă. Era înaltă şi neagră, cu o siluetă de model de lenjerie, şi avea un păr ondulat lung până la talie. Primul gând care îi trecu lui Robin prin minte fu acela că, dacă un local de striptease fusese dispus să o concedieze pe Alyssa, atunci ea avea într-adevăr un caracter dificil.

— Da? zise ea, încruntându-se spre Robin.

— Bună, spuse Robin cu gura uscată. Eşti cumva Alyssa Vincent?

— Da. Tu cine eşti?

— Numele meu este Robin Ellacott, răspunse Robin cu gura uscată. Mă întrebam… am putea discuta puţin despre Noel?

— Ce-i cu el? întrebă Alyssa.

— Aş prefera să vorbim înăuntru, spuse Robin.

Alyssa avea expresia precaută şi sfidătoare a cuiva în permanenţă pregătit să îndure următoarea lovitură pe care i-o administrează viaţa.

— Te rog, e important, spuse Robin cu limba lipită de cerul gurii, care era atât de uscat. Altfel nu te-aş ruga.

Privirile lor se întâlniră: ochii căprui ai Alyssei, de o nuanţă caldă de caramel, şi ochii limpezi, gri-albăstrui ai lui Robin. Robin era sigură că Alyssa avea să refuze. Apoi ochii cu gene dese ai acesteia se lărgiră brusc şi pe faţa ei apăru un licăr ciudat de însufleţire, ca şi cum ea ar fi avut o revelaţie încântătoare. Fără să mai adauge nimic, Alyssa se trase înapoi, în holul slab luminat, şi o invită pe Robin înăuntru printr-un gest extravagant.

Robin nu ştia de ce îşi simte paşii puţin şovăitori. Doar gândul că cele două fetiţe erau înăuntru o făcu să treacă pragul.

Holul minuscul dădea în sufragerie. Singurele mobile erau un televizor şi o canapea. Pe podea se afla o veioză de birou. Pe perete erau atârnate două fotografii cu rame aurite ieftine, una înfăţişând-o pe Zahara, o fată mică şi bucălată, cu rochiţă turcoaz şi agrafe asortate în formă de fluture, cealaltă pe sora ei mai mare, în uniformă şcolară maronie. Sora mai mare semăna leit cu frumoasa ei mamă. Fotograful nu reuşise s-o facă să zâmbească.

Robin auzi cum la uşa de la intrare e trasă yala. Se întoarse, scârţâind cu tenişii pe podeaua de lemn lăcuit. Undeva, în apropiere, un ţiuit puternic anunţă că un cuptor cu microunde îşi terminase programul.

— Mama! spuse o voce ascuţită.

— Angel! strigă Alyssa. Scoate-o şi dă-i-o Zaharei!

Alyssa intră în cameră şi îşi încrucişă braţele.

— Bun, spuse ea, ce ziceai că vrei să-mi zici despre Noel?

Impresia lui Robin că Alyssa savurează în sinea ei o informaţie ştiută doar de ea fu întărită de zâmbetul superior care desfigura faţa încântătoare a acesteia. Fosta stripperiţă stătea cu braţele încrucişate, astfel că sânii ei erau împinşi în sus, asemenea sculpturii de la prova unei corăbii, iar părul lung, ca

nişte frânghii, îi atârna până la talie. Era cu cinci centimetri mai înaltă decât Robin.

— Alyssa, eu lucrez cu Cormoran Strike. El e…

— Ştiu cine e, spuse Alyssa încet.

Satisfacţia secretă pe care păruse să i-o fi provocat apariţia lui Robin dispăru brusc.

— E nenorocitul care l-a făcut pe Noel să aibă epilepsie! Fir-ar a dracu'! Te-ai dus la *el,* nu-i aşa? Sunteţi mână în mână, nu-i aşa? De ce nu te-ai dus la gabori, curvă mincinoasă ce eşti, dacă el… *chiar…*

Alyssa o plesni puternic peste umăr, înainte ca Robin să apuce să se apere, şi începu s-o lovească la fiecare cuvânt al ei.

— … ţi-a făcut… *ceva…* ŢIE!

Dintr-odată, Alyssa începu s-o lovească cu pumnul peste tot unde apuca: Robin ridică braţul stâng ca să se apere, încercând să protejeze dreptul, şi o lovi cu piciorul în genunchi. Alyssa ţipă de durere şi sări înapoi; de undeva din spatele lui Robin, fata cea mică ţipă, iar sora ei mai mare intră încet în cameră.

— Curvă nenorocită! ţipă Alyssa, să mă ataci în faţa copiilor mei…

Şi se aruncă spre Robin, prinzând-o de păr şi izbind-o cu capul de fereastra fără perdele. Robin simţi cum Angel, care era slabă şi vânoasă, încearcă să le despartă. Robin renunţă să se mai înfrâneze şi reuşi s-o pocnească pe Alyssa în ureche, făcând-o să icnească de durere şi să dea înapoi. Robin o prinse pe Angel de subsuori şi o dădu la o parte, lăsă capul în jos şi se repezi la Alyssa, răsturnând-o pe spate pe canapea.

— Las-o în pace… *las-o în pace pe mama! str*igă Angel.

Apoi o prinse pe Robin de antebraţul rănit şi trase de el, astfel că Robin ţipă şi ea de durere. Zahara urla din cadrul uşii, ţinând în mână un biberon cu lapte cald răsturnat.

— STAI ÎN CASĂ CU UN PEDOFIL! răcni Robin pe deasupra larmei, în timp ce Alyssa încerca să se ridice de pe canapea şi să reia lupta.

Robin îşi imaginase că îi dă Alyssei devastatoarea ştire în şoaptă şi apoi o vede cum se prăbuşeşte, şocată. Nici nu-i trecuse prin cap că Alyssa va ridica privirea spre ea şi va mârâi:

— Da, sigur. Crezi că nu ştiu cine eşti, curvă nenorocită? Cred că te bucuri că i-ai distrus viaţa…

Alyssa se repezi iar spre Robin: spaţiul era atât de mic încât Robin se izbi iar de perete. Alunecară într-o parte, încleştate, spre televizorul care se răsturnă de pe suport şi se prăbuşi cu un zgomot rău prevestitor. Robin simţi cum rana de la antebraţ se răsuceşte şi scoase un nou ţipăt de durere.

— Mama! Mama! se tângui Zahara.

Angel o prinse pe Robin de partea din spate a blugilor, împiedicând-o să o ţină la distanţă pe Alyssa.

— Întreabă-le pe fiicele tale! strigă Robin printre pumni şi coate, încercând să se smulgă din strânsoarea încăpăţânată a lui Angel. Întreabă-le pe fiicele tale dacă el…

— Să nu îndrăzneşti… să-i bagi… pe copiii mei… în…

— Întreabă-le!

— Curvă nenorocită şi mincinoasă… tu şi cu împuţita de maică-ta…

— *Mama mea?* spuse Robin.

Cu un efort suprem, Robin o lovi cu cotul în stomac atât de tare încât femeia mai înaltă se îndoi de mijloc şi se prăbuşi iar pe canapea.

— Angel, dă-te de pe mine! răcni Robin.

Smulse degetele fetei de pe blugii ei, cu certitudinea că avea doar câteva secunde la dispoziţie până când Alyssa avea să atace iar. Zahara continua să se tânguie din cadrul uşii.

— Dar *cine,* gâfâi Robin stând lângă Alyssa, crezi că sunt eu?

— Foarte amuzant! icni Alyssa, pe care Robin o lăsase fără suflare. Eşti Brittany, fir-ar a dracu'! Îi dai telefon şi îl persecuţi…

— *Brittany?* spuse Robin uluită. Nu sunt Brittany!

Robin îşi smulse portofelul din buzunarul de la geacă.

— Uită-te la cardul meu de credit – uită-te! Sunt Robin Ellacott şi lucrez cu Cormoran Strike…

— Nenorocitul care l-a făcut să aibă traumatisme cereb…

— Ştii de ce s-a dus Cormoran să-l aresteze?

— Pentru că nenorocita de nevastă-sa i-a înscenat…

— Nu i-a înscenat nimeni nimic! A violat-o pe Brittany şi a fost concediat din o grămadă de locuri din ţară pentru că făcea rău fetiţelor! I-a făcut asta şi surorii lui – m-am întâlnit cu ea!

— Mincinoaso! strigă Alyssa, dând să se ridice iar de pe canapea.

— Nu… sunt… MINCINOASĂ! răcni Robin, împingând-o la loc pe canapea.

— Curvă dementă ce eşti, icni Alyssa, pleacă dracului din casa mea!

— Întreab-o pe fiica ta dacă i-a făcut rău! întreab-o! Angel?

— *Să nu* îndrăzneşti *să vorbeşti cu copiii mei, curvo!*

— Angel, spune-i mamei tale dacă…

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Zahara urla atât de tare încât nu auziseră cheia în broască.

Bărbatul era solid, cu păr întunecat şi barbă, şi purta un trening complet negru. Avea o orbită înfundată, scobită înspre nas, care făcea ca privirea lui să fie intensă şi deranjantă. Se aplecă încet, cu ochii lui întunecaţi şi

încercănaţi asupra lui Robin, şi o luă de jos pe Zahara, care zâmbi şi se cuibări lângă el. Brockbank o puse pe fetiţă în poala mamei ei, foarte încet, cu ochii aţintiţi asupra lui Robin.

— 'Mi pare bine să te văd, spuse el.

Zâmbetul lui nu era zâmbet, ci o promisiune a suferinţei. Complet îngheţată, Robin încercă să strecoare discret mâna în buzunar, unde avea alarma de viol, dar Brockbank ajunse lângă ea în câteva secunde, prinzând-o de încheietură şi presându-i copcile.

— Nu dai niciun telefon, curvă parşivă ce eşti – credeai că io nu ştiu cine eşti, nu-i aşa…

Robin încercă să se smulgă, în timp ce copcile i se întindeau din cauza strânsorii lui, şi urlă:

— SHANKER!

— Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, curvă mică ce eşti!

Apoi se auzi zgomotul de lemn plesnit al uşii care ceda. Brockbank îi dădu drumul lui Robin şi se învârti, ca să-l vadă pe Shanker cum se năpusteşte în cameră, cu cuţitul înainte.

— *Nu-l înjunghia!* icni Robin, prinzându-i antebraţul.

Cei şase oameni înghesuiţi în camera mică şi goală încremeniră pentru o fracţiune de secundă, până şi copilul mic care se agăţa de mama lui. Apoi se auzi o voce subţire, disperată şi tremurătoare, dar în sfârşit eliberată prin prezenţa unui bărbat cu cicatrice şi un dinte de aur, ale cărui noduri tatuate ale degetelor strângeau cu putere cuţitul.

— Aşa mi-a făcut! Aşa mi-a făcut mama, e adevărat! Aşa mi-a făcut!

— Ce? spuse Alyssa privind spre Angel cu faţa înmuiată brusc de şoc.

— Aşa mi-a făcut! Cum a zis doamna. Aşa mi-a făcut!

Brockbank făcu o uşoară mişcare convulsivă, descurajată rapid atunci

când Shanker ridică cuţitul şi îl îndreptă spre pieptul bărbatului mai înalt.

— Eşti în regulă, scumpo, zise Shanker către Angel, n-o să-ţi mai facă asta.

O proteja cu mâna liberă în timp ce dintele lui de aur sclipea în soarele care cobora încet în spatele casei de vizavi. Apoi Shanker îi suflă lui Brockbank în faţă:

— Violator nenorocit ce eşti. Ce mi-ar plăcea să te jupoi.

— Ce tot spui, Angel? spuse Alyssa continuând s-o ţină strâns pe Zahara, cu o faţă care întruchipa groaza. Doar nu…?

Brockbank coborî brusc capul şi se repezi spre Shanker, ca un fundaş lateral ce fusese. Shanker, care avea cel mult jumătate din lăţimea lui, fu răsturnat într-o parte ca un manechin; îl auziră pe Brockbank cum îşi croieşte drum spre uşa spartă, în timp ce Shanker pornea după el, înjurând furios.

— Lasă-l… *lasă-l!* urlă Robin, privind pe fereastră cum cei doi bărbaţi se aleargă pe stradă. O, Doamne… SHANKER!… poliţia o să… unde e Angel…?

Alyssa ieşise deja din cameră, în căutarea fiicei ei, lăsând în urmă copilul mic mult încercat, care plângea şi ţipa pe canapea. Robin, care ştia că nu are cum să-i prindă pe cei doi bărbaţi, simţi dintr-odată că tremură atât de tare încât se lăsă pe vine, ţinându-şi capul între mâini, în timp ce îi venea să vomite.

Făcuse ce voise să facă şi ştiuse în permanenţă că, aproape sigur, aveau să existe şi pagube colaterale. Fuga lui Brockbank sau înjunghierea lui de către Shanker fuseseră posibilităţi pe care le prevăzuse. Singura ei certitudine din acel moment era că nu putea să facă nimic pentru a preveni vreuna din ele. După ce inspiră adânc de câteva ori, se ridică iar şi se mută pe canapea, ca să încerce să aline copilul mic îngrozit, dar, deloc surprinzător, deoarece în mintea fetiţei Robin era asociată cu scene de violenţă şi isterie, Zahara ţipă mai tare ca oricând şi o lovi cu piciorul ei micuţ.

— N-am ştiut deloc, spuse Alyssa. O, Doamne. O, Doamne. De ce nu mi-ai spus, Angel? De ce nu mi-ai spus?

Seara se apropia de sfârşit. Robin aprinsese veioza, care arunca umbre gri şterse pe pereţii de culoarea magnoliei. Trei fantome cocoşate şi plate păreau să stea cocoţate pe spătarul canapelei, imitând fiecare mişcare a Alyssei. Angel suspina, ghemuită în poala mamei ei, în timp ce se legănau amândouă înainte şi înapoi.

Robin, care deja făcuse două rânduri de ceai şi gătise paste pentru Zahara, stătea pe podeaua goală de lângă fereastră. Se simţise obligată să rămână până când putea veni un dulgher care să repare de urgenţă uşa pe care o spărsese Shanker. Nimeni nu chemase încă poliţia. Mama şi fiica se încredeau încă una în cealaltă şi Robin se simţea ca o intrusă, dar nu putea să părăsească familia până când nu ştia că sunt în siguranţă şi au montate o uşă şi o broască noi. Zahara dormea pe canapea, lângă mama şi sora ei, ghemuită, cu degetul mare în gură şi mâna grăsuţă încă încleştată pe biberon.

— A zis că o omoară pe Zahara dacă-ţi spun, zise Angel cu faţa lipită de gâtul mamei ei.

— O, Doamne! gemu Alyssa, în timp ce lacrimile ei cădeau pe spatele fiicei ei. O, Dumnezeule mare!

Senzaţia rău-prevestitoare din interiorul lui Robin semăna cu a avea stomacul plin de crabi cu picioare furnicătoare. Trimisese SMS-uri către mama ei şi Matthew, în care le spunea că poliţia trebuia să îi mai arate nişte portrete-robot, dar amândoi începeau să se îngrijoreze din cauza îndelungatei ei absenţe. Consumase aproape toate motivele plauzibile pentru a-i împiedica să vină să o caute. Verifica iar şi iar butonul de închidere a volumului, în caz că de aia nu suna telefonul. Unde era Shanker?

În sfârşit sosi dulgherul. Imediat după ce-i dădu datele cardului ei de credit, cu care să plătească stricăciunile, Robin îi spuse Alyssei că trebuia să plece.

Alyssa le lăsă pe Angel şi Zahara ghemuite împreună pe canapea şi o conduse pe Robin până pe strada întunecoasă.

— Ascultă, spuse Alyssa.

Încă mai avea pe faţă urme de lacrimi. Robin îşi dădea seama că Alyssa nu era obişnuită să mulţumească oamenilor.

— Mulţumesc, bine? spuse ea aproape agresiv.

— Nicio problemă, spuse Robin.

— Nu am… adică… l-am cunoscut la *biserică,* fir-ar a dracu'. Credeam că am găsit în sfârşit un tip de treabă, înţelegi… se purta foarte frumos cu… cu fetele…

Alyssa începu să suspine. Robin se gândi să o atingă, dar se răzgândi. Avea umerii plini de vânătăi, acolo unde o lovise Alyssa, şi rana de cuţit zvâcnea mai tare ca oricând.

— Chiar l-a sunat Brittany? întrebă Robin.

— El aşa mi-a zis, spuse Alyssa, ştergându-se la ochi cu dosul palmei. El credea că fosta nevastă i-a înscenat asta, a pus-o pe Brittany să mintă… zicea că dacă apare vreodată o tipă tânără şi blondă să ştiu că vorbeşte aiurea şi să nu cred nimic din ce zice.

Robin îşi aminti glasul scăzut de la urechea ei:

Te cunosc cumva, fetiţo?

El crezuse că ea e Brittany. De *asta* închisese şi nu mai sunase apoi niciodată.

— Ar trebui să plec, spuse Robin.

Era îngrijorată că o să-i ia mult timp să se întoarcă în West Ealing. O durea tot trupul. Alyssa îi dăduse nişte lovituri puternice.

— O să suni la poliţie, nu-i aşa?

— Presupun că da, spuse Alyssa. Da.

Robin bănuia că asta era ceva nou pentru Alyssa.

În timp ce se îndepărta în întuneric, cu pumnul bine încleştat pe a doua alarmă de viol, Robin se întrebă ce găsise Brittany Brockbank să-i spună tatălui ei vitreg şi credea că ştie: „N-am uitat. Dacă mai faci asta iar te reclam” Poate că asta fusese un balsam pentru conştiinţa ei. Fusese înfricoşată că el continua să facă altora ce îi făcuse ei, dar nu fusese în stare să facă faţă consecinţelor unei vechi acuzaţii.

Eu susţin, domnişoară Brockbank, că tatăl dumitale vitreg nu te-a atins niciodată, că această poveste a fost născocită de dumneata şi de mama dumitale…

Robin ştia cum merg lucrurile. Avocatul cu care se confruntase ea fusese rece şi sarcastic, cu expresia lui şireată.

Te întorceai de la barul pentru studenţi, domnişoară Ellacott, unde băuseşi, nu-i aşa?

Făcuseşi o glumă publică despre faptul că îţi lipseşte… ah… atenţia prietenului dumitale, nu-i aşa?

Când te-ai întâlnit cu dl Trewin…

Nu m-am…

Când te-ai întâlnit cu dl Trewin în faţa căminului…

Nu m-am întâlnit…

I-ai spus dlui Trewin că îţi lipseşte…

Nu am discutat…

Eu susţin, domnişoară Ellacott, că ţi-e ruşine că l-ai invitat pe dl Trewin…

Nu l-am invitat…

Ai făcut o glumă, domnişoară Ellacott, nu-i aşa, în bar, despre faptul că îţi lipsesc, ah, atenţiile sexuale ale…

Eu am spus că îmi lipseşte…

Cât alcool ai băut, domnișoară Ellacott?

Robin înțelegea prea bine de ce le era frică oamenilor să vorbească, să recunoască ce pățiseră, să li se spună că adevărul murdar, rușinos și chinuitor era o plăsmuire a imaginației lor bolnave. Nici Holly, nici Brittany nu fuseseră în stare să facă față perspectivei unui proces public, și poate că Alyssa și Angel ar fi fost și ele descurajate de asta. Însă Robin era sigură că doar moartea sau pușcăria l-ar fi putut împiedica vreodată pe Noel Brockbank să mai violeze fetițe. Chiar și-așa, ar fi fost bucuroasă să știe că Shanker nu-l omorâse, pentru că dacă îl omorâse…

— Shanker! strigă ea spre o siluetă înaltă și tatuată, în costum de trening lucios, care trecea pe sub un stâlp de iluminat din fața ei.

— Nu l-am putut găsi pe nenorocit, Rob! se auzi vocea răsunătoare a lui Shanker.

Shanker nu părea să-și dea seama că Robin stătuse două ore întregi pe podea, îngrozită, rugându-se ca el să se întoarcă.

— Se mișcă bine pentru un fraier atât de solid, nu?

— O să-l găsească poliția, spuse Robin, simțind dintr-odată că i se înmoaie genunchii. Cred că Alyssa o să sune la poliție. Shanker, vrei să… te rog, vrei să mă duci acasă?

55

Came the last night of sadness

And it was clear she couldn't go on.[74]

Blue Öyster Cult, „(Don't Fear) The Reaper"

Timp de douăzeci şi patru de ore, Strike nu ştiu nimic despre ce făcuse Robin. Ea nu răspunse atunci când el o sună a doua zi, la prânz, dar, cum se lupta cu propriile lui dileme şi credea că ea e în siguranţă, acasă împreună cu mama ei, nu i se păru ceva ciudat şi nici nu se obosi să mai sune o dată. Partenera lui rănită era una dintre puţinele probleme pe care el le considera temporar rezolvate şi, pentru că nu avea de gând să încurajeze intenţia ei de a i se realătura, nu voia să-i încredinţeze revelaţia pe care o avusese în faţa spitalului.

Asta era acum preocuparea lui dominantă. La urma urmei, în încăperea solitară şi tăcută în care nu mai primea nicio vizită sau apel telefonic de la clienţi nu mai exista nicio concurenţă pentru timpul sau atenţia lui. Singurul sunet era bâzâitul unei muşte care zbura între ferestrele deschise, în lumina ceţoasă a soarelui, în timp ce el fuma ţigări Benson & Hedges una după alta.

Detectivul îşi înţelegea cât se poate de clar greşelile atunci când privea în urmă la cele aproape trei luni de când primiseră piciorul tăiat. Ar fi trebuit să-şi dea seama de identitatea ucigaşului după ce vizitase casa lui Kelsey Platt. Dacă ar fi reuşit să înţeleagă atunci – dacă nu s-ar fi lăsat fascinat de diversiunile ucigaşului, dacă atenţia nu i-ar fi fost atrasă de urmele rivale ale altor oameni alienaţi –, Lila Monkton nu şi-ar fi pierdut degetele şi Heather Smart poate că ar fi lucrat şi acum la firma de construcţii din Nottingham, în siguranţă, probabil jurându-şi să nu se mai îmbete niciodată ca în escapada la Londra de ziua de naştere a cumnatei ei.

[74] „A venit şi ultima noapte de tristeţe / Şi era clar că ea nu mai poate continua aşa." (în limba engleză, în original).

Strike nu trecuse prin Divizia de Investigaţii Speciale a Poliţiei Militare Regale fără să înveţe să gestioneze consecinţele emoţionale ale unei anchete. În seara anterioară simţise o mare furie împotriva lui însuşi, dar, chiar în timp ce se mustra pentru că nu văzuse ceea ce era chiar în faţa lui, recunoscuse sclipitoarea îndrăzneală a ucigaşului. Acesta folosise cu măiestrie trecutul lui Strike împotriva lui, făcându-l să ezite şi să-şi pună la îndoială judecata, subminându-i încrederea în ea.

Faptul că ucigaşul era într-adevăr unul dintre oamenii pe care îi bănuise încă de la început era o alinare prea slabă. Strike nu-şi amintea ca vreo anchetă să-i fi creat dileme atât de mari precum aceasta. Singur în biroul pustiu, convins că concluzia la care ajunsese nu fusese luată în seamă de poliţistul căruia i-o încredinţase şi nici transmisă lui Carver, Strike simţea, chiar dacă era complet nerezonabil, că dacă mai avea loc o crimă era vina lui.

Însă, dacă se apropia iar de anchetă – dacă începea să-l fileze sau să-l urmărească pe acest bărbat – Carver în mod sigur l-ar fi acţionat în judecată pentru amestec în evoluţia unei anchete a poliţiei sau obstrucţionare a cercetărilor poliţiei. Aşa ar fi considerat şi el dacă ar fi fost în locul lui Carver – numai că el, se gândi Strike cu o izbucnire plăcută de furie, ar fi ascultat pe oricine, indiferent cât de iritant era, dacă i s-ar fi părut că are măcar o urmă de probă credibilă. Nu soluţionai un caz atât de complex ca acesta discriminând martorii pe motiv că mai demult se dovediseră mai deştepţi decât tine.

Abia când începu să-i ghiorăie stomacul, Strike îşi aduse aminte că în seara aceea trebuia să iasă cu Elin la cină. Termenii divorţului şi acordul de custodie fuseseră acum definitivaţi şi Elin îl anunţase la telefon că era timpul ca măcar o dată să se bucure de o cină cumsecade şi că rezervase o masă la Le Gavroche – „Fac eu cinste."

Strike medită, fumând singur în birou, la seara care urma, cu un calm pe care nu mai reuşea să-l aibă atunci când se gândea la Spintecătorul din Shacklewell. Partea bună era că avea să se bucure de mâncare excelentă, o perspectivă ispititoare, dat fiind faptul că era lefter şi cu o seară în urmă mâncase iahnie de fasole cu pâine prăjită. Bănuia că avea să urmeze şi sex, în apartamentul de un alb imaculat al lui Elin, casa familiei ei dezintegrate care

trebuia părăsită curând. Partea proastă – Strike se trezi contemplând nemijlocit acest fapt, aşa cum nu mai făcuse până atunci – era că trebuia să discute cu ea, iar discuţiile cu Elin nu erau deloc una dintre distracţiile lui preferate, aşa cum ajunsese în sfârşit să recunoască în sinea lui. Şi de fiecare dată când venea vorba de munca lui, conversaţia i se părea deosebit de anevoioasă. Elin era interesantă, dar ciudat de lipsită de imaginaţie. Nu avea deloc interesul înnăscut şi înţelegerea promptă faţă de alţi oameni pe care le manifesta Robin. Descrierile potenţial comice pe care el le făcea celor de tipul lui Dublă Măsură mai degrabă o nedumereau decât o amuzau.

Apoi mai erau şi acele trei cuvinte de rău augur, „fac eu cinste". Dezechilibrul tot mai mare dintre veniturile lor era pe cale să devină dureros de evident. Atunci când o cunoscuse pe Elin, Strike mai avea măcar credit. Dacă ea credea că el avea să poată să-i facă şi el cinste cu o cină la Le Gavroche, în altă seară, o aştepta o dezamăgire dură.

Strike petrecuse 16 ani cu altă femeie care era mult mai bogată decât el. Charlotte oscila între a etala banii ca pe o armă şi a deplânge refuzul lui Strike de a trăi peste mijloacele lui. Amintirea izbucnirilor de ciudă ale lui Charlotte, atunci când el nu putea sau nu voia să plătească pentru plăcerile asupra cărora se fixau capricioasele ei dorinţe, îl făcuse să-i sară muştarul atunci când Elin vorbise despre o cină cumsecade „măcar o dată". Mai ales el fusese cel care achitase notele de plată pentru mâncare franţuzească sau indiană din bistrourile şi restaurantele izolate în care era puţin probabil să fie zăriţi de soţul lui Elin. Lui Strike nu-i plăcea deloc ca banii câştigaţi de el cu greu să fie discreditaţi.

Prin urmare, dispoziţia lui mentală nu era una foarte favorabilă atunci când în seara aceea, la ora 8, porni spre Mayfair, îmbrăcat cu cel mai bun costum italian al lui, în timp ce prin creierul său epuizat se perindau gânduri despre un criminal în serie.

Pe Upper Brook Street se înălţau case somptuoase de secol XVIII, iar faţada lui Le Gavroche, cu marchiza ei de fier forjat, balustradele acoperite de iederă şi uşa dublă şi grea de la intrare care inspira o preţioasă rezistenţă şi siguranţă, distona cu dispoziţia neliniştită a lui Strike. Elin sosi la puţin timp după ce Strike fusese condus la o masă dintr-o sală verde cu roşu, luminată

abil, astfel ca petele de lumină să cadă doar acolo unde erau necesare: pe feţele de masă albe ca zăpada, pe tablourile în ulei cu rame aurite. Elin arăta extraordinar, în rochia ei mulată, albastru-deschis. Când se ridică să o sărute, Strike uită pentru o clipă de nervozitatea şi nemulţumirea lui latente.

— E o schimbare plăcută, spuse ea zâmbind, în timp ce se aşeza pe bancheta curbată şi tapiţată de la masa lor rotundă.

Comandară. Strike, care tânjea după o halbă de Doom Bar, bău un vin de Burgundia ales de Elin, dorindu-şi să fi putut fuma o ţigară, chiar dacă în ziua aceea fumase peste un pachet. Între timp, companioana lui de la cină se lansă într-o salvă de remarce despre locuinţe: decisese să nu ia apartamentul de lux din Strata şi acum căuta o locuinţă în zona Camberwell, care părea promiţătoare. Îi arătă o fotografie din telefon: ochii lui obosiţi făcură cunoştinţă cu o nouă minune georgiană albă, cu coloane şi portic.

În timp ce Elin discuta despre diversele avantaje şi dezavantaje ale unei mutări în Camberwell, Strike bău în tăcere. Până şi vinul delicios îl nemulţumea, dându-l peste cap ca pe cea mai ieftină poşircă, încercând să tocească prin alcool tăişul ranchiunei lui. Dar nu funcţiona: departe de a se risipi, senzaţia lui de alienare sporea. Restaurantul confortabil din Mayfair, cu luminile lui potolite şi covorul gros, i se părea un decor de teatru: iluzoriu şi efemer. Ce căuta el acolo, cu această femeie superbă, dar plictisitoare? De ce se prefăcea că îl interesează stilul ei de viaţă scump, când afacerea lui se zbătea în ghearele morţii şi doar el, din întreaga Londră, cunoştea identitatea Spintecătorului din Shacklewell?

Mâncarea lor sosi, şi fileul de vită delicios îi atenuă întru câtva animozitatea.

— Şi tu ce-ai mai făcut? întrebă Elin, cu politeţea ei pedantă obişnuită.

Strike se trezi acum în faţa unei alegeri dure. A-i spune adevărul despre ce făcuse el implica o recunoaştere a faptului că nu o ţinuse la curent cu niciunul dintre evenimentele care ar fi alimentat nevoia de ştiri pe zece ani a celor mai mulţi oameni. Ar fi fost forţat să dezvăluie faptul că fata din ziare care supravieţuise ultimului atac al Spintecătorului era chiar partenera lui de afacere. Ar fi trebuit să-i spună că fusese avertizat să nu se apropie de caz de

un om pe care el îl umilise mai demult, în alt caz de crimă de notorietate. Dacă i-ar fi mărturisit tot ce făcuse în ultima vreme, ar fi trebuit să adauge şi că ştia exact cine e ucigaşul. Perspectiva de a-i povesti toate acestea îl plictisea şi îl apăsa. Nu se gândise nici măcar o dată, în timp ce aceste evenimente aveau loc, să o sune pe Elin, lucru care spunea el singur suficient.

Strike mai luă o gură de vin, trăgând de timp, şi decise că acea relaţie trebuia să ia sfârşit. Avea să găsească un pretext ca să nu meargă cu ea în Clarence Terrace în seara aceea, ceea ce ar fi trebuit să-i ofere un prim avertisment despre intenţiile lui; în tot acest timp, sexul fusese cea mai bună parte a relaţiei lor. Apoi, data viitoare când se vor întâlni, avea să-i spună că totul lua sfârşit. A pune capăt relaţiei în timpul unei mese pentru care plătea ea i se părea nu doar necioplit, dar exista o mică posibilitate ca ea să plece, lăsându-l pe el cu o notă pe care banca unde avea el cardul de credit ar fi refuzat cu certitudine să o aprobe.

— Ca să fiu sincer, n-am făcut mare lucru, minţi el.

— Dar cum e cu Spintecă…

Mobilul lui Strike sună. Îl scoase din buzunarul de la haină şi văzu că numărul era ascuns. Un al şaselea simţ îl împinse să răspundă.

— Scuze, îi spuse el lui Elin, cred că ar trebui să…

— Strike, spuse vocea inconfundabilă, de sudul Londrei, a lui Carver. Tu ai trimis-o să facă asta?

— Ce? spuse Strike.

— Partenera ta afurisită. Tu ai trimis-o la Brockbank?

Strike se ridică în picioare atât de brusc, încât lovi marginea mesei. Un jet de lichid maro-sângeriu stropi faţa de masă albă şi grea, fileul lui de vită alunecă peste marginea farfuriei şi paharul lui cu vin se răsturnă, împroşcând rochia albastru-deschis a lui Elin. Chelnerul căscă gura, precum şi cuplul rafinat de la masa învecinată.

— Unde e? întrebă Strike tare, ignorând totul în afara vocii de la celălalt

capăt al firului. Ce s-a întâmplat?

— Te-am avertizat, Strike, spuse Carver cu o voce răguşită de furie. Te-am avertizat să nu te bagi, fir-ar a dracu'. De data asta ai făcut-o de oaie în stil mare…

Strike lăsă mobilul în jos. Imaterialul Carver urla în restaurant, şi oricine se afla în apropiere îl auzea clar cum repetă întruna „căcat" şi „în mă-sa". Strike se întoarse spre Elin, cu rochia ei cu pete stacojii, a cărei faţă contorsionată exprima un amestec de perplexitate şi furie.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Te sun mai târziu.

Nu rămase să vadă cum îi primeşte ea cuvintele; nu-i păsa.

Strike ieşi rapid din restaurant, cu telefonul din nou la ureche, şchiopătând uşor deoarece îşi forţase genunchiul în graba lui de a se ridica. Acum Carver era practic incoerent, strigând şi făcându-l pe Strike să tacă de fiecare dată când acesta încerca să vorbească.

— Carver, ascultă-mă, strigă Strike când ajunse iar pe Upper Brook Street, aş vrea să-ţi… fir-ar a dracu', vrei să mă asculţi?

Dar monologul presărat cu obscenităţi al poliţistului deveni şi mai vehement şi murdar.

— Jigodie idioată ce eşti, acum el a dispărut – ştiu ce urmăreşti tu – am găsit-o, nemernicule, am găsit legătura cu biserica! Dacă – taci dracu' din gură, acum eu vorbesc! – dacă te mai apropii *vreodată* de una dintre anchetele mele…

Strike merse anevoie mai departe, prin noaptea caldă, în timp ce genunchiul lui protesta, iar frustrarea şi furia i se accentuau la fiecare pas.

Avu nevoie de aproape o oră ca să ajungă la apartamentul lui Robin din Hastings Road, moment la care intrase în posesia tuturor datelor. Mulţumită lui Carver, ştia că poliţiştii se întâlniseră cu Robin în seara aceasta şi poate erau încă acolo, interogând-o în legătură cu intruziunea în casa lui Brockbank care dusese la o reclamaţie de viol asupra unui minor şi la fuga suspectului

lor. Fotografia lui Brockbank fusese larg difuzată în cadrul poliţiei, dar deocamdată nu fusese încă prins.

Strike nu o prevenise pe Robin că vine. Intră pe Hastings Road cât de repede îi permitea şchiopătatul şi văzu, în lumina slabă a apusului, că toate ferestrele apartamentului erau iluminate. În timp ce el se apropia, doi agenţi de poliţie, inconfundabili chiar şi în haine civile, ieşiră pe uşa din faţă. Zgomotul uşii care se închidea răsună pe strada liniştită. Strike se trase în penumbră, în timp ce poliţiştii traversau strada spre maşina lor, discutând încet între ei. După ce maşina lor se îndepărtă, se duse la uşa albă de la intrare şi sună.

— … credeam că am terminat, spuse vocea exasperată a lui Matthew din spatele uşii.

Strike se îndoia că acesta ştia că poate fi auzit, pentru că, atunci când deschise uşa, logodnicul lui Robin avea un zâmbet afabil care dispăru în clipa în care îşi dădu seama cine sunase.

— Ce vrei?

— Trebuie să vorbesc cu Robin, spuse Strike.

În timp ce Matthew ezita, lăsând impresia clară că vrea să-l împiedice pe Strike să intre, Linda apăru în spatele lui, în hol.

— Ah, spuse ea văzându-l pe Strike.

Strike avu impresia că Linda pare deopotrivă mai slabă şi mai bătrână decât ultima dată când o văzuse, fără îndoială din cauză că fiica ei fusese cât pe ce să fie ucisă, apoi se dusese din proprie voinţă la casa unui agresor sexual violent şi fusese atacată din nou. Strike simţea furia care se acumulează sub diafragmă. Dacă era necesar, avea să-i strige lui Robin să iasă ca să vorbească în faţa uşii, dar imediat ce luă această decizie, ea apăru în spatele lui Matthew. Şi ea părea mai palidă şi mai slabă ca de obicei. Ca întotdeauna, Strike avu impresia că ea arată mai bine în realitate faţă de cum îşi amintea el că arată când ea nu era prezentă. Asta nu îmbună deloc furia lui faţă de ea.

— Ah, spuse ea cu exact acelaşi ton inexpresiv ca şi mama ei.

— Aş vrea să discutăm puţin, spuse Strike.

— Bine, spuse Robin.

Îşi trase capul în spate, uşor sfidător, făcând ca părul ei auriu-roşcat să danseze în jurul umerilor. Robin privi rapid spre mama ei şi Matthew, apoi din nou spre Strike.

— Vrei să vii în bucătărie?

El o urmă pe coridor spre bucătăria mică, cu o masă de două persoane înghesuită în colţ. Robin închise cu grijă uşa în urma ei. Niciunul din ei nu se aşeză. În chiuvetă era un morman de vase murdare; părea că mâncaseră paste înainte ca poliţia să vină să o interogheze pe Robin. Din cine ştie ce motiv, această dovadă că Robin se comportase atât de prozaic după haosul pe care îl dezlănţuise spori furia care se lupta acum cu dorinţa lui Strike de a nu-şi pierde controlul.

— Ţi-am spus, îi zise el, să nu te apropii sub nicio formă de Brockbank.

— Da, spuse Robin cu o voce neutră care îl irită şi mai tare. Îmi amintesc.

Strike se întrebă dacă Linda şi Matthew ascultau la uşă. În bucătăria mică mirosea puternic a usturoi şi roşii. Pe peretele din spatele lui Robin era un calendar cu echipa de rugby a Angliei. Ziua de 30 iunie era încercuită vizibil, iar sub ea scria ACASĂ PENTRU NUNTĂ.

— Şi totuşi ai decis să te duci, spuse Strike.

În mintea lui apăreau haotic imagini ale unor acţiuni violente şi cathartice – de exemplu, să ia coşul de gunoi cu pedală şi să-l arunce în fereastra aburită. Rămase nemişcat, cu picioarele lui mari înfipte în linoleumul uzat, privind insistent spre faţa ei albă şi încăpăţânată.

— Nu regret asta, răspunse ea. O viola pe…

— Carver e convins că eu te-am trimis. Brockbank a dispărut. L-ai făcut să-şi piardă urma. Cum o să te simţi dacă el se hotărăşte c-ar fi mai bine ca pe

următoarea s-o taie în bucăţi, ca să nu dea din gură?

— Să nu-ndrăzneşti să pui asta în seama mea! spuse Robin ridicând vocea. Să nu-ndrăzneşti! Tu eşti ăla care l-ai pocnit când te-ai dus să-l arestezi! Dacă nu-l loveai, putea să intre la închisoare pentru Brittany!

— Şi asta înseamnă că ce-ai făcut tu e în regulă, nu-i aşa?

Strike se abţinu să strige, pentru că îl auzea pe Matthew cum pândeşte în hol, oricât de tăcut credea contabilul că se mişcă.

— L-am oprit s-o abuzeze pe Angel, dacă asta e ceva rău…

— Mi-ai împins afacerea în prăpastie, spuse Strike cu o voce liniştită care o făcu pe Robin să tacă. Am fost avertizaţi să nu ne apropiem de acei suspecţi, de întreaga anchetă, dar tu te-ai năpustit acolo şi acum Brockank şi-a pierdut urma. Presa o să se ia de mine pentru asta. Carver o să le spună că eu am stricat totul. O să mă îngroape. Şi chiar dacă pe tine te doare-n cot de toate astea…

Faţa lui Strike era încremenită de furie.

— … ce zici de faptul că poliţia tocmai a descoperit o legătură între biserica lui Kelsey şi biserica din Brixton la care mergea Brockbank?

Robin păru copleşită.

— Nu… nu am ştiut…

— De ce să aştepţi datele? întrebă Strike, cu ochii ca două umbre negre în lumina brutală de pe tavan. Mai bine dai buzna şi îl anunţi înainte să-l poată aresta poliţia.

Robin nu spuse nimic, îngrozită. Strike o privea acum ca şi cum n-ar fi plăcut-o niciodată, ca şi cum ei doi n-ar fi avut în comun niciuna dintre experienţele care, pentru ea, constituiseră o relaţie umană unică. Se pregătise ca el să dea iar cu pumnul în pereţi şi în dulapuri sau chiar, în culmea furiei, să…

— Noi doi am terminat, spuse Strike.

Strike simţi o anumită satisfacţie când ea se trase instinctiv înapoi, când faţa ei se albi brusc.

— Cred că nu…

— Nu vorbesc serios? Crezi că eu am nevoie de o parteneră care nu ştie să asculte, care face ceea ce eu i-am spus explicit să nu facă, care mă face să par un dobitoc egoist şi scandalagiu în faţa poliţiei şi care face ca un suspect de crimă să dispară de sub nasul poliţiei?

Spusese asta dintr-o singură suflare, iar Robin, care făcuse un pas în spate, răsturnă calendarul cu echipa de rugby a Angliei de pe perete, fără să audă foşnetul şi bufnetul lui, atât de tare îi pulsa sângele în urechi. Simţea că o să leşine, îşi imaginase că Strike o să ţipe „Ar trebui să te concediez!", dar nu se gândise nicio clipă că el chiar ar putea să facă asta, că tot ce făcuse ea pentru el – riscurile, rănile, intuiţiile şi inspiraţiile ei, programul lung al unei munci dificile şi stingheritoare – avea să dispară complet, să devină neglijabil din cauza acestui unic act de nesupunere bine intenţionată. Nu putea nici măcar să tragă suficient aer în piept ca să se certe cu el, pentru că el avea o astfel de expresie încât ea îşi dădea seama că nu se poate aştepta la altceva decât la aceeaşi condamnare glacială a acţiunilor ei şi la aceeaşi expunere a modului îngrozitor în care ea stricase totul. Amintirea felului în care Angel şi Alyssa stăteau îmbrăţişate pe canapea, gândul că suferinţa lui Angel luase sfârşit şi că mama ei o crezuse şi o susţinuse o reconfortaseră pe Robin de-a lungul orelor de suspans în care aşteptase ca această lovitură să cadă. Nu îndrăznise să-i spună lui Strike ce făcuse. Acum se gândea că poate ar fi fost mai bine să fi făcut asta.

— Ce? spuse ea prosteşte.

El o întrebase ceva. Sunetele îşi pierduseră semnificaţia.

— *Cine era bărbatul pe care l-ai luat cu tine?*

— Asta nu e treaba ta, şopti ea după o scurtă ezitare.

— Poliţia a spus că l-a ameninţat pe Brockbank cu cuţi… Shanker! spuse Strike, dându-şi seama acum.

În momentul acela, Robin văzu pe faţa lui furioasă şi reînsufleţită o urmă a acelui Strike pe care îl cunoştea ea.

— *De unde dracu' ai luat numărul lui Shanker?*

Însă ea nu era în stare să vorbească. Nimic nu mai conta, în afara faptului că fusese concediată. Ştia că, odată ce decidea că o relaţie luase sfârşit, Strike nu se răzgândea. Prietena lui timp de şaisprezece ani nu mai primise nicio veste de la el după ce el pusese capăt relaţiei, deşi Charlotte încercase după aceea să ia legătura cu el.

Strike pleca deja. Robin îl urmă în hol, cu picioarele amorţite, simţind că se poartă ca un câine bătut care continuă să se furişeze după cel care l-a pedepsit, aşteptând cu disperare să fie iertat.

— Bună seara, strigă Strike spre Linda şi Matthew, care se retrăseseră în sufragerie.

— Cormoran, şopti Robin.

— O să-ţi trimit salariul pe ultima lună, spuse el fără s-o privească. Frumos şi rapid. Abatere gravă.

Uşa se închise în urma lui. Robin auzea cum pantofii lui mărimea 47 se îndepărtează pe alee. Icni, apoi începu să plângă. Linda şi Matthew se grăbiră amândoi spre hol, dar prea târziu; Robin fugise în dormitor, neputând să dea ochi cu uşurarea şi încântarea lor că, în sfârşit, ea trebuia să renunţe la visul ei de a deveni detectiv.

56

When life's scorned and damage done

To avenge, this is the pact.[75]

Blue Öyster Cult, „Vengeance (The Pact)"

A doua zi dimineaţă, la ora patru şi jumătate, Strike era treaz, după ce nu dormise aproape deloc. Îl durea limba de la nenumăratele ţigări fumate în timpul nopţii la masa de melamină din bucătăria lui, în timp ce contempla decimarea afacerii şi a perspectivelor sale. Cu greu se putea convinge să se gândească la Robin. În ceea ce păruse a fi o furie implacabilă începeau să apară crăpături fine, asemenea celor din gheaţa groasă în timpul dezgheţului, dar ceea ce se afla dedesubtul ei nu era mult diferit. Putea să înţeleagă impulsul de a salva copilul – cine n-ar fi putut? Oare el nu-l doborâse dintr-odată pe Brockbank, aşa cum amintise Robin în mod atât de nejudicios, după ce văzuse caseta cu mărturia lui Brittany? –, dar ideea de a se duce acolo cu Shanker, fără să-i spună, şi asta după ce Carver îi avertizase să nu se apropie sub nicio formă de suspecţi, făcea ca furia să i se năpustească iar prin vene, în timp ce întorcea pachetul de ţigări şi descoperea că e gol.

Se ridică în picioare, îşi luă cheile şi ieşi din apartament, îmbrăcat în continuare în costumul italian în care moţăise. Soarele răsărea în timp ce el mergea încet pe Charing Cross Road, iar lumina gri, plină de umbre vagi, a zorilor făcea ca totul să pară prăfuit şi fragil. Îşi cumpără ţigări de la un magazin din Covent Garden şi merse mai departe, fumând şi meditând.

După două ore de mers pe străzi, Strike ajunse la o decizie referitoare la următoarea lui mişcare. Porni înapoi spre birou şi, văzând că o chelneriţă cu

[75] „Când viaţa-i batjocorită şi răul făcut / Ca să te răzbuni, acesta e pactul." (în limba engleză, în original).

rochie neagră descuie uşile de la Caffe Vergnano 1882 de pe Charing Cross Road, îşi dădu seama cât de foame îi era şi intră.

Cafeneaua micuţă mirosea a lemn cald şi espresso. În timp ce se prăbuşea, recunoscător, pe un scaun tare de stejar, Strike îşi dădu seama cu neplăcere că în ultimele treisprezece ore fumase neîncetat, dormise îmbrăcat, mâncase friptură şi băuse vin roşu fără să se spele pe dinţi. Bărbatul din oglinda de lângă el părea boţit şi soios. Comandă panini cu şuncă şi brânză, o sticlă de apă şi un espresso dublu, străduindu-se să nu-i ofere tinerei chelneriţe nicio şansă de a-i simţi răsuflarea.

În timp ce cafetiera cu cupolă de aramă de pe tejghea se trezea la viaţă şuierând, Strike căzu într-o reverie şi începu să caute în conştiinţa lui un răspuns sincer la o întrebare inconfortabilă.

Era el cu ceva mai bun decât Carver? Contempla el posibilitatea unei acţiuni foarte riscante şi periculoase din cauză că asta i se părea cu adevărat singura modalitate de a-l opri pe criminal? Sau înclina către varianta mai dură pentru că ştia că dacă îi iese – dacă el era cel care îl prindea şi îl incrimina pe ucigaş – asta ar fi anulat toate pierderile suferite de reputaţia şi afacerea lui, redându-i renumele de cel care reuşea acolo unde poliţia Londrei dădea greş? Pe scurt, necesitatea sau mândria era cea care îl împingea spre ceea ce mulţi ar fi considerat a fi o măsură nesăbuită şi prostească?

Chelneriţa puse sendvişul şi cafeaua în faţa lui şi Strike începu să mănânce, cu privirea fixă şi sticloasă a unui om prea preocupat ca să simtă gustul a ceea ce mestecă.

Aceasta era una dintre cele mai mediatizate serii de crime pe care le văzuse vreodată Strike: poliţia avea să fie inundată cu informaţii şi piste şi niciuna dintre ele (Strike era gata să parieze) nu avea să ducă spre ucigaşul atât de perfid, care reuşise să scape până atunci.

Putea să aleagă în continuare varianta de a încerca să ia legătura cu unul din superiorii lui Carver, deşi acum avea o imagine atât de proastă în faţa poliţiei încât se îndoia că i s-ar fi permis să vorbească direct cu un şef, care desigur că ar fi înclinat să rămână loial oamenilor lui. Dacă încerca să-l

ocolească pe Carver, asta nu ar fi diminuat cu nimic impresia că încearcă să îl submineze pe şeful acelei anchete.

Mai mult, Strike nu avea probe, ci doar o teorie referitoare la unde se aflau probele. Deşi exista o mică şansă ca cineva din poliţia londoneză să îl ia suficient de în serios ca să se ducă să caute ceea ce promitea el că ar fi de găsit, Strike se temea că o nouă amânare ar fi putut costa încă o viaţă omenească.

Rămase surprins să constate că îşi terminase sendvişul. Flămând în continuare, mai comandă unul.

Nu, se gândi el, cu o hotărâre subită, *aşa trebuie procedat.*

Acest animal trebuia oprit cât mai rapid posibil. Era timpul ca, pentru prima oară, să i-o ia în faţă. Totuşi, ca să-şi împace conştiinţa, ca dovadă către sine însuşi că principala lui motivaţie era prinderea unui criminal şi nu gloria, Strike îşi scoase iar mobilul şi îl sună pe inspectorul detectiv Richard Anstis, vechea lui cunoştinţă din poliţie. Nu era în cei mai buni termeni cu Anstis în ultima vreme, dar Strike voia să fie sigur, în mintea lui, că făcuse tot posibilul ca să ofere poliţiei şansa de a face în locul lui ce trebuia făcut.

După o pauză lungă, auzi la ureche un ton de apel străin. Nu răspunse nimeni. Anstis era în vacanţă. Strike se gândi dacă să-i lase un mesaj vocal şi decise să n-o facă. A lăsa un astfel de mesaj în telefonul lui Anstis, când el nu putea să facă nimic, i-ar fi distrus cu siguranţă vacanţa şi, din ceea ce ştia Strike despre soţia şi cei trei copii ai acestuia, omul chiar avea nevoie de aşa ceva.

Închise şi derulă absent lista convorbirilor recente. Carver nu îi lăsase numărul lui. Câteva rânduri mai jos era numele lui Robin. Obosit şi disperat, Strike simţi cum i se strânge inima la vederea lui, pentru că în acelaşi timp era furios pe ea şi nu se putea abţine să nu se certe. Lăsă telefonul pe masă, băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase un carneţel şi un creion.

Începu să facă o listă, mâncând al doilea sendviş la fel de repede ca pe primul.

1) Să-i scriu lui Carver

Asta era, în parte, o nouă împăcare a conştiinţei lui şi, în parte, ceea ce el numea de obicei „a-ţi salva pielea”. Se îndoia că un e-mail ar putea să ajungă până la Carver, a cărui adresă directă nu o avea, prin tsunami-ul de piste false care acum se abătea cu siguranţă asupra Scotland Yard-ului. Oamenii aveau predispoziţia culturală de a lua în serios hârtia şi cerneala, mai ales când trebuiau să semneze pentru ea: O scrisoare clasică, trimisă cu confirmare de primire, ar fi reuşit cu siguranţă să ajungă pe biroul lui Carver. Atunci Strike ar fi lăsat o urmă, aşa cum făcuse şi ucigaşul, care demonstra foarte clar că încercase toate căile posibile de a-i spune lui Carver cum putea fi oprit criminalul. Probabil că ea urma să se dovedească utilă atunci când aveau să ajungă cu toţii la tribunal, ceea ce el era sigur că avea să se întâmple, indiferent dacă planul pe care îl concepuse în timpul ce se plimba în zori prin adormitul Covent Garden avea să aibă succes sau nu.

2) Bidon cu gaz (propan?)

3) Geacă fluorescentă

4) Femeie – cine?

Strike se opri, dezbătând în sinea lui şi încruntându-se la foaia de hârtie. După o îndelungată meditaţie, scrise fără tragere de inimă:

5) Shanker

Asta însemna că următorul articol trebuia să fie:

6) 500 de lire (de unde?)

Şi, în sfârşit, după un minut de reflecţie:

7) Anunţ pentru înlocuitoarea lui Robin.

57

Sole survivor, cursed with second sight,

Haunted savior, cried into the night.[76]

Blue Öyster Cult, „Sole Survivor”

Trecură patru zile. Amorţită din cauza şocului şi a nefericirii, Robin speră la început şi chiar crezu că Strike avea s-o sune, că el va regreta tot ce-i spusese, că avea să-şi dea seama ce greşeală făcuse. Linda plecase, după ce fusese amabilă şi o încurajase până în ultima clipă, chiar dacă Robin bănuia că se bucura în secret că asocierea ei cu detectivul luase sfârşit.

Matthew exprimase enorm de multă empatie faţă de nenorocirea lui Robin. Spusese că Strike nu-şi dăduse seama de cât noroc are. Enumerase în faţa ei toate lucrurile pe care ea le făcuse pentru detectiv, cel mai important fiind că acceptase un salariu ridicol de mic pentru un program de lucru nerezonabil de lung. Îi aminti lui Robin că statutul ei de partener în agenţia lui fusese complet iluzoriu şi însumase toate dovezile lipsei lui de respect faţă de ea: absenţa unui acord de parteneriat, lipsa plăţii orelor suplimentare, faptul că ea părea să fie întotdeauna cea care făcea ceai sau se ducea să cumpere sendvişuri.

Cu o săptămână în urmă, Robin l-ar fi apărat pe Strike împotriva tuturor acestor acuzaţii. Ar fi spus că natura muncii ei necesita un program de lucru mai lung, că atunci când o afacere se lupta să supravieţuiască nu era momentul să ceri o creştere salarială, că Strike îi făcea căni cu ceai la fel de des pe cât îi făcea ea lui. Ar fi putut adăuga că Strike cheltuise bani pe care nu prea şi-i permitea plătindu-i cursurile de spionaj şi contraspionaj şi că nu era

[76] „Unic supravieţuitor, blestemat cu darul clarviziunii, / Salvator hărţuit, care-şi plânge în pumni” (în limba engleză, în original).

rezonabil să te aştepţi ca el, partener principal, unic investitor şi membru fondator al agenţiei, să o pună pe ea pe picior de perfectă egalitate cu el.

Însă nu spuse niciunul dintre aceste lucruri, deoarece ultimele două cuvinte pe care i le spusese Strike o însoţeau în permanenţă, asemenea sunetului bătăilor inimii ei: *abatere gravă.* Amintirea expresiei lui din ultimul moment o ajuta să pretindă că vede lucrurile exact la fel ca Matthew, că emoţia ei dominantă era furia, că slujba care însemnase totul pentru ea putea fi înlocuită cu uşurinţă, că Strike nu avea niciun fel de integritate sau simţ moral dacă nu putea să înţeleagă că siguranţa lui Angel depăşea toate celelalte considerente. Robin nu avea nici voinţa, nici energia de a explica faptul că în ultima privinţă Matthew făcuse o întoarcere de 180 de grade, deoarece iniţial fusese furios când aflase că ea se dusese acasă la Brockbank.

Pe măsură ce zilele treceau fără ca Strike să ia legătura cu ea, Robin simţea din partea logodnicului ei o presiune nerostită de a se preface că perspectiva nunţii lor de sâmbătă nu doar compensa recenta ei concediere, ci îi absorbea în întregime gândurile. Faptul că trebuia să simuleze entuziasmul atunci când el era de faţă o făcea să se simtă uşurată că în timpul zilei, când Matthew lucra, putea să fie singură. În fiecare seară, înainte de întoarcerea lui, ştergea de pe laptop istoricul căutărilor ei, astfel încât el să nu vadă că ea căuta în permanenţă pe internet ştiri despre Spintecătorul din Shacklewell şi – la fel de des – căuta pe Google după numele lui Strike.

În ziua dinaintea celei în care ea şi cu Matthew trebuiau să plece spre Masham, el se întoarse acasă cu *Sun,* deşi nu era ziarul pe care ei îl citeau de obicei.

— De ce l-ai luat pe ăsta?

Matthew ezită înainte să răspundă şi Robin simţi cum i se strânge stomacul.

— Nu cumva a mai fost o…?

Dar Robin ştia că nu mai avusese loc încă o crimă: urmărise ştirile toată ziua.

Matthew deschise ziarul, îl împături după vreo zece pagini şi i-l întinse, cu

o expresie greu de interpretat. Robin se trezi că se uită la propria ei fotografie. Mergea cu capul plecat, îmbrăcată în pardesiu, îndepărtându-se de tribunalul în care depusese mărturie în cadrul mult-mediatizatului proces al asasinării lui Owen Quine. În fotografia ei erau montate şi două mai mici: una a lui Strike, care părea mahmur, cealaltă a unei prezentatoare de modă spectaculos de frumoase, al cărei ucigaş reuşiseră să-l prindă lucrând împreună. Sub fotografia mare scria:

DETECTIVUL DIN CAZUL LANDRY CAUTĂ

UN NOU AJUTOR BUN LA TOATE

Cormoran Strike, detectivul care a soluţionat cazurile de crimă ale supermodelului Lula Landry şi scriitorului Owen Quine, a întrerupt relaţia de lucru cu fermecătoarea lui asistentă Robin Ellacott, în vârstă de 26 de ani. Detectivul a postat pe internet un anunţ pentru această poziţie: „Dacă aveţi experienţă în munca de anchetă din poliţie sau armată şi doriţi să urmaţi o…

Mai erau câteva paragrafe, dar Robin nu se simţi în stare să le citească. În schimb, se uită la numele autorului, care era cel al lui Dominic Culpepper, un jurnalist pe care Strike îl cunoştea personal. Era posibil ca Strike să-l fi sunat pe Culpepper, care îl hărţuia adesea să-i dea subiecte de articole, şi să i-l dea pe acesta, ca să se asigure că nevoia lui de a avea o nouă asistentă era difuzată cât mai larg.

Robin nu crezuse că era posibil să se simtă şi mai rău de-atât, dar acum descoperi că se înşelase. Chiar fusese concediată, după tot ce făcuse pentru el. Fusese un „ajutor bun la toate”, o „asistentă” uşor de înlocuit – niciodată parteneră, niciodată egală a lui –, iar acum el căuta deja pe cineva cu experienţă în poliţie sau armată: cineva disciplinat, care ştia să primească ordine.

O cuprinse furia; totul deveni înceţoşat, holul, ziarul, Matthew, care stătea acolo, străduindu-se să pară empatie, iar Robin se văzu nevoită să-şi reprime impulsul de a se repezi în sufragerie, unde mobilul ei era la încărcat pe o

măsuţă, şi de a-l suna pe Strike. În ultimele patru zile se gândise de atâtea ori să facă asta, dar atunci ar fi făcut-o ca să-i ceară – să-l implore – să se răzgândească.

Dar până aici. Acum îi venea să urle la el, să-l umilească, să-l acuze de nerecunoştinţă crasă, de ipocrizie şi lipsă de onoare…

Ochii ei arzători se întâlniră cu cei ai lui Matthew şi Robin văzu, înainte ca el să-şi recompună expresia, cât de încântat era că Strike se pusese într-o lumină atât de proastă. Îşi dădea seama că Matthew abia aşteptase să-i arate ziarul. Suferinţa ei era nimic în comparaţie cu exaltarea lui în faţa despărţirii ei de Strike.

Robin se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie, hotărâtă să nu strige la Matthew. Refuza să-i permită fostului ei şef să-i mânjească relaţia cu bărbatul cu care trebuia – cu bărbatul cu care *voia* să se căsătorească peste trei zile. Robin vărsă stângaci spaghetele dintr-o cratiţă într-o strecurătoare, se stropi cu apă clocotită şi înjură.

— Paste din nou? spuse Matthew.

— Da, spuse Robin rece. E vreo problemă?

— Nicidecum, spuse Matthew, apropiindu-se din spate şi înconjurând-o cu braţele. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi spuse Robin mecanic.

Land Rover-ul era plin cu toate lucrurile de care aveau nevoie în sejurul lor din Nord, pentru noaptea nunţii de la Hotelul Swinton Park şi luna de miere „undeva unde e cald”, asta fiind tot ce ştia Robin despre destinaţia lor. Plecară la ora zece a dimineţii următoare, ambii îmbrăcaţi în tricou, în lumina strălucitoare a soarelui. În timp ce se urca în maşină, Robin îşi aminti de acea dimineaţă ceţoasă de aprilie în care ea pornise cu maşina, cu Matthew fugind după ea, când ea fusese disperată să plece, să se ducă la Strike.

Ea conducea mult mai bine decât Matthew, dar atunci când mergeau

împreună el se aşeza întotdeauna la volan. În timp ce intra pe autostrada A1, Matthew cânta „Never Gonna Leave Your Side” a lui Daniel Bedingfield. O melodie veche, datând din anul când începuseră amândoi facultatea.

— Ai putea te rog să nu cânţi asta? spuse Robin brusc, nemaiputând să suporte.

— Scuze, spuse el uimit. Mi se păruse adecvat.

— Poate că ţie îţi evocă amintiri plăcute, spuse Robin, întorcându-se să privească pe geam, dar mie nu.

Văzu cu coada ochiului că Matthew se uită la ea, apoi se întoarce iar spre drum. După încă vreo doi kilometri, Robin îşi dorea să nu fi spus nimic.

— Asta nu înseamnă că nu poţi cânta altceva.

— Nu e nevoie, spuse el.

În momentul în care ajunseră la Donington Park Services, unde se opriră să bea o cafea. Robin se duse la baie şi îşi lăsă geaca atârnată pe spătarul scaunului. Rămas singur, Matthew se întinse şi tricoul i se ridică deasupra blugilor, lăsând să se vadă câţiva centimetri din burta lui plată şi atrăgând atenţia fetei care servea la barul de la Costa Coffee. Încântat de el şi în general de viaţă, Matthew zâmbi larg şi îi făcu cu ochiul. Fata se înroşi, chicoti şi se întoarse spre chelneriţa care văzuse totul.

Mobilul din geaca lui Robin sună. Presupunând că era Linda, care voia să afle cât de aproape de casă sunt, Matthew întinse leneş mâna – conştient de ochii fetelor aţintiţi asupra lui – şi scoase telefonul din buzunarul lui Robin.

Era Strike.

Matthew privi aparatul care vibra ca şi cum ar fi apucat, fără să-şi dea seama, o tarantulă. Telefonul continua să sune şi să vibreze în mâna lui. Matthew privi în jur: Robin nu se vedea nicăieri. Răspunse apelului, apoi îl întrerupse imediat. Acum pe ecran scria *Apel pierdut de la Corm.*

Nemernicul ăla mare şi urât o voia pe Robin înapoi, Matthew era sigur de asta. Strike avusese la dispoziţie cinci zile lungi în care să-şi dea seama că nu

va găsi niciodată pe altcineva mai bun. Poate că începuse să facă interviuri pentru acest post şi nimeni nu se apropia măcar de Robin sau poate că toţi îi râseseră în faţă auzind ce salariu jalnic oferă.

Apelul intră în căsuţa vocală. Acum Matthew îşi dădu seama că nişte scuze înregistrate erau cel mai rău lucru care se putea întâmpla: Robin le-ar fi ascultat iar şi iar şi, în cele din urmă, s-ar fi lăsat convinsă şi îmbunată de ele…

Ridică privirea: Robin se. Întorcea de la toaletă. Se ridică în picioare, cu telefonul ei în mână, prefăcându-se că vorbeşte la el.

— E tata, o minţi el pe Robin, punând mâna pe difuzor şi rugându-se ca Strike să nu sune iar în timp ce el stătea în faţa ei. Al meu s-a descărcat… auzi, care e parola ta? Trebuie să caut ceva pentru zborurile din luna de miere – ca să-i spun tatei…

Robin îi dădu parola.

— Aşteaptă-mă o clipă, nu vreau să auzi nimic despre luna de miere, spuse Matthew.

Se îndepărtă de ea, sfâşiat între vinovăţie şi mândria că gândeşte atât de rapid.

După ce ajunse în toaleta bărbaţilor, la adăpost, deschise telefonul. A se debarasa de orice consemnare a apelurilor lui Strike implica ştergerea întregului istoric al convorbirilor – ceea ce şi făcu. Apoi sună la căsuţa vocală, ascultă mesajul înregistrat al lui Strike şi îl şterse şi pe el. În sfârşit, intră la setări şi îl blocă pe Strike.

Matthew se întoarse spre arătoasa lui imagine din oglindă, respirând agitat. Strike spusese în mesajul vocal că dacă nu primeşte veşti de la ea nu avea să mai sune iar. Nunta era peste 48 de ore şi Matthew, neliniştit şi sfidător, conta pe faptul că Strike avea să se ţină de cuvânt.

58

Deadline[77]

Se simţea agitat şi neliniştit şi era destul de sigur că făcuse o prostie. Nodurile degetelor i se albiseră, deoarece strângea atât de tare cureaua de susţinere din metroul care huruia spre sud. În spatele ochelarilor de soare, ochii lui umflaţi şi înroşiţi mijeau spre numele staţiilor.

Vocea ascuţită a Aceei continua parcă să-i găurească timpanele.

— Nu te cred. Dacă te duci noaptea la muncă, unde sunt banii? Nu – vreau să vorbesc cu tine – nu – nu o să pleci iar…

El o lovise. Ştia că n-ar fi trebuit să facă asta: priveliştea feţei ei îngrozite îl chinuia acum, ochii ei măriţi din cauza şocului, mâna lipită de obraz, acolo unde urmele degetelor lui se înroşeau pe fondul alb.

Era doar greşeala ei, fir-ar a dracu'. El nu se putuse abţine, după ultimele câteva săptămâni, în timpul cărora Aceea devenise din ce în ce mai stridentă. Pretinsese că are o reacţie alergică, după ce venise acasă cu ochii plini de cerneală roşie, dar curva aia insensibilă nu-i arătase niciun fel de înţelegere. Nu făcuse decât să-l bată la cap legat de unde fusese – şi – pentru prima oară – să-l întrebe unde erau banii pe care el susţinea că-i câştigă. În ultima vreme nu-i mai rămăsese prea mult timp pentru furat cu băieţii, acum când timpul lui era dedicat în întregime vânătorii.

Adusese acasă un ziar cu un nou articol despre faptul că Spintecătorul din Shacklewell ar putea să aibă acum pete de cerneală roşie în jurul ochilor. Arsese ziarul în grădină, dar nu se putea opri să citească aceeaşi poveste în alte părţi. Alaltăieri i se păruse că o vede pe Aceea cum se uită la el cu o expresie ciudată pe faţă. Aceea nu era proastă, nicidecum; oare începea să-şi pună întrebări? Neliniştea aceasta era ultimul lucru de care avea nevoie

[77] „Dată fixă" (în limba engleză, în original).

acum, când ultimul lui atac asupra Secretarei aproape că îl umilise.

Nu avea niciun rost să o mai vizeze pe Secretară, pentru că ea îl părăsise pe Strike definitiv. Văzuse povestea pe internet, în internet cafe-ul unde îşi petrecea uneori câte o oră, doar ca să scape de Aceea. Se simţea întru câtva consolat de ideea că maceta lui o speriase, că ea avea să poarte pentru totdeauna cicatricea lungă de pe antebraţ pe care o gravase el acolo, dar asta nu era suficient.

Lunile întregi de planificare atentă avuseseră singurul scop de a-l implica pe Strike în crimă, de a arunca asupra lui suspiciunea. În primul rând să-l amestece în moartea curvei mici şi proaste care voia să-i fie tăiat piciorul, astfel ca poliţia să roiască în jurul lui şi publicul idiot să creadă că el are ceva de-a face cu asta. Apoi s-o omoare pe Secretara lui. Ar fi vrut să vadă cum putea să scape din asta nepătat, cu şchiopătatul lui. Ar fi vrut să vadă cum avea să mai fie el un detectiv celebru după aceea.

Dar nemernicul reuşea întruna să se elibereze din plasa lui. În presă nu se spusese nimic despre scrisori, despre scrisoarea pe care el o scrisese cu grijă „din partea lui" Kelsey şi care ar fi trebuit să-l transforme pe Strike în suspectul numărul unu. Apoi presa intrase pe mână cu nenorocitul şi nu dăduse numele Secretarei, nefăcând legătura dintre ea şi Strike.

Poate că ar fi fost înţelept să se oprească acum… numai că nu se putea opri. Mersese prea departe. În viaţa lui nu mai plănuise ceva atât de mult ca distrugerea lui Strike. Nemernicul gras şi invalid dăduse deja un anunţ pentru înlocuirea Secretarei; nu părea să fie cineva care e pe cale să dea faliment.

Exista însă şi o parte pozitivă: în Denmark Street nu se mai vedea niciun semn al prezenţei poliţiei. Cineva îi retrăsese de acolo. Probabil credeau că, acum că Secretara plecase, nu mai era nevoie de nimeni.

Poate că n-ar fi trebuit să revină la locul de muncă al lui Strike, dar sperase să o vadă pe Secretara înfricoşată cum pleacă cu o cutie în mâini sau să-l zărească pe Strike, abătut şi învins, dar nu – la puţin timp după ce ocupase o poziţie bine ascunsă de unde să supravegheze strada, nemernicul se apropiase cu paşi mari pe Charing Cross Road, cu o femeie superbă,

părând complet netulburat.

Probabil fata era o angajată temporară, deoarece Strike nu avusese timp să intervieveze şi să angajeze o înlocuitoare permanentă. Fără îndoială, Marele Şef avea nevoie de cineva care să-i deschidă corespondenţa. Fata purta nişte tocuri-cui care n-ar fi făcut-o de ruşine pe târfa aia mică, mergea bălăbănit, legănându-şi fundul frumos. Lui îi plăceau brunetele, aşa fusese întotdeauna. De fapt, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat de departe pe cineva ca ea în locul Secretarei.

Ea nu avea pregătire în supraveghere; asta era clar. După ce o zărise prima oară, filase biroul lui Strike toată dimineaţa şi o văzuse cum se repezea la poştă şi înapoi, vorbind aproape întruna la telefon şi ignorând ce se întâmplă în jur, atât de ocupată să-şi arunce pe spate părul lung încât nu reuşea să susţină prea mult timp privirea cuiva, o vedea cum îşi scăpa cheile în timp ce trăncănea la telefon cât o ţinea gura sau cu oricine se întâmpla să se întâlnească. La ora unu se furişase în magazinul de sendvişuri din spatele lui şi o auzise vorbind zgomotos, făcând planuri să meargă a doua zi la Corsica Studios.

El ştia ce e Corsica Studios. Ştia *unde* se află. Simţi cum se însufleţeşte: trebui să se întoarcă cu spatele la ea, prefăcându-se că se uită la vitrină, deoarece se gândise că expresia de pe faţa lui l-ar fi trădat faţă de toată lumea… Dacă se ocupa de ea în timp ce ea încă mai lucra pentru Strike, atunci îşi ducea la îndeplinire planul: Strike ar fi fost pus în legătură cu două femei hăcuite şi nimeni, nici poliţia nici publicul, nu ar mai fi avut încredere în el vreodată.

Şi ar fi fost şi mult mai uşor. Fusese un coşmar total să o urmărească pe Secretară, care era mereu atentă şi descurcăreaţă, iar seara se ducea acasă mergând doar pe străzi aglomerate şi bine iluminate, la prietenul ei frumuşel, dar Temporara se oferea singură pe tavă. După ce le spusese tuturor din magazinul de sendvişuri unde avea să se întâlnească cu prietenii ei, se întorsese ţanţoşă la lucru, pe tocurile ei cui din plexiglas, scăpând la un moment dat din mână sendvişurile lui Strike. În timp ce se apleca să le ridice, el observase că pe degetul ei nu era nicio verighetă sau inel de logodnă. Îşi stăpânise cu greu sentimentul de triumf, în timp ce se îndepărta de ea,

lucrând la planul lui.

Ah, dacă n-ar fi plesnit-o pe Aceea, acum s-ar fi simţit bine, însufleţit, extaziat. Palma nu fusese un început de bun augur al serii. Nu era de mirare că se simţea surescitat. Nu avusese timp să rămână să o liniştească, să o îmbuneze: plecase pur şi simplu, hotărât să ajungă la Temporară, dar încă se simţea surescitat… Dacă Aceea suna la poliţie?

N-avea să facă asta. Fusese doar o palmă. Ea îl iubea, îi spusese asta întotdeauna. Atunci când te iubeau, te lăsau să faci absolut orice voiai tu…

Simţi în ceafă o furnicătură şi întoarse privirea, cu bănuiala extravagantă că ar putea să-l vadă pe Strike cum se uită la el din colţul vagonului, dar acolo nu era nimeni care să semene măcar vag cu acel nemernic gras, doar câţiva bărbaţi neîngrijiţi strânşi laolaltă. Unul dintre ei, care avea o cicatrice pe faţă şi un dinte de aur, se uita într-adevăr la el, dar atunci când îşi miji şi el ochii, prin ochelarii lui de soare, îşi încetă examinarea şi reîncepu să umble la telefonul lui mobil…

Poate că atunci când se dădea jos din metrou ar fi trebuit s-o sune pe Aceea, înainte s-o ia spre Corsica Studios, ca să-i spună că o iubește.

59

With threats of gas and rose motif.[78]

Blue Öyster Cult, „Before the Kiss”

Strike stătea în umbră, cu mobilul în mână, şi aştepta. Buzunarul adânc al sacoului de la second-hand, mult prea gros pentru căldura acelei seri de iunie, era umflat şi lăsat în jos din cauza greutăţii unui obiect pe care el voia din răsputeri să-l ascundă. Ceea ce plănuise el se putea realiza cel mai bine la adăpostul întunericului, dar soarele nu se grăbea să se lase în spatele acoperişurilor discordante care se vedeau din ascunzătoarea lui.

Ştia că ar trebui să se concentreze doar asupra treburilor periculoase ale acelei seri, dar gândurile lui fugeau mereu spre Robin. Nu îl sunase înapoi. Strike îşi stabilise în minte un termen: dacă nu suna până la sfârşitul serii, nu avea să mai sune niciodată. A doua zi, la ora douăşpe, Robin avea să se căsătorească cu Matthew, în Yorkshire, şi Strike era sigur că asta constituia un punct de ruptură fatal. Dacă nu vorbeau înainte ca acel inel să ajungă pe degetul ei, Strike se gândea că era puţin probabil să mai vorbească vreodată. Dacă exista pe lume ceva care să-l facă să-şi dea seama ce pierduse, asta era prezenţa vitriolantă şi zgomotoasă a femeii cu care împărţise biroul în ultimele câteva zile, oricât de uluitor de frumoasă era.

Spre vest, cerul de deasupra acoperişurilor strălucea în culori la fel de aprinse precum cele ale aripilor unui papagal: stacojiu, portocaliu, chiar şi o uşoară urmă de verde. În spatele acestui spectacol flamboaiant venea un siaj palid de mov, presărat din loc în loc cu stele. Aproape venise timpul să acţioneze.

De parcă Shanker i-ar fi citit gândurile, mobilul lui Strike vibră şi el văzu un mesaj:

[78] „Cu ameninţări cu gaz şi motive ale trandafirului” (în limba engleză, în original).

Bem o bere mâine?

Îşi stabiliseră un cod. Dacă toate acestea ajungeau la tribunal, ceea ce Strike considera extrem de probabil, intenţia lui era de a-l ţine pe Shanker la distanţă de boxa martorilor. În seara asta nu trebuia să existe niciun fel de mesaje incriminatoare între ei. „Bem o bere mâine?" însemna „e în club".

Strike băgă mobilul la loc în buzunar, ieşi din ascunzătoare şi traversă parcarea întunecoasă de sub apartamentul pustiu al lui Donald Laing. Clădirea Strata, imensă şi neagră, cu ferestrele ei zimţate care reflectau ultimele urme de lumină sângerie, privea de sus asupra lui, în timp ce el mergea prin parcare.

În faţa balcoanelor din Wollaston Close fuseseră întinse plase subţiri, care împiedicau păsările să aterizeze pe ele şi să intre prin uşile şi ferestrele deschise. Strike ocoli spre intrarea laterală, în care pusese o pană ca să rămână deschisă, după ce un grup de adolescente ieşise pe acolo. Nimeni nu stricase acest dispozitiv. Oamenii presupuneau că cineva are nevoie să rămână cu mâinile libere şi se temeau să-i stârnească furia. Pe aici un vecin nervos putea fi la fel de periculos ca un intrus, iar după aceea trebuia să locuieşti în continuare lângă el.

La jumătatea scărilor, Strike îşi dădu jos sacoul, scoţând la lumină geaca fluorescentă. Merse mai departe, ducând sacoul astfel încât să ascundă bidonul de propan din el, şi ieşi pe palierul apartamentului lui Laing.

Din locuinţele care împărţeau acel palier străluceа lumina. Vecinii lui Laing deschiseseră ferestrele în această seară călduroasă de vară, astfel că vocile lor şi sunetele televizoarelor ieşeau plutind, în noapte. Strike merse în tăcere spre apartamentul întunecos şi gol din capăt. În faţa uşii, pe care o urmărise de atâtea ori din parcare, mută bidonul cu propan înfăşurat în sacou de sub îndoitura braţului stâng şi scoase din buzunar mai întâi o pereche de mănuşi de cauciuc, pe care le luă, apoi o varietate distonantă de unelte, dintre care unele îi aparţineau, însă multe fuseseră împrumutate

pentru această ocazie de la Shanker. Printre acestea se numărau un şperaclu, două seturi de chei universale şi mai mulţi piepteni pentru broască.

În timp ce Strike se apuca de lucru la una din cele două încuietori ale uşii de la intrare a lui Laing, prin fereastra vecinului ieşea afară, în noapte, o voce americană feminină.

— Există lege şi există ceea ce e corect. Eu o să fac ce e corect.

— Io ce n-aş da să i-o pot trage lui Jessica Alba? întrebă o voce masculină ameţită, stârnind râsete şi aprobări din partea a ceea ce păreau a fi doi bărbaţi.

— Hai odată, fir-ai a naibii, murmură Strike, luptându-se cu încuietoarea de jos şi continuând să ţină strâns bidonul ascuns cu propan. Mişcă-te… *mişcă-te…*

Încuietoarea se răsuci cu un clinchet puternic şi Strike deschise uşa.

După cum se aşteptase, locuinţa mirosea urât. Strike distingea foarte puţin din camera care părea asaltată de hoţi şi nemobilată. Înainte de a aprinde lumina trebuia să tragă perdelele. O luă la stânga şi se împiedică imediat de ceea ce părea să fie o cutie. De pe ea căzu ceva greu, care ateriză cu un bubuit pe podea.

— Hei! strigă o voce care putea fi auzită prin peretele despărţitor subţire. Tu eşti, Donnie?

Strike se întoarse în grabă la uşă, pipăi frenetic în sus şi în jos pe lângă tocul uşii şi găsi întrerupătorul. Inundată brusc de lumină, camera se dovedi a nu conţine altceva decât o saltea dublă, veche şi pătată, şi o cutie portocalie pe care era evident că înainte se găsise o staţie pentru iPod, deoarece acum aceasta zăcea pe jos, acolo unde căzuse.

— Donnie? spuse vocea.

Acum vocea se auzea de pe palier. Strike scoase bidonul cu propan, îl deschise şi îl băgă sub cutia portocalie. După paşii de pe palierul de afară urmă un ciocănit la uşă. Strike deschise.

Un bărbat cu coşuri şi păr unsuros privi ameţit spre el. Părea extrem de luat şi ţinea în mână o cutie de bere John Smith.

— Dumnezeule, spuse el neclar. Ce dracu' miroase aici?

— Gaz, spuse Strike îmbrăcat într-o geacă fluorescentă, ca vajnic reprezentant al companiei de gaz. Am primit o reclamaţie de la etaj. Se pare că de aici vine.

— Fir-ar a naibii, spuse vecinul, părând că i se face rău. N-o să sară în aer, nu-i aşa?

— Asta am venit să văd, spuse Strike sentenţios. Sper că nu aveţi flacără deschisă alături? Nu fumaţi, nu-i aşa?

— Mă duc să văd, spuse vecinul, părând dintr-odată îngrozit.

— Foarte bine. S-ar putea să vin să verific şi apartamentul vostru după ce termin aici. Aştept întăriri.

Regretă această expresie imediat ce îi scăpă, dar noua lui cunoştinţă nu păru să considere acest limbaj nepotrivit pentru un om de la gaz. În timp ce el se întorcea să plece, Strike întrebă:

— Pe proprietar îl cheamă Donnie?

— Donnie Laing, spuse vecinul agitat, în mod evident disperat să se ducă să-şi ascundă marfa şi să stingă toate flăcările deschise. Îmi datorează 40 de lire.

— Ah, spuse Strike. Cu asta nu pot să te-ajut.

Bărbatul o zbughi şi Strike închise uşa, mulţumind stelei lui norocoase pentru că avusese prevederea să-şi asigure un paravan. Exact asta i-ar fi lipsit acum, ca cineva să anunţe poliţia înainte ca el să poată dovedi ceva…

Săltă cutia portocalie, închise propanul şuierător şi apoi puse iPod-ul la loc pe cutie, băgat în staţia lui. Când să intre mai în adânc în apartament, îi veni brusc o idee şi se întoarse la iPod. Apăsă delicat cu arătătorul învelit în cauciuc şi ecranul minuscul se aprinse. „Hot Rails to Hell" de – după cum

Strike ştia prea bine – Blue Öyster Cult.

60

Vengeance (The Pact)[79]

Clubul gemea de oameni. Fusese construit în două arcuri de pod feroviar, precum cele de vizavi de apartamentul lui, şi avea o ambianţă subterană potenţată de acoperişul curbat din tablă ondulată. Un proiector arunca lumini psihedelice peste crestele de metal. Muzica era asurzitoare.

Nu se grăbiseră prea tare să-l lase să între. Bodyguarzii fuseseră puţin obraznici cu el: Îl străbătu spaima că o să-l percheziţioneze, iar el purta ascunse sub haină cuţitele.

Părea mai bătrân decât toţi cei pe care îi vedea şi asta îl supăra. Asta îi adusese artrita psoriazică, îl lăsase plin de ciupituri şi umflat de steroizi. După ce vremea lui de boxer trecuse, muşchii i se transformaseră în grăsime; în Cipru vâslise cu uşurinţă, dar acum nu mai era aşa. Ştia că n-ar fi avut nicio şansă cu niciuna dintre aceste sute de curve mici şi ameţite, înghesuite laolaltă sub globul sclipitor. Aproape toate erau îmbrăcate altfel decât se aşteptase el de la un club. Multe purtau blugi şi tricou, ca nişte lesbiene.

Unde era angajata temporară a lui Strike, cu fundul ei superb şi delicioasa ei neatenţie? Nu existau atât de multe negrese înalte aici; ar fi trebuit să fie uşor de reperat, însă verificase barul şi ringul de dans şi nu văzuse nici urmă de ea. Faptul că ea pomenise acest club atât de apropiat de apartamentul lui i se păruse providenţial; se gândise că asta înseamnă o revenire a condiţiei lui divine, o nouă recompunere a universului în beneficiul său, dar această senzaţie de invincibilitate fusese trecătoare şi risipită aproape complet de cearta cu Aceea.

Muzica îi bubuia în interiorul capului. Ar fi preferat să fie acasă, să asculte Blue Öyster Cult şi să se masturbeze în faţa relicvelor sale, dar *auzise* planul ei de a veni aici… la dracu', era atât de aglomerat că ar fi putut să se lipească

[79] „Răzbunare (Pactul) (în limba engleză, în original).

de ea şi să o înjunghie fără ca să observe cineva sau să o audă că ţipă… Unde era curva?

Labagiul cu tricou cu Wild Flag îl înghiontise de atâtea ori că tânjea să-l pocnească bine. În loc de asta, îşi croi drum spre ieşirea din bar, ca să se uite încă o dată la ringul de dans.

Luminile mobile treceau pe deasupra unui covor unduitor de braţe şi feţe transpirate. O scânteiere de aur – o gură zeflemitoare, cu cicatrice…

Îşi croi drum mai departe, despicând spectatorii, fără să-i pese câte paraşute împingea la o parte.

Tipul cu cicatrice fusese în metrou. Privi în spate. Bărbatul părea să fi pierdut ceva; stătea pe vârfurile degetelor şi privea în jur.

Ceva nu era în regulă. Simţea asta. Ceva era putred, îşi îndoi genunchii uşor, ca să se piardă mai bine în mulţime, şi îşi croi energic drum spre o ieşire de urgenţă.

— Îmi pare rău, prietene, trebuie să ieşi pe…

— Dispari de-aici.

Înainte ca să-l oprească cineva forţase o ieşire de urgenţă de lângă bar şi ajunsese afară, afundându-se în noapte. Alergă pe lângă zidul exterior şi dădu colţul, apoi respiră adânc, singur în noapte, cântărindu-şi variantele.

Eşti în siguranţă, îşi spuse el. *Eşti în siguranţă. Nu ştie nimeni nimic despre tine.*

Dar era oare adevărat?

Dintre toate cluburile pe care ea le putea pomeni, îl alesese pe cel aflat la două minute de casa lui. Dacă asta nu fusese un dar al zeilor, ci ceva complet diferit? Dacă cineva încerca să-l prindă în cursă?

Nu. Nu era posibil. Strike îi trimisese pe cap gaborii, care nu se arătaseră interesaţi. Era categoric în siguranţă. Nu exista nimic care să îl pună în legătură cu niciuna dintre ele…

Numai că tipul ăla cu cicatrice pe faţă fusese în metrou începând cu Finchley. Consecinţele acestui fapt îi blocară pentru moment gândirea. Dacă cineva îl urmărea nu pe Donald Laing, ci un cu totul alt bărbat, atunci era complet terminat…

Începu să meargă, alergând din când în când câte o scurtă distanţă. Cârjele, atât de utila lui recuzită, nu mai erau necesare pentru altceva în afară de câştigarea compasiunii femeilor credule, păcălirea agenţiei pentru handicap şi, bineînţeles, întreţinerea măştii lui de bărbat prea bolnav şi afectat ca să o urmărească pe Kelsey Platt. Artrita lui se vindecase de la sine cu ani în urmă, dar se dovedise un mijloc plăcut de a câştiga bani şi ţinuse în funcţiune apartamentul din Wollaston Close…

Traversă parcarea în grabă şi ridică privirea spre apartamentul lui. Perdelele erau trase. Ar fi putut jura că le lăsase deschise.

61

And now the time has come at last

To crush the motif of the rose.[80]

Blue Öyster Cult, „Before the Kiss”

Becul din singurul dormitor era stins. Strike aprinse mica lanternă pe care o adusese cu el şi avansa încet spre singura mobilă, un dulap ieftin din lemn de pin. Uşa scârţâi în timp ce o deschidea.

Interiorul dulapului era tapetat cu articole din ziare despre Spintecătorul din Shacklewell. Deasupra tuturor era o imagine imprimată pe o foaie A4, posibil de pe internet. Mama lui Strike, tânără şi goală, cu braţele deasupra capului şi părul lung şi negru ca un nor acoperind prea puţin sânii etalaţi cu mândrie. Deasupra triunghiului negru al părului pubian se vedea clar un scris arcuit, cu litere înflorate: *Mistress of the Salmon Salt.*[81]

Strike privi în jos, spre podeaua dulapului, unde se găsea un sac negru de gunoi şi, lângă el, un teanc de pornografie hardcore. Îşi băgă lanterna sub braţ şi deschise sacul cu mâinile protejate de mănuşile de cauciuc. Înăuntru erau câteva articole de lenjerie feminină, unele rigide din cauza sângelui vechi şi maro. Chiar la fundul sacului, degetele lui prinseră un lanţ fin şi un cercel mare şi rotund. Un medalion cu o harfă în formă de inimă sclipi în lumina lanternei. Pe inel era o urmă de sânge uscat.

Strike băgă totul la loc în sacul negru de gunoi, închise uşa dulapului şi se duse în chicineta care era, în mod evident, sursa mirosului de descompunere

[80] „Iar acum a sosit în sfârşit momentul / De a strivi motivul trandafirului.” (în limba engleză, în original).

[81] „Doamna din Salmon Salt”, titlu alternativ al unei piese a formaţiei Blue Öyster Cult, „Mistress of the Salmon Salt (Quicklime Girl).”

care umplea întreaga locuinţă.

Alături, cineva dăduse drumul la televizor. Prin peretele subţire răsună o salvă de focuri de armă. Strike auzi râsete slabe de oameni ameţiţi.

Lângă ceainic se afla un borcan cu ness, o sticlă de whisky Bell, o oglindă care mărea şi un aparat de ras. Aragazul era plin de grăsime şi praf şi părea să nu mai fi fost folosit de mult timp. Uşa frigiderului fusese ştearsă cu o cârpă murdară care lăsase în urma ei dâre lungi, roz. Strike tocmai dădea să apuce mânerul când mobilul îi vibră în buzunar.

Îl suna Shanker. Se înţeleseseră să nu se sune unul pe celălalt, ci doar să-şi trimită SMS-uri.

— Fir-ar a dracu', Shanker, spuse Strike ducând mobilul la ureche. Parcă ţi-am spus…

Auzi respiraţia din spate cu doar o secundă înainte ca maceta să se abată prin aer spre gâtul lui. Strike se trase în lateral, în timp ce mobilul îi zbura din mână, şi alunecă pe podeaua murdară. În timp ce cădea, lama i se înfipse în ureche. Umbra masivă ridică maceta iar şi îl atacă pe Strike, care aterizase pe podea; Strike îl lovi în vintre şi ucigaşul gemu de durere, se dădu în spate câţiva paşi, apoi ridică maceta din nou.

Strike se ridică în genunchi şi îl lovi puternic pe atacator în boaşe. Maceta îi alunecă lui Laing dintre degete şi ateriză pe spatele lui Strike, făcându-l să strige de durere chiar în timp ce înconjura genunchii lui Laing cu braţele şi îl răsturna. Capul lui Laing se lovi de uşa aragazului, dar degetele lui groase bâjbâiau după gâtul lui Strike. Strike încercă să-i dea un pumn, dar era ţintuit la pământ de greutatea considerabilă a lui Laing. Mâinile mari şi puternice ale bărbatului se strângeau în jurul traheii lui. Cu un efort gigantic, Strike îşi adună suficientă forţă ca să-l lovească cu capul, iar ţeasta lui Laing se izbi iar, zăngănind, de uşa aragazului…

Se rostogoliră într-o parte, de data asta Strike deasupra. Încercă să-l lovească pe Laing în faţă, dar reacţiile celuilalt erau la fel de rapide ca atunci când fuseseră pe ring: cu o mână pară lovitura, iar pe cealaltă o propti sub bărbia lui Strike, împingându-i faţa în sus – Strike lovi iar, neputând să vadă

unde, nimeri osul şi îl auzi cum trosneşte…

Apoi pumnul mare al lui Laing apăru din senin şi explodă în centrul feţei lui Strike, care simţi cum îi striveşte nasul; căzu pe spate sub forţa loviturii, în timp ce sângele ţâşnea peste tot şi ochii îi lăcrimau, astfel că totul se înceţoşă: Laing îl împinse într-o parte, gemând şi gâfâind – apoi scoase de nicăieri, ca un scamator, un cuţit de tăiat carne…

Pe jumătate orb, cu gura plină de sânge, Strike văzu cum cuţitul sclipeşte în lumina lunii şi lovi cu piciorul cu proteză – se auzi un clinchet înăbuşit de metal pe metal, atunci când cuţitul lovi tija de oţel a gleznei, apoi cuţitul se ridică iar…

— Nici să nu te gândeşti, nenorocitule!

Shanker îi prinse capul lui Laing pe la spate. Imprudent, Strike dădu să apuce cuţitul de tăiat carne şi se tăie în palmă. Shanker şi Laing se luptau, iar scoţianul, de departe cel mai mare dintre ei, ieşea rapid în câştig. Strike trase încă un şut puternic în cuţitul de măcelar cu piciorul lui cu proteză şi de data asta îl făcu pe Laing să-l scape. Acum putea să-l ajute pe Shanker să-l doboare la pământ.

— Dă-te bătut sau te tai! urlă Shanker, cu braţele în jurul gâtului lui Laing, care se zvârcolea şi înjura, cu pumnii grei încă încleştaţi şi mandibula ruptă atârnând. Nu eşti singuru' care are cuţit, căcăcios gras ce eşti!

Strike scoase cătuşele, cel mai scump echipament pe care îl luase cu el când plecase de la DIS. Strike şi Shanker avură nevoie de forţa lor combinată ca să-l aducă pe Laing într-o poziţie în care să poată fi încătuşat, cu încheieturile lui groase la spate, în timp ce scoţianul se zbătea şi înjura încontinuu.

Nemaifiind necesar să-l ţină pe Laing, Shanker îl lovi cu piciorul în diafragmă atât de tare încât ucigaşul scoase un şuierat lung şi slab, nemaiputând o vreme să vorbească.

— Eşti în regulă, Bunsen? Bunsen, unde te-a nimerit?

Strike se sprijinise cu spatele de aragaz. Tăietura de la ureche sângera

abundent, ca şi crestătura din palma dreaptă, dar ceea ce îl deranja cel mai mult era nasul care se umfla rapid, deoarece din el i se revărsa sânge în gură şi asta îi stânjenea respiraţia.

— Uite, Bunsen, spuse Shanker, revenind după o scurtă explorare a micului apartament cu un sul de hârtie igienică.

— Mersi, spuse Strike nedesluşit.

Îşi îndesă în nări câtă hârtie încăpea, apoi privi în jos spre Laing:

— Mă bucur să te revăd, Ray.

Laing, în continuare cu răsuflarea tăiată, nu spuse nimic. Ţeasta lui cheală strălucea uşor în lumina lunii care îi făcuse cuţitul să sclipească.

— Parcă ziceai că-l cheamă Donald? întrebă Shanker curios.

Laing îşi schimbă poziţia pe podea şi Shanker îl lovi iar cu piciorul în stomac.

— Aşa îl cheamă, spuse Strike, şi nu-i mai trage şuturi, fir-ar a dracu'; dacă îi rupi ceva, o să trebuiască să răspund pentru asta la tribunal.

— Păi atunci de ce-i zici…?

— Pentru că – şi să n-atingi nimic, Shanker, nu vreau să-ţi apară amprentele aici – pentru că Donnie s-a folosit de o identitate de împrumut.

Strike se apropie de frigider şi prinse mânerul acestuia cu mâna stângă, încă îmbrăcată într-o mănuşă de cauciuc intactă.

— Când nu stă aici, Donnie e eroicul pompier pensionar Ray Williams, care locuieşte împreună cu Hazel Furley în Finchley.

Strike deschise uşa frigiderului şi, continuând să-şi folosească mâna stângă, deschise congelatorul.

Înăuntru se aflau sânii lui Kelsey Platt, acum uscaţi ca nişte smochine, galbeni şi rugoşi. Lângă ei erau degetele Lilei Monkton, cu unghiile vopsite mov şi urmele de dinţi ale lui Laing imprimate pe ele. În spate erau două

urechi tăiate de care continuau să atârne nişte cornete de îngheţată mici, din plastic, şi o bucată de carne mutilată în care se mai puteau distinge nările.

— Dumnezeule, spuse Shanker, care se aplecase şi el să vadă din spatele lui. Dumnezeule, Bunsen, astea sunt bucăţi…

Strike închise congelatorul şi uşa frigiderului şi se întoarse ca să-şi privească prizonierul.

Acum Laing zăcea în tăcere. Strike era sigur că deja îşi foloseşte acel creier parşiv, ca de vulpe, ca să-şi dea seama cum ar putea să întoarcă această situaţie disperată în avantajul lui, cum ar putea să argumenteze că Strike îi înscenase totul, că plantase sau contaminase probele.

— Ar fi trebuit să te recunosc, nu-i aşa, Donnie? spuse Strike, înfăşurându-şi mâna dreaptă în hârtie igienică, pentru a opri sângerarea.

Acum, în lumina slabă a lunii care intra pe fereastra murdară, Strike reuşea să distingă trăsăturile lui Laing, sub zecile de kilograme suplimentare pe care steroizii şi lipsa de exerciţiu regulat le îngrămădiseră pe constituţia lui cândva plină de muşchi. Obezitatea, pielea uscată şi ridată, barba pe care şi-o lăsase cu siguranţă ca să-şi ascundă ciupiturile, capul ras cu grijă şi mersul târşâit pe care îl simulase sugerau, însumate, un bărbat cu cel puţin zece ani mai bătrân decât vârsta lui reală.

— Ar fi trebuit să te recunosc în clipa în care mi-ai deschis uşa, acasă la Hazel, spuse Strike. Dar îţi acopereai întruna faţa, ca să-ţi ştergi lacrimile alea afurisite, nu-i aşa? Ce-ai făcut, ţi-ai frecat ochii cu ceva ca să-i faci să se umfle?

Înainte să-şi aprindă ţigara, Strike întinse pachetul spre Shanker.

— Dacă stau să mă gândesc acum, accentul ăla nordic era puţin exagerat. L-ai prins în Gateshead, nu?

Strike se întoarse spre Shanker.

— Donnie al nostru a fost întotdeauna un imitator foarte bun. Ar fi trebuit să-l auzi cum îl imita pe caporalul Oakley. Se pare că Donnie era sufletul petrecerii.

Shanker se holba când la Strike, când la Laing, părând fascinat. Strike continuă să fumeze, privind în jos spre Laing. Nasul îl ustura şi zvâcnea atât de rău încât îi lăcrimau ochii. Voia să-l audă pe ucigaş vorbind, măcar o dată, înainte de a suna la poliţie.

— Ai bătut şi ai jefuit o bătrână din Corby, nu-i aşa, Donnie? Sărmana doamnă Williams. Ai luat diploma pentru bravură a fiului ei şi pun pariu că ai luat şi destule documente mai vechi ale lui. Ştiai că e plecat în străinătate. Nu e prea greu să furi identitatea cuiva, dacă ai nişte acte de la care să porneşti. E uşor să le transformi în nişte acte de identitate actuale suficiente ca să îmbrobodeşti o femeie singură şi câţiva poliţişti neglijenţi.

Laing zăcea tăcut pe podeaua soioasă, dar Strike aproape simţea funcţionarea frenetică a minţii lui murdare şi disperate.

— Am găsit în casă Accutane, îi spuse Strike lui Shanker. E un medicament pentru acnee, dar e şi pentru artrita psoriazică. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci. Îl ţinea ascuns în camera lui Kelsey. Ray Williams nu avea artrită. Pun pariu că tu şi cu Kelsey aveaţi o grămadă de secrete împreună, nu-i aşa, Donnie? O montai întruna împotriva mea, o făceai să creadă ce voiai tu? O duceai cu motocicleta, ca să pândiţi lângă biroul meu… te prefăceai că duci la poştă scrisorile ei… îi aduceai biletele mele false…

— Pervers nenorocit ce eşti, spuse Shanker cu dezgust.

Se aplecă deasupra lui Laing şi apropie vârful ţigării de faţa acestuia, tânjind în mod evident să-i facă rău.

— Nu poţi nici să-l arzi, Shanker, spuse Strike scoţându-şi mobilul. Ar fi mai bine să pleci de-aici, o să sun la poliţie.

Sună la numărul de urgenţă şi le dădu adresa. Povestea lui avea să fie că îl urmărise pe Laing la club şi apoi acasă, că izbucnise o ceartă şi că Laing îl atacase. Nu trebuia să ştie nimeni că fusese implicat şi Shanker, şi nici că Strike descuiase uşa lui Laing cu şperaclul. Bineînţeles, era posibil ca vecinul drogat să vorbească, dar lui Strike i se părea firesc faptul ca tânărul să prefere să nu se bage în chestia asta, şi să nu discute la tribunal despre echilibrul lui şi despre relaţia lui drogurile.

— Ia astea şi descotoroseşte-te de ele, îi spuse Strike lui Shanker, scoţându-şi geaca fluorescentă şi întinzându-i-o. Şi bidonul de gaz de dincolo.

— Absolut, Bunsen. Eşti sigur că te descurci cu el?

Shanker privi spre nasul spart, urechea şi mâna însângerată ale lui Strike.

— Da, bineînţeles, spuse Strike uşor impresionat.

Îl auzi pe Shanker cum ia bidonul de metal din camera învecinată şi, puţin după aceea, îl văzu ieşind pe fereastra de la bucătărie pe palierul de afară.

— SHANKER!

Vechiul lui prieten reveni în bucătărie atât de repede încât Strike îşi dădu seama că trebuia să fi sprintat; ţinea bidonul greu de gaz în sus, dar Laing era în continuare pe podea, încătuşat şi imobil, iar Strike fuma lângă aragaz.

— Ce dracu', Bunsen, am crezut c-a sărit pe tine!

— Shanker, ai putea să faci rost de o maşină şi să mă duci undeva mâine-dimineaţă? Îţi dau…

Strike se uită la încheietura lui goală. Îşi vânduse ceasul ieri, ca să-l poată plăti pe Shanker pentru ajutorul din seara asta. Ce mai avea de vândut?

— Auzi, Shanker, tu ştii că din asta o să-mi iasă bani. Dacă aşteptţi câteva luni, clienţii o să stea la coadă la mine.

— E-n regulă, Bunsen, spuse Shanker după o scurtă meditaţie. Poţi să-mi plăteşti mai încolo.

— Serios?

— Da, spuse Shanker, întorcându-se să plece. Dă-mi un semnal când eşti gata să pleci. Fac io rost de maşină.

— Să n-o şterpeleşti! strigă Strike în urma lui.

La doar câteva secunde după ce Shanker ieşi pe fereastră pentru a doua oară, Strike auzi sunetul îndepărtat al sirenei poliţiei.

— Auzi-i că vin, Donnie, spuse el.

Atunci vorbi Donald Laing, pentru prima şi ultima oară, cu vocea pe care i-o cunoştea Strike.

— Maică-ta, spuse el cu accent scoţian puternic, a fost o curvă nenorocită.

Strike râse.

— Poate că da, spuse el, sângerând şi fumând în întuneric, în timp ce sirenele se auzeau tot mai tare, dar m-a iubit, Donnie. Am auzit că pe maică-ta o durea în cur de tine, pentru că erai doar un bastard de poliţist.

Laing începu să se zbată, încercând zadarnic să se elibereze, dar nu făcu decât să se răsucească pe-o parte, cu braţele prinse în continuare la spate.

62

A redcap, a redcap, before the kiss…[82]

Blue Öyster Cult, „Before the Kiss”

Strike nu se întâlni cu Carver în noaptea aceea. Bănuia că omul ar fi preferat să se împuşte în picior decât să dea ochii cu el atunci. Doi agenţi de la Departamentul de Anchete Criminale pe care nu îi cunoştea îl interogară într-o sală adiacentă de la Urgenţe, între diferitele proceduri medicale cerute de rănile lui. Urechea îi fusese cusută la loc şi palma despicată bandajată, iar pe spate, acolo unde maceta îl crestase în cădere, îi fusese aplicat un alt bandaj. Pentru a treia oară în viaţa lui, nasul îi fusese pus la loc, aproximativ simetric, printr-o manevră dureroasă. La intervale confortabile, Strike oferise poliţiei o expunere lucidă a argumentaţiei care îl dusese spre Laing. Avu grijă să le spună că transmisese telefonic acele informaţii unui subordonat al lui Carver, cu două săptămâni în urmă, şi încercase de asemenea să-i spună lui Carver direct, ultima oară când vorbiseră.

— De ce nu vă notaţi? îi întrebă el pe agenţii care se holbau în tăcere la el.

Cel mai tânăr dintre ei îşi notă fugitiv ceva.

— De asemenea, continuă Strike, am scris o scrisoare pe care am trimis-o inspectorului detectiv Carver, cu confirmare de primire. Ar fi trebuit s-o primească ieri.

— Ai trimis-o cu confirmare de primire? repetă cel mai în vârstă dintre agenţi, un bărbat cu mustaţă şi ochi trişti.

— Exact, spuse Strike. Ca să fiu sigur că e în regulă, că nu se pierde.

[82] „Un poliţist militar, un poliţist militar înaintea sărutului..." (în limba engleză, în original)

Poliţistul îşi notă ceva mult mai detaliat.

Povestea lui Strike era că bănuise că poliţia nu era convinsă de suspiciunile lui faţă de Laing şi nu încetase niciodată să-l supravegheze. Îl urmărise pe Laing la clubul de noapte, îngrijorat că ar putea să încerce să agaţe o femeie, apoi îl urmărise până la apartamentul lui, unde se hotărâse să-l abordeze. În ce-i priveşte pe Alyssa, care jucase cu atâta aplomb rolul angajatei lui temporare, şi Shanker, a cărui intervenţie entuziastă îl scutise cu siguranţă de alte câteva plăgi înjunghiate, nu spuse nimic.

— Toată chestia, le spuse Strike agenţilor, e găsirea unui tip, Ritchie, cunoscut şi ca Dickie, a cărui motocicletă o împrumuta Laing. Probabil că Hazel o să vă spună totul despre el. Îi oferea lui Laing alibiuri la foc automat. Eu cred că şi el e un infractor mărunt, care credea că-l ajută pe Laing s-o înşele pe Hazel sau să fraudeze ajutoarele sociale. Nu pare un tip prea deştept. Cred că o să cedeze imediat după ce îşi dă seama că era vorba de crimă.

Până la urmă, doctorii şi poliţiştii deciseră că nu mai voiau nimic altceva de la Strike la ora cinci dimineaţa.

Refuză oferta poliţiştilor de a-l duce cu maşina, care, bănuia el, venea în parte din dorinţa de a-l ţine sub observaţie cât mai mult posibil.

— Noi am prefera să nu se afle de asta înainte să apucăm să vorbim cu familiile, spuse agentul mai tânăr.

Părul blond-albicios al acestuia ieşea în evidenţă în zorii cenuşii, în curtea în care cei trei bărbaţi îşi luau rămas-bun unul de la celălalt.

— Nu mă duc la presă, spuse Strike, căscând larg şi căutând în buzunare ţigările rămase. Azi am alte chestii de făcut.

Începuse să se îndepărteze, când îi veni o idee.

— Care era conexiunea cu biserica? Brockbank – ce l-a făcut pe Carver să creadă că el era?

— Ah, spuse ofiţerul cu mustaţă, părând prea puţin nerăbdător să

împărtăşească această informaţie. Era un lucrător tânăr care se transferase din Finchley în Brixton… n-a dus nicăieri, dar…

Expresia poliţistului deveni uşor sfidătoare.

— … l-am prins. Pe Brockbank. Am primit ieri un pont de la un hostel pentru cei fără adăpost.

— Bun aşa, spuse Strike. Presa adoră pedofilii. Eu aş începe cu asta, când o să discutaţi cu ea.

Niciunul dintre agenţi nu zâmbi. Strike le spuse bună dimineaţa şi plecă, întrebându-se dacă mai avea ceva bani pentru taxi şi fumând cu mâna stângă, deoarece efectul anesteziculuide la mâna dreaptă începea să treacă, iar nasul spart începea să-l usture în aerul rece al dimineţii.

— În Yorkshire, ce dracu'? zise Shanker la telefon când sună să-i spună lui Strike că a făcut rost de maşină, iar detectivul îi zise unde voia să meargă. *Yorkshire?*

— În Masham, răspunse Strike. Uite ce e, ţi-am spus deja: O să-ţi plătesc cât vrei când o să am bani. E o nuntă pe care nu vreau s-o ratez. Şi aşa timpul e scurt – cât vrei tu, Shanker, ai cuvântul meu, când o să pot te plătesc.

— Cine se căs'toreşte?

— Robin, spuse Strike.

— Ah, spuse Shanker, părând încântat. Da, bine, în căzu' ăsta te duc, Bunsen. Io ţ-am zis că n-ar fi trebuit…

— … da…

— … Alyssa ţi-a zis…

— Da, mi-a zis, şi destul de tare.

Strike era aproape convins că Shanker se culca acum cu Alyssa. Nu putea găsi prea multe alte explicaţii pentru rapiditatea cu care Shanker o propusese

pe ea atunci când Strike îi explicase că e nevoie de o femeie care să joace un rol neriscant, dar esenţial, în prinderea în capcană a lui Laing. Alyssa ceruse o sută de lire pentru misiunea asta şi îl asigurase pe Strike că ar fi fost mult mai mult dacă nu ar fi considerat că-i e îndatorată partenerei lui.

— Shanker, putem discuta despre toate astea pe drum. Trebuie să mănânc şi să fac un duş. O să fim al naibii de norocoşi dacă ajungem.

Aşa că iată-i gonind spre nord, în Mercedes-ul împrumutat de Shanker; Strike nu întrebase de la cine. Detectivul, care abia dacă dormise în cele două nopţi anterioare, moţăi primii 150 de kilometri şi se trezi cu un pufnet abia când mobilul din buzunarul de la costum zumzăi.

— Strike, spuse el adormit.

— Bună treabă, prietene, spuse Wardle.

Tonul lui nu se potrivea cu vorbele. La urma urmei, Wardle fusese şeful anchetei atunci când Ray Williams fusese absolvit de orice bănuială în legătură cu moartea lui Kelsey.

— Mersi, spuse Strike. Îţi dai seama că acum eşti singurul poliţai din Londra care mai e dispus să vorbească cu mine.

— Ah, mă rog, spuse Wardle râzând uşor. Calitate faţă de cantitate. Mă gândeam că ai vrea să ştii: l-au găsit deja pe Richard şi ciripeşte de zor.

— Richard… murmură Strike.

Se simţea ca şi cum creierul lui epuizat ar fi fost epurat de detaliile care îl obsedaseră luni de zile. Copacii se rostogoleau liniştitor la geam, într-un elan de verde văratic. I se părea că ar fi putut să doarmă zile întregi.

— Ritchi – Dickie – motocicletă, spuse Wardle.

— A, da, spuse Strike absent.

Se scărpină la urechea cusută şi începu să înjure:

— Căcat, ce doare – scuze – deci vorbeşte deja, nu-i aşa?

— Nu e ceea ce s-ar putea numi un băiat inteligent, spuse Wardle. Şi am găsit o grămadă de marfă furată la el acasă.

— Mă gândeam eu că aşa s-ar putea întreţine Donnie. A fost întotdeauna un hoţ priceput.

— Aveau o mică gaşcă. Nimic important, doar o grămadă de ciordeli mărunte. Ritchie era singurul care ştia că Laing are identitate dublă; credea că e o escrocherie de beneficii sociale. Laing i-a rugat pe trei dintre ei să-l susţină şi să pretindă că excursia lor din Shoreham-by-Sea fusese în weekendul în care el a omorât-o pe Kelsey. Se pare că le-a spus că mai are o gagică undeva şi că Hazel nu trebuia să afle.

— Laing a ştiut mereu să-i atragă pe oameni de partea lui, spuse Strike amintindu-şi de anchetatorul din Cipru care îl absolvise atât de uşor de acuzaţia de viol.

— Cum ţi-ai dat seama că n-au fost acolo în weekendul ăla? întrebă Wardle curios. Aveau fotografii şi tot ce trebe… de unde ai ştiut că n-au fost la chef în weekendul în care a murit ea?

— Ah, spuse Strike. De la scaieţii-de-mare.

— Ce?

— Scaieţii-de-mare, repetă Strike. Scaieţii-de-mare nu înfloresc în aprilie. Vara şi toamna – eu mi-am petrecut jumătate din copilărie în Cornwall. Poza cu Laing şi Ritchie pe plajă… erau şi scaieţi-de-mare. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci… dar tot eram derutat întruna.

După ce Wardle închise, Strike privi fix prin parbriz, la câmpurile şi copacii care treceau, gândindu-se în urmă la ultimele trei luni. Se îndoia că Laing ştiuse vreodată de Brittany Brockbank, dar probabil că săpase suficient ca să afle de povestea procesului lui Whittaker, de citatul din „Mistress of the Salmon Salt" de pe iPod. Strike se simţea ca şi cum Laing i-ar fi pus în faţă nişte şine, fără să ştie cât succes urmau să aibă ele.

Shanker dădu drumul la radio. Strike, care ar fi preferat să se culce iar, nu se plânse, ci coborî geamul şi fumă. În lumina soarelui care sporea treptat, îşi

dădu seama că pe costumul italian pe care îl îmbrăcase în mod automat erau stropi mici de sos şi vin roşu. Frecă petele uscate cele mai rele, până când îşi aminti brusc de altceva.

— Ah, căcat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am uitat să mă descotorosesc de cineva.

Shanker începu să râdă. Strike zâmbi trist, ceea ce era dureros. Întreaga faţă îl durea.

— O să-ncercăm să oprim nunta, Bunsen?

— Bineînţeles că nu, spuse Strike scoţând o nouă ţigară. Am fost chemat. Sunt un prieten. Un invitat.

— Ai dat-o afară, spuse Shanker. Ceea ce, din câte ştiu eu, nu e un semn de prietenie.

Strike se abţinu să sublinieze faptul că Shanker nu cunoştea aproape pe nimeni care să fi avut vreodată slujbă.

— E ca maică-ta, spuse Shanker după o tăcere îndelungată.

— Cine?

— Robin a ta. E bună. A vrut să salveze copilul ăla.

Lui Strike îi venea greu să apere refuzul de a salva un copil în faţa unui bărbat care fusese salvat din şanţ, plin de sânge, la vârsta de 16 ani.

— Păi, încerc s-o aduc înapoi, nu-i aşa? Dar data viitoare când te sună – dacă te sună…

— Da, da, o să-ţi spun, Bunsen.

Oglinda laterală îi arătă lui Strike o faţă care ar fi putut să aparţină victimei unui accident auto. Avea un nas enorm şi vânăt, iar urechea stângă părea neagră. La lumina zilei, văzu că încercarea lui grăbită de a se bărbieri

cu mâna stângă nu avusese foarte mult succes. În timp ce îşi imagina cum o să se strecoare în fundul bisericii, îşi dădu seama cât de bătător la ochi avea să pară, ce scenă ar fi ieşit dacă Robin decidea că nu voia ca el să fie acolo. Strike nu voia să-i strice ziua. Îşi jură în sinea lui că, imediat ce i se solicita să plece, avea să facă întocmai.

— BUNSEN! strigă Shanker cu însufleţire, făcându-l pe Strike să tresară.

Shanker dădu radioul mai tare.

— *...a fost operată o arestare în cazul Spintecătorului din Shacklewell. După o examinare minuţioasă a unui apartament din Wollaston Close, din Londra, poliţia l-a pus sub acuzaţie pe Donald Laing, în vârstă de 34 de ani, pentru asasinarea lui Kelsey Platt, Heather Smart, Martina Rossi şi Sadie Roach, tentativa de asasinare a Lilei Monkton şi agresiune gravă la adresa unei a şasea femei anonime...*

— N-au zis nimic de tine! spuse Shanker după ce relatarea luă sfârşit, părând dezamăgit.

— E normal, spuse Strike, luptându-se cu o nervozitate ce nu-l caracteriza.

Tocmai văzuse primul semn al Masham-ului.

— Dar o să zică. Ceea ce e foarte bine: am nevoie de publicitate, dacă e să-mi propulsez iar afacerea.

Se uită automat la ceas, uitând că nu mai exista niciun ceas acolo; consultă în schimb ceasul de pe bord.

— Calcă acceleraţia, Shanker. Şi-aşa ratăm începutul.

Pe măsură ce se apropiau de destinaţia lor, Strike devenea tot mai neliniştit. Slujba fusese programată să înceapă cu 20 de minute înainte ca ei să urce în trombă dealul înspre Masham, în timp ce Strike căuta în telefon amplasarea bisericii.

— E acolo, spuse el.

Arătă febril spre latura opusă a celei mai largi pieţe centrale pe care o

văzuse vreodată, plină de oameni în faţa standurilor cu mâncare. În timp ce Shanker parcurgea deloc încet circumferinţa pieţei, mai mulţi trecători se încruntară şi un bărbat cu şapcă de pânză turtită agită pumnul către şoferul cu cicatrice care conducea atât de periculos prin inima netulburată a Masham-ului.

— Parchează aici, oriunde aici! spuse Strike.

Zărise două Bentley-uri albastru-închis, împodobite cu panglici albe, parcate în celălalt capăt al pieţei, ai căror şoferi discutau în soare, după ce îşi scoseseră şepcile. Când Shanker frână, şoferii întoarseră capul. Strike îşi dădu la o parte centura; acum vedea peste vârfurile copacilor clopotniţa bisericii. Aproape că i se făcuse rău, fără îndoială din cauza celor 40 de ţigări pe care probabil că le fumase în timpul nopţii, a lipsei de somn şi a felului de a conduce a lui Shanker.

Strike se îndepărtă grăbit de maşină, dar după câţiva paşi se repezi înapoi spre prietenul lui.

— Aşteaptă-mă. S-ar putea să nu rămân.

Se îndepărtă din nou în grabă, pe lângă şoferii care se holbau. Îşi îndreptă nervos cravata, apoi îşi aminti în ce hal erau faţa şi costumul lui şi se întrebă de ce oare se mai deranja.

Trecu pe sub poartă şi intră şchiopătând în curtea pustie a bisericii. Biserica impresionantă îi aminti de St Dionysius din Market Harborough, de pe vremea când el şi Robin erau prieteni. În timp ce se apropia de uşile grele de stejar, lăsă în dreapta lui o coloană stranie, cu aspect aproape păgân, plină de cioplituri.

Prinse clanţa cu mâna stângă şi se opri pentru o clipă.

— Fir-ar a dracu', şopti către sine însuşi.

Deschise uşa cât mai încet posibil.

Îl întâmpină mirosul de trandafiri: trandafiri albi de Yorkshire înfloriţi, în stative înalte şi atârnând în mănunchiuri la capetele şirurilor de strane. Un

hăţiş de pălării viu colorate se întindea spre altar. Foarte puţini se întoarseră să se uite la Strike, în timp ce acesta intra încet, dar cei care o făcură se holbară la el. Strike avansă pe lângă peretele din spate, privind spre celălalt capăt al culoarului central.

Robin purta o cunună de trandafiri albi peste părul ei lung şi ondulat. Strike nu îi vedea faţa. Nu avea la mână ghipsul. Chiar şi de la depărtare, Strike vedea cicatricea lungă şi vineţie de pe spatele antebraţului ei.

— Robin Venetia Ellacott, se auzi vocea răsunătoare a unui pastor invizibil, îl iei în căsătorie pe acest bărbat, Matthew John Cunliffe, să-ţi fie soţ legiuit pentru totdeauna, de azi înainte…

Epuizat şi încordat, cu privirea aţintită asupra lui Robin, Strike nu-şi dădu seama cât de aproape era de aranjamentul floral de pe un stativ rafinat de bronz, în formă de lalea.

— … la bine şi la rău, în bogăţie şi sărăcie, în boală şi sănătate, până când moartea…

— Ah, căcat, zise Strike.

Aranjamentul pe care îl lovise se răsturnă şi căzu, parcă cu încetinitorul, scoţând un zăngănit asurzitor. Congregaţia şi cuplul se întoarseră şi priviră în spate.

— Îmi… Dumnezeule, îmi pare rău, spuse Strike dezolat.

Undeva, în mijlocul enoriaşilor, un bărbat râse. Cei mai mulţi întoarseră imediat privirea din nou spre altar, dar câţiva invitaţi continuară să privească încruntat spre Strike, înainte de a-şi da seama ce fac.

— … vă va despărţi, spuse pastorul, cu o toleranţă pioasă.

Dintr-odată, frumoasa mireasă, care de-a lungul întregii slujbe nu zâmbise deloc, începu să radieze.

— Da, spuse Robin cu voce răsunătoare.

Şi privi direct nu în ochii soţului ei cu faţa încremenită, ci în cei ai

bărbatului învineţit şi însângerat care tocmai îi răsturnase florile.

Mulţumiri

Nu-mi amintesc ca scrierea vreunui alt roman să-mi fi adus mai multă bucurie decât *Carieră malefică.* Asta e ciudat, nu doar traumei sinistre, ci şi pentru că rareori am fost mai ocupată ca în ultimele douăsprezece luni, trebuind să trec întruna de la un proiect la altul, ceea ce nu este modalitatea mea preferată de lucru. Însă Robert Galbraith mi s-a părut întotdeauna a fi un teren de joacă privat al meu. Nici de data aceasta el nu m-a dezamăgit.

Trebuie să mulţumesc echipei mele obişnuite, care a făcut ca identitatea mea cândva secretă să rămână una foarte distractivă: inegalabilului meu editor, David Shelby, care e deja naşul a patru dintre romanele mele şi care face ca procesul de editare să fie atât de satisfăcător, minunatului meu agent şi prieten Neil Blair, care a fost un susţinător ferm al lui Robert încă de la început, lui Deeby şi SOBE, care m-au lăsat să profit de expertiza lor militară, lui Back Door Man, pentru motive care ar fi mai bine să rămână secrete, Amandei Donaldson, Fionei Shapcott, Angelei Milne, lui Christine Collingwood, Simon Brown, Kaisei Tiensu şi lui Danni Cameron, fără a căror muncă trudnică nu mi-ar mai fi rămas timp să-mi fac munca mea, şi echipei de vis a lui Mark Hutchinson, Nicky Stonehill şi Rebecca Salt, fără de care, sincer vorbind, aş fi un dezastru.

Mulţumiri speciale Poliţiei Militare, care mi-a dat posibilitatea de a efectua o vizită fascinantă la Departamentul 35 al DIS a Poliţiei Militare Regale (Marea Britanie) din Castelul Edinburgh. Mulţumiri se cuvin şi celor două poliţiste care nu m-au arestat pentru că am fotografiat perimetrul unei unităţi nucleare din Barrow-in-Furness.

Tuturor textierilor care au lucrat cu şi pentru Blue Öyster Cult, vă mulţumesc pentru că aţi scris cântece atât de minunate şi mi-aţi permis să folosesc unele din versurile voastre în acest roman.

Copiilor mei, Decca, Davy şi Kenz: vă iubesc mai mult decât pot s-o spun în cuvinte şi vreau să vă mulţumesc pentru că aţi fost atât de înţelegători în perioadele în care microbul scrisului devine deosebit de virulent.

În ultimul rând, şi cel mai important: îţi mulţumesc, Neil. Nimeni nu m-a ajutat mai mult în scrierea acestei cărţi.

„Career of Evil” (p.7) Versuri de Patti Smith. Muzică de Patti Smith şi Albert Bouchard © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„This Ain't the Summer of Love”** (p.9, p.90 şi p.400) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Murray Krugman şi Donald Waller © 1975, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD şi Peermusic (UK). **„Madness to the Method”** (p. 14, p.260 şi p.520) Versuri şi muzică de D. Trismen şi Donald Roeser © 1985, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„The Marshall Plan”** (p. 19) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Joseph Bouchard, Eric Bloom, Allen Lainer şi Donald Roeser © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Mistress of the Salmon Salt (Quicklime Girl)”** (pp.26, 27 şi p.98) Versuri şi muzică de Albert Bouchard şi Samuel Pearlman © 1973, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Astronomy”** (p.30) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Joseph Bouchard şi Samuel Pearlman © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„The Revenge of Vera Gemini”** (p.42) Versuri de Patti Smith. Muzică de Albert Bouchard şi Patti Smith © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Flaming Telepaths”** (p.47) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Eric Bloom, Samuel Pearlman şi Donald Roeser © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Good to Feel Hungry”** (p.58) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald B. Roeser, Bobby Rondinelli, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Lonely Teardrops”** (p.62) Versuri şi muzică de Allen Lanier © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„One Step Ahead of the Devil”** (p. 70) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald B. Roeser, Bobby Rondinelli, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Shadow of California”** (p.72) Versuri şi muzică de Samuel Pearlman şi

Donald Roeser © 1983, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd/ Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„OD'd On Life Itself"** (p. 100) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Eric Bloom, Samuel Pearlman şi Donald Roeser © 1973, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„In the Presence of Another World"** (p.110 şi p.293) Versuri şi muzică de Joseph Bouchard şi Samuel Pearlman © 1988, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Showtime"** (p.127) (Eric Bloom, John P. Trivers). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music. **„Power Underneath Despair"** (p. 139) (Eric Bloom, Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Before the Kiss"** (p.147, p.624, p.633 şi p.642) Versuri şi muzică de Donald Roeser şi Samuel Pearlman © 1972, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. Versuri luate din **„Here's Tae Melrose"** (p.147), de Jack Drummond (Zoo Music Ltd). **„The Girl That Love Made Blind"** (p. 166) Versuri de Albert Bouchard. **„Lips în the Hills"** (p. 169) Versuri şi muzică de Eric Bloom, Donald Roeser şi Richard Meltzer © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Workshop of the Telescopes"** (p. 180) (Albert Bouchard, Allen Lanier, Donald Roeser, Eric Bloom, Sandy Pearlman). **„Debbie Denise"** (p. 185 şi p.310) Versuri de Patti Smith. Muzică de Albert Bouchard şi Patti Smith © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Live For Me"** (p.205) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„I Just Like to Be Bad"** (p.221 şi p.323) (Eric Bloom, Brian Neumeister, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music. **„Make Rock Not War"** (p.232) Versuri şi muzică de Robert Sidney Halligan Jr. © 1983, Reprodus cu permisiunea of Screen Gems-EMI Music Inc/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. **„Hammer Back"** (p.249) (Eric Bloom, Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Death Valley Nights"** (p.280) Versuri şi muzică de Albert Bouchard şi Richard Meitzer © 1977, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Outward Bound (A Song for the Grammar School, Barrow-in-Furness)"** (p.291) Versuri de Dr. Thomas Wood. **„Tenderloin"** (p.338) Versuri şi muzică

de Allen Lainer © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd/Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„After Dark"** (p.348) Versuri şi muzică de Eric Bloom, L. Myers şi John Trivers © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„(Don't Fear) The Reaper"** (p.358 şi p.593) Versuri şi muzică de Donald Roeser © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„She's as Beautiful as a Foot"** (p.365) (Albert Bouchard, Richard Meltzer, Allen Lanier). **„The Vigil"** (p.366) Versuri şi muzică de Donald Roeser şi S. Roeser © 1979, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Dominance and Submission"** (p.384) (Albert Bouchard, Eric Bloom, Sandy Pearlman). **„Black Blade"** (p.389) Versuri şi muzică de Eric Bloom, John Trivers şi Michael Moorcock © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC şi Action Green Music Ltd/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. **„Dance on Stilts"** (p.414) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Out of the Darkness"** (p.422 şi p.442) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald Roeser, John D. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Searchin' for Celine"** (p.437) Versuri şi muzică de Allen Lainer © 1977, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Burnin' for You"** (p.456) Versuri şi muzică de Donald Roeser şi Richard Meltzer © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Still Burnin'"** (p.465) (Donald B. Roeser, John S. Rogers). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Then Came The Last Days of May"** (p.481) Versuri şi muzică de Donald Roeser © 1972, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Harvester of Eyes"** (p.481) Versuri şi muzică de Eric Bloom, Donald Roeser şi Richard Meltzer © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Subhuman"** (p.500) (Eric Bloom, Sandy Pearlman). **„Dr. Music"** (p.502) Versuri şi muzică de Joseph Bouchard, R. Meltzer, Donald Roeser © 1979, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Harvest Moon"** (p.503) (Donald Roeser). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Here Comes That Feeling"**

(p.514) (Donald B. Roeser, Dick Trismen). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Celestial the Queen”** (p.535) Versuri şi muzică de Joseph Bouchard şi H. Robbins © 1977, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Don’t Turn Your Back”** (p.542) Versuri şi muzică de Allen Lainer şi Donald Roeser © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„X-Ray Eyes”** (p.557) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Veteran of the Psychic Wars”** (p.570) Versuri şi muzică de Eric Bloom şi Michael Moorcock © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC şi Action Green Music Ltd/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. **„Spy in the House of the Night”** (p.578) Versuri şi muzică de Richard Meltzer şi Donald Roeser © 1985, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Vengeance (The Pact)”** (p.606 şi p.629) Versuri şi muzică de Albert Bouchard şi Joseph Bouchard © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Sole Survivor”** (p.611) Versuri şi muzică de Eric Bloom, L. Myers şi John Trivers © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Deadline”** (p.619) (Donald Roeser).

DESPRE
ROBERT GALBRAITH

„Opera unui povestitor de geniu."
DAILY TELEGRAPH

„Unul dintre cele mai originale și mai captivante romane polițiste pe care le-am citit vreodată."
MARK BILLINGHAM

„O carte ce abundă în umor subtil, observații pertinente și inteligente…
O plăcere s-o citești."
THE TIMES

„*Chemarea cucului* îmi amintește de ce m-am îndrăgostit de literatura polițistă."
VAL McDERMID

„Cel mai antrenant roman polițist britanic de anul acesta."
DAILY MAIL

„Un clasic al genului cu totul încântător."
PETER JAMES, *SUNDAY EXPRESS*

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-733-4